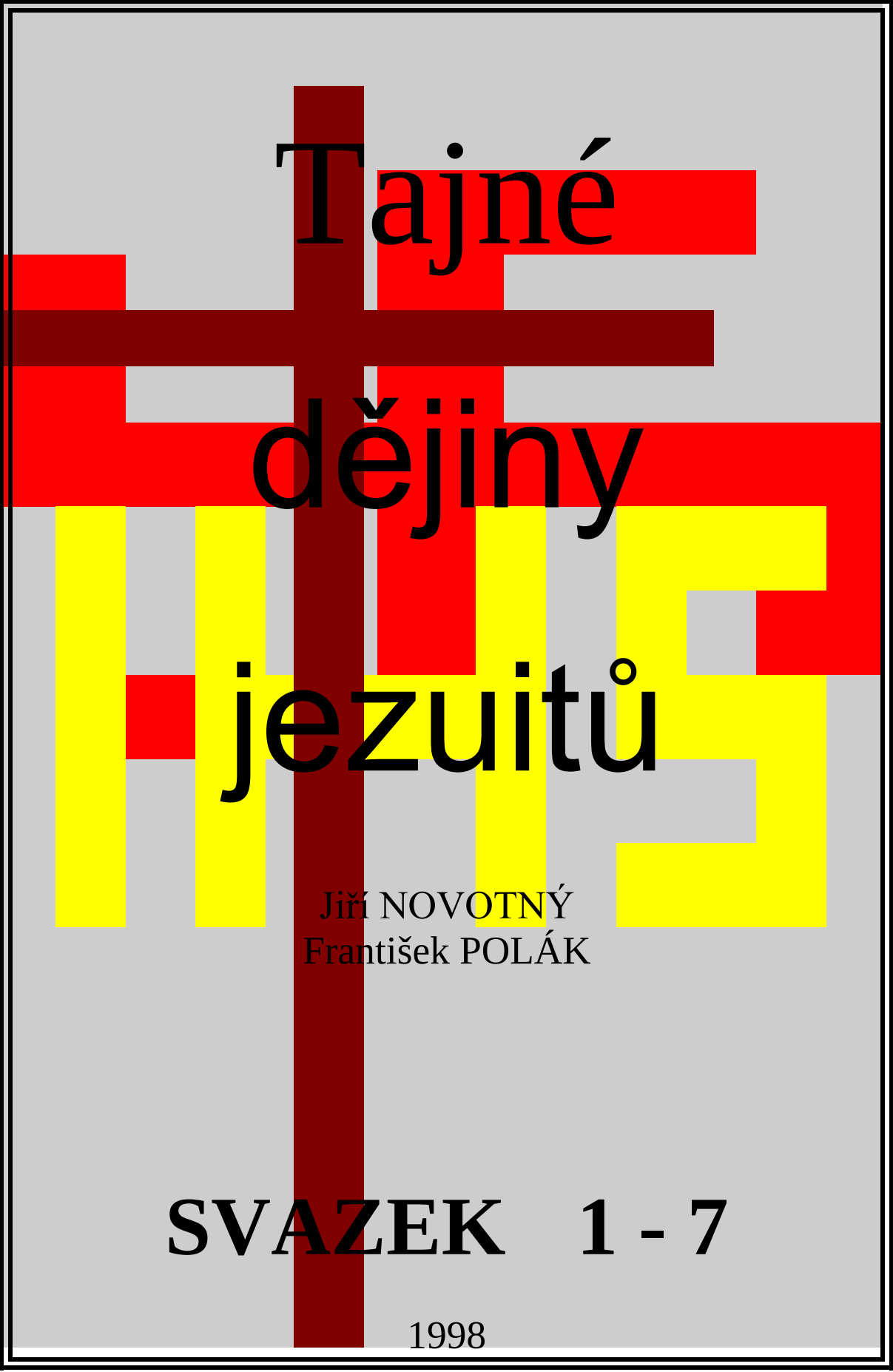

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 1 - 7

1998

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 1 - 7

1998

Pokud byste očekávali, že při setkání s jezuitou budete vidět černou středověkou postavu s dlouhými vousy, se zachmuřenou a vyzáblou tvář, s přimhouřenýma očima, s hlavou sklopenou k zemi a s jezuitským kloboukem na ní, pak se takového setkání nedočkáte. A přesto jste již mnoho jezuitů viděli, aniž o tom víte. Určitě jste je viděli na mnoha fotografiích, ale ještě více v televizi, filmech, divadlech, při mších v kostele, při shromáždění věřící mládeže stejně jako při návštěvě papeže. Možná, že dokonce jste přímo v jejich sítích aniž o tom víte a možná, že posloucháte jejich rady, příkazy a nařízení v naději, že jsou to ta nejlepší usměrňování pro vás, pro vaši rodinu, pro vaše přátele nebo pro vaše spoluvěřící.

Kdo jsou to jezuité? Jak dnes vypadají? Kde se pohybují? Jak dnes působí? Jaké jsou jejich zvyky a obřady? Čím se zabývají právě v dnešní době? Jsou pro nás stejně tak nebezpeční jako ve středověku? Jsou dnes stejně tak mocní jako dříve? Má jejich řád v dnešní době ještě nějaký cíl a smysl? Má dnes jezuitský řád vliv na události v celosvětovém měřítku? A vůbec, ovlivňuje mne jejich existence v mém osobním životě? Dotýká se mě to nějak osobně?

Na tyto všechny a další otázky vám kniha ***Tajné dějiny jezuitů*** předkládá jasné a pádné odpovědi.

Prosím věnujte jí pozornost a ukradněte si svůj čas ukradený a pohlcený tímto světem a prostudujte si její kapitoly podrobně a v klidu. Téma této knihy je tak závažné a důležité, že po jeho prozkoumání již nebudete těmi, kterými jste byli předtím. Váš pohled pronikne do tajemných souvislostí dějin. Vaše mysl porozumí mnohým záhadám historie, mnohým nejasnostem v dnešní době a mnoha otázníkům o blízké budoucnosti. Pochopíte mnohé. Současný směr a vývoj v politice, kultuře, ekonomii a hospodářství nejen v jednotlivých zemích, ale i v celém světě celkově vám bude o mnoho jasnější a průhlednější.

**”Je strašné jít proti Vatikánu a jeho tovaryšstvu.
Ale ještě strašnější je jít ruku v ruce s nimi.
Ani pak ještě není jisté, že vás nezabijí.”**

**Dějiny světa i se všemi svými souvislostmi se stále opakují.
”Co už kdysi bylo je to, co má ještě být.
A co se nyní děje je to, co se bude znovu dít,
aniž je to co nového pod sluncem.
To co už bylo, se děje i nyní a co ještě bude,
už kdysi bylo.”**

(Edmond Paris)

”Naší jedinou záchranou je láska k pravdě.”

(Jean Guehenno z Francouzské akademie)

”Proto odložte lež a každý sám mluvte pravdu ...”

(Bible sv., Epištola Pavla k Efezským, 4. kapitola, 25. verš)

**”Tato kniha nese světlo poznání všem,
kteří milují pravdu”**

(Edmond Paris)

OBSAH:

Úvod autorů

Úvod Dr. Alberta Rivery

Předmluva Edmonda Parise

SVAZEK 1

ZALOŽENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU

1. Ignác z Loyoly

- 1.1 Narození
- 1.2 Dětství
- 1.3 Dospívání
- 1.4 Rok 1521 - zvrát v Ignácově životě
- 1.5 Ignácova trýzeň a změna
- 1.6 Ignácovo rozhodnutí
- 1.7 Rok 1522 - Ignácovo zasvěcení Marii
- 1.8 Ignácovo sebetýrání
- 1.9 Ignácův okultismus
- 1.10 Ignác, Luther a Erasmus
- 1.11 Ignácova vidění a porovnání s Bibli
- 1.12 Ideál jezuitů

2. Duchovní cvičení

- 2.1 Rok 1523 - Ignácovy kroky na Izrael
- 2.2 Rok 1524 - návrat z Izraele rovnou do školy
- 2.3 Rok 1527 - Loyolova Duchovní cvičení ve Španělsku
- 2.4 Rok 1528 - Loyolova Duchovní cvičení ve Francii
- 2.5 Rok 1534 - vznik a zasvěcení Loyolova tovaryšstva
- 2.6 Rok 1535 - Loyola u příbuzných ve Španělsku
- 2.7 Rok 1536, 1537 - Loyola v Itálii a jeho plány
- 2.8 Loyolova oblast působení
- 2.9 Popis Duchovních cvičení
- 2.10 Jak vznikla Duchovní cvičení
- 2.11 Vliv Duchovních cvičení na učedníky, porovnání s Bibli

3. Založení tovaryšstva

- 3.1 Rok 1534 - přísaha tovaryšstva - pochod na Izrael
- 3.2 Rok 1537 - cesta Loyolovy skupiny do Izraele
- 3.3 Rok 1538 - Loyolovy plány na oficiální organizaci
- 3.4 Rok 1539 - Loyola v Římě před papežem
- 3.5 Rok 1540 - schválení jezuitského řádu
- 3.6 Oblast působení nového řádu
- 3.7 Start nového řádu
- 3.8 Volba prvního generála řádu
- 3.9 Ústava řádu
- 3.10 Rozšiřování ústavy a stanov řádu

- 3.11 Privilegie jezuitů
- 3.12 Rok 1546 - start politické kariéry jezuitů - Tridentský koncil
- 3.13 Zesílení řádu
- 3.14 Porovnání řádu s Biblí

4. Duch řádu

- 4.1 Poslušnost - základní kámen ducha řádu
- 4.2 Poslušnost jezuitů maskována
- 4.3 Duchovní cvičení - brána k poslušnosti
- 4.4 Ukázky pravé poslušnosti jezuitů
- 4.5 Ústava řádu a jeho struktura
- 4.6 Třída profesů - nejvyšší stupeň - jezuité 4. slibu
- 4.7 Poslušnost profesů
- 4.8 Některá pravidla pro nejvyšší stupeň řádu
- 4.9 Profesové - nejvyšší stupeň robotů
- 4.10 Generál řádu - neomezený vládce
- 4.11 Moc generála nad svými jezuitů v praxi
- 4.12 Nejvyšší tyran řádu
- 4.13 Despotismus generála prostoupen celým řádem
- 4.14 Otrocká poslušnost - ústava řádu
- 4.15 Ignác o jezuitské poslušnosti

5. Vytvoření jezuitů

- 5.1 Noviciát - dva roky teroru ducha, duše, těla
- 5.2 Noviciátní kázeň - mocenský nástroj k poslušnosti
- 5.3 Psychologické prostředky jezuitů pro noviciátní kázeň
- 5.4 Noviciátní výchova kázně v praxi
- 5.5 Středověký duch kázně
- 5.6 Knihy k výchově noviců
- 5.7 Zkouška kázeňské vyspělosti
- 5.8 Duchovní cvičení - účinný prostředek umrtvení
- 5.9 Duchovní cvičení - autosugesce a kult bílé magie
- 5.10 Duchovní cvičení v noviciátu
- 5.11 Denní řád noviciátu - další vražedný nástroj jezuitů
- 5.12 Účinky denního řádu
- 5.13 Zvyšování účinnosti denního řádu noviciátu
- 5.14 Další metody duševního vraždění
- 5.15 Pravidla skromnosti - Ignácův výplod
- 5.16 Tělesné sebetýrání - vrchol noviciátní mučírny

6. Privilegia tovaryšstva

- 6.1 Upevnění moci generála řádu
- 6.2 Jezuité zbavení klášterního života, dovoleno jim podnikat
- 6.3 Privilegia jezuitů chráněna Římem
- 6.4 Tajní agenti jezuitů, proniknutí do společnosti
- 6.5 Předepsaná chudoba jezuitů
- 6.6 A skutečné postavení řádu

- 6.7 Bohatství Vatikánu díky jezuitům
- 6.8 Vatikán dýchá díky jezuitům
- 6.9 Svědectví o dnešním postavení a akcích jezuitů

SVAZEK 2

JEZUITÉ V EVROPĚ BĚHEM 16. A 17. STOLETÍ

- 7. Itálie, Portugalsko, Španělsko
 - 7.1 Boj jezuitů proti valdenským v Itálii
 - 7.2 Jezuitská protireformace ve svobodných italských zemích
 - 7.3 Nenápadný návrat jezuitů do Benátek
 - 7.4 Úspěchy jezuitů v Itálii
 - 7.5 Portugalsko roku 1540, první jezuité
 - 7.6 Skandál jezuity Rodrigueze
 - 7.7 Jezuitská přetvářka
 - 7.8 Jezuité za panování krále Sebastiána
 - 7.9 Zničení krále Sebastiána
 - 7.10 Povolání Filipa II. do Portugalska
 - 7.11 Připojení Portugalska ke Španělsku, další intriky jezuitů
 - 7.12 Snaha jezuitů zabrat Portugalsko
 - 7.13 Majetkové intriky jezuitů
 - 7.14 Jezuitská revoluce proti Španělsku
 - 7.15 Ovládnutí Portugalska
 - 7.16 První jezuité ve Španělsku, boj proti dominikánům
 - 7.17 Španělsko roku 1555
 - 7.18 Španělská nedůvěra k jezuitům
 - 7.19 Vliv jezuitů na Madrid
 - 7.20 Jezuitský útlak Španělska
- 8. Německo
 - 8.1 Hlavní bitevní pole jezuitů
 - 8.2 Příchod jezuitů do Německa
 - 8.3 Chování jezuitů v náboženských diskuzích
 - 8.4 Začátek Tridentského koncilu
 - 8.5 Augšpurský mír a pokračování Tridentského koncilu
 - 8.6 Jezuitské zákulisí koncilu
 - 8.7 Vliv jezuitů na Německo prostřednictvím koncilu
 - 8.8 Rok 1556 - nová éra Bavorska
 - 8.9 Vzrůst jezuitské moci v Německu
 - 8.10 Boj proti reformaci v Bavorsku
 - 8.11 Bohatnutí jezuitského řádu
 - 8.12 "Odměna" jezuitů
- 9. Infiltrace německých protestantů
 - 9.1 Generálův nápad
 - 9.2 Výchova jezuitů k infiltraci
 - 9.3 Infiltruující agenti
 - 9.4 Průběh a financování infiltrace

- 9.5 Katolizace po infiltraci
- 9.6 Jezuitská infiltrace - prohra protestantů
- 9.7 Následky infiltrace

- 10. Rakousko, Tyrolsko, Štýrsko, Uhersko, Solnohradsko
 - 10.1 Svobodné Rakousko a konec svobody
 - 10.2 Kanisiův katechismus
 - 10.3 Snaha o zachování svobody
 - 10.4 Odpověď Říma
 - 10.5 Rudolf II.
 - 10.6 Konec vlády Rudolfa II., jezuitská válka
 - 10.7 Majetkové intriky jezuitů v Rakousku
 - 10.8 Císař Leopold I. - více štěstí než rozumu
 - 10.9 Císař Josef I.
 - 10.10 Tyrolsko - Kanisiova bašta
 - 10.11 Konec tyrolských protestantů
 - 10.12 Štýrsko - rychlá katolizace
 - 10.13 Útlak štýrských protestantů
 - 10.14 Jezuitský král Ferdinand a Maxmilián
 - 10.15 Konec naděje štýrských protestantů
 - 10.16 Násilné pokatoličtění Štýrska
 - 10.17 Ferdinandovy další plány
 - 10.18 Uhersko, Sedmihradsko - svoboda Lutherovu učení
 - 10.19 Sedmihradsko - nepřítel jezuitů
 - 10.20 Volné šíření protestantství v Uhrách
 - 10.21 Ztížené pronikání jezuitů
 - 10.22 Jezuité v Chorvatsku, protestantské bouře v Uhrách
 - 10.23 Vyhnání jezuitů z Uher
 - 10.24 Solnohradsko
 - 10.25 Následky jezuitské invaze

- 11. Švýcarsko, Belgie, Holandsko
 - 11.1 Svobodné Švýcarsko a první jezuité
 - 11.2 Snaha jezuitů proniknout Švýcarskem, jejich vyhnání
 - 11.3 Opětne intriky jezuitů ve Švýcarsku
 - 11.4 Katolická Belgie - spojenec jezuitů
 - 11.5 Lovaňský sněm a intriky jezuitů
 - 11.6 Pomoc španělských kupců belgickým jezuitům
 - 11.7 Krvavý Alba, návrat jezuitů
 - 11.8 Holandsko - stálá touha po svobodě

- 12. Polsko, Švédsko a Rusko
 - 12.1 Polsko - milovník husitství
 - 12.2 Biskupské soudy - začátek polské inkvizice
 - 12.3 Příchod jezuitů do Polska
 - 12.4 Jezuité v Litvě
 - 12.5 Rozmach jezuitů v Polsku

- 12.6 Vzdělání jezuitů v Litvě
- 12.7 Evropský ráj jezuitů
- 12.8 Prohra polské Jednoty bratrské
- 12.9 Šíření jezuitů po Rusi
- 12.10 Další rozmach jezuitů
- 12.11 Další násilná katolizace Polska
- 12.12 Dlouhodobé utrpení polských nekatolíků
- 12.13 Protestantské Švédsko
- 12.14 Uchycení jezuitů ve Švédsku
- 12.15 Jezuité v Rusku napálení
- 12.16 Jezuitský podvod v Rusku

- 13. Čechy a Morava
 - 13.1 Království před vniknutím jezuitů, příchod Kanisia
 - 13.2 Hádky o pražské kláštery
 - 13.3 Budování jezuitského chrámu v Praze
 - 13.4 Příchod prvních dvanácti jezuitů do Prahy
 - 13.5 Rok 1556 - začátek jezuitského vyučování v Praze
 - 13.6 Způsoby lákání dětí do jezuitských škol
 - 13.7 Únosy dětí pro jezuitské školy
 - 13.8 Jezuitské misie na českém venkově
 - 13.9 Protesty proti jezuitům
 - 13.10 Jezuitské misie na Moravě
 - 13.11 Pád jezuitské prestiže
 - 13.12 Další bouře proti jezuitům
 - 13.13 Ekumenické tendence pražských jezuitů
 - 13.14 Protestantský odboj proti jezuitům
 - 13.15 Přejít jezuitů do útoku
 - 13.16 Popuzení Pražanů proti jezuitům
 - 13.17 Podpora jezuitů v Čechách
 - 13.18 Císař Rudolf II. plně v rukou jezuitů
 - 13.19 Jezuitská taktika před hlavním pronásledováním
 - 13.20 Násilná katolizace v některých českých zemích
 - 13.21 Další otevřený útok jezuitů za podpory české šlechty
 - 13.22 Lobkowiczové vždy na straně Říma a jezuitů
 - 13.23 Obrana protestantů
 - 13.24 Podpora katolické strany na Moravě
 - 13.25 Sarkanderův atentát na krále
 - 13.26 Katolická strana v Čechách
 - 13.27 České království na prahu jezuitské občanské války
 - 13.28 Podepsání náboženské svobody
 - 13.29 Leopoldovo neoprávněné vtržení do Čech
 - 13.30 Jezuitské pronásledování protestantů
 - 13.31 Ferdinandův jezuitský boj
 - 13.32 Uzákonění katolicismu, vše dovoleno
 - 13.33 Rok 1617 - odboj evangelických stavů
 - 13.34 Vypovězení jezuitů z Čech
 - 13.35 Protestantský odboj také na Moravě, ve Slezsku a v Maďarsku
 - 13.36 Tajný návrat jezuitů do Čech

- 13.37 Bílá hora a důsledky prohry
- 13.38 Pobělohorská radost jezuitů, Lobkoviců, Slavatů a dalších
- 13.39 Vzrůst a upevnění jezuitského řádu v Čechách
- 13.40 Další tvrdé pronásledování nekatolíků
- 13.41 Úplné zrušení jezuitů v Čechách a na Moravě
- 13.42 Nová intervence jezuitů

14. Anglie

- 14.1 John Wycliffe
- 14.2 Jindřich VIII.
- 14.3 Edvard VI. a ďábelská Marie
- 14.4 Alžbětino zrušení katolicismu v Anglii
- 14.5 Nenávist Říma k Alžbětě
- 14.6 Atentáty na Alžbětu
- 14.7 Vypovězení jezuitů z Anglie
- 14.8 Nová jezuitská spiknutí
- 14.9 Válečná lodní výprava Filipa II. proti Anglii
- 14.10 Další jezuitské atentáty
- 14.11 Prachové spiknutí
- 14.12 Další boj jezuitů
- 14.13 Karel I., ekumenické tendence v Anglii
- 14.14 Cromwellova vláda, Karel II.
- 14.15 Další intriky jezuitů
- 14.16 Jakub II. obklopen jezuiti
- 14.17 Vilém Oranžský, záruka svobody

15. Francie

- 15.1 První jezuité ve Francii
- 15.2 Drzé nároky jezuitů
- 15.3 Nesouhlas Sorbony s jezuiti
- 15.4 Zákeřné, podvodné chování jezuitů
- 15.5 Bartolomějská noc
- 15.6 Jindřich III.
- 15.7 Jindřich IV.
- 15.8 Atentát na Jindřicha IV.
- 15.9 Nantský edikt
- 15.10 Diplomacie jezuitů
- 15.11 Zavraždění Jindřicha IV.
- 15.12 Ludvík XIII.
- 15.13 Jezuitské štvání proti Hugenotům
- 15.14 Ludvík XIV. - jezuitský král
- 15.15 Úpadek Francie
- 15.16 Další pronásledování protestantů
- 15.17 Odvolání Nantského ediktu
- 15.18 Poslední rozkazy tyranosaura

**SVAZEK 3
ZAHRANIČNÍ MISIE**

- 16. Indie, Japonsko, Čína
 - 16.1 Jezuita Xavier v Indii
 - 16.2 Xavierovy zázraky
 - 16.3 Jezuitská taktika v Indii
 - 16.4 Jezuitské obchody v Indii
 - 16.5 Finančnictví jezuitských obchodníků
 - 16.6 Japonsko - pomalý průnik jezuitů
 - 16.7 Zákaz jezuitů v Japonsku
 - 16.8 Likvidace jezuitů v Japonsku
 - 16.9 Čína - ráj jezuitů "vědců"
 - 16.10 Taktika jezuitů - přírodní a okultní vědy
 - 16.11 Čínský jezuitský zbrojní průmysl
 - 16.12 Triky jezuitů na udržení se v Číně
- 17. Amerika a jezuitský stát Paraguay
 - 17.1 Jezuité mezi Indiány
 - 17.2 Peru, Chile, Mexiko
 - 17.3 Kanada, Amerika
 - 17.4 Paraguay - jezuitská kolonie a stát
 - 17.5 Jezuitská výchova indiánů
 - 17.6 Indiáni jako otroci bez vlastní vůle
 - 17.7 Konec jezuitských kolonií
 - 17.8 Pomsta jezuitů
- 18. Afrika
 - 18.1 Jezuitská intervence do Habeše
 - 18.2 Násilná katolizace, vyhnání jezuitů z Habeše

**SVAZEK 4
JEZUITÉ V EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI 18. AŽ 20. STOLETÍ**

- 19. Právě jezuitské náboženství
 - 19.1 Mysticismus v náboženství jezuitů
 - 19.2 Panna Marie - centrální bod jezuitů
 - 19.3 Kult jezuitů - uctívání Panny Marie
 - 19.4 Kult jezuitů v praxi
 - 19.5 Nejlepší odměna pro jezuitu
 - 19.6 Zjevování Panny Marie a postoj Bible
 - 19.7 Jezuitské modlářství
 - 19.8 Původ kultu uctívání Marie
 - 19.9 Jezuitské náboženství - obludný systém okultismu
 - 19.10 Obětování Panně Marii ve 20. století
 - 19.11 Legalizace okultismu

20. Morálka jezuitů

- 20.1 Zpověď
- 20.2 Omlouvání hříchů
- 20.3 Jezuitská "láskyplnost" k protestantům
- 20.4 Atentáty na panovníky
- 20.5 Hřích kralovraždy předem odpuštěn
- 20.6 Jezuitská přísaha utajení
- 20.7 Přísaha posledního pomazání
- 20.8 Zásady jezuitské morálky
- 20.9 Jezuité a Desatero přikázání
- 20.10 Odpovědnost všech jezuitů
- 20.11 Tajná mafie jezuitů

21. Útlum tovaryšstva

- 21.1 Ekonomická a politická moc jezuitů
- 21.2 Papežova snaha oslabit moc jezuitů
- 21.3 Nástup otevřené nenávisti vůči jezuitům
- 21.4 Lisabonské zemětřesení a jeho následky pro jezuitu
- 21.5 Atentát na krále Josefa I.
- 21.6 Odvážný markýz Pompal
- 21.7 Vyhnání jezuitů z Portugalska
- 21.8 Zrušení jezuitů ve Francii
- 21.9 Zrušení jezuitů ve Španělsku
- 21.10 Generálovo přijetí vyhnaných jezuitů
- 21.11 Rakousko
- 21.12 Bavorsko, Itálie
- 21.13 Marie Terezie
- 21.14 Breve papeže Klimenta XIV.
- 21.15 Poslední oficiální generál řádu
- 21.16 Pomsta jezuitů
- 21.17 Prusko a Rusko

22. Jezuité a první francouzská revoluce

- 22.1 Tajná příprava revoluce
- 22.2 Francouzský královský dvůr
- 22.3 První práce tajných jezuitů
- 22.4 Národní shromáždění
- 22.5 Nové rozvíření hladiny - Bastila
- 22.6 Další tah tajných jezuitů
- 22.7 Uklidnění po revoluci
- 22.8 Jakobínský spolek tajných jezuitů
- 22.9 Jezuitské diskuzní kluby
- 22.10 Další intriky jezuitů
- 22.11 Francie poštvána proti Rakousku
- 22.12 Válka vyhlášena a prohrána
- 22.13 Konečně znovu revoluční nálada
- 22.14 Národní konvent
- 22.15 Revoluční tribunál

- 22.16 Krutovláda
- 22.17 Napoleon

- 23. Nová expanze jezuitů po francouzské revoluci
 - 23.1 Další tajné plány jezuitů
 - 23.2 Jezuité v Prusku
 - 23.3 Jezuité v Rusku
 - 23.4 Jezuité v dalších evropských státech
 - 23.5 Tichý návrat jezuitů
 - 23.6 Nový růst řádu
 - 23.7 Zpožděná žádost Vatikánu
 - 23.8 Jezuité v Rusku roku 1814
 - 23.9 Růst jezuitské moci v Rakousku
 - 23.10 Jezuité v Itálii
 - 23.11 Sicílie
 - 23.12 Řím
 - 23.13 Benátky a další státy Itálie
 - 23.14 Španělsko
 - 23.15 Švýcarsko
 - 23.16 Portugalsko
 - 23.17 Francie
 - 23.18 Karel X.
 - 23.19 Ludvík Filip
 - 23.20 Nizozemí, Belgie, Holandsko
 - 23.21 Josef II., Metternich a redemptoristé
 - 23.22 Polsko a ostatní státy

- 24. Znovuzrození tovaryšstva a nové misie
 - 24.1 Revoluční rok 1848 v Itálii
 - 24.2 Bavorsko, Štýrsko, Tyrolsko a další
 - 24.3 Opětne zavedení řádu
 - 24.4 Vítězství tajných jezuitů
 - 24.5 Opětne protesty proti jezuitům
 - 24.6 Jezuité mimo Evropu
 - 24.7 Španělské kolonie

- 25. Jezuité v Anglii a další světový podvod
 - 25.1 Jezuité v Anglii - otcové víry
 - 25.2 Textus Receptus a Westcott-Hortův padělek Nového Zákona
 - 25.3 Soukromý život "zbožných" padělatelů
 - 25.4 Westcott-Hortův padělek - dnes výchozí bod víry

- 26. Jezuité a Abraham Lincoln
 - 26.1 Pravda nepohřbena - svědek existuje
 - 26.2 První návštěva
 - 26.3 Pokračování první návštěvy

- 26.4 Druhá a třetí návštěva
- 26.5 Papežův dopis proti Lincolnovi
- 26.6 Zavraždění Lincolna
- 26.7 Lincolnovi vrazi
- 26.8 Konec Lincolnových vrahů

- 27. Druhá Říše a Fallouxův zákon - válka roku 1870
 - 27.1 Boj o vyučování mládeže
 - 27.2 Rehabilitace jezuitů
 - 27.3 Ludvík Napoleon - vítězství jezuitů
 - 27.4 Krymská válka
 - 27.5 Válka v Mexiku
 - 27.6 Válka s Pruskem

- 28. Jezuité v Římě a Syllabus
 - 28.1 Následky zjevení Panny Marie
 - 28.2 Syllabus - zbraň proti vzdělanosti
 - 28.3 Papežská neomylnost
 - 28.4 Nové protesty proti jezuitům

- 29. Jezuité ve Francii od roku 1870 do roku 1885
 - 29.1 Taktika jezuitů ve Francii
 - 29.2 Hřích revoluce
 - 29.3 Další odpor vůči jezuitům
 - 29.4 Vyhnání jezuitů
 - 29.5 Boj církve o opětné získání moci

- 30. Jezuité, generál Boulanger a aféra Dreyfus
 - 30.1 Francouzští duchovní v politice
 - 30.2 Boulanger - oblíbenec Říma
 - 30.3 Esterhazy - podezřelý muž
 - 30.4 Dreyfusova nevina - aféra vojenského tribunálu
 - 30.5 Antisemitické krytí Aféry
 - 30.6 Mučení Dreyfuse
 - 30.7 Padělky proti Dreyfusovi
 - 30.8 Fanatismus neomylnosti
 - 30.9 Nenávist katolíků proti Židům a Dreyfusovi
 - 30.10 Štvání jezuitů proti Židům
 - 30.11 Postoj Říma
 - 30.12 Rozdělení Francie

- 31. Roky před válkou - 1900 - 1914
 - 31.1 Francie proti Římu
 - 31.2 Volby nového papeže
 - 31.3 Přerušování vztahů mezi Francií a Vatikánem

- 31.4 Co asi zamýšlí Řím?
- 31.5 Spojování Německa, Bismark - muž Říma
- 31.6 Příprava misijního křížového tažení
- 31.7 Řím stále chudý
- 31.8 Jezuitský ultramontanismus

SVAZEK 5 ĎÁBELSKÝ KOLOBĚH

- 32. První světová válka
 - 32.1 Plány Říma proti Francii
 - 32.2 Předvečer první světové války
 - 32.3 Falešná úloha Vatikánu
 - 32.4 Lstivé intervence Vatikánu
 - 32.5 Politika Vatikánu za války
 - 32.6 Na řadě je Německo
 - 32.7 Vatikán opět svatouškem

- 33. Jezuité a Velká říjnová socialistická revoluce
 - 33.1 Další plány tajných jezuitů
 - 33.2 Jezuité jednají bez papeže
 - 33.3 Ruská revoluce r. 1905
 - 33.4 Jezuitské zákulisí před první světovou válkou
 - 33.5 Vysoká hra jezuitů
 - 33.6 Ruská revoluce dokonale infiltrována
 - 33.7 Tajné archivy o revoluci
 - 33.8 Rasputin
 - 33.9 Carská rodina
 - 33.10 Krytí jezuitů

- 34. Přípravy na druhou světovou válku v Evropě
 - 34.1 Ruská jezuitská kolej pro Východ
 - 34.2 Stručný přehled činnosti jezuitů před II. světovou válkou
 - 34.3 Odmítnutí Vatikánu v ruské diplomacii
 - 34.4 Itálie, Mussoliny a jezuité
 - 34.5 Mussoliniho fašismus
 - 34.6 Mussoliniho obelisk
 - 34.7 Papežova podpora italskému fašismu
 - 34.8 Lateránská dohoda
 - 34.9 Fašismus a Vatikán
 - 34.10 Vpád Itálie do Habeše
 - 34.11 Export fašismu do Německa
 - 34.12 Vatikán a Hitler
 - 34.13 Politika jezuity von Papena
 - 34.14 Fašismus v Německu u moci
 - 34.15 Tichý souhlas Vatikánu
 - 34.16 Španělská revoluce
 - 34.17 Pomsta Vatikánu za revoluci - Francův režim

- 34.18 Katolická akce v Belgii
- 34.19 Belgický jezuita Degrell
- 34.20 Vatikánská "nevinnost"
- 34.21 Hitlerovy první tahy Evropou

- 35. Tajné archivy promlouvají
 - 35.1 Jezuité - přepisovači dějin
 - 35.2 Židé a pohanský Řím
 - 35.3 Vznik Islámu
 - 35.4 Vatikán a islámská vojska
 - 35.5 Zjevení Panny Marie - Fatimy
 - 35.6 Islám ve Španělsku
 - 35.7 Jeruzalém, stále středem pozornosti
 - 35.8 Konstantinopolis
 - 35.9 Roky po I. světové válce
 - 35.10 Vatikán - Německo
 - 35.11 Horor ve Španělsku
 - 35.12 Další tah Vatikánu proti Židům

- 36. Německá agrese a jezuité, Rakousko - Polsko - Československo
 - 36.1 Jezuité a nacismus
 - 36.2 Anschluss Rakouska
 - 36.3 Polsko
 - 36.4 Československo
 - 36.5 Tiso

- 37. Příprava jezuitského pekla v Jugoslávii
 - 37.1 Přirovnání k Ustašovcům
 - 37.2 Paveličovi teroristé
 - 37.3 Vytvoření chorvatského státu
 - 37.4 Srbové a Chorvati v minulosti
 - 37.5 Jezuitská přísaha v NDH
 - 37.6 Papežovi oblíbenci
 - 37.7 Genocida Srbů
 - 37.8 Titovo mlčení o genocidě Srbů

- 38. Pravá tvář jezuitů - ustašovské Chorvatsko
 - 38.1 Počátek masakrů Srbů
 - 38.2 Jezuitská přísaha veřejně v praxi
 - 38.3 Organizátor masakrů
 - 38.4 Koncentrační tábory - jezuitské "pohostinství"
 - 38.5 Jezuitská bestialita na dětech
 - 38.6 Filipovič - hrdlořez dětí
 - 38.7 Jasenovač - jezuitské peklo
 - 38.8 Jezuitská ideologie v duchu přísahy
 - 38.9 Jeptišky v akci

- 38.10 Psychologické mučení dětí
- 38.11 Schválení Vatikánu
- 38.12 Paveličův útěk po válce
- 38.13 Stepinac za odměnu kardinálem
- 38.14 Kniha na obranu Stepinace
- 38.15 Postoj jezuitů

- 39. Jezuitské hnutí ve Francii před II. světovou válkou a během ní
 - 39.1 Diplomacie jezuitů ve Francii
 - 39.2 Snaha o katolizaci Francie
 - 39.3 Přepisování francouzské historie
 - 39.4 Konec války

- 40. Gestapo a Tovaryšstvo Ježíšovo
 - 40.1 Hitler, Himler
 - 40.2 Jezuitský postoj
 - 40.3 Jezuita Goebels
 - 40.4 Himlerovo a Hitlerovo zákulisí
 - 40.5 Mrtvoly v rukou generála řádu

- 41. Tábory smrti a protižidovské tažení
 - 41.1 Tajemství Vatikánu
 - 41.2 Protižidovské tažení a Řím
 - 41.3 Krádeže a deportace dětí
 - 41.4 Hlas tajného archivu
 - 41.5 Antisemitismus v USA
 - 41.6 Uzavření kruhu

- 42. Jezuité a Collegium Russicum
 - 42.1 "Zájem" římské kurie
 - 42.2 Katolizace Ruska
 - 42.3 Tvrdohlaví Rusové
 - 42.4 Mučedníci Vatikánu

- 43. Papež Jan XXIII. odkládá masku
 - 43.1 Dokonalá maska Vatikánu
 - 43.2 Pád masky
 - 43.3 Vatikán vítá atomovou bombu
 - 43.4 Snaha církve
 - 43.5 Adenauer - muž Vatikánu
 - 43.6 Odmítnutí Chruščeva - studená válka živena veřejně
 - 43.7 Úsilí jezuitů

SVAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

- 44. Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po II. světové válce
 - 44.1 Orientace jezuitů na USA
 - 44.2 Vatikán opět v Evropě
 - 44.3 Školy jezuitů
 - 44.4 Jezuitští politici
 - 44.5 Bohatství černého a bílého papeže
 - 44.6 Některé jezuitské politické organizace
 - 44.7 Vatikán a disidenti
 - 44.8 Zahraniční misie jezuitů

- 45. Expanze jezuitských organizací, infiltrace
 - 45.1 Motiv infiltrace
 - 45.2 Infiltrace veřejného mínění
 - 45.3 Infiltrace disidentů
 - 45.4 NATO - jezuitská organizace pro infiltraci západních vojsk
 - 45.5 Některé infiltrované světové organizace
 - 45.6 Prodloužené ruce jezuitů
 - 45.7 Maltézští rytíři
 - 45.8 Katolická akce
 - 45.9 Infiltrace církví v praxi
 - 45.10 Infiltrace protestantů - ekumenie
 - 45.11 Ekumenie - jezuitská "sláva Boží"
 - 45.12 Jezuitské sekty - vražedný nástroj
 - 45.13 Ilumináti - infiltrace Nového světového řádu
 - 45.14 Dnešní směr zájmu jezuitů - New Age
 - 45.15 Tajemství a zákulisí Evropské unie, postoj Britské Commonwealth
 - 45.16 Důsledek infiltrace
 - 45.17 Jezuité a komunistická ideologie dnes - Nový světový řád
 - 45.18 Další moderní proudy v katolické teologii - vstupní brána k New Age
 - 45.19 Liberální teologie - vstupní brána ke komunismu a k Novému světovému řádu
 - 45.20 Boj křížáků nekončí
 - 45.21 Infiltrace Židů
 - 45.22 Další činnost jezuitů
 - 45.23 Nejtajnější experimenty jezuitů - UFO
 - 45.24 Některé konkrétní experimenty jezuitů
 - 45.25 Mezinárodní terorismus - další forma jezuitských organizací
 - 45.26 Různé tváře organizace IRA
 - 45.27 Provizorní irská republikánská armáda PIRA
 - 45.28 Jezuitské převleky
 - 45.29 Další organizace jezuitů

- 46. Zatajovaný proces
 - 46.1 O co šlo?
 - 46.2 Přechin studenta
 - 46.3 Zpověď
 - 46.4 Chléb a víno

- 46.5 Katolická láska k bližnímu
- 46.6 Církevní majetek a láska k druhým
- 46.7 Pokrytectví systémů
- 46.8 Církevní zločinnost
- 46.9 Zločinnosti Vatikánu
- 46.10 A další zločiny
- 46.11 Svědectví z Norimberku

SVAZEK 7 JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

- 47. Převrat v Československu
 - 47.1 Disidenti a humanisté
 - 47.2 Předehra jezuitů
 - 47.3 Hra nabírá obrátek
 - 47.4 Přišel čas činů
 - 47.5 Akce jezuitů vrcholí - pád "Mocnářství"
 - 47.6 První kroky jezuitů a Vatikánu
 - 47.7 Další kroky po Novém roce 1990
 - 47.8 Dva důležité zákony
- 48. Jezuitský teror v Jugoslávii 1991 - 1995
 - 48.1 Překrucování a utajování informací
 - 48.2 Neoustašovci - sílící hnutí
 - 48.3 Papež, nacisté a CIA
 - 48.4 Pavelič - dnes chorvatským bohem
 - 48.5 Franjo Tuđman - nový Pavelič
 - 48.6 Chorvatský sen
 - 48.7 Některé akce ustašovských teroristů za vlády komunistů
 - 48.8 Agrese ve stylu "Blitz-Krieg"
 - 48.9 Jezuitská inscenace
 - 48.10 Mostar - prozrazení chorvatské "mírumilovnosti"
 - 48.11 Memorandum o genocidě Srbů
 - 48.12 Archivy mají snahu promluvit, ale ...
- 49. Jezuitská propaganda, intriky a plány po pádu komunismu
 - 49.1 Přeměna papeže Jana Pavla II.
 - 49.2 Mediální propaganda katolicismu
 - 49.3 Jezuitské mládežnické kluby
 - 49.4 Důsledky propagandy katolicismu
 - 49.5 Katolické svátky
 - 49.6 Dnešní katechismus - "zlatý" vrchol jezuitské propagandy
 - 49.7 Soudní a trestající moc církve, trest smrti (Ius Gladii - právo meče)
 - 49.8 Ozbrojená moc Vatikánu, moc církve nad státem - Visa Publica, neomylnost ... atd.
 - 49.9 Stará církevní dogmata potvrzena
 - 49.10 Tajné celosvětové plány jezuitů
 - 49.11 Budoucí uspořádání světa podle tajných jezuitů

50. Jezuitské plány s českým státem

- 50.1 Zásahy Vatikánu lidé vnímají
- 50.2 Příprava na katolizaci
- 50.3 Papežova první vlna katolizace
- 50.4 Pokračování převratu
- 50.5 Nová vláda 1998
- 50.6 Je všechno jen náhoda?
- 50.7 Dobře ví, oč běží
- 50.8 Širší kontext druhého převratu
- 50.9 Katolizace přede dveřmi - spěme dál
- 50.10 Divadelní představení pokračuje

51. Závěr Edmonda Parise

52. Závěr autorů českého vydání

- 52.1 Slovo na závěr
- 52.2 Rozloučení slovy českého "lva" Bílka

Bibliografie**Rejstřík hesel**

Úvod autorů

Úmyslem této knihy není obnovovat staré rány, rozdmýchávat náboženské spory nebo vyvolávat jakoukoliv proticírkevní nenávist. Spory a nenávist ve skutečnosti už dávno existují a budou stále existovat, dokud se bude každý vládnoucí náboženský systém snažit pravdu a skutečnost před veřejností utajovat.

Pravým záměrem této publikace je na základě umlčených, zapomenutých a nebo utajovaných faktů přinést nové informace a varovat před starými i novými chybnými politickými, ekonomickými a kulturními kroky, kterých se naše a nadcházející generace může dopustit při jakémkoliv styku a spojení s novými náboženskými útvary, zvláště pak s římskokatolickým systémem.

Kniha se nedotýká prostého věřícího lidu, ale snaží se vždy ukázat na celý náboženský systém globálně, v jehož zájmu ovšem různí citovaní jedinci působí a pracují.

V každém náboženském zřízení je mnoho opravdově upřímných, prostých věřících, kteří svému náboženství oddaně nebo slepě důvěřují. To však žádný náboženský systém neospravedlňuje k tomu, aby mohl provádět těžké a neodpustitelné zločiny a přitom se pak za bezelstnost a dětskou důvěřivost svých upřímných ovcí schovávat a unikat tak spravedlivému identifikování těchto zločinů.

Kniha bez obalu a bez ohledu na mocenské postavení největšího náboženského systému všech dob nazývá hřích hříchem. Na základě historických událostí odhaluje některé zločiny až do našeho století, vyvozuje z toho poučení a předkládá je čtenáři na základě jasných, zřetelných a přesvědčivých argumentů.

Pro mnoho lidí, kteří dětinsky důvěřují pohanskému systému v čele s římskokatolickou církví, proto nebude tato publikace příjemnou a stravitelnou četbou. Jako spoluautoři Edmonda Parise jsme si toho vědomi a neočekáváme od těchto upřímných duší žádné ovace, chvály nebo děkování. Nepsali jsme knihu, aby se líbila, ale aby přinesla pravdu. Víme také, že osobní pouto mezi těmito upřímnými věřícími a církví prostřednictvím kněze a jeho systému zpovědí, darů, rozhřešení, společných modliteb, poutí a psychologických rozborů jejich nitra je silnější než nejjasnější a nejpádnější důkaz.

Byl si toho vědom i Edmond Paris, jehož knihu *Tajná historie Jezuitů* (The Secret History of the Jesuits) jsme do této publikace převzali celou a na Parisovu památku doplnili o nejnovější poznatky a o nové události. Těch už Edmond Paris nemohl být svědkem, neboť jeho život ukončily právě vražedné ruce jezuitů jako pomstu za odhalení souvislostí spojených s jezuitským řádem.

Na druhou stranu právě proto, že je v Čechách téměř čtyřicet procent katolíků, je také plno jednostranné, prokatolické a projezuitské literatury. Avšak literatura se širším a hlubším pohledem na celou záležitost už dlouhou dobu na našem trhu naprosto chybí.

Protože tato kniha vychází na podkladě stejnojmenné knihy Edmonda Parise, pak pravděpodobně nikdo jiný nemůže uvést tuto knihu lépe než sám Edmond Paris a jeho obdivovatel, Dr. Alberto Rivera, bývalý jezuitský kněz pod nejprísnější, tajnou

přisahou čtvrtého stupně zasvěcení, který byl vychován ve Vatikánu a důkladně seznámen s historií a současností jezuitů. Jako jeden z mála vysoce postavených jezuitů měl přístup i do tajného vatikánského a jezuitského archivu v Římě, Španělsku a ve Vatikánu.

Tato kniha přináší pravdivé informace, podložené mnoha dokumenty. Měl by ji číst rozhodně každý křesťan věřící Bibli, kde je mimo jiné psáno: *"Zmaten bude lid můj pro nedostatek poznání."* (Ozeáš 4,6).

Ale měl by ji číst i každý člověk, kterému záleží na uchránění svobody svého vlastního projevu a rozhodování, který ctí svou vlastní svobodnou vůli a uznává ji také u druhých a který respektuje svobodu vyznání a svobodu v náboženském cítění. A měl by ji rozhodně číst i takový člověk, který touží po nových informacích ze záku-
lisí římskokatolické církve.

***Autoři českého vydání k uctění památky Edmonda Pa-
rise***

Úvod Dr. Alberta Rivery k původní knize od Edmonda Parise

Nejnebezpečnější lidé jsou ti, kteří se navenek jeví jako zbožní, a to zvláště tehdy, když jsou organizovaní a zastávají vedoucí postavení. Mají hluboký respekt u prostých lidí, kteří nemají ani ponětí o tom, kdo stojí v pozadí bezbožného tlaku těchto vůdců, aby získali moc.

Tito zbožní lidé, kteří předstírají lásku k Bohu, se však ve skutečnosti budou vždy, pokud to bude pro jejich zájmy nutné, uchýlovat k vraždám, budou podněcovat i revoluce a války. Jsou to úskoční, inteligentní, úlisní, zbožní politici, kteří žijí ve stínovém světě tajemství, intrik a předstírané svatosti.

Tento obraz, který je věrně vykreslen v této knize, můžeme vidět - duchovně řečeno - v zákonících, farizejích a saducejích z doby Ježíše Krista. Tentýž zlý duch, jaký dnes vede římskokatolickou církev a jezuitský řád, vedl i římské vladaře k vydání deseti vražedných dekretů, které vyzývaly k pronásledování prvokřesťanské církve.

První "církvní otcové" přenesli do svého církevního systému většinu z bezbožného systému starodávného Babylonu a nejen, že to zachovávali, ale navíc k tomu ještě přidali řeckou filozofii, a to vše pak schovali pod plášť židovské teologie. Dohromady pak překroutili většinu učení Krista a jeho apoštolů. Tím vyšlapali cestu pro mašinérii římskokatolické církve, která teprve vznikala. Pod pláštěm zbožnosti a svatosti napadali Bibli, přeručovali ji a přidávali k ní anebo z ní zase ubírali. A právě tohoto farizejského antikristova ducha, který skrze ně působil, je vidět v dějinách znovu, když Ignác z Loyoly vytváří svůj jezuitský řád, aby v tajnosti dosáhl dvou hlavních cílů v zájmu římskokatolické instituce: 1) celosvětové politické moci, a 2) celosvětové církve. Tím však nevědomky naplnil proroctví ze Zjevení Jana z kapitola 6., 13., 17., a 18.

V době, kdy se Ignác z Loyoly objevuje na scéně, tedy v 16. století, poškodila protestantská reformace celý římskokatolický systém již velmi vážně. Dogmata tohoto gigantického systému, této obří velecírkve, založená na pověrách, na udržování strachu mezi prostými lidmi a na krvavém upevňování své světové moci se začala kymáčet a posléze bořit jedna za druhou.

Ignác z Loyoly proto došel k závěru, že jediným způsobem, jak by jeho "církev" mohla přežít, je posílit kánony a dogmata o časně moci papeže a římskokatolické instituce; a to ne pouze fyzickou likvidací lidí, jak to pomocí inkvizice dělali dominikánští kněží, ale především infiltrací a průnikem do všech životních oblastí. Prohlašoval: "*Nad protestantismem musíme zvítězit a použít ho v zájmu papežů*".

A právě toto, kromě ještě jiných opatření, Ignác z Loyoly osobně také navrhl papeži Pavlovi III. Ignácovi jezuité se okamžitě chopili úkolu tajně prostoupit VŠECHNY skupiny protestantů včetně jejich rodin, sborů, pracovišť, nemocnic, škol, univerzit atd. Dnes už jezuité toto obrovské misijní tažení a odkaz svého prvního učitele téměř dokončili.

Bible vkládá pravomoc vést a opatrovat sbor plně do rukou každého Bohem povoláného kazatele. Lstivým jezuitům se však časem podařilo přenést tuto pravomoc výhradně do rukou ústředního vedení každé církve a nyní tlačí téměř všechny protestantské denominace do náručí Vatikánu. Tedy splnili přesně to, co si předsevzal již Ignác z Loyoly, když prohlašoval: "*Musíme postavit celosvětovou církev a způsobit tak zánik protestantismu*".

Dnes jsou již jezuité tajně zakořeněni ve vedení všech církví a náboženských systémů, tajně ovládají všechny světové i menší banky a peněžní ústavy, tajně znovu pronikli do všech vlád, parlamentů a soudů každé země, podařilo se jim nepozorovaně proniknout do všech druhů sdělovacích prostředků, rozhlasu a televize po celém světě, tajně vnikli do všech světových hospodářských a náboženských organizací a mezinárodních institucí, mají tajně pod svou kontrolou všechny biblické společnosti a všechna biblická a teologická vydavatelství a

nepozorovaně také pronikli do všech církevních škol všech denominací a do všech univerzit. V dnešní době se jim podařilo to, o co se marně pokoušeli již celá předchozí staletí. Teprve dnešní doba, ve které prostého člověka vysoká politika téměř nezajímá a kdy vládne otupělost a apatie k vládním vyjednáváním a intrikám mezi národy, dala průchod tajné práci jezuitů a umožnila naplnění Loylova odkazu více než kdy jindy.

Až budete číst Tajné dějiny jezuitů, pochopíte úžasnou souvislost mezi náboženskou a politickou frontou. Právě autor knihy *Tajná historie jezuitů*, Edmond Paris, odhaluje proniknutí a infiltraci jezuitů do všech vlád všech národů světa, aby pak mohli manipulovat chodem dějin, aby mohli nastolovat diktatury a oslabovat demokracie, jakou je např. demokracie Spojených států amerických a aby tak mohli připravit půdu pro sociální, politickou, morální, vojenskou, vzdělávací a náboženskou anarchii, kterou tolik potřebují ke znovunastoletí náboženské a politické moci římskokatolické církve.

Kdo byl Edmond Paris

Prorockými slovy knihy Zjevení se stal Edmond Paris mučedníkem pro Ježíše Krista.

Když odkrýval to, co bylo úmyslně zamlčováno, položil svůj život za pravdu; za to, aby uvedl ve známost prorocká znamení.

Edmond Paris byl za své knihy a zvláště pak za tuto poslední zabit jezuitským řádem. Svou vlastní krví tak zpečetil pravdu, kterou psal.

Edmond Paris mne osobně nikdy neznal, ale já jsem ho osobně znal, a to velmi důkladně, aniž bych se s ním kdy setkal. Když jsem byl ještě jako jezuita, a to dokonce pod nejpřísnější tajnou přísahou a zasvěcením, měl jsem informace o jménech institucí i jednotlivců v Evropě, kteří jsou nebezpeční pro cíle římskokatolické instituce. Dostali jsme i jeho jméno.

Další knihy Edmonda Parise

VATIKÁN PROTI FRANCII
GENOCIDA V SATELITNÍM CHORVATSKU
VATIKÁN PROTI EVROPĚ

Toto dílo a práce Edmonda Parise o katolicismu přivedly jezuitu k tajné přísaze, že musí:

- 1) zničit jeho (což se jim podařilo),
- 2) zničit jeho pověst, včetně jeho rodiny (na tom stále pracují) a za
- 3) zničit i jeho knihy (to se jim zatím podařilo jen částečně).

Dnes je dokonce snaha veškerou tuto práci Edmonda Parise falšovat, ale my se modlíme, aby ji Bůh zachoval až do doby, kdy ji budou potřebovat prostí katolíci, kteří se budou chtít pro svoji záchranu dozvědět o všech pravdivých skutečnostech, ať je to bude stát cokoliv.

kněz)

Dr. Alberto Rivera (exjezuitský

Předmluva Edmonda Parise

Adolphe Michel, spisovatel z minulého století, upozorňoval na to, že Voltaire odhadoval počet vydaných knih o jezuitěch a o jejich praktikách celkem na 6000 titulů. *”Jakého však čísla jsme dosáhli o století později?”* ptá se Adolphe Michel a sám okamžitě dodává. *”Už se nezvěštilo. Pokud však budou existovat jezuité, stále budou muset být o nich psány knihy. Nesmí být ponecháno stranou nic z toho, co je třeba na jejich účet pravdivě říci. Vždyť každý den přicházejí nové a nové generace čtenářů, kteří nic nevědí a nic nechápou. ... Budou tito čtenáři pátrat po starých knihách? Asi sotva.”* (**Adolphe Michel: Les Jesuites, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879**)

Právě zmíněný důvod by mohl dostatečně ospravedlnit, proč se znovu dotýkáme tohoto často diskutovaného tématu. Většina dřívějších knih popisujících dějiny jezuitů totiž už není ve skutečnosti k nalezení i přesto, že byly hodně rozšířené a byly všude k dostání. Prostě zmizely a dnes lze do nich nahlédnout pouze ve veřejných knihovnách, což je ovšem mimo dosah většiny čtenářů. Chceme-li tedy co nejširší veřejnost aspoň stručně informovat o historii jezuitů, pak se tato kniha stává pro veřejnost nesmírně důležitým dokumentem.

Stejně závažný je i další důvod, proč se snažíme znovu sepsat, alespoň ve stručnosti, vše, co je v archivech o jezuitěch psáno. Současně s příchodem nových generací čtenářů, přicházejí totiž na světlo nové generace jezuitů. Takových jezuitů, kteří dnes pracují stejnými metodami jako dřív, to je metodami křivolace diplomatickými, nepozorovatelnými, skrývanými, a přesto tvrdošíjně fanatickými; metodami, které v minulosti již tolikrát uvedly do chodu obranné reflexy národů a vlád. Loyolovi synové jsou dnes - a můžeme říci, že právě dnes více než kdy jindy - vůdčím křídlem římskokatolické církve. Jsou její neustálou pohonnou silou a tajným vojskem v každém jednání, při každém vystoupení a v každém sebestřednějším prohlášení. Stejně maskování, pokud ne ještě lépe než ti staří, stále zůstávají tito moderní Loyolovi jezuité nejpозoruhodnějšími obhájci papežství a ačkoli ukryti v pozadí, jsou i nadále aktivními činiteli svatého stolce po celém světě. Jsou to maskovaní zastánci papežské politiky. Jsou *”tajnou armádou papežství.”*

Z tohoto důvodu nebude téma jezuitů nikdy vyčerpáno. A přestože je starší literatury o jezuitěch poměrně dost, i když dnes jen v archivech, má každá epocha povinnost připojit k ní několik stránek, aby zaznamenala spojitost tohoto okultního, bezbožného systému, který začal před čtyřmi stoletími *”k velké slávě Boží,”* ve skutečnosti však ke slávě papeže a celého jeho církevního systému. A pokud začne mizet i literatura s dějinnými fakty, pak je povinností všech historiků tuto literaturu obnovit s co největší historickou přesností.

V dnešní době celkově po celém světě existuje všeobecná tendence podporovat snahy stále více a více omezit nebo úplně vyloučit vliv církve a náboženství na veřejný život. Také je vidět nevyvratitelný fakt postupovat tak, aby se vše podřizovalo rozumu a logickému uvažování. Tomuto postupu jsou v celosvětovém měřítku učeny všechny děti a všechna mládež i přesto, že sem tam vznikne nová církevní škola. Tím se každý den stále více a více zeslabuje nadvláda dnešních církevních dogmat.

Ale navzdory tomu všemu se římskokatolická církev nemůže vzdát, a také ani nikdy nevzdá svého velikého záměru, který je jejím nejhlavnějším cílem od samého začátku, totiž shromáždit pod svou berlu všechny národy světa. Tato monumentální *”misie”*, jak tomu říká, musí dle jejích plánů pokračovat, ať se děje cokoli, a to jak mezi *”pohany”*, tak zároveň i mezi *”oddělenými křesťany.”* Bezbožní kněží mají povinnost především zastávat Vatikánem požadované postavení, ať jsou na tom se svou vírou jakkoliv a mají na pokračující postup rozumu a logiky jakýkoliv názor. Podle zvláštních rozkazů svého řádu mají povinnost zvětšovat stádo věrných tím, že budou obracet na víru *”kacíře”* neboli členy všech ostatních církví a *”poha-*

ny,” to je všechny nevěřící, což je práce ještě náročnější, než mají oni sami se sebou. Jejich povinností je zachovat nebo obsadit, bránit nebo útočit a na bitevní frontě být stále jako mobilní pohotovostní síla právě řádu jezuitů Tovaryšstva Ježíšova.

Shrnuto jezuité prostupují celou církev římskokatolickou a z rozkazu papeže jim musí být všichni kněží bez rozdílu nápomocni. Stručně řečeno není tato společnost jezuitů v rámci své jezuitské ústavy ani světská ani řádová, ale je to nenápadná skupina, která se proplétá všude a vždy tam, kde jí to vyhovuje; v církvi i mimo ni. Zkrátka je to *”agent nejjobratnější, nejvytrvalejší, nejodvážnější a nejpresvědčenější o papežské autoritě.”* jak napsal jeden z jejich nejlepších historiků. (**Adolphe Michel: Les Jesuites ...**)

V této knize se podíváme, jak byl zformován útvar jezuitských *janičářů*, tedy lidí vyznačujících se krutostí a horlivou, fanatickou službou., Uvidíme, že právě takovou službu prokazují papežství bez nároku na jeho odměnu.

Uvidíme také, kolik vytrvalého úsilí bylo vynaloženo k tomu, aby se prokázala jejich nepostradatelnost pro římskokatolickou instituci, které sice slouží, ale přitom nad ní již dosáhli takového vlivu, že jejich generál byl oprávněně nazván *”Černým papežem.”* Ve vedení církve je stále těžší a těžší rozlišit autoritu bílého papeže z římskokatolické církve od autority jeho ukrytého mocného jezuitského pomocníka ve funkci - černého papeže.

V této knize proto najdete stručný přehled minulých událostí, ale zároveň i moderní historii *”jezuitství.”* A protože většina prací o jezuitech nehovoří o jejich rozhodujícím podílu na událostech, které rozvrátily svět během posledních padesáti let, domníváme se, že je nejvyšší čas vyplnit tuto mezeru nebo přesněji řečeno začít tímto skromným příspěvkem hlubší studium tajné jezuitské historie a dělat to bez zatajování pravdivých událostí. Tyto nebezpečné překážky čekají právě na nesmlouvavé a nebojácné autory, kteří chtějí věrně psát o tomto ožehavém a nebezpečném tématu, i kdyby je to mělo stát vlastní život a nebo život jejich rodin a vše tak pravdivě zachytit pro veřejnost.

Ze všech plánů římskokatolické církve, které sehrály svoji roli v mezinárodním životě tohoto století plném zmatků a převratů, vyniká zvláště jeden, nicméně právě proto je nejskrýtejší a stále nejskrývanější. Je to plán rozšířit svůj vliv směrem na východ. A tato světská, politická touha římskokatolické církve po rozšíření, z ní učinila *”duchovního”* spojence a podporovatele fanatických nacionalistických doktrín v německé ideologii a politice neboli *”duchovního”* sponzora politických zásad a dogmat jednostranně zdůrazňujících význam jednoho národa, které stále vedou ke sjednocení všech Němců na světě. Římskokatolická církev se stala - i přesto, že zůstala ukrytá v pozadí - hlavním aktérem při pokusu uchvátit nejvyšší moc, což dvakrát, a to v roce 1914 a v roce 1939, přineslo smrt a zkázu evropským národům. (**Edmond Paris: Le Vatican contre l'Europe, Fischbacher, Paříž; L.Duca: L'Or du Vatican, Laffront, Paříž**)

Veřejnost v podstatě nic neví o ohromující vině a zodpovědnosti, kterou nesl Vatikán a jeho jezuité při vypuknutí obou světových válek. Jejich skrytá účast na těchto událostech lze jen částečně vysvětlit gigantickými finančními částkami, jimiž Vatikán a jeho jezuité dodnes disponují. Tyto částky jim dodnes dávají moc ve všech oblastech, a to zvláště od posledního velkého konfliktu druhé světové války, který rozpoutali.

Ve skutečnosti se o jejich podílu na těchto tragických událostech až do současné doby sotva kdo zmínil, s výjimkou obhájců katolické víry. Ti se však tuto skutečnost snažili horlivě zamaskovat. Politickou činnost Vatikánu v současné epoše dvacátého století - činnost vzájemně propojenou s jezuitou - odhalujeme v této a ostatních knihách se záměrem napravit chybu v informovanosti veřejnosti a popsat veřejnosti výhradně pravdivá fakta.

Tato studie je založena na nevyvratitelných archivních dokumentech, publikacích známých

politických osobností, diplomatů, velvyslanců a významných spisovatelů, z nichž většina jsou katolíci, mající dokonce i osvědčení imprimatur.

Jsou to dokumenty, které vynášejí na světlo tajné akce Vatikánu i jeho proradné chování při vytváření konfliktů mezi národy, pokud to slouží jeho zájmům. Ukážeme na roli, kterou "svatá církev" sehrála při vzniku totalitní režimů v Evropě.

Tato svědectví a dokumenty tvoří drtivou obžalobu a dosud se ji žádný obhájce katolické víry nepokusil vyvrátit.

1. května 1938 nám noviny *Mercure de France* připomínají, co nám bylo řečeno již před čtyřmi roky: *Mercure de France* z 15. ledna 1934 uvádějí - a nikdo to nepopřel - že Pius XII. (dříve kardinál Pacelli) "stvořil" Hitlera. Nepřišel totiž k moci zákonným způsobem, ale díky tomu, že papež ovlivnil Centrum, to je Německou katolickou stranu. ... "Myslí si Vatikán, že udělal politickou chybu, když otevřel Hitlerovi cestu k moci? Zdá se, že ne ..."

Tak se to také jevilo i den po anšlusu roku 1938, kdy bylo k třetí říši připojeno Rakousko. Tak se to jevilo i později, když přibýlo nacistických agresí a bylo to tak i během celé druhé světové války. Vatikán svého politického kroku a tahu s Hitlerem nikdy nelitoval.

Dne 24. července 1959 udělil Jan XXIII., nástupce papeže Pia XII., svému osobnímu příteli a ve skutečnosti jezuitskému knězi Franzi von Papenovi čestný titul *tajného komorníka*. Tento muž byl během první světové války vyzvědačem ve Spojených státech amerických a jedním z těch, kteří nesli zodpovědnost za Hitlerovu diktaturu a anšlus. Byl Hitlerovi neustále nablízku a všemi prostředky podporoval jeho agresivní, nacionalistickou politiku.

Již to samo o sobě jsou velmi jasná fakta a naprosto zřetelné souvislosti, kterým člověk, pokud chce, může správně porozumět. Takových důkazů je však nekonečně mnoho.

Katolický spisovatel Josef Rován komentuje diplomatickou smlouvu mezi Vatikánem a nacistickou říší z 8. června 1933 takto:

"Konkordát papeže vtiskl nacionalisticko-socialistické vládě, téměř všude považované ze vládu složenou z usurpátorů, pokud ne přímo z banditů, pečeť smlouvy s nejstarší mezinárodní mocností - Vatikánem. Byla to jakási charta mezinárodního uznání." (**J. Rován: *Le catholicisme politique en Allemagne, Paris, 1956, Ed. du Seuil, str. 231***)

Svou osobní podporou Hitlera, ač nespokojen s tím, že celá tato skutečnost vyplavala na veřejnost, vyjádřil papež morální podporu nacistické Říši od Vatikánu!

Pak ve stejné době, kdy na druhé straně Rýna začala vládnout hrůza, mlčky přijímaná a schvalovaná Římem, odvěkly již takzvané "hnědé košile" do koncentračních táborů 40.000 lidí. Pogromů přibývalo v rytmu nacistického pochodu: *"Když od nože stříkají proudy židovské krve, cítíme se zase lépe."* (**Horst-Wessel-Lied**)

Avšak v následujících letech viděl Pius XII. mnohem horší věci. Ale ani nad těmi se nezačtvěl. Není tedy překvapením, že katolíci vůdcové Německa soupeřili jeden s druhým v servilnosti vůči nacistickému režimu, jak k tomu byli povzbuzováni svým římským "Mistrem."

Je dobré si v souvislosti s tím přechíst neuspořádané blouznění a slovní akrobacii oportunistických německých teologů, jakým byl např. jezuita Michael Schmaus. Později ho Pius XII. jmenoval na "církevního knížete" - kardinála, a za publikaci *Berla* ho 2. září 1954 označil jako "velikého mnichovského teologa".

Nebo je dobré si přechíst ještě jednu knihu, a to *Katholisch-Konservatives Erbgut*, o které se napsalo:

"Tato antologie přináší soubor textů od hlavních německých katolických teologů, od Goreseho a Schmause až po Vogelsanga. Kniha nás ubezpečuje v tom, že nacionální socialismus se zrodil prostě výhradně a jedině z katolických idejí." (**Gunther Buxbaum: *Mercure de France, 15. 1. 1939***)

Biskupové, kteří byli konkordátem přinuceni učinit přísahu věrnosti Hitlerovi, se vždy snažili předstihnout jeden druhého ve své "odevzdanosti" Římu:

*”Za nacistického režimu neustále nacházíme horlivou podporu biskupů ve veškeré korespondenci a ve vyhlášeních od církevních hodnostářů.” (J.Rovan: **Le catholicisme politique en Allemagne**, str. 214)*

Navzdory očividnému rozdílu mezi katolickým univerzalismem neboli katolickou všestranností a zdůrazňováním celku proti ”bezvýznamnostem” na jedné straně a hitlerovským rasismem na druhé straně byly tyto dvě doktríny podle jezuity Franze von Papena ”harmonicky smířeny a spojeny tak do jediného, úžasného, životaschopného celku, kde jeden celek bez toho druhého nemůže již existovat”. K této skandální dohodě došlo proto, že ”nacismus je křesťanskou reakcí na ducha roku 1789”.

Vraťme se ještě k Michaelu Schmausovi, profesorovi teologické fakulty v Mnichově, který napsal:

”Říše a církev, tak se jmenuje řada spisů, které by měly přispět k vystavění třetí říše, protože tyto spisy sjednocují nacionalisticko-socialistický stát s katolickým křesťanstvím ...”

”Výhradně Němec a výhradně katolík tyto spisy zkoumají a podporují vztahy a setkání mezi katolickou církví a nacionalistickým socialismem; otevírají cestu plodné spolupráci, jak je to naznačeno v konkordátě ... Nacionálně socialistické hnutí je nejdůležitějším a nejmohutnějším protestem proti duchu 19. a 20. století ... Ústředním bodem jeho učení je idea lidu jedné krve a všichni katolíci, kteří uposlechnou pokynů německých biskupů, budou muset připustit, že je to tak ... Zákony nacionalistického socialismu a zákony katolické církve mají stejný cíl ...”
(Begegnungen zwischen Katholischem Christentum und nazional-sozialistischer Weltanschauung Aschendorff, Münster, 1933)

Tento dokument dokazuje prvotní i poslední úlohu, jakou katolická církev sehrála při vstupu Hitlerovy moci. Ukazuje, že ve skutečnosti bylo vše předem dohodnuto. Plně ilustruje, k jaké příšerné dohodě došlo mezi katolicismem a nacismem, neboli nacionalistickým (nacionálním) socialismem. Zřetelně z této úlohy Vatikánu a jeho římskokatolické církve vysvítá nenávist ke svobodě. A tato nenávist je také klíčem k pochopení všeho ostatního, co se již odehrálo a co se ještě odehraje.

Připomeňme si jenom stručně slova papeže Lva XIII. roku 1884, 20. dubna v encyklice *Humanum Genus*, ve které je zavržen každý, kdo prosazuje náboženskou svobodu, oddělení církve od státu, vzdělávání dětí nekatolickými učiteli a zvláště těžkým zločinem víry je označena myšlenka nezávislosti na katolické církvi.

V této myšlence nezávislosti mají lidé právo vytvářet vlastní zákony a volit své vlastní vlády podle nových principů svobody a neuznávat autoritu katolické církve a církevních soudů a církevních zákonů jako vyšší, než je autorita státu světských soudů a zákonů. V této myšlence jsou si lidé rovni a mají stejná práva a každý člověk má svobodnou vůli, kterou nadřazuje nad vůli a příkazy katolické církve.

Tyto všechny body z myšlenek nezávislosti jsou podle papežovy buly *Humanum Genus* ztotožňovány s královstvím satana. A tato bula papeže Lva XIII. nebyla nikdy jeho následovníky odvolána, ani pozměněna. Z důvodu neomylnosti papeže ve věcech teologických platí bula od svého vzniku stále. Platila i v období první a druhé světové války a platí i v současné době. Tato bula dala základ k ”nejsprávnějšímu pohledu na svobodu člověka, kterým je jedině pohled katolický” a podle toto pohledu i jednal německý nacionalismus.

V knize *Catholiques d’Allemagne* Robert d’Harcourt z Francouzské akademie píše:

”Nejzranitelnější bod ve všech biskupských vyhlášeních, která následovala po vítězných volbách 5. března 1933, leží v prvním oficiálním církevním dokumentu, který obsahuje podpisy všech německých biskupů. Máme na mysli pastýřský dopis z 3. června 1933, který se týká celého německého biskupství.

Jak tento dokument vypadá? Jak začíná? Optimisticky, s tímto radostným prohlášením: »Lidé ve vedení této nové vlády nám k naší veliké radosti dali ujištění, že oni sami i jejich práce stojí na křesťanských základech. Tak hluboce upřímné prohlášení si zasluhuje vděčnost

všech katolíků.« ” (*Plon, Paříž, 1938, str. 108*)

Od začátku první světové války přišlo a odešlo několik papežů, ale jejich chladný a apatický postoj vůči dvěma stranám, které spolu v Evropě vzájemně soupeřily, byl stále stejný.

Mnoho katolických spisovatelů nedokázalo zakrýt svoje překvapení - a také zármutek - když psali o nelidské lhostejnosti, kterou projevoval Pius XII. k největším krutostem, které páchali lidé těšící se jeho přízni. Z mnoha svědectví budeme citovat alespoň Jeana d'Hospitala, korespondenta časopisu La Monde:

”Vzpomínka na Pia XII. je zahalena pochybnostmi. Především je to ožehavá otázka od pozorovatelů ze všech národů, dokonce i zpoza zdí Vatikánu: Věděl o krutostech spáchaných v průběhu této války, kterou začal a vedl Hitler?

Když měl k dispozici ze všech stran a v každé době pravidelná hlášení od biskupů ... cožpak mohl ignorovat to, co dělaly německé vojenské špičky - tragédii koncentračních táborů, civilisty odsouzené k deportaci, chladnokrevné mučení a masakry těch, kteří se jim »postavili do cesty«, hrůzu plynových komor, kde byly z administrativních důvodů vyhlazeny miliony Židů? A jestliže o tom věděl, proč jako ochránce a první zpěvák evangelia nevyšel v bílém šatu s pažemi roztaženými do tvaru kříže odsoudit tento bezprecedentní zločin a vykřiknout: »NE!« ?

Zbožné duše budou marně pátrat v církevních dopisech, projevech a vyhlášeníh tohoto papeže. Nenajdou ani stopu po odsouzení tohoto »náboženství krve« zavedeného Hitlerem, tímto Antikristem. ... Nenajdou odsouzení rasismu, který je v očividném rozporu s katolickým dogmatem.” (*Jeana d'Hospital: Rome en confidence, Grasset, Paris 1962, str.91*)

Spisovatel Carlo Falconi ve své knize *MLčení Pia XII. (du Rocher, Monaco, 1965)* píše:

”Samotná existence takových hrůz (masové vyhlazování etnických menšin, věznění a deportování civilistů) přesahuje všechno chápání dobra a zla. Je to pohrdání důstojností jednotlivce i obecně celé společnosti do takové míry, že nám nezbyvá než odsoudit ty, kteří takto ovlivnili veřejné mínění, ať se jedná o obyčejné občany nebo o hlavy států.

Být zticha tváří v tvář takovým násilnostem by ve skutečnosti představovalo stoprocentní kolaboraci. Podnítilo by to zkaženost zločinců, rozdmýchalo by to jejich krutost a ješitnost. Pokud však má každý člověk morální povinnost reagovat, když narazí na tak obrovské zločiny, bezpochyby mají tuto povinnost na prvním místě náboženské společnosti a jejich vedení a z nich především hlava katolické církve.

Pius XII. nikdy přímo a jednoznačně neodsoudil válečnou agresi, nevyjádřil se k nevyslovitelným zločinům, které spáchali Němci nebo jejich spojenci během války.

Pius XII. nebyl potichu proto, že by nevěděl, co se děje. Právě naopak, znal vážnost situace od začátku, určitě ještě lépe než kterákoli jiná hlava států světa ...”. (str. 12)

A je toho ještě víc! Vatikán podal pomocnou ruku k provádění těchto zločinů tím, že ”zapůjčil” některé ze svých prelátů, aby pracovali jako nacističtí agenti. Byli to například monsiñoři - jezuitští kněží pod tajnou přísahou - Hlinka a Tiso. Také do Chorvatska vyslal Vatikán svého vlastního jezuitského vyslance - R. P. Maconea - který měl za pomoci jezuitského kněze, monsignora Stepinace dohlížet na práci dosazeného jezuitského kněze Ante Paveliče a jeho ustašovců - duchovních z řad františkánů, dominikánů a jezuitů.

Ať nahlédneme kamkoli, všude se nabízí stejně ”zbožná” podívaná. Samá krev, mordy, štvání a mučení jednotlivců i celých skupin, ne-li celých národů. Tuto katastrofu můžeme pozorovat v každé době.

Sama historie nás poučuje, že od těchto řádů lze sotva očekávat lásku a milosrdenství, když inkvizici prováděli v první řadě dominikáni a pak i jezuité a jejich satelitní pomocníci františkáni a další katolické řády. Je tedy ve skutečnosti bláhové očekávat, že ze strany Vatikánu nebo mnišských řádů dojde k odsouzení válečného zvěrstva v období první a druhé svě-

tové války, neboť je sami prováděly. Předně by musely odsoudit sami sebe a svoji ideologii, své plány a cíle, které obratně ukrývají pod rouchem míru, přátelství a lásky a pod pláštěm laciných frázovitých omluv všem, kterým "církev katolická v minulosti ublížila".

Jak jsme již ukázali, nemáme námitky pouze k tomuto nestvůrnému podílu Vatikánu na válečných hrůzách, které ve skutečnosti propukly jen k jeho samolibosti. Neodpustitelný zločin Vatikánu spočívá v jeho přímé, rozhodující roli, kterou sehrál při rozpoutání obou světových válek. (**Edmond Paris: The Vatican against Europe, P.T.S., Londýn**)

Poslechněte si, co říká například Alfred Grosser, profesor na Institutu politických studií na Pařížské univerzitě:

"Velmi stručná kniha Guentera Lewyho **Katolická církev a nacistické Německo (McGraw-hill, New York, 1964)** uvádí, že všechny dokumenty se shodují v tom, že ukazují na spolupráci katolické církve s hitlerovským režimem

Když v roce 1933 konkordát donutil biskupy složit přísahu věrnosti nacistické vládě, byly již otevřeny koncentrační tábory ... přesvědčivě to dokazuje kompilace citátů od Guentera Lewyho. Najdeme v nich zdrcující důkazy od takových osobností, jako byl například kardinál Faulhaber a jezuita Gustav Gundlach." (**Saul Friedlander: Pie XII. et le III.e Reich; Ed. du Seuil, Paříž, 1964**)

Na takovou hromadu důkazů, které svědčí o vině Vatikánu a jezuitů, nemohou odpůrci nalézt žádný pádný argument. Jejich "pomoc" byla hnací silou v pozadí bleskového vzestupu Hitlera, který spolu s Mussolinim a Francem nebyl navzdory svému panovačnému vystupování ničím jiným než válečnou figurkou v rukou Vatikánu a jezuitů.

Obřadníci Vatikánu musí hanbou sklánět hlavu k zemi, když v parlamentu zaznívá volání: "Papežovy ruce jsou prosáklé krví skrze naskrz." (**Projev Laury Díazové, členky parlamentu za Livourne, pronesený v Ortoně 15. dubna 1946**). Podobně i studenti Cardiffské univerzity si zvolili pro svou konferenci téma: "Měl by být papež postaven před soud jako válečný zločinec?" Na konferenci zaznělo jednoznačně: »ANO, určitě!« (**La Croix, 2.4.1946**)

* * * * *

Jak však celou válečnou situaci a éru druhé světové války zhodnotili přední zpěváci Kristova evangelia? Poslechněme si hlasy dalších papežů z 60. let našeho století, tedy již dlouho po válce:

Uvádíme svědectví, jak se vyjádřil o jezuitech papež Jan XXIII.: "Vytrvejte, drazí synové, v činnosti, která vám již vynesla proslulé zásluhy ... Tímto způsobem budete obšťastňovat Církev a dál poroste vaše neúnavná horlivost; cesta vaší spravedlnosti je jako jitřní světlo ... Nechť toto světlo sílí a osvětluje formování dospívající mládeže ... Tímto způsobem nám pomůžete uskutečnit naše duchovní touhy a zájmy ... Celým svým srdcem udílíme své apoštolské požehnání vašemu nejvyššímu generálovi, dále pak vám a vašim pomocníkům a vůbec všem členům Tovaryšstva Ježíšova." (**L'Osservatore Romano, 20.10. 1961**)

A co říká papež Pavel VI:

" »Od té doby, kdy došlo k obnově, těší se tato zbožná rodina z laskavé Boží pomoci a velmi se obohatila tím, jak jde rychle kupředu ... členové tovaryšstva provedli mnoho důležitých činů, a to vše ke slávě Boží a k prospěchu katolického náboženství ... církev potřebuje neo-
hrožené Kristovy vojáky, vyzbrojené neochvějnou vírou, připravené čelit nesnázím ... proto máme velikou naději na pomoc, kterou nám přinese vaše činnost ... kéž nová éra najde tovaryšstvo na téže počestné cestě, po které se ubíralo v minulosti ...« Toto bylo proneseno v Římě v blízkosti chrámu sv. Petra 20. srpna 1964 v druhém roce pontifikátu papeže Pavla VI." (**L'Osservatore Romano, 18.9. 1964**)

29. října 1965 oznámil deník l'Osservatore Romano: *"Velectěný otec Pedro Arrupe, generál jezuitů, celebrou 16. října 1965 svatou mši za Ekumenickou radu."*

K tomu uvádíme zbožnění "papežské etiky" - oznámení plánu na blahořečení Pia XII. a Jana XXIII. od papeže Pavla VI.: *"Abychom se posílili v úsilí o duchovní obnovu, rozhodli jsme se začít kanonické postupy vedoucí k blahořečení těchto dvou velikých a zbožných pontifů, kteří jsou nám tolik milí."*

papež Pavel

VI.

(L'Osservatore Romano, 26.11.

1965)

* * * * *

Kéž tato kniha všem, kteří ji čtou, zjeví pravou podstatu tohoto římského "Mistra", kterého si cení a uznává celý svět jako hlasatele míru, lásky a pokoje, ale jehož slova jsou stejně tak medová, jak zrudné a hrůzostrašné jsou jeho tajné činy.

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ

František POLÁK

SVAZEK 1

ZALOŽENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU

Období od narození Ignáce Loyoly roku 1491 až do první činnosti jezuitského řádu po svém založení roku 1540

1. Ignác z Loyoly (35), 2. Duchovní cvičení (47), 3. Založení tovaryšstva (57),
4. Duch řádu (67), 5. Vytvoření jezuity (79), 6. Privilegia tovaryšstva (91)

1998

SVAZEK 1

ZALOŽENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU

Kapitola 1

Ignác z Loyoly

1.1 Narození

Zakladatel Tovaryšstva Ježíšova, španělský Bask don Íñigo Lopez de Recalde (nebo také Íñigo Lopez de Oñaz y Loyola nebo v jiných spisech také Íñigo (Enneco) López de Loyola), se narodil na hradě v Loyole u Azpeitie v severošpanělské baskické provincii Guipúzcoa v roce 1491. Pocházel z prastaré baskické šlechty, jejíž rod se datuje již od roku 1180. Jeho otec byl španělský rytíř don Beltran Ibañez de Oñaz y Loyola (1439 - 1507) a jeho matka byla doña Maria Sanchezová de Licona. Íñigo se narodil jako poslední z jedenácti legitimních a dvou nelegitimních dětí. *”Nikdo nezná přesný den ani měsíc jeho narození, pouze rok 1491 a místo Casa Torre obklopené ovocnými sady a poli, dále pak věžní dům, domov Loyolových, který stál v údolí Iraurgi mezi dvěma městy Azpeitia a Azcoitia v Guipuzcoa.*

*Byl nejmladším ze 13 dětí - pěti sester a osmi bratrů. Loyolovi byli knížaty současně vojáky z povolání. Jeho otec byl vysoce postavený španělský grand, jeho matka doña Maria Sanchezová, zemřela, když byl Íñigo ještě maličký. V době Íñigova narození už byla se svým manželem donem Beltranem 25 let. Íñigo byl pokřtěn v kostele svatého Sebastiánů v Azpeitii. Kojila ho farmářka ze sousedství Maria Garinová a vychovávala ho Magdalena de Aráoz, žena jeho staršího bratra, Martina García.” (Malachi Martin: *The Jesuits, New York, 1988, str.147*; J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 377*)* Jméno dostal po benediktinském opatovi z Oñi u Burgosu. Teprve později, až za studií v Paříži, je změnil na katolické jméno Ignác.

1.2 Dětství

Svět malého Íñiga (jak o tom sám později napsal ve svých pamětech) se skládal z vyprávění o vojenských činech *”ve jménu provincie Guipuzcoa”* mezi Španěly a muslimy, z vyprávění o pádu tisícileté vlády staré Byzantské říše a z uvedení renesance do Evropy, která pak hned následovala. A právě toto pronikání byzantské kultury do Evropy spojené s hrdinskými činy tehdejšího světa utvářelo prvotní světový názor budoucího tvůrce vojensko-mnišského řádu.

Pod dojmem těchto náboženských válek a událostí si malý Ínigo vytvářel svůj dětský imaginární svět plný válečných her a dobovačných vítězství. Svou duši sytil opojením ze svého vyvyšování, neboť byl v těchto hrách neustále středem pozornosti u všech, které si ve svých myšlenkách představoval. Jeho egocentrismus byl neobyčejně silný. Ač nejmladší, chtěl být za každou cenu vždy a všude prvním.

Jako nejmladší syn šlechtické rodiny měl však ve skutečnosti pomýšlet jen na kariéru duchovního. Na temeně hlavy mu dokonce již vyholili tonzuru, neboť byl z rozhodnutí rodu původně určen pro duchovní stav. Ale mladý Ínigo se chtěl stejně jako jeho bratři stát rytířem. To nakonec rozhodlo o jeho další výchově.

1.3 Dospívání

Přibližně ve čtrnácti letech byl svým otcem poslán k rodinnému příbuznému, nejvyššímu královskému komořimu donu Velázquezovi de Cuéllar do Arevala, aby tam získal vzdělání, naučil se hezky psát a důkladně se vyučil zacházení se zbraní. Měl se naučit rytířským mravům a vystupování.

Ctižádostivý Ínigo zde byl nejdříve jako páže a potom jako dvořan v pánské družině. Vedl tehdy život obvyklý pro šlechtické syny. Vynikal odvážností nejen ve hře, ale i v navazování milostných dobrodružství stejně tak jako ve rvačkách. Vzdělával se hlavně četbou rytířských románů z bohaté knihovny svého opatrovníka dona Velázqueze. Ignácův životopisec Ribadeneria popisuje mladého Íniga v jeho tehdejších letech takto: *”Veselý, elegantní společník, milovník módy a všech světských požitků.”* Žil hudbou, tancem, zápasy a milostnými pletkami. Některé historické zdroje dokonce uvádějí, že byl milencem sestry císaře Karla V., infantky Catalin.

Opatrovník Íniga, don Juan Velázquez náhle v Madridu zemřel. To pro mladého Loyolu znamenalo konec bezstarostného života a konec silné prominentní ochrany od následků za jeho časté skandály. V té době byl pážetem castillského pokladníka, *”měl za úkol sloužit nové španělské královně, Germaine de Foix - dolévat víno, osvěcovat ji cestu svícemi a nosit její vlečku. V Inigově mysli sloužit znamenalo milovat a milovat znamenalo sloužit. Jeho první láskou proto byla Germaine de Foix.”* (**Malachi Martin: The Jesuits, str.147**) Na základě toho ovšem ztratil přízeň svého nového pána úplně. Ze služby byl propuštěn a ze dvora vyhnán. Ale Velázquezova vdova mu stačila dát sebou ještě 500 escudů a věnovala mu dva koně.

Ve svém dosavadním způsobu života chtěl ovšem Ínigo pokračovat. Odebral se proto do Pamplony, kde vstoupil do družiny svého vzdáleného příbuzného, dona Antonia Manrique de Lara, hraběte z Navarry, navarského místokrále. U něj za svoji odvahu získal brzy hodnost dvorního důstojníka Ferdinanda Katolického a Viceroye z Navarry, u jehož dvora žil.

Mladý šlechtic Loyola zde ve svých radovánkách pokračoval. Jeho činy však nabíraly stále surovějšího charakteru. Byl bezcitným, tvrdým a bezohledným vojákem, pro něhož se krutost a surovost stávaly mnohdy základním motivem k výstřednostem. Nenáviděl prohry, vyhledával spory a často je i uměle pro své potěšení vyvolával, aby pak v nich druhou stranu totálně zničil nebo aspoň znemožnil. A pokud se dostal do problému se soudem, uměl se mladý Loyola z toho vždycky nějak dostat.

Historik jezuitského řádu G. Böhmer líčí z tohoto období Loyolova života tento příběh: *”V březnu roku 1515 se biskupský soudce ve městě Pamploně v provincii Navarra dostal do ostřejšího sporu se zástupcem korregidora provincie Guipúzcoa. Šlo o mladého rytíře, který od posledních únorových dnů čekal ve vězení biskupského paláce na soud. Mladý provinilec se za veselých karnevalových nocí v provincii Guipúzcoa dopustil s jedním klerikem řady »těžkých a hnusných provinění«, avšak unikl z rukou korregidorových, utekl do Navarry a teď prohlašuje, že je rovněž klerik, a proto nepatří před královský soud, ale má se ze svých pro-*

vinění zpovídat před shovívavějším soudem církevním. Naneštěstí pro něho mohl koregidor dokázat, že obviněný nežil ani zdaleka ctnostným životem duchovní osoby. ... Proto koregidor rozhodně požadoval, aby církevní soud uprchlíka vydal a biskupskému soudci nezbylo, než jeho požadavku vyhovět." (**G. Böhmer: Iezuity, 1913, str.103-104**)

V životopise je dále zaznamenáno, že vězeň byl podle všeho nakonec přece jen předán světskému tribunálu. Ten jej přísně potrestal bez ohledu na to, že byl rytířem. Tehdejší soudní akta neomylně dokazují, že se mladý rytíř jmenoval Loyola, že tento don Iñigo nebyl v oné době nikterak "svatý" a že se o to ani také v žádném případě nepokoušel. Jako šlechtický potomek se nijak nelišil od jiných jemu podobných synků, hledajících dobrodružství. Podílel se na různých skandálech a bil se v soubojích.

Podobně jako svatý Augustin, svatý František z Assisi a mnoho dalších svatých, vypadal Iñigo úplně jinak než člověk předurčený k tomu, aby osvítil své současníky. Jeho bouřlivé mládí bylo naplněno chybami, a dokonce i "hnusnými zločiny". Policejní záznam říká, že byl "záluďný, surový, mstivý". Všichni jeho životopisci přiznávají, že se nevyrovnal žádnému ze svých společníků v pudové násilnosti, což byla tehdy běžná věc. "Byl to vzpurný a ješitný voják," řekl jeden z jeho důvěrných přátel. "Vedl výtržnický život, pokud jde o ženy, hazardní hry a duely, a to až do svých 26 let." dodává jeho tajemník Polanco.

To vše nám vypráví jeden z jeho duchovních synů, jezuita R.P. Rouquette, který se snaží nějak vysvětlit a omluvit tento bouřlivý temperament, který se nakonec podle katolických životopisců obrátil "k největší slávě Boží." (**R.P.Robert Rouquette: Saint Ignace de Loyola, Ed. Albin Michel, Paříž, 1944**) Stejně jako u mnoha dalších hrdinů římskokatolické církve, násilnická, fyzická povýšenost musela jeho osobnost nutně poznamenat.

1.4 Rok 1521 - nečekaný zvrat v Ignácově životě

Jak čas ubíhal, byl rytíř Loyola stále více a více rozmrzelejší. Uvědomoval si, že důstojnická hodnost je stále ještě málo na to, aby byl svými vrstevníky obdivován a vyvyšován jako nejodvážnější rytíř všech dob. Toužil dobýt takové slávy jako hrdinové v knihách o rytířích, kterými se v dřívější době zabýval a do jejichž role se neustále v myšlenkách vžíval. Pomalu ho běžné zápletky a dennodenní šarvátky na nádherném a luxusním dvoře Ferdinanda Katolického přestaly bavit. Mladý rytíř se začal nudit.

Do tohoto jeho duševního stavu náhle přišla vlna nových a neobyčejně silných náboženských a územních sporů, které již přesahovaly rámec provincie a staly se celostátním problémem Španělska.

"V této době se Španělsko snažilo zbavit muslimů, kteří zde byli chápáni jako urážka katolické víře. Již od přirozenosti horlivá duše Ignáce byla rozohněna náboženskými vášněmi rozpoutanými v okolí. Protože byl sytý světského života, nudily ho dvorské radovánky, povrchnost i flirtování a rytířská dobrodružství. Toužil se proslavit na válečném poli. Brzy k tomu dostal příležitost ve válce, která vzplála z náboženské horlivosti a rytířských sklonů Španělů. Usiloval o co možná nejvyšší postavení a slávu v armádě." (**J.A.Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 377**)

Zdálo se, že roku 1521 k tomu přišla právě ta nejvhodnější chvíle. Francouzská vojska oblehla město Pampelunu (jiné prameny uvádějí Pampelonu nebo také Pamplonu). Místo obléhání bylo vybráno proto, že město své opevnění nemělo ještě dokončeno a jeho posádka a dělostřelectvo byly slabé. Existovala tedy naděje, že se město i tvrz velmi brzy vzdají.

Jako šlechtický velitel setniny ve službách Viceroye z Navarry a krále španělského Carlose I. (jenž se jako císař římskoněmecké říše nazýval Karel V.), se Loyola vydal bránit Pampelunu proti Francouzům pod velením hraběte de Foixe. A právě při tomto obléhání byl v pondělí 20. května zraněn. Utrpěl těžkou ránu, která rozhodla o jeho budoucím životě.

"V roce 1521, 20. května byl na válečném poli raněn a jeho horlivost a rytířskost se musela

uchýlit k jiným věcem. V té době pronesl Luther své proslulé »NE!« před císařem a jeho knížaty. Ignác z Loyoly jako neohrožený voják Španělska se v této době stává ještě neohroženějším vojákem Říma a začíná svou novou životní dráhu. 20. května byl v městě Pampeluna, které obléhali Francouzi. Ostatní velitelé už došli k závěru, že nejlepší bude se vzdát, to ovšem Inigo označil za zbabělost a vytasil meč. Ve svém zoufalém zápase s Francouzi je zasažen mušketou do obou nohou a bezvládně zůstává ležet na bitevním poli. Statečnost padlého válečníka si získala uznání i u nepřítele. Francouzi ho zvedli ze země, těžce krvácejícího ho převezli do nemocnice v Pampeluně a pečlivě ho ošetřovali, dokud nebyl schopen přepravy na nosítkách na hrad svého otce.” (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 378*)

Potom ho Francouzi odvezli na hrad v Loyole, kde žil jeho starší bratr, Martin García a švagrová Magdalena de Araoz. Na hradě vládl bratr místo zemřelého otce. A zde také začíná dlouhá trýznivá chirurgie bez umrtvení.

Zraněny měl obě nohy, přestože ho dělová koule zasáhla jen do pravé. Rána se hojila velmi těžce. Bratr García rychle povolal lékaře a chirurgy z celého okolí. Ti zjistili, že první lékařský zákrok u Francouzů se nepodařil, neboť kosti byly křivě srostlé. Bylo proto potřeba nohu znovu zlomit a kosti bez umrtvení narovnat.

Ale Loyola musel tuto těžkou operaci podstoupit ještě několikrát, protože se stále a stále nedařila. Celkem mu byla noha zlomena třikrát, a přesto se ji nepodařilo narovnat. Ignác nakonec kulhal. *”Třikrát upadl do agonie, když mu opakovaně otevírali rány. Při těchto operacích nevydal ani sebemenší sten, bránil se bolest projevit i povzdechem. Ale během týdnů a měsíců, kdy se jeho rány jenom pozvolna hojily, prožíval jeho nepokojný, neklidný duch ještě větší bolest a trýzeň, a to duševní trýzeň z nečinnosti.”* (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 379*)

1.5 Ignácova trýzeň a změna

Je tedy pochopitelné, že takováto trýznivá zkušenost, při které ztratil veliké množství krve a byl téměř na pokraji smrti a při které navíc trpělo jeho duševno, mu způsobila nervový kolaps. Ten častokrát vyústil v nekontrolovatelný nával hysterického pláče spojený se zoufalstvím, vztekem, bolestnými pocity a sebelítostí. Ovšem podle jeho životopisců ho zaplavoval *”v hojnosti dar slz”*, v čemž jeho oddaní životopisci vidí přízeň shůry. Byl to však jen důsledek jeho nervového vypětí při bolestech, celkového úplného oslabení těla i duše a důsledek přecitlivělosti, která se u něj od této události projevovala stále víc a více.

Kosti na noze sice nakonec srostly, ale přitom se posunuly, takže pravá noha zůstala kratší než levá. Navíc ze zbytku rozdrčené kosti pod kolenem vyčníval výrůstek a to znamenalo, že mladý kavalír bude až do smrti kulhat a na znetvořenou nohu, že nebude moci nazout tehdy módní těsné vysoké boty. Rozhodl se tedy nechat si vyčnívající kost upilovat a nohu upnout do železného napínacího aparátu, aby se prodloužila. Další dlouhé týdny musel Inigo bez hnutí v klidu ležet. Aby se přitom zabavil, požádal o nějaký rytířský román na čtení.

”K ukrácení času mu ošetřovatelé přinesli rytířské a válečné příběhy. Když je přečetl, dostal další knihy, ale poněkud jiného charakteru. Ke knížeti připoutanému na lůžko tentokrát přinesli legendy svatých. Když četl, ožívaly před ním tragédie prvních křesťanských mučedníků. Po nich nastupovali mniši a poustevníci z Thébských pouští v Egyptě a Sinajských hor. S rozohněnou představivostí pročetl příběhy o tom, jak zdolávali hlad a zimu, o tom, jak pokořovali sami sebe, o jejich soubojích se zlými duchy, o slavných viděních, která jim byla ukázána a velkolepých odměnách, kterých se jim dostalo již na zemi trvalým uctíváním jejich skutků a zásluh a v nebi pak velikou blažeností a majestátem. S těmito hrdiny se Inigo srovnával a zjišťoval, že jeho věhlas z bitevních polí je vedle jejich věhlasu pouze mlhavou prázdnotou. Nikdy neztratil své nadšení a ctižádostivost, ale nyní tyto vlastnosti obrátil zcela

*jiným směrem. Od této chvíle se změnil běh jeho života. Použijeme-li slov jeho životopisce Vieyra, pak: »...odložil ze sebe knížete s planoucím mečem a místo něho povstal svatý s planoucí pochodní.« Byla to náhlá a prudká změna a měla od této chvíle obrovské následky. Nejen pro samotného Ignáce a jeho generaci, ale pro miliony lidí všech ras ve všech zemích světa a ve všech dobách. Ten, který na své posteli odložil energického císařského vojáka, povstal jako ještě zanícenější voják papežův.» (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 379-380*)*

Znovu a znovu se Ignác v bolestech zaobíral knihami *Život Krista*, čtyřsvazkovým dílem, které sepsal kartuziánský mnich Ludolf Saský († 1377), a *Život svatých*, legendou, aureou od Jakoba de Vorágine († 1298). V obou případech se jedná o katolické spisovatele. Zvláště se zabýval životem sv. Františka a sv. Dominika. Ignác neměl prakticky žádné vzdělání, proto tyto knihy neznal. Ale nyní, když v něm stále ještě dozníval strašlivý šok, mělo na něj Kristovo utrpení a zvláště pak mučednictví svatých nesmazatelný vliv. Smířil se s tím, že v královských službách už jako důstojník a zmrzačený šlechtic těžko vynikne. Proto se rozhodl získat si slávu a nesmrtelné jméno coby bojovník církve. Dokonce ho to začalo lákat ještě víc než jen pozemská uznání.

Vlastní představy zmrzačeného válečníka ho zaujaly natolik, že se vydal na cestu papežství. Chvillemi soustředěně četl, chvillemi se jeho myšlenky volně toulaly, jak živě vzpomínal na minulá hrdinská i milostná dobrodružství. Snil o další kariéře pod novým praporem.

*”Slabost, způsobená ztrátou krve, chorobnost vzniklá dlouhou izolací, podrážděnost z náhlého i dlouhotrvajícího utrpení a psychické vysílení se spojily se značně vznětlivým temperamentem a horečnatou myslí, která se živila jenom zázraky a viděními, až nakonec jeho nadšení přerostlo ve fanatismus, ... Ačkoliv byla v té době silně poznamenána rovnováha jeho intelektu, zůstala mu jeho vychytralost, tvrdošijnost a odvaha. Tyto vlastnosti měly nyní, když odhodil pouta chladného logicky uvažujícího rozumu a svou svobodnou vůli, mnohem větší pole působnosti než kdy předtím.” (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 380*)*

*”Odložil knihy stranou a oddal se stálému snění. Viděl své sny zřetelně a jasně i za dne. Bylo to pokračování dětské imaginární hry, která přerostla do dospělosti ... Jestliže dovolíme, aby se nám tato hra dostala do duše, nastane jejím následkem neuróza a odložení vlastní vůle. To, co je skutečné, se dostává na druhé místo” (R.P. Jesuit Robert Rouquette: *Saint Ignace de Loyola, str. 9*)*

1.6 Ignácovo rozhodnutí

Na první pohled by se mohlo zdát, že zakladateli tak nesmírně aktivního řádu není možné přiřknout takovou diagnózu. Podobně ani ostatním ”velkým mystikům” a tvůrcům náboženských společností, protože ti všichni vynikají velikými organizačními schopnostmi. Zjišťujeme však, že všichni jmenovaní nejsou schopni odolat své přebujelé fantazii a nemožné se v jejich případě stává možným.

Pod vlivem literatury, kterou četl, uvěřil Loyola ve své nadpřirozené poslání. Jako ctižádostivý člověk se rozhodl udělat kariéru v Kristových službách. Předsevzal si, že jakmile se uzdraví, opustí rodný hrad a vydá se na pouť do Jeruzaléma. Pak vstoupí do kláštera a po příkladu svatých tam bude žít v největším odříkání, aby se stal dokonale svatým a prvním a nej přednějším v tomto způsobu života. Chtěl být vzorem pro ostatní.

Je až s podivem, jak je tento zájem o Jeruzalém předáván z mistra na svého učedníka v každé jezuitské generaci. Spolu s nesmazatelným obrazem Ignáce z Loyoly je do duše každého jezuitu vkládáno původní předsevzetí zakladatele řádu. Neviditelná síla neustále žene každého tvariše ”misijně” působit směrem na východ do Jeruzaléma a dál. Je to však touha rozumu? Ne, je to nedefinovatelná touha jezuitského ducha. Ten je živěn (jak si ukážeme dál)

mysticismem. Právě oním chlebem okultního východu. Jakmile dojde ke "zrození" jezuity, jeho duch se chce "vrátit" přímo tam, odkud dostává svůj pokrm.

Co o této věci uvádí další spisovatel? *"Chci poukázat na to, jak skončí provozování mysticismu u lidí, kteří mají geniální inteligenci: Slabá mysl, která se oddává mysticismu, je na nebezpečné půdě, ale inteligentní mystik představuje mnohem větší nebezpečí, protože jeho rozum pracuje do větší šířky a hloubky... Když mýtus odvádí aktivního, inteligentního člověka z reality, stává se fanatismem, infekcí vůle, která trpí buďto zbytněním nebo pokřivením."* (Dr. **Legrain: Le Mysticisme et la folie, Ed. de l'Idée Libre, Herblay 1931, str. 14-16**)

Ignác z Loyoly byl prvotřídním příkladem takového "aktivního mysticismu" a "pokřivené vůle". Přesto však proměna tohoto gentlemana - bojovníka na "generála" nejbojovnějšího řádu v celé římskokatolické církvi byla velmi pomalá. Dříve než dospěl ke svému "pravému" povolání, mnohokrát jeho krok znejistěl.

1.7 Rok 1522 - Ignácovo zasvěcení Marii

Naším úmyslem není sledovat Ignáce Loyolu ve všech těchto různých obdobích. Připomeňme si proto jen hlavní události:

Koncem února roku 1522 opustil hrad svých předků s pevným rozhodnutím stát se svatým. Je rozhodnut svou svatostí převyšovat všechny ty, o jejichž povznášejících hrdinstvích četl v onom objemném gotickém svazku. Ve svém záměru stát se nejslavnějším vyvoleným byl utvrzen i na základě vidění, kdy se mu jedné noci zjevila samotná Madona držící v náruči dítě Ježíše.

Loyola směřoval do Barcelony a cestou odbočil do mariánské svatyně na hoře Montserrat, aby tam vykonal generální zpověď. Před oltářem Marie složil svou zbraň. Svůj šlechtický oděv daroval náhodnému žebrákovi a sám se oblékl do šatů z pytloviny. Nato Panně Marii zaslíbil svůj život jako její věrný rytíř. Celou noc pak setrval v kostele před jejím obrazem s rukama široce rozpraženými, drže tak čestnou stráž.

Následujícího jitra se na další cestu vydal pěšky, protože svého koně věnoval klášteru. Nešel však přímo do Barcelony, protože tou dobou se stejnou cestou ubíral průvod nově zvoleného papeže Hadriána VI. a Loyola nechtěl, aby ho někdo z bývalých známých poznal. Cestou proto odbočil do malého městečka Manresy, kde se chtěl zdržet pouze několik dní, neboť po důkladné a zevrubné zpovědi v montserratském klášteře, mariánské svatyni, si naplánoval odejít do Jeruzaléma. V Barceloně se však šířil mor, byla zastavena veškerá námořní doprava. Proto musel po dobu 11 měsíců zůstat v Manresse.

1.8 Ignácovo sebetýrání

Uchýlil se tedy do dominikánského kláštera. Tam trávil čas v modlitbách, lamentacích, dlouhých půstech, bičování se a v provozování všech možných forem sebetýrání. Nikdy nevynechal účast na zpovědích, i když jeho vyznání v Montserratu trvalo celé tři dny. Taková obsáhlá zpověď by stačila i svědomitějšímu hříšníkov. To všechno jasně odhaluje, v jakém duševním a nervovém rozpoložení byl tento muž.

Nedaleko si pak našel opuštěnou jeskyni, kde se v osamění věnoval dlouhému rozjímání, *"takže u vytržení mysli spatřil mnohá tajemství nejsvětější Trojice, stvoření světa a vtělení se Syna Božího. Není divu, že neustálým rozjímáním a trýzněním těla byla jeho ohnivá a přepjatá obrazotvornost rozdrážděna ještě více, až konečně dostoupila do onoho stupně zimniční rozčilenosti, kdy chorý mozek již nepoznává pravou skutečnost věcí kolem sebe, ale potápí se jen v preludech a v přízracích. A tak i Ignác Loyola mívál ustavičná zjevení a vidění - tu viděl otevřené nebe, tu zas peklo, tu ho najednou obklopovali čerti, kteří jej trýznili a sváděli ho v pokušení. Ale nejčastěji ho navštěvovala Panna Maria s Ježíškem, rozmlouvajíc s ním a těšíc*

ho. Že měl Ignác všechny tyto příznaky za skutečná zjevení, není nic divného, když si uvědomíme, jak byl jeho duch horečnatě rozechvěn a jeho tělo silně zesláblé a nemocné. V této době Ignác sepsal svá Duchovní cvičení (*Exercitia spiritualia*) do spisu *Exercitatorium spirituale*, který vydal opat benediktinského kláštera v Manresse, don Garcia Cisaro ...” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, Praha, 1896, str.11-12*)

Tato Duchovní cvičení jsou plodem jeho vlastních vidění a slyšení a dalších duchovních prožitků plných asketismu, modliteb, týrání, pokání a bojů se svými hříchy.

Nakonec se této posedlosti hříchem zbavil tím, že ji označil výhradně za satanův trik, a plně se oddal nejružnějším a častým viděním, která jeho horečnou mysl strašila stále intenzivněji. Historik J.A.Wylie k této etapě Ignácova života od roku 1522 píše následující:

”Před svým odchodem z komnaty, kde Ignác prožíval své bolesti, se srdcem vojáka, kterému však bylo vyrváno a místo něho bylo dosazeno srdce mnicha, přísahal, že bude otrokem bez svého rozumu, obhájcem a rytířem Marie. Ona byla paní jeho duše a po vzoru oddaných rytířů ji okamžitě opravil hrobku v Montserrat. Rozpažil ruce před jejím obrazem a takto ji sledoval celou noc. Na důkaz své věrnosti se rozhodl, že nebude jíst a oblékat si nic jiného, než to, co jedl a oblékal si podle jeho představ Kristus. Odložil tedy svůj meč, štít a rytířský šat a oblékl si černé šaty žebravého mnicha. Duller říká: »Zabalen do špinavých cárů, s železným řetězem a provazem kolem pasu zařezávajícím se do jeho nahého těla, byl cele pokryt špínou. Nečesal si vlasy a nestříhal si nehty«, chodil odpočívat na tmavou horu v sousedství Manressy, kde byla pochmurná jeskyně, ve které si načas zřídil svůj příbytek. Tam se oddal všemu sebetřýznění a umrtvování své svobodné vůle po vzoru poustevníků, o jejichž svatost usiloval. Zápasil se zlým duchem, hovořil s hlasy, které slyšel jenom on sám, a postil se tak dlouho, až ve své slabosti nakonec upadal do mdlob.

Jednoho dne ho lidé našli před vchodem do jeskyně ležet napůl mrtvého. Sympatizující přátelé odnesli Ignáce do města Manressa. Tam Ignác pokračoval ve svém trýznění a umrtvování stejným způsobem jako o samotě. Byl čím dál tím slabší a jeho narušení těla i mysli již silně pokročilo, ale za odměnu dostával mnohem častější vidění, kterými nyní začal být oblažován. V Manresse bydlel v cele dominikánského kláštera a protože si tehdy plánoval pouť do Jeruzaléma, začal se na svatou cestu připravovat celou sérií těch nejpřísnějších trestů. Ranke říká: »Bičoval se třikrát denně, o půlnoci vstával a denně strávil sedm hodin na kolenou.« ... V Montserratu sice strávil tři dny vyznáváním hříchů celého svého uplynulého života, ale při bližším zkoumání svého života však zjistil, že spoustu hříchů vynechal, a proto v Manresse ve zpovědi pokračoval a ještě ji rozšířil. Pokud došel pokoje, bylo to jenom na chvíličku. Pocit hříchu se mu stále vracel, a to s takovou prudkostí a ostrostí, že se jich nemohl zbavit, až mu přicházely na mysl myšlenky na sebevraždu. Šel k oknu své cely a chystal se z něho skočit, když vtom ho náhle napadlo, že takový čin by byl jistě urážkou Všemocnému, a proto zvolal: »Pane nebudu dělat nic, co by tě mohlo urazit.«

Jednou se probudil jakoby ze sna. »Nyní vím«, řekl si sám v sobě, »že všechny tyto útrapy vznikají obviňováním od satana. Zmítám se mezi našeptáváním dobrého ducha, který mně chce dát pokoj, a mezi temnými návrhy zlého ducha, který se mě snaží vystrašit. Musím tento boj vyhrát. Zapomenu na svůj minulý život. Nebudu již znovu otevírat tyto rány«. K podobnému závěru došel dřív i Luther, ale své oči na rozdíl od Ignáce pozvedl k Tomu, kdo nese jeho hříchy ke kříži, ke svému Spasiteli Ježíši Kristu a podobně jako námořník, který zakotví loď na zmítajících se vlnách o pevnou skálu, dosáhl Luther pokoje, protože svou duši v modlitbách zakotvil na základě Písma u svého osobního Všemohoucího Spasitele. Ale o Loyolovi Ranke píše: »Nejednalo se ani tak o nastolení pokoje v jeho duši jako spíše o jeho rozhodnutí. Byl to závěr, ke kterému došel svou zotročenou vůlí, ale nebylo to svobodné přesvědčení, ke kterému by byla nevyhnutelně potřeba svobodná vůle. Nepotřeboval na pomoc Písmo, vše bylo založeno na otrockém přesvědčení, které získal z okamžitého spojení mezi sebou a světem duchů. To by Luthera nikdy neuspokojilo. Luther nepřijímal žádné duchovní puzení, žádná

vidění a žádná pocitová vzrušení. Podle Lutherova názoru to bylo vše velmi nebezpečné. Luther měl jediné prosté, psané, nezpochybnitelné Boží Slovo, o které se vždy plně opíral.“ (J.A.Wylie: *The History of Protestantism*, díl II., kniha 15., str. 380-381)

1.9 Ignácův okultismus

Od hodiny, kdy se Ignác rozhodl již více nemyslet na své hříchy, se jeho duchovní obzor, jak tomu sám věřil, začal rozjasňovat. Ustoupily všechny pochmurné hrůzy, vyschly jeho hořké slzy a klášterními síněmi se přestaly ozývat jeho těžké vzdechy. Byl vzat, jak se domníval, do užšího spojení s Bohem. Věřil, že mu byla otevřena nebesa, aby mohl jasněji nahlédnout do Božích tajemství ... Ignác ke svému prožitku však nepotřeboval na rozdíl od Luthera žádnou z knih Písma svatého, ale věřil, že byl obdařen nade všechny lidi tím, že dostával zjevení určená výhradně jemu samotnému. Pominula hodina jeho skutečné záchrany a uprostřed nebeských skutečností a radostí mu byla zavřena vrata milosti a od této chvíle se po celý svůj život, již navždy, musel zmítat ve svých fantaziích a snech.

Jednoho dne mu bylo oznámeno, že uvidí osobně Spasitele. Na slíbené zjevení nemusel dlouho čekat. Při mši mu byly otevřeny oči a on uviděl v hostii vtěleného Boha. Jaký další důkaz by ještě potřeboval pro transsubstanciaci, když viděl celý postup, jak mu byl ukázán? Zanedlouho potom mu byla stejně zřetelně zjevena Panna. Takových návštěv měl Loyola téměř třicet. Jednoho dne, když seděl na chrámových schodech kostela svatého Dominika v Manresse a zpíval chvalozpěv Marii, upadl náhle do snu a obdržel symbol nepopsatelného tajemství trojice v obraze »tří kláves na jakémsi hudebním nástroji«. Vzlykal radostí, odešel do kostela a začal sepisovat první zázrak. Při jiné příležitosti, když se procházel podél břehu řeky Llobregat, která zavlažuje Manressu, posadil se a upřel své oči na proud. Začala se mu zjevovat mnohá božská tajemství, kterým podle jeho životopisce Maffie »mohou jiní lidé jen sotva porozumět, a to i po mnohém čtení, bdění a studování.« Tak komplikovaná a složitá byla tato satanská vidění. ... To vše bylo produktem zatemněné, a přesto pyšné a ctižádostivé představivosti a zvrácené vůle. Tomu odpovídá i ovoce, které potom přinesla následující tři století. V nich se na základě těchto satanských Loyolových prožitků zrodila temná armáda jezuitů.“ (J.A.Wylie: *The History of Protestantism*, díl II., kniha 15., str. 381)

”Právě díky vidění,” říká H. Boehmer, ”začal znovu jíst maso. Celá řada vidění mu zjevila tajemství katolických dogmat a pomohla mu opravdově je prožívat. Tímto způsobem meditoval o trojici ve tvaru hudebního nástroje se třemi strunami. Tajemství stvoření světa přicházelo skrze »něco« neurčitého a světlého, co vycházelo ze slunečního paprsku. Zázračné sestoupení Krista do eucharistie viděl jako záblesky světla prostupující svěcenou vodou v okamžiku, kdy ji kněz při modlitbě vyzdvihuje vzhůru. Lidskou postavu Krista a svaté Panny viděl v podobě oslnivě bílého těla. A konečně i satana jako hada a blikotající útvar podobný zástupu jiskřivých a tajuplných očí.“ (H. Boehmer: *Les Jesuites, Armand Coli, Paříž 1910*, str. 12-13)

Není to počátek dobře známého jezuitského modlářství? Všimněme si hned několika skutečností. Ignác se cele oddává snění v době, kdy on sám je zcela psychicky zdeptán, jeho mysl je na pokraji zhroucení a jeho tělo je následkem silného vykrvácení na bojišti naprosto vyčerpáno. Ignácova představivost byla vlečena morbidním životem ”svatých”, jejich sebetýráním a umrtvováním jejich vlastní, přirozené svobodné vůle. Proto nastupují horečnaté, blouznivé stavy, ve kterých nemá sílu se bránit proti žádným duchovním silám. Stává se pouhou hříčkou v moci těchto sil. Dvakrát přitom přijde málem o život, jeho tělo je zničeno, jeho mysl úplně zotročena, jeho svobodná vůle zlikvidována, jeho nervy předrážděné, živoří ve špíně, hnusu, v zimě, jeho zevnějšek je zanedbaný.

Přesto Ignác plně věří, že tím slouží Bohu. To všechno je ochoten podstoupit, jen aby udržel spojení s duchy. Není tu jasný důkaz bílé magie, jedné z forem spiritismu, kdy svedený

člověk v domněnání, že slouží Bohu, slouží ve skutečnosti ďáblu a jeho duchům? Necht' si čtenář také povšimne, že se jedná o egyptskou poušť, kde prožívají "svatí" mniši své zkušenosti, tedy o okultní území, které je plné uctívání různých bohů od zvířat, přes přírodní živly až po slunce a vesmír.

Lze proto více než očekávat, že praktiky, které prováděli mniši v Egyptě, povedou k takovým duchovním prožitkům, které budou mít vždy okultně mystický charakter, byť i třeba v křesťanském plášti. Vždyť co jiného je vidění o vtělení boha při transsubstanciaci než okultní mysticismus a egyptský článek víry o vtělení boha slunce do slunce, o vtělení boha řek do Nilu, o vtělení boha žab do posvátné žáby apod. A je to stejné jako i v indickém okultním učení o vtělování bohů do zvířat a nebo do lidí, či do stromů, nebo do hor a nebo o převtělování duše. Všechna tato ďábelská okultní dogmata mají stejného ducha. A tito ďábelští duchové se také plně starali o duchovní prožitky Ignáce z Loyoly a předkládali mu svá vidění, aby byl schopen uvěřit okultním článkům víry římskokatolické církve a po celý svůj život je se vši zuřivostí hlásat a obhajovat.

Profesor bonnské univerzity Dr. H. Boehmer dodává, že hluboký význam dogmat byl Loyolovi zjeven jako *"zvláštní přízeň shůry"*, a to prostřednictvím jakéhosi transcendentálního tušení. *"Mnoho z tajemství víry a vědy mu bylo najednou jasné a později tvrdil, že v těchto krátkých okamžicích se naučil více než za celá svá studia. Avšak nikdy nedovedl vysvětlit, co bylo těmito zjeveními, která mu byla v okamžiku úplně jasná. Zanechal pouze mlhavou představu, pocit něčeho zázračného, jako by se v tom okamžiku stal jiným člověkem s jinou inteligencí."* (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 12-13)

Takový tajemný neboli okultní mysticismus je důsledek nervové poruchy a odpovídá to prožitkům kuřáků opia nebo uživatelů hašiše - zvětšení a rozšíření vlastního já, představě vznášení se nad realitou, zářivou senzací, které připomínají pouze jakési omámení. A chce-li druhý, střizlivý člověk takovým tajemným zázrakům narkomana porozumět, pak musí použít stejných prostředků jako narkoman sám, tedy opiátů. Bez nich není nikdy schopen proniknout do tajemných představ fantazie a zdánlivě jim porozumět. A tak je tomu i v případě mystických vidění Ignáce z Loyoly. Pokud se člověk nedostal pod stejného ďábelského ducha jako on sám, nemohl nikdy pochopit ani jedno z jeho okultních vidění.

1.10 Ignác, Luther a Erasmus

Proč však těmto okultním viděním nebyl vystaven mnich Luther, současník Ignáce? Proč neuvěřil Loyolovým okultním dogmatům, kterými podporoval pravdivost článků víry římskokatolické církve? Protože Luther místo katolicky pojatého *"Života svatých"*, života mnichů v egyptské poušti, studoval svaté Písmo a svou víru neopíral o vidění, ale o jasné výroky apoštolů a proroků. Na základě Písma odhalil, z jakého ducha jsou tato Loyolova vidění a stále před nimi varoval.

A podobně i Erasmus Rotterdamský, další Loyolův současník, filozof, který také neustále preferoval Písmo a neúnavně nabádal církevní sněmy, koncily i jednotlivé biskupy mnoha zemí, aby nebránili překladům Bible do mateřských řečí evropských národů, až mu to vyneslo krutou mučednickou smrt. Ve svém teologickém a filozofickém učení se odkazoval na Starý a Nový Zákon jako na jediný, autoritativní zdroj pravdy a správného chápání všech duchovních zkušeností. Nevěřil pocitovému vzrušení ani žádnému hnutí, které je provázelo.

1.11 Ignácova vidění a porovnání s Biblií

Blažená vidění a "osvícení" byla mystikovi Loyolovi neustálým zdrojem zázraků po celý jeho život.

"Nikdy nepochyboval o reálnosti těchto zjevení. Honil satana s holí v ruce, jak by to mohl

*dělat se zaběhlým psem. S Duchem svatým mluvil stejně, jako by mluvil s nějakým jiným člověkem. Pro všechny své plány si žádal souhlas Boha, Trojice a Madony a když se před ním objevili, tryskaly mu z očí slzy radosti. Při těchto příležitostech zakoušel nebeskou blaženost. Nebesa před ním byla otevřená a viděl a vnímal Boha ve všech jeho třech postavách.” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 14)*

Není to dokonalý příklad halucinací? Právě tohoto vnímatelného a viditelného Boha budou duchovní synové Loyoly neustále nabízet světu - ne pouze z politických důvodů, tím, že spoléhají na hluboce zakořeněný sklon k modlářství v srdci každého člověka, kterému chtějí zalichotit - ale také z přesvědčení, protože si jsou svým učením naprosto jistí. V Tovaryšstvu Ježíšovu od samého začátku převažoval středověký mysticismus a bude převažovat neustále, ať má podobu jakoukoliv.

Kdyby Inigo z Loyoly četl v Písmě a své duchovní zkušenosti by Písmem prověřoval, musel by dojít k jasným výrokům o tom, že *”Boha nelze spatřit a žádný z lidí jej nemůže nikdy vidět, neboť on přebývá ve světle nepřístupitelném”* (1.epištolu Pavla k Timoteovi 6. kap., 16.verš) a *”sám je ohněm spalujícím”* (Epištola Pavla k Židům 12.kap., 29.verš), je *”oheň šířící”* (5.kniha Mojžíšova, 4.kap., 24.verš a 9.kap., 3.verš), a kdyby kdokoliv z lidí Boha spatřil, okamžitě by zahynul (2.kniha Mojžíšova 33.kap., 20. verš). Právě z těchto důvodů *”Boha nikdo nikdy neviděl”* (Epištola Janova 1.kap., 18. verš), *”aniž viděti může”*.

1.12 Ideál jezuitů

Společnost jezuitů je stále velikým animátorem. Předstírá, že má v úmyslu pozvednout intelektuální úroveň a vzdělanost celého světa. Záměrně tento svůj úmysl vystavuje na odiv, aby jej každý viděl. Jejich základní axiom zní: *”Všechny věci všem lidem.”* Tím odůvodňují své počínání a používají k tomu umění, literaturu, vědu i filozofii. Jsou to však chytrácké prostředky, pouhé sítě k chytání duší. Ve skutečnosti se jedná o pohodlné požitkářství.

Tento řád nezná žádnou oblast, kde by nemohl dál pracovat na oslabení lidstva, podněcovat ducha a vést vůli k tomu, aby se jim vzdala a navrátila se k dětinské a poklidné zbožnosti. A právě takto pod rouškou umění, literatury, vědy, hudby, filozofie a míru pak pracují na vytvoření *”Božího království”* podle svého vlastního ideálu: veliké stádo pod berlou svatého otce. Zdá se to velmi podivné, že by mohli vzdělaní lidé mít tak anachronický ideál, a přesto je to nepopíratelný fakt. Potvrzuje to často opomíjenou skutečnost, že v životě ducha mají převahu pocity. Kromě toho stále platí to, co řekl již Kant, a sice, že každá filozofie není ničím jiným než vyjádřením temperamentu a charakteru daného filozofa.

Dáme-li stranou jednotlivé metody, zdá se, jak píše profesor katolické teologie v Mnichově, J. Huber, že mezi jezuitu panuje víceméně jednotný jezuitský *”temperament.”* *”Směs zbožnosti a diplomacie, asketismu a světské moudrosti, mysticismu a chladné kalkulace. Takový byl i charakter Ignáce z Loyoly, a je to i poznávací znamení jeho řádu.”* (J. Huber: *Les Jesuites, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1875, str. 127*)

Inigo z Loyoly je jeden z nejsilnějších představitelů mnicha - vojáka, jakého kdy katolický svět zplodil. Ze všech zakladatelů katolických řádů je to pravděpodobně ten jediný, jehož osobnost zanechala v mysli a chování jeho učedníků a následovníků ta nejsilnější znamení. Vliv této osobnosti je ve všech dobách tak veliký, že právě proto jsou si Loyolovi učedníci velmi podobní, a to natolik, že je lze poznat již na první pohled podle jejich zevnějšku. A nejen to, ale je také možné je rozpoznat i podle shodné gestikulace, shodného mluvení a shodného jednání, neboť si jsou dokonce podobní i fyzicky a duševně. Dodnes je to jakási jejich *”ochranná známka”* a *”vysvědčení”* za jejich čtrnáctileté učednictví a pak trvalé působení v Loyolově řádu.

Folliet v katolických novinách: La Croix z 31.7. 1956 tuto skutečnost zpochybňuje, ale mnoho dokumentů dokazuje neměnnost člověka typu *”jezuity”*. Nejvtipnější z těchto svědec-

tví najdeme v Guimetově muzeu. Na zlatém pozadí plátna z 16. století zobrazil japonský umělec se vším humorem své japonské rasy vylodění Portugalců, a to hlavně synů z Loyoly, na japonských ostrovech. Vtipnost tohoto milovníka přírody a zářivých barev vyplývá právě ze způsobu, jakým vykreslil dlouhé, černé stíny jezuitů vylodujících se právě na břeh s truchlivými obličejí, na nichž ztuhla veškerá arogance jejich fanatického panovníka. Všichni si mohou povšimnout podobnosti mezi touto prací orientálního umělce z 16. století a například prací Daumiera z roku 1830.

Každý jezuita si volí právě tento řád především na základě přirozených předpokladů. Skutečným "synem" Loyoly se však stává až po přísných zkouškách a systematické výchově, která netrvá méně než 14 let.

Tímto způsobem již 400 let trvá paradox tohoto řádu: Je to řád, který se snaží být "intelektuální", přitom však v rámci římskokatolické církve i společnosti vždycky byl a je stále zastáncem nejpřísnějších dogmatických a mystických opatření.

Kapitola 2

Duchovní cvičení

2.1 Rok 1523 - Ignácovy kroky na Izrael

Když konečně nadešla chvíle, aby Ignác opustil Monresu, nedovedl odhadnout, jaký osud ho čeká, a měl proto opět úzkostné stavy plné obav z budoucnosti. V žádném případě však neprožíval úzkost a obavy o svou vlastní spásu, kterou si byl podle svého vlastního mínění více než jist.

V březnu (některé zdroje uvádějí, že už v únoru) 1523 se vydal do Svaté země ne jako poutník, ale jako misionář, i když si jídlo obstarával žebráním. Předsevzal si, že v Jeruzalémě bude místo jeho apoštolátu a že na katolickou víru obrátí celou Palestinu.

V Barceloně nasedl na loď a 20. března se vylodil v Gaetě. Odtud došel pěšky do Říma, kde strávil velikonoce a získal od papeže povolení k pouti do Jeruzaléma. Tam po mnoha dobrodružstvích dorazil 1. září (někteří píší, že 4. září), a to jen na chvíli, protože musel hned odjet nazpátek na příkaz františkánského arcibiskupa, který nerad viděl, že vratký mír mezi křesťany a Turky je ohrožen misionářovým nevhodným novověrectvím.

Františkáni totiž jako jediní směli tehdy pod vládou mohamedánů pečovat o posvátná místa a když jim Loyola odevzdal papežovy doporučující listy a sdělil jim svůj záměr, že chce ve Svaté zemi trvale zůstat a zřídit si zde svůj apoštolát, nařídil mu františkánský provinciál v Jeruzalémě, aby na základě papežských směrnic co nejdříve Izrael opustil a spolu s ostatními poutníky se zase vrátil domů. Tím byl rychle vyveden ze svých iluzí.

Misionář Loyola nechápal přístup františkánů a stále se na základě doporučujících listin dožadoval povolení natrvalo v Palestině zůstat. Na základě prvních zpráv o jeho kázání nového učení byl navíc ještě podroben přísné teologické zkoušce, při které provinciál františkánů nalezl v Loyolovi takovou nevědomost v náboženských věcech, že mu už více nedovolil nejen v Palestině kázat, ale ani se volně pohybovat po městě a až do svého odjezdu byl přísně hlídán.

Historik J.A. Wylie o tom všem píše těmito slovy:

*”K zázrakům, které byly Ignácovi ukázány ve zvláštním zjevení, patří vidění o dvou velkých táborech. Střed jednoho byl umístěn do Babylona a nad ním se vznášel temný prapor knížete temnosti. Nebeský Král vztyčil svou korouhev na hoře Sion a svým ústředím učinil Jeruzalém. Loyola byl vyvolen, jak se sám domníval, aby se stal jedním z hlavních kapitánů ve válce, jejíž symboly byly tyto dva tábory a jejíž výstroj předčila všechny předchozí války. Toužil postavit se do ohniska děje. Cesta k němu byla zdoluhavá. Musel překonávat široké oceány a pochmurné pouště, musel mjet nepřátelské kmeny. Měl však železnou vůli, bezmezné nadšení a co víc - božské povolání - neboť tak se mu to v jeho poblouznění jevilo. Bez haléře se proto v roce 1523 vydal na cestu do Barcelony a cestou žebrol o chleba. Tam nastoupil na loď, která ho dopravila ke břehům Itálie. Potom cestoval pěšky a po dlouhých měsících a nespočetných útrapách bezpečně vstoupil do jeruzalémských bran. Ale přijetí, které ho čekalo ve »Svatém městě« nebylo takové, jaké si vysnil. Cáry jeho šatů a nečesané vlasy, které téměř zakrývaly jeho pohublý obličej, šly špatně dohromady se vznešeným záměrem, který ho do těchto míst přivedl. Loyola doufal, že on sám dokáže to, co se nepodařilo uskutečnit mocnou silou křížáckých vojsk. Představený římskokatolické církve v Jeruzalémě v něm viděl spíše žebravého mnicha než bojovníka (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 382*)*

2.2 Rok 1524 - návrat z Izraele rovnou do školy

Zklamaný misionář se vracel v lednu přes Benátky, Janov a Barcelonu. V každém městě se

nějaký čas pozdržel a došel k poznání, že musí nutně absolvovat teologická studia, aby mohl provádět duchovní činnost.

V Barceloně začal proto ve svých 33 letech studovat latinu. Dva roky se zde spolu s osmi a devítiletými žáky učil latinské gramatice a po dvou letech pak začal studovat v Alcale na artistické fakultě logiku, fyziku a filozofii. Dialektiku studoval podle Dominga de Soto, fyziku podle Alberta Velikého a mistra sentencí Petra Lombarda. V Alcale také pokračoval mezi dobrovolnými posluchači se svou "péčí o duše" a začal dávat *Duchovní cvičení* neboli Exercicie, které nadchly zvláště tři mladíky jménem Callisto de Sa (píše se o něm v Ignácově dopise ze dne 6. prosince 1524 Inés Pascualové), Juan de Arteaga a Lope de Cáceres. Stále se živil žebráním a věnoval se i ošetřování nemocných.

Už v Barceloně se věnoval *Duchovním cvičením* pro druhé, ale velký důraz kladl na výklad katechismu a na kázání. A to činil s takovou horlivostí, že přitom málem přišel o život. Jednak jeho chaotická a extatická kázání vzbudila odpor františkánů a dominikánů a pak také se odvážil zasahovat i do vztahů v ženském klášteře.

Tento klášter se nacházel za Barcelonou. Řeholní kázeň v něm byla uvolněna natolik, že sestry u sebe v klauzuře přijímaly mladé ctitele. Ignác to zjistil a začal s úspěchem klášter reformovat. Po jeho domluvách a kázáních změnily sestry svůj dosavadní styl života a kázeň a své amanty přestaly přijímat. Rozhněvaní ctitelé, kterým tak Loyola překazil zábavu, mu přísahali pomstu. Najali dva maurské sluhy, kteří si na Loyolu a na jeho pomocníka počkali a oba tak zbili, že kanovník Antonio Pujala na místě zemřel a Ignác ještě dlouhý čas zápasil o svůj život.

V Alcale se proto více věnoval *Duchovním cvičením* a mnohá shromáždění pořádal už tajně, neboť jeho horlivost v Barceloně pochopitelně neušla pozornosti inkvizice, která začala Loyolu sledovat. Největší pozornost budila právě *Duchovní cvičení*, která Loyola dával každému, kdo o ně projevil zájem. Nakonec bylo mladých lidí tolik, že pro ně musel organizovat tajná shromáždění mimo město, aby unikli pozornosti inkvizice. Na těchto tajných shromážděních směly ženy jako výraz své přirozené zbožnosti zpívat jen pochmurné zpěvy. Z toho můžeme poznat, jak těžká byla aplikace Ignácových náboženských metod, které už tehdy měly ducha ponurosti.

Loyola o této době sám řekl, že "bylo mnoho osob, které došly poznání duchovních věcí a zalíbení v nich, ale že vzbuzoval mnoho pobouření mezi lidmi zvláště pro veliký nával, který býval, kdekoliv vykládal katechismus." (M. Kyrálová: *Ignác z Loyoly, Praha, 1992, str.21*).

2.3 Rok 1527 - Loyolova Duchovní cvičení ve Španělsku

Horlivá teologická propaganda a zvláště *Duchovní cvičení* - Exercicie - brzy vzbudila zvědavost a posléze i podezření inkvizitorů také v Alcale. "V dubnu 1527 vsadila inkvizice Ignáce do vězení na základě obžaloby z kacířství. Vyšetřovaly se podivuhodné příhody mezi jeho stoupenci, podivná tvrzení obžalovaného o zázračné moci, ke které mu pomáhá jeho zdrženlivost, a dále jeho abnormální teorie o rozdílu mezi smrtelnými a odpustitelnými hříchy. Tyto teorie byly neobyčejně přitažlivé pro jezuity následujících epoch, kteří se vyžívali v překrucování pravdy." (H. Boehmer: *Les Jesuites, str. 21-22, 25*).

Začala řada výslechů a procesů, kterým byl pak Ignác podrobován od církevní vrchnosti neustále až do založení řádu. V pozdějším dopise portugalskému králi Janu III. z 25. března 1545 vypočítává Ignác celkem osm takových procesů před inkvizicí.

Nejdříve se z Toleda dostavili dva inkvizitoři a začali o Ignácovi, jeho Exerciciích a jeho družích shromažďovat informace. Vyslýchali osoby, u kterých bydlel, a vyptávali se na jeho učení. Pak se vrátili, aniž s Ignácem vůbec mluvili, a dokončení procesu ponechali vikáři Juanu Rodríguezovi de Figueroa. Ten si podezřelé předvolal a nařídil jim, aby si pro příště obarvili šaty na černo a jejich přívrženci na tmavohnědo. Dále jim nařídil nosit obuv a proza-

tím je propustil, neboť v Exerciciích nenašel nic, co by pobuřovalo katolické vyznání.

Přesto byl Ignác stále veden jako podezřelý ze šíření nového učení. Vzápětí na to vyplavala na povrch jedna událost, ve které měl Loyola údajně ovlivňovat ženu ve vyšším postavení, aby ho v náboženských věcech na slovo poslouchala. A to byla poslední kapka. Ignác byl uvězněn na 42 dnů, ale pak byl náhle uznán nevinným a propuštěn.

Při propouštění bylo jemu i jeho druhům pod hrozbou exkomunikace zakázáno pořádat shromáždění, veřejně kázat a poučovat z katechismu. Odjel tedy do Salamanky (Salamanque), aby tam brzy začal stejnou činnost. Podobná podezření mezi dominikánskými inkvizitory, jako tomu bylo už dříve, ho vedla za dva týdny po příjezdu znovu do žaláře. Po 22 dnech vězení v okovech byl propuštěn, aby znovu odevzdal dominikánským inkvizitorům a soudcům svá *Duchovní cvičení* k posouzení. Také jim musel předvést způsob a obsah svých kázání a musel podat kompletní vysvětlení ke svým Exerciciím.

I přes podezření z šíření nového učení však nakonec vyvázl bez inkvizičního trestu, pouze s podmínkou, že upustí od vymezování a určování, co je smrtelný hřích a co je hřích všední a nesmrtelný a že se nebude teologicky veřejně projevovat, dokud nedostuduje a neobdrží titul. To ovšem Ignácovi znemožňovalo kdykoliv poskytnout *Duchovní cvičení* a vedení při těchto Exerciciích. Rozsudek tedy odmítl přijmout s tím, že bude toto nařízení respektovat jen tehdy, bude-li v dosahu pravomoci soudu, ale jinak ne. Musel tedy ze španělské Salamanky odejít.

2.4 Rok 1528 - Loyolova Duchovní cvičení ve Francii

Loyola se proto vydal do Paříže, kam dorazil 2. února 1528, aby dokončil svá studia na koleji v Montaigu. Napřed bydlel v penzionu a pak ve špitále sv. Jakuba. Podle svých zvláštních metod se snažil získávat pro svá učení ostatní studenty, kteří pak začali místo k lektorovi koleje houfně chodit na různá Loyolova shromáždění a na jeho *Duchovní cvičení*, což mu znovu způsobilo nesnáze s tamnější inkvizicí, která ho donutila najít si v Paříži novou kolej.

Začal být tedy ještě opatrnější a své působení a vliv na mladé lidi ještě více zakryl pod oficiální roušku. Nabádal, aby se studující mládež rozhodla sloužit nemocným ve zdejší špitále a sám jim v tom byl velikým příkladem. Tím získal uznání všech, kteří ho podezíravě sledovali a otupil tak ostří jejich podezíravosti, neboť zdravotní a humanitární pomoc byla u všech vysoce ceněna. Jedině tak mohl na studenty nepozorovaně a nekontrolovatelně působit a vybírat si ty, kteří se jím pak nechali snadno ovládnout. Celkem takto získal devět nejoddatnějších mladých lidí, z nichž šest vytvořilo později jádro nového spolku, který však ještě neměl oficiální povolení od papeže.

Se svými šesti tajnými přáteli z nové i předchozí koleje se setkával pouze za nejprísnejších opatření. Tito Loyolovi kolegové jeho učení a hlavně *Duchovní cvičení* přijímali s neobyčejným nadšením. Byli to: Faber (jinde také Savoyard Peter Lefèvre), narozen 13. dubna 1506 ve vesnici Villaret, dále Španělé: František Xaverius z Navarry (nebo také: Francisco de Jassu y Xavier de Navarra) pocházející ze starobylé šlechtické rodiny, Jakub Lainez, Alfons Salmeron, Mikuláš Bobadilla a Portugalec Simon Rodriguez de Osevedo (jiné zdroje uvádějí: de Azevedo), z nichž dva, Salmeron a Lainez, se později stali vysoce oceňovanými přírůstky.

Všichni si vykonali Exercicie téměř bez Loyolovi pomoci sami, pouze v kritických okamžicích potřebovali při cvičeních Loyolův osobní vliv a jeho vedení, aby z vidění nebo slyšení byly včas vytrženi zpět do reality. Současně s tím museli správně prožít jeho vlastní filozofie a myšlenky, které v Exerciciích napsal. Každý se však těmto Exerciciím oddal v jiném čase a za jiných okolností. Xaverius například dlouho vzdoroval a nechtěl mít s Loyolovým spolkem a s Loyolou samotným nic společného. Lákalo ho však tajemství, které všechny obklopovalo a sdružovalo kolem *Duchovních cvičeníh*. Nakonec i on podlehl jejich tajemnému kouzlu a Loyolově o patnáct let starší osobnosti, které se nakonec plně podřídil.

2.5 Rok 1534 - vznik a zasvěcení Loyolova товаришства

S těmito lidmi pak Loyola uzavřel dne 15. srpna 1534, tedy v den nanebevzetí Panny Marie, v podzemní kapli montmartresského chrámu zasvěceného Marii - Notre Dame poblíž Paříže spolek, který zpečetili mší pod vedením Fabera a slavnostním slibem, že až skončí studia budou se věnovat ošetřování nemocných v Jeruzalémě a že v Palestině založí misii s cílem obrátit vyznavače Islámu na křesťanskou víru.

Tato malá skupinka se pak stala jádrem pozdějšího oficiálního řádu Tovaryšstva Ježíšova a tento slib pak obnovovala vždy každým rokem přesně 15. srpna.

Po vykonání prvního slibu a zpečetující mše, kterou celebroidl Petr Faber jako jediný kněz tohoto spolku, se všichni dohodli na tom, že se po ukončení studií v roce 1537 v lednu sejdou v Benátkách, odkud odejdou do Říma a dále pak všichni do Palestiny.

2.6 Rok 1535 - Loyola u příbuzných ve Španělsku

Následujícího roku 1535 se Ignác, posílen svým misijním úspěchem mezi mladými ve Francii, odebral do Španělska, aby tam položil základy svého učení a svých Exercicií a aby se zotavil ze svého tvrdého asketického způsobu života, kdy byl zmořen dlouhými posty, bičováním, mnohými záněty, horečkami a totální podvýživou. Současně Loyola plánoval, že zde vyřídí i nějaké soukromé záležitosti svých tří španělských kolegů - tovaryšů.

Ve Španělsku pobýval hlavně v rodné provincii Guipúzcoa, kde se snažil působit především mezi mládeží a mezi chudými lidmi. Prošel celý svůj rodný kraj a také všechna místa, kde předtím působil jako voják. Usilovně se snažil smazat svoji hříšnou minulost a lidem se představit jako nový člověk s novým životním cílem a s novými životními plány. Pohrdal neustále se opakujícími nabídkami současného pána z Loyoly, svého bratra Martína Garcíu, aby k němu přijel a bydlil a stravoval se u něho na hradě. Loyola chodil od vesnice k vesnici, žebrel jídlo a byl ubytován ve špitále sv. Magdaleny. Pro pána z Loyoly tím vznikla velice nepříjemná společenská situace, zvláště když se lidé dozvěděli, že Inigo odmítl nejen bydlení, ale i stravování a sám přitom žebře. Ignác si toho ale nevšiml. Chodil po Azpeitii, kázal, poučoval, teologicky diskutoval a vyučoval katechismu, zvláště mezi mládeží a dětmi.

Po třech měsících působení mezi chudými lidmi, na podzim roku 1535 se Loyola odebral do Itálie. Připlul do Janova a v Bologni chtěl studovat teologii. Ovšem znovu se mu projevil zdravotní potíže, a proto se koncem roku 1535 odebral do Benátek, kde strávil celý další rok dáváním Exercicií několika kněžím i mladým studentům. Mezi Exercitanty byl například i španělský kněz Diego de Hoces z Malaqui, který se později stal osobním rádcem papeže Pavla IV.

2.7 Rok 1536, 1537 - Loyola v Itálii a jeho plány

Začátkem ledna 1537 se všichni Loyolovi přátelé skutečně v Benátkách s Loyolou sešli tak, jak si slíbili. Navíc sebou přivedli tři nové přátele. Tato skupina vyšla z Paříže pěšky a v krutých mrazech šla celkem 54 dnů. Cesta byla navíc ztížena válkou, která vypukla mezi Francií a císařem Karlem V.

Ovšem největší událostí těchto let nebyla válka, ale boj proti vzrůstající se reformaci. Do tohoto boje se pustili i teologové na pařížské Sorbonně. Vystupovali a kázali proti učení Lutheru, Zwingliho, Kalvína, Husa, Jeronýma a dalších reformátorů a chtěli toto nové učení úplně zničit a zesmšnit. *”Boje proti protestantismu se aktivně účastnila inkvizice, na jejíž příkaz se pálily knihy autorů, jejichž myšlenky se rozcházely s učením katolické církve. Loyola nabyt v Paříži přesvědčení, že katolická církev je ve zlé situaci a že papežskou moc může zachránit jen nový řád.” (L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu, Praha, 1984, str.11.)*

A tato myšlenka nového řádu dala Loyolovi podnět k dennodennímu uvažování a rozjímání během ročního pobytu v Benátkách. Stále více v něm sílilo přesvědčení, že musí proti reformaci založit svůj bojovný řád. Došel k přesvědčení, že tím naplní jedno ze svých dřívějších vidění o dvou táborech a sobě jako jednom z největších kapitánů, který se staví jako voják Kristův do boje proti zlu.

Se svým plánem seznámil i své přátele, kteří právě přišli z Francie a kteří se touto myšlenkou nechali nadchnout a strhnout, zvláště když Ignácovi vyprávěli, co všechno Sorbonna musí proti reformaci dělat, aby katolická věrouka zůstala jedinou a autoritativní. Loyola jim při tom několikrát připomínal své vidění a nyní, při společném rozhovoru, došel k přesvědčení, že je čas, aby všichni vidění naplnili. Museli však počkat na příhodnou dobu, neboť bylo třeba požádat papeže o povolení nového řádu. Ten byl však nyní zaneprázdněn válečným konfliktem a nikoho nepřijímal.

Skupinka musela proto počkat až do velikonoce, kdy si napřed z opatrnosti chtěli od papeže vyprosit pouze svolení ke vstupu do Svaté země. Teprve když by byl papež ochotný, chtěli ho požádat o povolení nového řádu.

Družina se tedy vydala do Říma. Odešli bez Ignáce, který raději zůstal v Benátkách, neboť se obával, že by svou přítomností způsobil přátelům mnoho problémů. *”Magistrům z Paříže se u papeže dostalo laskavého přijetí. Získali nejen toužené povolení, ale dokonce jim papež přispěl 60 dukáty na cestu. Zároveň je vybavil listinou s povolením, aby ti z nich, kteří ještě nebyli kněžími, mohli obdržet kněžské svěcení od kteréhokoli biskupa a kdykoli. Na konci května byli již zpět v Benátkách.”* (M. Kyrálová: *Ignác z Loyoly*, str.31)

Povolení ke kněžství bylo využito ještě v Benátkách dne 24. června 1537. *”Zatímco v Benátkách vyčkávali, rozhodl se Ignác s přáteli použít římského povolení a nechat se vysvětit. Biskup z Arbe, Vincenc Negusanti, udělil v soukromé kapli v Benátkách kněžské svěcení Ignácovi, Bobadillovi, Codurovi, Xavierovi, Lainezovi a Rodriguezovi; Salmeron byl vysvěcen na jáhna; na kněžské svěcení musel počkat do října, až dovrší předepsaný 22. rok věku.”* (M. Kyrálová: *Ignác z Loyoly*, str.31)

2.8 Loyolova oblast působení

Na této etapě Loyolova života je dobré si povšimnout skutečnosti, že Loyola nejvíce vyhledával mládež, studenty, děti a nebo kněze. V kolektivu takových lidí se mu pracovalo vždy nejlépe. Děti ještě totiž nemají dostatečně vyvinutý cit pro to, aby na sobě rozpoznaly cizí vliv z jiné osoby, mládež je zase chtivá poznání a ochotná si všechno vyzkoušet na vlastní nebezpečí, kterého se vůbec nebojí, a navíc je schopná přijímat jakékoliv pronikavé, nové učení, ať má jakéhokoliv ducha. Kněží jsou zase natolik ukázněni a svou církví znásilněni, že ani v nejmenším necítí potřebu protestovat, když je jim zasahováno do jejich svědomí a když je jim diktováno, co mají a co nemají dělat. A přesně všech těchto atributů Ignác z Loyoly plně pro svůj záměr využíval.

Co měl v sobě Loyola zvláštního, že to velmi silně přitahovalo všechny tyto skupiny lidí ke starému studentovi? Byl to jeho ideál a osobní vliv na každou citlivou duši. Ovšem to by nestačilo. Byl to také malý talisman, který u sebe stále nosil - knížka, ve skutečnosti úplně nepatrná knížečka, která bez ohledu na svou útlou patřila mezi knihy, které výrazně ovlivnily osud lidstva. Byla vytištěna už tolikrát, že nelze ani zjistit počet výtisků. Stala se také předmětem více než 400 komentářů. Je to učebnice jezuitů a zároveň shrnutí dlouhodobého vnitřního vývoje jejich mistra. Jsou to ona *Duchovní cvičení, Exercicie*, kterými Ignác dosahoval přesně toho, co potřeboval. (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str.25)

H. Boehmer později o této metodě ovlivňování řekl: *”Ignác pochopil mnohem lépe než kterákoli z vůdčích postav minulosti, že nejlepším způsobem, jak dovést člověka k určitému ideálu, je ovládnutí jeho představivosti. »Prostupujeme ho duchovními silami«. Příliš pozdě si*

však takový člověk uvědomí, že je velmi obtížné je odstranit. Jsou to síly trvalejší než všechny nejlepší zásady a učení. Tyto síly mohou kdykoliv znovu vystupovat na povrch. Někdy zůstávají po celá léta bez povšimnutí, ale najednou jsou tak diktátorské, že vůle člověka není schopna ani v nejmenším protestovat a poddává se jejich neodolatelnému nutkání.” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str.34-35).

A v takovém stavu pak musí být všechny ”pravdy” katolického dogmatu nejen promeditovány, ale také prožity a procítěny každým člověkem, který se oddal těmto cvičením (Exerciciím) za pomoci ”duchovního rádce”. Jinými slovy musí pochopit a znovu prožít mystérium s co největší možnou intenzitou. Citlivost kandidáta se zvyšuje natolik, nakolik jej tyto síly postupně pronikají.

2.9 Popis Duchovních cvičení

Základem *Duchovních cvičení* jsou mnohá vidění v jeskyni i dominikánském klášteře z Manresse a slyšitelné duchovní projevy v podobě hlasů. A to všechno se musí usídlit nejen ve cvičencově paměti, ale především v jeho podvědomí, a to s takovou mocí, nakolik se snažil tyto síly vyvolat a spojit se s nimi. Kromě zraku musí sehrát svou roli také i ostatní smysly, jako je sluch, čich, chuť a hmat. Ve spojení se silami se zkrátka jedná o řízenou autosugesci na podkladě hrůzy a strachu. Před kandidátem znovu ožívá vzpoura andělů, vyhnání Adama a Evy z ráje, Boží soud, scény z evangelií a pašijí. V mistrně uspořádaném sledu se střídají scény milé a blažené s těmi nejponurnějšími. Není třeba uvádět, že v této ”*laterně magice*” má stěžejní postavení Peklo s ohnivým jezerem, do kterého jsou vyhazováni se strašlivými skřeky odsouzení. Je to ukrutná sugesce síry a pálených těl. Přesto však je tu vždy Kristus, aby podepřel vidoucího, který ani neví, jak mu co nejlépe poděkovat za to, že ho ještě nehodil do pekla, aby si odpykal své minulé hříchy.

Ten, kdo *Duchovním cvičením* podlehne a nechá se jimi přesně vést, dochází nakonec k takovým prožitkům, ve kterých slyší zoufalý pláč zatracených nebo řev věčně se škvářících lidských těl. Ve vidění vidí, jak se ti, kteří vzdorují *Duchovním cvičením*, zmítají a jsou rozsekáni na kusy nebo vyhazováni do pekelného žaru. To pochopitelně ještě více umocňuje touhu podlehnout a úplně se poddat *Duchovním cvičením* všemi smysly a celým tělem, celou duší, myslí a srdcem. Scény a hrůzy jsou tak sugestivní a natolik živé, že Exercitant sám prožívá část z těchto hrůz, potí se a těžce dýchá, z hrůzy a stresu, který na něj doléhá, upadá do mdloby a opět se probouzí křikem mučených. Sám při těchto prožitcích může vydávat podobné skřeky a zvuky, jakých je ve viděních nebo slyšeních svědkem, a kdyby nebyl pod přímým vlivem a ”ochranou” svého duchovního rádce a učitele, který ho těmito *Duchovními cvičeními* provází, již nikdy by se z těchto stavů sám nevysvobodil a tyto hrůzné výjevy by ho provázely po celý zbytek života.

Takovým zkušenostem a prožitkům, pokud je cvičenec správně ”loyolovsky” prožívá, se vyrovnají již jen halucinace vyvolané halucinogenními drogami. Popis průběhu halucinací při použití halucinogenních drog jako LSD, LAA, Extáze, Led, Methamfetamin, durman a další je v principu totožný s vjemy, které prožívá Exercitant při *Duchovních cvičeních*.

Edgar Quinet o Exerciciích napsal: ”*Předem jsou nainscenována nejen vidění, ale je také i uveden přesný návod na vzdechy, zvolání a dýchání. Pauzy a chvíle ticha jsou zaznamenány podobně jako na notové osnově. Pokud mi nevěříte, budu citovat jeden z nadpisů: »Třetí způsob modlení, a to měřením slov a chviliek ticha.« Tento konkrétní způsob modlení spočívá v tom, že mezi každým dechem se vypouštějí některá slova a dále: »Dbejte na to, abyste zachovávali stejnoměrné přestávky mezi každým dechem a potlačovali vzlyky a slova.« (Et paria anhelituum ac vocum interstitia observet), což znamená, že člověk, ať je inspirován nebo ne, se stává pouhým strojem, který musí vzdychat, vzlykat, sténat, plakat, křičet nebo zadržovat dech v přesně vymezeném okamžiku a v přesném pořadí, které je podle zkušenosti nejvýhod-*

nější.” (**Michelet et Quinet: Des Jesuites, Hachette, Paulin, Paříž, 1845, str. 185-187**).

Časové rozvržení a průběh Duchovních cvičení probíhá následovně: *”Nejdříve ze všeho musí člověk odejít ze světa a úplně se izolovat od všech životních záležitostí. Ve slavnostním tichu své komnaty se má každý den věnovat čtyřem meditacím. První při svítání, poslední o půlnoci. Aby mohla představitost lépe působit na duši, měla být místnost uměle zatemněna a na jejích stěnách měly být rozvěšeny obrazy pekla a jiných hrůz. V průběhu prvního týdne odloučení se měly myšlenky kajícího upínat výhradně k hříchu, smrti a soudu. Měl o nich hloubat tak dlouho, dokud z určitého pohledu »nespatřil obrovské vzplanutí pekla, jeho nářky, skřeky a rouhání, nepocítil hryzení svědomí, jemně se nedotkl těch ohňů, které spalují duše zatracenců.«*

Druhý týden měl odvrátit oči od této strašlivé podívané a upnout je ke Vtělení. *Ted’ už, když sedí ve své temné komnatě, mu uši neplní nářky ztracených lidí, ale je to píseň anděla oznamujícího narození dítěte a »Marie, podvolující se dílu vykoupení«.* Je mu nařízeno vylévat projevy vděčnosti a chvály, kterými přetéká jeho duše díky neustálým meditacím na toto téma, k nohám Trojice.

Třetí týden má být svědkem slavnostního zápisu duše do armády Velkého Kapitána, který se při svém Vtělení »sklonil z nebes a sestoupil dolů«. Před zbožným vyznavačem stojí dvě města - Jeruzalém a Babylon - ve kterém se rozhodne bydlet? Před oči jsou mu předloženy dvě vojenské korouhve - pod kterou bude bojovat? Jedna je široká a nádherná a volně vlaje ve větru. Zlatá písmena nesou moto: »Pýcha, čest, bohatství.« Ale druhá má vepsáno úplně jiné moto: »Chudoba, hanba, pokora.« Ze všech stran zaznívá volání: »Do zbraně!« Musí se rozhodnout a musí se rozhodnout teď, neboť sedmé slunce třetího týdne spěchá ke svému západu. Právě pod praporem Chudoby si zvolí, že vyhraje neporušitelnou korunu.

Nyní nastává jeho čtvrtý a poslední týden a s ním i velká změna témat jeho meditací. Má zapudit všechny chmurné myšlenky, všechny hrůzné představy. Brány Hades mají být zavřeny a mají být otevřeny brány nového života. Nastává pro něj ráno, doba jara a on se má obklopit světlem, květinami a vůněmi. To je sabat duchovního stvoření. Má si odpočinout a vychutnat v tomto odpočinku předeheru věčných radostí. Tuto náladu si má udržovat, zatímco nad ním sedmkrát vyjde a zapadne slunce. Nyní je dokončen a uschopněn bojovat v armádě Velkého Kapitána.” (**J.A.Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 385-386**)

Je pochopitelné, že po čtyřech týdnech věnovaných těmto intenzivním cvičením, kdy se kandidát stýká pouze se svým duchovním velitelem a rádcem, dozraje pro další výchovu a lámání. Je mu lámána jeho svobodná vůle, jeho svobodnomyšlnost je zotročována stále víc až do úplného vymizení posledních záchvěvů vlastního, osobního, svobodného projevu myslí i duše. Sám cvičenec se musí podle Loyoly modlit přesně takto: *”Vezmi si, Pane, a přijmi celou moji svobodu, mou paměť, můj rozum a celou mou vůli; všechn můj majetek a moje vlastnictví. Tys mi to dal, Tobě, Pane, to vracím zpět. Všechno je Tvoje, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou lásku a milost, to mi stačí.* (č.234, s.89). Tato modlitba má být po každém bodu meditace vyslovena s velkou oddaností toho, kdo se nabízí.” (**Ladislaus Boros: Osvobození k životu - Exercicie Ignáce z Loyoly jako směrnice pro dnešní život, Praha, 1994, str.164**).

Pokud někdo dovolí, aby mu druhý vzal rozum, svobodnou vůli, paměť a svobodu, zákonitě se stává bezduchým, nepřemýšlejícím otrokem - strojem bez citu, vhodným k vykonání i těch nejzvrůdnějších činů.

2.10 Jak vznikla Duchovní cvičení

Jak dosáhl Loyola metody, která nahrazuje drogu, aniž snižuje účinek halucinací a navíc spoutává člověka a činí ho médiem druhého, který s ním může nakládat podle své libovůle? Bezcitně se při všech svých halucinačních prožitcích a duchovních extázích sledoval, aby pak

všechno přesně krok za krokem popsal. Zde objevil klíč, jak ovlivnit druhého, jak ho spoutat a zotročit ho výhradně ve svůj prospěch.

Právě to musel popsat M. Quinet, když vyprávěl o Loyolovi, stvořiteli tak hrůzné halucinační metody: *”Víte, co Ignáce z Loyoly odlišuje ode všech asketiků minulosti? Skutečnost, že se ve stavu extáze dovedl logicky a chladnokrevně pozorovat a svůj stav analyzovat, zatímco ostatní neměli ani nejmenší pomyšlení na to, aby o sobě samém přemítali. K tomu, aby u svých učedníků vyvolal pochody, které mu přesně vyhovovaly, potřeboval přesně 30 dní. Touto metodou lámal vůli a rozum člověka podobně jako jezdec krotí svého koně. Potřeboval jenom 30 dní, triginta dies, aby si podmanil duši. Všimněte si, že jezuitství se šířilo společně s moderní inkvizicí. Zatímco inkvizice podlamovala tělo, Duchovní cvičení pod Loyolovou mašinérií likvidovalo myšlení.”* (**Michelet et Quinet: Des Jesuites, str. 185-187**).

V každém případě nikdo nemůže příliš do hloubky prověřovat svůj duchovní život, a to ani když má ”tu čest” být jezuitou. Loyolovy metody jsou doporučovány zvláště věrným zastáncům církve, jak nás na to upozorňují komentátoři jako např. R.P. Pinard de la Boullaye, autor knihy **Duševní modlitba pro všechny**, který byl inspirován ”svatým” Ignácem. Tato jezuita i katolickou církví velmi oceňovaná pomůcka pro duši by měla být mnohem výstižněji označena jako ”Duševní odcizení ...”, ale ne ”Duševní modlitba ...”.

2.11 Vliv Duchovních cvičení na učedníky, porovnání s Biblií

Když porovnáme Loyolovy učedníky s učedníky Ježíše Krista v evangeliích, nacházíme zásadní rozdíl v projevu jejich svobodné vůle.

Zatímco Loyolovi učedníci nesměli ani myšlenkou zapochybovat o jakémkoliv rozkazu svého nadřízeného učitele, Kristovi učedníci mohli i v přítomnosti svého Mistra volně vyjádřit své pochybnosti, aniž by byli fyzicky potrestáni. Zatímco Loyolovi učedníci byli vychováni přísnou, asketickou metodou skrze *Duchovní cvičení*, učedníci Kristovi byli vychováni přímým příkladem svého Učitele. Zatímco Loyolovi žáci všech dob nesměli a nesmějí nikdy zapochybovat o správnosti *Duchovních cvičení* a při cvičeních se nesmí jakýmkoli způsobem projevovat jejich vůle, myšlenky, cit ani pocity pod hrozbou trestů a duchovních muk, Kristovým žákům zůstává svobodná vůle ponechána, aby si Kristovo učení aplikovali do svého života tak, jak sami stačí. Zatímco *Duchovní cvičení* jsou přesnou šablonou, určující i počet vzdechů, nádechů, výdechů, a jsou diktátem toho, jaké myšlenky musí v mozku právě přesně být, Kristovo učení je vždy svým učedníkům přiblíženo jenom natolik, aby učedníci všech dob dále s Kristem spolupracovali na modlitbách, ve kterých teprve potom pochopí ještě mnoho pravd aktuálních pro jejich osobní život.

Nikdy se tedy v evangeliích nejedná o šablonovité přikazování, jak Písma prožívat. Je to ponecháno na svobodném chápání a vnímání učedníků podle jejich vlastních možností a osobní svobodné vůle.

Zatímco Loyolovo *Duchovní cvičení* vyžaduje, aby exercitant byl čtyři týdny o samotě, uzavřen před vnějšími vlivy světa, bez setkání s druhými, kdy se směl pouze setkávat jen se svým učitelem a rádcem, Kristovo učení takový těžký žalář po nikom nežádá. Naopak sám Ježíš Kristus v prosbě ke svému Otci za své učedníky jasně říká: *”Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji. ... Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Svatý Otče, ohlídej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno tak jako my. ... Neprosím tě, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého.”* (Evangelium Jana 17.kap., 9., 11. a 15. verš)

Zatímco Loyolovi žáci musí svému učiteli přesně popisovat, co prožívají, co cítí a vnímají při Exerciciích, Kristovo učení jasně hlásá, že *”jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu”* (Epištola Pavla k Římanům, 14.kap., 12.verš). *”A poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí”* (Evangelium Jana 8.kap., 32.verš). *”Proto v svobodě, kterou nás Kristus osvobo-*

dil, stůjte a nezaplétejte se zase ve jho bezduché otročiny.” (Epištola Pavla ke Galatským, 5.kap., 1.verš). ”Proč by tedy měla být má svoboda potupena od cizího svědomí. Pravím, že to není tvoje svědomí, ale toho druhého.” (Epištola Pavla ke Korintským, 10.kap., 29.verš).

Těchto několik jasných výroků Nového Zákona jasně dokazuje, že biblické křesťanské učení nesvazuje člověka do otrocké, bezmyšlenkovité služby, že ho nestaví do úlohy robota bez citu a že je u každého člověka respektováno osobní svědomí a svobodná vůle. V Loyolových Exerciciích, a tím i u jezuitů, však po tomto všem nenajdeme ani památky.

Kapitola 3

Založení tovaryšstva

3.1 Rok 1534 - přísaha tovaryšstva - pochod na Izrael

Dne 15. srpna roku 1534, tj. na svátek nanebevzetí Panny Marie, kdy bylo v chrámu Notre Dame na Montmartre Tovaryšstvo Ježíšovo neoficiálně založeno, bylo Ignácovi 44 let. Svět okolo sebe však nevnímal úplně reálně. Národy byly ve válečném stavu, probíhaly války (např. v roce 1521 Turci pod velením sultána Suleimana dobyli Bělehrad, v roce 1527 španělská armáda vydrancovala Řím a Vatikán).

Loyolu však války nezajímaly, ani ho nezajímaly sociální podmínky evropských obyvatel. Soustředil se na válku proti Luciferovi, vůdci padlých andělů, který usiluje o všeobecnou zkázu. *”Proto Ihigo vycházel z hlavní zásady: Quo universalis, eo divinius. Čím všeobecnější je tvá činnost, tím víc je božská. Uvědomoval si, že pokud chce dosáhnout jednotného tažení, potřebuje tým shodně smýšlejících lidí, směřujících ke stejným cílům jako on sám, ovšem po celém světě ... Měl dojem - pokud chcete, říkejte tomu instinkt - který mu našeptával: »Musíš si podmanit a přetvořit rozum, náboženské přesvědčení a sebehodnocení každého člověka, jeho vnímání světa a všechna jeho přání. Musíš to udělat podle svých vlastních představ o Kristově království a o boji, který vede za svoje království. Jedině tímto způsobem budou lidé vykonávat potřebnou, láskyplnou službu.« ...*

Válka, do které se Ihigo pustil, byla válkou výhradně o vlastnictví duší a byl v sázce duch každého muže a každé ženy na světě. Jedinou zaručenou zbraní v této válce byl Kristův živý osobní zástupce na Zemi: římský papež. Proto si Ihigo stanovil druhou zásadu: pracovat přímo pro římskokatolického papeže a pod ním. Čím přesnější a užší bude jeho spojení s papežem ... tím účinnější bude jeho činnost v této všeobecné, nekončící válce.” (Malachi Martin: ,The Jesuits, str.159-160)

Po svátosti přijímání tento animátor a jeho společníci slavnostně odpřisáhli, že ihned po ukončení studií půjdou do Svaté země, aby podle všeobecně známých plánů papeže obraceli nevěřící na katolickou víru, a to hlavně muslimy. Pak následovalo již dříve zmíněné putování Ignáce po rodném kraji ve Španělsku a po Itálii, kde Ignácovi tovaryši získali od papeže povolení k vysvěcení na kněze.

3.2 Rok 1537 - cesta Loyolova skupiny do Izraele

Po vysvěcení na kněze 24. června 1537 v Benátkách chtěla Loyolova skupinka odplout podle přísahy do Palestiny. Ale z přístavu už nevyplula do Svaté země ani jedna jediná loď, neboť mezi Benátskou republikou a Tureckem vznikl válečný stav, který se vyostřil 13. září 1537, protože Benátky uzavřely spojeneckou smlouvu s papežem, a tím se ocitly v přímém válečném konfliktu s Turky.

Loyolova skupina však nemohla odcestovat nejen v roce 1537, ale, jak jim papež odhalil, nebudou moci odcestovat ani v následujícím roce 1538. Papež i přesto, že původně plán podpořil, jim v Římě při druhé audienci ukázal, jak je jejich projekt už nemožný, protože právě organizuje křížové tažení proti Turkům za pomoci německého císaře a Benátské republiky. Plán na evangelizaci Palestiny papež prohlásil už za neuskutečnitelný. Navíc *”potřeboval služby Ignáce z Loyoly především v Evropě. Reformace, která zasadila katolické církvi těžký úder a otrásla jejími pozicemi, odsunula plány na dobytí tzv. Svaté země do pozadí. Kacířství, jak církev označovala reformaci, se šířilo střední Evropou a nad papežskou stolicí visela hrozba. To změnilo plány Ignáce z Loyoly. Papež Pavel III. mu a jeho druhům řekl: »Proč byste chodili do Jeruzaléma? Chcete-li oddaně sloužit a pomáhat boží církvi, pak skutečný a pravý Jeruzalém je - Itálie.« Tím papež vyjádřil přání, aby své síly věnovali obraně katoli-*

cismu v Evropě a především v Římě. Boj proti kacířům byl pro papežskou moc důležitější než dobytí Svaté země.” (*L'Osservatore Romano*, 5.-6.6.1972; *L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu*, str.12)

Nevědomky je tak papež sprostil původního slibu, který si Loyola a jeho tovaryši dali mezi sebou, a proto se organizátor spolu se svými druhy rozhodli pro misijní práci v křesťanských zemích. Rozdělili se do skupin, aby působili ve mnoha městech v severní Itálii, kde skutečně kázali a vyvíjeli pastorační činnost se snahou co nejvíce zamezit šířícímu se protestantskému učení. V dohodnutou dobu se zase scházeli ke společným poradám o dalších plánech.

3.3 Rok 1538 - Loyolovy plány na oficiální organizaci

Katolický historik Malachi Martin nastiňuje otázky, které si v této době Ignác kladl: *”Jak dokáže sjednotit a stmelit dohromady oddíly lidí, které by se čítaly na stovky, ale žily by a pracovaly ve všech částech světa? Jak by se mu podařilo propojit jednotlivce oddělené stovkami a tisíci mil, kteří spolu mohou stěží komunikovat, do uniformní a přesně fungující organizace? »Uniformita« podle Loyolových představ představovala shodu s přáními a záměry papeže, »přesné fungování« znamená přesné vykonávání papežových pokynů. Jak zaručit to všechno za těchto roztržitých podmínek, velkých vzdáleností...?”* (*Malachi Martin: The Jesuits*, str.160)

Ignác se skupinou svých příznivců tyto otázky rozebíral ze všech stran, až došli k rozhodnutí, že se celá skupina dokonale ztotožňuje s Ignácovým vlastním řešením: dokonalou poslušností papeži a naprostému podřízení se jeho plánům a záměrům s celou katolickou církví. Došli k předsevzetí, že se jako organizace dají do služeb papeže, aby je mohl vysílat do všech částí světa, a to za jakýchkoli podmínek, v jakékoli době, do jakéhokoliv boje nebo úkolu apod.

Hlavní zásadou tedy byla bezpodmínečná poslušnost papeži, ať to byl kdokoli. Podle Iníga to znamená nikdy neodporovat a být vždy k dispozici *”jako starcova vycházková hůl nebo jako mrtvola”*. (*Malachi Martin: The Jesuits*, str.160)

3.4 Rok 1539 - Loyola v Římě před papežem

Spolu s Faberem a Lainezem pak Ignác nastoupil cestu do Říma, aby se papeži oficiálně představil a vyprosil si na něm povolení k založení nového řádu. *”V každém městě, které míjeli cestou do Věčného Města, zanechávali skvělou pověst o svatosti svou prací v nemocnicích a zanícenými proslovky k chátře na ulicích. Když se blížili k Římu a srdce některých společníků si začínala zoufat, byl Loyola povzbuzen viděním, ve kterém se mu zjevil Kristus ...”* (*J.A.Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 386*) *”Mystické vidění”* měl Ignác ve staré, osamělé kapli La Storta, kousek od Říma. Ignác a jeho kolegové se v této kapli modlili, když tu náhle se jim ve vidění zjevil sám Bůh Otec a Kristus s křížem na rameni a Ignác slyšel, jak Bůh Otec žádal svého Syna, aby Ignáce přijal za svého služebníka. *”A tak ho Ježíš přijal a pravil: »Chci, abys nám sloužil ty« ”* (*Kýralová: Ignác z Loyoly, str.32*). *”A řekl mu: »V Římě k tobě budu milostiv« ”* (*J.A.Wylie, str.386*) a dále viděl, jak *”Bůh Otec Synu svému kříž nesoucím udevzdal tovaryšstvo pod jeho ochranu, kterou Ježíš Kristus také přislíbil, řka: »Já vám v Římě budu milostiv.« ... Toto vidění bylo příčinou, že Ignác potom reho-li nově založenou nazval Tovařstvom Ježíšovo (Societas Jesu). ”* (*T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovařstva Ježíšova, str.14*)

A protože v Benátkách činnost Ignácových tovaryšů a samotného Ignáce znovu vzbudila podezření inkvizice, po příchodu do Říma skupinka neotálela, narychlo sestavila Ústavu Tovařstva Ježíšova tím, že ke třem obyčejným mnišským slibům, to je *”slibu chudoby, čistoty a poslušnosti, přidali ještě čtvrtý slib, že budou papeže poslušni ve všem, cokoliv jim nařídí.”*

(T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.14) a předstoupila před papeže Pavla III.

"Když se vrhli k nohám Pavla III., setkali se s tím nejvládnějším přijetím. Papež uvítal jejich nabídku ke spolupráci jako nabídku přicházející v nejpríhodnější chvíli. Papežství bylo tou dobou ohrožováno velkým nebezpečím. Polovina Evropy se bouřila, ukázalo se, že staré mnišské řády jsou neschopné, a proto se zdálo, že tuto novou a nečekanou pomoc seslalo samo Nebe. ... Papež doplnil a nakonec i odsouhlasil stanovy a ústavu nového řádu. Zrak Pavla III. upoutaly především dvě zvláštnosti v ústavě budoucího řádu. První byl slib bezpodmínečné poslušnosti. Společnost přísahala, že bude poslouchat papeže tak, jako vojsko poslouchá svého generála. Její členové mu nenabízeli kánonickou, ale vojenskou poslušnost ... Neměli být zkrátka tolik mnichy jako spíše vojáky. Druhou zvláštností bylo, že její služby měly být poskytovány zcela bezplatně, slibovali, že nikdy nepožádají papežský stolec ani o halíř."
(J.A.Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str.386)

Jezuité dali papeži k dispozici sami sebe a slíbili mu bezpodmínečnou poslušnost. Tento čtvrtý slib papeži obzvláště vyhovoval, neboť *"od členů Tovaryšstva Ježíšova požadoval, aby svůj život zasvětili nepřetržité službě Kristu a papeži a aby vykonávali vojenskou službu pod praporem Kristovým."* **(Rinascita, 1965, č.25, str.18; L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu, str.13)**

Ignác z Loyoly pak znovu předložil papeži vlastní souhrn pravidel pro činnost nového řádu prostřednictvím kardinála Contariniho. Tyto stanovy *"dal papež prostudovat páteru T. Badiovi a po něm kardinálovi. Ten se o nich vyslovil pochvalně, a když si potom papež sám rukopis přečetl, zvolal: »Digitus est hic!« (»Tot' prst Boží«). Přesto však, když v srpnu 1539 přijal Ignáce z Loyoly ve slyšení, souhlas k založení nového řádu mu nedal. Předal jeho návrh k novému prozkoumání komisi složené ze tří kardinálů. A komise se na návrh kardinála B. Gwidiccioniho vyslovila proti založení nového řádu. Své zamítavé stanovisko odůvodnila tím, že IV. lateránský koncil (1215) a II. lyonský koncil (1274) zřizování nových řádů zakázaly. »Lépe všechny řády zrušit nebo jejich počet co nejvíce omezit než rozmnožovat počet mnichů, kteří, jak je všeobecně známo, přinesli papežské stolici více škody než užítku.« "*
(L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu, str.12)

Stanovy, které Ignác z Loyoly papeži Pavlu III. předložil, začínaly slovy: *"Kdo chce být členem našeho tovaryšstva, jež jsme nazvali jménem Ježíšovým, kdo chce bojovat pod Kristovým praporem a sloužit jedinému Bohu a jeho náměstku na zemi, římskému papeži, ten musí složit slavnostní slib čistoty a věčně mít na paměti cíle našeho tovaryšstva."* **(L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu, str.13)** Řád byl představen jako centralizovaná polovojenská organizace. Vedle obvyklých řádových slibů poslušnosti, čistoty a chudoby, měli jezuité navždy skládat slib, že budou vykonávat výhradně příkazy římského papeže a generála řádu.

3.5 Rok 1540 - schválení jezuitského řádu

"Měsíce utíkaly a formule se stále zkoumala a posuzovala. Největší těžkosti působil zvláštní slib poslušnosti papeži. Některým kardinálům se zdál nadbytečný. A těm z kardinálů, kteří vyslovili s formulí v zásadě souhlas, se zase zdál nadbytečný každý další řád. Ignác se uchýlil k obvyklým prostředkům: k modlitbě, mši a k vyhledávání mocných přímluvců. Rozeslal poselství vlivným osobnostem v těch italských městech, kde už členové tovaryšstva začali působit." **(Kyrálová: Ignác z Loyoly, str.36-37)**

"Ignác z Loyoly se namáhal ještě jeden a půl roku, než dostal papežův souhlas k založení řádu. Kardinál Gwidiccioni, který se zpočátku stavěl proti novému řádu, se mezitím stal jeho zaníceným zastáncem. Loyolovi se podařilo přesvědčit kardinály, že »nové tovaryšstvo bude hybnou pákou, s jejíž pomocí se římská církev, otřesená reformací, opět pozvedne a papež i papežství získají zbraň, jakou dosud neměli.« Po schválení stanov nového řádu příslušnou komisí potvrdil papež 27. září 1540 vznik řádu, který byl oficiálně nazván Tovaryšstvo Ježí-

šovo. Počet jeho členů stanovil Pavel III. na šedesát. V roce 1543 bylo pak toto omezení zrušeno.” (*L'Osservatore Romano*, 21.8.1971; *L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu*, str.12)

Podle některých historických pramenů byl nový řád schválen papežem ústně již 3. září 1539 v Tivoli a ústní schválení dal pak potvrdit kardinálům. Ale teprve 27. září 1540 byl nový řád schválen oficiálně, a to bulou Regimini militantis Ecclesiae. Na tomto datu oficiálního schválení se shodují všechny dostupné historické prameny.

Ke schválení jezuitského řádu Tovaryšstva Ježíšova přispělo nakonec nejen to, že sám papež Pavel III. svým kardinálům schválení řádu doporučil s upozorněním, že shledává, *”že jest v něm duch Boží”* (*T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str.14), ale také i ten fakt, že se o Loylovu skupinu začali náhle zajímat i zahraniční šlechtici, knížata a biskupové kvůli humanitární pomoci ve své zemi.

Ignác Loyola totiž nečekal, až bude řád oficiálně schválen a sám podnítil vysoce představené koleji, ve kterých působil, a představené nemocnic, kde bydlel sám nebo potom i se svými učedníky, aby o něm a o jeho učednících napsali biskupům, kardinálům, knížatům a panovníkům do různých evropských zemí kladný posudek s doporučením, aby si panovníci evropských zemí tento budoucí mnišský řád také povolali ke svým dvorům.

Na žádost biskupů a knížat se Loyolovi tovaryši rozešli do mnoha evropských zemí a měst a *”zejména si je vyžádal do svého království portugalský král Jan III., a to zvláště Františka Xaviera a Šimona Rodrigueza. Zprávy o jejich dobrém počínání pohnuly papeže Pavla III., že dne 27. září r. 1540 potvrdil Tovaryšstvo Ježíšovo, nacházející v něm mocného spojence a ostrou zbraň proti svobodomyšlným snahám zmáhajícího se protestantismu.”* (*T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str.14)

Ve schvalovací bule pak nazval papež Tovaryšstvo Ježíšovo vojáky božími (*Rinascita*, 1965, č.25, str.18; *L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu*, str.13)

”Idea řádu byla na svou dobu revoluční. Již jeho jméno se stalo kamenem úrazu. ... Dalším důvodem odporu, hlavně ze strany starších řádů, bylo, že Ignác odstranil klauzuru a chórovou modlitbu, což byly dosud neodmyslitelné znaky každé řehole; členové jeho řádu také nenosili řeholní hábit, ale přizpůsobovali se v oblékání místním zvyklostem.” (*Kyralová: Ignác z Loyoly*, str. 37)

3.6 Oblast působení nového řádu

Polem pro činnost nového, oficiálně potvrzeného řádu bylo vyučování, zpovědi, kázání, výklady, teologické diskuse, dobročinná práce a humanitární pomoc, zvláště v nemocnicích. Tímto způsobem se Loyolovi žáci i Loyola sám dostávali do bezprostřední blízkosti velmožů, biskupů, kardinálů, knížat i panovníků a nepozorovaně tak mohli plnit své tajné plány a záměry, neboť nemocnice a zvláště pak nemoci samy sdružovaly chudé i majetné, nízké i vysoce postavené. To jsou vždy ideální podmínky k nenápadnému naplňování vatikánských záměrů na ovládnutí mocných a bohatých, i když se to zdá nemožné. Člověk v nouzi, nemoci a v bolesti je však ochoten slíbit nebo podepsat cokoliv. Proto se největších úspěchů dosahuje právě pod pláštěm humanitární a zdravotní pomoci v každé době.

Nebyly však vyloučeny ani zahraniční misie. Například v roce 1541 František Xavier a jeho dva společníci opustili portugalský Lisabon, aby šli evangelizovat Dálný východ.

3.7 Start nového řádu

V této době začalo Tovaryšstvo Ježíšovo upevňovat a konkretizovat svůj program a ideály, o kterých jeho členové tak dlouho snili. Znovu byla rozebrána ústava a stanovy řádu a obojí bylo doplněno o nové body, ve kterých se již jednoznačně zrcadlil plán rozšířit katolickou víru do celého světa a z církve udělat jediný duchovní monopol. Duch řádu navenek s mniš-

skou strukturou skončil a nekompromisně nastoupil výhradně duch vojenského řádu s tvrdou vojenskou organizací a strukturou, vojenskými zásadami a vojenskou výchovou.

Loyola "v malé skupince okolo sebe viděl pouze jádro armády, která se rozmnoží a rozšíří, až bude jednou tak početná jako hvězdy a ponese korouhev vítězství do všech zemí. Brány Východu se mu mezitím zavřely, ale západní svět úspěchům jeho duchovních zbraní nekladl žádné hranice. Přesto si chtěl podmanit obě polokoule a rozšířit panství Říma od východu slunce až na západ.

Takové plány vrtaly tou dobou v hlavě Loyolovi, který pod pláštěm žebravého mnicha skrýval ctižádost tak obrovskou jako Alexandr. Jednou shromáždil své druhy a oslovil je, jak nám to vypráví jeho životopisec Bouhours (*Life of Ignatius*, kniha I., str. 248), dlouhým projevem, ve kterém zaznělo: »Cožpak bychom neměli dojít k závěru, že jsme povoláni k tomu, abychom pro Boha vyhráli nejenom jeden národ, jedinou zemi, ale všechny národy, všechna království země?« ...

Loyola vytvářel armádu, která měla dobýt svět. Ale věděl, že nic není silnější než její nejslabší článek, a proto pokládal za nejdůležitější úkol nastolit pevnost každého článku, absolutní kázeň a osvědčenou věrnost každého vojáka tohoto mocného zástupu. To mohlo být zajištěno jedině tím, že každý jednotlivec, dříve než se dá odvést, projde zkouškou, která ho do krajnosti prověří, vyzkouší a utvrdí." (J.A.Wylie: *The History of Protestantism*, díl II., kniha 15., str.387).

3.8 Volba prvního generála řádu

"Nejprve si ale muselo Tovaryšstvo Ježíšovo zvolit vůdce. Tento vysoký úřad byl nabídnut Loyolovi. Skromně ho odmítl, jako když Julius Caesar odmítl diadém. Po čtyřech dnech prožitých v modlitbách a pokání se jeho učedníci vrátili a pokorně ho prosili, aby byl jejich představeným. Loyola, který to chápal jako oznámení Boží vůle, souhlasil. Byl prvním generálem tohoto řádu. Málo královských žezel sebou neslo takové množství skutečné moci, jaké udělila tato volba Loyolovi. Nadejde den, kdy se i samotná tiara skloní před ještě mocnější autoritou, kterou představuje klobouk generála jezuitů." (J.A.Wylie: *The History of Protestantism*, díl II., kniha 15., str.387).

Katolický historik Bílek o Loyolově pokoře píše: "Za představeného generála tovaryšstva zvolen byl všemi hlasy Ignác Loyola, jenž však se zdráhal přijmouti tu důstojnost, a teprve když podruhé jednohlasně byl zvolen, k přimluvě svého zpovědníka dne 17. dubna t. r. přijal jakožto zástupce Boží v řádu (*locum Dei tenens*) slib neobmezené poslušnosti od přítomných pěti otců. Aby však pokoru svou osvědčil, hned po nastoupení své důstojnosti zastával téhož dne v kuchyni službu kuchtíka, potom vyučoval po 46 dní mládež náboženství v kostele s takovou horlivostí a láskou, že všechny posluchače roznítil." (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str.14).

3.9 Ústava řádu

"Druhým krokem bylo zformulovat ústavu této společnosti. Při této práci přijal Loyola pomoc Laineze, nejschopnějšího ze svých přívrženců. Dalo se očekávat, že Ústava tovaryšstva bude vycházet ze stejné vysokého zdroje, když se na věc podíváme jako Loyola, že totiž strom jezuitství byl do duchovní vinice zasazen na Boží příkaz. Bylo vyhlášeno, že ústava je zjevením od Boha, že vznikla inspirací Ducha svatého. To jim dalo absolutní autoritu nad členy a vydláždilo cestu pro to, aby podstrčili Ústavu a kánony Tovaryšstva Ježíšova do samotného křesťanství. Tyto kánony a ústava nebyly publikovány, a dokonce nebyly oznámeny ani všem členům společnosti. Bylo s nimi seznámeno jenom málo členů a v jejich plném rozsahu ještě menší počet z těch předchozích mála členů. Dbali na to, aby kánony byly tištěny na jejich

vlastní koleji v Římě nebo na jejich koleji v Praze. A pokud se stalo, že byly vytištěny někde jinde, zajistili je a vydání zlikvidovali. »Nemohu zjistit,« říká M. de la Chalotais, »jestli ústavu jezuitů vůbec někdy viděl nebo prověřoval nějaký tribunál, světský či církevní; nebo vládce - a to nejen na kancléřském soudu v Praze, když žádali o povolení k tisku. ... Podnikli všechna možná bezpečnostní opatření, aby ji uchovali v tajnosti.« Celé století byla ukryta před vědomím světa a jenom náhodou byla nakonec vytažena na světlo z temnoty, ve které byla tak dlouho pohřbena.

Není snadné a zřejmě to není ani možné zjistit, kolik má ústava jezuitů svazků. M. Louis René de la Chalotais, generální prokurátor krále Ludvíka XV. ve své Zprávě o ústavě jezuitů, kterou pronesl v Bretaňském parlamentu, mluví o padesáti svazcích. To bylo roku 1761 neboli 221 let po založení řádu. (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 387-388*).

”Loyola jako generál, zůstává neustále v Římě, skládal s velikou vnitřní rozvahou zřízení (konstituci) tovaryšstva, vychovával nováčky, a máje obrácený zřetel na celý křesťanský svět, posílal jednotlivé tovaryše (otce), kam koho povolávala potřeba a jeho zvláštní způsobilost. Jeho duchem bylo proniknuto celé tovaryšstvo, výhradně jeho vůlí vedeno a řízeno, takže každý úd byl nadchnutý stejnou poslušností v myšlení a jednání. Křivě by posuzoval Ignáce ten, kdo by jej měl pouze za bloudivce neb ztřeštilce (fanatika); železná pevnost vůle jest základem jeho povahy; nadšení, rozumnost i směr k praktickému jeví se již v jeho prvních důvěnkách; a tyto jeho vlastnosti se zdokonalily rozšířením jeho činnosti ústavou.” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.14-15*).

3.10 Rozšiřování ústavy a stanov řádu

Bezprostředně po oficiálním schválení řádu papežem Pavlem III. nastala pro Loyolu etapa neustálého doplňování ústavy a stanov řádu. Původně měla ústava jen čtyři základní body a v takovém znění byla papeži a jeho kardinálům předána. Ovšem sám papež při schvalování řádu vyzval Loyolu k tomu, aby ústavu ještě zdokonalil a rozpracoval ji do širší podoby, přičemž kladl důraz na to, aby v každém bodu ústavy byla zakotvena bezpodmínečná poslušnost papeži tak, jak slibovali.

Bílek doslova píše, že ”Tovaryšstvo Ježíšovo bylo založeno od svého původce Ignáce z Loyoly ke spáse duší, k obrácení kacířů a zvláště pohanů a konečně k většímu rozšiřování zbožnosti a katolické víry. K snažšímu a šťastnějšímu dosažení tohoto přezádoucího cíle podle slibů čistoty a poslušnosti byl tento řád zavázán nejprísnejším slibem evangelické chudoby vůbec i zvláště, vyjma toliko odbory studijní nebo literární (zejména koleje a spojené s nimi konvikty a semináře), jimž se udělila moc a právo míti důchody, avšak takovým způsobem, aby se nikdy z těchto příjmů nemohlo nic věnovati a obrátiti k pohodlí, k prospěchu a užitku tovaryšstva samého. Těmito a jinými slovy bylo takové Tovaryšstvo Ježíšovo potvrzeno nejdříve od papeže Pavla III. dne 27. září r. 1540 bulou »Regiminis militantis Ecclesiae« a zároveň bylo dáno zakladateli povolení ustanoviti taková pravidla a stanovy, jež by sloužily co nejlépe k ochraně, neporušení a k vedení řádu.” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.15-16*).

Po zvolení prvním generálem řádu Tovaryšstva Ježíšova povolal Ignác své dva nejvýznamnější pomocníky, Laineze a Salmerona, a společně vypracovali nové body ústavy nebo zdokonalovali již existující. Ústava řádu byla již na počátku prohlášena za tajnou a kromě těch nejpovolanejších do ní nesměl nikdo ani nahlédnout, natož si v ní volně číst nebo z ní cokoli opisovat.

Stanovy řádu byly v hlavních rysech dokončeny v roce 1550, přičemž některé dílčí modifikace schválila V. generální kongregace v roce 1594. Stanovy se několikrát měnily, neboť každá generální kongregace je oprávněna v nich provádět změny. Teprve v roce 1967 byl

zveřejněn úplný text stanov, které byly do té doby udržovány v nejpřísnější tajnosti. Stanovy mají deset částí, které se člení na kapitoly a ty podle potřeby na paragrafy.

Řádu tovaryšstva, který směl mít v počátku maximálně šedesát členů, papež Pavel III. bulou ze dne 28. února 1543 povolil *”býti v tomto tovaryšstvu všem těm, kteréžto do něho přijmouti, zdálo by se jeho představeným vhodno a nutno”* (**T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.16**). To znamená komukoliv a v jakémkoliv množství, podle libovůle představených.

3.11 Privilegie jezuitů

Kromě toho, jak Bílek dále píše, dostali jezuité právo kázat ve všech kostelích i na ulicích, přísluhovat všemi svátostmi, zpovídat a udílet rozhřešení ode všech hříchů a duchovních kázání, vyjma neobyčejných zločinů. Dokonce i tam, kde byla vyslovena kletba a interdikt, byly z tohoto zlořečení chrámy tovaryšstva vyjmuty a již dopředu prohlášeny za čisté a svaté.

Potom roku 1545 papež osvobodil tovaryšstvo od společného zpívání hodin, od společných modliteb, od účasti v průvodech a při poutích a celkově ode všech pobožností, liturgií a ceremonií, které trvají dlouho (kromě mší a litanií k svatým).

A nakonec tentýž papež svým listem obdařil 15. listopadu roku 1549 tovaryšstvo mnohými a velmi rozsáhlými výsadami a všechny osoby a členy samotné společnosti a všechn její majetek osvobodil od pravomoci a kázně kterýchkoli biskupů a vzal je přímo pod svou ochranu a ochranu apoštolské stolice.

Takže bylo tovaryšstvo pod bezprostřední papežskou právní mocí. Tím byla již od počátku papežskou stolicí zaručena politická a diplomatická imunita, kterou pak v hojné míře jezuité využívali v každé akci a využívají ji i v současné době. Oproti jiným řádům se jezuitský řád stal organizací výhradně podřízenou papeži. Ignác z Loyoly dosáhl toho, že jezuité plnili příkazy pouze hlavy katolické církve. Tovaryšstvo se tak přeměnilo z mnišského řádu *”na katolické četnictvo, na černou gardu římských papežů”*. (**L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu, str.13**).

Generál tovaryšstva navíc dostal neomezenou moc přijímat do svých řad jakýkoliv počet kněží pro duchovní práci podle svého vlastního uvážení a podle potřeb řádu. Dostal také povolení na ně přenášet své výsady, práva, výhody a pravomoce, jak sám potřebuje a jak sám chce, stejně tak jako přenášet výsady podle své libovůle na kterékoliv přímé členy svého řádu, které by uznal za vhodné, a to beze všeho omezení a v jakémkoliv počtu.

Bílek píše, že postavení jezuitského řádu se stalo téměř nedotknutelným a postavení generála tovaryšstva se stalo úplně nedotknutelné, když papež Julius III. v roce 1552 pohrozil ve zvláštní bule velkou klatbou všem, kteří by instituce, práva a výsady Tovaryšstva Ježíšova napadali, odpírali jim nebo jim různě škodili a nebo jezuitům v jejich činnosti jakýmkoliv způsobem překáželi. (**T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.16-17**).

”Jezuité byli povoláni, aby pomohli papežské stolici v boji proti reformaci. Měli zachránit duše těch, kdo šli za M. Lutherem, J. Kalvínem, U. Zwinglim a dalšími reformátory. Jezuita A. Rodriguez charakterizoval Tovaryšstvo Ježíšovo jako eskadronu, kterou Bůh seslal k upevnění své církve. Ignác z Loyoly navrhl papeži Pavlu III. vybudovat »vojsko Kristovo«, jež bude v každém čase, na kterémkoliv místě a jakýmikoliv prostředky připraveno bojovat s antikristem Lutherem a jeho následovníky. Proti Lutherově reformě postavil Ignác z Loyoly kontrareformu.” (**L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu, str.13**).

3.12 Rok 1546 - start politické kariéry jezuitů - Tridentský koncil

V roce 1546 se odstartovala politická kariéra jezuitů. Stalo se to tehdy, když si papež zvolil Laineze a Salmerona, aby ho zastupovali na Tridentském concilu ve funkci *”pontifikálních*

teologů”.

Velikovič píše, že se k nim ”připojilo ještě několik jezuitů, které pověřil a instruoval sám Loyola. Jezuité na koncilu vystupovali zcela nenápadně a jen velmi málo, ale zato více poslouchali a dělali si poznámky. Ignác z Loyoly jim rozkázal, aby každý večer po zasedání koncilu společně všichni zhodnotili situaci. Jejich úkolem bylo především vést tajná jednání. Loyola svým tovaryšům přikázal, aby ve vhodném okamžiku vnutili koncilu svůj názor a aby na koncilu vystupovali jako rozhodní zastánci výsad římského papeže. Neustále se měli vyslovovat pro neomezenou moc papežů a proti svolávání celosvětových koncilů, k nimž by se mohli obracet nespokojenci se stížnostmi proti papežům. Dále je nabádal k tomu, aby ve svých projevech a také i písemně obhajovali dogma o papežské neomylnosti, o bezpodmínečné podřízenosti biskupů, hlavě katolické církve a o nadřazenosti papežské moci nad světskou mocí.

Na koncilu došlo k rozporům ve věci postoje katolické církve k protestantům. Část církevních otců pokládala za možné se s protestanty smířit. Tento názor zastával francouzský i německý panovník. Císař Ferdinand I. žádal od koncilu významné ústupky: povolení kněžských sňatků, přijímání podobojí, souhlas s liturgií v německém jazyce a reformu papežství. Koncil však těmto požadavkům nevyhověl. Usnesení tridentského koncilu o otázkách církevní reformy nesou pečeť vlivu jezuitského řádu.

Tridentský koncil, trvající 18 let, vypracoval program protireformace. V důsledku rozporů mezi stoupenci tradičního katolicismu a zastánci reformy, jež by umožnily kompromis s protestantismem, přerušil koncil dvakrát svou práci. Jezuité aktivně podporovali papeže a hájili zásadu jeho neomezené moci.” (*Paese sera*, 21.5.1965; *L'Osservatore Romano*, 7.3.1971; *Informations catholiques internationales*, 1972, č.421, str.14; *L.N.Velikovič: Černá garda Vatikánu*, str.13).

H. Boehmer píše: ”Tehdy papež využil tento řád jen krátkodobě. Svoji funkci však zvládl s takovou pohotovostí a horlivostí, že již za Pavla III. se natrvalo zapojil do všech možných aktivit a získal si důvěru papežské kurie na všechny časy.” (*H. Boehmer: Les Jesuites*, str. 47-48).

Tato důvěra měla své opodstatnění. Jezuité, zvláště pak Lainez, spolu se svým oddaným přítelem kardinálem Moronem, se během tří zasedání koncilu, který skončil až v roce 1562, stali úskočnými a neúnavnými zastánci papežské autority a nedotknutelnosti dogmat. Pomocí jejich chytráckých manévřů a obratnosti v argumentování se jim podařilo porazit opozici a zlikvidovat všechny ”kacířské” požadavky protestantů včetně sňatků pro kněze, přijímání podobojí, používání mateřského jazyka při bohoslužbách, a především reformaci papežství. Na programu zůstala pouze reformace klášterů. Sám Lainez v mohutném protiútoku vyzdvihl papežskou neomylnost, která byla vyhlášena vatikánským koncilem o 300 let později. (*Vatikánský koncil, Řím, 1870*).

Svatý stolec se málem zhroutil. Avšak díky neochvějnému vystoupení jezuitů vyšel z této krize posílen a upevněn. Slova Regimen Ecclesiae militantis, která Pavel III. zvolil k tomu, aby popsal tento nový řád ve své autorizační bule, byla tak bohatě ospravedlněna.

3.13 Zesílení řádu

V průběhu času sílil bojovný duch, protože se činnost Loyolových synů kromě zahraničních misí začala soustřeďovat na duše osob zvláště mezi vládnoucími třídami. Jejich hlavním bitevním polem je politika, neboť tyto ”rádci” soustřeďují veškeré své úsilí na jediný cíl: Poddanost světa vůči papežství nebo vůči sobě. Mají-li toho dosáhnout, musí nejprve zdolat politické ”hlavy”. A jak realizovat tento ideál? K tomu slouží dvě velmi důležité zbraně: být zpovědníky mocných a vysoko postavených lidí a vychovávat jejich děti. Tímto způsobem si zajišťují současnost a připravují budoucnost.

Svatý stolec si brzy uvědomil, jak velikou sílu mu přinese tento nový řád. Nejprve byl počet jeho členů omezen na 60. Toto omezení však bylo rychle odstraněno. Když Ignác 31. července roku 1556 v Římě umíral, pracovali jeho synové mezi pohany v Indii, Číně, Japonsku, v Novém světě, ale také, a to zejména, v Evropě, například ve Francii, v jižním a západním Německu, kde bojovali proti "kacířství", ve Španělsku, Portugalsku, Itálii, a dokonce i v Anglii, kam se dostali z Irska.

Jejich historie plná výkyvů bude, jak ještě uvidíme historií římské sítě, kterou budou neustále roztahovat nad světem a jejíž spojovací články budou stále trhány a zase spojovány, až budou nakonec spojeny definitivně.

3.14 Porovnání řádu s Bibli

Řád Ignáce z Loyoly se neustále odvolával na Bibli. Bibli obhajoval a dodnes obhajuje veškeré své počínání, své plány i zákulisní politikaření a intriky. Bible však s tímto řádem a jeho duchem nemá vůbec nic společného.

Znovu se podívejme, jaký je jeden z rozdílů mezi Loyolovou organizací a jejím učením a mezi Kristovými učedníky a jejich učením, to je učením Bible svaté.

Ignác z Loyoly vede každého z učedníků na prvním místě výhradně k sobě a ke svým představám a ke své organizaci. K tomu používá jako plášť Kristova slova z evangelií, epistol nebo z jiným míst Písma.

Prostřednictvím zpovědi a svých *Duchovních cvičeních* plných různých vidění a duchovních hlasů si osobuje právo na ovládnutí člověka. Usurpuje si moc vládnout nad svědomím druhých a snaží se beze zbytku ovládnout vůli svých učedníků a totálně jim přeměnit jejich vlastní osobnost a osobitost přesně podle svého vlastního vzoru, to je i podle svých vlastních duchovních prožitků.

Snaží se ze svých učedníků vytvořit organizaci totálních robotů, schopných a ochotných vykonat sebezroznější a sebefanatičtější rozkaz, nad kterým nesmí uvažovat.

Ignác z Loyoly, jakož i další generálové řádu, se ve své organizaci snaží prostřednictvím svých podřízených postupně všechny ovládnout. A stále k tomu s úspěchem používá Bibli, kterou však tímto způsobem pouze zneužívá a obrací proti člověku. Tam, kde Bible hovoří obraznou, symbolickou, duchovní mluvou, tam oni tomu dávají skutečný, doslovný význam a tam, kde to bibličtí pisatelé myslí doslovně, tam oni to pro změnu vykládají duchovně a symbolicky. Tím dochází ke zmatku a nesmyslným významům biblického textu. A k těmto překrouceným výkladům pak vedou jezuité své učedníky tak, aby prokazovali obdiv výhradně ke svým jezuitským učitelům.

Na druhé straně apoštolové a později i reformátoři vedou svým učením a svými dopisy výhradně k Ježíši Kristu. Odmítají jakýmkoliv způsobem vstupovat do svědomí člověka s cílem ovládnout ho pro své plány. Nezakládají žádnou svoji vlastní organizaci a odmítají jakékoliv vlastnické právo na ty, kteří díky jejich svědectví v Ježíše Krista uvěřili.

Dokladem toho nám je například první dopis apoštola Pavla ke Korintským, kde již v 1. kapitole ve verši 12. řeší spor mezi věřícími, při kterém se hádají, kdo komu patří: "jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův."

Ale v následujících verších stejné kapitoly apoštol Pavel jasně ukazuje, že ho taková přivlastňování, kdo komu patří vůbec nezajímají. Že ho pouze zajímá, koho on sám pokřtil nebo komu vydal svědectví, a to jen z toho důvodu, že pak takového člověka odevzdává výhradně pod moc Boha a jeho Syna Ježíše Krista.

Ve verši 26. této kapitoly apoštol Pavel rozhádané spolubratry kárá, že jednají pouze tělesně, to je "podle těla" a že své pokřtění chápou pouze přízemně, pouze podle "moudrosti světa" a v ostatních verších této kapitoly jim ukazuje, že celou věc musí vidět z pohledu Boha.

Jinými slovy skuteční Kristovi učedníci plně respektují svobodnou vůli u každého, s kým přijdou do styku a nechávají na jeho vlastním, svobodném rozhodnutí, jakou životní cestu si vybere. Skuteční Kristovi učedníci ve svém učení ukazují výhradně na Ježíše Krista a sebe samotné odsouvají až na poslední místo, zatímco u zakladatele řádu Ignáce Loyoly vidíme přesně opak.

A stejného ducha apoštola Pavla můžeme pozorovat i u reformátorů, kteří žili v době Ignáce z Loyoly. Ti se nikdy nesnažili založit si svůj vlastní řád nebo svou církev a nikdy se nesnažili svým učáním ovládnout vůli a svědomí druhých. Nikdy se nesnažili vymazat ze svých učeníků jejich osobitý charakter. Odmítali jakékoliv projevy fanatismu, asketismu a sebetýrání, protože ani Bible takovou formu křesťanského života nezná.

Kapitola 4

Duch řádu

4.1 Poslušnost - základní kámen ducha řádu

Prostřednictvím stručného popisu ducha Exercicií - *Duchovních cvičení* - jsme poznali, jak zakladatel společnosti Tovaryšstva Ježíšova, Ignác z Loyoly, zůstal ve svém zjednodušujícím mysticismu, církevní disciplíně a obecně řečeno ve svém pojetí poddanosti zcela zpátečnický. Zotročující ústava a *Duchovní cvičení*, což jsou základní kameny tohoto celého systému, nás nenechávají na pochybách. Jsou to dva základní nástroje, které proměňují svobodného člověka v totálního otroka se zlikvidovanou individualitou a úplně potlačenou svobodnou vůlí.

Duch řádu je stále stejný. Neustále podléhá středověkému fanatismu, jehož základním článkem je bezvýhradná poslušnost. A tato poslušnost v jezuitském řádu má i přes všechny moderní náhledy a alibistická zdůvodnění ze strany jezuitů své velmi zvláštní, ba přímo hlavní postavení i v současné době. V souhrnu všech pravidel tohoto řádu má nesporně přední místo.

Jedině tak může být řád totiž schopen splnit i ty nejnáročnější politické úkoly Vatikánu. Duch tohoto řádu nesmí ani v sebemenším měřítku pod náparem postupující demokracie, postupujícího ekumenismu, šířících se světových mírových hnutí a padajících totalitních režimů po celém světě ze svých nároků slevit, natož se změnit v benevolentnější řád. Duch řádu a poslušnost jezuitů jsou neoddělitelné. Proto ani v nejmenším nesmí poslušnost jezuitů a jejich výchova polevit.

„Věrnost Vatikánu překračuje meze fanatismu, jak můžeme snadno zjistit z Ignácových Pravidel k církevnímu smýšlení. Uvádím tu alespoň úryvek:

Prvním pravidlem jest, že musíme míti ducha připraveného a ochotného uposlechnouti - odložíce veškerý úsudek vlastní - ve všem pravé choti Krista, Pána našeho, jíž jest naše svatá matka, církev hierarchická. ... (Pravidlo č.1)

Abychom si ve všem správně počínali, musíme vždy držeti, že o bílém, které já vidím, jest mi uvěřiti, že je to černé, jestliže to církev hierarchická rozhodne. ... (Pravidlo č.13) ”
(Alighiero Tondi: Tajná moc Jezuitů, Praha, 1955, str.7)

4.2 Poslušnost jezuitů maskována

Aby jezuité zakryli svoji bezcitnou poslušnost Vatikánu, čas od času napíší jejich spisovatelé „omluvný” či „vymlouvající se” panflet o tom, jak to s nimi v současné době je. Z takových oficiálních článků se však maximálně dovídáme, že jejich řád je téměř u konce své existence, že jsou už vymírajícím řádem s velmi malou členskou základnou a s běžným, katolickým učením. Tak například Folliet jezuitu hájí, když říká, že v otázce jezuitské poslušnosti se nejedná o nic jiného než o běžnou „náboženskou poslušnost”, důležitou pro jakékoli sdružení lidí.

Náboženská poslušnost jezuitů však v žádném případě nesouvisí s běžnou náboženskou poslušností vycházející z Bible. Podobné příkazy, jaké jsou v ústavě jezuitů nebo v *Duchovních cvičeních* najdeme už jen v trestaneckých řádech věznic nebo v řádech pracovních táborů, ale v žádném případě nemají ani to nejmenší biblické opodstatnění. Rozhodně jezuitský pojem poslušnosti nenajdeme v učení biblických proroků, apoštolů a dalších božích služebníků, ani v jejich životě. Biblická poslušnost na prvním místě respektuje osobnost každého člověka a jeho vlastní svobodu.

I když poslušnost v pojetí řádu tovaryšstva poníží lidskou přirozenost a důstojnost až na

úroveň mrtvol, přesto další jezuitský spisovatel a obhájce jezuitského řádu R.P. Rouquette drze píše: *”Ani v nejmenším se nejedná o ponížení člověka. Tato inteligentní a ochotná poslušnost je vrcholem svobody. ... je osvobozením od otročení vlastnímu já ...”*

Když si však zdravě uvažující člověk přečte jezuitské stanovy a ústavu a když si přečte *Duchovní cvičení*, pak si nutně musí uvědomit, jaká je to absurdnost žádat po člověku, aby si nechal líbit od svého představeného ničit svého ducha, svoji duši i své tělo tak, aby se již hned od samého počátku stal přirozeným odpůrcem jakékoliv svobody. Každý inteligentní člověk musí vnímat, jak je to giganticky nemožné, aby si člověk sám na sebe - na svůj rozum, na svůj cit, na své pocity a na své tělo dobrovolně nechal uvalit takové požadavky, aby se stal tvárným a poddajným nástrojem v rukou nadřízeného.

A právě toho dosahují jezuité, a to i v dnešní době. Dovedou v člověku vypěstovat takovou poslušnost, že se duch řádu nezmění v žádném prostředí. Kdekoliv a kdykoliv se mistrně přizpůsobí a oblékne masku modernizace, jak to v závěrečných svazcích této knihy ještě uvidíme.

4.3 *Duchovní cvičení - brána k poslušnosti*

Svého výsledku dosahuje řád stále stejnými způsoby. Ať se jedná o dobu středověku, novověku nebo o dnešní dobu, metody zůstávají naprosto stejné. Jejich síla spočívá v samotných základech položených Ignácem. Jeho odkaz je natolik sugestivní a natolik vtíravý, že už zpočátku je téměř nemožné mu odolat, a to zvláště u takových typů lidí, kteří vnitřně touží po svém lidském vůdci a nebo nejsou se stavem okolních věcí a sami se sebou spokojeni.

Sotva kdo si však uvědomí, jak je to nebezpečné zahrávat si jen s myšlenkou vyzkoušet si účinky *Duchovních cvičení* přímo na sobě nebo přímo absolvovat výklady a učení Ignáce z Loyoly. Aniž to sám na sobě v prvních chvílích zpozoruje, bude jeho nitro pomalu, ale přesto velmi intenzivně převáděno na úkol potlačovat svou vlastní vnitřní svobodu ducha, duše a těla a stále více a více se poddávat jezuitskému pojetí poslušnosti, která vrcholí úplným pohřbením sama sebe. Rozproudí se v něm takové pochody, nastartuje se v něm taková reakce vedená přímo samotným ďábelským duchem, že ji již nebude moci nikdy zastavit. A veškeré tajemství je v samotném duchu řádu a v nástrojích, které tento duch udržuje jako stále aktivní a činné k rozprouzení pochodů poslušnosti až do úplné krajnosti.

4.4 *Ukázky pravé poslušnosti jezuitů*

Známé rčení *”perinde ac si cadaver essent”* (jako by byl mrtvolou) v rukou hrobníka, můžeme podle Follieta najít ve veškeré *”duchovní literatuře”* a dokonce i na Východě v hašimitské ústavě, kde stejný duch proniká islámem, ale i hinduismem nebo buddhismem. (Hašimita je člen arabské rodiny mající stejné předky jako prorok Mohamed, neboť Hašim byl pradědeček Mohameda.)

Jezuité mají být v rukou svého nadřízeného jako *”hmota reagující na každý podnět, jako vosková koule, kterou lze tvarovat a natahovat jakýmkoli směrem, jako malý krucifix vyzdviho vaný vzhůru a libovolně ovladatelný.”*

O těchto formulacích se nedá říci, že by byly nějak osvícenecké. Poznámky a výklady samotného tvůrce tohoto řádu přesně vymezují jejich pravý význam. Pro jezuitu bez rozdílu v postavení platí, že prvořadou ctností je poslušnost, která je podle Borgia *”nejsilnějším ochranným valem celého товаришства”*, a tvrdí, že pro ni nestačí obětovat pouze vůli, ale také rozum a dokonce i všechny mravní zábrany.

”Bud’me si více než jisti, že vše je správné a v pořádku, když to přikazuje nadřízený,” napsal Loyola. A dále píše: *”Kdyby vám Bůh za pána stanovil nerozumné zvíře, nesmíte zaváhat ho poslouchat jako svého mistra a vůdce, protože Bůh to tak nařídil.”*

A to ještě není všechno. Jezuita nesmí ve svém nadřazeném vidět omylného člověka, ale přímo samotného, dokonalého a neomylného Krista. J. Huber, profesor katolické teologie v Mnichově a autor jedné z nejdůležitějších prací o jezuitech, napsal: *”Je spočítáno, že ústava pětsetkrát opakuje, že člověk musí v osobě generála vidět Krista.”* (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 71 a 73)

Disciplínu řádu, která bývá často připodobňovaná k vojenské disciplíně, nelze ve skutečnosti porovnávat ani s vojenským režimem. *”Vojenská poslušnost se ani na chvíli nevyrovná poslušnosti jezuitské, za kterou je daleko, daleko pozadu. Jezuitská poslušnost je naprosto nesmlouvavá a rozsáhlejší, protože se zmocňuje celého člověka a v žádném případě se nespokojuje pouze s vnějším projevem, jak je tomu v armádě. Jezuitská poslušnost požaduje obětování vůle a odložení vlastního logického úsudku člověka.”* (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 73)

V dopise portugalským jezuitům samotný Ignác uvádí: *”Černou musíme vidět jako bílou, jestliže to tvrdí církev.”*

Takový je tedy *”vrchol svobody”* a *”osvobození od otročení vlastnímu já”*, jak to vychvaloval jezuita R.P. Rouquette.

Jezuita je skutečně zbaven vlastní svobody a je absolutně podřízen svým pánům. Každá pochybnost nebo výčitka svědomí by mu byla počítána za těžký hřích.

4.5 Ústava řádu a jeho struktura

Loyolovi pokračovatelé si všechna naučení ústavy dobře ve své paměti uchovávali a při sledování svých plánů se jich v fanaticky drželi každé době, o čemž svědčí, že ústava jezuitů je uchovávána a přísně dodržována i dnes.

Dokumentují to například knihy bývalého italského jezuitského kněze A. Tondiho, který 7. února 1936 vstoupil do jezuitského řádu a prošel všemi stupni jezuitské výchovy. Vystudoval i Gregoriánskou papežskou univerzitu určenou zejména pro jezuitské kněze, ale 21. dubna 1952 se mu podařilo z rukou jezuitů uprchnout a vysvobodit se i z obklíčení policie, kterou proti němu jezuité poštvali.

Rozeberme si nyní strukturu řádu a její ústavu v bližším pohledu a pak teprve pochopíme, jaký nestvůrný systém ve skutečnosti vznikl a jakého má tento systém ducha.

Bílek píše, že podle Ústavy Tovaryšstva Ježíšova byl řád rozdělen na čtyři třídy:

Třidu profesů (profesorové, asistenti a provinciálové a generál. Je to nejvyšší třída)

Třidu duchovních pomocníků (koadjukturů)

Třidu učitelů a studentů (scholastiků)

Třidu nováčků (absolventů noviciátu - noviců. To je nejnižší stupeň).

4.6 Třída profesů - nejvyšší stupeň - jezuité 4. slibu

Profesoři byli co do počtu nejmenší skupinou a generálovi skládali řeholní sliby z chudoby, čistoty a poslušnosti. Ovšem kromě toho slavnostně skládali římskému papeži ještě slib neomezené poslušnosti, a to přímo do papežových rukou.

”Ale tento slib jezuité vztahovali pouze a jedině k misiím, ... přestože to z ústavy řádu nevysvítá, kde doslovně stojí: »Slovům v apoštolských listech, kde se o poslušnosti římskému papeži jedná, musí se jedině v tomto smyslu rozuměti: Že se zavazují poslouchati papeže ve všem, i kamkoli by je poslal.«

Mimo to každý profesor podle ústavy řádu sliboval před generálem nebo jeho náměstkem, že nikdy a nic nepodnikne, co by nařazené chudobě řádu odporovalo anebo ji omezovalo, leda by takového omezení vyžadovaly důležité příčiny.

Dále profesor sliboval, že nikdy ani přímo ani nepřímou nechce povznešení k důstojenství

řádu vyhledávati ani o ně usilovati. Sliboval též, že nechce nikdy vyhledávati prelátství a jiného důstojenství mimo řád, a kdyby k takovému důstojenství byl volen, že nechce je přijmouti, leč by mu to přikázal představený řádu, jemuž pod smrtelným hříchem k poslušnosti jest zavázán. A kdyby v tomto pádu o někom věděl, kdo by o důstojenství toho stál, že chce jej představeným řádu udati i se všemi okolnostmi, jež se k tomu vztahují.

A nakonec profesor sliboval, že kdyby někdy za biskupa zvolen neb k nějaké jiné důstojnosti vyšší v církvi povznesen býti měl, bude s ohledem na pečlivé vykonávání úřadu mu svěřeného vždy generála řádu ctíti a nikdy se nebude zdráhati rady jeho, kterou mu buď bezprostředně sám aneb některým svým pomocníkem udělí, poslouchati a podle ní pokračovati více než dle svého vlastního přesvědčení.

Z toho patrně, že i profesor zvolený za biskupa neb kardinála nepřestával býti ani v tomto novém stavu svým členem řádu, oddán jsa slepou poslušností představeným tovaryšstva.

Profesorové byli jaksi aristokraty církevního jezuitského státu. Oni zastávali důležitá místa při dvorech panovníků, jichž byli zpovědníky; bydleli ve zvláštních domech (*domus professorum*), které nesměly míti žádného jmění, anebo cestovali pouze z papežského rozkazu. V jejich rukou byla správní a zákonodární moc řádu. Suarez je nazývá sloupy, na nichž spočívá celý řád. Oni byli zasvěceni v nejtajnější zásady a účely tovaryšstva; oni vykonávali nejvyšší úkoly společnosti a měli nárok na nejvyšší hodnosti a důstojnosti řádu. Z třídy profesorů se volil generál - představený řádu, jeho asistenti a provinciálové.

Do třídy profesorů nenáleželi učedníci s trojím slibem, o nichž se v ústavě řádu činí zmínky bez bližšího označení jejich postavení v řádu. To byli tajní jezuité, totiž osoby duchovní neb světské, rozličných stavů a povolání a obzvláštních schopností, třeba i vědecky méně vzdělaní, kteří (dle *Const. P. V. cap. III. paragraf 3.*) směli býti do řádu připuštěni jenom z důležitých příčin, aby jeho účelům sloužili za tajné nástroje.” (**T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.18-19**)

Tyto výše uvedené zásady platí i v dnešní době a nic se nemění na tom, že uběhlo již 100 let od doby, kdy Bílek svou knihu sepsal. Ustanovení týkající se 4. stupně jezuitských řeholníků budou platná, jak dále uvidíme i v nejbližší budoucnosti.

4.7 Poslušnost profesů

Bývalý jezuitský kněz A. Tondi doplňuje, jakým učením jsou profesorové vzděláváni, podle jakých pravidel se v dnešní době řídí a jakou poslušnost musí vyvinout, aby byl duch řádu zachován. Následující body byly dlouho drženy v tajnosti:

” »Učení sv.Tomáše Aquinského... je povinné« (*Epitome Instituti Societatis Jesu, Romae, 1943, čl.315*).

»Za profesory musí být vybráni ti jezuité, kteří toto učení uznávají a kteří skýtají záruku, že k tomuto učení vzbudí úctu i u svých žáků. V opačném případě je profesor sesazen« (*č.318*).

»Jiná učení se nepřipouštějí ani ústně ve veřejných kázáních, ani v knihách, které nemohou být vydány bez předchozího schválení generálním představeným. Ba co více, odlišným míněním v obvyklých věcech ... je třeba, pokud je to možné, předejít.« (*Pravidlo 42*).

»Jezuité se musí přidržovat toho nejspolehlivějšího a nejosvědčenějšího pravověrného učení, které je pojetí svaté stolice nejbližší.« (*čl.314*).

Nikdo nesmí zavádět nová a původní učení, i když jsou v souladu s katolickou vírou; každý musí být připraven podřídit svůj vlastní názor názoru tovaryšstva.” (**Alighiero Tondi: Jezuité, Praha, 1958, str.120**)

4.8 Některá pravidla pro nejvyšší stupeň řádu

”Cituji několik příkladů z uvedených nařízení (přeloženo z latinského originálu jezuitů

Maria Barbéry »Ratio studiorum a čtvrtá část ustanovení Tovaryšstva Ježíšova«, Padova, 1942):

»Profesoři filozofie, kteří jeví sklon k novotám, nebo jsou příliš svobodnomyšlného ducha, nechť jsou bezodkladně z učitelské funkce odstraněni.« (z Pravidel provinciála, 16)

»Naši (t.j. jezuité) nechť ve scholastické teologii přísně sledují učení svatého Tomáše, drží se ho jako vlastního učitele a všemožně se snaží vštípit žákům co největší úctu k němu.« (z Pravidel profesora scholastické teologie, 2)

»Nestačí uvádět názory učitelů a zamlčovat vlastní, ale je nutno hájit názory svatého Tomáše, jak bylo řečeno, nebo celou otázku vynechat.« (z Pravidel profesora scholastické teologie, 13)

»(Profesor církevních dějin) ... nechť co nejpřesvědčivěji dokazuje, že práva církve a její hlavy mají staré základy. Je třeba, aby ukázal jako naprostý výmysl vše, co novotáři (čti: protestanté a všichni kacíři) napsali o novosti těchto práv« (z Pravidel profesora církevních dějin, 4).» (**Alighiero Tondi: Tajná moc Jezuitů, str. 7-8**)

»(Provinciál) nechť si je především vědom toho, že na stoličce teologie směji být ustanovováni toliko ti, kdo jsou plně oddáni svatému Tomáši; naproti tomu ti, kdo mají k němu daleko, nebo jeví k němu malou přichylnost, nesmějí být k vyučování připuštěni.« (z Pravidel provinciála, 9, paragraf 2)

»(Profesor hebrejštiny) musí mít, mezi jiným, hlavně na zřeteli, aby hájil překlad Písma svatého schválený církví.« (z Pravidel profesora hebrejštiny, 2)

»(Profesor Písma svatého), nechť nepopírá, jestliže je tu nějaké dogma, o kterém převážná většina otců nebo teologů tvrdí, že se dá z Písma svatého dokázat, že se to dogma z něho dokázat dá.« (z Pravidel profesora Písma svatého, 8)

»To, čeho lze z židovských rabínů použít ve prospěch Vulgaty nebo katolických dogmat, musí to uvádět takovým způsobem, aby se nepodpořila jejich autorita, aby se nestalo, že by si je někteří obzvlášť oblíbili, zvláště ty z nich, kteří v pozdějších dobách psali o našem pánu Ježíši Kristu.« (z Pravidel profesora Písma svatého, 9)» (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 257-261**)

4.9 Profesové - nejvyšší stupeň robotů

Nejvyšší učenický stupeň v jezuitské poslušnosti, profes nebo také profesor, odráží svou činností předchozí stupně. Profesor nesmí udělat nic, co nemá povoleno od generála nebo provinciála, nesmí přijít s žádnou novou myšlenkou, z žádným novým podnětem a nápadem, ani s žádným vynálezem.

Právě naopak. Všechny nové myšlenky a podněty musí buď okamžitě konzultovat s generálem, neboť k jejich opatrné, okleštěné interpretaci musí získat povolení pouze od generála řádu. Případně je musí okamžitě zavrhnout, pokud se jimi generál nechce zabývat.

Vskutku "zářivé, přínosné světlo" totožné s nejhlubší tmou je prostřednictvím těchto učitelů "světla" vléváno do lačných myslí a duší mladých posluchačů. Od svých učitelů čekají přínos a povznesení ducha a mysli, ale jejich hladové nitro je ubíjeno dogmaty a kánony, které jsou stejné jako před stoletími. Jejich mysl hladovějící po poznání je umrtvována a vedena k nenávisti ke šemu, co je nové, progresivní a osvobozující. Řád si tak vybudoval nekonečnou řadu svých robotů, aby systematicky, krok za krokem a nepozorovaně mohli vytvářet nové a nové roboty s rozleptaným vnitřem, ale s fanatickou poslušností a schopné potom vykonat jakýkoli úkol. Tím je zaručena výchova těch nejspolehlivějších a nejvýkonnějších jezuitů v každé generaci a v každém století.

4.10 Generál řádu - neomezený vládce

Podívejme se nyní na funkci generála řádu. Bílek píše:

"Generál byl doživotní ředitel a vládce řádu, jemuž byl, jako papež pro církev, náměstkem božím. Papež Julius III. (1550-1555) nařídil coby obhájce řádu zvláštní bulou jeho členům, aby svého generála poslouchali a vysoce ctili coby samého Krista. V generálu se soustředila silná vládní moc; on jmenoval provinciály a ostatní úředníky obyčejně na tři léta; on rozhodoval o přijímání úřadů, kteréž mohl z řádu propustiti aneb vyhostiti bez udání příčin; on přijímal zprávy provinciálů, prokurátorů a jiných úředníků, v jistých dobách jemu zasílané, jakož i velké sumy peněz k podpoře řádu určené; jemu byly od cenzorů v provinciích podávány zprávy o knihách, sepsaných od členů řádu, kteréž on předkládal revisorům a dle jejich zprávy ustanovil, co se v nich změnití má; on se přesvědčoval o stavu jednotlivých domů a sídel skrze visitátory od něho zplnomocněnými; jemu náleželo právo údy osvobodovati od konstitucí a pravidel řádu, pokud toho bylo potřebí dle poměrů osob, místa a času; celá správa, řízení a právomocnost (zplnomocnění) spočívala v jeho rukou.

Generál vládl však též nad svědomím svých podržiených, nad jejich nejtajnějšími myšlenkami, a toho dosáhl dle ústavy řádu dvojím prostředkem. Předně byl každý úřad řádu povinen představenému věrně a svědomitě oznámiti všechny chyby a poklésky, náklonnosti a vášně, které u spolubratra upozoroval. Za druhé, každý jezuita bez rozdílu musil aspoň jednou do roka buď generálu samému neb jeho náměstkovi odhaliti své nejtajnější myšlenky a činy všeobecnou zpovědí. Tím způsobem poznával generál všechny členy řádu, jejich schopnosti a vlastnosti, dle nichž každého pak upotřebil k rozličným úkolům a k prospěchu celého řádu.

K pomoci úřadování vyvolil si generál sám tajemníka, jemuž odevzdal řízení veškerých záležitostí, ale nikoli svou moc; kromě toho obstarávali záležitosti řádu ještě asistenti a prokurátorové a zvláště generální prokurátoři zastávali zájmy řádu při panovnických dvorech." **(T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.19-20)**

A dále Bílek popisuje, že generál je volen jezuitskou kongregací složenou z profesů, která jako jediná má právo ho případně i sesadit. Při volbě generála se postupovalo stejně jako při volbě papeže. Sešla se generální kongregace, zcela se uzavřela a nerozešla se dřív, dokud nebylo v otázce generála jasno a generál nebyl zvolen.

Pokud šlo o sesazení generála, usiloval generál všemi svými prostředky, aby se kongregace nesešla. Proto také nebyl žádný generál nikdy sesazen, i když bylo mnohokrát vyvinuto hodně úsilí k tomu, aby k sesazení generála došlo. Takže ani kongregace neměla takovou moc, jako generál. Jezuitský historik Mariana († 1623) ve svém spisku o jezuitech píše:

"Veškerá vláda řádu jezuitského jest samovláda neomezená. V případech velmi mnohých počínají si zúplna nezákonně; neboť buď není v řádu zákonů žádných, neb jestli je jich, jsou i výminky od zákonů těch. Generál nespravuje se žádným řádem, nýbrž svěřuje správu každé provincie dvěma neb třem členům řádu, o jejichž otrocké oddanosti nezvratných má důkazů; ostatními pak členy, byť by byli sebe lepší a vzdělanější opovrhne. Nemáť generál jiné péče, než aby si tuto samovládu udržel, a žije v bázni neustále, aby mu v tom jiní členové řádu újmy nečinili, aneb v libovůli jeho nepřekáželi. Jemu i asistentům jeho jsou generální sbory největší obavou, proto všemožně hledí takové zmařiti, aby nemusil, jak se to při kongregacích těchto obyčejně děje, účty klásti z činů svých před očima veškerého řádu. Vláda jeho jest neodvislá (nezávislá) a libovolná, a kdyby se i dobře vědělo, že chybuje, přece jest velká část členů na jeho straně a chválí konání jeho; činíť to někteří z nevědomosti, jiní z pochlebenství, aby se mu zalíbili, obyčejně pak chovají se tak všichni, že si nechťi rozhněvati tak mocného pána, který je buď, jsou-li již v úřad nějaký dosazeni, i na dál v něm ponechati, aneb nemají-li posud úřadu žádného, k důstojenství povznéstí může." **(T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.22)**

Bílek dále popisuje, že generál měl v každé provincii své zástupce - provinciály jako místodržitele, kteří neustále podávali informace asistentům provincie a ti pak přímo generálovi. V provinciích byli provinciálům přímo podržieni profesorové čtyř slibů. Ostatní členové jezuit-

ského řádu: rektori, děkané, dále magistři - to je vrchní představení jezuitských škol a učilišť, misionáři a scholastikové patřili pod nižší organizační články a pokud chtěli, mohli složit pouze trojí slib - poslušnosti, chudoby a čistoty, ovšem jen soukromě, tedy ne slavnostně a veřejně, aby z nich někteří mohli nepozorovaně vykonávat tajné služby. Vystoupit z řádu pak mohli zase jenom s výslovným povolením generála. (str. 22-23)

4.11 Moc generála nad svými jezuitu v praxi

Exjezuitský kněz A. Tondi ukazuje, že to, co píše Bílek, není v žádném případě zastaralá historie, která by byla vhodná pouze k uložení do muzejních archivů. Tondi na svém životním příběhu ukazuje, že praxe, kterou T.V. Bílek popisuje, platí plně i v dnešní době.

K předchozím pravidlům jezuitského řádu píše: *”Tato pravidla Tovaryšstva Ježíšova se zdají zastaralá, a proto čtenář pravděpodobně pojme podezření, že snad už vyšla z užívání; ale v tom se mýlí, protože tím, že jejich obsah se nepřímě týká i dneška, mají ještě dnes svoji dřívější platnost.”* (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.261)

Tato platnost je udržována tím, že duch řádu založený na poslušnosti jeho členů svému generálovi a papežovi je stále neměnný. To je základní Ignácův předpoklad, aby řád mohl plnit i ty nejintimnější a nejchoulostivější úkoly Říma a Vatikánu.

”Cílem řádu je zorganizovat a upevnit co nejukázněnější a co nejúčinnější armádu. Aby bylo tohoto cíle dosaženo, je třeba zničit přirozenou osobnost členů a nahradit ji osobností fiktivní. Proto musí jezuitské zákonodárství nutně směřovat k absolutismu. Tak tomu skutečně i je. Generál řádu je absolutní hlavou řádu, teoreticky podřízenou nejvyšší řádové kongregaci. Prakticky - je-li to člověk despotický - jako byl například otec Włodzimierz Ledóchowski - jedná podle své vůle, zcela diktátorsky. Jakýkoli odpor proti němu je obtížný, téměř nemožný. Vyžaduje značnou dávku odvahy a je téměř vždy marný, nebo ještě hůře, velmi nebezpečný.

»Jakmile se ukázalo, že jeho pravomoc je nedostatečná,« řekl mi otec Robert Leiber, osobní tajemník papeže Pia XII., »obracel se Ledóchowski proti vůli tovaryšstva na papeže a žádal o revizi a povolení odchylek od řádové řehole, přičemž se lživě odvolával přímo na přání řádu, který si však přál opak. A tím prosadil svou vůli.«

Bylo tomu tak například, když šlo o »skládání počtu ze svědomí.« Podle staré Ústavy Tovaryšstva Ježíšova (Např. v: Examen generale iis omnibus qui in Societate Iesu admitti petent proponendum, c.4; n.34, 35, 36, 38, 39, 40. nebo: Constitutiones Societatis Iesu, část I, c.4, n.6; část VI, c.1, n.2. a nebo: Epitome Instituti Societatis Iesu, n.22, paragraf 7, 3; n.66, 3; n.201, paragraf 1, 2; n.202; n.424, paragraf 1; n.437, paragraf 1; n.451, 3.) je každý člen povinen čas od času vyjevit představenému své svědomí, aniž mu cokoli zatají. Pravidlo 40 sumáře Pravidel řádu zní: »Kdo se odhodlá k našemu tovaryšstvu v Pánu se přidati a v něm ku větší cti a slávě boží setrvati, musí buď ve zpovědi, nebo pod tajemstvím, nebo jak mu to bude milejší a s větší pro něho útěchou, svědomí své s velikou pokorou a láskou vyjeviti, nic nezatajuje, čím byl Pána všehomíra urazil; a též podá úplnou zprávu o celém dosavadním životě, neb alespoň o tom, co jest nejdůležitějšího, a to představenému celého tovaryšstva, který tehda bude, nebo na kterého z představených nebo z podřízených by onen věc tu vnesl, dle toho, jak za lepší uzná. A každého šestého měsíce jeden každý takovouto zprávu o sobě činí, počínaje od poslední, již vykonal. Taktéž vidí se býti záhodno, aby skuteční koadjutorové a profesorové jednou za rok neb i častěji, uzná-li vrchní za dobré, řečeným způsobem, svědomí své jemu vyjevovali.«

Svatá stolice správně odsoudila toto zasahování představených do vědomí subjektů jako nepřípustné tím spíše, že se rozšířilo z jezuitského řádu i jinam, dokonce i do některých seminářů. Jedno je totiž zpovědník (a i o tom by se dalo ještě mnoho diskutovat), a něco jiného je představený. Kromě toho zmírnění uvedené v pravidle 40, podle něhož má subjekt právo složit představenému počet ze svého svědomí tím, že se mu pod pečeti »tajemství« vyzpovídá, není

prakticky k ničemu. Z vlastní zkušenosti i ze zkušenosti jiných velmi dobře vím, že žádat o to, znamenalo zneprátnit si představeného, projevit mu nepřímou nedůvěru, obavu, že vyjevené skutečnosti sdělí jiným a že jich zneužije ke škodě subjektu. Tím spíše, že podle stanov řádu se obsahu »složeného počtu« zajišťuje tajnost. Proč se tedy zpovídat? Což snad představený není s to zachovat tajemství?

Pravda je jiná: jezuité dobře vědí, že tato záruka nemá žádnou cenu. Neboť třebaže paragraf 1 článku 204 Epitome Instituti Societatis Iesu zakazuje jakékoliv prozrazení, pokud zainteresovaná osoba k tomu nedala výslovný souhlas, paragraf 2 prakticky tuto záruku ruší. Paragraf 1: Co bylo slyšeno při složení počtu ze svědomí, nesmí nikdo ani přímo, ani nepřímou dále vyjevovati, leč s výslovným souhlasem toho, kdo jej složil. Paragraf 2: Neprohlásil-li podřízený, že s tím nesouhlasí, musí představený při zachování tajemství jednat s takovou obezřetností, která je nutná nebo prospěšná podřízenému nebo tovaryšstvu. Nezřídka však opatrnost vyžaduje, aby byl vyžádán výslovný souhlas.

Proto svatá stolice zakázala v kanonickém právu (vyhlášeném Benediktem XV. bulou Providentissima z 27. května 1917 a platném od 19. května 1918) »skládání počtu ze svědomí« (kánón 540)

»Kánón 540, paragraf 1: Všem řeholním představeným se přísně zapovídá vyvíjet na osoby jim podřízené jakýkoli nátlak, aby jim skládaly počet ze svědomí. Paragraf 2: Nijak se však podřízeným nebrání, aby svobodně a bez vyzvání mohli otevírat svou duši představeným; je dokonce možné, aby se sami se synovskou důvěrou obraceli na představené, předkládající jim, jsou-li kněžími, pochybnosti a úzkosti svého svědomí.«

A Tovaryšstvo Ježíšovo si oddychlo.

Avšak Ledóchowski, který si chtěl udržet neomezenou moc nad členy řádu, obrátil se na Pia XI. a jménem tovaryšstva - které prý si podle jeho tvrzení horoucně přeje, aby instituce »skládání počtu« byla alespoň pro ně obnovena - dosáhl této smutné, neblahé, tyranské výsady. Pius XI. potvrdil dne 29. června 1923 pro tovaryšstvo instituci »skládání počtu ze svědomí« těmito slovy: »Co ustanovil svatý Ignác z Loyoly ve Stanovách Tovaryšstva Ježíšova, jež byly tolikrát od našich předchůdců schváleny a potvrzeny, o skládání počtu ze svědomí, nejvyšší svou apoštolskou autoritou opět schvalujeme a potvrzujeme.« ” (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.105-107)

4.12 Nejvyšší tyran řádu

Tato epizoda z našeho století jasně ukazuje pravou povahu jezuitského generála. Na jedné straně přecitlivělost k sobě sama, která vhání takovému člověku do očí nekonečný proud slz a na druhé straně absolutní bezcitnost ke druhým a tvrdost, despotismus, nátlak a diktát na druhého do zničení jeho posledních zbytků svobodné lidské autenticity. Další osobní zkušenosti Tondiho to jen bohatě potvrzují:

”Dokud jsem nebyl knězem a studoval jsem teologii, navštěvoval generál často Palazzo Borromeo (Via del Seminario 120, Řím) a dohlížel na scholastiky (tak nám říkali) Tovaryšstva Ježíšova. Přicházel nenadále, vstupoval do pokoje bez zaklepání, hrabal se v zásuvkách, odstavoval nábytek, zabavoval věci. Jednou odpoledne jsem seděl u stolu a četl Leopardiho Kručinku. Náhle vstoupil generál. Povstal jsem překvapen. Přistoupil ke mně a zpozoroval, že čtu verše. Zbledl, až zsinál, pak zrudl. Vytrhl mi knihu z ruky a chraptivě sykl: »Básně se nečtu! Takovéhle věci už číst nebudete!« Prudce se otočil a bez pozdravu odešel. Byl jsem zaražen a zhnusen tou strašlivou omezeností, která byla nadto v naprostém rozporu s nejprostším křesťanským cítěním. Řekl jsem si: »Ten člověk je blázen.« Podobných historek by bylo možno uvést nescíslné množství.

Ale to jsou maličkosti. Moc generála je opravdu neomezená a často se zvrhne v nestvůrnou tyranii. Úřad generála je doživotní; generál jmenuje podle vlastního a neodvolatelného uvá-

žení všechny superiory; ti, kteří jsou jmenováni provinciály, musí mít »placet« generála. Tak se v tovaryšstvu vytváří klika nebo suita generálových přísluhovačů. Pojistné záklopky - například zásah řádové kongregace nebo asistentů (generálových rádců) mohou být uvedeny do pohybu jen s velikými obtížemi.

»Otec Ledóchowski,« řekl mi otec Fausti, docent archeologie a dějin umění na Gregoriánské papežské univerzitě, »vybíral téměř vždy za superiory, zejména v italských provinciích, a hlavně v římské, lidi neschopné a bezvýznamné, otrocké služebníky. A pak si dělal co chtěl, bez překážek a bez reptání.« »Provinciálové se podobají vrátným,« podotkl otec Luigi Pesce, rektor římského scholastikátu Tovaryšstva Ježíšova.

Bývalý provinciál, otec Adolfo Mariotti, veřejně přiznal, že ho generál často dohnal k pláči a nespokojil se, dokud neviděl, jak na kolenou prosí za odpuštění a slitování. A já sám jsem viděl Mariottiho, rektora Noviciátního domu v Galloro, nedaleko Říma, jak v přítomnosti celého shromáždění klečí u nohou Ledóchowského a dlouze mu líbá kostnatou ruku, zatímco se Ledóchowski samolibě usmíval, aniž na něho pohlédl.” (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.107-109)

4.13 Despotismus generála prostoupen celým řádem

Další vyprávění z osobních zkušeností exjezuity Tondiho jenom dokazuje, jaký vliv má generál na celou strukturu řádu. Dokazuje to, jak je tento řád v rámci poslušnosti bezbodmi-
nečně podřízen a poslušen pouze jemu jedinému a že tutéž despotickou nadvládu přejímají i nižší organizační články všude, kde se nachází. Tak fanaticky slepé kopírování generálských manýrů nenajdeme u žádného jiného katolického řádu, i když i ony jsou méně či více despotickými systémy, každý svým způsobem.

”Kdyby byl nositelem despotismu pouze jeden jediný člověk a kdyby byl izolován, protože konec konců nemůže být všude, zbylo by určité pole působnosti, kde by svoboda a samostatné rozhodování nebyly potlačovány. Avšak zde tomu tak není. Ve skutečnosti jsou diktátoři a despoté i jednotliví provinciálové a rektori jednotlivých řádových domů, i když v menším měřítku. Jejich úřad není závislý na prostých členech; chybí tudíž jakákoliv kontrola, jakákoliv kritika zdola. Je třeba bez odmluvy poslouchat.

Každý řeholníkův čin může být a také je kontrolován. Pokoje, skříně, zásuvky, všechno musí být otevřené anebo přístupné superiorovi; ten může bez odůvodnění odebrat věci, zabavovat, prohledávat. Lidé nesmějí mít žádné tajnosti a jsou vydáni na milost a nemilost představeným. Korespondence je při odesílání i doručování prohlížena. Dopisy se vhazují otevřené do zvláštní schránky. Superior, uzná-li to za vhodné, se sám postará o jejich odeslání a nalepí na ně známky; bez povolení nesmí mít nikdo známky. Bez všeobecného povolení by nikdo nesměl napsat ani dopis nebo pohlednici, dokud by k tomu nedostal předběžný výslovný souhlas od superiora. Totéž platí i o telefonních rozhovorech. Představený řídí do nejmenších podrobností veškerou činnost řeholníka, který je povinen skládat mu z ní účty, a to velmi často. Bez svolení představeného si nikdo nesmí kupovat časopisy a knihy. Veškerá četba je kontrolována... Bez svolení představeného si nikdo nesmí zavolat lékaře, kterému důvěřuje, nebo se rozhodnout pro jakékoliv léčení.

Je pravidlem, že nikdo nesmí vycházet sám. Musí jít vždy dva nebo tři společně; a scholastikům se pokaždé přiděluje průvodce s nímž musí jít, i když je jim to nepříjemné a proti mysli.” (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.110-111)

”Pro zajímavost uvádím některé články ze Všeobecných pravidel Tovaryšstva Ježíšova:

11. Nikdo ať nezavírá pokoje svého tak, že by z venku otevřen býti nemohl, aniž smí skřín, aneb cos jiného míti uzamčeno bez dovolení vrchního.

14. Z těch, kteří ku domácím službám jsou přijati, ať se nikdo neučí číst a ani psát, a jestliže už něco umí, více ať se nepříučuje, aniž ho smí kdo bez dovolení P. Generala vyučova-

ti, ale dosti mu bude na tom, když se svatou prostotou a pokorou Kristu Pánu našemu sloužiti bude.

15. Jakmile v ustanovené hodině hlas zvonku zaslechnou, nechat se všichni ihned, ani písmene nedopsavše, k tomu odeberou, k čemu jsou voláni.

21. Nikdo ať nevchází do pokoje jiného bez všeobecného nebo zvláštního dovolení vrchního; je-li tam někdo, ať neotvírá dříve dveří, než když zaklepav uslyší »dále«, dveře pak dotud budtež otevřeny, dokud budou ve světnici pospolu.

46. Vycházející z domu označí svá jména, která u vchodu domu na tabulce jsou napsána, a oznámí vrátnému, kam hodlají se odebrati.” (*Alighiero Tondi: Tajná moc Jezuitů, str. 75-76*)

4.14 Otrocká poslušnost - ústava řádu

”Zkrátka nikomu není dopřán klid nebo soukromí; člověk nemá téměř ani chvíli pro sebe, hodina odpočinku je vítána, poněvadž alespoň ve spánku řeholník nepřemýšlí. K tomu všemu přistupuje ještě přesný denní řád, a obraz je úplný.

Prostě představený je všechno; je vlastně ještě víc. Neboť pravidlo 31 sumáře stanov říká:

»Nanejvýš prospěšno jest a velmi potřebno, aby si všichni na tom dali záležeti, aby v poslušnosti dokonalí byli, vrchního, buď si on kdokoli, za náměstka Krista Pána našeho uznávali a vnitřní uctivostí a láskou k němu lnuli. A nechat poslušni jsou nejen v zevnější výkonu toho, co poroučí, a to naprosto, ochotně, statečně a s patřičnou pokorou, bez všelijakých výmluv, byť i věci nesnadné a smyslnosti odporné poroučel, nýbrž ať také snaží se, aby uvnitř své vlastní vůle a svého úsudku se vzdali a je doopravdy zapírali a s tím, co vrchní chce a soudí, ve všem, co není zjevným hříchem, naprosto se srovnávali, aby takto spravující své chtění a svůj úsudek vůli a úsudkem vrchního, tím dokonaleji se přizpůsobili prvnímu a nejvyššímu měřítku vši dobré vůle i úsudku, kterýmžto jest věčná dobrota a moudrost.«

Pravidlo 32:»Všichni nechť dají se sebou a se vším, co jejich jest, z pravé poslušnosti od svého vrchního volně nakládati, ničeho ani svého svědomí před ním netajíce; a nechat jemu neodporují, neodmlouvají, aniž jakým způsobem najevo dávají, že s ním nesouhlasí, aby takovouto sjednoceností mysli i vůle a řádnou podrobeností lépe ve službě božské se zachovali a prospívali.«

Pravidlo 33: »Všichni se přičiňtež se vši bedlivostí, abyste poslušnost zachovávali a v ní vynikali, netoliko u věcech povinných, nýbrž i v jiných, byť by nic jiného nebylo pozorovati, leč pouhý projev vůle vrchního bez výslovného rozkazu. Vždy pak třeba míti před očima Boha, tvůrce a pána našeho, pro něhož člověka posloucháme, ...«

Pravidlo 34: »Když vrchní zavolá, máme, jakoby Kristus Pán náš sám nás volal, co nejochotněji uposlechnout, všeho ihned zanechávaje, ba ani začatého písmene nedopisujíce.«

Pravidlo 35: »K tomu jest nám vši silou v Pánu směřovati, aby svatá poslušnost jak u výkonu, tak i ve vůli a rozumu vždy byla u nás v každé příčině dokonalá, tak že bychom s velikou ochotou, s duchovní radostí a vytrvalostí konali, cokoli nám přikázáno bylo, o správnosti toho všeho přesvědčení jsouce a každé naše protivící se zdání a každý úsudek slepou poslušností potírajíce.«

A proslulé pravidlo 36 říká: »Kdo se na poslušenství dal, budiž přesvědčen, že jest mu od prozřetelnosti Boží skrze vrchní dáti se vést a řídit, jakoby mrtvolou byl, kterou kamkoli nésti a s níž jak libo nakládati lze, nebo jako starcova hůl, která tomu, v jehož ruce jest, všude slouží a v ničem se neprotiví.«

Vzhledem k nesmírné důležitosti tohoto pravidla 36 uvádíme též latinský text: »Quisque sibi persuadeat, quod qui sub oboedientia vivunt, se ferri ac regi a divina Providentia per Superiores suos sinere debent perinde ac si cadaver essent, quod quoquo versus ferri, et quacumque ratione tractari se sinit: vel similiter atque senis baculus, qui ubicumque et quacumque in re velit eo uti, qui eum manu tenet, ei inservit.«

4.15 Ignác o jezuitské poslušnosti

Kromě toho uvádíme několik úryvků z Dopisu sv. Ignáce o ctnosti poslušenství (*Epistola S. P. N. Ignatii, de virtute oboedientiae, ad Scholasticos Conimbricenses, 26. května 1553*):

»Raději dopusťme, aby jiné duchovní řády (rozuměj: řeholní řády) nás předčili posty, bděním a jinou přísností..., ale velmi bych si přál, aby v pravé a dokonalé poslušnosti, v odříkání se své vlastní vůle a svého úsudku, co nejvíce vynikal každý, kdožkoli v tovaryšstvu Pánu Bohu našemu slouží a aby se praví a vlastní synové téhož tovaryšstva lišili jako nějakou známkou tím, že nikdy nehledí na osobu, kterou poslouchají, ale spatřují v ní Krista Pána, pro něhož poslouchají. Neboť zajisté vrchního poslouchati je třeba ne proto, že moudrostí, dobrotou a jinými jakýmkoli dary božskými ozdoben a obohacen jest, nýbrž jedině proto, že jest na místě božím a že zastupuje toho, jenž praví: 'Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá'. Aniž se mu smí, pokud je představeným, prokazovat menší poslušnost, byť jen proto, že je snad méně důmyslný a méně moudrý, poněvadž zastupuje osobu toho, jehož moudrost oklamána býti nemůže a který sám doplní, čeho by se jeho služebník nedostávalo.«

A dále: »Poslední prostředek k dokonalému podrobení rozumu jest netoliko velice snadný a bezpečný, nýbrž i od sv. Otců obyčejně užíváný, abyste totiž byli přesvědčeni, že cokoli vrchní poroučí, jest vůlí a rozkazem samého Boha; a jako ihned ochotně a celou duší svolujete uvěřiti tomu, co víra katolická ku věření předkládá, tak máte býti nakloněni ku provozování všeho, cokoli by vrchní velel, puze touhou slepě být poslušni bez všelikého rozumování.«

Komentář je zbytečný. Z toho, co jsme vyložili, může každý pochopit, jaký absolutismus a jaká kázeň v řádu vládnou a v jaké míře se po několika letech projevuje zničení lidské osobnosti jezuity. Takováto organizace je pak nadmíru vhodná k dosažení oněch cílů, k nimž tovaryšstvo směřuje.” (**Alighiero Tondi: Jezuité, str.111-112, 153-156**)

Kapitola 5

Vytvoření jezuity

5.1 Noviciát - dva roky teroru ducha, duše, těla

Ke správnému pochopení ducha řádu Tovaryšstva Ježíšova a k úplnému porozumění poslušnosti jeho členů je nutné se seznámit s výchovou noviců neboli nováčků, kteří právě nastoupili do jezuitského řádu. Tady začíná vytváření jezuity jako dlouhá, bolestivá a drtící cesta.

Na začátku stojí člověk se svobodnou vůlí, se svobodným rozhodováním, plný životního elánu, optimismu a plný zdánlivě nezkrotné síly ducha, duše, rozumu i těla. Člověk plný touhy posilovat svou inteligenci, napájet svůj lačný mozek učení největších velikanů této planety a svou mysl tak neustále zušlechťovat, tříbit a burcovat k nejkvalitnějším výkonům. Na konci stojí mrtvola s posledními troskami svého lidství. Člověk milující hroby smrtícího ducha řádu, obdivující ponurost, chválící bezcitnost, tvrdost a sadismus ducha, duše i těla. Člověk vyvyšující fanatickou, bezhlavou poslušnost. Totální ruina neschopná vykonat nic víc, než co jen dostane nadiktováno a nařízeno. Člověk nenávidějící pokrok, štěstí, lásku a spokojenost lidí i národů. Krutá je cesta vytvoření jezuity, ale ještě krutější je výsledek, který se vymyká jakémukoliv zdravému rozumu.

Nechme opět promluvit exjezuitského kněze A. Tondiho, který na sobě celou mašinerii vytvoření jezuitského charakteru prožil. Ve své knize ukazuje, že bezduchá, otrocká poslušnost nestačí a že mladý jezuita musí podstoupit ještě jiné výchovné procesy a metody, které jeho vnitřní charakter a celý vnitřní život změní úplně do základu. Tondi říká:

"Kdyby to otrockou poslušností skončilo, pak by byl cíl ještě hodně daleko. Ba naopak, dosáhlo by se pravděpodobně opačného výsledku, než jaký se očekává, neboť takovýto mechanismus ochromuje člověka a ničí v něm všechny vlohy. Kromě toho by to nikdo nevydržel; za několik let nebo i měsíců by všichni z řádu odešli.

Proto současně s kázní a s despotismem podrobuje tovaryšstvo jezuitu zvláštní výchově. Tato výchova má učinit obraz řeholního světa v očích jezuity nejen snesitelným, ale dokonce i příjemným, aby činnost každého byla průbojná a kladná, a tudíž i užitečná, plodná a co nejvíce přizpůsobena k dosažení vytčených cílů. Všimněme si, jak se tento problém řeší."
(Alighiero Tondi: Jezuité, str.112-113)

5.2 Noviciátní kázeň - mocenský nástroj k poslušnosti

Mocenským nástrojem jezuitů při vedení nových členů řádu k poslušnosti, jak Tondi dále píše, je kázeň. Ale ta sama o sobě je lidské přirozenosti odporná. Proto je spojena s další účinnou složkou, a to se vzděláváním, které je tak psychologicky mistrně zpracováno, že mladý jezuita pod jeho tlakem dochází k poznání, že život v jezuitském řádu je tím nejlepším, co si lze zvolit, a sama kázeň se mu postupně stává příjemným procesem.

Vzdělávání je účinné díky třem prvkům: Vyučovací látce, pečlivé výuce a vyučovací metodě.

Vyučovací látka se neliší od látky, kterou absolvují běžní duchovní v katolických seminářích. Podstata a idea jsou stejné. Všechno směřuje k tomu, že jediný správný světový názor je názor katolický. Ale propastný rozdíl je ve vyučovací metodě.

Katolický pohled jako světový názor má na člověka jen malý účinek, je-li totiž neustále ve spojení se svým okolím, například se svými přáteli, běžnými denními starostmi, radostmi, volností pohybu v civilním prostředí apod.

"Avšak na člověka zavřeného v semináři, nebo lépe řečeno v »řeholním domě« tovaryšstva,

pohrouženého do studia, je tento vliv obrovský. Člověk je zde odříznut od světa, den co den slyší opakovat stejné věci, usilovně do nich vniká, vdechuje vůni kadidla, mnoho se modlí, účastní se kultu. Jakákoli odchylka je nemožná. Veškerá jeho činnost je a musí být podle zákona výhradně v souladu s těmito koncepcemi. Jiné snahy, učení a síly zde neexistují.

Myšlenka hlásaná z katedry proto pronásleduje člověka všude. Proniká až do nejtajnějšího zákoutí jeho duše a jeho vědomí. V takovémto ovzduší nikdo nemůže odolávat tomu, co je mu vnucováno, a tato síla je obrovská. Nejbláznivější výmysly a chiméry se stávají nespornou, viditelnou a hmatatelnou realitou. Kritický cit vyprchává. Jedinou důležitou věcí je spasit duši, poslouchat církev.

A tu člověk začíná chápat prospěšnost, ba vlastně nutnost ponurého života, kterému se oddal. Nakonec se v něm cítí dobře a zcela k němu přilne. Všechno je zde totiž jisté: představený zastupuje Boha; stačí bez odmluv poslouchat. A když se představený zmýlí, je to jeho, nikoli má chyba; ať tak či onak, já spasím svou duši. Svět, láska, světlo, lidé na ulicích - to jsou věci nanejvýš nebezpečné, ďábelské. ...”

”Vzpomínám si, že když jsem se procházel v Římě s tím či oním jezuitou, vyjadřovali lítost nad lidmi, které jsme cestou potkávali. A útrpnost byla tím větší, čím veselejší a šťastnější byli tito lidé. »Bůh«, poznamenávali, »je odměňuje za tu trochu dobra, které činí na zemi, poněvadž nebudou odměněni na nebesích.« K předlouhým úvahám zavdávaly podnět hlavně zamilované dvojice, i když šlo zjevně o manžele. »Chudáci«, říkali, »řítí se do pekla. Kdežto my«

Výchova vštěpovaná klerikovi, budoucímu jezuitskému knězi, za přispění prostředí, v němž žije, vede k tomu, že pokládá život v semináři, v řeholním domě nejen za možný, ale i za přijatelný a příjemný, ba dokonce za jedině správný a záslužný. Takto se kázeňský mechanismus, který by musel rozdrtit každého člověka - a který skutečně člověka ničí jako svobodnou osobnost - stává, jak je to cílem církve, mocenským nástrojem; zničená přirozená osobnost člověka se trvale nahrazuje jinou, fiktivní osobností, která je nicméně vysoce operativní a je podřízena univerzálnímu schematu... Tyto rysy nalézáme ve všech kněžských organizacích, avšak pouze u jezuitů jsou tímto způsobem rozvinuty mimořádně.” (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.112-116)

5.3 Psychologické prostředky jezuitů pro noviciátní kázeň

Jak Bílek ukazuje, nováčci byli šestnácti či sedmnáctiletí gymnazisté s nejlepším prospěchem a museli mít doporučení profesora retoriky. Pak byli tito mladí chlapci na dva roky zavřeni do noviciátního domu, kde se směli věnovat jen *Duchovním cvičením*, řádovým bohoslužbám, stanovám řádu a náboženským spisům, které pojednávaly o svatých a byly psány pouze v latině. Výjimečně směli číst příběhy lidí, kteří vstoupili do řádu a pak z něho odešli a jaký trest a pohroma je za to stihla. Tyto příběhy byly psány pouze rukopisně. Kromě toho dělali nováčkové ty nejpodřadnější práce ve špitálech a v noviciátním domě místo sluhů.

Jediným vyučováním bylo učení se latinských výrazů z paměti, jejich odřikávání a hlasité opakování diktovaných ukázek z děl filozofů. ”Že se tímto způsobem žáci nevedli k samostatné činnosti, je více než jasné.

Hlavním prostředkem k zachování kázně bylo stálé a všestranné pozorování žáků a dohlížení na ně učiteli i zvláštními dozorci. Ano, i žáci špehovali a udávali jeden druhého; neboť nikdy nesměl být žádný žák o samotě ani sám vycházet, ani cestovat, ale vždy jen v doprovodu aspoň jednoho spolutovaryše neb učitele.” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str.37-38)

A dále Bílek popisuje, že ve vyšší třídě se žáci učili tři roky filozofii a čtyři roky teologii. Z filozofie studovali hlavně díla Cicerona, Aristotela, Tomáše Aquinského a jejich vykladačů, zvláště Averrhoese (nejslavnějšího arabského vykladače Aristotelových spisů), přičemž učitel nesměl v žádném žáku vzbudit ani sebemenší náklonnost nebo dokonce obdiv k jakýmkoliv

vykladačům, ale měl je neustále zlehčovat, upřednostňovat jejich omyly a dokazovat, že všechny své myšlenky opsali od jiných autorů. Tím učitel nenápadně vedl své žáky k sobě jako k neomylné a vševědoucí autoritě.

Dále Bílek popisuje, že vrcholnou událostí byly jednou za měsíc tzv. *”disputace čili pojednávání neb hádání se o sporných filozofických předmětech, vždy tři dopoledne, při nichž vystoupil jeden žák vyššího a druhý nižšího oddělení, a tři odpoledne, při nichž se hádali dva žáci téhož oddělení. Třikrát za školní rok byly slavné veřejné disputace při přítomnosti církevních i světských hodnostářů.”* (str.39)

Teologie, jak popisuje Bílek, byla podřízena výhradně latinskému překladu Bible svaté - Jeronýmově Vulgátě. Tou se vysvětlovaly všechny původní hebrejské a řecké biblické texty. Všechno, co bylo v originálních textech Bible svaté navíc, muselo být při vyučování zamlčeno nebo zlehčeno jako nevěrohodné. A co bylo ve Vulgátě navíc oproti řeckému a hebrejskému textu Bible, se komentovalo jako nedostatek originálního biblického textu. Tím byli žáci cílevědomě vedeni k tomu, aby nahlíželi na text latinské Vulgáty jako na nadřazený vůči původním biblickým řeckým a hebrejským textům. Nutno podotknout, že Vulgáta, Jeronýmův latinský překlad Bible svaté, vznikla o více jak tisíc let později než poslední kniha řeckého Nového Zákona.

5.4 Noviciátní výchova kázně v praxi

I když se jezuité dovedou přizpůsobit duchu každé doby, jejich systém vytvoření budoucích jezuitských kněží je v principu stále stejný. Proto nelze očekávat, že v dnešní době, na prahu 21. století, bude duch výchovy v jezuitském řádu jiný. Podívejme se na životní zkušenosti exjezuitského kněze Tondiho, jak on noviciát prožíval a jehož svědectví spadá plně do našeho století.

”Večer 7. února 1936 před večeří jsem překročil práh noviciátního domu Tovaryšstva Ježíšova v Galloro, asi třicet kilometrů od Říma. ... (Aby byl noviciát platný - jinak je totiž pozdější »řeholní vyznání« neplatné - je kromě jiného ustanoveno, že musí trvat nepřetržitě alespoň jeden rok a musí proběhnout ve zvláštním »řeholním domě« ... v Tovaryšstvu Ježíšovu trvá noviciát dva roky.) ... Skoro dva týdny jsem strávil ve svém pokoji. Byl jsem klidný. Novice Giulia Cesara Federiciho ... pověřil otec Adolfo Mariotti, rektor noviciátního domu, aby mne naučil »rozjímat« podle Ignácovy metody. Četli jsme spolu Sumář stanov Tovaryšstva Ježíšova. Každého dne jsem spolu s ním nebo s některým jiným novicem chodíval na hodinovou procházku v okolí Galloro, mezi Genzano a Ariccia.

Konečně nastal okamžik »oblékání«. Odložil jsem »světský šat« a oblékl řádové roucho. V domácí kapli mne »zasvětili« nejsvětější Panně. Tak počal v pravém slova smyslu můj řeholní život, velká zkouška noviciátu, která v tovaryšstvu trvá celé dva roky. ...

Cílem řeholního života je zničit přirozenou lidskou osobnost a nahradit ji jinou, umělou a fiktivní osobností sektáře a chladného fanatika ve službách církve řídící. ... Podíváme se nyní jak je tento teoretický plán činnosti uskutečňován v praxi.

Již od prvních dnů mého řeholního života uprostřed množství zdánlivě nepatrných a neuspořádaných každodenních událostí mne spíše než fakta sama překvapily některé jejich vnitřní a sugestivní rysy, které se mi ihned jevily jako velmi důležité k dosažení určitého cíle. ... Předně ovzduší bylo prosyceno hloupou, dětinskou, dobově nevhodnou a v samém svém jádře pochybenou, pověřčivou zbožností. Je třeba říci, že k tomu přispíval charakter novicmistra, otce Adolfa Mariottiho, člověka dobrého, ale podle všeobecného mínění dosti omezeného. Ale jak jsem se mohl přesvědčit, nezáviselo to na Mariottim, nebylo to jeho dílem, plodem jeho osobnosti, nýbrž to byl hlavní rys noviciátu.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.160-165)

5.5 Středověký duch kázně

V dalších odstavcích Tondi ukazuje, že v jezuitském řádu sice probíhá modernizace, ale natolik opatrná, aby středověký duch řádu zůstal základním pilířem řádu a neměnným poutem k Ignáci. A pak pokračuje dál:

”V domově noviců je dlouhá chodba, podle níž jsou velmi prostorné pokoje. V každém přebývají nanejvýše čtyři řeholníci. Každá místnost je zasvěcena některému svatému tovaryšství. Všude jsou svěcené olivové ratolesti. Novic žije uprostřed medailí, medailonů, velkých ponurých obrazů a svaté vody. Co chvíli se modlí, důvodně i bezdůvodně. Účastní se četných a rozmanitých bohoslužeb. Bohorodička se uctívá nejen jako »Mater pietatis«, ochránkyně (patronka) noviciátu, ale i mnoha jinými způsoby. Neustále se pokleká, takže rozbolavělá kolena noviců jsou pokryta mozoly. Během dne se velmi často vrhají na holou podlahu. Je to prapodivný, směšný výjev, když vstupují po mši do refektáře, všichni na zatleskání »fortnyře« poklekají, mumlají modlitby a na stejné znamení povstávají, a pak po jídle stejnou proceduru opakují.

Mariotti vyžadoval, aby si každý zvykl osvědčovat svou oddanost všem svatým a blahoslaveným řádu a světit jednotlivé svátky: u blahoslavených třídenními litaniami a u svatých devítidenními litaniami. V té době mělo tovaryšstvo 24 svatých a 141 blahoslavených. Obtížný úkol. Aby si je mohl člověk zapamatovat, musel si do kalendáře zaznamenat příslušné dny a ukládat si téměř denně zvláštní modlitby, které však musel připojovat k těm, které se již praktikovaly a jejichž počet byl nemalý. ...

Pobožnůstkářská výchova, se kterou jsme se seznámili a které je jezuita usilovně podrobován již od prvních dnů, rdousí jeho rozum a účinně mu zabraňuje dospět k vyšším formám vývoje, k nimž došel dnešní člověk. Modlit se různě, uctívat nevkusné obrazy, věšet si na krk několik svěcených medailonů a škapulířů, žít v neustálém strachu před d'ábelskou nástrahou, listovat v ohmataných a nesmírně nudných knížečkách - to všechno ho ohlupuje. Přirozená osobnost je nahrazována novou osobností, a to takovou, jakou si přeje řád: vyšinitou a fiktivní, středověkou, nemyslíci...

Z toho, co jsme vyložili, kromě jiného vyplývá, jakým účinným mocenským prostředkem je pro Vatikán a pro tovaryšstvo pobožnůstkářská výchova, se kterou jsme se seznámili. Tím se vysvětluje, proč ji jezuitský řád zachovává a předepisuje a proč omezuje modernizaci pouze na vedlejší podrobnosti.

Musím přiznat, že já sám jsem nebyl imunní vůči takové sugesci. Po pravdě řečeno, procesu ohlupování bránil a zpomaloval vnitřní odpor mé duše k neustálé a neobyčejně vytrvalé sugesci, které byla vystavena ze strany představených a celého prostředí, takže jsem byl v druhém roce svého noviciátu se svými silami úplně u konce. Nemohl jsem odříkat ani jeden Otčenáš, nebyl jsem s to přečíst ani jednu řádku, ba vlastně nemohl jsem ani vidět knihu. Ze všeho se mi dělalo nevolno, mozek už to nemohl snášet. Ale nakonec, jakoby pod údery kladi-va, téměř ohloupen, musel jsem kapitulovat. Sféra zlomeného fyzického »já« strhla ve svém pádu i sféru intelektuální. A představení byli spokojeni, přesvědčeni. Teď bylo konečně pole volné, půda očištěna. Bylo možné přesadit do ní semeno, z něhož měl vzklíčit mystickým zasnooubením strom Ignáce z Loyoly.

Ohloupení člověka a přeměna pomocí pouhé techniky zbožnosti by nebyly úplné a ukončené, kdyby k tomu nepřispěly ještě jiné prostředky, schopné hluboce působit na rozum a vůli člověka. Proto je nutné přidat ještě takové dodatečné prostředky, velmi účinné nástroje, které by charakter a osobnost definitivně zlomily, aby byl z duše vykořeněn každý protest a každý pokus o vzpouru. ... A představení takové prostředky po ruce skutečně měli.

K působení na rozum sloužily knihy a instrukce novicmistra. K působení na rozum a na vůli sloužila praktika rozjímání a Duchovní cvičení a k působení na vůli samotnou sloužil denní řád. K těmto prostředkům přistupovaly ještě další účinné nástroje, které celé dílo ko-ruovaly.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.168-174)

5.6 Knihy k výchově noviců

Ke knihám, které sloužily k výchově noviců, píše Alighiero Tondi následující fakta:

”S výjimkou několika málo knih otce Mariottiho šlo vesměs o starou veteš. Knihy nezáživné a nudné. Nesmyslné, chimérické historky o zázračných a přitom »přectnostných« světcích. Na příklad někteří z nich se již od dětství postili každý pátek, ba i sobotu, a to na počest bohordičky. Jiní přelétávali (pouze!) z jednoho místa na druhé. A dále, téměř všichni viděli Ježíše, přesvatou Pannu, blahoslavené, anděly, sv. Josefa atd. a vida je, rozmlouvali s nimi dosti často, téměř ustavičně. Mnozí z těchto »šťastlivců« měli nesnáze s d'áblem. Když se modlili, rdousil je, bil je železným řetězem, tloukl je a šlapal po nich, ukazoval se jim v podobě nestvůrného zvířete nebo nahé ženy, která je necudným chováním vybízela k lásce. Svatého jezuity Alfonze Rodrigueze obléhaly celé pluky nahých žen, svíraly ho, otírajíce se o jeho tělo svými mámovými těly, bujnými nadry, která vypadala jako skutečná, i když to byly přeludy. »Bláznovství«, říkával jsem.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.174-175)

Na dalších stránkách svého vyprávění A. Tondi ukazuje, že některé jezuitské knihy jsou sice po stránce poetiky zajímavé, že se čtou dokonce i příjemně, ale že vesměs všechny vedou čtenáře k ponurým úvahám o smyslu života. Například o knize *”Následování Krista”* píše, že *”Je to překrásná a hodnotná kniha, ale zavání hrobem. Je to závěť mrtvých. Podle knihy Následování Krista je všechno zbytečné: pracovat, putovat, studovat, milovat, atd. Stačí modlit se, být ctnostný a ve všem pokorný, poněvadž tak jako tak přijde smrt a poslední soud, peklo, atd., takže svět a život nemá žádnou cenu.”* (Alighiero Tondi: Jezuité, str.186)

A dál píše, že toto dílo ve svém důsledku oproti skutečnému Kristovu evangeliu ničí přirozený život. Ukazuje, že všude tam, kde kniha opisovala dlouhé statě z evangelií, měl při četbě ve svém srdci klid a radost, ale jakmile četl výklady těchto evangelijních statí, nudil se a cítil ducha sugesce nenávidějícího i běžné sluneční světlo. Píše, že kromě *Evangelíí* a knihy *Následování Krista* nebylo nic, co by převyšovalo průměr. *Evangelium* se však v řádu nečte vůbec a kniha *Následování Krista* jen velmi vzácně. O této knize výkladu evangelia připouští, že je to kniha, v níž každý řádek nabádá k úplnému zničení sama sebe. (str.186-187)

”Prostě výchova novice je plánované duševní vyklešťování. Sugescie, směřující ke zničení přirozené a duševně vyvinuté osobnosti člověka, prováděná neustálými a povinnými cvičeními ve zbožnosti a oddanosti, je doplňována knihami, poněvadž ty se dotýkají mysli a vyvolávají trvalý a velmi hluboký účinek.”

5.7 Zkouška kázeňské vyspělosti

H. Boehmer píše: *”Kromě ústavy dostávají nadřízení radu, aby nováčkům nařizovali úkoly, jako to prý dělal Bůh s Abrahamem, očividně kriminální, aby je na jejich základě prověřili. Tyto zkoušky však musí úměrně přizpůsobit nováčkům podle jejich síly. Není těžké si představit, k jakým důsledkům může takováto výchova vést.”* (Gabriel Monod v úvodu k *”Jezuitům”* od H. Boehmera; str. XVI, Armand Colin, Paříž)

”Snadno se řekne: »Člověk může odolávat; má hlavu, aby přemýšlel, a vůli, aby se tomu vzepřel.« Rád bych viděl, jak by si vedli ti, kteří takhle mluví, kdyby byli po dva roky pohřbeni v klášteře jezuitů, sevření železnými pouty neúprosné disciplíny, povinni zachovávat denní řád, který neponechává volný čas kromě času ke spaní! V tomto prostředí je nemožné uvažovat, je nemožné chtít. Hodlal jsem dělat to i ono, avšak nakonec jsem se vyčerpal a kapituloval jsem; i kdyby vydržel rozum, byl jsem u konce se silami. Viděl jsem novice, kteří se při obědu u stolu, na chodbě nebo v pokoji dali znenadání do pláče nebo se začali smát jako šílení. Konec konců, takový režim by dohnal k šílenství i zvíře.

A přesto vynalézavost jezuitů se u toho nezastavuje a nespokojuje se s tím. Ohlupovat lidi

tím, že je nutíme k bezduchému pobožnůstkářství, že jim vnucujeme rozkladnou četbu, že jim vštěpujeme nutnost následovat a napodobovat nenormální, potřeštěné lidi - už toho je moc. A přesto to nestačí. Jezuité potřebují ještě další a účinnější prostředky, které lze připojit k těm, které jsme popsali. Jsou to »Duchovní cvičení« a »Denní řád«. (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.187)

5.8 Duchovní cvičení - účinný prostředek umrtvení

Duchovní cvičení jsou vždy provázena jezuitským způsobem rozjímání. Je to metoda, při které se novic vcítí do předem sestaveného scénáře přesně podle Loyolových postupů. Při tom musí zapojit všechny své smysly na nejvyšší možnou míru. Proč to musí novicové podstupovat, ukazuje kněz Tondi jasně:

”Když Ignác z Loyoly vypracovával návrh stanov jezuitského řádu, usiloval vytvořit klerikální organizaci ve službách Vatikánu, a to organizaci vojenského typu, to znamená armádu s jednotným vedením, železnou kázní, pružností a neobyčejnou úderností. Až do té doby neexistovalo v církvi nic podobného a ani dnes, kromě jezuitského řádu, nic podobného neexistuje. Proto jej zakladatel pojmenoval »tovaryštvem« vojáků sloužících Kristu. Avšak sloužit Kristu znamená podle katolického učení sloužit Vatikánu; řád je tudíž tovaryštvem vojáků ve službách Vatikánu.

Armáda hodná toho jména musí mít řídicí moc soustředěnou v rukou jednoho člověka. Tovaryšstvo má takového vůdce ve svém generálovi. ...

Je jasné, že odpovídá-li to všechno vlastnostem armády, jsou to nicméně pouze její vnější rysy. To však samo o sobě nemůže stmelit masu lidí, učinit z ní sílu a přetvořit ji v užitečný a účinný nástroj k dosažení úspěchu a vítězství. Člověk totiž není bez citu, není poslušný jako soukolí stroje. Je myslící bytostí, musí být o věci přesvědčen. ... přesvědčen o správnosti své věci.

Proto je třeba - je-li to možné - vychovávat vojáka individuálně, věnovat mu největší péči, přesvědčit ho.” (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.132-133)

A dále Tondi píše, že jediným způsobem, jak u armády tovaryšstva dosáhnout úplné vnitřní jednoty a úplného jednotného vnitřního přesvědčení o slepé poslušnosti »mrtvol«, která neexistuje v žádné armádě a v žádné organizaci kromě jezuitů, je jezuitským vojákům přetvořit jejich vlastní nitro a tím i jejich vlastní osobnost. Dále k tomu píše:

”U jezuitů musí být přeměna osobnosti úplná a radikální. Prostě něco, co hraničí s fanatismem. ... Je zapotřebí něčeho tak zvláštního, co působí právě zevnitř. ...

A jako nejúčinnější metodu Ignác Loyola zavádí každodenní povinné rozjímání podle svého postupu, přesněji povinnou sebesugesci.

Jezuita nesmí rozpitvát a rozumově a logicky zvažovat pohnutky své víry, své poslušnosti papeži, církvi, generálovi, Vatikánu. Smí se pouze vžít do svých úkolů a smí rozjímat jen o generálových nebo papežových rozkazech.

”V tomto duchu si například musí opakovat, že peklo existuje, představovat si, nakolik je to jen možné, že jsem již v pekle, ve všepohlcujícím ohni, v naprostých temnotách, na věky, bez nejmenší naděje, a opakovat si to stokrát za hodinu; tato strašlivá zkouška je mnohem účinnější než logické, chladnokrevné rozebírání důvodů, proč peklo musí existovat a proč musí být takové a takové ...

Proto stanovy tovaryšstva, vlastně přímo sám Ignác, ukládají jezuitovi »rozjímat« každý den hodinu ...

Jde o další metodu, která velmi účinně napomáhá zničit přirozenou osobnost člověka a úplně ji nahradit jinou, fiktivní osobností, nanejvýš schopnou plnit poslání řádu. Tovaryšstvo tomu přikládá takovou vážnost, že každý jezuita je hlídán zvláštními dozorci, aby každého rána věnoval hodinu rozjímání o samotě.” (Alighiero Tondi: *Jezuité*, str.134-135)

5.9 Duchovní cvičení - autosugesce a kult bílé magie

Na dalších stránkách A. Tondi popisuje postup rozjímání, (ve skutečnosti jde o pouhou jezuitskou autosugesce), které uvrhne jezuitu vždy do takového rozpoložení, že jakékoliv logické a pravdivé důvody proti označuje za lživé a ďábelské. Tento fanatismus je způsoben přesným postupem, jak má jezuita své rozjímání (autosugesce) provést.

Večer před spaním si předem připraví téma, o kterém chce rozjímat a hned ráno po několika úvodních modlitbách se postupně svojí myslí hrouží do tématu stále shlouběji, až náhle vyvstane sled obrazů, které vnímá a cítí všemi svými smysly. Varující logické důvody jsou jako balast pryč a vyniká pouze děj, kterého se přímo účastní.

A tak každého rána každý jezuita znovu a znovu prožívá v malém *Duchovní cvičení* a navazuje tak přímý kontakt s ďábelskými duchovními silami formou slyšení, vidění, čichu, hmatu a chuti. Podle tématu, jaké si jezuita zvolí, prožívá buď hrůzy nebo úzkost či radost apod.

Každého rána se tak ve skutečnosti účastní kultu bílé magie, neboli se domnívá, že vidí Boha, že s ním mluví, že se dotýká Panny Marie nebo Ježíše Krista, ale přitom jsou to pouze rafinované ďábelské obrazy od satanských andělů.

A právě toto rozjímání, neboli účast na kultu bílé magie formou různých obrazů a vidění, která jezuita dosahuje vlastní, důkladně vycvičenou autosugesce, pak vnitřně sjednocuje všechny jezuitu do jednoho šiku, schopného splnit jakýkoliv úkol v jakýchkoliv podmínkách. Aniž si to kdokoliv z nich ovšem uvědomuje, jsou tak prostřednictvím bílé magie centrálně ovládnuti duchovní mocí a silou, která je mnohem vyšší a mocnější, než lidská.

Ovšem v dalších svazcích této knihy se také dozvíme, že kromě bílé magie jezuité provozují ještě i magii černou, to je vědomé sloužení satanu. Tohoto kultu jsou však účastní pouze vybraní, tajní jedinci, kteří mají nesmírný vliv a moc jak v politickém, tak i v hospodářském a kulturním světě.

„Máme tedy konečně vnitřní nástroj výchovy, jehož síla je opravdu mimořádná.

Avšak kdyby se metoda omezila jen na to, cíle by ještě dosaženo nebylo. Předně, výběr námětů k rozjímání a nazírání by mohl být vzhledem k jejich množství a rozmanitosti nahodilý.

Zde je však třeba zachovávat přesný, logický a harmonický pořádek. ... Aby bylo dosaženo důležitého výsledku, je k rozjímání zapotřebí sladěné, prozíravě uspořádané soustavy myšlenek, které by co nejlépe vyhovovaly stanovenému úkolu.

Prvnímu i druhému požadavku odpovídají »Duchovní cvičení«, která koná každý člen řádu po čtyřicet dní dvakrát v životě - t.j. krátce po vstupu do tovaryšstva a po ukončení studií - a ve zkrácené formě každoročně po osm dní. Jsou těžištěm a jádrem duchovního života jezuitu.

...

Úkony, které je třeba (při Duchovních cvičeních) provést, nejsou nahodilé, nýbrž jsou obratně ukládány s ohledem na stanovený cíl a musí být svědomitě vykonány podle zvláštních pravidel - »přídavků«, které autor připojil ke každému týdnu.

Nesmíme si však myslet, že jejich konečným cílem je rozvíjet paměť, rozum a vůli. Skutečným cílem Duchovních cvičení je posílit ... jedince v katolickém životě.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.137-138)

5.10 Duchovní cvičení v noviciátu

Nyní, když jsme se seznámili s jedním z nejúčinnějších nástrojů k tomu, aby se jezuité stmelili do stejně přemýšlejícího a kompaktního armádního bloku, kdy jsou si mezi sebou po vnitřní stránce, to je po stránce citů a myšlenkových pochodů naprosto všichni rovni a kdy

jsou schopni všeho bez sebemenšího odmlouvání, podívejme se, jakým způsobem je tento rafinovaný, tajný nástroj autosugesce a *Duchovní cvičení* používán u nováčků i v dnešní době:

”Krátko po vstupu do noviciátu začíná čtyřicetidenní mlčení. Každodenně čtyři (nebo i pět) »rozjímání«. Jednou týdně je dovoleno vyjít si na několik hodin a mluvit; pak je člověk opět v duchovních okovech. Nezkušený mladík - a jsou tam patnáctiletí nebo ještě mladší chlapci - je povinen po osm dní rozjímat o hříchu, o strašném božím soudu, o pekle. Jsou to muka. Dveře jsou zavřeny. Je zakázáno mluvit s kýmkoli, kromě zpovědníka, klášterních otců, novicmistra - a u těch novicové nenaleznou útěchu, spíše naopak. Po osm dní jsou pokoje a chodby pohrouženy v polotmu. Slunce nesmí proniknout do domu. Každé rozjímání staví duši tváří v tvář věčnému ohni a všemohoucnosti rozhněvaného a strašlivého Boha.

Po tomto strašlivém období se obzor vyjasňuje, avšak jen do určité míry, neboť od novice se vyžadují tak velké oběti, které prakticky znamenají zničení duševních schopností. ...

K tomuto výsledku vedou pomocná cvičení s názvem »Tři dvojice lidí«, »Trojí stupeň pokory« a »Pravidlo lhostejnosti« jako doplněk k Duchovním cvičením. Rovněž je sestavil Ignác Loyola. Jedná se o tři druhy příkladů, kterými Ignác dokresluje účinek Duchovních cvičení.

První ukazuje tři dvojice lidí, kteří nabyly majetek nezákonným způsobem a kteří vstupují do řádu. Cvičenec, nechce-li se dopustit smrtelného nebo odpustitelného - lehkého - hříchu, musí uvažovat jako třetí dvojice lidí, to znamená svůj majetek odevzdat řádu. Tím dokazuje, že dospěl ke stejnému způsobu uvažování jako třetí dvojice.

Druhým příkladem je filozofie o třech druzích pokory, kde, nechce-li se cvičenec dopustit stejných hříchů jako v předešlém případě, musí mít třetí pokoru, to je raději volit občanskou smrt při plnění úkolu od Vatikánu nebo od generála řádu.

A třetím příkladem se musí řídit při svém veškerém jednání a při plnění úkolů, to znamená být lhostejný úplně ke všemu i ke své rodině a příbuzným i ke svým spolubratrům, kromě generála, papeže a jezuitského řádu.

Z toho není východiska. Bylo by, kdyby mohl člověk vyjít ven, uvidět svět, dotknout se rukou opravdového života. Ale to nelze. Jedinou útěchou je modlitba. Ale i ta smí být jen v omezené míře. Ve všech svých projevech se Kristus prostě jeví jako neúprosný, tvrdý, bezcitný Bůh.

Duchovní cvičení působí na duši hlubokým a neobyčejným dojmem. Novic z nich vychází zdeptán, stává se předmětem, »mrtvolou« v rukou představeného, jak to stanoví pravidlo 36. Od nynějška bude slepě poslouchat, bude připraven ke všemu, schopen všeho, ochoten dělat špicla, udávat spolubratry představenému, jak to stanoví pravidlo 9 Sumáře a pravidlo 18 Všeobecných pravidel.

Po přetvoření normálního člověka vlivem cvičení a rozjímání v sektáře, v takřka chladnokrevného fanatika, může ho Ignác plně zapojit do jezuitské organizace a zavázat jej poslušností řádu, poněvadž si je nyní naprosto jist, že se mu dobrovolně a se skutečným potěšením podřídí. Je to krajní stupeň zničení lidské osobnosti, slepého automatismu, kdy pak člověku už nezbývá nic jiného než občanská smrt, neboť se již změnil v přízrak.

(Poslední, třetí stupeň pokory ukládá - »je-li to ke chvále a slávě církve - volit raději bídu než bohatství, potupu a hanbu než úctu, zřici se raději jakéhokoliv práva, volit potupu a občanskou smrt«). Jezuitská poslušnost je jako hrob: člověk je v něm pochován za živa.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.187-188, 139, 143-144, 153-155)

5.11 Denní řád noviciátu - další vražedný nástroj jezuitů

”Jakmile se dospěje k tomuto bodu, zdá se, že jezuité konečně plně dosáhli vytouženého výsledku - zničení lidské osobnosti a přeměny člověka v sektáře, v otroka tovaryšstva a Vatikánu.

Ale není tomu tak. K dovršení tohoto díla chybí ještě něco trvalého a neúprosného, co by

prakticky působilo na vůli člověka a navždy ji zlomilo. Dětinská »zbožnost«, mělká povzbuzování, méněcenné knihy a »cvičení« - to vše jsou výtečné nástroje; avšak některé z nich působí jen dočasně a všechny působí na vlastní »já« jen částečně, neboť nemají vliv na všechny stránky lidského ducha. Zbožnost působí na cit, četba a slova na rozum, cvičení na to i na ono.

Ale co působí přímo na vůli? Jak ji zlomit jednou provždy, jak přimět člověka k tomu, aby opustil sama sebe, starého člověka, aby se přeměnil v nového člověka, který by odpovídal vzoru připravenému již tovaryštvem a Vatikánem? Existuje prostředek k dosažení tohoto cíle? Ano, existuje. Je to »Denní řád«.

Denní řád je opravdová mučírna. Je sestaven tak, aby nezbyla volná ani půlhodina, kdy má každý právo zabývat se sám sebou, jak se mu zlíbí. S puntičkářstvím, jež hraničí s absurdností, je předvídan každý okamžik.

Vše je řízeno zvonkem a hlasem »novice fortnýře«; je nutno poslouchat, poněvadž každý je hlídán svými spolubratry na pokoji, kteří by s duševní omezeností, již se vyznačují a jež je plodem jejich výchovy, neváhali ještě téhož dne oznámit přestupek novicmistřovi. Ostatně pravidlo 9 k takovému udání zavazuje.

Ale kdyby předepsané úkony byly - neříkáme příjemné, ale alespoň rozumné, kdyby zkrátka odpovídaly kulturní úrovni naší doby. Nebo kdyby se alespoň bral v úvahu věk a duševní potřeby člověka, kdyby představení chápali, že chlapec, který teprve včera ukončil gymnázium, musí snášet věci, které jsou nepřijatelné a odporné i člověku zralého věku, který má patřičné vzdělání i životní zkušenosti!

Nic takového! Žádný rozdíl se nedělá. Ba co více, dospělí lidé jsou nuceni dělat totéž co patnáctiletí chlapci, což je samo o sobě rafinovaný sadismus.

5.12 Účinky denního řádu

Kromě rozjímání a četby Deníku neexistuje žádná jiná, zajímavější činnost. Modlit se nahlas spolu s ostatními; přebírat různec; čistit podlahy; učit se zpaměti pravidlům; zhotovovat nástroje pro pokání (knuty a drátěná kajicnická roucha opatřená bodavými hroty); cvičit se v krasopisu; číst chimérické, dětinské životopisy svatých, naškrábané neschopnými autory, nebo mizerné, asketické knížečky - taková je celá činnost novice. Lepších, hodnotnějších a vybranějších publikací není.

Zdánlivě tu bylo východisko: požádat novicmistra o úlevu a o změnu programu. Ale i to bylo jen ryze teoretické. Ve skutečnosti nebyla udělována žádná úleva, zejména ne trvalá.

Když jsem - nervově tak vyčerpán, že jsem nemohl ani mluvit - požádal Mariottiho, abych byl osvobozen od čtení Deníku, odmítl a poručil mi, abych přes to přese všechno četl a abych si v případě, že nebudu s to pokračovat, ovázal hlavu mokrým hadrem.

Po obědě musí novicové odpočívat tři čtvrti hodiny, nebo někdy méně, vsedě a s hlavou skloněnou nad stolkem. Já - u konce se silami a s hlavou k puknutí - jsem žádal, abych mohl odpočívat vleže. Mariotti se rozčílil. Nechtěl. Nakonec mi povolil, že se mohu natáhnout na žíněnku na podlaze ve špinavé místnosti plné prachu, která sloužila za skladiště.

Když jsem Mariottimu pověděl, že mi není dobře, zrudl vztekem. Nemohl jsem se udržet na nohou, a on mne přinutil po celé dny se hmoždit s přenášením velkých stohů knih. Tehdy jsem se přesvědčil o tom, že ačkoli představení tvrdí, že tovaryšstvo pečuje mateřsky o své členy, je největším neštěstím jezuitů onemocnět. Později jsem si tento úsudek téměř bez výjimek ověřil v praxi. S milosrdenstvím se bylo možno setkat nanejvýš u některého laického bratra přiděleného na ošetřovnu. Vzpomínám při tom na pokojné řeholníky Gisberta Orsettiho a Francesca Disanta a vdychu jim blahorečím. Mohli však vykonat jen málo, jsouce podrženi svým představeným.

Otec Marco Fracalvieri, skvělý řeholník a neobyčejně milý člověk, který měl souchotiny

(dnes je již zdravý), snášel pekelná muka. Otec Valentino Bondani, rovněž člověk nevšední dobroty a ušlechtilý, byl dohnán na pokraj smrti a onemocněl chronickou chorobou střev. Tento ctihodný kněz mi pověděl, že tehdejší provinciál zakázal, aby byl léčen, aby musel požádat o propuštění z řádu, takže tovaryšstvo by se zbavilo nemocného. Viděl jsem jednou plakat otce Emilia Springhettiho, vynikajícího latiníka, profesora Gregoriánské papežské univerzity v Římě, trpícího plicní chorobou; i on si stěžoval, že představení mají v úmyslu se ho zbavit. Jak se mi svěřil, narážel na nepřekonatelné překážky, když žádal o nutné léčení, a nakonec se o něho přestali zajímat úplně. Podobných případů by bylo možno uvést celou řadu.

Nyní bude účinnost Denního řádu pochopitelná. Po dva roky je vědomí a charakter novice ustavičně bombardován. Vůle se hroutí; buďto odejít, nebo zničit sama sebe.

5.13 Zvyšování účinnosti denního řádu noviciátu

Avšak účinnost Denního řádu zvyšuje ještě jiná okolnost. Nejenže musí být úkony prováděny v předepsaných chvílích, ale musí být vykonávány naprosto dokonale. Je běžnou zásadou hlásanou představenými, že konat bohulibé věci nevalné ceny, ba i zbytečné (zalévat celý rok suché dřevo, jak praví Ignác), platí tolik, jako konat věci velké a mimořádné, jestliže to ukládá poslušnost (to znamená pravidla a příkazy těch, kteří v tovaryšstvu poroučejí).

Není nic obtížnějšího a vysilujícího. Jak je známo, posláním a účelem každé moudré výchovy je všitpit zvyk vykonávat obvyklou činnost bez uvažování, automaticky. Kdyby k jídlu, k pití, k usednutí, k chůzi atd. bylo po každé nezbytné vážít nutné pohyby, vyžádalo by si to spoustu duševní energie a člověka by to vyčerpalo.

A to právě vyžaduje tovaryšstvo, zejména od noviců. Když čtou, píšou, chodí, pohybují pažemi, umývají podlahy, každý jednotlivý úkon musí být propočten, zvážen, aby jeho provedení bylo dokonalé. Jiná je otázka, jak dokonalé - neříkám účinné - má být každé máchnutí koštětem při zametání prachu. To nikdo neví a ani vědět nemůže.

Úkony noviců jsou téměř vesměs všední, jednotvárné, prováděné automaticky, nudné a nezajímavé. Jíst, pít, chodit, cvičit se v krasopisu, číst nezáživné publikace, zhotovovat růžence a nástroje sebetřízně, rozmlouvat s dětmi, neustále poslouchat a odříkávat obvyklé pasáže, oprašovat nábytek, umývat nádobí, přisluhovat v refektáři atd. - to všechno nemůže u nikoho vzbudit zájem.

A právě všechny tyto úkony je třeba konat s ustavičnou a bdělou pozorností, aby byly dokonalé, jelikož v této dokonalosti tkví ctnost. A je třeba konat pouze tyto věci. Opakujeme, že vyšší činnost, která by rozptylovala a povznášela ducha, která by uspokojovala rozmanité potřeby osobnosti, je přísně zakázána. Nad touto činností, a tudíž dokonalostí bdí představení.

Churav a vyčerpán, nebyl jsem s to čistit pokoje a chodby. Otec Mariotti nejenže stroze odmítl poskytnout mi úlevu, ale trval na tom, že musím tyto úkony provádět a že je musím provádět dokonale. Mé utrpení poněkud ulehčil tehdejší fortnýr Giovanni Poggeschi, člověk dobrého srdce, advokát a malíř, který vstoupil do jezuitského řádu krátce po mně a ještě nezhloupl. Občas zametal a čistil za mne.

Nikdy, v žádné organizaci, ani v armádě, kde je rovněž nadbytek zbytečných a únavných cvičení, která je nutno pozorně vykonávat, jsem neviděl takové plýtvání silami při vykonávání nicotných věcí, aby se dosáhlo směšných výsledků.

Avšak skutečného, nadmíru důležitého výsledku - zničení přirozené osobnosti a její nahrazení osobností jinou, umělou a vymyšlenou - tohoto výsledku tovaryšstvo dosahuje. Nikdo nevydrží; v nejhorším případě přichází o rozum.

5.14 Další metody duševního vraždění

Takové jsou hlavní prostředky a nástroje, kterých používá tovaryšstvo k tomu, aby vycvičilo své členy.

Ale ani to ještě nestačí. Existují další prostředky, které korunují prostředky již zmíněné. Tak například všichni jsou nuceni obracet se na představeného s prosbou o povolení nepatrných, nicotných věcí. Je třeba prosit o list papíru, o pero. K napsání dopisu nebo pohlednice je třeba mít předem svolení. Aby se mohlo jít na procházku s tím místo oním spolubratrem, k tomu je nezbytně třeba mít souhlas a podrobit se při tom výslechu. Nelze odmítnout hrát odbíjenou - o tom musí rozhodnout představený.

Jiným prostředkem je uspořádání námětů besed. Existuje katalog sestavený otcem Nadalem, který zahrnuje spoustu námětů a omezuje besedy na svaté předměty, třebas i vznešené, avšak příliš omezené, nezajímavé, které se po delší době stávají nesnesitelnými.

Nelze besedovat s kýmkoli, ani s novici. Spolubesedníka vybírá představený a je třeba besedovat s ním, a jenom s ním.

5.15 Pravidla skromnosti - Ignácův výplod

Tělesné chování je stanoveno tak zvanými Pravidly skromnosti, o nichž se říká, že je Ignác psal plačky. Uvádíme je v plném znění:

Pravidlo 1: O chování našich lze vůbec říci to, že ve všech zevnějších úkonech se má u našich jevit skromnost a pokora spojená s řeholní vážností (vyspělostí); zvláště však tohoto jim bude šetřiti.

Pravidlo 2: Hlavy neotáčejte lehkovážně sem a tam, ale s vážností, kde bude potřeba; netřeba-li však, držte ji rovně, mírně kupředu nahnutou, nekloníte ji ani napravo ani nalevo.

Pravidlo 3: Oči mějte ponejvíce sklopeny, ani nemírně jich nepozdvihujete, ani sem a tam neobracejíte.

Pravidlo 4: Za rozmluvy, zejména s osobami v nějaké důstojnosti postavenými, neupírejtež zraku v jejich obličej, nýbrž raději pod oči.

Pravidlo 5: Vrásků na čele a mnohem více na nose třeba se vystříhati, aby zevně poklid se jevil, který by byl znakem poklidu vnitřního.

Pravidlo 6: Rty nebudtež ani příliš rozevřeny, ani přespříliš sevřeny.

Pravidlo 7: V celém obličejí ať se jeví raději veselost nežli zármutek, anebo jiné méně zřízené hnutí myslí.

Pravidlo 8: Šaty budtež čisty, a jak se na řeholníky sluší upraveny.

Pravidlo 9: Ruce, nepřidrží-li šatu, ať hezky klidné jsou.

Pravidlo 10: Chůze budiž mírná, bez znatelného spěchu, leč, že by potřeba kázala; avšak i tehdy pokud možno dbáno budiž slušnosti.

Pravidlo 11: Konečně všechny pohyby a všechna hnutí budtež taková, aby všem byla ku vzdělání.

Pravidlo 12: Bude-li jich více pospolu, půjdou po dvou nebo po třech, zachovávající pořádek ustanovený vrchním.

Pravidlo 13: Bude-li třeba mluvíti, budtež pamětlivi skromnosti a příkladnosti jak ve slovech, tak i ve způsobu mluvení.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.188-194)

5.16 Tělesné sebetýrání - vrchol noviciátní mučírny

Tytěž nebo podobné body stále nacházíme v dalších spisech, které odhalují ducha a poslušnost řádu a které jsou i z našeho století. Například v roce 1955 Dominique znovu zaznamenává, jak mají Loyolovy synové správně vypadat: *”Hlavu musí držet mírně skloněnou, nesmí ji naklánět ani doleva ani doprava; nesmí se dívat vzhůru, a když s někým mluví, nesmí mu hledět přímo do očí, ale tak, aby ho viděli pouze nepřímou ...” (Pierre Dominique: La poli-*

tique des Jesuites, Grasset, Paříž, 1955, str. 37)

”Upozorňujeme, že tato Pravidla nejsou určena pouze novicům, nýbrž všem členům řádu, nechť je jejich hodnost nebo postavení jakékoli.

Myslel jsem si: »Škola loutek a automatů«.

Neseděl jsem nikdy ve vězení, ale mám za to, že není na světě vězení, v němž by byl vězeň omezen a spoután takovými vnějšími, ale hlavně vnitřními překradami a povinnostmi jako u jezuitů. Člověk je jimi rozdrčen, zdeptán. V takovémto prostředí se zakrátko stává tím nejpočetnějším, pozorným, dokonalým, slepým a hluchým otrokem, jak to vyžaduje litera i duch Ignácových příkazů. Jak předpisuje pravidlo 36, je člověk v rukou představených jako mrtvola, starcova hůl, a nakonec v nich opravdu spatřuje zosobnění Krista Boha (pravidla 31, 33, 34).

Tak se stává člověk v rukou tovaryšstva otrokem. Při skládání počtu ze svědomí neváhá již vyjevit představeným jakékoli tajemství. Stává se úplným otrokem, navenek (Pravidla skromnosti) i vnitřně. A podrobuje se ponižujícím úkonům a pokání. A ochotně je přijímá a vykonává.

Kleče na holé podlaze, s rukama sepjatýma, s očima sklopenýma k zemi, naslouchá novic čtvrt hodiny okolo stojícím spolubratrům, kteří ho kritizují, urážejí, tupí. Někteří, po pravdě řečeno, jsou shovívaví a umírnění, jiní však zběsilí. Potlačená duše si zde konečně může ulevit. Novicmistr, který sedí za katedrou v pozadí pokoje, spokojeně a s úsměvem naslouchá: komentuje, přidává, ubírá a opravuje.

Novicmistr předává novicovi nástroje pokání: železné řetízky s dlouhými hroty, pětipraménkovou knutu. A ubohý chlapec, sotva patnáctiletý, trýzní každý den své tělo těmito nástroji, nezřídka do krve. Do dneška uchovávám jako upomínku, ale především jako důkaz takového zbedněnosti nástroje sebetřýzně, které mi předal před sedmnácti lety Mariotti a kterých jsem měl za svého řeholního života podle přání jeho i ostatních představených používat.” (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 194-195**)

Sotva kde najdeme tak hrůzostrašný systém výchovy jako je ve všech vatikánských organizacích (to je řádech, státních systémech a útvech všech dob včetně 20. století). Ale určitě nikde nenajdeme to, co s člověkem udělá Ignácovo učení a co z člověka udělají Ignácovi pokračovatelé.

Nutno podotknout, že po skončení noviciátu postupují novicové do vyšších tříd a po jejich skončení jsou tito scholastikové opět podrobeni po dobu 11 měsíců stejnému režimu přesně jako v noviciátu s opětným vygumováním mozku a opětnou likvidací svobody myšlení. Hotový jezuitský kněz opět znovu v tomto noviciátu do detailu podstupuje všechna utrpení a umrtvení sebe sama jako na počátku.

V dalších kapitolách se seznámíme, jaký vliv a důsledek má tento jezuitský duch na jednotlivé státy a národy naší Země a jak jezuité dovedou plody své tvrdé, bolestivé výchovy bohatě zužitkovat ve prospěch Vatikánu a jezuitského řádu, neboli ”ke slávě boží”.

Kapitola 6

Privilegia tovaryšstva

6.1 Upevnění moci generála řádu

Počátečních práv a privilegií udělených tovaryšstvu bezprostředně po jeho založení jsme se již dotkli ve třetí kapitole. Nyní sledujme, jak se tento řád za pomoci Říma vzmohl natolik, aby se *”tovaryšstvo stalo nejvhodnějším nástrojem k vytvoření a zajištění politické nadvlády Vatikánu v celém světě.”* (**Alighiero Tondi: Jezuité, str.102**)

Po roce 1558 byl Lainez, rafinovaný taktik Tridentského koncilu, ustanoven generálem společenství jezuitského řádu. Byla mu udělena moc organizovat řád podle své vlastní inspirace. K ústavě byla přidána *prohlášení*, která sestavil spolu se Salmeronem jako výklad ústavy. Zde byl ještě více zdůrazněn despotismus generála voleného na doživotí.

Řád v té době rozdělený na pět kongregací: Itálii, Německo, Francii, Španělsko, Anglii a Ameriku, mu měl pomáhat spravovat jednak admonitor (poradce, dozorčí), dále prokurátor a asistenti se sídlem v Římě. V této době měl řád v Římě již mnoho domů pod svou vlastní správou.

Například, jak ukazuje Bílek, to byl *”Dům učňů v náboženství pro Židy, Turky a jiné národy jinověrné ... Klášter sv. Marty pro opatření a napravení nepoctivých dívek ... Dům sv. Kateřiny na ochranu nevinných děvčat ... Dům sirotčí ... Jezuitské ústavy pro vzdělání jinochů ke získání nekatolíků ... Roku 1550: »Collegium Romanum«, hlavní sídlo řádu, z něhož již po málo letech několik set jezuitů bojovných vyšlo a po všech zemích evropských se rozšířilo ... Roku 1552: »Collegium germanicum«, v němž jinochové z Německa vzdělávati se měli na kněžství k potlačování učení Lutherova. Tato německá kolej čítala již r. 1554 dvacet pět kleriků; při ní pak byl zřízen současně konvikt pro vychování mladých šlechticů německých, kteří by též ve vlasti své působili »k větší cti boží« ... Roku 1552 získal Loyola v Římě palác Salvati, jež za stálé sídlo základní a rezidenci generála upravil a zřídil”* a *”Collegium de propaganda fide”*.

Navíc i každá kongregace měla záhy své domy, takže si dovedeme představit, jak se majetek *”žebravého řádu”* utěšeně rozrůstal. Významné a bohaté domy se do vlastnictví jezuitů dostávaly téměř v každém městě, kam jezuité v rámci své misie vstoupili.

Tyto kongregace se pak ještě navíc dělily na provincie, které seskupovaly rozličné řádové instituce. Jenom admonitor (dozorčí) a asistenti jsou ustanovováni kongregací. Generál jmenuje všechny další úředníky, vyhlašuje ustanovení, která ani v nejmenším nesmí měnit ústavu, obhospodařuje majetek řádu podle svých vlastních přání a rozhoduje o činnosti celého řádu, z čehož se zodpovídá jedině papeži.

A všechny tyto články řádu se starají o neustálé rozšiřování jeho majetku a tím i majetku Vatikánu.

Této milici, tak těsně svázané a připoutané k rukám jejího vůdce, která potřebuje co největší samostatnost k tomu, aby mohla realizovat své záměry, udílí papež privilegia, která se ostatním katolickým řádům mohou zdát nepřiměřeně velká.

6.2 Jezuité zbavení klášterního života, dovoleno jim podnikat

Podle své ústavy byli jezuité zproštěni úzkoprsého pravidla obecně vymezujícího klášterní život řádů. Ve skutečnosti jsou jezuité mnichy žijícími *”ve světě”* a navenek se ničím neliší od farních duchovních. Na rozdíl od nich a od ostatních náboženských kongregací však nespádají pod správu biskupa ani jiného církevního hodnostáře, než jedině pod papeže.

14. března 1544 v bule *Iniunctum nobis* papež Pavel III. znovu jezuitský řád potvrdil a

posílil.

Ale již v roce 1545 jim další bula Pavla III. umožňovala kázat, zpovídat, udílet svátosti a vést mši, zkrátka provádět službu kněží, aniž by o tom museli informovat biskupa. Jedinou věcí, která jim není dovolena, je udílení svátosti manželství.

Mají moc dávat rozhřešení, měnit přísahy jiných lidí tak, aby bylo jednodušší je splnit, nebo je dokonce zrušit.

Gaston Bally píše: *”Moc generála, pokud jde o rozhřešení a dispense (úlevy) je ještě větší. Může odvolat všechny tresty uvalené na členy tovaryšstva před anebo po vstupu do řádu, odpustit všechny jejich hříchy, a to dokonce i hřích kacírství a odpadnutí, falšování apoštolských listin apod.*

Všechny, kteří mu byli poslušní, generál osobně nebo prostřednictvím svého vyslance zprošťuje viny a chrání je, aby je nepotkala exkomunikace (vyloučení), suspenze (dočasné zproštění úřadu) nebo interdikt (klatba); pokud však nejsou odsuzováni za ukrutnosti tak obrovské, že o nich vědí kromě papežského tribunálu i ostatní lidé.

Odpouští také výstřednosti vyplývající z mnohoženství, zraňování ostatních, vražd, politických vražd ... pokud tyto bezbožné činy nejsou veřejně známé a ještě nevyvolaly skandál.”
(Gaston Bally: Les Jesuites, Chambéry, Imprimerie Nouvelle, 1902, str. 11-13)

Konečně i Řehoř XIII. v bule *Quanto fructuosius* ze dne 1. února 1583 a v bule *Ascendente Domino* ze dne 25. května 1584 udělil tovaryšstvu právo zabývat se obchodem a bankovníctvím, tedy právo, kterého později začali jezuité hojně využívat a kterého v současné době naprosto zneužívají ve prospěch vatikánských zájmů.

6.3 Privilegia jezuitů chráněna Římem

Tyto všechny dispensace a nebývalé pravomoci byly jezuitům plně zaručeny.

”Papežové vyzývali dokonce i knížata a krále, aby tato privilegia hájili. Varovali je a vyhrožovali jim velikou exkomunikací »latae sententiae« všem těm, kteří by se pokusili zasahovat do práv jezuitů. V roce 1574 udělila bula Pia V. generálovi právo obnovit tato privilegia v jejich původním rozsahu, navzdory všem pokusům změnit nebo ukrátkit je, dokonce i v takových případech, kdy takové ukrácení je autoritativně stvrzeno samotným papežským odvoláním těchto výsad ...

Tím, že papežství udělovalo jezuitům tak nadměrná privilegia, která byla v rozporu se starodávnou církevní ústavou, je chtělo nejen mocně vyzbrojit k boji s »nevěřci«, ale především je chtělo používat jako osobní stráž, která by bránila vlastní neomezenou moc papežství v církvi a proti církvi samotné. K zachování duchovní i časné nadřazenosti, které se jezuité násilně zmocnili během středověku, zaprodali papežové tomuto řádu jezuitů vlastní církve a v důsledku toho se sami vydali do jejich rukou ... Jestliže jezuité podporovali papežství, potom veškerá jejich existence závisela na tom, aby si papežství udrželo svrchovanou duchovní i pozemskou nadvládu. Tímto způsobem byly důvěrně spleteny dohromady zájmy obou stran.”
(Gaston Bally: Les Jesuites, str. 9-10, 16-17)

6.4 Tajní agenti jezuitů, proniknutí do společnosti

Tato vyvolená skupina však potřebovala tajné pomocníky, kteří by panovali nad občanskou společností. Byli to lidé, kteří se k řádu jezuitů připojili oficiálně a někteří i neoficiálně. *”Tímto způsobem bylo s tovaryšstvem spojeno mnoho významných lidí, císařové Ferdinand II. a Ferdinand III., Sigismond, král polský, který patřil k tovaryšstvu oficiálně, kardinál Infant, vévoda ze Savojska a další. A takoví lidé byli řádu velmi užiteční.”* **(Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 37)**

Nesmíme zapomenout, že i během prvních 400 let sloužili jezuité mocenským zájmům

Vatikánu a že byli zapleteni a zapojeni do spleťtých manévřů vysoké vatikánské politiky a diplomacie a to s takovou tajností, že mnohdy ani jejich rodinní příslušníci ani jejich jezuitští spolubratři neměli o ničem poněti.

Jak A. Tondi ukazuje, v této době čtyř století najdeme jezuitu při dvorech a ve vládnoucích kruzích, najdeme je jako zpovědníky a důvěrníky samotných papežů, císařů, králů, knížat i kněžstva. Tuto "službu" jako první konal i Ignác z Loyoly, právě tak jako každý další generál řádu. Například Karel V. měl za svého nejbližšího přítele Francesca Borgia, vévodu z Gandie, třetího generála řádu. Stejně tak Pietro Canisio (Petr Kanisius) (1521-1579), který kromě jiného udržoval nejužší přátelství s císařem Ferdinandem. Právě tak i Roberto Bellarmino (1542-1621), stejně i Francois La Chaise (1624-1709), který byl zpovědník Ludvíka XIV., atd.

A v našem století uveďme neméně vlivné muže, i když zůstali v utajení: Pietro Tacchi-Venturi, osobní důvěrník Benita Mussoliniho, otec Lopez, osobní rádce a zpovědník španělského krále Alfonsa XIII., otcové Robert Leiber a Wilhelm Hentrich, zvláštní tajemníci Pia XII., otec Riccardo Lombardi, který se od května 1952 zabývá jen a jen politikou.

A totéž platí i dnes na prahu 21. století. 33 000 oficiálních členů tovaryšstva pracuje po celém světě ve funkci personálu i velitelů skutečně tajné nesmírně početné armády. Řád má ve svých řadách čelní představitele politických stran, vysoce postavené úředníky, generály, soudce, lékaře, vysokoškolské profesory atd.; a všichni vynakládají nejvyšší úsilí na to, aby ve své oblasti uskutečnili "*l'Opus Dei*" - "*Boží dílo*". Ve skutečnosti se však nejedná o Boží dílo, ale o plány papežství.

Stačí si jen na základě této knihy uvědomit cíle jezuitského řádu a současně sledovat světovou politiku z co nejobektivnějších zdrojů a budeme sami překvapeni, kolik jezuitů a nebo jejich spřeženců se pohybuje ve světové politice, ve světové i domácí ekonomice a kultuře a nebo jsou vedoucími nebo mluvčími nebo poradci různých světových i domácích organizací nebo charitativních společností. Žádný stát jejich mocenským zájmům neušel. Ani ten nejchudší, ani ten nejmenší, ani ten zdánlivě nejbezvýznamnější.

Jedním z tajných plánů Vatikánu a tím i jezuitů je získat co největší majetek a být tak ekonomicky nejsilnějším státem světa s naprostou nezávislostí. Jedině tak může dosáhnout světové nadvlády.

Není proto na škodu podívat se, jak to katoličtí představitelé praktikují právě přes jezuitský řád.

6.5 Předepsaná chudoba jezuitů

Připomeňme si napřed jezuitské učení o chudobě. Najdeme ho například v *Duchovních cvičeních* třetího týdne (viz 2. kapitola), kde jsou popsány dvě vojenské korouhve z nichž jedna má nápis "*pýcha, čest, bohatství*" a druhá "*chudoba, hanba, pokora*" a cvičenec je metodicky pochopitelně veden k tomu, aby si vybral chudobu, hanbu a pokoru. Nebo vzpomeňme na učení o třech pokorách, kde právě ta správná, třetí pokora vede jezuitský řád k chudobě jako ke správné cestě.

Proto, když byl ustanoven řád Tovařšstva Ježíšova, skládali a skládají doposud jeho členové slib kromě jiného i o své chudobě. Také bulou *Regimini militantis Ecclesiae* byl kromě jiného řád tovařšstva oficiálně, veřejně prohlášen za řád žebravých mnichů.

Jezuité jsou řeholí, "*řádem a nikoli kongregací, jelikož veřejné sliby stoupenců řádu jsou sliby zároveň slavnostními a slavnými. Rozdíl mezi sliby veřejnými a soukromými, jednoduchými a slavnými je právní a vyplývají z něho vnější účinky podle druhu složeného slibu.*" (*Alighiero Tondi: Jezuité, str.98; Kánon 488, čís.2, pozn.2.*)

Tento žebravý řád nemůže mít stálé jmění a musí žít z darů a podpor věřících a z nejistých almužen, jak to potvrzuje papež Pius V. v bule *Dum indefessae* ze dne 7. července 1571. (Viz

těž: **Wernz-Vidal, Jus canonicum, III, čl. 25, pozn.24.)**

”Jak je to vše v příkrém rozporu se skutečností a jak se řád snaží vychytralými výklady a odvoláváním se papežských dispenzí ospravedlnit vlastní »žebnavost« (příčemž vlastní v Římě nádherné budovy, například Villa Malta v ulici Porta Pinciana č.1, kde bydlí věhlasný otec Riccardo Lombardi), lze vidět z oficiálního výkladu jeho stanov.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.101)

6.6 Skutečné postavení řádu

Dnes tento řád vlastní ohromná bohatství a sám bohatých vrstev po celém světě důmyslně používá. Podívejme, jaká byla činnost jezuitů v padesátých letech našeho století a jaká byla jejich majetková situace těsně před druhou světovou válkou:

”Hlavní působnost tovaryšstva je zaměřena na zámožné třídy, na boháče, na kulturní činitele, neboť ti řídí lidskou společnost a získá-li je církev na svou stranu, je zajištěno, že výsady a moc Vatikánu ve světě budou zachovány a dále rozšiřovány. ...

Je charakteristickým rysem tovaryšstva, že využívá všech prostředků, které mají všeobecnou účinnost. Proto věnuje řád co největší péči tisku, školství, »Duchovním cvičením«, mládežnickým organizacím, jakož i sdružením lidí jakéhokoli stáří...

Uvedme několik čísel. V roce 1939 mělo tovaryšstvo mimo misijní oblasti 15 univerzit, 421 vyšších a středních ústavů, na nichž učilo 3683 profesorů-jezuitů a v nichž se vzdělávalo 138 307 žáků. V misiích bylo v roce 1938 dalších 15 institutů univerzitního typu (8 580 žáků), 169 středních škol (51 734 žáků), 95 průmyslových škol (4 499 žáků), 7 817 nižších škol (375 054 žáků), 25 tiskáren, 115 periodických časopisů.

Na vatikánské výstavě v roce 1936 bylo 1 112 periodických časopisů, z nichž 26 bylo věnováno všeobecně vzdělávacím otázkám, 152 vyšším oborům, 77 misiím, 261 kolejiím tovaryšstva, 596 ideologické výchově v katolickém duchu.

V roce 1938 vydali jezuité 2 468 knih a brožur; přibližně stejný počet vydávají každoročně.

Za čtyři století vydali jezuité téměř 120 000 svazků o teologii, asketice, literatuře, dějinách a vědě.

Řád spravuje 21 astronomických observatoří a meteorologických stanic.

Přes pět milionů lidí bez rozdílu stáří, zejména mladých lidí, převážně z řad bohatých, je přímo nebo nepřímo organizováno jezuitů v »duchovních« bratrstvech...

Apoštolát modlitby v roce 1939 měl 127 682 středisek, 72 periodických časopisů (ve 44 jazycích) a kolem třiceti pěti milionů členů.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.126)

6.7 Bohatství Vatikánu díky jezuitům

Pochopitelně se poměry od čtyřicátých let silně změnily a dnes můžeme se vši jistotou konstatovat, že díky jezuitskému řádu je nejbohatším státem světa Vatikán, který *”má tři hlavní zdroje příjmů: tradiční »groš svatého Petra«, což jsou dary věřících osobně určené římskému papeži, dále je to Institut církevních záležitostí (IOR), což je ve skutečnosti vatikánská banka založená roku 1887, jejíž rozpočet v roce 1984 představoval 3-4 miliardy dolarů, a třetím zdrojem jsou vlastní finanční investice do různých mezinárodních monopolů, pozemků apod.*

»Svatá« stolice disponuje velkým množstvím akcií a provádí rozsáhlou obchodní a finanční činnost. Vlastní značné nemovitosti po celé Evropě i v Latinské Americe a účinně spolupracuje s mezinárodními bankami a monopoly.

Kapitál Vatikánu je ze 2/3 a možná i ze 3/4 už tradičně uložen v Itálii. Jeho hodnota vzrostla zejména za vlády diktátora Mussoliniho, který daroval »Svaté« stoliči 80 milionů dolarů v italských lirách a cenných státních papírech. Italští preláti také zpravidla řídili fi-

nanční záležitosti Vatikánu, jehož zájmy jsou zastoupeny téměř ve všech velkých italských koncernech. Kromě toho Vatikán vlastní 482 hektarů orné půdy, včetně několika tisíc hektarů přímo v katastru Říma. Ovšem největší příjmy plynou do Vatikánu z finanční účasti v různých podnikatelských firmách. »Svatá« stolice je například akcionářem největší italské stavební firmy *Generale immobiliare* a velké prostředky vložila i do Institutu pro rekonstrukci průmyslu (IRI), který ve skutečnosti kontroluje největší společnosti země: loděnice, námořní společnost *Italia*, leteckou společnost *AI*, telefonní síť, trust hutnických závodů, vyrábějících 90% litiny v Itálii, atd. Finanční spojení s Vatikánem má i Carlo Pesenti, cementový král Itálie a jeden z nejbohatších lidí v zemi. Vatikán, který je akciovým podílníkem všech těchto a dalších společností, má zajištěný stálý zdroj příjmů z procent svých akcií.

Podnikatelská a finanční činnost Vatikánu už dávno není omezena hranicemi Itálie. Anglický časopis *Economist* provedl složité účtování, které ukázalo, že v roce 1969 Vatikán kontroloval zahraniční akcie v hodnotě 5 miliard dolarů, což bylo dvakrát víc než v případě Velké Británie. »Svatá« stolice ukládá svůj kapitál například do stavebnictví, do prodeje minerálních vod, do heren v San Remo a Monte Carlo, do těžby plynu, do výroby elektrické energie i znamenitých špaget, do dopravy, do turistiky atd.

Vatikánští představitelé nehovoří nikdy nebo téměř nikdy o svém majetku, přidržujíce se aforismu Pavla VI., který řekl, že »církev by nejen měla být chudá, ale měla by tak i působit«, nebo »papež není tak bohatý, jak se obecně myslí«. Ze solidního mezinárodního časopisu *Europe Yearbook*, vydávaného každoročně v Londýně, se dovídáme, že »poprvé Vatikán zveřejnil rozpočet »Svaté« stolice v roce 1979, když deficit představoval 21,1 mil. dolarů. V roce 1981 tento deficit vzrostl na 28 mil. dolarů.«

Jako každý velký podnikatel, ani Vatikán se nemůže obejít bez vlastních bank. Institut církevních záležitostí (IOR) čili vatikánská banka je nejen velice vlivný peněžní ústav, ale má i mimořádné postavení. Od mnoha jiných bank se liší tím, že má přísně vybranou klientelu. V ní si může otevřít účet pouze ten, kdo žije nebo pracuje ve Vatikánu, členové římské kurie, představení církevních řádů, vysocí církevní hodnostáři a kromě nich jen úzký okruh italských občanů. »Být klientem vatikánské banky« - píše *Expresso* - »to znamená kromě prestiže ignorovat finanční a daňové zákony Itálie a mít možnost převádět peníze do kteréhokoli státu na světě.« Největší vklad samozřejmě náleží Svatému otci a disponuje jím státní tajemník. Celková výše vkladů se v průběhu roku pohybuje kolem 650 miliard lir. Je to skromná suma ve srovnání s celkovými vklady velkých i středních italských bank, ale přesto značná s ohledem na počet klientů.

V roce 1982 se v Itálii provalil velký finančně politický skandál, jehož hlavní postavou byl Roberto Calvi, šéf největší soukromé banky v Římě - Banco Ambrosiano (jak uvedla stanice BBC 25.6.1998, po 13.00 hod., tohoto muže nazývali v Itálii »Boží bankéř«, neboť měl ty nejtěsnější vazby na Vatikán). Veřejnost se dozvěděla, že vatikánská banka převedla do této banky značný obnos a že prezident vatikánské banky P. Marcincus udržoval s Calvim »přátelské styky«. Tento muž, jak se dalším šetřením prokázalo, se nezabýval pouze peněžními machinacemi, ale financoval také italské politické strany, především křesťansko-demokratickou a socialistickou, které mu poskytovaly záštitu a ochranu. Calviho jméno se také vyskytovalo na seznamu členů tajné zednářské lóže P-2 (potvrzeno i BBC 25.6.1998 po 13.00 hod), která připravovala v Itálii převrat, a byl také ve spojení s bankéřem italské mafie M. Sindonim, rovněž členem P-2. Výsledky soudního vyšetřování odhalily nezákonné finanční operace Banco Ambrosiano, uskutečňované za podpory a bezprostřední účasti IOR. Krach finančního krále Calviho a skandální zveřejnění jeho styků a afér vyvolalo paniku mezi všemi, kdož využívali jeho služeb. Calvi, zbavený ochrany mocných, uprchl do Anglie a po několika dnech byl nalezen oběšený pod jedním z londýnských mostů.

V průběhu vyšetřování této aféry se v několika souvislostech vyskytlo i jméno arcibiskupa Marcincuse, který řídil vatikánskou banku, ale byl také členem vedení filiálky Banco Ambros-

siano v hlavním městě Bahamských ostrovů Nassau...

Vedle vatikánské banky IOR má »Svatá« stolice k dispozici i jiné finanční ústavy - Banco di Roma a Banco di Santo Spirito v Římě a dokonce i bankovní dům Rothschildů. Nejsou tajné ani vztahy s bankami v Ženevě, Londýně a New Yorku. Je také známo, že Vatikán vlastní značné množství zlata, jehož převážná část je ukryta na jedné vojenské základně v USA.

Účast Vatikánu na finančních operacích amerických, švýcarských, francouzských a lucemburských bank, stejně jako akciové podíly v průmyslových společnostech, přinášejí Vatikánskému městskému státu vysoké důchody, vyjádřené v milionech dolarů.

Dalším zdrojem příjmů je už zmíněný turistický ruch, k němuž patří i různá svatá procesí a poutě do Říma. Hromadné návštěvy věřících organizuje většinou velká cestovní agentura Pellegrinatio romana ad sedem Petri. Statisíce věřících, přijíždějících do svatého města, nejsou zpravidla ubytovány v hotelích, ale ve 126 klášterech, které mají pro tyto účely k dispozici 12 000 cel. Ve sféře turistiky zůstává po léta hlavním zdrojem příjmů obchod se suvenýry a »svatými« předměty: prodávají se šátky s obrazem Jezulátka, dlouhohrající deska s hymnou Milostivého léta, které bývá vyhlašováno jednou za 25 let, talířky s portréty posledních papežů, kovové a plastické modely náměstí sv. Petra atd. Převážnou část těchto suvenýrů vyrábějí a prodávají církevní organizace.

Doplňkové příjmy poskytují filatelie a numismatika, zaměřené rovněž na návštěvníky Vatikánu. V maringotce postavené na náměstí sv. Petra, kterou Výbor pro ochranu historických památek nazval »přízračnou nehorázností«, se jako na dračku prodávají barevné vatikánské známky a mince s papežovým profilem.

Vatikán má také svou rozhlasovou stanici, vysílající ve 24 jazycích, a televizní studio, které obnovilo svou činnost v roce 1983... Kromě toho papežovi patří jeho letní rezidence za hranicemi Říma - Castel Gandolfo." (B.A. Pečnikov: *Sedm + 1 nejmenších v Evropě, Praha, 1989, str.156-159*).

6.8 Vatikán dýchá díky jezuitům

Toto všechno Vatikán udržuje prostřednictvím svých vojáků, své armády a strážců katolické víry, jezuitů. Jsou to nejobratnější obchodníci, nejrafinovanější bankéři, největší magnáti a nejsilnější akcionáři. Navenek může papež působit velmi skromně a prostě (i například jeho ochranka už stála státní pokladnu každé země, kterou navštíví, neuvěřitelné statisíce a miliony dolarů) a hlásat chudobu a jeho nejoddanější jezuitští ochránci a pomocníci mohou skládat třeba i tisíce slibů z chudoby, ale na veřejnost prosakující informace o neuvěřitelných bohatstvích papežské církve a Vatikánu jsou více než výmluvné a současně i alarmující.

Můžeme konstatovat, že jeden z původních záměrů papežského stolce se již téměř podařil naplnit.

O tom, že Vatikán spolu s jezuitu zasahují i do vědy a vědeckých informací není třeba vůbec pochybovat. V katolických kruzích je známo, že například otcem teorie Velkého třesku je nazývaný belgický jezuitský kněz, kosmolog G. Lemaitre, prezident pontifikální akademie, a proto je tato teorie přijímána nejen papežem, ale i všemi katolickými vědeckými kruhy a katolickými astronomy. (*Universum - revue přírodovědecké a technické sekce České křesťanské akademie, č. 18, léto, ročník 1995, str. 26*)

Vatikán také podporuje evoluční teorii i o přirozeném vývoji člověka z prvotních, primitivních organismů, aby rozleptal učení protestantů o tom, že stvoření světa popisované v prvních třech kapitolách knihy Genezis (1. knize Mojžíšově) v Bibli platí doslovně, skutečně.

Všemožně se Vatikán snaží budovat astronomické a meteorologické observatoře, vědecké akademie a ústavy, univerzitní fakulty atd. a to všechno pak sloučit pod papežskou akademii věd, což je jedna z cest, jak znovu monopolně rozhodovat o veškerém dění na této planetě.

Například asi 45 km od papežovy rezidence ve Vatikánu stojí astronomická observatoř

vedená a obsluhovaná jezuitskými kněžími, z nichž většina má doktorát z astronomie. Tato observatoř vznikla na podnět papeže Řehoře roku 1891 jako odpověď na nařčení, že římskokatolická církev se rozešla s vědou a že její dogma odporuje vědeckým objevům. Velmi pomalu a hlavně potichu se katolická církev omluvila astronomům, zvláště pak Galileovi za jejich podporu Koperníkovy teze o rozmístění a funkci Slunce a Země ve vesmíru. Její omluva těmto prvním vědcům - astronomům přišla až v roce 1992! Vatikán také pomohl vybudovat nejmodernější observatoř v USA v Arizoně. Ta je rovněž obsluhována jezuitskými knězi. V obou observatořích provádí Vatikán vědecká astronomická pozorování a pátrá po možnostech, jak se dostat nahoru i do těch nejzažších kosmických prostorů. Výsledky z pozorování vyhodnocují jezuitští doktoři astronomie, Vatikánská vědecká rada a mnoho světových observatořích, s nimiž vatikánské astronomické ústavy spolupracují. **(Radiožurnál, 12.4.1998, citace z BBC, 8.30.)**

V souvislosti se vstupem jezuitů na vědecké pole v moderním rouchu je Vatikán zapojen i do těch nejsložitějších počítačových bankovních a ekonomických sítí. Prostřednictvím svých jezuitských kněží ovládá vojenskou i civilní počítačovou techniku na velmi vysoké úrovni.

Jak uvedl také jeden z tvůrců vyhledávacího programu Alta Vista, nejvíce elektronických dotazů přes program Alta Vista na internetu má právě Vatikán. Mnoho států, jako například Filipíny, Malta apod. má také veliké množství dotazů, ale Vatikán vede jednoznačně. **(Radiožurnál, 13.4.1998, 11.20 hod., pořad Megabyt)**

Mnoho jezuitů je dnes také zapojeno do atomového výzkumu a do vývoje nových zbraní.

I když jsou všichni vědci, jsou stále věrnými vykonavateli generálových a papežových příkazů a je velmi nebezpečné (jak ještě uvidíme) tento fakt pustit ze zřetele.

6.9 Svědectví o dnešním postavení a akcích jezuitů

Závěrem tohoto prvního svazku se podívejme ještě na rozhovor mezi exjezuitským knězem, doktorem Albertem Riverym, kterému se podařilo z mnohaletého působení v řádu jezuitů vymanit a utéci a Jackem Chickem, autorem pronásledované knihy: *Kouřová clona* popisující prsty Vatikánu ve světovém dění od počátku druhé světové války až po naši současnost. Z tohoto rozhovoru je již více patrné, jaký záměr Vatikán chová a kde všude má k tomu své věrné vojáky Tovaryšstva Ježíšova nasazený:

"Zeptal jsem se Dr. Rivery na to, jaké instrukce dostával ve Vatikáně, když byl jezuitským knězem. Zajímalo mě, zda mu bylo alespoň stručně nastíněno, jak se chce Vatikán zmocnit Spojených států.

Řekl, že Spojené státy jsou naočkovány už od dob Poutníků. První přistěhovalci do Ameriky, kteří dobře věděli, jak pracuje inkvizice a jak římskokatolický systém masakruje křesťany, začali přijímat zákony, kterými se snažili, aby se jezuité do této země nedostali a aby byla zákonem zakázána mše..., aby se tím chránili před převzetím moci Vatikánem. To byla křesťanská společnost hluboce zasažena nevěstkou ze Zjevení.

Jezuité začali připlouvat do Ameriky již s druhou skupinou Poutníků. Skrývali se pod různými jmény. Po létech za nimi Vatikán poslal do kolonií zástupy katolických rodin z Anglie, Irska a Francie, které vystupovaly jako protestantské rodiny. To byla setba. Pořádali tajné mše navzdory zákonům. V té době nesměl žádný katolík zastávat žádnou funkci v občanské vládě. Jezuité zajistili, aby byla tato část amerických dějin vymazána a odstraněna.

Další velké tažení jezuitů mělo za úkol zničit nebo ovládnout všechny křesťanské školy po celé Americe. Po celé léta se jezuité pokoutně dostávali do zvláštních výborů školních učitelských sborů, aby tam omezovali důraz na Bibli a nahrazovali ji psychologii, jaká je v Duchovních cvičeních Ignáce z Loyoly, zakladatele Tovaryšstva Ježíšova. Později vyrostly jako houby po dešti napříč národem školy a univerzity pod vedením jezuitů. Dnes je jich pravděpodobně víc než všech křesťanských škol a kolejí dohromady.

Třetím obdobím bylo jejich tažení na soudní dvory, zákonodárství a všechna odvětví soudnictví, aby zde vystupovali jako soudcové a právníci a mohli manipulovat Ústavou USA ve svůj prospěch, až by ji změnili jak oni potřebují. Kdyby se jim to podařilo, zarazili by do politiky klín, kterým by se zmocnili politických stran. Dále zabrali vojenství a noviny. Dokonce už v době Lincoln byla více než polovina novin ve Spojených státech řízena z Vatikánu.

Zeptal jsem se Dr. Rivery: *»Jak vypadá obraz vojenství dnes? Do jaké míry je pokatoličtění?«*

Dr. Rivera odpověděl: »To je strašlivé.«

Potom jsem chtěl vědět, jak je na tom politika.

Dr. Rivera řekl: »To je ještě horší.«

Dále jsem se dotázal: »A co katolické struktury v soudnictví?«

Dr. Rivera potřásl hlavou a dodal: »To je VELMI mrzuté, protože do této oblasti jezuité skutečně silně pronikli. Většina soudních rozsudků překrucuje nebo převrací Ústavu Spojených států amerických, a tak nás zbavuje svobod a připravuje cestu anarchii a konečnému převzetí moci nad Spojenými státy.«

Pak jsem podotkl: »Jedná se tedy o přípravu na budoucí inkvizici?«

A Dr. Rivera řekl: »Přesně tak. Nejprve ale na anarchii. Bylo nám sděleno, že po všech těchto letech průniků a infiltrace, je ke konečnému převzetí moci potřeba podněcovat vzburu a anarchii. Potom se římskokatolická instituce bude moci ujmout moci politicky, vojensky, po stránce vzdělávací a náboženské, to znamená, než k tomu budou mít nějaký zákonný podklad, aby to mohli učinit, a tímto podkladem bude konkordát, který už byl připraven a je už projednáván. Právě v současnosti vidím, jak se naplňuje to, co jsem se dozvěděl kdysi ve Vatikánu.«

Potom jsem mu řekl: »Stojí Vatikán v pozadí naší současné recese a ekonomické situace? Má nás tím uvést do budoucích povstání?«

Dr. Rivera řekl: »Ano, přesně tak. Právě nyní můžete vidět, že Vatikán si s ekonomikou zahrává různé triky. Svět prochází ekonomickou krizí a Vatikán se nás snaží přesvědčit, že se ho také dotýká. To je ovšem pouze zástěrka.«

Dále jsem uvedl: »Co možné stávky? A jak dalece se zapojují do odborů?«

Dr. Rivera odpověděl: »To římskokatolická instituce připravila dobře, protože odbory v této zemi vedou jezuité. Znamená to tolik, že odbory si nedají pokoj, dokud neuvidí, že se nezhroutila VŠECHNA průmyslová odvětví.«

Zeptal jsem se: »Jakou vidíte naději pro Spojené státy? Bude to oživení mezi křesťany, kdy začnou skutečně odhalovat Řím a kazatelé to začnou kázat z kazatelny, nebo už je příliš pozdě?«

Odpověď Dr. Rivery: »Nikdy není příliš pozdě, protože to je v rukou Božích. Studium Písma svatého a ze své osobní zkušenosti s Nevěstkou celým svým srdcem věřím, že, prorocky řečeno, Bůh svá proroctví naplní a že umožní, aby se tato proroctví uskutečnila ve Spojených státech. Je to však otázka času. Teď se bavíme spíše o tom, že Bůh může buďto zkrátit nebo prodloužit dobu, dokdy se uskuteční tyto události. Římskokatolická instituce pocituje vliv vašich publikací a poselství, které nám Bůh dal v uplynulých dnech, v tom smyslu, že oni sami vědí, že kdyby provedly určité plány, lidé by je okamžitě odhalili a rozpoznali by, o co Vatikánu jde.

To je jedno z dilemat, kterým právě dnes čelí. Kdyby nebylo těchto publikací, které tiskneme, byli bychom už v úplně jiné situaci. To znamená, že Bůh uděluje každému křesťanu, kazateli i církvi ve Spojených státech, aniž by si toho sami byli vědomi, a dokonce i těm, kteří se nám protíví, více času, aby mohli křesťané zareagovat.

Jestliže v těchto prorockých dobách jednáme podle Boží vůle proti trikům, programům a činnosti nevěstky ve Spojených státech, potom nebudeme schopni ji zničit. Nebudeme schopni ji zastavit. Ale budeme moci udělat tyto dvě věci: Za první: přinášet poselství evangelia ztracenému římskokatolickému lidu. Za druhé: budeme mít dostatek času, aby si křesťanská cír-

kev uvědomila, že její poslání je zde a teď - ne zítra. A Bůh jenom čeká na církev, až bude jednat tak, aby potlačovala mocnosti zla, mocnosti temna, papeže, jezuity a katolickou instituci, aby nemohli páchat zločiny, ke kterým se chystá v okamžiku, kdy dosáhne absolutní nadvlády nad Spojenými státy.«

Pak jsem řekl: »To jsou tedy informace, které jste získal ve Vatikánu při učení od Augustina kardinála Bea a jezuitského generála Pedra Arrupeho?«

A Dr. Rivera řekl: »Ano, a také od předcházejícího jezuitského generála.« ” (Jack T. Chick: Smokescreens, Kalifornie, USA, 1983, str.75-79)

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 2

JEZUITÉ V EVROPĚ BĚHEM 16. A 17. STOLETÍ

Období působení jezuitského řádu v 16. a 17. století v některých
evropských státech

7. Itálie, Portugalsko, Španělsko (103), 8. Německo (119), 9. Infiltrace němec-
kých protestantů (127), 10. Rakousko, Tyrolsko, Štýrsko, Uhersko, Solnohrad-
sko (133), 11. Švýcarsko, Belgie, Holandsko (149), 12. Polsko, Švédsko a Rusko
(155), 13. Čechy a Morava (163), 14. Anglie (197), 15. Francie (209)

1998

SVAZEK 2

JEZUITÉ V EVROPĚ BĚHEM 16. A 17. STOLETÍ

Kapitola 7

Itálie, Portugalsko, Španělsko

7.1 Boj jezuitů proti valdenským v Itálii

“Kolébku Tovaryšstva Ježíšova,” H. Boehmer napsal, *“je Francie. Svůj program a ústavu však tovaryšstvo získalo v Itálii. Proto také v Itálii zapustilo své kořeny a odtud se pak šířilo i do zahraničí.” (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 82)*

Itálie byla reformací v 16. a 17. století těžce zasažena. Valdenští, kteří středověk i navzdory pronásledování přežili a usadili se na severu a na jihu poloostrova, se v roce 1532 připojili ke kalvinistické církvi. Jejich vlivem se reformace šířila všemi směry. Byli v Evropě mezi prvními, kteří měli překlad Písma svatého ve svém mateřském jazyku. Měli tedy ryzí a nefalšovanou pravdu, a to z nich učinilo terč nenávisti a pronásledování od katolíků všude, kde působili.

Římského katolického draka, dominikánskou inkvizici a jezuitský řád - své tři nejúhlavnější nepřátele odhalovali valdenští v jejich nenávisti vůči pravdě a vůči Bibli se vši jistotou, neboť znali biblické texty lépe, než samotný papež. Na základě Bible demaskovali piemontští kazatelé ducha papežství a ducha všech tehdejších papežských řádů mezi svobodně uvažujícími prostými i vzdělanými lidmi s takovým úspěchem, že ani jejich pronásledování nemohlo zastavit a zničit reformaci, kterou šířili. Biblí lámali okovy Říma a likvidovali ducha pověrečnosti. Vyprošťovali z kněžského pouta zpovědi, osvobozovali od kupování odpustků, placení poplatků, od sebetýrání, asketismu a od vstupů do klášterů. Své posluchače vedli ke Kristu jako k nejvyššímu osobnímu Knězi. Se vši přesností a určitostí odhalovali, jak je Bible v rukou jezuitů, dominikánů, františkánů a dalších překrucována a tak namířena a zneužívána proti člověku.

Tím valdenští zachraňovali tisíce lidských životů, které by se již málem daly uzavřít do klášterních cel, aby tam dlouhé hodiny klečely nebo ležely na vlhké kamenité podlaze, byly týdně bez jídla, bičovaly se a týraly své tělo do krve, dokud by nepadly do hrobu bez jediné jiskřičky naděje na odpuštění osobních hříchů a tím i na úlevu svému svědomí.

Historie valdenských je obdivuhodným svědectvím o odvaze, věrnosti, lásce k pravdě, statečnosti a nekonečném prolévání jejich nevinné krve.

Proti vysvobozující pravdě Bible se Římu bojovalo opravdu jen velmi těžko. Krev valdenských byla setbou. Tam, kde byl umučen jeden valdenský posel, vyvstalo deset jiných. Boj se zdál být nekonečný a Řím zuřil. Papež nakonec nařídil, aby *“tato zhoubná, ohavná sekta škůdců byla rozdrčena jako klubko jedovatých hadů, odmítnou-li se zřeknout svého učení”* (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 16.*)

Do boje byla zpojena papežská elita - jezuité. Za podpory Říma se vydali do Piemontu a Savojska, tedy přímo do míst, kde valdenští měli svá stanoviště. Zde se jim podařilo nenápadně usadit a již v roce 1560 dostali od tamnějšího vévody ze Savojska, Emanuela Filiberta, dva domy, ve kterých zřídili kolej s noviciátem pro výuku jezuitů proti reformaci valdenských.

Na nátlak a intenzivní naléhání papeže Pia IV. se vévoda jen velmi nerad pustil do boje proti valdenským, které do té doby nechával žít v míru. Jezuitský generál Lainez poslal vévodovi navíc obratného pomocníka, jezuitu Antonína Possevina, který neznal žádné lidskosti. Různě se maskoval, přestrojoval a tvářil jako reformátor, dokud shromáždění valdenských nevyslídil. Pak tam vždy s vévodovým vojskem vtrhnul a na valdenských činil tak ukrutná zvěrstva, že i vojákům vstávaly vlasy hrůzou na hlavě, když z takového zmordovaného shromáždění nakonec odjížděli.

A co víme o otci Possevinym? *“Šel za katolickou armádou jako vojenský kněz (kurát) a doporučoval vyhubení všech kacířských kazatelů upálením jako nutný a svatý čin.”* (H. Bohmer, *Les Jesuites, str. 89*)

Ze zpráv tohoto jezuitu se dozvídáme, že vévoda Filibert uspořádal na základě jeho přemlouvání a štvání proti valdenským *“kacířům”* mnoho krvavých pronásledování. Nic nezlehčovalo tu okolnost, že to bylo proti jeho vlastním poddaným. Do dějin se zvláště zapsalo vojenské pronásledování v roce 1561, při kterém dal jezuita Possevin mimo jiné upalovat valdenské kazatele co nejmenším ohněm, který musely udržovat jejich vlastní ženy a děti. Vůči tomu vznikl tak tvrdý odpor ze strany věrných valdenských, že odvetou ze strany jezuitů a vojska pak následovalo jejich nejdrastičtější umučení.

Totéž se přihodilo v Kalábrii, v Casal di San Sisto a v Guardia Fiscale. *“V těchto masakrech měli prsty jezuité; měli spoustu »práce« s tím, aby obraceli své oběti na víru...”* (J. Huber: *Les Jesuites, str. 165*)

Následkem toho se valdenští v ostatních částech Itálie odhodlali k naprosto zoufalému odporu proti vévodovým vojákům. Přestože neměli žádné zbraně a žádné bojové zkušenosti, nečekaně zvítězili a téměř všechno Filibertovo vojsko pobili. Tak byl nakonec vévoda přinucen vyjednávat s valdenskými o míru. 5. června 1561 s nimi podepsal smlouvu, kterou se valdenským potvrdovala a zaručovala trvalá náboženská svoboda.

7.2 Jezuitská protireformace ve svobodných italských zemích

Na základě protireformačního plánu byli jezuité v průběhu 16. a 17. století rozšířeni po celé Itálii. V Parmě a na dvoře ve Farnese i v Neapoli byli dokonce plně u moci. Jejich uchycení a postavení téměř v každém italském městě podporovaly pověry, kterými Řím tato města udržoval ve strachu a bázi před papežem. Ovšem jezuité nebyli ve všech městech vítanými společníky, jak to ve svých spisech rádi vyzdvihují. Historie ukazuje, že i v Itálii byla města a dokonce i celé krajiny, které si svobody vyznání, svobodné vůle a svobodného rozhodování velmi vážily.

Jezuitům se lší podařilo dostat například do svobodné Republiky benátské, ale i do veltínské krajiny na severu Itálie, kde měli už hned po svém prvním vstupu veliké majetkové neshody, při kterých pro svůj řád chtěli získat domy, pozemky a velký obnos peněz. A tak dostali okamžitý zákaz vstupu a zákaz jakéhokoliv působení v celé veltínské zemi. Tento zá-

kaz trval až do roku 1631, kdy byl potom zrušen, neboť se ukázalo, že veltínská země byla stejně plná tajných jezuitů a již nebylo moci je odtamtud vystěhovat.

Z Veltínska odešli jezuité do sousedního grisonského kraje, kde národní shromáždění uznalo jezuitu za nebezpečnou organizaci jdoucí hlavně po majetku, a tak i z tohoto kraje dostali okamžitou výpověď a nekompromisně byli přinuceni ji ihned uposlechnout.

V Benátské republice se setkávali jezuité také s odporem, zvláště když vyšla najevo aféra, že na šlechtici Ondřeji Lippomanovi vylákali veliký rodinný majetek, který se rozprostíral u Padovy a který byl jedním z pilířů tehdejší benátské ekonomiky. Sám benátský parlament nakonec zkonstatoval, že chování jezuitů úplně odporuje vlastnostem žebravých řádů a hlavně slibu dobrovolné chudoby, který *“oni tolik staví na odiv, ale přitom se nestydě pachtí jen po obohacení svého řádu a sebe samých”* a odmítl Lippomanovův bohatý majetek jezuitům vydat.

Jezuité se však nevzdali a podnikli mnoho diplomatických kroků a když ani to nepomohlo, podplatili milenku předsedy tehdejšího senátu, dóžete Františka Venerieriho, aby ho k vydání majetku přemluvila. Tímto způsobem přece jen nakonec dosáhli svého.

Stejným nebo podobným způsobem nabyli jezuité ještě dalšího ohromného benátského bohatství. To skončilo za zdmí papežského Říma. Nakonec měli benátská duchovní příjmy přes jedenáct milionů dukátů a mnoho set milionů bylo utopeno v kláštorech a pozemcích, které přes jezuitský řád Řím získal.

Tím Benátská republika silně zchudla, neboť se z církevního majetku neodevzdávaly žádné daně do státní pokladny, takže nakonec musela vyhlásit pro všechny duchovní milionářskou daň a daň z dědictví a darů. To se pochopitelně papeži nelíbilo a po ostrém konfliktu, který vyvolali jezuité a na základě přímluv jezuitů u papeže, vydal Řím dne 5. dubna 1606 klatbu na Benátky s platností po celé Itálii.

Benátský senát proti tomu vydal ostrý protest a odplatou vydal příkaz ke zrušení stavění kostelů, zakázal prodávat majetek duchovním a vydal nařízení ke vzniku civilních soudů nad duchovními, které vyhlásil za zločince a padouchy. Benátská vláda sice dovolila v již postavených kostelích dál pořádat bohoslužby, ale zakázala svobodný pohyb benátských duchovních z kláštera do kláštera a z města do města.

Při těchto nařízeních se jezuité chovali obojetně. V Benátkách byli Benátčané, před papežem v Římě byli štváči proti republice. Benátská vláda se to však dozvěděla a ještě téhož dne vydal parlament nařízení k odsunu jezuitů z Benátské republiky do tří dnů. Byli prohlášeni za *“papežovy nejotročtější služebníky a mluvčí ...”*

Jezuité to však očekávali, a proto všechny své tajné a důležité knihy a veškeré zlaté a stříbrné vybavení z kostelů jako nádoby, svícny, kování oltářů a křížů, kříže i sošky, dále drahá roucha, peníze a drahokamy uschovali ke svým španělským přátelům. Ve svých kláštorech a kolejích spálili všechny kompromitující materiály, takže benátská vláda po nich našla jen hromady popela.

Přesto se však našly koleje (kupodivu i přímo v samotném Padově a Bergamě), ve kterých tento materiál zůstal, protože vystěhování jezuitů bylo od tamtud tak rychlé, že ze svých archivů nestačili zlikvidovat ani list. Tento materiál, jak potom Benátčané sami viděli, byl hlášením, které jezuité posílali pravidelně každý týden do Říma. V těchto hlášeních zevrubně popisovali státní a rodinná tajemství, která jim byla svěřena při zpovědích.

Benátčané tak na základě těchto spisů poznali, jak jezuité zneužívali zpovědnic, přemlouvajíce v nich manželky a jejich děti, aby svým manželům a otcům, pokud jsou vyobcovány z církve nebo je na ně dána klatba, odmítaly manželskou a rodičovskou poslušnost.

Když francouzský velvyslanec v Benátkách, Canaye, podával králi Jindřichu IV. zprávu o tom, co se v Benátkách dělo, napsal přitom také, že vládní benátská komise našla v kolejích v Padově a Brescii mnoho spisů, ve kterých jezuité popisovali různé varianty na zřízení přímé jezuitské vlády v Benátkách a různé varianty k uchopení moci násilím, kdyby se Benátská

republika nechtěla dobrovolně podvolit. Na základě toho vybídl velvyslanec krále Jindřicha IV. k maximální opatrnosti při jednání s papežem a aby se vyvaroval jakéhokoliv kontaktu s jezuitu.

Na základě písemných materiálů nalezených v jezuitských kolejích bylo zahájeno proti jezuitům soudní vyšetřování. Při něm vyšlo mimo jiné najevo i to, že jezuité ve svých kolejích už vychovávali své vlastní budoucí benátské senátory a politiky, kteří měli za úkol dostat se do benátského senátu a parlamentu a připravit tam pro jezuitu půdu k převzetí moci.

Na základě těchto faktů bylo dne 14. července 1606 usneseno, že jezuité jsou na věčné časy z Benátské republiky vypovězeni. 18. srpna 1606 vydala vláda navíc zákaz jakéhokoliv dopisování si s jezuitským řádem a kdo se z Benátčanů vyučoval na zahraničních jezuitských školách, musel se okamžitě vrátit domů. Veškerý jezuitský majetek byl zabrán a ostatním řádům byla udělena přísná pravidla chování.

7.3 **Nenápadný návrat jezuitů do Benátek**

Jezuité vyčkali, až se situace uklidní a po několika desetiletí znovu začali, i když zprvu nenápadně, intervenovat u papeže, aby působil na Jindřicha IV. v tom směru, aby se jezuitský řád mohl znovu do Benátek vrátit. V Benátkách bylo v té době už mnoho tajných jezuitů, kteří pro oficiální přijetí řádu připravovali v benátském parlamentu půdu. Ale stále se to všechno dělo tajně a stále tu byl *Dekret o vyhnání jezuitů z Benátek*, který byl nutno napřed zrušit. Bylo potřeba zahájit oficiální cestu.

Přes jezuitu Cottona, který se stal zpovědníkem krále Jindřicha IV. se jezuité tajně dostali také až do nejtěsnější blízkosti krále. Cotton při zpovědích na krále naléhal, aby obnovil jezuitský řád v Benátkách a stejný tlak činil na Jindřicha IV. i papež. Přesto však byl *Dekret o vyhnání jezuitů z Benátek* zrušen až po 59 letech.

Návrat jezuitů do Benátek byl umožněn vytrvalou diplomacií ze strany jezuitů a s pozhledáním papeže, při kterém Řím vyvíjel nátlak na benátské politiky a na Jindřicha IV. Jezuité dosáhli svého cíle, ale od doby svého návratu v roce 1656, tedy ještě před zrušením dekretu, měli v Benátské republice už jen nepatrný vliv ve srovnání s tím, jaký vliv tam měli v minulosti. Obyvatelstvo si velmi dobře pamatovalo jejich destruktivní vliv na celou republiku.

7.4 **Úspěchy jezuitů v Itálii**

Avšak v ostatních městech Itálie, zvláště, která již byla plně v područí papeže, slavili jezuité nebyvalé a dlouhotrvající úspěchy, jak o tom píší různí historici.

“V Itálii dosahovali jezuité neobyčejných úspěchů. Řád byl určen pro obyčejné lidi, ale byl dobře přijímán od princů i šlechticů. V Parmě se Duchovním cvičením podrobily i nejvýše postavené rodiny. V Benátkách vykládal Lainez evangelium sv. Jana před shromážděním šlechticů a v roce 1542 byla v tomto městě založena jezuitská kolej. V Montepulcianu doprovázeli občané města Francisca Strada, když žebrol po ulicích. On, jako vůdce, zaklepal na dveře a jeho druzi přijímali almužny. Ve městě Faenza se jezuitům podařilo zastavit protestantské hnutí, které započal výmluvný Bernardino Ochino a celá řada škol a společností na podporu chudých. Toto je pouze několik příkladů z mnoha dalších, které svědčí o jejich popularitě a úspěchu.” (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 412*)

H. Boehmer si navíc všímá narůstajícího počtu kolejí (128) a jezuitských akademií (1680) a shrnuje vliv jezuitů v Itálii slovy: *“Historie italské civilizace během 16. a 17. století překvapivě odhaluje výsledky jejich působení. Pokud obhajovala vzdělaná Itálie víru a obřady církve, pak byla zároveň nadšená asketismem a misijní činností jezuitů. Pokud znovu a znovu skládala zbožné církevní básně a zpěvy a pokud znovu a znovu obětovala štětce malířů a dláta sochařů k tomu, aby vyvyšovala náboženský ideál, pak je to všechno jen kvůli tomu, že vzdě-*

lanější společenské třídy tak byly navedeny na jezuitských kolejích a ve zpovědnících.” (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 82)

Jak ještě uvidíme, zpovědnice byla jednou z nejmocnějších nástrojů jezuitů a ostatních řádů. Pomocí zpovědi Řím neustále udržoval a libovolně rozšiřoval svou moc, jak potřeboval a nebylo na zemi síly, která by mu v tom zabránila.

H. Boehmer dále píše, že právě u katolických náboženských ideálů zmizela “*dětská jednoduchost, radost, duchaplnost a prostá láska k přírodě...*

Žáci jezuitů jsou daleko klerikálnější, oddanější a zaujatější zachováváním Loyolových vlastností. Jsou vychováni pomocí extatických vidění a osvícení. Doslova se opíjejí vykreslováním strašlivého umrtvování těla a brutálního mučení mučedníků. Potřebují k tomu okázalost, nablýskanost a herectví. Od 16. století italské umění a literatura tuto morální proměnu věrně předvádí ... Nepokoj, okázalost a šokující nároky, které charakterizují tvorbu tohoto období, nabuzují pocit odporu místo sympatie k víře, kterou mají tato díla vysvětlovat a oslavovat.” (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 82)

Brutalita, sadismus a ponurost na jedné straně a okázalost, nablýskanost a přemrštěnost barev na druhé straně je pro tovaryšstvo znamením *sui generis*, to je znamení “zvláštního druhu”. Nevidíme totéž umění Loyolových synů i v dnešních filmech světové kinematografie? Jak si později ukážeme, je to právě vliv této jezuitské “etiky a morálky”, které přinesly světu horor, bestialitu a brutalitu až na filmová plátna.

A tohoto jezuitského ducha můžeme v Itálii a její kultuře poznávat na každém kroku. U jezuitských a katolických mystiků, kteří byli formováni *Duchovními cvičeními* se nám může zdát láska ke všemu znetvořenému, smrtelnému, okázalému a divadelnímu podivná a nepochopitelná. Ale jestliže v ní odhalíme základní jezuitský cíl, zapůsobit na mysl hrůzou a stresem, jak je ukázáno v předchozích kapitolách, pak pochopíme. Krása v děsu, hrůze, stresu a strašidelnosti je pouze aplikace jezuitského pravidla *účel světí prostředky*, které řád úporně a neustále aplikuje v umění a literatuře stejně jako v politice, ekonomii a v morálce.

7.5 Portugalsko roku 1540, první jezuité

Portugalsko bylo vyvolenou zemí řádu. Bylo ze všech cizích zemí nejprvnější, ve které se jezuité usadili. Dokonce ještě před oficiálním potvrzením řádu roku 1540 se první dva jezuité, František Xavier a Šimon Rodriguez dostali až na královský dvůr, neboť si je portugalský král Jan III. vyžádal osobně. To se uskutečnilo na základě doporučení několika kolejí a nemocnic, které k vydání kladného posudku přiměli sami jezuité. Vstupem jezuitů do Portugalska se však začal psát tragický úpadek portugalského království.

Jezuitský řád se tam skrze tyto dva tovaryše usilovně snažil co nejrychleji rozprostit své síť. Takže “*již za Jana III. (1521-1559) to bylo nejmocnější náboženské společenství v království.*” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 85, 86)

Krátce po svém příchodu založil Xavier a Šimon školy pro výchovu nových jezuitů. Z této školy se pak dostávaly jezuité do všech vládních složek Portugalska a prokázali nejednou službu svému řádu i v jiných zemích, zvláště v sousedním Španělsku.

Roku 1541 na přání krále Jana III. byl František Xavier vyslán do východní Indie, aby tam působil jako misionář v portugalských koloniích a osadách. A jak píše Ranke, “*získal tam jméno a slávu svatého*” (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 413*)

Šimon Rodriguez se stal osobním zpovědníkem a rádcem krále Jana III. Obrovský vliv těchto dvou jezuitů a dalších, kteří přišli později, “*se záhy projevil na dvorech v Madridu a Lisabonu. Stali se zpovědníky šlechticů a rádci vladařů.*” (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 413*)

Po odchodu F. Xaviera se postavení Rodrigueze, jak píše Bílek, ještě více upevnilo a králova přízeň díky benevolentnímu odpouštění při osobních zpovědích ještě více vzrostla. Jezuitům bylo dáno královské kolegium v Coimbre a kostel sv. Antonína přímo v Lisabonu.

7.6 Skandál jezuitů Rodrigueze

Rodriguez se také snažil pro jezuitský řád získat co nejvíce chlapců z bohatých a vysoce postavených rodin. Pokud mu kdokoli vzdoroval, neváhal použít i násilí a psychického nátlaku. Tak byl do jezuitského řádu vtažen i mladý Thitoín, bratr vévody z Breganzy, který byl unesen a uvězněn v jezuitské škole. Vévoda žádal nejen na Rodrigueze, ale i na králi Janu III., aby byl jeho bratr okamžitě od jezuitů propuštěn. Ale jeho žádost král vytrvale zamítl, neboť Rodriguez pohrozil Janu III., že bude-li Thitoín propuštěn, okamžitě se všichni jezuité z Portugalska odstěhují a nebude nikoho, kdo by při zpovědích dával šlechticům i králi rozřešení. A to by se rovnalo situaci, jaká by vznikla při klatbě na krále a jeho šlechtice.

O tomto skandálu se dozvěděl generál Loyola a Rodrigueze z Portugalska odvolal, neboť se obával, že by se to mohlo obrátit proti tamnějšímu jezuitskému řádu. Sám také vydal příkazy k tomu, aby tamnější jezuité nenechali krále samotného a aby se snažili svým vlivem co nejvíce portugalská knížata umlčet a jakýmkoliv způsobem uklidnit, aby jezuité nepřišli o majetek, který již v Portugalsku získali.

Šlechtici, knížata i zástupci celých měst na Janovi III. žádali, aby jezuitský řád ze země vypověděl a neustále na něj naléhali, aby jezuitům zakázal vstup do portugalského království. Ale slabý Jan III. neměl k tomuto příkazu odvahy a navíc mu dělalo dobře, když si mohl hověť ve svých hříchích, které mu pak byly při zpovědích lacině odpuštěny. Kromě toho byl jezuita ujišťován, že jeho neřesti jsou v naprostém pořádku a v souladu s Bibli a, že takové hříchy jsou dokonce královskou ctností a výsadou.

7.7 Jezuitská přetvářka

Marně portugalská šlechtice u krále intervenovali za zrušení řádu. Král byl na straně jezuitů. Ale i samotní jezuité přemáhali každý odpor proti sobě s takovou obdivuhodnou diplomacií, že nebylo možné se proti nim jakkoliv postavit. Každou nevoli, každou bouři utišili lstí a přetvářkou.

Například v Coimbre, kde měli královské kolegium, se na důkaz své pokory a slibu o chudobě někteří členové řádu, kteří vedli předtím veřejně pohoršující život, veřejně bičovali, čímž činili veřejná pokání. Také se snažili učinit co nejvíce veřejně prospěšných skutků. A při tom všem se zkroušenou tváří pak líčili, jak hrozná trpí muka již na této zemi, a že svého předchozího života velice litují. Sami sebe pak označovali téměř za svaté mučedníky.

Tím se veřejnost nejenom uklidnila a zmlkla i ta nejmocnější knížata, ale dokonce tomu všichni uvěřili. Jezuitský řád zahrnul znovu svou přízní a dary, čímž se jezuité opět dostali do předchozího postavení plného cti a slávy.

Následkem toho pak sám generál Ignác z Loyoly naléhal na své tovaryše, aby se nezdráhali přijímat místo zpovědníků v královských a šlechtických rodinách, neboť pochopil, že to je nejrychlejší a nejspolehlivější cesta, jak dosáhnout toho, aby se celé království dostalo pod moc generála a tím i pod moc římského papeže.

Od této chvíle nastal v Portugalsku prudký zvrat. Hospodářský, vědecký i duševní úpadek začal postupovat rychlým tempem.

7.8 Jezuité za panování krále Sebastiana

Po smrti Jana III. roku 1557 nastoupil na trůn jeho tříletý vnuk Sebastian a na jeho místě dočasně vládla jeho babička a vychovatelka, královna Kateřina, manželka Jana III.

Avšak politickými intrikami jezuitů Ludvíka da Camery a Leona Henriqueze byla Kateřina přinucena se vzdát již roku 1562 nejen trůnu, ale dokonce i svého vnuka, kterého musela dát do opatrování a výchovy jeho strýci, kardinálu donu Jindřichovi, který byl však pouhým nástrojem jmenovaných jezuitů a jenž jím prince Sebastiana odevzdal k jeho další výchově.

Jezuité vychovávali mladého prince tak, že mu nejen podkopávali zdraví, ale navíc ho záporně naváděli k takovým hříchům, při kterých se jeho zdraví ještě více zeslabovalo.

Když se o tom Kateřina dozvěděla, napsala 8. července 1571 samotnému generálovi Františku Borgiovi dopis, v němž si na zlobné působení jezuitů ztěžovala těmito slovy:

“Já Vás již v předešlém listu zpravila o tom, v jakém zmatku se nalézá portugalské království působením některých členů z vašeho řádu. Hlavní původce všeho neštěstí jest Ludvík Gonsalva da Camera, jehož vedením princ, k výchování mu odevzdaný, na sebe přijal tak divoké mravy, že tím lásku svých poddaných tak od sebe odvrátil, jako úctu mně povinovanou s očí pustil. Král poslouchá ve všech věcech učitele a zpovědníka svého Gonsalvu s takovou oddaností a podrobeností, jako by byl Gonsalva představeným jeho. Ve všem, co král proti rozumu, proti přírodě, proti mně, proti svým poddaným a proti sobě samému podniká, spravuje se jen radou jezuitů. Okolnost ta jest tím smutnější, an král při způsobu života, jaký se svolením a na ponoukání jezuitů vede, zdraví své podkopává. Aby jezuité Gonsalva a Rodriguez neobmezeně vládnouti mohli v království, zaměstnávají krále předměty chlípnosti a prostopášnosti. Z toho povstává mezi všemi stavy v království nespokojenost a zmatky. Všem lidem jest to pro pohoršení, že jezuité pod pláštěm náboženství a nábožnosti se zmocnili neobmezeného panství nad králem a celým královstvím. Oni zdržují krále, aby se oženil, ačkoli to vyžaduje prospěch země a přání poddaných. - Zdaž toho vyžaduje čest a služba Boží, aby jezuité ovládali krále a celý stát jako své jmění? Sluší to duchu řádu Ježíšova, aby se tak usilovně zasazoval o vládu světskou a o světská důstojenství? Záleží v tom duchu tovaryšstva, že důstojnosti dosáhnuté nadužívá na újmu cti a svědomí králova? Že se vzbuzují pohoršení všech obyvatelů království a vyvolávají nekonečné zmatky ve správě zemské? - Nalézám se v takové tísní nevýslovné, že modliteb Vaší Důstojnosti velice potřebuji. Po zemi této jest veta, a to z příčin, jež jsem Vašnostem na počátku listu svého vyličila. Dovolí-li tomu Vašnostino zdraví, bylo by velmi prospěšno, kdybyste se sem podíval. Neboť byste se sám o pravdivosti toho, co jsem Vaším Důstojnostem v listu mém vyličila, přesvědčil a učinil byste zajisté, seč by Vám lze bylo, abyste tomu odpomohl. Kéž by mi Bůh dal útechy, kteréž duše má v největší míře potřebuje.” (T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.127-128)

Avšak stížnost královny Kateřiny neměla žádný úspěch ani žádnou odezvu. Generál jezuitů Borgia byl s řáděním svých bratří v Portugalsku úplně spokojen, neboť to odpovídalo jeho tajným plánům, ze kterého řádu tovaryšstva vyplývaly veliké výhody a majetková privilegia.

7.9 Zničení krále Sebastiána

Nakonec byl král Sebastián, i když ochotný a “slepý” nástroj jezuitů tomuto řádu nepohodlný. Proto mu jeho zpovědník začal namlouvat, že by měl veliké “křesťanské” zásluhy, kdyby z celé země vyhladil pohanské Maury a v jejich původních afrických zemích zavedl katolické náboženství.

Když byl od svého zpovědníka touto myšlenkou naočkován a utvrzován v tom, že si Bůh přeje, aby to učinil, začala se tato myšlenka ozývat téměř v každém koutu královského paláce. Jezuité nevynechali jeden jediný den, aby mu při různých příležitostech tuto myšlenku znovu a znovu nepodsouvali.

Na druhé straně španělský král Filip II. Sebastiánovi, svému synovci, tento nápad rozmlouval a snažil se mu poukazovat na mnoho faktů, které jasně signalizovaly nesmyslnost takového plánu a neustále ho od realizace takového plánu odrazoval.

Avšak poslušnost jezuitskému řádu byla silnější. A tak i přesto, že Portugalsko nemělo dostatek peněz, ani dostatečnou vojenskou sílu, vypravil se mladý král 24. června 1578 v doprovodu mnoha portugalských šlechticů do Afriky, kde byl však 4. srpna u Alkazar s celou svou armádou marokánským vojskem poražen. Bojiště pokrývalo 12 000 portugalských bojovníků, mezi nimi král a skutečný výkvět portugalské šlechty. Do Portugalska se tehdy nevrátil ani jediný muž.

7.10 Povolání Filipa II. do Portugalska

To byla situace, na kterou jezuité čekali. Svým vlivem se zasadili o to, že na trůn nastoupil jejich další nástroj, kterého již jednou použili, don Jindřich, jehož rádcem a zpovědníkem se stal jezuita Leon Henriquez. Ten ho usměrňoval a řídil přesně tak, jak to generál tovaryšstva potřeboval.

Usměrňoval Jindřicha k tomu, aby ze všech variant nápadníků trůnu ustanovil za dědice portugalské koruny právě španělského krále Filipa II., neboť ho jezuité vytipovali mezi všemi mocnáři jako nejzpůsobilejšího a nejschopnějšího k tomu, aby se stal neomezeným vládařem veliké světové říše s katolickým náboženstvím. Podle tajných plánů jezuitů by se tím učinil konec všemu “kacířství” tehdejších reformátorů.

Ale ještě než bylo o nástupci na portugalský trůn definitivně rozhodnuto, král Jindřich dne 31. ledna 1580 zemřel a zanechal po sobě Portugalsko ve velikém zmatku. V zemi nastal nebyvalý chaos a na trůn si začalo dělat ambice hned několik odpůrců jezuitského řádu najednou.

To bylo ovšem to, čeho si jezuité přáli nejméně a co vůbec nepotřebovali. Proto dal generál řádu příkaz, aby portugalští jezuité urychleně přivolali Filipa II. Ten nabídku ihned přijal a do Portugalska vtrhl s velikou armádou, kde začal ukrutně řádit. Každý, na koho měli jezuité jen malé podezření, že nebyl při útoku krále Filipa na portugalskou říši nápomocen, byl okamžitě zabit nebo umučen k smrti. Nebyly ušetřeny ani katoličtí duchovní, zvláště z jiných řádů. Na rozdíl od prostých lidí však byli většinou přepadeni a potrestáni tajně. Bez jakéhokoliv soudního řízení byli v noci vhozeni do moře tak, aby se utopili. Bílek píše, že ještě dlouho po těchto strašlivých událostech vytahovali rybáři ve svých sítích na místo ryb mrtvolu těchto nešťastníků, mezi nimiž bylo přes dva tisíce kněží. (*str.129*)

Tímto terorem vyhubil Filip II. téměř všechny šlechtické portugalské rodiny vysokého postavení i rodiny zámožných obchodníků a vysoce postavené portugalské duchovenstvo, ale i jiné zámožnější obyvatele.

7.11 Připojení Portugalska ke Španělsku, další intriky jezuitů

A tak tajnou diplomacií jezuitského řádu bylo Portugalsko připojeno ke španělské koruně. Byla to cesta zbrocená krví nevinných obyvatel. Byla to cesta plná kouřícího dýmu z hranic inkvizičních soudů, a to převážně z podnětu jezuitů.

O tom všem však obyčejní, prostí lidé neměli nejen žádných důkazů, ale ani tušení. Jezuitský řád se navenek stále tvářil jako řád žebráků a chudých mnichů, který mezi prostými lidmi odsuzoval masakr, jenž v Portugalsku po vpádu krále Filipa II. zavládl. Řád jezuitů hovořil z kazatelen o boží milosti, lásce a milosrdenství k portugalským lidem. Prostými lidmi byli jezuité stále milováni a byli pokládáni “za hodný úcty a darů”. Politika jezuitů v Portugalsku byla tak vysoká a tak dobře maskována, že ji tehdy prohlédlo jen velmi málo lidí.

Obliba, ale i moc tohoto jezuitského řádu ještě více vzrostla, když jezuité začali pomocí různých spisů a řečí zdánlivě vystupovat proti španělskému teroru. V této době požíval řád u lidí veliké důvěry.

Aby však jezuité zahladili veškeré stopy svého diplomatického vlivu na nejvyšší představitele královské rodiny, rozhodli se vzít do svých rukou veškerou školní výuku a usilovali dostat do svých rukou i výhradní právo na vědy, školy a univerzity. Nakonec se rozhodli, že budou v Portugalsku vládnout pouze oni a sami, bez dalších králů nebo zbylých šlechticů. Nepozorujeme totéž i v dnešní době 20. století tam, kde se jezuitům jedná o velké politické cíle?

Portugalské jezuitské samovládě navíc napomáhal nezájem španělských králů Filipa III. (1598 až 1621) a Filipa IV. (1621-1665) o svou vlastní vládu ve Španělsku, natož potom o vládu v Portugalsku. Pod vlivem jezuitských rádců přenechali tito králové vládu ve Španělsku jezuitům a dominikánům a o portugalské provincii bylo rozhodnuto, že bude pokladnou španělského dvora, ze které se budou hradit všechny výdaje Madridu.

Filip III. v tomto dřívějším portugalském království ustanovil jedinou správní vládu - vládu jezuitů. Pouze v Lisabonu byl královský místodržící jako důkaz toho, že je Portugalsko španělskou kolonií a že Španělsku plně podléhá i po stránce majetku.

7.12 Snaha jezuitů zabrat Portugalsko

Jezuité se ovšem s takovýmto výsledkem svého politikaření nespokojili. Když nedosáhli světové portugalské říše s jednotným náboženstvím v čele s králem Filipem II., chtěli dosáhnout aspoň toho, aby bylo Portugalsko výhradně jezuitským státem, v čele s jezuitským generálem jako králem Portugalska a aby tato země nebyla na ostatních zemích závislá.

Z toho důvodu štváli jezuité mezi Portugalci proti královské rodině a proti samotné důstojnosti španělského krále a šířili zásady římského dvora bulou *O večeri Páně*, kterou byli uvrhováni do klatby všichni, kdo by si k církevním statkům a církevnímu majetku osobovali vlastnické právo.

Tato bula byla vydaná již roku 1362 od papeže Urbana V., potom znovu roku 1567 od Pia V. a rozšířená potom od Urbana VIII. Bula prohlašuje, že z církve jsou vyobcováni všichni "kacíři" a jejich přívrženci a vyhlašuje klatbu nad všemi, kteří vydávají takové zákony a nařízení, jimiž se ruší nebo omezuje papežská moc, dále zákonodárná, duchovní a majetková papežská práva a svoboda kněží a jejich moc a autorita nad světskou mocí. V některých zemích, jako například ve Francii nebyla tato bula nikdy uznaná jako právoplatná a slavnostně ji zavrhl i samotný církevní Tridentský sněm, protože jednoznačně směřuje proti královským výsadám a právům a přiči se i výsadám francouzské církve.

Jezuité dále v Portugalsku zavedli cenzuru tisku podle římského způsobu a popouzeli proti španělskému trůnu ke vzpouře a odboji s tvrzením, že španělský král nemá žádné právo na portugalskou korunu, protože je pouze uchvatitelem, který se trůnu zmocnil protiprávně a že bez dovození papeže proto nesmí svým portugalským poddaným žádné daně ukládat.

Nakonec se jezuité snažili zrušit všechny královské zákony i všechny zákony z předchozích dob. Byly to právě ty zákony, které stále ještě portugalský národ chránily proti nenasytnému lakomství jezuitského duchovenstva a kterými se jezuitům nabývání nového majetku jako církevního i osobního statku omezovalo na minimum.

Tím se v Portugalsku rozpoutala obrovská mašinerie různých podvodů, falešných soudů, uměle inscenovaných zápletek, falšování listin a dokumentů. Aby jezuitský řád dosáhl svých majetkových a mocenských cílů, nezastavil se před ničím.

7.13 Majetkové intriky jezuitů

Tak například, jak popisuje Bílek, se jezuité snažili již v počátku španělské nadvlády zmocnit kaple sv. Rocha v Lisabonu postavené roku 1506, kterou vlastnil řád sv. Rocha. Rozšířili proto zprávu, že několik jezuitů mělo božské zjevení, ve kterém se nařizuje, aby hned vedle této kaple jezuité vystavěli k blahu celé země a všeho křesťanstva svůj profesorský dům.

Ale členové řádu sv. Rocha o této zprávě velice pochybovali a vzpěchovali se tomu podvolit. Dostali to tedy rozkazem od královského komisaře, který jezuitu podporoval. Ale i proti tomu se postavili a svou kapli a její pozemek hájili dokonce pak i násilím. Z toho vzniklo soudní řízení a soud už ovlivněn jezuitu nařídil, aby bratrstvo sv. Rocha svou kapli jezuitům odevzdalo.

Tím to ovšem neskončilo. Jezuité napřahovali své ruce i po veliké zahradě vedle kaple, která však byla už majetkem hraběte z Almirante. Ten plánoval, že si tam postaví několik domů. Jezuité si proto vymysleli, že zahrada byla dříve hřbitovem a že je proto církevním majetkem a že půda zahrady je posud posvěcenou zemí, na které žádná soukromá stavba nesmí stát.

Hrabě Almirante se tedy obrátil k lisabonskému arcibiskupovi, který mu potvrdil, že zahrada nikdy žádným hřbitovem nebyla. Ale jezuité se obrátili na soud s žádostí, aby byla výstavba domů v zahradě zakázána. Jejich žádost, díky zřetelně průkazným dokumentům o tom, že na území zahrady se žádný hřbitov nikdy nezakládal, byla dvakrát zamítnuta. Jezuité se proto obrátili na papeže a vyžádali si od něj roku 1615 rozhodnutí, kterým se všem soudům v Portugalsku na základě buly *O poslední večeři Páně* zakazovalo, aby se sporem mezi hrabětem z Almirante a jezuitu zabývaly. Papež tehdy rozhodl, že se jedná o starý hřbitov a tedy o církevní předmět, a to že se může řešit výhradně před papežskou stolicí a nikoli před světským soudem.

Na základě tohoto sporu a ještě dalších pak vydal roku 1637 papež Urban VIII. na návrh jezuitu da Cunha bulu, ve které se přísně zakazovalo pod hrozbou klatby zabývat církevním majetkem před světskými soudy a všem zákonodárcům, ministrům a soudcům bylo pohroženo vyobcováním z církve, pokud by se byť i jen okrajově zabývaly souzením církevních majetků a nebo dokonce vytvářením proticírkevněmajetkových zákonů.

Současně na všechny dosavadní zákony, které jakýmkoliv způsobem vystupovaly proti nedotknutelnosti duchovenstva a proti nabývání církevního jmění a statků, zvláště pak kostelů, klášterů a domů, byla se zpětnou platností vydána klatba a všichni ministři a soudci, a to i z řad duchovních, kteří se proti církevnímu majetku jakýmkoliv způsobem už postavili, byli z církve okamžitě vyobcováni. Zároveň bylo všem biskupům nařizováno, aby zastavili bohoslužby i všechny ostatní církevní výkony s platností po celém Portugalsku, a to až do odvolání od zvláštního zmocněnce Říma.

7.14 Jezuitská revoluce proti Španělsku

Tento zákaz vyvolal v pobožném Portugalsku veliké rozhořčení a ještě více podnítil nespokojenost občanů proti španělské vládě, kterou lid svedený od jezuitů nenáviděl a považoval ji za hlavní příčinu všeho majetkového a duchovního neštěstí v Portugalsku. Navíc Portugalsko pod nadvládou Španělska ztratilo své zaoceánské a zámořské kolonie, a to byla poslední kapka trpělivosti obyvatel Portugalska. Dne 1. prosince 1640 vypukla proti španělské vládě revoluce, které se zúčastnili také jezuité. Zvláště vynikal jezuita Luis de Cunha.

Díky revolučnímu povstání vyplavala na povrch celá řada zákulisních intrik, které Řím proti zemi praktikoval, a tak proti přání Říma a jezuitů byl po revoluci nakonec prohlášen za krále vévoda Braganský, který dostal jméno Jan IV., neboť měl k zemi vlastenské citění.

Jezuité se však dovedli vetřít do přízně i tomuto králi. Věděli, že nový král plně sympatizoval s revolucí, poznali v něm vlastenecky cítícího člověka, a proto mu vykreslovali zásluhy,

o jaké se v revoluci za Portugalsko “zasloužil” jezuita da Cunha. Byl líčen jako jeden ze piklenců, kteří podvrátili španělskou vládu. Král Jan IV. na základě těchto informací k tomuto jezuitovi získal náklonnost a časem si ho tak oblíbil a měl k němu takovou důvěru, že mu svěřil do výchovy i svého mladičkého syna, prince Theodosia.

Mladý princ si jezuitský řád natolik oblíbil, že stačilo obléknout jen řádový oblek a byl okamžitě jejich, jako kdyby byl od nich vychováván už léta. Jezuitského obleku a výchovy řádu si však dlouho neužil, neboť - naštěstí pro Portugalsko - zemřel na následky jezuitské výchovy již v mladém věku.

7.15 Ovládnutí Portugalska

V době smrti krále Jana IV. roku 1656 měl jezuitský řád na královský rod opět největší vliv ze všech duchovních řádů. Jezuita Ondřej Fernandez nabyl za vlády Jana IV. tak velkého majetku, že svým vlivem mohl působit téměř neomezeně. Po smrti krále nebyl králův druhý syn Alfons ještě plnoletý, takže jeho poručnice, královna matka Luisa, se stala prozatímní vladárkou. I když vládla poměrně krátce, jezuita Fernandez stačil své pozice ještě dodatečně natolik upevnit, že se stal de facto nejmocnějším mužem Portugalska, díky čemuž se jezuitský řád stal znovu nejmocnější organizací v zemi.

Řád ve svých rukou držel všechny nejvyšší a nejdůležitější státní úřady. I sama královna byla pod kontrolou jezuitů, neboť jejím zpovědníkem byl jezuita Nunez. Ten u královského dvora zavedl španělskou disciplinu, neboli Ignácovým *Duchovním cvičením* sytil nejen nitro samotné královny, ale cvičení poskytoval i všem jejím dvorním dámám a komorným. Odtud se to jako oheň rozšířilo i do jiných kruhů, takže nakonec byly hodiny *Duchovního cvičení* poskytovány téměř v každém domě.

Roku 1660 nastoupil na trůn mladý král Alfons VI., který však nebyl jezuitům tolik nakloněný jako jeho matka. Jezuité proto sestrojili spiknutí, ve kterém proti němu vystupovala jeho manželka a jeho mladší bratr Dom Pedro. Touto skrytou jezuitskou diplomacií byl král Alfons roku 1667 přinucen odstoupit. Jeho bratr Dom Pedro II. si roku 1668 vzal rozvedenou královnu za manželku, stal se regentem a po smrti svého bratra roku 1683 se stal králem.

Za jeho vlády (1683-1705) se jezuita Fernandez těšil veliké králově přízni, neboť měl funkci státního ministra s neomezeným vlivem a mocí po celé zemi, neboť byl současně i vrchním velitelem portugalského vojska. Generální prokurátor Scabra ve svém spise *Recueil chronologique* (I. § 690) praví, že život, organizace a události celého dvora závisely na choutkách a manýrech tří jezuitů: Fernandez, de Villeho - zpovědníka královny a Nuna da Cunhy.

Vliv jezuitského řádu ještě více vzrostl po revoluci v roce 1640, která dosadila na trůn Braganzu. Historikové Paris a Boehmer o době Alfonze VI. píší následující řádky:

“Za prvního krále z rodu Braganzů - Alfonze VI. - byl členem vlády jezuitský otec Fernandez, který byl nejoblíbenějším poradcem vládnoucí královny Luisy. Jezuitský otec de Ville úspěšně porazil v roce 1667 Alfonse VI. a jezuitský otec Emmanuel Fernandez byl ustanoven novým králem Petrem II. jako jeho zmocněnec v parlamentu ... Bez ohledu na to, že jezuitští otcové neplnili v království žádnou veřejnou funkci, měli v Portugalsku větší moc než v kterékoli jiné zemi. Nebyli pouze rádci celé královské rodiny, ale král a jeho ministři se s nimi radili ve všech důležitých záležitostech. Na základě jednoho z jejich svědectví se dozvídáme, že bez jejich souhlasu nemohlo být obsazeno ani jediné místo ve vedení státu a církve. Podobně jako duchovenstvo, tak i vyšší společenské vrstvy a všichni lidé navzájem soupeřili a snažili se získat si jejich přízeň a souhlas. Měli vliv také na zahraniční politiku. Každý rozumný člověk by pochopil, že takový stav nepřináší království nic dobrého.” (H. Boehmer: Les Jesuites, str. 86, 87, 88)

Výsledkem byl dekadentní stát, do kterého tato nešťastná země upadla.

Za vlády Jana V. (1705-1750) klesla moc zemských stavů, takže zemský sněm nebyl nikdy svolán. Král Jan V. vládl absolutisticky a jeho největší oporou bylo právě duchovenstvo, jehož přízeň si získal zbudováním nádherných kostelů a klášterů. Např. v letech 1717-1731 dal s ohromným nákladem 45 milionů zlatých vystavět pověstný, přepychový klášter v Mafra, za který dostal od papeže titul *Rex fidelissimus - Král nejvěrnější*

Totální úpadek Portugalska po všech stránkách, způsobený jezuitskou mašinérií v době minulých století, má vliv ještě i na současnou dobu. Ne nadarmo je dodnes Portugalsko jednou z nejhudších západoevropských zemí.

Uprostřed 18. století pak musel markýz Pombal vynaložit veškerou svou sílu a důvtip k tomu, aby Portugalsko ze smrtelného sevření jezuitů vyřval.

7.16 První jezuité ve Španělsku, boj proti dominikánům

Španělsko nebylo jezuitům už tak nakloněno jako Itálie a Portugalsko. Zpočátku přijímali lidé jezuitský řád s důvěrou, neboť byl brán jako každý jiný katolický řád, na který byli lidé zvyklí, jako například na dominikány nebo augustiány. Proto jezuité v prvních týdnech a měsících poměrně rychle zakořenili a ihned si získali u důvěřivých lidí náklonnost.

Willie píše, že jezuité *“ve Španělsku ... dosáhli ještě většího úspěchu než v Itálii. Zakladatel řádu, který vzešel z této země do svého řádu vdechl ducha, který se mezi Španěly šířil jako infekce. Do jeho řad se zapojily nejvyšší vrstvy. V provincii Valencia se k naslouchání jezuitskému kazateli Araozovi shromáždily tak obrovské zástupy lidí, že je nemohla pojmout žádná katedrála a kazatelna musela být postavena venku. Z města Salamanka, kde si v roce 1548 zřídili v malém, chudém domě sídlo, se rozšířili do celého Španělska.” (J.A.Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 413)*

Ještě v tomto roce 1548 uvolnila španělská vláda dům v Salamance za účelem zřízení další jezuitské koleje. Tam však také sídlili i dominikáni, mezi kterými byl v té době velmi populární dominikánský kazatel Melchior Cano (Kanus). Ten velmi brzy odhalil mocenské a majetkové ambice jezuitského řádu a intenzivně začal z kazatelny proti tomuto řádu kázat. To byl také konec rozletu jezuitského řádu ve Španělsku, neboť lidé byli citově, majetkově a duchovně nejvíce ze všech řádů připoutáni právě k řádu dominikánskému. Kanus proti jezuitům ostře varoval, rozčiloval se už jen při vyslovení jejich názvu a nabádal obecnost, aby se jim zdaleka všichni vyhýbali.

Kanusova kázání měla na Španěly veliký vliv a skutečně se dominikánům podařilo, že v zemi téměř většina Španělů považovala jezuitu za svůdce, za falešné proroky a za ďáblovu služebníky.

Nakonec generál Loyola, když se dozvěděl, co dělá jezuitům dominikánský kněz, učinil těmto Kanusovým výpadům konec tím, že na papeži vymohl dokument, který nařizoval, aby sám biskup v Salamance přijal jezuitský řád pod svou ochranu a podpořil ho ve všem jeho počínání. Biskup to ihned provedl, neboť jezuitskému řádu tajně nadřezoval.

Kanus ovšem se svými ostrými výpady proti jezuitům nepřestal, a proto Loyola po dohodě s papežem dosáhl toho, že tento dominikánský kněz byl jako *“výborný řečník a kazatel”* poslán na Tridentský sněm a tam byl za svoji obratnou výmluvnost *“vybrán”* jako biskup na Kanárské ostrovy. Kanus pochopil, že to nebyl papež, kdo ho tam vyslal, ale vychytralá a zákeřná politika jezuitů a diplomacie Ignáce z Loyoly.

Svému příteli, zpovědníku Karla V. stačil ještě napsat: *“Půjde-li to takhle dál a budou-li jezuité pokračovat ve svém řádění, jak se právě nyní děje, je mi Bůh svědkem, že vím, co dělám, když píši, že budou jednou králové a knížata rádi, když se jich budou moci vůbec nějak zbavit, ale žel, že už jim to pak nebude více možné.” (T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.133)*

7.17 Španělsko roku 1555

Vlivem dominikánů se jezuitskému řádu nevedlo dobře ani v Alcale, kde Ignác z Loyoly nějakou dobu pobýval a studoval. Jezuité tam totiž rozhněvali arcibiskupa tím, že bez jeho svolení sami konali chrámové bohoslužby, vedli pobožnosti, zpovídali, dávali rozhřešení, vykládali katechismus, veřejně kázali a učili. Po laskavých varovných slovech arcibiskupa, aby se mu do jeho diecéze nepletli, se nakonec situace natolik vyhrotila, že arcibiskup, jak píše Bílek, pohrozil interdiktem a klatbou každému, kdo by se jezuitům zpovídal. Žádný farář nesměl dopustit, aby mu jezuité v kostele konali bohoslužby.

Ovšem generál jezuitů, Ignác Loyola, si na papeži vymohl bulu, kterou se, bez ohledu na dávná práva biskupů, dovolovalo jezuitskému řádu kázat a konat náboženské obřady bez překážky po celém světě. Arcibiskup pochopil, že v pozadí za jezuitským generálem stojí sám papež a že tudíž nemá žádnou cenu konat jezuitům sebemenší odpor a dovolil jim, aby si v jeho diecézi dělali co chtěli.

V Saragoze proti jezuitům bojovali nejen arcibiskup se svým duchovenstvem a místními katolickými řády, ale dokonce proti nim povstal i prostý, obecní lid, takže tam jezuité dlouho žili v krajní nouzi a nedostatku a nevykonávali téměř žádné misie. Avšak vlivem sice dlouhotrvající, ale vytrvalé diplomacie jezuitů a jejich generála se jim podařilo nakonec získat přízeň samotného královského náměstka přímo v Saragoze, s jehož pomocí se tamnějšímu jezuitskému řádu dostalo veliké množství peněz. Za ně si jezuité koupili v Saragoze přepychový dům pro svou kolej a ještě si na pozemku augustiánského kláštera vystavěli vlastní chrám, a to i přes silný odpor augustiánů.

Roku 1555 jezuité i proti zákazu saragozského arcibiskupa svůj chrám slavnostně a s velikou okázalostí vysvětili. Při slavnostním kázání se odvolávali na papežskou bulu, kterou se jim povolovalo, že si dle svého uvážení smí vystavět na kterémkoliv místě na světě koleje a kostely a tyto objekty, že smí také vysvěcovat skrze své vlastní členy, jezuitské kněze.

Arcibiskup na to reagoval uvalením klatby na jezuitu a jejich přívržence, dokud ze Saragozy neodejdou a na město samotné uvrhl interdikt (zákaz všech bohoslužebných a chrámových úkonů). Tímto zákazem se obyvatelé Saragozy rozzlobili a ve svém vzteku se vrhli na jezuitskou kolej i chrám a rozbili všechno, co rozbít šlo, včetně střechy. Jejich cílem však měli být jezuité, které chtěli pochyťat a na místě zabít, ale ti stačili v noci z města utéct. Tím bylo město jezuitů zbaveno a interdikt byl arcibiskupem zrušen.

Avšak pomsta jezuitského řádu nenechala na sebe dlouho čekat. Jezuité se okamžitě odebrali do Madridu a prostřednictvím svých příznivců a madridských spolutovaryšů si u krále a jeho rady vymohly nařízení, aby jim byla kolej a chrám v Saragoze nejen vráceny, ale i opraveny na účet města a aby byli na účet města odškodněni i za své vyhnání. Kromě toho se augustiánům nařizovalo, aby neprodleně své veškeré pozemky a objekty odevzdali jezuitům k jejich libovolnému využití.

Jezuitský řád se do Saragozy vrátil s velikou slávou a se stejnou, ne-li větší slávou se znovu nastěhovali do svých opravených objektů i do kláštera augustiánů i do jejich domů. Augustiánský řád pak jezuité z města vypudili neboť, jak se historické prameny shodují, přišli augustiáni nejen o své pozemky, klášter a domy, ale byl proti nim veden ze strany jezuitů tak urputný diplomatický tlak a byli proti nim na vysokých místech šířeny takové pomluvy, že nakonec došlo k vypovězení augustiánů z města.

7.18 Španělská nedůvěra k jezuitům

I přes tyto dílčí úspěchy však jezuitský řád pronikal Španělskem pomaleji než v Portugalsku, a to zvláště vlivem králů Karla V. a Filipa II. Vyšší duchovenstvo, dominikáni a augustiáni dlouho jezuitskému řádu vzdorovali. I samotní panovníci, Karel V. a Filip II., když při-

jímali jejich služby, těmto papežovým vojákům nedůvěřovali, neboť se báli rozrůstání jejich autority. Na nedůvěře měli zásluhu i mnozí odvážní úředníci a poddaní, kteří prozíravě prohlédli nebezpečí jezuitů, pokud se dostanou do země a do vládních kruhů.

Mezi takovými lidmi byl i královský kaplan, kronikář a knihovník, Arias Benedikt Montanus († 1591), který byl u královského dvora právě za Karla V. a Filipa II. a který neustále proti jezuitům varoval.

Ti však veřejně vystupovali jako obránci té nejlepší španělské politiky a jako ochránci španělských zájmů u všech evropských dvorů. A i když své skutečné, tajné plány museli na madridském dvoře mnohokrát odsunout a pozastavit na mnoho desítek let, přesto se svých cílů nevzdali. Své protivníky mátlí dokonalou přetvářkou a důmyslným maskováním svých skutečných záměrů.

Se vši lstivostí vždy jezuité jejich odpor nějak přemohli, takže se nakonec stalo, že *“během 17. století dosáhli ve Španělsku všemohoucnosti mezi nejvyššími kruhy i u dvora. Otec Neidhard, bývalý německý důstojník jezdeckta, plně vládl celému království jako nejvyšší státní poradce, premiér a vrchní inkvizitor současně ... Stejně jako v Portugalsku, tak i ve Španělsku šel vzestup jezuitského řádu ruku v ruce s prudkým úpadkem království...”* (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 85, 86, 87, 88)

Právě to musel také přiznat Quinet, když psal: *“Všude, kde vymírá dynastie, vidím vyrůstat a stát v pozadí jakéhosi zlého džina, jednu z těch temných postav zpovědníků, kteří ji uhlaženě a otcovsky vábí vstříc smrti...”* (Michelet et Quinet: *Des Jesuites*, str. 259)

7.19 Vliv jezuitů na Madrid

Jak se to stalo, že jezuité nakonec madridský dvůr ovládli? Nástupci krále Filipa byli vůči jezuitům benevolentní, jejich pozornost a obezřetnost se zmenšovala. Podceňovali jezuitskou úlisnost, až nakonec vládla madridským dvorem taková neschopnost rozpoznávat mezi klamem a skutečností, že se jezuité u dvora téměř bez námahy, jakoby přirozenou cestou dostali na přední, strategická místa a začali požívat veliké vážnosti.

Jedni obsadili vysoké úřady, druzí soudy, třetí se stali královskými zpovědníky a poradci, jiní obsadili místa vychovatelů šlechtických a královských rodin.

A znovu se opakovala historie jako v Portugalsku. Podněcovali náboženský fanatismus a nesnášenlivost proti Maurům mezi všemi obyvateli Španělska. Na Filipovi III. si skrze jeho zpovědníky vymohli nařízení, podle něhož se Maurové museli ze Španělska vystěhovat do Afriky a jejich majetek, zlato, peníze a různé cennosti jim byly zabaveny. Toto prováděli jezuitští duchovní prostřednictvím vládních úředníků. Stejný osud potkal i Židy. Jenom například Maurů bylo okolo 850 000 !

7.20 Jezuitský útlak Španělska

Ovšem kromě toho nastal i celkový útlak prostého španělského obyvatelstva. Následkem toho se brzy úrodná pole proměnila v pustiny a suchopáry. Vesnice, a to i dříve velmi bohaté zanikaly, bohaté statky se měnily v ruiny, lidnatá města s kvetoucím obchodem i tehdejší průmyslem silně zchudla a začínala se postupně vyprazdňovat. Klesala celková životní úroveň, slábla vzdělanost, přibývalo více neřestí a kriminálních živlů.

Toto všechno bylo markatní za vlády Filipa IV., který se oženil s rakouskou arcikněžnou Marií Annou a která se k němu nastěhovala i se svým zpovědníkem, jezuitou Eberhardem Neidhardem (jiní píší Nithardem). Ve Španělsku kromě své zpovědnické funkce vykonával tento jezuita i funkci generálního inkvizitora a měl veliký vliv na celou královskou vládu nejen za doby krále Filipa IV., ale ještě i dlouho po jeho smrti v době, kdy syn Filipa IV. budoucí král Karel II. byl nezletilý a vládla jeho poručnice, Filipova manželka.

Roku 1669 však naštěstí pro Španělsko musel tento jezuita madridský dvůr opustit, neboť byl ve svém počínání natolik pyšný a nadřazovačný, že si udělal nepřítele snad z každého, se kterým jednal nebo nějak spolupracoval. Snad každý k němu choval nenávist. Jeho hlavní nepřátelé se dohodli a společnou silou ho vyhnali nejen z Madridu, ale nakonec i ze Španělska.

Ovšem jeho místo okamžitě zaujal znovu jezuita jménem Ceinfunga, který se nechal francouzským králem Ludvíkem XIV. podplatit, aby u madridského dvora prosazoval zájmy Francie. A tak jezuita Ceinfunga přemluvil Filipova nástupce, Karla II., aby jako král odkázal své španělské království Filipovi z Anjou, vnukovi Ludvíka XIV. Karel II. ale už mezitím uznal jako svého právoplatného dědice arcivévodu Karla, syna císaře Leopolda I., avšak na základě Ceinfungovy diplomacie se nakonec stalo přesně to, co chtěl Ludvík XIV. A tak král Karel II. byl poslední španělský král z rodu Habsburků v letech 1668-1700.

Je pravda, že Španělskou dekadenci nelze připisovat jenom jezuitskému řádu. *“Nicméně je také pravda, že Tovaryšstvo Ježíšovo spolu s církví a ostatními náboženskými řády urychlilo pád celé země. Čím byl řád bohatší, tím bylo Španělsko chudší, takže v době, kdy zemřel Karel II., nebyl ve státní pokladně ani potřebný obnos k zaplacení 10 000 mší, které se obvykle sloužily za zemřelou duši monarchy.”* (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 85, 86, 87 a 88)

V letech 1700-1714 probíhala mezi Francií a Rakouskem válka o vládu nad Španělskem. Jezuité proti Karlu Rakouskému podporovali svým veškerým diplomatickým uměním Filipa z Anjou. Mezi španělským obyvatelstvem například rozšířili zprávy, že Karel Rakouský je kacír a že proti němu a jeho kacírství musí bojovat úplně všichni. Tím Karlu Rakouskému zasadili v jeho věci ve Španělsku tak citelné rány, že byly mnohem horší, než vlastní zbraně Francouzů.

A tak si jezuité uchovali vlastní neomezenou moc i za nové dinastie Bourbonů až do vlády Karla III. (1759). Ten je však roku 1767 ze své říše vypověděl.

Kapitola 8

Německo

8.1 Hlavní bitevní pole jezuitů

Bojištěm historického souboje mezi katolicismem a protestantismem nebyla, jak by se zdálo jižní Evropa, ale střední Evropa, a to zvláště: Francie, Holandsko, Německo, Čechy a Polsko. Proto byly tyto země také “hlavními bitevními poli Tovaryšstva Ježíšova.” (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 89**)

Zvláště nebezpečná byla situace v Německu. “*Nejenom notoričtí pesimisté, ale i myslící a moudří katolíci považovali věc staré církve v německých zemích za téměř ztracenou. Dokonce i v Rakousku a v Čechách byl rozkol s Římem tak rozsáhlý, že protestanté mohli směle doufat, že během několika desetiletí dovedou celé Rakousko. Proč tedy nedošlo k této změně a proč byla země místo toho rozdělena na dvě části? Katolická strana v uzávěru 16. století neváhala na tuto otázku s odpovědí, protože vždy uznávala, že za tento »šťastný zvrát« událostí jsou zodpovědni Witeltsbach, Habsburg a jezuité.*” (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 89, 104, 112, 114**)

O podílu jezuitů na těchto událostech napsal René Fulop-Miller toto: “*Katolická záležitost mohla mít naději na skutečný úspěch jedině tehdy, pokud mohli otcové ovlivnit a vést knížata, a to ve všech dobách a za všech okolností. Zpovědnice nabízely jezuitům prostředky k zajištění trvalého politického vlivu, a tedy i úspěšnou činnost.*” (**R. Fulop-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, Librairie Plon, Paříž, 1933, str. 98, 102**)

8.2 Příchod jezuitů do Německa

V zemích Německé říše se jezuitům podařilo usadit již velmi brzy. Zvláště na tom měli zásluhu panovníci “*domu Rakouského*”, vévodové z Bavorska a církevní knížata - arcibiskupové z Mohuče, Trevíru a Kolína. Generál Ignác Loyola vyslal do německých zemí své první učedníky již roku 1540. Byli to: Petr Lefévr (Faber), Nicolo Bobadilla a Claud Lejay. Měli za úkol vyhledat nové učedníky a u panovnických dvorů získat příznivce a sponzory pro jezuitský řád v Německu.

Faber se usadil v Kolíně nad Rýnem, kde pro jezuitský řád získal nadaného mladíka Petra de Hondta (*1524), který se pod jménem Kanisius (Canisius) velmi brzy proslavil při potírání reformace v Německu a při upevňování katolické víry na panovnických dvorech, zvláště u císařského a bavorského dvora. Tam se stal hlavním misionářem s velikým vlivem na jezuitský řád v Kolíně.

Kanisius prožíval období svých velikých úspěchů. Přesto se však nevyhnul střetu s kolínským arcibiskupem, kurfiřtem Heřmanem z Wiede, svobodně uvažujícím duchovním. Ten se podle reformace a s pomocí protestantů Melanchtona a Pistoria snažil ve své katolické diecézi provést několik důležitých a velmi potřebných změn. Kanisius a Faber se mu v tom snažili zabráňovat všemi prostředky.

Změny se týkaly v postihování a zanechání různých neřestí a pověr, které duchovenstvo v katolické církvi běžně dělalo a zastávalo. Arcibiskup Heřman měl proto ke své reformaci přirozeně mnoho odpůrců a právě tyto odpůrce popouzel oba jezuité proti Heřmanovi. Jejich zákulisní intriky nakonec dosáhly takových rozměrů, že arcibiskup využil svého práva a celý jezuitský řád z Kolína vypověděl.

Jezuité však odešli z Kolína jenom naoko. Tajně se ubytovali částečně v soukromých bytech a částečně v klášteře kartuziánů a vyčkávali dalších rozkazů. Kanisius se odebral do Lüttichu, kde se spojil s tamním duchovenstvem, které bylo vůči Heřmanovým reformám

nepřátelské. Společně pak u císařského dvora a také u papežského dvora na arcibiskupa Heřmana žalovali, pomlouvali ho a neustále ho osočovali z kacířství, až byl Heřman z arcibiskupství konečně sesazen a dán do klatby.

Sám císař mu navíc usiloval o život, a proto Heřman utekl a hledal ochranu u šmalkaldského spolku, který byl založen roku 1531 devíti knížaty a jedenácti městy na obranu protestantské víry a k prosazování své duchovní a politické odluky od Říma.

Po uvalení klatby na sesazeného arcibiskupa Heřmana vyšli jezuité okamžitě z ilegality a navrátili se zpět do své kolínské koleje. Pod ochranou papeže se natolik vzdolali, že brzy na to vytvářeli nejen novou, početnou jezuitskou generaci, ale dokonce si přivlastnili vyučování mládeže na všech kolínských školách bez rozdílu.

8.3 Chování jezuitů v náboženských diskuzích

Jezuita Bobadilla, druhý z původní skupiny jezuitů, se odebral do Wormsu, kde se zúčastnil, stejně tak jako v Řezně a v Augšpurku náboženských diskuzí a porad. Jejich výsledkem bylo tak zvané *Interim*, neboli prozatímní nařízení císaře Karla V., aby bylo v církevních záležitostech aspoň na čas zaručeno chatrné sjednocení článků víry, kázně a obřadů mezi katolíky a protestanty. To mělo platit do té doby, dokud se neuskuteční hlavní Tridentský koncil, od kterého se očekávalo, že se docílí úplného sjednocení protestantismu a katolicismu.

Při těchto náboženských diskuzích se Bobadilla snažil o to, aby katolická církev v zastoupení největšího tehdejšího katolického teologa Jana Ecka a Jana z Pflugh neučinila ani jeden jediný ústupek vůči protestantům. Ti v diskuzích byli zastoupeni Melanchtonem, Bucerem a Pistoriem.

Při těchto polemikách zastával Bobadilla cíle katolické církve tak urputně a vůči ostatním byl ve svém vyjadřování tak fanatický, že tím překvapil i samotného císaře. A když se pak v zápalu své fanatičnosti začal Bobadilla vyslovovat na adresu císaře navíc neuctivě a dokonce i urážlivě, vypověděl jej Karel V. ze všech svých zemí. Tento „*fanatický horlivel pro věc papeže a řádu svého*“, jak píše i Bílek, se z Německa tedy odebral do Říma, kde papež i generál Loyola jeho horlivost vysoce oceňovali.

8.4 Začátek Tridentského koncilu

Podobně se vedlo i třetímu jezuitovi Lejayovi, který fanaticky propagoval opětne pozvednutí oslabené papežovy moci a papežovu důstojnost. Při těchto akcích vystupoval proti učení protestantů tak ostře a plamenně, že by jej byl jednou rozzuřený dav lidí málem utopil v Dunaji, kdyby včas neutekl a neskryl se.

Avšak tohoto zuřivého odpůrce protestantů si oblíbil bavorský vévoda a augšpurský biskup, který ho povolal do svého panství a pak dokonce i ke svému dvoru. Jako bohoslovce svého biskupství ho pak vyslal na Tridentský sněm, který svolal papež Pavel III. na naléhání císaře Karla V. roku 1545, aby se urovnal rozpor mezi Římem a protestanty a byl mezi nimi nastolen mír.

V tyrolském městě Tridentu se koncil sešel roku 1546 a jak Bílek popisuje, na koncilu nebyl přítomen pouze jezuita Claud Lejay, ale generál Loyola vyslal ještě své další učeníky a s nimi i jezuitu Laineze a Salmerona ve funkci papežských bohoslovců.

Generál jezuitů svým učedníkům nařídil, aby se na koncilu chovali s co největší zdrženlivostí a opatrností a aby po dobu celého jednání tajně i veřejně podporovali papeže a usměrňovali ho k tomu, aby neučinil ani jeden jediný, sebemenší ústupek novému protestantskému učení.

Ovšem papežští legáti a s nimi i jezuité se vůči protestantům a protestantsky smýšlejícím biskupům chovali s takovou pyšnou zpupností a nadřazeností, že z toho vzniklo velké popo-

horšení i v katolických řadách. Kromě toho jezuité útočili i na různé katolické řády, zvláště pak na dominikány a augustiány, proti kterým Lainez vystupoval s neobyčejnou drzostí. Zvláště proti dominikánům hájil neposkvrněné početí Panny Marie, i když papež v minulosti o této otázce zakázal mluvit a diskutovat.

Když však francouzští a španělští biskupové zjistili, že se jednání sněmu začíná ubírat jiným směrem, než požadoval císař Karel V., začali se více zastávat protestantů a jejich požadované reformace katolické církve. K tomuto požadavku se dokonce přidal i císař, který začal důrazně žádat nápravu katolické církve počínaje papežem a konče jednotlivými biskupstvími tak, jak to reformátoři žádali.

Papežská kurie a jezuité vycítili, že situace začíná být nebezpečná. Cítili, že hrozí ztráta císaře a téměř poloviny vlastních katolických biskupů. Rozhodli se tedy, že sněm přeruší a jako záminku si vymysleli, že v Tridentu vypukl mor a sněm překládají do Bononie na rok 1547, kam se také kurie a jezuité včetně Laineze a Salmerona pak odebrali.

Proti tomuto přeložení císař protestoval a následkem toho němečtí a španělští biskupové zůstali i nadále v Tridentu a neohroženě pokračovali v načatých diskuzích a poradách. Když se to ostatní biskupové v Bononii dozvěděli, začali odjíždět zpět do Tridentu, takže se jejich počet před papežem neustále zmenšoval.

Proto musel papež roku 1549 nakonec shromáždění v Bononii odročit a aby bylo dosaženo aspoň nějakého výsledku vzhledem k původnímu záměru Tridentského koncilu a aby Řím neztratil svůj vliv na francouzském a španělském dvoře a neztratil i samotného císaře, potvrdil papež ještě téhož roku *Augšpurské Interim* (*Augšpurské prozatímní sjednocení*), ve kterém bylo protestantům dovoleno přijímání pod obojí, kněží mohli vstupovat do manželského stavu, papežská moc byla mírně omezena, ale katolická tradice, hierarchie a obřady zůstaly stejné a závazné i pro protestanty. Papež rozkázal, aby se protestanté tomuto nařízení plně podrobili. S tímto prohlášením však nesouhlasili ani protestanté, ani katolíci. Obě strany ukazovali na to, že je to směsice bludů a pravd.

8.5 Augšpurský mír a pokračování Tridentského koncilu

Augšpurské Interim se podařilo prosadit pouze v Německu a to ještě jen s velikým úsilím a jen v několika městech. Celkově zůstávalo Německo i přes intervenci jezuitů stále více nakloněno reformačnímu duchu a smíru mezi katolicismem a protestantismem.

Proto také roku 1552 saský kníže Moric přinutil císaře k tzv. *Smlouvě Passovské*, díky níž byl roku 1555 uzavřen Augšpurský mír, podle něhož bez ohledu na výsledky Tridentského koncilu a jeho budoucího pokračování, byla beze všeho odvolání vyhlášena v Německé říši katolickým a protestantským stavům svoboda náboženského vyznání a každému bylo uděleno a zaručováno právo zvolit si pro sebe a pro své poddané konfesi, jakou chtěl.

Tridentský sněm potom pokračoval 18. ledna roku 1562, a to znovu v Tridentu na základě jeho svolání novým papežem, Piem IV., roku 1560. Na tomto sněmu císař Ferdinand I., bavorský vévoda Albrecht V. a tři duchovní kurfiřtové, arcibiskupové mohučský, kolínský a trevírský zároveň s Francií naléhavě žádali papeže o zavedení reformy v církvi. Zvláště silně požadovali, aby sněm dovolil kněžím vstupovat do manželství po celé Evropě, aby dovolil všeobecné přijímání pod obojí tak, jak to v minulém století dovolil Basilejský koncil Čechům a dále žádali zrušení postních dnů.

Na radu jezuitů papež tyto požadavky neuznal a císaři, vévodovi a arcibiskupům navrhl, že se bude jejich žádostí zabývat v rámci své papežské duchovní pravomoci mimo koncil a žádal je, aby své požadavky koncilu nepředkládali.

Touto papežovou odpovědí se císař s vévodou a s dalšími spokojili a nechali se tak umlčet. Ale o to více se začali ke svým duchovním právům hlásit biskupové, zvláště němečtí, fran-

couzští a španělští. Žádali, aby jim byla navracena biskupská práva, neboť postupem času si je všechna přivlastnil papež a biskupům byla moc omezena jen na nejnutnější minimum.

K papežově všeobecné spokojenosti vystoupili proti biskupům jezuité, zvláště pak Lainez už jako ve funkci jezuitského generála a zahájili obranu papežovy moci.

Lainez drze tvrdil, že jedině papež je jako nástupce Petra ustanovený za pána nebe a země přímo od samotného Krista, zatímco biskupové, že jsou pouze nástupci apoštolů, kteří již nejsou ustanoveni od Krista, ale pouze od Petra. Své drzé tvrzení podpořil Lainez tím, že překroutil smysl některých biblických citátů. Jejich výklad dokazoval i ze záměrně překrouceného překladu Bible z řečtiny do latiny.

Jeho tvrzením byli biskupové natolik rozčileni a dotčeni, že sami začali dokazovat, že biskupský úřad je božského původu a nikoli papežského.

Situace na sněmu se opět vyhrotila do ostré dlouhotrvající hádky o světskou moc římského papeže a o moc biskupů. Hádky a napětí se nakonec vyostřilo natolik, že sám císař Ferdinand I. se rozhodl rázně zakročit ve prospěch protestantů.

Ale jezuité to včas zpozorovali a přes jeho oblíbeného a důvěrného přítele jezuitu Kanisia začali Ferdinandovi vytýkat chladnost a netečnost k církvi a k papežovi a tím ho neúprosně tlačili k tomu, aby prohlásil, že je sám pro zachování papežovy důstojnosti a moci a aby se tak papeže zastal.

Kromě toho jezuité a papežovi přívrženci pro své tajné záměry, které směřovaly k úkolu nepřistoupit na požadavky reformace získali i mnoho panovníků. Mezi nimi zvláště španělského krále a lotrinského kardinála, který byl sám nejúhlavnější nepřítel papežovy světské a politické moci. Když mu jezuité neustále poukazovali na to, že svým nepřátelstvím se staví proti papežovi a tím, že nahrává protestantům, což kardinál ani v nejmenším nechťel, rozhodl se raději papeže v jeho světské moci podpořit, než aby byl svým postojem na straně protestantů.

Jezuité razili heslo, kdo nesouhlasí s papežovou mocí, neomylností a božskostí, je proti němu. A toto heslo rozhodlo. Nikdo si již více nedovolil otevřeně proti papežovým dogmatům protestovat o jeho moci a o jeho osobě veřejně pochybovat, zvláště, když všichni viděli, že i lotrinský kardinál, největší nepřítel papežovy moci, je nyní plně na straně papeže.

A nikdo si také již nedovolil vystoupit proti jezuitskému generálovi Lainezovi, který biskupům upíral právo rokovat a rozhodovat při diskuzích a poradách na církevním sněmu. Na základě tvrdé jezuitské intervence zůstal papež jako jediný pramen duchovní a světské moci pro všechny věřící bez rozdílu vyznání.

Biskupové nebyli pochopitelně s koncilem spokojeni. Prohlásili, že by bylo nejlepší sněm za takovýchto okolností rozpustit. Papež Pius IV., který byl naopak s Tridentským koncillem naprosto spokojen, milerád svolil, neboť jeho světská a politická moc nejenomže neutrpěla, ale dokonce byla v mnohém ohledu ještě více rozšířena o další pravomoce. Ani na chvíli nezaváhal a sněm 4. prosince 1563 okamžitě rozpustil s poukazem na to, že je to ve skutečnosti přání biskupů.

8.6 Jezuitské zákulisí koncilu

A tak se po osmnáctiletém zasedání Tridentský sněm úplně minul svému účelu, pro který byl svolán. Měl smířit a sjednotit protestanty s katolíky a měla být provedena důkladná reforma katolické církve od hlavy až po jednotlivé údy - biskupy a faráře.

Nezasvěcenému pozorovateli na koncilu by se na první pohled jevil veliký zmatek, chaos a netématicnost rokování, ale jak jsme ukázali, tento téměř nulový výsledek byl přesně to, co si generálové jezuitského řádu přáli. Zastavení a zlikvidování všech plánů a ideí Tridentského koncilu a dále jeho úplné rozbití bylo provedeno plánovitě, s chladnou rozvahou, fanatickou poslušností a ohnivou nenávisť vůči protestantům, aniž to kdo zpozoroval.

A aniž si to kdo uvědomil, zmar účelu Tridentského koncilu a rozpoutání nevraživosti mezi katolíky a protestanty nastalo výhradně zásluhou jezuitů. Ti stáli i v pozadí dalších papežových rozhodnutí.

Panovníci na papeži žádali splnění slibu, že sám ze své duchovní moci rozhodne o celibátu kněží, o přijímání pod obojí a o zrušení postních dnů. Papež vyhověl přání panovníků jen co se týká přijímání pod obojí. Na radu jezuitů dovolil používání kalicha, ale svázal to tak obtížnými podmínkami, že uskutečnění nebyla téměř možná. A o celibátu a postech nechtěl papež na radu jezuitů ani slyšet.

Zdálo se, že Tridentský koncil bude poslední z koncilů římskokatolické církve, neboť protestantství mělo před jeho zasedáním veliký vliv. Pouze zásluhou jezuitů nastal zvrat. Koncil přinesl posílení pozic papežské stolice a oslabení vlivu protestanů. Po skončení koncilu vystalo papežství nové a ještě silnější než předtím.

8.7 Vliv jezuitů na Německo prostřednictvím koncilu

Mezitím, co křesťanský svět zápasil o svá práva na Tridentském sněmu, získali jezuité přes zúčastněné panovníky také silný politický vliv po celé Evropě. Zvláště Německo bylo vystaveno jejich zhojbnému vlivu a také to i přineslo plody. Ve mnohých německých zemích, zejména v Bavorsku a Rakousku získal roku 1553 jezuitský řád na výzvu generála Loyoly mnoho klášterů, budov a pozemků. Generál Loyola v dopise německým šlechticům napsal: *“Naše tovaryšstvo musí pouze na základě svých slabých sil, ale se zvláštní horlivostí přispěchat Německu na pomoc, neboť má kacířskou nákazu a tím je vystaveno největšímu nebezpečí.”* (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovarýšstva Ježíšova, str.188*)

Na tuto vlasteneckou notu hrál pak i generál Lainez. Svůj řád prezentoval jako slabý a ukazoval jej jako nemajetný, ba přímo chudý, ale plný lásky k německému národu, kterému jezuité chtějí pomoci od “moru kacířství”. A tato vlastenecká nota, zavedená Loyolou, také našla odezvu i u německých panovníků.

Už roku 1541 povolal vévoda Vilém IV., horlivý německý katolík, jezuitu do Bavorska, aby potlačili zdejší protestantství i přesto, že proti jejich příchodu hlasitě protestovalo i samotné bavorské obyvatelstvo. Roku 1549 odevzdal vévoda jezuitům univerzitu ve starém katolickém městě Ingolstadtu s právem vyučovat bohoslovectví svého řádu.

8.8 Rok 1556 - nová éra Bavorska

Jeho syn a nástupce, Albrecht V. (1550-1579), který byl v Ingolstadtu vychován, miloval svobodu a dopřával ji i druhým. Svým poddaným dovolil přijímání *“pod obojí způsobou”* a na Tridentském sněmu navrhoval zrušení celibátu. Ale právě na tomto shromáždění se setkával s jezuitu, kteří v něm zanechali jen ten nejlepší dojem a stal se tak jejich velikým příznivcem a přítelem.

A tak ještě jako mladý vévoda povolal do Ingolstadtu další jezuitu k tomu, aby účinně bojovali s kacířstvím. Roku 1556 jim v tomto městě založil přepychovou kolej, kde pak působili jezuité Lejay, Salmeron a Kanisius.

“7. července 1556 vstoupilo do Ingolstadtu 8 otců a 12 jezuitů. To byl začátek nové éry Bavorska ... I stát dostal novou pečeť ... Římskokatolické představy určovaly politiku knížat a chování nejvyšších kruhů. Tento nový duch se však držel jenom vyšších tříd a nezískal si srdce prostých lidí ... Přesto se pod železnou disciplínou státu a obnovené církve znovu stali oddanými katolíky, tvárnými, fanatickými a netolerantními vůči každému kacířství ...

Může se to zdát nepřiměřené připisovat takové úžasné ctnosti a činy pouhé hrstce cizinců. A přesto byla za těchto okolností jejich síla v nepřímé úměře vzhledem k jejich počtu. Okamžitý úspěch měli proto, že nenarazili na žádné překážky. Hned od začátku si Loyolovi emisa-

ři získali srdce i mysl vyšších kruhů země. ... Počínaje další generací se z Ingolstadtu stal dokonalý model německého jezuitského města.” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 89, 104, 112, 114)

Na základě dalšího úryvku si můžeme sami udělat úsudek o tom, jaké myšlení otcové do této bašty katolické víry zavedli: “Jezuita Mayrhofer z Ingolstadtu učil ve své knize *Zrcadlo kazatele*: »Jestliže si žádáme smrti protestantů, nebudeme souzeni o nic víc, než kdybychom žádali smrtelné odplaty pro zloděje, vrahy, podvodníky a revolucionáře.« ” (Fulop-Miller: *Les Jesuites et le secret de leur puissance*, II, str. 98, 102)

8.9 Vzrůst jezuitské moci v Německu

Téhož roku, kdy jezuité vstoupili do Ingolstadtu, odevzdal kolínský arcibiskup jezuitům akademické kolegium *Tři korun* v Kolíně a brzy na to pak celou univerzitu. Z Kolína pak jezuité řídili zakládání koleje v Trevíru (1561), v Mohuči (1561) a dále ve Špýru, Aschaffenburgu a Würzburgu a pak v Antverpách a Löwen, také v Tournai v Belgii, Saint-Omeru a Cambrai ve Francii.

Také arcibiskup trevírský, duchovní kurfiřt Jan VI. von der Leyen (1556-1567) přijal jezuitu do své země, aby s jejich pomocí protestanty ve své diecézi, což byl téměř každý, “*uvedl zpět do lůna matky církve katolické*”. K tomu jim roku 1561 založil kolej v Trevíru. Jeho nástupce arcibiskup Jakub III. von der Elz (1567-1581) zřídil jezuitům kolej v Koblenci a další nástupce arcibiskup Jan VII. (1581-1599) svěřil jezuitům vyučování ve všech školách Trevíru. V tomto městě a v Koblenci založil roku 1585 ještě seminář pro výuku a vzdělání jezuitských kněží.

Mohučští arcibiskupové následovali příkladu svých kolegů z Kolína a Trevíru. Jezuitům s pomocí kolínského jezuitského řádu zřídili roku 1561 kolej v Mohuči a v Aschaffenburgu.

Roku 1565 povolal jezuitu do své diecéze varmienské (emerlandské) biskup Stanislav Hosius, která náležela k Polsku a zde jim zřídil kolej v Braunsbergu. Tohoto příkladu následovalo ovšem i mnoho dalších německých biskupů, takže jezuitský řád nakonec dosáhl toho, že skoro všechny bohoslovecké semináře byly v rukou jezuitů. Při tomto jezuitském tažení pomáhali jezuité zvláště z Ingolstadtu a z Kolína. Například jezuita Kanisius se dostal na žádost říšského probošta až do Ellwangen, aby tam upevnil narušenou katolickou víru a aby tam zřídil jezuitskou kolej.

8.10 Boj proti reformaci v Bavorsku

Práci Albrechta V. v Bavorsku dokončili jeho následovníci, a to zvláště Maxmilián I. (1597-1651). Avšak již Albrecht V. si uvědomoval svou “povinnost” zajistit svým svěřencům “spasení”. Přičiněním jezuitu Kanisia proto zřídil roku 1559 jezuitskou kolej v Mnichově, roku 1565 v Dillingách a roku 1579 v Augšpurku, kde také jezuitům odevzdal vyučování na všech školách.

V životě Albrechta V. se však projevovalo nejen dárcovství jezuitskému řádu, ale i fanatické pronásledování svobodně uvažujících lidí, tedy přesně takových, ke kterým sám dříve patřil, dokud osobně nepoznal jezuitu. “*Jakmile přijeli otcové do Bavorska, zpřisnil Albrecht V. svůj postoj vůči protestantům a proti všem, kteří jsou jim nakloněni. Od roku 1563 bez milosti vypověděl všechny odbojníky a neměl žádné slitování s anabaptisty (lidmi prohlašujícími za neplatný katolický křest a platný výhradně křest podle Bible), kteří museli snášet mučení utápěním, ohněm, žalářem a řetězy. To vše si jezuita Agricola velmi pochvaloval ... Kromě toho musela zmizet celá generace lidí ještě předtím, než bylo pronásledování korunováno úplným úspěchem. Až v roce 1586 se moravským anabaptistům podařilo ukrýt 600 obětí před*

vévodou Guillaumem. Tento jeden příklad dokazuje, že vyhnanců nebyly stovky, ale tisíce, což byl hrozný zásah do řídce obydlené země.

“Ale,” řekl Albrecht V. na zasedání mnichovské městské rady, “Boží čest a spása duší musí být vyvýšeny nad ostatní časné zájmy.” (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 89, 104, 112, 114**)

Chtěl-li někdo dosáhnout jakéhokoli veřejného úřadu, musel se napřed zavázat přísahou, že bude katolickou církev hájit proti všem útokům. Tomu, kdo se zdráhal takovou přísahu složit, hrozilo vězení nebo vypovězení ze země. Kněží, kteří se ucházeli o nějakou německou faru, museli se u jezuitů, stejně tak jako veřejní učitelé, nejprve podrobit velmi přísné zkoušce a podepsat vyznání víry, která byla sestavena od jezuitů. Ten, kdo tak neučinil nebo kdo přijímal pod obojím byl prohlášen za kacíře a byl potrestán tvrdým žalářem nebo vypovězením ze země. Pochopitelně, že z toho povstala veliká nespokojenost bavorského lidu a otevřená nenávisť lidí proti jezuitům. Ovšem to nic nepomohlo. Vévoda Albrecht jezuitskému řádu sám dodával odvalu a zasypával je novými a novými dary.

Následkem toho bylo všechno školství v Bavorsku pozvolna vloženo do rukou jezuitů a tato země se stala základnou jezuitů pro jejich pronikání do východního, západního i severního Německa.

8.11 Bohatnutí jezuitského řádu

Také nástupce vévody Albrechta, Vilém V. (1579-1597), se jezuitům propůjčoval celou svou přízní a náklonností, takže jim odevzdal nejen všechny zbylé školy a cenzuru knih, ale dokonce jim svěřil na výchovu i svého syna Maxmiliána a svého svěťence arcivévodu Ferdinanda Štýrského. Kromě toho jim v Mnichově vystavěl novou, přepychovou kolej a kostel sv. Michala. Novou kolej jim vybudoval i v Řezně a v Altöttingu jim vystavěl novou rezidenci.

Po roce 1585 obrátili jezuitští otcové na víru také část Vestfálska závislého na Cologne. V roce 1586 se objevili v Neussu a v Bonnu, v jedné z rezidencí Cologneského arcibiskupa. V roce 1587 otevřeli kolej v Hildesheimu a v roce 1588 v Münsteru. Tato kolej měla již v roce 1618 na 1300 žáků ... Při tomto tažení katolicismu byla dobyta větší část západního Německa, a to především díky Wittelsbachovi a jezuitům.

“Spojenecká smlouva mezi Wittelsbachem a jezuity byla možná ještě důležitější pro »Rakouské země« než pro západní Německo.” (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 117, 120**)

Arcivévoda Karel ze Štýrska, poslední syn císaře Ferdinanda se v roce 1571 oženil s bavorskou princeznou, “která na hrad v Gratzu přinesla úzkoprsé katolické tendence a přátelství s jezuity, které převládalo na dvoře v Mnichově.” Pod jejím vlivem se Karel usilovně snažil “vykořenit kacířství” ze svého království. A když v roce 1590 umíral, vynutil si na svém synovi a následovníkovi, Ferdinandovi, přísahu, že jeho práci dokončí.

Ferdinand byl na tuto práci v každém případě dobře připraven. “Pět let byl žákem jezuitů v Ingolstadtu, kromě toho byl tak omezený, že neviděl žádný vznešenější úkol než znovuzavedení katolické církve ve státech, které zdědil. Jestli to bude pro jeho země výhodné, ho vůbec nezajímalo. »Raději budu vládnout zemi, která je v troskách, než zemi, která je prokletá,« řekl.” (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 117, 120**)

Když jezuité viděli, že se jim v Německu a v Bavorsku daří dobře, po davech přicházeli z Itálie a z dalších zemí a brzy byla země jezuity úplně zaplavena. V Bavorsku je Vilém bohatě obdarovával, takže nebylo ve velmi krátkém čase téměř žádného bavorského města, kde by jezuité neměli svou kolej, která byla většinou bohatě zařízena.

Za vlády Maxmiliána I. (1597-1651) bylo vlivem jezuitů, jak Bílek dále píše, potlačeno a udušeno každé hnutí za svobodu a za humánní rozlet ducha. Tento vévoda zahrnoval jezuity ještě větším dobrodiním, než jeho předchůdci. R.1618 jim dal augustiánský klášter v Mindeheimu, čtyřiceti tisíci zlatých podpořil vystavění a zařízení koleje v Burghausenu roku

1629, důchod kláštera ustanovil na 3000 zlatých a v Horním Falcku jim odevzdal skoro všechny kostely a nejlepší statky, farnosti a majetek duchovních.

Ovšem za tato dobrodiní, která bavorský vévoda jezuitskému řádu prokazoval, sklídl od jezuitů nejenom nevděk, ale přímo i zákeřnou, podlou zradu. Když Maxmilián uzavřel ve třicetileté válce roku 1647 příměří s Francií a Švédskem, jezuité to neviděli rádi a přemluvili bavorského vojevůdce Jana z Wertu, aby na svém knížeti Maxmiliánovi spáchal zradu a své vojsko převedl k císaři. Detaily plánu byly brzy dohodnuty a nic vévodovi nepomohlo, že stál v čele katolické strany v celém Německu a že dokonce roku 1608 zřídil katolickou ligu proti evangelické unii. Řád jezuitů byl uražen, zrada byla připravena. Avšak jejich zákeřný plán jim nevyšel díky věrnosti protestantských důstojníků, kteří odmítli převelení vojska splnit.

8.12 “Odměna” jezuitů

Jezuité se k Bavorsku zachovali zrádně i za vlády Maxmiliána Emanuela (1679-1726), následovníka Maxmiliána I., který ve válce o Španělsko působením jezuitů opustil císaře a přidal se ke straně francouzského krále Ludvíka XIV. Tak vzniklo francouzsko-bavorské vojsko. Ovšem když rakouské vojsko nad francouzsko-bavorským vojskem roku 1704 u Hochstadtu a Blindheimu zvítězilo, byl vévoda Max Emanuel přinucen ze své vlastní země uprchnout a vládu prozatímně předat své druhé manželce Terezii Kunhutě, dceři Jana Soběského.

Kunhuta však měla za svého zpovědníka jezuitu Theodora Schmakerse z Lutichu, který byl i jejím důvěrníkem, poradcem a současně i milencem. A tento jezuita svým neomezeným vlivem přemluvil kněžnu, aby jeho prostřednictvím potvrdila onu hanebnou smlouvu v Illesheimu roku 1704, kterou sám ještě předtím ve prospěch Rakouska tajně, bez vědomí Kunhuty vyjednával.

Ratatským a bádenským mírem dostal vévoda Maxmilián Emanuel r. 1714 svoji zemi zpátky a tím se mohl do Bavorska po více než desetiletém vyhnanství zase vrátit. Je ovšem s podivem, že si poučení z charakteru jezuitů nevzal a že na ně nezanevřel. Pouze jezuitu Schmakerse pro jeho zrádné chování ze svého dvora vypověděl, ale dal mu doživotní penzi 400 zlatých na rok.

Všechno ostatní zůstalo při starém. Členové Tovaryšstva Ježíšova požívali u bavorského dvora stále přízně a obliby. Také i syn vévody Maxmiliána Emanuela a jeho nástupce Karel Albrecht, který byl vychován u jezuitů, byl jimi po celý čas svého panování (1726-1745) plně ovládán a usměrňován tak, jak to jezuité potřebovali a to i v době, kdy se stal německým císařem pod jménem Karel VII.

Teprve jeho synovi Maxmiliánu Josefovi III. (1745-1777), i když byl vychován opět u jezuitů, se přeci jen podařilo udržet si ducha svobodného rozhodování a pokrokovou mysl a vlivu jezuitů se vymkl. Velice obdivoval technický pokrok a vědecké vynálezy. Rozhodl se, že školství z ducha jezuitů vymaní. Aby tedy v Bavorsku vzdělání úplně osamostatnil a zbavil je závislosti na jezuitech a uvolnil tak dráhu vědeckému bádání, svobodymyslnosti a pokrokovosti, odňal jezuitům cenzuru spisů Akademie věd, kterou založil v Mnichově roku 1759.

Dále se snažil zlepšit celkový stav národních škol a úplně zdevastovanou a zotročenou univerzitu v Ingolstadtu z vlivu jezuitů rovněž vymanit a vrátit její původní věhlasnost a slávu po celé Evropě. Jezuité mu však v tomto rozsáhlém reformačním úkolu bránili a překáželi, jak nejvíce mohli. A tak udrželi nejen školy a univerzitu jak v Bavorsku, ale i v Německu, a to až do úplné zrušení jezuitského řádu.

Kapitola 9

Infiltrace německých protestantů

9.1 *Generálův nápad*

Doktor Alberto Rivera, exjezuitský kněz pod nejtajnější přísahou 4. stupně ve svých písemnostech uvádí, že již první generál řádu jezuitů, Ignác Loyola, dal v době Tridentského koncilu příkaz k postupnému a nenápadnému pronikání jezuitů do řad protestantů pomocí jakéhokoliv postupu a způsobu.

Zvláště k tomu vytipování jezuité měli podle Loyolova plánu úplně prosáknout reformační hnutí v Německu a Švýcarsku a dostat se až k samotným představitelům reformačního hnutí Lutherovi, Melanchtonovi, Pistoriovi, Zwinglimu a k dalším, kteří kromě Bible šířili i myšlenky “kacířů” Jana Huse a Viclefa. Toto protestantské hnutí pak měli nasměrovat k poddanosti Římu a nebo ho úplně rozložit a zničit.

Plnění tohoto příkazu můžeme pozorovat již na samotném Tridentském koncilu. Tam si jezuité vyzkoušeli, jakou obdivuhodně účinnou zbraní proti papežovým nepřítelům tato infiltrace ve skutečnosti je. Infiltrvány byly nejen skupiny protestantsky smýšlejících biskupů, ale dokonce i samotní panovníci, a to pomocí jejich zpovědníků. Nerozhodovalo, zda jde o zpovědníky jezuitského řádu nebo čistě o katolické kněze. Papež na naléhání Ignáce dal příkaz, aby všichni kněží účinně s jezuitou spolupracovali a všechny jejich žádosti ochotně plnili.

Takový příkaz se v dějinách opakoval ještě několikrát, stejně tak jako v dnešní době. Infiltrování byli na koncilu i papežovi kardinálové a arcibiskupové, aby pokud možno jednohlasně podporovali neomylnost a nepostradatelnost papeže jako jediného božího zástupce na zemi s výhradními právy duchovní a světské moci.

A tak, aniž to kdo pozoroval, ovládali a usměrňovali Tridentský koncil ve skutečnosti sami jezuité přesně tak, jak si to přál jejich generál Loyola a po něm Lainez. Kdekoliv se vyskytl názor odlišný od představ jezuitů, ihned se toho ujímali a snažili se mínění koncilu nasměrovat zpět ke katolickým dogmatům a k monopolním právům papeže.

A protože se tento plán zdařil, skončilo nakonec Tridentské shromáždění úplným rozkladem, chaosem a destrukcí, takže nikdo nevěděl žádný závěr. Katolíci nevěděli, zda reformace je či není legální a protestanté nevěděli, jaká jsou a nejsou jejich práva. Kardinálové přestali věřit arcibiskupům, biskupům a kněžím a ti zase obráceně. A tato nedůvěra se rozlezla i vzájemně mezi nimi. Jeden přestal věřit druhému.

Pouze papež měl jistotu, že smí všechno a že k tomu může používat jezuitské vojsko, na které se může plně spolehnout a které si velice zamiloval. A to byl přesně výsledek, kterého chtěl generál jezuitů dosáhnout. Umístit se v papežově přízni co nejvýše, výše než ostatní řády a výše, než jeho nejbližší spolupracovníci z řad kardinálů a arcibiskupů. Z toho důvodu zaseli jezuité mezi ně nedůvěru a podezřívost.

9.2 *Výchova jezuitů k infiltraci*

Po skončení Tridentského koncilu se jezuité, když zjistili účinnost infiltrace, snažili proniknout i do řad protestantských německých knížat. Co bylo plánem infiltrace? Uhnízt se v domovech vysoce postavených protestantů a odtud se dostat do jejich shromáždění. Pokud by se to nepodařilo jezuitům přímo osobně, pak měli nařízeno umístit tam všude své tajné komplice případně kohokoliv, kdo bude ochoten s nimi spolupracovat na úkolu zavést k protestantům katolické náboženství.

Jejich plánu nahrávala i ta skutečnost, že protestantská knížata nebyla fanaticky zaměřena proti katolíkům, jako tomu bylo opačně u katolíků, kteří si nechávali svoji nenávist vůči protestantům vyexcitovat jezuitským řádem do nejvyšších stupňů fanatismu.

Na rozdíl od nich byla protestantská knížata k jinověrcům plně snášenlivá. Katolíci se na jejich územích mohli volně pohybovat, měli mnoho katolických chrámů dotovaných a udržovaných katolickými charitami pod ochranou katolických biskupů a jiných duchovních. Bylo dovoleno volné vyznávání víry podle vlastního svědomí. Taková situace byla například v Sasku, Hesensku, Porýnsku, Dánsku, Wittenbersku, v Braniborích a na Brunšvicku.

Nejsnáze proto mohli jezuité na protestanty působit v jiho- a středoněmeckých zemích, kde žili katolíci a protestanté pohromadě. Tam bylo jejich působení nejméně nápadné.

9.3 Infiltrující agenti

Jezuité se k dosažení svých cílů neštíteli žádných prostředků, žádné lsti ani žádného násilí. Své spolupracovníky, kromě dobrovolných zájemců, získávali hrozbou, vydíráním nebo podplácením. Pak takové lidi různými prostředky donutili ke složení tajného slibu 3. stupně jezuitského řádu, v němž se jezuitům zavázali ke všem službám podle svých největších sil, zavázali se k věrnosti řádu a k bezvýjimečné poslušnosti.

Ovšem i samotní jezuité byli k úkolu infiltrace vybíráni, a to nejen podle přísných kritérií z řad zkušených jezuitů, ale i z řad nových učňů. Téměř na každé jezuitské koleji a univerzitě byla zavedena výuka infiltrace. Podle kritérií sestavených od generála řádu a zakotvených do Ústavy, byli pak vybíráni jezuité, ze kterých byla utvořena skupinka, která byla od samého počátku určena výhradně pro nejtajnější plnění speciálních úkolů infiltrace.

Tito lidé procházeli pak ještě ostřejším výcvikem s ještě brutálnějšími metodami, než jejich řeholní kolegové. Ale přitom se vždy dbalo na to, aby se jim jejich fantazie a nápaditost, na rozdíl od jejich oficiálních kolegů řádu neničila a neomezovala, ale rozvíjela se přesně tím směrem, jak to tajné poslání vyžadovalo. A to se teprve psala druhá polovina 16.století!

Tento postup ostatně trvá dodnes, zvláště při výchově politiků a veřejně činných pracovníků. Proto neplatí zákonitě pravidlo, že každý jezuita (tedy i tajný) je ve své rozumové stránce totálně zničen a jeho IQ sníženo na minimum tak, jak to řádu vyhovuje nejvíce. Rozum tajných jezuitů je sice také totálně přeměněn, ale jejich speciální výcvik pro zvláštní úkoly z nich činí ve svém oboru experty schopné okamžitého přizpůsobení, maskování a improvizování s cílem úkol provést přesně tak, jak to jeho představený žádá. Mnoho politiků, státníků, biskupů, kněží a veřejně činných osob proto vyniká ve svém oboru aniž kdo tuší, že jsou tajnými členy jezuitského řádu a že mají jezuitskou výchovu (dnes např. B. Clinton, F. Castro, G. Adams a další).

Pro nejtajnější úkoly byli již tehdy vybíráni jezuité, kteří měli abnormálně vyvinutý smysl pro nekonečné způsoby utajování, byli neobyčejně nápadití ve vymýšlení lstí a úskoků a museli již dopředu předvídat celou řadu kombinací pro případ, kdyby některý způsob selhal. Museli to být lidé trpěliví, nezlomné jezuitské povahy a vůle. Museli být nejbezvýhradnějšími roboty jezuitského generála, který byl jejich přímým nadřízeným a hlavním koordinátorem. Jejich poslušnost při plnění rozkazů musela být více než fanatická. Byli to také atentátníci, teroristé a sebevrazi současně, ochotní se nechat po atentátu okamžitě zabít. Byli ochotni přinést zbraně či výbušninu na svém těle a pokud to nešlo jinak, raději při jejím výbuchu s druhými zemřít, než aby úkol generála nebyl splněn. Nepoznáváme v tom i dnešní teroristické praktiky?

Úkol infiltrace protestantů se stal silně akutním a spěchal. Proto byli jezuité a jejich tajní komplicové vyzkoušeni jen na několika zvláštních, tajných úkolech a pak byli ihned posíláni do německých protestantských zemí. Jejich pravé poslání neznal mnohdy ani tamnější jezuitský řád, ani katoličtí hodnostáři. Tito tajní uchvatitelé lidské svobody a lidského svědomí

pracovali s takovou obezřetností, že jim nebylo možné v případě provalení aféry dokázat vůbec nic. Nikdy totiž nepracovali přímo, ale vždy pomocí svých nastrčených kompliců, vyjednávačů a nevědomých protestantů, kteří jejich pravé pohnutky a záměry nechápali. „Účel světlí prostředky” a v rámci tohoto hesla, pokud to bylo v zájmu Říma a jezuitského generála mohli provést cokoli a přitom jim to bylo již předem odpuštěno. Pracovali buď sami nebo ve skupinkách.

9.4 Průběh a financování infiltrace

V Německu se těmto jezuitům podařilo pro svůj úkol získat kromě mnoha jiných vlivných lidí například i luteránského bohatého kupce z Hamburku, který za veškerý rozkvět svého obchodu děkoval jezuitům. Složil jim tajný slib 3. stupně a ti mu odměnou za to sjednávali početné odběratele po celém světě. Tento obchodník zradil mnoho protestantů a byl příčinou mnoha krveprolití, mnoha zničených rodin, mnoha mučení nevinných lidí, mnoha jejich utrpení i útěků z jejich domovů.

Jezuité nebo jejich komplicové se do protestantských rodin dostávali prostřednictvím dojemné přívětivosti, strojené lásky a přetvařovaného porozumění. Mnozí protestantští kazatelé byli ve skutečnosti jezuité a takovým se dařilo na katolickou víru kolikrát obrátit i celá shromáždění. Jiní tajní jezuité vystupovali jako lékaři protestantských rodin, jako protestantští učitelé řeči, jako překladatelé, jako výteční šermíři vyučující šermu, jako výborní učitelé tance, zpěvu, hudby, malířství, jako učitelé historie, jako správci protestantských kostelů, jako horliví opatrovníci protestantské literatury nebo jako matematikové, fyzikové, alchymisté, drogisté, apotékaři, hvězdáři, astronomové a jiní vědci tehdejšího věku. Ovšem nešťíteli se ani úlohy milenců manželek vlivných protestantských šlechticů, soudců, radních apod.

V tomto přestrojení se lehce dostávali do protestantských rodin, kde se snažili vydobýt si napřed přízně vlivných domácích osob a když se jim to podařilo, začali postupně a nenápadně odbourávat zprvu vedlejší protestantské zásady a pak podkopávat i ty hlavní, které činili hranici mezi protestantským a katolickým náboženstvím naprosto zřetelnou a hlavní.

Stejným způsobem se jezuité vplížili i na protestantské úřady, školy a univerzity. Mladší členové řádu byli posláni do Frankfurtu nad Odrou, do Roztok, Wittenberga, Lipska a Mariбору. Tam se dali zapsat jako studenti práv nebo lékařství či teologie. Pod touto rouškou pak své bezstarostné kolegy - studenty přiváděli na svou stranu sliby o skvělé budoucnosti, pokud přestoupí na katolické náboženství. Tyto svazované duše k jejich rozhodnutí ještě mnohdy přemlouvali peněžitými úplatky. Mezi učiteli cizích jazyků pak bylo mnoho vystudovaných jezuitů, kteří v těchto praktikách pokračovali stejně jako v době svých studií.

Jezuité získali mnoho nekatolíků také „skutky lásky, štědrosti a milosrdenství” tím, že o přednostech katolické víry přesvědčovali peněžitými dary, zvláště pak v době po třicetileté válce, kdy bylo peněz velmi málo, dále pak charitativní a humanitární činností v nemocnicích a špitálech a zakládáním různých spolků pro pomoc chudým. Tyto spolky bývaly při úřadu města a byly vždy nějak spojeny s univerzitou města stejně tak, jako úřad sám.

Jezuitští studenti a později i jezuitští učitelé, kterým se podařilo proniknout do života a dění protestanského města či univerzity nebo rodiny vystavovali na odiv svou nezištnost, mírumilovnost, lásku, milosrdné skutky, peněžité i hmotné dary, nemocniční péči, starost o chudé apod. A činili to s takovou vervou a okázalostí, že to působilo jako neodolatelné kouzlo. Ve skutečnosti to byla psychologická reklama a nátlak na svobodu člověka stejně jako v případě dnešní agresivní reklamy.

Prostředky k infiltraci brali jezuité buď z peněz a důchodů, které k tomu byly vyhraněny od papeže nebo z darů od projezuitsky smýšlejících knížat a kněží. Ovšem peníze šly i z různých nadací a sbírek pro obrácené nekatolíky z celé Evropy, ze závětí, z odpustků, jejichž prodej přivedli jezuité k dokonalosti a uplatňovali jej přes Vatikán, dále z ukradeného majet-

ku jiných řádů, z inkvizičních procesů a z tajného obchodu s otroky. Později to bylo i z kostelních úroků a desátek, které vydržovali zvláště ty nejchudší vrstvy protestantských zemí. Po celém Německu bylo založeno mnoho výběrčích pokladen a sbírek, které existovaly až do oficiálního zrušení roku 1770.

9.5 *Katolizace po infiltraci*

Jezuité používali k pokatoličťování různé politické nátlaky, vyhrožovali existenčními problémy nebo německým knížatům naopak slibovali zajištění mocenského postavení. Podle jezuitů měli zvláště šanci ti, kteří se ještě od katolického náboženství zcela neodvrátili.

Tak například roku 1614 přestoupil na katolické náboženství Wölfang Vilém z Falc-Neuburgu, aby získal podporu bavorského Maxmiliána a podporu katolické ligy k uplatnění svého dědičného práva na knížectví v Jülich-Cleve. Jeho syn Filip Vilém měl již katolickou výchovu a mohl se tak roku 1653 stát panujícím falckrabím z Zweibrücken-Neuburgu a roku 1658 kurfiřtem Falckým. Jeho syn Jan Vilém začal protestanty dokonce silně utiskovat a na naléhání jezuitů i pronásledovat. Katolickou církev se snažil v celé zemi prosadit jako vedoucí církev s monopolním právem vládnout a rozhodovat o duchovních věcech. Jezuitům pak odevzdal univerzitu v Heidelbergu a zřídil jim i několik kolejí.

Jeho nástupce Karel Filip (1716-1742) byl již jezuita ovládnut úplně. K protestantům choval hlubokou nenávist, která byla ještě více podněcována jezuita. Naštěstí zemřel bez dědiců a tím moc jezuitů v Kurfalcku skončila.

Další metodou, jak pohnout mladými princími protestantských šlechtických rodin, kterých bylo v Německu veliké množství, aby se rozhodli pro katolické náboženství, bylo, že při různých příležitostech stavěli na odiv bavorské a falckoneuburské prince a nebo celé rodiny, které jezuité zaopatřili velmi lukrativními a výnosnými pracovními místy. Touto účinnou metodou získali jezuité pro katolickou církev mnoho rodin a princů a dokonce i mnoho rodin odpadlých a přesto bohatých.

Tato reklama byla velmi účinná i daleko za hranicemi Německa, například v Paříži a v Benátkách. Mnoho princů pak bylo získáno i pro jezuitský řád, mnoho jich skončilo jako katoličtí biskupové s královským platem a s žádnými starostmi a povinnostmi a mnoho jich skončilo přímo jako kardinálové.

Jezuitům se také podařilo trvale získat římské církvi Albrechtovu saskou protestantskou rodinu tím, že působením jezuita P. Kopfera roku 1697 přestoupil kurfiřt saský Fridrich August I. na katolickou víru, aby mohl být zvolen za krále v Polsku. Pod jeho ochranou se v Polsku hned začalo se šířením katolicismu, stejně tak jako v sousedním Sasku. V Drážďanech byly zavedeny katolické bohoslužby a místodržícím v Sasku byl jmenován kníže z Fürstenbergu.

Rozhazovačným princem Kristian Augustus, syn vévody Morice ze Sasko-Zeitzu, který si liboval ve smyslnostech, se stal v Paříži katolíkem, jen aby dostal místo kanovníka v Kolíně, Lutichu a Münsteru. Ještě téhož roku se stal proboštem, brzy na to roku 1697 byl jmenován od císaře Leopolda I. biskupem v Rábu v Uhrách, roku 1706 se stal kardinálem a roku 1707 arcibiskupem primasem ostráhomským s ročním trvalým důchodem 150 000 tolarů. Pomocí jezuita Františka Schmelzera svého panujícího bratra, vévody Morice Viléma ze Sasko-Zeitzu (1681-1717), přestoupil roku 1715 v doksanském klášteře v Čechách tajně na katolické náboženství a jeho vnuk Moric Adolf přemluven od jezuitů se stal litoměřickým biskupem v Čechách, kde roku 1759 zemřel.

9.6 *Jezuitská infiltrace - prohra protestantů*

Proti tomuto pronikání katolíků do řad protestantů se však protestantští evangelíci začali bránit. V Sasku například pro zachování evangelické církve zřídila knížata „*Tajnou církevní radu*“, které byla svěřena správa všech církevních věcí.

Ale když Fridrich Augustus přestoupil na kolickou víru a pod jménem August II. se stal polským králem, mělo to pro Sasko těžké následky. V severní válce roku 1706 bylo Sasko zpustošeno od Švédů a různými válečnými daněmi a dávkami tak vysáto, že se z toho nemohlo dlouho zotavit. Kromě toho August II. zařizoval v Drážďanech uměleckou sbírku s obrovskými náklady a stavěl i mnoho drahých, honosných domů. Jeho kralování bylo všemi směry vedeno jezuitu, na kterých byl tak závislý, že bez nich se neúčastnil ani jednoho jednání. Svou politikou dovedli jezuité Augusta II. až k tzv. Toruňskému krveprolití.

Podobně si počínal i jeho syn Fridrich August II., který na katolickou víru přistoupil už jako korunní princ roku 1717. Roku 1733 po smrti svého otce nastoupil v Sasku a Polsku vládu. Za jeho panování (1733-1763) byli nekatoličtí šlechtici a nekatoličtí duchovní zbaveni všech politických práv.

Infiltrace se jezuitům v Německu podařila tak dokonale, že se reformace proti katolickému náboženství nevzmohla až do dnešní doby. Jezuité své mocenské úspěchy slavili krok za krokem. Například roku 1663 přestoupil v Paříži na katolické náboženství Kristian Ludvík, vévoda Meklenburg-Schwerinský (1658-1692), což mělo za následek destruktivní zkázu jeho země. Roku 1707 se podařilo jezuitům převést na katolickou víru mladičkou princeznu, vnučku vévody Oldřicha z Brunšvicko-Wolfenbüttelna, která se pak mohla stát chotí císaře Karla VI. Vévoda Anton Oldřich, přijal katolickou víru veřejně roku 1710 v Bambergu. Roku 1758 získali jezuité trvale pro katolické náboženství Kristiana IV., falckrabího z Falc-Zweibrücken-Birkenfeldu a jeho syna prince Fridricha Michala, jehož druhý syn Maximilián Josef zdědil Bavorsko, kde se roku 1806 stal bavorským králem.

9.7 Následky infiltrace

K následkům jezuitské infiltrace německých protestantů je také nutno připsat i hon na čarodějnice a kouzelníky, kterými byli většinou prostí nevinní lidé a „kacíři“ a jen vyjíměčně pár duševně pomatených lidí. Zřídka šlo skutečně o spiritisty v pravém slova smyslu využíající černé nebo bílé magie.

Jezuité při infiltraci využívali i fanaticky založených katolíků a protestantů a posílali je do protestantských zemí s tím, že je to země plná čarodějnic provádějící různé půlnoční orgie se samotným ďáblem v podobě černého kozla nebo kocoura. Svým líčením vykreslovali posluchačům tak hrůzostrašné historky plné dětské krve, plodové vody, křiku nemluvnat, lidských přirození, roztrhaných těl, umrlčích kostí, oběšenců a půlnočních sexuálních zrudností a perverzností, že posluchači hrůzou i omdlévali. Po takovém kostelním kázání se s vytřeštěnými očima třásli ještě týden.

Musíme si uvědomit, že pověrečnost lidí, a to v jejich jakémkoliv postavení byla v Německu tak veliká, že nebylo těžké proti nevinnému protestantskému obyvatelstvu poštvat vojsko patřící pověřčivým katolickým šlechticům nebo celou skupinu pověřčivých prostých lidí. Tam, kde infiltrace stagnovala, náhle přicházeli ikvizitoři a následovalo strašlivé mučení bez ohledu na věk, na majetnost a na to, zdali je to muž či žena. Stejně drasticky jako dospělí lidé byly mučeny i jednorocní děti, těhotné ženy, starší děti, mládež a starci. Plály hranice, vězení se plnila, hroby nestačily hltat zohavená a utýraná těla. Účast města a jeho okolí na veřejných popravách byla vždy povinná. Vládl teror a náboženství strachu.

V Paderbornu nejvíce zuřil jezuita Loeper, ale v jiných krajích se „*vyznamenali*“ i jiní netvoři a zrůdy. Ještě roku 1749 jezuita Gaar vychvaloval ve své řeči ve Würzburgu po upálení domnělé čarodějnice moudrou přísnost jezuitských zákonů proti kouzelnictví a čarodějnictví.

(O tom všem existuje mnoho historických podkladů a knih i v češtině, které na rozdíl od přímých dějin jezuitů není zatím problematické sehnat.)

Proti takovým nástrojům jezuitského řádu se jen těžko bojovalo a jen málokdo se odvážil postavit proti. Píle, s jakou jezuité vedli infiltraci Německa, je sice obdivuhodná a přinesla “své ovoce”, ale výsledkem je silně katolické Německo až do dnešní doby, i když má mnoho “evangelíků”. Z dřívějšího německého protestantismu zůstal pojem *evangelík* jenom jako název. Svými obřady a uctíváním stejných zákonů a pověr, jako mají katolíci, jsou ve skutečnosti němečtí “evangelíci” také katolíky a současná prokatolická, německá vláda ovládaná jezuity, je jen smutným důkazem toho, jak silná zbraň Vatikánu je jezuitská infiltrace.

Na příkladu Německa můžeme velmi dobře pozorovat, jak původní bašta protestantismu se vlivem spolupráce s jezuitským řádem stává poddajná Vatikánu. Můžeme také pozorovat, jak vlivem Říma pak taková země přináší zkázu všem okolním i vzdáleným státům v celé Evropě po celá další staletí.

Protestantské ideje Dr. Martina Luthera, Filipa Melanchtona a Švýcara Ulricha Zwingliho jsou dnes přesně v té poloze, ve které je jezuité chtěli mít už v době 16. století. S buldočí vytrvalostí, žraločí dravostí, úskočností hyeny, úhoří slizkostí, hadí tichostí a s pokorou beránčí šli jezuité za svým cílem tak dlouho, dokud nedosáhli svého. A nic nezměnilo situaci, když byl v Německu na čas jezuitský řád zrušen. Byl to už jen pouhý záchvěv umírajícího ducha protestantské svobody. A když odezněl, byli jezuité v zemi znovu povoleni a vatikánský kříž a meč se vrátil v plné síle, aby své dílo dokončil.

Jezuitští generálové si od počátku uvědomovali tu skutečnost, že když Německo zbaví reformačního ducha, získají pro své cíle tvrdý, bezcitný, fanatický, nadřazovací a panovačný národ, který jezuitské mentalitě přesně vyhovoval a vyhovuje i dnes. Německo se stalo doménou jezuitského řádu a jak ještě uvidíme, bude manýry tohoto jezuitského státu okoušet znovu mnoho národů v celé Evropě, jak to na sobě těžce pocítili i generace našeho století.

Kapitola 10

Rakousko, Tyrolsko, Štýrsko, Uhersko, Solnohradsko

10.1 Svobodné Rakousko a konec svobody

V rakouských zemích byla už roku 1548 většina obyvatel protestantského vyznání. Statistika uvádí 30 protestantů na jednoho katolíka. Vzhledem k velké neučení katolických obyvatel se katolíci do boje s protestantismem nepouštěli a naopak žili ve společné svornosti.

Rakušané stále více tíhli k protestantskému vyznání víry, takže byla naděje, že celé Rakousko se brzy stane protestantskou zemí a útočištěm pronásledovaných z okolních států. Arcivévoda rakouský a římský král Ferdinand I. začal mít z této situace obavy a se strachem sledoval vzrůstající se reformační víru své země. Aby tomu učinil konec, povolal roku 1551 do své země jezuitu. Ferdinand chtěl, aby se věnovali mládeži, zakládali školy, vyučovali svobodnému umění, literatuře, filozofii, teologii a všemu, co tehdejší mládež mohlo vzdělávat. Současně dostali úkol vybudovat novou soustavu celého školství a zastávat církevní služby. K tomuto povolení přispělo to, že v zemi nebyla ani jedna katolická škola a bylo i velmi málo katolických kněží.

Nejprve si Ferdinand I. vyžádal mladého jezuitu Petra Kanisia de Hondt, který byl od roku 1549 profesorem bohosloví na univerzitě v Ingolstadtu. Kanisius začal učit bohosloví ve vídeňské univerzitě a roku 1551 se také stal dvorním kazatelem. Tento chytrý jezuita si brzy získal přízeň krále Ferdinanda v takové míře, že měl být roku 1553 dosazen na vídeňské biskupství. Tomu však odporoval generál Loyola, ale pak to nakonec na jeden rok povolil. Kanisius tam však zůstal čtyři roky, dokud nebyl povolán k dalšímu úkolu.

Po Kanisiovi přišel jezuita Bobadilla s dalšími jedenácti tovaryši. Všichni se zpočátku chovali velmi skromně a pokorně. Přebývali v dominikánském klášteře a na živobytí si vydělávali obchodem s tzv. "jezuitským práškem", který dělali z hořké kůry.

Jejich poměry se však brzy zlepšily, když se jezuita Bobadilla stal Ferdinandovým zpovědníkem. Na žádost svého jezuitského zpovědníka pak daroval Ferdinand jezuitskému řádu v Rakousku roku 1554 opuštěný karmelitánský klášter a přisoudil jim plat 1200 zlatých ze cla. K tomu dostali pod svou správou jeden měšťanský seminář, potom roku 1558 seminář pro chudé bohoslovce a roku 1560 zřídili jezuité seminář pro mladé šlechtice.

10.2 Kanisiův katechismus

Roku 1554 vydal jezuitský fanatik Kanisius knihu *Velký katechismus*, který byl sepsaný jako odezva na Lutherův spis o pravé, biblické víře. Císař zavedl jezuitský katechismus svým rozkazem dne 14. srpna 1554 jako povinnou učebnici náboženství po celé říši. Z Rakouska se tato učebnice dostala do dalších zemí, takže roku 1569 byla již v menším nebo stejném vydání ve Španělsku, Nizozemí, Francii a Tyrolsku. Učebnice byla standardní pomůckou proti Lutherovu učení a jezuitským řádem byla natolik šířena, že se již roku 1616 dočkala svého čtyřtého vydání.

Protestanté v Rakouských zemích však zanedlouho poznali, že Kanisius je jejich úhlavní nepřítel, který protestanty u Ferdinanda při každé příležitosti pomlouvá, očerňuje a štví proti nim císaře, aby je pronásledoval. Císař se však k pronásledování nedal pohnout, protože byl snášenlivého náboženského ducha a moc dobře věděl, že protestanté nemají proti katolíkům nenávist a že mohou vedle nich žít v poklidu a vzájemné svornosti. Zato o jezuitech se to říci nedalo. Jejich nenávist vůči protestantům a štvání proti nim naháněla císaři husí kůži. Ne nadarmo Kanisia protestanté, jak píše Bílek, pojmenovali *Canis Austriacus - Pes rakouský*.

10.3 Snaha o zachování svobody

Po císařově smrti si jeho synové rozdělili císařství na tři díly: Nejstarší syn Maxmilián II. obdržel Rakouské vévodství, druhý syn Ferdinand obdržel Tyrolsko a tak zvané přední (venkovské) země a třetí syn Karel dostal Štýrsko, Korutany, Krajinu, Gorici, Terst a Istrii. Maxmilián II. nastoupil také v zemích Koruny české a uherské a také v Císařství německém a po celý čas svého panování (1564-1576) zůstal věrný protestantským zásadám, neboť sám měl protestantskou výchovu. Jeho učitelem byl svobodomylovný bohoslovec Pfauser.

Za jeho vlády proto došlo v jeho království k omezení tlaku na protestanty a obnovil jim svobodu v takové míře, kam až to bylo s ohledem na papeže a španělského krále možné. Šlechticům zaručil náboženskou svobodu, kterou vyhlásil na základě hesla: *“Nejsem to já, kdo je říditelem svědomí mých poddaných, ale Bůh”* (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.199*)

Šlechticové a ostatní panské stavy směli mít v Rakousku ve svých kostelích duchovenstvo podle svého přesvědčení. Veřejné bohoslužby se většinou konaly v protestantských kostelích a v protestantském duchu s tím, že nikdo nikoho nesměl nutit účastnit se bohoslužby, která mu nevyhovovala. Za této vlády bylo docíleno maximálního srovnání a přátelského vyrovnání katolíků s protestanty.

Maxmilián II. také neschvaloval podlý čin svého zetě, francouzského krále Karla IX., kterým zosnoval Bartolomějskou noc, při které tekla krev Hugenetů ulicemi doslova proudem po několik dnů, z čehož se papež Řehoř nesmírně radoval. Krále Jindřicha III. utíkajícího z Polska Maxmilián žádal, aby již více nepronásledoval tak zvané kacíře a dokládal mu, že pro vladaře není většího zločinu, než svým poddaným brát svobodu svědomí a svého syna Rudolfa velmi přísně potrestal, když pod vlivem jezuitů a na základě jejich svedení chtěl s několika fanatickými Španěly a Italy zbořit luteránský kostel vystavený od barona Roggenburga ve Vídni.

Přátelství mezi oběma stranami bylo na takové ekumenické úrovni, že *“by se protestanté již málem vrátili zpět do lůna matky církve římskokatolické”*, kdyby se do toho znovu nevrátili jezuité a svým tlakem a nenávisť vůči protestantům znovu nevzbudili u svobodně uvažujících lidí protitlak.

10.4 Odpověď Říma

Na základě příkazu z Říma bylo vyvíjeno veškeré úsilí k tomu, aby se mezi oběma stranami podařilo zasít nedorozumění, rozkol a nakonec i válka. Když jezuité viděli, že u císaře Maxmiliána důvěru nezískají, vetřeli se do přízně císařovny Marie a skrze ni působili na císaře tak, aby katolické náboženství zase slavilo v Rakousku své úspěchy. Když ani na naléhání císařovny Marie nechtěl upustit od zavedení náboženské svobody ve svých zemích, vyhrožoval mu papež klatbou.

Císař velmi dobře věděl, že jsou to jezuité, kteří proti němu papeže poštvají a kteří mu nyní staví do cesty jen samé těžkosti a záludnosti. Ale ze své země je přesto nevypověděl. Pouze jim odejmul učitelské právo a licenci na teologické fakultě vídeňské univerzity a na vzdělávacím ústavu pro mladé šlechtice a zrušil také výhody, které jim jeho otec Ferdinand udělil.

Na protest ho opustil jeho dvorní kazatel jezuita Kanisius (což císař jenom uvítal) a odešel do jezuitské koleje ve Freiburgu ve Švýcarsku, kde zůstal až do své smrti roku 1597 a odkud řídil katolizaci po celé střední Evropě.

Císař však udělal velikou chybu, když uposlechl naléhání papeže, aby nevydával žádný zákon, který by oběma náboženským stranám opravňoval politickou samostatnost. Zanedbal také vydat zákon o duchovních právech obou vyznání a právě tyto chyby otevřely jeho ná-

stupcům volné pole působnosti k náboženské nesnášenlivosti podněcované Vatikánem a jezuity.

10.5 *Rudolf II.*

Po smrti císaře Maxmiliána II. roku 1576 nastoupil jeho syn Rudolf II., který vládl v Čechách, Uhrách a Německu a který byl vychován na španělském dvoře jezuitskými učiteli a svojí prokatolickou matkou Marií, dcerou Karla V. Vlivem této výchovy se stal fanatickým katolíkem, který byl ve věcech víry naprosto nesnášenlivý. Obyvatelé zemí, ve kterých vládl, brzy poznali jeho fanatického ducha, když roku 1580 dovolil jezuitskému řádu pronásledovat protestanty a všemi možnými prostředky včetně mučení je přivádět zpět na katolickou víru.

Zavládl krutý teror, který jezuité šířili všude, kam vstoupili a neslitovali se nad nikým. V Rakousku zvláště vynikal krutým pronásledováním jezuita Scherer, který se svými tovaryši razil heslo: Buď bude z protestanta během okamžiku katolík, nebo se musí (v nejlepším případě) vystěhovat ze země. K tomuto úkolu jim pomáhala celá řada katolických biskupů, dvorní kazatelé a nekonečná řada tajných kompliců. Všichni měli jen jeden cíl: Povznést katolickou církev v Rakousku do monopolního postavení.

Rudolf II. byl však naštěstí zároveň strašně slabý a bojácný, takže mnoho svých předsevzetí nedotáhl do konce. I když byl v rukou jezuitů povolným nástrojem, přesto předání státního majetku do rukou jezuitů silně vážlo Rudolfovou rozkolísaností, náladovostí a naštěstí i zapomětливostí a vlastní touhou po majetku a bohatství. Jezuitům bylo darováno jen několik opuštěných nebo chátrajících klášterů, ale přímo jim byly Rudolfem odepřeny žádosti o darování honosně vyzdobených a bohatě zařízených kolejí v Horním a Dolním Rakousku, které si vyhlédli a odmítl jim darovat také mnoho pozemků, o které by tím přišel. Po dlouholetém úsilí se jezuitům podařilo urvat jeden kostel s pozemky nedaleko Vídně.

10.6 *Konec vlády Rudolfa II., jezuitská válka*

Roku 1595 ustanovil císař Rudolf II. za vladaře v obou Rakousích svého bratra Maxmiliána a roku 1608 jeho vliv na Rakousko skončilo, když se pomocí protestantských knížat podařilo Matyášovi přinutit Rudolfa II., aby mu podstoupil nejen Horní a Dolní Rakousko, ale i Uhry a Čechy. Avšak ještě roku 1609 stačil Rudolf II. povolit protestantským stavům v Čechách náboženskou svobodu a Matyáš totéž udělal i ve zbývajících zemích, které mu byly podstoupeny.

Matyáš však nebyl silným králem a na vladařství očividně nestačil. Proto povolal Ferdinanda, vévodu Štýrského, jako svého nástupce.

Toho využili jezuité, vetřeli se do Ferdinandovy přízně a pak skrze Ferdinanda působili na Matyáše, aby proti protestantským stavům vystupoval přísně a nepřátelsky. Protestanté se vzbouřili a jezuité skrze Ferdinanda radili, aby Matyáš povstalce potlačil násilím a aby z toho důvodu povolal španělské vojsko. Roku 1618 bylo vojsko skutečně Matyášem povoláno, které pod vedením Dampierra přitáhlo a zaujalo své pozice.

Ovšem zbývali i rakouští protestantští šlechtici a s českými protestantskými knížaty, šlechtici a měšťanstvem udělali smlouvu o vojenské pomoci. Roku 1619 však král Matyáš náhle zemřel a papež si umínil, že Rakousko dostane plně pod svoji moc a přes jezuitského generála vyslal jezuitu, aby na trůn dostali prokatolického Ferdinanda II.

Když začali jezuité provádět přípravy pro splnění tohoto úkolu, přitáhl vojevůdce českých stavů, hrabě Thurn, do Rakouska a vtrhl do Vídně, kterou pak i obléhal. 16 protestantských rakouských šlechticů vstoupilo do hradu, kde byl ukryt Ferdinand i s jezuitu. Předložili mu listinu o politické samostatnosti a duchovních právech a svobodě protestantů a žádali, aby ji

podepsal. Ferdinand odmítl a to byl signál Dumpierovu vojsku, které zatroubilo na útok, neboť bylo schováno v záloze. S tím Thurnovi povstalci nepočítali a dali se na útěk.

Po bělohorském vítězství dosadili jezuité na rakouský trůn Ferdinanda II. a na jejich radu začal král nemilosrdně trestat všechny rakouské a české protestanty hlava nehlava. K rakouským protestantům byl však milosrdnější, než k českým. Podle návodu jezuitů pak nastalo vypovězení všech rakouských protestantských kazatelů ze země a násilné pokatoličťování celé země.

Zvláště v Horních Rakousích byly páčány takové krutosti a zvěrstva, že se protestanté, nemaje už nic ztratit, odhodlali v květnu roku 1625 ještě jednou k boji za náboženskou a politickou svobodu. Válka trvala až do listopadu 1626. Během této doby selští protestanté nejméně třikrát vyhráli a dokonce již v Enži uzavřeli smír mezi sebou a vyslanci rakouských katolických stavů. Ten ale vévoda Maxmilián na naléhání jezuitů neuznal za právoplatný, a tak válka pokračovala a skončila 30. září 1626 úplným povražděním 40 000 protestantů bojujících za svá práva. Zajatí šlechtici, kteří vedli povstání byli v březnu a dubnu 1627 popraveni.

Jezuité dostali od Ferdinanda II. zcela volnou ruku, kteří toho náležitě využili. Celé Rakousko bylo ve velmi krátké době pokatoličtěno s co největší přísností a nesmlouvavostí. Za tuto práci dostali jezuité r. 1636 darem a do dědictví několik honosných domů ve Vídni a statky Žíreč a Šaclíř v Čechách skonfiskované Adamovi Trčkově.

10.7 Majetkové intriky jezuitů v Rakousku

Po smrti Ferdinanda II. roku 1637 nastoupil na rakouský trůn mírný panovník Ferdinand III. (1637-1657), který, i přestože byl vychován od jezuitů, nepřipustil, aby měli na jeho panování vliv. Byl snášenlivý i v náboženství a upustil od pronásledování protestantů. Za jeho vlády bylo v Dolních Rakousích ještě 42 hraběcích rodů a 20 rytířských rodů, které byly protestantského, evangelického vyznání a které přežily hrůzy předchozího pokatoličťování.

Po jeho smrti nastoupil císař Leopold I. (1658-1705), který byl opět odchovanec jezuitů, ale byl jich poslušen, takže jim byl poddán i jako vladař, a to i proti své vůli. Proti své vůli měl také jezuitského zpovědníka Filipa Müllera, kterému se musel svěřovat nejen ve věcech soukromých, ale i státních a vojenských.

Neměl dostatek sil ani odvahy, aby se jim vzepřel i v rozdávání darů, které si vynucovali stále víc a víc. Proto jezuité hltali jeden majetek za druhým stále žehrajíce, jak je to málo a jak je potřeba nových a nových domů a pozemků.

Tomuto nesmyslnému rozdávání rakouského majetku učinil přítrž pouze nejvyšší úředník císařského dvora, hofmistr Václav František Eusebius z Lobkowicz. Nejenže přísně evidoval, co všechno již jezuité na Leopoldovi vyžebřali, ale sám počet darů snižoval, jak jen mohl.

Je známo, že mnoho darů, které už měli jezuité přislíbené, se nakonec jezuitům nedostalo, protože hofmistr jednoduše listiny, které měl opatřit darovací pečeti, roztrhal, což Leopold potají jenom uvítal. Tímto způsobem hofmistr předešel odevzdání například kladského hrabství a města Štýrského Hradce do spárů jezuitů. Zachráněno však bylo i mnoho jiných měst, domů, objektů, klášterů a pozemků.

Podobně tomu bylo i s předáním jednoho velmi bohatého statku, který na neustálé žebrání jezuitů nakonec Leopold I. ve slabé chvíli přislíbil, i když to bylo ve skutečnosti proti jeho vůli. Ale Václav z Lobkowicz celou situaci skvěle zachránil. Vymohl si na císaři, aby směl za něj celou záležitost vyřídit sám, což mu také císař s velikou úlevou přenechal, zvláště když poznal, jak odvázně jeho úředník s jezuitu jedná.

Když pak jezuité žádali Lobkowicze, aby jim příznivě vyřídil žádost o předání statku i s pozemky, zeptal se jich Lobkowicz, zdali jsou ochotni podrobit se výroku božského Spasitele. Když zbožní otcové k tomu svolili, ukázal jim Lobkowicz na zkrácený nápis na kříži:

“J.N.R.J.” a pravil: “*V těchto písmenech jest rozhodnutí vaší žádosti, jako by je vyslovil sám Kristus.*” Jezuité však pokrytecky odpověděli, že neznají žádného jiného výkladu těchto písmen, než jen: “*Jesus Nazarenus Rex Judaeorum (Ježíš Nazaretský, Král židovský)*” Kníže Lobkowicz usmívaje se, pravil: “*Páni páteři neumějí dobře čísti, že? Pro vás to zní takto: Jam Nihil Reportabunt Jesuiti (Již Ničeho Neodnesou Jezuité)*” a s úsměvem je opustil. (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.204*)

Kníže Lobkowicz byl jezuitům trnem v oku. Věděl, že se hrabě Jiří Ludvík ze Sizendorfu stal roku 1656 díky jezuitské protekci předsedou dvorní komory a ministrem financí a že tohoto svého úřadu zneužíval jen k prospěchu jezuitů a svému, takže za dobu jeho úřadování bylo zpronevěřeno přes 18 milionů zlatých. Kníže Lobkowicz císaře před hrabětem Sizenдорfem a jeho špatným hospodařením s penězi varoval, ale bázlivý Leopold se do toho raději nepouštěl. Dále hraběti Sizendorfovi důvěřoval, neboť předpokládal, že to nebude tak zlé a horké, jak to kníže Lobkowicz stavěl.

Zato na základě jezuitských pomluv a neustálého očerňování ztratil kníže Lobkowicz u císaře důvěru, zvláště když se císař od jezuitů dozvěděl, že si Lobkowiczova manželka nechává v Roudnici konat veřejné evangelické bohoslužby a že je to “kacířka”.

16. října 1674 byl proto císařským rozhodnutím ze všech svých hodností a úřadů kníže Lobkowicz sesazen a musel do tří dnů opustit dvůr a zdržovat se až do odvolání pouze na svém statku v Roudnici v Čechách jako vězeň a vyhnanec. Nesměl ani žádat jakéhokoliv vysvětlení, aby se dozvěděl příčinu svého sesazení a pokud by toto porušil, bylo mu vyhrožováno ztrátou života i ztrátou jeho statků. Tak mocný byl vliv jezuitů, že i císař kvůli nim propustil svého nejlepšího a nejvěrnějšího rádce s nespravedlivou a veřejnou hanbou.

S Lobkowiczovým pádem padla poslední hráz, která ještě překážela rozšiřování moci a vlivu jezuitů u císařského dvora. Jenom v samotném císařském hradu bylo na 250 jezuitů, kteří byli spojeni s ministrem financí hrabětem Sizenдорfem a zpronevěra peněz nyní nabyla neuvěřitelných rozměrů.

10.8 Císař Leopold I. - více štěstí než rozumu

Císař Leopold I. se však již brzy přesvědčil, že kníže Lobkowicz měl pravdu, když ho před tímto hrabětem Sizenдорfem varoval. Roku 1680 se z nějakých příčin musel v Praze zdržet víc než předpokládal a tehdy ho ještě stačili navštívit a varovat proti Sizendorfovi pánové arcibiskup hrabě Jan z Valdštejna a hrabě Kinský. Své výpovědi také doložili pádnými fakty, které už předkládal kníže Lobkowicz.

Císař ještě z Prahy okamžitě svého ministra financí odvolal a propustil, ale hrabě Sizenдорf, předstíraje, že právě koná *Duchovní cvičení*, utekl do jezuitského profesorského domu, kam sebou přinesl i všechny nakradené klenoty, zlato a stříbro.

Když císař Leopold I. poznal, jak ho hanebně ke svým záměrům jezuité zneužívali, neodvzdal jim svého syna Josefa do výchovy, ale svěřil ho do péče zbožnému, učenému a nepředpojatému knězi Františku Ferdinandovi Rumlovi. Jezuité se chtěli vši silou a všemi intriky mladého arcivévody zmocnit, ale nepodařilo se jim. Jeho učitel byl stále při něm a nic nepomohlo ani to, že císaře a jeho syna jezuité strašili a snažili se je vyděsit představou o jejich nevěrnosti jezuitskému řádu.

Přes všechny své podlosti však nebyli jezuité z Rakouska vyhnáni. Císař jim dokonce znovu vyšel vstříc, když Uhry žádaly o vyvýšení protestantských stavů na úroveň katolických. Tehdy tuto jejich žádost zamítl stejně tak jako žádost o vypovězení jezuitů z této země. Začal jim opět dávat různé dary v podobě domů pro jejich koleje a pro kolej v Linci určil dar 1000 zlatých ročně.

Jako svého zpovědníka si také vybral jezuitu Engelberta Bischofa, který byl však naštěstí jen jezuitou podle jména, ale ne svým přesvědčením. Byl velmi poctivý a nezneužíval toho,

že je zpovědníkem císaře. Proto také neodevzdával řeholnímu generálovi do Říma žádné informace.

Tím se ovšem Bischof vůči svému řádu velmi těžce provinil a byl předvolán až k samotnému generálovi. Císař se ho diplomaticky snažil všelijak vysvobodit a jeho cestu do Říma zrušit. Ale všechny císařovy snahy zůstaly marné. Pro jezuitského zpovědníka si dokonce přijel i zvláštní papežův zmocněnec, který trval na tom, že se s ním musí Bischof okamžitě odebrat do Říma.

Císaři však už došla trpělivost a rázně papežskému zmocněnci řekl, že když generál o to tak usiluje, aby honem jel Bischof do Říma a nehledí na císařskou žádost, že tedy nepošle Bischofa do Říma samotného, ale že mu jako ochranu dá sebou všechny jeho spolubratry žijící ve všech rakouských zemích, ale že se potom v těchto zemích také nesmí žádný jezuita již nikdy více ukázat. Tato rozhodná slova se neminula svého účinku, neboť Bischof zůstal ve Vídni u císaře a již nikdo na něho nenaléhal, aby odjel do Říma.

10.9 Císař Josef I.

Za vlády císaře Josefa I. (1705-1711) neměli jezuité na státní záležitosti téměř žádný vliv. Josefu I. byly jeho učitelem vštípeny zásady svobodné vůle, rozumu a svobodného rozhodování. Navíc si mladý panovník velmi dobře pamatoval všechny zrady, kterých se jezuité dopustili proti jeho otci ve Španělsku, Tyrolsku a v Uhrách. Z celé své duše jezuitu nenáviděl a hned jak nastoupil na trůn a uchopil vládu do svých rukou, vypověděl ze všech svých zemí jezuitu Widemanna, který drze a nestydatě při pohřbu císaře Leopolda I. ve Štěpánském chrámu v pohřební řeči dokazoval, že jen panovníci, kteří byli vychováni od jezuitů vždy vládli šťastně a požehnaně.

10.10 Tyrolsko - Kanisiova bašta

Tyrolsko patřilo císařovi Ferdinandu I., a proto i do této země povolal svého oblíbeného jezuitu Kanisia. Tento neúnavný jezuitský "misionář" německých zemí si zde napřed získal velikou přízeň u dvorních arcikněžů a šlechticů. Tyto dámy se pak samy začaly přimlouvat, aby jim císař Ferdinand poslal více jezuitů. Ti brzy po svém příchodu založili za finanční podpory císaře kolej v Innsbrucku a v Hallu.

Po císařově smrti nastoupil na tyrolský trůn jeho druhý syn Ferdinand (1564-1595), který byl vůči protestantům nepřátelský a nechával se snadno jezuitu ovlivňovat. Podařilo se jim přesvědčit ho i ke krvavému pronásledování protestantů. Ferdinand Tyrolský byl velkým příznivcem jezuitů, ale přesto do Tyrol povolal františkánského kněze Jana Nasa, aby svým učením zamezil šíření Lutherovy reformy.

Nasus byl vynikající řečník a r.1572 se stal dvorním kazatelem innsbruckého kostela. Dobýval řadu prokatolických úspěchů zvláště u dvora. Pak byl jmenován jako tajemník a rádce arcibiskupa v Innsbrucku.

Jezuité však Nasu nenáviděli a snažili se tyrolský dvůr přesvědčit, že Nasa je ve skutečnosti kacíř a že patří na hranici. Ale Nasus se dovedl jezuitům ubránit a ve svých kázáních jim zasazoval kruté rány, když odhaloval jejich záměry, pohnutky a cíle, za kterými šly cestou intrik, politikaření, diplomacie, lstí a podvodů. Nazýval je pokrytci, lháři, svatoušky a zrádci. Veřejně ukazoval na to, jak zneužívají zpovědi a po jakých tajemstvích a intimnostech touží a jakými způsoby to z lidí dovedou vytáhnout.

Jezuité zuřili nejvyšší měrou, ale Nasus byl oblíbenější ještě víc než předtím. A když jezuité Nasa pomlouvali až u císařského dvora a ve Vatikánu, opět ničeho nedosáhli. Knížata a biskupové tohoto františkánského kazatele zvali z místa na místo, aby jim v kostele, klášteře

nebo jen tak volně ve městě kázal. Sám papež ho sprostil obžaloby a naopak ho vyznamenal za rozvoj katolické víry udělením biskupského stolce s biskupskou hodností.

10.11 Konec tyrolských protestantů

Po smrti Ferdinanda připadlo Tyrolsko císaři Rudolfu II., které je roku 1602 předal svému bratru Maxmiliánovi a pak roku 1618 toto hrabství přešlo do majetku Leopolda štýrského. Protože však neměl žádného dědice, rod roku 1665 vymřel a země připadla císaři Leopoldu I.

Od smrti Nasa, který byl jezuitskému řádu velikou překážkou, byli pak jezuité u moci a svým vlivem po celou tu dobu dusili protestantství co nejvíce. Tím byl duševní život této země hodně na útlumu.

A protože se jezuité obávali, že tyrolští protestanté znovu nabydou dechu a vzchopí se, tajně povolali bavorského vévodu Maxe Emanuela, aby se svým vojskem přijel podpořit katolickou víru.

Bavorský vévoda skutečně přijel, a to i s francouzským maršálkem Villarsem. Jezuité je na své univerzitě uvítali slovy Bible: *“Ó Emanueli, králi a náš zákonodárče, na tebe národy čekají, neboť jsi jejich vykupitel. Přijď a vysvobod’ nás!”*. Tyrolským stavům jezuité radili, že mohou bavorskému vévodovi přísahat věrnost bez výčitek svědomí.

O tom, že se jednalo o čistou zradu vůči Tyrolsku není třeba ani pochybovat. Dokonce jezuité museli vyzradit i všechna místa průsmyků a cest, aby mohlo bavorsko-francouzské vojsko do Tyrol bezpečně vstoupit a beze ztráty jediného muže rychle obsadit celou zem včetně Innsbrucku. Stejně tak museli vyzradit i vlastní polohu země, která nebyla všeobecně známá, což protestantům hledajícím úkryt před Římem plně vyhovovalo.

Jezuité plánovali, že si z Tyrol udělají za pomoci bavorského vojska jezuitskou baštu. Tyrolské stavy se ovšem vzchopily k obraně, bavorské vojsko vyhnaly a vyhnaly i většinu jezuitů. A kdyby neodešli i jezuitští lektori z jezuitské univerzity v Halle a Innsbrucku, byly by bývaly tyrolské stavy zničily celou univerzitu, jakou měly vůči jezuitům nenávist za jejich okupaci země.

10.12 Štýrsko - rychlá katolizace

Ve Štýrsku měli jezuité větší pole působnosti než v Tyrolsku, protože třetí syn Karel jezuitům důvěřoval a země, které mu po smrti jeho otce připadly, byly více protestantské než katolické. Karel však chtěl mít katolické náboženství jako hlavní systém, proto si na generálu řádu Borgiovi vyžádal několik členů Tovaryšstva Ježíšova. 12. listopadu 1573 jim ve Štýrském Hradci založil novou kolej a věnoval jim kostel i s městskou farou a k tomu 2200 zlatých ročního důchodu. Kromě toho je vybavil mnoha výsadami a svobodou v jejich duchovní, misijní a pastorační činnosti.

Na kolej se brzy začalo hlásit mnoho chlapců, proto jezuité založili seminář pro chudší mládež a seminář pro šlechtickou mládež. Oba ústavy dostávaly velmi hojně různých darů, zvláště pozemků v hradeckém okolí, dále peněz a nových statků v Antalu včetně kláštera v Judenburku, lesy a několik mýt. Kromě toho museli na tyto jezuitské ústavy přispívat i dolnorakouští preláti, kteří to ovšem činili s velkým odporem.

Štýrští šlechtici brzy v jezuitech rozpoznali zárodky budoucích nepokojů, převratů a válek. Začali proto usilovat o to, aby byl tento jezuitský řád ze země vypovězen. Arcivévoda Karel si však jezuitu nechtěl znepřátelit, proto je nevypověděl, ale aby protestanty uspokojil, rozšířil jim náboženskou svobodu o některá další práva, která do té doby platila pouze jen ve Štýrském Hradci. Rozšířená práva se pak vztahovala i na taková města jako Judenburg, Celovec a Lublaň. Ovšem ve skutečnosti tajně doufal, že pomocí jezuitů později všechny tyto svobody bude moci protestantům zase odejmout.

10.13 Útlak štyrských protestantů

I když Karel jezuitskému řádu nadřezoval a všemožně jim v protireformaci pomáhal a také sami jezuité se činili, přesto se protestantská víra ve Štýrsku šířila a sílila neuvěřitelnou rychlostí. Ve všech starorakouských zemích se do rukou protestantů dostaly dokonce i úřady, a to i ty nejvyšší. Vlivem vyhlášených svobod mohli být protestanty ve mnohých městech, jako například ve Štýrském Hradci i měšťané. Dokonce se stalo, že městské úřady mnoha měst v obavě proti vlivu katolíků a hlavně jezuitů si schválily zákon, že měšťanem se smí stát jen člověk protestantského vyznání. Štýrsko se jezuitů velice obávalo a města vydávala sebeobránné zákony znemožňující jezuitům činnost v těchto městech na nejvyšší možnou míru.

Za takových poměrů dotírali jezuité na arcivévodu Karla stále více a silněji, aby postupujícím protestantismu učinil konec. K žádosti se přidal i papež, který mu dokonce poslal 40 000 skudů s příslibem ještě hojnějších podpor a darů, pokud Karel samospasitelnou katolickou víru ve svých zemích zavede, jedno jakým způsobem. Papež sám v listu naznačoval, že nejúčinnější způsob je mocí zbraní.

Arcivévoda se rozhodl s protestantstvím své země skoncovat a začal protestantům jejich práva a výsady postupně ubírat. Na jeho rozkaz začaly být páleny všechny protestantské knihy, na místa protestantských úředníků začali být dosazováni katoličtí faráři, školství se začalo plnit jezuitskými učiteli, začaly vznikat katolické kontrolní orgány dohlížející na plnění nových, tentokrát již prokatolických zákonů. Tak byla moc protestantů a jejich obrana vůči jezuitům prostřednictvím mnohých zákonů a městských nařízení úplně rozbita.

Tím vznikla proti jezuitům veliká nenávist a bouře šlechticů i prostého lidu. Stávalo se, že v mnohých městech byli jezuité protestanty z ukořistěných úředních míst nebo ze škol nebo z kostelů vyháněni. Jezuité byli dokonce i uvězněni nebo dostali výprask a pak byli z města vypovězeni.

Arcivévoda Karel však na to nedbal. Na žádost jezuitů povýšil jezuitskou kolej ve Štýrském Hradci na univerzitu, čímž ponížil zdejší protestantskou stavovskou školu, kde byl například roku 1594 slavný hvězdář Jan Kepler ustanoven za učitele matematiky a morálky a který tam v této funkci setrval až do zrušení této školy arcivévodou Ferdinandem roku 1599. Po zrušení této školy byli všichni protestantské učitelé ze Štýrska vypovězeni kromě Jana Keplera, jehož hvězdářské práce byly již natolik závažné a věhlasné, že byla učiněna výjimka a Jan Kepler pokračoval za stejný plat jako učitel stejných oborů na jezuitské univerzitě. Byl však z jezuitů velmi nešťastný a tak na přímlovu hvězdáře Tychona de Brahe dostal roku 1600 místo dvorního matematika v Praze u dvora císaře Rudolfa II.

Jezuitská univerzita byla kromě bohatých ročních platů 4200 zlatých a později až 6200 zlatých vybavena i mnoha výsadami, vlastními pravomocemi a téměř neomezenou svobodou. Mimo to bylo univerzitě přisouzeno 40 vozů soli, dostala monopolní právo lovit ryby v řece Muře (největší rybonosné řece Štýrska) a obdržela dar v podobě honosné, rozsáhlé zahrady.

10.14 Jezuitský král Ferdinand a Maxmilián

Po smrti arcivévody Karla (1590) začalo protivenství protestantů intenzivně sílit. Vzdorovali nejprve arcivévodovi Arnoštovi a pak Matyášovi. Protestanté žádali obnovení neomezených náboženských svobod a vypovězení jezuitů ze země.

Nástupce arcivévody Karla, dvanáctiletý Karlův prvorozený syn Ferdinand (pozdější římskoněmecký císař Ferdinand II.) na štýrský trůn, měl díky své matce Marii, dceři bavorského vévody Albrechta V. a díky svému poručníkovi Vilému V. jezuitskou výchovu v Ingolstadt. Byl slepým nástrojem v rukou jezuitského řádu stejně tak, jako jeho spolužák, syn Viléma V., pozdější bavorský vévoda Maxmilián I. Zlobné zásady jezuitské výchovy zane-

chaly v jejich duši takový vliv, že když se potom dostali tito dva k moci, dělali podobnou politiku jako král Filip II., který jim byl jezuita dáván po celou dobu jejich výchovy za příklad jako věrný syn katolické církve. Jak lze snadno z dějin vypožorovat, vykrystalizovala nakonec politika těchto dvou jezuitů - panovníků - do krveprolití a pod usměrňováním jezuitů vyústila pak do třicetileté války. Právě tito dva panovníci byli pod vedením jezuitů jejich hlavními původci.

Ve svých osmnácti letech byl arcivévoda Ferdinand jezuita přemluven a jako poutník odešel do italské Lorety a potom do Říma k papeži Klementu VIII. Tam mu svatosvatě slíbil, že bude katolické náboženství bránit a rozšiřovat všemi možnými prostředky a že udělá všechno proto, aby v jeho dědičných zemích byla výhradně samospasitelná katolická církev jako jediná.

10.15 Konec naděje štýrských protestantů

A arcivévoda Ferdinand tomuto slibu do detailu dostal. Roku 1596 po návratu z Říma nastoupil vládu ve Štýrsku a obklopil se jezuita. Nikdy bez nich neudělal ani jeden krok. Jezuité byli jeho zpovědníci i jeho ochrankou. Dva jezuité byli neustále v jeho předsíni a mohli k němu vcházet v jakoukoliv dobu, třeba i v noci, pokud mu chtěli udělit nějaké rady. Často s nimi i stoloval a s oběma zpovědníky, Vilémem Lamormainem a Janem Weingartnerem, postupoval v jezuitské koleji *Duchovní cvičení*. Tito jezuité také na Ferdinanda neustále naléhali, aby provedl totální vyhlazení protestantů ve všech svých zemích.

Arcivévoda Ferdinand vydal proto roku 1599 dekret, který téměř celý sepsali jezuité a kterým se nařizovalo, aby všichni protestanté od nejstaršího po nejmladšího, všechny rodiny i se svou čeledí začaly chodit ke zpovědi, povinně se účastnily katolických bohoslužeb a mší, přijímaly *“pod jednou způsobou”* a podrobily se tak všem obřadům katolické církve včetně postů. Návštěvy protestantských bohoslužeb a jejich konání bylo stíháno přísnými a tvrdými tresty, neboť to dekret nazýval kacířstvím. Každý musel povinně pod pokutou 500 dukátů odevzdat úřadu všechny protestantské knihy, které ještě po předchozím pronásledování zůstaly. Před úřadem se pak spálily. Každému hrozily těžké tresty za sebemenší podezření, že má protestantské myšlení a cítění, což by se projevilo v řeči nebo například v posměšných písničkách na katolické duchovenstvo.

Všichni protestantští kazatelé museli do určité hodiny okamžitě Štýrsko, Korutany a další země, které spadaly pod vladařství Ferdinanda opustit a pokud by se opovážili jen překročit hranici království, okamžitě jim hrozilo doživotní uvěznění. Všechny “kacířské” školy a univerzity byly s okamžitou platností uzavřeny, výuka zrušena a pokud kdo chtěl ve studiu pokračovat, museli rodiče takového studenta i student sám se podrobit zkoušce u faráře v místě bydliště, který pak napsal buď kladný posudek a doporučení nebo záporný posudek a zamítnutí. Kromě toho bylo všem protestantům s okamžitou platností zrušeno občanství a veškerá lidská a existenční práva, takže mohli být beztrestně týráni, mučeni a zabíjeni jako pouhá divoká zvířata. Jejich majetek podléhal okamžité konfiskaci nebo úplnému zničení. Pochopitelně, že nesměli mít žádné veřejné, byť i sebemenší funkce. Jejich právo na existenci a život bylo zákonem zcela zamítnuto.

Ferdinand také ustanovil jezuitskou kontrolu, která se strážila 300 vojáků obcházela naprosto neplánovaně a nekontrolovatelně všechny hrady, zámky, města a vesnice a sledovaly důsledné plnění dekretu. Jezuité zastávali nejdůležitější a nejvyšší místa ve vládě, na soudech a úřadech. Proto měli kontrolori přístup kamkoliv a nikdo jim nesměl nic odepřít. Sami o sobě prohlašovali, jak píše Bílek, že *“jsou to milosrdní apoštolové míru a lásky”*, ale svou moc ukazovali zbraněmi a mučením protestantů.

Tento kontrolní orgán byl současně i soudem s veškerou soudní pravomocí bez možnosti odvolání se k arcivévodovi. Během jedné chvilky docházelo tedy k zatčení, souzení, odsouzení a k potrestání.

10.16 **Násilné pokatoličtění Štýrska**

Vpád do města probíhal následovně: Před jezuity byli vojáky přivedeni všichni od nejmladšího po nejstaršího, kteří byli buď v podezření, že zastávají Lutherovo učení nebo o kterých se to i přímo vědělo. Na místě se museli okamžitě zřeknout svého protestantského vyznání a byli vyzváni k přijetí katolické víry. Když se kdo zdráhal upustit od svých „bludů“, býval buď zbit do krve a až do odpadávání masa z kostí, nebo byl různými způsoby mučen (včetně dětí) a nebo musel zaplatit, byl-li to bohatý kupec nebo kníže, pokutu 2000 dukátů. Když ani to nepomohlo, byli ze země okamžitě vypovězeni, což muselo splnit město na své náklady. Jejich majetek byl zkonfiskován a pokud to byl šlechtic, desátý díl majetku připadl koruně a za zbytek musel šlechtic před tím, než byl vyhnán ze země ještě pohostit vojáky této kontrolně-soudní družiny, což mělo za následek úplné vydrancování a zničení jeho majetku.

Všechny protestantské kostely a chrámy byly vyhozeny střelným prachem do povětří, protestantské hřbitovy byly se vším všudy zbořeny, kosti protestantů a nebo jejich mrtvoly byly vyhrabávány ze země s tím, že znesvěcují posvátnou katolickou půdu hřbitova a že ruší klidný, věčný spánek pravověřících katolíků a pak byly naházeny na hnojiště nebo do hromadných hrobů. Na místa, kde stávaly dřív protestantské chrámy a sbory, byly postaveny šibenice a kola katů na postrach protestantům.

Ve Štýrsku byl velmi oblíben protestantský kazatel Šimon Hensinger, který ve Štýrském Hradci veřejně a neohroženě hlásal protestantskou víru. Byl uvězněn i se svoji manželkou a v noci byli oba ve vězení zardoušeni. Ferdinand prohlásil, že buď všichni přijmou katolickou víru, nebo všichni budou vyhlazeni. Jeho heslem bylo, že raději bude vládnout pustině a ruinám, než aby vládl kacírům.

A stejně tak se řádilo i v ostatních zemích, které patřily štýrské koruně: Korutanech, Krajině a v gorickém hrabství. Mordováním protestantů a pronásledováním i jejich literatury jezuité nadobro zlikvidovali veliké množství slovinských písemných památek a téměř tak úplně vyhladili památku celého národního slovinského písemnictví. Katolická literatura, která pak nastoupila, přinášela sebou umrtvení duševního a duchovního života.

10.17 **Ferdinandovy další plány**

Tak se Ferdinandovi podařilo v průběhu čtyř let zavést katolictví ve všech svých zemích, což mělo za následek, že tyto země byly naprosto zničené, vydrancované a umrtvené po stránce duševní, duchovní i šlechtické. Mnoho šlechtických protestantů uteklo do Čech a Uher. Zde líčili takové hrůzy a útrapy, které museli pro svou víru podstoupit, že tím byly tyto národy probuzeny. Začaly se proto již dopředu chystat na setkání s Ferdinandem. Začaly připravovat odpor a povstání, neboť se vědělo, že se jednou stane císařem a že pak bude vládnout i těmto ostatním zemím. Již tušily stejný osud, jaký se odehrál ve štýrském panství.

Jezuité byli už všeobecně, jak píše Bílek, nazýváni „*cizím, zhoubným, zemězrádným a intrikářským plemenem míroškůdců, podvracečů a rozvracečů, které se pouze snaží pod pláštěm náboženství obohatit na úkor země a na nic jiného nepomýšlí, než jak by mohli šlechtické nevinné stavy násilnými prostředky neustále osočovat a štvát proti sobě.*“ Obava ze setkání s arcivévodou Ferdinandem byla veliká a nic nebylo podle tehdejších možností ponecháno náhodě.

A tato obava se také naplnila. Ferdinand ještě nebyl císařem a už poslal své jezuity do Rakouska, do Uher a do Čech, aby v těchto zemích císaře Rudolfa II. připravili půdu pro úplné pokatolictění tak, jako se to podařilo ve Štýrsku a v jeho okolí.

10.18 Uhersko, Sedmihradsko - svoboda Lutherovu učení

V Uhrách a Sedmihradsku bylo protestantství již roku 1520, tedy už za krále Ludvíka II. Nejvíce ho přijímalo německé obyvatelstvo a protože se protestantství šířilo po království velmi rychle, bylo nakonec králem a katolickými šlechtici r. 1524 rozhodnuto, že se už nesmí přijímat žádné novoty. Protestantství bylo zakázáno a bylo nařízeno, že kdo přijme “*kacířskou novotu*”, bude bez milosti upálen. Stejně tak bylo rozhodnuto o upálení luteránských a jiných protestantských knih.

Ale toto nařízení sněmu proti “*kacířům*” z roku 1524 zůstalo pouhou výhružkou, neboť Uhry byly silně zaneprázdněny válkou s Turky, takže se Lutherovo učení dál volně šířilo.

Roku 1541 se ujalo ve městech jako Brašov (Kronstadt), v Bystřici, v Schaessburgu, ale i jinde po celém Sedmihradsku. Kromě toho se Uhry a Sedmihradskem šířilo od roku 1544 i Kalvínovo učení, které přijali zvláště Maďaři a Sikulové.

Za vlády Ferdinanda I. přijímala lutheránství i uherská šlechta, ale zvláště proto, aby se mohla obohatit zabavovaným církevním majetkem. Válka s Tureckem Ferdinanda natolik svazovala, že si nemohl dovolit rozhněvat si šlechtu nařízením ke katolickému náboženství, takže se protestantství šířilo tak volně, rychle a legálně, že ani v samotném Německu nemělo takové podmínky a možnosti. Navíc tomu napomáhal i ten fakt, že Lutherovo učení nikdo nechápal jako učení nebezpečné vůči státu, jak to papeženci s oblibou říkali. Kromě toho se uherská šlechta na základě lutheránství mohla z rozmnožení majetkových práv a z nabytí statků pouze těšit a radovat. A tak již roku 1557 se přímo v samotných Uhrách naskytla možnost vytvořit si v několika reformovaných městech tzv. Konfesi uherskou, kde katolík neměl mít už žádného práva.

A to byl signál k tomu, aby se ze strany katolíků začalo honem něco dělat. Touto konfesi byli katolíci pohnuti k větší činnosti a k tomu, aby se samospasitelná katolická církev začala urychleně snažit o to, aby se protestanté vrátili zpět do lůna matky katolické církve, neboť hrozilo rozšíření konfese na další města a pak na celé uherské království.

Roku 1561 byli arcibiskupem Oláhem povoláni do země jezuité. V Trnavě jim pak založil kolej, kterou král Ferdinand I. navíc vybavil bohatým opatstvím Széplak. Naštěstí roku 1566 lehla tato kolej popelem a protože nemohli jezuité najít u místního lidu pochopení natož pomoc, Trnavu opustili. Pozdější úsilí jezuitů o návrat bylo vždy zmařeno domácími nepokoji a vleklou tureckou válkou.

10.19 Sedmihradsko - nepřítel jezuitů

Ani v Sedmihradsku se jezuité, kteří tam přišli roku 1579 na žádost knížete Krištofa Báthoryho, neudrželi dlouho. Kníže Báthory je pozval v dobrém úmyslu a slepé důvěřivosti, že pozvednou duchovní kulturu země. Za jeho velmi mírné a tolerantní vlády jak k protestantům tak i ke katolíkům žili všichni mezi sebou ve vzájemné svornosti a porozumění. Každý si mohl svobodně vybrat vyznání, které odpovídalo jeho přesvědčení. Bohoslužby té i té strany se častokrát konaly dokonce i vedle sebe pod širým nebem.

Ale příchodem jezuitů, jimž byla v Sedmihradsku vystavena na knížecí náklady velmi dobře zařízená kolej, byla vzájemná svornost mezi vyznavači rozdílné víry úplně zničena. Jezuité všude rozsévají jen svár, zášť, nenávisť, vztek a nepřátelství jedné skupiny proti druhé. Zvláště ovlivňovali srdce katolíků a tím rušili vzájemnou smířlivost a klidné soužití.

Za panování Křištofova syna Zikmunda Báthoryho zneužívali jezuité svého vlivu, který na tohoto svého chovance měli, takže z něho učinili nesnášenlivého člověka nenávidějící jino-
věrce. Kromě toho jezuité vystupovali všude s takovou drzostí, že si zařizovali školy a koleje i tam, kde k tomu neměli žádného povolení. Drze a nezákonně si také přivlastňovali příjmy a důchody některých knížecích statků, vtírali se do mocných a bohatých rodin a všude začali obracet lidi na katolickou víru.

24. října roku 1588 se proti jezuitům a jejich praktikám postavila na svém sjezdu v Enyedú sedmihradská šlechta a měšťanstvo. Sepsali knížeti zvláštní stížnost, kterou také podpořili i osobní návštěvou u knížete. Neustálým naléháním na knížete nakonec docílili toho, že paten-
tem ze dne 16. prosince 1588 kníže jezuitu z celého Sedmihradska konečně vypověděl.

10.20 Volné šíření protestantství v Uhrách

Uherské země si oddychly. Protestantská víra se znovu volně a bez překážek šířila a Uher-
sko i Sedmihradsko přijímali uprchlíky ze Štýrska, ale i z dalších zemí.

Teprve po větším vítězství nad Turky za dob Rudolfa II. se císařská vláda roku 1602 roz-
hodla klást pro šíření lutheránství v Uhrách silné omezení. K tomu začala používat i násilné
prostředky. V Košicích a Varaždině byly protestantům odňaty některé kostely a dány katolí-
kům. V některých sedmihradských městech byly protestantské bohoslužby dokonce i zakázá-
ny.

Roku 1604 si proto protestantská šlechta a měšťanstvo na prešpurském stavu postěžovali a
žádali císaře Rudolfa II. aby jim náboženskou svobodu stvrdil zákonem. Král ovšem žádosti
nevyhověl a naopak zvláštním článkem, který přidal k jejich zákonodárné ústavě obnovil zá-
kon vydaný roku 1524 proti všem náboženským novotám. Rozkaz byl vydán už jako platný a
závazný pro celé Uhersko a Sedmihradsko, aniž by to sněm projednal a schválil, a proto vy-
volal napřed nespokojenost a pak i obrovské vzbouření.

Teprve přičiněním gubernátora v Uhrách, arciknížete Matyáše byl roku 1606 ve Vídni
uzavřen mír, jímž byla protestantům propůjčena náboženská svoboda s dodatkem, že to nesmí
být na újmu svobodě katolické církve, která musí být se svobodou protestantů rovnoprávná.
A když si Matyáš za podpory protestantské elity roku 1608 vynutil na svém bratru Rudolfovi
II. odstoupení od Uher, Rakous a Moravy, dosáhla protestantská elita v Uhersku úplné nábo-
ženské svobody, kterou pak král Matyáš povolil i protestantům v Rakousku.

A tak nabylo protestantství v uherských zemích veliké moci, které se katolíci snažili odolat
opětným povoláním jezuitů do Trnavy roku 1615. Pro jezuitu byly založeny nové koleje v
Chorvatsku ve Varaždině a v Záhřebě, kde žili již dva jezuité, kteří tam přišli roku 1606. Za-
nedlouho na to bylo pak v Chorvatsku protestantské učení úplně vykořeněno zvláště přičině-
ním bána Tomáše Bakáče, který byl velikým nepřítelem protestantů.

Roku 1613 se konal Chorvatský sněm, na kterém bylo jednáno i o vpuštění protestantů do
Chorvatska. Ale bán Bakáč hodil svůj meč na stůl a zařval: *“Pouze s tímto železem, pokud to
nepůjde jinak, vypudím ten protestantský mor z mých království. Máme tři řeky: Drávu, Sávu
a Kupu. Jednu z nich dáme novým hostům vypít.”*

10.21 Ztížené pronikání jezuitů

Za vlády Ferdinanda II. nastaly v Uhrách nové vzpoury protestantských stavů, které na-
lezly vydatnou podporu v Bethlenu Gaborovi, který byl na sněmu zvolen roku 1620 králem.
Sněm byl shromážděn na protest proti Ferdinandovi.

Novému králi sněm předložil články o náboženské svobodě se žádostí o jejich potvrzení a
schválení. Ve člancích se pravilo, že luteránské, katolické a reformované vyznání může mít
nejvýše po třech biskupech, byl pro ně stanoven roční plat 2000 zlatých a bylo ustanoveno, že

všechny církevní statky měly být odevzdány na podporu obranyschopnosti země. Spis ve zvláštním bodu také žádal, aby byli všichni jezuité ze země okamžitě vypovězeni.

Ale Ferdinandovo vítězství v bitvě na Bílé hoře učinilo v těchto věcech veliký obrat. Bethlen Gabor, který podporoval protestantské stavy i v Čechách, musel roku 1621 v Mikulově přistoupit na mír a musel od královského titulu v Uhrách upustit, aby Ferdinand II. na oplátku svolil ke všeobecné amnestii a ke stvrzení všech zemských svobod z roku 1606 na základech míru a úplné rovnoprávnosti mezi náboženstvím evangelickým a katolickým. Články z roku 1620 však byly zrušeny. Ferdinand ovšem nezachoval ani body své amnestie a podle jezuitských rad prováděl to, co si jezuité přáli.

Tím jezuité zůstaly v zemi a nebyli vyhnáni. Naopak ostrihomský kardinál Petr Pázmany, sám jezuita, odevzdal jezuitům v Trnavě univerzitu, založenou roku 1624, takže od té doby měli jezuité výchovu katolické mládeže ve svých rukou. Navíc měl Pázmany veliký politický vliv po celém Maďarsku, kde vládl železnou rukou.

10.22 Jezuité v Chorvatsku, protestantské bouře v Uhrách

Za krále Ferdinanda III. (1627-1657) zůstaly poměry v Uhrách a Sedmihradsku nezměněny, neboť tento mírný a pevný panovník byl v náboženství snášenlivý a nepřipustil, aby se mu jezuité pletli do jeho panování, i když byl od nich vychován.

Ale za vlády Leopolda I. (1627-1705) nabyli jezuité v jeho království velikého vlivu. K tomu jim přispěla bezmezná náklonnost Leopolda Koloniče, ostrihomského biskupa a současně kardinála a primase uherského (1695), který byl snad největším přívržencem jezuitů a jejich oddaným nástrojem v tehdejší době.

Roku 1695 se jezuité dostali do Požegy v Chorvatsku, kde si založili kolej s gymnáziem a později i s teologickou a filozofickou fakultou.

Na neustálé naléhání jezuitů přemluvil kardinál Kolonič císaře Leopolda k novému pronásledování protestantů ve všech uherských zemích, které získal posledním uzavřeným smírem s Turky v Karlovicích 26. ledna 1699. Na Leopoldovi, svém studentovi, získali jezuité slib, že ve svých zemích a zvláště v Maďarsku, bude protestanty pronásledovat až do jejich úplného vyhlazení. Podařilo se jim přimět Leopolda k podepsání dekretu, který ve skutečnosti téměř celý napsali sami.

Jezuité v dekretu mimo jiné prosadili i to, aby byli zvláště přísně trestáni všichni, kdo by se od určitého dne zabýval protestantským učením a kdo by od katolické víry nařízené dekretem znovu přestoupil k protestantské víře.

Následkem tohoto jezuitského dekretu a jeho důsledným plněním, při kterém *“za doprovodu císařských dragounů uskutečňovali jezuité obracení na víru ... Maďaři povstali a vypukla válka, která měla trvat téměř celou jednu generaci.”* (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 183)

Roku 1703 se uherská knížata, šlechtici a měšťané proti císaři Leopoldovi, proti jezuitům a proti všem katolíkům vzbouřili, a to pod vedením Františka Rakoczyho. Císařský dvůr plně spoléhal na řád jezuitů.

Ovšem v tomto povstání se jezuité zachovali k habsburskému rodu náhle zrádně. *“Pod vedením Františka Rakoczyho bylo povstání vítězné. Vítěz si přál vyhnat jezuity ze zemí, které se dostaly pod jejich nadvládu”* (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 183) A to byl pro jezuity signál, že musí okamžitě obrátit. Proto jakmile Rakoczy nárokoval zámek Znio, okamžitě mu ho jezuité vydali s vysvětlením, že řád jezuitů se přidává k Rakoczymu, neboť pevně věří jeho zbožné a velmi milé snaze opětovně získat svobodu pro celou říši. Jezuité se veřejně honosili věrností a oddaností věci svobody a věrností i tomuto vůdci povstalců. Dokonce mu stavěli slavnostní brány s oslavnými nápisy.

Toto podlé a zákeřné jednání vůči císaři Leopoldovi omlouvali jezuité u vídeňského dvora tím, že tak museli jednat „*k větší cti a slávě Boží*” proto, aby Rakoczyho odvrátili od jeho předsevzetí, které chtěl splnit a sice, že po převzetí moci vyžene všechny jezuity z Uher.

10.23 Vyhnání jezuitů z Uher

Ovšem i přes tuto zradu vůči císaři jezuité stejně svému osudu neušli. Roku 1706 v červenci Rakoczy nařídil, aby byli jezuité ze všech zemí, kterým vládl, vyhnáni. Marně se jezuité kroutili jako klubko hadů. Marně panovníkovi slibovali, že se již nebudou plést do státních záležitostí Uherska a jeho krále, že si nebudou všimát politiky země a míchat se do zájmů královského dvora. I v této situaci však drze předložili svůj nárok - právo udílet duchovní rady, pakli by o to byli kýmkoliv požádáni.

Rakoczy v tom však jasně poznal obvyklý uhýbací manévř jezuitů a jejich přirozenou zá-kulisní politiku. Pochopil, kam tyto sliby už zase míří a vydal rozkaz k okamžitému vystěho-vání všech jezuitů bez výjimek.

Ale na naléhání projezuitských šlechticů a vlivem vlivných ochránců jezuitského řádu pře-ci jen pak výjimku učinil a lhůtu vystěhování pro jezuitské hodnostáře prodloužil až do roku 1707. Navíc dovolil, aby někteří jezuitští profesori směli zůstat na jezuitských kolejích a ško-lách v Trnavě a v Košicích dál.

To ovšem byla veliká chyba, neboť se jezuitskému řádu pomocí svých pozůstalých jezuitů a projezuitských kompliců podařilo proniknout do povstalecké vlády a infiltrovat ji až k sa-mému Rakoczemu. Následkem toho se jezuité dostaly až do samotného představenstva ko-mise, která sestavovala dekrety pro tzv. Szathmárský mír roku 1711, který sice zaručoval všem protestantům svobodu vyznání, ale žádosti šlechty a zástupců měst, aby byli jezuité ze země vypovězeni, vyhověno nebylo. A tak se jezuitům i přes překážky podařilo ve všech čás-tech Uherského království zůstat.

Roku 1755 však vzali spravedlnost do svých rukou sami sedláci. Jezuitskému řádu a něko-lika biskupům se postavili na odpor a v některých zemích dokonce vypálili jejich statky a domy, jako například ve Skalici nebo v Záhřebu, protože byli od jezuitů utlačováni.

10.24 Solnohradsko

V bývalém německém arcibiskupství Solnohradsku a v pozdějším Rakouském vévodství se protestantství volně šířilo již okolo roku 1525 za vlády arcibiskupa Matouše Langa. Ten ovšem protestantům nepřál a snažil se jejich víru potlačit všemi prostředky - i zbraní.

Teprve arcibiskup Jan Jakub (1560-1586) dovolil ve své zemi evangelíkům oficiální pobyt. Další arcibiskup Wolfgang Dietrich (1587-1611) vydal roku 1588 proti evangelíkům tzv. re-formační mandát, kterým se nařizovalo, že kdo nepřestoupí na katolickou víru, bude do měsíce ze země vystěhován. Tím ze země odešla velká většina obyvatel.

Roku 1614 další arcibiskup Marcus Sittich vystoupil proti protestantům ještě přísněji, když s mnichy kapucíny procházelo státní vojsko a vyháněli všechny, kdo jen budil podezření, že není přesvědčeným katolíkem. Mnoho protestantů odešlo na Moravu a do Rakous.

Roku 1623 bylo pronásledování arcibiskupem Parisem pozastaveno, ale roku 1685 nastaly na protestanty opět tvrdé pogromy. Za třesuté zimy byly ženy, matky a jejich děti nahnány do studených domů a kostelů, jejich muži byly ze země vyhnáni, jejich všechn majetek za-baven nebo rozbit.

Potom však opět došlo k ukončení pronásledování a evangelíci, lutheráni, kalvinisté a další protestanté měli pokoj až do roku 1729, kdy se je arcibiskup Leopold Anton, hrabě z Firmian pokoušel opět přivést ke katolické víře pomocí jezuitských misionářů, kteří infiltrovali pro-

testanty od základu až po nejvyšší kazatele. Nejhorlivěji si počínali jezuité Michael Zech a Jáchim Ernst, kteří vypátrali i sebetajnějšího přívržence evangelického učení.

Evangelíci žádali Německo na základě Westfálského míru o pomoc, ale arcibiskup, který byl usměrňován jezuitou, přistoupil roku 1731 k tvrdým násilným prostředkům pokatoličtění celé země, dům od domu. Pro neúspěch této akce pak vydal 31. října 1731 patent, aby se okamžitě do 8 dnů nekatolíci vystěhovali.

Ale začala krutá zima a tak arcibiskup svolil počkat až do jara, kdy pak v té době opustilo Solnohradsko přes 40 000 protestantů, což byla pro zem těžká ekonomická rána, ze které se nemohlo vzpamatovat ještě mnoho let po jejich vystěhování. Protestanté našli útočiště v Prusku, kde jim král vykázal k osídlení Litvu.

10.25 Následky jezuitské invaze

“Se strohou otevřeností obvinil princ Evžen politiku císařského domu a intriky jezuitů v Maďarsku. Napsal: »Rakousko téměř ztratilo Maďarsko kvůli tomu, že pronásledovalo protestanty.« Jednoho dne s hořkostí zvolal, že Turkové měli mnohem lepší morálku než jezuité, alespoň v praxi. »Jezuité nechtějí pouze ovládat svědomí, ale chtějí mít také právo na život a smrt lidí.«

Rakousko a Bavorsko beze zbytku sklízelo ovoce jezuitské nadvlády, prožívalo útlak všech pokrokových tendencí a systematickou blamáž lidu.

Hluboká bída, která následovala po náboženské válce, bezmocná politika, intelektuální úpadek, morální zkaženost, strašlivý úbytek obyvatelstva a zbídačení celého tehdejšího Německa - to všechno byly v těchto zemích výsledky činnosti jezuitů.” (J. Huber: Les Jesuites, str. 183-186)

Kapitola 11

Švýcarsko, Belgie, Holandsko

11.1 Svobodné Švýcarsko a první jezuité

Do Švýcarska byli jezuité povoláni ještě před první polovinou 16. století z Veltlína, aby zde mohli působit proti reformační církvi. Ta byla založena roku 1523 Ulrichem Zwinglim a podpořena a pospravena Janem Kalvínem roku 1541.

V rámci svých plánů, měli jezuité zájem rozšířit zdokonalený systém prodávání odpustků i ve Švýcarsku, ale švýcarský reformátor Zwingli vystoupil ve své zemi právě proti tomuto prodávání odpustků již roku 1529, což u Švýcarů vyvolalo kladnou odezvu a rostoucí nenávisť vůči Římu.

Už v té době vyslala papežská stolice františkánské mnichy, kteří pod vedením františkána Bernarda Samsona drze vybírali od pověřivých a důvěřivých obyvatel peníze za odpuštěné hříchy v minulosti i v budoucnosti. Zwingli vystoupil i proti nesmyslným poutím, které člověka zanechávají ve svědomí prázdným, dále proti vzývání svatých a proti všem církevním obřadům, kde se hlavně muselo platit. Roku 1523 podal radě v Curychu 67 článků proti papežství a na obranu svobody svědomí každého člověka. Tu získá výhradně respektováním Písma svatého a zavrnutím katolických obřadů, ceremonií a pověrečných dogmat.

Zwingliho učení se ujímalo hlavně v kantonech jako je Curyšský, Basilejský, Mühlhausenský, Schafhausenský a v Bernu. Zatímco jezuité měli své stany v kantonech Uri, Unterwalden, Zug, Freiburg a Lucern, kde také předvedli, jak se prostřednictvím “duchovních rad” dovedou míchat do státní politiky země.

Proto byli jezuité švýcarským spolkem okamžitě ze země vyhoštěni, ale vlivem diplomacie jezuitského kardinála, arcibiskupa milánského, Fridricha Borromea, bratra Karla Borromejského, a na jeho doporučení byli jezuité zase roku 1574 povoláni do Lucernu. Tam si založili první a hlavní trvalé sídlo. V Lucernu jim dokonce radní věnovali kostel a zařídili jim kolej, ve které začali vyučovat již roku 1578. Druhé sídlo získali jezuité potom roku 1582 ve Freiburgu a od basilejského biskupa Blarera získali ještě kolej v Pruntrutu v Bernském kantonu.

11.2 Snaha jezuitů proniknout Švýcarskem, jejich vyhnání

Jezuité se však pod rouškou duchovních rad a duchovní pomoci začali znovu míchat do státních záležitostí a poznenáhlu znovu skrze intrikářskou diplomacii získávali vliv na politiku země.

Arcibiskup z Milánu, který prosazoval jejich zavedení do Lucerne v roce 1578, si brzy uvědomil, jaké by to mělo v budoucnu důsledky a požádal svého bratra o radu.

Karel Boromejský se do celé záležitosti vložil, což se dozvídáme od J. Hubera: “Karel Boromejský napsal svému zpovědníkovi, že *Tovaryšstvo Ježíšovo vládne spíše hlavám politickým než náboženským a nabývá příliš na moci, než aby si uchovalo nezbytnou skromnost a poddanost ... Vládne králům a princům a rozhoduje o časných i duchovních věcech. Zbožná instituce jezuitů ztratila ducha, který ji původně vedl, budeme proto nuceni ji zrušit.*” (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 131)

Zároveň známý francouzský právník a odborník Etienne Pasquier napsal: “*Zaved'te tento řád do svého středu a zároveň s ním zavedete rozkol, chaos a zmatek.*” (R. Fulop-Miller: *Les Jesuites et le secret de leur puissance*, str. 57)

Proto ještě v této druhé polovině 16. století byli jezuité zase několika městy švýcarské Konfederace vyhoštěni a jejich koleje a školy byly uzavřeny. Teprve během 17. století se je-

zuitům podařilo ve Švýcarsku usadit napevno. Roku 1625 zahníždili jezuité v městě Sittenu ve Vališském kantonu a roku 1646 v Solothurnu.

Ovšem ve Valisu se jezuitům dobře nedařilo. Občané tohoto kantonu jim tam zakázali vstup a bydlení s platností na věčné časy neboť vyšlo najevo, že si jezuité předsevzali pronásledovat švýcarské protestanty a z toho důvodu tajně zasévali mezi katolíky a protestanty svárlivost a nenávisť. Ovšem obyvatelé si byli velmi dobře vědomi toho, že tyto dvě skupiny rozdílné víry mohou žít vedle sebe naprosto klidně a ve vzájemné svornosti a míru, pokud mají protestanté převahu. Valisané si velmi rychle spočítali, že jezuitská politika by skončila krveprolitím a válkou nejen v celém kantonu, ale pravděpodobně i v celé zemi.

Roku 1620 se totiž jezuitům už něco podobného podařilo, když v boji proti protestantům rozpoutali ve Veltlinu krveprolití. To se jim podařilo tak, že shromáždili malou katolickou skupinu složenou z nejprimitivnější městské spodiny obyvatel a tuto lůzu pak navedli a poštvali proti pokojným protestantům. Vypuklo vraždění, při kterém přišlo o život přes 600 lidí, což přesně podle návodu jezuitů vyprovokovalo pokojné švýcarské obyvatelstvo k velmi kruté domácí válce. Papež dal pak odpustky všem, kteří se na tomto strašlivém činu podíleli.

11.3 Opětné intriky jezuitů ve Švýcarsku

Není stejnou žalobu proti tovaryšstvu slyšet znovu a znovu ze všech zemí? Stejně tomu bylo i ve Švýcarsku, když vyšly najevo strašlivé skutky tovaryšstva, které se snažilo zastít.

“Všude, kde se jezuitům podařilo zapustit kořeny, sváděli velké i malé, mladé i staré. Velmi brzy se s nimi vysoce postavení lidé začali radit o důležitých záležitostech. Začalo přibývat darů a netrvalo dlouho, aby obsadili všechny školy, kazatelny všech církví a zpovědnice všech vysoce postavených a vlivných lidí. Zpovědníci se snažili o proniknutí do výchovy všech společenských vrstev. Byli to rádcové i důvěrní přátelé členů Rady. Jejich vliv narůstal den ze dne a netrvalo dlouho, kdy se objevili na veřejnosti. Jejich hlavními centry byly Lucerne a Fribourg. Odtud řídili vnější politiku většiny katolických kantonů ...

Ať si kdokoliv v Římě nebo v zahraničí vymyslel jakýkoliv plán proti protestantismu ve Švýcarsku, mohl mít jistotu, že ho jezuité plně podpoří ...

V roce 1656 jezuité rozpoutali občanskou válku mezi příslušníky různých vyznání ... A později rozdmýchali zase válku náboženskou.

V roce 1712 se v Aarau diskutovalo o míru. Kantony Lucerne a Uri s ním souhlasili. Jezuité však na rozkaz z Říma dělali vše, co bylo v jejich silách, aby chod dějin zvrátili. Odmítli dát rozhřešení všem, kdo zaváhají chopit se zbraně. Otevřeně z kazatelen hlásali, že člověk není povinen dodržet slovo, pokud bylo dáno kacířům. Smířlivé radní se snažili uvést v podezření a chtěli je odstranit z jejich míst. V Lucerne vyprovokovali tak strašlivé povstání lidí proti vládě, že nejvyšší státní představitelé rezignovali a porušili mír. V následujícím boji byli katolíci poraženi a podepsali onerózní mír (podmíněný nějakou povinností nebo závazkem). *Od té doby je vliv řádu ve Švýcarsku stále menší a menší.” (J. Huber: Les Jesuites, str. 188)*

Ještě donedávna článek č. 51 švýcarské ústavy zakazoval, aby na území Konfederace Tovyřstvo Ježíšovo provozovalo jakoukoli kulturní, vzdělávací, osvětovou nebo školní činnost. Snahy o zrušení tohoto zákona byly vždy zmařeny. Dnes je však už platnost tohoto článku zrušena a jezuité mohou ve Švýcarsku vykonávat všechnu svoji činnost bez omezení. Výměnou za toto zrušení článku číslo 51 je stabilní švýcarská měna.

11.4 Katolická Belgie - spojenec jezuitů

Belgie uvítala první jezuitu ve městě Lovani (Löwenu, Levnu) už roku 1542, když museli opustit Francii. Jako všude i zde se jezuité snažili napřed získat náklonnost vysoce postave-

ných šlechticů, dostat do svých řad co nejvíce tajných přívrženců a rozšířit se po zemi co nejvíce.

Ale tehdejší vladařka v Nizozemí, Marie, sestra císaře Karla V., královna uherská nebyla jezuitům nakloněna a k odmítavému postoji a až k nenávisti vůči nim vedla i celý svůj dvůr. To jí nedalo žádnou práci, i když se jezuité snažili všemožným způsobem získat si jejich přízeň. Obyvatelstvo i duchovenstvo nově povstalý řád nenávidělo, neboť v něm nevidělo nic jiného, než tvrdý, vojensko-despotický systém ke získávání majetku a duší.

Jezuité proto v Nizozemí velmi těžce zápasili o svoje přežití a o trvalé usazení. Když nemohli sebe a svůj řád prosadit, začali tajně formovat a zakládat různé spolky a bratrstva, jako například bratrstvo Panny Marie, které si záhy získalo místo mezi belgickými duchovními a stále více k sobě přitahovalo tehdejší odpůrce jezuitů.

Jiné, zdánlivě odlišné spolky zavedly jezuité roku 1552 v Lovani přes své tajné agentky, jakési dámy, které si nechali od svých zpovědníků (tajných jezuitů) dávat tzv. *Španělské hodiny*, při kterých se nechali veřejně šlehat metličkami na nahé tělo jako důkaz své pokory a pokání. Ve skutečnosti se však jednalo o nemravnou reklamu jezuitského řádu pod rouškou kajícínosti.

To mělo takový úspěch, že zakrátko se tento způsob pokání stal běžným obyčejem u všech žen v každé domácnosti. Nutno podotknout, že sami zpovědníci (jezuitští kněží nebo tajní jezuitští agenti) prováděli nejen šlehání, ale pak také i léčení drobných ranek na kůži potíráním různých mastí, což mnohdy skončilo úplně jinak, než jaký byl původní cnostný záměr pokání.

Po čtyřech letech se do tohoto způsobu pokání na základě množících se žalob o znásilnění a o sexuálních orgiích se sadistickým podtextem vložila univerzita i ostatní duchovenstvo v Lovani a v jiných městech. Vyšlo najevo, že v pozadí za tím vším jsou jezuité.

Na základě toho se mezi nizozemskými šlechtici, měšťany a panovníky pozvedl vůči jezuitům celkový odpor a vlna rozhořčení. Nizozemské stavy si svých biskupů vážili a nechťeli, aby se díky jezuitskému řádu tito nizozemští duchovní dostaly do nenávisti, a proto vši svojí autoritou usilovali vyhostit jezuitský řád ze země. Navíc byli jezuité obdařeni od papeže takovými výsadami, o který ostatní duchovní neměli ani představu, že mohou vůbec existovat. Jezuitský řád byl proto nedotknutelný a nezranitelný, což nenávist vůči němu jenom zvyšovalo. Kromě toho sami katoličtí duchovní žili v Nizozemsku na hranici chudoby a bývali by byli od jezuitů sevření úplně.

11.5 Lovaňský sněm a intriky jezuitů

Pod vlivem těchto jezuitských praktik se sněm brabantský zpěchoval ratifikovat výnos španělského krále Filipa II. Král výnosem r. 1556 na základě přímluvy mocných zastánců a příznivců jezuitského řádu povoloval pobyt jezuitů v Nizozemí, ale s podmínkou, že se Tovaryšstvo Ježíšovo smělo věnovat duchovní správě jen s výslovným povolením nizozemských biskupů a farářů a že své koleje a statky měli získat nezávisle na státu a na nizozemských stavech.

Situace byla tak napjatá, že se sám jezuitský generál Lainez odebral do Nizozemí, kde se mu podařilo získat přízeň některých členů brabantského sněmu, zvláště Eliáše Sorana, který jezuitům na to věnoval jeden svůj dům přímo v Lovani.

Dojem, který generál jezuitů zanechal, byl tak veliký, že se pak snadno řádu podařilo dostat se až přímo do některých křesel senátu. Díky těmto tajným jezuitským politikům pak byl roku 1559 schválen výnos krále Filipa II. o tom, že je ustanovena nemanželská dcera císaře Karla V., vévodkyně z Parmy, Markéta, za vladařku v Nizozemí.

Markéta byla rozhodnou odpůrkyní protestantů a jezuitského řádu se ujímala s velikou horlivostí. Byla mu neustálou ochránkyní a tak se nakonec také podařilo prosadit, aby původní výnos Filipa II. o zavedení jezuitského řádu v Nizozemí nabyl platnosti. Svým vlivem se v

Lovani právě na zasedajícím sněmu roku 1562 zasadila o výnos tak, že sněm se rozhodl ho nakonec ratifikovat.

S mnohými svazujícími podmínkami dostali jezuité povolení uhnízdit se v Lovani oficiálně, kde dostali i oficiální povolení k vystavění své koleje. Tato kolej se stala jednou z nejbohatších a nejhonosnějších, jaké jejich řád v té době měl.

11.6 Pomoc španělských kupců belgickým obchodníkům

Brzy na to někteří španělští bohatí kupci nechali na své náklady vystavět jezuitskou kolej v Antverpách, kam se přistěhovalo 14 jezuitů, kteří tam byli od těchto kupců udržováni. Ale tamnější biskup se nad jejich zákeřným vetřením do města rozhněval a nad kaplí v jejich domě vyhlásil interdikt, takže jezuité byli přinuceni se odstěhovat pryč.

Titíž španělští kupci ovšem potají koupili za 22 000 zlatých veliký palác, který byl dříve sídlem císaře Karla V. a jeho sestry Marie, nizozemské vladařky a teprve, když si pak k tomu ještě úplatky naklonili několik členů velké rady, zveřejnili, že ten palác koupili pro jezuity. Ti v něm zřídili sídlo pro profesory a seminář, kde se po dlouhá léta vyučovala a vychovávala mládež z nejbohatších a nejvznešenějších evropských rodin.

11.7 Krvavý Alba, návrat jezuitů

Na podporu jezuitskému řádu poslal Filip II. do Belgie a Nizozemí krutého a surového vévodu Albu, velikého milovníka mučení, inkvizice a jezuitů. Vévoda Alba přijel i přes všechen odpor vladařky Markéty a na protest proti tomuto sadistickému netvorovi se vzdala zemské správy. Vzniklo veliké pronásledování protestantů, které se změnilo do protiofenzivy a vypuklo protestantské povstání. Jezuité jako nejvěrnější pomahači Alby v jeho krvavém, ukrutném díle, při kterém z mučírů tekla z mužů, žen i dětí krev proudem bez ohledu na jejich věk a postavení, byli ze všech protestantských měst vyhnáni stejně tak jako ze všech měst, kterých se protestanté zmocnili.

Zdálo se, že Belgie bude opět protestantskou, pokojnou zemí. Ale roku 1578 se místodržitelem v Nizozemí stal Alexander Farnes z Parmy. Převzal žezlo po smrti Juana d'Austria, nevlastního bratra krále Filipa II. Farnes vrátil jezuitům v Nizozemí a v jižních provinciích, kde mělo katolictví rozhodující převahu, všechna politická práva, a to za veliké podpory španělské vlády. Jezuité se tak v letech 1578-1588 navrátili všude tam, odkud byli vyhnáni, využívající přitom vydatnou Farnesovu a španělskou podporu. V Tournai, Kortruku (Courtray), Ypernu, Bruggách (Brügge), Gentu a v Bruselu si postavili honosné koleje. Jejich přičiněním a politickým vlivem se pak Belgie, tehdy ještě více jak z poloviny protestantská země, stala zemí výhradně katolickou, kterou je až dodnes.

11.8 Holandsko - stálá touha po svobodě

V Holandsku, neboli v sedmi severních provinciích Nizozemska ustanovili roku 1584 za správce Holandské republiky prince Viléma z Oranž (někteří historikové píší z *Oranien*), který byl nejúhlavnějším odpůrcem jezuitů a jejich ochránce krále Filipa II. Vilém miloval svobodu, miloval Písmo v pravém nefalšovaném podání a neskresleném překladu, miloval a respektoval svobodnou vůli i u svých poddaných. Nestrpěl jakékoliv nespravedlivé násilí a tyranii, které tak často král Filip II. praktikoval prostřednictvím inkvizice a jezuitů a který si tím vysloužil přezdívku "*Král netvor*", "*Král zrůda*" nebo "*Král zvíře*". Zvolení Viléma Oranžského za správce Nizozemí dávalo záruku, že v zemi ustane řádění inkvizice, slídění jezuitů a že nastane konečně klidná doba na podkladě spravedlnosti.

Jezuité však nenechali zemi v oddechu dlouho. Když viděli, jak nekompromisně se Vilém Oranžský staví proti jejich řádu, podnítily krále Filipa II. a ten nařídil Viléma Oranžského zabít. Vražedný atentát se uskutečnil už 10. července, kdy byl Vilém úkladně v Delfu zastřelen od tajného jezuitského agenta, přítele a chovance jezuitů, Baltazara Gérarda. Před soudem pak tento agent prozradil, že ho k činu nabádali rektor jezuitské koleje v Trevíru a jezuita P. Géry z Tournay, že mu opatřili i zbraň a že ho až do atentátu neustále posilovali sliby, že za provedení krvavého činu dostane hned mučednickou korunu.

Po té, co tato aféra vyplavala napovrch, Holandská republika okamžitě vydala jezuitskému řádu zákaz vstupu na holandské území.

Ale vlivem nepozornosti holandských úřadů a pod ochranou některých projezuitských šlechticů jezuité tajně pronikli v roce 1592 do Holandska z Belgie a během třiceti let už bylo v zemi na dvacet dva jezuitů, kteří se ukrývali v holandských městech. Prováděli infiltraci vysoce postavených holandských protestantských rodin podobným způsobem jako v Německu. Takže během krátké doby působilo v Holandsku už na 220 světských kněží, kteří však byli zvláště vyškoleni v jezuitských kolejích v belgické Lovani (Löwen, Levnu) a pro své tajné poslání byli ještě vyučeni v Kolíně.

Roku 1705 však holandská vláda, když úřady zjistili tajné pronikání jezuitů do všech vrstev společnosti a do vládních kruhů i do parlamentu, opět zakázala jezuitům vstup na území a jezuitský řád úplně z Holandska vypověděla.

Ten se však nevzdal, i když oficiálně zem opustil, a opět se mu po krátké době podařilo tajně do Holandska dostat. Tam znovu konal tajnou "misii" a vykonával tajné bohoslužby v domácích kaplích cizích vyslanců. Vyplnění rozkazu o vyhnání jezuitů nebylo nikdy důsledně kontrolováno a toho jezuité náležitě využívali k tomu, aby se do země časem znovu dostali. I v dnešní době je Holandsko plně jezuitskou zemí, zvláště od dob, kdy byl za posledního generála řádu zvolen holandský jezuita H. P. Kolvenbach.

Kapitola 12

Polsko, Švédsko a Rusko

12.1 Polsko - milovník husitství

Nikde nebyla jezuitská tyranie tak strašlivá jako v Polsku. Dokazuje to H. Boehmer, umírněný historik, který vůči tovaryšstvu neprojevuje nějaké cílevědomé nepřátelství. „»Jezuité jsou zcela zodpovědní za naprostou zkázu Polska.« Takto vyřčená obžaloba není přiměřená. Úpadek polského státu začal už předtím, než přišli jezuité na scénu, ale nepochybně potom rozklad království urychlili. Ze všech států právě Polsko, které mělo ve svém středu milióny ortodoxních křesťanů, mělo mít jako jednu ze základních zásad své vnitřní politiky náboženskou toleranci. Jezuité to ale nedovolili. Udělali ještě něco horšího: Osudným způsobem odevzdali polskou zahraniční politiku do služby katolickým zájmům.” (H. Boehmer, *Les Jesuites*, str. 135)

Toto bylo napsáno na konci minulého století. Je to velmi podobné tomu, co řekl po 2. světové válce plukovník Beck, dřívější polský ministr zahraničních věcí z let 1932-1939:

“Vatikan je jedním z těch, kteří jsou v první řadě zodpovědní za tragédii mé země. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že jsme naši zahraniční politiku vedli tak, aby přesně sloužila výhradním zájmům katolické církve.” (Prohlášení z 6.2.1940)

Takto se s odstupem několika století podepsal na tomto nešťastném národě tentýž katastrofický vliv.

Již na počátku 15. století byla v Polsku připravena půda pro přijetí reformace vlivem husitství, které do Polska proniklo i přes všechna opatření vlády a katolického kněžstva (roky 1424 a 1438). Nepomohlo ani upalování “kacířů” nebo jejich zastánců.

Na počátku 16. století se v Polsku rozšiřovalo lutheránství díky shovívavosti mnohých biskupů a to i přes všechny zákazy rozličných synod a přísné pronásledování lutheránů. Dále se rozšířilo, zvláště v Malém Polsku a v Litvě Kalvínovo učení a ve Velkém Polsku pak Jednota českých bratrů (r. 1548).

12.2 Biskupské soudy - začátek polské inkvizice

Protestantismus se Polskem šířil jako lavina. Aby tomu byl podle přání papeže učiněn konec, vymohl fanatický obhájce katolicismu, krakovský biskup Ondřej Zebrzydowski na králi Zikmundovi I. edikt, kterým byli všichni “odpadlíci” od katolického vyznání zbaveni všech práv a úcty. Úřadům bylo nařízeno provádět cenzuru a aby každého protestanta odmítaly.

Biskup Zebrzydowski založil biskupské soudy, které pracovaly na způsob inkvizice, která “odpadlíky” trestala a mučila. Nařídil, aby všechna úřední místa byla odevzdána katolíkům. Žádný kupec nesměl pod přísným trestem protestantům nic prodávat, ani půjčovat, ani dávat.

Ale i přes všechna tato drastická opatření moc protestantů v zemi neustále vzrůstala. Byly zakládány nové a nové protestantské školy, tiskárny a synody.

Za vlády krále Zikmunda II. Augusta (1548-1572) byly dokonce roku 1552, 1563, 1565 a 1568 zrušeny všechny staré jagelonské dekryty proti “kacířům”, takže protestanté nejen, že byli oficiálně opět v zemi povoleni, ale dokonce byla ustanovena jejich vláda a ze strany panovníka jim bylo zaručeno svobodné vyznávání protestantské víry.

12.3 Příchod jezuitů do Polska

Naproti tomu mnozí biskupové byli ve prospěch katolické víry velmi činní. Mezi nimi svým fanatismem vynikal varminský biskup Stanislav Hosius, který řádl zvláště ve Gdaňsku

a Elblagu. Za jeho zásluhy ho papež Pavel IV. roku 1558 nazval *Sloupem víry* a od papeže Pia VI. byl vyslán jako papežský legát na Tridentský sněm a roku 1561 byl povýšen na kardinála. V Polsku kazil jakékoliv snahy o nezávislost a oproštění od Vatikánu. Svým vlivem se také zasadil, že polská vláda nakonec přijala usnesení Tridentského koncilu a že další biskupové toto usnesení ihned převáděli do praxe.

Roku 1565 povolal Hosius do Polska jezuitu a v Braunsbergu jim zřídil honosnou kolej, při které později postavil ještě katolickou akademii s teologickou a filozofickou fakultou, která se po něm nazývala "Lyceum Hosianum".

Jeho příkladu následovali další biskupové, a tak v zemi začali vyrůstat jezuitské kostely, školy a koleje. Například roku 1566 kostel v Pultusku, r. 1570 kostel a r. 1572 městská škola v Poznani. Jezuité měli za úkol zamezit růst protestantství, které bylo v této době silné a mělo nad sebou i silnou ochranu v knížeti z Górk ve Velkém Polsku.

12.4 Jezuité v Litvě

Roku 1570 byli jezuité vilenským biskupem Protasewiczem povoláni do Vilna do Litvy, kde se působením Mikuláše Radzivila, člena jednoho z nejslavnějších a nejbohatších polských rodů, šířilo Kalvínovo učení mezi šlechtici, měšťany, knězi i prostými lidmi. Svým vlivem dostal Radzivila téměř celou Litvu pod protestantské vyznání víry.

Jezuité zpočátku v Polsku a Litvě jen živořili a působili spíše potají a v tichosti. Jejich nejúčinnější metoda - infiltrace - zde našla opět pole působnosti a také toho i bohatě využívali. Měli mnoho tajných pomocníků i v řadách biskupů a protestantů. Pod jejich vlivem bylo roku 1570 sestaveno sandoměřské, všeobecné "Polské vyznání víry" jako protiváha proti učení Luthera, Kalvína a Jednoty bratrské. Proti tomu polská a litevská šlechta všech protestantských vyznání vyhlásila svobodu rozličných vyznání a jejich vzájemnou svornost. Toto prohlášení ještě pojistila schválením varšavské konfederace roku 1573.

12.5 Rozmach jezuitů v Polsku

Roku 1575 nasedl na polský trůn sedmihradský kníže Štěpán Báthory (1575-1586), který byl velkým příznivcem jezuitů. Jezuitům bylo povoleno si oficiálně stavět své koleje a domy ve všech částech polského a litevského království podle své potřeby. A to byl také i konec protestantského Polska a Litvy.

Jezuité okamžitě vystoupili z ilegality a rozvinuli svou činnost v tak intenzivní míře, že za krátkou dobu bylo Polsko plné katolické mládeže z vysoké šlechty, která byla dříve protestantského vyznání. Jezuité se veřejně stali zuřivými zastánci katolictví, které hlásali ze všech kazatelen, vyučovali je postupně na všech školách, pronikali do univerzit, na úřady, na soudy i do vlády a sejmu. V Mezovii a ve Varšavě nacházeli veliké podpory od katolického obyvatelstva.

12.6 Vzrůst jezuitů v Litvě

V Litvě si jezuité brzy získali své tovaryše díky působení studentů vileňské koleje Warsawicze a Skargy, kteří na katolickou víru přivedli vysoké panské a šlechtické rody.

Petr Skarga (*1532 - †1612) byl natolik zuřivým katolíkem, že když se vyučoval v Římě jezuitou, generál jezuitů ho již po třech letech uřednictví poslal zpět do Polska jako nejoddanějšího jezuitu. Svou fanatičností strhl na svou stranu i syna reformátora Radziwilla, který se pak stal nejnebezpečnějším nepřítelem protestantů.

Skarga také zařídil, aby byly v zemi zakázány protestantské tiskárny a aby byly všechny "kacířské" knihy upalovány. 1574 se stal rektorem koleje, která byla jeho zásluhou králem

Štěpánem povýšena na teologickou a filozofickou akademii s právem udílení akademických titulů.

S provinciálem polských jezuitů Sunenesem byl Skarga r. 1580 povolán králem Štěpánem do Rusům zabraného Polocka, aby tam s královskou podporou zřídil kolej. Pak řádl v Rize, Dorpatu a odtud byl novým provinciálem Campanusem povolán roku 1584 do Krakova, aby i tam zřídil novou kolej.

V Krakově našli jezuité mnohem více přízně než v Litvě a Livonech. Skarga založil 1584 spolek *Milosrdné bratrstvo*, které si získalo uznání a přízeň i u nejvyšší krakovské šlechty. Spolek měl podporovat chudé a nemocné, ale přitom je tajně přivádět do jezuitského řádu. Ve zvláštní zastavárně byly chudým půjčovány peníze na živobytí bez úroků.

12.7 Evropský ráj jezuitů

Jezuitský řád se tak dostal do všech vrstev společnosti. Ovlivňoval chod celé země, neboť měl za sebou mocného královského ochránce, který tento řád osvobodil ode všech daní a poplatků. Vlivem diplomacie jezuitů Skargy byla zrušena rovnoprávnost nekatolíků, zaručena varšavskou konfederací z roku 1573. Protestanté většiny měst tak byli zbaveni všech politických práv a nakonec došlo i ke zrušení náboženské svobody a k pronásledování. Bylo vylito mnoho nevinné krve. Lidé se houfně začali z Polska stěhovat pryč, takže téměř úplně zanikl měšťanský mezistupeň. Města byla vylidněna, pole pustla a země zchudla.

Jezuita Skarga měl ovšem ještě větší privilegia v době panování Zikmunda III., syna švédského krále Jana III., který na základě intrik jezuitského řádu a římské kurie byl zvolen za polského krále jako Zikmund III. Vasa (1587-1632). Tento člověk byl sám odchovanec jezuitů, a proto ve všech věcech spoléhal na Skargu, kterého jmenoval 1588 svým kazatelem na doporučení jezuitů Warszewicze ve Švédsku.

Tento úřad zastával Skarga 24 roků. Zahajoval a končil svým kázáním 18 královských sněmů, ve kterých se dotýkal i těch nejdůležitějších, nejchoulostivějších nebo nejtajnějších státních záležitostí a svými kázáními neustále vedl proti dvojímu náboženství Polska. Krále se neustále zastával i přes nevázanost jeho šlechty.

Jeho zásluhou byl Zikmundem postaven jezuitský kostel sv. Petra a Pavla v Krakově roku 1597, dále mnoho speciálních škol pro výuku jezuitů v Polsku s tajným posláním a byl to také on, kdo stál v pozadí za snížením krakovské univerzity se světovým ohlasem na úroveň obecné školy. Jeho působením katolíci a zvláště jezuité obsazovali nejdůležitější úřední místa a bylo odňato státní a občanské právo protestantům.

A byl to také on, kdo zařídil unii (dnešní mluvou ekumenické společenství) mezi pravoslavnou řeckokatolickou církví se svou synodou v litevské Brestě s církví římskokatolickou. Unie se dokonce i třikrát (r. 1590, 1595 a 1596) sešla. Mezi metropolitou kyjevským a biskupem brestaňským se pak uskutečnil dialog, ve kterém jezuité požadovali převahu katolického náboženství v rusko-polských zemích.

Tato unie byla přijata v Rusku s velikými protesty a povstáním, zvláště u kozáků. Proti unii protestovala také pravoslavná šlechta, v jejímž čele stál kníže Konstantin Konstantinovič Ostrožský z Ostrogu, veliký odpůrce jezuitů.

Jezuité se však v Rusku snažili občanské nepokoje rozdmýčkat co nejvíce. Brojili proti ruské církvi a štváli proti ní všechny nekatolíky a proti nekatolíkům štváli zase všechny ruské katolíky. Tak se jim podařilo, že všichni stáli proti všem.

12.8 Prohra polské Jednoty bratrské

Roku 1606 v Lublině pod vedením krakovského vévody Zebrzydowskiho nakonec vypuklo povstání proti jezuitům a králi Zikmundovi a žádali vyhnání jezuitů z polského království.

Ale povstalci byli roku 1607 u Guzova přemoženi a hned na to nastalo ještě větší utiskování a pronásledování protestantů. Přišlo mnoho krvavých scén, byla úplně zlikvidována polská Jednota bratrská, bylo zničeno mnoho protestantských kostelů, vypáleno mnoho protestantských měst, zbořeno mnoho evangelických domů, škol, kostelů i celých vesnic.

Jezuitským žákům se ve školách a kolejích oficiálně vštěpovala fanatická nenávisť vůči nekatolíkům a pravidlo, že se protestantismus musí vyhubit jedině ohněm, mučidly a mečem. Tito žáci se pak mezi mládeží stávali zvířaty, vyžívající se v sadismu, tyranii, mučení a fanatismu. Rozpoutalo se hotové peklo a do roku 1620 se ve městech a na polském venkově odehrávaly tak hrůzostrašné scény, že je s podivem, že v zemi ještě nějakí živí lidé zůstali.

12.9 Šíření jezuitů po Rusi

Unie byla na Rusi a Litvě úspěšně šířena jezuiti a jejich přívrženci pod vedením Velemina Rutského, který se roku 1613 stal jezuitskou diplomacií metropolitou kyjevským. Nejzákladnějším přívržencem jezuitské unie o jednotě řecko- a římskokatolické víry se stal Jozafat Kuncevič, unitářský mnich, který byl jezuitským tlakem povýšen na archimandritu a roku 1618 byl pak stejnou cestou prohlášen za polockého a vitebského arcibiskupa v Litvě.

Pomocí jezuitů a vlády upevnil Kuncevič unii ve své litevské diecézi a ve městech Bílé Rusi tím, že přísně trestal jakoukoliv nespokojenost pravoslavných řeckokatolických věřících, zvláště v Mohylevě a Vrši. Svým rozkazem, aby byly ze země vyhrabány mrtvolky pravoslavných věřících a aby byly předhazovány psům rozbouřil velikou vlnu protestů prostých obyvatel.

Tím vznikla i veliká nespokojenost ze strany vlády i ostatních duchovních, ale Kuncevič měl za sebou silnou ochranu. Roku 1622 ve Vitebsku dokonce zakázal všechny bohoslužby pravoslavných věřících, čímž pohár přetekl. Lidé jej r. 1623 v jeho domě přepadli a ubili ho k smrti. Jeho tělo pak vláčeli k posměchu po městě.

Za tento čin byli Vitebští občané ihned na žádost jezuitů krutě potrestáni. Pak si roku 1640 ve Vitebsku jezuité drze postavili kolej, klášter a kostel a rozhlašovali, že jsou svědky velkého množství zázraků, které prý dělal sám "mučedník" Kuncevič. Roku 1673 to bylo již 186 zázraků, na jejichž základě byl v latinské i unitské církvi prohlášen za svatého, jak uvádí M. Kolajevič ve spisu: *Litovskaja cerkovnaja unia, str.121-139*.

12.10 Další rozmach jezuitů

Jak Bílek dále popisuje, jezuitský řád za vlády Zikmunda III. byl vždy v pozadí všech nepokojů, protestů a zmatků v Polsku, Litvě, Rusi i v dalších zemích. Řád vlastnil mnoho hradů s opevněním, mnoho domů již ve 20 polských městech, mnoho kostelů, mnoho klášterů, kolejí, statků, pozemků a skutečných paláců. Všechny jejich domy, školy, univerzity a koleje byly vždy vystaveny a zařízeny se vši honosností, okázalostí a bohatostí vnitřní i venkovní výzdoby.

Ale ze všech stran se ozýval pláč a nárek prostých lidí. Snad na každém sněmu se ozývaly protesty knížat proti podvodně vylákaným dědictvím mnoha panovníků ve prospěch jezuitů, proti rozsévání revolučních nálad a proti nespokojenosti mezi věřícími. Mnohokrát byli jezuité usvědčeni z podkopávání míru a pokoje v každém vojvodství. Nebylo to však nic platno. Jezuité požívali královy veliké důvěry a jeho mocné ochrany.

Když byl pak volen nový král, znovu jezuité použili svého tajného, ale mocného vlivu a ze zákulisí řídili celé jednání sněmu. Proto byl roku 1632 zvolen i jejich další poddaný sluha, Vladislav IV., který všechny protesty a stížnosti ignoroval a naopak ještě výše pozvedl jezuitský řád. Roku 1641 od něho jezuité obdrželi novou akademii ve Vilně s právem udílet vyšší hodnosti a akademické tituly v právech a lékařství.

Vlivem jezuitů ignoroval Vladislav IV. i protestantská knížata při jednání ve sněmu, čímž je postupně vyřadil z jednání. Jejich řady začaly slábnout, jejich vliv při hlasování byl pak téměř nulový. Mnoho šlechticů přistoupilo na katolicismus a stali se sami fanatickými katolíky. Protestantismus se začal vytrácet, lidé opouštěli Polsko a nacházeli své domovy v Čechách nebo ve Švédsku.

“Podobnou katastrofou pro Polsko bylo spojenectví s Rakouskem a útočná politika Zikmunda III. proti Turkům, což všechno mělo mocnou podporu jezuitského řádu. Stručně řečeno, za jezuitské nadvlády netrpěl žádný jiný stát tolik jako Polsko. A v žádné jiné zemi, s výjimkou Portugalska, nemělo tovaryšstvo tak velikou moc. Polsko nemělo pouze »krále zaprodaného jezuitům«, ale také »krále, který byl jezuitou.« Jan Kazimír byl panovníkem, který patřil k řádu ještě předtím, než v roce 1648 usedl na trůn. ...

Zatímco se Polsko řítilo ke zkáze, počet jezuitských institucí a škol vzrůstal tak rychle, že generál musel z Polska v roce 1751 udělat samostatnou kongregaci.” (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 135)

12.11 Další násilná katolizace Polska

Bratr Vladislava, Jan Kazimír (1648-1669) hned po svém nástupu sice oficiálně zaručil bezpečnost nekatolíků při jednáních a v jejich spolicích, ale neoficiálně to bylo právě naopak. Došlo k utlačování a k násilnému převádění na katolické náboženství.

V Litvě a v Malé Rusi byl od polské katolické šlechty takový útlak, že se pravoslavní kozáci vzbouřili. Jejich vůdce Zinovij Bohdan Chmelnický, když polský senát odepřel kozákům svobodné vyznání pravoslavné víry, se roku 1654 spojil se švédským králem Karlem Gustavem, s Rakocím a ruským carem Alexejem s cílem zahubit Polsko.

Roku 1661 bylo tlakem jezuitů dosaženo, že katolické náboženství bylo uznáno jako náboženství celé země a roku 1666 učinili jezuité návrh, aby se v zemi netrpěla jiná víra, než katolická. Tento návrh ale neprošel.

Místo krále Kazimíra byl králem Polska zvolen šlechtic Wisniowieckij, který se však vzdal koruny a odebral se do francouzského kláštera. Za vlády krále Jana Sobieskiho (1677-1696) dosáhla náboženská nesnášenlivost živená jezuitu vrcholu. Bylo upáleno mnoho nevinných lidí. Lidé už sami nevěděli, v co a komu mají věřit, šířila se bezbožnost, prostopášnost a chudoba.

Roku 1724, za vlády Fridricha Augusta II. se dne 16. července odehrály bouřlivé a násilné výstupy mezi jezuitskými žáky a protestantskými studenty Toruňského gymnazia. To přerostlo do krvavého povstání mezi katolíky a evangelíky, při kterém byla jezuitská kolej úplně zpustošena. Jezuité svalili všechnu vinu na starostu města a jeho devět konšelů, i když s tím neměli vůbec nic společného. Na základě falešných výpovědí jezuitů byli tito lutheránští konšelé a starosta odsouzeni k popravě.

Dne 7. prosince 1724 se uskutečnila naprosto protizákonná poprava. Ve skutečnosti to však byla vražda luteránských představitelů města. Vláda pak ustanovila, že město musí kolej na své náklady spravit a evangelíci, že musí jezuitům podstoupit budovu svého gymnazia a odevzdat jezuitům i svůj evangelický kostel. Tato událost se zapsala do dějin jako *Toruňské krveprolití* a způsobila u všech evangelických dvorů veliký odpor, rozhořčení a nenávisť vůči jezuitům.

12.12 Dlohodobé utrpení polských nekatolíků

Po Augustovi byl zvolen za polského krále jeho syn, saský kurfiřt, Christian August III. (1733-1763). Za jeho vlády byla nekatolíkům odňata občanská práva a byli definitivně vy-

hoštění i ze všech úřadů, které ještě měli obsazeny. Jejich kostely se nesměly opravovat, nové byly zakázány stavět.

Pomocí jezuitů tak bylo dosaženo, že katolický sněm se zbavil všech protestantů a jejich vlivu a nebylo již žádných překážek k tomu, aby se do země nevtíraly cizí mocnosti - zvláště Rusko a Prusko, snažíce se obě Polsko úplně zahubit. Pronásledování a utiskování nekatolíků, které bylo řízeno jezuitou, vládu natolik zaměstnávalo, že nikdo z vlády, ani král nevěnoval mocenským ambicím Ruska a Pruska přílišnou pozornost. Tyto říše však velmi dobře pochopily situaci a provedly svůj plán, jak získat polská území se vší diplomatickou elegancí.

Za vlády slabého krále Stanislava Poniatowského (1764-1795) vlivem Ruska a Pruska byla totiž nekatolíkům vymožena všechna dřívější práva (1767, 1768), byly zakázány všechny hanlivé názvy, jako: “kacíři, bludaři, schismatici, odpladlíci, nesvéprávníci” apod. Nekatolíci mohli najednou zase stavět školy, opravovat kostely, pořádat synodní rady a zastávat všechny stupně úřadů.

Na základě toho se polská katolická šlechta rozhodla k odporu a ve spojení s mnoha polskými katolickými spojenci vedli s Ruskem krutou válku. Přesně to bylo v plánu těchto mocností. V Rusku byli katolíci poraženi, ale v Polsku válčili ještě dlouho potom, až do roku 1771 a teprve, když se do toho vmísilo Prusko a Rakousko, vzaly vnitřní záležitosti jezuitů v Polsku svůj konec a roku 1773 válka skončila. Poraženou zemí bylo Polsko, a to si mezi sebou právem vítěze rozdělily petrohradský, vídeňský a berlínský dvůr.

Tímto zánikem Polska byl také i zrušen polský jezuitský řád, neboť vítězným mocnostem bylo více než jasné, že za chudobu této země může právě tovaryšstvo.

Je také všeobecně známo, že již Vladislavovi IV. bylo protestanty na volebním sněmu předáno mnoho svazků knih, které vypisovaly řádění jezuitů v Polsku, jejich zákeřnosti, jejich diplomacii, intriky, podvody s majetkem, jejich ovlivňování sněmů při volbách panovníků, jejich útlak protestantů, jejich rozsévání nenávisti, zla a rozkolů ve všech církvích i v jejich chrámech a kostelích apod.

Jezuitské koleje, univerzity a školy byly po vyhnání jezuitů ze země předány do běžného užívání jako státní školy.

12.13 **Protestantské Švédsko**

*“Ve skandinávských zemích,” napsal Pierre Dominique, “proniklo lutheránství úplně vším a když jezuité podnikli protiútok, nenašli stejné podmínky jako v Německu. Katolická strana již byla v menšině, ale byla ještě silná.” (Pierre Dominique: **La politique des Jesuites, str. 76**)*

Jedinou nadějí jezuitů bylo proto získání panovníka, který byl tajným příznivcem katolicismu, na svou stranu. Tento král, Jan III. Vasa se v roce 1568 oženil s polskou princeznou Kateřinou Jagellovnou, horlivou katoličkou.

Na její naléhání byli v roce 1574 z Ruska přivedeni na nově ustanovenou teologickou školu rektor vileňské koleje otec Vavřinec Nikolaj dále Stanislav Warszewicz a další jezuité, kteří tady horlivě získávali stoupence pro svou víru, zatímco se úředně hlásili k lutheránství. Jezuitu Nikolaje ustanovil král za profesora bohosloví. Ten pak sepsal novou liturgiku, kterou však švédští kněží s posměchem a odporem našťěstí naprosto zavrhl.

Jan III. také na tlak své manželky uvedl do své říše ještě další jezuitu a jejich snahy přivést reformační Švédsko zpět ke katolicismu i sám také podporoval. A tak jako předchozí jezuité i tito byli napřed převlečeni do světských šatů a naoko se hlásili k lutheránství.

Jan III. na další naléhání své manželky vyzval papeže Řehoře XIV., aby z Říma povolal do Stockholmu jezuitu Antonína Possevina, aby jako papežský legát veřejně zavedl ve Švédsku katolické náboženství. Tento jezuita, zvyklý jednat výhradně mečem a ohněm, jak jsme již poznali z dějin valdenských protestantů, neschvaloval jednání svých spolutovaryšů, kteří se

přestrojovali do světských nebo luteránských šatů, ale požadoval, aby ve Švédsku působili ve prospěch katolické církve mocí a násilím. Ale král Jan III. o násilí a pronásledování nechtěl ani slyšet a navíc byl svázán ústavou země a celou věc jednoznačně stavěl tak, aby se katolická víra zavedla pomalou, nenásilnou cestou.

Vlivem učení jezuitů Nikolaje, který dokazoval, že vzývání svatých je článkem i protestantské víry stejně jako katolické, dal Jan III. umístit do zlaté a drahokamy vykládané skříňky kosti krále Ericha, který byl prohlášen za svatého a ctěn jako patron Švédska. Tyto ostatky pak umístil k uctívání v hlavním kostele Stockholmu.

Vychytralý vyjednávač Possevino potom roku 1578 zajistil tajný přestup Jana III. ke katolictví. Celou výchovu jeho syna Zikmunda, pozdějšího polského krále Zikmunda III. svěřil do výchovy jezuitům, aby ho pak mohli později pro Polsko použít, neboť tam potřebovali slepě oddaného panovníka. Se svolením Jana III. se ve Švédsku usazovalo mnoho katolíků.

12.14 Uchycení jezuitů ve Švédsku

Když přišel čas, aby se Švédsko podrobilo Svatému stolci, přivedly královny požadavky - sňatky kněží, používání mateřského jazyka a přijímání „*pod obojí způsobou*“, což římská kurie tvrdě odmítala - všechna jednání k mrtvému bodu. Král, který ztratil svou první ženu Kateřinu, se znovu oženil a vzal si švédskou lutheránku Gunillyu Bielku, která byla rozhodná nepřítelkyně katolictví a zvláště jezuitů. Ti pak museli královský dvůr a pak i celou švédskou zemi na její zásah opustit.

Po smrti krále Jana III. roku 1592 se vlády ujal jeho bratr Karel, jako zástupce za Janova syna Zikmunda, který byl roku 1587 zvolen za polského krále a který veřejně přestoupil ke katolické víře.

Roku 1594 vládu pak převzal Zikmund sám a musel švédským stavům slíbit, že bude protestantské náboženství chránit a že bude respektovat jeho monopolní postavení v zemi. Rok předtím totiž švédská šlechta na církevním sněmu v Upsale 9. ledna vyhlásila, že ruší všechny katolické obřady zavedené Janem III. a všechny katolické bohoslužby a že do země je katolíkům vstup zakázán.

Zikmund však svému slibu nedostál a usnesení upsalského sněmu zrušil. Nařídil veřejné zavedení katolického náboženství v celé říši, opět povolal do země jezuitů a přidělil jim všechna předešlá práva a potvrdil jim také všechny výsady.

To ovšem způsobilo, že byl král roku 1599 sesazen z trůnu a na jeho místo byl zvolen za krále znovu Karel jako dědičný panující kníže, který se pak roku 1604 stal korunovaným švédským králem jako Karel IX. A tak jezuitskými intrikami ztratil Zikmund nakonec své dědictví - švédskou korunu.

“O padesát let později dobyl řád ve Švédsku své vítězství. Královna Kristina, dcera Gustava Adolfa, posledního z Vasovců, byla obrácena učením dvou jezuitských profesorů, kteří do Stockholmu přijeli pod záminkou, že jsou pouze cestujícími italskými šlechtici. Aby však své náboženství mohla změnit bez konfliktů, musela se 24. června 1654 vzdát trůnu.” (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 137, 138, 139)

12.15 Jezuité v Rusku napálení

Již v roce 1581 otec Possevino, papežský legát v Moskvě, udělal všechno pro to, aby sblížil cara Ivana Hrozného s římskou církví. Ivan nebyl sice ostře proti, ale zachovával si od jezuitů chladný odstup. Ruský car byl totiž natolik chytrý, že se stal v té době jediným panovníkem, který intrikářskou diplomacií jezuitů využil ve svůj prospěch. A tak aniž to jezuité postřehli, plnili ve skutečnosti plán carův a nikoliv svého generála. Jak později znovu uvidíme, tato chytrystika, Rusům vlastní, se vymstí jezuitům ještě jednou, a to již v době 20. století

V roce 1582 se Possevino plný radostných nadějí sám ustanovil prostředníkem míru mezi Ruskem a Polskem; míru, který ovšem cara Ivana IV. Vasiljeviče uchránil před komplikovanými potížemi. Právě tak si to vychytralý panovník přál. Jezuité mu uvolnili ruce a připravili půdu k dalším mocenským zájmům ohledně Polska.

Po této akci car Ivan zakázal jezuitům vstup do carského města Moskvy. Už se více o obracení Rusů na víru nehovořilo. Possevino musel Rusko opustit, aniž by cokoli získal.

12.16 Jezuitský podvod v Rusku

O dva roky později se otcům jezuitům nabídla ještě lepší příležitost, jak se zmonit Ruska. Griška Ostrepěv, mnich zbavený kněžského úřadu, sdělil jezuitům, že je ve skutečnosti Dimitrijem (Demetriem), synem cara Ivana, na něhož byla spáchána úkladná vražda. Prohlásil, že je ochoten podřídit Moskvu Římu, pokud bude panovat na carském trůně.

Aniž by si to předem rozmyslili, vzali jezuité věc do svých rukou a seznámili Ostrepěva s palatýnem (šlechticem s královskými právy a vymoženostmi) ze Sandomiru, který mu dal za ženu svou dceru. Jeho jménem jednali o jeho vlastních vyhlídkách do budoucna jak s králem Zikmundem III. tak i s papežem. Společnými silami se jim podařilo vyprovokovat polskou armádu k povstání proti caru Borisi Bodunovi.

Jako odměnu za tyto služby odsoudil falešný Dimitrij v Kraskově, v jednom z jezuitských domů, náboženství svých otců a slíbil řádu, že po svém vítězství nad Borisem zavede jezuitský řád v Moskvě, v samotné blízkosti Kremlu.

Byla to však právě podpora a přízeň katolíků, která rozpoutala nenávist ruské ortodoxní církve proti Dimitrijovi. Ten pak 27. května 1606 zemřel v masakru spolu s několi sty svých polských stoupenců.

Až posud bylo možné stěží hovořit o nějakém ruském národnostním citění (jakékoliv ruské národnostní citění totiž téměř neexistovalo), ale nyní, když vyšla aféra najevo, se probudilo a okamžitě zesílilo až do podoby fanatické nenávisti k římské církvi a k Polsku.

Roku 1719 car Petr Veliký vydal říšský zákon, podle kterého žádný jezuita nesměl být v Ruské říši trpěn, i když bylo katolíkům a protestantům povoleno v této říši svobodné vyznání víry. Teprve carevna Kateřina nechala jezuity v té části bývalého polského království v Bílé Rusi, které se při prvním rozdělení Polska roku 1772 dostalo pod Rusko. Dovolila jim tam zůstat s tím, že museli složit slib a přísahu věrnosti i potom, co byli jako řád zrušeni celosvětově.

Kapitola 13

Čechy a Morava

13.1 Království před vniknutím jezuitů, příchod Kanisia

Čechy byly v polovině 16. století celé protestantské a katolická strana zde neměla téměř žádných majetků ani žádnou politickou moc. Nejvíce bylo rozšířeno Husovo a Luthe-rovo učení, kterému se sice částečně bránilo v Praze, ale všude jinde se šířilo svobodně a bez zábran. Není tedy divu, že si v Čechách katolíci stěžovali na nedostatek biskupů, farářů a ka-tolických učitelů.

Katolická strana představená proboštem Pískem z Horšova (Jindřichem Scriboniusem), pražskou kapitolou a 14 šlechtici, mezi které patřili pánové z Lobkowicz, Berkové z Plavna, z Rožmberka, z Jindřichova Hradce, z Vartenberka, z Kolovrat, z Donína, ze Švihova, z Řísen-berka a ze Skály, z Blatné a Lev z Rožmitálu se nakonec rozhodla u císaře intervenovat. Roku 1552 předstoupili před císaře Ferdinanda I. a v zájmu rozšíření katolického náboženství žádali povolání jezuitů, aby zdarma vyučovali na katolické akademii bohosloví a krásná umění. Pražská kapitola byla ochotna jezuitům podstoupit klášter sv. Máří Magdaleny v Menším městě pražském se čtyřmi vedlejšími domy na Újezdě.

Král Ferdinand velmi rád těmto prosbám vyhověl a vyzval zakladatele řádu, generála Ig-náce z Loyoly, aby do Čech poslal 12 jezuitů k založení zdejšího kolegia. Generál tuto na-bídku uvítal a ihned se spojil s císařovým synem, rovněž Ferdinandem, který od svého otce dostal úkol, aby se celé věci ujal a organizačně ji dotáhl do konce. Kromě toho svěřil císař tuto záležitost také synovu zpovědníku a svému milému příteli, jezuitovi Kanisiovi. Tomu pak králův náměstek nabídl honosný celestiánský klášter, stojící nedaleko Žitavy, ale Kanisi-us požadoval klášter přímo v samotné Praze.

Král Ferdinand proto Kanisia vyzval, aby osobně přijel z Vídně do Prahy a bylo mu na-bídnuto místo v chrámu sv. Víta. Zde také začal jezuita svá kázání, kterými se snažil povzbudit katolickou víru, ale přitom si dával velmi dobrý pozor na to, aby se ani slovem nedotkl katolických jinověrců nebo protestantů. Kázal na všeobecná témata o Boží lásce, o míru, o přátelství, o lidské laskavosti, o spolupráci všech věřících v zájmu vyvyšování a oslavování Boha apod. Jeho kázání byla v tehdejší době tak oživující, že k sobě připoutal nejen všechny katolíky, ale oblíbili si ho i mnozí utrakvisté (stoupenci podávání „*pod obojí*“, to je chleba i vína, tzv. *Kališníci*) z nichž někteří dokonce přestoupili na katolickou víru.

Protestanté se však měli před tímto jezuitou na pozoru. I zde ho nazývali psem v říkance: *Hinc procul esto Canis (- ius), pro nobis excubat Anser (- Hus)*, což znamená: *Pryč odtud s tímto psem, pro nás bdí houser (Hus)*. Kanisius své posluchače neustále ujišťoval, že jezuité nepřijdou do Prahy, aby rozdmýchali náboženskou nesnášenlivost a rušili zákony této země, ale aby katolickou a ostatní mládež (pokud by chtěla) učili krásnému umění a bohosloví bez nároku na mzdu.

Když Kanisiovi uplynula prověřovací doba, uvědomil svého generála, že všichni jezuité, kteří se mají vydat do Čech, se nesmí ani slovem dotýkat jinověrectví, nesmí se s ostatními hádat ve sporných náboženských otázkách a musí se důkladně vyzbrojit trpělivostí, dlouho-čekáním. Musí být k jinověrcům maximálně snášenliví, přátelští a laskaví. V každém případě musí více konat činy, než slovy.

13.2 Hádky o pražské kláštery

Pak si měl Kanisius vybrat některý z pražských opuštěných klášterů. Ani první a ani druhá nabídka - klášter u sv. Tomáše na Malé straně - se mu nezdála příhodná, a tak mu králův ná-

městek nakonec nabídl zachovalý dominikánský klášter u sv. Klementa založený roku 1226 Přemyslem Otakarem I., který sice stále patřil třem pozůstalým dominikánům, ale byl přičleněn ke Karlově univerzitě jako dřívější dominikánská kolej.

Se svolením papeže Pavla IV. byl Klementův klášter na žádost krále Ferdinanda podstoupen jezuitům a dominikánům se náhradou za to dostal klášter u sv. Anežky s kostelem sv. Salvatora a současně i vedlejší františkánský klášter s kostelem sv. Barbory. Kromě toho se dominikánům za toto odstoupení zvedl jejich roční příjem.

Protřelý Kanisius si dal od dominikánů vlastnoručně napsat a podepsat prohlášení, že svatoklementinský klášter podstupují jezuitům dobrovolně a rádi a že jej proto nikdy nebudou požadovat zpátky. Jakmile toto prohlášení držel v ruce, vydal příkazy k přestavbě vnitřních komnat kláštera na byty a k výstavbě nových bytů s finanční dotací přímo od krále.

Toto místo bylo pro jezuitský řád tak důležité a natolik strategické, že si řád vymohl na papeži Piovi V. a v roce 1583 na Řehořovi XIII. zvláštní buly, kterými stanovili oba papežové potvrdili. A totéž si vyžádali na císařích Ferdinandu I. r. 1562, Maxmiliánovi II. r. 1567, Rudolfo II. r. 1581 a na králi Matyášovi r. 1616.

Později se ukázalo, jak byla Kanisiova prozíravost pro řád v Čechách důležitá. Dominikáni si to totiž časem rozmysleli a žádali i přes písemné prohlášení svatoklementinský klášter zpátky, ale pochopitelně ho už nedostali.

Aby však nevznikla třenice uvnitř katolické církve, dostali dominikáni roku 1604 opuštěný klášter sv. Máří Magdaleny na Oujezdě, k tomu roku 1613 i kostel se všemi statky, pozemky, lesy a právy, které k němu patřily a r. 1616 i čtyři sousední domy tak, jak to dříve králův náměstek nabízel jezuitům.

Po bělohorské bitvě daroval král Ferdinand II. dominikánskému řádu ještě výborně vybavený a bohatě vyzdobený chrám u sv. Jiljí a současně s ním i faru a dvě kaple - sv. Štěpána Malého a sv. Jana stojící na vltavském břehu - se všemi právy a výsadami těchto kostelů.

13.3 Budování jezuitského chrámu v Praze

Kanisius si tento dominikánský klášter nevybral náhodou. Jednak si jej vyhlédl již dřív, ale nechtěl na něj ukázat dříve, dokud mu ho nenabídl sám králův náměstek. Ten byl k tomuto nápadu darovat právě Klementův klášter přiveden králem a ten zase svým jezuitským zpovědníkem.

Chrám měl hned několik strategických významů: Jednak polozbořené zdi chrámu daly Kanisiovi nenápadné, "skromné" oprávnění dát chrám znovu do pořádku, přičemž jej ve skutečnosti vybudoval téměř celý znovu s rozšířenými ubytovacími prostory. A další, mnohem větší strategický význam se nacházel v přičlenění tohoto chrámu ke Karlově univerzitě, aby se tak udržela tradice chrámu, zavedená císařem Karlem IV. To jezuité legálně opravňovalo ke vstupu na tuto věhlasnou univerzitu, aniž museli kohokoliv o to oficiálně požádat. Stačilo pouze naplnit tradici. Chrámu tak jezuité použili jako zástěrku a prostředek k dosažení mnohem většího sousta, než byl chrám samotný.

Kanisius se pustil do přestavby a výstavby nového chrámu na královy náklady. V polovině stavby byl však generálem odvolán k založení jezuitské koleje v Ingolstadt. Než odejel, král a jeho náměstek a také správce arcibiskupství, probošt Scribonius s katolickou šlechtou ho žádali, aby generál řádu poslal co nejvíce českých jezuitů. To však zatím nebylo možné, protože prvních 14 českých chlapců dorazilo na jezuitskou kolej do Říma teprve roku 1552 a roku 1554 dalších deset. A ti všichni se museli pro svou službu v protestantských Čechách důkladně připravit a získat mnoho zkušeností.

Z těchto prvních českých jezuitů zvláště později vynikali Václav Šturm, který se stal profesorem v Praze a ostrou, ohnivou metlou na České bratry a ostatní protestanty, dále pak Baltazar Hostounský, Ondřej Běšín a Wolfgang z Horšova Týna.

Aby bylo však králově prosbě vyhověno, musel generál řádu poslat prozatím 12 německy mluvících jezuitů, zběhlých jak ve znalostech řeholní praxe, tak i v diplomacii a sebeovládání. Všichni byli narozeni v Belgii nebo v Německu.

Těchto 12 jezuitů bylo na královské útraty vysláno do Čech 25. ledna 1556 a po velikých útrapách i pronásledování vyprovokovaných a rozdrážděných protestantů dorazili do Prahy dne 18. dubna 1556. Tam je uvítal osobně Kanisius již v nové funkci *Provinciála jezuitských kolejí ve Vídni, Ingolstadtu a v Praze* a dále katolické davy. Ubytování byli již v nových bytech Klementinského kláštera.

13.4 Příchod prvních dvanácti jezuitů do Prahy

Příchod jezuitů však neradi viděli utrakvisté a lutheráni. Spolu s Českými bratry jim dávali jasně najevo, že je přímo nenávidí. Když chodili jezuité z Klementina na pražský hrad, musela být okolo nich královská vojenská stráž, jinak by se živí asi už nevrátili.

Kromě nenávisti protestantů museli jezuité čelit i nenávisti od ostatních řádů, obávajících se jezuitské chamtivosti, intrik, zákulisní majetkové diplomacie a vyvolávání rozkolu v církvích. Ovšem ze strany českých katolických duchovních tu byla i žárlivost, neboť si jezuité v Čechách vedli tak horlivě, že to původní českou katolickou pohodlnost a lenost přímo odsuzovalo.

Kromě všech statků, které jezuité už dostali, jim král Ferdinand I. věnoval ještě Ojvínský klášter, ze kterého šly velmi slušné příjmy a dále klášter v Dolní Lužici pro udržování chudých jezuitských studentů. Roční plat jezuitů byl královým vlivem velmi bohatý a navíc i zpečetěný opravňující listinou z roku 1562. Nad jezuitským majetkem byli ustanoveni čtyři strážci (defenzoři).

Roku 1564 král roční příjmy zkrátil, protože jezuité z přebytků financovali i zahraniční koleje s chudými studenty. Ale král to pak zrušil a jezuité byli naopak zahrnuti dalšími královými příjmy a dary.

Ani katolická šlechta nezůstávala pozadu. Udržovala jezuitu v tak hojné míře, že od pražských jezuitů přitékal do Říma bohatý proud peněz, zlata, pozemků, budov, drahokamů, uměleckých skvostů, lesů, půdy a kostelů. Mnoho peněz a darů pohltila také nová výstavba a opětné rozšíření Klementinského kláštera a mnoho peněz pohltilo skupování nových budov na pražském Ostrově, kde bylo celkem 32 domů, 3 kostely, 7 dvorů a množství postranních pozemků, které s tím vším jezuité skoupili. A dále skoupili také velké množství statků s lesy, s poli a pastvinami v okolí Prahy.

Majetkové záměry jezuitů pocítila téměř celá Praha. Do roku 1618 patřila jezuitům například celá petřínská zahrada, chlumecký statek, ves v Nebušicích, dvůr v Kopanínách, Pernštejnské domy a zahrady podél Vltavy pod Bruskou, čelákovický statek, statek v Bernarticích na Bechyňsku a další objekty.

13.5 Rok 1556 - začátek jezuitského vyučování v Praze

Ve své první pražské koleji začali jezuité učit už 7. července 1556, a to filozofii a teologii. Ovšem třídy zůstávaly ještě několik let téměř prázdné, protože jezuité nechávali v zimě děti mrznout a když pak žáci naříkali a plakali zimou, jezuité jim nařídili, aby rodiče poslali přes své děti peníze, že za ně nakoupí dřevo, jinak že se topit nebude.

To u pražského měšťanstva zvedlo takovou vlnu veřejného odporu, nenávisti, rozhořčení a pobouření, že se jezuité znovu začali obávat o své životy. Musel zasáhnout i sám císařův náměstek, arcivévoda Ferdinand, který jezuitům ostře a přísně vytkl jejich sobectví a chamtivost po penězích, které byly ve skutečnosti určeny právě pro školní výdaje a které oni proinvesto-

vali do pozemků a budov a náhradou za toto manko pak vydírali peníze z rodičů dětí, jež nechali drze a nestydatě mrznout.

Jezuité byli pokáráni i měšťany, a to veřejně, že své příjmy zneužívají jen pro své vlastní potřeby. Kdekdo jim v té době zaslouženě nadával do tyranů. To byl ovšem teprve počátek zjevování pravého charakteru jezuitského řádu a jezuitů samotných.

V roce 1556 založili jezuité, kromě obecné školy, také školu pro šlechtice (šlechtický konvikt u sv. Bartoloměje), kam poslalo své chlapce na učení mnoho královských úředníků a šlechtických rodin. Během krátké doby tam chodilo 57 učedníků.

Ale jezuitské praktiky, *Duchovní cvičení* a hlavně nudné, ducha deptající přednášky z řečtiny a latiny nikoho nezajímaly. A tak na škole vznikla pod vedením dvou nejvýše postavených studentů stávka. Studenti měli být zmrskáni a měli jezuitu poníženež odprosit, což vzpurní mladíci odmítli. Byli proto ze školy vyloučeni. To rozzuřilo jejich spolužáky a všech 57 studentů se sebralo a ze školy odešlo.

Následkem toho je rektor prosil, aby se vrátili zpátky, což učinili jen pod podmínkou, že již nebudou otravováni a mučeni bezduchými řeckými a latinskými přednáškami. Řecké přednášky byly proto vypuštěny, latinské však nakonec ve zkrácené formě zůstaly.

V roce 1559 založili jezuité seminář pro chudé české žáky. Na ten finančně i hmotnými dary přispívalo mnoho českých prokatolických šlechticů, zvláště páni z Lobkowicz (např. Jan Popel z Lobkowicz), dále páni z Dubé, hrabě Kladský a další česká knížata. Seminář se rozrůstal i za podpory "*Nadace pro Čechy do Říma putující*", která byla založena již dříve od Spytihněva a sv. Václava a rozmnožena od krále a císaře Karla IV. Dále měl seminář podporu i od samotného arcibiskupa, krále Ferdinanda, od královny Anny, od mnoha bavorských, italských, španělských a německých knížat a kromě nich i od papež Pavla IV.

Ve svém učitelování byli jezuité tak aktivní, že již za dva roky měl seminář 37 jezuitských učňů, z nichž někteří byli dokonce i svým vyznáním "*pod obojí*". Ještě téhož roku 1561 oblékli všichni kněžský šat.

Do roku 1618 se seminární dům pro chudé české studenty rozrostl o mnoho dalších budov neboli seminářů, ke kterým patřily i různé statky, lesy, pole, pastviny, vinice a sady po celých středních Čechách a na Moravě. Tyto seminární budovy, které byly roztroušeny po celé Praze, patřily pod hlavní Klementinův klášter a staly se pravým semeništem těch nejfanatičtějších jezuitů v české historii. Jejich jediným úkolem bylo vykořenit "kacířství" zbylých husitů, evangelíků a nekatolíků - Českých bratří, Moravských bratří, Jednoty bratrské, lutheránů, kalvinistů a dalších protestantských směrů.

Česká jezuitská svatoklementinská škola měla v katolickém světě takový ohlas, že roku 1562 dostala škola právo jmenovat kohokoliv mistrem svobodných umění a filozofie. 10. března 1571 udělil papež Pius V. svatoklementinské škole navíc právo udělovat titul doktor teologie. A dokonce i sám papež Řehoř XIII. založil v této škole roku 1575 zvláštní oddělení, kde se mělo učit 12 českých synů z chudších šlechtických rodin. Výběrem a udělováním míst pověřil papež Viléma z Rožmberka a Vratislava z Pernštejna. Nade vším měl dohled papežský vyslanec Bonhomius, který žil přímo v Praze. Roku 1584 měla třída již 26 jezuitských studentů.

13.6 Způsoby lákání dětí do jezuitských škol

Jezuité se do svých škol snažili přivábit budoucí žáky různými způsoby. Jednak byly určeny dny v roce, ve kterých se mohli všichni osobně seznámit s celou jezuitskou koncepcí vyučování ve všech třídách, od bohatých až po ty nejchudší. Dnes tomu říkáme "den otevřených dveří".

Dalším způsobem byly studentské slavnosti, při kterých se pořádaly dlouhé průvody honosně oblečených studentů školy shromážděných z celé Prahy.

Dále to byly zvláštní srazy bývalých studentů jezuitských seminářů a nebo různé veřejné soutěže mezi jednotlivými studenty stejného semináře. Ty spočívaly hlavně v krasořečnictví a v honosných kázáních na různá témata. Nechyběly ani soutěže ve znalosti latiny a řečtiny, ve znalosti filozofických spisů a jezuitské literatury. Studenti soutěžili v přednášení jezuitských spisů v německém, latinském, řeckém, vlašském a českém jazyce. Vítěz pak dostal tzv. “prémii”, většinou pozlacenou knihu jezuitského spisovatele, pozlacený náboženský obrázek, pozlacený diplom apod. Mnoho honosných a pompézních slavností se konalo v jezuitských kostelích a chrámech.

Toto všechno byly ovšem jen divadelní přetvářky, matení prostého obyvatelstva, reklamní lhaní a lákání mladých českých chlapců do spárů jezuitských draků. Všechno bylo připravováno tak, aby to mladé chlapce zaujalo a aby je to vábilo svou dokonalostí, soutěživostí a honosností odměn vítězům. Jaké však bylo jejich zklamání, když svedení po svém vstupu do školy časem zjistili, že ti, co soutěžili byli k tomu připravováni a vychováni po celý rok a že kromě svého soutěžícího čísla neuměli vůbec nic a nebo dokonce, že to ani nebyli studenti pražských škol, ale jezuité “vypůjčení” pro tyto soutěžní dny ze zahraničních jezuitských škol.

Ovšem nejmnocnější reklamou jezuitského řádu se staly divadelní hry na náboženská témata.

Napřed to začalo tak, že roku 1559 byli nejmladší studenti převlečeni do bílých šatů a s věncem na hlavě byli postaveni na různá místa po celém kostele, nejvíce však nad hlavní oltář a na oltář samotný. Zde celou bohoslužbu museli stát naprosto nehnutě jako sochy. Teprve když byla konána mše a oltářní svátosti začaly být oslavovány, velebeny a vyvyšovány a když byla vyzdvihována hostie, do níž se podle papežského dogma údajně vtěluje sám svatý Bůh prostřednictvím Ježíše Krista, kterému to papežskou mocí a svou mocí přikazuje kněz sloužící u oltáře, začali se tito studenti sklánět a údajnému Bohu v hostii přitom zpívaly písně podbarvené varhany. Celá scénérie byla na mysl a srdce přítomných tak silně působivá, že nebylo možné divadlu odolat.

Krátce na to byl v chrámu sv. Klementa vyroben “Boží hrob”, který byl ozdoben tak honosně, že jen pohled na něj už od hlavní brány chrámu byl neodolatelný. Při mších pak studenti, převlečení za anděle, zpívali chorály a žalmy tak dojemně, že se přidávali i lidé za lavicemi. Zpěv studentů doplňovala a nebo střídala hudba.

Roku 1562 postavili jezuité do tohoto kláštera vánoční jesle a o velikonocích pak výjev *Poslední večeři Páně* a *Utrpení Kristovo v zahradě Getsemanské*. Když si uvědomíme, že všechny divadelní kousky jezuitů se každý rok opakovaly, pak není těžké pochopit, že svato-klementinský klášter se stal nejvyhledávanějším místem mladých lidí, z nichž mnozí pak jen velmi těžko odolávali lákání do jezuitských škol.

Ovšem zdaleka to není všechno, co v tomto klášteře jezuité pro reklamu svého řádu a svého školství dělali. Na počátku školního roku a o masopustu prováděli jezuité už léta pravé divadelní hry, které byly finančně velmi nákladné. Při hře mluvili herci latinsky. A protože se ve hře nesměla vyskytnout žádná ženská role a nikdo také nesměl ani ženu svým přestrojením imitovat, bylo obsazení rolí výhradně mužské.

První hra se konala již roku 1558 a měla název: *Církev a moc její nad národy* a za rok na to se hrála hra: *Boj těla a ducha*. Hrály se i komedie, satiry, tragedie, ale i hry se strašidelnými prvky, hry s ukázkami z Božího soudu nebo z nebeské rady a hry s bojovými scénami. Ve hrách vystupovaly snad všechny lidské i duchovní postavy (včetně Boha i ďábla), které katolická tradice a filozofie zachycuje.

Hru sepisovali většinou jezuité sami a nutno říci, že byly tak působivé, že měly často mnoho repríz. Pokaždé se konaly ve chrámě před tisícovými davy. Bílek sám píše o deseti tisícové návštěvnosti. A když chrám nemohl nakonec pojmout diváky, přemístilo se divadelní představení na nádvoří pražského hradu. Nejvíce se divákům líbily scény, při kterých napří-

klad ďábelští andělé odnáší do pekla mladé jinochy za jejich prostopášnou hříšnost a jak kvílí v plamenech pekelného ohně.

Roku 1566 hráli jezuité na pražském hradě velikonoční hru *Kristovo z mrtvýchvstání*, 6. října pak tragedii *Stětí sv. Jana Křtitele* a dne 21. prosince hru *Kristus ctěný od pastýřů*.

Ale jezuité hráli i hry o českých panovnících, zvláště pak o sv. Václavovi, aby si naklonili pražské měšťany a tím z větší části celý český národ. Jezuité totiž poznali, že i když jsou Češi protestantského smýšlení, tak na Václava, který sám vyznával výhradně katolickou víru Říma, nedají kupodivu dopustit, a to i přesto, že Václav zaprodal český národ Němcům jako prodloužené ruce Říma.

Hra o sv. Václavovi měla tak obrovský úspěch, že celá Praha v té době jezuitu vychvalovala a byla ochotna jim splnit cokoliv. V Pražanech se ozvala struna vlastenecké hrdosti. Samozřejmě poskytl na hru dokonce mnoho hudebníků a mnoho dobových rekvizit.

V dalších letech se hrály převážně hry s tematikou o životě katolických „svatých“ a o (mnohdy vykonstruovaném) mučení věrných katolíků protestantskými kacíři.

Každý rok bylo nastudováno a hráno mnoho nových divadelních her, takže pražské občanstvo bylo vždy překvapeno. Tím si jezuité u svých diváků získali téměř neochvějnou přízeň. Od roku 1560 bylo dokonce pravidlem a čestným zvykem, že po každém představení byli herci a tvůrci divadelní hry zváni na honosné a nákladné hostiny, které pořádala česká katolická šlechta na počest všech, kteří se na představení podíleli.

Jaký to mělo vliv na upevnění a vyvýšení jezuitského řádu v Čechách není třeba ani mluvit. Jaký vliv měl potlesk diváků, uznání panovníků a blahopřání vysokých úředníků na pýchu jezuitů je více než jasné. A stejně tak není třeba v dnešní době rozebírat ani ten fakt, že jezuité prostřednictvím divadelních představení manipulovali s veřejným míněním diváků a s jejich představivostí a že tím vším sledovali hned několik věcí najednou: Jednak zvýšit příliv žáků do svých škol, dále zvýšit podporování jezuitských škol a v neposlední řadě také vyvolat v lidech nenávist proti prosté a skromné víře Husově, Lutherově, Kalvínově, Viklifově a dalších reformátorů a současně vyvolat odsouzení všech protestantů a jejich vyznání víry jako kacířské a nepřátelské státu.

Svémi hrami se jezuité snažili diváky přesvědčit, že jsou to právě mučitelé katolické víry - protestanté, kdo může za všechny nezdary českého národa a že právě katolická víra dá všechno do pořádku.

Naštěstí byly hry v latině, a tak mnoho diváků sledovalo jen scény herců a různé nainscenované obrazy. Přesto však i ony byly mistrnými ukázkami toho, jak se dá veřejné mínění nepozorovaně ovlivnit nebo i přímo ovládnout.

Žáci se na hry učili celý rok, takže jim jezuitské školy připadaly jako nejlepší celoroční zábava a nebýt noviciátní výchovy, která byla v Čechách zpočátku raději velmi mírná, žáci by ani nevěděli, že v nějaké skutečné škole jsou.

Jaký to mělo vliv na jejich osobnost a rozvoj mysli a ducha není pochyb. Kromě balastu a nesmyslných výplodů jezuitských mozků se neučili v podstatě vůbec nic nového. Jejich touha po skutečném poznání a po nasycení ducha a duše byla přehlušována latinskými scénáři a zkouškami, jejich charakter byl mrzačen jednotlivými vystoupeními a neustálými slavnostmi, při kterých byly chváleni, vyvyšováni a velebeni jako samotní bohové. Jejich ctižádost se měnila v pouhou pýchu.

Tito žáci neměli žádnou úctu ke skutečné vědě, necítili potřebu svůj rozum vzdělávat a svůj charakter měnit ke skutečnému charakteru a obrazu biblického Ježíše Krista. Tím se jezuité vyhýbali všemu, co by v žácích jen trochu mohlo vzbudit touhu po přemýšlení a zkoumání. Jak Bílek píše, pro pouhé pozlátko divadelních her, pro nejmizernější cizojazyčné divadelní scénáře tupící českou protestantskou víru a oběti za svobodu svědomí, pro honosné oslavy herců a pro různé slavnosti předkládané očím rodičů, byly jejich děti unášeni a zavíráni do jezuitských škol na mnoho let.

13.7 Únosy dětí pro jezuitské školy

A v neposlední řadě způsobů, jak pro své školy jezuité získávali studenty, byly i skutečné únosy dětí. A tyto děti se pak jakoby náhle objevily právě v noviciátu jezuitského řádu. Chlapci byli potom ve škole proti svým rodičům psychologicky zpracováváni a zmanipulováni. Řád byl už natolik silný, že nebylo moci, aby jezuitům bylo dokázáno, že se jedná o krádeže chlapců pro jejich noviciáty a nikdo také nemohl jezuity přinutit, aby tyto děti odevzdali zpátky svým rodičům.

V noviciátu byli kromě Čechů i Uhři, Bavoři, Vlaši, Angličané, Moravané, Tyroláci, Slezané, Poláci, Slovinci, Rakušané, Italové a mnohé další národnosti. Všem chlapcům byla ve školní výuce a při noviciátním režimu důkladně vymazávána ze srdce i z mysli státní příslušnost a národní citění. Všichni měli své city k vlasti a k rodnému kraji úplně utlumit a splynout tak se všemi členy koleje do jednoho jediného, fanaticky poslušného celku.

Jezuitská škola v Praze se natolik rozrostla, že Praha byla jezuity doslova nabyta. V červnu 1582 však v Praze propuknul mor a jezuité byli donuceni uzavřít všechny své školy, neboť jich v řádu mnoho pomřelo. Ti, kteří mor přežili, se přestěhovali do Plzně, ale po dvou měsících tam mor dorazil také. V Praze mor zuřil takovou zběsilostí, že od června do listopadu pomřelo přes 20 tisíc obyvatel. Pak nastaly lijáky, vichřice, neustálé průtrže mračen, povodně, zátopy, krupobití a znovu mor.

Počátkem roku 1583 se jezuité přestěhovali z Plzně zpátky do Prahy, otevřeli všechny své školy a celá reklamní mašinerie se znovu rozeběhla. A český národ, zdecimovaný jednou pohromou za druhou, za kterou údajně mohli (podle jezuitů) protestanté, dávali do jezuitských škol své děti v ještě větším počtu než předtím. Jedině tam děti měly možnost se najíst, být ošaceny a zbavit se strachu z nejisté budoucnosti. Roku 1584 měla škola již přes 400 studentů a o dva roky později již 700 studentů.

Z toho důvodu se jezuité rozhodli, že podniknou katolickou šlechtu ke zrušení tehdejší konkurenční utrakvistické univerzity a změni ji na katolickou akademii. Česká šlechta spolu s papežským vyslancem a s arcibiskupem však usoudili, že nemají ještě tolik moci, aby tuto univerzitu přeměnili na katolickou, a proto rozhodli, že dají králi podnět k vystavění nové univerzity, kde se kromě filozofie, teologie, literatury a matematiky budou učit i všechna ostatní odvětví včetně medicíny a práva. Celá věc se však protáhla, a tak roku 1616 byla jezuitská škola se všemi budovami povýšena od krále Matyáše a jeho listinou ze dne 27. srpna na katolickou univerzitu s právem udělovat všechny akademické tituly.

13.8 Jezuitské misie na českém venkově

Škola v Praze však nebyla jediným nástrojem, kterým jezuité chtěli ovládnout český lid. Již roku 1558, tedy dva roky po svém příchodu do Čech konali intenzivní misie mezi českými rolníky. Ovšem český venkovský lid jezuitům nerozuměl. Ze zpráv ovšem venkov věděl, co všechno jezuité v Praze dělají a proto je venkov nenáviděl. Jezuité se navíc dožadovali, aby se venkovský lid začal kvůli nim učit německy, což venkovany pobouřilo ještě víc než jejich vlastní přítomnost. A tak se stávalo, že jezuité byli z vesnic vyháněni nebo že na ně vesničtí pošťvali psy.

Když jezuité viděli, že se český venkov před nimi neskloní, rozhodli se, že se naučí češtině a pak, že znovu podniknou misijní výpravy po celých Čechách, Moravě, Slezsku a až na Slovensko. Domnívali se, že čeština je lehký, primitivní jazyk. Záhy se však přesvědčili, jak hluboce se mýlili. Trvalo jim to až do roku 1562, kdy první jezuité mluvící aspoň trochu a nedokonale česky již mohli z pronajaté české františkánské kazatelny v kostele sv. Jakuba na Starém městě hlásat své jezuitské myšlenky štvoucí proti reformaci a proti protestantům. Pak

se objevili i čeští jezuitští zpovědníci a to byl počátek protestantského útlaku, který byl veden jezuitu skrze české měšťany a skrze česká knížata.

Prostřednictvím zpovědi se jezuité dostali k vlivným lidem českého království. Ti pak ovlivňovali mnoho knížat a tato knížata pak i samotného krále. V pozadí tohoto řetězce však stále všechno řídili a usměrňovali jezuité.

Tak se jezuitům podařilo například získat utrakvistického kněze Havla Gelasta Vodňanského, kterému pro svou víru zpočátku hrozilo dizidentství, neboli život ve vyhnanství. Tento kněz však byl křivého charakteru. Jeho dvojíjakost se projevovala tím, že na jedné straně kázal prostému lidu o morálce, o slušném chování, o pravdě, o lásce a vlastenectví k Čechům na podkladu husitské tradice a na druhé straně byl tajným proboštem jezuitské koleje Všetech Svátých. S jezuitu tajně kolaboroval již od roku 1559. A když jezuité začali konečně hovořit česky, stali se jeho důvěrnými přáteli. Nevadilo jim, že protestantům je tento Havel protestant, husitům husita, bratrům bratr, katolíkům katolík a jezuitům jezuita. Nevadilo jim, že dokonce chodí po jejich sborech a shromážděních a že se tam nechává oslovovat a vyvyšovat jako jejich přívrženec a stoupenec. Jezuité pochopili, že v něm mají mocný nástroj k provedení svého plánu. Jeho kontaktů bylo bohatě “využito”.

Roku 1562 podal Havel samotnému králi přesně podle jezuitského návodu svým jménem a také jménem svých spojenců (což bylo dalších 22 kališnických kněží) žalobu na mnoho utrakvistických kněží pro “kacířské bludy” a pro snahy poštvat lid proti králi. Nebylo téměř žádného města, které by nebylo ve spojení s tímto udáním vynecháno.

Nastalo zatýkání, věznění, vyslýchání a mučení těchto duchovních a nakonec zbavení jich kněžského úřadu. A tak se jezuitům podařilo skrze Havla dosáhnout rozlití strachu a nedůvěry jednoho ke druhému, což je první předpoklad úspěchu. Mnoho husitských kněží se ze strachu zřeklo svého přesvědčení a v tomto směru také působilo i na své ovce. Král Ferdinand navíc tohoto roku schválil jezuitskou cenzuru všech knih, které se od této chvíle schválení měly tisknout.

13.9 Protesty proti jezuitům

Roku 1563 vystupovali už jezuité ve svých kázáních proti učení o podávání “*pod obojí způsobou*” veřejně. Z kostela u sv. Jakuba bylo možné neděli co neděli slyšet protireformní kázání jezuitu, profesora teologie, Wolfganga, který reformaci neustále prohlašoval za kacířství a český národ za národ kacířský.

To pochopitelně rozvířilo bouři protestů, které se dostaly až ke králi. Ovšem naprosto bezvýsledně. Král byl plně na straně jezuitů a nebylo žádného odvolání.

Přesto však měli jezuité pro šíření svých bludů stále těžké podmínky. Katolická byla pouze města Plzeň a České Budějovice, ostatní byla luteránského vyznání. Protestanté byli i čeští šlechtici, kteří nabádali své poddané, aby katolickým farářům neplatili žádné peníze ani desátky.

Aby tedy katolictví nabylo nové síly, obnovil král Ferdinand I. na tlak děkana Scribonia (Píška) pražské arcibiskupství a na toto místo dosadil vídeňského arcibiskupa A. Brusa z Mohelnice. Nový biskup se snažil utrakvisty s katolíky spojit a chtěl to dosáhnout tím, že by se kališníkům dovolilo přijímat “*pod obojí*” v katolických kostelech a pak, že by to bylo postupně časem zrušeno. Tento program také přednesl na Tridentském koncilu a 16. dubna 1564 na naléhání Ferdinanda jej papež Pius IV. po delším váhání povolil.

21. července napomínal Brus všechny katolické kněze, aby nikomu přijímání pod obojí neodmítali a aby se všechno dělo jen k upevnění svornosti, lásky, míru a pokoji. A tak museli poprvé za své existence podávat “*pod obojí způsobou*” i jezuité, a to nejen ve všech pražských kostelích, ale i ve svém Klementinském chrámu a klášteře. Pak to ovšem činili jen v kapli Matky Boží a v kapli sv. Anny a jen těm, kdo se jim nebo jinému katolickému knězi zpovídá-

li. To ovšem mělo pouze ten výsledek, že mnoho bývalých husitů se zase husity stalo a mnoho katolíků přešlo k husitství, které hlásalo, že jediným zpovědníkem je Ježíš Kristus a žádný člověk.

Konečný výsledek byl navíc ten, že se církve kališníků a církve katolíků nikdy nespojily. Zvláště když se ukázalo, že katolická církev žádá zrušení památečního dne upálení mistra Jana Husa a zrušení svátku jeho narození a že žádá křest nejen dospělých utrakvistů, ale i jejich nemluvňat a to pouze katolickým způsobem, to je pokropením vodou.

K celému nezdaru i přes arcibiskupovu mírnost a shovívavost přispěl úplný úpadek českého katolického kněžstva. I samotní katoličtí kronikáři zaznamenávají, jak katolické kněžstvo žilo krádežemi, cizoložstvím, hádkami, rvačkami se svými hospodskými soky, opilstvím a veškerou zhýralostí. Nebyla mezi nimi žádná kázeň, mše se nesloužily a žili v neomezené svobodě. Nikdo je nemohl zkrotit, nikdo jim nemohl nic nařídit. I samotný litoměřický děkan psal roku 1570 arcibiskupovi: *“Církvi hrozí zkáza. Ehjle, kam nás přivedly naše vlastní spory, naše roztržky, naše zášť, naše nenávisť, naše touha po pomstě.”* (Borový: Antonín Brus, str.210; T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.369)

13.10 Jezuitské misie na Moravě

Když jezuité viděli, v jakém stavu je katolické duchovenstvo, nedělali si příliš velké naděje, že se jim v nejbližší době cokoliv podaří. Proto řád jen velmi pomalu a hlavně nenápadně sbíral sílu a prostředky k boji, který chtěl jednou protestantům vyhlásit.

Ke svému plánu získali jezuité pány z Lobkowicz a kancléře Vratislava z Pernšteina, neboť zvláště Jan z Lobkowicz a Vratislav se stali na radách jezuitů zcela závislími. Není tajemstvím, že zvláště rod Lobkowiczů věnoval jezuitům mnoho velikých darů, mnoho neobyčejně velikých finančních pomoci a že jezuitští rádcové tento rod ovládají po celé Evropě až do dnešní doby.

Roku 1564 se vlády v Čechách ujal mírný a shovívavý Maxmilián II. a protestantství se šířilo zcela volně. Tím se upevnilo, i když král různá přání protestantů zamítal. Přesto jim nechával plnou náboženskou svobodu a volnost.

V této době se proto jezuité při svých misích odebrali na Moravu, kde doufali, že najdou ve městech větší přijetí. Už roku 1566 jim biskup olomoucký, Vilém Prusinovský z Vyškova založil v Olomouci novou kolej, kde jezuité okamžitě zřídili školy pro šlechtickou mládež. Roku 1572 se tato kolej stala i přes všechn odpor protestantů akademií potvrzenou od papeže.

Na Moravě se jezuité vši svojí silou obrátili proti Jednotě bratrské a snažili se různými písemnostmi dokázat, že její nauky nejsou pravdivě nejen podle církevních tradic, ale ani podle Bible samotné. Ale jelikož měla Jednota bratrská možnost opírat se o český překlad Písma svatého, jezuité ničeho nedosáhli. Proto vydali nařízení, že nekatolíkům nesmí být v chrámech žádným způsobem slouženo. Nesměli být pochováváni, nesměly se konat jejich svatby a pokud byli přítomni v kostele, nesmělo se zpívat. Každou chvíli vynalezli novou formu útlaču Jednoty bratrské. To pobouřilo protestanty natolik, že chtěli jezuitu a katolíky s nimi z Moravy vyhnat. Hrozilo velké protestantské povstání, ale olomoucký biskup tomu zabránil.

Roku 1573 se jezuité dostali do Brna, kde jim slezští šlechticové z Grody a olomoucký biskup založili noviciát. K němu potom roku 1578 přidal král Rudolf II. ještě augustiánský klášter s mnoha statky a pozemky. V něm si jezuité zřídili kolej. V Brně si počínali mnohem opatrněji, než v Praze. Tím si protestantské měšťany získali natolik, že jim dokonce brněnská vrchnost a městská rada věnovala protestantský kostel.

13.11 Pád jezuitské prestiže

V Čechách se v této době jezuité zaměřili hlavně na kázání. Jejich kázání v češtině byla slyšet v kostelích u sv. Jakuba, u sv. Benedikta na Hradčanech a u křižáků. Ve svém chrámu sv. Klementa kázali od roku 1567 pro nedostatek posluchačů už jen německy.

Pánové Vilém z Rožmberka, nejvyšší královský komorník, Adam z Hradce, nejvyšší kancléř a Vratislav z Pernštejna založili ve svých městech, to je v Třeboni, Jindřichově Hradci a v Litomyšli jezuitská kolegia. Od roku 1567 se jezuité rozlézali i po okolí Prahy. Kázali v Buštěhradu, Mělníku, Brandýse nad Labem a ve Staré Boleslavi, kde dokonce zinscenovali zázrak s obrazem Panny Marie, který pak pravidelně oslavovali. V Roudnici nad Labem získali jezuité pro katolickou víru samotného knížete i s jeho celým dvorem.

V roce 1568 vystoupil z řádu jezuita Wolfgang z Horšova Týna a roku 1569 také jezuita Haller. Oba byli pokládáni za kované tovaryše a sami jezuité je nazývali *sloupy jezuitského řádu v Čechách*. Wolfgang pak utekl do Jindřichova Hradce a Haller až do Vídně, kde vystoupil i z katolické církve.

Navíc jezuité aktivně pomáhali pronásledovat dominikánského řeckého mnicha J. O. Palaeloga hlásajícího svobodu a snášenlivost mezi všemi vyznáními. A když ve svobodné Praze hledal útočiště, právě čeští jezuité ho identifikovali, zatkli, uvěznil a pak ho v poutech tajně poslali do Říma k soudu, uvěznění a nakonec k popravě.

Když se toto všechno svobodně uvažující pražská veřejnost dozvěděla, ztratili jezuité na své prestiži téměř všechno. Jejich školy zchudly, na jejich kázání už nechodilo tolik lidí. Nepřátelství lidí proti jezuitům bylo podníceno i tím, že jezuité vydali nařízení, že na stavbu jejich kolejí, chrámů, kostelů a kaplí nesmí být přijmut žádný dělník nebo mistr, který má nekatolické vyznání víry.

13.12 Další bouře proti jezuitům

Král Maxmilián na květnovém sněmu v Praze roku 1571 zamítl na radu svých jezuitských přátel Václava Šturmy a Hostivína (Hostounského) žádost protestantské české šlechty, aby byla schválena Augšpurská konfese. Žádost podalo na 200 pánů a rytířů.

Na dalším pražském sněmu roku 1575 žádali Čeští bratři a kalvinisté úplnou náboženskou svobodu, jakou má i rakouská protestantská šlechta. Tehdy, podle papežského nuncia, bylo proti všemu českému obyvatelstvu, které bylo hlavně luteránského vyznání, jen 304 tisíc katolíků. I tato žádost byla králem na radu jezuitských rádců Šturmy a Hostivína zamítnuta.

To pochopitelně vedlo k velikým bouřím nespokojenosti od všech protestantů. Králi byl předán téhož roku požadavek evangelických stavů za schválení *Konfese české*, ale na radu pražského arcibiskupa byl požadavek předán jezuitům Šturmovi a Hostivínovi. Ti pochopitelně vypracovali zamítavou odpověď, a proto král, aby vyhověl také papeži celou věc stále protahoval. Ustanovení české církve proto co nejvíce oddálil tak, aby nevzniklo žádné povstání, které by jezuitu zatím ještě úplně smetlo.

Toto protahování však začalo být českým knížatům velmi podezřelé a když uslyšeli, že po Praze jsou v jezuitských kázáních nazýváni *prašivými ovce* a že jsou přirovnáváni k šelmě ze Zjevení, zvláště od Václava Franty z Plzně, mistra pražského učení, který neustále štvál proti protestantům ostrými kázáními s tím, že Kristus nepřišel uvést na svět pokoj, ale meč, obrátili se na krále se žádostí, co to všechno znamená. Král se snažil jednat mírně a laskavě a celou věc ukazoval jako velmi složitou. Česká knížata a zvláště protestantští měšťané nabyli přesvědčivého dojmu, že jezuité s papežem chystají českou Bartolomějskou noc a že chtějí prosadit v českém království do funkce nejvyšší moci krvavého vévodu z Alby.

Česká knížata proto začala bít na poplach a to s takovou vervou, že i sám arcibiskup musel jezuitům domlouvat, aby se ve svých kázáních krotili. Zvláště Frantovi z Plzně přísně zakázal citovat bojovné verše a vybízet k pronásledování protestantů. Záměrem papeže bylo českou

veřejnost podržet v co nejdelším klidu a pokoji, dokud se jezuitský řád nevzchopí a neupevní k boji natolik, že nebude hrozit, že v budoucím povstání bude smeten ze země. To pochopitelně vyžadovalo čas míru a ne štvání českých katolíků proti lutheránům.

Silně to připomíná i dnešní dobu, kdy se římskokatolická církev snaží znovu jednat laskavě a mírně, protože zatím není politicky v České republice pevná a její vojsko - jezuité jsou spíše v ilegality než jako řád těch, kdo mají moc ve svých rukou.

I sám král hleděl evangelické stavy ukonejšit, protože hrozilo, že když povstanou, bude nejenom smeten jezuitský řád z Čech a nebude splněn papežův příkaz, ale ani jeho syn Rudolf nebude uznán a přijat za českého krále. Proto svou váhavost diplomaticky svaloval na katolíky a že papež hrozí klatbou celému českému království, když evangelickým stavům vyhoví.

Král jim však nabídl tajnou smlouvu beze všech svědků. Když jeho syna Rudolfa přijmou za svého krále, povolí jim všechny žádosti od roku 1571 a potvrdí to i svým majestátem.

Evangelíci na to přistoupili a tak se v přítomnosti Rudolfa učinila mezi evangelickými zástupci stavů a biskupů a mezi králem Maxmiliánem tajná dohoda, ve které se protestantská knížata a duchovní zavázali přijmout Rudolfa za svého krále. Maxmilián si vyžádal čas na splnění svého slibu, který do smlouvy zapsal jen s malým, téměř nepatrným rozdílem a sice, že král bude rozhodovat o dosazování vedoucích duchovních u všech protestantských směrů.

Jednání však nenápadně sledoval papežský vyslanec, který pak před králem projevil nespokojenost. Ale král ho ubezpečoval, že až nastane vhodná chvíle, bude moci jezuitský řád uchopit všechny prostředky k povznesení katolictví a že k tomu přispěje právě jeho syn Rudolf. Také jezuité sami pochopili manévrovací taktiku krále, neboť si byli vědomi, že jejich síla je ještě malá a že díky králi právě unikli velikému nebezpečí protestantského povstání. A sám arcibiskup napsal papežovi konejšivý list, ve kterém píše, že katolická církev byla ve velikém ohrožení, kdy *“obludy hrozné a všecko stádo pozemské sběře a pekelné jeskyně se pozvedly se svými šípy jedovatými a s tou potupnou konfesí nebo lépe konfusí, aby úplně a konečně zahubily, zničily a zbořily zbytek církve katolické. A rád věřím, že všichni ďáblové s četnými kacíři již zemřelými opustili peklo a vešli do některých pánů českých. Ale ďábel nezískal ničeno, ...”* (**Theiner: Annales ecclesiastes, sv. II., str.20**)

Přesto se však král ukázal veřejnosti v pravém světle, když náhle po svém odjezdu z Čech zakázal vytištění *Konfese české* a z Řezna pak ještě vydal mandát, kterým přikazoval poslechnout Vladislavovy a Ferdinandovy dekrety napsané proti Českým bratřím a zároveň zakazoval jakékoliv zavádění náboženských novot v zemi.

To pochopitelně vyvolalo další velikou bouři. V ní se všechny spící a apatické složky protestantských směrů vzchopily a přešly do vzdorovité ofenzivy. Bylo otevřeno mnoho zavřených protestantských kostelů a chrámů. Veřejně byly konány bohoslužby pod širým nebem a to dokonce i v Praze, kde to bylo pod přísnými tresty zakázáno. Vzniklo mnoho protestantských škol. V Ivančicích byla i přes zákaz dekretů založena vysoká škola na výuku pravé biblické řečtiny a hebrejštiny. Náhle se objevilo mnoho protestantských tiskáren, které vydaly řadu kronik a českých písemných památek bez jezuitské cenzury, dokonce i mnoho katolíků přešlo na stranu protestantů. Katolíci se také vzdávali svých úředních míst a ta obsazovali protestanté, v evangelických chrámech se začala vykonávat celá řada různých bohoslužeb, při které se používal Blahoslavův Nový Zákon, atd.

13.13 Ekumenické tendence pražských jezuitů

Jezuité se však ztáhli do ústraní. Ve svých kázáních přešli na obecná témata a již ani slovem se nezmiňovali o potřebě zasahovat proti “řádění kacířů”, jako tomu bylo před tajnou dohodou. Pochopili, že jejich jediná naděje je čas a ten, že musí uplynout v klidu, míru a svornosti mezi katolickou a evangelickou českou veřejností. Ze svých kazatelen naopak nenápadně tuto svornost podporovali a Čechům se zdálo, že konečně i jezuité přišli k rozumu,

když přestali proti “kacířům” štvát a když nyní vybízejí k lásce, vzájemnému porozumění, snášenlivosti, míru a pokoji a ke vzájemné laskavé duchovní spolupráci. Společným tématem byla vždy Boží láska ke hříšníkům i ke všem věřícím, Boží milování všech bez rozdílu, pomoc bližním, služba lásky a milosrdenství, mír a přátelství mezi všemi v českém království.

Tento rafinovaný klam uspávající všechna ostrážitá a bdělá oka je mocnou zbraní jezuitů v každé době. Tam, kde to není možné, aby se jezuitský řád rychle a okamžitě uchopil moci a vzchopil k prosazení cílů Vatikánu, jsou katoličtí duchovní vždy vybízeni ke kázáním o míru, lásce a pokoji. Jsou vybízeni k mírotvorné činnosti a k upevňování přátelství mezi všemi jednotlivými denominacemi. Dnes se tomu říká Ekumenické hnutí a prosazování ekumenických myšlenek, ale pouze historie může prozíravému oku ukázat, co se ve skutečnosti za tímto rouchem lásky a přátelství a za slovy o míru, klidu, milování a pokoji, šířenými Vatikánem, v každé době skrývá.

13.14 *Protestantský odboj proti jezuitům*

Po smrti krále Maxmiliána 12. října 1576 nastoupil na trůn jeho syn Rudolf II. (1576-1612). Protestanté, rozzlobeni podvodem ze strany krále a rozčileni všemi svými porážkami, se po údobí své ztrnulosti a nečinnosti probudili a začali vyvíjet usilovnou snahu o důkladné zavedení protestantského vyznání víry ve všech českých městech. Byly obnoveny náboženské spory a spory o náboženskou nadvládu v jednotlivých městech. Protestanté pochopili, že o totéž jde jezuitům a katolíkům, a proto začali intenzivně pracovat.

Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. K protestantům se přihlásila města v severních Čechách jako například: Kadaň, Most, Žatec, Maštov, Loket, Teplice, Litoměřice. Konkrétně k lutheránství nebo kalvinství se r. 1578 přihlásila města: Boleslav, Jičín, Nymburk, Pardubice, Chrudim, Kutná Hora, Ledec, Benešov, Pelhřimov a Písek. A postupně se přidala i města: Louny, Rakovník, Beroun, Slané, Mělník, Kolín, Kouřim, Německý Brod, Domažlice, Sušice, Klatovy a Vodňany.

V roce 1578-1600 se protestantství upevnilo v panství poděbradském, lanškrounském, lanšperském, v Kostomlatech a ve Velvarech a v Jižních Čechách zvláště na Prácheňsku, kde bylo 16 luteránských farností. Ve Vyšším Brodě dokonce vyhnali cisterciánského faráře.

Na Moravě platil zákaz císaře Rudolfa. Příkazoval, aby se ve všech městech zpřetrhaly všechny kacířské snahy o zavedení nového náboženství a že platí jediné stará katolická víra. Tento rozkaz však vyzněl zcela naprázdno. Protestanté získávali nadvládu téměř všude. V Olomouci, Brně, Znojmě, Jihlavě, Uničově a Hradišti se dokonce obyvatelé proti dosazeným katolickým farářům vzbouřili a odmítli se účastnit katolických procesí. Marné byly žaloby olomouckého biskupa a katolických kněží sepsané jejich jezuitskými rádci.

V dopise arcibiskupa Medka z roku 1589 zaslanému papeži Sixtovi V. se praví, že v diecézi ze 3000 kostelů zůstalo v katolických rukou sotva 300, dále že i v baštách katolíků - Plzni, Budějovicích, Mostu a Krumlově je více protestantů než katolíků a že i v samotné Praze zbylo pouze 2000 věrných synů matky katolické církve a ostatní, že se stali syny kacířů.

13.15 *Přechod jezuitů do útoku*

Jezuitský řád si byl plně vědom, že na výsledku událostí v Čechách závisí osud katolicismu v celé Evropě. Dosáhli sice velikých úspěchů ve Francii, Nizozemí, v jižním Německu a v Rakousku, ale v Čechách se mělo rozhodnout, půjde-li Evropa cestou papeže a jeho jezuitů nebo protestantů. Proto jezuité v Čechách zdvojnásobili své úsilí a téměř jedním okamžikem přešli do bojovného tónu. Už se cítili mnohem silnějšími než za vlády Maxmiliána II. V roce 1575 například založili mezi studenty *Bratrstvo Mariánského kultu* čili *Kongregaci neposkvrněného početí Panny Marie*, která pak byla rozdělena do tří samostatných sborů, které po

českých městech misijně působily tak, aby nebylo na první pohled patrné, že je to ve skutečnosti jezuitská organizace s jiným názvem.

Jezuité se rozhodli přejít do útoku. Bylo to nutné i z toho důvodu, že i sami studenti začali být reformačně laděni a to znamenalo hrozbu, že probudí svoji svobodnou vůli, uvedou do chodu své vlastní svobodné uvažování, nastartují své touhy po poznání, které chce sytit ducha, duši a rozum a že to pak způsobí jejich odchod z řádu. Beztak již mnoho studentů z řádu odešlo, ale nyní hrozil odchod v masovém měřítku. Řád musel okamžitě něco podniknout.

V letech 1579-1588 začali jezuité misijně opracovávat Most, Duchcov, Blatnou, Smečnou, Kadaň, Plzeň, Bílinu, Litomyšl, Vratislav, Mikulov, Kost, Kladno. Nejvíce škody Jednotě bratrské způsobili jezuité Šturm a Hostivín, dále Vratislav z Pernštejna († 1582). Ten podpořoval jezuitu a vydal také rozkaz k vypovězení 36 bratrských kněží z Litomyšle, Ústí, Třebové a Chocně a k zavření bratrských sborů v Litomyšli, Lanškrouně, v Potštejně a v Kostelci nad Orlicí. Pod pokutou 10 kop, vězení a jiných trestů byla zakázána veškerá tajná shromáždění. V Lanškrouně byla dokonce zbořena bratrská škola a přemístěna jinam.

13.16 **Popuzení Pražanů proti jezuitům**

V Praze však měli jezuité samé těžkosti. Pražané na ně zanevřeli, neboť poznali jejich pravou tvář, a proto všechny jejich reklamní agitace ignorovali. V roce 1577 jakýsi katolický farář, horlivý přívrženec jezuitů, začal ve svých kázáních tvrdit, že *“husité se neskloní nikdy k dobru, dokud nebudou k tomu donuceni vojenskou silou”*.

Z toho povstalo veliké vzbouření Pražanů proti jezuitům, takže museli být chráněni i vojáky, jinak by je Pražané asi roztrhali na kusy. Pražané v tom viděli jasné spiknutí k vyvraždění všech utrakvistů. Jezuité museli utéct do svého hlavního kláštera, kde se ukrývali i se zbrojnoši. Pražané je obklíčili a žádali jejich hlavy a nezklidnili se dřív, dokud jim sám císař Rudolf nedal písemnou záruku, že žádné pronásledování utrakvistů a protestantů nebude a že tato zpráva je jen vymyšlená.

Ovšem 15. března 1580 dorazil na pražský hrad zvláštní papežův posel s papežským listem, ve kterém Řehoř XIII. na žádost a tlak jezuitů dává rozkaz k vyloučení všech příznivců Husa, Wicliffa, Luthera, Zwingliho, Kalvína, Melanchtona a dalších “kacířů” ze všech veřejných míst a úřadů, ze všech šlechtických dvorů a ze všech prostor kostelů, chrámů, škol a kolejí. Všichni příznivci reformátorů a šířitelé jejich učení měli být nazýváni “kacíři, heretiky a bludaři” a měli být prokleti.

Nařízením arcibiskupa Medka byla tato bula mnohokrát opsána a vyvěšena na všech dvéřích pražských kostelů, zvláště u sv. Víta a u sv. Jakuba. Bula se musela veřejně číst a jezuité si bulu vyvěsili i na vrata svého chrámu a všech svých škol. Tím nenávisť Pražanů vůči sobě podnítili ještě víc.

13.17 **Podpora jezuitů v Čechách**

Jezuité si však z rozčilení Pražanů a z jejich odporu vůči sobě nic nedělali. Za řádem už stála celá řada českých šlechticů a navíc měli silnou podporu i v samotném arcibiskupovi Martinu Medkovi, který s nimi ve vyhánění a pronásledování protestantů doslova závodil. Jeho přičiněním museli z mnoha farností odejít i všichni ti duchovní, kteří byli jen podezřelí z “kacířství”. Tak odešlo mnoho kněží z Pardubic, Brandýse, Benátek, z celého Křivoklátska, Zbirovska, Točnicka, Chlumecka, Dobříšska a Kolínska.

Kromě toho jezuité získali další moc a vliv v království tím, že se jim podařilo na svou stranu získat vysoce postavené pány z katolických kruhů, kteří měli v náboženských věcech nad svými poddanými neomezené právo a kterým nebyl lhostejný stav katolického kněžstva.

Velikou měrou také jezuitům pomohly manželky těchto vysoce postavených a mocných šlechticů. Většinou to byly rodilé Španělky nebo Vlašky a ty vždy měly citlivou náboženskou výchovu. V ní byly od jezuitů přiváděny až k náboženské přecitlivělosti a pověrectví nejvyššího stupně.

Zvláště manželka nejvyššího kancléře Vratislava z Pernštejna, Španělka Marie ze slavného rodu Manriquez de Lara, byla všem ostatním ženám vzorným příkladem. Jejím vlivem se manželky začaly účastnit různých procesí, poutí a obřadů, při kterých se jejich náboženství pod vládou jezuitů rozněcovalo až k nejvyššímu stupni fanatismu. A pak nenásilným a velmi obratným nátlakem těchto šlechticů na své manžele získali jezuité neomezenou pomoc těchto “sloupů” šlechtického a císařského dvora. Jejich finanční dar například umožnil postavit honosný jezuitský chrám sv. Salvatora (1578-1582), kde si česká šlechta kupovala své hrobky na staletí dopředu a kde jezuité kázali již výhradně česky.

A protože jezuité mezi šlechticemi razili heslo, že největším darem Bohu je obrácení nebo vyhnání “kacířů”, působily ženy na své muže i v rámci tohoto hesla. A tak Vratislav z Pernštejna rozhodl, že na jeho statcích budou jen samí katoličtí kněží a katolické osazenstvo. Adam z Dietrichštejna z Mikulova vyhnal všechny nekatolíky. Zdeněk Berka potlačil v Meziříčí protestantské Bratrstvo a totéž udělal i Mikuláš z Hrádku.

13.18 Císař Rudolf II. plně v rukou jezuitů

Tímto způsobem povstala na Moravě velmi mocná šlechtická katolická strana. Příčiněním jezuitů byla velmi aktivní a “slavila” rozhodující úspěchy. Veškerou diplomacii konali katoličtí šlechtici, ale v pozadí byli usměrňováni a vedeni jezuité, kteří měli pro své plány mocnou ochranu knížat a ta ve svých zájmech byla zase pod ochranou jezuitů.

I v Čechách probíhal podobný proces. Za jezuité se veřejně postavili páni z Rožmberka, Hradce, Lobkowiczové a z dalších menších panství. Mezi všemi začala být organizovaná jednota, která se s pomocí jezuitů propojila s jednotou katolických šlechticů na Moravě.

Tito všichni šlechtici pak na své statky a farnosti povolávali hlavně jezuité. Stavěli jim nové koleje, školy a noviciáty. “Kacířské” protestantské školy zavírali, zakazovali bratrské obřady, luteránské kazatele vypovídali ze svých bydlišť, protestantské kostely a modlitebny zavírali nebo obsazovali svými lidmi. Ze škol byli vyháněni nekatoličtí učitelé a na jejich místa přicházeli jezuité nebo katoličtí kněží.

Takovým způsobem například vznikla roku 1584 jezuitská kolej v Krumlově za podpory Viléma z Rožmberka, dále kolej v Chomutově (1591) za podpory Jiřího Popele z Lobkowicz a kolej v Jindřichově Hradci (1594) od Adama z Hradce. Na Moravě byly postaveny koleje například v Telči a na Slovensku v Trnavě. Ke kolejím byly královským příkazem povinně odevzdány všechny farnosti a statky v okolí vystavěných kolejí, jako jejich příslušející majetek.

Například v Chomutově museli jezuitské koleji odevzdat 24 farností a 8 statků a k tomu se nepřímě vázalo dalších 7 farností a k nim další statky a pozemky. Mnoho farností bylo českými šlechtici odevzdáno řádu jako “dar” i se všemi přílehlými majetky.

Každá kolej tedy oplývala nesmírným bohatstvím zabraných nebo darovaných lesů, půdy, mnoha polmi a dokonce i celými vesnicemi, dále rybníky a vůbec vším bohatstvím, co mohla česká země v té době dávat. Do všech farností byli dosazováni výhradně jezuitští kněží, kteří luteránské obyvatelstvo začalo duchovně i mocensky omezovat. A toto omezování se postupně zvětšovalo tak, jak řád nabýval na moci.

V této době už byli jezuité podporováni nejbohatší a nejváženější stranou vysoké šlechty. Za jezuitským řádem stála i samotná vláda, která nad ním držela mocnou ochranu. Řád se stal nedotknutelným. Nabyl na mohutné síle a všemocnosti, takže si postupně začal stále víc a více troufat i na své největší nepřátele.

Císař Rudolf se stal v rukou jezuitů hračkou. Politiku rád přenechával jezuitským hlavám a sám se staral pouze o své sbírky. V těchto zálibách a koníčcích podporovali jezuité císaře s co největší intenzitou, neboť pak měli záruku, že jim nechá téměř ve všem volnou ruku a že se nebude o jejich plány starat. Jakmile měli jezuité příležitost, snažili se mu vnuknout vždy novou sběratelskou myšlenku a pak ho v jeho (ve skutečnosti však naočkované) sběratelské vášni neustále podporovat. Císařův rozum podněcovali k tomu, aby neustále sbíral něco nového a nejlépe hodně nedostižného. Jejich přičiněním se Rudolf vydával na dlouhé výpravy za sbírkami, které ho zaměstnávaly a vysilovaly natolik, že o politice pak nechtěl ani slyšet.

Jeho sběratelské sny živili jezuité i prostřednictvím obrazů, které zobrazovaly různé, těžko dostupné věci, jako sochy, umělecké předměty, šperky, knihy, zvířata apod. A byli to opět jezuité, kteří na pražský dvůr vábili různé umělce, jako například tanečníky a tanečnice, hudebníky, malíře, sochaře, zlatníky, alchymisty, hvězdáře a kouzelníky, aby císaře něčím neustále rozptylovali a “okouzlovali”. Ne náhodou se proto také Rudolf přímou vinou jezuitů a záměrným přičiněním svých jezuitských rádců několikrát zapletl do spiritistických sítí skutečné černé a bílé magie. Čím více byl Rudolf zaneprázdněn, tím podle jezuitů lépe.

Roku 1584 díky svým jezuitským rádcům zamítl Rudolf žádost protestantských šlechticů na uvolnění některých úředních míst, kam se náhle posadili katolíci. Navíc provinciál řádu jezuitů Blyssemius a jeho pomocník Poševín zařídili, aby vyšel zákaz činnosti všech sborů českých Bratří a aby byly obnoveny staré mandáty proti protestantům. Zároveň zařídili, aby jména Mistra Jana Husa a Jeronýma Pražského byla z kalendáře úplně vypuštěna. Od tohoto roku dosazoval král za úředníky už jen katolíky, a to důkladně prověřené jezuitským řádem.

Toto všechno a zvláště královské nařízení mělo za následek, že vypukla bouře protestů. Evangelíci v prohlášení krále viděli výzvu k boji a chystali se ke skutečné vojenské obraně. Roku 1585 odmítly na sněmu všechny protestantské složky platit katolickým pánům poplatky a daně a mluvčí celé skupiny, rytíř Vilém z Malovic dokonce vyhrožoval i přímým odbojem.

13.19 Jezuitská taktika před hlavním pronásledováním

Pak náhle nastalo utišení. Jezuité se silného vzednutí odporu a vyhrožování zalekli a na mnoho let se snažili udržet pokoj, mír a klid, neboť ke svým plánům potřebovali ještě dostatek času. Ale i protestanté si uvědomili, že jejich množství a síla se již dávno vytratila a nechtělo se jim splnit hrozby, které zazněly na sněmu v roce 1585. Rudolf sice vydal jakési protiopatření, kdyby se protestanté vojensky doopravdy spojili, ale sám tomu nevěnoval žádnou důležitost. Nejřednější mu byly zábavy a potěšení.

Jezuité se rozhodli opatrně vyčkávat a udržet pokoj v zemi, který už jednou málem zničili, co nejdéle. To dělali tak, střídali taktiky dráždění a štvání katolických a nekatolických obyvatel proti sobě. V některých krajích se dopouštěli násilí, v jiných se spokojili jenom s perzekucováním nekatolíků a v jiných nechávali zdánlivě úplnou volnost. A po určité době se úloha v jednotlivých knížetstvích vystřídalala a tato obměna se střídavě opakovala tak, aby katolické obyvatelstvo neusnulo a bylo živeno nenávistí vůči protestantům a aby se protestanté již nestačili znovu vzchopit a zesílit do původního mocenského postavení. Jezuité živili nenávist vůči nekatolíkům také otevřeně, a to štvavými divadelními hrami a různými hanlivými písněmi.

Současně každý rok vydal císař na návrh svých jezuitských rádců nějaké nařízení, které protestanty nějakým způsobem krok za krokem omezovalo. Nejznámější je rozkaz, že se všichni nekatolíci musí účastnit katolického procesí o slavnosti Božího těla, které vždy režírovali jezuité. To pochopitelně přineslo odpor nejen obyčejných lidí, ale i všech svobodných univerzit a zbylých nekatolických škol a nebo škol, kde ještě učili nekatoličtí učitelé.

Toto procesí budilo u všech nekatolických obyvatel smích, neboť na jezuitské šaškárny a kejklřoviny, které se při tom odehrávaly, nebyl nikdo nejen zvyklý, ale ani zvědavý. To zase

vzbudilo pohoršení u jezuitů do té míry, že si roku 1589 císaři stěžovali, že jejich obřady české obyvatelstvo zesměšňuje, paroduje a ironizuje a že na císaři žádají nápravu.

Ale nyní se stal logický důsledek toho, co si jezuité sami zavedli, a sice, že císař jejich stížnosti pouze vyslechl a věnoval se dál svým zálibám.

13.20 Násilná katolizace v některých českých zemích

Jezuité se proto rozhodli jednat sami. Tam, kde byli ještě protestantští biskupové a kazatelé a většina protestantského obyvatelstva, jako například v Domažlicích, v Nymburku, Berouně a v Sušicích začali jezuité násilně dosazovat své lidi. Nejintenzivnější násilí se odehrávala vždy tam, kde jezuité měli své koleje.

To rozbouřilo české obyvatelstvo natolik, že se začala formovat celonárodní vojenská protestantská obrana, k níž se přidala i Praha, kde byla situace nejkritičtější, protože Pražské obyvatelstvo už svou nenávist k jezuitům neskrývalo. Jako blesk proletěla zpráva, že se jezuité chystají v některé noci napadnout pokojné protestantské obyvatelstvo Prahy a okolí a celá Praha povstala do jednotného odporu proti jezuitům. Ti se zabarikádovali ve svém chrámu a nebýt zvláštního rychlého mandátu císaře Rudolfa II., aby se obyvatelé upokojili, že jim budou splněny jejich protestantské požadavky, došlo by jistě k těžkému krvavému povstání Pražanů proti celému jezuitskému řádu v Čechách.

Ale roku 1591 zavinili jezuité ještě horší bouři v Chomutově, kde přes Jiřího Popela z Lobkowicz vydali zákaz zvonění při nekatolickém pohřbu, pokud byl zemřelý nekatolického původu.

Při pohřbu protestantského primase Jana Urgla v červenci rozrušilo toto nařízení chomutovské obyvatelstvo natolik, že vtrhli do věže a zvonili všemi zvony. Pak následovalo zatčení a uvěznění viníků, dále vzbouření všech obyvatel včetně celého chomutovského okolí, dále jejich útok na chomutovský hrad, kde vymohli propuštění vězňů, tajný noční útěk jezuitů z města do Libochovic, útok chomutovských obyvatel i z okolí na jezuitskou kolej a její zpusťování, dále vojenské potrestání vzbouřenců, a to popravou nebo uvězněním a nakonec slavnostní návrat jezuitů do své koleje obnovené na náklad všech obyvatel Chomutova a okolí. A navíc, aby byla koruna nespravedlnosti vyvýšena co nejvíce, uložil císař městu vysokou pokutu. Za pokutou ovšem stáli opět Rudolfovi jezuitští rádcové.

V této době proti jezuitům vystoupil pouze jediný vysoký šlechtic, bratr a dědic Viléma z Rožmberka († 1592), Petr Vok, poslední člen starého Rožmberského rodu. Petr Vok roku 1582 přestoupil k Jednotě bratrské, které přinášel nevšední pomoc svým bohatstvím a svým vysokým postavením v českém království. Jeho bohatství bylo dokonce větší, než samotného krále.

Petr Vok byl duchovně velmi založen a kromě velikého přínosu k dosažení ztracené náboženské svobody v zemi přispěl i svým kulturním bohatstvím, neboť jeho rožmberská knihovna na konci jeho života čítala přes 11 tisíc knih, kde bylo více jak z poloviny duchovní literatury. Svým jménem se mnohokrát spravedlivě zastával Jednoty bratrské, a to i před samotným císařem. Věnoval se četbě a proto rád zůstával stranou politických šarvátek, ale nespravedlivé, podvrtné a zákeřné chování císařových jezuitských rádců a katolických radikálů Slavaty, Martinice, Lobkowicze, kardinálů a arcibiskupů jej znovu a znovu vrhalo do vysoké státní politiky. Miloval duchovní literaturu a nenáviděl příkoří. V jednání byl rozhodný, statečný a odvážný.

Do Krumlova povolal luteránského kněze, kde zřídil i luteránské školy. Je známo, že jakmile byly tyto školy postaveny, vzali rodiče své děti z jezuitských noviciátů a dávali je do těchto luteránských škol. Roku 1598 také založil luteránskou kapli, proti které jezuité bojovali diplomaticky tak dlouho, až se jim roku 1600 podařilo skrze králův rozkaz kapli zavřít a kazatele z Krumlova vyhnat.

Petr Vok však věděl, kdo stojí v pozadí králova rozkazu a odňal ve svém panství veškerou finanční pomoc a dotaci všem jezuitským kolejím, školám a seminářům. Ovšem jezuité to téměř nepocítili, protože už roku 1597 získali podvodem Kladský klášter i s jeho statky a pozemky, který nyní postižené jezuitské objekty vydržoval.

Přestože jezuité před císařem Petra Voka neustále pomlouvali a štváli proti němu katolické radikály a sami mu usilovali o život, zemřel přirozenou smrtí 6. listopadu 1611 ve věku 72 let. Pitva prokázala, že měl v těle mnoho vody a vnitřní kameny, které mu svou ostrostí musely působit velikou bolest. Jeho nabalzamované tělo bylo vystavováno až do konce ledna 1612, kdy byl pak v pondělí 30. ledna pohřben. Pohřeb a smuteční průvod v Třeboni organizoval Jan Jiří ze Švamberka, který byl podle starých smluv dědicem rožmberského majetku.

13.21 ***Další otevřený útok jezuitů za podpory české šlechty***

Na počátku 17. století nastal v chování jezuitů zvrat. Jezuité vstoupili do otevřeného útoku proti všem nekatolíkům v Čechách. Útok byl veden skrze českou katolickou šlechtu. V jejím čele stáli pánové z Lobkowicz, zvláště Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkowicz se svým panstvím na Chlumci a Jistebnici. Od roku 1599 byl Vojtěch z Lobkowicz i nejvyšším kancléřem království Českého.

Ve skutečnosti byl vychován jezuita a stal se fanatickým katolíkem. Odmítal jakékoliv vyjednávání s nekatolíky a jejich jakoukoliv nápravu ke katolicismu. Jeho heslem bylo všechny protestanty zahubit a podle toho také i jednal. Svým fanatismem si získal respekt i u samotného krále a vydatnou podporu arcibiskupa Zb. Berky z Dubé svého strýce stejně tak jako celého jezuitského řádu.

K tomuto katolickému pronásledovateli a likvidátoru celých českých vesnic se hlásilo mnoho dalších šlechticů. Jeho přímými spolupracovníky byli: Jaroslav Bořita z Martinic a Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka. Martinic pocházel ze starého římského rodu, nyní už chudého. Nemohl proto už nic ztratit, spíše převratem naopak získat. Slavata sice svým rodem náležel k Jednotě bratrské, ale dostal se pod vliv jezuitů, protože toužil po moci, bohatství a postavení v zemi. Proto se r. 1602 oženil s Lucií, dcerou velmi bohatého purkrabího, Adama z Hradce, a prostřednictvím jejího bohatství a za pomoci jezuitů se dostal až do přízně samotného krále. Na základě přání svých jezuitských ochránců pak Slavata v královské radě horlivě podporoval plány katolické strany.

V Lobkowiczovi, Martinicovi a Slavatovi našli jezuité a římsští papežové konečně nástroje, po kterých bažili celou dobu. Tito tři fanatici neznali kromě církve, moci a bohatství nic víc. Shodně tvrdili, že kdyby k vyhubení všech nekatolíků (neboli ryzích kacířů) museli vyhubit celý národ a celé království České, učinili by to okamžitě a bez milosrdenství. Jakákoliv shovívavost a zdrženlivost k nekatolíkům se jim zdála bláznovstvím a jakoukoliv toleranci a snášenlivostí vůči nim považovali za těžký zločin.

Konečně tedy mohl začít proces, který papeženci tak dlouho očekávali a který jezuité dodnes nazývají *Katolickou reformací*, aby protestantsky založené Čechy a Moravy zmátli a odstranili tak skutečný význam pravé reformace v zemi. Nastalo protizákonné tvrdé a násilné převádění všech nekatolíků na katolickou víru. Poddání katolických hodnostářů a pánů byli bití, násilím se jim cpala hostie do úst, dokud se neudusili, štváli na ně psy, mučili je nástroji apod. Nastalo skutečné pronásledování protestantů a násilnosti na všech obyvatelích. Nikdo nezůstal ušetřen. I bohatým měšťanům a šlechticům byl zabavován majetek, o který se rozdělil řád, císař a město. Stěží se šlechticům podařilo sehnat peníze na cestu do exilu. Martinic byl pak za svou prokatolickou "horlivost" dokonce pochválen císařem s tím, aby ve své činnosti setrval.

Roku 1596 zemřel purkrabí Adam z Hradce, který nekatolíkům v Jindřichově Hradci a po celém jindřichohradeckém panství dopřával neobyčejnou svobodu, klid a mír a také je i chránil.

Ovšem jeho syn, Jáchym Oldřich, se navedením jezuitů pustil vší silou do katolizace celého panství. Vydal mnoho zákazů všemožně omezující nekatolíky a nutící je ke katolickým bohoslužbám. Zavedl katolickou cenzuru knih i katolické prověrky nově se stěhujících obyvatel do panství. Děti se nesměly dávat jinam než do jezuitských kolejí nebo do katolických škol. Jeho další nařízení vylučovalo všechny nekatolické duchovní a učitele z celého panství a další, radikálnější omezení se týkalo pohřbívání nekatolíků, povinné účasti při katolických bohoslužbách, poutích a ceremoniích. Pobyť ve městě byl podmíněn katolickým vyznáním víry.

Po smrti Adamova syna, Jáchyma Oldřicha, roku 1602 se panství ujal Vilém Slavata osobně, a tím nastalo tvrdé stíhání, brutální mučení a věznění všech podezřelých. Slavata velmi podporoval fanatického jezuitu, rektora Pistoria. Stejným nebo podobným způsobem probíhala katolizace pod vedením jezuitů a české šlechty i v jiných panstvích po celém území Čech, Moravy a Slezska.

13.22 *Lobkowiczové vždy na straně Říma a jezuitů*

Katolickou “reformaci” neboli násilné pokatoličťování českého a moravského království provozovali zvláště odchovanci a příznivci jezuitů: Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkowicz na Chlumci, Ladislav starší z Lobkowicz na Ledči, Oldřich Felix Popel z Lobkowicz na Bílině, Boskovicích a Kostí, Václav hrabě z Rozdražďova a jiní.

Na přání jezuitů a nejvyššího kancléře Lobkowicze dal císař Rudolf II. vyhlásit dne 2. září 1602 za zvuku trub a bubnů mandát o obnovení Ferdinandových a Vladislavových rozkazů proti českým Bratrům, zákaz jejich shromažďování, nařízení k pokatoličťování všech jejich chrámů a škol a k uzavření všech jejich sborů.

Tento mandát zákazů byl však oproti předchozímu vyhlášení (které stejně nebylo respektováno) upraven tak, že se ve skutečnosti týkal úplně všech nekatolíků. Sotva nastalo provádění zákazů a příkazů tohoto mandátu vstoupil do toho nový rozkaz o zabavení veškerého majetku českých Bratrů ve prospěch katolíků. Středisko Bratrů, Boleslav, přezdívané *Karmel* tak vzalo úplně za své a bylo dočista zničeno.

V této smutné době našli protestanté svého rozhodného zastávce v knížeti Václavu Budovci z Budova, členu Jednoty bratrské. Ten se neohroženě zastával všech utiskovaných a až do své smrti zůstal jedním z nejpřednějších vůdců všech nekatolíků žádaje svobodu pro všechny, jak pro lutherány tak pro Bratry, jak pro pány tak i pro poddané. Roku 1603 se na sněmu zastal všech pronásledovaných a svojí řečí a žádostí si naklonil i mnoho katolických knížat. Také král by se byl již málem přidal na stranu spravedlnosti, kdyby se do toho nevpletli jezuité a nezasáhli tím, že sněm vyhlásili za rozpuštěný. Václavovi z Budova bylo přísně nařízeno o celém průběhu sněmu mlčet.

Jezuité tak slavili jedno vítězství za druhým. Král Rudolf II., arcibiskup Berka z Dubé, Martinic, Slavata a Lobkowiczové zůstali i po sněmu zcela na straně jezuitů. Navíc získali i vídeňského biskupa Khlesla a přišla i jezuitská posila v podobě jezuitu Lanoye s jeho skupinou. Ti slavili úspěchy proti nekatolíkům v Rakousích. Khlesl a Lanoy sestavili k podpisu a k vyhlášení králi návrh na razantní katolickou obnovu, který byl sestaven tak obratně, že nikdo nezpozoroval nebezpečí, které z tohoto návrhu vysvítalo.

Návrh žádal vypovězení všech cizinců, *zvláště pak vyznavačů jiného náboženství, než katolického* a odstranění všech nekatolických farářů, učitelů, vychovatelů a ředitelů škol. Na jejich místa měli nastoupit přímo jezuité. Návrh prošel schválením a ještě toho roku byl uveden v platnost.

Roku 1603 byl na žádost kancléře Lobkowicze opět z kalendáře vypuštěn svátek a památka na Mistra Jana Husa a Jeronýma Pražského. Pod přísnými tresty a pokutami nesměl nikdo o těchto dvou odvážných lidech mluvit. Ve všech městech a i v samotné Praze byly zničeny, odstraněny nebo uzavřeny všechny památky, které tyto dva mučedníky jenom trochu připomínaly. Na jejich památné dny byli dokonce všichni zbylí evangeličtí faráři vždy uvězněni na pražský hrad a celonárodně se nesmělo kázat ani Boží slovo z Bible.

13.23 *Obrana protestantů*

Do této situace se navíc šířily zprávy a úspěšném postupu katolické církve v sousedním Německu, Rakousku, Slezsku, Lužici a Uhřích. Protestanté ze všech těchto zemí prožívali stejné nebo podobné zkušenosti. Všichni nekatolíci, včetně českých si jasně uvědomovali, že katolíci vedeni jezuitským řádem proti nim chystají veliké spiknutí, které neskrývalo svých záměrů - úplnou likvidaci protestantské víry v celé Evropě. Z Německa roku 1603 přicházely od saského knížete už dokonce zprávy, že ti, kteří vyznávají Augšpurskou konfesi jsou vybíjeni vraždící sektou jezuitů.

Zbylá protestantská knížata v Čechách se proto rozhodla k odboji. Na svých farech si ponechali protestantské duchovní a snažili se spojit se všemi ostatními protestantskými knížaty z celé Evropy. Byli to zejména pánové Smiřičtí, pánové z Vartemberka, ze Štubenberka, Štěpán Šternberk, Trčka, Karel Bechyně z Lažan a Petr Vok z Rožmberka, který také roku 1606 dokonce vykoupil sbor Bratří v Mladé Boleslavi zavřený císařem r. 1602 a daroval jej zpět Bratřím. Mezi tyto šlechtice ještě patřil jediný protestantský pán z Lobkowicz, Vilém, který dokonce ze svého horšovskotýnského panství vyhnal všechny katolické kněze a uvedl tam své.

13.24 *Podpora katolické strany na Moravě*

Na Moravě podporoval král Rudolf II. katolickou stranu tím, že do všech strategických a důležitých zemských úřadů jmenoval své moravské katolické prominenty. Z pozadí však toto jmenování usměrňoval a ovlivňoval olomoucký biskup, kardinál František z Dietrichštejna, královští jezuitští rádcové a jezuité ze svých moravských kolejí.

Tak jako v Čechách i zde všichni tito fanatici řídili krále k tomu, aby vydal zákaz konat mše s podáváním „*pod obojí způsobou*“, dále aby byli protestanté odstraňováni ze všech úřadů, škol, chrámů a sborů a aby nastala všeobecná katolizace celé Moravy s následným vyhnáním všech nekatolíků mimo území.

Kardinál František získal právo dosazovat na moravské farnosti své katolické faráře. Tam, kde to nešlo po dobrém, přišla i vojenská pomoc. Kardinál dosadil faráře ve Velkém Meziříčí, Jaroslavovicích a v Novém Hrádku. V Opavě musela při tom zasáhnout vojenská exekuce.

Brno, Olomouc, Jihlava a Znojmo odolávaly této katolizaci tím, že se protestantské měšťanstvo z těchto měst spojilo a vzájemně se podporovalo. K těmto městům se přidávala i další, až vznikla dobře fungující síť protestantů z celé Moravy. I samotný zemský sněm byl stále v rukou protestantů.

Roku 1607 se Ladislav Berka z Dubé dopouštěl násilnou katolizací nejvyšších úřadů porušování práv moravského sněmu a nejvyššího zemského soudu Moravy. Tím na Moravě vznikla veliká nespokojenost s celou vládou Rudolfa II. i s ním osobně. Dne 13. dubna 1608 moravští stavové sesadili na výzvu svého vůdce Karla z Žerotína na ivančickém sněmu Berku z Dubé, ustanovili prozatímní moravskou vládu a postavili ji pod ochranu arciknížete Matyáše. Okamžitě se sjednotili s Uhry a Rakousy ke společnému odporu proti králi Rudolfovi.

24. června 1608 arcikníže Matyáš, bratr Rudolfa II. vtrhl se svým vojskem do Čech a na svém bratu žádal, aby mu podstoupil Moravu, Uhry a Rakousy a dědické následnictví koruny České. Ovšem moravská knížata byla prozíravá a hned, jakmile Rudolf podstoupil svému

bratru žádaná království, učinili s uherskými a rakouskými šlechtici dne 29. června 1608 ve Štěrboholích u Prahy tajnou smlouvu, v níž se všichni zavázali odepřít králi Matyášovi přízeň, jestliže tento nový moravský, uherský a rakouský král a budoucí král český nesplní svůj slib a neobnoví protestantům náboženskou svobodu.

V červenci 1608 se konal olomoucký sněm, na kterém byl Karel z Žerotína povýšen na zemského hejtmana. Zvláštní komise pak předložila králi Matyášovi své požadavky na obnovení a zaručení náboženské svobody. Na tyto požadavky Matyáš odpověděl vyhýbavě a diplomaticky. Pouze totiž slíbil, že bude zachovávat všechno to, co slíbili a zachovávali jeho předkové.

V Brně se potom konal srpnový sněm, kde byly králi Matyášovi předloženy konkrétní články, ve kterých protestanté definovali náboženskou svobodu. Vymezovali v nich přesné pole působnosti zvlášť katolíkům, zvlášť jezuitům a zvlášť všem nekatolíkům, dále pravomoci všech moravských stavů, dále oddělení náboženství a duchovenstva od státních záležitostí a způsob obsazování zemských úřadů bez ohledu na příslušnost k tomu či onomu náboženství.

Kardinál František však zmobilizoval všechny jezuitské, katolické a prokatolické složky k tomu, aby se proti těmto požadavkům brněnského sněmu postavily. Na sněmu se odehrával těžký diplomatický a zákulisní boj o svobodu a postavení moravských stavů. Král Matyáš nakonec přijal nenápadně podstrčenou jezuitskou myšlenku, že se ve městech bude respektovat náboženství katolické a že na vesnicích, vedle katolického náboženství bude smět být také náboženství evangelické i se svými obřady, které byly ve městech zákázány.

Matyáš však přeci jenom svobodu vyznání zaručil a navíc zakázal kohokoliv nutit k jakémukoliv přísaze, zvláště když se v přísaze objeví jméno Marie nebo jména svatých. Nařídil, že měšťané smí být dosazeni do jakýchkoliv úřadů bez ohledu na jejich vyznání. Pouze byla na jiný sněm odložena otázka nekatolických pohřbů beze zvonů a bez kázání.

13.25 Sarkanderův atentát na krále

Morava tak vedle politické nezávislosti na Čechách získala i trochu náboženské svobody. Všechno se na úradech a ve vládě dělilo přesnou polovinou na katolíky a nekatolíky. Byl zrušen jakýkoliv nátlak na občany.

Ale katolická strana nebyla s výsledky brněnského sněmu spokojena. Plánovala obnovení Rudolfova panství na Moravě. Matyášovi ve skutečnosti nepřála a snažila se vši silou o obnovení Rudolfova panství po celé Moravě. Kardinál František z Ditrichštejna věděl, že mírovou cestou se sotva co změní, a proto společně s pány z Rožmitála, Berkou z Dubé a s jezuity připravil na krále Matyáše atentát. Vrahem se měl stát opavský, jezuitský děkan, Jan Sarkander, dřívější farář ve Velkém Meziříčí. Toto město spadalo právě pod panství pana Ladislava Berky z Dubé.

Atentát byl však vyzrazen dřív, než se mohl uskutečnit. Sarkander byl ve Viškově uvězněn a mučením přiveden k přiznání a k prozrazení všech zúčastněných stran. Před svojí popravou však z vězení utekl. Následkem těchto událostí nekatolická strana přikročila roku 1610 ke své obraně a obnovila dřívější jednotu s nekatolickými stavy na Uhersku a v Rakousích.

13.26 Katolická strana v Čechách

Podobný osud jako na Moravě měla nekatolická strana i v Čechách. České stavy se při sporu mezi Rudolfem II. a Matyášem vyslovili pro zachování celého království pod správou Rudolfa II. a za to dostali na sněmu roku 1608 určité politické výhody.

Ale náboženská svoboda měla být i proti vůli českých stavů stále potlačována a sněm nedosáhl díky vlivu jezuitů žádných změn k lepšímu. Odchodem krále Matyáše se svým vojskem z Čech začal znovu útlak všech protestantů a jejich další odsun ze zbylých úředních

míst ve všech českých městech. Podle rozkazu kancléře Lobkowicze nesměl být nikdo ušetřen. I tam, kde nebylo téměř žádných katolíků, musela být místa obsazena katolíky. Zkatolizováno bylo i 12 nejvyšších korunních úřadů a nakonec i všechny úřady v korunních městech.

Kam tyto katolické aktivity a praktiky směřovaly, bylo více než jasné. Dostatečně to ukazoval příklad v sousedních zemích. Přesně tak postupoval Řím v Rakousích, stejně tak postupoval arcikníže Ferdinand ve Štýrsku a stejnou cestou šli jezuité i v Polsku. Všem bylo jasné, že *Katolická reformace* začala nabírat plných obrátek.

V lednu roku 1609 předložily evangelické stavy císaři Rudolfovi II. novou žádost za náboženskou svobodu. Ale katoličtí radikálové a jezuité bojovali všemi politickými a diplomatickými prostředky plných šest měsíců, aby odvrátili krále od schválení žádosti evangelických stavů. Jezuité nasadili všechny své intriky včetně infiltrace. Kacelář Lobkowicze se nyní více podobala kněžské konzistoři, než královské kanceláři. Martinic, Slavata a Zdeněk z Lobkowicz dennodenně intervenovali u krále Rudolfa všechny své důkazy proti podepsání žádosti. Jezuité a arcibiskup ovlivňovali stále větší a větší část sněmu. Pochopili, že musí sněm a královskou radu zdržovat co nejvíce.

To se jim také skutečně po mnoho měsíců dařilo. Král chtěl žádost už mnohokrát podepsat, ale radikálům se vždycky podařilo včas zasáhnout, krále od podpisu odvrátit a sněm udržet pod svým vlivem. Sněm a král byli po půlročních tahanicích a neustálých zápletkách, které nikam nevedly, natolik celou záležitostí unaveni a otráveni, že jezuité už plně počítali se svým vítězstvím.

Obyvatelstvo a zvláště Pražané si uvědomili, jaký rozhodný boj na sněmu nastal a ze zpráv ze zasedání poznali, že jezuité celou dobu drží sněm i krále v šachu. Pochopili, že jsou původci tohoto dlouhodobého zdržování.

Dav se rozzuřil a svůj vztek začal vybíjet na všech jezuitských budovách. Pražané zničili jezuitskou kapli sv. Michala v jejich zahradě pod Letnou, ozbrojenci stříleli na hlavní jezuitský kostel a zničili i všech okna jezuitské koleje.

Do této vřavy Pražanů se dostala zpráva (pravděpodobně falešná), že bavorské vojsko táhne Rudolfovi II. na pomoc. A to rozzuřilo tisícové davy Pražanů natolik, že se ozbrojily a společně táhly na hlavní jezuitskou kolej s cílem zabít všechny jezuity. Nebýt zakročením Budovce a jeho přátel, málem by se to povedlo.

Král však i přes tento zjevný důkaz nenávisti Čechů vůči jezuitům s podpisem váhal. Protestanté na sněmu projeвили otevřený nesouhlas a nespokojenost s váháním krále a poukazovali na oprávněnost svého požadavku. Evangelické stavy, když viděly stálou váhavost krále, se rychle rozhodly jednat samy. Všechna nekatolická knížata se sjela do Prahy a i přes dřívější královské zákazy zde konala sjezdy a veřejná shromáždění. Rozeslala také posly k cizím mocnostem, nařídila zformování vojska k obraně a zřídila si prozatímní vládu 30 význačných lidí.

13.27 České království na prahu jezuitské občanské války

Tato prudká a jasná rozhodnost evangelických stavů měla na sněmu za následek vytvoření dvou táborů. Na jedné straně stáli radikálové tvoření Lobkowiczem, Martinicem a Slavatou a na druhé straně stáli umírněnější katolíci (např. Adam z Waldštejna a další) spolu s umírněnými protestanty (Petr Vok z Rožmberka a dalšími). Umírněné křídlo si v žádném případě nepřálo rozpoutat v zemi občanskou válku.

Radikální katolíci nejevili žádný soucit s českým národem, který stál na pokraji krveprolití prostých lidí. Skrze Rudolfa vydali v průběhu sněmu nařízení, že dokud se na sněmu nevyřeší otázka postavení evangelíků v zemi, musí se každý nekatolík, ať je to kdokoli, účastnit všech katolických obřadů, bohoslužeb a mší. Současně rozkázali, aby se purkmistři, konšelé a všichni cechovní mistři ze všech tří pražských měst a celá pražská univerzita povinně zúčastnili katolického průvodu a slavnosti Božího těla.

Proti tomuto rozkazu se ostře postavil Budovec, který se na kancléře Lobkowicze za jeho zákeřnou a drzou podlost tak prudce rozlítil, že evangelické stavy a Budovcovi přátelé už málem Lobkowicze vyhodili z okna. Všichni prohlásili Lobkowicze za nejpodlejšího a nejhlavnějšího nepřítele Českého království a za rozvraceče obecného pokoje v zemi.

Trojice fanatických katolických radikálů žádala pak na Rudolfovi, aby byl sněm okamžitě ukončen a aby byly všechny náboženské otázky vyřešeny před papežem. Prohlašovali, že v politických otázkách si rozhoduje země sama, ale v náboženských otázkách, že je povinná řešení přenechat papeži. Prohlašovali, že jeho rozkazů se musí uposlechnout, protože jedině papeži náleží moc rozhodovat o náboženských otázkách.

Této ultramontánní nesmířlivosti se divili i samotní katolíci, jako například Adam ze Štenberka a jiní. I oni jasně z dějin dokázali, že požadavek radikálů není nic jiného, než legálně získat posilu a Čechy dostat po přímý vliv a moc Vatikánu. Všichni se shodli na tom, že o duchovních věcech si rozhoduje stát rovněž sám, stejně tak jako o věcech politických.

Mezitím napsal Petr Vok z Rožmberka velmi působivý dopis svému strýci, Wolfu Novohradskému z Kolovrat, neústupému papeženci. Tento dopis v mnohém změnil pohled tohoto strýce na celou věc. Pochopil, že se zde ve skutečnosti chtějí dostat pod náboženskou roušku k moci síly, které chtějí český národ úplně vyhladit.

Současně s tím Budovec veřejně obvinil před shromážděnými stavy některé duchovní katolické osoby, že provádí politiku římského náboženství a že usilují potlačit český národ a jeho identitu a dostat zemi pod nadvládu Vatikánu. Zřetelně poukázal na to, že tyto osoby se staly náhončími Říma a že pak jeho mocí chtějí pouze zbohatnout a uchvátit celou zemi i moc.

Většina mírných katolíků pochopila jaká je situace a své radikální vůdce - Lobkowicze a další - opustili. Spojili se s Budovcem, který odvrátil celonárodní katastrofu a apelováním na vlastenectví k českému národu opět v lidech probudil vzájemnou pospolitost bez ohledu na jejich vyznání víry.

13.28 Podepsání náboženské svobody

Avšak jezuité zuřili. Nařídili čtyřiceti hodinové modlitební úsilí za pozvednutí římského náboženství, za spojení se všech katolíků a za ochranu katolické víry před "kacířskými" požadavky sněmu. Veřejně obvinili evangelické stavy, že ukládají o zkázu katolické strany. Ve skutečnosti evangelíci chtěli jen náboženskou svobodu a politickou a občanskou rovnoprávnost mezi nimi a katolíky. Nekatolická knížata ústy Budovce jasně a vytrvale formulovala svůj požadavek na jejich rovnoprávnou svobodu vyznání víry a na odstranění katolické nesnášenlivosti vůči nim.

A tak zásluhou Budovce a Petra Voka byla dne 12. července 1609 schválena a královským majestátem potvrzena úplná náboženská svoboda pro všechna vyznání víry, dále zrušení všech předchozích zákonů proti všem nekatolíkům a povolení ke stavbě všech nekatolických chrámů, kostelů, sborů nebo k jejich obnovení. Martinic, Slavata, Lobkowicz a jezuité sice ještě celou věc zdržovali svým novým zoufalým odporem a výstupy proti českým evangelickým stavům, ale Rudolfově rozhodnutí už přeci jen nezabránili, neboť i císař sám si byl vědom, že království České je na pokraji krvavé občanské války.

13.29 Leopoldovo neoprávněné vtržení do Čech

České království si však oddychlo jen na chvíli. Mezi radikály, kteří svým podpisem odmítli ratifikovat nový zákon o úplné náboženské svobodě byli Berkové, Martinic, Slavata, Lobkowicz a arcibiskup. Tito všichni neustále po podpisu naléhali, aby Rudolf zákon zrušil. Přesvědčovali ho, že vydání zákona o svobodě ve skutečnosti ruší císařský majestát a že v

zemi nyní nastane úplná anarchie. Na Rudolfa také naléhal arcikníže Leopold, jehož bratr Ferdinand štyrský byl vychován od jezuitů ke slepé, fanatické poslušnosti. Císař, v té době již chorobomyslný a silně zapomětlivý byl chvíli na té a chvíli na oné straně. Velikým úsilím jezuitů se ho nakonec přeci jen podařilo nasměrovat proti schválenému zákonu. Ale jeho druhého podpisu a odvolání stejně nedosáhli.

Když tedy jezuité a katoličtí radikálové viděli, že to s císařem nikam nevede, rozhodli se jednat sami. V Německu vlivem působení jezuitů vládl zmatek, kterého nyní plně využili. Leopold nepozorovaně shromáždil na 12 tisíc žoldnéřů a v lednu 1611 s nimi vtrhl do Čech. Bez odporu se mu vzdaly České Budějovice a Tábor a než se česká knížata vzmohla k vojenskému odporu, bylo v únoru obsazeno i Menší město pražské a pražský královský hrad.

Zradou Berků, Martiniců, Lobkowiczů a Slavatů byla přední knížata evangelických stavů uvězněna. Katoličtí radikálové v čele s jezuitou žádali jejich popravu. Kromě nich měli být popraveni ještě všichni protestantští pánové. Popravu měl schválit císař. Rudolf zločin na šlechticích schválil, ale naštěstí s naplněním rozsudku opět váhal.

Pražané, pobouření neschopností císaře hájit české zájmy a rozzuření pleněním a zvěrstvy Leopoldových žoldnéřů na obyvatelstvu, ihned povstali k tvrdému odboji. Navíc se dozvěděli zprávu, že v jezuitských kolejích uchovávají jezuité záložní vojsko, že tam hostí Leopoldovi žoldnéře a že vpád Pasovských ve skutečnosti způsobili oni sami tím, že Leopoldovi dali signál k napadení a že také pomáhali i při zatýkání českých knížat. Pražané proto vzali hlavní jezuitskou kolej útokem, ale kníže Vratislav z Mirovic ochránil kolej svým vojskem a Pražany rozehnal.

S jezuitu při vlastizradě a zatýkání šlechticů kolaborovaly i další katolické řehole. Pražané se proto ve vzteku a zuřivosti obrátili proti dalším řádům, zvláště augustiánům, dominikánům, františkánům, kapucínům a dalším. Vyplenili několik jejich kostelů a bez lítosti zabili mnichy, kteří se nestačili ukrýt.

Zbývá česká knížata se vlivem neschopnosti císaře a vlivem jeho zrady na českém národu rozhodli povolat krále Matyáše, aby převzal českou korunu. Dne 11. srpna 1611 se císař písemně zřekl své královské moci i české koruny a brzy na to, 20. ledna 1612, zemřel.

Matyáš se při svém jmenování za českého krále zavázal respektovat dosaženou náboženskou svobodu i Rudolfem podepsaný zákon. Jeho vláda však byla plná uhýbání, chytristiky, kompromisů a spolčení s jezuitu. Dokonce sebou do Prahy přivedl i generála Bugyoye, který byl vůdcem křížové výpravy proti “kacířům”. Jezuité mu v Budějovicích vystavili na počest velikou slavnost včetně divadelní hry, při které otevřeně napadali protestantská knížata.

České stavy pod vedením Jindřicha Matyáše, hraběte z Thurnu, předložily králi Matyášovi při jeho korunovaci žádost o vytvoření konfederace k obraně protestantské víry mezi Rakouskem, Uhry a Čechy. Ale zásahem projezuitského biskupa, kancléře Khlesla, byla tato otázka odročena. Pak byla při jejím projednávání vždy rušena na dalších sněmech tím, že jezuité záměrně vyvolávali nejednotu a rozkol mezi protestanty všech tří zemí nebo byla žádost uměle znovu odsouvána do pozadí. A tak nebyla vyřízena ještě ani v roce 1614.

13.30 Jezuitské pronásledování protestantů

Vlivem svobodného a nekontrolovatelného působení jezuitů začali Vilém Slavata, Martinic, Lobkowiczové, pražský arcibiskup Lohelius (15612-1622) a další pronásledovat ilegálně na svých panstvích protestantské poddané. Zabírali jim chrámy, kostely, nutili je k účasti na mši, zakazovali podávání “*pod obojí*”, mládež směla jen do katolických kostelů a kdo se nezřekl kalichu, nesměl se ženit ani vdávat. Nastoupilo opět mučení, pokutování a vyvlastňování pozemků a majetků. Proti Jednotě bratrské, Českým bratřím, lutheránům, kalvinistům, husitům a dalším začaly kolovat různé písemnosti plné těžkých obvinění z čarodějnictví, bludů a pověr. Protestantské knihy byly páleny, nekatoličtí kněží byli zase vypovídáni ze svých far-

ností a nahrazování katolíky. Lohelius pak dostal od Matyáše do své správy i všechny korunní farnosti, na kterých si arcibiskup počínal stejně tak krutě a bezohledně, jako na svých soukromých panstvích.

Na Moravě začal dělat král Matyáš prostřednictvím kardinála Františka z Dietrichštejna totéž, co v Čechách. Tak se zase začalo obnovovat a stupňovat utlačování nekatolických obyvatel po celém území Čech a Moravy. Skrze městské úřady se katolíci opět dostávali k moci. Ve velkých městech, jako Brno, Olomouc, Hradec Králové, Jindřichův Hradec, Plzeň a v dalších nastalo dokonce i opětné věznění protestantských úředníků a měšťanů, pokud i přes zákaz navštěvovali protestantské bohoslužby nebo se z jakýchkoliv důvodů kontaktovali s nekatolickým duchovním nebo protestantským učitelem.

Protestantské školy začaly být zase zavírány nebo i přímo bourány. Jezuitské a katolické školy se začaly stavět v ještě větším počtu, než kdy předtím. Šlechtické rody pánů z Dietrichštejna, Pernštejna, Lichtenštejna, páni Berkové, Lobkowiczové, Haugvicové a další působením jezuitů a projezuitských řádů - kapucínů, dominikánů a františkánů se snažili vší silou a všemi nelegálními a protizákonnými prostředky zavést co nejrychleji katolickou víru nejen na panstvích svých politických ochránců, například na Bystřicku, Telčsku, Jaslovicku, Velkomeziříčsku, Valašskomeziříčsku, Jedovnicku, Tovačovsku, Bohdalicku, Habřovansku, Vizovicku, Chropiňsku, ale i ve mnohých městech jako například v Brně, Olomouci, Mikulově, Holešově, Opavě, Jihlavě, Znojmě, Kyjově, Bytši, Kostelci, Libavě a v dalších.

Radikální katoličtí šlechtici si r. 1615 předsevzali, že s pomocí jezuitů a projezuitských řádů násilně obrátí na katolickou víru celé české a moravské království. Začalo terorizování a týrání poddaných na nejvyšší možnou míru. Lidé byli kamenováni, mučeni nástroji, vyháněni z domovů, pronásledováni a štváni z kraje do kraje jak divá zvěř. Nastaly také intenzivní jezuitské misie, vedené zvláště z Brna a Olomouce.

Současně s tím se vzrůstal i protest a odpor všech obyvatel Čech a Moravy. Ke králi přicházel jeden protest proti řádění jezuitů za druhým a jedna stížnost na katolickou vrchnost za druhou, a to úplně ze všech stran. Ovšem marně. Slaboch Matyáš jezuitům a radikálům nechával ve všem jejich počínání zcela volnou ruku, neboť se jejich moci obával stále víc a více.

13.31 **Ferdinandův jezuitský boj**

V roce 1617 radikální katolická strana přijala za českého krále arcivévodu Ferdinanda. Ferdinand splnil podmínku, bez které by nemohl být korunován, a sice, že potvrdil majestát císaře Rudolfa II. což znamenalo, že náboženská svoboda měla trvat i nadále. Ovšem tento ústupek učinil Ferdinand s nevolí a pouze na výslovnou radu svých čtyř jezuitských rádců, kteří mu radili, že žádný slib podmíněný podmínkou, která vede k šíření protestantského “kacířství” není závazný a může se s čistým svědomím porušit. Stejně tak se podmínkou náboženské svobody necítili zavázáni ani pánové Slavata, Martinic, Lobkowicz a další radikálové z katolických řád.

Ferdinand, který byl vychován u jezuitů v Ingolstadt, se neodvažoval učinit žádné rozhodnutí, dokud neměl od svých jezuitských zpovědníků a jezuitských rádců potvrzeno, že se při těchto rozhodnutích nedopouští hříchu. V době jeho nástupu na český trůn byl veden zpovědníkem Villerym (1597-1619) a později Becainem a Lamormainem. Pokaždé to byli muži prosáklí fanatickými jezuitskými zásadami řádu a totéž vyžadovali i od Ferdinanda.

“Pod vlivem svého jezuitského zpovědníka Villeryho začal Ferdinand okamžitě bojovat ve svém novém království s protestantismem. (J. Huber: Les Jesuites, str. 180)

Učení jezuitů o protestantském “kacířství” se nikdy nezměnilo a nikdy také nezmění. Ferdinandovi byla neustále na každém kroku jeho vlády připomínána jezuitská zásada z Ingolstadt, že *“katolický vládce se dopouští hříchu, nechá-li kacířů bez trestu. Více se hřeší, když*

je vláda mírná, než když je násilí. Náboženská svoboda odporuje boží vůli a náboženská snášenlivost je příčinou všeho zla. Vší silou a všemi prostředky musí král podporovat činnost svaté inkvizice proti kacířům a odpadlíkům.” (T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.407-408)

Král Ferdinand postupoval přesně podle těchto jezuitských pravidel ve všech svých zemích. Jeho katolizace byla vždy tak prudká, násilná a tvrdě nekompromisní, že dosahoval velikých úspěchů. A totéž měl v úmyslu provést i nyní v Čechách. Každého, kdo se mu postavil do cesty okamžitě zničil.

13.32 Uzákonění katolicismu - vše dovoleno

5. října 1617 byl z vysokého platu 8000 tolarů okamžitě sesazen Jindřich Matyáš Thurn. Na jeho místo nastoupil Martinic, kdežto Thurn dostal jen místo s platem 400 tolarů. Radikální katolíci dostali od krále nařízeno urážet, tupit a pomlouvat všechno, co s protestantskou vírou souvisí. Toto povolení vyšlo ve skutečnosti od králových jezuitských zpovědníků.

Čechami se proto nesly zprávy, že Luther byl zloděj, lhář, ďáblův kamarád, smilník a jeho učení, že je lstivé, bezbožné a falešné a jeho víra, že je čistá víra ďáblová. Protestanté byli prohlášeni za křivopřísežníky a nevěrníky. Nekatolická literatura byla konfiskována a ničena. Protestantské chrámy a kostely byly zavírány, jejich hřbitovy rušeny.

Děti protestantů byly všeobecně prohlášeny za nemanželské. Protestantští rodiče byli uvězněni tak dlouho, dokud se nezřekli své víry a jejich děti byly prohlášeny za sirotky a byly odváděny do jezuitských klášterů. Ovšem stejný osud potkal i mnoho takových dětí, jejichž protestantští rodiče byli ještě na svobodě. Děti byly jednoduše uneseny a zavřeny do jezuitských kobek v klášterích. Těžko lze popisovat a líčit, co se pak s těmito dětmi dělo. Smrt v jejich utrpení a při jejich mučení byla už jen milosrdným, vysvobozujícím koncem.

Katoličtí a jezuitští kněží veřejně štváli proti všem vrstvám nekatolického a protestantského obyvatelstva. Zavrhovali jakoukoliv náboženskou snášenlivost. Jezuité kázali, že *“lépe je mít v domě čerta, nežli ženu protestantskou”*. Tak byly pošlapány všechny svobody a práva protestantů.

13.33 Rok 1617 - odboj evangelických stavů

4. listopadu 1617 byl podepsán restituční edikt. Ten se týkal obnovení katolické víry a všeho, co s tím souvisí ve všech obcích Čech a Moravy (a později i Německa). Edikt tedy zrušil všechno, co souvisí s náboženskou svobodou a nekatolickým náboženstvím.

Sotva se utišila bouře protestantů z tohoto dne, vyšel náhle nový dekret zakazující vydávání všech písemností, které byly jakýmkoliv způsobem proti katolické víře nebo proti katolické vládě, katolickým úředníkům, jezuitům nebo jejich duchovním. Současně byla zavedena přes tzv. českou kancelář velmi přísná cenzura všeho, co se psalo a tisklo, která dávala povolení k tisku a ke zveřejnění. Všichni nekatoličtí úředníci byli sesazeni a na jejich místo nastoupila katolická rota, která často neuměla ani číst, ani psát a která vůbec nebyla ve volbách měst a vesnic lidmi zvolena.

Když svolal evangelický sněm roku 1618 sjezd, mnoho měst se již ze strachu vůbec nezvalovalo nebo přímo odmítlo na sjezd přijet s tím, že jim současný stav vyhovuje a že není třeba nic měnit. A když začaly být bořeny protestantské chrámy, sbory a kostely a houfně začaly být rušeny protestantské hřbitovy, naplnila se poslední kapka mlčenlivosti a trpělivosti evangelických obyvatel celého království.

“To byl signál k vypuknutí náboženské války, která příštích třicet let nechávala Evropu v nejistotě. Když nešťastné události v Praze roku 1618 daly podnět k otevřené vzpouře, pokusil se nejprve starý panovník Matyáš o kompromis, ale neměl dost síly k tomu, aby krále Ferdi-

nanda, ovládaného jeho jezuitským zpovědníkem, přemohl. Tím byla poslední naděje na smírlivé urovnání konfliktu ztracena.” (J. Huber: Les Jesuites, str. 181-182)

13.34 Vypovězení jezuitů z Čech

5. března 1618 se konal protestantský sjezd. Na něm Thurn přednesl žádosti evangelíků, dožadujících se spravedlnosti a náboženské svobody vyplývající z Rudolfových dekretů a z korunovačního slibu Ferdinanda. Sjezd současně obnovil konfederaci s protestanty z okolních států.

Požadavky byly předány králi Matyášovi. Král však po jednání s Ferdinandem všechny požadavky nejen odepřel, ale s hněvem jim zakázal i konat jakékoliv sjezdy a jakákoliv shromáždění. Evangelické stavy poznaly, že v pozadí odpovědi jsou jezuité se Slavatou, Martinicem a pány z Lobkowicz, čímž vůči nim vznikla ještě větší nenávist a rozhořčení, než jaká byla před sjezdem.

Protestanté se rozhodli nedbat zákazu krále Matyáše a rozhodli se znovu sejít v květnu r. 1618 tak, jak si to předtím odhlasovali. K uskutečnění květnového sjezdu napomohlo i urážení evangelických stavů a vyhrožování ze strany jezuitů a katolických šlechticů, že budou stejně všichni Ferdinandovým vojskem vyhubeni.

Rozhněvaní protestantští šlechtici se sešli 18. května a tím byl ve skutečnosti zahájen odboj. Knížata sepsala prohlášení, které bylo čteno ve všech kostelích celého království. 21. května 1618 byl zahájen sjezd, na který tentokrát přišli zástupci téměř všech českých a moravských měst i přesto, že Slavata, Martinic a Lobkowicz dělali všechno proto, aby na sjezd nikdo nepřišel.

Na sjezdu se knížata rozhodla odpovědět králi a také císaři, co si o jejich diktátu myslí. Jednali podle pravidla, že když není král s císařem zavázán dodržet Rudolfův majestát, že ani oni nejsou povinni jejich rozkazy uposlechnout. Dále se rozhodli odstranit habsburskou dynastii, která prostřednictvím Slavaty, pánů z Lobkowicz a Martinice českému národu jediné škodila. Tito pokračovatelé (Slavata a Martinic) habsburského rodu byli 23. května ještě se svým tajemníkem Filipem vyhozeni z okna, ale nic se jim nestalo, neboť spadli do měkkého smetištního hnoje, plného jakýchsi zetlelých papírových zbytků.

Ještě v ten den zformovaly evangelické stavy novou, prozatímní vládu složenou z 30 velitelů. Dále nařídili vojenskou pohotovost a shromažďování vojska, jejichž vrchním velitelem byl zvolen Thurn. Dále byli vysláni poslové do všech okolních států s uvědoměním, co se v Praze děje a s žádostí o maximální podporu celého povstání za obranu náboženské svobody. Králi Matyášovi byly předloženy nové žádosti a když je opět zamítl, evangelická knížata se pustila do boje s katolíky. Všichni, kdo se nepodrobili nové vládě byli prohlášeni za veřejné nepřátele a státní zrádce a byli ze země vypovězeni.

13.35 Protestantský odboj také na Moravě, ve Slezsku a v Maďarsku

Stejný osud potkal všechny jezuitu a celý jezuitský řád. České země přijaly zvláštní opatření a 1. června 1618 slavnostně vyhlásily, že *“všichni jezuité mají být vypovězeni, protože v nich viděli strůjce občanské války.”* (J. Huber: Les Jesuites, str. 180-183)

V dekretu vypovídající jezuitu ze země je kromě jiného řečeno, že jezuité, stejně tak jako i jezuitské školy, byly českému království až doposud výhradně jen ke škodě a že svými praktikami činili pouze všechny rozmanité pasti a úklady a že toto všechno činí beze změny až do dnešního dne. Kromě toho, že ničili skrze své pomocníky ústavu a zákony království, zemské svobody a obecný pokoj a mír. Dále že jsou původci a příčinou mnoha zlého a že z těchto a dalších vypsanych důvodů je jim k vystěhování dávana lhůta pouze jednoho dne a že se do českého království již nikdy nesmí vrátit zpátky.

Dekret měl 21 pečeti a byl naplněn hned 2. června v pátek r. 1618. Současně byly dány ke všem jezuitským kolejím, chrámům a kostelům vně i dovnitř silné vojenské jednotky, které hlídaly, aby jezuité z budov nic neodnášeli a neodváželi.

Na jejich úskočnou žádost o prodloužení doby vystěhování pod záminkou, že jsou obyvatelům Prahy dlužni mnoho peněz a že dluhy ještě nesplatili, jim bylo jakékoliv prodloužení doby nekompromisně zakázáno. Evangelické stavy totiž velmi dobře věděly, že je to zase jen jejich další manévř jak získat čas, aby se mezitím stačili rychle odvolat k císaři a vyžádat od něho vojenskou pomoc.

Vystěhování jezuitů z Prahy a z Čech se však odehrávalo za současného respektování osobního majetku jezuitů. Nikdo jim nesměl při jejich cestě nic vzít, nikdo jim nesměl ublížit a všude jim měl být dán volný průchod. Mnoho jezuitů se usadilo na Moravě v Olomouci a Brně, mnoho jich odešlo do Štýrského Hradce nebo do Vídně.

9. června 1618 vyšel veřejný mandát o vypovězení jezuitů z českého království, který byl rozeslán po celých Čechách. Mandát souhrnně zdůvodňuje, proč k zákazu jezuitského řádu nakonec došlo a proč došlo k jeho vystěhování z Prahy a z Čech. Současně varuje každého, kdo by chtěl jezuitům pomáhat, že bude prohlášen, tak jako jsou prohlášeni jezuité, za zrádce země, za škůdce a nepřítele českého království a podle toho, že s ním bude i naloženo. Mandát pamatoval i na to, že do české země nemá být jezuitský řád již nikdy znovu uveden, i kdyby se o to jezuité snažili sebevíc. Mandát měl 50 pečeti.

Brzy na to se k jejich příkladu připojily Morava a Slezsko a vzbouřili se také protestanté z Maďarska, kde vládl železným prutem jezuita Pazmany.

2. května 1619 byla na brněnském sjezdu ustanovena zvláštní vláda 30 direktorů, kteří okamžitě z Moravy vypověděli jezuitu a Albrechta z Waldštejna. 8. května 1619 byl rozkaz uveden do praxe. A protože ještě koncem roku 1618 nebyly protestantské stavy Čech a Moravy dokonale spojeny a sjednoceny, vláda 30 direktorů vyslala ze svého středu vyslance, aby tuto chybu napravili.

23. července 1619 byla na pražském hradu uzavřena konfederace mezi Čechy, Moravou a Rakouskem a 12. srpna 1619 byla potvrzena v Brně moravskými direktory. Současně byl ze země vypovězen i Karel z Lichtenštejna a kardinál František Dietrichštejský a mnoho jiných katolických radikálů. Jejich statky byly zabaveny a vráceny protestantským stavům.

Kromě Chomutova a Kladska se odchod jezuitů obešel bez jakýchkoliv pomst a zuřivosti civilního byvatelstva. V Chomutově a Kladsku občané po odchodu jezuitů jejich koleje úplně vyrabovali a zpustošili, aby se do nich již nikdy nemohli případně vrátit.

Vyvrcholení vzpoury nastalo zvolením nového českého a moravského krále, falckého kurfiřta Fridricha V. dne 26. srpna 1619. České stavy se proti této volbě nového krále vzbouřily a země se dostala do revolučních zmatků, které pak nakonec vyústily bitvou na Bílé hoře.

13.36 Tajný návrat jezuitů do Čech

Jezuité ovšem zemi neopustili nadlouho. Využili revolučních zmatků v zemi a postupně se navrátili zpátky do Čech i na Moravu.

V této době sedláci, měšťané a prosté obyvatelstvo propadli nezvládnutelnému chaosu. Někde se válčilo s katolíky, jinde se zase drancovali české a moravské hrady a různá panství a někde se obyvatelé dokonce postavili na odpor protestantským knížatům. Nikdo si pro různé místní boje, bouře a povstání různých skupin a vojsk neměl čas uvědomit, co se vlastně děje. Všude vládla nejistota, nervozita, podrážděnost, dokonalý zmatek a agresivní výbojnost. A tak lidé ani nevnímali, že ze strany jezuitů došlo k porušení dekretu o vyhnání jezuitského řádu a že se vrátili potají zpátky do Čech.

Nejdříve se nastěhovali zpátky do krumlovské koleje. 10. června 1619 porazil Ferdinandův vojevůdce Bukva u Netolic početné sedlácké a polovojenské vojsko a obsadil České Budějov-

vice a Krumlov. Bukva pak po jednom z jezuitů, kteří byli ve Ferdinandově vojsku poslal listinu, kterou král krumlovskému senátu nařizoval, aby senát jezuitovi ihned odevzdal klíče od krumlovské jezuitské koleje. Bukva zároveň nařídil, aby se rektor koleje se svými tovaryši vrátil z Pasova, kde všichni čekali na příhodnou dobu svého návratu.

A tak 10. srpna r. 1619 dorazila skupina krumlovských jezuitů zpátky do své koleje, z čehož se katolíci nesmírně radovali. Počátkem roku 1620 již bylo v Krumlově na 104 nových jezuitských přírůstků. Jejich činnost však byla více méně místní a opatrná.

25. dubna 1620 vyšel na zasedání konfederace českých, moravských a rakouských protestantů článek č. XIII., který pod nejpřísnějšími tresty zakazoval jakýkoliv pobyt jezuitů a existenci řádu v celém království a v přilehlých, sjednocených zemích konfederace. Nikdo nesměl jezuitu ani přechovávat ani podporovat.

Přišli jezuité se proto ztáhli do ilegality a nově příchozí se v přestrojení vydávali většinou za osamocené císařovy vojáky nebo obchodníky a kupce. 12. října 1620 táhlo na Prahu císařské vojsko, které bylo ve skutečnosti plné jezuitů doufajících, že se v tomto přestrojení budou moci vrátit do všech svých bývalých kolejí po celých Čechách. Mezi těmito vojáky byli také lektoři vysokých jezuitských škol, profesori pod přísahou 4. stupně, jezuitští učitelé, řádové tovaryšstvo a další.

13.37 *Bílá hora a důsledky prohry*

Ferdinand, který vládl po smrti Matyáše, bitvu na Bílé Hoře 8. listopadu 1620 vyhrál. V této osudné bitvě už totiž nebojoval nadšený český lid. Český národ vlivem bratrovražedných místních válek, bitev, loupeží, plenění tvrzí, hradů a zámků a vraždění katolických i protestantských šlechticů byl úplně v rozkladu a apatii. Na Bílé Hoře nebojoval český národ se zapáleným vlasteneckým duchem a citěním. Tam bojovali němečtí žoldnéři a německé panstvo se svými poddanými, které Fridrich II. najal. Tam také neveleli stateční Češi ani žádný Jan Žižka nebo Prokop Holý. Tam velela cizinecká knížata a cizinci z řad nižších šlechticů a žoldnéřů. Byla to mezinárodní, cizinecká legie bez sebemenšího vztahu k Čechám.

Toto najaté vojsko bylo v několika hodinách poraženo od početného, císařského vojska. Fridrich okamžitě utekl a před zatčením se zachránil tím, že odejel z Prahy. Současně s ním utekli i někteří původci povstání. Evangelická šlechta se tím nemohla mohutnému císařskému vojsku ubránit a celý český národ tak padl pod milost a nemilost vítěze.

„Jezuité Ferdinanda přemlouvali, aby vzbouřencům uložil ty nejkrutější tresty. Protestantismus byl z celé země vykořeněn prostředky tak hroznými, že pro ně není slov ... Ke konci války byla hmotná zkáza země završena.

Jezuita Balbín, český historik, se podívoval, jak v zemi mohli ještě nějakí obyvatelé zůstat. Morální zkáza však byla ještě horší.... Vzkvétající kultura, kterou pěstovala šlechta a střední vrstvy, bohatá národní literatura, kterou nelze nahradit, to všechno bylo zničeno, a navíc byla zrušena i česká národnost. Čechy byly otevřeny činnosti jezuitů a ti hromadně pálili českou literaturu. Jejich vlivem potměnělo i jméno národního hrdiny Jana Husa, až je nakonec ze srdcí lidí odstranili úplně... »Vrchol moci jezuitů,« řekl Tomek, »úměrně souvisí s největším úpadkem celé země a národní kultury. Kvůli vlivu, který měl tento řád, došlo k probuzení této nešťastné země teprve až přibližně o století později...«

Když třicetiletá válka skončila a byl dohodnut mír zaručující německým protestantům stejná politická práva, jakým se těšili katolíci, dělali jezuité vše, co bylo v jejich silách, aby boj mohl pokračovat dál, ale marně. ” (Fulop-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, II, str. 104-105)

13.38 *Pobělohorská radost jezuitů, Lobkowiczů, Slavatů a dalších*

Na podzim roku 1620 přinesli jezuité z císařského vojska sebou do Prahy několik písemných osobních rozkazů císaře Ferdinanda II pro Maxmiliána Bavorského a pro Bukvu. Po bitvě na Bílé hoře byly písemnosti 22. listopadu 1620 předány místodržícím - Bukvovi a Karlu Lichtenštejnovi. V písemnostech se rozkazovalo navrátit jezuitům všechno, co měli dříve a jezuitský řád v celé zemi znovu důkladně obnovit. Karel Lichtenštejnský byl císařem ustanoven jako dozor nad splněním všech císařových rozkazů.

Po návratu jezuitů do svých kostelů, kolejí, klášterů, kaplí a farností za pomoci Lobkowiczů a Slavaty byl po celé zemi konány slavnosti The Deum. Na Moravu se jezuité vrátili s pomocí a podporou hraběte Bukvy, zvláště na Olomoucko a Brněnsko i přímo do těchto měst. Do května 1621 byla celá Morava i Čechy plně obsazena *Černými d'ábly*, jak nazývalo jezuitu nekatolické obyvatelstvo.

Dekrety o vystěhování a zákazu pobytu a zákazu existence jezuitského řádu a jezuitů v Čechách a na Moravě i po celém království a spojeneckých zemích byl císařem zrušen a prohlášen za d'ábelský a neplatný. Ze všech míst (včetně Chomutova) odolávalo proti jezuitům už jen Kladsko, kam se jezuité báli usadit.

13.39 Vzrůst a upevnění jezuitského řádu v Čechách

Sotva se jezuitský řád, který přišel v přestrojení pod císařskou vojenskou vlajkou a který bojoval na Bílé Hoře jako císařské vojsko usídlil a uhnízdil ve svých původních objektech, začalo kruté vypořádávání se s nepřáteli jezuitů a katolíků.

Jezuité zinscenovali, znovu vyprovokovali a pak také i prováděli nejstrašlivější pronásledování prostého nekatolického i šlechtického obyvatelstva, jaké české země do té doby ještě nepoznaly. Vrhali se na český a moravský národ jako krvelačné šelmy prahnoucí po pomstě. S nikým neměli slitování. Nejmírnější tresty byly neúnosné pokuty úplně likvidující majetek a přivozující vyhnanství z Čech a Moravy. I když se císař slibem zavázal, že bude chránit české a moravské obyvatelstvo, jezuité ho přesvědčili, že není povinen splnit slib daný "kacířům" a neustále císaře motivovali k těm nejhorším zvěrstvům a masakrům.

Kromě toho začali jezuité naplňovat svůj plán na odnárodnění všech obyvatel království. Nastalo zatemňování českých dějin, české kultury. Nastalo duševní vraždění. Všichni protestantští kazatelé, kteří nebyli popraveni, byli vypovězeni. Jejich knihy a kázání byly páleny, jejich posluchači mučeni a zabíjeni.

K boji s evangelíky, kteří přešli do ilegality byl dán do Prahy jezuita Lamormain, který kromě organizování pronásledování nekatolíků stačil ještě jezuitskému řádu vydobýt kostel sv. Mikuláše, sv. Jiljí a sv. Jindřicha, kapli Betlémskou, kostel Božího těla a sv. Vojtěcha. Jeho vlivem vlastnili jezuité do roku 1623 téměř všechny největší duchovní stavitelské památky v Čechách i na Moravě, a to téměř v každém městě. Nebylo místa, kde by za kazatelnou nestál jezuita. Co bylo jezuitské, bylo svaté. Kdo nebyl s jezuitami, byl proti nim.

Jezuité navíc získali mocného ochránce i ze strany Vatikánu. Byl jím papežský vyslanec pro království České a Moravské, Karaffa, který prováděl na rady jezuitů rekatolizaci celého království po oficiální rovině. Pod jeho štítem jezuité zakládali jeden svůj seminář za druhým, noviciát za noviciátem s kolejemi a školami. Financovaly to různé nadace založené královnou Annou, manželkou krále Matyáše, dále Albrechtem z Waldštejna, Lobkowiczi, Ferdinandem II., papežem a radikálními katolíky. Téměř v každém městě byla nějaká jezuitská instituce a úplně v každém městě byli jezuité. Podporu měli i v kardinálech Dietrichštejna a Harracha, kteří usilovali o katolizaci hlavně šlechtických rodů.

Útěk obyvatel a měšťanů za hranice přes protijezuitské Chebsko, které utečencům pomáhalo, se zdál být nekončený. Do roku 1627 uteklo přes padesát tisíc měšťanů a prostých obyvatel nepočítaje jejich rodiny. Ze šlechtického rodu opustilo zemi 369 šlechticů, nepočítaje jejich rodiny a příbuzenstvo, které pobírali sebou.

Na několika místech království bylo od pronásledování však přeci jenom trochu úlevy a oddychu. Albrecht z Waldštejna nepatřil k těm, kteří obdivovali násilí a krveprolévání, i když jezuitskou řeholi miloval a obdivoval. Na jeho panství byl klid a dokonce tam trpěl i nekatolické kazatele, kteří tam konali s jeho vědomím a tichým souhlasem i protestantské bohoslužby. V ten čas byl na jeho panství takový klid, že i Slavata se podívoval, jak je ta země šťastná a pokojná, zatímco ostatní Čechy nazýval zemí spustlou.

Ovšem jezuité za to Albrechta z Waldštejna, i když jim financoval mnoho seminářů, kolejí a jiných staveb, nenáviděli a neustále mu činili jen samé úklady. Těmi se nakonec jezuitům podařilo Albrechta skutečně zlikvidovat.

Na Moravě po Bílé Hoře nemohli jezuité tak rychle pronikat a šířit katolicismus jako v Čechách, a proto tam zaváděli krutější způsob katolizace než jinde. Nejvíce účinné se ukázalo mučení dětí a žen. Moravské obyvatelstvo se bouřilo a bojovalo s katolíky, ale téměř pokaždé to mělo tragické následky a ještě surovější katolizaci toho či onoho odbojného kraje.

13.40 Další tvrdé pronásledování nekatolíků v Čechách

Roku 1631 vtrhli do Čech Sasové, roku 1639 Švédové a země se zmítala v krvi, bídě a zoufalství až do roku 1648, kdy byl podepsán Vestfálský mír. Do té doby se řádění jezuitů utlumilo, neboť cizí vojsko jim k panování nedalo žádnou příležitost. Jezuité dokonce z Čech a Moravy utíkali, bojíce se o své životy. Švédové likvidovali jezuitské kláštery a chrámy se vši zuřivostí a na nic přitom nebrali ohled. Koho tam našli, okamžitě ho zabili. Tak byla zlikvidována například honosná kolej v Kroměříži. Utéct museli jezuité i z Brna, Jihlavy a Olomouce.

Jezuitská misie byla obnovena zase až roku 1650. R. 1651 proti tomu vzniklo povstání, které bylo potlačeno teprve vojskem. Jezuité se rozlézali po celém království a prováděli jak veřejnou tak kvůli venkovánům i tajnou agitaci a katolizaci, neboť venkovský lid jezuitu nenáviděl. Ale vlivem kardinála Dietrichštejna a rodu Slavatů získali jezuité v celé zemi nesmírně velikou moc a veliký vliv. Nepodléhali biskupům, prováděli cenzuru knih a rozhodovali o mnoha státních záležitostech.

Z českého a moravského království se v té době rozlézali do polského Slezska, do Maďarska a na Slovensko. Všude se konaly poutě, slavnosti Božího těla a udržovala se pověrečnost na nejvyšší míře.

Moc jezuitů byla už tak veliká a drzá, že si osobovali nárok získat pro svůj řád dokonce i nejslavnější pražskou univerzitu. Na tuto univerzitu si dělali nárok už od roku 1628. Tehdy se proti nim postavil i kardinál Harrach. Vznikl z toho spor, který řešil papež Urban VIII. Chamtivost jezuitů papež tehdy rozdělil mezi univerzitu Karolinum a Klementinum s pravomocí dosazovat si tam své profesory, ale počet fakult jim byl přísně omezen. Všechny ostatní univerzitní fakulty měly patřit pod správu města.

Roku 1657 nastoupil císař Leopold I. (1657-1705). Nenáviděl násilí, a proto zakázal katolizaci drastickými prostředky. Nastalo oddechnutí a úleva. Z velké části začalo mizet týrání, mučení a pronásledování. Jezuité se při misii nesměli dopouštět žádného násilí. Pouze na Moravě se misíí stále ještě účastnili i vojáci jako věrní pomocníci jezuitského řádu.

V době Leopolda, když nemohli jezuité provádět katolizaci podle svého pravidla, věnovali se více než misii literatuře. Sepsali a vydali mnoho jezuitských kázání, životopisů svatých a kancionálů. Přepsali a vydali nové výklady českých dějin, v nichž jsou katolíci a jezuité vykresleni jako mučedníci pravé víry. Roku 1715 také vyšla jejich Svatováclavská Bible, která byla rozdávána i zdarma nebo za mírný poplatek. V té době také působil a psal jezuita Bohuslav Alois Balbín, propagující svornost mezi věřícími, mírnost, laskavost a pověrečnost.

Ve svých spisech působili jezuité hlavně na obrazotvornost svých ctitelů a posluchačů. Podporovali malby Panny Marie a pěstovali mariánské kultovní náboženství ve všech svých

kolejích a všude, kde kázali. Aby podpořili důvody a opodstatnění klanět se Marii, vymýšleli si mnoho pověstí a mýtů o zázračných obrazech s náměty Panny Marie.

Tím živili v lidech ve skutečnosti pověrectví nejhrubšího zrna. Bylo oslavováno a vyvyšováno mnoho svatých a mnoho jezuitských “mučedníků” katolické víry. Někteří jezuité (např. Balbín) znovu napsali nové nebo částečně nové dějiny českého národa, ve kterých vyzdvihovali hlavně pověry, legendy a pověsti jako pravdivé události. V nich jsou jezuité nebo katoličtí oblíbenci Čechů jako hlavní kladní hrdinové. Ovšem pravdivé události o Mistru Janu Husovi, Janu Žižkovi, Prokopovi Holém, Jeronýmovi Pražském a dalších se v té době nedozvěděl nikdo.

Kromě literárních děl se jezuité věnovali i zvelebování svých sídel a rezidencí, jako například v Jeníkově u Kutné Hory, Těšíně, Košumberku patřícího pod Hradec Králové, Boleslavi, Tarnovicích, Opoli, Jihlavě, Olomouci, Zahani, Lehnici, Hlohově a pochopitelně i v Praze a v Brně.

13.41 Úplné zrušení jezuitů v Čechách a na Moravě

Za vlády císaře Josefa I. (1705-1711) byl vliv jezuitů u dvora omezen a slezským protestantům byla navracena některá jejich práva. Na naléhání švédského krále Karla XII. roku 1707 začal Josef I. vracet protestantům i jejich původní objekty.

Ovšem v Čechách za vlády císaře Josefa I. a zvláště pak za jeho nástupce Karla VI. vypuklo nové, tvrdé pronásledování nekatolíků, při kterém se jezuitský fanatismus projevil opět ve své pravé podstatě. Nyní se netrestalo vyhnanstvím, ale přímo okamžitou popravou každého, kdo by nekatolíkům jakýmkoliv způsobem pomáhal nebo je u sebe přechovával nebo je ukrýval apod. Totéž se týkalo uchovávání nekatolických knih a jejich šíření. Znovu vyvstala inkvizice ve své zrůdnosti, ale tentokrát přímo jezuitská. Způsoby mučení a týrání lidí, žen, mužů i dětí byly v té době tak strašlivé a nevšední, že slovo “drastické” je opravdu mírné. Než došlo k popravě tisíců nevinných lidí, mladých i starých, zemřeli tito nebožáci častokrát dřív v okovech nebo na mučidlech v mučírňách. I přesto pak byly ještě jejich tělesné pozůstatky oběšeny nebo rozsekány.

Vlády se ujali praví netvorové, masochisté a sadisté, a to vše k “větší slávě Boží”, jak odůvodňovali jezuité své počínání. V jejich věznicích však byly také těhotné matky nebo matky s malými, sotva několikaletými dětmi, z nichž nevyšel kromě několika vyjímek nikdo živý. Často matkám puklo srdce dřív, než bylo na nich prováděno mučení, když viděly, jak jsou mučeny jejich děti. A děti, které své matky přežily pak zakoušely skutečné hrůzy pravých d'áblů - jezuitů, dokud nezemřely bolestí nebo nezměrným steskem po své matce.

Znovu byly hledány protestantské a nekatolické knihy, znovu byly upalovány a likvidovány. Jezuita Koniáš († 1760) podle historiků spálil během svého 37 letého drancování na 60 tisíc vzácných knih. Podle jezuitských spisovatelů prý “jen” na 20 tisíc knih. Kromě toho také kázal, a to tak přesvědčivě, že z jeho kázání odcházeli lidé vytřeštění a zděšení, když jim líčil, jaká muka budou prožívat všichni zatracení, kteří u sebe přechovávají protestantskou literaturu.

Roku 1735 bylo řádění jezuitů na žádost německých knížat a evangelických stavů ke Karlu VI. trochu zmírněno. Zvláště přestali jezuité se svými misijními taženími. To byl také konec jezuitského fanatismu.

Brzy na to byli jezuité omezeni i ve své činnosti ve školách. Mnoho jezuitů se odklonilo od tvrdých jezuitských praktik a více se přiklonilo k národnímu cítění. Například jezuité Stepling, Vydra, Chládek a Strnad se nakonec díky oproštění od jezuitské přísnosti stali matematicky, astronomy a fyziky, za což byli také každý v jiné době vyznamenáni císařovnou Marií Terezií.

Vliv jezuitů postupně upadal a jejich moc slábla a postupně se vytrácela do prázdna. Téměř každý je nenáviděl za všechna zvěřstva, které ještě nedávno páchali. Všichni si uvědomovali, že v každé válce a v každém povstání měli prsty jezuité. Byli v pozadí za každým neštěstím a za každou promarněnou nebo přímo zničenou šancí na svobodu. Byli v hlubokém opovržení u každého mírumilovné Čecha a Moraváka. Nikdo je již neposlouchal, každý s nimi právem pohrdal, u nikoho již neměli žádný respekt. Roku 1773 byl nakonec jezuitský řád v Čechách a na Moravě zrušen úplně.

13.42 Nová intervence jezuitů

Avšak jezuité po svém zrušení zůstávali v zemi i nadále. Mnoho exjezuitů zůstalo ve školství, mnoho na univerzitách, mnoho na hvězdárnách, laboratořích, úřadech a na obyčejných civilních místech.

13. října 1781 vydal svobodomyšlný císař Josef II. toleranční patent, kterým byla zaručena práva všech věřících bez rozdílu a zakázán jakýkoliv útlak a znásilňování svědomí. Vlivem císaře se v dětech pěstovala láska k mateřskému českému jazyku a bylo povoláno mnoho jazykovědců, aby obnovili jezuity zdevastovanou českou řeč do libozvučné krásy. Základem českého jazyka byla opět Bible Kralická, z níž se vycházelo i při vytváření tehdejšího slovníku spisovné a libozvučné češtiny. Při duchovní výchově se dbalo na učení Bible na prvním místě a teprve u dospělejší mládeže se přistupovalo k vyučování filozofických spisů.

Český a moravský národ si oddechl a pomalu se vzpamatoval z tvrdé, drastické jezuitské poroby a ponížení. Musel znovu nacházet svou řeč, svou historii, svou pravou identitu, své skutečné, národní velikány a hrdiny. Musel se vymanit z vlivu pověrečnosti (v nichž ovšem ulpívá ještě podnes) a obnovit skutečnou svobodu projevu a vyznání. A právě toto všechno chránilo Čechy a Moravu od nového proniknutí jezuitů do společnosti.

Ovšem jezuité se nevzdali. Rozhodli se vyčkávat a naučení měnit se jako chameleon, se nyní přeměnili do mírumilovných řádových mnichů s “hlubokým” filozofickým pohledem do budoucnosti.

Roku 1850 zase přišla jejich pravá chvíle. Přispěním hraběte Lva Thuna, rakouského ministra, se všechna moc v katolické církvi dostala do rukou biskupů. A zde měli jezuité mezi nimi své obdivovatele a příznivce. Jezuité zformovali několik prokatolických skupin, které sice neunesly název tovaryšstva, ale zato to všichni členové těchto nových skupin byli jezuité. Tyto skupiny se snažily dostat do přízně hlavních katolických duchovních. Po získání své moci zvali biskupové a kardinálové do svého středu tyto záhadné spolky (např. liguoriany v Litoměřicích), kde mohly konat i své přednášky, své misie apod.

Ovšem jezuité také vystupovali otevřeně a své jméno přitom neskrývali. I v tomto případě měli své duchovní přátele, kteří jezuitům vymohli například darování bývalé jezuitské farnosti v Bohosudově. V Soběchlebech a ve Starém Dvoře dokonce dostali kostel se statky a rezidencí, kde si jezuité okamžitě postavili kolej a seminář s gymnáziem pro mladíky, kteří chtěli studovat na duchovní.

Pak se jezuité se vši drzostí sobě vlastní obrátili k Praze. Zde si naklonili kardinála, knížete Schwarzenberga, který r. 1865 svolil s jezuitskými misemi po celé Praze, včetně zpovědí a konání jezuitských bohoslužeb. V Praze pak jezuité ještě založili spolek: *Nejsladší srdce Ježíšovo*, skrze který dostali do svého řádu mnoho Pražanů i ze šlechtického rodu. Hlavní následek této misie byl ten, že se jezuitům podařilo zase vplížit do šlechtických rodin a že se Praha stala hlavním ohniskem ultramontánních agitací v Rakousku.

Přízní pražské šlechty se pak jezuité usadili koncem května 1866 v misionářském domě u kostela sv. Ignáce, který dostali roku 1864. Tehdy pruské vojsko obsadilo Prahu a jezuité toho využili a svými působivými kázáními si v té době naklonili mnoho lidí.

Proti jezuitům se postavilo mnoho národních kulturních činovníků, zvláště spisovatelů a celá věc se dostala přes jednotlivé pražské výbory až k vládě. Ta však celou věc pokládala za vyřízenou přes mediální tisk a odmítla se jezity zabývat, a to i přes písemnou interpelaci téměř všech poslanců. Roku 1873 měli jezuité v Čechách už 66 členů. K jejich rozmnožení zvláště pomáhal kníže Schwarzenberg.

Ale i jezuitské organizace se rozrůstaly. Liguoriáni (redemptoristé) založili *Spolek sv. růžence* neboli *Zbožnou společnost mariánskou*, do které vstupovaly ženy, které musely odvádět každým rokem určitý obnos peněz. K tomu musely podniknout v určitém období pouť na sv. Horu u Příbrami, kde opět musely odevzdat své finanční dary. Ročně to jezuitům vyneslo na 100 tisíc zlatých. V roce 1871 spolek registroval přes 7 tisíc členek, které pouť konaly k *větší slávě Boží* (Ad majorem Dei gloriam), jak samy říkaly. Ve skutečnosti to však bylo mámení chudého lidu. Děvčata nesla na nosítkách vystrojené sošky sv. Anny a Panny Marie, což je, jak i katolík Bílek přiznává, hrubá pohanská modloslužba (**str.543**).

V Praze se redemptoristé usadili roku 1869 v budově bývalého kláštera Kajetánů. Arcibiskupové pražský, královéhradecký, litoměřický a budějovický pak posílali redemptoristy a jezuity do celých Čech, aby tam konali “misijní” dílo.

Závěrem ke kapitole o řádění jezuitů v Čechách a na Moravě Bílek píše: “*Končíce tímto spis svůj poznamenati musíme, že i nynější činnost jezuitů jest hlavně v boji proti osobní svobodě a obecné vzdělanosti; neboť vnitřní zřízení řádu jezuitského, jímž se moc jeho vyvinula, zásady jeho, z nichž nebezpečnost působení jeho povstala, nikterak se nezměnily.*” (**T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.544**)

Úplně na konci své knihy Bílek líčí, že v době, kdy spis dokončoval (r. 1896) působili jezuité skrze šlechtu a světské duchovenstvo zase tak mocně a intenzivně, že jezuitský řád vydával už mnoho svých časopisů a novin, ve kterých byly články skrz naskrz prosáklé ultramontánstvím. Arcibiskup olomoucký už odevzdal jezuitům Velehrad a mnoho katolických duchovních se tehdy přidalo na stranu jezuitů, aby mohlo dosáhnout vlastního výhodnějšího církevního postavení.

Kapitola 14

Anglie

14.1 John Wycliffe

V Anglii se protestantské učení šířilo nejprve Wycliffeovým vlivem. Tento muž zastával v polovině 14. století u královského dvora vysoké místo, byl osobním poradcem krále Eduarda III. a jeho dvorním kaplanem. Wycliffe jasně z Písma svatého dokázal, že papeži nenáleží, aby mu král platil desátky a poplatky. A král spolu se šlechtou odmítli papežovi cokoli dále platit a podepření Biblí navíc popřeli papežovo tvrzení, že mu náleží světská moc a duchovní monopol na výklad Bible.

Od papeže následovalo odsouzení reformátora a žádost o jeho vydání do Vatikánu. Král papežovu žádost nejenže odmítl splnit a Wycliffea Římu nevydal, ale naopak vydal příkaz k jeho nejvyšší ochraně. Takové úctě se John Wycliffe těšil. Anglický parlament vydal navíc roku 1351 a 1353 zákony, které zakazovaly přijímat církevní úřady z rukou papeže, zakazovaly poslouchat papežovy výroky a uznávat jeho buly za autoritativní. Zákony nařizovaly odmítat autoritu Říma a nerespektovat jakékoliv papežovy nároky na světskou a duchovní moc. To byl nesporně vliv reformátora Wycliffea.

Řím zuřil, protože ztratil Anglii a Anglie jákala, že se zbavila římského draka. Wycliffeovo učení o Římu jako o šelmě z moře i jeho překlad latinské Bible do mateřské angličtiny se volně šířily celou zemí pod královskou ochranou. Protestantství v Anglii proto hluboce zakořenilo.

Tím byla připravena půda pro přijetí Lutherovy reformace, ale ujímaly se i reformační myšlenky Kalvína, Zwingliho, Melanchtona, Ecolampadia a dalších.

14.2 Jindřich VIII.

Z počátku byl Jindřich VIII. protivníkem reformace. Od papeže dokonce obdržel za svůj protireformační spis titul *Obránce víry*.

Ale sympatie k Římu skončily, když papež nesvolil ke zrušení sňatku krále s Kateřinou Aragonskou. Jindřich se rozzlobil, proti papežově vůli Kateřinu vyhnal a vstoupil v nový sňatek s Annou Boleyovou. Nový sňatek si nechal požehnat od canterburského arcibiskupa Cranmera. Jeho působením se král Jindřich od Říma odtrhl.

Ve své říši potom Jindřich VIII. založil anglikánskou církev a sebe roku 1534 ustanovil za vrchní hlavu této církve. Současně nařídil onu památnou *Přísahu na supremát* anglických králů, ve které se anglické koruně přiznává vrchní církevní moc a je popřen duchovní a mocenský monopol papežů.

Přesto se však král Jindřich VIII. katolického náboženství úplně nezřekl. Mnoho bodů dokonce anglikánská církev převzala, jako například body, které čelí proti Lutherově reformaci, a které zapovídají kněžím manželský stav. Tyto dva body byly dokonce králem vyhlášeny za zákon. Jmění všech klášterů však bylo zrušeno, stejně jako platy římskokatolických duchovních. Desátky začala místo Říma pobírat anglická koruna.

Jindřich VIII. byl za to dán papežem okamžitě do klatby. Naproti tomu král a jeho věrný parlament pronásledoval katolíky, a to tak vehementně, že za obět' padlo mnoho pokojných obyvatel i mnoho lutheránů a kalvinistů, protože se poprava a upálení konala bez vyšetřování a soudů.

14.3 Edvard VI. a d'ábelská Marie

Po smrti Jindřicha VIII. vládl jeho nezletilý syn Edvard VI. (1547-1553) za pomoci vévody ze Sommersettu, který královým jménem spravoval celou říši. V té době učinila reformace v Anglii veliké pokroky, neboť ji vévoda ochraňoval. Arcibiskup Cranmer upravil ústavu anglikánské církve, doplnil 24 bodů a vzniklo protestantské náboženství, které bylo znovu vyhlášeno jako státní zákon. Tím byla zrušena stará ústava anglikánské církve, která mimo jiné odsuzovala v šesti bodech Lutherovo učení a v jiných bodech zapovídala kněžím manželský stav. Nová ústava už plně Lutherovo učení uznávala a kněžím bylo dovoleno vstupovat do manželského stavu.

Současně s vyhlášením protestantského náboženství vzniklo v některých hrabstvích povstání katolíků, kteří žádali navrácení klášterů a statků a žádali o znovuzavedení mše. Všechna povstání byla krvavě potlačena.

Ale za vlády Marie (1553-1558), nejstarší dcery Jindřicha VIII. provdané za španělského krále Filipa II. se situace obrátila a katolicismus opět obdržel nad protestantismem převahu. Marie po své matce, Kateřině Aragonské, zdědila nenávist proti reformátorům a reformačnímu učení a po svém otci krvežíznivou mysl, tvrdohlavost a autoritářství. Vypuklo tvrdé pronásledování všech protestantů a zastánců dosavadního státního náboženství. Je všeobecně známo, že Marie schvalovala zavádění nových nebo starých drastických způsobů mučení, jako například vytrhávání střev nebo uřezávání pohlaví po malých částech, uřezávání končetin, co nejpomalejší upalování, stahování z kůže apod. Pochopitelně to vše na živých lidech bez ohledu na věk a pohlaví. *Ďábelská Marie*, jak se jí mezi protestanty říkalo, si v tom všem se svým mužem, krutým, sadistickým a pověřčivým Filipem II. velmi dobře rozuměla.

Podnícena biskupy Gardinerem a Bonnerem nechala neobyčejně zdlouhavě upálit během 3 let více jak 800 protestantů, které lze archivně prokázat. Mezi těmito mučedníky byli vzácní lidé, jako Hooper - glocesteský biskup, londýnský biskup M. Ridley, worcesterský biskup Hugh Latimer i biskup canteburský Cranmer. Jsou zápisy, že biskup Hooper žil v ohni celých tři čtvrtě hodiny v nesmírných bolestech. Jedna žena dokonce na hranici při svém upalování porodila, ale biřic děcko okamžitě hodil do ohně bez sebemenšího slitování.

14.4 Alžbětino zrušení katolicismu v Anglii

Po smrti kruté, krvemilující královny Marie nastoupila na její trůn její sestra Alžběta, která ze strachu celou dobu předstírala, že přijímá katolické náboženství. Dokonce se chtěla s Římem diplomaticky sprátnit, ale zpupný papež Pavel IV. její veškerá vyjednávání zmařil, neboť ji nuznával. Přesto se zdálo, že situace pro tovaryšstvo je nyní v Anglii velmi příhodná a dokonce příznivější, než ve Švédsku. Řád začal doufat, že to budou právě jezuité, kdo alespoň přivedou zemi zpět pod správu "svatého" stolce.

"Když v roce 1558 přišla na trůn Alžběta, Irsko bylo úplně katolické a Anglie asi z padesáti procent ... Už v roce 1542 byli Salmeron a Broet vysláni papežem do Irska, aby přezkoumali tamnější situaci." (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 137 -139)

Alžběta byla inaugurována za hlavu státu parlamentem. Ale protože byla tato nová královna Římem odmítnuta, zrušila ihned po své inauguraci 25. ledna 1559 nadvládu katolického náboženství v celé Anglii.

Roku 1562 prohlásila biskupskou anglikánskou církev ve své říši opět za vládnoucí a sebe za její vrchní hlavu. Rozhodla se být ochránkyní církve a anglikánského vyznání víry. Anglikánská církev se také místy nazývala *Vysokou církví*. Dodnes má katolickou biskupskou hierarchii a katolické obřady, ale kalvinské vyznání víry. Tato církev se ujala i v Irsku, zatímco ve Skotsku převládala *Reformovaná (presbyteriánská) církev*. Královna současně obnovila i přísahu anglických králů na supremat.

V roce 1562 byla také uzavřena tajná smlouva, podle které měli Angličané pomáhat francouzským protestantským hugenotům.

14.5 Nenávist Říma k Alžbětě

Tímto činem se však Alžběta stala hlavním terčem nenávisti Říma a zvláště pak jezuitů. Pod vedením jezuitů vznikly semináře v Douai, Pont-a-Mousson a naopak v Římě vznikly semináře se zaměřením na výchovu anglických, irských a skotských misionářů. Ve skutečnosti to však byli budoucí vrahové a atentátníci určení pro tajné poslání v Anglii. Než však začli své “řemeslo” vykonávat, snažil se Řím různými způsoby přivést Alžbětu ke katolické víře. Všechny pokusy Vatikánu však selhaly a tím bylo rozhodnuto.

V roce 1570 papež Pius V. exkomunikoval Alžbětu I. Vydal proti Alžbětě bulu, ve které královnu nazývá odpadlicí, která vzdoruje sousedním knížatům a jmenuje jí shnilým údem useklým od těla křesťanské víry. Z toho důvodu ji prohlašuje za zbavenou vlády v celé její říši. Všechny její poddané bula zprošťuje přísahy poslušnosti, kterou se jí předtím zavázali.

Odměnou za tento krok byli ještě téhož roku vyhnáni z Anglie všichni jezuité. Roku 1571 anglický parlament zrušil platnost všech papežských bul a znovu potvrdil Alžbětu jako svou královnu a ochránkyni protestantské, anglikánské víry. Od té doby se jezuité snažili Alžbětu tajně zabít.

Za tímto účelem vyškolení jezuité na seminářích ve Francii a v Římě dostali příkaz ke splnění svého tajného poslání. Od roku 1571 proto jezuité působili v Anglii, a to tajně, zvláště pod záminkou misie. Ovšem ve skutečnosti připravovali atentát na královnu. Římská kurie na základě dohody se španělským králem Filipem II. začala cestou atentátu usilovat o svržení Alžběty ve prospěch katoličky Marie Stuartovny.

Svým chovancům, anglickým studentům v římských vysokých školách v Itálii, jezuité tvrdili, že je jejich povinností zbavit Anglii toho “*shnilého moru*” v podobě Alžběty, stát se jezuitskými knězi a vybudovat anglické jezuitské kněžstvo. Na římském ústavu Collegium Romanum a na dalších ústavech, které hmotně a finančně španělský král a lotrinský kardinál podporovali, vštěpovali jezuité vysokoškolským studentům odpor a nenávist vůči královně Alžbětě. Toto činili i v zemích lotrinského kardinála a krále - v Douai a Remeži za vydatné podpory Vatikánu a papeže osobně. Alžbětu líčili jako krutovládkyni milující pronásledování jediných pravých, věrných křesťanů, to je katolíků a jako travičku katolických duší, která musela být pro dobro všeho lidu postižena klatbou svatého otce.

Jezuité ve svých ústavech a školách působili na chlapce tak intenzivně a s tak propracovanou psychologikou, že tato mládež byla ochotna ihned vyjít a za svou katolickou víru podstoupit i smrt. Byli ochotni okamžitě podniknout úkladnou vraždu královny nebo proti ní podnítit vzpoudu, jen aby splnili “svaté” příkazy svých jezuitských učitelů a papeže.

14.6 Atentáty na Alžbětu

Irské povstání vyprovokované Římem bylo rozdrčeno. Ale jezuité, kteří přijeli v roce 1580 z Anglie, se zúčastnili velikého katolického shromáždění v Southwarku a mnozí tam již se “zvláštním posláním” také zůstali.

Proti královně Alžbětě náhle vystoupila celá tajná armáda mladých fanatiků, kteří se neštíteli žádného plánu na její zničení. Jeden student v přestrojení, které neustále měnil, rozdával po Anglii útočné a vtíravé letáky. Obsahovaly ty nejhorší pomluvy a vybízeli ke vzpouře a vzdoru proti Alžbětě. Současně vyvyšovaly španělského krále. Byl to jezuita Robert Porsan ze Somersetu, který stál v čele tajných jezuitských agentů v Anglii.

Není tedy divu, že anglický dvůr na to odpověděl tím, že proti jezuitům a proti jejich tajným agentům přijal velmi přísná opatření a nekompromisní zákony.

Jiní tři jezuité, otec Edmund Campion, Rudolf Severin a Alexander Briant se do Anglie vloudili také v přestrojení. Za pomoci dalších jezuitských kněží si najali 50 mužů - vrahů, aby

zabili královnu Alžbětu, hraběte Leicestera, jejího sekretáře a státního kancléře Walsinghama. Po jejich vraždě měli jezuité udělat státní převrat, při kterém by padl parlament a nato měli dosadit na anglický trůn zajatou skotskou královnu Marii Stuartovnu. Spiknutí bylo prozrazeno a všichni tři jezuité byli důkladně vyšetřeni a 1. prosince 1581 byli oběšeni za vlastizradu. Jezuitští spisovatelé tyto tři muže chválí jako svaté hrdiny katolické víry a nazývají je mučedníky.

*“Potom se jezuité v nejrůznějším přestrojení rozšiřovali z jednoho hrabství do druhého, z venkovských domů na zámky. Večer pořádali zpovědi, ráno kázali nebo udíleli přijímání. A pak zmizeli stejně tak záhadně, jak přijeli, neboť jim od 15. července Alžběta zakázala v Anglii činnost.” (H. Boehmer, *Les Jesuites*, str. 140-142)*

Jezuité politikařili také v Edinburku, kde se pro svou věc snažili získat skotského krále Jakuba. Výsledkem všeho tohoto vměšování byla nakonec poprava Marie Stuartovny v roce 1587.

Roku 1583 se pokusil královnu zabít jezuita Somerville - opět bezúspěšně.

Roku 1584 se zkrachovalý advokát, jezuita William Parry rozhodl královnu zabít pro peníze, ale neměl dostatek odvahy to sám provést. Při zpovědi v Benátkách s tím proto seznámil svého zpovědníka jezuitu B. Palmia, který mu to schválil a plně doporučil s tím, že zavražděním kacířské královny si získá neobyčejně veliké zásluhy u Boha.

Parry odjel do Francie, kde v jedné jezuitské koleji v Paříži podstoupil s několika kardinály “očisťující” mši a pak odjel do Londýna. Tam si zjednal ke královně přístup s tím, že má pro ni velmi důležitou tajnou zprávu, kterou smí slyšet jen ona sama a která se týká tajných intrik a plánů, které se proti ní chystají.

Ale jeho svědomí bylo ještě natolik silné, že ztratil odvalu, a proto se s tím vším svěřil svému příbuznému Rueilovi. Žádal po něm, aby se s ním v této vraždě spojil. Ten to však bez meškání udal soudu, Parry byl zajat, postaven před soud a když zapíral, byl mučen. Pak prozradil, že ho k zavraždění královny přemluvili jezuitští bratři ve Francii a v Anglii. Zvláště jmenoval jezuitu Palmia, Codreta a W. Chreiktona, který ve Skotsku a Anglii působil mezi lidmi ve prospěch španělského krále Filipa II. Parry byl odsouzen a byl rozhodnutím soudu popraven tak, jak dříve popravovala dábelská Marie protestanty, a sice mu byla za živa vytrhána z těla střeva i ostatní vnitřnosti.

14.7 Vypovězení jezuitů z Anglie

Jezuitům pak bylo roku 1585 nařízeno, aby se do 14 dnů vyklidili z celé anglické říše. Kdo by byl z nich potom v Anglii nalezen a nebo, kdo by se tam z nich zase vrátil zpátky, okamžitě propadal trestu smrti. Stejný trest stihl každého, kdo by byl jezuitům přátelsky nakloněn, poskytl jim útulek, bydlení, jídlo a úkryt. Všichni angličtí chlapi, kteří studovali na jezuitských zahraničních školách se museli okamžitě vrátit zpátky domů, pokud nechtěli propadnout trestu za velezradu.

Anglická sněmovna s královnou pak vydali velmi přísné zákony proti atentátníkům, podvracečům, revolucionářům, vrahům a zákeřníkům, kteří by usilovali o život královně nebo její vládě nebo o kohokoliv v senátu či parlamentu. Ovšem i přes všechna tato přísná opatření se podařilo mnoho jezuitům v Anglii schovat a nepozorovaně vlivem projezuitských přátel úplně s anglickou společností splynout.

14.8 Nová jezuitská spiknutí

Jezuité se však nevzdali. Znovu po malé přestávce začali roku 1586 připravovat nové spiknutí. Ovšem aniž tomu chtěli, ve skutečnosti tím urychlili smutný konec života Marie Stuartovny, která byla jejich nadějnou katolickou kandidátkou pro anglický trůn.

Mladý jezuita původem z Anglie, jménem A. Babington, se domluvil s jedním španělským vyjednavatelem Bernardem Mendosou, že královnu Alžbětu zavraždí a na anglický trůn pomůže dosadit uvězněnou skotskou královnu Marii Stuartovnu. Skotská královna se sama ke spiknutí přidala a vzkázala králi Filipovi II., že pokud se jí poštěstí dosednout na anglický trůn, svou říši podstoupí jemu, protože jedině on je mocen v Anglii do základu protestantské kacířství vyhubit.

Hlavním podněcovatelem Babingtona byl jezuita Ballard, který mladému fantastovi namluvil, že si ho vysvobozená královna Marie vezme za muže a že ho vynese na trůn jako svého spoluvladaře. Kromě tří jezuitských kněží bylo do celé akce zapojeno ještě 11 katolických kněží. Jedním z nich byl i kardinál William Allan.

O *Babingtonském spiknutí* se však naštěstí dověděl kancléř Walsingham, který dal Babingtona, Ballarda a další spoluvíníky zatknout a 13. září 1586 popravit. Výpovědi některých viníků označily skotskou prokatolickou královnu Marii jako spoluúčastnici na spiknutí a nastalo její vyšetřování. Prokázalo se, že po zabití královny Alžběty chtěla Anglii vládnout, zavléci do Anglie katolické náboženství a zlegalizovat jezuitský řád.

Komise pak 11. října 1586 nad uvězněnou skotskou královnou vyřkla ortel smrti, který potvrdil i parlament. Sama královna Alžběta ortel podepsala a rozsudek byl 9. února 1587 vykonán. A tak popravením skotské královny byly zmařeny veškeré naděje nejen jezuitů, ale i samotného papeže. Plánovali, že pomocí Vatikánu na trůn Anglie jednou dosedne katolický panovník a že se pak Anglie stane konečně majetkem Vatikánu.

14.9 Válečná lodní výprava Filipa II. proti Anglii

Když tento plán nevyšel, vyzval papež Sixtus V. nejkrutějšího protivníka anglického království, krále Filipa II., aby proti Anglii podnikl válečnou výpravu. V roce 1580 byla totiž podepsána dohoda mezi španělským králem Filipem II. a Vatikánem. Tato dohoda tehdy umožňovala španělským jezuitům vyučovat budoucí anglické jezuitu. Na základě dohody byli jezuitští kněží posíláni do Anglie na náklady Španělska. To znamenalo, že Filip II. měl ze strany Vatikánu zaručeno, že Vatikán s ním počítá jako s budoucím anglickým králem. Historici zaznamenávají, že v už době prvního zákazu a přísné vstupní kontroly přišlo do Anglie velké množství tajných jezuitů. Ti však neměli vražedné poslání, ale právě naopak, zdánlivě vysoce humánní. Byli to obchodníci a stavitelé. Jaké bylo jejich poslání? Následující příběh to jasně odhaluje.

Jeden obchodník, přijíždějící z Holandska, připlul do doverského přístavu, šel k tamějším anglickým úředníkům a řekl jim, že do země chtějí přijet dva jezuitští kněží. Jmenoval přesně loď, na které připlují, a podrobně jim jezuitu popsal. Úředníci v přístavu mu byli velmi vděční. Potom jim řekl: *“Mohli byste teď zase na oplátku pomoci vy mně? Do Anglie přijede za mnou můj přítel - obchodník. Chci vás poprosit, aby mohl bezpečně projít přístavem.”* Celní úředníci byli velmi šťastní, že dostali tipy na dva jezuitské kněze, a když přijel *“přítel obchodník”*, provedli ho skrze clo a kontrolu pod svojí ochranou. Pak čekali na dva jezuitské kněze. Uvedená loď dorazila. Prošli ji od přídě až po zád a skutečně našli muže odpovídající přesně popisu. Nejednalo se však o jezuitské kněze. Byli to skuteční obchodníci. Ti první dva muži byli však tou dobou už v Londýně. Byli to praví jezuitští knězi se specializací na stavitelství a architekturu.

Pod jejich vedením bylo v Anglii vystavěno mnoho speciálních domů, které měly za úkol jezuitské kněze - atentátníky - ukrývat. Tito dva jezuité domy projektovaly, jiní jezuité je stavěli. Pak se častokrát stávalo, že královští vojáci takový zvláštní dům obklíčili. Dělali to zvláště když měli jistotu, že do domu vešlo velké množství lidí a že je podezření, že mezi nimi jsou i jezuité. Potom vtrhli dovnitř. V takových případech prohledávali dům třeba celý den. Nakonec museli vždy bez výsledku odejít, protože nic nenašli. V noci nebo už za večera

však ukrytá vojenská hlídka jasně viděla, že stejná skupina lidí dům opouští. Vystavěné domy byly zvláštní. Uvnitř celého domu byly totiž tajné místnosti s tajnými chodbami a únikovými cestami a všechno bylo důmyslně propojeno. Takových místností bylo v domě veliké množství. Při prohlídce však nebývalo odhaleno vůbec nic. Proto mohli jezuité pobývat v Anglii od roku 1581 téměř v bezpečné ilegalitě a v klidu se připravovat na plánované poražení Anglie za vydatné podpory Španělska.

K tomuto plánu dostal Filip II. papežskou bulou zvláštní plnou moc. Měl úkol svrhnout z trůnu královnu Alžbětu jako “kacířku” a “levobočku” a její říši podrobit papežské stolici. Konečným důsledkem této dohody z roku 1580 byla výprava španělské námořní armády proti Anglii r. 1588.

Filip II. vypravil nespočetné množství oddílů skládajících se z mnoha válečných španělských lodí, které se hrdě nazývaly *Nepřemožitelné*. Byla to obrovská invazní síla španělské flotily, která byla oproti anglické flotile velikou přesilou.

Jezuité naplánovali, že útok bude proveden z moře i z vnitrozemí. Na moři měli být Španělé, ve vnitrozemí tajní jezuité ukrytí v Anglii ve speciálních domech. Tam podle plánu měli čekat, až do příplutí španělských válečných lodí k anglickým břehům. Jakmile by viděli, že španělské oddíly vystupují na anglický břeh, měli vzbouřit anglické katolíky, rozpoutat v zemi chaos a vyvolat revoluční povstání anglických katolíků proti královně. Už r. 1580 jezuité naplánovali, že ve vnitrozemí vypukne na základě tohoto povstání občanská válka, která uvrhne Anglii do úplného zmatku a bídy.

Ke splnění tohoto plánu vezly lodě plno zbraní a veliké množství vojenského materiálu. Každá loď byla obsazena jezuitou se zvláštním, speciálním výcvikem a dále těmi nejtvrďšími námořníky - skutečným “výkvetem” krvežíznivého Španělska.

Ale zasáhla sama Prozřetelnost. Stalo se, že jakmile se loďstvo dostalo poblíž k Anglii, strhla se náhle obrovská bouře s nebývale silným větrem. Loďstvo bylo téměř celé zničeno a zbytek španělské flotily zahnal vítr až do Skotska. Zvrat počasí byl o to překvapující, že proudění větrů a čistá obloha bouřku vůbec nesignalizovaly. Tímto náhlým zásahem bylo zničeno mnohem více lodí, než by bylo zničeno samotnou anglickou flotilou.

Ovšem i Anglie měla své informace. Když Španělsko roztáhlo své plachty proti anglickému království, věděla o co se jedná. Okamžitě popravila 21 jezuitských kněží, kteří byli sledováni a měli na spiknutí svůj podíl. Jejich účast ve spiknutí byla jednoznačně prokázána.

Anglie se sice maličko zachvěla, ale záhy vytvořila “posvátnou jednotu” okolo Alžbětina trůnu. Tovaryšstvo se však svých záměrů nevzdávalo a připravovalo své kněze ve Valladolidu, Seville, Madridu a Lisabonu, zatímco v Anglii dále probíhala tajná propaganda pod vedením jezuitského otce Jindřicha Garnetta.

Překvapujícím fiaskem “Nepřemožitelného” španělského loďstva byl učiněn konec násilí proti královně Alžbětě. Od té doby se Španělsko a Vatikán držely od Anglie zpátky a jezuitský řád své plány podnikal zase jen prostřednictvím jedinců. Tito jezuité chtěli proti královně znovu poštvat anglické duchovní a prosté obyvatelstvo. Ale protože byla anglická královna vlídná a laskavá ke všem stejně bez ohledu na náboženské přesvědčení té či oné strany, nikdo s vraždou nesouhlasil. Jezuité pak dlouho nenacházeli nikoho, kdo by jim atenát na zakázku udělal.

Proto se rozhodli k zákeřné diplomacii, intrikám a k přípravě dalších plánů na zavraždění královny.

14.10 Další jezuitské atentáty

Roku 1592 se uskutečnily dva nezdařené atentáty na královnu za sebou. Všichni jezuitští vrazi byli zajati a popraveni. Roku 1597 jezuité po “očišťující” mši a rozhřešení otrávilí krá-

lovně sedla na koně, ale jed naštěstí nezabral. Také tento atentát královna přežila a jezuité byli popraveni.

Když se atentát stále nemohl podařit, naplánoval další akci sám provinciál jezuitského řádu Jindřich Garnet. Pomocí jezuity Cresvella se snažil pohnout španělského krále Filipa II. k nové výpravě proti Anglii. Cresvellovi se Filipa II. podařilo přemluvit a ten slíbil, že s početným vojskem přistane na anglickém pobřeží. Současně poslal do Anglie tři miliony zlatých, aby si naklonil anglickou šlechtu, která si peníze měla mezi sebou rozdělit. Papež Klement VIII. poslal Garnetovi dvě bully. Jedna byla určena pro katolické anglické duchovenstvo a druhá pro prosté anglické občany. V obou byla královna pohaněna a označena jako ta, která je příčinou všeho neštěstí.

Jakmile se královna dozvěděla, co se proti ní chystá, vydala 15. listopadu 1602 edikt, ve kterém jezuity označuje jako původce všech spiknutí proti ní, všech atentátů na ni, co kdy byly provedeny a všech skandálů v zemi. Na základě faktů je obvinila, že oni jsou příčinou všech převratů, všech nespokojeností mezi lidmi, všeho štvání anglické šlechty i obyvatel proti ní a že jsou to právě oni, kdo financují všechny atentáty a kdo finančně podporují i všechny buřiče a revolucionáře. Na základě důkladného vyšetřování jasně poukázala na to, že spisy, které o ní a proti ní kolují po celé Anglii napsali a šířili oni sami. Dokázala, že jezuité podle své libovůle slibovali anglickou korunu tu onomu, tu zase jinému atentátníkovi, jen aby už byla královna z trůnu konečně svržena.

Tímto veřejným vystoupením královny proti jezuitskému řádu začalo období, ve kterém anglická královna ukázala, že dovede jednat i velmi přísně a s železnou tvrdostí. Tu museli strpět i nevinní katoličtí duchovní.

Tito katoličtí duchovní sami papežovi ve svých spisech dokazovali, že původem všeho neštěstí je skutečně výhradně jezuitský řád. Podrobně vylíčili, že pouze jezuité jsou původci všech nespokojeností a všech vzpour proti královně a že jen kvůli nim musí nyní i oni sami snášet krutá opatření i pronásledování. Jasně zdokladovali, že kdyby jezuité nedráždili svými atentáty královnu i parlament, že by nyní nemusely existovat tvrdé zákony jako odvetné opatření a že by nemuseli být ani oni sami započtení mezi jezuity, kteří se novému „železnému“ zákonu na ně a na projezuitské katolíky nechtějí poddat.

Jezuitští spisovatelé píší, že v této době bylo zabito mnoho jezuitů a oslavují je jako pravé mučedníky za svatou věc a pro vyvýšení Boha a slávu katolické víry. Popisují, jak „nevinní“ jezuité byli označováni za vrahy a velezrádce, za rozkolníky a revolucionáře. Dokazují, že jsou ve skutečnosti všichni jezuité „nevinní“.

14.11 Prachové spiknutí

I přes veliké množství atentátů zemřela královna Alžběta přirozenou, klidnou smrtí dne 24. března 1603. Po ní nastoupil na anglický trůn skotský král Jakub I. Měl ve veliké úctě čisté biblické učení a pravý, nepřekroucený překlad Písem svatých podobně jako královna Alžběta I.

Jakub I. vyhlásil konec železným opatřením, obnovil náboženskou svobodu a vyhlásil strpení katolíků ve své celé říši. Ovšem protestantské náboženství zůstalo i nadále jako státní a jediné.

Jezuité proto nenáviděli i tohoto krále a ve svých úkladech a atentátech pokračovali dál. Jezuitský provinciál J. Garnet usiloval dokončit svůj původní plán. Spojil se s několika fanatickými anglickými katolíky, v jejichž čele stál anglický generál Catesby. Takto spolčen usiloval Garnet znovu pohnout španělského krále Filipa III. k nové válce s Anglií. Ten však tajným jezuitským vyslancům odpověděl, že je s anglickým králem v dobrém kontaktu a přátelství a že nemůže katolíky v Anglii podporovat, protože tam mají svobodu a úplnou volnost.

Když byli jezuité španělským králem odmítnuti, sami si předsevzali, že v den korunovace krále Jakuba, 4. srpna 1603 zapálí Londýn ze všech stran. Jejich záměr se však nezdařil, a tak připravili roku 1604 nové spiknutí, které do dějin vešlo jako pověstné *Prachové spiknutí*.

Jeho účelem bylo střelným prachem vyhodit do povětří parlamentní budovu právě při zahájení parlamentu, a tak jedinou ranou zahubit krále Jakuba I., jeho syny, všechny jeho ministry a poslance obou sněmoven, na kterých měla být vykonána pomsta za schválení přísných železných zákonů namířených proti katolíkům. Hlavou tohoto spiknutí byl opět generál Robert Catesby, šlechtic z Northamptonu, který svým hlavním spolupachatelům, Tomáši Percyovi, Janu a Kryštofu Wrightovi, Františku Treshamovi a španělskému důstojníkovi Guidovi Fawkesovi zjevil svůj záměr. Kromě toho získal ještě podporu jezuitů Jindřicha Garneta, Jana Gerarda, Oswalda Tesmonda a Edvarda Oldekorna (jiní píší Odkorneho). Před akcí promluvil Garnet k celé skupině vybraných atentátníků kázání, ve kterém tvrdil, že k obraně a hájení katolické víry je dovoleno spolu s kacíři zavraždit i nevinné, jen když větší část viníků stihne zasloužený trest.

Všichni atentátníci se pak vyzpovídali jezuitskému otci Gerardovi a ještě předtím, než přijali hostii se ve slavnostní mši zavázali, a to s přísahou věrnosti, kterou skládali jeden druhému, že nevyzradí nic, co jim bylo svěřeno a že žádný z nich bez výslovného svolení druhých neupustí od zamýšleného záměru. Pak všichni přijali „svatosvatou“ hostii jako tělo Páně a takto „očistěni“ a dopředu zproštěni jakékoliv viny za vraždu několika set lidí najednou, začali uskutečňovat svůj plán.

Atentátníci si ke svému účelu najali rozsáhlý sklep a prostorné skladiště uhlí, které se nacházelo právě pod starou budovou Westminsterského paláce, ve kterém měl zanedlouho zasedat anglický sněm. Všechnen prostor skladiště i sklepa zaplnili uhlím, ale do uhlí uschovali 36 velikých sudů naplněných střelným prachem. Přípravy k tomuto hroznému činu byly skončeny do 5. listopadu 1605. V tento den měl parlament včele s králem zasedat a zahájit jednání sněmu. Bylo nutné, aby ten, kdo byl losem vybrán k odpálení střelného prachu, byl ve sklepě uschován ještě dříve, než parlament zasedal, protože by pak už neměli možnost se pod budovy dostat.

Ovšem deset dnů před tímto spiknutím obdržel lord Mouteagle, katolický peer, anonym, ve kterém byl varován, aby na zahájení sněmu nechodil, neboť prý téhož dne sněmovnu potihne strašlivá rána.

Tento list naštěstí lord neschoval, ale předložil ho státnímu kancléři a ten ho odevzdal králi. A pak se rozběhla doslova nejrychlejší akce anglického vojska a strážců, jaká do té doby ještě nebyla. Bylo zapojeno i mnoho civilního obyvatelstva. V noci ze 4. na 5. listopadu se prohledávaly všechny domy v okolí parlamentu od půdy až po sklepy. Mnoho sklepů bylo zavaleno uhlím až ke stropu, ale všechno muselo být metr po metru prohledáno. Nikdo však nereptal a nenádal. Každý pomáhal, jak mu síly stačily, neboť všichni velmi dobře věděli, že je-li za touto akcí opět jezuitská armáda, splní své hrozby beze zbytku. Ve sklepě pod parlamentním domem byl nalezen Fawkes, který byl okamžitě zatčen. A když začali rozhazovat uhlí, našli všech 36 sudů střelného prachu. Hrůza, která každého jímala při pomýšlení, co by se stalo, kdyby sudy i s uhelným sklepem vybuchly, se nedá popsat. Nejen, že by z budovy nezůstal ani jediný kámen, ale zřítily by se i okolní budovy do veliké vzdálenosti, neboť by detonační síla střelného prachu byla umocněna právě uhlím okolo sudů.

Fawkes byl vyslýchán, pak mučen, ale nic nevyzradil. Ostatní atentátníci, když se dozvěděli, že Fawkes je zatčen a že plán opět nevyšel, utekli na zámek Holbeach v Straffordském hrabství. Přesto však vyšlo najevo, kdo za chystaným atentátem vězí a vojsko začalo utečence pronásledovat. Stopa je zavedla až k zámku, kde na atentátníky také i zaútočilo. Utečenci se zoufale bránili. Catesby, Percy, oba bratři Wrightové a ještě mnoho dalších padli v boji, sedm zbylých spiklenců bylo zatčeno a v Londýně i s Fawkesem dne 30. ledna 1606 popraveno za velezradu.

Zatčení byli i jezuité Garnet a Oldekorn, kteří zpočátku všechno zapírali. Ale lstí se podařilo získat nezvratné důkazy o jejich spoluvinně. Jeden spolehlivý královský úředník byl totiž dán do vězeňské cely společně s Garnetem, u kterého si získal důvěru nadáváním na vládu a velkými stížnostmi na hrozný osud katolíků v Anglii. Úředník to hrál tak přesvědčivě, že mu Garnet nakonec svěřil dopis adresovaný uvězněnému knězi Rockwoodovi. Obsah dopisu byl sice nepatrný a bezvýznamný - jenom pár pozdravů, ale když se papír nahřál, objevil se mezi řádky zcela nový dopis, ze kterého účast obou jezuitů na spiknutí nezvratně vysvítala. Kromě toho soudcové nastražili další past tím, že podstrčili možnost se oběma jezuitům, Garnetovi a Oldekornovi setkávat na tajném místě a spolu rozmlouvat. Ale nastražili to tak, aby to vypadalo jako všechno velmi tajné. Jejich "tajný" rozhovor však přitom poslouchali dva ukrytí svědkové, kteří také všechno zapisovali. Tím soudci získali tolik usvědčujících důkazů, že byli rovněž odsouzeni k trestu smrti, což bylo 3. května 1606 provedeno, a to způsobem, jak to dělala Marie protestantům: Každý v jiný den byl k popravišti napřed vláčen koněm, pak byl oběšen a pak ještě rozsekán na kusy.

Přesto, že soudci měli vlastní Garnetův rukopis a přesné znění rozhovorů obou jezuitů, nestyděli se jezuitští spisovatelé drze psát o tom, že Garnet i Oldekorn zemřeli nevinně a že se při jejich popravě konaly veliké divy a zázraky.

14.12 Další boj jezuitů

Následkem tohoto spiknutí zavedl anglický parlament přísahu věrnosti a oddanosti anglickému králi. Při této přísaze musel každý katolík beze všech tajných myšlenek a dvojsmyslného výkladu věrně potvrdit a upřímně vyznat, že papež žádným způsobem není oprávněn svrhnout krále z trůnu a okrást ho tak o jeho říši a panství. Dále museli potvrdit, že papež nemá žádného práva kohokoliv splnomocnit, i kdyby to byl cizí panovník, aby anglického krále přepadl a nebo aby ho okradl o jeho majetek. Dále museli potvrdit, že papež nemá žádného práva sprostít královy poddané od slibu věrnosti a poddanosti a že nemá právo komukoliv co dovolovat, aby se postavil proti králi slovně nebo se zbraní nebo aby proti němu podněcoval vzpoury a povstání nebo aby proti králi, jeho státu, vládě, ústavě nebo jeho poddaným činil jakékoliv násilí.

Tuto přísahu skládali všichni katolíci bez rozdílu po celé Anglii. Jedině jezuité odepřeli tuto přísahu vyslovit, natož skrze ni pak králi přísahat. Nazvali ji bohapustou a kacírskou a snažili se vši silou odvrátit od této přísahy i všechny katolíky tím, že je zastrašovali a hrozili jim věčnými tresty. Vydali spis *O svrchované moci papeže* a po celé Anglii hájili papežovu moc nad všemi panovníky celého světa.

Jezuitský řád tak přešel do útoku. Štval lidi proti králi, naváděl je, aby ho odmítli poslouchat, pomlouvali krále a jeho vládu, až byl hlavní vůdce těchto revolucionářů, Tomáš Garnet chycen a odsouzen pro velezradu k trestu smrti oběšením a rozsekáním.

Pak byl král Jakub I. od svého španělského vyslance varován, že jezuité ve Španělsku proti němu štvou věřící lidi a že je tam tak nenáviděn, že by ho na španělském dvoře nejraději rozsápali jako divá zvěř svou obětí. Také ho varoval proti dalšímu chystanému atentátu vedenému právě ze Španělska. Krátce nato se skutečně vražedný atentát na krále stal, ale opět se nepodařil.

Anglickému parlamentu došla trpělivost. Jednohlasně požádal krále o vyhoštění jezuitů a jejich přátel ze země jako krajně nebezpečný živel. Král nakonec, i když nerad, svolil. Kromě toho parlament obnovil přísné, železné zákony proti katolíkům a navíc je ještě zostřil. Katolíkům skončil svobodný pohyb po celé Anglii. Směli se zdržovat jen v určitém okruhu svého kláštera a běda tomu, kdo byl přistižen mimo povolené pásmo klášterů nebo kostelů. Všechny církevní obřady se museli odehrávat v protestantském duchu, katolíci nesměli být doktory,

lékaři, učiteli, advokáty, soudci nebo jinými úředníky. Neposlušnost byla trestána velikými pokutami.

Následkem těchto a jiných opatření se Vatikán rozhněval. Jeho hněv se obrátil proti jezuitskému generálovi Aquavivovi. Ten byl přinucen už nikde a nikdy nezdůrazňovat a ani nevyslovovat jednu z dosud platných jezuitských zásad, a sice, že kterékoliv osobě je dovoleno zabít krále nebo knížata nebo jim úkladně připravovat smrt, je-li jezuita označen jako tyran.

14.13 Karel I., ekumenické tendence v Anglii

Ani za vlády Karla I. (1625-1648) se jezuitům nevedlo dobře, i když se Karel I. začal Vatikánu přibližovat. Začal dodržovat některé katolické zásady a obřady a nebýt skotských presbyteriánů, kterým začal vnucovat své vlastní pojetí o jejich církvi, skončila by Anglie úplným návratem k papežství. Roku 1638 se k bouři skotských puritánů přidali i angličtí protestanté a Karel I. musel ve svém návratu k papežství hodně slevit.

Osobní rádce Karla I. v církevních i státních záležitostech, pyšný a fanatický londýnský biskup Laud proto přišel s jezuitskou myšlenkou na sjednocení všech náboženských směrů. Skotské puritány vedl násilím do anglikánské církve a tuto církev chtěl pak nenápadně přeměnit na římskokatolickou. Měl ovšem smůlu, protože právě on se nejvíce od protestantského směru odchyloval. Nejen, že proto nezískal žádnou důvěru od protestantů, ale dokonce se proti němu zvedla vlna odporu. Zvláště, když začal puritány a protestanty krutě pronásledovat a mučit ohněm i mečem. Na základě toho byl roku 1645 jako zrádce země a trůnu odsouzen k trestu smrti. 17. ledna 1649 totéž potkalo samotného krále Karla I. za jeho snahu pokatolizovat celou Anglii a Skotsko. Byl veřejně sťat před nejvyšším soudním dvorem.

14.14 Cromwellova vláda, Karel II.

Po Karlu I. vládl Oliver Cromwell, který předtím podnítil parlament k odsouzení Karla I. a který nyní po svém zvolení razantně parlament vyčistil od všech prokatolicky smýšlejících lidí. S tvrdostí sobě vlastní vystoupil i proti jezuitům, jejich agentům a přátelům. Za své intriky platili jezuité nyní životem. Vydal na ně celonárodní zatykač s následkem trestu smrti, a to i na všechny, kdo by jim jakkoliv a v čemkoliv pomáhali. Jeho nekompromisní přístup byl velmi účinný a Cromwellova republika byla zakrátko od těchto atentátníků téměř zbavena. Svému následovníku, Karlu II., tak odevzdal Anglii opět čistou.

Ale Karel II. (1660-1685) byl tajným stoupencem a ochráncem katolicismu. Řád doufal, že za krále Karla II. zvítězí, neboť spolu s Ludvíkem XIV. uzavřel král v Doveru tajnou dohodu, ve které se zavázal, že obnoví v zemi katolicismus. Proto nejprve udělil zvláštní ochranu prokatolicky smýšlejícím presbyteriánům a vyhlásil povinnou snášenlivost ke všem katolíkům.

To pochopitelně způsobilo velikou vlnu bouří a protestů celého parlamentu. *“Národ o těchto záležitostech nebyl podrobně informován, ale i to málo, co vyšlo ve známost, podnítilo neuvěřitelné pobouření veřejnosti. Celá Anglie se otrásla před vidinou Loyoly a jezuitských spiknutí.”* (H. Boehmer, *Les Jesuites*, str. 140, 142)

Samotné setkání anglického a francouzského krále vyvolalo všeobecné pobouření. Král se tohoto pobouření zalekl a všechny své prokatolické edikty zase zrušil, neboť se obával svého sesazení. *“Karel II., kterému se líbil královský život a který nechtěl podnikat další »cestu přes moře«, nechal v Tyburnu raději pro velezradu pověsit pět jezuitských otců. ... Ani to jezuita neodradilo.”* (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 101, 102)

Parlament roku 1673 pak na králi vynutil státní zákon o trvalém vyloučení všech katolíků a jejich spřezenců ze všech státních funkcí. Kdo chtěl v této oblasti pracovat, musel skládat zvláštní slib, že nevěří katolickému pojetí mše a transsubstanciace (přeměnění) vína a chleba v doslovnou, skutečnou a ne jen symbolickou krev a tělo Páně.

Parlamentní zákon z roku 1673 byl motivován zároveň i tím, že bratr Karla II., vévoda z Yorku, který byl ustanoven za nástupce Karla II. veřejně přestoupil roku 1671 na katolické náboženství, což vyvolalo velikou obavu, že se Anglie stane papežskou zemí. Proto byl za následníka vybrán domnělý syn Karla II., vévoda z Monmouthu.

14.15 Další intriky jezuitů

Roku 1678 pronikla na veřejnost zpráva o novém papežském spiknutí proti protestantům. Šířil ji hlavně anglikánský biskup Titus Oates. Současně pronikla další zpráva o chystaném jezuitském spiknutí proti Karlu II. a o chystaném vyhlazení všech protestantů.

Ať už byly tyto zprávy pravdivé nebo ne, jejich následkem se parlament, podrážděný nestálými jezuitskými intrikami a atentáty, rozhodl okamžitě jednat. Došlo k masovému zatýkání katolických šlechticů, úředníků a všech podezřelých osob. Bylo prohledáno velké množství písemných materiálů zatčených, ale nenašlo se téměř nic, kromě jakýchsi dopisů sekretáře vévodkyně z Yorku, které vyjadřovaly touhu po brzkém obnovení katolické víry v Anglii.

Nastalo dvouleté popravování všech zatčených jezuitů, mezi nimi i provinciála Whitebreada a všech podezřelých katolíků. O tom, že při těchto čistkách padlo za oběť mnoho skutečně nevinných lidí, mnoho čestných šlechticů, poctivých státních činovníků a dalších, není třeba pochybovat.

V květnu roku 1679 přijal parlament zákon, který zabráňoval nezákonnému zatýkání Angličanů. Brzy na to vyšlo najevo, že protestantský biskup Oates měl v minulosti jezuitskou výchovu v několika kolejích a že si mnoho věcí vymyslel, chtěje tím svrhnout Karla II. z trůnu. Následkem této jezuitské chiméry však padla za oběť elita anglické šlechty a mnoho spolehlivých protestantů, přičemž popravu svých nevinných lidí vykonával sám protestantský soud.

Oates byl proto zatčen, veřejně zbičován - dostal 1700 ran - a pak byl uvězněn. To však nezabránilo tomu, že se na trůn nakonec místo vévody z Monmouthu dostal katolicky smýšlející vévoda z Yorku, který čistkám unikl. Ten vládl po svém dosazení na trůn po smrti Karla II. jako král Jakub II. (1685-1688). Čistky také způsobily, že se Karel II. krátce před svou smrtí rozhodl pro katolické náboženství, ke kterému byl přímo i nepřímo jezuiti naváděn.

14.16 Jakub II. obklopen jezuiti

“Karel II. byl na vkus jezuitů příliš prozíravý a ironický. Byl schopen je kdykoli odstranit. Proto se domnívali, že vítězství je na dohled, když nastoupil na trůn Jakub II. Tento král hrál starou hru Marie Stuartovny, avšak jemnějšími prostředky. Chlubil se, že obrátí Anglii na katolictví a pro jezuiti zavedl v savojském paláci kolej, kde se okamžitě usídlilo čtyři sta studentů. Paláce se ujala fanatická klika jezuitů. ...” (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 101, 102)

Jakub II. se obklopil jezuitskými pomocníky. Zvláště si oblíbil jezuitu Peterse (jiní píší Petreho), kterého učinil svým kabinetním tajemníkem a tajným radou svého dvora. Na jeho radu usiloval Jakub II. zajistit katolíkům rovnoprávnost a aby toho mohl král dosáhnout, musel několikrát porušit nebo obejít zákony a parlament.

To však opět vyvolalo bouři protestů, která přerostla do protestantského povstání. Jakub II. povstání potlačil a dal okamžitě popravit jeho vůdce, vévodu z Monmouthu, svého domnělého bratra a dále skotského hraběte z Argyle a ještě 300 dalších přívrženců povstání. Roku 1686 se i proti zákonu rozhodl jmenovat katolíky do všech úředních míst a za vojenské důstojníky. Roku 1687 vyhlásil všeobecnou toleranční listinu, která katolíkům zajišťovala rovnoprávnost a úplnou náboženskou svobodu.

Na naléhání svých jezuitských rádců pak povolal do Anglie jezuity, aby vyučovali na vysokých školách. K papeži poslal poselství, ve kterém se zavazoval k poslušnosti papeži ve všech církevních i státních věcech. Následkem toho všeho došlo k útisku anglikánské církve a k ohrožení osobní svobody a práv celého národa.

“Všechny tyto události byly hlavní příčinou revoluce roku 1688. Jezuité museli čelit příliš silnému proudu. V té době bylo v Anglii dvacet protestantů na jednoho katolíka.” (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 102)

A když se ještě k tomu králi narodil syn, přirozený dědic jeho zásad a moci, který měl pokračovat v papežských tendencích, vzedmula se další vlna protestů a celá protestantská Anglie 1688 povstala k boji za svržení Jakuba II. *“Král byl sesazen, všichni členové tovaryšstva byli vsazeni do vězení nebo vyhnáni ze země. Nějakou dobu se jezuité ještě snažili pokračovat ve své práci tajných agentů, ale tato jejich snaha vyzněla úplně naprázdno. Svou věc v Anglii prohráli.” (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 102)*

14.17 Vilém Oranžský, záruka svobody

Ještě téhož roku povolali protestanté králova zetě, prince Viléma Oranžského, Nizozemského vladaře, aby vládl také Anglii.

Král Jakub II. se celé situace zalekl a ještě před svým sesazením odvolal všechny své prokatolické zákony, ke kterým byl ve skutečnosti naveden jezuitskými rádci. Na všechny civilní a vojenské úřady dosadil zase zpátky protestanty. Přesto však byl parlamentem zavržen jako záludný člověk a od všech byl opuštěn. Když ztratil svou ochranu a imunitu, rozhodl se raději se svou rodinou utéct do Francie. Z anglického dvora a z vysokých škol zároveň utekli i všichni jezuité.

Nato byl roku 1689 král Jakub II. zbaven parlamentem trůnu oficiálně a na jeho místo byl povýšen princ Vilém Oranžský jako Vilém III. a jeho manželka Marie, dcera vypovězeného krále. Vilém III. okamžitě obnovil přísné Alžbětiny zákony, ale neuplatňoval jejich železnou tvrdost, pokud k tomu nikdo nezavdal příčinu. Dokonce propustil z vězení Oatse, bývalého biskupa, a vyměřil mu doživotní penzi 5 liber šterlinků týdně. A tak se Anglie stala zemí, kde se nepodařilo jezuitskému řádu trvale usadit a naplnit Ignácův odkaz.

Trpělivost jezuitského řádu je však obdivuhodná a co se mu nepodaří v jednom století, snaží se zrealizovat ve stoletích následujících. Situace v dnešní Anglii je již úplně jiná, ale o tom až v pozdějších kapitolách.

Kapitola 15

Francie

15.1 První jezuité ve Francii

Ve Francii se jezuitský řád začal usazovat až v roce 1551, sedmnáct let po svém založení v kapli sv. Denise na Montmartre. Do té doby se nemohli jezuité usadit ve Francii natrvalo i přesto, že generál Loyola vyslal své některé členy na pařížskou univerzitu v domnění, že tam získají nové příznivce pro svou řeholi.

Jezuitům Salmeronovi a Lainezovi se podařilo získat pouze přízeň clermontského biskupa Viléma du Prat, který jim podstoupil svůj dům v Paříži. Zde chodili po ulicích a náměstích a kázali. Teprve roku 1550 se na žádost generála Loyoly ujal jezuitů kardinál lotrinský Charles de Guise, protože měli být pro své potulování se Paříží vyhoštěni ze země. Kardinál lotrinský vymohl na králi Jindřichu II. u dvora patent, jímž se jezuitům povolovalo, že si v Paříži nebo kdekoliv jinde ve Francii mohou z dobrovolných dárek vystavět buď kolej nebo školu.

Proti tomuto výnosu se ale postavil parlament, který patent odmítl ratifikovat, neboť jezuité nepodléhají pravomoci biskupů. To však odporuje zásadám a právům galikánské církve, která odděluje světskou moc od moci duchovní, staví koncil nad rozhodnutí papeže a zastává naprostou rovnost mezi všemi duchovními včetně papeže. Jezuité byli v parlamentu navíc zesměšněni a vykázáni k černochem do Afriky.

Jezuité si však toho nevšíмали. Představovali se jako úspěšní odpůrci reformace a tím si získali asi jednu sedminu francouzského obyvatelstva. Ostatní lidé však neměli k těmto vojákům, příliš oddaným svatému stolci, důvěru. Proto bylo jejich pronikání na francouzskou půdu stále pomalé.

Protože jim veřejné mínění nebylo ve všech ostatních zemích nakloněno, vtírali se jezuité nejprve mezi dvořany a potom jejich prostřednictvím i do vyšších kruhů.

Ale přímo v Paříži zůstával parlament, univerzita a dokonce i duchovenstvo vůči jezuitům v nepřátelství. To vyšlo najevo v okamžiku, kdy se v Paříži poprvé pokusili otevřít svou kolej. Na nátlak kardinála totiž král parlamentu nařídil, aby patent nejen že bez potíží přijal, ale i uzákonil.

Parlament se tedy obrátil na pařížského biskupa Eustachu du Bellayho a na sbor doktorů bohosloví (Sorbonnu) na tamní univerzitě a tato *“teologická fakulta, jejímž posláním bylo střežit náboženské zásady ve Francii, vyhlásila 1. prosince 1554, že »tato společnost se jeví jako extrémně nebezpečná vzhledem k víře, nepřátelská k míru církve, osudná pro klášterní stav a zdá se, že se zrodila k tomu, aby přinášela zkázu, nikoli však povznesení.«*” (**Gaston Bally: Les Jesuites, Chambery, str. 69**)

Také Bílek popisuje, jak *“učený biskup Bellay dokládal z papežských bul, které se týkají jezuitského řádu, rozporuplnost jezuitského učení v porovnání s učením katolické církve, ... Dále dokazoval, že nový řád jezuitů byl založen jedině proto, aby podporoval choutky papežské stolice po světském panování ...”* (**T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.144**)

Bílek dále zachycuje celý výčet jezuitských praktik a jejich působení tak, jak to sorbonští doktoři ve své zprávě 1. prosince 1554 přesně popsali. Tím zdůvodnili, proč doporučují parlamentu, aby onen královský dekret neschválil.

Doktoři ve svém protokolu uvádějí, že si jezuité drze přivlastnili jméno *Tovaryšstvo Ježíšovo*, přičemž do svého společenství přijímají kriminálníky, zběhy, zloděje, trestance, cizoložníky a jiné lidi se zlou pověstí. Dále, že řád má podezřele velké množství neobyčejných výsad udělených papežskou stolicí, že jezuité okrádají světskou a duchovní vrchnost o jejich práva, že mezi lidmi vytváří nepokoje, rozbroje, nenávist, revoluce a války. Dále uvádí, že učení jezuitů je v rozporu se samotnými dogmaty papežského učení, že v církvi vytváří chaos

a záměrný rozkol a nepořádek. Dále, že jezuitský řád bourá a ničí všechno, co lidé s velikou námahou vybudovali a že tento řád byl založen jedině proto, aby podporoval choutky papežské stolice po světském panování a po ovládnutí celého světa. Pařížský biskup k tomu navíc doporučil, že by bylo nejlepší, kdyby tento řád odešel do Turecka a tam se věnoval své “křesťanské” činnosti. Teprve potom by v Evropě nastal klid a pokoj a Evropa by byla zbavena všech sporů, svárů, rozbrojů a štvání jednoho proti druhému.

Na základě toho bylo jezuitům v Paříži zakázáno vykonávat všechny náboženské obřady a tak se museli z Paříže vystěhovat.

15.2 Drzé nároky jezuitů

Nicméně bylo jezuitským otcům po několika drzých tahanicích z jejich strany dovoleno usadit se v Billanu (jiní píší Billomu) v Auvergni, kde jim nechal clermontský biskup vystavět kolej. Odtud pak jezuité organizovali velké tažení proti reformaci v provinciích jižní Francie. Známy Lainez, vůdčí postava Tridentského koncilu, se vyznamenával v polemikách, a to zvláště na Colloquy de Poissy, když se nešťastným způsobem snažil o sblížení dvou učení (r. 1561).

Podle rozkazu generála Loyoly si jezuité navíc obstarali různá doporučení a vysvědčení o svém “čistém” učení a “čistém” životě jak jednotlivce, tak i celého řádu, a to ode všech panovníků a šlechticů nakloněných jezuitskému řádu. Tímto posudkem se pak všude prokazovali.

K tomu všemu podali španělští jezuité u inkvizičního soudu v Saragoze na Sorbonnu žalobu. Inkvizice prohlásila protokol univerzity za kacířský a vyhlásila klatbu na všechny, kdo by ho četli nebo rozšiřovali.

15.3 Nesouhlas Sorbonny s jezuitou

Roku 1559 byl od krále vydán nový patent prikazující přijímání jezuitů do Paříže. Ale doktoři celé pařížské univerzity vydali protokol, v němž se jednohlasně a jednomyslně vyslovili proti patentu a oznámili v něm, že co nejdůrazněji protestují proti jezuitům.

Král však parlamentu nařídil, aby bez ohledu na sorbonský protokol a protest sorbonských doktorů zabudoval do zemského práva a zákoníku povinné přijímání jezuitů a respektování jejich výsad a udělených práv.

Parlament předal celou záležitost pařížskému arcibiskupovi. Jezuité však velmi dobře věděli, s jakou odhodlaností hájí pařížský arcibiskup galikánskou církev a logicky odhadli, že jim znovu nebude nakloněn. Urychleně tedy sepsali arcibiskupovi dopis, ve kterém se před ním pokořili a ve kterém se vzdali i všech práv a výsad, které mají udělené od papežské stolice.

Arcibiskup nakonec svolil, že jezuitský řád smí být do země přijat, ale bylo to podmíněno tím, že se ani v nejmenším nebudou jezuité míchat do pravomocí biskupů, nebudou kázat a konat bohoslužby a nebudou bez výslovného povolení pařížské univerzity a Sorbonny doktorů ani kdekoliv vykládat Písmo sv.

Jezuité přistoupili na všechny podmínky, neboť už plánovali, že se jim podaří časem všechna omezení plně obejít. Vláda pak parlamentu rozkázala, aby do zákona zanesl, že jezuité jsou přijímáni do Paříže a Francie jen tehdy, když tím nebude ohrožena svoboda a práva galikánské církve a že se parlamentu dává právo jezuitu ze země vyhostit, kdyby nedodrželi podmínky.

Ale ani přes tyto všechny ústupky jezuitů se parlament nechtěl do celé záležitosti aktivně zapojit. Ve prospěch řádu neučinil žádného rozhodného kroku a všechna ustanovení, která se týkala jezuitů stále oddaloval.

Generál jezuitů, Lainez, si tedy svou diplomacií vydobyl přízeň u tournonského a lotrinského kardinála, neboť se u francouzského duchovenstva těšili veliké oblibě. A oba se pak 15. září r. 1561 pod vlivem Laineze postarali na francouzském církevním sněmu o to, aby byli jezuité do země přijati. Navíc se sněmu zúčastnil i sám generál, který pomocí svých tovaryšů celé shromáždění infiltroval, a tak se pojistil, kdyby se kardinálům nepodařilo přijetí jezuitů prosadit.

Přesto se jezuité podmínkám nevyhli. Bylo jim zakázáno používat po celé Francii název “Tovaryšstvo Ježíšovo”. Museli se úplně podrobit pravomoci biskupů jako každý řadový katolík. Jezuité nebyli uznáni ani jako nový řád, ale jen jakousi společností. Museli se také zavázat, že nikdy nebudou nic podnikat proti francouzským duchovním, univerzitám, školám a jiným řádům. Dále museli slíbit, že budou bez výjimky poslušni všech zákonů země a že v této zemi nebudou pro ně platit papežské výsady a práva.

Pokud by si chtěli obstarat u papeže nová práva, tato smlouva by se tím okamžitě zrušila a jezuité by byli právoplatně ze země vypovězeni. Tyto podmínky byly parlamentem schváleny a zakódovány do zákona dne 13. února 1562.

15.4 Zákeřné, podvodné chování jezuitů

Ale sotva si jezuité otevřeli s pomocí projezuitských knížat z celé Evropy svůj nově vystavený dům, ihned budovu pojmenovali na *Kolej Tovaryšstva jména Ježíšova*. Tím porušili první podmínku.

Pak otevřeli své školy a drze žádali, aby byly tyto školy přičleněny k univerzitě a aby byly nazvány jejími fakultami. Proti tomu se postavily všechny fakulty ze všech francouzských univerzit. Protest se nakonec dostal až před parlament a odtud, 27. února 1562, k nejvyššímu dvornímu soudu. Ten prohlásil smlouvu za zrušenou.

Ovšem jezuité tuto událost očekávali a dopředu se na ni už důkladně připravili. Pak se snažili udržet v zemi, podle svého zvyku podvodem a lstí, co nejdéle. Do celé věci se vložil i jezuita Antonín Possevin, který na králi vymohl rozkaz, aby parlament znovu rozhodl ve prospěch jezuitů a aby byli znovu přijati.

Proti tomu se Sorbonna opět postavila, ale nebylo to už nic platné. Jezuité byli v zemi znovu zlegalizováni a navíc jim bylo povoleno ve svých školách učit. Přesto však zvolili ke splnění svých plánů co nejméně nápadnou činnost.

Roku 1563 založili jezuité spolek pro obranu katolické víry, který se začal tvrdě stavět proti protestantům, i když jeho členové k jezuitskému řádu nepatřili. Všichni vedoucí tohoto spolku dostávali své instrukce vždy v jezuitské koleji, kde se za tím účelem shromažďovali.

Zanedlouho na to jezuité založili další spolek, *Nejsvětější svátosti*, jehož členové, později tajní jezuité, se zvláštní tajnou přísahou zavázali, že nikdy za svého panovníka neuznají žádného protestantského krále a zvláště ne Jindřicha Navarského, pozdějšího krále Jindřicha IV. Další jezuité začali z kazatelen hlásat protireformační kázání, nabádali lid proti hugenotům a vybízeli k jejich vyhlazení.

Jezuité tak postupně a nenápadně přešli do útoku a aniž to kdo zpozoroval, podařilo se jim proti protestantům postupně poštvat téměř celou Francii, kterou vůči pokojným hugenotům dostali nakonec až do varu a hluboké nenávisti.

Díky královně “matce”, Kateřině Medicejské, otevřel jezuitský řád legálně svou první pařížskou instituci, kolej *Clermont*. Ta potom konkurovala pařížské univerzitě, kterou chtěli úplně zničit.

Opozice z této univerzity to tušila, ale veškeré duchovenstvo a parlament byli ze strany tovaryšstva více či méně uklidňováni slovními ústupky a sliby, že se společnému univerzitnímu právu přizpůsobí. Univerzita dlouho a tvrdě bojovala proti navádění “mužů podplace-

ných na úkor Francie k tomu, aby se vyzbrojili proti králi,” jak se vyjádřil Etienne Pasquier. Zanedlouho potom se ukázalo, že jeho slova byla pravdivá.

15.5 Bartolomějská noc

Není třeba se ptát a pátrat po tom, zda jezuité *souhlasili* s masakrem o tzv. Bartolomějské noci, která vypukla v noci z 24. na 25. srpna 1572. Oni nejen, že s ní souhlasili, ale oni jí ve skutečnosti celou připravili. Jejich síť a síť jejich agentů pracovala s neúnavnou, fanatickou pílí, aby hugenotům nakonec připravila strašlivou scénérii, které se měli sami zúčastnit.

Všechny kresby zobrazující Bartolomějskou noc jsou drastické a nechutné, ale zdaleka nevystihují to, co se ve skutečnosti odehrávalo. Bartolomějská noc, a pak pokračující mučení hugenotů po celé Francii s cílem je všechny zamordovat, byla koncentrovanou ukázkou těch nejzvrhlejších, perverzních, sadistických a masochistických chtíčů. Celá Paříž se náhle změnila v jednoho jediného brutálního netvora a zrůdu, běsnící, trhající, dávící, sekající a mučící všechny, kdo byli jen trochu podezřelí z vyznávání protestantské víry. Byl to skutečný rej vatikánských čarodějnic a čarodějů, jezuitských pomocníků a katolických následovníků samého ďábla, vydávajícího příkazy skrze papeže a jezuitského generála. Krev hugenotů tekla takovými proudy, že ji země ani řeka už nestačila vstřebávat.

Nikdo nebyl ušetřen. Stejnými metodami byli mučeni a zabíjeni bez rozdílu všichni, kdo byli předtím označeni hugenoty nebo jejich sympatizanty, jedno zda jde o chudého či bohatého, přistěhovalce či rodilého, žebráka či měšťana, radního či kněze, sluhu nebo šlechtice, muže nebo ženu, dítě nebo strace. Taková byla Bartolomějská noc, dílo jezuitů.

*“Připravovali ji. To ví každý skutečný historik. Politika tovaryšstva byla zákeřná a podlézavá, měla jasně vymezený cíl, to znamená papežskou politiku: »Odstranit kacířství!« Tomuto hlavnímu cíli muselo být podřízeno úplně všechno. »Tento cíl sledovala i Kateřina Medicejská a tovaryšstvo mohlo s podporou Guisů počítat.« ” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 84)*

Když dostal papež Řehoř XIII. první zprávu o tom, co se děje ve Francii, dal okamžitě na oslavu krvavé bartolomějské svatby rozhoupat všechny zvony do oslavných tónů a vyzval všechny katolíky k veřejným děkovným modlitbám. Sám přitom hovořil o dni tak plném štěstí a neskonale radosti. Krvežíznivému Karlu IX. dal pak poslat zvláštní dar - růži z čistého zlata vytepanou do bohatého květu a děkovný dopis.

Bylo zmordováno více jak sedmdesát tisíc hugenotů. Vražední v Paříži probíhalo 7 dnů, z toho 3 dny se zvláštní, nadpřirozenou a nelidskou zuřivostí a pak ještě dva měsíce po celé Francii.

Ale Bartolomějská noc nebyla hlavním cílem jezuitů. Jejich hlavní záměr, jemuž noční masakr z 24. na 25. srpna 1572 velmi pomohl, bylo vyprovokovat hrozný plamen bratrovražedné nenávisti. A to se jim skutečně podařilo. Jezuité se potřebovali zbavit protestantsky myslící šlechtické a královské francouzské elity. Vraždilo se a mordovalo jak na ulicích tak i v palácích. Již dopředu byli vytipovaní lidé, skutečný výkvět francouzské elity hájící svobodu projevu a víry a svobodu své vůle. A tito všichni se pak stali obětí.

15.6 Jindřich III.

Bratrovražedný boj měl dlouhotrvající dozvuky. Pokaždé v tom měli prsty jezuité. Ti sledovali cíle španělské politiky a podporovali *Ligu* proti Jindřichu III. a Jindřichu IV. Tato katolická Liga se scházela v jezuitském profesorském domě a v pařížské koleji.

Nejfanatičtější v ní vystupoval jezuita Claudius Mathie, jezuita Jindřich Sammier, který jako jezuitský vyzvědač a tajný špehér procestoval Španělsko, Itálii a Německo. Dalším fana-

tikem byl jezuita Odon Pigenat, který zaséval svár, rozbroje a nejednotu. Šlechticům udílel rozhršení jen tehdy, pokud se mu zapřísahali, že se spolčí s Ligou proti králi.

Jezuité chystali v zemi povstání. Malým modelem mělo být město Bordeaux, kde proti králi a parlamentu podněcovali všechno jeho obyvatelstvo. Naštěstí však vyšlo najevo, že ve městě připravovali povstání a jezuité byli z města vypovězeni.

O tři roky později, po úkladné vraždě vévody z Guise přezdívaného *Pařížský král*, vyzvala katolická Liga “Jeho nejkréštanšjší Veličenstvo” k boji proti protestantům.

Ale “chytrý Jindřich III. dělal, co bylo v jeho silách, aby se vyhnul náboženské válce. Podle dohody s Jindřichem Navarrským shromáždili protestanty a nejmírněnější katolíky proti Paříži, proti Lize a proti jejím přívržencům, proti rozrušeným Římanům, kteří měli podporu Španělska. ...

*Jezuité, kteří byli v Paříži u moci, protestovali, že se král Francie oddal kacířství. ... Řídící výbor Ligy rokoval v jezuitském domě na ulici sv. Antonína. Podrží Paříž Španělsko? Těžko. Podrží ji Liga? Ta byla pouhým nástrojem v dovedných rukou. ... Tovaryšstvo Ježíšovo bojovalo ve jménu Říma už třicet let. ... A právě ono tovaryšstvo bylo tajným pánem Paříže. ... Podaří se?” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 85)*

Byl vypracován plán, jak obležení města prolomit a jak odstranit Jindřicha III., který byl právě spojen s Jindřichem Navarským. Spolu obléhali Paříž a drželi v šachu i Ligu. Není to samosebou, že právě přesně v ten den, kdy se měli jezuité z Bordeaux vystěhovat pro svou chystanou revoluci, 31. července (jiní píší 1. srpna) 1589, poslali jezuité mladého dominikánského mnicha, Jakuba Clementa, aby se stal královrahem.

Po provedeném atentátu byl tento dominikánský blouznivec okamžitě zabit královskou ochrankou, ale papežem Sixtem V. byl chvalořečen a vynášen nad kněze Eleazara a Juditu. Jezuitští spisovatelé o tomto mnichovi píší, že “zavražděním krále se stal Clement veleslavným a věčnou ozdobou Francie.” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str.148)

*Jindřich III. byl úkladně zavražděn. Na první pohled se zdálo, že vražda neměla politické důvody, protože dědicem byl protestant. Není však možné, že ti, kteří ji naplánovali a kteří přesvědčili mnicha Clementa, aby ji uskutečnil, doufali, že katolická Francie povstane proti hugenotskému dědici? Skutečností je to, že jezuita Camelet o něco později prohlásil Clementa za »anděla« a další jezuita Guignard, který byl nakonec oběšen, dal svým studentům jako prostředek k formování jejich názorů při procvičování latiny texty pojednávající o tyranovraždě.” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 85, 86)*

V těchto školních cvičeních bylo kromě jiného uvedeno i toto: “Jacques Clement vykonal chvályhodný čin inspirovaný duchem svatým... Jestliže můžeme proti králi vyvolat válku, pak to učiníme, jestliže proti němu nemůžeme vyvolat válku, tak jej zabijme. ...” A dále: “Udělali jsme velikou chybu o bartolomějské noci. Měli jsme nechat téci přímo i královskou krev.” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 86, 89)

15.7 Jindřich IV.

Na místo Jindřicha III. nastoupil Jindřich IV., kterého jezuité rovněž nazývali kacířem a spolu s Ligou proti němu zosnovali mnoho atentátů.

V roce 1592 se o atentát pokusil jistý Barriere. Při zpovědi přiznal, že ho k tomu přemluvil otec Varade, rektor jezuitů v Paříži.

V roce 1593 přestoupil Jindřich IV. raději na katolické náboženství a byl okamžitě od papeže Klementa VII. zproštěn klatby. Ale jezuité mu nemohli zapomenout, že byl dříve kalvinistou a že stál v čele protestantského vojska a držel v obležení Paříž s Ligou. Nedůvěřovali mu. Nevěřili, že by byl jako katolík snášenlivý i k jezuitům a že by byl stejně spravedlivý jak k protestantům tak i ke katolíkům. Jindřich IV. měl stále za své heslo dobro a blaho svých poddaných. Usiloval o to, aby každý poctivý sedlák měl každou neděli pečené kuře v troubě.

Pro jeho cítění k prostým Francouzům mu jezuité i po obrácení na katolickou víru stále usilovali o život.

Kromě krále usilovali jezuité ještě o život královu věrnému příteli a ministrovi, vévodovi Sullyovi. O něm se píše, že byl nejpoctivějším a nejzdatnějším státníkem tehdejší doby. Jezuitskému řádu byl doslova trnem v oku.

Pokusy o atentát se stupňovaly. Jezuita Commolet drze hlásal z kazatelny, aby kdokoliv šel a zabil krále a jeho ministra. Oba nazýval tyrany katolické víry. Fanatický ctitel jezuitů, Petr Barriere, poštván svými jezuitskými idoly odjel zavraždit krále do Meluna.

Při atentátu byl král však jen lehce raněn, ale Barriere byl zajat. Ve vězení bez mučení prozradil, že ho k činu najal jezuita Barade a že jezuita Commolet ho za tento "bohumilý" čin velebil a chválil, čímž ho k činu povzbuzoval. Barriere byl popraven, ale vzápětí se objevil další fanatický vrah.

15.8 Atentát na Jindřicha IV.

27. prosince roku 1594 se o atentát pokusil jezuita Jean Chatel, bývalý žák jezuitů, kteří ho těsně před tímto činem vyzpovídali. Bylo to právě ve chvíli, kdy v domě jezuitského otce Gignarda končila již zmíněná "školní cvičení". Chatel chtěl vrazit králi dýku do hrdla, ale nestrefil se a pouze poranil jeho rty. Ve vězení se přiznal, že uvěřil učení jezuitů, ve kterém se dovoluje zabít každého krále a panovníka, který nepřijal papežské oprávnění vládnout a papežovo odpuštění hříchů.

Následkem toho propukla mezi lidmi vůči jezuitům veliká nenávist. Nechybělo málo a lidé by jezuity snad sami úplně rozsápali. Nakonec muselo zakročit vojsko. Přesto však byli všichni jezuité ze svých kolejí uvězněni. U rektora koleje P. Jeana Guignarda (jiní píší Guignarda) byly nalezeny štvavé písemnosti proti králi psané Guignardovou rukou. V nich schvaloval a obhajoval zavraždění Jindřicha III., kterého zde nazýval i krutým Neronem a že k vraždě byl jezuita Clement veden duchem božím. Současně v těchto písemnostech schvaloval i svržení Jindřicha IV. z trůnu, a pokud by to nebylo možné vojensky, musel by být zabit jinou cestou.

Když se to lidé dozvěděli, žádali u soudu pro královraha Chatela co nejkrutější smrt. Soud svolil a vrahovi byly napřed žhavými kleštěmi vytrhány z těla kusy masa a jeho vnitřnosti (neboť totéž jezuité naučili inkviziční dominikánské katy při jezuitských procesech proti hugenotům), a potom bylo jeho tělo oběšeno, pak rozčtvrceno a nakonec spáleno na hranici. Jeho rodiště bylo poznamenáno potupným vysokým jehlanem. Byl umístěn přímo na jeho rodném dvoře. Na jehlanu bylo vytesáno oznámení o Chatelově kralovraždě a výpis z jezuitského učení, které kralovraždy schvalovaly a ospravedlňovaly.

"Jezuitský otec byl oběšen v Greve, zatímco král potvrdil edikt parlamentu, kterým byli Loyolovi synové vypovězeni z království jako ti, kteří »kazí mládež, ruší veřejný pořádek a jsou nepřátelští vůči státu a vůči koruně francouzské ...« " (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 86, 89**) Dne 7. ledna 1595 byl pro velezradu popraven i jezuita Guignard, a to podobným způsobem.

Hned druhý den po popravě vyšel v parlamentu zákon, kterým se jezuité vypovídali z Paříže do 3 dnů a z celé Francie do 14 dnů. Jejich veškerý majetek byl zabrán a všem bylo zakázáno posílat své děti do zahraničních jezuitských škol.

15.9 Nantský edikt

Přesto se jezuité v zemi zdržovali dál, avšak ilegálně. Pomocí svých tajných spojenců u francouzského dvora osnovali proti králi nové pikle a intriky. Tyto vražedné snahy byly za hranicemi Francie naprosto otevřené. Král byl u všech prokatolických dvorů pomlouván a

vykreslován jako tyran. U francouzského dvora se jezuité zároveň snažili tajně prosadit opět-
né zavedení svého řádu.

Papežský dvůr se snažil intervenovat ve prospěch jezuitů a Jindřicha vůči nim naklonit. Jindřich IV. však nechtěl o jezuitech ani slyšet. Papež dokonce králi osobně napsal několik dopisů, ale král odpověděl zamítavě s tím, že pouze z úcty k papežské stolici se k jezuitům zachoval shovívavě, i když jeho lidé žádali jezuitům krutou smrt, a to všem bez rozdílu.

Papeže Klementa VIII. to však od dalších pokusů neodradilo. Následoval dopis za dopi-
sem, ale díky ministru Sullovi král odolával a jezuitu odmítal.

Roku 1598 vydal král dokonce tzv. Nantský edikt, kterým zaručoval hugenotům a všem
ostatním protestantům úplnou náboženskou svobodu a přístup ke všem úřadům. Darem jim
odevzdal i několik pevností, například známou La Roschell. Po tomto Nantském ediktu se
král jezuitů obával ještě víc.

V této době se však rozhodl své manželství s Marketou z Valois rozvést a požádal papeže
Klementa VIII., aby rozvod povolil. Není zcela jednoznačně a uspokojivě zjištěno, zda v
rozvodu neměli prsty jezuité, ale pravdou zůstává, že papež k rozvodu svolil s podmínkou, že
král za rozvod povolí jezuitům návrat do Francie. A když se rozvod stal vlivem událostí v
soukromém životě krále již naléhavou nutností, král nakonec po dlouhém zdráhání a po veli-
kých obavách z dalších atentátů roku 1599 svolil. Když mu jezuité k jeho novému sňatku s
krásnou Marií Medicejskou přinášeli na svatbu své blahopřání, slíbil jezuitům, že jezuitský
řád znovu do Francie přijme.

Po svatbě král s naplněním slibu otálel co nejdéle, a to i přesto, že královna Marie Medi-
cejská byla velická přítelkyně jezuitů a jejich řádu. Vsemožně se snažila uvedení jezuitů do
země urychlit.

Ovšem stále zde byl ministr Sully, který měl naštěstí na krále takový vliv, že král i přes
naléhání své manželky odolával. Nakonec byl však král varován, že když nevyplní svůj slib,
bude prohlášen za křivopřísežníka a kacíře. Zdeptaný, vynervovaný a argumenty své man-
želky ubitý král se nakonec podvolil, a to i přes usilovné snahy jeho věrného ministra. Přes
jeho veškerou podporu úplně psychicky zkolaboval a rozhodl se před vyhrožováním jezuitů
couvnout a papeže uposlechnout.

15.10 Diplomacie jezuitů

A tak edikt z roku 1598 nakonec nebyl důsledně proveden a v roce 1603 jej král navzdory
parlamentu odvolal. Aquaviva, generál jezuitů, byl při svých manévrech velmi chytrý. Krále
Jindřicha IV. přivedl k přesvědčení, že jezuitský řád, znovu ve Francii ustanovený, bude věr-
ně sloužit národním zájmům.

Jak jen mohl Jindřich uvěřit, že tito fanatičtí Římané budou skutečně uznávat Nantský
edikt, který vymezoval práva protestantů ve Francii? A co je ještě horšího, jak mohl důvěřivě
předpokládat, že jezuité budou podporovat jeho plány proti Španělsku a proti císaři?

Jezuité dostali povolení usadit se ve třinácti největších městech, jako je Lyon, Dijon, Tou-
louse apod. a vystavět si zde své koleje. Přítomnost jezuitů ve Francii však byla vlivem věr-
ného ministra Sully přeci jenom znovu svázána podmínkami téměř stejnými jako v roce 1561.
Parlament toto povolení ratifikoval až 12. ledna 1604, protože se napřed snažil krále od toho-
to povolení odvrátit. Jindřich se ovšem obával, že jezuité splní své hrozby a tak musel naopak
přesvědčit parlament, že působení jezuitů není škodlivé. Král tak přitom vlastně popřel
všechny předchozí události, to je i mnoho uskutečněných a nezdařených atentátů na svoji
osobu. Sám se ze strachu postavil proti sobě a proti své zemi, proti své vládě, proti svobodě a
proti právům své země.

Další skutečností je to, že důvěřivý Jindřich IV. si za svého zpovědníka a vychovatele zvo-
lil jednoho z nejvýznačnějších členů tovaryšstva, otce Cottona. (Jeho odpůrci říkali, že měl v

uších “bavlnu” - anglicky “cotton”). Tento jezuita byl jedním z nejvychytralejších jezuitů, jakého kdy řád vlastnil. Dvorní diplomacii ovládal s neuvěřitelnou zručností a předvídavostí.

Jezuité si krále prostřednictvím tohoto jezuitu zcela zavázali a ten jim povoloval legálně porušovat jednu podmínku za druhou. Takže z podmínek se stal nakonec jen cár papíru bez jakékoliv moci. Jezuité zakládali kolej za kolejí, zabírali univerzity, zakládali fakulty, pronikali do všech škol a postupně zabírali majetek a práva duchovních, podvodně si přivlastňovali majetky šlechty a zcela legálně kradli, kde se dalo.

Jezuité se snažili smazat i veškeré památky na své dřívější působení ve Francii. Tlačili krále, aby jeho jménem byl zrušen onen vysoký potupný jehlan u rodného domu jezuitu Chateau a aby byly spáleny všechny písemné památky na předchozí řádění a kralovraždy jezuitských atentátníků, všechny archivní materiály a všechny usvědčující soudní spisy.

Nic nepomohl odpor lidu, odpor parlamentu, protesty vlády i samotného ministra Sullyho. Ten jim překazil mnoho tajných akcí, při nichž měli jezuité získat majetek a dědičná práva ve mnoha městech. Sully jim stále šlapal na paty a byl jako ostříž. Neustále sledoval pohyb královského majetku a prostřednictvím svých věrných náměstků i pohyb majetku mnoha měst Francie.

To pochopitelně nemohlo skončit jinak, než snahou jezuitů odstranit a zlikvidovat ministra Sullyho. Zpovědník Cotton králi namlouval, že proti Jindřichovi připravuje Sully povstání a že si tajně dopisuje s královými nepřáteli. Tvrdil, že se našlo mnoho dopisů, ve kterých Sully krále očerňoval a štvál proti němu.

I přes všechny Cottonovy snahy si však král ministra Sullyho velice vážil a nevěřil našepťávání svého zpovědníka. Ale nakonec bylo těch obvinění proti Sullymu tolik, že král na Sullyho žádal vysvětlení. Ten chápal, oč běží a naopak požádal krále o jasné důkazy, že skutečně štvavé listiny proti králi píše. Král pak Cottona několikrát požádal, aby mu přinesl listiny jako důkaz. Ten se však neustále vymlouval, a tak se král utvrdil v tom, že mu Cotton lže a že se jezuité chtějí ministra zbavit. Pochopil, že to navíc chtějí provést tak, aby to vypadalo, jako že si to ve skutečnosti přeje sám král.

15.11 Zavraždění Jindřicha IV.

Roku 1606 jezuité dostali od krále povolení obývat Paříž a nastěhovat se zpátky do své původní clermontské koleje. I přes zákaz zvláštních podmínek pro Paříž začali jezuité v Paříži stavět a zabírat školy, ve kterých pak učili šlechtickou mládež. Správci těchto škol byli většinou světštní pařížští učitelé. Ti však s jezuitou sympatizovali, a tak jejich prostřednictvím postupně ovládli téměř celou soustavu pařížských škol. Král roku 1609 vydal jezuitům zároveň povolení učit bohosloví na clermontské koleji. Snahou jezuitů bylo úplně odstranit národní symbol akademické Francie - Sorbonnu starodávné teologické fakulty na pařížské univerzitě.

Proti těmto snahám se postavila nejen Sorbonna, ale i všechny ostatní univerzity, které nebyly ještě v tajném područí jezuitů. Král se však jezuitů silně obával. Proto novým žádostem Sorbonny o vystěhování jezuitů z Francie a o zrušení jejich řádu již nevyhověl. Navíc usiloval, aby jeho zájmy už nebyly s protestantskou vírou dále spojovány.

Přesto však zůstávali jezuité i nadále jeho nepřáteli. Všemi způsoby se také snažili zmařit i jeho politiku, ve které král Jindřich zabraňoval rozšiřování španělské moci.

Celý francouzský dvůr a všechno, co se ve Francii odehrávalo, bylo tajně ovládáno španělskými jezuity, kteří byli ve Španělsku většinou ve funkcích vysoce postavených šlechticů. Prostřednictvím francouzského jezuitského řádu pak ovládali celou královu politiku, aniž to král nějak zpozoroval. Tito španělští jezuité už také dávno rozhodli o tom, že tento král Francie musí být odstraněn.

Proto 14. května (jiní píší 16.května) 1610, v předvečer svého tažení proti Rakousku, zavraždil Jindřicha IV. jezuita František Ravallac (jiní píší Ravellak). Přiznal se, že byl inspi-

rován spisy otce Mariana a Suareze. Oba dva jezuité prohlásili vraždy kacířských “tyranů” nebo těch, kteří nebyli dostatečně oddaní papežským zájmům, za vysoce morální činy. Vévo-
da z Epernonu, který králi předložil ke čtení dopis, zatímco vrah již čekal na vhodný okamžik, byl neblaze proslulým přítelem jezuitů a historik Michelet dokazuje, že jezuité o všem věděli. *“Ravaillac se ve skutečnosti svému jezuitskému zpovědníkovi Aubignymu přiznal až těsně před vraždou. Když později soud tohoto jezuitského kněze vyslyšel, odpověděl pouze to, že Bůh mu dal dar okamžitě zapomenout všechno, co při zpovědi slyšel.”* (**R. Fulop-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, str. 113**)

Pokrytecký zpovědník byl propuštěn a atentátník byl roztrhán koňmi. Před popravou, jak píše Bílek, byl vyveden na náměstí, kde ho jednohlasně proklínal tisícový dav prostých lidí. Ravaillac plakal a zvolal: *“Kdybych býval věděl, jak tento lid svého krále miluje, nikdy bych se tak ohavného činu nedopustil. Z celého svého srdce ho lituji. Ale vždycky mi říkali - a já blázen, že jsem tomu věřil - že zavražděním krále, krutého despotu, způsobím lidem velikou radost a nesmírné potěšení a že mě za to bude tento lid věčně žehnat.”*

Parlament, přesvědčený, že Ravaillac byl pouhým nástrojem tovaryšstva, katovi přikázal spálit Marianovu knihu.

*“Náhodou tu byl opět Aquaviva. Znovu to tento veliký generál dobře zosnoval. Co nejprís-
něji odsoudil uzákonění tyranovraždy. Tovaryšstvo vždy mělo spisovatele, kteří v tichu svého
bádání vykládali učení ve vsí jeho “pocitivosti”. Vždy mělo ale také svoje velké politiky, kteří,
když to bylo nutné, dovedli nasadit tu správnou masku.”* (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 95**)

15.12 Ludvík XIII.

Nástupcem Jindřicha IV. se stal nezletilý syn, Ludvík XIII., za jehož nezletilosti (1610-1617) vládla ve Francii jeho matka, nesmírně pověřivá, rozhazovačná a marnivá Marie Medicejská, nazývaná *Přítelkyně jezuitů*. Za její vlády nabyli jezuité v zemi takové moci a takového vlivu, že museli ze dvora odejít všichni, kteří se jim nepoddali. Prvním byl pocho-
pitelně ministr Sully. Na slabé a jimi zcela ovládané panovnici si pak jezuité vymohli 20.
srpna 1610 majestátní listinu, kterou se jezuitskému řádu propůjčovalo právo učit na svých
kolejích nejen bohoslovectví, ale postupně i veškerou vědu, literaturu, ekonomii, podnikání,
kulturu a nakonec úplně všechny předměty. Tím zcela ovládli veškerou francouzskou mládež.

Univerzita poslala parlamentu opět protest žádající, aby parlament tento drzý a ostudný dokument neratifikoval. Parlament (nyní také nejvyšší soud královského dvora) nyní už plný jezuitů však listinu ratifikoval. Ale vlivem několika svobodných hlasů byly opět zakódovány podmínky. Ty se ovšem daly obejít tak snadno, že tam ani nemusely být.

Jezuité pak po celé Francii šířili proti parlamentu spisy, ve kterých se hanobila svoboda a mezinárodní práva jako nepřítelkyně papežského Říma. Tvrdili, že galikánská církev zlehčuje posvátnost Večeře Páně a že tato církev je proto rouhavá a kacířská. Parlament na to reagoval rozkazem spálení těchto listin a jezuitskému řádu uložil pokuty. Ale ten si jich již nevšímal, neboť celý dvůr byl ovládán jezuitskými stvůrami a panovnice už byla plně v jejich moci.

Roku 1614 se konal francouzský sněm, na kterém svobodní šlechtici, měšťané, konšelé, úředníci, představitelé univerzit a galikánští biskupové žádaly, aby se všichni postavili proti rozšiřování jezuitů po Francii, proti jejich učení o svrchovanosti papeže. Požadovaly, aby se stal král zcela nezávislým na jakékoliv duchovní a světské moci jakékoliv církve a aby nepodléhal žádnému jinému panovníkovi, a to ani přímo, ani nepřímo.

Požadavek byl zavržen. Následkem toho se univerzita pustila do boje proti jezuitskému řádu. Velmi důkladně vypracovala protokol o jeho zhoubném vlivu na stát a politiku. Proti tomuto spisu se postavil i římský dvůr a nejobratnější jezuitští dějepisci se snažili celý spis vyvrátit do základů. Navíc byli tak drzí, že se ani nestyděli požadovat, aby se Sorbonna s je-

zuitskou clermontskou kolejí spojila. Dokazovali, že jedině tak se Sorbonna stane věhlasnou po celém světě.

I přes všechny dlouhý a tvrdý odpor univerzity si nakonec jezuité roku 1618 přeci jen vymohli královské povolení, kterým se udělilo oficiální právo jezuitům veřejně vyučovat všem vědám. A tak se jezuité zbavili postupně všech podmínek z roku 1604. Postupně ovládli nejen celý královský a soudní dvůr, ale i celou Paříž a nakonec i celou Francii, kde dosáhli stejného vlivu jako ve Španělsku, v Itálii, v Rakousku nebo v Německu.

15.13 Jezuitské štvání proti hugenotům

Díky otci Cottonovi, který vzal situaci do svých rukou, vyšlo Tovaryšstvo Ježíšovo z této bouře nezraněno. Jeho bohatství, počet institucí a počet jeho příznivců rychle rostly. Když ale přišel na trůn Ludvík XIII. (1617-1643) a kardinál Richelieu převzal státní záležitosti, došlo k ostrému střetu v rozhodování. Kardinál nesl, aby jeho politice někdo oponoval. Jezuita Caussin, zpovědník krále, si to mohl vyzkoušet na vlastní kůži, když byl na Richelieuův příkaz uvězněn jako státní zločinec v Rennes. Tento čin měl své důsledky. Aby se ve Francii jezuitský řád udržel, šel tak daleko, že s obávaným ministrem začal kolaborovat.

H. Boehmer o tom píše: *“Ukázalo se, že nejlepší politikou v konfliktech mezi národními a církevními zájmy je nebrat ohled na církev, jak to vždy francouzská vláda dělávala, a to již od dob Filipa le Bel.”* (H. Boehmer, *Les Jesuites*, str. 100)

V každém případě považovali jezuité dobu vlády Ludvíka XIII. za nejprůhodnější k úplnému vyhlazení protestantského náboženství v celé Francii. Zpovědníkem krále Ludvíka se stal jezuita Arnoux a ten postupně ovládl do všech detailů jeho svědomí, jeho vůli, jeho ducha a myšlení. Král byl pak ze strany jezuitů veřejně vyzván k vyhlazení hugenotů.

Zvláště štváli jezuité proti bearské krajině, kde bylo protestantům zvláštním výnosem Jindřicha IV. z roku 1581 povoleno dokonce stavět i vlastní kostely a přivlastnit si kostely, které byly předtím katolické. Jezuita Arnoux krále přesvědčil, že není povinen respektovat výnosy svého otce a že si může udělat své vlastní. Na základě toho bylo do této krajiny královským příkazem nařízeno zavedení katolického náboženství a všechny stavby se měly předat katolickému duchovenstvu.

Ale bearský stavovský sněm ve městě Pau odepřel přijetí tohoto nařízení, protože směřovalo k úplné likvidaci všech náboženských a politických práv této země.

Proto král Ludvík XIII., podněcován kardinálem de Richelieuem a jezuitou Arnouxem v tom smyslu, že si hugenoté chtějí vytvořit samostatný stát Bearnsko, vtrhl do této krajiny, celou ji zničil, její obyvatele z velké části v několika bitvách vyvraždil a roku 1620 toto knížetství připojil k Francii. S ní byla země doposud svázána jen osobní smlouvou na podkladě svobody a respektování Jindřichova ediktu.

Následkem toho se hugenoté po celé Francii spojili a v pevnosti La Rochelle sepsali své stížnosti proti útlaku protestantů. Králi jí předložili 2. ledna 1621. Stížnost protestantů byla se vši arogancí, zpupností a pýchou doslova smetena ze stolu. Tím vypuklo protestantské povstání, které přerostlo do mnoholeté francouzské občanské a náboženské války. Ta byla zastavena až roku 1629, kdy došlo k uzavření míru v Nimesu. Tímto smírem byla protestantům vrácena náboženská svoboda, ale jejich politická samostatnost byla navždy ztracena.

O tom, že v tomto krvavém divadle měli jezuité hlavní podíl a hlavní vinu není pochyb. Jasně to dokazuje i stížnost a obrana protestantů z roku 1621. V ní je podrobný výčet jezuitských praktik, kterých se jezuité dopouštěli proto, aby co nejvíce poštváli celou Francii proti hugenotům. I sám kardinál Richelieu, kterému hlavně záleželo na politickém pokoření hugenotů byl veden jezuitou P.J. Leclercem du Tremblai, od něhož přijímal neustále rady a s ním procházel *Duchovní cvičení*. Byl jeho nejvěrnějším přítelem a jedinou pomocí ve všech stát-

ních, politických a náboženských záležitostech. Kardinál ač sám tajným jezuitou, nutně stále potřeboval jeho usměrňování a jeho pomoc, jak píše kardinál ve svých pamětech.

Tento kardinál, který vládl jako všemohoucí ministr po 18 let (1624-1642) řídil osudy Francie tak, že jeho neustálým tlakem strana hugenotů úplně zeslábla, takže nakonec nemohla dosáhnout žádného veřejného postavení a ani opodstatnění ke své existenci. Mír v Nimesu sice zaručoval náboženskou svobodu, ale ve skutečnosti samostatnost protestantů zcela podkopával. Kardinál také silně podporoval jezuitské misie po celé Francii. A tak přivedl různými prostředky mnoho protestantů ke katolické víře.

15.14 Ludvík VXIV. - jezuitský král

Nástup Ludvíka XIV. (1643-1715) vyznačil začátek největší prosperity jezuitského řádu. Nástupcem kardinála de Richelieu se stal kardinál Mazarina (1643-1661), slepý nástroj jezuitů, kterým byl plně oddán. Skrze něho a skrze své tajné agenty štváli jezuité neustále proti hugenotům. Mazarina podnítily k mnohým krutostem, které pak na hugenotech páchal. Poštvali také krále, aby hugenoty úplně zlikvidoval jako nebezpečnou skupinu usilující o získání moci a o zabití samotného krále. Své agenty posílali jezuité do měst, aby jejich úředníky štváli proti protestantům a sami proti nim vedli válku z kazatelen jezuitských a katolických kostelů.

A tak roku 1663 dosáhli jezuité vydání královské vyhlášky, kterými byla ustanovení Nantského ediktu na dva tahy perem úplně znegována. Místo toho vyšel jezuitsko-královský výnos, kterým se dovolovalo odebírat protestantským rodičům děti a dávat je do klášterů na katolickou převýchovu. Co pak následovalo bylo strašné. Po celé zemi plakalo miliony matek a otců nad ukradenými dětmi uvězněnými do klášterů. Ve skutečnosti to byly koncentrační tábory smrti, neboť když se děti nechtěly katolickému duchu podvolit, byly bez milosti umučeny. A ty, co přežily, již nikdy své rodiče neuviděly.

Po celé zemi také děti udávaly soudům své rodiče pro jejich protestantskou víru. Ti pak byli vězněni, mučeni, mrzačeni a pokutováni k povinnému vysokému stravnému cizích katolických dětí v kláštorech. O tom, že se na děti, a to již velmi malé, vedly psychologické a psychické nátlaky a že se s nimi při soudních procesech manipulovalo tak, aby své rodiče označily jako protestanty, není ani pochyb. A děti, aniž by si uvědomovaly, co je čeká, když své rodiče označí za kacíře, pak byly bez sebemenšího slitování uvrženy do klášterních koncentračních táborů na převýchovu. Z takovýchto soudních jednání stále ještě existují archivní doklady.

Roku 1666 bylo vydáno ještě přísnější ustanovení o úplné likvidaci reformační víry, zákaz tisku a zavedení cenzury na reformační literaturu. Byl vydán úplný zákaz všech reformačních bohoslužeb, protestantských pohřbů, svateb apod.

Marná byla jakákoliv stížnost protestantů, jakýkoliv protest univerzity, že je ve skutečnosti všechno pouze jezuitský tah proti Nantskému ediktu a proti svobodě obyvatelstva v celé Francii.

Roku 1680 na naléhání svého jezuitského zpovědníka vydal král ještě krutější předpisy. Vydal zákaz pomáhat v protestantských rodinách při porodu, aby pomřelo co nejvíce protestantských dětí. Bylo nařízeno křtít pouze katolickým způsobem, ale děti protestantů, pokud by porod přežily, se nikdy nesměly pokřtít. Všechny hugenotské chrámy byly s definitivní platností úplně zavřeny. Jejich bohoslužby a stejně tak i svatby byly znovu zakázány.

15.15 Úpadek Francie

Francie pustla a začala upadat do mravního bahna. Jezuitští zpovědníci využívali mezi obyčejnými lidmi i na samotném na královském dvoře a také u krále, který byl spíše vyzna-

vačem žen než církve, *uvolněnost a toleranci k hříchům*. Této vychytralé mírnosti a shovívavosti k hříchům používali k tomu, aby přilákali hříšníky, kteří neměli žádné výčitky svědomí a konali všechno bez zábran.

Ani jeho Veličenstvo nemělo pomyšlení na to, aby odsuzovalo své milostné plotky. Jeho jezuitský zpovědník si dával dobrý pozor na to, aby se o nich ani nezmiňoval, i když se jednalo o očividné cizoložství. Celá královská rodina měla proto brzy výhradně jezuitské zpovědníky. A tak jejich vliv narůstal ve vyšší společnosti čím dál tím víc.

Pařížští spisovatelé ve svých dílech zaútočili na pokleslou morálku známých jezuitů, kteří vše chytrácky překrucují, ale nebylo to nic platné. I sám Pascal se zastal jansenismu (reformního hnutí v katolické církvi, které podnítil holandský kněz Jansen) a zapojil se do velikého teologického sporu své doby, ale marně. Ve svých *Provinčních listech (dopisech)* sice vydal jezuitu věčnému posměchu, ale to bylo všechno. Bezpečné místo u dvora jim zajistilo vítězství v každém sporu.

Ale jezuitský řád měl pro Řím získat další vítězství, jehož důsledky vedly jasně proti národním zájmům. Není třeba připomínat, že jezuité přijali náboženský mír, který byl zajištěn Nantským ediktem jen velmi neochotně, a že dál pokračovali v tajné válce proti francouzským protestantům. Jak Ludvík XIV. stárnul, přikláněl se pod vlivem Madam de Maintenon a pod vlivem svého zpovědníka, otce Lachaise, k slepému fanatismu. Sám se stal jezuitou, a to dokonce čtvrtého, profesorského slibu, který slavnostně a veřejně složil do rukou jezuitského kardinála Rohana.

15.16 Další pronásledování protestantů

V roce 1681 kardinál a Madam de Maintenon přemluvili krále k tomu, aby znovu začal pronásledovat protestanty mečem a ohněm. Jezuité pak na základě dalších králových výnosů pronikali s pluky vojska do všech protestantských krajin. Tam páchali na protestantech takové ukrutnosti a násilí, že i samotným otrlým vojákům vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Zvěrstva z Bartolomějské noci se znovu a znovu opakovala. Ve mnohých vesnicích to vypadalo jako na hotových jatkách. Krev, maso, vnitřnosti a mozek těch, kteří si reformační víry cenili více než svých životů se valily korytem potoků, strouhami a příkopy proudem. Akce řídil vojenský ministr, markýz Louvois, syn králova osobního kancléře, velikého přítele králova jezuitského zpovědníka a přítel královy milenky Madam de Maintenon.

Tato zvěrstva hugenoty znovu sjednotila po celé Francii. Vypuklo další povstání proti králi, proti jezuitům, proti vojsku a proti vládě. Na obou stranách došlo k velikým ztrátám, ale výsledek bojů byl nerozhodný. Převahu nakonec získali projezuitské složky a hugenoté byli nuceni hromadně Francii opouštět.

15.17 Odvolání Nantského ediktu

Když se zjistilo, že protestantismus nejde vymýtit ani ohněm, ani mučidly, ani mečem, rozhodl se král na naléhání svých jezuitských rádců a svého zpovědníka s hugenoty skoncovat. Dne 17. října 1685 podepsal *Odvolání Nantského ediktu*, který vešel znovu v platnost 22. října 1685 (na žádost francouzských kantonů), čímž bylo ustanoveno, že lidé, kteří odmítnou přijmout katolické náboženství, budou postaveni mimo zákon. Brzy nato, aby se přestupy k církvi urychlily, začala znovu známá „dragonáda“, neboli násilné provádění protireformace v 17. stol. s pomocí vojska, zvl. dragounů, a to ohněm a řetězy na galeje. Toto zlověstné jméno potom patřilo ke všem dalším pokusům nutit protestanty k přestupu na katolicismus.

Zatímco fanatici jásali, protestanté davově opouštěli království. Král dal hlídat všechny hranice, lodím bylo nařízeno, že pod pokutou a pod trestem smrti nesmí vzít na palubu žád-

ného utečence. Nikdo hugenotům nesměl pomáhat. Jejich majetek okamžitě propadal celou polovinou udavačům, kteří je udávali jezuitům, pokud se prozradilo, že mají v úmyslu utéci.

Ale i přes všechna tato opatření uteklo z Francie podle maršála Vaubana přes půl milionů obyvatel. To Francii přineslo ztrátu 60 miliónů franků. Řemeslníci, obchodníci, loďaři, zruční umělci odešli do jiných zemí (Anglie, Holandska, Dánska, severního Německa). Tam odnesli s sebou i své schopnosti a svou dovednost. Jenom z námořní elity odešlo na 20 tisíc mužů, kteří posílili loďstva všech zemí, které je přijaly. Takové byly výsledky řádění jezuitských nestvůr.

17. říjen 1685 byl dnem vítězství jezuitů. Byl konečnou odměnou za válku, která bez přestávky trvala 125 let. Ztráty za jezuitské vítězství však platil stát.

“Těživými hmotnými důsledky jejich vítězství bylo vylištění a snížení národní prosperity, za nimiž následovalo duchovní zbídačení, které se nedalo vyléčit ani tou nejlepším jezuitskou školou. Kolik Francie utrpěla, tolik museli jezuité pak zaplatit o něco později, a to velmi drazce.” (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 103)

15.18 Poslední rozkazy tyranosaura

A jakoby toho nebylo dost vydal král 20. dubna 1686 další nařízení, kterým přikazoval, aby se katolické mše účastnili i všichni nemocní lidé bez rozdílu. Pokud by se ke mši nedostavili, měli být prohlášeni za protestanty a odvezeni na galeje. Jejich děti měly být dány do klášterů na katolickou převýchovu. Pokud by nemocný zemřel, měl být jako protestant vyvečen na hnojiště nebo smetiště a nesměl být pohřben. Pokud v zemi ještě zůstali protestanté, museli všechny své děti povinně odevzdat do kláštera na převýchovu.

Ale i přes toto všechno řádění jezuitských příšer včetně krále zůstalo v zemi ještě přes půl milionu protestantů, kteří nesklonili svá kolena před režimem.

Když jezuité viděli, že se násilím nic nevyřeší, rozhodli se změnit taktiku. Roku 1698 vydali skrze svého krále edikt, kterým se reformační víra definitivně zakazovala jako protistátní. Naštěstí se však už nesmělo používat žádného násilí.

Ovšem vlivem setrvačnosti lidského myšlení byl tento edikt porušován, a to až do začátku 18. století. Proto roku 1702 vypuklo v Sevenském pohoří, kde se páchala zvěrstva dál, mohutné povstání protestantů. Ti začali vojsku a katolickému obyvatelstvu vracet všechno to, co jim předtím způsobili. Vypukla nová válka, ve které však bylo nakonec popraveno nebo na popravišti umučeno na deset tisíc protestantů. Bylo zničeno na 436 vesnic, ale nepřátelé Francie se z bídy a utrpení obyvatel nesmírně radovali.

Nový králův zpovědník, jezuita Tellier, vymohl roku 1715 na králi nové pronásledování hugenotů. Ale král naštěstí 1. září 1715 zemřel. Tím bylo dílo tohoto nejohavnějšího jezuitského královského tyranosaura, této nestvůrné krvelačné obludy přerušeno. Ovšem dodnes uctívají jezuité svého otroka jako *nejvěrnějšího syna řádu*, jako *bohumilého*, *ctného* a jako *plného světla*.

Než nastoupil na trůn Ludvík XV., vládl v době jeho nezletilosti vévoda z Orleansu, který jezuitu, zvláště nenáviděného Telliera, z královského a soudního dvora vypověděl. Přesto však zůstal katolickým panovníkem a v katolickém směru pokračovala i vláda Ludvíka XV. Jezuitskému řádu však nový panovník už naštěstí nepřál.

Základy jezuitského řádu ve Francii byly podkopány také samotným sporem mezi jansenisty a jezuitu, ve kterém se pravá povaha jezuitů zvýraznila ještě víc. Mnohým upřímným katolíkům byly tímto vleklým sporem otevřeny oči.

Během následujícího století synové Ignáce Loyoly viděli, že nejenom Francie, ale i všechny ostatní evropské země ze svého středu jezuitu odvrhují - to však bylo jen na chvíli. Tito fanatičtí janičáři papežství při sledování svého neuskutečnitelného snu nepřestali hromadit zkázu za zkázou ani v následujících stoletích.

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 4

JEZUITÉ V EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI 18. AŽ 20. STOLETÍ

Období působení jezuitského řádu v 18. až 20. století v některých evropských státech

19. Právě jezuitské náboženství (249), 20. Morálka jezuitů (261), 21. Útlum tovaryšstva (275), 22. Jezuité a první francouzská revoluce (291), 23. Nová expanze jezuitů po francouzské revoluci (303), 24. Znovuzrození tovaryšstva a nové misie (321), 25. Jezuité v Anglii a další světový podvod (327), 26. Jezuité a Abraham Lincoln (337), 27. Druhá Říše a Fallouxův zákon - válka roku 1870 (347), 28. Jezuité v Římě a Syllabus (351), 29. Jezuité ve Francii od roku 1870 do roku 1885 (357), 30. Jezuité, generál Boulanger a aféra Dreyfus (363), 31. Roky před válkou - 1900 - 1914 (375)

1998

SVAZEK 4

JEZUITÉ V EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI 18. AŽ 20. STOLETÍ

Kapitola 19

Pravé jezuitské náboženství

19.1 *Mysticismus v náboženství jezuitů*

Pedagogická metoda tovaryšstva,” napsal R.P. Charmot, S.J., “se skládá především z toho, že žáci jsou zahrnuti obrovským systémem modliteb ...”

Dále Charmot alibisticky cituje jezuitu, otce Tacchiniho: “*Nechť je duch svatý naplní tak, jako se plní alabastrové nádoby parfémem. Nechť je pronikne natolik, že během času budou schopni vdechovat více a více nebeské a Kristovy vůně!*”

Také otec Gandier k tomu přidává: “*Nezapomeňme, že výchova, jak ji chápe tovaryšstvo, je službou, která se co nejvíce podobá službě andělů.*” (F. Charmot: *La Pedagogie des Jesuites*; str. 413, 415)

Dále citujme opět otce Charmota: “*Nedělejme si starosti s tím, kde a jak se do výchovy dostává mysticismus! ... Není to konáno systémem nebo nějakou umělou metodou, ale infiltrací, »endosmózou«. Duše dětí jsou jím napuštěny proto, protože jsou v těsném kontaktu se svými mistry, kteří jsou mysticismem doslova prosyceni.*” (F. Charmot: *La Pedagogie des Jesuites*; str. 413, 415, 417)

Co je cílem jezuitského profesora? “*Svým vyučováním se snaží vytvořit ne inteligentní křesťanskou elitu, ale elitní křesťany.*” (F. Charmot: *La Pedagogie des Jesuites*; str. 417, 442, 493)

Těchto několik citátů nám hodně napovídá. Bezduché zotročení a spojení s mysticismem. To je zásada ve výchově nových jezuitů. To je cíl jezuitských vychovatelů zabalený do vznešených slov o službě “andělů”, o “modlitbách”, o nebeské “vůni” apod.

Komu však jezuité ve skutečnosti slouží? Ke komu se modlí a jakou vůni doopravdy vdechují? Z toho, co jsme již poznali můžeme usoudit, že to sotva bude mít co společného se skutečnými křesťanskými ideály pravého, biblického Ježíše Krista. V předchozích svazcích této knihy je ze zákulisí tovaryšstva již mnoho odhaleno a ještě mnoho tajného odhaleno bude.

19.2 Panna Marie - centrální bod jezuitů

Podívejme se nyní, jakým způsobem jezuité formují tyto „elitní křesťany“. Sledujme, jaký druh mysticismu se „dostává“ (přesněji je naočkován) do učitelů a jak se „infiltruje“ neboli „pumpuje“ do dětí, které jsou podřízeny jejich výchovnému systému.

Předně zde nacházíme - a to je pro jezuitský řád charakteristické - **Pannu Marii**.

“Loyola pokládal Pannu ve svém životě za nejdůležitější ze všeho. Uctívání Marie bylo východiskem pro jeho náboženské obřady a předal je celému řádu. Rozvinulo se natolik, že se často říkalo, a mělo to svůj důvod a své opodstatnění, že teprve toto je to pravé jezuitské náboženství.” (J. Huber: Les Jesuites, str. 98-99) To nenapsal protestant, ale J. Huber, jezuitský profesor katolické teologie!

Sám Loyola byl stoprocentně přesvědčen, že Panna Marie ho inspirovala, když sepisoval svá *Duchovní cvičení*. Jeden jezuita měl vidění, jak Marie přikrývá tovaryšstvo svým pláštěm na znamení své zvláštní ochrany. Další jezuita, Rodrigue de Gois, byl natolik okouzlen její nevyslovitelnou krásou, že byl viděn, jak se vznáší ve vzduchu. Jeden řádový nováček, který zemřel v roce 1581 v Římě, zažil podporu Panny ve svém boji proti ďábelským pokušením. Aby ho posílila, dala mu čas od času ochutnat skutečnou krev svého Syna a umožnila mu „útěchu na svých prsou“. (J. Huber: Les Jesuites, str. 98-99)

19.3 Kult jezuitů - uctívání Panny Marie

Kult uctívání Panny Marie najdeme už v noviciátu. Mezi povinnou jezuitskou literaturou jsou kromě jiného i životopisy tří svatých, kteří byli uctíváním Marie tak prosyceni, že se stali vzorem dalším novicům až do dnešní doby. Jejich fanatický přístup k noviciátní praxi a způsob uctívání Panny Marie je nakonec vynesl do „věčné slávy svatých“.

Tyto životopisy museli novicové číst stále dokola, znát je z paměti a co nejvíce se světcům v jejich prožitcích podobat. Exjezuitský kněz A. Tondi k nim píše:

“Vyvolení světců noviciátu byli tři jezuité: Stanislav Kostka, který zemřel jako novic, nedožív se osmnáctého roku svého věku, Jan Berchmans, který zemřel během studií, ve věku dvaadvaceti let a Alois Gonzaga, třiadvacetiletý, který rovněž zemřel před vysvěcením na kněze.

“Stanislav Kostka se narodil 28. října 1550 v Rostkowě, ve vévodství mazurském, a zemřel v Římě, po necelých deseti měsících noviciátu, 15. srpna 1568. ... Jan Berchmans, narozený 13. března 1599 v Diestu ve Flandrech, vstoupil do tovaryšstva 24. září 1616 v Malines; zemřel 13. srpna 1621. ... Alois Gonzaga pocházel z královské rodiny a narodil se 9. března 1568 v Castiglione v Itálii. Do jezuitského řádu vstoupil 25. listopadu 1585 a zemřel 21. června 1591 ...” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.174-175, 179-180)

Berchmans zemřel za necelých pět let noviciátu, Gonzaga za necelé tři roky a Kostka dokonce už za necelých deset měsíců noviciátní praxe. Chování těchto „svatých“ v noviciátu může mnohým, kteří nechápou skutečné noviciátní zákulisí posloužit jako odstrašující příklad. Všimněte si, jakou kladli tito „svatí“ důležitost kultu uctívání Panny Marie.

O Janu Berchmansovi vypráví jezuita Virgilio Cepari v díle: **Život blahoslaveného Jana Berchmanse z Tovaryšstva Ježíšova, vyd. Prato, 1882**, který ho osobně znal. Popisuje ho jako chlapce milujícího nade všechno mše, které si i sám sobě sloužil a dále píše:

»Často ho domácí přistihli, že se po půlnoci modlívá, kleče holými koleny na zemi a leckdy po modlitbách usínal na holé podlaze.« (str.40)

»Bděl nad sebou tak přísně, že v takovém místě a v takové poloze, v jaké ulehl zvečera do postele, probouzel se i ráno, aniž se jen o poznání pohnul, a to ani mrazem, ani horkem. A tak si počínal, dokud žil.« (str.59)

»Před ulehnutím rozdělával různé části svého lůžka různým světcům, svým ochráncům a přímělcům a mezi ně umísťoval do nohou lůžka ukřižovaného Krista, aby, probudiv se zrána, mohl ho ihned uctívat a líbat mu nohy.« (str.59)

»Každého večera, když uléhal ..., brával si zbožný jinoch knížku pravidel a pro svou zbožnost si ji kladl na podušku a máje tuto knihu pod hlavou, spal spokojeně a klidně. A když umíral, dal si přinést knihu pravidel a chtěl zemřít, drže ji v rukou.« (str.100)

»Na konci modlení měl ve zvyku líbat vášnivě a často obraz nejsvětější Panny s jezulátkem, který měl pověšený na stěně, a to činíval desítkrát nebo dvanáctkrát za sebou s radostnou a usměvavou tváří.« (str.171)

»Když v době odpočinku pobýval s některým druhem, oddaným Panně, těšil se z toho, kdo dokáže dát více a krásnějších pojmenování neblahoslavenější Panně. S radostí pronášel ta nejkrásnější. A když ostatní umlkali, nevědouce již, co říci, říkal další a další, a měl jich tolik, že by mu spíše došel čas než jména.« (178)

»V posledním roce svého života učinil tento slib Panně: 'Já, Jan Berchmans, nejnehodnější syn Tovaryšstva Ježíšova, slibuji vám a vašemu synu, kterého uznávám přítomným v této nejvznešenější svátosti oltářní, že budu vždy, nerozhodne-li církev jinak, neustálým obráncem a stoupencem vašeho neposkvrněného početí. Na důkaz toho se podepisuji vlastní krví a přikládám jméno Ježíšovo, pečeť tovaryšstva. R. 1620. Jan Berchmans, I H S.' « (179-180)

»Pokud jde o tělesná pokání s dŮtkami a jinými nástroji mučení i dnes užívanými v tovaryšstvu, Jan prováděl kázeň (bičování) třikrát, ba čtyřikrát týdně a o některých hlavních svátcích nosíval roucho kajícíka.« (str.167)

»Při modlení nevnímal štípání a bodání blech a much.« (str.169) **(Alighiero Tondi: Jezuité, str.175-179)**

Aby bylo již brzy po přijetí nováčků do řádu dosaženo poslušnosti, a aby byl dán tím i dobrý předpoklad k přetvoření člověka v jezuitu, jsou nováčkové vychovávaní pod neustálým psychickým tlakem a pod takovým despotismem, že chlapi se slabší povahou a slabší tělesnou schránkou v noviciátu často těžce onemocní. Není výjimkou, že nakonec i zemřou. Tondi popisuje, jak novicové se slabší povahou například náhle a naprosto nečekaně propukali v pláč nebo naopak v šílený smích a chechot. Doznává, že nervová soustava noviců zažívá v noviciátu takových otřesů a takového náporu, že není žádnou vzácností, když se novic úplně nervově zhroutí. Tři mladí lidé na následky noviciátu zemřeli, ale dnes jsou za to řádem nazýváni svatými.

To vše se pochopitelně děje k "vyvýšení důstojnosti řádu a k oslavení Boha" nebo "ke slávě Boží". Tak to můžeme číst na každé stránce jezuitských spisů obhajujících řád tovaryšstva. Nervové vypětí, stres, strach, zoufalství, podlomené, častěji však úplně zničené zdraví, stesk po domově, po skutečných přátelích, po zdravém životě, po radosti a štěstí - to všechno má kompenzovat především uctívání Panny Marie. V jezuitském pojetí je léčitelkou, opatrovnící, přimlůvcem, orodovnicí, ochránkyní, matkou - prostě vším, čím jsou každému člověku jeho rodiče, rodina a jeho skuteční přátelé a čím je v biblickém pojetí věřícímu člověku samotný Ježíš Kristus.

19.4 Kult jezuitů v praxi

O Gonzagovi píše jezuita Cepari (**Život sv. Aloise Gonzagy, Einsiedelen, 1891**), že i jeho osobně znal. Od malička se věnoval jen oltářům nebo náboženským obrázkům s Pannou Marií. Při modlitbách neustále cítil její dotečky, a proto často plakal radostí. Slzami "bývalo promáčeno nejen hedvábné roucho, které nosil, ale i celý pokoj.(str.25)" Pro její ctnost a slávu si opásával na holé tělo jezdecké ostruhy, kterými se řezal pro její utrpení až do krve.

Kromě toho »se až do krve ukázněval nejméně třikrát týdně. Ba v posledních letech, která strávil v řeholi, se ukázněval každého dne a nakonec i třikrát za den a noc, a to opět až do krve.« (str.36)

»Jeho košile ukázali po ukáznění matce markýze. Byly celé zkrvavené.« (str.37)

»Vidávali ho ležet několik hodin před krucifixem s pažema tu rozpráženými, tu zase zkrí-

ženýma na prsou, s očima upřenýma na krucifix, plačícího tak hořce, že slychali venku jeho vzlyky a vzdechy. Poté jej velmi často vidávali, jak se uklidnil a choval se jakoby u vytržení klidně a bez hnutí, aniž mrkl okem, jako by byl socha.» (str.25)

»Když vystupoval po schodišti, měl ve zvyku odříkávat na každém stupni jedno 'zdravas'« (str.26)

»Jeho modlitby byly tak hojné, že domácí lidé říkali, že se zdálo, jako by chtěl mluvit se stěnami, poněvadž tak často poklekal hned v tom, hned v onom koutě domu.« (str.28)

»Vstával obvykle o půlnoci, aniž ho domácí lidé slyšeli a zatímco ostatní na lůžku odpočívali, poklekl ve tmě a v tom tichu noci na kolena uprostřed pokoje, pouze v košili, aniž se vůbec o něco opřel. ... Velká zima ho roztrásávala po celém těle. ... Nemohla se pro velkou slabost udržet již na kolenou a nechtě si ani sednout, ani se opřít, klesl tak v košili na holou a studenou podlahu, a leže tak na zemi, pokračoval ve svých rozjímáních.« (str.38-39)» (Alighiero Tondi: Jezuité, str.175-181)

19.5 Nejsladší odměna pro jezuitu

Není těžké rozpoznat v chování těchto tří mladých lidí stejné prvky, jaké se předtím vyskytly u zakladatele řádu Ignáce z Loyoly, když prodělával svou "očisťující" kúru od hříchů. V obou případech jde naprosto zjevně o ducha pověrčivosti, středověkého mysticismu a fanatismu dohromady.

Ústředím veškerého jezuitského náboženství se stala služba pro Pannu Marii. Zjevení Marie pak byla jezuitům vždy tou nejsladší odměnou. Vzpomeňme si, jak sám Ignác, když se rozhodl pro život mnicha, sloužil celou noc "čestnou" stráž před obrazem Marie a jak před jejím oltářem složil jako rytíř svou zbraň. Vzpomeňme si, jak přísahal, že bude otrokem bez svého rozumu, obhájcem a rytířem Marie a jak ona s Ježíškem v ruce navštěvovala Ignáce v jeskyni, kde s ním rozmlouvala. Vzpomeňme si, jak jí za to Ignác neustále zpíval chvalozpěvy.

I svůj řád Loyola zasvětil Panně Marii. Zformoval jej v den nanebevzetí Panny Marie v podzemní kapli montmartreského chrámu Notre-Dame, který je také zasvěcen Marii. Ta inspirovala Ignáce i při psaní *Duchovních cvičení*. V nich je druhý týden Marii přímo zasvěcen, neboť je exercitantovi nařízeno vylévat projevy vděčnosti a chvály, kdykoliv ji při cvičení ve druhém týdnu uvidí.

Na rozkaz Panny Marie jsou jezuité schopni se třeba i umučit k smrti, a to jakýmkoliv způsobem, jen aby se vyhlí "těžkému hříchu". Následkem těžkého hříchu je totiž odvedení do zaslouženého pekla. V obavě před střetem a kontaktem s netvorem ďáblem se však jezuité a novicové sami stávali netvory a zrůdami. A to nejen sami k sobě, ale i ke svým druhům a ke svému okolí vůbec. To je však přesně to, co i dnes jezuitský řád chce ve svém každém jezuitovi vypěstovat.

A. Tondi píše: "*Tímto odbočením o třech hlavních světcích noviciátu jsme se nevzdálili našemu tématu. Naopak, pronikli jsme do něho ještě hlouběji. Je totiž nutné vědět, jaké příklady a vzory doporučuje řád v knihách a představení svým »povzbuzováním.« Je skutečně třeba říci, že přizpůsobit vlastní život právě vyličenému životu svatých je totiž to samé, jako se zhroutit, zničit se, rozleptat svou mysl, rozmělnit svou vůli. A právě takový je cíl, kterého chce tovaryšstvo dosáhnout.*" (Alighiero Tondi: Jezuité, str.182)

O jak nevyrovnaný charakter jezuitů ve skutečnosti jde, ukazuje krátké zhodnocení charakteru Ignáce z Loyoly:

"Když se stal generálem tovaryšstva, jeho chování se nezměnilo. Tu je nadmíru prohnáný a tvrdý, tu zase prostoduchý a až k slzám srdečný. Odňali mu breviář, poněvadž zatímco při jeho čtení neustále po celé hodiny plakal, hluboce dojat Bohem, ztrácel zrak. Ohnivá koule sestoupila z nebes na jeho hlavu. Píše stanovy řádu - mezi nimi některá velmi prapodivná

jako například pravidla o skromnosti - a přitom vzlyká. Co si máme o tomto člověku myslet? ... Je to silný, zajímavý člověk. Mnoho jsem se k němu modlil. ... O jeho charakteru lze říci, že je směsicí světla a temna, záblesků velikosti, plánů skvělého organizátora a vojevůdce. Současně však i projevů rozháranosti” ... záchvatů psychostenie, extáze, vidění, blouznění, asketismu.

“... Zřejmý náboženský fanatismus mnohých zakladatelů řádu soustředil všechny jejich duševní síly do jednoho ohniska, jedním směrem. Dodával jim větší sílu v jejich činnosti a pomáhal dosáhnout nevšedních výsledků při provádění záměrů. I svatá Tereza d'Avila - která se zdála být ženou vyrovnanou a která založila několik klášterů - viděla, jak jí svatý duch poletuje nad hlavou, viděla blažené v nebesích, Krista atd. A musela zapudit d'ábla, který si jí sedl na knihu, když četla modlitby.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str.182, 181, 183-184)

19.6 Zjevování Panny Marie a postoj Bible

Řád s nadšením přijal učení Dunse Scota o neposkvrněném početí Panny Marie. Pius IX. z něho s úspěchem učinil v roce 1845 dogma.

Erasmus satiricky popisuje uctívání Marie ve své době. Satira se zakládá na tom, že ve čtvrtém století byla vymyšlena báje o Lorettově domě. Tento dům prý přinesli z Palestiny andělé. Jezuité tuto legendu uvítali a také ji i hájili. Jezuita Kanisius šel dokonce tak daleko, že vypracoval i dopisy od Marie a do Loretta začalo přitékat obrovské bohatství (podobně jako dnes do Lurd, do Fatimy apod ...)

A tisíce svedených lidí a katolíků slepě důvěřuje, že zjevená Marie je pravá. Že je to skutečná Marie z dob pozemského života Ježíše Krista. Ale jen jezuité, a to pouze nejvybranější, znají skutečné tajemství všech zjevení a všech duchovních projevů s touto bytostí. Jen oni ví, že je to strašlivý klam satanských andělů. Ti své nejtajnější jezuitské služebníky částečně poslouchají tak, jak to řád tovaryšstva právě potřebuje.

Jen tyto bytosti ví, že se vždy jedná o dohodu mezi nejvyššími a nejtajnějšími vybranými jezuity a samotným duchovním podsvětím. Vždy je domluveno, kdy, kde a jak se má Marie přesně zjevit a co má říci. Ani oficiální členové tovaryšstva, ani jejich vysocí oficiální představitelé řádu, ani katolíci, ani duchovní ostatních řádů, ani politici, státníci, vědci, umělci a další o tom nic neví. Přesto však pronikají informace o tom, že mnoho vzdělaných lidí dnes tajemství zjevení Marie tuší nebo dokonce chápe úplně.

Satanské kníže po dohodě se svými lidskými služebníky na sebe bere chimérickou podobu Marie přesně tak, jak to učinilo v případě vyvolávání ducha Samuela. Samuelův duch byl čarodějnicí vyvolán ze záhrobí, aby se ho Saul zeptal, jestli vyhraje válku s Filištinci či nikoliv (1. kniha Samuelova, 28. kapitola). Tam na sebe satanský anděl vzal podobu Samuela, a to tak přesně, že odpadlý Saul, který znal skutečného, živého Samuela osobně, si byl jist, že znovu vidí pravého Samuela.

Ale viděl pouze ďábelského ducha dokonale imitujícího Samuelovu podobu i hlas. Jeho “posmrtná” slova: “... zítra budeš ty i synové tvoji se mnou” (verš 19.) zřetelně bezbožnému Saulovi dokazují, s kým má tu čest. Kdyby se jednalo o pravého Samuela, pak nemohl sdílet stejný osud jako bezbožný a odpadlý Saul. A duchovní mocnost zla - satanské kníže - zde velmi dobře věděla, že Saul má svůj život již prohraný a že ho nečeká nic jiného než smrt. Proto zde říká pravdu, že zemře jako bezbožný odpadlík. Slova samotného satanského anděla prozrazují, že na tom bude Saul stejně jako tato satanská duchovní bytost přestrojená za Samuela.

V porovnání s Biblí není proto žádným tajemstvím, že ona Panna Marie je ve skutečnosti přestrojený ďábelský anděl, který hovoří jako “anděl světla” a bere na sebe podobu ženy zobrazené lidskou fantazií na různých obrazech. Podvod je to dokonalý a více než strašlivý, neboť jde ve skutečnosti o zjevení samotného duchovního podsvětí, kterému se římský katoli-

cismus klaní již od svého počátku, jak je to více rozebráno a zdokladováno v knize *Tajné dějiny katolických mystérií* od stejných autorů jako v této knize *Tajné dějiny jezuitů*.

19.7 Jezuitské modlářství

“Jezuité sehnali všechny možné ostatky Matky Boží. Při svém vstupu do chrámu sv. Michala v Mnichově nabídli k uctívání zaručeně pravé útržky Mariina závoje, několik chomáčů jejích vlasů a úlomky hřebenu. Zavedli zvláštní kult, posvěcený na uctívání těchto předmětů.

...

Toto uctívání degenerovalo na oplzlé a smyslné projevy, a to zvláště ve zpěvech věnovaných Panně od otce Jacquese Pontanuse. Básník neznal nic krásnějšího než Mariina prsa, nic sladšího než její mléko a nic rozkošnějšího než její břicho...” (Oeuvres completes: de Bucher, Mnichov, 1819, II., str. 477)

Takových citátů by mohlo být nekonečné množství. Ignác si přál, aby jeho učedníci měli “hmatatelnou” nebo přesněji smyslovou zbožnost, podobně jako ji měl on sám. A učedníkům se to očividně dařilo. Není divu, že měli takový úspěch u Guaranů v Paraguay. Tento erotický fetišismus jim dokonale vyhovoval. Otcové však zároveň vždycky pamatovali i na to, aby se to hodilo také “bílým”. Protože základem jejich učení je naprosté opovržení lidmi jako svobodnými lidskými bytostmi, byli pro ně “bílí” jako “rudí”. Se všemi se musí zacházet jako s dětmi.

Houževnatě dál propagují tohoto ducha a tyto modlářské způsoby. A tak díky vlivu, který mají nad Svatým stolcem, jenž bez nich nemůže být, tlačí na římskou církev. Dělají to i navzdory odporu, který v ní postupně narůstá.

Otec Barri napsal knihu s názvem: *“Ráj se otevírá skrze 100 pobožností k Matce Boží.”* V knize rozebírá myšlenku, že způsob, jakým vstoupíme do ráje, není důležitý. Důležité je tam prostě nějak vstoupit. Vypočítává cvičení pro výchovu vnější úcty k Marii, která údajně otevírají nebeské brány. Kromě jiného mezi tato cvičení patří ranní a večerní zdravení Marie, časté posílání pozdravů Marii prostřednictvím andělů, vyjadřování touhy vystavět jí více chrámů, než kolik jich postavili všichni monarchové dohromady, dnem i nocí u sebe nosit růženec ovázaný okolo zápěstí, neustále sebou nosit sošku Marie apod. ...

Tyto věci *“nám pak postačí k tomu, aby zajistily naše spasení, a kdyby si ďábel činil nárok na naši duši, když už máme umřít, musíme mu jenom připomenout, že za nás se zodpovídá Marie a ať si to jde vyřídit s ní.” (J. Huber: Les Jesuites, str. 106-108)*

Ve spisu *“Pietas quotidiana erga S.D. Mariam”* otec Pemble doporučuje: *“Bičovat se nebo mrskat a každou ránu přinášet jako oběť Bohu skrze Marii. Vyřezat nožem svaté Mariino jméno na své hrudi; v noci se slušně přikrývat, abys neposkrnil Mariin panenský zrak. Dále sdělit Marii, že bys jí byl ochoten přenechat své místo v nebi, kdyby je tam ona sama neměla; přát si, aby ses raději nikdy nenarodil nebo abys šel do pekla, kdyby se ještě předtím Marie nenarodila; nikdy nejíst jablka, protože Marie nepodlehla té chybě, aby je ochutnala. ...” (J. Huber: Les Jesuites, str. 106-108)*

Tyto všechny rady jsou neustále chráněny jezuitským řádem jako cenný poklad pravé víry tovaryšstva. Nikdy nebyly zrušeny a nikdy nebyly odvolány.

19.8 Původ kultu uctívání Marie

Poslední citát by napsán v roce 1764. Ale stačí jenom letmo nahlédnout do podobných prací publikovaných v obrovských vydáních v dnešní době nebo do katolického tisku a dojdeme k závěru, že za dvě stě let se toto šílené modlářství nezměnilo. A nejen to, ale naopak, že roste a že se okrášluje. Pokud jde o vlastnictví Marie, vyznamenal se v tom nedávno vládnoucí papež Pius XII. (1939-1958). Totéž udělala za jeho vlády větší část katolické církve.

Synové Loyoly, kteří se navíc vždy přizpůsobí duchu doby, se dnes snaží o přiblížení těchto středověkých dětinskostí a pod velikou záštitou *Centre National de la Recherche Scientifique* vydali i několik spisů na toto téma.

Jestliže k tomu přidáme škapulíř (odznak příslušnosti k řádu) v různých barvách, které symbolizují příslušné ctnosti, např. uctívání svatých, uctívání obrazů, pozůstatků, relikvií, obhajování “zázraků”, vzývání “nejsvětějšího srdce” apod., pak pochopíme alespoň částečně mysticismus, jakým jsou “*napouštěny duše dětí*”. To se děje tím, že se stýkají se svými mistry, “*kteří jsou mysticismem prosyceni*” - jak napsal v roce 1943 R.P. Charmot.

Všimněme si, jakým způsobem se kult uctívání Marie zachovává v jezuitském řádu v dnešní době. Poslechněme si vyprávění exjezuitského kněze Dr. A. Rivery, který v roce 1942, kdy mu bylo 7 let, nastoupil do jezuitské španělské školy. (Pak se mu podařilo z řádu utéct a dnes působí v USA).

Ve svém spisu ***Síla, IV. díl, vydáný J.T.Chickem, svazek 15***, napřed vypráví o vzniku mariánského kultu v katolické církvi. Rivera píše, že kult má počátek v *babylonské mocnárce Semiramis. Jejím manželem byl sám Nimrod, který postavil město Babylon a Semiramis, velmi mocná a navíc krásná čarodějnice, se v něm stala královnou. Byla satanu úplně zaprodaná. Město se proto stalo střediskem modlářství, okultismu a spiritismu. Uctívali zde slunce, které pokládali za dárce života na zemi. Uctívali různé přírodní živly, různé bohy, bůžky apod. Pro své bohy stavěli různé chrámy, kde obětovali i lidské živé oběti tak, že jim vyrvali ještě tlukoucí srdce, aby ho obětovali nejvyššímu bohu slunci.*

Semiramis byla satanem přímo inspirovaná. Řídil její myšlenky. Neustále byla jeho osobním médiem. Kromě uctívání boha slunce lidskými oběťmi, vyhlásila celibát kněží. To byla náboženská rouška pro cizoložství, smilstvo, homosexualitu, lesbicismus, pedofilii a sodomismus. Celibátem bylo babylonské kněžstvo odděleno od lidu a prohlášeno za svaté.

V babylonských chrámech žili kromě zasvěcených kněží také řádové kněžky a sestry - panny vestálky - nevěsty boha slunce. Byly to ve skutečnosti chrámové prostitutky, stejně jako dnešní jezuitské nebo projezuitské řádové sestry, aby rodily děti (kromě unesených dětí) k obětování tak jako kdysi v Babylonu (o tom viz dál).

Na popud Semiramis byla zavedena zpověď. Byla za účelem kontrolování myšlení lidí a vyzvědění tajemství svých poddaných a následovníků. Kdo se odmítl podřídit zpovědnímu a nebo jinému diktátu, byl bez lítosti podle jejího vynálezu ukřižován.

Obratným čarodějníkem byl také Nimrod. Položil základy bílé a černé magie. Pod jeho vedením se vyvinula astrologie. Pak byl nazván samotným Molochem, kterému se musely obětovat živé oběti. To trvalo tak dlouho, dokud nebyl jedním z Noemových synů, který nenáviděl okultismus, zavražděn.

Po smrti Nimroda se Semiramis prohlásila za bohyni a požadovala, aby jí byly obětovány malé děti. Na prsou se jim vyřízl symbol kříže a vyňalo se jim živé srdce. Semiramis v tom měla velké zalíbení. Na oplátku byl za to její mrtvý manžel, jak říkala, vždy usmířen. Tato čarodějnice byla hotovým vtěleným děblem. Nimroda prohlásila za nejvyššího boha slunce - Baála a žádala jeho povinné uctívání. Muselo se mu povinně obětovat velké množství každodenních obětí.

Pak Semiramis přišla s kýmsi do jiného stavu. Protože však byla člověkem a současně i bohyní, prohlásila se za Svatou Pannu. Synovi, kterého porodila dala jméno Tamuz a vyhlásila, že je to přetvářený Nimrod. Na to se prohlásila za Baálova (neboli Nimrodova) ducha, vtěleného do lidské matky. Byla svatou pannou, a přesto lidskou matkou.

Záhy se všude objevily její malé podobizny - sošky, na nichž drží dítě - malého boha slunce, o kterém vyhlásila, že je jejich spasitelem. Kromě toho vyžadovala své neustálé chválení, blahoslavení, blahorečení a vyvyšování. Uctívání své osoby nakonec přivedla k dokonalosti tím, že se k ní měli všichni neustále modlit, aby se u boha Nimroda, boha slunce, přimlouvala. Nechala se oslovovat Svatá orodovnice. Hlavní modlitbou bylo neustálé opakování jejího

jména a různé meditace prokládané modlitbami k její osobě podle přesně sestaveného růžence. I ten byl v Babylonském království jejím vynálezem.

Příběhy o Semiramis, Nimrodovi a Tamuzovi se brzy rozšířily do celého světa. Staly se velice populární a sen o bohu a bohyni s dítětem se stal pro všechny skutečností. Zakotvil v mnoha mytologiích a všechny byly založeny na těchto lidech. Semiramis se stala známou jako Královna nebes.

Satanští démoni čas od času vzali na sebe podobu Semiramis a zjevovali se na různých místech jako zázrak. A bylo to přizpůsobeno každému náboženství: japonskému, egyptskému, kavkazskému, hinduistickému, africkému, katolickému, čínskému apod. Každá země dodnes vlastní svého patrona nebo svou pannu s dítětem. Všechny Semiradiny vynálezy najdeme v uctívání Venuše, Diany, Isis, Quadelupy, Fatimy a dalších. Dokonce i Židé uctívali dříve Královnu nebes.

V Egyptě se náboženství Semiramis a Nimroda stalo národní tradicí. Babylonská božstva tam dostala egyptská jména. Egyptští kněží praktikovali v chrámech transsubstanciaci - proměnu chleba v tělo. (Víno vynechali). Prohlašovali, že mají magickou sílu a moc, která jim umožňuje proměnit velkého boha slunce Osirise do oplatku. Během náboženského obřadu pak jedli věřící Egypťané svého boha v oplatku, aby občerstvovali své duše. Přitom se uplatňovala síla bohů: Isis, Horus a Seb. A tato trojice bohů byla zahrnuta do počátečních písmen: »I H S«, které pak začaly být používány tovaryštvem. Dnes tomu dávají sice jiný význam, ale zákulisí a význam těchto písmen se tím nemění. Je současně i zákulisím jezuitské řehole. Tato tři písmena jsou napsána také na každém katolickém oplatku - na hostii. Je tomu však dávana slabá křesťanská rouška, když je to posuzováno jako hlásky řeckého jména Ježíš. Ve skutečnosti dnešní katolíci jedí v hostii zase boha slunce, Baála neboli okultní název samotného satana, kterého bůh Baál symbolizoval.

Do Kanánu se také dostalo uctívání Molocha (jiné Nimrodovo jméno). I tam mu obětovali děti a to tím, že je kněží házeli živé do ohně. Proto dostal Izrael úkol vyhladit Kananejský národ do posledního muže, neboť obyvatelé Kanánu pěstovali Semiramin okultismus. A takových důkazů o zaplavení kultem královny Semiramis najdeme v historické v době před naším letopočtem nespočetné množství.

Když se pak narodil Ježíš, porodní báby, které u Marie ve stáji asistovaly, jasně všem sdělovaly, že Marie byla pannou. Za svého života Ježíš Marii nikdy neoslovil »matko«, neboť věděl, že bude snaha z ní učinit bohyni. A Marii ani ve snu nenapadlo, že během následujících staletí budou v jejím jménu povražděny miliony lidí, protože ji satan zamění za Semiramis a nazve ji Královnou nebes. Právě proto již dlouho před tím zinscenoval celou mytologii o Nimrodovi, který se údajně vtělil do dítěte i do Semiramis. Satan to učinil proto, aby pak mohl skutečnou Ježíšovu matku zneužít ve svém okultním náboženství, které pokračovalo v dalších dobách.

K tomu také zařídil, aby mučednický, popravčí nástroj - kříž - byl propašován jako náboženský symbol. Původně kříž vymyslela Semiramis k uctívání Tamuze. Její kříž byl ve tvaru T. Během doby došlo k jeho zfalšování do dalších podob. Ve starověkém Římě bylo ukřižování nejen vykonáním rozsudku, ale také výrazem obětování římským pohanským bohům. Kříž nebyl nikdy symbolem křesťanství, ale symbolem utrpení, popravy a smrti. Kříž je pravým srdcem okultismu. Kolem kříže se vždy vytváří magická moc duchovního podsvětí. A k tomuto Tamuzově symbolu se římská katolíci dnes modlí a uctívají ho. Zdánlivě kříž chrání před zlem, ale ve skutečnosti umožňuje proniknutí démonů do duší všech uctíváčů kříže. Stačí jeden uctívající kříž v místnosti a ta je přeplněna démonickými silami zla. Takové ovzduší se pak dýchá v každém kostele, v každém chrámu, kapli, na hřbitovech, ve sborech, márnících, obrazárnách, galeriích, hradech, zámcích apod. Kterýkoliv kříž, ať už v domácnosti nebo v klášteře je doslova nabit silami temnosti a ty svou mocí přitahují člověka k sobě.

19.9 Jezuitské náboženství - obludný systém okultismu

Oba hlavní symboly - Semiramis jako Marie, Královna nebes, Bohorodička, Nejsvětější panna, Neposkvrněná, Matka boží, Orodovnice, Trpitelka světa, Panna nejblahoslavenější, Neposkvrněné srdce, Fatima, Paní nebes ... apod. a symbol kříž opět ve tvaru T - se dostaly i do zestátněné, všeobecné (neboli katolické) církve roku 313 n.l. Spolu s tím se tam dostaly i ostatní původní babylonské praktiky. A tak okultní pohanství obdrželo novou, zdánlivě křesťanskou tvář. Jak se to stalo?

O císařský trůn se ucházeli dva mužové: Konstantin a římský generál Maxentius. Konstantin měl však okultní zkušenosti a jeho vojsko bylo prodchnuté spiritismem. V roce 312 se strhla mezi Konstantinem a Maxentiem bitva. Během bitvy dostal Konstantin od duchovní moci na obloze vidění ve znamení kříže se slovy: »V tomto znamení zvítězíš!« Konstantinovo vojsko podepřené duchovními silami podsvětí zvítězilo a Konstantin se stal císařem. Hned roku 313 n.l. vydal toleranční edikt, zastavil pronásledování křesťanů, přinesl mír a prvokřesťanskou církev prohlásil za celosvětové náboženství. Sám se stal první duchovní hlavou nového náboženského monstra, které pak vykrytalizovalo do dnešní podoby římskokatolické církve.

Dále Dr. Rivera píše, že měl možnost ve vatikánském sklepení číst dopis Konstantinovy matky Heleny, která babylonský typ křesťanství přijala, a již ona, snad jako první se modlila k Panně Marii. A k tomu také vedla i svého syna, císaře jako první hlavu katolické církve. Zнала jeho strašlivé tajemství, že tajně uctívá boha slunce Sol, což bylo římské pojmenování Nimroda, Tamuze a Baála a že jim také obětuje jejich oběti. Věděla, že její syn je ovládán démonickými silami a měla v dopise o syna strach, aby toto tajemství neproniklo na veřejnost.

Když roku 337 Konstantin umíral, teprve pak se nechal veřejně pokřtít, ale pouze pokropením vodou. Křest po celý život odmítal a když se voda dotkla jeho čela, byl už ve skutečnosti pouhou mrtvolou, neboť těsně před tím zemřel. Po něm se nechali okamžitě pokřtít jeho senátoři a vojevůdcové. A to byl pro římskokatolický náboženský systém okamžik vítězství. Satanova okultní církev byla znovu obnovena. Znovu žila a cokoliv jí stálo v cestě, bylo zničeno. Vystal komplex a prapodivná směsice čarodějnictví, okultismu, spiritismu, judaismu, pohanství a křesťanství (v té době už hodně zpřekrouceného) dohromady. Od každého něco, a tím si tento římskokatolický systém získal respekt u všech.

Nový okultní náboženský systém v křesťanském rouchu ovládal Evropu. Jak rostl, rozmáhala se čarodějnictví. Země se pod křesťanskou rouškou, ale s babylonskými symboly naplňovala okultismem, spiritismem, zaklínači duchů, převtělováním, kletbami, černými mšemi, obětními vraždami a pitím lidské krve samotnými papeži a jejich spřeženci.

Tato praxe pak pokračovala v evropských kláštrech. Nejvyšší démoni - satanská knížata - dostali jméno Pán, Bacchus atd. Tato a další jména pocházela už od Nimroda z Babylona. Jméno Diana, tolik uznávané a respektované i dnešními moderními čarodějnicemi nepředstavuje nikoho jiného než opět Semiramis.

Na dalších stránkách Dr. Rivera popisuje, jak se Ignác Loyola dostával do stále užšího kontaktu s duchovním podsvětím, až nakonec sám dělal mnoho různých duchovních zázraků (například se při meditacích o Panně Marii vznášel a přelétával z místa na místo apod.). Dále si všimá jezuitského řádu, jak je propojen s okultními vědami. Jezuité používají tajné charismatické hnutí. V tomto hnutí využívají montanistické metody, mystiku a Loyolova Duchovní cvičení, dále filozofii, metafyziku, psychoanalýzu, logiku, psychologii, hypnózu, telepatii, telekinezi, parapsychologii (vědecké čarodějnictví), psychiatrii a psychoterapii. Dnes se tyto vědy souhrnně nazývají "Vědy o správném lidském chování ve skupinách". Všemi těmito znalostmi okultních věd se jezuité zabývají. Používají je pro své úkoly. Vybavili jimi také své kněze, aby získali vládu nad národy.

Svou okultní organizaci - organizaci osvícenců - umístil Loyola pod deštník římskokato-

lické instituce. A tito osvícenci se tajně stali nejdůležitější větví jezuitského řádu. Loyola věděl, že osvícenci budou moci nakonec díky svému hlubokému spojení s duchovním podsvětím ovládnout ekonomiku, mezinárodní bankovníctví, vojenské síly, všechna odvětví čarodějnictví a náboženství světa tím, že srazí lidi na kolena, aby vědomě i nevědomě, přímo i nepřímo sloužili papeži.

Žádná jiná skupina se nikdy nezabývala okultismem hlouběji než jezuité. Jejich intenzivní studium okultismu je přivádělo do stále těsnějšího spojení se satanem. A k tomu používali i transcendentální meditaci ze všech druhů buddhismu. V dnešní době například spolupracují s čarodějnými doktory na celém světě a posílají jim např. svatou vodu. Jezuité napomáhají rozvíjet kultu pomocí financí a infiltrací.

8. července 1980 se ukázalo, že papež Jan Pavel II. vůbec nic nenamítá proti africkému čarodějnictví založenému na duchovních kultech, které ovládají katolicismus, neboť chová naději, že když tyto kulty trochu očistí, mohou pomoci šířit »Kristovo« evangelium.

Okultní systém, jak píše dál Dr. Rivera, nikdy nebyl křesťanskou církví. Proto i jakákoliv organizace, která je na okultismu založena, není křesťanskou, biblickou organizací. Starověké satanské obřady používaly při obětech dětí bohu Baálovi sůl a olej. A aniž o tom katoličtí rodiče mají v dnešní době ponětí, používají se tyto symboly opět k tomu, aby jejich nevinné děti byly znovu zasvěceny babylonským démonům. Během obřadu křtu se dítě zatím nesmí setkat s římskokatolickým »Ježíšem«, to je oplatkem, do něhož kněz během mše magicky - transsubstanciací - promění Ježíše Krista. Pak tohoto oplatkového boha (římskokatolického Ježíše) umístí na oltář církve. Kněží prohlašují, že musí dítě zařikávat, aby je uchránili před mocí démonů. Kněz provede olejem na hlavě dítěte okultní znak Tamuze - znamení kříže. Pak vloží do úst dítěte sůl a pokřtí je pocákáním vodou. Tím se dítě stává členem velkého babylonského náboženství Vatikánu. V tomto okamžiku je dítě domněle očištěno od původních hříchů a stává se dítětem boha a dědicem nebes. Dítě je takto údajně znovuzroze

no. Ale Bible ve skutečnosti křest malých dětí vůbec nezná. To není křesťanská záležitost, křtít novorozence. Odkud tedy tato tradice pochází? Právě z původního babylonského náboženství jako rituál k očištění dětských obětí těsně před jejich obětováním. Na duších těchto »očištěných« dětí je pak nesmazatelné d'áblovo znamení. Je to znamení čarodějnic.

19.10 Obětování Panně Marii ve 20. století

A nyní Dr. Rivera vypráví svůj otřesný příběh z roku 1956, tedy již v době 20. století !

»Když mi bylo 14 let, navštívil jsem se skupinou jezuitů jeden jezuitský saleciánský klášter v Las Palmas na jednom z Kanárských ostrovů, abychom studovali jejich práci. Specializovali jsme se na práci se sirotky. Šli jsme po cestě, když náhle jeden chlapec upadl do široké jámy. Jáma byla asi tak 3 metry široká, 3 metry hluboká a 15 metrů dlouhá. Skočil jsem za ním, abych mu pomohl. Vyhrabal jsem veliký kus dřeva, abychom se dostali ven. Vypadal jako balík stočené bavlny. »Co je to?« Jak jsem odmotával vlnu, balík se rozvinul a mně přeběhl po těle mráz nad tím, co jsem v něm uviděl. Byla v něm zabalena tělípka sedmi nemluvňat. Každé z nich mělo vyřeznuté tři kříže na rukou a na obou dlaničkách. Na jejich nohou a na jejich prsou byly dva velké kříže. Srdce měla vyřeznuta. Kříže byly ve tvaru PX (na sobě ležící), což je jezuitské znamení Kristova pokoje.

Byl jsem otřesen, že jsem nemohl ani mluvit. Jeden z přihlížejících chlapců udělal osudovou chybu. Řekl své třináctileté sestře, která navštěvuje klášterní školu, co viděl. Ona pak šla ke zpovědi a řekla o tom svému knězi. Zanedlouho se našlo její tělo bez obou uší a s vyřeznutým jazykem. Byla to hrůza. Přibližně v tutéž dobu záhadným způsobem zmizel i můj přítel - její bratr. Již ho nikdo nikdy neviděl.

Když jsem si uvědomil, co se s tou dívenkou stalo, vstávaly mi vlasy hrůzou na hlavě. Dozvěděl jsem se, že měla na prsou vyřezán stejný symbol kříže a měla rovněž vyřeznuté srdce. V

horečce jsem se třásl po celém těle a myslel jsem, že zemřu. Tyto děti byly obětovány Marii, podobně jako dříve byly obětovány Semiramis. Vůbec nic se nezměnilo. Kříž, který obětem jezuité vyřezali, se nazývá »Ježíšův pokoj - Pax Christus« a byli to právě jezuité, kteří zfalšovali tento kříž na satanský symbol mariánské modloslužby.

Katolíci učí, že Marie trpěla pod křížem jako umírající Ježíš, protože měla také probodnuté srdce. Proto na získání soucitu Marie musí katolíci také něco obětovat. Musí trpět za Marii, aby si zasloužil Ježíšův pokoj. Vybraná jeptiška musí krvácet, aby dala knězi dítě. Pak je jí odeprána poporodní léčba, aby mohla trpět za Marii a v případě potřeby také za ni zemřít. Dítě se pak před obětí vždy pokřtí. Mnohokrát se mučí tak, aby hodně trpělo, neboť jezuité učí, že bez oběti není pokoje a bez vylití krve nebývá odpuštění vin a hříchů. Podle jezuitů ovšem nikoli oběti a krve Ježíše Krista tak, jak je to v Bibli, ale krve lidské oběti buď cizího člověka nebo své vlastní jako oběť Marii. Bez oběti přinesené Panně Marii nemůže být podle nich pokoj s Kristem. A Marie jde vysvobodit toho trpitele pro svého »Syna«, aby usmířila »Ježíše« a učinila s ním pokoj.

Takové hrůzostrašné učení v Bibli nenajdeme. Je to ryze okultní učení. Dnešní katolická Marie není nikdo jiný než dřívější pohanská Semiramis. ... Jako jezuitský kněz jsem navštívil francouzské město Lurdy. Viděl jsem zázraky, které se tam děly. Muž, kterému chyběla noha od kolena dolů, byl umístěn do vody. Na vlastní oči jsem viděl, jak mu noha rostla jako míč z masa, až se posléze vytvarovala do chodidla s prsty. Muž vstal a chodil a oslavoval Pannu Marii.

Zástupy žasly. Nevěděly, že také ďábelští duchové mohou činit zázraky. Bible to však jasně Ježíšovými slovy říká: »Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království. Pouze ten, kdo koná vůli mého nebeského Otce. Mnoho mi jich v onen den řekne: 'Pane, což jsme nemluvili tvým jménem jako proroci. A což jsme tvým jménem nevyháněli zlé duchy? A což jsme tvým jménem nedělali zázraky ve velkém počtu?' Ale tehdy jim řeknu: 'Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne činitelé ohavností.'« (Matoušovo evangelium, 7.kapitola, verš 21 - 23). Tyto zázraky skutečně dělají ďábelští duchové.»

19.11 Legalizace okultismu

Jiným způsobem se "elitní křesťané" vytvořit nedají. Skutečnost je však ještě horší. Každý kostel po celé Zemi, ve všech státech, má Vatikánem centrálně a přesně rozvrženy doby konání mši neboli dobu neustálého obětování katolického Ježíše Krista v katolickém oplatku - hostii při mši. A tak jako musí být na naší Zemi konány mše každou minutou, tak je to i s obětováním Panně Marii, tedy opět každý den a každou chvíli! Nezapomeňme, že například Aztékové bohu slunci obětovali přes tisíc živých srdcí týdně! Ovšem akt obětování z velké části dnes nesou neevropské nebo necivilizované oblasti. Tam je celý rituál před očima civilizovaných zákonů lépe ukryt. Dr. Rivera sám říká, že katolicismus je natolik zruďn a zkažené náboženství, že kdyby se lidé dozvěděli celou pravdu, onemocněli by z toho.

Jezuité potřebovali v dřívější době při svém pronikání civilizací všechny tyto rituály a mysticismus zlegalizovat. Ale navenek to muselo vypadat tak, že tyto okultní praktiky odsuzují. Proto jakoby s nechutí a jen velmi pozvolna své vyučovací metody a svá vyučovací témata spojovali se světskými záležitostmi. Prohlašovali, že to však musí být, aby se jejich školy vyrovnaly ostatním univerzitám.

Jestliže tedy chtěli jezuité jakoby obstát v boji proti světským univerzitám, museli jezuitské koleje rozšířit svou koncepci o vyučování světské látky. Museli zahrnout do svých osnov světské předměty, protože renezanace vyvolala žízeň po vědění. Víme, že to ve skutečnosti provedli s vnitřní radostí.

Právě s těmito světskými tématy pak nenápadně legalizovali své skutečné duchovní okultní praktiky. Všechno nazývali *kulturou*. Hrubé pohanství řeckých, latinských a římských klasiků

bylo čteno stále dokola, protože to bylo “kulturní”. Do kultury zabalili úplně všechno. Stejně tak je tomu i dnes. Pod slovem kultura se schová jakákoliv “misijní” činnost římskokatolického systému, jakákoliv katolická tradice, obřady a slavnosti. Kulturní jsou také pohanské rituály a tradice. Pohanské svátky jsou kulturní slavnostmi stejně jako svátky římskokatolické. Všechno je dnes “kultura”, kterou “*je dobré ctít a vážit si jí jako bohatství každého křesťanského národa.*”

Pod pláštěm moderní kultury je dnes uschován a zlegalizován největší díl okultismu a mysticismu. Počátek těchto dvou systémů je v uctívání duše zemřelých i žijících. Její vzývání, její oslovování, vyvyšování, modlitby k ní a podobné rituály jsou naprosto zjevnou formou spiritismu.

Bible však kult duše a její uctívání na žádné ze svých stránek neuznává. Můžeme přejít Bibli od začátku až do konce a nikde se její hrdinové neobrací k duši zemřelých, aby s ní komunikovali, aby se k ní modlili, aby s ní meditovali, aby s ní hovořili, žádali ji o radu apod. Nikde také nejsou oslovováni ani samotní mrtví lidé.

Uctívání duše sahá do mnohem větší minulosti, než je starý Babylon. Je to Kainovo náboženství a náboženství jeho rodu, které pak přešlo i do rodu Cháмова. V době starého Babylona pak bylo rozvinuto do obrovských rozměrů. Proto se má dnes za to, že je to starobabylonská okultní záležitost.

Zároveň podnikli jezuité všechna nezbytná opatření k tomu, aby zabránili světskému učení působit proti jejich cíli. Tímto cílem je udržovat mysl žáka v dokonalé poslušnosti vůči mysticismu v církvi i vůči církvi samotné.

Proto jsou jejich žáci především “*zavaleni velikým systémem modliteb*”. To by samo o sobě však ještě nestačilo. Poskytované poznání bylo pečlivě zbaveno všeho “kacířského” ducha a myšlení. Všechny novodobé poznatky byly cenzurovány a většinou vypuštěny. Řečtina a latina (latina byla a je na těchto kolejích vysoce vyzdvižována) se studovaly kvůli své literární hodnotě, ale “*antické*” ortodoxní myšlení bylo komentováno jenom tak, aby mohlo podpořit takzvanou nadřazenou scholastickou filozofii. Vychovávali “humanisty”, kteří dovedli skládat latinské rozpravy a verše, ale jediným pánem jejich myšlenek byl svatý Tomáš Akvinský, mnich ze 13. století.

R.P. Charmot opět alibisticky cituje “*Ratio Studiorum*”, stěžejní publikaci jezuitské pedagogiky: “*Budeme pečlivě vyřazovat světské předměty, které nepřispívají k dobré morálce a zbožnosti. Budeme skládat básně, ale ať jsou naši básníci křesťané, a ne následovníci pohanů, kteří vzývají múzy, horské nymfy, mořské víly, Kaliopé, Apollona a další bohy a bohyně. Pokud je tedy třeba se o nich zmiňovat, pak z karikaturního pohledu, protože jsou to pouzí démoni. ...*” (F. Charmot: *La Pedagogie des Jesuites*; str. 318-319) Jaká to rouška pro mysticismus!

Takže všechny vědy - a zejména vědy přírodní - budou “vykládány” stejným způsobem.

R.P. Charmot se ani nesnažil utajit, co řekl o jednom jezuitském profesorovi: “*Vyučuje vědy, ne však pro ně samotné, ale jenom se zřetelem na to, aby přivodily největší Boží slávu. To je pravidlo, které položil již svatý Ignác ve své ústavě.*” (F. Charmot: *La Pedagogie des Jesuites*; str. 508-509)

“*Když hovoříme o celkové kultuře, nemáme tím na mysli vyučování všech předmětů a věd, ale podáváme literární a vědecké vzdělání, které není jenom světské, ale které především propouští světla zjevení.*” (F. Charmot: *La Pedagogie des Jesuites*; str. 494)

Naučení, které podávají jezuité, je tedy spíše okázalé a povrchní než opravdové a hluboké. Často se mu také říká formální. H. Boehmer napsal: “*Nevěří ve svobodu, která pokud jde o vyučování, je osudná.*”

“*Pravdou je, že relativních zásluh jezuitů o vzdělanost ubývá, zatímco se rozvíjejí vědy a vyučovací metody na základě širšího a hlubšího pojetí lidství. Buckle řekl: »Čím více postoupila civilizace vpřed, tím více ztrácí jezuité půdu pod nohama, a to nejenom kvůli svému*

*vlastnímu úpadku, ale také díky přizpůsobování a všem změnám v myslích lidí okolo nich. ... V 16. století byli jezuité vpředu. Během 18. století však zaostali za svou dobou.» (J. Huber: **Les Jesuites**, str. 177)*

Kapitola 20

Morálka jezuitů

20.1 Zpověď

Dobyvačný duch tovaryšstva, plamenná touha spoutat svědomí a držet je ve svém výhradním vlivu, to vše způsobilo, že jezuité byli ke kajícím shovívavější než zpovědníci jiných řádů nebo duchovní působící na farnostech. “*Mouchu nechytíš na ocet,*” říká správně jedno přísloví.

Jak jsme již viděli, stejnou myšlenku vyjádřil jinými slovy také Ignác a jeho synové z ní čerpali inspiraci.

“*Už neobyčejná aktivita, kterou řád vyvíjí na poli morální teologie, ukazuje, že tato nenápadná věda má pro něj mnohem větší praktický dopad než ostatní vědy.*” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 244-245)

H. Boehmer nám tímto připomíná, že zpověď se ve středověku prováděla velmi zřídka a věřící se k ní uchýlovali jenom v nejtíživějších situacích. Despotická povaha katolické církve však provozování zpovědi rozšiřovala stále víc a víc. V 16. století se již stala náboženskou povinností, kterou bylo nutno úzkostlivě zachovávat. Ignác jí přičítal nejvyšší a největší důležitost a doporučoval svým učedníkům, aby ji pokud možno pravidelně vykonávalo co největší množství věřících.

“*Výsledky této metody byly vyjimečné. Jezuitští zpovědníci se brzy všude těšili stejnému uznání jako jezuitští profesori a dřevěnou zpovědnici všichni pokládali za symbol moci a činnosti jezuitského řádu podobně, jako postavení profesora a latinské gramatiky. ...*”

Když čteme Ignácovy pokyny ohledně zpovědi a morální teologie, musíme přiznat, že už od počátku byl řád ochoten zacházet s hříšníkem vlídně. Takže časem prokazoval víc a víc shovívavosti, až jejich vlídnost degenerovala na lhostejnost ...

Není těžké pochopit, proč z nich tato chytrácká shovívavost učinila úspěšné zpovědníky. Jejím prostřednictvím si získali přízeň šlechticů a vysoce postavených u tohoto světa, kteří vždy potřebovali blahosklonnost svých zpovědníků mnohem víc, než davy obyčejných hříšníků.

Středověké vladařské dvory nikdy neměly všemocné zpovědníky. Tento charakteristický jev se ve dvorním životě objevil teprve v novověku a byl to právě jezuitský řád, který ji všude zaváděl.” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 244-246)

H. Boehmer dále napsal: “*Během 17. století dosáhli tito zpovědníci všude pozoruhodného politického vlivu, neboť také přijímali, někdy i veřejně, politické posty a funkce. Právě tehdy určil směr španělské politice. Ve funkci premiéra a vrchního inkvizitora se uplatnil jezuita otec Neidhard, v portugalské radě zasedl a dostal oprávnění mluvit i hlasovat otec Fernandez, na francouzském dvoře zastávali funkce ministrů náboženských věcí otec La Chaise a jeho nástupci.*”

Nezapomeňme také na to, jakou roli sehráli otcové ve všeobecné politice i mimo zpovědníci. Otec Possevino jako papežský legát ve Švédsku, Polsku a Rusku, otec Petre jako ministr v Anglii, otec Vota jako důvěrný zpovědník Jana Sobieckého a jako »stvořitel králů« v Polsku, jako prostředník v době, kdy se Prusko změnilo na království. Musíme připustit, že žádný jiný řád neprojevoval takový zájem a talent pro politiku a nevyvíjel v ní tak obrovskou aktivitu jako právě řád jezuitský.” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 247-248, 238)

20.2 Omlouvání hříchů

Jestliže “shovívavost” těchto zpovědníků vůči jejich vznešeným kajícím mocně napomáhala zájmům řádu a římské kurie, platilo totéž i v mnohem jednodušších případech, kdy

otcové používali podobné pohodlné metody. Se svým puntičkářským, ba dokonce šťouravým duchem, kterého zdědili po svém zakladateli, se známí překrucovači a alibisté jako například Escobar, Mariana, Sanchez, Busenbaum a další rozhodli studovat zvlášť každé pravidlo a jeho aplikaci na všechny případy, které by mohly nastat při určování míry pokání. Hledali ty nejkrkolomnější výmluvy a omluvy pro hříchy svých bohatých klientů a jak každé odsouzení hříchu co nejvíce obejít. Jejich spisy o „*morální teologii*“ vynesly tovaryšstvu celosvětový ohlas, protože z ní byla patrná lstivost, s jakou pokřivovali a překrucovali ty nejprůkaznější morální povinnosti.

Uveďme si několik příkladů této slovní akrobacie:

“*Boží Zákon předepisuje: Nevydáš falešné svědectví. O falešné svědectví se jedná pouze tehdy, jestliže člověk, který složil přísahu, používá slova, která, jak si sám uvědomuje, oklamou soudce. Je proto dovoleno používat dvojsmyslné pojmy a za určitých okolností se vymluvit na skrytou, nevyslovenou výhradu... Jestliže se muž své cizoložné manželky zeptá, zda porušila manželskou smlouvu, ona může bez zaváhání říci »ne«, protože tato smlouva stále existuje. Pokud již dostala rozhřešení ve zpovědnici, může říci: »Jsem bez hříchu«, pokud ovšem ve chvíli, kdy to říká, myslí na rozhřešení, které z ní sejmulo břímě hříchu. Jestliže jí manžel stále nevěří, může ho znovu ujistit tím, že řekne, že se nedopustila smilstva, a jestliže se za svého života dopustí dalšího smilstva, je povinna ho vyznat.*”

Není těžké si představit, jaký úspěch měla tato teorie u krásných kajicnic!

S jejich chrabrymi průvodci se zacházelo podobně: “*Boží Zákon prikazuje: Nezabiješ. To však neznamená, že každý muž, který zabije, hřeší proti tomuto nařízení. Například, když je šlechtic ohrožen, že ho někdo chce udeřit, může útočníka zabít. Toto právo ale platí jenom pro šlechtice, nikoli pro široké lidové vrstvy, protože pro obyčejného člověka to neznamená nic potupného, když ho někdo zbije... Podobně i sluha, který svému pánovi pomáhá svádět mladou dívku, nepáchá smrtelný hřích, pokud má strach z újmy nebo špatného zacházení, které by ho postihlo, kdyby odmítl. Jestliže je mladá dívka pak těhotná, může být proveden potrat, pokud by její poklesk byl příčinou zneuctění jí samotné nebo člena duchovenstva.*” (**H. Bohmer: Les Jesuites, str. 238**)

Otec Benzi byl na vrcholu slávy, když prohlásil: “*Dotýkat se prsou jeptišky je jenom nepatrný prohřešek.*” Díky tomuto výroku dostali jezuité přezdívku “*teologové prsních bradavek*”.

Pokud se toho týká dále, slavný překrucovač Thomas Lanchz si vysloužil zvláštní odměnu za svoje pojednání “*De Matrimonio*”, ve kterém “zbožný” spisovatel studuje s nechutnou podrobností všechny varianty “*tělesného hříchu*”.

20.3 Jezuitská “láskyplnost” k protestantům

Jak Bílek píše, jezuité popírali již od samého počátku základní pravidlo křesťanského učení o tom, že jsou křesťané povinni milovat svého bližního. Například jezuita Lamius ve své knize *Opera theol. IV.*, str. 377 praví: “*Kdybychom byli zavázáni milovat bližního, tu by byli mnozí ztraceni jen proto, že tento vnitřní skutek lásky neprobudili ke všem lidem; a to je nemožné a nedá se s tím souhlasit.*” (**T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 45**)

Nezákladnější zásadě křesťanství, lásce k příteli i nepříteli se jezuité zpronevěřili svou výbojností, nesnášenlivostí a útočností proti nekatolíkům.

S nekatolíky (kacíři) není podle jezuitů dovoleno katolíkům žádného spojení, ani žádného pokojného dorozumění nebo dohody o pokoji. Pokud se kacířům cokoliv slíbí, i kdyby to bylo potvrzeno přísahou, nemá se to ze strany katolíků nijak dodržovat, protože jsou už předem všechny přísahy a sliby neplatné, neboť jsou proti obecnému dobru, proti spáse duší, proti božským i lidským právům.

Učení jezuitů oplývalo na adresu protestantů většinou slovy vzteku, zloby, spílání a nadávání, místo trpělivého poučování, vysvětlování, odpuštění a lásky. V jejich spisech najdeme,

že nekatolíci (kacíři) se musí vyhladit smrtí, musí se vraždit, vypovídat ze všech zemí, potlačovat, hubit, likvidovat ohněm a mečem, vyhánět z jejich zemí s hanbou, s potupou a s pohrdáním. Mají být do základu vyhlazeni smrtí spojenou s nejkřutějšími mukami. To napsal jezuita Pavel Windok ve svém traktátu o potlačení kacířství. Jak přesně tato slova jezuité naplnili například v současné Jugoslávii, kde se (jak ještě uvidíme) přísně dbalo na spojení smrti s nejkřutějšími mukami!

Jezuita Pedro Ribadeneira praví ve své knize *De instit. Soc. Jesu*: “*Nedá se ani vyličít, s jakou nenávistí mají jíti katolíci proti kacířům.*” (**T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 46**)

Jezuité prostřednictvím vlád, papežů, panovníků, prostého lidu, soudů a surového vojska zavraždili v duchu těchto svých výroků mnohem více lidí než sama dominikánská krvavá inkvizice.

Vzpomeňme na situaci, kdy generál řádu posílá savojskému vévodovi Filibertovi roku 1560 k vyhubení valdenských “kacířů” jezuitu Possevina, který pak v pozadí žoldnéřů masakroval prostřednictvím vojska jedno shromáždění za druhým bez rozdílu věku a pohlaví. Vzpomeňme, jak jezuita Le Chaise podnítl roku 1686 Ludvíka XIV. ke zrušení Nantského ediktu a následně pak ke krutému masakrování hugenotů pověstnými dragonádami. Vzpomeňme, jak jezuité podněcovali španělského krále Filipa II. a pak Filipa III. proti Anglii. A takto můžeme na různá zvěrstva jezuitů vzpomínat téměř donekonečna.

H. Boehmer říká: “*Jak jsme právě viděli, není těžké ochránit před smrtelným hříchem. Podle daných okolností musíme pouze použít výhradně ty prostředky, které otcové dovolují: »vyjadřovat se vyhýbavě, mít skryté nevyslovené výhrady, používat lstivou teorii o směřování pohnutek. To je rozpracování teorie o účelu sveticím prostředky. Potom budeme moci páchat bez hříchu takové činy, které nevědomé davy považují za zločiny, ale na nichž ani ti nejprísnejší otcové nebudou schopni najít ani špetku hříchu z porušení morálky«.*” (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 241**)

20.4 Atentáty na panovníky

Prostudujme si také pravidla týkající se politiky. Zvláště pak ta, která se vztahují k úkladnému zavraždění “tyranů”, jak jezuité nazývali krále, kteří byli obviněni z lhostejnosti vůči posvátným zájmům “Svatého” stolce. “Tyranem” nazývají jezuité ovšem každého vládce nebo panovníka, který nepodporuje jezuitu v jejich plánech, ať se týkají čehokoliv. Pravidla jezuitů týkající se politiky jsou tedy ve skutečnosti pravidla, která zvýhodňují jezuitu opět ve všech oblastech morálky.

Jezuita Vilém Rainold Rosseaus ve svém spise *O spravedlivé moci křesťanské republiky proti králům bezbožným a kacířským*, který byl vydán ve Španělsku r. 1592 s povolením představených řádu a španělského krále, píše toto:

“*Kacířský je každý panovník, který se plete do církevních záležitostí nebo který nevyhání ze své země stížené klatbou biskupů. Kacířem je také každý vládce, který v církevních rozhodnutích nechává prostor pro vědeckou diskusi a který nedává pálit kacířské knihy na hranici. Kacířem je také každý panovník, který dopouští, aby se kacíři mohli společně scházet a který neřídí své zákony podle církevních rozkazů a ustanovení, dále, který nepodporuje rozkvět samospasitelné církve a který se jen zdráhá přijímat ustanovení a nařízení církevních sněmů a zavádět je u svých poddaných. Jakmile kterýkoliv vladař přestoupí jen jednu z těchto povinností, přestává být pravým panovníkem. Ztrácí všechna panovnická práva a je pouze tyranem. Takoví panovníci jsou horší než psi! Takový vladař je největším zločinem na světě a musí být podle rozkazu Písma svatého zavražděn. (Bible ovšem nikde nic takového neříká!) Nesmí mu být dovoleno panovat nad křesťanskými poddanými, neboť je Kristově víře nebezpečnější, než sám nevěřící turecký sultán. Nikdo není proto povinen pak jeho rozkazy poslou-*

chat.” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 47*)

Rainold dále nazývá bláznem a zaslepcem každého, kdo by tvrdil, že se takovým učením podvrací pokoj v zemi a veřejný pořádek a nebo že se podněcuje ke vzpouře proti králům. Jeho spis je přímo vzorovým příkladem, jak je Bible v rukou jezuitů překroucena a obrácena proti člověku.

Učení o oprávněnosti vraždy hájili a zastávali jezuité na rozhraní 16. a 17. století snad v každém spisu, který pojednával o politice a panovnících. Tak například španělský jezuita a kardinál, František de Toledo († 1596), plně schvaluje a obhajuje ve spisu *In summa casuum consientia*, Lib. V., 6. atentáty a vraždy panovníků - tyranů.

Jezuita Juan Mariana (1537-1623) popírá platnost všeobecného Konstantinského (Kostnického) sněmu (1414-1418), protože se na sněmu kralovraždy a atentáty zavrhl. Ve svém spise *O králi a jeho výchově* sám nejen vraždy schvaluje a plně doporučuje, ale zároveň ubezpečuje všechny vrahy, že za tento čin nenesou žádný hřích. Ubezpečuje, že kdokoliv by se jen pokusil kacířského krále zamordovat, zasluhuje chvály a nejvyšší pocty. Za blahoslaveného atentátníka je považován i ten, kdo krále zprovodí ze světa nejen veřejně zbraní, útokem na jeho palác nebo v bitvě, ale kdo to provede i lstivě a tajně otravou nebo úkladnou vraždou při jeho spánku apod. Všechno je dovoleno, lhotejno zda tím či oním způsobem. A kromě toho popisuje i přesné návody, jak otravu jedem a dalšími prostředky provést.

Italský jezuita Petr Mikuláš Serrarius píše ve svých výkladech k Bibli teorii o ospravedlnění z vraždy.

Jezuita a kardinál Robert Bellarmin († 1621), kterého Vatikán prohlásil za svého svatého, schvaluje ve spise *O nejvyšší moci papeže ve věcech světských*, sv. IV., str. 180 zabití krále papežskými nástroji jako Boží vůli.

Zřetelně hájí atentát na krále a jeho zabití také portugalský jezuita Suarez ve svém spisu *Obrana víry katolické a apoštolské*, kniha VI., Lisabon, 1614, kap. IV. str. 13 a 14, ve které píše: “*Je článkem víry, že má papež právo svrhovat z trůnu kacířské a odbojné krále. Potom takový panovník zbavený trůnu od papeže není žádným zákonným králem nebo knížetem a když se ještě i potom zdráhá poslouchat papeže, je pak tyranem a může ho kdokoliv zavraždit.*” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 49-50*)

Skutečně velmi krásné zásady morálky! V praxi jsme je mohli pozorovat například v době kralování Jindřicha III. a IV. nebo královny Alžběty.

Mezi nejzločinečtější jezuitské výroky patří jeden, který vzbudil veřejné pobouření na nejvyšší míru. Zasluhuje si, aby jeho naplňování veřejnost neustále hlídala a sledovala. Zasluhuje si hlubšího prozkoumání: “*Mnich nebo kněz smí zabít ty lidi, kteří jsou schopni pomlouvat jeho nebo jeho společenství.*”

Tímto si jezuitský řád přivlastňuje právo odstraňovat své protivníky a dokonce i své vlastní členy, kteří řád opustili a byli příliš “upovídaní” nebo otevření. Tato “perla” pochází z “*Teologie otce L’Amy*”.

Stejná zásada našla své uplatnění ještě v jiném případě. Tento jezuita byl natolik bezcitný, že napsal: “*Jestliže nějaký otec podlehne pokušení a zneužije nějakou ženu a ona potom zveřejní, co se stalo, a tedy ho tímto způsobem zneuctí, tentýž otec ji může zabít, aby se vyhnul ostudě!*”

Jiný Loyolův syn, kterého cituje “*Le grand flambeau*” Caramuel, si myslí, že tento výrok je třeba podepřít a obhájit: “*otec ho může použít jako omluvu pro vraždu ženy a zachování své cti.*”

Tato příšerná teorie byla používána k zastření mnoha zločinů, které církevní vrstvy spáchaly, a zřejmě byla v roce 1956 důvodem, pokud ne příčinou žalostné záležitosti kněze Uruffa.

20.5 Hřích kralovraždy předem odpuštěn

Všechny výroky o ospravedlněných, předem odpuštěných a schvalovaných vraždách králů nebo i nepohodlných lidí jezuité bohatě praktikovali a praktikují dodnes. Nikdy nebyly zrušeny nebo odvolány. Pouze roku 1614 generál řádu Aquaviva vydal přísný zákaz tyto zásady citovat nebo o nich mluvit na veřejnosti či je jakkoliv veřejně komentovat. Že se však podle těchto zásad dál tovaryšstvo řídilo a řídí dodnes, je z historie více než patrné. Jezuitům se totiž nikdy nejednalo a nebude jednat o pravou svobodu lidí. Jedná se jim jen o jejich vlastní moc a o moc papeže nad celým tímto světem. Ve jménu křesťanství se tak děly věci ještě ukrutnější, než za vlády římských pohanských císařů nebo tatarských panovníků.

Praxí jezuitů ovšem je, že jen málokdy vystoupí veřejně se zbraní v ruce. Jen málokdy se přímo osobně účastní vzpour, revolucí, povstání a atentátů. Zato o to více působí v tajnosti. Svého plánu dosahují podněcováním, pobuřováním, provokacemi, štváním a šířením matoucími, znervózňujícími zprávami. Své útoky řeší přes letáky, řídí je z kazatelen a ze zpovědníků.

Toto provádí i dnes. Nejvíce prostřednictvím všech veřejnoprávních médií. Využívají při tom jednoduchého triku: Nikdo totiž nepředpokládá, že když si například koupí denní necírkvní tisk, že v něm bude číst myšlenky jezuitů. Nikdo nepočítá s tím, že když si otevře televizi, že by mohl sledovat reportáže od jezuitů. A nikdo neočekává, že když si pustí rádio a naladí si necírkvní stanici, že by mohl poslouchat jezuitské informace. A přesto tomu tak je, jak si později si ukážeme.

Řád jezuitů prostě nikdy nikde nevyčníval a nevyčnívá. Své zločinecké prostředníky (většinou jezuitské agenty, spolutovaryše nebo najmuté vrahy) pokaždé povzbuzovali nenápadně a stranou všech zvědavých očí a uší. Vždy je zatajovali. A pokud byli vyzrazeni, udělali z nich později mučedníky “svaté” víry. V extrémních případech podnítily papeže, aby je prohlásil za svaté, jako například Jana Sarkandera v Čechách. Ostatky nutné k prohlášení za svatého se vždycky “nějak sehnaly”.

Při atentátech nebo revolucích mají jezuité většinou dva, někdy i více prostředníků.

Všechny jejich akce jsou organizovány tak, aby to největší prospěch přineslo řádu a Vatikánu. Všechno je to zároveň zamaskováno tak dokonale, že právě Vatikán z toho vychází vždy “nejčistší” a s “nejupřímnější” snahou o “urovnání”. Tak tomu bylo a je v Jugoslávii, Jižní Americe, Rusku, Severní Americe, Iráku, Turecku, Indii, Africe, Irsku, Albánii, Dagestánu a všude tam, kde proběhly nebo probíhají majetkové, mocenské nebo etnické (náboženské) revoluce, místní konflikty, války, etnické čistky apod.

Atentátníky jezuité vždy velebili, vyvyšovali a chválili za jejich “statečné a odvážné činy k větší slávě Boží”. Dělal to i přesto, že apoštol Pavel v Bibli několikrát vybízí k respektování světské vlády, právě podle příkladu Ježíše Krista.

20.6 Jezuitská přísaha utajení

Zásady jezuitské morálky jsou více než strašné. Předchozí citáty jen z malé části vystihují skutečnou povahu jezuitské morálky. Velmi pozorně si nyní přečtíme některé tajné sliby, které jsou obsaženy ve dvou přísahách: V *Přísaze utajení (mlčenlivosti)* a v *Přísaze posledního pomazání*.

Přísaha utajení se skládá při přechodu z oficiálního stupně jezuitského řádu do jeho tajného oddělení. Tam se jezuita znovu učí, ale se zvláštním zřetelem pro plnění tajných úkolů. Po skončení speciálního studia pak skládá Přisahu posledního pomazání. Tuto přísahu skládají také ti jezuité, kteří jsou od samého počátku vyučováni k provedení tajných operací přesně podle požadavku Vatikánu nebo podle požadavku tajných členů tovaryšstva. Po složení extrémní přísahy jsou jezuitům předem odpuštěny všechny hříchy, ať provede cokoli.

“Jezuitská přísaha utajení (mlčenlivosti)”

»Já, (jméno), nyní v přítomnosti Všemohoucího Boha, blahoslavené Panny Marie, blahoslaveného archanděla Michaela, blahoslaveného svatého Jana Křtitele, svatých apoštolů svatého Petra a svatého Pavla, všech svatých a nebeského posvátného zástupu, z celého srdce bez vnitřních zábran vám, můj duchovní otče, přísahám, že Jeho Svatost papež (jméno) je Kristův náměstek a je pravou a jedinou hlavou katolické neboli všeobecné církve na celé zemi a že dostal moc klíčů svazovat a rozsvazovat, kterou Jeho Svatosti udělil můj Spasitel Ježíš Kristus. Má moc sesazovat kacířské krále, knížata, státy, společenství národů a vlády. Bez jeho svatého schválení je to všechno nezákonné a může to být klidně zlikvidováno - proto hodlám a také budu až do posledních sil bránit toto učení a práva a zvyklosti Jeho Svatosti proti všem uchvatitelům jakékoli kacířské nebo protestantské moci, obzvláště proti autoritě anglikánské a ortodoxní církve, kterou si tyto církve osobují, a proti všem jejím stoupencům, pokud se budou chovat jako uchvatitelé a kacíři, protivící se svaté matce církvi římské. Zapřísahám se a odmítám věrnost a poddanost jakémukoli kacířskému králi, knížeti nebo státu, jmenovitě protestantům, a poslušnost kterémukoli z jejich poddaných policejních soudců nebo úředníků. Dále prohlašuji, že učení anglikánské a ortodoxní církve, kalvinistů, hugenotů a ostatních, kteří nesou jméno protestantů, má být proketo a také oni sami jsou zavrženíhodní a mají být proklínáni za to, že se tohoto jména nezřekli. Dále prohlašuji, že budu pomáhat, asistovat a radit všem a každému agentovi Jeho Svatosti na všech místech, kde jen budu, v Anglii, Skotsku a Irsku nebo na jakémkoli jiném území nebo království, kam přijdu, a budu ze všech svých sil vyhlazovat kacířské protestantské učení a budu likvidovat všechny jejich domnělé mocnosti, královské či jiné. Dále slibuji a prohlašuji, že bez ohledu na to, že je mi dovoleno vyznávat jakékoli kacířské náboženství v zájmu propagace matky církve, budu všechny rady jejích agentů uchovávat jako tajné a osobní podle toho, jak mi je budou občas svěřovat, a nevyzradím je přímo ani nepřímo ani slovem ani perem ani za jakýchkoli okolností. Ale budu vykonávat všechno, co mi bude předloženo, dáno za úkol nebo co mi odhalíte vy, můj duchovní otče, nebo někdo z tohoto svatého kláštera. To všechno já, (jméno), přísahám skrze blahoslavenou Trojici a nejsvětější svátost svatého přijímání, kterou mám nyní přijmout, abych takto sloužil a z mé strany to vše neporušitelně zachovával. A dovolávám se všech nebeských a slavných zástupů nebes, aby dosvědčily tyto mé skutečné záměry a střežily tuto mou přísahu. Na svědectví toho si беру tuto nejsvětější svátost eucharistie a totéž dále dosvědčuji i svou rukou a pečetí na průčelí tohoto svatého kláštera.« (H. H. Meyers: *The Inquisitive Christians*; Austrálie, 1992, str. 131-133)

20.7 Přísaha posledního pomazání

Ještě ostřeji a kontrastněji vystupují zásady jezuitské morálky v Přísaze posledního pomazání. „Je to zvláštní přísaha klíčových jezuitů, kteří jsou pověřeni speciálními úkoly ve všech vládách, vojenských kruzích nebo na poli vědy, zákonodárství, lékařství, vzdělávání, průmyslu, odborářských hnutí nebo náboženských institucí. ... Tito lidé jsou velmi nebezpeční. Vím to. Vždyť jsem byl jedním z nich. V době, kdy jsem byl vázán touto přísahou, nebyla si přede mnou jista ani moje rodina.“ říká o této přísaze bývalý jezuitský kněz Dr. Rivera. Přísaha je převzata z autentické kopie, kterou zveřejnil v publikaci *Dvojitý kříž; vyd. California, USA*:

“Ceremoniál přijetí a extrémní přísaha jezuitů
(skládají ji jezuité nižšího řádu při povýšení na velitele)

Představený řádu pronáší:

»Můj synu, byl jsi vzdělán ve způsobech, abys byl mezi římskokatolíky římskokatolíkem a

současně mezi vlastními bratry špionem; dokonce se nebudeš váhat snížit k tomu, abys byl mezi Židy Židem a mohl o nich shromáždit všechny informace jako věrný voják papeže pro blaho tvého řádu: Nikomu nevěřit, nikomu nedůvěřovat, mezi reformátory být reformátorem, mezi kalvinisty být kalvinistou, mezi protestanty (tj. mezi těmi, kdo protestují a nesouhlasí s učením římskokatolické instituce) být všeobecně protestantem, k získání jejich důvěry. Hledej možnost mluvit z jejich kazatelen a s veškerou silou a prudkostí tobě vlastní opovrhuj naši svatou církví a jejím papežem. Byl jsi vzdělán v tajném zasévání žárlivosti a nevraživosti mezi národy, žijícími v pokoji a v míru, abys je podněcoval ke krvavým potyčkám, vtahoval je do vzájemných válek, vyvolával revoluce a občanské války... Ve společenstvích národů, provinciích a v zemích, které jsou nezávislými a prosperujícími ve vědě, v umění, ekonomice a hospodářství... udržuj kontakt s revolucionáři tak, abys ty země přivedl k válečným potyčkám. A to vše činně a tajně, společně se svými jezuitskými bratřími, kteří by mohli být na druhé straně, ale otevřeně proti těm, s nimiž bys mohl být spojen s jediným cílem, aby církve mohla být vítězem... Při tom všem pamatuj, že cíl světí prostředky...

Tvým úkolem je být špionem a shromažďovat všechny informace, fakta a statistické údaje ze všech možných zdrojů... vetřít se do rodin protestantů a heretiků všech druhů a charakterů, stejně jako obchodníků a bankéřů, zákonodárců, do všech škol a univerzit, do parlamentů a zákonodárných sborů, mezi soudce státní rady s tím, že »všechno všem« pro papeže, jehož služebníky jsme až za hrob... všechny instrukce jsi získal jako novic, pomocník, zpovědník i kněz, ale ještě nemáš znalosti potřebné k vedení Loyolovy armády v papežských službách... Musíš sloužit v pravý čas jako nástroj a vykonavatel svého přímého nadřízeného, protože nikdo jiný, kdo není pověřen svatým úřadem, nemůže pracovat s krví pohanů, protože »bez vylití krve, nemůže být nikdo spasen.« Proto, abys byl správně připraven ke své práci a zabezpečil si své spasení, budeš navíc ke své předcházející přísaze poslušnosti vůči svému řádu, za každých okolností uznávat a oddaně sloužit papeži.

Opakuj nyní po mně: Já, (jméno), nyní v přítomnosti všemohoucího Boha, svaté Panny Marie, svatého archanděla Michala, svatého Jana Křtitele, svatých apoštolů, svatého Petra a Pavla a všech svatých nebeských zástupců. ... (dále kněz přísahá) - slibuji, že nebudu mít své žádné vlastní názory, že uposlechnu každý příkaz od svých nadřízených, že půjdu kamkoli do světa a udělám cokoli, o co budu svým představeným nebo papežovým agentem požádán, že budu vyvolávat války - tajně nebo otevřeně - a že budu bojovat proti protestantismu, že budu dělat vše pro to, abych odstranil protestantismus ze světa, ať jsou to lidé z jakékoli sekty a jakéhokoli věku. ... Dále přísahám a prohlašuji, že kdykoliv se naskytne příležitost, vyprovokuji válku, skrytě nebo otevřeně proti všem heretikům, protestantům a liberálně smýšlejícím lidem tak, jak je mi nařízeno, abych je vykořenil a odstranil z tváře celé země. Abych nešetřil nikoho s ohledem na věk, pohlaví nebo stav...

... a budu tyto odpadlíky věšet, upalovat, ničit ohněm a pohřbívat zaživa, vařit, likvidovat, stahovat jim kůži, škrtit je, párat jim břicha a těhotným ženám párat lůna, zabíjet jejich nemluvňata tím, že je budu vrhat hlavou proti zdi, abych je roztrástil o zeď za tím účelem, abych zničil navěky toto zlořečené pokolení...

V případě, že to nebudu moci dělat otevřeně, pak to udělám tajně. Budu tajně používat jed a otrávených nápojů, škrcení a škrticích provazů, tenkých ocelových dyk nebo kulek bez ohledu na postavení, vážnost, pocty, úctu, hodnost, důstojnost nebo autoritu člověka nebo lidí, bez ohledu na jejich životní podmínky, veřejné či soukromé, kdykoliv mne k tomu vyzve agent papeže nebo vedoucí Bratrstva svaté víry, Tovaryšstva Ježíšova."

Přesně to, co v těchto přísahách jezuité slibují, dělali a dělají neustále. Dějiny i současná doba jsou plné krve, kterou tajně vylili! Tajemství je jejich základní heslo, jejich dennodenní chléb a jejich jméno. V samotné řeholi je kromě běžné členské základny několik stuňů utajení, takže ani představení a vedoucí jezuitského kláštera, koleje, školy, semináře apod. přesně

neví, kdo má z přítomných nebo hostů jaké funkce a skutečné poslání.

Vzpomeňme na případ indických obchodních společností. Tam byla celá řada jezuitských misonářů a celá řada tajných jezuitů - obchodníků. Utajení bylo důkladné, proto ani oficiální jezuité nic nevěděli o tajné části tovaryšstva. Neměli ani ponětí, kdo do této skupiny patří. A tak je tomu i v dnešní době. Vzpomeňme si na úvod Dr. Rivery k této knize *Tajné dějiny jezuitů* o pronikání jezuitů do všech vrstev lidské společnosti a do všech oblastí, kde lidstvo cokoliv vytváří.

Je nutné na tomto místě připomenout, že ačkoli tito lidé nosí šat kněze, nejsou následovníky Ježíše Krista. Pokud by byli pravými křesťany neboli pravými následovníky Ježíše Krista, nemohli by nikdy takovou přísahu slíbit, ani z ní cokoliv splnit. Nemohli by ve skutečnosti ani výše uvedenou přísahu vyslovit. Sliby silně připomínají slib členů teroristických náboženských organizací, což, jak poznáme později, není náhoda.

Čtenář si jistě již mnohokrát během předchozích kapitol všiml, že “křesťanství”, které jezuité a katoličtí hodnostáři neustále na veřejnosti tolik proklamují, není ve skutečnosti ono pravé původní novozákonní křesťanství z Písma svatého. Zde by měl čtenář už jasně chápat, že jezuitskokatolický systém je plný okultních mystérií a plný násilí a nenávisti proti objektivní pravdě, svobodě, pokoji, lásce a štěstí. Měl by už rozumět tomu, že jezuitismus Bibli úplně popírá.

20.8 Zásady jezuitské morálky

Jezuitská morálka se dodnes řídí několika trvalými nikdy neodvolanými zásadami. Souhrně jsou vyjádřeny už v předchozích přísahách, ale nyní se podívejme, na kterých bodech jezuitské morálky jsou přísahy postaveny. Jsou to ve skutečnosti hlavní zásady jezuitské morálky celého jezuitského řádu:

ZÁSADA PRAVDĚPODOBNOTI. Tuto zásadu převzali jezuité od dominikánů. Při uplatňování této zásady se svědomí nezabývá jednáním. To se podle jezuitů dá vždy ospravedlnit pravděpodobnými důvody nebo míněním, které zastává nějaký vysoce studovaný nebo postavený učitel titulu “Doctor gravis”. Podle této zásady je tedy dovolen každý čin, pokud se dá i jen trochu nějak odůvodnit. Takže mohou být provedeny i ty největší zločiny, pokud je jejich nutnost motivovaná jakýmkoliv alibistickými důvody. Takové zločiny pak nejsou trestné. Jinými slovy tato zásada zní: “*Je správné udělat cokoliv, když existuje pravděpodobnost, že je to správné, a to i v tom případě, že je pravděpodobnější, že to je špatné.*”

ZÁSADA ÚMYSLU. Podle této zásady se může bez obvinění svědomí spáchat jakýkoliv čin zakázaný příkázáním, pokud nemá člověk v úmyslu tím hřešit, ale naopak se tím snaží dosáhnout chválihodného výsledku. Takže nikdo nehřeší, byť by páchal skutek sebezločinnější nebo sebenemravnější, pokud svůj zločin podloží dobrým úmyslem a jakýmkoliv dovoleným cílem. Šlechetnost záměru ospravedlňuje činy, které jsou všeobecnou mravností a lidskými zákony již odsuzovány. Jinými slovy je to zásada, že *účel* nebo *cíl světlý* nebo *posvěcuje prostředky*.

ZÁSADA O VÝHRADÁCH V MYSLI (nebo také O ZATAJENÍ V MYŠLENKÁCH). Podle této zásady je dovoleno, aby ten, kdo odpovídá anebo skládá svůj slib či přísahu, se omezil jen na částečnou pravdu, než tomu napovídá jeho celkový obsah řeči. Nikdo se tedy nedopouští lži a podvodu, když si k odpovědi, slibu nebo přísaze tajně přimyslí podmínky, které ten, komu je například slib skládán nezná. Kdo například žádá přísahu, pak neví, že přísahající svou přísahu svázal svými tajnými podmínkami a učinil ji na nich závislou. Podle jezuitů nehřeší ten, kdo používá dvoj- i vícevýznamových slov, aby jimi klamal ve svůj prospěch. Proto se také této zásadě někdy říkalo ZÁSADA DVOJSMYSLNOSTI. Podle této zásady je povolena i křivá přísaha.

Jezuita Suarez například píše: “*Pokud se použije dvojsmyslných výrazů, nejedná se o kři-*

vou přísahu. Za lež považujeme pouze to, co si odporuje s myšlenkami mluvícího, protože ten není ve svých myšlenkách zavázán souhlasit s myšlenkami posluchače.” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 53*)

Z toho tedy vyplývá, že jezuita může tvrdit jakoukoliv lež, kterou on sám nazývá pravdou, protože je o ní ve svých myšlenkách přesvědčen. Vůbec nemusí dbát na to, co si o ní myslí druzí. To může dělat i v takových případech, kdy se jedná o objektivně prokazatelnou skutečnost. A tu právě může nazvat lží, protože on sám je přesvědčen o své pravdě. Nikdo pochopitelně však neprokáže, jestli vědomě nebo nevědomě.

Podle toho se tedy jezuita vůbec nemusí přiznat k tomu, že patří do řádu tovaryšstva, pokud se ho na to zeptá někdo “nepohodlný”. Může popřít úplně všechno, a přitom nehřeší. Může dokonce před tím, kdo se táže i řád pohanět, nadávat na něj a zesměšnit ho, a přesto bude bez hříchu. I když bude jezuitou a třeba i velikým jezuitským funkcionářem, přesto může své členství v řádu zapřít.

Při rozhovoru s jezuitou se tedy vůbec nemusíte dopátrat žádné pravdy, protože vás může krmit lží od začátku až dokonce, aniž se přitom začervená nebo jakkoliv zastydí. On mluví pravdu; podle řádové zásady nelže a naopak může ze lhaní obvinít vás, protože vy odporujete tomu, co on si o tom myslí a o čem on je přesvědčen, že je pravda.

Jezuita Sanchez podává několik příkladů: “Pokud je někdo, kdo zabil kněze vyslýchán, může odpovědět: »Nezabil jsem kněze« - a může přitom myslet na jiného kněze stejného jména. Anebo pokud měl v myšlenkách skutečného kněze, o kterém je řeč, může odpovědět: »Nezabil jsem ho« - s tajným dovětkem v myšlenkách: »Před jeho narozením«. Taková chytrost je velmi užitečná, aby se zatajilo všechno, co musí zůstat utajeno a co by jinak bez lži a křivé přísahy utajeným zůstat nemohlo. Tohoto klamu můžeme použít podle veškerého práva, kdykoli ve svém životě chceme zachovat svou čest nebo obhájit svůj majetek nebo vykonat nějaký dobrý skutek. ... Kdo má učinit ženě slib, že si ji vezme za manželku, může přísahat tak, že si ve svém srdci doplní: »Později, pokud se mi zalíbí«” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 53*)

Podle učení jezuitů můžeme při skládání slibu nebo přísahy slibovat a přísahat co chceme a na co chceme. Jenom musíme mít v myšlenkách, že nic nesplníme. Jezuité Escobar a Molina učí: “že slib nezavazuje, pokud jsme neměli v úmyslu se jím zavázat. Řekneme-li tedy: »Učíním to«, chápe se pod tím, že to učiníme, pokud mezitím nezměníme svoji vůli.” Jezuita Busenbaum píše: “Kdo přísahal povrchně, nepotřebuje přísahu zachovávat, neboť nepřísahal, ale jen si s přísahou zahrával.” A jezuita Gordon doplňuje, že se přísaha nemusí respektovat ani před světským zákonem, ani při vstupu do jakéhokoliv jiného řádu kromě jezuitského. Píše, že v těchto ostatních řádech naopak jezuitský slib poslušnosti, čistoty, chudoby a poslušnosti papeži vůbec nemusí platit. Nikdo z jezuitů není povinen jej dodržovat.

A korunu tomu všemu nasadil jezuita Tamburini, generál řádu, když napsal, že žádný duchovní, i přesto, že před soudem přísahal pravdomluvnost, nemusí tuto přísahu dodržet a respektovat. Nemusí vraždu nebo jiný zločin ani přiznat, neboť pro duchovního je světský soud podřadnou a nepřislušející záležitostí. Před soudem vůbec není povinen sdělit pravdivou výpověď a soudce může klamat dvojsmyslnými slovy, aniž by se tím jakkoliv dopustil lži. Svou vinu není povinen vůbec přiznat. (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 53-54*)

20.9 Jezuité a Desatero přikázání

Tyto “vysoce mravní” zásady nejen, že jezuité nikdy nezrušili a neodvolali, ale dokonce k nim v každém století vždy něco přibýlo.

Například pravidlo: *Jestliže víte, jakou správnou cestou máte své žádosti směřovat, pak neexistuje žádný skutek, který byste nemohli učinit. Je dovoleno učinit úplně všechno.* Odtud plyne, že jezuita udělá úplně všechno. Každý hřích, na který si vzpomenete a každý hřích,

který si snad ani představit nelze, je v jezuitských spisech tímto pravidlem legalizován.

Jak historici ukazují, z božích přikázání si jezuité nedělají vůbec nic. Jejich výklady k Desateru jsou skutečným posměchem celému Božímu Zákonu. Jsou “perlou” v jejich “vysoce mravní” morálce.

Tak například přikázání: “*Cti otce svého i matku svou, ať se prodlouží tvé dny na zemi, které ti dá Hospodin Bůh tvůj.*” (2. kniha Mojžíšova, 20. kapitola, 12. verš) vykládají takto: “*Syn si může přát smrt svých rodičů, aby po nich zdědil, pokud to nečiní z nenávisti nebo jiných příčin. Také se může syn, aniž by se dopustil smrtelného hříchu, radovat ze smrti svého otce, kterému platil zaopatření (dnes pečovatelskou službu) a nebo jestliže dědí jeho statky.*” “*Není hříchem ukrást otci nepatrné věci.*” “*Syn svému otci smí ukrást to, co by mu otec, kdyby ho o to syn požádal, stejně dobrovolně přenechal a nebo jestliže chce syn ukradené věci použít k nějakému dobrému skutku.*” “*Jestliže se v opilství syn dopustil vraždy svého otce, je mu dovoleno se z tohoto zločinu radovat, stejně tak i nad bohatstvím a statky, které po smrti otce dostane.*”

Generál Tamburini v jednom svém spise praví: “*Vyhledávám smrt svého otce, ne že by byla jeho neštěstím, ale proto, že je mým prospěchem a nebo důvodem k mému prospěchu.*”

Jiný jezuita píše: “*Jedná-li se o záchranu vlasti, smí syn svého otce zavraždit.*” “*Katoličtí synové smí své vlastní rodiče obvinít z kacířství, i kdyby věděli, že za to budou jejich rodiče upáleni nebo popraveni mečem, pokud chtěli tito rodiče své děti odvést od jejich víry.*”

A španělský kardinál a jezuita, František de Toledo († 1596), dokonce tvrdí, že takovým otcům mají synové nejen odepřít veškerou podporu, ale synové je mohou i zabít, pokud by je otcové násilím nutili k odpadnutí od víry. (***T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 54-55, 56***)

O přikázání “*Nezabiješ*” (2. kniha Mojžíšova, 20. kapitola, 13. verš) napsali nejváženější bohoslovecké kapacity a učitelé jezuitské morálky, kteří se pak většinou stali i generály řádu, například toto: “*Abychom zachovali svou čest a nebo pomstili učiněná příkoří, můžeme svého odpůrce zabít, a to i úkladně.*” “*... nemůže se ten, kdo zavraždil svého nepřítele, jmenovat zákeřným vrahem, i kdyby to byl učinil tajně, neboť se od svého nepřítele může každý dočkat jenom toho nejhoršího ... i ten, který vraždí svého nepřítele, se kterým se ale již předtím smířil na základě dohody, že již nebude více ukládat o jeho život, nemůže být nazýván zákeřným vrahem, jedině že by s oním nepřítelem vstoupil ještě předtím ve vroucnější přátelství.*” “*... zavraždit člověka, byť i nevinného je dovoleno za jistých okolností, ... jako byl-li někdo těžce uražen, ... i když uražený jest mnichem nebo světským duchovním, je mu dovoleno svého protivníka zavraždit.*” “*Každý duchovní je oprávněn zavraždit beze všech ohledů toho, kdo by zamýšlel jeho a nebo řád hanobit pomluvou a nebo vinit ze zločinu.*”

Pomluvou a zločinem je však u jezuitů všechno, co se jim samotným nelíbí a s čím nesouhlasí. Právě proto musel například zemřít i Edmond Paris, z jehož knižní předlohy nejvíce čerpáme.

“*Kněz může v mnohých případech zavraždit utrhače na cti. Ano, někdy to dokonce i učinit musí.*” “*... je dovoleno zavraždit toho, kdo by u soudu svým křivým svědectvím uvedl nás (jezuitu) v nebezpečí, abychom byli odsouzeni k smrti a nebo k jinému těžkému trestu. Je to pouhá obrana.*” Křivé svědectví podle jezuitů je takové, které uvádí jezuitu v nebezpečí. Nerozhoduje, zda je pravdivé nebo ne.

Jezuité plně schvalují i potrat plodu, zvláště u svobodných nebo bohatých žen a schvalují také atentáty na “kacířské”, nekatolické krále a panovníky, jak jsme již uvedli dříve.

Ještě obšírněji a detailněji rozebírají jezuité přikázání “*Nesesmilníš, Nezcizoložíš*” (2. kniha Mojžíšova, 20. kapitola, 14. verš). Dělají to s takovou akrobacií alibismů a omluv a s takovými podrobnými popisy detailů z manželské nevěry a z nemanželského sexuálního života, že jejich bohoslovecký mravoučný popis může být vzorem mnohým poronografickým časopisům i v dnešní době. Z jejich líčení sexuálních zákonných i nezákonných praktik a různých

orgií lze vyrozumět, že v popisech ve skutečnosti nacházeli zvláštní zálibu. Bílek píše, že při čtení jejich mravoučných, sexuologických spisů o manželství, předmanželství, snoubenectví a pod. čtenář nabývá dojmu, že se jezuité museli k popisování podrobností inspirovat v nevěstincích, protože každá stránka zapáchá tím *“nejsprostším a nejodpornějším výkalem”* (str. 57). To všechno je pak popisováno pod rouškou důkladného seznámení čtenáře - kněze se sexuálním životem. Na stejnou skutečnost ukazuje ve svých knihách podrobně i exjezuitský kněz A. Tondi.

Ovšem spisy jezuitských bohoslovců se vyznačují nejenom pornografickými detailnostmi, ale v duchu *“vyvýšení Boží slávy”* hlásají sexuální nezákonné praktiky jako řádu dovolené a zákonné, pokud se to vše děje *“k Boží cti a slávě”*.

Např. jezuita Escobar ve svém spise *Theol. Moral. Tract.*, sv. VI., ex. 7. a 103. píše: *“Kněz i mnich mohou svléknout kněžské roucho, i kdyby to činil proto, aby navštěvoval nevěstince. Přičemž nepropadne žádnému trestu, poněvadž má úmysl ho po vykonaném skutku zase obléci. Činí dobře, protože by jinak v kněžském obleku způsobil duchovnímu stavu jen ostudu.”* Jiný učitel jezuitské morálky píše: *“Přijde-li duchovní, i přesto že je seznámen s nebezpečím, do kterého se vydává, k ženě, se kterou má milostné zápletky a je-li dopaden při samotném aktu cizoložství od jejího manžela a toho zabije, aby zachránil svůj život, proto se jistě ještě nestal nezpůsobilým k zastávání svého úřadu.”* (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str. 58)

Bílek ve své knize ukazuje na tzv. Španělskou kázeň - jemné pošlehávání metličkou po obnažených stehnách a zádech - kterou dávali jezuité zvláště mladým kajícnicím. Když s tím ve městě Löwenu (Lovani, Levnu) poprvé 1552 jezuité vystoupili prostřednictvím spolku *Paní kajících*, podvolilo se zpočátku pouze deset dam. Časem si však ženy a dívky, a to i počestné, oblíbily tuto kázeň natolik, že samy prosívaly své jezuitské zpovědníky, aby u nich v tomto druhu pokání a kázně pokračovali a aby v tomto způsobu zpovědi pokračovali i na příště. V roce 1553 měl spolek už přes tisíc žen rozdělených do čtyř provozoven Španělské kázně. Šlehání metličkou se pak praktikovalo už na celé obnažené ženské tělo, a to dokonce i veřejně při různých jezuitských procesích.

Dále Bílek podrobně ukazuje, že s tím také vzrostl počet znásilnění a různých milostných a nemravných afér. Španělská kázeň se pak přelila i na mladé chlapce. Nakonec se musel jezuitský řád dennodenně potýkat s utajováním cizoložných a homosexuálních afér.

Například v roce 1728 byla celá Evropa seznámena se sexuálním zneužitím mladé, 18 leté, fanaticky pověřivé a pobožné dívky Kateřiny Cadierové. Ta byla ve chvíli svého psychického vyšínutí sexuálně zneužita svým jezuitským zpovědníkem Girardem, rektorem královského semináře v Toulonu. Celý případ skončil před soudem a podplacený francouzský soud Girarda osvobodil a dívku poslal do blázince.

Takových případů, jak to zachycují různé historické dokumenty, bylo po celé Evropě na tisíce. Jezuité pisatele těchto dokumentů většinou vyhledali a zlikvidovali umučením jako utrhače na cti. Jejich dokumenty zfalšovali a nebo pisatele ještě za jejich života přinutili, aby se sami stali jezuity a aby pak své předchozí spisy nazvali jako *“dábelským výplodem zplozeným debilitou, který je motivována pomstychtivostí.”* Přinutili je, aby všechno písemně odvolali *“dobrovolně a ze svého vlastního nového jezuitského přesvědčení”*. Konec těchto spisovatelů odhalujících pravdu byl pak většinou takový, že byli (a stále jsou a opět budou) umučeni v tajných jezuitských mučírňách.

O tom svědčí například životní příběh exjezuitu Petra Jarriega, který roku 1647 utekl z jezuitského řádu a stal se protestantem. Proti jezuitům sepsal mnoho obviňujících faktů o jejich nemorálce a nemravnostech s ženami, děvčaty a chlapci. Podrobně vyličil procesy z vleklých soudních jednáních podplacených soudů a další aféry. R. 1650 byl opět vtažen do jezuitského řádu (jezuité tvrdí, že šel dobrovolně a rád) a když své knihy písemně odvolal a pošpinil (byl to opravdu on?), byl pak v Antverpách v jezuitské koleji drasticky zbaven živo-

ta.

Ovšem i životní příběh exjezuitského kněze Dr. A. Rivery v našem 20. století je jasným důkazem hrozivé nenávisti jezuitského řádu a Vatikánu ke všem, kdo se odváží napsat o nich objektivní fakta bez jakéhokoli zatajení. Ve svých sešitech Rivera popisuje, jak byl již v sedmi letech odveden svou zbožnou matkou do jezuitské školy, jak se pak vypracoval až mezi nejvyšší, tajné jezuitu, jak asistoval při různých tajných úkolech, jak pracoval při infiltraci náboženských hnutí, jak se mu podařilo z řádu utéct a jak začalo jeho mnoholeté pronásledování Svatým officiem (to je moderní vatikánskou inkvizicí - pokračovatelkou středověké inkvizice). Popisuje, jaké nachystali na něj léčky a jak z nich s pomocí svých přátel, i když kolikrát na pokraji svých sil, svého zdraví a svého života jen tak tak vyvázl. Jeho knihy, traktáty a přednášky jsou jezuitu falšovány. Na internetu je možné si dokonce o něm přečíst, že se vrátil k jezuitskému řádu a že je nyní hlavním jezuitským agentem vraždící protestantské spisovatele a vydavatele a jiné lži. Jsou to snahy jezuitů jej úplně zničit.

Zavraždění Edmonda Parise jezuitu v 70. létech našeho století hovoří úplně za všechno. Tento odvážný člověk odhaloval jezuitský teror na Srbech v chorvatském NDH, odkryl pravdu o postoji Vatikánu vůči Francii a nechal ve svých spisech vyplavat pravdu o chystaném útoku Vatikánu a jezuitů proti celé Evropě. Více však už nestačil. ...

20.10 Odpovědnost všech jezuitů

Stejným způsobem jezuité komentují ostatní příkázání Desatera. U všech bodů Desatera je dovoleno všechno. Vystává tedy otázka, proč byl Boží Zákon vůbec dán, když se podle jezuitské výchovy a morálky může s klidným svědomím porušovat. Po přečtení jezuitských spisů o morálce nakonec čtenář konstatuje, že pro řád tovaryšstva Desatero neplatí. Mohou si s ním dělat, co chtějí. A ani trochu se nezachvějí studem nad tou nezměrnou drzostí. Ne nadarmo jsou jezuité nazýváni všemi poctivými a upřímnými věřícími řádem Tovaryšstva Satorova, neboť Ježíš Kristus Boží Zákon respektoval a všechny své následovníky k jeho dodržování nabádal.

Není žádného zločinu, hříchu, křivdy, přestupku, provinění nebo kriminálního činu, který by se jezuitskou věroukou nedal ospravedlnit, obhájit a očistit.

Marně jezuité dokazují, že předchozí zásady nejsou v jejich ústavě uvedeny. Jezuitští teologičtí "velikáni" všechny zásady jasně ve svých výkladech k Bibli nebo ve svých spisech o katolické morálce formulují. Seznam některých nejdůležitějších spisů a jmen uvádí například i Bílek na stranách 51-64 své knihy. Každý jezuitský spis, který vyšel nebo právě tiskem vychází, je vydán se schválením a povolením jezuitských otců revizorů v Římě a se schválením samotného generála řádu.

Nebezpečná morálka jezuitů proto není záležitostí jednotlivých teologických vykladačů, ale vždycky celého řádu. Pokud by si "morální" teologické výklady řád jako celek nepřál, nedostaly by povolení k tisku. Navíc stanovy řádu výslovně nařizují jednotu jezuitského učení. Všichni učitelé řádu musí jednotně vyučovat, jednotně vést, jednotně postupovat a nesmí existovat žádné zřetelné výkladové odchylky.

Jezuita Gretser praví: "*Učitelé řádu sepsali veliký počet bohosloveckých spisů; my vyznáváme všichni totéž učení a vyslovujeme je na nesčíslných místech soukromě i veřejně ve školách.*" (*T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 64*)

Odpovědnost za všechny teologické výklady jezuitských bohoslovců ke katolické věrouce tedy nenesou jedinci, ale vždy celý řád najednou.

20.11 Tajná mafie jezuitů

Není pochyb o tom, že se jezuitům objektivní fakta o jejich řádu a způsobu jejich života

nelíbí. Na příkladu jejich nenávisti proti literatuře faktů můžeme pozorovat vlastní rozdělení řádu na členy oficiální a neoficiální.

Chceme-li o nich totiž vynést na povrch skutečná, pravdivá fakta, pak musíme ignorovat jejich nastrčený oficiální předvoj. Ten je v novinách, časopisech, rozhlasu a televizi vychvalován a dáván za vzor zvláště školství a kultuře. Tak je tomu například v případě skladatele Jana Dismase Zelenky v Čechách, který je neustále propagován jako vysoký přínos kultury. Nebo v případě Bohuslava Balbína jako jazykovědce, básníka Fridricha Torsta, Z. F. Kadlinského, Josefa Dobrovského (měl 1 rok noviciátu před zrušením řádu), režiséra Joffého a další. A stejně tak je to i v případě mnoha malířů (de Conteho aj.) ať už jezuitských nebo jenom pro řád najatých. Totéž objevíme i v případě mnoha vědců, lékařů, doktorů, právníků, politiků, herců apod. jako vysoký přínos v malířství, ve vědě, v humanitární pomoci, v činnosti červeného kříže, ochotnických divadelních souborů apod. Tato oficiální část jezuitského řádu je vystavována na odiv celé veřejnosti neoficiální částí řádu.

O těchto oficiálních a všeobecně známých a “lidstvu prospěšných” postavách jezuitského řádu je většinou psáno v katolických časopisech a knihách katolických vydavatelství (v Čechách je to např. Zvon, Vyšehrad, Karmelitáni, Kolumbus apod.). Tam jsou se vši pompézností jezuitskými spisovateli vyvyšováni a chváleni jako přínos pro národ. Jsou oslavováni jako zakladatelé a div ne jako vynálezci nemocnic, škol, domů, kostelů, kultury, umění, vědy apod.

O tom, jak se dnes jezuitský řád vychvaluje a hodnotí sebe jenom v tom nejlepším světle jako “prospěšný celému lidstvu”, se také dozvíme na internetu. Zde jsou stovky a stovky nej-různějších kontaktů na jezuitské školy, koleje, univerzity a různá jezuitská výchovná střediska ve všech světadílech. Reklamní tažení těchto institutů sílí internetu je stejně tak intenzivní, jako běžné obchodní reklamy.

Z těchto všech oficiálních informací se však o zákulisí jezuitské řehole nedozvíte téměř vůbec nic. Tyto všechny informace jsme museli vypustit jako lobistické a prokatolické. Probíráte se jenom předhozenou hromadou, prázdnou slámou a pouhým pláštěm zakrývajícím skutečný život řádu.

Špička ledovce, nevinně čistá a bílá pod sebou ukrývá mnohem větší díl mrazivé masy ledu, který však nevidíme. Oficiální část řádu kryje - a často ve své naivitě i nevědomky - část neoficiální. Taková je morálka jezuitů.

Tajní členové řádu vždy bojují prostřednictvím nastrčených oficiálních členů. Tak je tomu i v případě boje proti knihám, časopisům a periodikám, proti historickým materiálům a různým fotografickým údajům, které odhalují zákulisí tovaryšstva. Proti takovým faktům bude vždy vedeno různorodé nepřátelské tažení s cílem všechno zničit. V pozadí cíle stojí tajní jezuité.

Autoři této knihy si proto nedělají žádné iluze, že bude tato kniha kladně přijímána. Lze více než předpokládat, že řád tovaryšstva bude proti této knize mluvit, psát a filmovat, aby veřejnost varovali, že kniha nemluví pravdu. Budou popírat úplně všechno, co je v ní napsáno. Když ne hned, tak časem určitě. Spojí své síly s historiky a vědci a budou se snažit dokázat pravý opak toho, co kniha přináší.

Autoři se v této knize totiž zaměřili právě na onen větší, neviditelný díl ledovce, na neoficiální část jezuitského řádu, o jehož životě má ta oficiální menšina žebravých mnichů jen velmi mlhavé a naprosto neuspořádané mínění.

Lze tedy očekávat, že ona skupina nevědomých mnichů se bude srdnatě bít “ve jménu pravdy”, aby tím nevědomky a v naivitě kryla jejich hlavní část - velmi dobře organizovanou tajnou jezuitskou mafii. Povel k zahájení boje proti faktům, které tato kniha přináší, pochopitelně nevydá nikdo jiný, než ono tajné jezuitské podsvětí. Je to totiž součástí jezuitské morálky.

Kapitola 21

Útlum tovaryšstva

21.1 Ekonomická a politická moc jezuitů

Úspěchy, kterých Továřstvo Ježíšovo dosáhlo v Evropě i v dalekých zemích, i když byly občas prostřídány nějakými nezdary, mu na dlouhou dobu zajistily převažující postavení. Ale jak jsme se již zmínili, čas nepracoval v jejich prospěch. Vyvíjelo se myšlení a protože vědecký pokrok směřoval k osvobození mysli, bylo pro obyčejné lidi i monarchy čím dál tím těžší snášet převahu těchto zastánců “teokracie”.

Také mnoho zlořádů, které se zrodily z úspěchů jezuitů, rozdělilo tovaryšstvo zevnitř. Kromě politiky, ve které bylo hluboce zapojeno, jak jsme již viděli, na úkor národních zájmů, bylo možné jeho stravující činnost brzy pociťovat i v oblasti ekonomiky.

“Otcové se příliš mnoho zapojovali do záležitostí, které neměly nic společného s náboženstvím, jako například do obchodování a směnářství nebo jako likvidátoři bankrotů. Římská kolej, která měla zůstat intelektuálním a morálním modelem všech jezuitských kolejí si nechávala vyrábět v Maceratě v obrovských množstvích látku a za nízkou cenu ji prodávala na trzích. Jejich střediska v Indii, Antilách, Mexiku a Brazílii brzy začaly obchodovat s produkty kolonií. Na Martiniku jezuitský prokurátor vytvořil obrovské plantáže, které obdělávali černoští otroci.” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 190-191)

To je jen malá ukázka obchodnické stránky dřívějších zahraničních “misií”, která je dnes úplně stejná. Římská církev nikdy nepohrdla tím, když mohla mít ze svých “duchovních” výdobytků i časný zisk. V tom byli jezuité úplně stejní jako všechny ostatní řády a ještě je i předčili. V každém případě je dnes známo, že bílí otcové patří mezi nejbohatší majitele půdy v Severní Africe.

Loyolovi synové byli natolik aktivní, že těžili co nejvíce jak z práce “pohanů”, tak i z jejich duší.

V Mexiku mají dodnes stříbrné doly a cukrové rafinerie. V Paraguayi čajové a kakaové plantáže a továrny na koberce. Také dodnes chovají dobytek a každým rokem exportují nekonečné tuny masa, kůže a tuku stejně tak, jako i mléčných produktů. Už dříve například vyváželi 80 000 mezků ročně. (Andre Mater, *kterého cituje Pierre Dominique, La politique des Jesuites*, str. 191)

Jak můžeme vidět, evangelizace “rudých dětí” byla dobrým zdrojem příjmů. A aby dosáhli ještě větších zisků, neváhali otcové zpronevěřit státní poklad nebo jakékoliv jiné státní prostředky. Je to vidět například na známém příběhu o tak zvaných krabicích čokolády. Ty byly vyrobeny v Cadixu, avšak místo čokolády byly ve skutečnosti plné zlatého prášku.

Biskup Palafox, kterého papež Inocenc VIII. vyslal jako apoštolského návštěvníka, mu v roce 1647 napsal: *“Veškeré bohatství Jižní Ameriky je v rukou jezuitů.”*

Stejně tak výhodné byly i finanční záležitosti. *“V Římě převáděli jezuitské fondy platby portugalskému velvyslanectví ve jméno portugalské vlády. Když do Polska přišel Auguste le Fort, otevřeli vídeňští otcové kreditní účet pro tohoto chudého monarchu u jezuitů ve Varšavě. V Číně půjčovali otcové obchodníkům peníze za 25%, 50% a dokonce i za 100% úvěr.”* (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 191)

21.2 Papežova snaha oslabit moc jezuitů

Skandální nenasytnost jezuitského řádu, jeho pokleslá morálka, jeho neutuchající politické intriky a jeho zasahování do výsadních práv farnostního i klášterního duchovenstva, rozdmýchalo všude smrtelné nepřátelství a nenávist. Mezi vyššími třídami získal řád tu nejhorší po-

vést. Ve Francii jeho snaha o udržení lidí ve formální a pověřivé zbožnosti dala průchod nevídanému osvobození mysli.

Jezuitský řád žebravých mnichů blahobytně nestydatou rychlostí. Začínal v prostředí nemocných a žebráků, v prostředí úplné chudoby a asketismu a už záhy byl nejbohatším řádem světa. Ignác z Loyoly tovaryše vybavil fanatickou poslušností, věností a podřízeností řádu a papeži. Po Ignácově smrti 31. července 1556 se už za tři dny dal od profesorů zvolit do funkce generálního vikáře Itálie Jakub (Jayme) Lainez, kterému bylo tehdy 46 let. Patřil mezi nejpanovačnější, nejúskočnější, nejvychytralejší a nejpyšnější jezuitu. Do roku 1558 konal funkci provinciála Itálie a generálního vikariáta. Pak jmenoval více profesorů, kteří mu byli oddáni a ti ho v květnu 1558 na generální kongregaci zvolili za generála.

Papež Pavel IV. měl snahu řád dostat plně pod svoji kontrolu, neboť se obával, že řád ve své moci přeroste Vatikán. Radikální Lainez to okamžitě poznal a nechal ihned kongregaci potvrdit ústavu a stanovy tak, jak je spolu s Ignácem sestavili. Přidal však výklady a nová pravidla ústavy, které nemohl přidat za života Ignáce, protože by s nimi Loyola nesouhlasil. Nyní byla jeho pravidla vesměs politická a majetková začleněna a schválena, a tím se řád přímo postavil proti novým i dřívějším papežovým podmínkám.

Teprve pod hněvem a hrozbou Papeže IV. řád přijal a schválil i nové požadavky Vatikánu, a sice konání církevních hodinek a volbu generála řádu na dobu maximálně tři roky. Tím chtěl papež moc jezuitského řádu oslabit, neboť si uvědomoval, jaké nebezpečí z jezuitů začíná plynout. Jezuité si však tajně usmyslili, že papežovy nové podmínky budou zachovávat jen do konce života tehdy už 83 letého papeže. Hned za dalšího papeže, Pia IV. byly tyto podmínky Lainezem i papežem samotným zrušeny.

Po smrti Laineze 1565 by zvolen generálem vévoda z Kandie a bývalý katalonský místokrál František z Borgie (Francisco de Borgia) (1565-1572), který prohlásil: *“Jako beránkové jsme začali, nyní panujeme jako vlci. Vypověděli nás jako psy, obnovíme se jako orlové.”* (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 233*).

Za papeže Řehoře XIII., velikého přítele jezuitů, byl zvolen za generála řádu Belgičan Mercurian (1572-1580) a po něm Neapolitán Claudius Aquaviva (1581-1615), který měl velikou podporu v císaři Rudolfu II. a v polském králi Zikmundovi. Za to tehdejší papež Sixtus V. řád omezoval jak jen mohl. Dokonce zakázal přijímání nováčků, nařídil změnit jméno řádu, zrušil jim všechny hodnosti a odmítl jejich poslušnost jako neopodstatněnou. Proti tomu všemu generál Aquaviva čelil s takovou mistrnou diplomacií a politikou, že nakonec k žádným změnám nedošlo a dodnes je nazýván druhým zakladatelem řádu. Majetek a světové postavení řádu se natolik zvýraznilo, že ani další papež ani panovníci si již k řádu nic nedovolili. Duchovní monopol měl ve skutečnosti řád samotný.

Pak nastoupil Říman Multia Vitelleschi (1615-1645). Ten se snažil řád dostat zpátky do původní chudoby a do původních kolejí Ignácovy idee, což mělo za následek brzké ukončení jeho činnosti. Ihned nastoupil majetku přející Vincenc Caraffa (1646-1649), dále František Piccolomini (1649-1652), pak Alexandr Gottomfredi (1652-1662), Němec Goswin Nickel (1662-1664), Jan Pavel Oliva (1664-1682), který si zvláště cenil pohodlí, nádhery a rozkošnického života, Karel Noyelle (1682-1697), Belgičan Thyrois Gonzales (1697-1706), Angelo Tamburini (1706-1730), František Retz z České provincie, Pražák (1730-1750), J. Visconti (1751-1755), Al. Centurioni (1755-1757), Lor. Ricci (1758-1773). Všichni tito generálové, každý svým dílem, přispěli k ohromnému bohatství, které řád těsně před svým zrušením vlastnil. Politická situace však poslednímu generálovi jasně naznačovala, že jeho řád není již vítaným hostem v žádné zemi.

Nicméně materiální blahobyť, kterému se tovaryšstvo těšilo, postavení získaná u vladařských dvorů a zejména podpora Svatého stolce, kterou pokládali za nepohnutelnou, udržovala jezuitu v naprosté jistotě ještě v předvečer jejich zkázy. Cožpak od doby svého založení až do poloviny 18. století již neprošli několika bouřemi a neprožili kolem 30 vyhoštění? Téměř po-

každé však byli dříve či později přivoláni zpátky, aby znovu obsadili své ztracené pozice.

I v 18. století zakládali jezuité průmyslové podniky, továrenské komplexy a směnárny nejen v kolejích, ale i na veřejnosti. Postavili mnoho bank a zřídili mnoho obchodních společností ve všech kontinentech světa. Přesto že byl jejich konec na spadnutí, necítily z důvodu svého majetku žádné dlouhodobé nebezpečí. Ani prvnímu signálu z roku 1741, kdy jim papež Benedikt XIV. zakázal jakékoliv provozování obchodních činností ve všech částech světa, nevěnovali přílišnou pozornost. Nařízení jako obvykle ignorovali. Svět se však halil do nové politiky. Ta razila cestu logického rozumu a tedy i útlum jezuitskému řádu.

21.3 Nástup otevřené nenávisti vůči jezuitům

Ale nový útlum, který jezuitům hrozil, měl být tentokrát téměř úplný. Trval více než 40 let. Napomohl tomu boj jezuitů s jansenisty a s duchem inteligentní vzdělanosti ve Francii. Ta pronikla ideami 18. století již velmi brzy, což mělo za následek rozhodný odpor proti církvi a všemu náboženství vůbec.

Nejvíce podivné a překvapující je to, že první útok proti mocnému tovaryšstvu nepřišel proto z Francie, jak všichni očekávali, ale z hlavní bašty jezuitů v Evropě, z nekatoličtějšího Portugalska. Právě odtud, kde byla jezuitská moc zakořeněna nejvíce. Ještě v roce 1750, když Josef I. nastoupil po smrti svého otce Jana V. na trůn, byl portugalský dvůr silně jezuitsky smýšlející. Všichni princové, princezny a kněžny měly za své zpovědníky jezuitu, všechna důležitá úřední místa byla v rukou jezuitů a stejně tak i všechny strategický státní potenciál.

Jednou z příčin povstání proti jezuitům byl vliv, který nad touto zemí měla od začátku století Anglie. Ze všech stran Evropy se již jasně ozývaly stížnosti a protesty proti tajným jezuitským organizacím a společnostem. Množily se ztíženosti na jejich tajné i oficiální zásady. Vesměs všude se ukázaly jako nebezpečné pro státní záměry. A poznalo to i Portugalsko, když uzavřelo se Španělskem dohodu.

Tato dohoda uzavřená v roce 1750 vymezila hranice v celé Americe. Určila Portugalcům obrovské území na východ od řeky Uruguay, kde pracovali jezuité. V důsledku toho se museli otcové se svými rudými "obránci" na katolickou víru stáhnout na vymezenou stranu nové hranice, na území Španělska. Ozbrojili tedy Guarany a vedli dlouhou partyzánskou válku. Nakonec zůstali pány země, která byla navrácena Španělsku. Jak jsme již o tom psali, portugalská armáda totiž neustále prohrávala.

Portugalský premiér, ministr a rádce krále Josefa I., markýz Sebastian Josef Pombal z Carvalho, se cítil skutečně uražen. Kromě toho se jako bývalý žák jezuitů nedržel jejich učení, ale inspiraci čerpal raději od francouzských a anglických filozofů než od svých starých vychovatelů. Takže si uchoval logickou mysl. Král Josef I. v tomto muži poznal jasný a nepředpojatý rozum. Ponechal mu zcela státní řízení v jeho rukou, i když ho původně na ministerské křeslo vynesli sami jezuité skrze královského jezuitského zpovědníka P. Josefa Moriera.

Ministr Pombal byl rázný a silně vůdčí povahy a svého vlivu využil k obnovení a povznesení Portugalska. První ránu jezuitskému řádu zasadil tím, že zřídil zvláštní obchodní maraňonskou společnost. Ta kontrolovala veškerý obchod s Maranhao - dnešní Brazílií a udělovala novým obchodníkům licenci k obchodu. Podmínkou bylo, že nesmí být jezuita. Další ránu řádu zasadil, když z Lisabonu vyhnal jezuitu Balastra a Fonseku a všechny jejich kolegy, protože z kazatelny začali proti Pombalovi a jeho reformaci štvát Portugalce a zuřivě přitom vyhrožovali atentátem na krále i na Pombala.

21.4 Lisabonské zemětřesení a jeho následky pro jezuitu

1. prosince 1755 nastalo v Lisabonu strašlivé zemětřesení. Téměř celé město Lisabon se

obrátilo během malé chvilky v rozervané sutiny. Toto zemětřesení zasáhlo velkou část Evropy, Afriky a Ameriky. Otřesy byly pozorovány i v Grónsku, v Západní Indii, na Madeiře, v Norsku i ve Švédsku, dále ve Velké Británii a až v Irsku. Hřmot hromu i ničivá vlna zemětřesení v zemské kůře dvakrát proletěly naší Zemí. Byla zasažena plocha přes deset milionů čtverečních kilometrů. Stejný otřes jako v Evropě byl i v Africe. V Alžírsku byla poblíž Maroka pohlcena do země dokonce celá vesnice s téměř desíti tisíc obyvatel. A když se vlna zemětřesení znovu hnala přes pobřeží Španělska a Portugalska, propadala se celá města do země i tam. V Cádizu vznikla mořská záplavová vlna vysoká téměř dvacet metrů. Ničila všechno, co bylo na pobřeží. Některé z největších portugalských hor se třásly v samotných základech. Jejich vrcholy se otevíraly, jejich stěny praskaly a tříštily se na kusy. Podivuhodné na tom bylo to, že ze samotných hor vylétávaly obrovské kusy skal a zasypávaly nedaleká údolí neobvyklou rychlostí. Z hor vycházely vysoké ohnivé plameny, které šlehaly i z bočních puklin. Epicentrum zemětřesení bylo pod Španělskem a Portugalskem.

V Lisabonu během prvních pěti minut náhle zahynulo přes šedesát tisíc lidí. Otřesem mořského dna se vytvářely ničivé vlny Tsunami. Nová lisabonská hráz, postavená z mramoru byla v té době pokládána za nejpevnější přístavní hráz v Evropě. Krátce po té, co se na ní seběhlo tisíce lidí, protože tam nepadaly zříceniny domů, se náhle utrhla a pohltilo ji moře. Nevyplavalo ani jedno tělo. Zřítily se všechny kostely, chrámy, katedrály a kláštery. Sesuly se velké veřejné budovy, koleje, univerzity a školy.

Pak asi dvě hodiny po zemětřesení náhle vypukl v Lisabonu požár. Ten zuřil přes tři dny a nebylo možné jej vůbec uhasit. Co zůstalo po zemětřesení, sehltil oheň. A protože k zemětřesení došlo ve svátek, byly všechny katolické a jezuitské stavby přeplněny lidmi. Jen velmi malému počtu lidí se podařilo z nich uniknout.

Hrůza lidí byla nepopsatelná. Nikdo neplakal. Všude vládl takový chaos a zoufalství, že na pláč nebylo času. Lidé šílení hrůzou pobíhali sem a tam, od řítících se domů k řítícím se domům. Matky zapomínaly na své děti a utíkaly pro obrazy nebo sochy ukřižovaného a svatých. Lidé utíkající z kostelů byli zatlačeni zpátky davem lidí utíkajících do kostelů pro ochranu svatých. Nadarmo objímali oltáře a líbali obrazy. Nadarmo vyvyšovaly dřevěné kříže k nebi, nadarmo líbali hostie, nadarmo se dotýkali ostatků svatých. Sochy, obrazy, oltáře, relikvie, kněží i tito pověřiví lidé byli v okamžiku pohřbeni pod těžkými kvádry církevních staveb. Zříceniny jim byly hrobem. Jenom hrubé odhady hovoří, že v Lisabonu byly tehdy statisícové ztráty na lidských životech.

Jezuité toto zemětřesení označili jako trest boží za všechna "příkoří", která jim nenáviděný "zvrhlý a odpadlý" uředník Pombal udělal. Dokonce měli takovou drzost, že mezi lidem vyvolávali paniku kázáním o tom, že dokud bude Pombal na živu, že bude takových zemětřesení víc. To byla poslední kapka ministrova trpělivosti. Roku 1757 provedl třetí útok na jezuitský řád dvěma královskými dekrety. Těmi jezuitům zakázal vykonávání necírkevního soudnictví v Brazílii a Paraguayi. Zároveň dekrety nařizovaly, aby se indiáni přestali nazývat otroky a již více se za ně nepovažovali. Současně s tím vymohl Pombal na králi povolení vyhnat všechny jezuity z královského dvora. Museli odejít i všichni zpovědníci a rádcové královské rodiny. Navíc dostali jezuité i zakázáno veřejně kázat.

Po několika hádkách s jezuity pak Pombal vydal pro veřejnost letáky. Jeden z nich měl název *Stručný přehled o jezuitském království v Paraguayi*, který vzbudil veliký rozruch. Mnoha lidem otevřel konečně oči. Letáky popisovaly všechna zvěrstva, křivosti, podlosti i nemravnosti, které jezuité v Jižní Americe a zvláště v Paraguayi prováděli. Letáky odhalovaly jediný cíl jezuitů - založit si svůj nekontrolovatelný jezuitský stát pro nekontrolovatelnou výchovu svých následovníků.

8. října 1757 a pak ještě 10. února 1758 se na popud Pombala obrátil král Josef I. k papeži Benediktu XIV. Král žádal, aby papež svou mocí zakročil proti hrubým zločinům jezuitů, kteří ignorovali i ty nejzákladnější zákony na udržení veřejného pořádku a klidu v Portugal-

sku. Papež byl s jejich politickou kriminalitou, při které vyvolávali vzpoury, revoluce, odboje a války mezi Portugalskem a Španělskem už od samého počátku, podrobně seznámen. Byl mu předložen celý soupis jasných důkazů o jezuitských lichvách, úrocích, bankách, směnárnách, clech, mýtném a dvojím finančním metru pro sebe a pro jiné. Podrobně byl seznámen s jejich hospodářskou a obchodní mezinárodní kriminalitou. Věděl o obchodních ztrátách, které při podvodných jezuitských obchodech utrpěly všechny katolické státy včetně samotného Vatikánu. Král si také papeži stěžoval na drzost jezuitů, se kterou špiní královo a ministrovo jméno. Také poukázal na to, jak se jezuité snaží i Vatikánem uznávaný mír mezi oběma královstvími zničit a přeměnit v další krveprolití. Král papeže požádal o důsledné prověření jezuitských pravidel o chudobě a další body současné ústavy.

Hned 1. dubna 1758 dostal lisabonský kardinál Josef de Saldanha papežské zmocnění s plnou papežovou mocí prověřit celý jezuitský portugalský řád *“od hlavy až k patě a nic nevynechat.”* Lisabonský kardinál dostal navíc i tajný úkol prověřit oprávnění královny stížnosti, co se týká obchodování a finančních machinací.

Kardinál prověřil všechny majetkové a vlastnické vztahy jihoamerických a portugalských jezuitů. Na základě toho vydal 15. května 1758 okamžitý zákaz celému jezuitskému řádu jakkoliv obchodovat a provádět jakékoliv finanční transakce pod pokutou duchovní klatby. Zjistil, že například jejich koleje, školy a univerzity jsou ve skutečnosti perfektně vybavenými sklady a tajnými tržišti, bankami, směnárnami, uzenářstvími, solírnami masa, běžnými obchody, palírnami lihovin, balírnami tabáku, výrobnami kuřáckých potřeb a kdoví čím ještě, jenom ne duchovním posvátným územím. V lisabonské diecézi navíc kardinál zbavil jezuitu se vši platností nejen kázání, ale i zpovídání. Toto nařízení dal 7. června 1758 přibít na dveře všech kostelů, kteří po zemětřesení ještě zbyly a na všechny zbylé domy, a to ve všech okolních městech.

21.5 Atentát na krále Josefa I.

Generál řádu Vavřinec Ricci si nově zvolenému papeži Klementu XIII. (1758-1769) postěžoval, jak je jeho řád v Portugalsku *“nesmírně pronásledován a perzekuován”* a jak jeho řád *“zakouší těžké chvíle”*. Žádal, aby u portugalského dvora svou mocí zakročil. Velký příznivec a přítel jezuitů, papež Klement nařídil novou komisi, která však potvrdila rozhodnutí komise předchozí v čele s kardinálem Saldanhem. Bylo konstatováno, že si generál nemá vlastně na co stěžovat, protože žádné pronásledování řádu neexistuje.

Ale jezuité se vši drzostí, která je jim naprosto vlastní tvrdili, že všechno, co se jim klade za vinu, je vymyšleno a že mají důkazy o zaujatém vyšetřování. A když ani to nepomohlo, začali osnovat plány na zavraždění krále. Plánovali takový atentát, aby ho provedl někdo ze šlechtického rodu. Přitom chtěli, aby vina za atentát padla na jezuitský řád a pak, aby komise náhle zjistila omyl a nevinu řádu. K atentátu sehnali mnoho nespokojených šlechtických rodu, zvláště pak markýzu de Tavorovu.

3. září 1758 se atentát uskutečnil, ale nepovedl se. Naštěstí byli vypátráni nejen všichni účastníci atentátu (markýza de Tavorová se svým manželem markýzem Francisco de Tavorou, šéf spiknutí vévoda z Aveiru, nejvyšší hofmistr i se svým synem u královského dvora, generál jízdy a bývalý místokrál v Indii se svými dvěma syny a ještě několika dalšími šlechtici z rodu de Tavora), ale byli vypátráni i jezuité, kteří se na atentátu účastnili (Moriera - bývalý králův zpovědník, de Costa - bývalý zpovědník královny, d'Oliveira - bývalý zpovědník královských princezen, Malagrida, Perdigao - generální prokurátor řádu, Soares - brazilský prokurátor, Henriquez - portugalský provinciál a mnoho dalších jezuitů). Ti pak byli doživotně uvězněni v krutých podmínkách. Markýza a ostatní šlechtici byli 13. ledna 1759 popraveni.

Hned na to 19. ledna 1759 vyšel královský rozkaz k zabavení majetku, peněz a všech stat-

ků, duchodů, příjmů a platů všech členů jezuitského řádu po celém portugalském království. Všem poddaným se zakazovalo jakékoliv stýkání s jezuity. Ještě téhož dne vydal ministr Pombal na veřejnost spis, který obsahoval *“bezbožné a revoluční bludy, kterým členové Tovaryšstva Ježíšova učili odsouzené zločince.”*

Král Josef I. pak druhého dne, 20. ledna 1759 oznámil papeži, jaká opatření proti jezuitům ve své říši učinil, aby se před nimi uchránil a zůstal při životě. Zároveň král požádal o povolení všechny duchovní stavět v případě porušení zákonů země před světský soud. To papež Klement, ovlivněný a vedený jezuitami zamítl. Ve svých listech ze dne 11. srpna 1759, adresovaných králi, papež přiznává, že provinili jezuité sice zasluhují trest, ale vyslovuje přání, aby byli ušetřeni veřejného potrestání. Celkově se jezuitského řádu zastával. Povolil králi potrestat pouze atentátníky. Naopak papež na krále v dopise naléhal, aby jezuitský řád v Portugalsku a v celém království zase povolil, protože on sám chystá důkladnou nápravu jezuitského řádu, která pak bude plně vyhovující.

Markýz Pombal však tyto sliby Vatikánu prohlédl. Důrazně na papeži znovu žádal povolení reformy v soudnictví v tom, že by duchovní postavil v případě porušení portugalských zákonů před necírkevní soud. Papež opět odmítl a Pombal proto přerušil s Vatikánem diplomatický styk. Jeho následkem byl z Portugalska vypovězen tajný příznivec jezuitů, papežský nuncius.

21.6 Odvážný markýz Pombal

Nad tímto krokem jezuité jásali, protože nyní očekávali, že pověreční a pobožnůstkářští Portugalci rozpoutají povstání proti přerušení styku s Vatikánem. Těšili se, že revoluce smete krále a jeho ministra z trůnu. Iniciativně se chopili díla a mezi lidmi opět rozšiřovali protivládní letáky. V nich krále, ministerstvo i celý dvůr pomlouvali a vyzývali k povstání.

Brzy však poznali, že opět přestřelili. Markýz neohroženě vytrval ve svém úmyslu jezuity z Portugalska vyhnat tak, aby se již nikdy do Portugalska nevrátili. Učinil taková opatření, aby se jezuité nevrátili ani tajně, jak to pokaždé všude běžně dělali. Věděl, že musí jezuity sundat ze všech funkcí a úřadů, aby o Portugalsko již nejevili zájem. Nedopřával jim pokoje.

28. srpna roku 1759 byla jezuitům královským rozkazem odňata licence ve školství. Dostali zákaz školy nejen obstarávat, vyučovat a mít nad nimi dozor, ale nesměli je již ani stavět, ani přičleňovat ke svým kolejím. Kromě toho nikdo z jezuitů bez výslovného svolení nesměl své jezuitské objekty opustit ani na krok. Atentátníci byli ve státním vězení, ostatní jezuité ve vězení svých klášterů a kostelů. Všechny statky a majetek jezuitů byl zabaven.

Nakonec byli jezuité královským rozkazem 3. září 1759 *“prohlášení za veřejné odbojníky, zrádce, nepřátelé a rušitele veřejného pořádku a míru v zemi a byli ze všech zemí portugalské říše vypovězeni pryč.”* (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 243*) Pouze ti novicové a osoby řádu, kteří ještě nesložili žádný závazný, slavnostní slib a kteří měli portugalskou národnost nebo národnost těch zemí, které patřily k Portugalsku, směli v Portugalsku zůstat. Na znovuvvedení řádu byl vyhlášen trest smrti a zabavení majetku. A stejný trest platil i pro Portugalce pro případ, kdyby si s jezuitami chtěli cokoli ústně nebo písemně začít. Nesměli pomáhat ani těm, kteří již z řádu vystoupili a nebo patřili k řádu jiného státu.

21.7 Vyhánění jezuitů z Portugalska

Bez prodlení se přikročilo k realizaci. Všichni jezuité byli dopraveni během září a října 1759 do církevního města Civitavecchie v církevním státu. Pouze představení portugalských kolejí a prokurátoři amerických misí byli v Lisabonu uvězněni. Jezuité byli ztaženi i z Indie, Ameriky a Asie. Na památku osvobození portugalské říše od zpupného jezuitského řádu byla dokonce vyražena i pamětní mince.

Aby se však jezuitský řád nemohl v budoucnu vymlouvat a překrucovat dějiny svého vyhnání, dal ministr Pombal sebrat všechny jezuitské spisy, všechna obvinění sepsaná proti jezuitům a všechny dokumenty, mapující život a zhoubnou činnost jezuitů v Portugalsku. Z toho byly utvořeny knihy. Ty pak byly podle originálů velmi přesně rozmnoženy. Knihy tvořily stejné svazky. Po jednom kuse pak tyto svazky vlastnily všechny šlechtické rody, portugalský královský dvůr a soudní dvůr. Svazky byly ukryty i na strategických portugalských zámcích a hradech. Všude byly uschovány pod přímým ministrovým osobním dohledem do zvláštní schránky opatřené třemi zámky. Schránka pak byla vždy ukryta na tajném a bezpečném místě. Jedině tak byla větší záruka, že se jezuité těchto dokumentů nezmocní, a to ani tajnou lstí. Tyto dokumenty v podobě knihy byly navíc přeloženy do všech evropských jazyků. Překlady dostaly název: *Sbírka nejnovějších spisů, jednajících o dějinách jezuitů v Portugalsku*. Z této sbírky jsme čerpali i do této knihy.

Větší část uvězněných jezuitů vlivem drsných podmínek ve vězení zemřela. Zbytek byl po smrti krále Josefa I. r. 1777 propuštěn a odvezen do Vatikánu. Pouze jeden jezuita, 75 letý P. G. Malagrida, který měl různá vidění Panny Marie, která mu diktovala velmi zmatený a nevěrohodný spis a svaté Anně, o sobě samé, o boží trojici, o Ježíši Kristu a pod. byl uznán za pološíleného ďábelského bludaře a jako takový byl i 20. září 1761 upálen.

Tím byla ukončena éra portugalských jezuitů. Se slávou a mocí přišli, vládli a žili, s hanbou a naprostým ponížením skončili. Pochopitelně, že ale jen na krátkou dobu, neboť po smrti ministra Pombala se do země tajně opět dostali.

21.8 Zrušení jezuitů ve Francii

Vyhnání jezuitů z Portugalska a trvalý zákaz jejich navrácení vyvolala v Evropě rozruch. Zvláště pak ve Francii, kde jezuité provedli 5. ledna 1757 ve Versail na krále Ludvíka XV. atentát. Brzy na to také vyšel najevo bankrot otce La Valetteho, který rozhodujícím způsobem přispěl k vyhnání jezuitů z Francie.

Atentát na krále provedl Robert Fr. Damieus. O něm se vědělo, že byl několik let kuchařem v jezuitské koleji v Arrasu. Potom na doporučení jezuitů sloužil jako sluha rozličných šlechticů. Od jezuitů byl často podporován. Proto lidé všeobecně vinili z atentátu jezuitu, i když to vyšetřováním nebylo pro mnoho těžkostí potvrzeno. Markýza z Pompadouru, králova milénka, však byla o vině jezuitů přesvědčena a patřila mezi jejich nejrozhodnější nepřátele. A svého vlivu také později využila, když se přidala k těm, kdo jezuitský řád zrušil.

Jezuita P. Antoine de La Vallete byl jako misionář vyslán roku 1742 na ostrov Martinique náležející k Malým Antilám v západní Indii. Roku 1747 tam byl ustanoven za prokurátora profesorského domu ve sv. Petru. La Vallete začal na jezuitských pozemcích, které patřily k profesorskému domu využívat práce černých otroků, které si koupil na dluh. Dlužní úpis zněl na dva a půl roku.

Časem si obchodem s Amerikou a Evropou vydělal tolik peněz, že skoupil všechny pozemky ve výběžku st. Dominga (sv. Dominika), které pomocí černochoů proměnil v osady. Černoši se mu staraly o cukr, kávu, tabák, bavlnu a indigo. Jeho obchodní obrat byl tak vysoký a zboží tak rozmanité, že s ním nemohl soutěžit žádný z ostrovů Malých Antil. Byl to obchodník, který pro tovaryšstvo uzavíral obrovské transakce hlavně s cukrem a kávou.

Následovaly stížnosti závistivých antilských obchodníků k francouzské vládě a soudu. Ale otec La Vallete u královského dvora všechny podplatil, takže naopak získal pro vládu a pro soudní řízení roku 1754 kladné hodnocení a doporučení francouzského dvora k další činnosti. Na základě toho byl královským dvorem uznán plně nevinným.

Když se La Vallete vrátil zpátky na ostrov, nejen, že své obchodní záměry rozšířil, ale dokonce zavedl směnárny a založil i několik továren. Odměnou za toto snažení byl pak tehdejší generálem řádu v roce 1755 Ignácem Viscontim jmenován nejvyšším inkvizitorem a

apoštolským prefektem jezuitských antilských misí.

V té době válčila Francie proti Anglii a Angličané otci La Valletemu zabavili dvě obchodní lodě plující z Ameriky. Lodě byly naložené zbožím v hodnotě jeden a půl milionů tehdejších lir jako splátka dluhu obchodnímu domu v Marseill bratrů Liona a Gouffreho. Následkem toho bratři žádali nové zboží, což La Vallete odmítl. Obrátili se tedy na provinciála řádu a žádali po něm zaplacení dluhu ve výši 2,4 milionů livrů. Řád, který měl na ostrově Martinique (Martiniku) jmění za 4 miliony liver však požadavek bratrů zamítl s tím, že řád nebude platit osobní, soukromé dluhy za jejich členy. Odmítnutí zaplatit dluhy otce La Valetteho však bylo osudné.

Lion a Goufry se obrátili na soud. Ten celou věc začal důkladně prošetřovat. Prověřil stanovny a ústavu řádu a zjistil, že všechny majetek jezuitů je společným a nedělitelným majetkem celého řádu. Proto soud rozhodl o povinnosti dluh zaplatit na úkor celého řádu. Tím celá věc na čas skončila. Ale parlament nespokojený pouze s mírným občanským odsouzením prošetřil sám a nezávisle celou ústavu řádu a prohlásil zavedení jezuitského řádu ve Francii za nelegální.

Soud na popud parlametu přečetl všechna nejvýznamnější literární díla jezuitských spisovatelů a učitelů, jejich mravouku, výklady k Bibli a zásady pro výuku noviců. Z hrůzou zjistil, že jezuitské učení je více než nebezpečné. Král dal proto celou záležitost prošetřit ještě s větší intenzitou šesti zvláštním nezávislým komisařům. V srpnu 1761 soudní královská a nezávisle na ní i říšská komise došla k závěru, že Ústava řádu Tovaryšstva Ježíšova je silně reakční a teroristická a že se neslučuje s žádným bodem všeobecného práva ani s žádným bodem francouzského státního a královského zákona. Došli k závěru, že učení jezuitů se více než přiči mravním zásadám a zásadám bezpečnosti státu.

6. srpna 1761 proto soud vynesl rozsudek: Zákaz přijímání noviců do jezuitského řádu, zákaz vyučování na všech školách všech stupňů, jezuitská ústava byla prohlášena za nezákonnou a protiprávní. Také bylo zavrženo 24 prací hlavních jezuitských spisovatelů.

6. dubna 1762 vydal parlament následující obžalobu: *“Jmenovaná instituce je nepřijatelná pro jakýkoli civilizovaný stát, protože je ve své podstatě nepřátelská vůči všem duchovním i časným autoritám. Snaží se vetřít do církve a do států pod hodnověrným pláštěm náboženského institutu. Tento řád však opravdově netouží po rozšíření evangelijní dokonalosti, je to spíše politický útvar neúnavně usilující o získání veškeré nadvlády pomocí všech možných přímých, ale zvláště pak nepřímých, tajných a scestných prostředků...”*

Jezuitské učení bylo charakterizováno jako učení *“zrůdné, ničící všechny náboženské a poctivé zásady, urážející křesťanskou morálku, zhoubné pro občanskou společnost, nepřátelské k právům národa, královské moci i bezpečnosti panovníků, neposlušné a schopné rozdmýčovat největší nepokoje a války mezi státy i revoluce uvnitř státu, plodící a udržující nejhorší zkaženost v lidských srdcích.”*

Soud však udělal velikou chybu. Majetek jezuitů nezabavil okamžitě, ale ponechal řádu rok volnosti s ním disponovat. Během tohoto roku prodali jezuité všechno, co měli francouzským kupcům, a to s dvouset i více procentním ziskem. Také si od bohatých francouzských bank a obchodních společností půjčovali obrovské částky předstírajíce, že budou ve Francii kupovat to či ono. A takto vytunelované francouzské peníze pak jezuité odesílali do Říma, aby nezůstaly ve Francii.

Když pak 6. srpna 1762 král rozhodl o zrušení jezuitského řádu ve Francii, neměla Francie kromě budov a pozemků (které by stejně zabavila) ve skutečnosti nic. Úřady pozdě pochopily neuvěřitelnou mazanost řádu, s jakou Francii finančně vyplundroval dřív, než přišel o majetek. O ten by přišel tak jako tak.

Ve Francii byl majetek tovaryšstva konfiskován ve prospěch královské koruny. Nikdo z jeho členů nesměl zůstat v království, dokud se nezřekl své řádové příslušnosti a neslíbil, že se podvolí obecným pravidlům francouzského duchovenstva.

Jezuitský generál Ricci dostal od papeže Klementa XIII. r. 1763 v Římě bulu potvrzující řádová privilegia a nevinnost jezuitů. Tím papež protestoval proti rozhodnutí Francie a proti rozsudku nejvyššího pařížského soudu. Dokonce Francii vyhrožoval strašnými kletbami. Zuřil však marně, neboť bylo už pozdě. Král nechal spravedlnosti volný průběh.

Všichni jezuité, kteří chtěli zůstat, museli přísahat svobodu galikánské církvi a respektování francouzských zákonů. Ti, kteří se odmítli podřít, byli pak definitivním rozhodnutím dne 9. března 1764 ze země okamžitě vypovězeni. Vlivem prozíravého ministra Choiseula vydal král v listopadu 1764 ještě doplňující zákon, kterým bylo tovaryšstvo ve Francii zrušeno úplně. Řád tak na francouzském území přestal oficiálně existovat. Proto také bylo zakázáno zveřejňovat ve Francii jakékoliv papežské buly, které jezuitu podporovaly, obhajovaly a žádaly jejich znovuzavedení.

21.9 Zrušení jezuitů ve Španělsku

Zrušení řádu ve Španělsku a v jejích koloniích napomohlo zpupné a protiprávní chování jezuitů v Mexiku. V Pueblu pronásledovali diecézní biskupy, prováděli rozsáhlé podvody v obchodování s Brazílií, podněcovali vzpoury domorodých obyvatel proti španělské nadvládě, usilovali o politickou moc v koloniích a učinili další přehmaty. To všechno vedlo k tomu, že španělský král Karel III. musel nakonec proti řádu zakročit. Odměnou jezuitů byla za to snaha odstranit krále ve Španělsku.

3. března 1766 byl na madridský palác proveden útok s cílem svrhnout Karla III. Při tom bylo zničeno mnoho domů těch, kteří byli nepřátelé jezuitského řádu. Král v obavě o svůj život musel utéci do Aranjue. Povstání bylo potlačeno a vyšetřováním se zjistilo, že jezuité k revoluci podnítli nejspodnější vrstvy obyvatel a že tuto španělskou lůzu pak i sami vedli. Bylo dokázáno, že v povstání měli přímou účast jezuita Lopez, Benevente a Gonzalez. Vyšetřování vedlo až k jezuitskému zpovědníkovi královny, Bromierseovi, ale královna se ho urputně zastávala.

Krátce na to byl zachycen dopis od generála řádu Vavřince Ricciho toledskému provinciálu. Z něho jasně vyplývalo, že se chystá nová revoluce opět s cílem svrhnout Karla III. a na jeho místo dosadit mladšího infanta Dona Ludvíka. Kromě toho byla králi odevzdána kniha, ve které jezuité zpochybňovali manželský původ krále. Stejně dokumenty byly nalezeny na španělsko-francouzských hranicích u dvou jezuitů, kteří šli do Říma.

Karel III. se tak přesvědčil, že jezuité usilují nejen o jeho korunu, ale že chtějí zničit i jeho čest. Svolal svou královskou radu, která rozhodla o okamžitém zrušení jezuitského řádu bez udání důvodu veřejnosti. Rada si byla velmi dobře vědoma toho, že sdělení důvodu veřejnosti jezuité jenom využijí ke svým zdržovacím akcím, jako tomu bylo v Portugalsku. Stejněho mínění byla i univerzita a mnozí biskupové. A tak Bourboni ve Španělsku zrušili dne 28. února 1767 všechny ústavy tovaryšstva, jak v hlavním městě, tak i v celém království a v koloniích. Celý řád byl vypovězen, čímž skončil také jezuitský stát Paraguay. Vypovězení řádu mělo být provedeno prudce, náhle a nečekaně. A to se také i skutečně stalo.

Celou akci dostal na starost ministr, hrabě z Aranda. Podle jeho tajných rozkazů, které dal všem královským úředníkům po celé španělské říši, všem předsedům soudních dvorů a všem velitelům vojenských pluků, obsadili královští komisaři s mnoha vojenskými oddíly a mnoha úředníky v noci z 2. na 3. dubna 1767 každou jezuitskou kolej, každý jezuitský dům, klášter, univerzitu, školu, všechny jezuitské kostely a kaple. Všem jejich představeným a všem členům řádu oznámili pak královský rozkaz o vypovězení jezuitů. Všechny jejich domy, byty a ubytovny byly uzamčeny, aby z toho, co tam bylo, nemohl nikdo nic vzít. Každý jezuita si směl vzít s sebou pouze svůj oděv a své peníze. Ty musel přesně nahlásit a všechno ostatní musel nechat. Během jedné hodiny bylo ve Španělsku shromážděno a zatčeno přes 6000 jezuitů, kteří pak byli loděmi převezeni do papežského státu Civitavechia. Lodě byly k této opera-

ci již předem připraveny.

Hned ráno 3. dubna vydal král sankční listinu. V ní celé zemi sděloval, že jezuitský řád na základě usnesení celé královské rady na jeho svolání a pak i schválení přestal v celé španělské říši existovat, včetně kolonií v Indii, na Filipínách, v Jižní a Severní Americe a v dalších zemích. Podrobně zdůvodnil počínání své královské vlády a podrobně popsal i veškeré sankce proti jezuitům a vůči jejich majetku, který byl zabaven ve prospěch španělské koruny. Jednotlivé farnosti, pozemky, lesy, budovy apod. pak byly rozděleny španělským šlechticům.

V sankční listině byla španělským novicům dána možnost zůstat ve Španělsku, ale všem jezuitům, kteří již složili slib poslušnosti a věrnosti řádu bylo výslovně zakázáno vstoupit zpátky do království. Zakazoval se i jakýkoliv kontakt s vypovězeným řádem, a to pod těžkými tresty a pokutami. Král zároveň zakázal o tomto všem veřejně hovořit a celou záležitost rozmazávat jakýmkoliv úvahami. Sankční listina výslovně nařizovala přísné mlčení o celé záležitosti. Porušení se mělo nekompromisně potrestat.

Jiným listem z 31. března 1767 pak král zdůvodňoval papeži Klementovi XIII. své kroky k likvidaci jezuitského řádu a k odvozu jezuitů do papežského církevního státu. Zároveň papeže ubezpečil, že všem rodilým Španělům - jezuitům bude posílat plat na jejich živobytí.

21.10 Generálovo přijetí vyhnaných jezuitů

Zpráva o vyhnání jezuitů ve španělské říši vyvolala v Římě u papeže a jezuitského generála skutečné zděšení. Oba si uvědomovali hrozbu, co by se stalo, kdyby Španělsko následovaly i jiné státy. Velmi se obávali toho, že stejné rozhodnutí provedou i všechny ostatní katolické vlády, tím spíše i všechny nekatolické.

6000 jezuitů, kteří byli ve Španělsku, prožili zvláštní zkušenost poté, co byli uvrženi do vězení na moře. *“Král Karel III. poslal všechny vězně k papeži se závažným dopisem, ve kterém uvedl, že je předává do moudré a bezprostřední ochrany Jeho svatosti. Ale když se měli tito darebáci vylodit v Civitavecchia, uvítalo je hřmění kanónových střel na příkaz jejich vlastního generála, který se již musel starat o portugalské jezuitu a neměl je čím živit. Podařilo se jim pak najít jakýsi mizerný útulek na Korzice.”* (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 209)

Papež se jezuitů zastával a žádal kardinály o svolení je z Korsiky přivést do svého státu. Ale kardinálové to nedovolili a poukazovali na celosvětové mínění o jezuitském řádu. Vystoupení některých kardinálů proti jezuitům mělo za následek, že ze svého území vykázali jezuitu i vlády Neapole, Sicílie a v ostatních italských státech. Zde všude syn Karla III., král Ferdinand IV. zakročil 5. listopadu 1767 proti jezuitům stejně tak rychle, náhle a nečekaně, jako jeho otec ve Španělsku. Příkladu následovala i vláda Parmy, odkud byli jezuité vyhnáni dne 7. února 1768 a přidal se i velmitr Malty.

Proti rozhodnutí vlády v Parmě se papež Klement XIII., který celou situaci už neunesl, postavil svým panovačným vzdorem. Žádal okamžité odvolání dekretů o vypovězení jezuitů. Na to se ozvalo hned několik vlád najednou s tím, že papež vůbec nechápe situaci a že se ve skutečnosti svou bulou proti Parmě plete do vnitřní politiky země. Bourbonské dvory se papežovým vyhrožováním o trestech a klatbách nedaly zastrašit.

V této době se jezuitů kromě papeže ještě zastali redemptoristé, neboli řád ligurianů. Ale jak se dokázalo, jejich zakladatel byl pozdějším tajným jezuitským knězem. Tento řád byl jezuitskému proto velice podoben a s ním spřízněn.

21.11 Rakousko

V Rakousku jezuité prožívali v této době příznivé období. Řídili politiku a školství téměř ve všech zemích mocnářství. Jejich majetky zde utěšeně rostly a stát jim kromě velikých vý-

hod poskytoval i veliký plat. Teprve za Marie Terezie nastaly řádu těžkosti. Císařovna vymaňla školství z jezuitských pařátů a provedla jeho reformu od základu. Kromě toho určila zvláštní komisi a dala jí úkol vyšetřit řízení školství jezuitů. Přesto si však dál u sebe ponechávala své jezuitské zpovědníky, jak už to bylo tradicí habsburského trůnu.

Vlivem vyšetřování musel ve Vídni na univerzitě odstoupit samozvaný jezuitský rektor, který byl nahrazen hrabětem Migazzim, arcibiskupem. Ten okamžitě všechny jezuitů z vídeňské univerzity zbavil učitelské licence a odňal jim cenzuru knih. Všechny jezuitské učebnice byly odstraněny a nahrazeny pokrokovými, vědeckými učebnicemi. Jezuité si papeži stěžovali, ale Klement XIII., který sám měl problémy, stížnosti odsouval stranou. Hrabě Migazzi dokonce studentům povolil čtení protijezuitských spisů, například od B. Pascala - Listy z provincií (Provinční listy) a další knihy.

Jezuité zuřili. Když ale viděli, že se jich papež se svým dvorem nezastane, vymysleli si plán, kterým hraběte úplně zkorumpovali a převedli plně na svoji stranu. Jako jedním mávnutím začali hraběte před papežem chválit a vyvyšovat ho za zásluhy o úžasnou reformu školství nejen ve Vídni, ale i v celé zemi. A postupně při svých chválách na papeži nárokovali, aby ho povýšil z arcibiskupa na kardinála, což papež také časem udělal.

Tím si jezuité u tohoto hraběte získali velikou přízeň. Po svém povýšení r. 1761 se stal nejhorlivějším ctitelem a zastáncem Říma. Dokonce se stal přímo ochráncem jezuitů. Císařovně se snažil namluvit, jak jsou svobodomyšlné knihy nebezpečné a snažil se jezuitský řád nenápadně znovu do školství zavést. Ovšem císařovna pochopila, kdo stojí v pozadí za povýšením hraběte a jaký je tím sledován cíl. A proto hraběti v jeho požadavcích a nárocích nevyhověla.

Stejným způsobem se snažili jezuité naklonit si i mnoho dalších biskupů, aby se mohli ve školství znovu uchytit. Ale mnoho svobodomyšlných katolických kněží se proti tomu vždy včas postavilo. A tak se reforma školství v Rakouském mocnářství šířila z kraje do kraje už bez jezuitů. Ti nevěděli už kudy kam. Nabízeli vyučování i zadarmo, jen aby se do škol opět dostali. Ale u mnohých biskupů, jako například u hraběte Václava Thuna (1761-1763) vůbec nepochodili.

Není tedy divu, že císař Josef II. jezuitům také nepřál. Avšak vlivem své matky nemohl provést všechno to, co by se mu líbilo a o čem byl přesvědčen, že je správné. Přesto však o zrušení jezuitského řádu usiloval, jak o tom sám píše v dopise francouzskému ministru Choiseulovi. Ten roku 1770 císaře žádal, aby v Rakousku, stejně jako on ve Francii, řád nejen zrušil, ale jezuitů ze země i vypověděl: *“Na mou podporu byste mohl spolehnout tehdy, kdybych byl vládcem. Úplně totiž schvaluji, co se jezuitů a zrušení jejich řádu týká. Ale na mou matku příliš nespolehejte. Přítulnost a náklonnost k tomuto řádu se v habsburském rodu stala dědičnou.”* (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 257*)

21.12 Bavorsko, Itálie

K Rakousku se přidalo i Bavorsko. Papež Klement XIII. se však jezuitů neustále zastával. Proto proti němu vznikl odboj a nepřátelství ze strany mnohých katolických států. K těmto baštám katolicismu se také přidaly svobodné italské státy, například Parma, Neapol, Sicílie, dále francouzské kantony jako Avignon (*“papežské hrabství avignonské - Venaissia”* v mapách také jako Venaissin), dále Janov, Monako, Benátky a jiné. Všechny státy požadovaly, aby papež provedl odluku jezuitského řádu od ostatních katolických řádů a ukončil tak urážející existenci jezuitů. (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 258*)

Papež však tvrdošíjně odmítal, a proto téměř všechny státy pohrozily, že nedojde-li ke zrušení jezuitského řádu, že se samy oddělí od Říma a ukončí s ním tak veškeré diplomatické vztahy.

“Klement XIII., který byl zvolen 6. 7. 1758, dlouhou dobu vzdoroval naléhavých žádostem

*mnoha národů, které žádaly zakázání jezuitů. Už se jim chystal vyhovět a již svolal církevní biskupský soud na 3. února 1769, na kterém chtěl kardinálům sdělit své rozhodnutí přizpůsobit se žádostem těchto královských dvorů, když tu noc těsně před tímto významným dnem, se mu náhle udělalo špatně, šel do postele a volal: »Umírám... Je to velmi nebezpečné napadnout jezuity!« ” (Baron de Ponnat: *Histoire des variations et des contradictions de l’Englise romaine*, str. 215)*

Pak se sešla tajná rada a trvala tři měsíce. Nakonec si kardinál Ganganelli nasadil mitru a přijal jméno Klement XIV. (1769-1774)

Královské dvory, které vyhostily jezuity, stále žádaly absolutní zákaz celého tovaryšstva. Přidalo se Španělsko a Portugalsko. Papežství však vůbec nespěchalo s tím, aby tento prvořadý nástroj k provádění své politiky zrušilo. Uběhly ještě čtyři roky, než Klement XIV. nakonec svolil, donucen neoblomným postojem svých oponentů, kteří okupovali některé papežské státy.

První krok, který učinil, bylo zrušení římského jezuitského semináře dne 17. září 1772. Během čtyř století z něho vyšli 4 jezuitští papežové, 96 jezuitských kardinálů, veliký počet jezuitských biskupů a tajných jezuitských generálů infiltrovaných do mnoha jiných řádů katolického systému. Pro jezuitský řád to byla veliká a citelná rána.

Dalším krokem papeže Klementa XIV. bylo v únoru 1773 udělení neomezených pravomocí kardinálu Malvezzimu, boloňskému arcibiskupovi, aby prohlédl a zrušil všechny jezuitské koleje, domy a učiliště ve své diecézi. A kardinál svůj úkol a svou pravomoc pojal skutečně pompézně. Okamžitě prověřil jezuitskou rezidenci v Cento a ihned tam zapečetil jezuitský archiv, zabavil účetní knihy a uzavřel všechny školy. Tamním jezuitům oznámil, že už nesmí poslouchat svého generála řádu nebo svého provinciála, ale že mají za svého nejvyššího nadřízeného považovat právě jeho.

Hned na to, dne 24. a 26. března 1773 vydal rozkaz k prověření všech noviciátů a všech škol v celé Boloni. Současně s tím poručil propustit na svobodu všechny novice a uzavřít všechny školy. Jezuitům přikázal otevřít všechny své věznice a mučírny, které byly (a jsou dodnes) pod jejich kostely a kláštery. Zakázal jim všechny náboženské úkony, slavnostní průvody, náboženské schůze a provozování *Duchovních cvičení*. Dále jezuitům nařídil, aby odložili řeholní roucho a přestoupili do jiných řádů. Všichni žáci ze všech domácích i zahraničních jezuitských škol se měli okamžitě vrátit domů ke svým rodičům.

Jako vždy jezuité příkazy a rozkazy ignorovali. Zdržovali jejich realizaci jak jen mohli. Úlisnými vyjednáváním se snažili pro sebe získat co nejvíce času. Kardinál se rozčílil a pomocí vojenské síly dal svléknout celý řád z černých a hnědých hábitů. Své zákazy pak ještě doplnil o konkrétní zákaz zpovědí a kazatelování. Veškerý majetek jezuitů byl zabaven zvláštní komisí. Hned na to potkal stejný osud i jezuity ve Ferrare, v Ankonii a v dalších kantonech a městech církevního státu.

21.13 Marie Terezie

Když jezuité zjistili, že papež Klement XIV. stále víc uznává požadavky národů a stížnosti jezuitů odsouvá do pozadí, snažili se hrozbami a různými věštbami papeže zastrašit. V ulicích Říma a v samotném Vatikánu byly šířeny výhružné listy, ve kterých jezuité vyzývali věřící, aby se za papeže modlili, protože zanedlouho zemře.

Ale papež se svého záměru nevzdal ani přes tyto výhružky. Dospěl k přesvědčení, že jezuitský řád musí i za cenu ztráty života zrušit. Nabyl přesvědčení, že musí učinit také mnoho legálních i tajných opatření, aby se řád již nikdy nestačil znovu vzpamatovat a znovu uchopit tutéž tajnou moc mezi všemi národy, jakou měl předtím.

Papež se proto už koncem roku 1772 tajně spojil se všemi evropskými státy. Seznámil je se svou koncepcí a úmyslem řád nejen v jeho činnosti zastavit, ale úplně jeho existenci ze všech

států a národů vymazat. Všechny státy papežův plán přivítaly. Pouze Marie Terezie se postavila proti. Dokazovala, že řád není tak nebezpečný, jak se o něm říká a odporovala i svému synovi, císaři Josefu II., který papežův návrh uvítal s potěšením.

Na Marii Terezii naléhaly i všechny bourbonské dvory. Prosily nebo žádaly, aby se papeži podvolila a nepřekážela jeho plánu. Ale ani to nepomohlo. Císař Josef své matce domlouval, ale ona se svých jezuitských zpovědníků nechtěla vůbec vzdát. Slepě jim důvěřovala a měla je za své nejlepší a nejdůvěrnější přátele. Císař Josef se snažil matce dokázat, že veškerá zodpovědnost za zrušení řádu spočine na papeži a že je to jeho výsostné rozhodnutí, jak on se svým řádem naloží. Ale ani to nemohlo s matkou pohnout. Byla stále o nevině jezuitů přesvědčena. Naopak se rozhodla, že pokud dojde k vyhnání jezuitů z ostatních evropských států, že ona jim v Rakousku poskytne azyl.

To už bylo moc i na papeže. Poslal proto Marii Terezii jeden z nejsilnějších důkazů o "přátelské a důvěrné diskrétnosti a mlčenlivosti" jezuitských zpovědníků. Odevzdal jí listiny, v nichž byly jezuitskými zpovědníky sepsané zpovědi císařovny, arcivévodů a arcivévodkyň, několika ministrů a dalších urozených dvořanů. Tyto listiny našel jezuita Josef Julian Mousperger. Ten, když byl povýšen na profesora hermeneutiky (výkladu Bible) na vídeňské univerzitě, uklízel v kanceláři předchozího rektora a za jedním obrazem ve zvláštní schránce listy objevil. Ihned je poslal Klementovi XIII., který je dal uložit do tajného archivu.

Současně dal papež císařovně předložit několik důkazů o tom, že když bude svoji tvrdostí celou věc zdržovat, může se stát, že ho jezuité zabijí dřív, než bude stačit svůj plán provést. Dokázal jí, že tím pak nejen sama uvrhne celou Evropu znovu pod jezuitské zlo, ale že bude vinna i dalšími tragickými událostmi, které měli jezuité v plánu provést a u nichž jezuité již nyní usilovaly, aby se v budoucnu skutečně odehrály.

Odhalená tajemství o jezuitech na panovnici silně zapůsobila. Marie Terezie pro vyznění všech jejích zpovědí na jezuitský řád silně zanevřela. Svému synovi se rozhodla být při likvidaci řádu plně nápomocna. Papežovi napsala dopis plný omluvy a souhlasu k provedení všech jeho záměrů i v Rakousku. A tak padla poslední zábrana, která papežovi překážela.

21.14 Breve papeže Klimenta XIV.

Dne 21. července 1773 vydal papež Klement XIV. známé Breve (papežský list o důležité věci k jednomu tématu) *Dominus ac Redemptor noster*. Tímto listem byl jezuitský řád úplně zrušen a rozpuštěn. Breve byl pak v srpnu podstoupen komisi složené zástupci jiných řádů a z různých kardinálů kromě oficiálních jezuitů. Komise byla tajná a projednávala organizační stránku co nejrychlejšího zrušení řádu. Nezapomněla ani na různá tajná opatření proti jeho opětovnému vzniku. Jednání komise trvalo od 9. srpna do 15. srpna a 16. srpna 1773 bylo Breve konečně uveřejněno a předáno do všech evropských zemí.

Listina, i když připoměla zrušení jiných řádů, se celá týká jezuitského řádu. Mimo jiné se v listu praví, že řád byl povolen pod slibem poslušnosti a chudoby, ale že hned od samého počátku v řádu působí "*rozličné símě nesvornosti a žárlivosti nejen mezi členy samotnými, ale i proti jiným řeholím a proti světskému kněžství, proti akademiím, univerzitám, veřejným školám, i proti samotným mocnárům, do jejichž zemí byl řád přijat.*"

List dále připomíná, že kdokoli se proti řádu postavil, že buď náhle zemřel předčasnou smrtí nebo byl z neznámých příčin uvězněn nebo pronásledován. Jmenuje i některé příklady na biskupech a např. i na papeži Sixtu V., který pro prověření jezuitského řádu zřídil kongregaci několika kardinálů, která po překvapující papežově smrti ihned zanikla.

Listina také ukazovala na jezuitské zásady, na jejich morálku a na jejich výklady Bible, které vycházely ze stanov a ústavy řádu. Zřetelně to všechno odsoudila jako ničící pověst katolické církve a její víry a vyznání. Pak listina podrobněji vypočítávala poslední aktivity jezuitského řádu, kterými zničily mír v celé Evropě a kterými ochrnuly hospodářství mnoha kato-

lických zemí i samotného Vatikánu, šířili jen samé stížnosti a revoluce a kterými jezuité způsobili mnoho krveprolití a bídy.

Listina vzpomíná i nenadálou smrt papeže Klementa XIII., pro kterou nemohl dokončit dílo zrušení řádu jezuitů. Bylo konstatováno, že řád už nemůže pro svoji zkaženost přinášet tak hojné užitky, jako přinášel na Tridentském koncilu. A protože od té doby už Vatikánu ničím neprospěl, *“po zralém uvážení, na základě jasných důkazů a z plnosti moci apoštolské mnohokrát výše jmenované Tovaryšstvo Ježíšovo rušíme a potlačujeme. Rušíme a všeobecně odstraňujeme zvláště všechny jeho povinnosti, služby a správy, domy, školy, koleje a jakákoliv místa, v kterékoli krajině, království a říši, kde se nalézá a kterým náleží jakýmkoliv způsobem.*

Také jeho stanovy, tradice, zvyky, všechna usnesení a ustanovení, i kdyby byla stvrzena přísahou, papežským schválením nebo jinak potvrzena. A stejně tak i všechny všeobecné nebo zvláštní výsady a výhody ... Proto ustanovujeme, aby navždy byla zničena a úplně zrušena veškerá a jakákoliv moc představeného generála, provinciálů, vizitátorů a jakýchkoliv ostatních představených řečeného tovaryšstva, a to jak ve věcech duchovních, tak i světských. Veškerá pravomoc je tímto přenešena na biskupy jednotlivých míst, v jejichž diecézi se řád nacházel. ... Všem vysvěceným členům dáváme dovolení a moc, aby opustili domy a koleje tovaryšstva a aby se odebrali do některého z jiných řeholních řádů potvrzených od papežské stolice a nebo aby zůstali ve světě jako světští kněží pod obecnou a úplnou poslušností a poddaností řádných biskupů ... ”

A dále listina podrobně rozebírá organizační otázky, které s likvidací jezuitského řádu souvisejí. (*T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 261-272*)

21.15 **Poslední oficiální generál řádu**

Generál řádu, Vavřinec (Lawrentius) Ricci, byl se svým tajemníkem a svými asistenty vzat do vazby. Na andělském hradě byl přísně vyslýchán, aby pod přísahou udal, kde se nachází celé finanční jmění řádu. Při zabírání všech jezuitských kolejí, domů, klášterů, kostelů, univerzit, noviciátů a dalších budov se totiž žádné peníze nikde nenašly. Jezuitský řád před svým zrušením, které tajní, vysoce postavení jezuité předvíдали, ukryl okamžitě všechny peníze. Schoval i všechny dokumenty a spisy s mnoha tajnými informacemi.

Ricci při výslechu tvrdil, že řád je stále chudý, že žádné peníze ani jiné bohatství nikdy neměl a nemá. Při výslechu neustále apeloval na slib chudoby a čistoty, který řád na počátku své existence slíbil. Generál se ani neprozradil, co se stalo s velikými dědictvími od sta tisíců do desítek milionů a výše v tehdejších penězích. Taková dědictví plynula do řádové pokladnice z celého světa.

Neprozradil, ani kam se náhle poděly všechny zisky ze světového obchodu, ani kam přišlo všechno bohatství - zlato, šperky, drahokamy, stříbro, drahé látky a umělecké předměty ze všech jezuitských rezidencí, paláců a honosných kolejí. Takové honosné paláce měli jezuité po celém světě. Měli je i ve všech jezuitských zámořských provinciích v jako Indii, na Filipínách, v Americe, v Austrálii a na různých ostrovech. Ricci neuvedl vůbec nic. Na přímé dotazy všechno okamžitě popíral. Pak byl uvězněn na hradě sv. Anežky, kde o několik let později zemřel.

I přesto, že se jezuité snažili zlikvidovat všechny usvědčující materiály o svém řádném po celé Evropě, nezničili úplně všechno. Přeci jen něco zůstalo nedotknuto. Tak například na koleji v Ingolstadtu našli úředníci několik balíků listin se zpověďmi šlechticů a knížat zapsaných jezuitskými zpovědníky. Tyto dokumenty už jezuité nestačili spálit. Kromě dalšího našli například meč, kterým byli popravováni jezuité, když se zprotivili řádu. Jejich počet (více jak sto řádových bratří) se našel na jedné přiložené listině.

V Mnichově našel vládní komisař ve sklepě pod jezuitskou kolejí jedenáct na zdi přiko-

vaných mrtvol visících již ve značném rozkladu. Ze zbytků šat na zemi poznal, že jde o popravené jezuitu. V chodbách pod jezuitskými kláštery a kláštery jeptišek v Římě, Španělsku, Portugalsku a na přilehlých ostrovech bylo nalezeno mnoho lidských ostatků. Nálezy prokázaly, že šlo většinou o děti umučené zvláštním, rituálním způsobem. Jezuitské stavby tak postupně odhalovaly jedno hrůzostrašné tajemství za druhým. Málokdo však chápal jejich pravý, skutečný význam.

Po celé Evropě vládla euforie, že jezuitský řád již nadobro skončil a že navždy zmizí. Nikdo nepředpokládal, že by se jakýmkoliv způsobem mohli začít mstít.

21.16 Pomsta jezuitů

Papež Klement XIV. ovšem mstivost jezuitů velmi dobře znal. Když podepisoval Breve, předvídaje jejich pomstu, pronesl ke svým přátelům: *“Tímto podepisuji zároveň brzký konec svého života”*. Měl předtuchu, co jej zanedlouho očekává. A pomsta jezuitů na sebe skutečně nedala dlouho čekat.

“Jezuité pouze předstírali, že se podrobili verdiktu, který je odsuzoval... Sepsali bezpočet letáků proti papeži a k podnícení vzpoury. Vymýšleli si nevyčíslitelné množství lží a pomluv o tak zvaných zvěrstvech, která vůči nim byla spáchána při konfiskaci jejich majetku v Římě.” (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 365)

Velká část evropské veřejnosti jim však už naštěstí nevěřila a navíc jim později přičítala i smrt Klementa XIV., ke které došlo o 14 měsíců později.

“Jezuité, alespoň v podstatě, již neexistovali. Klement XIV. však velmi dobře věděl, když podepisoval jejich rozsudek smrti, že tím podepisuje i svůj vlastní. »Už je to konečně hotovo,« prohlásil, »a já toho nelituji... Udělal bych to znovu, kdyby to ještě nebylo, ale tento zákaz mne zabije.« ” (Caraccioli: *Vie du Pape Clement XIV*, Desant, Paříž 1976, str. 313)

“Ganganelli (to je papež Klement XIV.) měl pravdu. Brzy se na palácových stěnách začaly objevovat plakáty, kde se pravidelně opakovalo těchto pět písmen: I.S.S.S.V. a všichni se divili, co to může znamenat. Klement porozuměl okamžitě a směle prohlásil: »Znamená to: In Septembre, Sara Sedes Vacante (V září bude Stolec uvolněný, neboli papež bude mrtev.)« ” (Baron de Ponnat, *Histoire des variations et des contradictions de l'Englise romaine*, str. 223)

Uvádíme ještě další svědectví: *“Papež Ganganelli dlouho nepřežil zákaz jezuitů,”* řekl Scipion de Ricci. *“Zpráva o jeho nemoci a smrti, poslaná na dvůr v Madridu španělským ministrem v Římě, prokázala, že byl otráven. Pokud víme, o tuto událost se vůbec nezajímali kardinálové ani nový pontif. Pachatel tohoto ohavného činu tak mohl lehce uniknout soudu světa, ale nebude moci uniknout spravedlnosti boží!”* (Potter: *Vie de Scipion de Ricci*, Brusel 1825, sv.I., str. 18)

“S naprostou jistotou můžeme potvrdit, že 22. září 1774, zemřel papež Klement XIV. na otravu.” (Baron de Ponnat: *Histoire des variations et contradictions de l'Englise romaine*, Charpentier, Paříž 1882, II., str. 224) A ještě jeden důkaz:

“Rok na to byl papež, podle výroku jeho tělesného lékaře Dr. Metea, otráven, takže všechny protiléky byly marné a nakonec dne 22. září 1774 ukončila smrt jeho strašné utrpení ..., které musel snášet za svůj hrdinský čin.” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str. 273)

Když se po Římě roznesla zpráva o smrti papeže, volal v hněvu všechen římský lid: *“To učinili jezuité!”* a toto přesvědčení panovalo i v ostatních zemích. Císař Josef II. napsal vyslanci v Paříži, hraběti Arandovi: *“Klement XIV. zapudil tyto zatemňovače apoštolství z veškeré země, takže jejich jméno bude příště vzpomínáno jen v souvislosti s církevními rozkoly a jansenismem. Dokud nebyli v Německu známi, bylo náboženství učením o blahobytu národů. Ale oni toto učení zlehčili a učinili z něho předmět své ctižádosti a plášť své plánu.”*

(T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 273)

Zrušení celého jezuitského řádu proběhlo i ve všech katolických zemích velmi rychle a beze vší překážky. I rakouská císařovna Marie Terezie vykázala jezuitu ze svého území.

Pád jezuitů způsobil ve všech zemích nebývalou radost a největší uspokojení, jak praví sám Goethe, avšak dodává: *“Jak rádi jsou lidé, když se zbaví protivníka, ba, dokonce i jenom toho, kdo špehuje. Ale stádo zapomíná na to, že tam, kde schází pes, je vystaveno vlkům.”* Jak smutná, prorocká slova. Jezuitští psy byli odehnáni, aby se časem vrátili jezuitští vlci, ještě dravější, ještě krvelačnější a ještě zákeřnější.

21.17 Prusko a Rusko

Pouze dva nekatolické státy, totiž Prusko a Rusko si jezuitský řád ponechaly i po jeho zrušení. V Prusku však vydrželi jenom 10 let do roku 1786. Rusko jim bylo nakloněno o něco déle, ale i tam ze stejných důvodů jako všude jinde nakonec vzbudili odpor vlády.

“Zrušení schizmatu a sblížení Ruska s papežem je lákalo tak jako světlo mouchu. Zahájili aktivní programovou propagandu v armádě a aristokracii a bojovali proti biblické společnosti, kterou zřídil car. Dosáhli několik úspěchů a obrátili prince Galicina, synovce ministra pro náboženství. Proto se do toho všeho vložil car, a proto tu máme Ukaz (carský výnos) z 20. prosince 1815.” **(Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 220)**

Není třeba zdůrazňovat, že důvody pro tento Ukaz, který vykazoval jezuitu ze Sant Peterburgu a z Moskvy, byly stejné jako ve všech ostatních zemích. *“Uvědomili jsme si, že neplní své povinnosti, které jsme od nich očekávali... Místo toho, aby žili jako pokojní obyvatelé v cizí zemi, narušovali řecké náboženství, které je od pradávna převažujícím náboženstvím v naší říši a na kterém spočívá mír a štěstí národů pod naším žezlem. Zneužili důvěru, kterou předtím měli, a obraceli na svou stranu mládež a odváděli od bohoslužeb vrtkavé ženy... Vůbec se nedivíme, že tento náboženský řád byl vypovězen ze všech zemí a že jejich jednání nikdy a nikde netolerují.”* **(Daniel-Rops z francouzské akademie: Le retablissement de la Compagnie de Jesus, Etudes, září 1959)**

Naposledy byla podniknuta všeobecná opatření k tomu, aby byly vyhnány z celého Ruska, v roce 1820.

Ale díky tomu, že jim politické události přály, vkročili opět do západní Evropy. Papež Pius VII. v roce 1814 řád znovu slavnostně obnovil.

Politický dosah tohoto rozhodnutí jasně vyjadřuje M. Daniel-Rops, velký přítel jezuitů. O znovuoobjevení Loyolových synů napsal: *“Nebylo možné v tom nevidět očividnou kontrarevoluci.”* **(Daniel-Rops z francouzské akademie: Le retablissement de la Compagnie de Jesus, Etudes, září, 1959)**

Kapitola 22

Jezuité a první francouzská revoluce

22.1 Tajná příprava revoluce

Když byl Klement XIV. donucen zakázat jezuitský řád, jasně řekl: *“Uřízl jsem si pravou ruku.”* A bylo to skutečně výstižné přirovnání.

Pro Svatý stolec to bylo určitě velmi těžké rozejít se se svým nejvýznamnějším politickým nástrojem pro ovládnutí světa. Řád upadl v nemilost. Bylo to však politické opatření všech států dohromady a vynutily si to výše uvedené okolnosti.

Následníci Klementa XIV., Pius VI. a Pius VII. zákaz pozvolna a postupně zmírňovali, neboť jezuitům tajně nadržovali. A jestliže oficiální zákaz jezuitů trval 40 let, pak to bylo jen kvůli vlně mnohých revolučních povstání v Evropě, která vznikla jako důsledek Francouzské revoluce.

Tu stejně, tak jako bartolomějskou noc, zosnovali jezuité a vzhledem k jejich plánům se jim povedla jen částečně. A tak jako v Bartolomějské noci i zde sledovali ve skutečnosti úplně jiný cíl, než jen pouhé vraždění katolíků. Stejná organizace a týž duch, který vedl k Bartolomějské noci, vedl také k ukrutnostem revoluce.

Jezuité věděli, že budou-li zrušeni, bude časem zrušen i římskokatolický systém, jako to hrozilo i v době Tridentského koncilu. Kdyby v té době nezasáhli, reformace by katolickou víru úplně rozdrtila. Nyní byl však řád zrušen. Proto jezuité naplánovali, aby odplatou padlo i katolické náboženství.

Vraždou papeže Klementa XIV. sice pomohli k nástupu projezuitského papeže, ale kromě několika zmírňujících nařízení se nic nového nedělo. Bylo potřeba evropské státy vyprovokovat. Bylo potřeba, aby z hrozby pádu katolicismu jezuité vytěžili co nejvíce. Měli jistotu, že jakmile se církev “svatá” zakymácí ve svých základech, bude ihned volat své věrné vojáky, svou tajnou armádu zpátky, aby je Řím znovu vyslal do boje.

Jezuité naplánovali, že musí Evropu nějak dostat do protikatolického povstání. Generál řádu byl sice mrtev, ale přesto byli jezuité organizovanou společností dál. Při svém tajném jednání vymysleli úplný pád katolicismu a nahrazení ho jiným, protikatolickým systémem.

Dohodli se, že pád musí proběhnout revoluční cestou a že hlavní body nové víry a nového vyznání musí být všechno to, co katolická víra neuznává. Musí být v první řadě odstraněna víra v Boha a nahrazena za víru v přírodu a v člověka. Musí být odstraněna víra v církevní spisy a musí být zaměněna za lidskou filozofii. Víra v boží stvořitelskou moc musí být nahrazena za víru v lidskou práci. Katolický náboženský systém musí být zpochybněn a nahrazen lidskou moudrostí a rozumářstvím. Revoluční převrat měl smést náboženství. Nesměl se však dotknout Panny Marie a jejího uctívání. To byla podmínka celého projektu.

Jezuitský řád byl oficiálně zrušen. Ale nebylo zrušeno mnoho organizací, ve kterých zakázání jezuité figurovali jako tajní členové nebo dokonce jako hlavní, řídící či přímo i zakládající osobnosti. Jednou z takových organizací byly ilumináti, jinou takovou organizací byli svobodní zednáři, jiným spolkem bylo Nejsvětější srdce Ježíšovo, různé spolky Panny Marie apod. A všechny tyto organizace a spolky byly jezuitům nyní plně k dispozici.

Řád jezuitů v té době nemohl a ani nechtěl vystupovat pod svým jménem. Zato intenzivně působil právě prostřednictvím těchto organizací, které infiltroval nebo založil. Tajní i oficiální členové řádu pracovali v celosvětové ilegalitě. Bylo to také jediné období, kdy nebylo velkého rozdílu mezi tajnými a oficiálními členy řádu a kdy byl řád nejvíce sjednocen.

Pro naplánovaný celosvětový projekt zbývalo vybrat vhodný stát, kde by se dala protikatolická revoluce uměle vyvolat. Polsko bylo katolicismu příliš oddané, Rusko mělo pravoslavy, Rakousko, Hessensko, Belgie, Holandsko, Švýcarsko a další státy nebyly vhodné vzhledem k

bedlivé pozornosti vůči jezuitům, Anglie byla pro tento účel příliš daleko a navíc ryzí katolicismus nikdy nepřijala. Itálie byla Vatikánu více než zaprodaná. Zbývalo tedy Portugalsko, Španělsko a Francie. Z toho Francie vyhovovala tajným jezuitům nejvíce.

22.2 Francouzský královský dvůr

Když se poměry po zrušení řádu ustálily, mnoho jezuitů přešlo do Pruského království a do Ruska pod vládu Kateřiny II. Zde se mohli nejen nepozorovaně, ale dokonce i přímo legálně scházet, jednat a plánovat své další tahy.

Ze všech evropských dvorů byl jezuitům tajně nakloněn právě francouzský vlivem habsburské manželky Ludvíka XVI., Marie Antoinetty, dcery Marie Terezie, dřívější veliké milovnice jezuitského řádu. Francouzský dvůr byl také spřízněn s pruským královským dvorem. Pro revoluci byla tedy nakonec vybrána Francie.

Tato země se před Vatikánem navíc tolik nepokořila, což jezuitům nyní práci jenom usnadňovalo. Dalším kladem bylo to, že Francie byla k novým tvářím na svém dvoře zcela lhostejná. Byla si jistá svou ekonomickou, státní a vojenskou mocí.

I když byli proto jezuité oficiálně mimo Francii, žili tajně i přímo na samotném dvoře. Jako dvorní rádcové stále ovlivňovali chod v zemi. Jejich vlivem duchovní vůbec neplatili králi daně. Jejich přičiněním se král staral spíše o své koníčky - o zámečnictví a drahé lovy. Jejich řízením byla Antoinetta neustále rozmazlována a doslova utápěna ve svých zhýralostech a lehkomyšlnostech. Při tom byla pokaždé ujišťována, že na lehkomyšlný život má královské právo a že je to dokonce i její čest, královská výsada a důstojná povinnost. Její habsburská krev byla jejími osobními zakuklenými rádci hýčkána na nejvyšší míru.

Podle vzoru Antoinetty byly vychovávány a hýčkány také všechny dvorní dámy. Tento trend totiž vládl celým královským dvorem. Nikdo netušil, že královský dvůr se pro nepozornost, rozmařilost a milování zábav znovu dostal do spárů ilegálně působících jezuitů. A ti zde v klidu a nepozorovaně rozvíjeli své hrůzostrašné plány a krok za krokem vedli Francii k jejich realizaci. Stav nepozornosti královského dvora jezuitům nahrával. Zatímco ostatní dvory si přísně hlídali pohyb nových tváří, nejsou-li to jezuité, rozjásaná Francie si hleděla pouze pompézních tanečních slavností, lovů a bezstarostného, rozmařilého života.

Jezuité rozhodli, že v prvním kroku musí Francii dostat na pokraj bídy a chudoby. Jedině tak ji dostanou do revolučního odboje proti katolicismu. Jako další etapu plánovali, že pak tohoto revolučního ducha přenesou i do jiných katolických evropských států. Čím chudší a zbídačenější stát, tím lépe pro jezuitskou myšlenku. Jako další státy, které by revoluci ochotně přijaly, přicházely proto v úvahu zbídačené Portugalsko, zchudlé Španělsko, zoufalé Polsko a ožebračený jih Itálie. Tam se také všude podařilo pozdější revoluci jezuitům přenést.

22.3 První práce tajných jezuitů

Aby se plán podařil, musela Francie napřed promarnit veškerý státní poklad, nasadit svému lidu co největší daně a vysát z lidí co nejvíce peněz. Musela se dostat na pokraj ostrého kontrastu mezi bídou a bohatstvím.

Jedna skupina jezuitů se tedy starala o královskou pokladnu a státní finance. Na jedné straně u krále prosazovali stále větší daně od poddaných a na druhé straně stále honosnější a nákladnější slavnosti a zábavy. Avšak nové a nové požadavky na daně už měšťané a poddaní nemohli unést.

Druhá skupina jezuitů pak šířila mezi těmito zbídačovanými vrstvami obyvatel nové filosofické náhledy. Ty vyjadřovaly požadavky po sociálních jistotách - zajištění potravin, zmenšení daní, zlepšení životní úrovně, obnovení školství a hlavně svržení nenáviděné královny i krále.

Tajní jezuité při tom spolupracovali s francouzskými filozofy nebo sami hlásali různé filosofické idee. Poukazovali na lidská práva a nabádali lidi, aby se jich začali dožadovat. Lidská práva byla navíc podpořena úspěchem americké války za svobodu, které se aktivně účastnili i francouzští vojáci s generálem Lafayettem.

Jezuitští filozofové poukazovali na katolické duchovní, že neplatí králi daně a hlásali, že pak tyto daně musí za ně zaplatit obyčejní lidé. Podněcovali k revoluci, motivovali mnoho francouzských filozofů a nabádali k sepisování revolučních a protikatolických myšlenek. Sami však zůstávali “skromně” stranou. Pouze v pozadí očkovali vůdčí postavy revoluce. Aby bylo dosaženo splnění plánu, podnítili je vždy tou správnou myšlenkou. Jejich nástroji se stávali mluvčí a filozofové obdivující ateistická, protináboženská díla svých francouzských předchůdců.

Účinek se brzy dostavil. Lidé začali nenávidět nejen královnu a krále, ale i katolické duchovní a pak už i jakékoliv věřící. Protináboženský duch začal ovládat masy lidí a kvas začal mohutnět a nabývat na síle. Celá situace po více jak patnácti letech konečně uzrála. Jezuité krále nenápadně přemluvili, aby svolal generální stavy, které se nesešly již od roku 1610. Navedli ho, aby na těchto stavech požádal o řešení finanční situace pro královský dvůr. Do té doby totiž stačili jezuité uvolnit prostřednictvím lehkomyšlného ministra Calonneho všechny státní zásoby peněz na královské radovánky. Velkou část z těchto peněz ovšem také zpronevěřili ve prospěch svého ilegální řádu.

Nic netušící a nechápavý král svolal na 5. května 1789 tři generální stavy. Ty požádal o vyřešení finančních potíží pro královskou pokladnu. Stavy zůstaly nad drzostí krále v ohromení, ale nakonec se snažily situaci řešit.

Jezuité věděli, že třetí, nejpočetnější stav nebude s žádným návrhem zbývajících dvou stavů spokojen. Věděli, že bude chtít prosadit radikální reformu celé francouzské ekonomiky. Proto prostřednictvím svých tajných zástupců a také nic netušících jezuitských nástrojů v těchto dvou stavech, byl třetí stav přehlasován. Oba generální stavy nedaly třetímu vůbec žádnou šanci k prosazení jeho ideálů. Tím byl ve třetím stavu podpořen duch otevřené nenávisti a revoluční nálady. Výsledek, který jezuité přesně potřebovali. Věděli, že musí nastat nějaký střet a konflikt, aby revoluční nálada v zemi byla dotažena k nutnému výbuchu. Ten měl být startem a odrazovým můstkem pro další kroky.

Kolem krále bylo při zasedání také shromážděno veliké množství katolických prelátů oblečených do těch nejskvostnějších rouch. I šlechtici byli oděni do pestrobarevných obleků. To bylo rovněž uskutečněno na nenápadný podnět jezuitů. Chtěli, aby se nenávist třetího stavu dostala do varu a vyrostla tak na maximum. Třetí stav byl pro změnu oblečen do předepsaných černých šatů a klobouků, což bylo oděni dřívějších oficiálních jezuitů. Kontrast byl velmi účinný.

Tento třetí stav měl nejvíc poslanců ze všech stavů. Dokonce víc, nežli dva zbývající stavy dohromady. Přesto však nebyl přehlasován. Mnozí poslanci byli přímo prostředníky tajných jezuitů. A všichni tito agenti sice žádali co nejradiálnější změny, ale současně dbali na to, aby hlasování neproběhlo hladce a aby zbývajících dva stavy zvítězily.

22.4 Národní shromáždění

Po neúspěšném jednání (což jezuité z obou táborů plánovali) podnítili tajní tovaryši třetí stav k tomu, že se 17. června 1789 prohlásil za Národní shromáždění a že vyzval oba hlavní stavy, aby se přidaly. Král dal však na našeptávání jezuitů uzavřít sněmovnu.

Na jiný nenápadný podnět druhé skupiny jezuitů přes mluvčí shromážděných, se 20. června sešli v míčovně měšťané, kde se usnesli, že se nerozejdou dřív, dokud Francii nedají novou ústavu.

Jeden z populárních mluvčích, hrabě Mirabeau na výzvu k rozchodu zakřičel: “Jsme zde

na přání a rozkaz národa a zaženou nás jen bodáky.” Geniální řečník šířil navíc myšlenku revoluce plnou *“nutných obětí.”*

Ani on však nevěděl, kdo ve skutečnosti jeho hlas řídil a kým byl naočkován. Netušil ani to, kdo umožnil jeho přijetí za mluvčího právě do třetího stavu.

K tomuto shromáždění se mezitím přidali někteří “duchovní” a mnoho “farářů”. Připojila se i část šlechty, například vévoda Filip Orleánský a další. V mnohém případě šlo o tajné tovaryše. Tak vzniklo jednotné ústavodárné shromáždění, kterému předsedal astronom Bailly. Konečně se zdálo, že se jezuitům naplní první požadavek plánu a že dojde k revolučnímu výbuchu. Revoluční situace se však náhle zklidnila.

22.5 Nové rozvíření hladiny - Bastila

Jezuitům však klidný průběh revoluce nevyhovoval. Potřebovali, aby vzniklo povstání. Chtěli, aby se země ponořila do chaosu, aby pak mohli tento chaos nepozorovaně přenést do jiných zemí.

Skupina tajných dvorních jezuitů proto vyvolala fámu o blížících se ozbrojených měšťanech a poddaných směrem na královský dvůr. Skrze svůj nástroj, králova bratra Karla z Artois uvedli dvůr do zmatku. Ten okamžitě začal zesilovat svoji posádku. Navíc jezuité naočkovali králi myšlenku na propuštění ministerského bankéře Neckera, který byl v zemi velmi oblíben. Král zmatený událostmi Neckera okamžitě propustil. Situace podle plánu pobouřila veřejnost. Začal pochod na Paříž. A královnina strana zastoupená tajnými jezuity Brogliem, Breteulem a Foullonem veřejně jákala a triumfovala.

Odezvou na pochod bylo zřízení cizinecké legie pod vedením barona de Besenvala. Ta byla však na náměstí Ludvíka XV. téměř ukamenována.

Zmatek byl dokonalý. Pařížský lid se obával zásahu z venčí. Lid mimo Paříž očekával vojenský zásah z Paříže. V Paříži tajní jezuité šířili letáky a výzvy k boji, který má přijít zvenčí. V okolí Paříže šířili jezuité zprávy o nebezpečí z města. Přibývalo brožur a různých pamfletů o tom, že královský dvůr brání Národnímu shromáždění, aby pomohlo hladovějícím. V Paříži byly zásoby potravin jen na tři dny a hrozila smrt vyhladověním sto dvaceti tisícům lidí. Různé pověsti o obklíčení a přepadení Paříže se šířily stále víc a více.

Pak jezuité využili energického C. Desmoulinse. Ten na jejich stínový popud vystoupil na židli a volal: *“Do zbraně!”*. Navrhl zřídit národní gardu pod vedením Lafayetteho. Davy lidí však nečekali na organizovaný vojenský oddíl. Vědomí hrozné bratrovražedné války mezi Paříží a venkovem už byla rozjetým vlakem a hnacím motorem k dalším událostem. Dav začal masově drancovat vojenské sklady. Zmocnil se téměř třiceti tisíc pušek a pěti děl. Takto ozbrojen vytáhl dav k Bastile, neboť se dozvěděl, že tam mají být uloženy veškeré zásoby střelného prachu. Hrůza z napadení Paříže dávala davu tu nejvyšší obrannou sílu.

Guvernér státního vězení žádal vzbouřence o klid. Vyzýval je k pochopení, že Bastila neplánuje žádné vojenské zásahy proti lidem. Temná historie Bastily však byla dostatečným a stálým svědectvím vyzývajícím k její zboření. Lidé se vrhli na bezbranného guvernéra Bastily a na jeho ochranku. Jejich hlavy pak později nesli vítězně ulicemi Paříže. Přitažená děla pomohla Bastilu dobýt. Účinek pádu Bastily zapůsobil jako bomba. Dav si náhle uvědomil svou sílu.

22.6 Další tah tajných jezuitů

14. července 1789, kdy padla Bastila, strávil král se svými rádci a dvořany čas na honu a vrátil se až pozdě večer. Ráno 15. července se dozvěděl o pádu pevnosti a o revoluci. Pokusil se s rebely vyjednávat, ale když viděl, jak je bez soudu pověšen na lucernu státní rada Foulon a jak je zavražděn jeho zeť Bertier, okamžitě ujel. Mimo Paříž se revoluční nálada proměnila

ve výbuch selského povstání. Drancovaly se úřady, zámky, kostely, kláštery a všechno, co mohlo kohokoliv z prostých lidí nějak obohatit, lidé ukradli. A jezuité jásali.

Avšak už 4. srpna, když byla národní gardou zrušena feudální práva a kardinál s arcibiskupem se zřekli desátků, došlo náhle k uklidnění. Národní shromáždění nad pádem feudálů plakalo radostí. Úplný pád nastal však až roku 1793.

Bylo sepsáno republikánské *Prohlášení lidských a občanských práv* pro všechny lidi, pro všechny časy a pro všechny francouzské země. Hlavou státu byl stále král Ludvík. Národní shromáždění se přidalo na stranu revoluce. Zákonem zrušilo uctívání Boha. Bible byly sbírány a s posměchem veřejně páleny. Byl ustanoven desetidenní týden jako vzdor vůči sedmidennímu, biblickému týdnu. Každý desátý den byl určen k nemravným radovánkám a veřejnému rouhání. Křest a přijímání byly zakázány. Pařížský biskup byl vyzván, aby odvolal katolické náboženství, což také se svým celým průvodem učinil. Začalo uctívání rozumu. Francie se rozhodla jít cestou nevěrectví. Katolické náboženství bylo prohlášeno za přežitek nehodný moderní, revoluční doby.

Nikdo však netušil, že toto měli na svědomí právě ti, kteří v minulých století hájili ortodoxnost katolictví. Samotná protikatolická myšlenka byla pro inspirátory revoluce a pro jejich různé organizace dokonalým krycím pláštěm. Jen velmi málo historiků ví, že nejvíce se na revolučním zákulisí podíleli ilumináti. Ale již nikdo si dnes neuvědomuje, že to byl právě řád jezuitů, schovaný jak pod vlastním řádem iluminátů tak i dalšími, kdo revoluční náladu Francouzů vyprovokovali a pak ji ihned využili. Byli to jezuité, kdo vzbouřili národ proti všemu, co připomínalo katolickou a protestantskou víru a Bibli.

22.7 Uklidnění po revoluci

Jezuité konečně začali dosahovat svých prvních cílů. Zdálo se, že nyní už nestojí nic v cestě, co by překáželo jezuitským plánům a tajní jezuité chtěli začít přenášet revoluci do dalších zemí. Ale Národní shromáždění oproti očekávání náboženství nezakázalo. Pouze ho zrušilo. Jezuité však chtěli po vzoru dřívější praxe, aby bylo náboženství úplně zakázáno a navíc, aby to bylo podloženo platnými zákony. Do této situace však nastalo opět nečekané uklidnění.

Nastala tedy situace, kterou jezuité potřebovali ze všeho nejméně. Bylo nutné Francii znovu urychleně vydráždit. V Paříži byl stále nedostatek potravin, jako obilí, mouky, vajec, mléka, chleba, másla a dalších. Tajné jezuitské síly proto tohoto deficitu nyní důkladně využily.

Četa tovaryšů pracujících mezi spodinou začala šířit pověst o králově právu veta ve spojení s ukojením hladu. Tvrdili, že král má právo omezit potraviny jak se mu líbí bez ohledu na hlad svých poddaných. Tajní jezuité a jejich slepí mluvčí začali pomocí tohoto práva veta šířit strach. Všichni se slova “veto” začali bát jako zaklínadla. Kromě toho měli jezuité prsty i v plánech vévody Orlánského. Ten pak chtěl ovšem revoluci využít pro sebe.

5. října 1789 se jezuitům podařilo vyprovokovat nové revoluční povstání. K pochodu na Versailles nastoupilo mnoho tisíc žen, mezi nimiž se vyskytli i tajní jezuité převlečení do ženských šatů. Kromě toho tam měli mnoho svých tajných jeptišek. K tomuto hnutí jezuité přiměli i připojení Národní gardy. Král byl zajat a lůzou doveden do Paříže. Tam byl pak nově zformovanou Pařížskou komunou uvězněn v paláci Tuileries.

Dne 4. února 1790 král revoluci přijal a slíbil, že svého syna důsledně připraví na nový řád francouzského království. Opět se zdálo, že revoluce skončila a že přinese liberární režim jako v Americe. Vznikla znovu situace, kterou tajní jezuité naprosto odmítali. Museli proto sáhnout ještě k jiným prostředkům. Museli znovu nějak rozdráždit všechny vrstvy společnosti. A příležitost se jim brzy naskytla.

22.8 Jakobínský spolek tajných jezuitů

Jezuité se znovu vetřeli do přízně úplatného a požitkářského Mirabeaua. Ten, nyní jako jejich nic netušící mluvčí, šířil jezuitské myšlenky na novou revoluci. Ale v červenci se mluvčí osobně setkal s královským párem a udělal s nimi mírovou dohodu. To byl tah, který jezuité od svého mluvčího nečekali. Tímto diplomatickým tahem měl generál Lafayette za sebou Národní gardu a Mirabeau celé Národní shromáždění. Oba mohli s králem vládnout celé zemi v klidu.

Kdo však klidu nepřáli, byli jezuité. Iniciovali vznik jakobínského spolku, který původně nazvali *Revoluční společnost* a pak raději *Společnost přátel ústavy*. Naplánovali, že jeho předsedou se stane radikální revolucionář M. M. I. de Robespierre, od něhož očekávali, že provede skutečnou revoluci a že úplně zakáže náboženství. Díky revolučním myšlenkám se jezuité dostali i do jeho přízně. Spolek měl především připravovat práci ve shromáždění a snažit se vést jeho členy v revolučním duchu za práva, rovnost a bratrství všech lidí bez rozdílu postavení, pohlaví a věku.

Napřed se jakobíni shromažďovali v knihovně, později i ve svém klášteře v ulici St.-Honoré. Organizace jakobínského spolku se až nápadně podobala organizované jezuitské mafii. Jednotlivé provincie měly své pobočky a ty byly podřízeny výkonnému výboru. Spolek kolem sebe shromažďoval všechny řečníky, kteří hodně hovořili o lidu a o jeho sociálních potřebách.

Přesto však museli jezuité pracovat velmi obezřetně a nenápadně. Nesměli být identifikováni dřív, dokud se nepodaří dokončit skutečný záměr revoluce. O jejich účasti na povstání neměl mít nikdo ani potuchy. Jakobínský spolek stál u tvorby nové francouzské ústavy. Záměrem jezuitů bylo, aby král dostal právo veta a tím, aby se masy poddaných proti tomu vzbouřily.

Mirabeauovi se právo královského veta nakonec prosadit podařilo. Král je mohl použít proti každému opatření a usnesení. Volební právo, na které lid také čekal, bylo co nejvíce okleštěno. Ústava byla ve skutečnosti mistrným tahem jezuitů. Sám Mirabeau o ní prohlásil, že lepší způsob, jak dezorganizovat království, už nemohl být vymyšlen.

22.9 Jezuitské diskuzní kluby

I potom však země zůstávala podivuhodně klidná. Jezuité proto iniciovali mnoho politických klubů. V nich se snažili vyprovokovat co nejširší diskusi na téma pád monarchie a nastolení nových pořádků. Podněcovali svými revolučními myšlenkami i v kavárnách nebo při různých soukromých návštěvách. Všude se snažili, aby se dýchalo co nejrevolučnější ovzduší. K jakobínům chodilo poslouchat i katolické duchovenstvo. Všeobecně se také vědělo, že Národní garda má mezi sebou i katolické faráře v uniformách a mnoho členů rozličných řádů. Ve skutečnosti to však byli v převážné většině převlečení jezuité provádějící rozkazy svých tajných nadřízených. V určenou dobu vždy odevzdávali informace.

Ale ani jezuité na královském dvoře „nezaháleli“. Král musel na jaře 1790 znovu konstatovat, že milionové půjčky jsou již vyčerpány a že země je opět na pokraji bankrotu. Jediný, kdo měl ještě majetek, byla církev. A to majetek v hodnotě přes tři miliardy. Jezuitští rádcí nenápadně navedli katolického odbojného šlechtice, Talleyranda, který se stal knězem proti vlastní vůli, aby králi poradil zestátnění církevního majetku. Ten ochotně přiložil ruku k dílu. Výsledkem bylo, že i přes odpor katolických duchovních byl 10. dubna 1790 majetek církve zestátněn.

Kláštéry byly zrušeny, katolické náboženství znovu prohlášeno za nepovinné. Kněžstvo bylo odevzdáno státním úřadům jako nová pracovní síla ve státním sektoru. Tento čin konečně vyvolal v zemi bouři nevole a jezuitům opět svítla naděje na úspěch.

Už se zdálo, že se země znovu dostane do revolučního vření, když tu náhle nastalo mezi

Francouzi zvláštní porozumění. Začala totiž převládat myšlenka na vytvoření federace, a to pod královým vedením. Král souhlasil, královna ukázala rozjásaným davům svého syna a Francie žila opět ve vzájemné lásce a přátelství. Všichni se těšili na nové, federativní uspořádání země.

22.11 Další intriky jezuitů

A tak museli jezuité znovu usilovně “zapracovat”. Nastala náhlá vlna obrovské emigrace šlechty za francouzské hranice. Ta na panovnicích jiných zemí žádala podporu na kontrarevoluci ve Francii. Podporu však nenašli. To byla pro jezuitu opět slepá ulička.

Palácoví jezuité však jakýsi východ z nouze přeci jen našli. Postavili krále před problém s církví, která sice už nebyla, ale náboženství fungovalo dál. Dál se konaly mše, procesí a pouť. Dál se udržovaly katolické svátky a dál faráři a biskupové sloužili při obřadech. Všechno bylo už nepovinné. Ale kdo mohl volit církevní aparát? Stát, který na to podle papeže neměl právo nebo neexistující církev? Papež Pius VI. nakonec povolil Francii mít světské duchovenstvo pod státní přísahou. Ale francouzské duchovenstvo zůstalo vůči zestátnění stále odbojné. Přisahu ústavě, kromě pár výjimek, odmítlo dát tehdy všechno duchovenstvo.

To byl další krok, který jezuitům znovu udělal čáru přes rozpočet. Navíc ztrácel na popularitě i klub jakobínů, jehož členy byli poslanci, “duchovní” (ve skutečnosti tajní jezuité), dále různí spisovatelé, filozofové (opět tajní jezuitští učenci), lékaři a právníci. V čele spolku jakobínů stáli de Broglie (tajný jezuita), Robespierre, de Noailles, Barnave, Danton a orléánský agent (tajný jezuita) Laclos. Do klubu však chodilo stále méně lidí. A navíc v dubnu 1791 zemřel Mirabeau, nic netušící mluvčí jezuitských revolučních myšlenek.

Palácoví jezuité se však nevzdávali. Jako královi rádcové v něm prostřednictvím jeho manželky probudili pocit viny, že on, jako věrný syn katolické církve přijal civilní ústavu a zestátnil církevní majetek. Přes Antoinettu mu naočkovali myšlenku, aby opustil nejenom Paříž, ale přímo i Francii.

21. června 1791 proto poslušen jezuitského našeptávání uprchl s celou rodinou pryč. Ale byla to léčka, kterou jezuité chtěli krále dostat do role nepřítele státu. A to se jim skutečně podařilo. Jejich přičiněním byl v Paříži vyvolán poplach. Král byl ve Varrennes poznán, chycen a zatčen. Jako nepřítel lidu byl zbaven moci a již podruhé uvězněn v paláci Tuileries.

Stále více a více získávali jezuité Robespiera na stranu myšlenky radikální revoluce. Jejich vlivem začal usilovat o vytvoření necírkevní republiky zbavené monarchie. Královo zatčení spolek jakobínů uvítal a navrhoval monarchii zrušit. V jakobínském spolku byli i františkáni - kordeliéři. Ti se scházeli v jednom františkánském klášteře. V postoji ke králi byli stejného smýšlení, jako jejich tajní jezuitští kolegové. O nich však sotva věděli.

Požadavek na zrušení monarchie způsobil ve spolku jakobínů rozkol. Těm, kdo požadovali pád krále říkali *zuřiví fanatici* nebo *zuřivci z Palais - Royal* a patřili k vévodovi Orléánskému, bratranci krále Ludvíka. Umírnění členové byli *feuillanti* z řehole bernardinské. Ti se scházeli v bernardinském opatství. Jejich umírněnost rozštěpila klub jakobínů na dva hlavní tábory.

Situace začala opět nahrávat, když byla ustanovena komise, která prověřovala králův útěk. Komise se však nakonec rozhodla vyšetřování ukončit a králi všechno, ke smůle jezuitů, odpustit.

Dne 4. září byla ústava Francie konečně definitivně hotová. Omilostněný král přišel do shromáždění, aby ji veřejně přijal. A nadšený lid opět uvěřil ve smíření. Král prohlásil revoluci za ukončenou a přál si jen šťastný národ.

Jezuité opět zuřili. Nejen, že už tolikrát ztratili možnost udržet revoluci na potřebném stupni varu, nejen, že katolicismus stále přežíval, nejen, že už tolikrát zkrachovala šance revoluci z Francie vyexportovat, ale navíc situace v zemích, kam jezuité plánovali revoluci přenést, se postupně začala měnit. Bylo proto potřeba všechno urychlit a dokončit dřív, než

bude v těchto zemích pozdě.

22.11 Francie poštována proti Rakousku

Jedinou nadějí jezuitů byl nyní Robespierre. Nenápadně ho přesvědčili, že má kolem sebe málo revoluční spolupracovníky. Naočkovali ho, aby si proto nechal shromážděním odhlasovat, že žádný z jeho členů nemůže být členem příštího shromáždění. 20. září se Národní shromáždění rozešlo a návrh se stal platným zákonem.

Král se však vlivem svých “rádců” dostal brzy s Národním shromážděním do sporu. Právem veta odmítl schválit odhlasovaná opatření proti emigrantům a proti kněžím. Tím se rozpoutala prudká kampaň proti právu veta. Paříž byla v té době znovu vyhladovělá a král byl obviněn, že chce Paříž vyvraždit.

Druhá část tajných jezuitů vyvolala mezi jakobíny na účet krále rozkol. Ten pak přenesli i do shromáždění. Proti sobě nakonec stáli františkáni, bernardini, revolucionáři, monarchisté a odbojní kněží. Vznikla živná půda pro naplnění jezuitských plánů. Jezuité však už situaci nechal náhodě. Jediným cílem bylo zbavit se nyní co nejrychleji krále, vyhlásit pád monarchie a ustanovit nové zřízení bez katolické církve a katolických obřadů.

Skrze své tajné a nic netušící síť přesvědčili jezuité krále, že potřebuje novou, schopnou armádu a že musí zlepšit obranu Francie. To všechno byla pravda a i král to věděl. Ale král byl současně přitom přesvědčován, že Francie nyní potřebuje vítěznou válku, aby si král upevnil svou reputaci pokaženou šlechtickými emigranty a zesměšňovanou císařským Rakouskem.

Myšlenka na válku nebyla králi proti mysli a nebyla ani proti mysli ministru války, hraběti de Narbonne-Larovi. Oba doufali, že ve válce se armáda znovu plně vrátí na stranu krále a že se tím postavení monarchie upevní. Druhá četa jezuitských spiklenců připravovala na válku Národní shromáždění. Tam nastala euforie z vítězné války, o níž se ještě ani nevědělo, s kým ji Francie svede.

Pomstou jezuitů za vyhnání z Rakouska bylo Francii předloženo rakouské císařství. Vlivem jezuitských intrik měla Francie na válečný stav s Rakouskem hned několik záminek. Z druhé strany Rakousko sledovalo podivné intriky jakobínů a bylo si vědomo, že za nimi stojí neznámá organizovaná síla. Veřejně na to bylo rakouským císařem poukazováno, což bylo tajným jezuitům nepříjemné, protože hrozilo jejich vyzrazení. Bylo tedy rozhodnuto. Francie svede bitvu s Rakouskem.

22.12 Válka vyhlášena a prohrána

Jezuité však věděli, že hrabě de Narbonne je schopný ministr války. Pod jeho vedením by mohlo francouzské vojsko vyhrát a monarchie by se mohla upevnit. To si však přáli ze všeho nejméně, proto už nechtěli nechat nic náhodě. Národní shromáždění navíc tohoto ministra vlády respektovalo jako jediného schopného ze všech ministrů vlády, a to bylo pro jezuitské plány nebezpečné.

A tak přes královnu ovlivňovali jezuitští rádcové královo mínění v tom směru, že ministr Narbonne hledá záminku k převzetí moci, aby mohl sám vládnout. Jako důkaz uváděli, že vojsko poslouchá ministra a ne krále. Navíc královna byla naočkována představou, že je naopak nutné, aby válku Francie prohrála, protože zadluženou a poraženou zem nebude chtít žádná nová vláda. Namlouvali jí, že právě tím se monarchie upevní.

Jezuité navíc šířili známou pravdu, že ve válce se vždy celý národ dovedl okolo krále semknout a být mu pak oddaným. Král byl ve svém úsudku svými “rádci” úplně zmaten a naveden, aby svého nejlepšího ministra Narbonna propustil. Jeho propuštění vyvolalo náhle takový chaos, že musela odstoupit celá králova vláda.

V zemi i v Národním shromáždění byla vyvolána euforie z pádu celého kabinetu. A pak, aniž to kdo zpozoroval, do toho náhle vyvstal oficiální válečný stav s Rakouskem. Ten hned na to dne 20. dubna 1792 vyvrcholil vypovězením války proti Rakousku.

Jezuité pak prostřednictvím svých spojenců v Prusku přemluvili projezuitského krále, aby vstoupil do války a přidal se na stranu Rakouska. Potřebovali, aby síla Francouzů byla co nejmenší. A to se jim podařilo. Navíc z Francie emigrovalo mnoho důstojníků armády. Zbylí důstojníci neměli u vojáků úctu a v celé armádě vládl chaos a nepořádek. Národní garda neměla ve skutečnosti pořádné zbraně, a tak, i když v ní bylo asi na 80 tisíc mužů, nebyla královskému vojsku nic platná. Zatímco pouhé Prusko mělo dvojnásobný počet dobře ozbrojených mužů.

Jezuité plánovali, že v této válce bude král poražen. Byly hned připraveny kroky k vyhlášení nového státu bez královské vlády a církevního vedení.

Robespierre s válkou od samého počátku nesouhlasil, ale jeho “přátelé” mu neustále utvářeli všechny možné podmínky, aby svůj úkol provedl bezchybně. Od svých “informátorů” věděl, že pokud bude král poražen, musí prosadit konec monarchie a vyhlásit vládu člověka a rozumu.

22.13 Konečně znovu revoluční nálada

Podle plánu začala válka porážkou francouzského vojska. Jezuité jásali. Nastal zmatek, kterého okamžitě využili. Iniciovali rozpuštění Národní gardy, deportaci všech odbojných katolických kněží a další kroky.

Král to odmítl právem veta schválit a naopak rozpustil jakobínský spolek zastoupený girondistickou (františkánskou) vládou. Jezuité cítili, že jejich plán je opět ohrožen. Prostřednictvím Rolandovy tlupy vtrhli proto do parlamentu. Stačilo jen málo a byly by tam krále zavraždili. Král však byl v poslední chvíli vysvobozen pařížským starostou a jeho vojenským oddílem.

Jezuité podnikli další útok na krále prostřednictvím jeho manželky. Ta osočila Lafayetteho, že měl raději krále nechat zahynout v čestném boji, než aby byl Laffayettem podporován. Tímto svým přístupem dala vzniknout, aniž si to uvědomovala, nové revoluční náladě. Lafayette se opíral o armádu a celou svou autoritou se snažil, aby revoluce znovu nevybuchla. Proti němu stál Robespierre s armádou lidu a žádající revoluci jako jediné řešení z prohrávající války a hladovění ve městech.

Znovu tedy nastala všeobecná revoluční nálada. 11. července vydalo shromáždění proklamaci. “*Vlast se nalézá v nebezpečí*”. Ta umožnila odvod mužů a soupis branců. Byla udržována zuřivá, protidvorní nálada.

22.14 Národní konvent

Jezuité však potrebovali dostat společnost do skutečného varu. Už měli dostatek zkušeností s tím, že na poslední chvíli se všechno náhle uklidnilo. Potrebovali masu lidí rozčítit.

Přes svoji organizovanou, protizákonnou síť přinutili generála pruských, rakouských a hessenských vojsk i emigrantů, vévodu z Brunšviku, aby proti své vůli podepsal 28. července 1792 manifest vydaný z Koblence. Manifest hlásal, že nebude-li královská rodina respektována, uskuteční se vojenský zásah proti Francii a úplné zničení Paříže.

Tato zpráva zapůsobila jako jiskra ve střelném prachu. Vojska pruského krále Fridricha Viléma II. a nového konzervativního panovníka Františka II. navíc obsadila francouzské pohraničí. To byla poslední kapka - zahraniční královi obhájci se rozhodli krále bránit a navíc hrozit vyhladovělé Paříži - no to už bylo opravdu moc! Revoluční nálada vybuchla v plné síle a vznikla bouře. Pařížané se rozhodli, že se krále zbaví. Všude zněly hlasy: “*Do zbraně*”,

všude se zpívala nová hymna Marseillaisa, kterou přineslo 600 revolucionářů.

Dne 10. srpna se davy lidí vrhly na Tuilerie. Rozpoutala se bitva, v níž padlo přes pět tisíc lidí. Král hledal útočiště v parlamentu, ale odtud byl vyveden a uvězněn ve věži v Templu. Vedle Pařížské komuny vznikla Vzbouřenecká komuna a na místo Národního shromáždění byl ustanoven Národní konvent. Zvítězila strana násilí. Robespierre si přál diktaturu Komuny. Sněm se rozhodl vyspat nové volby na základě všeobecného a rovného hlasovacího práva.

22.15 *Revoluční tribunál*

Vlády se ale ujal Danton, který byl silně zákeřným politikem. Každému slíbil to, co si přál, jen aby mohl zůstat u moci. Byl jako ministr spravedlnosti, ale ve skutečnosti vládl sám. Zřídil revoluční tribunál. I v tom měly prsty temné jezuitské síly v pozadí. Stejně tak jako za naléháním Marata, aby se neprodleně začalo s likvidací šlechty, Národního shromáždění a všech kněží. Veřejně hlásal jezuitský názor, že v zemi je nutno vyvolat děs a hrůzu.

Opět se šířily pověsti a falešné zprávy nejrůznějšího kalibru. V každém případě však bylo pravdou, že Prusové, emigranti a další vojska postupovala k Paříži. Komuna cítila ohrožení a zahájila 2. září akci.

Nastaly první masakry stejné jako o Bartolomějské noci. Bylo zavražděno dokonce i několik set zajatých Švýcarů a kněží, kteří nechtěli přísahat na ústavu.

Postupující spojenecké prusko-rakousko-hesseneské vojsko bylo nejen zastaveno, ale francouzskou kanonádou dokonce obráceno na ústup. Francouzská armáda pronikla hluboko do Německa až k Mohuči a k Frankfurtu.

22.16 *Krutovláda*

20. září 1792 zasedali poslanci Národního konventu v Tuileriích a 21. září byla Francie prohlášena za republiku.

V Konventu získaly většinu radikální strany. Ty v čele s Robespierrem žádaly na základě nenápadných podnětů tovaryšů hlavu krále. Poprava krále Ludvíka XVI. se uskutečnila 21. ledna 1793 a Ludvíka XVII. pak roku 1795. Gilotinou byla popravena i královna Antionetta. Bylo popraveno i mnoho girondistů.

V roce 1793 byla ustanovena vláda výboru veřejného blaha jako odezva na povstání roajalistů. V čele výboru národního blaha byl Marat, který byl r. 1793 zavražděn, pak Danton, který byl Robespierrem popraven v dubnu 1794 a nakonec sám Robespierre. Ten vzpouru roajalistů krvavě potlačil a stal se diktátorem a tyranem Francie. Nechával se uctívat. Byl knězem svého kultu osobnosti.

Nastala nejkrutější tyranie Robespierrovy krutovlády (jiní píší hrůzovlády). Od září 1793 bylo povražděno již stovky tisíc obyvatel katolického vyznání, kněží, biskupů, šlechticů a měšťanů po celé Francii. Nikdo si nebyl jist svým životem. Nerozhodoval věk ani pohlaví. Malé, sotva čtyř či pětileté děti byly gilotinovány nebo jinak vražděny stejně tak jako starci nad hrobem. Všechny vraždy měly náboženské a mocenské pozadí. Všechny vraždy byly vedeny tajnými jezuity. Gilotina nestačila řezničinu provádět. Lidé byli topeni v lodích nebo rozstříleni kartáčovými dělovými střelami. Výkonným nástrojem jezuitů byl stále Robespierre. Vládou teroru měl být katolický systém úplně potlačen.

Nakonec byl tyran Robespierre Konventem dne 27. července 1794 zajat a za pár dnů nato popraven tou samou gilotinou, kterou on popravil statisíce tisíce svých odpůrců i stoupenců. Ilegální jezuitský řád tak ztratil svého posledního vykonavatele, který jejich plánům vyhovo- val nejvíce.

22.17 Napoleon

Francouzská revoluce se utopila v krvi vlastních dětí. Avšak skutečného cíle jezuitů, to je přenesení revoluce do ostatních zemí nebylo zatím dosaženo. Katolicismus padl zatím jen ve Francii, ale bylo nutné, aby padl ve větší části Evropy. Teprve jeho pádem mohli být papežové probuzeni a pohnuti k tomu, aby řád tovaryšstva znovu povolali na scénu.

Za francouzské revoluce se vojska Francie dostala do Belgie, Německa a dalších zemí. Ani jedna země se nechtěla k revoluci připojit. Marně jezuité přestrojeni za vojáky vyzývali ke svržení monarchie té či oné země. Kam vojsko právě vkročilo, tam poddaní slovu “svoboda” vůbec nerozuměli. Roznesení revoluce se tedy nepodařilo.

O nové vyvolání revoluce se jezuité pokusili, když nastoupil k moci Napoleon. Ten nakonec papežský systém porazil, papeže zajal a poslal ho do vyhnanství. I v tom měli prsty jezuité. Ale Evropa nechtěla mít s katolickým systémem už nic společného. Proto se o vysvobození papeže vůbec nezasadila.

To však byla pro jezuitu další čára přes jejich politický rozpočet. Potřebovali buď papeže žebrajícího jezuitský řád, aby se vrátil ke své činnosti a aby podporoval papežskou stolicí, nebo aby Evropa po papeži toužila sama, uznávala ho jako politickou osobnost a přála si ho mít na papežské stolicí. V tom případě by pak jezuité uvítali, kdyby na místě legálního bílého papeže seděl na stolicí sám černý papež. Druhá varianta byla lákavější.

Proto, i když se jezuité celkem těšili skrývané přízni papeže Pia VI., usnesli se tajné špičky řádu tovaryšstva na tom, že papeže odstraní a na jeho místo dosadí svého generála jako pokračovatele papežské stolice.

Tajným jezuitům se z revoluční nálady přeci jen něco podařilo přenést do sousední Itálie. Současně vedli ve Francii v zákulisí Napoleona k tomu, aby se s papežem Piem VI. co nejvíce rozešel. Ale Napoleon potřeboval mír a porevoluční klid v zemi. Proto se snažil s papežem učinit mírovou smlouvu. To papež komentoval jako projev Napoleonovy bázně, strachu a slabosti. Smlouvě jako takové se však nebránil, a to rozhodlo o dalším osudu Pia VI.

Když tajná jezuitská eminence zjistila, že Napoleon chystá s papežem smlouvu, vyprovokovala v Itálii povstání. Jezuitské síly rozbouřily tisícové davy proti papežské nadvládě. Samy se zaměřily na vysokého francouzského důstojníka, aby se stal obětí. Předpokládali, že pro ni se Napoleon rozzuří.

“Koncem roku 1797 vypuklo v Římě lidové povstání proti světskému panování papeže. Za srážek mezi papežskými vojsky a republikány byl zabit francouzský generál Doufaux. Této vraždy využilo francouzské velení k tomu, aby zasáhlo do zuřících bojů. Vojska Pia VI. byla rozbita, francouzská vojska obsadila Řím, papež byl zbaven světské moci a v únoru 1798 byla vyhlášena Římská republika. Pius se snažil ukrýt v Toskánsku, ale byl dostižen a odvezen do Francie do pevnosti Valence, kde roku 1799 zemřel.” (S. G. Lozinskij: Dějiny papežství, Praha, 1989, Horizont, str. 270; Viz také L.N. Velikovič: Vatikán, ... str. 98-99)

To byla pro “nedotknutelné” papežství a pro všechny katolíky velká rána. I jezuité sami byli překvapeni, jak rychle se plán naplnil a jak náhle dostali možnost zmocnit se papežského stolce.

Ve Francii potřebovali jezuité upevnit Napoleonovu vládu. Chtěli ho učinit evropským císařem, který by uznal moc nového jezuitského papeže. Doufali, že s Napoleonem pak naváží otevřenou spolupráci tak, jako za starých časů s předchozími císaři. Francouzští jezuité prostřednictvím otců Sieyseho, Fouchého a Talleyranda připravili Napoleonovi Bonapartovi další revoluční půdu. Ta měla sloužit pro upevnění diktátorské vlády a pro pozdější převrat r. 1800 s nastolením republiky s vojenskou vládní mocí.

Jezuitům vyšel plán ovšem jen z poloviny. Roku 1800 byla Francouzská republika skutečně vyhlášena. Nicméně nový papež Pius VII. byl opět zvolen a dosazen volbou kardinálů v Benátkách. A jezuité už nemohli zabránit ani tomu, že 15. července 1801 podepsal Napoleon s papežem konkordát.

Kapitola 23

Nová expanze jezuitů po francouzské revoluci

23.1 Další tajné plány jezuitů

Když jezuité viděli, jak nespolehlivá a pomalá je cesta francouzské revoluce, snažili se najít jiné, schůdnější a rychlejší řešení, aby se znovu dostali ke světové moci. Tajně rokovali (zvláště v Rusku) a nabízeli se jim dvě možnosti: Buď trvale zůstat v utajení, což mělo výhodu nekontrolovatelnosti ze strany Vatikánu a volnějšího růstu jezuitské kriminality ve všech zemích a nebo znovu získat legalitu. To zase dávalo jejich plánům větší pole působnosti a více legálních možností k realizaci. Jezuité se rozhodli, že půjdou druhou cestou a pokusí se o tiché, nenápadné obnovení řádu. Tomuto rozhodnutí nahrával ten fakt, že jejich zákaz nebyl nikdy absolutní.

Velikou roli na tom mělo právě Prusko a Rusko a částečně i benevolentní přístup mnoha katolických zemí k celému projektu zrušení. Ve všech katolických zemích byli občané k jezuitům velmi tolerantní a zacházeli s nimi co možná nejšetrněji. Všechny budovy, stavby, majetky a pozemky byly sice jezuitům zabaveny, ale současně z toho všeho šly exjezuitům stále platy a důchody. Mnoho jezuitů smělo ve svých funkcích zůstat dál, mnoho profesorů a učitelů učilo dál na církevních i světských školách, zůstalo i mnoho jezuitských a projezuitských rektorů na univerzitách. Samy katolické vlády nebraly papežovo rozhodnutí o konfiskaci majetku a odevzdání ho biskupům jiných řádů vážně. Rozhodnutí si ponechávaly ve své pravomoci. Tak se jezuitský majetek většinou dostal do světských rukou úřadů, panovníků a šlechticů jednotlivých kantonů, krajů a měst. Majetek přešel pod samotnou vládu, což jezuitům znovu přímo nahrálo.

23.2 Jezuité v Prusku

Pruský král Fridrich II. si po celosvětovém zákazu jezuitů ponechal jezuitu na svém území jako vychovatele a učitele. K tomu byl motivován francouzským spisovatelem, jezuitou Jeanem d'Alembertem. Ten v roce 1765 v pojednání *De la destruction des Jésuites* vzbudil veliké pohoršení. Po zrušení řádu psal králi mezi jiným také i toto: *“Zdá se mi, že se svatý Otec dopustil velké neuváženosti a zpozdilosti, když tento řád zrušil, neboť tak vlastně zrušil svůj tělesný pluk, který vznikl pouze z oddanosti katolickým knížatům.”*

Na to Fridrich ediktem dne 5. září 1773 zakázal vyhlásit nařízení papeže o zrušení jezuitského řádu ve svých slezských zemích. Byly to všechny země, které král nabyt vratislavským a drážďanským mírem r. 1742 a 1745. Fridrich byl odhodlán podržet v těchto zemích jezuitu stůj co stůj. Byl přesvědčen, že se mu dobře a bedlivě ve svých kolejích starají o vyučování mládeže, která studovala na katolické kněžstvo jak ve Vratislavi, tak i v ostatních slezských velkoměstech.

A tak zůstaly jezuitské koleje v kladském hrabství a ve všech slezských knížetstvích ještě celé tři roky po zrušení řádu. Teprve roku 1776 na neustálé naléhání papeže změnil pruský král svůj úmysl. Nařídil jezuitům, aby odložili svůj řeholní oděv, zrušili své jméno a spojili se v jinou duchovní společnost.

Jezuité pochopili nabízenou královu pomoc. Utvořili společnost *Korporace kněží královského školního ústavu*. Ta měla za cíl obstarávat a zajišťovat vyučování katolické mládeže. Do svého ústavu ve Vratislavi mohla společnost přijímat nové členy (ve skutečnosti to byli tajní jezuité) i nové učitele (opět tajní jezuité). Rektorát se přejmenoval na *školní komisi*. Ale vše ostatní zůstávalo při starém, včetně všech rozsáhlých majetků, které k “ústavu” a jeho pobočkám patřily.

Teprve až roku 1800, dne 26. července byla *Korporace kněží královského školního ústavu* zrušena, takže se mezi členy této korporace dostali i duchovní a učitelé jiných řádů. Majetek Korporace připadl státu, ale byl okamžitě věnován *Katolickému školnímu fondu*. Takto pojmenovali jezuité svoji novou organizaci, nastrčenou k prověření majetku jezuitů ve Slezsku a Kladsku.

23.3 Jezuité v Rusku

V Rusku byl řád ponechán na Bílé Rusi a na Litevsku. Tato území obdržela ruská vládkyně, carevna Kateřina II. při prvním rozdělení Polska roku 1773. Kateřina chytře využila jezuitského řádu k tomu, aby si získala přízeň téměř všeho lidu na tomto území. Věděla, že když ponechá jezuitu na svých místech a v jejich územích i s jejich majetkem, že naoplátku jí jezuité nahnou polský lid do náruče. Jezuitům potvrdila, že jejich majetek zůstává, i jejich náboženská činnost. Navíc svolila, aby zdejší jezuitský řád přijímal exjezuitu z ostatních evropských zemí. A tento přístup nakonec vyústil ke znovuoobnovení jezuitského řádu v ostatních zemích, jak o tom pojednáme níže.

23.4 Jezuité v dalších evropských státech

Většina jezuitů zůstala v Rakousku, Francii, Španělsku, Itálii a zamíchala se mezi ostatní duchovní. Jak jen to bylo možné, setkávali se jeden s druhým nebo pořádali hromadná shromáždění. Papež Pius VI., nástupce Klementa XIV. jim nadřžoval. Jezuité však málokde (kromě Ruska) vystupovali ve svých řeholních šatech a pod jménem své organizace. Mnozí z jezuitů se pohybovali mezi redemptoristy neboli liguoriány. To byla projezuitská organizace *Kongregace nejsvětějšího Vykupitele*, založená knězem Alfonsem Liguorim v Neapoli a potvrzená papežem Benediktem XIV. r. 1749. Zásady tohoto řádu byly až nápadně shodné se zásadami jezuitů. Za několik let po svém povolení se tento řád stal plně jezuitským. Jeho členové byli už od počátku téměř sami jezuité.

V Belgii jezuité nařízení o zrušení řádu ignorovali a vzdorovali drze všem příkazům. Nejen, že neodložili své řeholní kutny, ale do svého noviciátu přijímali novice dál, jako by bylo vše v pořádku a při starém. V jezuitské koleji v Lutichu panoval ten největší ruch.

V roce 1788 byli hlavními strůjci povstání exjezuité Feller, Havelanges, Duvvier a van Eupen. Povstání vypuklo proti reformám císaře Josefa II. a proti rakouské vládě v jeho celém císařství.

Ke vzkříšení jezuitského řádu také přispěla arcivévodkyně Anna Marie ve Vídni. Ta byla od exjezuitu Paccanariho přemluvena k tomu, aby své veškeré jmění věnovala na založení nového řádu. Mužský řád měl název *Otcové víry* a pro ženy byl vytvořen název *Matky víry*. S nimi se čilý jezuita scházel nejen k modlitbám, ale jak bylo roku 1804 prokázáno i k sexuálními hrátkám, za což byl odsouzen a doživotně uvězněn. Vysvobodila ho francouzská okupace. Pro stejné hříchy byl však znovu uvězněn. Jeho útěk z vězení se mu stal osudným, neboť krátce nato ho našli s dýkou v těle.

Podle M. Daniela-Ropse se jedná o podivnou smrt Paccanariho, zakladatele *Věřících bratří*: „Byl předveden před Svatý stolec, uvězněn na hradě svaté Anežky a nakonec »úkladně zavražděn«”. (*Etudes, září 1959*)

Řád *Otcové víry* roku 1792 potvrdil papež Pius VI. Členům řádu dovolil nosit jezuitské roucho. Anna Marie pro tento řád zajistila v Rakousku a Benátkách mnoho klášterů. Odtud se řád rozšířil do celé Itálie, Nizozemí, Francie, Švýcarska i Anglie. Největšího rozmachu dosáhl ve Francii, kde řád vystupoval pod dalšími jmény jako *Paccanaristé*, *Otcové srdce Ježíšova* atp. Tento jezuitský řád založil zvláště ve městech Lyon, Amieus a Beley koleje s vyučovacími ústavu, které zrušil až Napoleon 22. července 1804.

O totožnosti těchto *Otců víry* s řádem Tovaryšstva Ježíšova není pochyb. Když vláda švýcarského valisského kantonu žádala na papeži r. 1814 uvedení jezuitů do kantonu, papež jim odpověděl: „*Vždyť je již ve svém kantonu máte, jenže pod jiným jménem, neboť se jmenují »Otcové víry«*” (**T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str. 278**)

V roce 1794 obnovili Jean de Tournely a Charles de Broglie v Belgii v Lovani *Společnost Posvátného Srdce* jako vyučovací spolek, který koncem 17. století ve Francii zavedl jezuita La Colombier. Ke spolku se připojilo mnoho jezuitů, takže zakrátko byl rozšířen v německém Bremenu a Augšpurku, dále pak v Passově a r. 1796 i ve Vídni.

O tři roky později Tyrolan Paccanari, který se považoval za dalšího Ignáce, založil *Společnost věřících bratří*. V roce 1799 se tyto dvě společnosti sdružily a do čela postavily otce Clarivierea, jediného oficiálního jezuitu, který žil ve Francii. V roce 1803 se přidali k ruským jezuitům.

Také v holandských městech Amsterdamu, Nimvegen a Eulenburgu našli *Otcové víry* a *Paccanaristé* útočiště.

I do Švýcarska se dostali, kde se usadili v Graubündtenu pod názvem *Liguoriáni*. Ale na žádost reformované církve byli brzy vypovězeni, neboť byli poznáni. Pak se do valisského kantonu vloudilo pět jezuitů pod jménem *Otcové víry* a ti se tam již usadili natrvalo.

Podobně se dostali jezuité i do Anglie, kde byli dokonce i laskavě přijati. Brzy tam dostali darem původní jezuitskou kolej v nádherném zámku nedaleko města Blackburnu. Kolej i se všemi příslušejícími pozemky jim věnoval bývalý jezuitský učeník, velmož Thomas Weid. Tato kolej v hrabství Stonyhurstu začala okamžitě sloužit pro výchovu katolického kněžstva pro Anglii. Stala se “matkou” všech ostatních jezuitských domů v celé Anglii.

Zanedlouho na to získali jezuité pod jménem *Otcové víry* další dům přímo v hlavním městě Anglie, Kensingtonhouse. Zde založili francouzští jezuité kolej, kterou navštěvovala největší část synů vystěhovalcké a emigrované francouzské šlechty. *Otcové* těchto kolejí byli v Anglii r. 1803 na žádost generála jezuitského řádu v Rusku, Grubra, přijati do tovaryšstva (i když to jezuité byli) a za svého provinciála obdrželi rektora koleje ve stonyhurstském hrabství. Tímto manévrem jezuité budili zdání, že všechny tyto nové řády ve skutečnosti pouze kopírují “dokonalý” původní model jezuitského řádu a že tedy nebylo, proč ho rušit.

23.5 Tichý návrat jezuitů

“*Něco velmi soudržného se znovu vracelo k životu, ale davy lidí, a dokonce i většina politiků, to z počátku nevnímala.*” (**Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 219**)

Hlavním střediskem jezuitů bylo Rusko. 1779 biskup Bílé Rusy a Litvy Sestrzeniewicz udělil jezuitům povolení i ke zřízení noviciátu. Povolení se týkalo všech katolických řádů, ale biskup to dovolil pouze jezuitskému. Ostatní řády vypustil. Císařovna Kateřina, i přes protest papeže, posadila na arcibiskupský stolec právě biskupa Sestrzeniewiczze. Za rádce mu udělila jezuitu Branislavského.

Intrikami u ministra císařovny Potomkina dosáhli jezuité toho, že jim všemohoucí ministr r. 1782 povolil zvolit si svého generálního vikáře řádu, za nějž byl zvolen polský rektor po-locké koleje S. Czerniewicz. A papež Pius VI. jej mlčky schválil.

Nástupce Kateřiny II., syn Pavel I. (1796-1801) přál jezuitům ještě víc než matka. Roku 1800 dostali jezuité v Petrohradě kostel i s farou a pozemky. Současně dostali povolení k založení koleje. Třetí generální vikář řádu František Karea (1799-1802) na přímlovu cara Pavla obdržel od papeže Pia VII. 7. března 1801 povolení, že jezuitský řád může být znovu zřízen po celém území Ruské říše. Generálnímu vikáři byla udělena znovu hodnost generála řádu.

Kareaův nástupce, generál řádu Gabriel Gruber (1802-1805) přemluvil neapolského krále Ferdinanda IV. k tomu, aby si na papeži Piu VII. vyžádal znovuzřízení jezuitského řádu pro obě Sicílie. To bylo 30. července 1804 povoleno. Generálnímu neapolskému prokurátorovi,

jezuitovi Kajetánu Angielinimu bylo dovoleno přijímat novice a jezuity na Sicílii a v Neapoli se spojit s jezuity, kteří žili v Rusku. Tam byl jezuitský řád financován samotným králem, mnoha obchodníky a podnikateli, takže v několika měsících měli jezuité již tři nové koleje.

R. 1806 při francouzské revoluci král Josef Bonaparte, Napoleonův bratr jezuity z Neapole vypověděl. Až do roku 1815 byli proto jezuité omezeni jen na Sicílii, která byla ponechána projezuitskému Ferdinandovi IV.

Na Sicílii dostali jezuité neobyčejnou moc. Obdrželi tam nesmírné množství finančních prostředků, takže už roku 1814 měli 200 členů, noviciát a 4 koleje s konvikty. Do nich posílali své děti i ty nejzámožnější rodiny. Dnešní sicilská mafie má své novodobé kořeny právě v tomto sicilském jezuitském řádu, který dodnes prosperuje.

V Rusku se jezuité rozšířili do Petrohradu a odtud dál do Saratova, Astrachanu, Oděsy a Rigy. Roku 1812 byla jejich kolej v Polocku císařem Alexandrem I. povýšena na univerzitu a byly jí podřízeny všechny jezuitské školy.

23.6 Nový růst řádu

Francouzská revoluce a potom Říše znovu udělila tovaryšstvu nečekanou důvěru. Byla to obranná reakce proti novým myšlenkám, které začaly rašit ve starobylých monarchiích.

Napoleon jako první označil tovaryšstvo za *“velmi nebezpečnou společnost, která v Říši nebude nikdy dovolena”*. Když ale zvítězila svatá aliance, noví “monarchové” nepohrdli pomocí těchto absolutistů, protože potřebovali přinutit lidi zpět ke striktní poslušnosti. Chtěli, aby byla stejná jako v dřívějších monarchiích.

Jezuité po zrušení svého řádu v dalších desetiletích našli všude dost prostředků. Takže se nejen udrželi, ale dokonce mohli, i když v ilegalitě, nenápadně růst. Vznikaly tajné organizace, které byly založeny přímo ze strany jezuitů nebo jejich kompliců a prostředníků. Do těchto organizací přijímali nové, nic netušící členy. Vznikaly různé nové náboženské společnosti. Měly takové jméno a takový program, aby se veřejnost proti nim nepostavila.

Vznikala také různá necírkvní a vědecká hnutí a spolky. V nich už od samého počátku byli jezuité jako infiltrující činitelé. Ti pak buď hnutí vedli osobně nebo skrze své prostředníky, kteří tam byli nastrčeni. Jezuité se po svém zrušení zaměřili i na veřejně prospěšnou činnost. Maskování začali nenápadně obsazovat všechny roviny lidské společnosti. Do ní pronikali jako právníci, lékaři, filozofové, matematici, fyzikové, astronomové, farmauceti, obchodníci, ekonomové, politici, historikové a pod.

Na jednu stranu řád tovaryšstva svým zrušením ztratil komunikaci s Vatikánem (později byla tajně obnovena), na druhou stranu nesmírně získal tím, že byl donucen uvést do praxe všechny obranné reflexy, které za dobu své existence vynalezl. Naštěstí na jejich praktické uvedení do chodu zbylo málo místa. Jako nejúčinnější obrana se jezuitům osvědčila infiltrace - pronikání všude tam, kam potřebovali.

Styk s Vatikánem byl na čas zrušen, což většina jezuitských špiček jenom uvítala. Vatikán svými zastaralými představami o království božím začal překážet a zdržovat. Svým dechem a zrakem už jezuitům nestačil, neboť jejich kriminalita dospěla do celosvětového rozměru.

Aby mohli jezuité existovat dál, museli se však krýt vatikánskou rouškou. Ale ve skutečnosti jim překážela. Neumožňovala jim rozvinout tajné zbraně, které měli již přichystané.

Kam až byli jezuité schopni ve svém učení dojít, jsme mohli názorně vidět na průběhu francouzské revoluce. Zasvěcení, kteří měli možnost nepřímým sledovat jejich pravé působení během této revoluce žasli v němém údivu nad jejich vynalézavostí. To se psalo teprve 18. století! A což teprve ve století následujících!

23.7 Zpožděná žádost Vatikánu

Doba se změnila. Vatikán pochopil, jakou mocenskou chybu udělal, když svého ryvala zneškodnil. Sám se nyní dostal do role mrzáka, žadonícího, aby se řád vrátil zpátky. Změna doby sebou nesla modernizaci. Vatikán bez pomoci jezuitů začal rychle zakrňovat. Jeho údy se staly ochrnutými a neschopnými se bránit stále rychlejší modernizaci myšlenek. Zákaz oficiálních jezuitských obránců umožnil průnik ateistického pohledu na svět.

Ale jezuité, kteří sami s touto myšlenkou do Francie přišli jako pokračovatelé dřívějších ateistických filozofů, si z toho vůbec hlavu nedělali. Okamžitě se duchu doby a dalším porevolučním událostem přizpůsobili.

V této době prožíval Vatikán tajný jezuitský útlak. Napoleon omezil papeže Pia VII. napřed tím, mu odmítl vrátit zabrané papežské panství. Naveden tajnými jezuitou neměl dokonce ani v úmyslu papežství obnovit. Pak Napoleon, rozzloben papežovou postranní politikou, okupoval 1807-1808 papežské území. Připojil je k Francii a papeže odvezl do Savony a později do Fontaineblau. Roku 1813 byl papež nucen podepsat souhlas, že natrvalo zůstane ve Francii. Vysvobození přišlo prostřednictvím spojeneckého vojska věrných katolických států a papež se vrátil do Říma.

Vídeňský kongres pak obnovil původní papežský stát. Kongres pak požádal papeže, aby účinně zasáhl proti revolučním ideím. Prvním krokem papeže bylo proto obnovení inkvizice a jezuitského řádu. Pius VII. v bule *Sollicitudo omnium ecclesiarum* napsal: *“Provinili bychom se před Bohem, kdybychom uprostřed nebezpečností hrozících křesťanstvu odmítli užitečnou pomoc, poslanou nám samotnou boží prozřetelností a kdybychom odstrčili od čunu sv. Petra hnaného ukrutnou bouřkou silné a zkušené veslaře, připravených rozsekat vlny moře, které hrozí, že nás každou chvílí pohltí.”* (**L.N. Velikovič: Vatikán, náboženství, finance a politika, str. 101**)

Když ale Vatikán 7. srpna 1814 touto bulou znovu přijal jezuitu do své náruče, oficiální členové řádu nemohli už pro obranu katolických dogmat učinit téměř vůbec nic. Všechna jejich dřívější, Vatikánem povolená zákonná dovednost v obraně katolicismu proti ateismu byla náhle slabá, a to i přesto, že dal Vatikán jezuitům k dispozici úplně všechno.

V Paříži pak jezuité zorganizovali *Francouzský misionářský spolek*, který měl za cíl obrátit na “křesťanskou” víru francouzské bezbožníky. Ve skutečnosti se tento spolek stal filiálkou bourbonské policie chytající revoluční činitele.

Jezuitský řád se z jedné poloviny ihned převlékl do církevních, protirevolučních šatů. A z druhé poloviny v revolučních, ateistických tendencích pokračoval dál a plánoval dokončit to, co se mu ve Francouzské revoluci zatím nepodařilo. Novou půdu k tomu našel, jak uvidíme dál, v Anglii.

Jezuité dostali od papeže Pia VII. v bule všechna zplnomocnění a povolení k tomu, aby se jezuitský řád znovu rozšířil do všech katolických i nekatolických zemí tak, jak to učinil už v Ruské říši a v království obou Sicílií. Jezuité se mohli znovu zformovat přesně podle předpisu Loyolovy ústavy a stanov. Dostali povolení k oficiálnímu zakládání noviciátů a k přijímání nových členů. Dostali povolení ke zpovědím, poutím, mším a všem dalším katolickým obřadům. Ruský nejvyšší představený řádu, Brožowski, který sídlil v Petrohradě, se stal generálem řádu s nejvyššími pravomocemi. Byl vyzván, aby se přemístil do Říma. Ale ruská vláda to nedovolila a generál zůstal až do své smrti v Petrohradu.

Jako důvod k obnovení jezuitského řádu uvedl papež v bule, že si celý “křesťanský” svět přeje jejich novuzřízení. Tato lživá slova překvapila i samotné katolíky ve Francii, Německu, Holandsku, Švýcarsku, Belgii a jinde. Rakouský císař František I. byl sice zbožným katolíkem a nepřejícím svobodu, ale ani on o zřízení jezuitské řádu nechtěl ani slyšet. Portugalský a brazilský princ, král Jan VI. dokonce podal 1. dubna r. 1815 velmi důrazný protest proti novuzřízení jezuitského řádu a jasně prohlásil, že ve své zemi nikdy jezuitu nestrpí.

Zato v Itálii, ve Španělsku a v některých švýcarských kantonech přijaly vlády jezuitu už roku 1818, protože se domnívaly, že jezuité budou nejlepší hradbou proti probouzející se

svobodě a proti ateistickému revolučnímu duchu.

23.8 Jezuité v Rusku roku 1814

Je proto překvapující, že právě v Rusku brzy po znovuzřízení řádu vyvstaly náhle proti jezuitům bouře. Je to však logické, neboť jezuité, posílení oficiálním povolením, začali ukazovat svou pravou tvář. Svět se dozvěděl, že již roku 1800 unášeli Židům jejich děti, aby je převychovali na katolické náboženství. R. 1801 jim to bylo císařem Alexandrem I. přísně zakázáno. Přesto tento zákaz nemohl zabránit mučení a smrti těch dětí, kteří se odmítly jezuitskému řádu podrobit. Totéž ovšem zakoušeli i protestanté a pravoslavní. Z řeckokatolických rodin zvláště lákali děti bohatých rodičů.

Brzy rozprostřeli svá smrtelná tenata i do nejvyšších ruských kruhů. Tam dokonce přijaly katolické náboženství i celé zástupy dvorních dam, ze kterých se pak staly věrné agentky jezuitů.

Jezuité drze a s velikou nanávistí vystoupili proti ruské biblické společnosti, jež se těšila veliké oblibě samého cara. A právě tato troufalost jezuitů proti biblické společnosti cara silně proti nim popudila. Už nebyl jejich ochráncem a jezuité už neměli jeho náklonnost. Ztratili také náklonnost i mnoha ruských velmožů.

Kromě toho měli jezuité v ruském Polsku na svých farnostech přes 22 tisíc polských otroků. Ty nechávali žít v té největší nevědomosti a hrozně bídě. A když nemohli už tito nevolníci z důvodu utrpení nebo věku dále pracovat, posílali je žebrot do Ruska.

Pak jezuité natolik popletli hlavu jedné mladé kněžně, že se stala fanatičkou do té míry, že se při sebetýrání v oběť za Marii sprovodila ze světa. Potom v prosinci 1814 vztáhli ruku na mladého knížete Galicina, bratrance tehdejšího ministra osvěty s cílem jej dostat do svého řádu. A to už trpělivost cara přerostla. Císař Alexandr vydal 20. prosince 1815 Ukaz - rozkaz o vypovězení jezuitů z Petrohradu a z Moskvy a o uzavření jejich kolejí, rozpuštění noviciátů a zákaz všech náboženských obřadů. Provedeno to bylo 1. ledna 1816.

Tímto zásahem byli jezuité tak rozčileni, že proti vědecké, ruské misii poštvali Čiňany. Ve šlechtických a vojenských kruzích začali také plánovat státní převrat. Car se o tom včas dozvěděl a učinil moudrá opatření, aby byly jejich plány zborceny.

Pak po smrti generála Brożowského v březnu 1820 vyhnal všechny jezuitu z *celé říše Ruské na věčné časy*. Na cestu dal každému 30 - 50 dukátů. Řád měl v té době okolo tisíce aktivních ruských jezuitů, kteří se odebrali do Říma a Rakouska. Jejich obrovské bohatství v podobě zlata, drahokamů, diamantů, stříbra, mědi, peněz, látek a dalšího, které v Rusku získali, jim bylo zabaveno. Částečně ve prospěch římské církve a částečně ve prospěch ruské, ortodoxní církve. Ta dokonce jako odškodné za utrpení způsobené jezuitu získala větší podíl.

23.9 Růst jezuitské moci v Rakousku

Zatím co jezuitský řád prožíval v Rusku krizi, byli jezuité přijati už do mnoha evropských států. Už roku 1815 našli bohaté a štědré evropské podporovatele a dárce. Dokonce byli v těchto zemích obklopeni i přízní nejen ze strany panovníků, ale ke svému úžasu i ze strany svých bývalých protivníků. Bylo s podivem, že se jednalo o tytéž lidi, kteří před Francouzskou revolucí jezuitu nenáviděli. Byla to právě Francouzská revoluce, která jim ukázala, jakou mají jezuité ve skutečnosti moc. Pochopili, že když se s nimi spolčí, že budou vládnout prostřednictvím jejich moci. Zahodili svoji svobodomyšlnost a rozhodli se podílet se na jejich moci.

V celé Evropě začala vládnout náboženská lhostejnost, proti které jezuité horlivě vystupovali. Jako obránci dogmatického učení a učení o neomezené moci papeže vystupovali i proti novověkým pokrokům a modernizaci.

Syn rakouského arcivévody Ferdinanda, vévoda František IV. dal hned r. 1815 jezuitům jejich bývalou kolej v Modéně a r. 1816 jim založil novou kolej v Reggio. Obě koleje byly zanedlouho nejbohatšími a nejslavnějšími domy v celé Itálii. Vévoda dále odevzdal jezuitům veškeré státní i náboženské školství.

Roku 1829 pak dostali jezuité povolení provést kompletní cenzuru knih s tím, že všechny protijezuitské knihy, které jezuitskému duchu odporovaly, mají ihned spálit. Tak bylo zničeno mnoho vzácných svazků o jezuitském řádění v Itálii a okolních evropských zemích.

Jezuité zase naoplátku podporovali despotickou vládu Fratiška IV. Alibisticky mu namlouvali, že jeho despotismus je v pořádku, neboť je pouze projevem boží vůle. Jeho poddaní proto žili v hluboké duševní zatemněnosti a byli udržováni v co největší nevědomosti.

23.10 Jezuité v Itálii

Stejnou přízní byli jezuité zahrnuti i v Sardinském království, kde vládl král Viktor Emanuel a kam je také r. 1815 povolal. Jezuité ihned otevřeli noviciát v Turině a r. 1816 v Janově, kde jim z královského rozkazu vrátila univerzita pozemky vynášející ročně přes tehdejších 100 000 lir. Mnoho Janovanů a šlechticů jim stále nosili dary, za které si v Montebello vystavěli velkolepý letohrad. Ještě za vlády Emanuela si založili kolej v Novaře, v Nizze, v Chieri a na ostrově v Sardinii v Cagliari a v Sassari. Zde byli působením jezuitů omezeni nejen valdenští a jiní protestanté, ale i sardinští Židé. Vlivem jezuitů, zvláště pak zpovědníka královny Terezy, jezuitu Bottyho, tam král zavedl despotickou vládu. Ta byla příčinou vzpoury, která vypukla roku 1821. Jejím následkem musel král Emanuel odstoupit a svůj trůn dne 15. března 1821 předat svému bratru Karlu Felixovi.

Král Felix (1821-1831) byl jezuitům nakloněn ještě víc, než jeho matka. Byl svým jezuitským zpovědníkem Grassim úplně ovládán. Na jeho naléhání zrušil protestantskou, svobodnomyšlnou univerzitu v Turině a veškeré školství předal do rukou jezuitů. Všechny zbylé univerzity v Janově a Turině podřídil jezuitům. A byly to opět bohaté dary projezuitských šlechticů a generála hraběte Boigneho, které pomohly vystavět koleje v Aostě, Vogheře a v San Remo. Je známo, že například generál věnoval jednorázově tehdejších půl milionu lir na výstavbu rozlehlé koleje v Aostě.

Za vlády Karla Albrechta (1831-1849) bylo sardinské království pravou zaslíbenou zemí jezuitů. Tento panovník jim mimo jiné věnoval i velkolepý palác Doria Tuosi v Janově. Zde jezuité okamžitě zřídili přepychovou kolej, kterou Janov musel vydržovat pravidelnou finanční podporou. Král byl k jezuitům naprosto shovívavý. Toleroval jim i hrubou kriminální činnost. Například vyprovokovali útěk dcery tehdejšího bývalého holandského vyslance Heideviera z otcova domu. K tomu ji přiměli jezuité. Pak přestoupila na katolické náboženství, čímž si zajistili bohaté holandské a italské jmění této dívky. Všechny otcovy přímluvy a žádosti vyslané ke králi zůstávaly bez odezvy. Dívka pak byla vysvobozena až při revoluci r. 1848.

23.11 Sicílie

Obojí sicilské království uvítala jezuitu už roku 1804 na žádost krále Ferdinanda IV. Zde byl řád povolen papežem Piem VII., a to výjimečně. Bylo to jediné papežské povolení, které bylo tehdy uděleno na žádost krále.

Tento panovník na vídeňském kongresu r. 1815 dostal i Neapol s okolím, kde vládl pak jako Ferdinand I. Ze Sicílie proto povolal jezuitu i do Neapole, kde jim odevzdal jejich bývalé koleje i s jejich statky. R. 1820 následkem jeho liberální vlády podporované jezuitu vznikla vzpoura a jezuité byli ze Sicílie vyhnáni. Ale již roku 1821 pod ochranou absolutistické rakouské vlády, byli na Sicílii povoláni zpět.

Roku 1826 jim syn a nástupce Ferdinanda, král František I. (1825-1830) předal klášter v Neapoli pro založení koleje jako šlechtického semináře. Za jeho vlády a za vlády jeho syna Ferdinanda II. (1830-1859) se jezuitům na Sicílii dařilo velmi dobře. Roku 1844 tam měli už 12 bohatých kolejí a 5 kolejí v Neapoli.

23.12 Řím

V papežském státě dostali jezuité v Římě kolej 11. listopadu 1814, kde hned otevřeli noviciát. Budoucí *Collegium Romanum* však otevřeli až po smrti generála Brožowského. Po vyhnání jezuitů z Ruska se dům stal centrem jezuitského řádu a sídlem generála. R. 1820 zde byl zvolen nový generál, 72 letý P. Luigi Fortis, vynikající kazatel z Verony. Za jeho úřadování a vlády papeže Lva XII. (1823-1829) dostali jezuité už r. 1824 všechny ústavy, které kdy v Římě řád měl. Římská kolej *Collegium Romanum* začala ze svých útrob chrlit jezuitské duchovenstvo a jezuitské misionáře ve veliké množství. Měli nové ideové zbraně přizpůsobené revolucím a ateismu. Vznikla úplně nová generace jezuitů odlišná od té předchozí. Jezuité obdrželi i *Oratorium Caravatum*, kde se konala noční misionářská kázání a noční mše včetně zpovědi a prodávání odpustků. Dále dostali boromejský palác, kolej ve Splitu a další budovy.

Po smrti generála Fortise (27. ledna 1829) byl 9. července 1829 zvolen za generála řádu P. Jan Filip Roothaan, Holanďan z Amsterodamu (*23. listopadu 1785 původně jako protestant), dosavadní učitel v turinské jezuitské koleji sv. Františka de Pauly. Po Aquavivovi patří k nejslavnějším generálům jezuitského řádu. Byl nejen vychytralý, ale i mazaně rozvázný, odvážný a přístupný novým učením, novým proudům a myšlenkám. Byl vynikající psycholog a měl vrozenou politickou zručnost. Jezuité ho nazývají jedním z nejjobratnějších lodivodů svého řádu. Ve svém životě byl protestantem, obchodníkem, knihvedoucím v tabákové továrně a nakonec od r. 1804 jezuitou, když nastoupil do ruské, polocké koleje. Úřadoval od r. 1829 do 1853. Zakládal nové řádové provincie po celé Evropě i v Severní Americe v Marylandu.

V Římě bylo nastoleno zavádění dřívějších pořádků. Co tento proces obnášel, popisuje mnoho italských a jiných historiků. Tak například francouzský historik Saurin o zavedení těchto dřívějších pořádků Vatikánu píše, že také „v Toskánsku, Parmě a Neapolském království církev pomáhala obnovovat »pořádek«. Ale nejhůře ze všech se vedlo obyvatelstvu papežského státu, kteří od roku 1814 znovu na vlastní kůži zakusili ukrutnou trestající pravici »Náměstka božího«. Po návratu Pia VII. do Říma zavládly v církevních oblastech bývalé pořádky a tradice: Obchodování s funkcemi a svátostmi, bezuzdný, skandální život duchovních, své vůle a výtržnosti papežských potentátů. ... Politicky nespolehlivých nutili zpovídat se každých 15 dnů u knězů určených policií. »Věci zašly tak daleko, že v Římě bylo zakázáno rozsvícovat lampy na ulicích, protože tento užitečný vynález připomínal existenci kacířů ve městě. Proto také bylo zakázáno očkovat proti neštovicím.«.” (*Eli Saurin: Dějiny Itálie od roku 1815 do smrti Viktora Emanuela, Petrohrad, 1898, str.36*)

Italský historik Demarco pikantně poznamenává: „Představení farností měli právo kdykoliv ve dne i v noci vtrhnout do domova obyvatelů, aby se přesvědčili, zda se neporušují zákony zbožnosti a náboženské předpisy. ... Pod záminkou neplnění náboženských obřadů dělali kněží prohlídky a zatýkali.” (*Domenico Demarco: Il tramonto dello Stato pontificio (Il papato di Gregorio XVI.); Torino, 1949, str. 97*)

Lidé nenáviděli papežskou moc, jezuitské úředníky, jezuitské policajty v kutnách, černou oligarchii a nakonec i kněze. „Jinak to ani dospět nemohlo.”, poznamenává King, komentující nálady panující mezi papežskými poddanými. „Přísné konzervativní zákony byly v úžasném rozporu s mravní zhýralostí těch, kteří je nařizovali. Zatímco se požadovala návštěva kostela na Velkou noc, praktikovalo se den co den obchodování se svátostmi a spekulovalo se s věčným spasením stejně tak nehorázně a drze, jako za časů Lutherových. Zatímco se lidem neposkytovala lékařská pomoc, pokud odmítli zpověď, převládalo mezi římskými duchovními vol-

nomyšlenkářství. Zatímco se cenzura starala o mravní čistotu divadelních her, byly kostely nadále středy intrik. Děti, které ve škole nutili k co nejprísnejšímu plnění náboženských obřadů, poslouchali z katedry vychvalování pobožných zločinců, které svatí chránili před šibenicí. Finanční potřeba nutila nechat v neděli otevřené loterie, zatímco obchody a kavárny se musely zavírat. (Bolton King: Dějiny sjednocení Itálie, 1901, str. 86-87)

I slepý člověk zde musí vnímat rozdíl mezi životem pravého Ježíše Krista a mezi životem jeho římskokatolických “následovníků”. Tyto ukázky (jako stovky jiných v této knize) jsou výborným dokladem o tom, že římskokatolická církev se nemění. Tam, kde žije v menšině, chová se jako beránek, ale kde je jí dána možnost získat většinu, jedná jako drak a jako krvelačná šelma. Rozkazuje, diktuje, vězní, omezuje, ničí svobodnou vůli, likviduje lidskou důstojnost a přirozenost.

V ekonomickém smyslu se papežský stát stal nejzaostalejším státem Evropy. Obyvatelstvo trpělo chronickým hladem. Roku 1837 roznášeli pekaři chléb pod ochranou vojáků, obavajíc se útoků hladových skupin. V Římě převládalo neuvěřitelné množství zlodějů. O zavedení železnice nebylo ani zdání, protože ji papež Řehoř XVI. prohlásil za ďábelské dílo a za hříšné pokušení. Prodej pálenky, soli, ryb a chleba přenechávala papežská pokladnice svým prominentům. Ti ve skutečnosti byli těmi nejbezohlednějšími spekulanty a kšeftaři. Podváděl každý, komu to Řím dovolil. Papež dostal od pařížského Rothschilda půjčku pro svůj trůn - 12 milionů scudů. Přesto však byla pokladna záhy prázdná.

Vlivem papežova fanatického přístupu k náboženství vypuklo v Itálii r. 1830 povstání a jezuité byli na krátkou dobu z Itálie vyhnáni. Ještě větší vliv než na papeže Pia VIII. (1829-1830) měl generál na papeže Řehoře XVI. (1831-1846). Za jeho vlády byl poradcem státního papežova sekretáře Bertoniho. Skrze něho papeže ovlíňoval. Vedl ho tak, že papež násilím potlačoval jakékoliv hnutí za reformaci vlády a ústavy a jakékoliv hnutí za náboženskou svobodu.

Generál, Beroni i papež fanaticky vystupovali proti biblickým společnostem, neboť nenáviděli rozšiřování Biblí v mateřském jazyce. Papež za generálovu službu odevzdal jezuitům misionářský ústav pod názvem *Propaganda* a dal jim loretánskou a illyrijskou kolej. Papež se chtěl jezuitům zavděčit ještě víc. A tak jim v letech 1839 - 1844 prohlásil za blahoslavené jezuitu F. Geronima, Pignatelliho, P. Kanisia a A. M. de Liguorih.

23.13 Benátky a další státy Itálie

Roku 1836 bylo jezuitům dovoleno usadit se i v lombardsko - benátském království, zvláště ve Veroně. I přes protest občanů města zde bylo jezuitům darováno 100 000 zlatých k postavení koleje. Odtud se jezuité dostali do Cremony a Brescie. R. 1844 dostali dům v Benátkách a byli současně i přijati do Armády. Tam jim vdova po Napoleonovi, vévodkyně Marie Ludoviková na žádost rakouské vlády odevzdala správu nižších škol. Z nich si jezuité okamžitě vystavěli v Parmě, Piacence a Guastalle koleje.

Ale vyučovací metody jezuitů brzy zavdaly příčinu k mnoha stížnostem. R. 1846 dostala proto vévodkyně žádosti mnoha měst z těchto rajónů. Bylo žádáno o odnětí školství jezuitům, protože mládež naprosto duševně zaostává, hloupne a stává se pouze poslušná nesmyslných jezuitských požadavků. Situace byla natolik vážná, že rodiče své děti raději posílali do cizích škol v jiných zemích.

Na naléhání rakouské vlády dovolil roku 1846 toskánský velkovévoda Leopold II., aby se v městě Montepulciano usadilo několik jezuitů a jezutek. Ty se pod jménem organizace *Paní nejsvětějšího srdce Ježíšova* přistěhovaly do Toskánska. V Pise měly jezuitky dovoleno otevřít vyučovací ústav. Ale obyvatelstvo velmi dobře znalo, jaká je povaha těchto ženských jezuitů. Proto se rázně postavilo proti uvedení těchto babylonských prostitutek do svého města Pisy.

Také v Montepulcianu se obyvatelé rázně postavili na odpor. Svým nepřátelským postojem nedovolili jezuitům, aby ve městě zahrnili. A tak se jezuité i jezuitky v obou městech hleděli co nejrychleji vyklidit sami.

23.14 Španělsko

Do Španělska uvedl jezuitský řád dekretem ze dne 20. května 1815 král Ferdinand VII. Navrátil mu všechno jeho majetek, který ještě nebyl prodaný. 20. března 1816 dostalo 115 jezuitů královskou kolej v Madridě. Na této koleji jezuitský profesor zahájil své přednášky proslovem, v němž mimo jiné pravil: *“Všechna zla, kterých Evropa po 30 let zakoušela, jsou jenom následky zlořečeného pokroku, osvícenosti a přebujelé vzdělanosti předešlého století, které svádí lidstvo ke vzpouře a bezbožnosti. Proto budu přednášet jen aritmetiku, algebru a geometrii, neboť ostatní odvětví matematiky mohou svádět k materialismu a ateismu.”* (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 287*)

Na konci roku 1816 měli jezuité ve Španělsku již 10 kolejí. Král Ferdinand, silně pověřivý, byl pouhým slepým nástrojem v rukou jezuitů. Následkem toho nejen, že nebyla potvrzena státní ústava z roku 1812, ale byl potlačen jakýkoliv svobodnější projev a myšlenky. Na denním pořádku byly popravy, mučení a věznění všech, kdo se jen odváží svobodněji se vyjadřovat. Roku 1819 bylo vypovězeno na 6 000 Španělů a během třech let od zavedení řádu zahynulo přes 20 000 lidí jezuitskou rukou. V zemi panovala hrůza, zmatek a zoufalství. Během 5 let se vystřídalo ve vládě 24 ministerských předsedů.

1. ledna 1820 vypuklo v Madridu povstání lidu, čímž byl král nucen ústavu z roku 1812 konečně schválit. Hned na to se konal říšský sněm, který 14. srpna 1820 rozhodl, že všechny kláštery všech řádů v zemi (kromě 14 staveb) budou zrušeny. Tím se státní pokladně vrátilo přes dvě miliardy zlatých ročně.

Ale král Ferdinand už roku 1824 pomocí francouzského vojska opět zavedl libereální vládu a jezuitům bylo vráceno všechno, co jim bylo zabaveno. Navíc dostali pod svoji správu i kompletní školství, včetně vojenského, kde učili i politice, zeměpisu a dějepisu. Jezuita P. Gil se stal ředitelem královského dělostřelectva v Saragoze.

R. 1826 bylo ve Španělsku už téměř 1000 členů řádu. Měli takové jmění, že si mohli dovolit koupit i dominikánský majetek za 40 milionů zlatých, které vládě vyplatili v hotovosti. Generál řádu se tehdy vyjádřil, že kdyby měli dominikáni ještě další majetek za stejnou cenu, že i ten by okamžitě odkoupili za hotovost. V těchto skvělých poměrech zůstali jezuité až do smrti krále roku 1833.

R. 1834 povstala ve Španělsku krutá občanská válka. Bojovalo se o nového následovníka trůnu. Mezi sebou bojovali Don Karlos, bratr zemřelého krále, na jehož straně byli jezuité a jejich agenti a který se opíral o stará práva bourbonského rodu a na druhé straně králova vdova Kristina se svou tříletou dcerou Isabelou. Na její straně stáli liberálové. Královna prosazovala návrat vyhnaných Španělů zpátky a nastolení liberální vlády. A tak občanská válka nebyla ve skutečnosti ničím jiným, než bojem mezi jezuity a liberály.

Když se při těchto bojích madridští občané dozvěděli, že jezuité chodí po místech, kde zuří cholera a že sypou do studniční vody jed, aby ji otrávil, rozhněvali se. Za pomoci národní gardy vzali madridskou kolej útokem. Jezuité však včas utekli. Zůstalo pouze necelých 20 jezuitů jako kolejní hlídka. 12 jich bylo pobito, ostatní byli zraněni. Následkem této bouře královna Kristina 4. července 1835 zrušila dekretem jezuitský řád v celém Španělsku s okamžitým vypovězením ze země. Jejich majetek byl zabaven ve prospěch státu.

Mnoho jezuitů odešlo do severních provincií, kde vládl Don Karlos. Když se ale tyto provincie dostaly 31. srpna 1839 Begarskou smlouvou pod správu královny, museli se jezuité odstěhovat i odtamtud. Roku 1840 pak museli jezuité opustit ještě svou kolej u města Loyoly, rodiště zakladatele řádu. Mezitím však stačili ukrást mnoho finančních prostředků, a tak si

sebou odvezli na 300 milionů realů.

Jakmile nastoupila r. 1843 vládu Isabela, vrátili se jezuité do Španělska. R. 1844 už zase vlastnili kolej v Kordově. Zde nastala ultramontanismu nová epocha. Byla to epocha obnovení jezuitské královské moci. Královna Isabela jezuitům přála. Sama navíc chtěla prosadit větší světskou moc papeže. K tomu se rozhodla připojit vojenskou pomoc.

Ale svobodomyslní unionisté a republikáni pod vedením generála Don Juana Prima se proti její vládě spojili. Prohlásili ji 18. srpna 1868 za svrženou. Byla sestavena nová dočasná vláda. Prvním krokem, který učinila bylo to, že zrušila jezuitský řád. Jeho majetek byl znovu sebrán ve prospěch státu. Vláda také omezila kláštery, zavedla svobodu tisku a vyučování.

Jezuité se ovšem nevzdávali naděje na opětné vrácení “dobrých” časů. Svoji zákulisní politikou nakonec Španělsko dovedli k další občanské válce. Za panování krále Alfonse XII. (1874-1885) byl vliv jezuitů i ostatních katolických řádů téměř zlomen a potlačen, Jejich vliv však později znovu zesílil a plně se projevil ve 20. století.

23.15 Švýcarsko

Roku 1814 se jezuité dostali i do Švýcarska a obsadili katolický valisský kantonu. V Sitteně a v Brigu se jim podařilo zabrat své staré koleje. Do Solothurnu však nebyli roku 1816 vpuštěni. Naproti tomu jim byly 19. září 1818 v tomto kantonu na základě usnesení Velké rady ve Freiburgu odevzdány vyučovací ústavy s fondem jednoho milionu švýcarských franků. Zde si proto ihned zařídili kolej, dále noviciát v Taesise a r. 1826 lyceum ve Freiburgu. Zde jejich kolej prospívala, takže se odtud šířili po celé zemi.

Po roce 1830 se díky červencové francouzské revoluci dostalo nové hnutí i do Švýcarska. To postup jezuitů zastavilo. Ale usilovnou zákulisní politikou dosáhli jezuité nakonec toho, že vyvstal na papeže nátlak, aby katolíci jezuitům podstoupili švýcarský kanton. Jezuité žádali, aby jim odevzdali tamnější gymnázium a aby jim zřídili novou kolej s konviktem a s pravidelným ročním příspěvkem 150 tisíc šv. franků. Brzy se tam přestěhovalo velké množství jezuitů z jiných zemí. Tím se město Švyc stalo hlavním sídlem jezuitů ve Švýcarsku.

Jezuité se však snažili zmocnit i mezinárodních škol a navíc začali utiskovat na všech místech protestanty. Z toho důvodu proti nim vyvstal silný odpor. Katolická strana je hájila a tak byla příčinou vnitrostátního rozdělení, bouří obyvatel a nakonec i povstání. První ozbrojený útok byl na jezuitu učiněn r. 1843 ve valiském kantonu. Ale byl od katolíků zmařen a naopak násilím obrácen proti povstalcům. Ve Valisu pak byla katolíky násilím potlačena Strana svobodně myslících (strana protestantů). Jezuité se tak dostali na vyšší vyučovací ústavy do Lucernu, kam byli katolickou stranou povoláni. To pochopitelně zvýšilo napětí v zemi ještě víc.

Roku 1844 provedla katolická strana na naléhání jezuitů ozbrojený útok proti Straně svobodně myslících (nazývali ji radikály) a dosáhla krvavého vítězství. Tato katolická strana nechala naopátku za vítězství jezuitům volnou ruku. Použila je na likvidaci všech urozených protestantských měšťanů, šlechticů, obchodníků, kupců a dalších. Nastalo věznění, lidé odcházeli do vyhnanství, jejich majetek byl zabavován ve prospěch katolíků. Působením jezuitů se boj nakonec proměnil na boj mezi radikalismem a jezuitismem.

V r. 1844 uzavřelo sedm katolických kantonů zvláštní spolek *Sonderbund*, aby mohli společně čelit vnějším nájezdům a potlačovat veškerá hnutí protestantů za osvobození. V ostatních kantonech dosáhli převahu radikálové (tak nazývali protestanty). Ti na celostátním sněmu dosáhli toho, že sněm odsouhlasil jejich návrh na zrušení spolku katolických kantonů a vyhnání všech jezuitů ze země.

Tomuto rozhodnutí se někteří členové katolického spolku nechtěli podrobit. Proto roku 1847 vypukla válka, ve které byli ultramontáni (radikální katolíci) spolkovým vojskem poraženi. Mír s katolickými kantony byl pak uzavřen pod podmínkou, že definitivně svůj protizákonný spolek rozpustí. Dále, že jednotlivé katolické kantony změní své ústavy, zaplatí váleč-

né ztráty a nestrpí na svých územích žádných jezuitů. Následkem toho byli jezuité ze všech kantonů úplně vypuzeni a jejich jmění jim bylo zabaveno.

23.16 Portugalsko

V ostatních státech se oficiálním jezuitům nepodařilo vůbec uhnízdít, nebo jen na krátkou dobu. Portugalský král Jan VI. nechtěl až do své smrti (1826) o jezuitech ani slyšet. Teprve jeho druhý syn, tyran a despota, Don Miguel, když se zmocnil vlády r. 1828, povolil jezuitům 10. července 1829 opět do své země přístup.

1830 obdrželi svůj starý ústav sv. Antonína v Lisaboně a r. 1832 starou kolej v Koimbře. Za tuto přízeň velebili jezuité Miguela v lisabonském kostele jako svatého anděla Miguela (Michaela). Tohoto tyrana pak podporovali všemožnými cestami a prostředky. Oplátkou za to dal Miguel všechny osoby protivící se jezuitům i jemu osobně uvěznit a krvelačně utýrat k smrti. Mnoho jich také poslal do Afriky, odkd se již nikdy nevrátili.

Radost jezuitů však netrvala dlouho. Sadistického tyrana Miguela svrhnul r. 1833 z trůnu jeho starší batr Don Pedro, který se vrátil z Brazílie. Zastal se tak dědičného práva své dcery Marie II. de Gloria na portugalský trůn. Miguelovy jezuitské pomocníky Don Pedro vyhnal dekretem 24. května 1834 z celého království. Jezuité jako vždy nařízení ignorovali. Nastoupilo tedy hromadné zatýkání a uvěznění jezuitů v těch samých žalářích, kde předtím oni věznili a týrali své odpůrce. Teprve potom, když jim dal nový panovník poslední možnost odejít ze země, jezuité okamžitě utekli.

23.17 Francie

Všechn um oficiálních jezuitských otců ve jménu vatikánské ideologie mohl jenom pozdržet, ale ne zastavit šíření liberálního myšlení. Jejich snahy byly spíše škodlivé než užitečné. Obnova ve Francii to zažila nepříjemným způsobem. Ludvík XVIII., nevěřící a chytrý politik, se vši silou snažil potlačit vzestup „*ultra-roajalistů*” jak jen mohl. V jejich pozadí rozpoznal jezuitu. Oficiálně také ani nevyhověl naléhavým přimluvám papeže, aby provedl „zákonnou” restituci jezuitského řádu.

Tím vším se chtěl zalíbit lidu. Jeho snahy však byly předstírané. Nenápadně jezuitům strnil a přeci jen jim do země vstup umožnil. Udělal to tak, že 5. října 1814 správu chlapeckých gymnázií odejmul od univerzity a předal ji biskupům s možností svobodné volby svých vlastních učitelů. Dne 25. září 1816 také povolil vykonávání církevních misí po celém svém království.

Tak se jezuité napolo oficiálně dostali jako učitelé do chlapeckých gymnázií a seminářů. Brzy na to si zřídili svou vlastní kolej v St. Acheulu a v Montrouge nedaleko Paříže. Odtud se pak rozšířili po celé zemi. Města jako Aix, Dole, Monmorillon, Bordeaux a další se staly hlavními jezuitskými stanicemi s jezuitskými školami. Kromě toho konali misie a zakládali četná náboženská bratrstva (kongregace) po různých jmény.

Tím vším se snažili co nejvíce potlačit a zahladit vliv francouzské revoluce. Snažili se obnovit náboženství jako povinné a katolicismus jako samospasitelný. Revolucí, kterou vyprojetovali a zrealizovali ve skutečnosti uvolnili takové nové proudy, že nyní sami zakoušeli její hořké plody otevřeného nevěrectví - ateismu.

Z francouzského dvora byl jezuitům nejvíce nakloněn hrabě z Artois (budoucí král Karel X.), dále vévodkyně z Angoulême a mnoho šlechticů. Jejich společným snem bylo znovuzřízení jezuitského království s monarchií jako za dob Ludvíka XIV. Všechna tato šlechta byla jezuitu ustanovena jako dárci různých spolků, které jezuité zakládali pod názvy např.: *Spolek k hájení a ochraně náboženství*, *Spolek k rozšíření víry*, *Spolek sv. tajnosti svátosti*, *Spolek sv. svátosti*, *Spolek sv. roucha*, *Spolek sv. srdce Ježíše*, *Spolek sv. srdce Panny Marie*, *Spolek sv.*

růžence, Spolek sv. hrobu, Spolek sv. Aloise z Gonzaga, Spolek sv. Josefa a další.

Také státní ministři byli členy kongregace. Všichni urození a bohatí v těchto kongregacích obsazovali ta nejvyšší místa.

23.18 Karel X.

Za přízemního a pobožnůstkářského Karla X. to měli jezuité ještě snadnější. Stále sice platil zákon z roku 1764, kterým byli vykázáni ze země, ale nevadil, protože jezuité oživilí otázku nových spolků. Byl to první typ tak zvaného Opus Dei (díla božího). Toto farizejské bratrstvo složené z duchovních i laiků bylo všude. V době vlády Karla X. měly kongregace r. 1824 přes šest milionů členů ze všech stavů.

Toto monumentální jezuitské bratrstvo přitom předstíralo, že *“provádí čistku”* vojska, soudních dvorů, úřední správy a učitelského stavu. Pořádalo *“misie”* po celé zemi. Na každé místo, kam toto bratrstvo došlo, stavělo pamětné kříže. Hodně těchto křížů stojí dodnes. Tito *“misionáři”* podněcovali věřící, aby bojovali proti nevěřícím. Zpozdilý a pověrečný lid ve spolcích i mimo kupoval od jezuitů jejich modlitbičky, písničky, spisy o misiích a bratrstvech, růžence, pamětní peníze a medaile, krucifixy, srdce, prsteny, škapulíry, umrlčí hlavy s obrázky všeho druhu apod. Za koupi těchto obrázků udělovali jezuité milosti, odpuštění hříchů a pod.

Tímto chováním proti sobě znovu vyvolali tolik nenávisti, že i Montlosier, který byl pravým katolíkem a obhájcem zákonnosti, prohlásil: *“Naši misionáři všude zažehují ohně. Pokud by na nás měla být seslána nějaká pohroma, pak bychom si raději vybrali marseiský mor než jakékoliv množství více těchto misionářů.”*

V prosinci r. 1824 byl vydán zákon s trestem smrti každému, kdo zneuctí posvěcené a obřadní věci v kostele. Roku 1827 byla od krále na žádost jezuitů rozpuštěna nacionální pařížská garda, protože údajně měla nepřátelské projevy proti vládě a jezuitům. Ve skutečnosti to byla snaha co nejvíce zlikvidovat vojenskou obranu Pařížanů, kteří jezuitům nevěřili. Z tohoto činu vypukla velká bouře protestů.

V roce 1828 Karel X. musel na nátlak veřejnosti podřídít výchovné ústavy, gymnázia a semináře opět pod správu univerzit. Musel vyloučit všechny církevní učitele, kteří byli v nějakém spolku, provést snížení počtu duchovních žáků, uzavření jezuitských kolejí, omezení pohybu jezuitů apod. Nakonec odejmul jezuitskému řádu právo všude vyučovat úplně, ale bylo už příliš pozdě. O dva roky později v roce 1830 se dynastie při červencové revoluci zhroutila. Karel X. byl zbaven trůnu. Soukromé jezuitské domy byly lidmi zbourány nebo vydrancovány. Jezuité houfně opouštěli Francii. R. 1831 vyšel protijezuitský zákon a zákaz řádu.

23.19 Ludvík Filip

I přes veškerou nenávist a hanbu však někteří Loyolovi synové ve Francii zůstávali dál. Museli však být v přestrojení, protože řád byl stále ještě oficiálně z roku 1830 zakázán. Většinou působili jako pomocníci biskupů v roli kazatelů nebo zpovědníků. Přitom však poskytovali *Duchovní cvičení*. Ludvík Filip a Napoleon III. je stále tolerovali. Za vlády Ludvíka Filipa začali postupně, pomalu a nenápadně opět zřizovat vyučovací ústavy ve svých domech v Paříži, v Lyoně a v Avignoně. V St. Acheulu pak otevřeli svůj ústav. V roce 1841 měl již jezuitský řád více členů, než když opouštěl Francii.

A opět začalo zřizování různých kongregací - spolků s různými názvy. Proti tomu se postavila univerzita opírající se o královské nařízení z roku 1828 a pak z roku 1831. Jezuité na univerzitu učinili několik prudkých slovních útoků. V nich se například snažili dokázat, že všichni, kdo se staví proti jezuitskému řádu se staví ve skutečnosti proti samotnému protes-

tantismu.

Na obranu univerzity vystoupilo r. 1843 mnoho kapacit. Mezi nimi například vynikající francouzský historik a dějepisec Jules Michelet společně s profesorem literatury Edgarem Quinetem. Působili jak prostřednictvím přednášek, tak i svým spisem *Les Jésuites*, ze kterého čerpá i tato kniha. Autoři ve spise zasadili jezuitům velmi hluboké a citelné rány. Spis se stal rázem populární po celé Francii. Jeho vlivem se stalo, že komora poslanců dne 3. května 1845 jednohlasně vyzvala vládu, aby zrušila zákony, které jsou proti jezuitům a které jsou stále v platnosti.

A tak vláda r. 1845 na papeži a na generálu jezuitského řádu vymohla, že všechny koleje, ústavy, noviciáty a semináře byly zrušeny. Ale jezuité byli ve Francii ponecháni dál, neboť král Ludvík Filip s nimi stále sympatizoval. Ochraňoval jezuitu i ve Švýcarsku. Podporoval spolek katolických švýcarských kantonů *Sonderbund* a snažil se jezuitům pomáhat i v jejich válkách, které ve Švýcarsku vedli. Z toho povstala ve Francii bouře nenávisti proti králi. Tato bouře nakonec r. 1848 smetla Filipa z trůnu.

Ale teprve až díky ministrovi Julesu Ferrymu v roce 1880 rozehnala jezuitu další revoluce. K uzavření jejich institucí však došlo až v roce 1901, a to na základě separačního zákona.

23.20 Nizozemí, Belgie, Holandsko

V Nizozemí, Holandsku a Belgii se jezuité udrželi po dobu zákazu pod cizími názvy různých spolků a organizací. Po obnovení řádu vyšli z ilegality. Roku 1815 jim bylo povoleno usídlit se v Haagu, kde si vystavěli noviciát a ústavu. Později zde založili soudní tribunál, který se pak stal známým soudním mezinárodním tribunálem.

Vláda Spojených království Nizozemí však vlivu jezuitů na školství a na morálku země nepřála. Snažila se zákonem jezuitu co nejvíce omezit. To vzbudilo hněv jezuitů, takže navedli katolické duchovenstvo, aby se proti zákonu, zaručující náboženskou svobodu a rovnoprávnost, postavilo. Vedli je k tomu, aby se postavili také proti unii a ústavě.

Katoličtí duchovní, navedení jezuitu, proto odmítli dávat rozhřešení všem, kteří se na zákonu podíleli, čímž vzbouřili všechny občany. Duchovní odmítli mít s ústavou navíc cokoliv společného a prohlásili ji za nezákonnou. Vláda se proto rozhodla původce vzpoury, jezuitu, okamžitě ze země vypovědět. A tak r. 1816 museli jezuité Nizozemí opustit a r. 1817 i část katolických duchovních. Mezi prvními duchovními, kdo byli vypovězeni byl i gentský biskup, princ Moric de Broglie.

I přes tento zákrok však v zemi zůstalo mnoho tajných jezuitů. Ti se prostřednictvím svých přívrženců z řad šlechty a duchovních biskupů vplížili do Gentu, Lovani, Bruselu, Lutichu a do dalších měst, kde se nenápadně uhnízdili. Ale už roku 1824 a 1825 došlo k likvidaci jejich tajných spolků a kongregací a ti jezuité byli znovu vyhnáni.

Část tajných jezuitů ovšem provedla r. 1830 v Belgii puč za její osamostatnění. Ten se vydařil a do této samostatné země se jezuité houfně nahrnuli. Propagovali svobodu vyučování, a tím se pod rouškou svobody dostali do belgického školství. Na základě spolkového práva si pak zřizovali různé ústavy, koleje, bratrstva, kongregace, semináře apod. Během několika let měli své postavení snad v každém větším městě. Bylo možné je nalézt v Namuru, Antverpách, Lutichu, Gentu, Alostu, Tournai, Lovani, Bruggách, Monsu, Courtray, Verviersu, Turnhoutu a nejvíce v Bruselu.

Také se snažili zmocnit všech státních ústavů a univerzity v Bruselu, kde obviňovali tamnější profesory z kacířství. Snažili se zmocnit tisku, proti kterému štváři z kazatelen všecken lid, aby jej nekupovali. Tím sledovali jeho krach a následnou koupi za nízkou cenu. Čtenářům tohoto tisku nedovolovali udělit rozhřešení.

A když se pak snažili do svých pazourů dostat i slavnou katolickou univerzitu, založenou od belgických biskupů, poslal na ně arcibiskup roku 1846 stížnost k papeži. Tím jejich vliv

částečně omezil. Belgie však navždy zůstala jezuitskou baštou. Odtud dnes jezuité koordinují a řídí celou Evropu.

23.21 Josef II., Metternich a redemptoristé

Za to do Rakouska se oficiálním členům řádu tovaryšstva nepodařilo uspokojivě dostat. Josef II. zde nastolil reformaci školství, modernizaci průmyslu a prosazoval i pokrok v náboženských věcech. 13. října 1781 vydal toleranční edikt, kterým zrušil náboženský zákon vydaný Ferdinandem II. Tím překazil jakékoliv pronásledování protestantů. Nebyl dán ani sebemenší prostor pro jakoukoliv náboženskou nenávisť, nesnášenlivost a otroctví ducha.

Císař vydal také mnoho zákonů na reformaci celého rakouského katolického systému vzhledem k majetku, úředním právům, osobní svobodě, církevním obřadům a pobožnostem. Dlouhé a únavné poutě byly zakázány. Zrušeno bylo i nevolnictví, a to dne 1. listopadu 1781.

Proti císařově reformaci se postavili šlechtici, arcibiskup i kardinál Migazzi. Tito přátelé temnoty, otroctví a zla se ani císařově reformě nesnažili porozumět. Naproti tomu měl císař podporu mezi mnohými nižšími duchovními, mezi občany země, měšťany, úředníky, prostým lidem, inteligencí, obchodníky a dalšími.

Roku 1814-1815 v době vídeňského kongresu se jezuité ucházeli o místo na vídeňské univerzitě a o znovupřijetí do Vídně. Jejich snahy podporoval vídeňský arcibiskup hrabě S. Ant. z Hohenwartu. Ten byl od r. 1746 sám členem jezuitského řádu a od r. 1778 byl učitelem císaře Františka I. Jeho snahy nakonec vyšly naprázdno. Císař Josef II. si nenechal do ničeho mluvit a zasahovat.

Roku 1816 se jezuité snažili naklonit si Karolínu Augustu, čtvrtou manželku císaře. Ale i zde to bylo marné. A když nepochodili jezuité ani u knížete Metternicha, vzali na sebe jiné jméno - redemptoristé neboli liguoriáni. A ti se pak do Vídně dostali dne 19. dubna 1820. Zde obdrželi klášter s kostelem Panny Marie.

Redemptoristé se z počátku chovali velmi ukázněně, klidně a přívětivě. S obyvatelstvem Vídně jednali laskavě i přesto, že se proti nim postavili, neboť v nich poznali maskované jezuity. Bouře rozhořčení nebyla k utišení. Nic nepomohly jezuitské články v novinách, že redemptoristé přišli, aby probudili ducha náboženství, a že jejich působení bude omezeno pouze na zpovědnici a kazatelnu. Vídeňané jasně věděli, že tomu tak nebude.

29. listopadu 1820 bylo vídeňské městské radě oznámeno, že redemptoristům bylo určeno posluhování všemi svátostmi a vyučování mládeže na nižších školách. Vídeň se proto intenzivně, a to i za pomoci knížete Metternicha snažila redemptoristy z města vyhnat. Ale veškeré pokusy byly vždy za záhadných okolností překaženy. A tak odpor Vídně postupně slábnul. Redemptoristé se nakonec díky masce trpělivosti, pokory, přívětivosti, přátelství a laskavosti dostali i jako učitelé do vznešených rodin. Časem jim dokonce bylo svěřeno o několik ústavů na výchovu mládeže se šlechtickou krví. Kostely redemptoristů měly stále vyšší návštěvnost, a to i z řad žen, neboť byl za kazatele vždy vybrán záměrně takový typ muže, který ženám silně imponoval.

Kromě toho se redemptoristé pletli do všech složek umění, které Vídně vždycky imponovalo. Tím se dostali jezuité do přízně Karolíny Augusty a hraběte Cudenhofena, který později sám vstoupil do jejich řádu. Tito dva nakonec pohlí císařem Františkem, takže roku 1830 i přes varování ze všech stran dovolil postavit kající dům - klášter redemptoristek na vídeňském předměstí Rennwegu. A jezuité slavili úspěch. Pronikli do nejvyšších i nejnižších kruhů a vrstev obyvatel Vídně. Od nich pak vyloudili obrovské sumy peněz, které lichvařením, burzovními spekulacemi a směnným obchodem rozmnožili na desítky milionů v tehdejší měně.

Po tomto úspěchu se redemptoristé zaměřili na kancléře knížete Metternicha. Začali intenzivně napomáhat při založení a udržení rakouské nadvlády v Itálii. Tím si Metternicha sice

naklonili, ale přesto své přátelství k nim podmínil, aby na všechnu svoji činnost žádali povolení.

Redemptoristé nesměli bez povolení přijímat nikoho do řádu, nesměli konat misie, nesměli zavádět nezkontrolované knihy do škol apod. Kromě toho se konal přesný soupis noviců a jejich kontrola několikrát do roka. Spojení s generálem bylo omezeno jen na vnitřní záležitosti státu a nesmělo se týkat záležitostí Rakouska.

23.22 *Polsko a ostatní státy*

Jezuité se dostali i do rakouského Polska - do Haliče, kam přišli i jezuité vyhnaní z Ruska. V Tarnopoli dostali od císaře Františka I. bývalý dominikánský klášter a pravidelný měsíční plat. Brzy zde také dostali gymnazium, ve kterém založili filozofický ústav. Do roku 1842 se dostali jezuité i do Peremyšlu v Novém Sandeci, do Lvova, Mylatiny, Staraviče a dalších měst. Vláda jezuitů v Haliči podporovala, protože měla jistotu, že jejich vlivem bude národní hnutí Poláků a zvláště mezi polskou šlechtou udušeno.

V Uhrách byli jezuité podporováni ze strany katolické církve. Ale do roku 1840 zde museli být v utajení, protože jim vláda nechtěla povolit vstup do země. Teprve r. 1840 dovolil říšský uherský sněm jezuitům vstoupit.

V dědičných německorakouských zemích byl vůči jezuitům odpor jak ze strany obyvatel tak i duchovních. Jezuité proto použili redemptoristického zakuklení a opět s úspěchem. Od roku 1826 pronikli do Štýrska a odtud do celého štýrskohradecka, 1832 do Eggenbergu, 1834 do Slovinska, 1836 do Horních Rakous do Lince. Jezuité se dostali i do Tyrolska do Innsbrucku. Tam ovšem časem chtěli získat univerzitu, kterou nakonec po dlouhých bojích nezískali a navíc si proti sobě znovu poštvali tyrolské obyvatelstvo. A když se pak snažili ukrást rukopis knihy profesora Vojtěcha Jaegra, která podrobně popisovala působení jezuitů v Tyrolsku v letech 1567-1767 jako v nejšmutnějších dobách Tyrolska, byli při tom chyceni. To definitivně o jejich vypovězení ze země rozhodlo.

Do Německa se jezuité dostali r. 1822 za zvláštní pomoci římské koleje *Colegia Germanica*. Do roku 1842 mělo Německo v různých městech již celkem 125 jezuitských kněží. Jejich prvním centrem byl Köthen, odkud misijně působili po celém Německu.

Ale už roku 1840 vyšly proti jezuitům varovné hlasy, například prostřednictvím J. Ellendorfa, pruského, silně katolického spisovatele v jeho spise *Mravouka a politika jezuitů* (Darmstadt, 1840). V něm s bedlivou pozorností pečlivě vyličil pravou povahu jezuitů. Poukázal také na tři směry v katolické církvi, z nichž jeden nechápe vůbec nic a otázka jezuitů je jim spíše lhostejná, druhý směr si jezuitů nepřeje a třetí je naopak intenzivně prosazuje. Dále v knize odpovídá na řadu otázek a zvláště se zabývá jezuitským argumentem, že jezuité dřívější doby byla jiná organizace s jinými zásadami a s jinou mravoukou, než jezuité v době 19. století., kdy, jak jezuité tvrdí, už mají nové, blahodárné a vysoce humánní zásady.

Proti tomuto tvrzení autor nekompromisně staví jasné důkazy, že všechny mravoučné body současného jezuitského řádu 19. století jsou totožné s mravoučnými články středověkých jezuitů. Ukazuje, že v žádné papežské bule, v žádném jezuitském spisu, knize, prohlášení, kázání, slavnostních řečech nebo ve slibech či zavazujících prohlášeních není nikde ani jedna jediná zmínka o tom, že jezuité odvolávají, ruší, litují a negují učení a zásady předchozího jezuitského řádu. Nikde ani slovo o tom, že proti nim nějak protestují. Kniha zřetelně dokumentuje, že tak nikdy neučinili ani v minulosti. Autor píše, že neexistují žádné záruky toho, že duch jezuitského řádu změní v 19. století své chování, svá učení, svá stanoviska, své plány a cíle, protože tak nikdy nikde ve skutečném učení a také nikdy neučiní. Svě čtenáře vede autor k poznání, že jezuitský řád se nikdy nezměnil a že se nikdy nezmění. Dokazuje, že i když je nucen zvolit jiný převlek, zůstává v principu vždy stejným řádem se stejným duchem. Tuto knihu se jezuitům nepodařilo zlikvidovat, i když se o to několikrát pokusili.

Do Pruska přijal jezuity sám král Fridrich Vilém III. roku 1827, aby povznesl pokleslý stav pruského školství. Jezuité hned založili koleje v Düseldorfu, Koblenci, Kolíně nad Rýnem, Porýní a v Hanoveru.

V saském království jezuité ovládli krále Fridricha Augusta a po jeho smrti 1827 i následovníka, jeho bratra Antonína (1827-1836). Jejich vlivem přes panovníka měla vláda nařízeno zakoupit markolinský palác v Drážďanech pro založení nové koleje. V Annabergu si jezuité zasvětili kostel. Ale pak se vláda vlivem náboženského hnutí proti německým katolíkům vzpamatovala a zabránila dalšímu pokračování jezuitské propagandy. Vlivem krvavé události v Lipsku 12. srpna 1845 byla zrušena jezuitská misijní stanice v Drážďanech. Takže ze všech připravovaných projezuitských plánů tehdy na nějaký čas sešlo.

Nejpozději se jezuité dostali do Bavor. Král Maxmilián I. Josef nechtěl o jezuitech do své smrti (1825) ani slyšet. Ani jeho nástupce Ludvík I. nebyl jezuitům přístupný. Teprve až v roce 1837 nastal zlom, a to vlivem intrik Vatikánu ruku v ruce s jezuity. Jezuité alias redemptoristé pak r. 1841 slavnostně vešli do Bavor pod ochranou mnichovského arcibiskupa hraběte z Reisah. Dostali sídlo v Altöttingu. Tam se jim nelíbilo, a proto na svoji stranu získali jednu akciovou společnost, která jim začala chystat kolej v Mnichově.

Plány však byly zmařeny vydáním protijezuitské knihy r. 1842, která jasně proti jezuitům varovala. Mnichovské obyvatelstvo se bez rozdílu vyznání postavilo proti odevzdání chystaných budov jezuitům. V letech 1837-1847 měli jezuité svého ochránce v bavorském ministru Abelovi, který za vlády Ludvíka odevzdal jezuitům na jejich přání cenzuru knih. Tím se dostali na mnichovskou univerzitu. Ministr tam dosazoval ultramontánní profesory a omezoval protestanty. Kromě toho rozmnožil počet jezuitských klášterů. Byl ochráncem jezuitů - redemptoristů i ve vládě a ve sněmovně poslanců. Žádný protijezuitský návrh nemohl projít. Teprve roku 1847 nastal v politice zvrat. Vlivem královny milenky Loly Montez byl ministr Abel propuštěn a tím jezuité ztratili všemocnou ochranu.

Do Čech se jezuité dostali oficiálně až roku 1853. České katolické duchovenstvo v podobě nejvyšších hodnostářů jim otevřelo cestu, aby si tím současně zlepšilo své vlastní postavení, kterého by bez jezuitů nemohlo dosáhnout.

Kapitola 24

Znovuzrození tovaryšstva a nové misie

24.1 Revoluční rok 1848 v Itálii

Únorová, čtyřdenní francouzská revoluce začala konečně hýbat celou Evropou. Myšlenka revolučního ateismu, naočkovaná jezuitu v 18. století a uvedená do chodu v revoluci 1789 a pak v hrůzovládě 1792-1795, se však nyní obrátila proti jezuitům samotným.

Jezuité napřed rozkolísali Francii do stavu naprostého téměř šedesátiletého neklidu a zmatků. V tomto období revolucí se střídaly chvílky uklidnění, aby zase hned na to vznikla nějaká revoluce nebo aspoň bouře nějaké nespokojenosti. Francie se stala šedesátiletou zku-mavkou tajných jezuitů. Testovali, kam až a jakými prostředky mohou stát ovládat ke zničení nepohodlných katolíků brojících proti jezuitům. Fourier, Saint Simon a další nevědomky naplňovali jejich tajné podněty k vytvoření revolučního socialismu. V Anglii tajně podporovali Roberta Owena a skrze ilumináty podnítily pak i sepsání komunistického manifestu r. 1848. Tím chtěli v rouše socialismu a průmyslové revoluce podkopat moc a autoritu anglikánské církve. Jejich geniálními, ale nic netušícími hlasateli se stali Marx, Engels a později i Lenin.

Protikatolické a protianglikánské trestní tažení bylo natolik nebezpečné, že jezuitští iniciá-toři co nejprísněji střežili své skutečné úmysly. Co nejprísněji požadovali, aby nikdy nebyly revoluční myšlenky připsány na konto jezuitského řádu. Téměř se jim to podařilo. Jenom velmi těžko se lze dopátrat informací o úloze iluminátů ve Francouzské revoluci a při vzniku Marxových písemných prací, zvláště Manifestu komunistické strany. Ale již téměř vůbec není možné se dopátrat, kdo stál v pozadí iluminátů, kdo to celé organizoval, řídil a propojoval. Tak dokonalá byla práce jezuitských zahlazovačů. Naštěstí však i přes ta nejprísnější opatření jezuitů i tehdy existovaly úniky informací, ze kterých dnes historici mohou při usilovném pátrání čerpat.

Utopičtí socialisté a komunističtí povstalci měli sami revoluční sklony. Avšak moc masy lidských davů a uvolnění cesty bylo tajnou záležitostí jezuitů stejně tak jako různě propracované socialistické a komunistické ideály. Měly být ve skutečnosti trestem na nepoddajné papeže, jako v případě r. 1798 a r. 1809. Tehdy rakouský císař František II. na papežovu žádost vojensky zaútočil na Francii. Napoleon útok odrazil a napadení proměnil ve své vítězné tažení až k Vídni. Na skrytý podnět jezuitů pak papeže Pia VII. jako štváče proti Francii zatkl a deportoval do vyhnanství. Odtud byl pak ale vysvobozen.

Měly být také trestem na katolíky odmítající jezuitský řád, dále na protestantské církevní proudy, jež se stavěly nejen proti jezuitům, ale i proti Vatikánu a také trestem na anglikánskou církev, kterou nenáviděli fanatickou nenávistí. Poslední tajné pokusy však přinesly oběti i na straně oficiálních jezuitů. Přesto však nový generál řádu nelitoval. Tiše souhlasil s dalšími pokusy ovládnutí politiky v ateistickém plášti. A přišly další oběti z řad jezuitů, zvláště v Itálii, Německu, Bavorsku, Rakousku, Štýrsku. Obětí pokusů se nakonec stal i samotný generál.

To, co se před rokem 1848 odehrálo ve Švýcarsku bylo předehrou k tomu, co pak r. 1848 následovalo v ostatních evropských státech. Byl to scénář téměř v každé evropské zemi. Revoluční protináboženský, ateistický duch přeskočil do dalších zemí.

Jako první museli jezuité opustit Itálii. Roku 1848 proti nim vyvstalo revoluční lidové hnutí po celé Itálii. Jezuité byli nenáviděni pro svoje lakomství, nenasytost po majetku, pro svoji panovačnost a diktátorství. Intenzivně bránili papežovým reformám v katolické církvi směrem ke svobodnějšímu a modernějšímu směru. Ten si Italové velice přáli.

Povstání Italů proti jezuitům nabralo takové hrozivé síly, že se vláda nakonec začala obávat, aby se neproměnilo v protivládní puč. Proto nařídila jezuitům, aby okamžitě z Turína,

kde měli centrální kolej a ze všech ostatních měst okamžitě odešli. Jezuité nařízení ignorovali a tak vláda nezabránila davům povstalců, aby koleje a jejich kláštery vzaly útokem a jezuitu vyhnaly samy.

V Janově byla jezuitská kolej vydrancována úplně. Tam byly také nalezeny spisy dokazující chystané povstání. Jezuité v něm počítali s pomocí rakouských jezuitů. Také se našly doklady o finančních nezákonných machinacích. Proto janovská vláda 19. července 1848 vypověděla jezuitský řád a všechny jeho pseudořády na věčné časy ze země. Ale rodilým jezuitům bylo dovoleno, aby v zemi zůstali a stali se obyčejnými kněžími. To pochopitelně byla neodpustitelná diplomatická a politická chyba, která pak vyústila v dalším století do nových válečných konfliktů.

V Neapoli byli jezuité od lidí natoli ohroženi, že jejich přívrženec, Ferdinand II. jim 11. března 1848 poskytl při jejich útěku vojenskou ochranu.

29. března t.r. 1848 vypověděl jezuitu z celého církevního státu i sám papež Pius IX. Nařídil konfiskaci jejich celého majetku. 30. března museli jezuité okamžitě odejít z Říma. Z římských provincií pak vyhnali jezuitu lidé sami. Generál řádu Roothaan, který se postaral o majetek celého řádu a důkladně jej ukryl, zanechal po sobě pouze dluh 50 000 skudů a uprchl do Anglie. Ta mu poskytla vlivem lorda Clissorda a dalších aristokratů politický a náboženský azil. Mnoho jezuitů se odebralo z Itálie přímo do Ameriky, kde pokračovali ve své nenápadné podvratné činnosti dál. Papež Pius IX. pak dal římskému státu 23. dubna 1848 svobodnou ústavu.

31. července 1848 vypověděl jezuitu z celé Sicílie sicilský parlament a jezuité museli okamžitě odejít.

Po vyhnání jezuitů se revoluční lidové povstání obrátilo přímo proti papeži. Pius IX. musel 25. listopadu 1848 z Říma okamžitě utéci do Gaëty a odtud pak do Portiči.

24.2 Bavorsko, Štýrsko, Tyrolsko a další

Jezuité, redemptoristé a liguoriáni byli vyhnáni i ze všech rakouských zemí. Největší útek se odehrál v dubnu 1848. Po celé zemi byla revoluční nálada. Davy braly útokem koleje a budovy zvláště ve Štýrsku, v rakouském arcivévodství, Linci a ve Vídni. Hrozilo celostátní krveprolití. Proto byl 8. května 1848 zrušen jezuitský řád samotným císařským dekretem.

Pouze Tyrolsko v červnu 1848 příkaz nesplnilo a jezuité tajně v Tyrolích zůstali dál. Při prohlídce klášterů a kolejí se ve Vídni zjistilo, že všechny finanční dary na podporu chudých byly uloženy ve státních cenných papírech a v průmyslových akcích. Kromě toho vyšla na jevo celá řada těžkých, tajných zločinů.

17. února 1848 byl řád zrušen vládním dekretem v Bavorsku. Redemptoristé měli své misijní centrum v Altöttingu. Odtud se okamžitě po svém zrušení přestěhovali do Ameriky, kde ve svých "misijních zkušenostech" pokračovali dál.

24.3 Opětné zavedení řádu

Po revoluční bouři 1848 nastoupilo mírné zklidnění. Jezuité se v zákulisí snažili zahladit stopy svého politického pokusu, který v dějinách Evropy i jezuitského řádu neměl nikdy předtím žádné obdoby. Papež Pius IX. se chvěl nejen o svou existenci, ale i o celou katolickou církev. A jezuitský řád, ač také poražený, vítězil. Dosáhl svého. Pius se vrátil 12. dubna 1850 do Říma a učinil ihned všechny kroky k tomu, aby řád Tovaryšstva Ježíšova znovu obnovil. Obrazně i doslovně se vrhl jezuitům vstříc a snažně je prosil o návrat do Říma. To byl triumf jezuitského řádu, největší v dějinách, neboť od této doby již nikdy k jeho zrušení nedošlo. Navíc získal generál řádu od papeže stejná práva a výsady, jako měl papež sám.

Papež Pius IX. byl pak jezuitu zcela ovládán. Pod jejich vlivem změnil všechny své dosa-

vadní názory. Stal se z něj nejprísnejší a nejortodoxnější papež usilující obnovit ducha středověku. Od této doby jeho působení splývalo s jezuitskými názory a plány.

Učení jezuitského řádu o božském původu katolické církve, o všemohoucnosti římské stolice spočívající na dogmatu o božském původu církve, o nutnosti zahubit vědu, svobodu, demokracii a vzdělanost, která nepochází z církve, učení o neomylnosti papeže a o neposkvrněném početí Panny Marie uznal papež Pius IX. jako plně pravdivé, správné a vysoce hodnotné doktríny. Potvrzování, dogmatická prosazování, zavádění a aplikace tohoto učení se stalo programem politiky, kterou Pius IX. zachovával až do roku 1878. Jezuité řídili každý jeho krok. Podle dohody nesměl papež udělat nic, co by nemělo schválení jezuitů.

A tak jezuitům nastala zlatá éra. Papež jejich vlivu úplně podlehl, jak to i sám připustil v dopise 9. března 1871 kardinálovi Patricimu. V něm se staví proti italskému zákonu o garanci a jezuity bere pod svou ochranu. Vatikánské špičky a vládní špičky některých zemí však věděly, že vedle Pia IX., který byl od určité chvíle nazýván *Bílým papežem* panovali v Římě jako *Černí papežové* generálové jezuitského řádu Roothaan († 1853) a jeho nástupce Belgičan Jan Beckx († 1884).

Vlivem těchto dvou generálů se zásady a učení jezuitského řádu navždy staly učení a dogmaty celé katolické církve, a to dokonce jako trvale dominujícími články víry. Katolicismus a jezuitismus splynuly v jedno, staly se jednou duší a jedním tělem.

Na konci 19. století proto Bílek píše: “*Bílý papež jest jenom hlásným ústrojím a pérem papeže černého. Papež jest hlavou církve, kterou řídí generál jezuitů, v jehož ruce jest veškerá moc.*” (T.V.Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 310*)

24.4 Vítězství tajných jezuitů

A tak je tomu až dodnes. Monumentální politický pokus ve zkumavkách Francie a Anglie se nejen podařil, ale řádu i bohatě vyplatil. Jezuité získali víc, než si mohli přát. Získali úplnou moc nad Vatikánem a neomezenou vládu po celém světě. Vládu bez katolické cenzury. Vládu, ve které se oběti jezuitské politiky již nikdy nemohli dovolat žádné spravedlnosti a žádné odplaty. Vládu, ve které měli jezuité finanční, průmyslové a obchodní bohatství celého světa včetně Vatikánu náhle ve svých rukou. Došlo k vystřídání moci, aniž to kdo v první chvíli zpozoroval. Ze zaměstnavatele se stal zaměstnaný. Uskutečnil se ten největší ekonomický kontrakt všech dob. Čistým ziskem bylo veškeré bohatství celé planety Země. Od této chvíle je bílý papež výhradně pouhým dealerem jezuitské vůle generála řádu. Je jeho zástupcem na celé Zemi, jeho náměstkem, jeho ministrem, jeho mluvčím. Již není náměstkem božím, ale je ve skutečnosti náměstkem řádu Tovaryšstva Ježíšova a jeho tajných jezuitů, prodlouženou rukou generála řádu.

8. prosince 1854 bylo učení jezuitů o neposkvrněném početí Panny Marie slavnostně vyhlášeno za všeobecný článek katolické víry. A stejně tak byly papežem přijaty i všechny politické a církevněpolitické zásady a učení jezuitů.

Tak například v Rakousku byl vlivem jezuitů pod papežovou ochranou odstraněn zákon o tom, že žádné církevní nařízení, ani papežské, ani biskupské nesmělo být uveřejněno bez vědomí a svolení světské vlády. 18. srpna 1855 Rakousko uzavřelo s papežem smlouvu konkordát s tou podmínkou, že jakékoliv náboženské věci nesměl řídit nikdo jiný, než papežská stolice.

Touto smlouvou, která papežovi zaručovala monopol ve všech náboženských věcech, byla otevřena cesta jezuitům. Jejich koleje brzy “zářily” v Linci, Inšpruku, Kalksburgu u Vídně, Feldkirchu, Bohosudově v Čechách a v Trnavě v Uhřích. Ale své vyučovací ústavy postavili i v jiných městech. Jezuité vyučovali podle svých osnov, jezuitští profesori nepodléhali státu a nemuseli se prokazovat státní zkouškou. R.1858 byla většina rakouských gymnázií pod už kontrolou jezuitů. Vyučování přírodních věd a dějepisu bylo na těchto školách co nejvíce

omezeno nebo přímo potlačeno.

V Haliči a Krakově se snažili jezuité obnovit středověkou pověrčivost svými knihami o zázracích v jezuitských spolcích jako *Modlitební liga* nebo v ženském spolku *Spolek sv. srdce Ježíšova* (SCF - Sacre Coeur - Fraternité). Všechny šířené knihy sepsali jezuité, zvláště Stanislav Stojanowski. Počet členů v těchto spolcích ke dni 1. května 1869 napočítal Stojanowski přes tři miliony. V Krakově prodávali jezuité svčenu nebo zázračnou vodu na uzdravení. Podle jezuitů se v letech 1869 až 1870 stalo díky této vodě veliké množství “zázraků”. Takovými bludy napájely lid v Polsku.

24.5 Opětné protesty proti jezuitům

Ale již brzy po tom, co se jezuitský řád rozlezl znovu do všech evropských zemí a jejich kolonií, vyvstaly proti nim protesty občanů, sněmů i vlád. Ovšem tentokrát to již bylo marné. Papežský dvůr už neučinil nic, co by řád tovaryšstva ohrozilo.

Tak např. r. 1866 pozvedla proti jezuitům svůj hlas obecní rada města Vídně. Sepsala spis, ve kterém jezuitu ukázala jako nepřátele Rakouska.

Stejně tak učinila t.r. i obecní rada města Terstu. Tam dokonce sněm přijal proti jezuitům i opatření a žádal vládu o schválení těchto opatření. I v Solnohradě se městská rada jednoznačně vyslovila proti jezuitům. A proti nim se postavil i zemský sněm v Linci. Ale všechny protestní hlasy zůstaly už bez odezvy. Nebylo u koho si stěžovat. Bílý papež přestal de facto fungovat. Jezuité si toho byli velmi dobře vědomi, proto zaváděli i takové články víry, pro které ve středověku mučili a upalovali tisíce a tisíce nevinných lidí.

Tak například v Německu, kde se od r. 1850 dostávaly jezuité do středoškolské soustavy prostřednictvím různých bratrstev (*Mariánské bratrstvo chlapců*, *Sesterstvo srdce Ježíšova* apod.) a prostřednictvím křesťanských, katolických škol, zakládali jezuité mezi studenty spolky, jako například *Spolek Piusův*, *spolek sv. Vincence*, *Spolek sv. Severina*, *Spolek sv. Karla Boromejského*, pro řemeslníky *Spolek tovaryšů* a pod.

Veškeré aktivity jezuitů byly přitom vydatně podporovány katolickým tiskem. Ale i jezuité sami vydávali vlastní noviny a časopisy. Byly vždy přeplněny články o Panně Marii, o nebi, pekle a očistci, o svatých a ďáblech, o pověrách a zázracích a jiných okultních záležitostech. Články naváděly k provádění kouzelnictví a k praktikování okultních rituálů. Jiné články zase dokazovaly, že i boží proroci a služebníci i apoštolové byli dobrými kouzelníky a hluboce věřícími v čarodějnická kouzla a rituály. A že je tedy nutné, aby mezi “křesťany” zůstalo tajemství kouzel a okultních věd nezapomenuto a aby se neustále praktikovalo. A to se psal rok 1870! Paradoxem je, že přesně za tytéž myšlenky posílali jezuité ve středověku miliony lidí do mučírny a na hranice a že to uznávali jako kacířství.

Ve Francii za císařské vlády bujelo mlází jezuitství hojně. Všude rostly jejich koleje a semináře, všude kázali jejich misionáři, všude se šířila jejich bratrstva a všude se pořádaly různé poutě. Okultní zázemí zapouštělo své kořeny. V Sallete se dvěma pasákům náhle zjevila Panna Marie. Potom se zjevila r. 1858 čtrnáctiletému děvčeti v Lourdes (Lurdách) v jeskyni u Massavielle. Toto zjevení bylo spojeno i s objevením divotvorného pramene. Z těchto poutních míst získali jezuité od pobožných lidí v krátké době přes 600 000 franků. Z nich byl postaven honosný chrám. V roce 1878 byl z dalších darů postaven nad skálou jeskyně v Lurdách bohatě zdobený kostel.

Na popud jezuitů také vydal papež Pius IX. 8. prosince 1864 ecykliku *Syllabus* sepsanou od generála jezuitského řádu. Ta sloužila k potlačování vzdělanosti a vědy. Tímto spisem se papež jednoznačně postavil za středověkého ducha jezuitů.

24.6 Jezuité mimo Evropu

Dějiny tovaryšstva v Americe a v polovině Evropy byly stejné jako v minulosti. Byly plné vzestupů a pádů, protože bojovali proti novým myšlenkám.

Všude, kde dosáhli vítězství liberálně smýšlející lidé, byli jezuité vyhnáni. Když naopak zvítězila druhá strana, znovu se prosadili jako obhájci trůnu a oltáře. Proto byli vyhnáni z Portugalska v roce 1834, ze Španělska v roce 1820, 1835 a 1868, ze Švýcarska v roce 1848, z Německa v roce 1872 a z Francie v roce 1880 a 1901.

V Itálii jim byly po roce 1859 odebrány všechny jejich koleje a instituce. Tím byli přinuceni ukončit svou veškerou činnost. Totéž se odehrávalo v republikách Latinské Ameriky. V roce 1872 byl jezuitský řád zakázán v Guatemale, v roce 1873 v Mexiku, v roce 1874 v Brazílii, v roce 1875 v Equadoru a Kolumbii a v roce 1884 v Costa-Rice.

“Jedinými zeměmi, kde si jezuité žili v klidu, byly státy: Anglie, Švédsko, Dánsko a USA, kde měli protestanté většinu. Na první pohled je to překvapivé, ale vysvětlení spočívá v tom, že v těchto zemích otcové nemohli veřejně politicky působit. Bezpochyby se s tím smířili jen z nutnosti. Nelze říci, že by jim to vyhovovalo. Jinak by se rádi chopili každé příležitosti, jak ovlivňovat zákonodárství a administrativu, buďto přímo tím, že budou manévrovat vládnoucími třídami, nebo nepřímo neustálým podněcováním katolických davů.” (H. Boehmer: Les Jesuites, str. 285)

Po pravdě řečeno nebyla tato imunita protestantských zemí vůči jezuitským spekulacím dokonalá.

“Ve Spojených státech,” uvádí M. Fulop-Miller, “rozvíjelo tovaryšstvo po dlouhou dobu systematickou a plodnou činnost, protože mu v tom nebránily žádné zákony...” “Nemám radost ze znovuzrození jezuitů,” napsal dřívější prezident Unie John Adams svému pokračovateli Thomasi Jeffersonovi v roce 1816. “Jejich meče se budou projevovat pod ještě větším přestrojením, než jaké si tehdy navlékl vůdce českých jezuitů. Budou vystupovat jako tiskaři, spisovatelé, vydavatelé, učitelé na školách apod. Pokud si kdy nějaké lidské seskupení zasloužilo věčné zatracení na této zemi i v pekle, pak je to tovaryšstvo Loyolovo. V našem systému náboženské svobody jim však nemůžeme poskytnout nic jiného než útočiště.....”

Jefferson odpověděl takto: *“Stejně jako vy i já nesouhlasím se znovuzavedením jezuitů, kteří usilují o to, aby světlo ustoupilo temnotě.” (René Fulop-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, II, str. 149-150)*

Obavy, které zde oba státníci vyjádřily, se o čtyřicet let a pak o století později, jak uvidíme dále, prokázaly jako pravdivé.

Do roku 1870 nebylo v USA a v Kanadě už ani jedno velké město, kam by se jezuité nedostali. Stali se vydavateli největšího množství novin. Ze všech ostatních katolických řádů tam měli nejvíce kolejí, seminářů, kostelů, učilišť a rezidencí.

24.7 Španělské kolonie

V Číně a ve východní Indii, kam se jezuité oficiálně r. 1817 vrátili, nemohli nic pořídit, protože císař 15. ledna 1815 vydal přísný zákaz rozšiřování křesťanské víry. Jezuité se tam přesto uchytili, ale pouze tajně a v přestrojení za vědce a turisty.

Naproti tomu v Severoamerickém soustátí měli jezuité zanedlouho četné misie.

V Jižní Americe se usadili jezuité také brzy. Generál řádu je poslal na žádost diktátora Dona Juana Manuele de Rosasy (1829-1852) do Buenos Aires. Ovšem již r. 1843 je diktátor vyhnal pro jejich černou politiku. Ochranu jezuitů však poskytoval tajný přívrženec jezuitů, arcibiskup. Proto byl jeho palác vojensky oblehnut a jezuitská kolej byla vzata útokem a poslední jezuité pak byli vyhnáni.

Do Mexika přišli jezuité 22. dubna 1853 na žádost mexického presidenta, generála Santa Anna. Ale již 1855 prezident Alvarez zrušil výsadu jezuitů i všeho ostatního duchovenstva. Prezident Comonfort dne 28. června 1856 vydal zákon, kterým jezuitský majetek zabavuje a

prodává ve prospěch nejezuitského duchovenstva a kterým tímto jezuitský řád vypovídá ze země.

Ale jezuité vehnali Mexiko svoji zákulisní politikou do občanské války mezi konzervativní a radikální stranou. Válka zuřila několik let. Jezuité r. 1860 prohráli, radikálové zvítězili a viceprezident Juarez na to v dalším roce zrealizoval se vši přísností zákon z roku 1856. Projezuitské duchovenstvo a jezuité byli vyhnáni nejen z důvodu zákona, ale i z důvodu účasti na revoluci a při revolučním boji. To se také týkalo i mnoha biskupů a arcibiskupa. Všechny jejich majetek v hodnotě 400 milionů franků byl zabaven.

Ale jezuité vyprovokovali v provinciích proti vládě novou válku. Byli si vědomi, že liberální, pokroková strana je ve finanční krizi. Tato strana také nakonec z důvodu finanční tísně 17. července 1861 vyhlásila svůj krach a nemožnost zaplatit úvěr svým zahraničním věřitelům. Proto r. 1862 zakročilo na popud jezuitů společnou vojenskou mocí Španělsko, Anglie a Francie.

V době francouzské okupace země byl za přispění jezuitů zvolen 8. července 1863 mexický císař - rakouský arcivévoda Maxmilián. Volba byla podpořena i prostřednictvím jezuitského návrhu francouzského císaře Napoleona III. Koruna byla Maxmiliánovi nabídnuta 10. dubna 1864 v Římě. Zde přijal od papeže požehnání a vládu v Mexiku nastoupil 12. června 1864.

Podmínka Vatikánu byla, že nový císař pomocí francouzského vojska porazí radikální, republikánskou stranu s prezidentem Juarezem v čele. Další podmínkou bylo, že všechny velitele a politické špičky republikánské strany do 24 hodin popraví, ostatní uvězní a zlikviduje. Republikáni byli skutečně poraženi, prezident, velitelé a političtí představitelé byli uvězněni. Nad celou stranou byla vyhlášena církevní klatba. Ale oficiální i tajné popravy a doživotní věznění odmítl Maxmilián provést a začal se ubírat jinou cestou. Jako odezva nato přišlo rozhněvání Vatikánu a odsun spojeneckých vojsk z Mexika.

Tím byla dána republikánům svoboda a tedy znovu možnost zvítězit. Nastalo nové povstání z pozadí řízené jezuitským řádem, aby smetlo nového císaře. Prezident Juarez zvítězil a zmocnil se celé země. 15. května 1864 se dostala do rukou Juaristů i poslední pevnost Queretaro. V ní byl císař Maxmilián ukryt. Zradou plukovníka Lopeza upadl císař s celou družinou a svými veliteli do zajetí. 19. června 1867 pak byli všichni zastřeleni. Do konce císařova života vyvíjel jezuitský řád intenzivní tlak, aby byl popraven.

Své moci si však jezuité dlouho neužili. Prezident si pamatoval, co mu jezuité provedli, a proto všechny projezuitské duchovní i jezuitu samotné novým zákonem dne 14. prosince 1875 vypudil ze země. Jejich stavby, kolej a kostel odevzdal k církevním účelům nejezuitského duchovenstva.

V době znovuzrození svého řádu se jezuité dostali i na různé ostrovy (Madagaskar, Madeira, Jamaika, Karibik a další) a do všech důležitých a obchodně strategických států celého světa. Dnes neexistuje ani jeden stát, národ, společenství a organizace, kde by jezuité nebyli. Jsou nejmocnějším, nadnárodním monopolem určujícím politiku světových mocností a jejich politických a ekonomických satelitů.

Kapitola 25

Jezuité v Anglii a další světový podvod

25.1 Jezuité v Anglii - otcové víry

Do Anglie se jezuité dostali už v roce 1814 jako *Otcové víry*. Získaly zde mnoho staveb, ze kterých udělali ve městech jako Canterbury, Liverpoolu, Dublinu a v Clangowaywoodu koleje, rezidence, misijní domy a pod. Nermalou zásluhu na tom má projezuitský spis od angličana Dallase *History of the Jesuits* z r. 1816. V něm se jezuitů zastával a vyjádřil jim svou plnou důvěru.

Anglikánská šlechta se však jezuitů velice obávala. Nedovolila proto rovnoprávnost mezi nimi a protestanty. Roku 1822 a 1826 to dokonce znovu potvrdila svými zákony.

Roku 1829 nastal jezuitu vyprovokovaný rozbroj mezi katolickým a protestantským obyvatelstvem, a to jak v Anglii, tak v Irsku. Tím ale uvedli do činnosti parlamentní protijezuitské síly, které 13. dubna 1829 schválily protijezuitské zákony.

Avšak anglickým a irským katolíkům byly učiněny některé úřední úlevy a výjimky podobné anglikánům. Parlament tak učinil rozdíl mezi katolíky, kteří s jezuitu nekolaborovali a kteří jezuitům naopak pomáhali. Různé projezuitské katolické řády byly zákonem ze země vyhnány stejně tak, jako jezuitský řád.

Jezuité pak byli sledováni s co nejprísnejší bedlivostí. Noví tovaryši po vydání tohoto zákona již do Anglie a jejích zemí nesměli přijít a těm, co tam byli již usídleni hrozilo, že budou po skončení tříměsíční ochranné lhůty dáni do celoživotního vězení.

Tajní jezuité pochopitelně zůstali po skončení třech měsíců v zemi dál. To mělo za následek rozmnožení katolíků po celé Anglii. Nermalou zásluhu na tom měl i profesor hebrejštiny na univerzitě v Oxfordu, Edvard Pusey, zakladatel sekty Puseyitů v anglikánské církvi (1833-1882), která se silně podobala katolické církvi se všemi jejími obřady a vyznáním víry.

25.2 *Textus Receptus* a *Westcott-Hortův padělek Nového Zákona*

Velikého pokroku v Anglii však tajní jezuité dosáhli teprve tehdy, když prostřednictvím dvou mužů, vysvěceného anglikánského biskupa B. F. Westcotta a jezuitského profesora F. J. A. Horta přepsali původní řecký originál Nového Zákona - *Textus receptus* (Přijatý text) - do své vlastní představy. Přepis se uskutečnil podle jezuitské věrouky, a to právě za vydatné podpory profesora hebrejštiny Puseyho.

Tím se jezuitům podařil druhý světový podvod. První podvod je ve spiritistickém zjevování se Panny Marie podle předem dohodnutého termínu a na předem domluveném místě. Marie se zjevuje právě tam, kde to papežská stolice nebo jezuitský řád potřebuje. Druhý podvod je v jejich podvrhu za původní řecký Nový Zákon *Textus Receptus*.

Co znamená pro biblickou církev tento řecký Nový Zákon? *Textus Receptus* neboli kompletní novozákonní řecký text byl až téměř do konce 19. století nejrozšířenějším řeckým podkladem pro překlady Nového Zákona. Překlady se konaly do všech evropských i neevropských jazyků.

Na základě starých řeckých východních rukopisů byl tento řecký text vydán r. 1516 a 1519 Desideriem Erasmem, r. 1522 přeložen Dr. Martinem Lutherem do němčiny, r. 1522, 1527 a 1535 byl Erasmem vydán znovu. V letech 1571 - 1574, 1583 a 1584 byl šestkrát vydán Plantinem v Antverpách, 1534 Colineausem v Paříži, kde jej znovu r. 1546, 1549, 1550 a 1551 vydal R. Stephenson. Theodor Beza vydal tento původní řecký text se svým doprovodným latinským překladem v Ženevě v letech 1565, 1582, 1588 a 1598, protože první výtisk z roku 1551 byl úplně rozebrán. Kromě toho vydal i samotný řecký text, a to v letech 1565, 1567,

1580, 1590 a 1604.

Tento *Textus Receptus* ve Stephansově a Bezově vydání sloužil pak jako podklad pro vznik anglického překladu Nového Zákona pro krále Jakuba - KJV, vydaného r. 1611. Současně sloužil i pro překlad do české Bible Kralické od univerzitního profesora řečtiny Jana Blahoslava. Blahoslavův překlad vyšel poprvé roku 1564 v Ivančicích a pak ještě mnohokrát jako šestý díl Bible Kralické, která byla naposledy před Bílou horou vydána uceleně roku 1613.

Jezuité věděli, že když *Textus Receptus* nenápadně přizpůsobí katolické víře a věrouce pod maskou “vědeckosti”, dostanou tím mnoho protestantských církví včetně anglikánské pod moc Vatikánu. Zkontaktovali proto profesora Puseyho z Oxfordu. Dohodli s ním, že přiměje Dr. anglikánské církve Westcotta, který veřejně tíhnul ke katolicismu, aby navázal spolupráci s profesorem Hortem a že oba muže pak Pusey přizve do týmu, který bude provádět revizi Bible jak v hebrejské, tak zvláště v řecké části.

Už předem bylo naplánováno, že Hort přitom přivede Westcotta ke mnoha západním a římským opisům řeckého Nového Zákona, které katolické církvi více vyhovovaly. Bylo domluveno, že oba “jazykovědci” protestantskému světu “vědecky” opodstatní zásah do řeckého *Textu Receptu* Nového Zákona. Výchozím rukopisem k práci se měl stát Vatikánský a Sinajský kodex jako základní kámen stavby nového, prokatolického *Textu Receptu*.

Westcott nabídku ke spolupráci přijal, neboť ho Sinajský kodex velice zajímal a chtěl ho důkladně prozkoumat už dřív. Sám totiž tajně inklinoval ke katolickým obřadům a rituálům, nacházel v nich přímo zálibu a litoval, že anglikánská církev nic takového nemá a nebo jen ve velmi chudé podobě. Jeho snem byla anglikánská církev plná právě všech těchto náboženských katolických ceremonií. V Hortovi našel svého velkého přítele a spolupracovníka.

Hort byl navíc jezuitský profesor pod zvláštní, tajnou přísahou určený k infiltraci anglikánské církve od samého základu až po její nejvyšší špičky. Společně s jezuitským profesorem Puseyem pak Westcotta usměrňovali tak, jak si to jezuitská řehole přála.

Všichni tři mnoho let “vědecky” zkoumali a pracovali na obrovském díle. Dnes se mu říká Westcott-Hortův řecký Nový Zákon. Z něho pak vzniklo Nestlé-Allandovo vydání řeckého Nového Zákona, které každým novým přetiskem doznává stále větší odchýlení nejen od původního *Textu Receptu*, ale i od prvního vydání Westcott-Hortova Nového Zákona, a to směrem k jezuitským doktrínám katolické věrouky.

Z Westcott-Hortova vydání a pak z Nestlé-Allandovy úpravy vznikly revidované překlady Nového Zákona. V současné době jsou používány ve všech denominacích, církvích, sborech, kostelích apod. pod různými názvy a jsou označovány jako překlady mezinárodní, interdenominální, nadnárodní, světové, ekumenické, nadcírkevní, živé atd. Všechny tyto překlady mají však jedno společné: Vedou čtenáře od protestantské víry do ekumenického vyznání a přes toto ekumenické chápání Bible nakonec až k Vatikánu.

O tom, jak vznikl Westcott-Hortův “nový *Textus Receptus*”, který svou úpravou upřednostňuje katolicismus, doplňuje následující zpráva:

“Narozdíl od Erasma, který sestavil svůj řecký Nový zákon podle tradiční textové linie, sahající od apoštolů až po církev na poušti, Westcott a Hort vycházeli z Eusebiovy řecké bible. Jeroným tuto bibli pak nahradil latinskou biblí.

Lze rozumně předpokládat, že z 50 opisů této bible, které nařídil Konstantin, se do dnešní doby zachovaly dva. Že se vůbec nějaké zachovaly, můžeme vděčit tomu, že byly napsány na trvanlivý jemný pergamen z teletiny, a také proto, že poté, co římskokatolická církev přijala asi o šedesát let později Jeronýmovu bibli, přestaly se Eusebiovy řecké bible používat.

Jeden z těchto rukopisů přečkal celá staletí pod zámkem v hlubinách Vatikánu. Tam zůstal v ústraní do roku 1844, kdy byl »znovu náhle objeven«. Druhý vzdoroval zubům času

pod ochranou suchého vzduchu na Sinajské poušti. V roce 1859 byl znovu objeven mezi smetím v klášteře sv. Kateřiny na úpatí hory Sinaj. Vyhodil ho nějaký mnich, který ho zřejmě považoval za bezcenné nesmysly.

Tyto dva Origenem prosycené rukopisy byly nazvány Vaticanus (neboli B) a Sinaiticus (neboli A či Alef). Westcott a Hort se chopili těchto řeckých Nových zákonů jako východiska pro svou práci z velmi dobrých důvodů. Jedním důvodem bylo to, že Origenovo učení, kterým jsou tyto rukopisy prostoupeny, vyhovovalo jejich modernistické filozofii a rituálním touhám.

Další okolností, kterou mohli Westcott a Hort obrátit ve svůj prospěch, byla skutečnost, že ačkoliv jsou tyto rukopisy pokládány za dva z padesáti opisů, které si Konstantin poručil, byly natolik poškozené, že se výrazně lišily na více než tři tisících místech už jen v samotných evangeliích! Takže využitím eklektické metody (ode všeho něco) si mohli tito dva intrikáni vybírat z obou rukopisů to znění, které se nejvíce hodilo jejich filozofii. Navíc všude, kde nebyla Rheims-Douayova bible radikálně odlišná od verze krále Jakuba, mohli nyní vytvořit řecký Nový zákon jako »autoritativní východisko« pro revidovanou bibli. Ta by představovala naprosto nový překlad, který by se zalíbil nejenom Římu, ale zapůsobil i na modernistické odpadlíky protestantismu, kteří milují rituály. Konečná bible by byla dál z »přijátého textu« (Textu Receptu), a ne z Rheims-Douayovy bible.

Používáním rukopisu Vaticanu a Sinaiticu mohli dále také tvrdit, že díky tomu, že se tyto rukopisy datují přibližně k roku 331 našeho letopočtu (což je zvláště u Vatikánského rukopisu naprosto pochybné), pak revize získá na věrohodnosti přijetím předpokladu, že čím starší je rukopis, tím je pravděpodobnější, že to budou pravé rukopisy.

Ale jak už jsme viděli, tato teorie je nesprávná ze dvou důvodů. Za prvé nemusí nutně znamenat čistší text a za druhé valdenské bible pocházely z antiochejsko-italské rodiny, jejíž původ spolehlivě datuje historik Allix a Scrivener, jeden z předních anglických kritiků, do roku 157 našeho letopočtu.

Zatímco Westcott a Hort měli plno práce se svým novým řeckým zákonem, narůstala propagace této revize. Většina této propagace tryskala z oxfordského hnutí, které bylo výplodem dr. Newmana.

Anglikánská církev se v té době skládala ze dvou synod - severní a jižní. Ani jedna neměla o plánovanou revizi zájem. Trojice biskupů pod vedením význačného revizionisty, biskupa Ellicotta, se snažila tento problém překonat tím, že přemlouvali královnu Viktorii, aby jmenovala královskou komisi pro revizi, ale byli rezolutně odmítnuti.

V jižní synodě působil velmi vlivný oxfordský biskup jménem Samuel Wilberforce. Ellicott ho dokázal přesvědčit, že je potřebné provést revizi oddílů, kde jsou zjevné chyby a zastaralé výrazy. V roce 1870 tedy byla v jižní synodě přijata rezoluce, která vymezovala rozsah, do jakého je revize dovolena. Ke Starému zákonu byl přidán doplněk.

Šestnáctičlenný výbor potom hledal podporu severní synody. Ale tato synoda očividně rozuměla pravým pohnutkám revizionistů, takže odmítli se slovy:

»Nebyla příznivá doba pro revizi a risk byl větší než pravděpodobný zisk.« (W.F.Moulton: Anglická bible, str. 215).

Jižní synoda se tedy rozhodla pokračovat sama, ale s určitými preventivními pravidly a opatřeními: »Tato revize by se měla týkat pouze řeckého textu, kde je to pokládáno za nezbytné. Měla by také nahrazovat jazykové výrazy jedině tam, kde je podle těch nejoprávněnějších vědců taková změna nutná, a v takových nezbytně nutných případech by měl zůstat zachován styl krále Jakuba.« (Wilkinson: Our Authorised Bible Vindicated, str. 164).

To je nepopiratelným důkazem, že přijatý text (Textus Receptus), který obsahoval řecký text, měl naprostou důvěru anglikánské církve. Stačí, když si přečteme pouze úvod k Bibli krále Jakuba, abychom si uvědomili, že tento text byl považován za text, který pravdivě odráží originál (neboli jazyk apoštolů).

V roce 1870 byl tedy ustanoven revizní orgán, který sestával z osmnácti členů. Sedm z nich

se mělo starat o Nový zákon a zbytek o Starý zákon. Mezi Novozákonní sedmičkou měl význačné postavení Dr. Moulton, který byl vůdčím obhájcem revize a byl otevřeným obdivovatelem jezuitského Rheimsova Nového zákona. Odhaloval svůj kritický sklon, když prohlásil:

»Rheimsov zákon se shoduje s nejlepšími kritickými vydání současné doby« (Moulton: Anglická bible, str. 185).

Sedmička rozeslala pozvánky, které přijalo osmnáct dalších. Tímto se Novozákonní revizní výbor rozšířil na dvacet pět členů. Není žádným překvapením, že mezi pozvanými byl dr. Newman a jeho pokračovatel v oxfordském hnutí, dr. Pusey. Oba kupodivu protestovali, ale to bylo jen na první pohled, neboť tito muži ve skutečnosti otevřeně hlásali svá odpadlická stanoviska. Při podrobnějším pohledu se ukázalo, že to byla vysoce diplomatická jednání, aby tak díky své úskočnosti nezpůsobili žádný poplach.

Věděli, že anglikánští duchovní, dr. Westcott a dr. Hort měli nyní příležitost zanést do »revidované« bible svůj pokatoličtější Nový zákon. Bylo proto nezbytně nutné, aby byli zvoleni. Navíc bylo mnohem vhodnější, aby tuto práci provedli samotní anglikánští protestanté. Nakonec byli oba zvoleni, spolu s Moultonovými kolegy, dr. Lightfootem a Ellicottem - kteří byli všichni zanícení ritualisté a kritičtí revizoři.

Jediným háčkem byl biskup Wilberforce. Ten byl přesvědčen, aby podporoval revizi s tím, že bude dohlížet, aby bylo na Autorizované bibli vykonáno co možná nejméně změn. Vždyť to byl právě jeho souhlas, který vedl celou jižní synodu ke svolení, a tak nezbývalo, než aby byl zvolen předsedou. Jeho zvolení se nedalo obejít.

Starozákonní výbor, který si také zvolil další členy, došel až k počtu dvaceti sedmi. Ale vzhledem k záměru této knihy budeme soustřeďovat svou pozornost na záležitosti týkající se revizorů Nového zákona a na taktiky, kterou zvolili Westcott a Hort k tomu, aby zajistili úspěch pro svůj záměr zničit protestantskou bibli.

Těsně předtím, než se Westcott pustil do práce, naznačil své zrádčovské záměry nedbat na podmínky, které uložila synoda. Napsal:

»Pravidla, i když liberální, jsou neurčitá. A jejich výklad bude nejprve záviset na rozhodném činu.« (Hemphill: Historie revidovaného překladu, str. 44).

Westcott neměl žádné pochybnosti o Hortově ochotě účastnit se tohoto nepoctivého intrikářství. Vždyť už v roce 1851, ještě předtím, než započali svůj řecký Nový zákon, vyjádřil Hort svou nenávist k přijatému textu:

»Pomysli jenom na ten mizerný Textus Receptus.« (Život Horta, sv. 1, str. 211).

Je zcela jasné, že Ellicott, biskup z Gloucesteru, s ním byl charakterově spřízněný, neboť Westcott mohl Horta ubezpečovat:

»Zdá se, že biskup z Gloucesteru je zcela schopen beze zbytku přijmout a osobně převzít celý plán.« (Život Westcotta, sv. 1, str. 393).

A pokud jde o cíl celého plánu, pak nás Westcott nenechává v pochybách, když svému příteli Bensonovi 7. listopadu 1870 napsal: »Za několik minut jdu s Lightfootem do Westminsteru. Z těchto setkání vzejde, myslím, víc než jenom revidovaná verze.«

Netrvalo to dlouho a spiklenci uvedly svůj plán do chodu. Už při prvním setkání musel předseda Wilberforce pochopit, co byla většina členů výboru zač. V dopise svému kolegovi dal průchod svému zoufalství:

»Co se dá dělat v této nešťastné záležitosti?« (Hemphill: Historie, str. 36).

Není divu! V revizní skupině byl jeden nekřesťan, proslulý unitář, dr. G. Vance Smith. Westcott nedlouho předtím rozzuřil anglické křesťany tím, že vyzval tohoto člověka nevěřícího v Kristovo božství, aby se zúčastnil svátosti přijímání ve Westminsterském opatství!

Wilberforce poznal, že situace je natolik svízelná, že víceméně z funkce předsedy odstoupil, a to tím, že se všech dalších pracovních jednání a schůzek přestal účastnit. (O tři roky později zemřel jako velmi zklamaný člověk). Intrikáři byli spokojeni. Okamžitě zvolili za předsedu Ellicotta a »plán« měl úspěch zajištěn!

Poměrně malá menšina, kterou zastupoval především dr. Scrivener, byla nyní ponechána svému osudu. Poctivosti revize se zastávala sama. Scrivener, jeden z předních vědců v oboru řeckého Nového zákona, se ve spolupráci s jiným ze svých současníků, Deanem Burgonem nevyhnutelně střetl s dr. Hortem. Westcott a Hort neoblomně nahrazovali Textus Receptus svým řeckým textem. O Scrivenerových námitkách Ellicott později hovoří jako o »jakémisi kritickém duelu mezi dr. Hortem a dr. Scrivenerem«. (Ellicottovy projevy, str. 61).

Netřeba dodávat, že Scrivener a jeho menšinoví stoupenci byli systematicky a vytrvale přehlasováni. I vzdělaný biskup Gore nabyt pevného přesvědčení, že řecký text, který revizoři používají, vychází z Vatikánského a Sinajského rukopisu.

Z důvodu těchto všech událostí tedy nevyhnutelně došlo k tomu, že narozdíl od »několika nutných změn v zájmu jasnosti« (jako původního záměru nic netušících revizorů) byl revidovaný Nový zákon pozměněn na mnoha tisíce místech. V řeckém textu bylo provedeno ve skutečnosti 5337 změn.

Zřejmě nejmocnější důkaz toho, že takzvaná revize byla římskokatolickou intrikou, která měla vést k nahrazení protestantské Bible katolickou, pochází od praradného kardinála Wisemana, který spolu s Newmanem tento celý podlý plán vymyslel. Když už bylo zřejmé, že »revize« se opravdu uskuteční, nemohl už déle potlačit svou nadnesenost a řekl:

»Když uvážíme, jakému pohrdání vystavují reformátoři Vulgátu, a že se kvůli tomu snaží najít řešení v řečtině (nyní podle Vaticanu a Sinaiticu) jako v jediném přesném měřítku, pak můžeme pouze jásat nad tichým vítězstvím, jakého pravda dosáhla nad hlučným bludem. Neboť ve skutečnosti hlavními pisateli, kteří se mstí Vulgátě a zajišťují pro ni kritické a výsadní postavení, jsou protestanté.« (Wiseman: Eseje, sv. 1, str. 104).

Ačkoli revizoři pracovali ve velké tajnosti, je z výše uvedeného citátu patrné, že Wiseman byl v těsném spojení se svými protestantskými otroky. On a Newman nyní plánovali, že uvidí úspěšné završení úkolu, který jim asi před 33 lety uložil otec Benigno - představený františkánů." (H. H. Meyers: *Battle of the Bibles, Austrálie, 1993, str.104-110*)

25.3 Soukromý život "zbožných" padělatelů

Pro dokreslení se ještě podívejme na soukromý život anglikánského biskupa Dr. Westcotta a jezuitského profesora Horta. Za každým citátem je v závorce shrnuto, jaký charakter těchto prepisovatelů původního novozákonního textu citát odhaluje:

"Do soukromého myšlení mužů Westcotta a Horta, kteří přepsali řecký text, ze kterého dnes vycházejí nové verze a překlady, můžeme nahlédnout prostřednictvím jejich osobní korespondence, jak se nám zachovala v jejich životopisech. Následující chronologie ukazuje, o čem přemýšleli a co dělali tyto lidé v době, kdy připravovali »nový« řecký text a revizi Nového zákona.

Když se rozhodovali, co patří a nepatří do Bible, tak se zároveň věnovali věštění za pomoci duchů zemřelých lidí a ezoterickým klubům a jednotlivcům. Když se Hort rozhodl zajet si prohlédnout novozákonní rukopis, zúčastnil se také poutě ke hrobu Panny a komentoval to slovy: »Bůh se zjevuje ve mnoha podobách.« (Hortova jezuitská úcta k Marii)

1840 - »... neobyčejně ho (Westcotta) zaujal mormonismus ... sehnal si knihu Mormon a studoval ji.« (Westcott, sv.1, str. 19). (Vliv temné bible na Westcotta)

1842 - »Večer s Tomem chodívám k čarodějníkovi, ale ten nemá odvahu před námi něco provádět.« (Westcott, sv. 1, str. 9). (Westcottovo čarodějnictví)

1845 - Westcott, Hort a Benson zakládají klub »Hermes« (řecké jméno egyptského boha Thotha, boha měsíce a moudrosti). (Okultismus překladatelů)

1846 - »... jeho deník hovoří o cestě spolu s C. B. Scottem ke Girtonovi, kde se diskutovalo o metafyzice.« (Westcott, sv. 1, str. 42). (Okultní síly ovlivňují "překladatele" Bible)

- Vyjadřuje se o evangelích jako o »nebezpečných« a »nezdravých«. (Westcott, sv. 1, str.

44-45). (Nepřátelství k Novému Zákonu)

- »Nové pochybnosti, staré pověry a racionalismus, to všechno mě trápí... Nedovedu určit, jak moc musíme věřit, jak moc je to ve skutečnosti od člena církve nezbytně požadováno.« (Westcott, sv. 1, str. 46-47). (Westcott zmítaný nevěrou)

1847 - »Jsem tolik divoký, tolik pochybovačný. Neumím se toho vzdát.« (Westcott, sv. 1, str. 52). (Westcott zmítaný pochybnostmi)

- V hovoru o bludaři Dr. Hampdenovi řekl: »Jestliže bude on odsouzen, co se potom stane se mnou?« (Westcott, sv. 1, str. 52). (Westcott si uvědomuje, že zastává bludný směr)

»Už mnoho let chovám přesvědčení, že uctívání Marie a Ježíše má ve svém původu a ve svých důsledcích velmi mnoho společného.« ... »Ani v nejmenším nepředstírám, že beze zbytku rozumím často obnovované životaschopnosti mariolatrie (uctívání Panny Marie jako Boha).« ... »Ale tento poslední blud lze jen stěží vymýtit, pokud si protestanti neodvyknou od toho bláznivého strachu z myšlenky na kněžstvo.« ... »Ale ty víš, že jsem zapřísáhlý zastávce tohoto názoru.« (Westcottovo uctívání Marie)

»Věřím, že Coleridge měl celkem pravdu, když říkal, že křesťanství bez robustní církve je domýšlivostí a deziluzí. Vzpomínám si, jak jsem před časem šokoval tebe a Lightfoota, když jsem vyslovil své přesvědčení, že »protestantismus« je jen vsuvka, a to dočasná.« (Hortova teze o protestantismu) (Westcott odmítá protestantskou víru)

»Z kláštera jsme zatočili směrem k malé kapličky, kterou jsme objevili na vrcholu sousedního kopce... Naštěstí jsme našli dveře otevřené. Byla velmi malá, bylo v ní jenom jedno místo k pokleknutí a v pozadí byla »pieta« (socha Panny s mrtvým Kristem na klíně) v životní velikosti... Kdybych byl sám, dovedl bych tam klečet celé hodiny.« (To napsal Westcott z Francie své snoubence v r. 1847, Život Westcotta) (Westcottovo uctívání Panny Marie)

1848 - Hort mluví o »...fanatismu milovníků Bible«. Poznámává: »Zdá se mi, že čisté římskokatolické stanovisko je bližší pravdě a povede k ní mnohem pravděpodobněji než stanovisko evangelické.« (Hort, sv. 1, str. 76-77). (Hortova nenávisť k Bibli a jeho oblíba v katolicismu)

- »Protestantismus je jen vsuvka, a to dočasná.« (Hort, sv. 2, str. 31). (Hortovo pohrdání protestantismem a čekání na jeho likvidaci)

1850 - Hort mluví o »...pomatených evangelických pojmech...« Říká: »Mluvil jsem o tom, že evangelici mají při současném vítězství poněkud beznadějně vyhlídky.« (Hort, sv. 1, str. 148.160). (Hortova nenávisť k protestantismu)

- Westcotta v myšlenkách velmi trápila otázka rouhání se Duchu. (Westcott, sv. 1, str. 109). (Westcott pod náporom výčitek svědomí)

1851 - Hort vstoupil do »Filozofické společnosti« a k tomu říká: »Maurice na mě naléhal, abych nejvíc pozornosti věnoval Platónovi a Aristotelovi a abych je považoval za východisko pro svou četbu.« (Hort, sv. 1, str. 202, 93). (Mytologie a okultní filozofie v zájmu "překladaatelů", Hort ovlivňován filozofií Platóna a Aristotela)

- Hort se zmiňuje o »všeobecném ortodoxním kacířství - o inspiraci.« (Hort, sv. 1, str. 181). (Hortova nenávisť k učení o pravé inspiraci Bible)

- Westcott, Hort a Benson zakládají »Strašidelný spolek«. (Spiritismus a okultismus "překladaatelů")

- Westcott byl vysvěcen za »kněze« v anglikánské církvi. (Westcott knězem - co k tomu dodat?)

- Hort vstupuje také do tajného klubu »Apoštolů«. (Hortovo členství v tajné organizaci. Klub Apoštolů byl tehdejší pseudonázev pro kluby jezuitského řádu)

1852 - Westcott a Hort rozšiřují literaturu »Strašidelného spolku«. (!)

- Když Westcott mluví o Zjevení, připouští, že »v tomto jsou moje názory zřejmě extrémní.« (Westcott, sv. 1, str. 225). (Další neshoda s Bibli)

- Když Westcott mluví o tradičním řeckém textu, který se tehdy používal, říká: »Ze všech sil

se snažím poskytnout něco, co by ho nahradilo.» (Westcottovo nenávisť k Textu Receptu)

- *Přiznává, že plánuje drastické změny a nazývá je »naší zamýšlenou revizí Nového zákona.«* (Westcott, sv. 1, str. 229). (Revizionisté odmítají původní Nový Zákon)

„Jen pomysli na ten odporný Textus Receptus.“ (Život Horta, sv. 1, str. 214, B. J. Wilkinson: *Our Authorized Bible Vindicated*, str. 168) (! Co k tomu dodat?)

1853 - *Hort se »pilně připravoval na své vysvěcení« do řad anglikánského kněžstva.* (Hortova infiltrace anglikánů)

- *»Někdy touto dobou mu pan Daniel MacMillan navrhl, že by se měl zapojit do zajímavého a všestranného »Projektu Nového zákona«. Hort měl spolu s Westcottom vydat text, přičemž Westcott měl nést zodpovědnost za komentář a Lightfoot měl připojit Novozákonní grammatiku a lexikon.«* (Hort, str. 241). (Skutečně ti praví!)

- *»Právě v těchto týdnech ho [Horta] přišel Westcott navštívit do Umberslade a tam se poprvé definitivně shodli na plánu společně provést revizi textu řeckého zákona.«* (Hort, sv. 1, str. 240). (Oba mají stejného ducha)

- *»On a já hodláme vydat řecký text Nového zákona asi za dva až tři roky, hned jak to bude možné.«* (Hort, sv. j1, str. 250).

- *»Došli jsme k pozoruhodnému a pozitivnímu pochopení našeho řeckého textu a z něho vyplývajících detailů. Nechce se nám o tom stále jen mluvit, ale chceme ihned pracovat a doufáme, že to budeme mít venku za něco víc než jeden rok. Dá nám to samozřejmě hodně práce.«* (Hort, sv. 1, str. 264). (Plánovaná „krátká doba“ odhaluje, že vůbec nešlo o pravé, hluboké studium všech dostupných řeckých rukopisů. Již předem byly vybrány jen ty „nejspolehlivější“ texty rukopisů a ostatní byly vyloučeny.)

1855 - *»Se značnou jistotou bych měl být nazván kacířem.«* (Westcott, sv. 1, str. 233). (Westcottova usvědčující slova)

1856 - *»Campbellova kniha o smíření ... naneštěstí nezná nic než protestantskou teologii.«* (Hort, sv. 1, str. 322). (Hortův odpor k protestantismu)

- *»Doufám, že na novozákonním textu budu pracovat s větší neúnávností.«* (Hort, sv. 1, str. 355).

1857 - *»Právě nyní jsem hlavně zaměstnán zamýšleným cambridgeským překladem celého Platóna... pravděpodobně se uskuteční další projekt, pokud se najde nějaký vydavatel.«* (Hort, str. 349). (Hort ovlivňován Platónovou filozofií)

1858 - *»Ve Westcottovi byl bez pochyby jakýsi prvek tajemna. Ujal se svého úkolu kázat v kapli, ale děsil se povinnosti, neměl ji rád a byl při kázání úplně neslyšitelný.«* (Westcott, sv. 1, str. 198). (Westcott plný temných sil)

- *»Hlavní literární prací těchto let byla revize řeckého textu Nového zákona. Byly jí věnovány všechny volné hodiny.«*

- *»Zdá se mi, že evangelíci jsou odpadlíci... Obávám se, že mezi námi jsou ještě mnohem vážnější rozdíly v otázkách autority, a to zejména autority Bible.«* (Prokatolické vyznání evangelického anglikánského kněze Westcotta)

- *»V současnosti mnoho ortodoxních, ale rozumných lidí netuší nic o vlivech, které zajisté v pravý čas přinesou dobré ovoce, pokud bude umožněno pokračovat v tichosti. Obávám se však, že předčasná krize zastraší mnoho lidí zpět do toho nejhlupejšího tradicionalismu.«* (Hort, sv. 1, str. 400). (Tíse působící jezuitismus přinese „dobré ovoce“)

1859 - *Velmi rád bych se dozvěděl, jaké sporné části mělo mé kázání. Domníval jsem se, že se podivuhodně držím ortodoxních hranic. Ale věřím, že mým předmětem bylo spíše říct, co cítím, než srovnat to, co říkám, s nějakým plánem.«* (Westcott, sv. 1, str. 208). (Westcottův zmatek v kázání, vyvyšování vlastních pocitů)

»Jsem nakloněn myšlence, že nikdy neexistoval místo podobné »Edenu« (myslím ten všeobecný pojem) a že Adamův pád se nikterak nelišil od pádu každého z jeho potomků, jak Coleridge správně dokazuje.« (Dopis, který Hort napsal Johnu Ellertonovi, Život Hortův: sv. 1,

str. 78)

- »Můj milý Lightfoote, mnohokrát ti děkuji za tvůj přátelský dárek. Ale proč posíláš pivo místo toho, abys sám přišel? Mám další otázku - chce se zeptat na úlomky palimpsestů z prvních sedmi kapitol sv. Lukáše... Mohu dosvědčit vysokou hodnotu tohoto rukopisu.« (Hort, sv. 1, str. 403-404). (Hortův pivní "podklad" k revizi)

1860 - »Kdybychom jenom mohli otevřeně vyslovit své mínění, nemohli bychom se vyhnout tomu, abychom těžce nenapadli... nesprávně nazývanou ortodoxii dnešní doby.« (Hort, sv. 1, str. 421). (Hortova nenávist k pravé biblické víře)

- »Díval jsem se na to, jak Christian Observer odsoudil moje bludařství.« (Westcott, sv. 1, str. 241). (Westcott si je vědom svých bludů)

- »Pokud dojdeš k rozhodnému přesvědčení o tom, že absolutní neomylnost Nového zákona je podmínkou spolupráce, pak se obávám, že se k tobě nebudu moci připojit.« (Hort, sv. 1, str. 420). (Hort neuznává neomylnost Bible a její autoritu)

- »Moje pochybnosti o neomylnosti trvají.« Lightfoot chce, aby sis vzal Židy, pokud to nejde s Bensonem (Strašidelný spolek).« (Hort, sv. 1, str. 422). (Hortovo obrácení ke strašidelnému spolku)

- »Naprosto zavrhuji slovo neomylnost svatých Písem.« (Westcott, sv. 1, str. 207). (! Co k tomu dodat?)

- »Jsem také rád, že zastáváš stejné prozatímní stanovisko, pokud jde o neomylnost, jako já... V naší překotné korespondenci o Novém zákoně zapomínám na Platóna.« (Hortův dopis Lightfootovi, Hort, sv. 1, str. 424). (Platón Hortovi více než Bible)

»Kéž bych mohl pochopit, o jaké zapomenuté pravdě svědčí mariolatrie.« (To napsal Westcott arcibiskupovi Bensonovi 17. listopadu 1865). (Westcottovo uctívání Marie)

1861 - »... je mi přisuzováno bludařství a tak podobně.« (Westcott, sv. 1, str. 222). (Westcottovo ovoce je patrné)

- »Může to znít jako zbabělost - mám jakousi neodolatelnou touhu, aby byl náš text vržen do světa ještě předtím, než se budeme zabývat věcmi, které by nás pravděpodobně přivedly do podezření. Mám na mysli text, který vydali lidé, kteří jsou známí už tím, co bude nepochybně nazýváno jako nebezpečné bludařství, a jen stěží si teď hledají cestu do oblastí, které mohli jinak získat a odkud by potom nebyli tak lehce vypuzeni pozdějším poplachem.« (Hortův dopis Westcottovi ohledně toho, že píšou ještě jiné věci.) (Hort, str. 445). (Hortův nástin plánu jezuitů)

1862 - »Anglické kněžstvo není nuceno zastávat absolutní neomylnost bible.« (Hort, sv. 1, str. 454). (! Hortova jezuitská teze)

1864 - »Westcott říká, že musíme držet krok s tiskaři.« (Westcottovo rychlá povrchní práce na revizi)

1865 - »Záměrem La Salette (zjevení Panny) bylo zjevení samotného Boha, nyní nikoli v jediné podobě, ale v mnoha.« (Westcott, sv. 1, str. 251). (Westcottovo modlářství k Panně Marii)

- Během cesty, na níž chtěl navštívit hrob Panny, se zastavil v Miláně, aby »přezkoumal Muritoriánský fragment kánonu.« (Westcott, sv. 1, str. 254). (Panna Marie Westcottovi více než Bible)

1866 - »Jsou v tom všechna podezřelá učení, jaká jsem kdy zastával.« (Westcott, sv. 1, str. 290). (Co asi všechno propašovali do řeckého textu?)

1869 - »Musíme se nějak zaopatřit... nějakým způsobem si zvýšit příjem.« (Hort, sv. 2, str. 108). ... »Westcott na mě naléhá, abych zkusil, co přinese psaní.« (Hort, sv. 2, str. 110). ("Vedlejší" starosti při revizi)

1870 - »Dr. Butler ho (Westcotta) nazývá záhadným... Jeho hlas dolehl jen k několika a pochopilo ho ještě méně.« (Westcott, sv. 1, str. 272).

- »Dr. Westcott a já připravujeme řecký text už asi sedmnáct let... doufáme, že to bude

venku začátkem příštího roku.« (Hort, sv. 2, str. 137). (Oproti plánovanému jednoho roku)

- »... udeř naslepo ... mnoho zla by vzešlo z veřejné diskuse.« (Westcott, sv. 1, str. 229). (Raději sami beze svědků veřejnosti)

1871 - »Mým cílem bude to, co by se zraku mnoha lidí jevilo jako transcendentální... Mám dojem, že jsem od přirození komunistou.« (Westcott, sv. 1, str. 309). (Westcott tíhne k ateismu)

- Westcott, Hort a Lightfoot byli vyzváni, aby vstoupili do Revizního výboru Nového zákona. »Westcott... věří, že bychom se měli chopit příležitosti obzvláště proto, že my tři jsme na seznamu.« (Hort, sv. 2, str. 133). (Kdo seznam sestavil?)

1872 - Westcott, Hort a Lightfoot zakládají klub Eranus («my tři» ze Strašidelného spolku). Do Eranu také vstupují Sidgwick a Balfour z budoucí Společnosti pro psychický výzkum. (Plně v zajetí spiritismu a okultismu)

1871-1881 - Pokračuje práce na revizi Nového zákona.

1873 - »Pravda je tak podivuhodně obsáhlá.« (Westcott, sv. 1, str. 333).

1877 - Eranus se schází v Hortově pokoji.

1881 - »Naše bible stejně jako naše víra je pouhý kompromis.« (Westcott: O kánonu Nového zákona - všeobecný přehled, str. vii). (Jasně svědectví o výsledku práce)

- »Práce, která až do nynějška trvala téměř 30 let, byla přivedena k závěru.« (Hort, sv. 2, str. 234). (Revidovaná verze a »nová« řečtina jsou vydány, a nebo mluví o Strašidelném spolku, který začal také přesně před 30 lety a inspiroval v roce 1882 Společnost pro psychický výzkum?) (Obojí splývá vlivem stejného ducha)

1882 - »Zdá se mi, že pravda je tak nesmírně rozsáhlá a rozmanitá, že se zdráhám dát ji nějaký obrys, a když, tak jen provizorně.« (Westcott, sv. 2). (Nesmí být nic konkrétního - pouze duch filozofie)

1889 - »Život a pravda jsou stále víc záhadnější.« (Westcott, sv. 2, str. 61). (Vlivem okultismu)

»Ted' už nikdo, jak předpokládám, netrvá na tom, že například první tři kapitoly Genesis podávají nepřikrášlené dějiny.« Nikdy jsem nemohl pochopit, jak si to někdo při čtení s otevřenými očima mohl myslet.« (Westcott psal arcibiskupovi z Canterbury o starozákonním kriticismu, 4. března 1890). (Westcottova nevíra v Bibli)

1893 - »Občas velmi vážně vyznával, že ho velmi přitahuje pivo...« (Westcott, sv. 2, str. 178). (Pivní podpora k práci na revizi textů)

- »Pro svoji horlivost ve věci čistého piva se zapojil do korespondence, která byla otištěna v novinách v druhé polovině roku 1893. Jeho obraz spolu s jeho následujícími slovy byl použit jako reklamní obdiv k pivovaru, kde se vaří čisté pivo.«

»Mám takovou představu, že by měl existovat dům, kde by se prodávalo jedině dobré pivo... Mám na mysli čisté pivo..., které by bylo nevinným a prospěšným nápojem... Náhražky za slad... nejsou tím, co nakupující požaduje ani co očekává.« (Westcottův dopis napsaný pivovarnické společnosti jako stížnost na podřadné pivo). (Westcott, sv. 2, str. 218-219, 177). (Pivní "starosti" revizionistů Bible)

1896 - »Prohibicionisté znovu ukazují, že nejsou vhodní do státnických funkcí.« (Westcott, sv. 2, str. 238). (Obliba alkoholu u Westcotta)

1899 - »Ale od doby, kdy jsem byl na Cambridge, jsem přečetl spisy mnoha lidí, kteří se nazývají mystiky, a měl jsem z toho mnoho užitku.« (Westcott, sv. 2, str. 309). (Westcottova obhajoba mysticismu)" (G. A. Riplinger: *New Age Bible Versions, USA, Ohio, 1994, str.617-626*)

»Knihou, která mě však nanejvýš zaujala, je Darwin. Ať si o ní myslí kdo chce co chce, je to kniha, u které jsem hrdý na to, že jsem jejím současníkem... Mám silný dojem, že ta teorie je nevyvratitelná. Pokud je to tak, pak otevírá novou epochu. Dopis Johnu Ellertonovi z 3. dubna 1860.« (Život Horta, sv. 1, str. 416). (Hortův přístup k víře o stvoření)"

Z těchto výňatků z dopisů a životopisů revizionistů Nového Zákona, Westcotta a Horta lze pochopit hlavně tu skutečnost, že místo skutečné úcty k Bibli a k *Textu Receptu* zde bylo po-hrdání reformaty a reformačními zásadami, jako například autorita Písem, doslovná inspirace Bible apod. Dále lze pochopit tu skutečnost, že oba revizionisté doslova milovali všechno, co bylo tehdy spojeno s okultismem, spiritismem, nevěreckostí, filosofií, mysticismem a s kul-tem uctívání Panny Marie.

Lze také jasně vysledovat, jak tyto všechny pohansko-okultní proudy a myšlenky ovlivňo-valy oba revizionisty právě tím směrem, jakým si katolická církev přála.

25.4 Westcott-Hortův padělek - dnes výchozí bod víry

Pokládali jsme proto za nutné na pravé zákulisí vzniku současné řecké verze Nového Zá-kona poukázat podrobně.

Westcott-Hortův text se pak vlivem neúnavného úsilí jezuitů dostal do celého světa. Jejich úsilím byl také už přeložen do všech jazyků a v současné době i do jazyků různých exotických zemí.

Z tohoto revidovaného řeckého textu vycházejí i různé ekumenické, nadnárodní a interde-nominační překlady. Více se přibližují katolické Vulgátě než původnímu řeckému *Textu Re-ceptu*.

A tak čeho nemohli jezuité dosáhnout v Anglii násilím, se jim podařilo dostat lstí, intrika-mi a zákulisní diplomací. Dokonale infiltrovali revizní komisi Starého i Nového Zákona. Je-zuitský řád opět slavil jedno z svých velikých vítězství.

Vlivem tohoto podvodu anglikánská církev nakonec splynula s katolicismem, i když si to nepřipouští a nechce přiznat. Dnes můžeme například sledovat veliké přátelství mezi tajným mužem Říma, Tony Blairem a královnou Alžbětou stejně tak jako papežem a jí samotnou. Můžeme sledovat přátelské dialogy mezi jezuitskou teroristickou stranou Sinn Fein v čele s Gerry Adamsem a Tony Bairem a nebo veliké přátelství mezi papežem a jeho biskupy s ang-likánskými biskupy.

Co také dnes slyšíme z rádia?

“Pravděpodobně se v Británii schyluje k nové aféře. Podle tradičního výnosu Jindřicha VIII. smí být předseda vlády pouze anglikánského vyznání. Tony Blair je však s největší pravděpodobností na cestě konverze ke katolictví. Doposud navštěvoval katolické bohoslužby s manželkou a svými dětmi, které vychovává v katolické víře. Ale v poslední době byl také několikrát spatřen na katolické mši už bez doprovodu své rodiny. Je také veřejně známo, že se o katolických bohoslužbách vyjadřuje s neskryvanými sympatiemi.” (Rozhlasová stanice BBC: Volá Londýn, 8.3.1998, 15.45 hod.)

A ohledně propojení své vlády s římskokatolickým projektem “Evropská Unie” neváhá předseda vlády Blair prohlásit: *“Členové vlády musí vědět, že celé show řídím já a nikdo jiný ...” (Lidové noviny, 28.4.1998, str.9).*

Prostřednictvím Westcott-Hortovy verze se pak postupně otupilo ostří evropského a ame-rického protestantství a dnes postupně splývá s katolicismem do stále větší jednoty a “poro-zumění”. To je další celosvětové vítězství jezuitů!

Kapitola 26

Jezuité a Abraham Lincoln

26.1 *Pravda nepohřbena - svědek existuje*

Pokud se budete zajímat, jak to bylo se smrtí Abrahama Lincolna, prezidenta Spojených států amerických v letech 1861 - 1865, pak se jen maximálně dozvíte, že byl úkladně zavražděn. Můžete listovat historickými knihami, kronikami, dějepisy, brožurami i současnými knihami a novinami jak dlouho chcete, a přesto se pravdu nedozvíte. Jezuitský řád si je velmi dobře vědom své práce, kterou zde vykonal. Proto se dnes intenzivně snaží vymazat tuto tragédii ze všech novodobých dokumentárních knih, filmů, přednášek a článků.

Dali jsme si tu práci a prošli jsme více jak 100 různých titulů současných, moderních historických knih, obrazových atlasů dějin lidstva, obrazových kronik, dále různých vydání o dějinách Ameriky apod. Nikde není ani zmínka o atentátu, který od samého počátku až do konce organizovali jezuité.

Přesto však existuje kniha, která velmi podrobně a pravdivě líčí okolnosti Lincolnovy smrti a kterou se jezuitům nepodařilo zlikvidovat. Je to kniha *Padesát let v »církví« římské* od Charlese Chiniquyho. Pastor Chiniquy ve své autobiografii popisuje životní příběh, který prožil v římskokatolické církvi jako kněz. Měl to historické štěstí, že osobně Abrahama Lincolna nejen znal. Ale také měl to štěstí, že věděl už dlouho dopředu o atentátu, který na Lincoln chystala papežská stolice, k čemuž měl i mnoho důkazů.

Proto také prezidenta USA mnohokrát při osobních rozhovorech varoval a jasně již předem ukazoval, že atentát na něj připravují neúnavní vrahové ve službách Vatikánu.

Chiniquy měl s Lincolnem více osobních rozhovorů. A nejen to, ale sám Abraham Lincoln jej k různým diplomatickým jednáním nebo cestám po Státech zval. Dalo by se říci, že mezi těmito lidmi byl přátelský vztah. Po uskutečněním atentátu pak jasně Chiniquy dokázal, kdo je vrahem, která instituce vraždu naplánovala, financovala a nakonec i provedla.

Podívejme se tedy na jeho osobní vyprávění. Buďme prosím trpěliví k jeho způsobu vyjadřování věřícího člověka, které se v knize neustále obráží. Nic to však nemění na skutečnosti, že fakta, která jsou pro nás důležitá, jsou v jeho popisu událostí skutečným autentickým pokladem.

Jsou zde nejen přímá slova kněze Chiniquyho, ale i přímá, autentická slova Abrahama Lincolna. Jsou zapsána s takovou přesností, jako kdybychom Lincoln poslouchali z magnetofonu. Nikde jinde se s těmito slovy prezidenta USA také neseznámíte. Je z nich naprosto zřejmé, že Lincoln dobře věděl, oč běží a že bez diplomatického politického obalu celou situaci mnohokrát jasně definoval.

Děj naší ukázky navazuje na předchozí vyprávění o působení římskokatolického systému v Evropě a v USA, dále navazuje na popis postoje Říma k otroctví v USA, na popis o podstatě, taktikách a cílech jezuitského řádu a na jeho působení v USA.

„Řím okamžitě pochopil, že samotná existence Spojených států je nebezpečím, které ohrožuje jeho život. Od samého počátku proradně zaséval zárodky rozdělení a nenávisti mezi dvě velké části této země. Podařilo se mu oddělit Jih od Severu pomocí ožehavé otázky otroctví. Toto rozdělení bylo jeho jedinečnou příležitostí, aby jedna část potřela druhou a aby Řím ovládl krvavé ruiny celého území. Doufal, že nadešla hodina jeho mocného vítězství nad tímto kontinentem.

Řím přikázal francouzskému císaři, aby byl v Mexiku připraven podpořit Jih. Vyzval všechny katolíky, aby se zařadili pod prapory otroctví tím, že vstoupí do Demokratické strany. Jenom jeden biskup se rozhodl, že neposlechne.

Kromě toho všeho bylo vydáno nařízení za každou cenu překazit zvolení Lincolna. Demo-

kratický tisk, který byl téměř úplně pod katolickou kontrolou a který byl také věrným nástrojem jezuitů, zaplavil zemi nejstrašlivějším odsuzováním. Lincoln. Nazývali ho opicí, stupidní bestií, nejnebezpečnějším šilencem, krvežíznivým netvorem, nemilosrdným tyranem atd. atd. Řím doslova vyplnil anglický slovník, aby našel nejpráhodnější výrazy, které by národ naplnily pohrdáním a nenávistí vůči Lincolnovi a strachem z něho. Božím řízením však byl poctivý Abraham Lincoln 4. března 1861 vyhlášen za prezidenta Spojených států.

26.2 První návštěva

Na konci srpna jsem se od jednoho římskokatolického kněze, kterého jsem z milosti Boží přesvědčil o bludech papežství, dozvěděl, že se mezi nimi chystá atentát na prezidenta. Pokládal jsem za svou povinnost jít za Lincolnem a říci mu, co vím. Přijal mě velmi srdečně a vlídně.

»Jsem nesmírně rád, že se s vámi opět setkávám,« řekl. »Vidíte, vaši přátelé, jezuité, mě ještě nezabili. Ale určitě by to udělali, když jsem procházel jejich nejvěrnějším městem, Baltimorem, kdybych tam nebyl inkognito několik hodin předtím, než mě očekávali. Máme důkaz, že skupinu, která byla vybrána a zorganizována proto, aby mě zavraždila, vedl zuřivý katolík jménem Byrne. Byla složena téměř výhradně z katolíků. A co víc, mezi nimi byli i dva přestrojení kněží, aby je vedli a povzbuzovali.

Je mi líto, že mám dnes na vás tak málo času. Nenechám vás však odejít, aniž bych vám řekl, že před několika dny jsem viděl pana Morse, vzdělaného vynálezce elektrické telegrafie. Řekl mi, že při své nedávné návštěvě Říma zjistil, že existují důkazy o nejstrašlivějším spiknutí proti této zemi a všem jejím institucím. Je zřejmé, že za tu hroznou občanskou válku, která, jak se zdá, pokryje celou zemi krví a ruinami, vděčíme do značné míry papežovým intrikám a jeho vyslancům. Je mi líto, že profesor Morse musel Řím opustit ještě předtím, než se dozvěděl více o těchto tajných plánech jezuitů proti svobodám a samotné existenci této země. Ale víte, že chci, abyste přijal jeho místo a pokračoval v tomto pátrání? Mám v úmyslu jmenovat vás svým velvyslancem ve Francii, kde budete jako jeden z tajemníků. V této čestné funkci budete jezdit z Paříže do Říma, kde budete moci hledat pomocí údajů od pana Morse příležitost znovu navázat přetržená vlákna jeho pátrání. Chce to 'Řeka, aby bojoval s Řekem'. Protože jste byl 25 let katolickým knězem, neznám ve Spojených státech nikoho tak dobře obeznámeného s triky jezuitů, jako jste vy, a také nikoho, na koho bych se mohl více spolehnout. Co si o tom myslíte?«

»Můj drahý prezidente,« odpověděl jsem, »jsem ohromen vaší laskavostí. Jistě by mi nebylo nic příjemnějšího, než splnit vaše přání. Čest, kterou mě chcete poctit, převažuje mé schopnosti, ale svědomí mi říká, že se nemohu vzdát kázání evangelia svým ubohým francouzsko-kanadským spoluobčanům. Cítím, že jsem služebník, vyslanec toho, kdo stojí dokonce ještě výš než dobrý a veliký prezident Spojených států. Apeluji na vaše vlastní křesťanské a čestné cítění, abyste rozhodl, jestli mám opustit jedno pro druhé.«

Prezident zvažněl a odpověděl: »Máte pravdu! Pod nebem není nic tak důležité jako být velvyslancem Krista.« ... Dohodli jsme se, že se sejdeme zase zítra v deset hodin.

26.3 Pokračování první návštěvy

Druhého dne v určenou hodinu mi můj vznešený přítel řekl: »Včera jsem vám nemohl věnovat více než deset minut, ale dnes vám věnuji dvacet minut. Chci znát vaše názory na to, co je mi nesmírnou záhadou, a vy jste jediný, s kým chci o tomto tématu mluvit. Mnoho demokratických novin, do kterých evidentně píší katolíci, publikuje, že jsem se narodil jako katolík a že mě pokřtily kněz. Nazývají mě odpadlíkem, zrádcem a na mou hlavu sypou hory urážek. Nejprve jsem se tomu smál, protože to je lež. Díky Bohu jsem nikdy katolíkem nebyl. Žádný řím-

ský kněz mi nikdy nevložil ruku na hlavu. Ale pokud tuto lež tak vytrvale opakují, musí to mít nějaký význam. Řekněte mi prosím, co si myslíte.»

»Můj drahý prezidente,« odpověděl jsem, »právě kvůli této podivné věci jsem včera přišel. Když jsem to četl poprvé, plakal jsem jako dítě. To je totiž váš rozsudek smrti. Ze rtů jednoho kněze, který se odvrátil od katolicismu vím, že si tuto lež vymysleli proto, aby vzbudili fanatismus mezi římskokatolickými vrahy, které, jak doufají, dříve nebo později naleznou, aby vás zabili. Přejí si nesmazatelně spojit vaši tvář s potupným znamením odpadlictví. V římskokatolické církvi je odpadlík vyvrhelem, který nemá místo ve společnosti a nemá právo žít.

Přinesl jsem vám teologii jednoho z nejvzdělanějších a nejschvalovanějších jezuitů své doby, Busembauma. Ten spolu s dalšími říká, že člověk, který vás zabije, vykoná dobré a svaté dílo. A to ještě není všechno. Tady je kopie dekretu papeže Řehoře VII., kde se prohlašuje, že zabít odpadlíka, za kterého jste prohlašován, není vraždou, ba dokonce je to dobrý křesťanský skutek. Tento dekret je součástí kanonického zákona, který musí studovat každý kněz a kterým se musí řídit každý dobrý katolík.

Můj drahý prezidente! Musím opakovat to, co jsem řekl v Urbaně v roce 1856: 'Mám strach, že padnete za oběť jezuitskému úkladnému vrahovi, pokud nebudete věnovat více pozornosti vlastní ochraně. Vzpomeňte si, že Coligni byl o Bartolomějské noci brutálně zavražděn právě proto, že byl kacíř, jako vy. Jindřich IV. byl 14. května 1610 proboden jezuitským vrahem Revailacem proto, že svému lidu udělil svobodu svědomí. Williama Taciturna zastřelil jiný jezuitský kněz jménem Girard za to, že prolomil jeho papeže.' Římskokatolická církev je naprosto stejná. Dnes věří a učí stejně jako tehdy, že má právo a povinnost potrestat smrtí každého kacíře, který překáží jejím plánům.

Jestliže katolická hierarchie Spojených států stojí na straně vzbouřenců, je to nevyvratitelný důkaz toho, že Řím chce tuto republiku zničit. Vy, známý svými osobními vlastnostmi, svou oblíbeností, láskou ke svobodě a svým postavením, představujete tu největší překážku pro jejich d'ábelské plány. Soustřeďuje se na vás jejich nenávist. Tuhne mi krev v žilách, když pomyslím na den, kdy Řím ke svým ostatním zločinům přidá vraždu Abrahama Lincolna.»

Když jsem prezidentovi tyto věci říkal, byl jsem nesmírně pohnutý. Měl jsem přiškrcený hlas a jen stěží jsem zadržoval slzy. Prezident byl však naprosto klidný. Když jsem skončil, vzal si ode mne spis o Busenbaumovi, přečetl si řádky, které jsem červeně podtrhl, a já jsem mu je pomáhal přeložit do angličtiny. Potom mi knihu vrátil a řekl:

»Budu vám opakovat to, co jsem řekl v Urbaně: 'Člověk se nesmí starat o to, kde a kdy zemře, pokud umírá se ctí a při plnění povinností.' Ale dnes mohu navíc dodat, že mám tušení, že mne k sobě Bůh povolá rukou vraha. Ať se stane Jeho vůle, ne moje. Potom se podíval na hodinky a řekl: »Je mi líto. Už téměř uplynulo 20 minut, které jsem si vyhradil pro náš rozhovor. Budu vám navždycky vděčný za varovná slova, kterými jste mě upozornil na nebezpečí ohrožující můj život ze strany Říma. Víím, že to není vymyšlené. Kdybych bojoval proti protestantskému jihu jako národu, nehrozilo by žádné nebezpečí. Národy, které čtou Bibli, statečně bojují na bojištích, ale nevráždí své nepřátele. Papež a jezuité se svou pekelnou inkvizicí jsou jedinými organizovanými mocnostmi světa, které mají přístup k dýce vraha, aby mohli zavraždit ty, které nemohou přesvědčit svými argumenty nebo se nemohou s nimi potýkat mečem.

Naneštěstí každého dne stále víc a víc cítím, že nebojuji jenom proti Američanům na Jihu, ale že bojuji více proti římskému papeži, jeho podlým jezuitům a jejich zaslepeným a krvežíznivým otrokům. Pokud budou mít naději, že dobydou Sever, ušetří mne. Ale toho dne, kdy jejich armády rozdrtíme, zmocníme se jejich měst a přinutíme je ke kapitulaci, udělají jezuité, kteří jsou předními vládci Jihu, podle mého názoru to, co dělali téměř pravidelně v minulosti. Dýka nebo pistole vykoná to, co nemohly dosáhnout silné ruce válečníků.

Zdá se mi, že tato občanská válka není ničím jiným než politickou aférou pro ty, kteří to chápou jako já. Válka je tajným pramenem tohoto strašlivého dramatu. Je to však spíše ná-

boženská než občanská válka. Řím chce Severu vládnout a pokořit ho tak, jako ovládl a pokořil Jih. Hned od jeho objevení. Mezi jižanskými vůdci je jen velmi málo těch, kteří nejsou více či méně pod vlivem jezuitů, kteří k nim pronikají prostřednictvím manželek, rodinných příbuzných a přátel. Několik členů rodiny Jeffa Davise patří k římskokatolické církvi. Dokonce i protestantští kazatelé jsou pod vlivem jezuitů, aniž by to tušili. Aby si Řím udržel na Severu takovou nadvládu, jakou má na Jihu, dělá zde to, co udělal v Mexiku a ve všech jihoamerických republikách: Občanskou válkou ochromuje paže bojovníků za svobodu. Rozděluje náš národ proto, aby ho oslabil, podmanil a ovládl.

V našich armádách máme určitě statečné a spolehlivé katolíky. Ale ve srovnání s římskokatolickými zrádci, před kterými se musíme dnem i nocí chránit, tvoří nepatrnou menšinu. Faktem je, že obrovská většina římskokatolických biskupů, kněží a laiků jsou vzbouřenci svým srdcem, když jimi nemohou být ve skutečnosti. S velmi malými výjimkami veřejně obhajují otroctví. Nyní rozumím, proč francouzští patrioti, kteří rozhodli, že nad jejich velikou a nádhernou zemí budou vlát barvy svobody, byli nuceni oběsit nebo zastřelit téměř všechny kněze a mnichy jako nesmiřitelné nepřátele svobody. Jejich vyhubení ve Francii bylo jednou z těch strašlivých nutností, které se nemohla vyhnout žádná lidská moudrost. Teď mi to připadá jako nařízení z nebe k záchraně Francie. Kéž Bůh zabrání, aby tutéž strašlivou nutnost nikdy nepocítily Spojené státy!

Ale je zcela zaručené, že kdyby mohli Američané poznat to, co vím já o nelítostné nenávisti římských kněží proti našim institucím, našim školám, našim nejsvětějším právům a našim tak draze vykoupeným svobodám, hned zítra by je vyhnali nebo by je zastřelili jako zrádce. Vy jste však jediný člověk, kterému odhaluji tato smutná tajemství, protože vím, že jste je znal dříve než já. Dějiny těchto posledních tisíce let nám vyprávějí o tom, že všude, kde římská církev není dýkou probodávající nitro svobodného národa, tam je kamenem na jeho krku, aby ho ochromoval a bránil mu v pokroku ve sféře kultury, vědy, vzdělanosti, štěstí a svobody. Ale zapomněl jsem, že mých dvacet minut je už dávno pryč.

Přijměte prosím mé srdečné díky za nové světlo, které jste mi vnesl ohledně nebezpečí vyplývajících z mého postavení, a přijďte zase. Vždy vás rád znovu uvidím.«

26.4 Druhá a třetí návštěva

K mé druhé návštěvě Abrahama Lincolna došlo na počátku června 1862. Našel jsem ho však natolik zaneprázdněného, že jsem mu stačil pouze podat ruku. Potřetí a zároveň naposledy jsem šel složit poklonu prezidentovi odsouzenému k záhubě ráno dne 8. června 1864, kdy byl obléhán lidmi, kteří ho chtěli vidět. Po laskavém a vřelém stisku ruky řekl:

»Velice mě těší, že vás znovu vidím. Ale dnes je zcela nemožné, abych vám řekl víc než je toto: Zítra odpoledne přijmu delegaci zástupců všech loajálních států, vyslaných, aby oficiálně oznámili přání země, že bych měl zůstat prezidentem ještě čtyři roky. Zvu vás, abyste byl spolu s nimi přítomen na tomto zajímavém setkání. Uvidíte některé z nejpřednějších mužů naší republiky a rád vás těmito mužům představím. Vy nebudete vystupovat jako delegát národa, ale jenom jako host prezidenta a aby nedošlo k nějakým problémům, dám vám tuto kartu se svolením ke vstupu. Neodjíždějte z Washingtonu, dokud vás znovu neuvidím. Mám nějaké důležité záležitosti, o kterých bych vás rád uvědomil.«

Příštího dne jsem měl tu přednost, že se mi dostalo té nejvyšší pocty v mém životě. Tento dobrý prezident si přál, abych stál po jeho pravici, až bude přijímat delegaci, a abych slyšel projev guvernéra Dennisona, prezidenta shromáždění, na který odpověděl s obdivuhodnou jednoduchostí a výmluvností a na závěr použil jednu ze svých nejvtipnějších anekdot: »Toto shromáždění mi připomíná příběh o starém holandském farmáři, který moudře připomínal svému společníkovi: 'To nebyl právě nejlepší nápad přepřahovat vola, když jede fůra z kopce.' «

Dalšího dne mne vzal s sebou na návštěvu 30 000 raněných vojáků sesbíraných na bojištích ze sedmidenní bitvy u Wilderness a třicetidenní bitvy u Richmondu, kde Grant právě ustupoval povstání. Na cestě z jedné nemocnice do druhé se mluvilo jen málo, protože povoz nadělal příliš velký hluk. Kromě toho má duše byla předěšená, hrůzy bratrovražedné války mi braly hlas. Zdálo se, že jedinou myšlenkou, která zaměstnává mysl prezidenta, byla role, kterou hraje Řím v tomto strašlivém boji. Mnohokrát opakoval:

»Tato válka by se nikdy nemohla uskutečnit bez zákazonosného vlivu jezuitů. Papežství vděčíme za to, že teď vidíme, jak naše země rudne krví svých nejšlechtetnějších synů. Ačkoliv mezi Jihem a Severem byly veliké názorového rozdíly na otázku otroctví, ani Jeff Davis ani nikdo jiný z vůdců Konfederace by se nikdy Sever neodvážil napadnout, kdyby se nespolehali na sliby jezuitů, že jsou jim totiž k dispozici, pod pláštikem demokracie, peníze a vojska katolíků a dokonce i vojska Francie, pokud na nás zaútočí. Lituji kněze, biskupy a římské mnichy ve Spojených státech, až si národ uvědomí, že právě oni jsou v této válce do značné míry zodpovědní za slzy a prolitou krev. Já skrývám to, co vím, protože kdyby se lidé dozvěděli celou pravdu, změnila by se tato válka na válku náboženskou a okamžitě by získala desetkrát divočejší a krvavější podobu. Stala by se nemilosrdnou válkou, jakými jsou všechny náboženské války. Stala by se z obou stran válkou vyhlazovací.

Kdyby mohli protestanté ze Severu i z Jihu slyšet, co mi říkal profesor Morse o spiknutí, které se na zničení této republiky chystá v samotném Římě, určitě by se spojili, aby vyhladili kněze a jezuitu. Určitě by se na ně vrhli, kdyby se dozvěděli, že kněží, mniši a jeptišky, kteří denně přistávají u našich břehů pod záminkou, že chtějí kázat své náboženství, vyučovat ve školách a pečovat o nemocné v nemocnicích, nejsou ničím jiným než papežovými vyslanci a vyslanci Napoleona a dalších evropských krutovládů a že mají podkopávat naše instituce, odcizovat srdce našeho lidu od Ústavy a našich zákonů, ničit naše školy a připravit zde vládu anarchie tak, jak to už udělali v Irsku, Mexiku, Španělsku a všude tam, kde žijí nějácí lidé, kteří chtějí být svobodní.«

26.5 Papežův dopis proti Lincolnovi

Zatímco prezident takto mluvil, došli jsme ke dveřím jeho sídla. Vybidl mě, abych s ním šel do jeho pracovny, a řekl: »I když mám spoustu práce, mnoho důležitých věcí o jezuitských spiknutích se mohu dozvědět jedině od vás. Četl jste papežův dopis Jeffu Davisovi? Co si o něm myslíte?«

»Můj drahý prezidente,« odpověděl jsem, »právě tento dopis mě k vám opět přivedl. Tento dopis je jedovatým šípem, který vrhá papež osobně na vás. Je to rozkaz k vaší popravě. Nad tímto dopisem mohl každý katolík pochopit, že jeho církev jako celek je proti této svobodné republice. Ale značné množství svobodmilovných irských, německý a francouzských katolíků, kteří se řídí spíše instinkty své ušlechtilé přirozenosti než ponižujícími zásadami své církve, se přidávají pod prapor svobody a budou bojovat jako hrdinové. Snahou jezuitů je vytrhnout tyto lidi z řad Severních armád a přinutit je, aby napomáhali vzpouře.

Z Říma byly biskupům adresovány tajné naléhavé dopisy, které jim přikazují oslabovat vaše vojska tím, že vám budou odvádět tyto lidi. Biskupové odmítli, protože by se tím odhalili jako zrádci a byli by zastřeleni. Ale radili papežovi, aby pomocí dopisu, který by pak všude předčítali, okamžitě uznal legitimitu Jižanské republiky a aby vzal Jeffa Davise pod svou nejvyšší ochranu.

V tom dopise je každý římský katolík seznámen s tím, že jste krvežíznivý tyran bojující proti vládě, která je spolehlivá a kterou svatý římský papež uznává za legitimní. Papež tímto dopisem svým zaslepeným otrokům říká, že se pokračováním v takovém krveprolévání provinujete proti Bohu nebe a země.

Podle tohoto dopisu Jeffu Davisovi nejste pouze odpadlík, jak jste byl označen už dříve,

kterého má podle kanonických zákonů Říma právo každý zabít, ale jste mnohem odpornější, zločinější a krutější než zloděj koní, známý bandita a bezuzdný lupič, zloděj a vrah.

A, můj drahý prezidente, to není z mé strany jenom výplod fantazie. To je jednoznačné vysvětlení, které mi podalo velké množství římských knězů, se kterými jsem měl příležitost mluvit na toto téma. Ve jménu Boha a ve jménu naší drahé země, která tolik potřebuje vaše služby, vás naléhavě prosím, abyste věnoval více pozornosti ochraně svého drahocenného života a přestal ho vystavovat nebezpečí, jako to děláte až doposud.»

Prezident s napjatou pozorností vyslechl má slova a odpověděl: »Potvrzujete mé názory na papežův dopis. Profesor Morse je stejného názoru. Je to skutečně ten nejpodlejší čin, ke kterému může za současných okolností dojít. Máte naprostou pravdu, když říkáte, že má za cíl odvést římské katolíky, kteří se připojili k našim vojskům. Po vydání tohoto dopisu jich už hodně opustilo svoje prapory a projeví se jako zrádci. ... Máte pravdu, že tento dopis od papeže naprosto změnil podstatu a průběh války. Před jeho čtením mohli katolíci vědět, že bojují proti Jeffu Davisovi a jeho jižanské konfederaci. Ale teď musí věřit, že bojují proti Kristu a jeho náměstkovi ... denně dostávám důkazy o tom, jak se stonásobně zintenzivňuje jejich pobouření, nenávist, zloba proti mně. Téměř každý den jsou odhalovány nové plány na atentát a je to vždy za takových okolností, že mi to silně připomíná masakr Bartolomějské noci a prachové spiknutí. Vyšetřování ukazuje, že tyto plány pocházejí od stejných mistrů v tomto vražedném umění, totiž od jezuitů.

New Yorské vzpoury byly od začátku až do konce evidentně záležitostí Říma. Máme v ruce důkazy, že se jednalo o dílo biskupa Hughese a jeho emisarů. Není žádných pochyb, že se jednalo o krvavé pokusy Říma zlikvidovat New York, když si uvědomíme, jak jednoduchým způsobem byly zastaveny. Napsal jsem totiž biskupovi Hughesovi a sdělil jsem mu, že celá země ho povede k zodpovědnosti, pokud s tím ihned nepřestane. On si potom shromáždil vzbouřence okolo svého paláce, nazval je svými milými přáteli a vyzval je, aby se pokojně rozešli domů. Tím všechno skončilo! Podobně i starodávný Jupiter utišil bouři pouhým kývnutím hlavy.

Od začátku naší občanské války existuje nejen tajné, ale veřejné spojenectví mezi římským papežem a Jeffem Davisem. Papež a jeho jezuité Jeffu Davisovi radili, podporovali ho a orientovali ho na získání půdy, a to už od prvního výstřelu ve Fort Sumter od rozzuřeného katolíka Beauregarda. Pomáhají mu na moři tím, že řídí a podporují fanatického katolického piráta Semmese.

Když jsem hovořil s biskupem Hughesem, řekl jsem mu, že každý cizinec, který přísahal věrnost naší vládě tím, že se stal občanem Spojených států jako i on sám, může být zastřelen nebo oběšen jako zrádce a špion. Když jsem římskému biskupovi nasadil tuto mouchu do hlavy, požádal jsem ho, aby odešel a vyřídil tato má slova papežovi. Doufal jsem, že jim poradí, aby ve svém vlastním zájmu zůstali věrni svým spojencům a pomohli nám ve zbývající části války. Dopadlo to úplně jinak. Papež odložil masku a projevil se jako veřejný bandita a ochránce vzpoury, který vzal Jeffa Davise za ruku a drze uznal jižanské státy jako legitimní vlády. Nyní mám v ruce důkaz, že to byl právě tento biskup Hughes, kterého jsem poslal do Říma, aby přiměl papeže k tomu, aby katolíky na Severu alespoň vyzval, aby zůstali věrni své přísaze věrnosti Spojeným státům. Veřejně jsem mu poděkoval pod dojmem, že jednal čestně - podle slibu, který mi dal, ale zatím to byl právě on, kdo papežovi poradil, aby uznal legitimnost Jižanské republiky a na misce vah vložil celou tíhu své papežské tiary proti nám, ve prospěch našich nepřátel! Takhle proradní jsou ti jezuité!

Dnešní Spojené státy nahlodávají dva škůdci: římská a mormonská kněžská. Obojí se snaží vytvořit národ ze servilních, nevzdělaných a fanatických otroků, kteří nebudou uznávat žádnou jinou autoritu kromě svého nejvyššího pontifa. Obojí mají za cíl likvidaci našich škol a chtějí povstat na našich troskách. Obojí se skrývají pod našimi velkolepými a svatými zásadami svobody svědomí, aby právě tuto svobodu svědomí zničili a svázali svět svým tíživým a

ponižujícím jhem.

Obojí, mormonští a jezuitští kněží, jsou stejně nekompromisními nepřáteli naší Ústavy a našich zákonů, ale mnohem nebezpečnější z těch dvou je jezuita - římský kněz, protože ten umí lépe zastřít svou nenávist pod maskou přátelství a veřejného dobra. Je lépe vycvičen páchat ty nejkrutější a nejděbelnější činy ke slávě Boží.

Až donedávna jsem byl nakloněn neomezené svobodě svědomí, jak ji zaručuje naše Ústava, pro římské katolíky. Ale teď se mi zdá, že dříve nebo později bude národ nucen k této klauzuli připojit omezení týkající se papeženců. Cožpak to není bláznovství dávat absolutní svobodu svědomí skupině lidí, kteří veřejně přísahají, že nám podríznou krk hned, jakmile k tomu budou mít příležitost? Je správné dávat občanské výsady lidem, kteří jsou zapřísáhlými a veřejnými nepřáteli naší Ústavy, našich zákonů, našich svobod a našich životů?

V tom okamžiku, kdy si papežství osobuje právo na život a smrt občana Francie, Španělska, Německa, Anglie nebo Spojených států, osobuje si také moc, vládu nad Francií, Španělskem, Německem, Anglií a Spojenými státy. Naše Státy spáchaly sebevražedný čin, když dovolily papežství, aby položilo nohu na naše území a mělo přitom výsadu na občanství. Vláda nad životem a smrtí je svrchovaná vláda a na stejném území nemohou vládnout dvě svrchované mocnosti, aniž by došlo k anarchii, povstáním, krveprolévání a k občanským válkám bez konce. ...

Cožpak není absurdní dávat nějakému člověku věc, kterou se zapřísáhl nenávidět, proklínat a likvidovat? A cožpak není pravda, že římskokatolická církev nenávidí, proklíná a likviduje svobodu svědomí vždy, když k tomu má možnost? Jsem zastáncem svobody svědomí v jejím nejušlechtlejším, nejširším a nejvyšším smyslu. Ale nemohu dávat svobodu svědomí papežovi a jeho následovníkům, papežencům, dokud mi říkají, že jejich koncily, teologové a kanonické zákony je opravňují k tomu, že jim jejich svědomí přikazuje upálit mou ženu, uškrtit mé děti a podřezat mé hrdlo, jakmile k tomu najdou vhodnou příležitost. Zdá se mi, že tomu dnes lidé nerozumějí. Ale dříve nebo později zdravý rozum lidem objasní, že nelze udílet svobodu svědomí lidem, kteří přísahají poslušnost papežovi, který si osobuje právo odsoudit ke smrti každého, kdo se od jeho náboženství odlišuje. ... «

Po těchto závažných slovech dodal: »Můj milý otče Chiniquy ... Na můj život už bylo vykonáno tolik spiknutí, že je to skutečný zázrak, že se žádné nepodařilo. Když vezmeme v úvahu, většina z nich byla z rukou dovedných římskokatolických vrahů, které evidentně vychovávali jezuité. ... Jezuité jsou experti v těchto krveproléváních, takže i Jindřich IV. řekl, že je nemožné jim uniknout. Stal se jejich obětí, i když udělal všechno pro svou ochranu. ... Papežův dopis Jeffu Davisovi naostřil milión dýk, které mají probodnout mou hrud'. ...«

Byl jsem hluboce dojat. Nikdy jsem neslyšel tak dojemná slova, nikdy jsem neviděl lidskou tvář natolik vážnou, ... když říkal tyto věci. Slzel jsem a snažil se něco říci, ale nemohl jsem vyslovit ani jediné slovo. Věděl jsem, že přišla chvíle, abych odešel. ... Rychle se přibližovala hodina, kdy měl ve jménu svého národa padnout do rukou jezuitského vraha.

26.6 Zavraždění Lincolna

6. dubna 1865 pozval generál Grant prezidenta Lincolna, aby vstoupil do Richmondu, hlavního města povstaleckých států, které právě dobyl. Devátého byla poražená Leeova armáda donucena složit zbraně a prapory k nohám Lincolnových generálů. Desátého oslovil vítězný prezident obrovský zástup občanů Washingtonu a vyzval je, aby poděkovali Bohu a armádám za velkolepé vítězství posledních několika dnů a za blažený mír, který měl nastat po těchto pěti letech bojování.

Stál však na hoře Píson a ačkoliv se vroucně modlil, aby mohl překročit Jordán a vstoupit se svým lidem do zaslíbené země, po které tolikrát zavzdychal, nemělo mu být dopřáno, aby se toho dožil. Z nebe přišla odpověď: 'Nepřekročíš Jordán a nevstoupíš do zaslíbené země, která

je tam, tak blízko. Musíš zemřít pro svůj národ!

Když ho 14. dubna 1865 v deset hodin večer jezuitský vrah Booth zavraždil, opakovaly rty, srdce i duše tohoto nového Mojžíše vznešená slova: »Boží soudy jsou pravé a spravedlivé.«

Poslechněme si, co o této smutné události říká výmluvný historik Abbot:

»Uprostřed úspěchu, nemajícího sobě rovna, kdy všechny zvony země radostně vyzváněly, na nás dolehla nešťastná událost, která ohromila zemi úžasem a bází. V pátek večer, 14. dubna, navštívil prezident Lincoln Fordovo divadlo ve Washingtonu. Seděl tiše ve své lóži, sledoval představení, když vtom nějaký muž vstoupil do dveří chodby vedoucí k lóži a zavřel za sebou dveře. Přiblížil se k prezidentovi, vytáhl z kapsy malou pistoli a střelil ho zezadu do hlavy. Jakmile prezident v bezvědomí a smrtelně zraněn spadl a výkřik jeho ženy, která mu seděla po boku, pronikl k uším všech přítomných, vyskočil vrah z lóže z výšky devíti stop a jak spěchal přes scénu, bez kloubouku a mávaje dýkou, zvolal: 'Sic semper tyrannis!' a zmizel za kulisami. Nastal okamžik tichého zděšení. Pak následoval zmatek, který je zbytečné se pokoušet popisovat.

Umírající prezident byl přenesen do blízkého domu a uložen na lůžko. Tato místnost byla svědkem strašlivé chvíle! Ležel zde vůdce mocného národa, v bezvědomí, zbrcený krví, s mozkiem vyhrzlým z rány! Stáli tam Sumner, Farwell a Colfax a Stanton, naplnění hněvem a zděšením.

Chirurg, generál Barnes, s vážností vyšetřil ránu. Bylo ticho jako v hrobě, zdálo se, že na výsledku jeho zjištění závisí život nebo smrt národa. Generál Barnes smutně vzhlédl a řekl: »Rána je smrtelná!«

»Ne! Generále, ne! Ne!« vykřikl tajemník Stanton a skácel se do křesla, zakryl si obličej a plakal jako dítě. Senátor Sumner nežně držel hlavu mučedníka, který byl v bezvědomí.

Ačkoliv nebyl vůbec zvyklý nařikat, vzlykal tak, jako by mu mělo puknout jeho velké srdce. Ve své mučivé úzkosti padl na krví zmáčený polštář a jeho černé kadeře splynuly s vlasy umírající oběti, které již starostmi a prací zešedivěly a které krev zbarvila do karminova. Jaká scéna! Sumner, který přežil celé měsíce agónie, který sám byl pod jhem otroctví, nyní vzlykal a bledl úzkostí nad tělem svého přítele, kterého otroctví porazilo! Tato strašlivá vzpoura zalila celou zemi krví a nakonec vyvrcholila zločinem, který vyděsil všechny národy.

Vznešený Abraham, skutečný potomek otce věrných, čestný v každém směru, skromný jako dítě, se srdcem něžným jako žena, který nesnesl, aby se ubližovalo byt' i jeho nejzarytější nepřátelům, který se v hodině vítězství rmoutil nad tím, aby porážkou nebyly raněny ani city jeho protivníků, který »měl ke všem lásku a k nikomu nenávisť«, který byl nadán »zdravým rozumem«, nikdy nepřekonanou inteligencí a rozumovou schopností, která mu umožňovala pustit se do debat i s těmi největšími oponenty, který se jako státník vypracoval tak, že si získal vděčnost své země a obdiv světa, muž, který měl šarm a přívětivost, která k němu přitahovala všechna šlechtná srdce, ten nyní umírá na následky vraždy kulky!«

26.7 Lincolnovi vrazi

Ale kdo byl tím vrahem? Booth nebyl ničím jiným než nástrojem jezuitů. Jeho ruku nasměroval Řím, ovšem poté, co mu zkazil srdce a ztratil duši.

Poté, co jsem prolil slzy spolu s touto velikou zemí, která mě přijala za vlastního, padl jsem na kolena a prosil svého Boha, aby mi umožnil, abych mohl světu sdělit to, co vím, že je totiž tento strašlivý zločin dílem papežství. A po dvaceti letech nepřetržitého a velmi obtížného pátrání dnes beze strachu přicházím před americký lid, abych oznámil a dokázal, že prezidenta Abrahama Lincolna zavraždili římsí kněží a jezuité.

V knize soudních výpovědí o stíhání Lincolnova vraha, kterou vydal Ben Pitman, a ve dvou svazcích o procesu s Johnem Surrattem v roce 1867 máme legální a nezvratný důkaz, že spiknutí Lincolnových vrahů došlo v domě Mary Surrattové na adrese 561 H Street, Wa-

shington D.C. Přísežná svědectví ukazují, že to byla obyčejná schůzka washingtonských kněží. Co má světu odhalit přítomnost tolika kněží v tomto domě? Žádný rozumně uvažující člověk, který něco ví o římských knězech, nemůže pochybovat o tom, že byli rádci, poradci a samotnou duší tohoto pekelného spiknutí.

Tito kněží, kteří byli osobními přáteli a zpovědníky Bootha, Johna Surratta a paní a slečny Surrattové, by tam nemohli stále být, aniž by věděli, co se děje. Zejména, když víme, že každý z nich byl fanatickým vzbouřencem v srdci. Všichni tito kněží, kteří věděli, že jejich neomylný papež povolal svého milého syna Jeffa Davise a vzal pod svou ochranu Jižní konfederaci, byli přesvědčeni, že nejsvatější věcí, jakou může člověk udělat, je bojovat pro věc Jihu likvidací těch, kteří byli nepřáteli Jihu.

Přečtěte si v dějinách, jak byl najatými jezuitskými vrahy zavražděn admirál Coligny, Jindřich III., Jindřich IV. a William Taciturn. Porovnejte tyto vraždy se zavražděním Abrahama Lincolna a zjistíte, že jedna se podobá druhé jako dvě kapky vody. Pochopíte, že všechny vycházejí ze stejného zdroje, z Říma!

Vrahové, které si jezuité vybrali a vychovali, byli těmi nejzbožnějšími římskými katolíky, kteří žili ve společnosti kněží. Chodili často ke zpovědi a den před vraždou přijímali přijímání, pokud ne přímo v den vraždy. Uvidíte, že vrahové se pokládali za vyvolené Boží nástroje, které měly odstraněním tyрана zachránit národ, a že pevně věřily, že zabít nepřítele národa, svaté církve a neomylného papeže není hřích!

Booth, který musel snášet mučivé bolesti své zlomené nohy si napsal do svých denních záznamů přesně den před svou smrtí toto: »Nikdy nemohu činit pokání, i když jsme nenáviděli tak, že jsme zabíjeli. Naše země mu (Lincolnovi) vděčila za všechny své problémy a Bůh si ze mě prostě udělal nástroj na jeho potrestání.«

Kdo by to mohl předpokládat, že právě Jeff Davis plnil Boothovu mysl a srdce takovýmto náboženským a povýšeneckým fanatismem! Jistě to byl Jeff Davis, který slíbil peníze, aby vyzbrojil jejich nervy naději na zbohatnutí. Svědectví v tomto směru vypovídají o tom, že slíbil jeden milion dolarů.

Tento arcivzbouřenec mohl dát peníze, ale jedině jezuité dovedli vybrat vrahy, vycvičit je a ukázat jim korunu slávy v nebi, jestliže zabijí původce krveprolití, proslulého zrádce a odpadlíka, nepřítele papeže a církve - Lincolna. ...

14. dubna 1865 znali a rozhlašovali římskokatoličtí kněží ve svém římskokatolickém městě St. Joseph v Minnesotě zprávu o Lincolnově smrti již čtyři hodiny předtím, než k ní došlo. Nemohli ji však rozšiřovat, aniž by o ní věděli. A nemohli o ní vědět, aniž by patřili do skupiny spiklenců, kteří zavraždili prezidenta Lincolna.”

26.8 Konec Lincolnových vrahů

Jak ukazuje více historických knih, vrah John Wilkes Booth se napřed ukrýval v domě Lloydů. Pak utíkal směrem na jih. Jeho raněnou nohu po seskoku z divadelní lóže ošetřovali katoličtí přátelé, zvláště doktor Mudd a Garret, v jehož stodole ve Virginii byl pak obklíčen, stodola zapálena a v této hořící stodole nakonec i zastřelen. Tři z jeho společníků byli také chyceni, souzeni a společně s Mary Surrattovou oběšeni, protože v jejím penzionu jezuité atentát připravovali. Surratta však uprchl.

Chiniquy dále ukazuje, jak jezuité svého vraha dobře vycvičili, když byl schopen několik hodin před svou smrtí napsat: “Nemohu činit pokán. Bůh ze mne učinil nástroj svého trestu.”

Chiniquy na dalších stránkách popisuje, že během pátrání po vrahovi, který utekl, a také během soudního přelíčení docházelo k tomu, že americká vláda “zastírala náboženské pozadí tohoto strašlivého dramatu. Pečlivě se tomu vyhýbala i během soudního procesu”

“Zanedlouho po popravě vrahů jsem se inkognito vydal do Washingtonu, abych začal své pátrání. Nepřekvapilo mne, když jsem zjistil, že ani jediný z vládních úředníků se mnou ne-

chce mluvit, dokud mu neslibím, že nikdy nezveřejním jeho jméno. S hrůzou jsem zjistil, že Řím má ve Washingtonu téměř nejvyšší vliv. Nemohl jsem najít jediného státníka, který by se odvážil čelit tomuto zločinnému vlivu a odstranit ho.

Někteří vládní činitelé mi důvěrně sdělili: »Ani v nejmenším nepochybujeme, že v pozadí té obrovské nespravedlnosti jsou jezuité. Dokonce se někdy bojíme, že to vyjde před vojenským tribunálem tak jasně najevo, že už se to nepodaří ukryt před očima veřejnosti. ... «»

Dále Chiniquy píše další výsledky svého pátrání:

“ ... Podívejme se na důkladně propracovaný plán útěku, kteří připravili římsští kněží, aby zachránili životy vrahů a spiklenců. 14. dubna 1865 pomáhal John Surratt ve Washingtonu Boothovi spáchat atentát. Kněz Charles Boucher přísahá, že ho k němu poslal jenom několik dní po vraždě otec Lapierre z Montrealu. Tento kněz ukrýval Johna Surratta na své faře v Sant Liboire od konce dubna až do konce července. Potom ho tajně převezl zpět k otci Lapierreovi, který ho ukrýval v domě svého otce přímo ve stínu montrealského biskupského paláce. Lapierre prý Surratta často navštěvoval a od konce července do září ho nejméně dvakrát týdně navštěvoval otec Boucher.”

Po skončení tohoto úkrytu byl, jak píše dál Chiniquy, v doprovodu těchto duchovních doprovázen do Quebecu a pak 15. září 1865 přes oceán do Evropy. A dále se ptá: “Kdo je to otec Lapierre, který tak starostlivě a otcovsky pečoval o Surratta? Nikdo jiný než kanovník, biskup Bourget z Montrealu.” Cesta je tedy jasná. Z USA přes Kanadu do Evropy. Na všech cestách měl Surratta připravené přístřeší, teplo, oděv, ošetření a peněžní zázemí.

V Evropě se Surratta dostal do Vitry a pak vstoupil do papežových služeb 9. pluku zuávů pod falešným jménem Watson. Tam ho také vláda Spojených států našla. Byl nucen se vrátit do Washingtonu před soud a papež byl donucen svou ochranu tohoto katolíka ztáhnout.

“Při návratu do Spojených států mu jezuitský zpovědník šeptal do ucha: »Neboj se, nebudeš odsouzen! Je tam jedna vlivná, vysoce postavená římskokatolická dáma, dva nebo tři soudcové budou katolíci a ty budeš zachráněn.« Ti, kteří četli dva svazky o procesu s Johnem Surrattem, vědí, že nikdy nebylo proti žádnému vrahovi vzneseno více pádných důkazů o jeho vině.

Soudcům otcové zpovědníci řekli, že nejsvatější otec papež Řehoř VII. slavnostně a neomylně prohlásil, že »zavraždění kacíře není vraždou.« (Jure Canonico)

Když byli římskokatoličtí soudcové takto poučeni, jak by mohli odsoudit Johna Surratta, když zabil kacíře Lincolna? Soud se neshodnul, nebyl vynesena rozsudek. Vláda byla přinucena nechat vraha odejít bez potrestání.” (Charles Chiniquy: Fifty years in the Church of Rome; Zkrácené vydání, celkem 366 stran, Ed. J. T. C., CA, USA, 1985, originál vydán poprvé roku 1886 v Londýně, P.L.D., str. 291-317)

Kapitola 27

Druhá Říše a Fallouxův zákon - válka roku 1870**27.1 Boj o vyučování mládeže**

V předcházející kapitole jsme se zmínili o veliké toleranci, které se jezuité ve Francii těšili za Napoleona III., ačkoliv byli oficiálně zakázáni. V každém případě to nešlo jinak. Tento režim totiž za svou existenci vděčil - alespoň z větší části - římskokatolické církvi, jejíž podpora neselhala, pokud režim trval. To mělo však být pro Francii velmi drahé.

Čtenáři knihy *Progres du Pas-de-Calais* - (Postup kalajského míru) - publikace, za kterou se budoucí císař Vilém I. v letech 1843 a 1844 postavil několika články, tehdy nemohli stát podezírat ze shovívavosti k ultramontanismu. To dokazuje i následující citát:

“Duchovenstvo požaduje, v rámci svobody vyučování, právo vzdělávat mládež. Stát naopak také požaduje právo usměrňovat veřejné vzdělávání podle svých vlastních zájmů. K tomuto střetu dochází v důsledku protichůdných názorů, myšlenek a pocitů mezi vládou a církví. Obě strany chtějí působit na přicházející nové generace protichůdnými směry a pro svůj vlastní zisk. Nevěříme, jako jeden ze známých řečníků, že kvůli tomu, abychom zabránili tomuto odklonu, musí být zpřetrhány všechny svazky mezi duchovní a občanskou správou. Žel, francouzští ministři náboženství stojí všeobecně v opozici k demokratickým zájmům. Dovolit jezuitům stavět školy bez kontroly znamená, podpořit je, aby pak lidi vyučovali revoluční nenávisti a odporu ke svobodě.”

A dále: *“Duchovenstvo přestane být ultramontánní, jakmile jim někdo nařídí vzdělávat se moderním způsobem a vmísit se mezi lidi, kteří své vzdělání získávají ze stejných zdrojů jako obecná veřejnost.”*

Svou myšlenku autor objasňuje, když hovoří o způsobu výchovy německých kněží:

“Místo, aby byli už v dětství vyhnáni ze světa a v seminářích jim pak byla vštěpována nenávist ke společnosti, ve které musí žít, budou se učit nejprve být občany, než se stanou kněžími.” (Oeuvres de Napoleon III; Amyot et Plon, Paříž 1856, II., str. 31 a 33)

To nenadchlo politický klerikalismus pro budoucího panovníka, tehdy ještě “karbonáře” neboli člena tajného revolučního spolku v Itálii. Ale ctižádost usednout na trůnu ho brzy přivedla k větší povolnosti vůči Římu. Cožpak to nebyl samotný Řím, kdo mu pomohl vystoupit na první schůdek?

27.2 Rehabilitace jezuitů

“Když se 10. prosince 1848 stal Ludvík Napoleon Bonaparte prezidentem republiky, shromáždil okolo sebe několik ministrů. Jedním z nich byl M. de Falloux.

Kdo to byl, tento M. de Falloux? Nástroj jezuitů. ... 4. ledna 1849 zřizuje Falloux komisi, která má za úkol »připravit velkou legislativní reformu základního a středního školství.« V průběhu rozpravy se M. Cousin odvažuje podotknout, že se církev možná mylí, když svůj osud svazuje s jezuitou. Monsignore Dupanloup však naopak tovaryšstvo energicky brání. ... Je připraven zákon o školství, kterým si jezuité polepšují. V minulosti se stát i univerzita proti přílivu jezuitů bránily. Nyní však hovoří: Mýlili jsme se a bylo to nespravedlivé. Chtěli jsme, aby vláda své zákony použila proti jejich agentům z cizích vlád a prosíme je o odpuštění. Jsou to dobří občané, kteří byli pošpiněni a falešně odsouzeni. Co můžeme vykonat, abychom jim prokázali úctu a vážnost, která jim náleží? Čím je můžeme odškodnit a čím se jim můžeme zavděčit?

Vložte do jejich rukou vyučování mladých generací.

To je v podstatě cílem zákona z 15. března 1850. Tento zákon jmenuje nejvyšší radu pro veřejné vzdělávání, ve které převažuje duchovenstvo (první článek); podle něj se duchovní

stávají rektory škol (článek 44); dává náboženským spolkům právo vytvářet nezávislé školy, aniž by to musely vysvětlovat neautorizovaným kongregacím (jezuitům), (článek 17,2). V něm se říká, že jejich diplomem budou písmena poslušnosti (článek 49). M. Barthelemy Saint-Hilaire se marně pokouší ukázat, že cílem autorů tohoto projektu je dát duchovenstvu monopol a že tento zákon bude pro univerzitu osudný. ... Viktor Hugo vyzývá, ovšem také marně: »Tento zákon je monopol v rukou těch, kteří usilují o to, aby školství bylo řízeno ze sakristie a vláda ze zpovědnic.« ” (**Adolphe Michel: Les Jesuites, str. 66**)

Shromáždění však takové protesty národa ignoruje. Raději naslouchá jezuitovi M. de Montalembertovi, který tvrdí: “Jestliže okamžitě nezastavíme současný příval racionalismu a vědy, pohltí nás. Tento proud jde zastavit jedině pomocí církve.”

M. de Montalembert pro jistotu, aby byl řádně vysvětlen význam tohoto zákona, dodává: “Proti demoralizující a rozkladné armádě učitelů musíme postavit armádu duchovenstva.” Zákon byl přijat. Nikdy předtím nedosáhli jezuité ve francouzském školství většího vítězství.

M. de Montalembert to pyšně přiznává. “Bráním spravedlnost tím, že podporuji, jak jen je to možné, vládu Republiky, která vykonala tolik pro záchranu jezuitského řádu a pro zachování jednoty francouzského lidu. Obzvláště tato vláda slouží katolické církvi mnohem víc než všechny ostatní vlády, které se dostaly k moci v uplynulých dvou stoletích.” (**Adolphe Michel: Les Jesuites, str. 55, 66**)

27.3 Ludvík Napoleon, vítězství jezuitů

To všechno se stalo před více než sto lety. Ale i dnes je toto Francouzům důvěrně známé. Podívejme se však, jak “Republika”, která měla v čele knížete Ludvíka - Napoleona, jednala na mezinárodním poli.

Revoluce roku 1848 vyprovokovala kromě dalších ohlasů v Evropě i povstání Římanů proti papeži Piu IX., který byl i jejich časným panovníkem. Papež byl donucen uprchnout do Gaëty, byla vyhlášena Římská republika. Je to hanebný paradox, že právě Francouzská republika po dohodě s Rakusy a králem Neapole dosadila nechtěného panovníka zpět na trůn.

“Francouzské vojsko oblehlo Řím, 2. června 1849 jej dobylo a obnovilo papežskou moc. Za pomoci francouzské okupační divize, která Řím opustila až po prvních neúspěších ve francouzsko-německé válce roku 1870, se mu ji podařilo zachovat.” (**Larousse, VII, str. 371**)

Tento začátek byl velmi slibný.

“Tažení z 2. prosince 1851 skončilo vyhlášením Říše. Ludvík - Napoleon, prezident republiky, upřednostňoval jezuity všemi způsoby. Jako císař nyní svým spojencům a spiklencům neodmítl už vůbec nic. Duchovní štědře udíleli svá požehnání a vyznamenání »Te Dea« za masakry a za pronásledování z 2. prosince. K člověku, který nesl zodpovědnost za tuto hnusnou léčku, vzhlíželi jako ke spasiteli a jako k řízenému prozřetelnosti.”

“Arcibiskup pařížský, monsignore Sibour, který sledoval masakry na bulváru, prohlásil: »Přišel člověk, kterého k tomu připravil Bůh. Nikdy nebylo lépe vidět prst Boží jako v těchto událostech, které přinesly tak obrovské výsledky.«

Biskup ze Saint-Flour řekl z kazatelny: »Bůh upozornil na Ludvíka - Napoleona. On ho již předem vyvolil, aby byl císařem. Ano, moji milí bratři, Bůh ho již dopředu posvětil tím, že mu požehnali boží papežové a kněží. Bůh sám ho prohlásil císařem. Poznáváme božího vyvolaného?«

Biskup navarský falešně zdravil »viditelný nástroj prozřetelnosti«. Toto politováníhodné pochlebování, kterého může přibývat stále víc a víc, si vysloužilo odměnu. Touto odměnou byla naprostá svoboda, kterou jezuité dostali po celou dobu existence Říše. 18 let bylo tovaryšstvo doslova pánem Francie. ... Obohatilo se, mnohonásobilo své instituce a rozšířilo svůj vliv. Jeho vliv byl patrný ve všech důležitých událostech té doby, a to zejména při výpravě do Mexika a při vyhlášení války roku 1870.” (**Adolphe Michel: Les Jesuites, str. 71-72**)

27.4 Krymská válka

“Říše znamená mír,” tvrdil nový vladař. Avšak ani ne za dva roky potom, co dosedl na trůn, vypukla první ze všech těch válek, které během Napoleonovy vlády následovaly jedna za druhou. Historikům se může zdát, že motivy k rozpoutání těchto válek neměly žádnou spojitost, pokud nechápou, co války sjednocovalo: totiž obrana zájmů římskokatolické církve. Typickým příkladem je Krymská válka, která byla prvním z těchto šílených tažení, které národ oslabily a nepřinesly mu žádný zisk.

Následující citát nenapsal někdo, kdo by se stavěl proti církvi, ale byl to abbé Brugerette: “*Je třeba si přečíst kázání známého Theatina (otce Venturyho), která přednášel v chrámu Les Tuileries během postního období v roce 1857. Obnovu Říše hájil jako Boží dílo ... a chválil Napoleona III. za to, že bránil náboženství na Krymu a že způsobil, aby na Východě podruhé zazářily slavné dny křížáckých výprav. ... Krymská válka byla považována za malou poctu římskému tažení. ... Vychvalovali ji všichni kněží, byli plni obdivu k náboženské horlivosti vojsk obléhajících Sevastopol. Saint-Beuve poutavě vypráví o tom, jak Napoleon III. poslal francouzské válečné flotile sošku Panny Marie.*” (J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine; Lethielleux, Paříž. 1933, I, str. 168 a 180*)

Co to bylo za tažení, že vyvolalo nadšení duchovenstva? M. Paul Leon vysvětluje: “*Hádkou mezi mnichy ožívá hlavní otázka Východu. Ta se zrodila ze soupeření římské a ortodoxní církve o správu svatého území v Palestině. Kdo bude dohlížet nad betlémskými sbory, kdo bude vlastnit klíče, řídit práci? Jak je možné, že takové malichernosti by mohly proti sobě poštvat dvě velké říše? ... Za římskými mnichy však stojí francouzská katolická strana, která má všechny dřívější výsady i podporu nového režimu. Za vzrůstajícími požadavky ortodoxních, kteří početně rostou, je vliv Ruska.*” (Paul Leon: *La guerre pour la Paix; Ed. Fayard, Paříž, 1950, str. 321-323*)

Car se dovolává ochrany ortodoxní církve, kterou jí musel slíbit. Proto žádá, aby jeho flotila směla použít průliv Dardanelly. Anglie sousedící s Francií odmítá a rozpoutává se válka.

“*Francie a Anglie mohou dojít k carovi jediné přes Černé moře a tureckou spojeneckou smlouvu. ... Od nynějška se válka Ruska stává Krymskou válkou a cele se soustředí na obléhání Sevastopolu. Je to nákladná epizoda, která nemá východisko. Krvavé bitvy, smrtelné epidemie a nelidské utrpení stálo Francii 100 000 mrtvých.*” (Paul Leon: *La guerre pour la Paix; Ed. Fayard, Paříž, 1950, str. 321-323*)

Musíme ukázat na to, že těchto 100 000 mrtvých bylo podle monsignora Siboura, pařížského arcibiskupa, Kristovými vojáky a slavnými “mučedníky víry”. V té době dále monsignore prohlásil: “*Krymská válka mezi Francií a Ruskem není politickou válkou, ale svatou válkou. Není to jedna země bojující proti druhé, lidé bojující proti lidem, ale je to jednoduše válka náboženská, je to křížácké tažení ...*” (Citace monsignora Journeta: *Exigences chretiennes en politique; Ed. L.V.F., Paříž, 1945, str. 274*)

Na tomto doznání není nic nejasného. Cožpak před nedávnou dobou neslyšeli stejnými pojmy vykládat totéž během německé okupace? Nebyli to preláti jeho svatosti Pius XII. a sám Pierre Laval, prezident Rady z Vichy?

27.5 Válka v Mexiku

V roce 1863 se konala výprava do Mexika. Kvůli čemu? Aby přeměnila tuto nevysvěcenou republiku na říši a nabídla ji Maxmiliánovi, arcivévodovi z Rakouska. Rakousko je papežským opěrným sloupem číslo jedna. Cílem je také vytvořit zátarasu, která by zabránila přenášení vlivu protestantských Spojených států amerických do zemí Jižní Ameriky, které jsou pevnostmi římskokatolické církve.

M. Albert Bayet bystře poznamenal: *“Cílem války je zřídit v Mexiku katolické panství a zbavit národ práva na vlastní vládu. Jako při syrském tažení a dvou čínských to směřuje hlavně ke sloužení katolickým zájmům.”* (**Albert Bayet: Histoire de France; Ed. du Sagittaire, Paříž, 1938, str. 282**)

Když se v roce 1867 francouzská armáda vylodila, Queretaro se vzdalo a všichni byli zastřeleni. Tak vznikla republika, jejímž prezidentem se stal vítěz Juárez. Maxmilián, nešťastný obhájce svatého stolce, byl uvězněn a pak popraven.

27.6 Válka s Pruskem

Nicméně přibližovala se doba, kdy měla Francie zase jednou draze zaplatit za politickou podporu, kterou jí Vatikán zajišťoval a podporoval její císařský trůn. Zatímco francouzská armáda prolévala krev na čtyřech světových stranách a slábla tím, že bránila cizí zájmy, ale ne své vlastní, rozšiřovalo Prusko pod těžkou rukou budoucího “železného rádce” svou vojenskou moc, aby mohlo sjednotit všechny německé země v jediný celek.

První obětí jeho moci se stalo Rakousko. Podle dohody rakouských spojenců s Pruskem, které se mělo zmocnit dánských vévodkyň z Schleswigu a Holsteinu, bylo Rakousko svými spojenci podvedeno. Válku, která potom následovala, vyhrálo 3. července 1866 u Sadovy Prusko.

Pro upadající habsburskou monarchii, která tu byla už od nepaměti, to byla těžká rána. Stejně tak tvrdá byla i pro Vatikán, protože Rakousko bylo velmi dlouho jeho nejvěrnější baštou v rámci německých zemí. Od nynějška nad ním bude panovat protestantské Prusko, dokud římskokatolická církev nenajde “světskou ruku”, která bude schopna dokonale zastavit rozšiřování této “kacířské” moci.

Kdo v Evropě by v tom mohl papežské stolici pomoci, když ne francouzská Říše? Napoleon III., “muž seslaný Prozřetelností,” bude mít čest pomstít Sadovu. Francouzská armáda však není připravena. *“Dělostřelectvo je zastaralé. Naše kanóny se stále ještě ládují ústím,”* napsal Rothan, francouzský velvyslanec ve Frankfurtu, který pochopil nadcházející katastrofu. *“Prusko si uvědomuje svou převahu a naši nepřipravenost,”* dodává spolu s dalšími pozorovateli. Válečné strůjce to však nezajímá. Omluvou pro konflikt je ucházení se prince Hohenzellerna o uvolněný španělský trůn. Také Bismarkové si to přejí. Když byla zkonstruována Emžská depeše, měli obhájci války hru ve svých rukou a rozvířili veřejné mínění.

Válku nakonec vyhlásila sama Francie. V roce 1870 se strhla “válka, která, jak historie prokázala, byla dílem jezuitů,” napsal M. Gaston Bally. (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 100**)

Význačný katolický historik Adrien Dansette popisuje složení vlády, která vyslala Francii do katastrofy takto: *“Napoleon III. začal obětováním Victora Duruye, potom se rozhodl jmenovat do své vlády muže z lidové strany (v lednu 1870). Téměř všichni noví ministři byli upřímnými katolíky nebo církevníky, věřícími v sociální konzervatismus.”* (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; Ed. Flammarion, Paříž, 1948, I, str. 432**)

Nyní lehce porozumíme tomu, co bylo tehdy nevysvětlitelné: spěch této vlády, aby odstranila “casus belli” z této vykonstruované depeše, a to ještě předtím než bude potvrzena.

“Následkem bylo zhroucení Říše a následné tažení na papežský trůn ... Říšský výnos i papežský výnos, korunován jezuitou, zapadly do stejného bláta, navzdory neposkrvněnému početi Panny Marie i papežské neomyslnosti. Avšak běda! Došlo k tomu nad francouzským spálenišťem.” (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 100, 101**)

Kapitola 28

Jezuité v Římě a Syllabus

28.1 Následky zjevení Panny Marie

V knize Abbého Brugerettea můžeme v kapitole s názvem “Duchovenstvo za druhé Říše” číst toto:

“V době, kdy romanticismus stále ještě vyvyšoval smysly na úkor střízlivého rozumu, byla čím dál tím víc oceňována zvláštní zbožnost, stará či nová. Uctívání svatých a jejich ostatků, které po dlouhou dobu potlačoval studený dech racionalismu, nabral novou sílu. Uctívání svaté Panny díky jejímu zjevení se v La Salette a v Lurdách získalo nebývalou popularitu. Přibývalo poutí do těchto míst, která měla vlivem zázraků zvláštní privilegia.

*Francouzské biskupství bylo této nové zbožnosti nakloněno. Vroucně a vděčně přijalo v roce 1854 encyklický dopis (dopis určený všem) Pia IX., vyhlašující dogma o neposkvrněném početí ... Také biskupství, které se sešlo v Paříži v roce 1865 ke křtu císařského prince, požádalo Pia IX, aby se svátek posvátného srdce ... stal nejdůležitějším svátkem všeobecné církve.” (J. Brugerette: *Le pretre francais et la societe contemporaine*; Ed. Letjhielleux, Paříž, 1933, I., str. 183-184)*

Těchto několik řádek jasně ukazuje, jak převažující vliv měli jezuité za druhé říše ve Francii stejně jako nad svatým stolcem. Jak jsme si již ukázali dříve, byli a také zůstali velkými propagátory těchto “zvláštních zbožností, starých či nových”. Tato “hmatatelná” a smyslná zbožnost vedla masy lidí, zejména ženy, k nepřiměřené úzkostlivosti v náboženských záležitostech, k upjatému fanatismu.

V tomto smyslu ovšem musíme přiznat, že jezuité byli realističtí, neboť viděli zákulisí. Nadešel čas - již za Napoleona III. - kdy veřejnost jako celek, vzdělání i nevzdělání, měla hluboký zájem o teologické otázky. Po rozumové stránce však katolicismus svůj vývoj ukončil.

28.2 Syllabus - zbraň proti vzdělanosti

Během 19. století a také v dnešní době se jezuité snažili a snaží vzbudit pověřivost a pobožnůstkářství, a to zvláště mezi ženami. Ty tvoří většinu katolického davu. Jezuité to nedělají kvůli svému nástupu k moci, ale proto, že je to nutné. Tím má podle nich vzniknout protiváha “racionalismu”.

Pro středoškolské vzdělávání dívek řád prosadil založení několika ženských kongregací. *“Nejznámější a nejaktivnější byla »Kongregace žen svatého kříže« založená v roce 1830, která zahrnovala 105 domů se 4700 učiteli a její vliv na vyšší vrstvy byl velmi důležitý.” (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 290)*

Pokud jde o uctívání Marie, které bylo jezuitům vždy tak drahé, právě mu velmi pomohlo přesně načasované “zjevení” Panny malé pastýřce z Lurd. To se stalo dva roky poté, co Pius IX. vyhlásil dogma o neposkvrněném početí (1854) z podnětu tovaryšstva. Hlavními činy tohoto pontifikátu byla všechna vítězství pro jezuitu, jejichž všemocný vliv nad římskou kurií bylo znát na veřejnosti čím dál tím víc.

V roce 1864, 8. prosince vydal papež Pius IX. na naléhání jezuitů encyklický dopis *Quanta Cura* sepsaný od generála jezuitského řádu a spolu s ním *Syllabus, complectens praecipuos errores nostrae aetatis*, který proklel ty nejlepší politické zásady současných společností.

“Proklel všechno, co je moderní Francii drahé! Moderní Francie chce nezávislost státu; Syllabus učí, že církevní moc musí svou autoritu prosazovat »bez souhlasu nebo povolení světské moci«. Moderní Francie si přeje svobodu svědomí a svobodu vyznání. Syllabus učí, že

římskokatolická církev má právo použít sílu a znovu nastolit inkvizici (dnes: “Svaté officium” nebo “Kongregace pro otázku víry”). Moderní Francie uznává existenci rozličných vyznání. Syllabus hlásá, že katolické náboženství musí být chápáno jako jediné státní náboženství a všechna ostatní musí být zakázána. Moderní Francie tvrdí, že lidé jsou naprosto nezávislí, Syllabus odsuzuje všeobecné hlasovací právo. Moderní Francie prohlašuje, že všichni Francouzi jsou si před zákonem rovni, Syllabus potvrzuje, že duchovenstvo nepodléhá žádným běžným občanským ani trestním soudním tribunálům.”

“Taková učení vyučují jezuité na svých kolejích. Stojí v čele kontrarevoluční armády. ... Jejich poslání spočívá v tom, aby mládež, která jim byla svěřena, přivedli k nenávisti vůči zásadám, na kterých je založena francouzská společnost. Zásadám, za které předchozí generace Francouzů draze zaplatila. Svým učním se jezuité snaží rozdělit Francii na poloviny a zpochybnit všechno, co se událo do roku 1789. My si přejeme soulad, oni boj, my chceme mír, oni válku, my toužíme, aby byla Francie svobodná, oni ji chtějí zotročit. Jezuité jsou bojechtivá společnost, která přijímá rozkazy z vnějšku. Bojují proti nám. Braňme se! Ohrožují nás. Odzbrojme je!” (*Adolphe Michel: Les Jesuites; Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879, str. 77*)

“Jezuitský řád obrátil svou zbraň všude proti novověké vzdělanosti a vědecké svobodě. ... v 80 člancích proklel a zatratil jakékoliv i jen mírně svobodnější novověké názory o náboženství a občanské vzdělanosti. K tomuto oběžníku byl připojen seznam všech bludů současné doby, obsahující 80 bludných učení, týkajících se náboženství, vědy a občanského života. A tak se papež postavil za středověké stanovisko. Podřídil vědu a stát výhradně moci papežské stolice. Vyzval panovníky k potlačení všech nekatolíků, kterým upíral i věčné spasení.” (*T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 315*)

Ve článku pod názvem “Klerikální liberalismus” se znovu potvrdil věčný záměr svatého stolce ovládnout občanskou společnost, jak řekl už Renan v roce 1848: “Syllabus dal najevo, že suverenita národů, svoboda svědomí a všechny moderní svobody církev odsuzuje. Inkvizici vykládá jako »logický důsledek celého ortodoxního systému«, jako »souhrn (sumarizaci) ducha církve.«” A dodává ještě: “Až jí to bude umožněno, znovu církev zavede inkvizici. Jestliže to ještě nedělá, je to jenom proto, že nemůže.” (*J. Brugerette: Le pretre francais et la societe contemporaine; I., str. 221, 223*)

28.3 Papežská neomylnost

Několik let po Syllabu se projevila moc jezuitů nad Vatikánem ještě silněji, když bylo vyhlášeno dogma o papežské neomylnosti.

Bílek píše: “Avšak hlavní vítězství nade všemi ostatními rozumnějšími směry v katolické církvi slavily zásady jezuitů na vatikánském církevním sněmu, který byl slavnostně zahájen v Římě dne 8. prosince 1869. Na něm bylo jezuitské učení o papežské neomylnosti prohlášeno dne 18. července 1870 za článek víry, i když ještě den před tím 56 biskupů v čele s arcibiskupem pražským před tímto neuváženým a nebezpečným krokem papeže písemně varovali.” (*T.V.Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 315*)

Brugerette napsal, že toto dogma “nastolilo tragické roky 1870-1871, které přivedli Francii do zármutku. Takovým způsobem zazářila veliká křesťanská naděje.”

Tentýž spisovatel dodává: “Člověk by mohl říci, že během první poloviny roku 1870 ve Francii už nebyla francouzská církev. Byla v Římě, měla plno práce na všeobecném koncilu, který Pius IX. právě svolal do Vatikánu ...” “Podle monsignora Piea se toto francouzské duchovenstvo úplně »zbavilo své vlastní veškeré cti, mravních zásad a francouzských či gal-ských svobod.«”

Biskup Poitiers pokračuje tím, že to bylo učiněno jako oběť zásadě autority, zdravého učení a lidských práv. To všechno padlo pod nohy vládnoucího pontifa, stalo se jeho trůnem a

zazněla hlásná trouba: “Papež je naším králem, naším příkazem není jenom jeho vůle, ale našimi zákony jsou jeho přání.” (**J. Brugerette: *Le pretre francais et la societe contemporaine*; I., str. 221, 223**)

Je zřejmé, že se jednalo o odevzdání celého “národního” duchovenstva do rukou římské kurie a v důsledku toho o poddanost francouzských katolíků do vůle cizího despoty. Ten se pod pláštěm dogmatu nebo morálky chystal na ně uvalit své politické směrnice bez jakékoli opozice.

Liberální katolíci marně protestovali proti tomuto nehoráznému nároku “svatého” stolce diktovat své zákony ve jménu Ducha svatého. Brugerette nás informuje o tom, že jejich představitel, M. de Montalembert, vydal v časopise *Gazette de France* článek, ve kterém mohutně protestuje proti těm, kteří “obětují spravedlnost a pravdu, rozum a dějiny modle, kterou si posadili do Vatikánu.” (**J. Brugerette: *Le pretre francais et la societe contemporaine*; I., str. 221, 223**)

Několik známých biskupů jako například otec Hyacinthe Loyson a Gratry zastávalo stejný názor. Otec Gratry řekl: “Otiskl čtyři dopisy monsignorovi Deschamps za sebou. V nich nehovoří pouze o historických událostech, jakými bylo odsouzení papeže Honoria, který se podle něho protivil papežské neomylnosti, ale zároveň ostře a rozhořčeně odsoudil představenstvo katolíků za to, že pohrdá pravdou a promyšlenou bezúhonností. Jeden z nich, kandidát na doktorát z teologie se dokonce odvážil před pařížskou fakultou obhajovat falešné dekrety a tvrdit, že »to není odporný podvod.« ” Gratry dodává: “Ještě dnes se uvádí, že odsouzení Galilea přišlo právě včas.”

“Vy, muži malé víry s bídným srdcem a nečistou duší! Vaše triky budí pohoršení. Toho dne, kdy se nad světem vynořila velká přírodní věda, jste ji zavrhlí.”

“Nedivte se, jestliže lidé dříve než vám odpustí, od vás očekávají vyznání, pokání, hlubokou lítost a nápravu vašich chyb.” (**Otec Gratry, citace od J. Brugerettea, opak. citace, str. 229**)

Není třeba říkat, že jezuité, podněcovatelé Pia IX. a všemocná síla koncilu, neměli ve chvíli, kdy se jim téměř podařilo dosáhnout cíle, který si vytýčili na Tridentském koncilu v polovině 16. století, ani nejmenší zájem o vyznání, pokání, zpokornění nebo nápravu. Již tenkrát Lainez podporoval myšlenku papežské neomylnosti.

Jednalo se tedy pouze o posvěcení záměru, který byl stejně starý jako samo papežství, na dogma. Až doposud nebyl žádný koncil ochoten je potvrdit, ale právě teď se zdálo, že je ta vhodná chvíle. Kromě toho jezuité trpělivě připravovali duchovenstvo na to, aby se vzdalo svých posledních svobod. Než byl svolán koncil, hrozilo časně papežské moci bezprostřední zhroucení, což si podle ultramontanistů vyžadovalo upevnění duchovní autority. To byl rozhodující argument, a proto “papežská diktatura” Řehoře VII., zásada středověké teokracie, zvítězila přímo uprostřed 19. století!

Nové dogma posvětilo zejména všemohoucnost tovaryšstva v římskokatolické církvi.

“Pod pláštěm jezuitů, kteří se usadili ve Vatikáně, protože je světská moc vyvrhla ze svých svobodných zemí jako spolek zločinců, usilovalo papežství o nové cíle. Tito d'ábelníci, kteří udělali z evangelia divadlo slzí a krve a zůstávali nejhoršími nepřáteli demokracie a svobody myšlení, vládli římské kurii. Všechno jejich snažení se soustředilo na zachování jejich zhoubné převahy a hanebného učení.”

“Oddaní svému cíli dosáhnout extrémní centralizace, neústupní apoštolové teokracie jsou uznáváni jako páni současného katolicismu a svou pečeť tisknou na jeho teologii, jeho oficiální zbožnost a podvodnickou politiku.”

“Opravdoví vatikánští fanatici všechno podněcují, všemu vládnou, všechno pronikají a infiltrují. Jsouce »informováni« zavedli jakoby vládní systém, jsou však stále věrní kasuistice (chytráckému překrucování), která, jak prokázala historie, dosáhla skutečné nesmrtelnosti a inspirovala Pascalovy stránky o nezapomenutelné frašce. Pomocí Syllabu z roku 1864, který oni sami vymysleli, vyhlásil Pius IX. válku všemu svobodnému myšlení a o několik let později

*posvětil dogma o neomylnosti, které je skutečným historickým anachronismem a které moderní vědu vůbec nezajímá.” (Louis Roguelin: *L’Eglise chretienne primitive et le catholicisme; Paříž, Maurice Boivent, 1927, str. 79-81*)*

Pro ty čtenáře, kteří by, ačkoli je to nepravděpodobné, stále chtěli v těchto právě citovaných řádcích vidět jenom zlomyslné zveličování a zneuctívání jezuitů, nemůžeme udělat nic lepšího než uvést potvrzení o pravdivosti těchto faktů z nejortodoxnějšího pera M. Daniela-Ropse. Navíc má ještě větší váhu tím, že bylo publikováno v roce 1959 pod názvem *Znovuzavedení Tovaryšstva Ježíšova* v jezuitském spise *Etudy*. To, co čteme, je tedy opravdová obrana:

*“Z mnoha důvodů měla reorganizace Tovaryšstva Ježíšova obrovský historický význam. Svátý stolec znovu objevil, že je tato věrná skupina nezměrně oddaná své věci i tomu, co mělo již brzy následovat. Mnoho otců mělo během následujícího století a až dodnes diskrétně, ale významně ovlivňovat určité strategické kroky Vatikánu. V Římě bylo dokonce možno zaslechnout přísloví: Jezuité jsou stojánkem papežova pera. Jejich vliv se projevil zejména v záležitosti uctívání svatého srdce a při vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí, při vydání Syllabu i při definování »neomylnosti«. Skupina »Civiltà Cattolica«, kterou založil neapolský jezuita Carlo Curci, měla odrážet papežovo myšlení během téměř celého pontifikátu Pia IX.” (Daniel-Rops: *Le Retablissement de la Compagnie de Jesus; Etudes, září, 1959*)*

To je dostatečně jasné vyznání.

Není třeba uvádět, že jezuité, v Římě všemocní, a to díky svému duchu i organizaci, se chystali stále víc a víc zatahovat papežství do mezinárodní politiky, jak napsal M. Louis Roguelin: *“Protože římská církev ztratila svou časnou moc, využívala každé příležitosti k tomu, aby opakovanými diplomatickými výpady znovu získala půdu, kterou byla přinucena vyklidit. Jejím chytře maskovaným plánem je totiž rozdělovat, aby mohla vládnout, proto se snažila každý konflikt obrátit ve svůj prospěch.*

Podle plánu Loyolových cílů velmi podpořilo dogma o papežské neomylnosti činnost svatého stolce. Jaký to mělo význam můžeme měřit na základě skutečnosti, že většina států má ve Vatikáně akreditované velvyslance. Pod záštitkou dogmatu a morálky, neboli plánů, které ve své podstatě popírají neomylné Slovo, dnes papež disponuje neomezenou mocí nad svědomím věrných katolíků.

Proto ve 20. století vidíme, jak se Vatikán aktivně zapojuje do vnitřní i zahraniční politiky různých zemí, a dokonce jim i vládne prostřednictvím katolických stran. A co víc, uvidíme, jak podporuje muže »prozřetelnosti«, jakými byl například Mussolini a Hitler, kteří díky pomoci Vatikánu rozpoutali ty nejstrašnější katastrofy.”

Kristův náměstek neboli papež se rozplývá uznáním nad službami tohoto jezuitského společenství, které pro něho tak těžce a dobře pracuje. Tito “synové satana”, jak je označili někteří stateční kněží, jsou celí poskvrnění. Ale naproti tomu se mohou pochlubit srpnovým doporučením o naprosté spokojenosti, které jim udělil papež S.S., Pius XII. Ten měl za zpovědníka, jak už víme, německého jezuitu.

V tomto doporučení, které otiskl časopis *La Croix* 9. srpna 1955 čteme: *“Církev si nepřeje žádné jiné pomocníky než ty z tovaryšstva... Ať se synové Loyoly stále snaží jít ve šlépějích svých předchůdců...”*

Dnes, stejně jako včera, dělají přesně totéž, avšak pouze k velikému neštěstí národů.

28.4 Nové protesty proti jezuitům

Syllabus a hlavně drzé vyhlášení dogmatu o papežské neomylnosti mělo za následek nové vlny bouří nespokojenosti a protestů proti jezuitskému řádu.

22. září 1870 za německo-francouzské války vtrhlo italské vojsko do Říma. Tento poslední zbytek církevního státu byl přičleněn k novému italskému království a 26. ledna 1871 se Řím

stal hlavním městem Itálie. Veškerý papežský majetek byl zabrán, kromě vatikánského území s palácem Vatikán, Laterán a vilou Castel Gandolfo. V těchto objektech byla papeži zaručena úplná svoboda. K jeho arcibiskupům v té době patřil i arcibiskup pražský, kníže Schwarzenberg.

31. července 1870 po vyhlášení neomylnosti rozvázalo Konkordát s Římem na protest Rakousko, ale jezuity ponechalo na svém území dál. Dokonce poskytovalo azyl i jezuitům vyhnáným z Německa. Proti tomu se Čechy a Slezsko bouřily a protestovaly.

Dogma o neomylnosti nebylo přijato ani v Bavořích, kde protestovali i katoličtí profesorské teologie na mnichovské univerzitě. Na základě vládního schválení byli jezuité z Bavorska opět vyhnáni.

V německé říši císař Vilém a kancléř Bismarck poznali v neomylnosti papeže veliké nebezpečí pro samostatnost mladého německého státu. V r. 1872 vzniklo mnoho obranných zákonů a současně bylo tovaryšstvo i se všemi příbuznými organizacemi, řády a spolky opět vyhnáno se zákazem náboženské činnosti. A protože jezuité opět nařízení ignorovali, 20. května 1873 byli znovu dalšími zákony vyhnáni a kromě nich i *Kněží sv. Ducha* a *Společnost srdce Ježíšova*. Němečtí jezuité se obrátili do Francie, Belgie a do Ameriky.

Kapitola 29

Jezuité ve Francii od roku 1870 do roku 1885

29.1 Taktika jezuitů ve Francii

Zhroucení Říše by mělo zdánlivě ve Francii vyvolat reakci proti ultramontánnímu duchu. Ale nedošlo k tomu, jak to dokládá Adolphe Michel:

*“Když se 2. prosince trůn zřítíl do bláta u Sedanu a Francie byla definitivně poražena, když se v roce 1871 v Bordeaux sešlo Shromáždění, které otálelo vstoupit do Versailles, byla katolická strana ještě drzejší než kdy jindy. Ve všech katastrofách, které dopadaly na vlast mluvila jako pán. Kdo by si nepamatoval na troufalé projevy jezuitů a jejich nestoudné vyhrožování během těchto posledních několika let? Podobně jako jistý otec Marquigny vyhlásil veřejný pohřeb zásad roku '89 nebo M. de Belcastel ze své vlastní vůle zasvětil Francii posvěcenému srdci, tak jezuité vztyčili chrám na pahorku Montmartre v Paříži a vzepřeli se tím revoluci. Biskupové Francii našeptávali, aby vyhlásila válku Itálii, aby mohla být znovu nastolena časná moc papeže...” (Adolphe Michel: *Les Jesuites*, str. 72,73)*

Gaston Bally velmi dobře vysvětluje důvod, proč došlo k očividně paradoxní situaci: *“Během převratu se jezuité jako ostatně vždycky rychle stáhli do své díry a nechali republiku, ať se ze své bryndy dostane, jak nejlépe umí. Když ale byla vykonána většina práce, když bylo naše území zbaveno prusské invaze, znovu černá invaze vylezla a začala »tahat kaštiny z ohně.« Země se právě probouzela z jakési noční můry, ze strašlivého snu, a to byla právě příhodná chvíle ujmout se panikou posedlých davů.” (Gaston Bally: *Les Jesuites*, str. 101)*

Nestává se to však po každé válce? Je nepopiratelnou skutečností, že veliké občanské katastrofy byly pro římskokatolickou církev vždy velikým přínosem. Smrt, bída a utrpení všeho druhu podněcovala davy k tomu, že vyhledávaly klamnou útěchu ve zbožných úkonech. Tímto způsobem ze samotných obětí sílila, pokud se přímo nezvětšovala, moc lidí, kteří tyto katastrofy uváděli do chodu. Pokud se toho týče, měly obě světové války stejné následky jako válka roku 1870.

Francie byla tehdy dobyta. Na druhé straně Tovaryšstvo Ježíšovo dosáhlo úžasného vítězství v roce 1873, kdy byl přijat zákon, umožňující výstavbu baziliky Nejsvětějšího srdce na návrší Montmartre. Tento kostel, o kterém se říkalo, že má být “národním přáním”, měl krutou ironií být kamenným monumentem vítězství jezuitství přesně na tom místě, kde začalo svou existenci.

Na první pohled by se mohlo toto vzývání nejsvětějšího Ježíšova srdce, tolik vychvalovaného jezuity, ačkoli ve své podstatě modlářské, jevit zcela nevinně. Zdání nevinnosti však náhle odhaluje tvář velikého nebezpečí, když si povšimneme, v jaké situaci se Francie nacházela. Na jedné straně pád království a touha po republice, na druhé straně hlasy po obnovení monarchie. Duchovenstvo zpozadí podněcované jezuity si přálo monarchii, lidé si přáli republiku nebo monarchii bez duchovenstva, moderní a pevnou. Zmatek a nejednota v názorech zmítaly každým kouskem Francie. Nikdo nechěl udělat první krok. Zodpovědnost za stát byla obrovská. Jednali pouze jezuité. Řád tovaryšstva opět uváděl své síly do pohybu.

“Abychom si uvědomili nebezpečí,” napsal Gaston Bally, “musíme se podívat pod pozlátko, být svědky manipulace s dušemi a pochopit cíl jejich různých spolků: Bratrstva Ustavičného zbožňování, Bratrstva Čestné stráže, Apoštolátu modlitby, Odškodňujícího společenství atd. atd. Zdá se, že bratrstva, spolky, apoštolové, misionáři, věřící, zélóté, čestné stráže, obnovitelé, prostředníci a další svazy Nejsvětějšího srdce zamýšlejí výhradně, jak je k tomu vyzvala mademoiselle Alacoque, sjednotit svou úctu k devíti chórům andělů.

Takže ve skutečnosti hlasy po “spáse Říma a Francie” nejsou zdaleka tak nevinné.

“Bratrstva mnohokrát vyhlásila své cíle. Nemohou mne osočit z pomluv, protože budu

pouze citovat několik úryvků z jejich nejprůhlednějších prohlášení a seberu jejich vyznání.”

“Veřejné mínění bylo šokováno poznámkami otce Oliviera, když byly pohřbívány oběti dobročinného bazaru. Mnich v katastrofě viděl pouze další důkaz božské laskavosti. Bůh byl zarmoucen našimi »chybami« a jemně nás vyzval, abychom se napravili.

Vypadalo to nehorázně. Výstavba baziliky na Montmartre byla důsledkem stejné »myšlenky«, na to se však zapomělo.” (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 107, 108**)

29.2 Hřích revoluce

Co bylo tedy tím strašlivým hříchem, který měla Francie vyznávat? Již zmíněný autor odpovídá: “...REVOLUCE.” Ona revoluce, kterou naplánovaly a vyprovokovaly jezuité. A protože nebyli v revoluci odhaleni jako její strůjci, mohli nyní hrát další část naplánované politiky. Ukazovaly na Revoluci jako na hřích celého národa, který je nutný si odčinit, přinést nové “uspokojující, utišující oběti nebi”, a tak se od revoluce očistit. Všude jezuité prosazovali názor, že tragédií národa a příčinou rohněvaného nebe se stala Revoluce.

To je ten odporný zločin, který si musíme “odpykat”.

“A bazilika Nejsvětějšího srdce symbolizuje pokání Francie (*Sacratissimo cordi Jesu Galiloe poenitens et devoter*); vyjadřuje také naše pevné odhodlání napravit spáchané zlo. Je to památník odpykání a odškodnění ...” (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 109**)

Hymnou “morálního” řádu (jiní nesprávně píší morálního pořádku) se stalo: “Zachraň Řím a Francii ve jménu Nejsvětějšího srdce Páně.”

“Tak jsme mohli doufat proti všem nadějím,” napsal jezuitský otec Brugerette, “že od »utíšeného nebe« jsme mohli dříve nebo později očekávat velkou událost obnovy řádu a záchrany vlasti.” (**J. Brugerette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 10**)

Zdá se však, že “nebe” rozzlobené na Francii plnou lidských práv, nebylo vztyčením známé baziliky dostatečně “utíšeno”. Z dýmovnice se kouřilo, protože “obnova řádu” nebo spíše obnova projezuitské monarchie postupovala pomalu. Tentýž autor podává následující vysvětlení:

“I když se mohou velkolepé přehlídky katolické víry v letech po válce po roce 1870 jevit působivě, ztratili bychom postřeh, kdyby francouzská společnost tohoto období byla souzena pouze na základě této vnější zbožnosti; postrádali bychom také ducha psychologie a byli bychom mimo pravdu. Jestliže přímou odpovědí celé společnosti bylo probuzené náboženské hluboké cítění, jak to, že svou víru vyjadřovala povrchními, impozantními poutěmi, které organizovali biskupové, a zdánlivou upřímností mší v kostelích...

Aniž bychom chtěli nějakým způsobem snížit význam náboženského hnutí ve Francii, které způsobily dvě války v letech 1870 a 1914, které pak vyvolalo takové vysoké naděje, musíme nicméně přiznat, že toto oživení víry nemělo ani hloubku ani rozsah, který by pravá náboženská obnova měla mít. ...

Neboť i tehdy se francouzská církev skládala nejen z tisíců věřících a odpůrců, ale také z obrovského zástupu lidí, kteří byli katolíky pouze podle jména, ale ne z přesvědčení. Náboženské obřady byly vykonávány ne z přesvědčení, ale spíše ze zvyku...

Brzy na to se zdálo, že Francie lituje nešťastného kroku, který ji přivedl k rozhodnutí poslat katolickou většinu do Národního shromáždění, neboť o pět měsíců později při doplňovacích volbách 2. července jejich postavení převrátila. Toho dne měla země zvolit 113 poslanců. Pro katolíky byla to absolutní porážka a vítězství pro 80 až 90 republikánů. Celé volby měly nakonec po sečtení hlasů charakter republikánské a protikatolické opozice. Bylo by dětinské nalhávat si, že nebyly výrazem pocitů a přání celé společnosti.” (**J. Brugerette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 10 až 14**)

Jezuitský otec Brugerette, když hovoří o velkých poutích, které byly v té době organizovány pro “pozvednutí země”, připouští, že byly příčinou “nějakých chyb a výstřelků”, které

vzbudily podezření u „*odpůrců církve*”.

Poutě byly pro ně zábavou, kterou duchovenstvo organizovalo v zájmu obnovy monarchie ve Francii a papežské moci v Římě. A postoj, kterou k těmto dvěma cílům zaujalo duchovenstvo, bude vypadat jako ospravedlnění na obvinění, které přišlo z nenáboženského tisku, a na tento účet, jak uvidíme později, bude mohutným popudem k antiklerikalismu. Aniž francouzská společnost upustí od svých náboženských zvyklostí, které byly během poválečných let skutečně oživeny, bude vzdorovat proti „*vládě kněží*”, jak ji ocejoval Gambetta.

Hluboko dole si francouzský národ uchoval nepřemožitelný instinkt odporu vůči všemu, co jenom matně připomínalo politickou nadvládu církve. Jako celek tento národ miloval náboženství, ale děsil se „teokratického” přízraku, který oživoval opoziční tisk. Nejstarší dcera církve nechtěla zapomenout, že je také „*matkou Revoluce*.” (J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 164, 165)

29.3 Další odpor vůči jezuitům

A přece se duchovenstvo s jezuitu v čele tolik snažilo přesvědčit francouzský národ, aby se zřekl republikánského ducha!

“Od té doby, co byl prosazen Fallouxův zákon, jezuité neomezeně rozšiřovali své koleje, kde vychovávali děti vládnoucích středních tříd a je zřejmé, že je velké lásce k republice neúčili...”

Pokud se jedná o »Stoupence nanebevzetí«, které vytvořil v roce 1845 nesmiřitelný jezuitský otec d’Azon, chtěli dát lidem znovu tu víru, kterou ztratili...” (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; Paříž, 1948, I, str. 29)

Ale existovala ještě celá řada dalších vzdělávacích spolků, které byly v záviděníhodném rozkvětu: oratoriáni, eudisté, dominikáni třetího řádu, marianité, maristé, které Jules Simon nazývá „druhým dílem” jezuitů vázaným v oslí kůži a proslulí bratři křesťanských škol, více známí pod lidovým názvem *ignoranti*, kteří předávali „zdravé učení” potomkům středních tříd i více než jednomu a půl milionu dětí obyčejných lidí. Ve všech těchto spolcích měli prsty jezuité. V některých byli zastoupeni přímo, v některých nepřímo.

Není překvapením, že tato situace postavila republikánský režim do obranného postavení. Zákon, který v roce 1879 navrhl Jules Ferry požadoval odstranit duchovenstvo z Rad pro veřejné vzdělávání, do kterých se duchovní dostali pomocí zákonů z let 1850 a 1873, Dále navrhoval navrátit státním fakultám výhradní právo odstupňovat akademické hodnosti učitelů. Článek 7 tohoto zákona také upřesňuje, že „*zúčastňovat se veřejného nebo dobrovolného vyučování není dovoleno nikomu, kdo patří k jakékoli neautorizované náboženské kongregaci*.”

“Ten známý článek 7 si bere přede všemi ostatními za cíl hlavně jezuitu. Kněží z děkanství Moret (Seine-et-Marne) tedy vystoupili s prohlášením, že »jsou na straně všech náboženských společenství, a to včetně ctihodných otců z Tovaryšstva Ježíšova.« »Zaútočit na ně,« napsali, »znamená zaútočit na nás.« ...” Výstižné význání!

Abbé Brugerette, který napsal tento úryvek, popisuje odboj, jaký katolíci kladli vůči tomu, co nazývá „proradný útok”, ale dodává:

“Duchovní si stále nevšímají obrovského pokroku laiků. Dosud ještě nepochopili, že kvůli odboji vůči zásadám roku ’89, ztratili veškerý hluboký vliv na tendence veřejného ducha ve Francii.” (J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 164, 165, 166, 167)

29.4 Vyhnání jezuitů

Senát vlivem jezuitských sil článek 7 zamítl, ale Jules Ferry dále upozorňoval na existující zákony týkající se kongregací.

*“V důsledku toho obsahuje »Journal Officiel« z 29. března 1880 dvě vyhlášky, které nařizují jezuitům rozpuštění, a všem ostatním nedovoleným kongregacím mužů a žen nařizují zís-
kat během tří měsíců uznání a souhlas se stanovami a právní status...”*

Bez odkladu bylo zorganizováno opoziční hnutí. *“Církev, hluboce raněná, je znepokojena,”* jak napsal M. Debidour. Po 11. březnu papež Lev XIII. a jeho jezuitský nuncius vyjádřili žalostný protest.

*“Nyní jsou na řadě biskupové, aby energicky hájili náboženské řády.” (J. Brugерette: **Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 166, 167**)*

Nicméně Loyolovy synové byly vyhnány. Ale poslechněme si, co musí (nechtěl-li být také vyhnán) uvést na toto téma otec Brugерette: *“Navzdory všemu už jezuité, kteří byli odborníky na opětné vcházení oknem, když byli předtím vyhozeni dveřmi, úspěšně vložili své koleje do správy laikům nebo světským duchovním. Přestože už na těchto kolejích nebydleli, bylo je vidět, jak několikrát za den přicházejí, aby zde vykonávali své řídicí a kontrolní povinnosti.”* (J. Brugерette: **Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 176**)

Jejich podvod však byl odhalen a nakonec byly jezuitské koleje uzavřeny úplně.

Celkem byla vyhláška z roku 1879 uplatněna pro 32 kongregací, které se odmítly podřídit právním opatřením. Na mnoha místech bylo vypovězení prováděno vojenskou rukou - *“manu militari”* proti odporu hrstky věrných, které shromáždili otcové. Tyto spolky si nejenom odmítly zažádat o právní zplnomocnění, ale odmítly podepsat i prohlášení, kterým se zřikají jakékoli myšlenky na odpor vůči republikánskému režimu. Takový podpis by býval vyhovoval M. de Freycinetovi, tehdejšímu prezidentovi Rady, který jim byl nakloněn a chtěl je ještě “tolerovat”. Když se řády rozhodly takové formální prohlášení věrnosti podepsat, pozbyl jeho manévry platnosti a M. de Freycinet musel odstoupit z vlády, protože se snažil vyjednat tuto smlouvu v přímém protikladu s přáním parlamentu a ostatních členů vládního kabinetu.

Abbé Brugерette komentuje prohlášení, které náboženské řády musely podepsat a které pokládaly za naprosto nepřijatelné:

“Toto prohlášení vyžadující úctu k institucím, které si Francie svobodně ustanovila ... se dnes může jevit jako úplně neškodné a neúčinné, když je srovnáváme se slavnostní přísahou věrnosti, kterou od německých biskupů požadoval Konkordát z 20. července 1933 mezi svatým stolcem a Říší.”

Článek 16: »Před převzetím své diecéze složí biskupové před říšským prezidentem nebo k tomu oprávněným Reichsstatthalterem přísahu věrnosti tohoto znění:

*‘Před Bohem a na svatých Písmech přísahám a slibuji, jak se na biskupa sluší, věrnost německé Říši a státu. Přísahám a slibuji, že budu respektovat vládu založenou na ústavních zákonech a budu k takové úctě vést i své duchovní. Jako je mou povinností, budu pracovat pro dobro a v zájmu Německého státu; při výkonu svaté služby, která mi byla svěřena, se budu snažit zabránit všemu, co by bylo pro něj nežádoucí.’ (Konkordát mezi svatým stolcem a Německou Říší)” (J. Brugерette: **Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 185**)*

Určitě je obrovský rozdíl mezi pouhým slibem nestavět se do opozice francouzskému státnímu uspořádání a mezi tímto závazným příslibem podporovat nacistický stát. Je to rozdíl stejně tak velký jako rozdíl mezi dvěma režimy, jedním demokratickým a liberálním, který římskokatolická církev tolik nenávidí, a druhým totalitním a násilnicky netolerantním, který si společným úsilím vymohli a nastolili jezuita Franz von Papen, papežův tajný komorník, a monsignore Pacelli, jezuitský nuncius v Berlíně a budoucí Pius XII.

Je to znovu Brugерette, kdo poté, co říká, že bylo dosaženo záměru vlády ohledně Tovařystva Ježíšova, dále připouští:

“Nemohli jsme hovořit o likvidaci zavedených kongregací. Ženské kongregace zůstaly nedotčeny a stále ještě pracovali kongregace uznané, které byly »pro laického ducha stejně nebezpečné jako ostatní.« Věděli jsme také, že téměř všechny mužské kongregace vyhnané ze svých budov díky výnosům z roku 1880 se tiše stáhly zpět do svých klášterů.” (J. Brugерette:

Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 185)**29.5 Boj církve o opětné získání moci**

Ale toto utišení netrvalo dlouho. Záměr státu vybírat daně a dědičná práva na bohatství církevních společenství mezi nimi vzbudil všeobecný protest, protože ani v nejmenším se katolíci nehodlali podřídit dědičnému a daňovému právu země. *“Organizování odboje měl na starosti výbor pod vedením PP. Baillyho, »vyznavače nanebevstoupení Panny Marie«, kapucína Stanislase a vrchního eudisty Le Dorea. Otec Bailly vyvolal v duchovenstvu velké zanícení, když napsal: »Podobně jako svatý Vavřinec se musí mniši a jeptišky vrátit ke skřípci a šroubům na palce, než aby se vzdali.« ” (J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 196, 191*)*

Jakoby náhodou byl *“vyznavač nanebevstoupení panny Marie”* neboli maskovaný, tajný jezuita Bailly hlavním propagátorem, který vybízel k *“velkému zanícení”*. Pokud jde o skřípec a šrouby na palce, mohli bychom váženému otci připomenout, že tyto mučící nástroje patří k tradici svatého stolce, nikoli však republikánského státu.

Nakonec kongregace zaplatily - asi polovinu toho, co vlastnily - a výše zmíněný abbé připouští, že *“rozkvět jejich díla se tím nenarušil,”* jak si dobře dovedeme představit na základě dřívějších popisů majetku jezuitského řádu.

Nemůžeme podrobně rozebírat zákony z let 1880 a 1886, které usilovaly o zajištění neutrálnosti vyznání státních škol neboli *“zesvětštění”* (Viz **Jan Cotereau: *Anthologie des grands textes laiques; Fischbacher, Paříž***), které je všem tolerantním lidem zcela přirozené, ale římskokatolická církev je odmítá jako odporný pokus o znásilnění svědomí, což je věc, na kterou si vždy monopolně činila nárok jen ona sama. Mohli jsme očekávat, že za toto tak zvané právo bude bojovat stejně zuřivě jako za své finanční výsady. A tak se také i stalo.

V roce 1883 římskokatolická kongregace Indexu prodchnutá jezuitstvím začala bojovně odsuzovat určité učebnice o morálním a občanském učení. Jednalo se samozřejmě o závažnou otázku. Jedním z autorů byl totiž Paul Bert, který se odvážil napsat, že i samotné pomyšlení na zázraky *“se musí před kritickou myslí rozplynout!”* Takže více než 50 biskupů vydalo Index s komentáři metajícími kletby. Jeden z nich - monsignore Isoard v pastýřském dopise z 27. února 1883 prohlásil, že *“učitelům, rodičům a dětem, kteří odmítají zničit tyto knihy, bude zabráněno přijímat svátosti.”* (Viz **Jean Cornec: *Laicite; Sudel, Paříž***)

Také zákony z roku 1886, 1901 a 1904 hlásající, že žádné učitelské místo nesmí být obsazeno členy žádné náboženské kongregace, zahájily příval protestů z Vatikánu a od *“francouzského”* duchovenstva. I přes protesty se však jezuité svých pozic nevzdávali. Vyučující mnichové a jeptišky se pouze museli *“zesvětit”*, což ve skutečnosti nebyl pro ně žádný problém. Jediným kladným výsledkem těchto právních úprav bylo nařízení, že profesori *“tak zvané svobodných”* škol museli od nynějška osvědčit patřičnou pedagogickou kvalifikaci. To byla dobrá věc, když si uvědomíme, že před poslední válkou navštěvovalo 11 625 základních katolických škol ve Francii na 824 595 žáků.

Pokud jde o *“svobodné”* koleje a zejména jezuitské koleje, je jejich počet snížen vlivem několika faktorů, které nemají nic společného s právními tahanicemi. Nejvyšší postavení univerzitního vzdělání, které uznává většina rodičů a navíc se ani nemění, je hlavním důvodem jeho stále rostoucí oblíbenosti. Kromě toho Tovaryšstvo Ježíšovo *“dobrovolně”* snížilo počet svých škol, čímž ovšem sledovali zase jen své další tajné plány, jejichž cílem bylo získat většího tajného zastoupení na akademické půdě na univerzitách, v parlamentu a v senátu.

Kapitola 30

Jezuité, generál Boulanger a aféra Dreyfus

30.1 Francouzští duchovní v politice

Nepřátelství, se kterým zbožná strana na konci 19. století předstírala, že je obětí republikánského státu, se neobešlo bez ospravedlnování, ačkoliv toto nepřátelství nebo přesněji nedůvěra byla ještě vyhrcořenější. Ve skutečnosti, podle otce Brugerettea, se opozice duchovenstva vůči režimu, který si Francie svobodně zvolila, projevovala při každé příležitosti. V roce 1873 ztroskotál pokus o znovunastolení monarchie s hrabětem Chambordem. Nezdařil se i přes silnou podporu duchovenstva, protože tvrdošíjně odmítal přijmout trojbarvnou vlajku, která byla podle něho symbolem revoluce.

*“I když za moc nestojí, zdá se, že katolicismus je svázán s politikou nebo s určitým druhem politiky... V katolických oblastech Západu a Jihu se předávala věrnost vůči monarchii z generace na generaci stejně tak ve starých šlechtických rodinách, jako u středních tříd a obyčejných lidí. Toužili po domově starodávného a zidealizovaného režimu, vykresleného ve středověkém eposu, a k této tesknosti se pojila přání horlivých katolíků, jejichž hlavním zájmem byla záchrana náboženství, a seskupili se za Veuillotem s všeobecně uznávanou a zbožnou královskou rodinou Chambordů, kteří byli považováni za vládu, která by byla pro církev nejvýhodnější. Ze spojení těchto politických a náboženských sil se zrodil v napjaté poválečné situaci jakýsi zpátečnický mysticismus, který výtečně vykreslil monsignore Pie, biskup z Poitiers, který ho zároveň v církevním světě nejlépe ztělesnil: »Francie, která očekává velkého vůdce a volá po pánovi... opět obdrží od Boha ‘žezlo světa, které jí na chvíli vypadne z rukou’ toho dne, kdy zase znovu pozná, jak se padá na kolena.«” (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; Ed. Flammarion, II, str. 37, 38)*

Tento obraz, který popsal katolický historik, je významný. Pomáhá k pochopení dějů, které následovaly o několik let později po neúspěšném pokusu o restauraci roku 1873.

Tentýž katolický historik popisuje politický postoj duchovních té doby následujícím způsobem:

*“V době voleb se kostelní kněžiště stala centrem reakčních kandidátů. Kněží a úřadující ministři si tady dělají svou volební propagandu, očerňují Republiku a její nové vyučovací zákony, prohlašují, že ti, kteří hlasují pro volnomyšlenkáře, pro současnou vládu nebo pro svobodné zednáře, které popisují jako »bandity«, »ničemy« a »zloděje«, jsou vinní smrtelným hříchem. Jeden hlásá, že snáze bude odpuštěno cizoložnici než těm, kteří své děti posílají do světských škol. Další zase říká, že je lepší uškrtit dítě než podporovat režim. Třetí tvrdí, že odmítne udělit poslední svátosti těm, kteří hlasují pro stoupence režimu. Jsou vynášeny hrozby, je uvalen bojkot na zboží republikánů a proticírkevních obchodníků. Strádajícímu lidu je odmítnuta jakákoli pomoc a dělníci jsou rozptýleni.” (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; II, str. 46, 47)*

Tyto výstřelky duchovních, na které měl stále větší a větší vliv jezuitský ultramontanismus, nejsou vůbec přijatelné z toho důvodu, že pocházejí “od duchovních, kteří jsou placeni vládou, protože stále ještě platí konkordát.”

Také většina veřejného mínění neprojevuje pod tímto nátlakem na svědomí vůbec žádné nadšení, jak píše již zmíněný spisovatel:

“Jak jsme viděli, francouzský lid jako celek je lhostejný k náboženským záležitostem a nemůžeme zaměňovat tradiční rodové zachovávání náboženských praktik za opravdovou víru... Skutečností je, že politická mapa Francie se shoduje s její mapou náboženskou... můžeme říci, že v oblastech, kde je víra silná, hlasuje francouzský lid pro katolické kandidáty, všude jinde vědomě hlasují pro proticírkevní poslance a senátory... Nepřejí si klerikalismus, který je cír-

kevní autoritou ve věcech politiky a je běžně nazýván »vládou kněží«.

Velkému množství katolíků stačí již ta skutečnost, že kněz, tento otravný člověk, zasahuje prostřednictvím poučování v kázáních a pomocí zpovědi do chování svých věrných, kontroluje jejich myšlenky, pocity, činy, radí, co mají jíst a pít, zasahuje dokonce i do intimností manželského života. Tito lidé mají v úmyslu alespoň omezit jeho působnost tím, že si zachovají svou nezávislost jako občané.” (**Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 47-48***)

Rádi bychom i dnes viděli, aby byl při životě stejný duch nezávislosti.

30.2 Boulanger - oblíbenec Říma

I když to byl názor “velkého množství katolíků,” ultramontánci (obhájci papeže) se nevzdávali a dál využívali každé příležitosti v boji proti nenáviděnému režimu. Na chvíli se domnívali, že našli “muže prozřetelnosti” v osobě generála Boulanger, ministra války z roku 1886, který poté, co výjimečně dobře zorganizoval svou osobní volební kampaň, vypadal jako budoucí diktátor.

M. Adrien Dansette napsal: “Mezi generálem a katolíky platila tichá dohoda, která vyšla najevo během léta... Také uzavřel tajnou smlouvu s královskými členy parlamentu jako např. baronem de Mackau a hrabětem de Mun, věrnými obhájci církve ve Shromáždění...”

Flegmatický ministr vnitra Constans vyhrožuje, že ho uvězní a 1. dubna kandidát na diktátora prchá se svou milenkou do Bruselu.

Od této chvíle »Boulangerismus« prudce upadá. Francii nezasáhl, země se zotavuje ... Ve volbách 22. září a 6. října 1889 je »Boulangerismus« rozdrčen...” (**Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 114***)

Z pera téhož historika se můžeme dočíst také o tom, jaký postoj zaujal k tomuto dobrodruhu tehdejší papež, Lev XIII., který vystřídal v roce 1878 Pia IX., papeže, který vydal Syllabus a který předstíral, že francouzským věrným katolíkům radí, aby se připojili k republikánskému režimu:

“V srpnu (1889) se německý velvyslanec ve Vatikáně vychloubal, že papež vidí v generálovi (Boulangerovi) muže, který porazí Francouzskou republiku a znovu nastolí trůn. Můžeme si přečíst článek, ve kterém »pozorovatel Říma« předvídá, že kandidát na diktátora se chopí moci a že církve z toho bude mít ohromný zisk... Generál Boulanger vyslal do Říma jednoho ze svých bývalých úředníků s dopisem pro Lva XIII., ve kterém papeži slibuje, že toho dne, kdy bude ve svých rukou třítat meč Francie, udělá vše, co je v jeho silách, aby byla plně uznána práva papežství.” (**Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 114***)

Takový byl tento jezuitský papež. Nekompromisní duchovní se vzpírali jeho domnělé přemíře “liberalismu”. Ovšem ve skutečnosti vůbec nechápali, že to byla zase jen další taktika jezuitů, jak infiltrovat novou Republiku, oslabit její hybné páky a zlikvidovat její postavení!

Boulangeristická krize jasně ukázala na činnost, kterou osnovali náboženské strany proti světské Republice pod pláštěm nacionalismu. Ale bezbarvá povaha hlavního aktéra a zároveň odpor většiny národa znemožnil tento pokus i přesto, že měl všemožnou a silnou agitaci tajných jezuitů. Nicméně ukázalo se, že šovinistické taktiky jsou celkem účinné, a to zvláště v Paříži. A měly být znovu použity při jiné, lepší příležitosti. Ta nastala nebo byla vyprovokována?

V čele tohoto hnutí byli samozřejmě Loyolovi učedníci. “Jejich přátelé jsou zde,” napsal M. Pierre Dominique, “pobožnůstkářská šlechta, buržoazie, která odmítá Voltairea a mnoho důstojníků. Budou působit zejména na armádu a výsledkem bude známý spolek »meč a kropáč svěcené vody« ”. Jezuité pochopili, že monarchie se už těžko vrátí. Okamžitě zvolili nový plán.

V roce 1890 už neovládají svědomí francouzského krále, ale generálního štábu, nebo alespoň jeho vůdce. Tehdy “náhle” propuká “aféra Dreyfus, opravdová to občanská válka, která rozděluje Francii na dvě části.” (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 239**)

Katolický historik Adrien Dansette shrnuje začátek Aféry takto: “22. prosince 1894 je kapitánovi dělostřelectva Alfredovi Dreyfusovi prokázáno obvinění z vlastizrady, je odsouzen k deportaci na doživotní vězení a propuštěn z armády. O tři měsíce dříve totiž objevila naše výzvědná služba na německém velvyslanectví seznam několika dokumentů, které souvisejí s naší národní obranou. Odhalila podobnost mezi písmem kapitána Dreyfuse a písmem na tomto seznamu. Generální štáb okamžitě zvolal: »Je to on, vždyť je to Žid.« Jako obžaloba jim posloužila pouze tato domněnka, i když neměla psychologický podklad (Dreyfus měl dobrou pověst, byl bohatý a vedl spořádaný život). Přesto je tento nešťastník uvězněn a vojenským tribunálem odsouzen po vyšetřování tak rychle a předpojatě, že rozsudek byl určitě stanoven již předem...

Ale po uvěznění Dreyfuse došlo v generálním štábu k dalším únikům informací a velitel Picquart, šéf výzvědné služby po červenci 1895 se dozvídá o jistém plánu nazývaném »Petit bleu« (Expresní dopisy) mezi německým armádním atašé a francouzským velitelem (maďarského původu) Esterhazym. Byl to muž se špatnou pověstí, který necítil vůči zemi, která jej adoptovala, nic než nenávist a pohrdání. Ale důstojník výzvědné služby, velitel Henry, přidává do Dreyfusovy složky - jak uvidíme později - falešný dokument, na kterém by židovského důstojníka rozdrtil, kdyby byl pravý. Také vymazává a přepisuje jméno Esterhazy na »Petit bleu«, aby vzbudil dojem, že dokument byl padělán. Tak upadl Picquart v listopadu 1896 v nemilost.” (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 263-264**)

30.3 Esterhazy - podezřelý muž

Odstranění šéfa výzvědné služby je snadno pochopitelné: Přespříliš se snažil rozptýlit nahromaděnou temnotu.

Nejdůvěryhodnější svědectví nalézáme v knize **Carnets de Schwartzkoppen**, vydané po jeho smrti v roce 1930. Její autor, dříve první armádní atašé na německém velvyslanectví v Paříži, obdržel tajné dokumenty o francouzské národní obraně od Esterhazyho, nikoli od Dreyfuse!

Již nějakou dobu předtím, v červenci se Picquart domníval, že nadešel čas varovat dopisem šéfa generálního štábu, který byl tehdy ve Vichy, o svém podezření na Esterhazyho. K prvnímu setkání došlo 5. srpna 1896. Generál de Boisdeffre souhlasil se vším, co dosud Picquart ve věci této aféry udělal a dal mu svolení pokračovat dál v pátrání.

Ministr války, generál Billot, byl po srpnu o Picquartově podezření informován stejně tak. I on uznal Picquartovy prostředky za správné. “Esterhazy, kterého jsem už pustil z hlavy, se snažil dostat se na místo ministra války a využíval přitom svých styků s poslancem Julesem Rochem, a podle všeho se pokoušel znovu se dostat se mnou do kontaktu a napsal několik dopisů ministrovi války a také jeho pobočnickovi. Jeden z jeho dopisů byl dán Picquartovi, který si poprvé uvědomil, že jeho písmo se shoduje s písmem na »seznamu«! Ukázal fotografii tohoto dopisu Du Patyovi a Bertillonovi, aniž by jim samozřejmě řekl, kdo jej psal... Bertillon řekl: »To je přece písmo jako na seznamu!« ” (**Les Carnets de Schwartzkoppen; Rieder, Paříž, 1933, str. 147, 148**)

30.4 Dreyfusova nevina - aféra vojenského tribunálu

“Jakmile Picquart pojal podezření, že Dreyfusova obžaloba se rozpadává, rozhodl se nahlednout do »malého svazku«, který dostali pouze soudcové. Dal mu ho archivář Gribelin.

Byl večer. O samotě ve své kanceláři otevřel Picquart Henryovu rozpečetěnou obálku, kterou Henry parafoval modrou tužkou... Jaké však bylo jeho překvapení, když si uvědomil neplatnost těchto hanebných dokumentů, protože žádný z nich nemohl být přisuzován Dreyfusovi. Poprvé věděl, že muž odsouzený k doživotí na Dáblově ostrově je nevinný. Dalšího dne napsal Picquart dopis generálovi de Boisdeffre, ve kterém vypsall všechna obvinění proti Esterhazymu a popsal svůj nejnovější objev. Když generál četl o »tajném svazku«, vyskočil a zakřičel: »Proč už nebyl spálen jako schvácený?« (Armand Charpentier: *Histoire de l'affaire Dreyfus*; Fasquelle, 1933, str. 73)

Dále von Schwartzkoppen napsal: "Moje postavení se stalo nesmírně nepohodlné. Byla přede mnou otázka: Měl bych říkat celou pravdu a napravit tak strašlivý omyl a osvobodit toho nešťastného nevinného muže? Kdybych byl tehdy schopen jednat tak, jak bych si přál, určitě bych udělal právě tohle! Když jsem se však do těchto záležitostí zahleděl podrobněji, došel jsem k závěru, že bych se do toho neměl míchat, protože tak, jak tomu bylo, by mi stejně nikdo nevěřil. Vedly mě k tomu také diplomatické okolnosti. Uvážil jsem, že francouzská vláda je schopná učinit nezbytná opatření, aby celou věc vyjasnila a napravila nespravedlnost, a proto jsem se skutečně rozhodl, že nic dělat nebudu." (Les Carnets de Schwartzkoppen; Rieder, Paříž, 1933, str. 162)

"Vidíme, jak ožívají taktiky generálního štábu," poznamenává Adrien Dansette: "Pokud je vinen Esterhazy, potom jsou také vinni důstojníci, kteří vyprovokovali nezákonné odsouzení Dreyfuse, a to především generál Marcier, tou dobou ministr války. Armádní zájmy si vyžádaly obětovat Dreyfuse. Do rozsudku z roku 1894 nesmíme zasahovat." (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; II, str. 264)

30.5 Antisemitické krytí Aféry

Dnes nás ohromuje pomýšlení na to, že by mohl někoho napadnout takový argument na ospravedlnění, jestliže si dovolíme to tak vyjádřit, zločinného rozsudku. Tímto způsobem měla probíhat celá Aféra, která tehdy teprve začínala. Zachvátila nás tehdy samozřejmě antisemitická horečka.

Bouřlivá pojednání Edouarda Drumonta v *Libre Parole* denně ukazovala děti Izraele jako příčiny národní zkázy a rozkladu. Takto vytvořený negativní předsudek podnítil velkou část veřejného mínění k tomu, aby "a priori" věřila v Dreyfusovu vinu.

Ale i později, když byla nevinna odsouzeného již příliš zřejmá, byly stále ještě vyzdvihovány mohutné argumenty o "neomylnosti" vojenského soudního tribunálu. A od nynějška s dokonalým cynismem. Jaký věrný obraz jezuitského ducha!

Byl to Duch svatý, kdo inspiroval tyto soudce v uniformách, kteří se nemohli dopustit omylu? Bylo by lákavé uvěřit tomuto zásahu nebes - který má tolik podobného se zárukami papežské neomylnosti - když čteme o otcí du Lacovi z Tovaryšstva Ježíšova, který měl s Aférou hodně společného:

"Řídil kolej Rue des Postes, kde jezuité připravovali kandidáty na větší školy. Je to velmi inteligentní muž s významnými styky. Přivedl ke katolické víře Drumonta, je zpovědníkem de Muna a de Boisdeffreho, šéfa armádního generálního štábu, se kterým se vídá každý den." (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 240)

Brugerette se také zmiňuje o stejných skutečnostech, které cituje židovský spisovatel Josef Reinach: "Není to ten otec du Lac, který obrátil na víru Drumonta a přinutil ho napsat »Židovskou Francii«, který zajišťoval prostředky pro »Libre Parole«? Nesetkává se generál de Boisdeffre každý den s tímto známým jezuitou? Velitel generálního štábu neudělal žádné rozhodnutí, aniž by ho předtím konzultoval se svým »reditelem«. (J. Brugere: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 454)

30.6 Mučení Dreyfuse

Na Ďáblově ostrově, který si právem zaslouží v tomto mrtvém podnebí svůj název, bylo s obětí tohoto ohavného spiknutí zacházeno nesmírně krutým způsobem, protože antisemitický tisk rozšířil zprávu o tom, že se pokoušel utéci. Ministr kolonií, Andre Lebon, vzhledem k tomu vydal patřičné rozkazy.

“V neděli ráno 6. září hlavní dozorce Lebar informoval svého vězně o tom, že od nynějška mu nebude dovoleno chodit po části ostrova, která mu byla vyhrazena a že bude omezen na svou chatrč. Večer mu bylo řečeno, že bude v noci připoután k řetězům. Ve spodní části jeho postele, která se skládala ze tří prken, byly přibity dva dvojité železné kruhy, které svíraly trestancovy nohy. Když byly nohy žhavé, byl tento trest zvlášť bolestivý.

*Ráno stráže vězně uvolnily, ale ten, když vstal, se na svých nohách třásl. Bylo mu zakázáno opouštět chatrč, kde musel přebývat dnem i nocí. Večer byl znovu přikován a to se opakovalo 40 nocí. Zanedlouho měl kotníky úplně zkrvavené a potřebovaly obvaz. Strážcové, pohnuti soucitem, mu nohy před přikováváním tajně obvazovali.” (Armand Charpentier: **Histoire de l'affaire Dreyfus; str. 75)***

Trestanec však stále tvrdil, že je nevinný. Napsal své manželce: *“V této nádherné a štědré francouzské zemi přece musí být nějaký poctivý muž, který má dostatek odvahy k tomu, aby vypátral a odhalil pravdu.” (Lettres d'un innocent, leden a únor, 1895)*

Ve skutečnosti však o pravdě už nikdo nepochyboval. Chyběla pouze vůle ji nechat vypuknout. Svědectví o tom dokládá i sám otec Brugerette:

“Zbytečně se množí domněnky o nevinně trestance z Ďáblova ostrova. Marně vyhlašují Dreyfusovu nevinu také M. de Bulow v Reichstagu a francouzské vládě je předává M. de Munster, jeho velvyslanec. Nevina, kterou hlásá také císař Guillaume a která je potvrzena, když je Schwarzkoppen (německý vojenský atašé) povolán do Berlína hned, jakmile Mathieu Dreyfus (bratr odsouzeného) obvinil Esterhazyho. Generální štáb odmítá jakékoli nové vyšetřování celého procesu... Někdo má hodně práce s tím, aby zastřel Esterhazyho. Jsou mu předávány tajné dokumenty na jeho obranu, a dokonce není ani dovoleno srovnávat jeho rukopis s rukopisem na »seznamu« ...

*Pod touto záštitou byl zločinec Esterhazy natolik drzý, že si zažádal o slyšení před válečnou radou. Tam je 17. ledna 1898, po rozmyšlení, které trvalo pouhé tři minuty, jednohlasně zproštěn viny.” (J. Brugerette: **Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 432)***

Musíme se zmínit o tom, že o několik měsíců později, když byl plukovník Henry usvědčen z podvrhu, uprchl Esterhazy do Anglie a nakonec sám přiznal, že byl autorem známého Seznamu připisovaného Dreyfusovi.

30.7 Padělky proti Dreyfusovi

Nelze citovat všechny epizody z mnoha dějství tohoto dramatu. Ve snaze utajit očividnou pravdu přibývaly k padělkům další a další nové padělky, byl propuštěn velitel generálního štábu, odstoupili ministři, Henry spáchal sebevraždu, když byl držen ve vazbě na Mont Valerien, podřezal se (pod krkem) a svou vlastní krví tak podepsal doznání své viny.

V prosinci 1898 vydal německý tisk polooficiální nótu: *“Prohlášení císařské vlády uvádí, že žádná německá osoba, vysoce či níže postavená, nemá žádné příbuzenské vztahy s Dreyfusem. Z pohledu Německa tedy nevidíme žádné překážky, které by mohly bránit nezkrácenému vydání tajného souboru.” (Maurice Paleologue: **Journal de l’Affaire Dreyfus; Plon, Paříž, 1955, str. 149)***

Nakonec nejvyšší soudní dvůr rozhodl, že je nevyhnutelné případ znovu prošetřit. Dreyfus se musel 3. června 1899 znovu objevit před válečnou radou v Rennes, a to pro něj znamenalo začátek dalšího mučení.

“Nemohl předpokládat, že se setká s ještě hnusnější nenávistí, než s jakou odjížděl, a že jeho bývalí velitelé, kteří se proti němu spikli a dohodli se na tom, že ho znovu vypraví na Ďáblův ostrov, nemají žádný soucit pro toto zbídačené, slabé stvoření, které se domnívá, že už vytrpělo všechna utrpení, která se mají vytrpět.” (**J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 467**)

Brugerette napsal: “Válečná rada v Rennes pouze přidala novou nespravedlnost ke zločinnému procesu z roku 1894. V průběhu 29 soudních přelíčení v Rennes vyjde jasně najevo nezákonnost tohoto soudu, vina Esterhazyho i zločinecké manévrování Henryho. Ale válečná rada... odsoudí Dreyfuse na základě udání tajných špiónů, která nebyla nikdy předmětem obžaloby ani zprávy. Bude mu přiřčeno všechno předchozí propouštění a vzniknou dokumenty, které s ním nemají nic společného... Nakonec, a to navzdory všem právníckým zvyklostem, budeme požadovat, aby sám Dreyfus zjistil, zda takový dokument nebo spis sám nepsal, jako by to už ani nebylo úkolem soudního stíhání.” (**J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 469**)

Zaujatost Dreyfusových žalobců byla natolik průhledná, že vyvolala protest veřejnosti i mimo Francii. V Německu vydaly polooficiální noviny *Cologne Gazette* dne 16. a 29. srpna, uprostřed soudního procesu, dva články, ve kterých čteme: “Jestliže po vyhlášeních německé vlády a jednáních nejvyššího odvolacího soudu ve Francii ještě někdo věří v Dreyfusovu vinu, můžeme odpovědět jenom tolik, že takový člověk musí být duševně nemocný nebo vědomě usiluje o to, aby byl odsouzen nevinný.” (**Maurice Paleologue: *Journal de l’Affaire Dreyfus*, str. 237**)

30.8 Fanatismus neomylnosti

Ale nic nebylo schopno zneškodnit nenávist, nesmyslnost a fanatismus. Nikdo nebyl schopen prolomit záhadnou bariéru neomylnosti a drzého, křivého obviňování.

Byly dokonce používány nové padělky, které měly nahradit padělky, které již ztratily věrohodnost. Shrňme-li to všechno, nešlo o nic jiného než o pochmurnou klauniádu. Pro Dreyfuse skončila odsouzením na deset let vězení s polehčujícími okolnostmi!

“Tento ostudný soud vyvolal rozhořčené strnutí po celém světě. Francie se všichni štítily. Kdo by si dovedl představit tak strašlivou bolest?” (**L’Aurore, 14. září 1899**) prohlásil Clemenceau při čtení anglických a německých novin. Udělení milosti se stalo nepostradatelným. Dreyfus milost přijal, aby “čekal,” jak řekl, “na zvrát v tom strašlivém vojenském omylu, kterého byl obětí.” “Bylo zbytečné počítat s tímto zvratem ze strany válečných rad. Spravedlnost se již dostala do chodu! Zase jednou přišla od nejvyššího odvolacího soudu, který po důkladném vyšetřování a dlouhých rozhovorech anuloval jednou pro vždycky rozhodnutí z Rennes. A několik dní později shromáždění i senát slavnostním hlasováním znovu uvedli Dreyfuse do armády. Dreyfusovi byl udělen řád Čestné legie a veřejně byl znovu dosazen do funkce.” (**J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 471-472**)

Zvrat událostí, kterého tak pracně dosáhl, byl zásluhou “poctivých a odvážných” mužů, které si přál nevinný na Ďáblově ostrově vidět přicházet. Jejich počet se zvětšoval s tím, jak vycházela pravda na světlo. Poté, co válečná rada v lednu 1898 zrádce Esterhazyho bleskurychle zprostila viny, vydal Emilio Zola v *Aurore*, Clemenceauově publikaci, známý otevřený dopis Žaluji. Napsal: “Žaluji první válečnou radu za to, že přestoupila zákon - že odsoudila obžalovaného na podkladě jakéhosi dokumentu, který zůstává v tajnosti, a žaluji druhou válečnou radu za to, že ututlala tuto nezákonnost a také spáchala justiční zločin tím, že vědomě zprostila pachatele viny.”

30.9 Nenávist katolíků proti Židům a Dreyfusovi

Avšak “knížata” našeho známého товариšstva bděla nad tím, aby utajila všechno, co by mohlo osvětlit veřejnost. Dokázala to v případě Francouzské revoluce, Hrůzovlády i v případě druhé francouzské revoluce. Proč by to nedokázali i nyní v takové banalitě jako Dreyfus? Otázka katolického vyslance de Muna přivedla Zolu před Soudní dvůr Seine a odvážný spisovatel byl odsouzen na jeden rok vězení - nejvyšší trest jako odplata za tento zločinný proces.

Vykřikování “klerikonacionalistů” natolik oklamalo veřejnost, že volby v květnu 1898 dopadly v jejich prospěch!

Nicméně, veřejné odhalení padělků, propuštění šéfa generálního štábu, evidentní zločinná zaujatost soudců otevřela oči lidí, kteří upřímně hledali pravdu stále víc a víc. Byli to však lidé téměř výhradně z řad protestantů, Židů a laiků.

“Ve Francii byl jenom sem tam nějaký katolík, a z nich velice málo významných katolíků, který se postavil na stranu Dreyfuse... Tato hrstka lidí nenadělala mnoho hluku. Obklopovalo je spikleneckví ticha...” (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 275*)

“Většina knězů a biskupů zůstávala přesvědčena o Dreyfusově trestuhodnosti”, napsal Brugette. Georges Sorel také říká: *“Zatímco Aféra Dreyfus způsobila rozdělení ve všech společenských skupinách, katolický svět byl absolutně sjednocen proti znovuprošetřování celého případu.”* Samotný Peguy připouští, že *“všechny politické síly církve stály vždy proti Dreyfusovi.”* Zcela logický výsledek jezuitské neomylnosti v pozadí a židovské příslušnosti Dreyfuse v popředí živěný denním tiskem.

Je třeba připomínat seznamy příspěvků, které pro vdovu po padělateli Henryovi, který spáchal sebevraždu, otevřel *Libre Parole* a *La Croix*? U jmen knězů, kteří přispěli, byly často připsány *“poznámky ne zrovna evangelické,”* jak nám říká M. Adrien Dansette, který dále cituje:

“Jistý abbé Cros si žádá o rohožku před postel z židovské kůže, po které by mohl šlapat ráno i večer. Jeden mladý kněz by rád svou patou rozdrtil Reinachův nos; tři kněží touží nafackovat té nečisté tváři Žida Reinacha.” (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 276*)

Jedině volnomyšlenkářské duchovenstvo je stále poněkud stranou. V Kongregacích bylo vše ještě útočnější:

“15. července 1898 při rozdělení cen na koleji Arcueil, kterému předsedal generalissimus Jamont (víceprezident svrchované válečné rady), otec Didon, rektor školy Albert-le-Grand, vystoupil s plamennou řečí, ve které obhajoval použití násilí proti lidem, kteří se dopustili zločinu tím, že odvážně odsoudili vojenský omyl...”

»Musíme,« ptal se výmluvný mnich, *»nechat bezbožné na svobodě? Určitě ne! Nepřítelem je: intelektualismus předstírající, že pohrdá silou, a civilisté, kteří si chtějí podmanit armádu. Když selhalo domlouvání, když láska (!) už nemá vliv, musíme se ohánět mečem, musíme rozšířit teror, stínat hlavy, rozpoutávat války, útočit...«*

Zdá se, že tato řeč byla výzvou všem, kteří sympatizovali s odsouzeným nešťastníkem.” (J. Brugette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 451*)

30.10 Štvaní jezuitů proti Židům

Kolik podobných řečí jsme již od té doby vyslechli! Provolání ke krvavým represím přicházejí od mírumilovných knězů, a to zvláště během německé okupace! Pokud jde o výzvu k nenávisti vůči intelektualismu, nacházíme její dokonalý ohlas v prohlášení jednoho generála: *“Když někdo mluví o inteligenci, vytahují revolver.”* Jaká to přesná ozvěna jezuitské morálky a učení!

Rozdrtit myšlení silou, to je zásada římskokatolické církve, která se nikdy nemění. V kaž-

dé době se pouze přizpůsobí a bere na sebe jiný plášť utajení a maskování. Cíl však zůstává stejný.

Avšak otec Brugerette se podivuje nad tím, že nic nenarušilo přesvědčení duchovenstva o Dreyfusově trestuhodnosti: *“Taková obrovská a dramatická událost, která zahřměla z čistého nebe a vnesla světlo na oddělení padělků, fungující při generálním štábu, musela otevřít oči i těm, kteří nechtějí hledat pravdu. Hovoříme o odhalení padělků, které má na svědomí Henry...*

Cožpak nenadešel čas, aby se francouzské duchovenstvo a katolíci zřekli omylu, který zašel tak daleko... Oni, kněží i hrstka věrných mohli jako celek vyjít, aby o jedenácté hodině podobně jako dělníci zmínění v evangeliu rozšířili řady zastánců spravedlnosti a pravdy... Ale ani ty nejpřesvědčivější skutečnosti nemohou vždy osvětit mysl opanovanou určitými předsudky, protože předsudky nesnášejí prověřování a ze své vlastní podstaty se vzpírají důkazům.” **(J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 443)**

“V každém případě pro udržení katolíků v bludu bylo vyvíjeno nesmírné úsilí! Jak by se mohli domnívat, že tisk je hanebně podvádí a tvrdošíjně zatajuje všechny důkazy o nevině a všechna svědectví ve prospěch odsouzení na Ďáblově ostrově a že je také rozhodnut všemi možnými prostředky zabránovat průchodu spravedlnosti?” **(J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 444)**

V čele tisku stály *La Libre Parole* - noviny vytvořené, jak jsme již viděli, za pomoci jezuitského otce du Laca, a *La Croix* - noviny jezuitského otce Baillyho, stoupence nanebevstoupení Panny Marie. Řád nanebevstoupení Panny Marie byl maskovanou částí Tovaryšstva Ježíšova a jemu tedy musíme přiřknout rozpoutání a šíření kampaně proti Dreyfusovi.

Otec Lecanuet, který vůbec nepatří mezi ty podezřívavé, otevřeně píše: *“Historici zabývající se Aférou pranýřují Kongregace a obzvláště jezuitu. A tentokrát musíme přiznat, že jezuité s bezohlednou troufalostí jako první hodili kamenem.”* **(Otec Lecanuet: *Les Signes avant-coureurs de la Separation*, str. 179)**

“Oblastní katolické noviny, jakými byly Nouvelliste z Lyonu, které byly poučné a hojně čtené, se téměř cele zapojily do temného spiknutí proti pravdě a spravedlnosti. »Zdá se, že všude byla přijata zásada zastavit pronikání světla a udržet veřejnost ve tmě.« ” **(J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 448)**

Ve skutečnosti by člověk musel trpět výjimečnou slepotou, aby nepochopil na základě zřetelnosti, kterou projevoval *“Croix”* v Paříži a v provinciích *“zásadu”*, o které hovoří otec Brugerette. A člověk by musel být také velmi naivní, aby nepoznal, odkud pochází. (Noviny *»La Croix«* byly tehdy značně rozšířeny - pozn. autora)

M. Adrien Dansette říká také toto: *“Je to řád Nanebevstoupení Panny Marie jako celek a s ním i církev, kdo je odhalen kampaní novin La Croix Otec Bailly se vychloubá, že »svatý« otec s ním souhlasí.”* **(Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; II, str. 277)**

Ve skutečnosti o jeho souhlasu nikdo nepochybuje! Cožpak jezuité, kterým stoupenci Nanebevstoupení Panny Marie zapůjčili svůj název, nejsou hned od založení řádu politickými nástroji papeže? Musíme se zasmát příběhu, který je vychytrale rozšířen - a který opakují apologetičtí historikové - o tom, že Lev XIII. prý nabádal vedoucí představitele novin *La Croix* *“k mírnosti”*. Jedná se o klasický trik, přesto však stále působivý. Ještě dnes žijí prostí lidé, kteří věří v jakousi *“nezávislost”* oficiálního hlasu svatého stolce!

Podívejme se nyní, co v samotném Římě vydalo *Civiltà Cattolica*, oficiální jezuitské nakladatelství pod názvem *Il caso Dreyfus*:

“Zrovnoprávnění Židů je důsledkem tak zvaných zásad roku 1789, jejichž jho těžce dopadlo na všechny francouzský lid... Židé drží Republiku ve svých rukou, a ta je víc hebrejská než francouzská. ... Bůh stvořil Žida proto, aby byl používán jako vyzvědač všude, kde se chystá nějaká zrada... Neděje se to jenom ve Francii, ale také v Německu, Rakousku a Itálii, že Židé musejí být vyloučeni z národa. Potom, až budou s velikým souladem znovu nastoleny

dřívější časy, najdou národy znovu své ztracené štěstí.” (Civiltà Cattolica z 5. února 1898)

30.11 Postoj Říma

V předchozích kapitolách jsme však pouze v krátkosti shrnuli onen jezuitský “veliký soulad” a “štěstí”, kterým se těšily národy, když Loyolovi synové sedávali ve zpovědnících a inspirovali krále. Jak jsme právě viděli, “soulad” zavládl také tehdy, když byli zpovědníky a rádci velitelů generálního štábu.

Podle Brugeretteho zakusil generál de Boisdeffre, kající jezuitského otce du Laca, stejnou hořkost jako mnoho jiných před ním, které tito “*správcí svědomí*” podvedli. Vyznání padělatele Henryho ho přivedlo k nucenému odstoupení. “*Jako velmi čestný muž sám prohlásil, že byl »hanebně podveden« a lidé, kteří ho znali, si uvědomovali, že pociťoval nesmírnou hořkost vůči »spiknutí«, jehož se stal obětí.*” (**J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 435, 454**)

A Brugerette dodává, že generál de Boisdeffre přerušil “veškerou komunikaci” se svým dřívějším zpovědníkem “*a odmítl se s ním setkat dokonce i při umírání.*”

Když si přečteme všechno to, co je napsáno a vytištěno v *Civiltà Cattolica*, bylo by už zbytečné zabývat se ještě hlouběji proradností tohoto řádu a můžeme jen souhlasit s tím, co tehdy napsal Josef Reinach: “*Vidíme, že jsou to jezuité, kdo zosnovali tuto temnou aféru. A pro ně je Dreyfus pouze záminkou. Co si skutečně přejí, a také to přiznávají, je potlačení laiků a udání nového směru francouzské revoluci..., zrušení cizích bohů - dogmat z roku 1789.*”

To je víc než jasné. Ale navzdory všem důkazům někteří ještě trvají na tom, že mezi papežem a jeho tajnou armádou, mezi záměry jednoho a činy tovaryšstva byla možná neshoda. Dokázat pošetilost takové domněnky je snadné. V tomto směru je velmi poučný případ jezuitu Baillyho.

Co se dočteme v *La Croix* z 29. května 1956? “*Jak jsme oznámili, jeho eminence kardinál Feltin nařídil prozkoumání pisma otce Baillyho. Byl zakladatelem našeho vydavatelství a »Maison de la Bonne Press«.* Takto zní výnos z 15. května 1956:

»*My, Maurice Feltin, z milosti Boží a apoštolského svatého stolce kardinál - kněz svaté římskokatolické církve, jemuž patří titulární kostel svaté Marie pokojné, arcibiskup pařížský:*

*Z hlediska plánu, který byl předložen k úvaze Kongregaci stoupenců Nanebevstoupení Panny Marie a augustiniánům a který jsme schválili, aby byl v Římě řešen případ Božího služebníka Vincenta de Paula Baillyho, zakladatele »La Croix« a »Bonne Press«. Z hlediska dalších opatření... a pokynů svatého stolce ohledně blahořečení a průzkumu spisů Božích služebníků, nařídili jsme a nařizujeme následující: Každý, kdo znal tohoto Božího služebníka nebo kdo může říci něco zvláštního o jeho života, nám o tom musí dát vědět... Každý, kdo vlastní spisy tohoto Božího služebníka, nám je musí předat do 30. září 1956, ať se jedná o tištěné knihy, rukopisné poznámky, dopisy, memoranda... i pokyny nebo rady, které sám nepsal, ale které diktoval... Na všechny tyto zprávy jsme jmenovali kanovníka Duboise, tajemníka našeho arcibiskupství a »advocata diaboli« v tomto kanonizačním procesu.” (**La Croix z 29. května 1956**)*

Zde už vidíme “Božího služebníka” na cestě k přijetí spravedlivé odměny za své věrné služby, a to v podobě svatozáře. A odvažujeme se říci, že co se týče jeho “*spisů*”, po kterých se tak pečlivě a usilovně pátralo, bude mít “*advocatus diaboli*” opravdu z čeho vybírat. Pokud jde o “*tištěný*” materiál, sbírka *La Croix*, a to zejména z let 1895 až 1899, představuje ty nej-poučnější spisy.

“*Jejich postoj (katolických novin), a zvláště postoj La Croix, představuje tou dobou pro všechny »osvícené a bezúhonné hlavy« to, co M. Paul Violet, katolický člen Institutu nazývá »nepopsatelným skandálem«.* Tento skandál vyzdvihuje v Dreyfusově aféře nejotřesnější chyby, lež a zločin vůči pravdě, poctivosti a spravedlnosti. »Římský dvůr,« dodává, »to ví stejně

tak, jako to vědí všechny soudní dvory v Evropě.» (J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 443)

Římský soudní dvůr to vskutku věděl lépe než kdo jiný! Jak jsme viděli v roce 1956, nezapomněl při přípravách na blahořečení na zbožné hrdinské činy tohoto “Božího služebníka”.

Navrhovatel svatořečení udělil našemu budoucímu “svatému” ta nejvyšší uznání ve prospěch vdovy po padělateli Henryovi. Brugerette o tom říká: “Když dnes uvažujeme o všech výzvách po tom, aby se vrátila inkvizice, o všech výzvách po pronásledování Židů, po vraždě Dreyfusových obránců, je to stejné, jako naslouchat blouznivým představám bezuzdných a komických fanatiků. Nicméně tyto představy nám La Croix předkládá jako ohromnou, povzbuzující a veselou podívanou.” (J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 450)

Všechna tato zbožná přání týkající se Židů, jejichž uskutečnění nebylo otci Baillymu dopřáno za života vidět, se naplnila přičiněním těchto nespoutaných fanatiků pod hákovým křížem. Mohl se pouze z nebe s potěšením dívat na “ohromnou, povzbuzující a veselou podívanou”, i když tam nahoře jsou podívané tohoto druhu zcela běžné podle “učeného” a výjimečně Svatého Tomáše Akvinského:

“Aby se svatí mohli ještě více těšit ze své blaženosti a více dobrořečit Bohu, je jim dovoleno rozjímat nad hrůzou všeho mučení bezbožných... Svatí se budou radovat z útrap bezbožných.” (Sancti de poenis impiorum gaudebunt) (Somme theologique, v Dodatku XCIV, I, 3)

Jak vidíme, otec Bailly, zakladatel La Croix, uměl to, co z něj dělá svatého: Pronásledoval nevinného, zlořečil těm, kteří ho bránili, odsuzoval je ke smrti, dodával si sílu pomocí lži a nepravostí, podněcoval nesoulad a nenávisť. To všechno jsou v očích římskokatolické církve solidní zásluhy pro získání slávy a potom můžeme pochopit i její přání umístit svatozář na autora těchto zbožných skutků.

30.12 Rozdělení Francie

Avšak ještě zůstává jedna otázka: Činil tento “Boží služebník” také zázraky? Ptáme se proto, že víme, že pro získání takového povýšení musí člověk provádět zázraky, které jsou dobře a pravdivě ověřené.

Jaké zázraky prováděl ředitel - zakladatel La Croix? Byla to přeměna, kterou dělal pro své čtenáře, černé barvy za bílou a bílé za černou? Psal o lži jako o pravdě a o pravdě jako o lži? Samozřejmě, ale ještě větším zázrakem byla skutečnost, že přesvědčil členy generálního štábu (a poté i veřejnosti) že potom, co se dopustil počáteční chyby a tato chyba byla odhalena, bylo jejich “ctí” zapřít všechny důkazy a tímto způsobem proměnit chybu ve zneužití moci! “*Errare humanum est, perseverare diabolicum.*” “Boží služebník” na toto přísloví moc nedbal. Místo toho, aby se jím nechal vést, ukryl je pod svou sutanou. “*Mea culpa*” je ve skutečnosti pro prosté věřící, nikoli pro duchovenstvo, ani - jak jsme právě viděli - pro armádní velitele, kteří měli jezuitské zpovědníky.

Výsledkem - o který usilovali - bylo probuzení záškodnických a sabotážních nálad a rozdělení francouzského lidu.

Tak hovoří i význačný historik Pierre Gaxotte:

“Dreyfusova aféra byla rozhodným zvratem... soudili ji důstojníci, byla do ní zatažena armáda... Aféra se rozrostla, stala se politickým konfliktem, rozdělila rodiny, rozřízla Francii na dvě části. Působila jako náboženská válka... Vzbudila nenávisť mezi důstojníky... Stala se počátkem antimilitarismu.” (Pierre Gazotte, de l’Academie Francaise: Histoire de Francais; Flammarion, Paříž, 1951, svazek II, str. 516, 517)

Když přemýšlíme o Evropě té doby, Německo bylo přezbrojeno a obklopeno svými dvěma spojenci. Když si připomeneme zodpovědnost Vatikánu za vypuknutí války v roce 1914, potom nemůžeme uvěřit, že oslabení francouzského vojenského potenciálu nebylo předem na-

plánováno.

Jak bychom si nepovšimli, že Aférou Dreyfus začíná v roce 1894 rok francouzsko-ruského spojení. Tehdy mluvčí Vatikánu velmi přímočaře hovořili o smlouvě s “rozkolnickou” mocností, což bylo v jejich očích skandální. Dokonce ještě dnes “*prelát jeho svatosti*”, monsignore Cristiani se odvažuje napsat:

*“Prostřednictvím podivuhodně zaslepené a neuvážlivé politiky se zdálo, že naše země má radost z navozování válečných nálad ve svém hrůzu nahánějícím sousedovi (Německu)... Ve skutečnosti se zdálo, že francouzsko-ruská dohoda hrozí obklíčením Německa.” (Mgr. Cristiani: *Le Vatican politique; Ed. du Centurion, Paříž, 1957, str. 102*)*

Podle váženého preláta neohrožoval Trojspolek (Německo, Itálie, Rakousko) nikoho a Francie se mýlila, když před takovým blokem nezůstala osamocená. Se třemi proti jednomu by bylo vítězné “tažení”, “mírová misie” jednodušší a náš svatý otec papež by byl nemusel v roce 1918 naříkat nad porážkou svých “svatých” bojovníků. Ano, Francie včas rozpoznala odvetnou akci jako odměnu za překažení plánů, které Vatikán pod dramaturgií a scénáře jezuitů naplňoval už od Pia IX.

Kapitola 31

Roky před válkou: 1900 - 1914

31.1 Francie proti Římu

“Pod obrazem ukřižovaného Ježíše, Božského symbolu spravedlnosti, La Croix nadšeně spolupracoval s dílem klamu a zločinu proti pravdě a spravedlnosti,” jak napsal Brugerette. (**J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 478**)

Abbé Fremont se dokonce nebál v souvislosti s Aférou hovořit o dávném zlověstném křížovém tažení Inocence III. proti Albigenským. Přesto však zvítězila spravedlnost a Fremont se stal skutečným prorokem, když řekl: *“Katolíci vyhrávají a myslí si, že republiku porazí díky nenávisti vůči Židům. Obávám se však, že porazí jenom sami sebe.”* (**Agnes Siegfried: *L’Abbe Fremont; F. Alcan, Paříž, 1932, II, str. 163***)

Ve skutečnosti, když názor vyšel na světlo, byla reakce osudová. Ranc si z celé aféry vzal ponaučení, když prohlásil: *“Republika rozbije moc kongregací nebo bude zardoušena.”*

V roce 1899 bylo ustanoveno ministerstvo republikánské obrany. Jezuitský otec Picard, čelní představitel stoupenců nanebevzetí panny Marie, jezuitský otec Bailly, ředitel La Croix a deset dalších členů tohoto řádu bylo přivedeno před soud, před tribunál Seiny pro porušování zákona o shromažďování. Kongregace stoupenců nanebevzetí panny Marie byla rozpuštěna.

Waldek-Rousseau, předseda konsilu, prohlásil ve svém projevu v Toulouse 28. října 1900: *“Roptylení, ale ne potlačení. Náboženské řády se formují znovu. Jsou početně větší a výbojnější. Území pokrývají sítě politické organizace, jejíž články jsou nespočitatelné a pevně spletené, jak jsme mohli vidět v nedávném procesu.”*

Nakonec byl v roce 1901 přijat zákon, nařizující, že bez svolení nesmí být vytvořena žádná kongregace, a že ty spolky, které o to nepožádají v zákonem určené době, budou automaticky rozpuštěny. Budou to tyto předpisy, zcela přirozeně na straně občanských úřadů, které mají za povinnost kontrolovat srocování, které se vyskytuje na jejich území. Tyto předpisy budou katolíkům předkládány jako nesnesitelná urážka. Dům člověka je jeho hrad, říká jedno přísloví, ale církev žádný dům nemá. Pro ni to tedy neplatí.

Odpor duchovních vůči naplňování tohoto zákona ukazuje, jak byl nutný. Jejich odpor ještě více upevnil vládu v jejím postoji, a to zvláště za ministra Combese. A nesmiřitelnost Říma, a to zvláště tehdy, když Pius I. vystřídal Lva XIII. si vynutila zákon z roku 1904, který řádům zakazoval vyučování.

31.2 Volby nového papeže

Poté docházelo k neustálým neshodám mezi francouzskou vládou a svatým stolcem. K volbě nového papeže došlo kromě toho za význačných okolností.

“Lev XIII. zemřel 20. července 1903. Konkláve, které se sešlo, aby určilo jeho nástupce, udílí po několikerém tajném hlasování 29 hlasů státnímu tajemníkovi kardinálu Rampollovi. Na zvolení je však třeba 42 hlasů. Vtom povstává rakouský kardinál Puzyna a tvrdí, že jeho apoštolský majestát, císař rakouský, král maďarský je úředně zmocněn, aby nepřipustil zvolení státního tajemníka místo Lva XIII. Víme, že kardinál Rampolla sympatizuje s Francií.” (**Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 317***)

Je tedy zvolen kardinál Sarto. Tímto manévrem se Rakousko samo dosadilo na místo Ducha svatého, aby “inspirovalo” kardinály. Drzé zvolení sama sebe jako rozhodčího voleb papeže se vyplatilo. Volba kardinála Sarta znamená další vítězství jezuitů. A skutečně nový papež popisovaný jako směs “venkovského kněze a archanděla s ohnivým mečem”, je doko-

nalým typem člověka, kterého si tam jezuitský řád přál mít. M. Adrien Dansette o tom říká: *“Když papeže milujeme, neomezujeme pole, na kterém může a musí vykonávat svou vůli.”* (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 318*,

Nebo uveďme citát z jeho první konzistoriální řeči: *“Víme, že budeme škokovat mnoho lidí, když vyhlásíme, že se budeme muset nutně zapojit do politiky. Každý, kdo to chce spravedlivě posoudit, chápe, že suverénní papež, který je bohem nadán nadřazenou autoritou, nemá právo oddělovat politiku od panství víry a morálky.”* (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 319*)

Takže Pius X., jakmile dosedl na svatopetrský trůn, veřejně prohlásil, že za jeho vlády musí papežskou autoritu pocítit každé panství a že politický klerikalismus není pouze právem, ale povinností. Za svého státního tajemníka si vybral španělského preláta, monsignora Merry del Val, kterému bylo 38 let a který podobně jako on horlil pro Německo a proti Francii. Neudíví nás tedy slova abbe Fremonta: *“Merry del Val, se kterým jsem se setkal v římské koleji, byl oblíbeným žákem jezuitů.”* (Agnes Siegfried: *L'Abbe Fremont, II, str. 342*)

Prelát del Val byl nejen stoupencem jezuitů, ale byl jejich přímým, velmi poslušným nástrojem, který prostřednictvím papeže Pia X. ovlivnil další průběh evropských dějin směrem ke “spravedlivému křížovému tažení” proti Francii a státům, které ji podporovaly.

Důsledky této volby byly brzy patrné na vztazích mezi svatým stolcem a Francií. Prvním konfliktem bylo jmenování biskupů civilní mocí.

“Před válkou roku 1870 se svatý stolec dovídal jména nových biskupů teprve po jejich jmenování. Papež si vyhradil právo, že pokud nebude pro něj přijatelný byt i jen jeden, zabráni jeho kanonizování za biskupa. Docházelo k početným konfliktům, protože vláda za jakéhokoliv režimu dbala na to, aby volila kandidáty, kteří by si zasloužili episkopální úřad.” (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 323*)

Jakmile se však papežem stal Pius X., většinu nových biskupů Řím odmítl. Kromě toho byl nuncius v Paříži Lorenzelli, jak nám říká M. Adrien Dansette, *“teologem, který sešel na scesti diplomacie a byl bláznivě zaujatý vůči Francii”*. Někdo asi řekne: *“To je jenom jeden z mnoha dalších!”* Taková volba však jasně ukazuje na záměry římské kurie s Francií.

31.3 Přerušení vztahů mezi Francií a Vatikánem

Toto systematické nepřátelství se ještě více projevilo v roce 1904, když M. Loubet, prezident republiky, jel do Říma oplatit návštěvu italskému králi Viktoru Emanueli III., který byl nedávno předtím v Paříži.

M. Loubet si přál, aby ho přijal také papež. Římská kurie však vydala zdánlivě “nezvratný” protokol: Papež nemůže přijmout hlavu státu, která při návštěvě italského krále v Římě považuje za legální usurpaci starobylého papežského státu. Dvakrát k tomu však již došlo. V roce 1888 a 1903 však hlava státu, a to ne toho státu bezvýznamného, byla v Římě králem i papežem přijata. Samozřejmě tímto návštěvníkem nebyl prezident republiky, ale německý císař Guillaume II. ... Stejná čest byla udělena Edvardu VII. králi Anglie a carovi.

Záměrem tohoto odmítnutí byla urážka a byla dokonce zdůrazněna nótou, kterou zaslal různým velvyslancům a ministrům státník Merry del Val. Katolický spisovatel M. Charles Ledre nedávno o této věci napsal: *“Mohla by papežská diplomacie ignorovat vyhlídku zásadní důležitosti, která dostávala podobu během návštěvy presidenta Loubeta v Římě?”* (Charles Ledre: *Un siecle sous la tiare; Katolická knihovna Amiot-Dumont, Paříž, 1955, str. 125*)

Vatikán samozřejmě věděl o plánu oddělit Itálii od jejích partnerů v trojspolku, od Německa a Rakousko-Uherska. Římská církev považovala tyto dvě germánské mocnosti za své nejlepší světské nástroje. To bylo pravým jádrem věci. A ve skutečnosti to bylo důvodem častých náladových výbuchů Vatikánu.

Ohledně francouzských biskupů, kteří se Římu zdáli příliš republikánští, docházelo k dalším konfliktům. Nakonec francouzská vláda unavena neustálými potížemi, které vyvstávaly z rušivých zásahů Vatikánu na základě konkordátu, ukončila 29. července 1904 „vztahy, které svatý stolec vyprázdnil.“

Přerušení diplomatických vztahů vedlo brzy na to k oddělení církve od státu. „Dnes to považujeme za normální,” napsal M. Adrien Dansette, „že Francie by si měla se svatým stolcem zachovat diplomatické vztahy a že stát a církev by měly odděleny. Diplomatické vztahy jsou nutné, protože Francie musí být zastoupena všude tam, kde má hájit své zájmy, bez ohledu na věroučné vyznání. Ale oddělení je nutné, protože v demokracii, založené na suverenitě lidí, kteří jsou rozděleni několika různými vyznáními zaručuje stát církvi pouze svobodu.” (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 333, 361**) Autor dodává: „To je přinejmenším všeobecný názor.”

31.4 Co asi zamýšlí Řím?

S tímto rozumným názorem můžeme jediné souhlasit, i když nesmíme zapomenout, že papežství ho samozřejmě nikdy nepřijme. Římská církev nikdy nepřestala hlásat své výsadní, monopolní postavení v občanské historii, ve své vlastní historii, a proto, aby ji mohla otevřeně uplatňovat i v této době, dělá vše, co je v jejích silách, a to právě za pomoci své tajné armády, Tovaryšstva Ježíšova.

Právě v této době jezuitský otec Wernz, generál tohoto řádu, napsal: „Stát podléhá jurisdikci církve. Takže světská autorita je ve skutečnosti stále poddána církevní autoritě a musí ji poslouchat.” (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 241**)

Tak zní učení těchto nesmiřitelných zastánců teokracie, rádců, ale zároveň vykonavatelů svých příkazů, kteří jsou pro Vatikán nepostradatelní, takže dnes je téměř nemožné najít i ten nejmenší rozdíl mezi „černým papežem” a „bílým papežem”. Jsou jedno a totéž. A když hovoříme o politice Vatikánu, myslíme tím prostě politiku řádu jezuitů.

Spolu s dalšími kvalifikovanými pozorovateli abbé Fremont připouští, že: „Vatikánu vládou jezuité.” (**Agnes Siegfried: L'Abbe Fremont, II, str. 421**)

Před intenzivní a nezmenšující se opozicí jezuitů vůči republice, je stát zavázán doplnit zákon o oddělení několika doplňky od roku 1905 do roku 1908. Tento zákon nechtěl zmenšit církevní bohatství a její stavby určené k církevnímu shromažďování. Církevní stoupenci se mohli scházet v místních shromážděních pod vedením kněze, který je měl vést. Jezuité jsou však v církvi všemocní. Copak Řím asi chystá?

“V encyklickém dopisu »Vehementer« (11. února 1906) odsoudil Pius X. zásadu oddělenosti a zásadu vedení místních shromáždění. Porušil tyto zásady?” (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 361**) To brzy poznáme. Kromě rady francouzského episkopátu odmítl v encyklice Gravissimo z 10. srpna 1906 všechny smlouvy.

31.5 Spojování Německa, Bismark - muž Říma

Pro liberální katolíky to představovalo další zklamání:

“Když si pomyslím,” vyznává Brunetiere, „že francouzským katolíkům s určitým vědomím toho, že takové odmítnutí rozpoutá náboženskou válku v naší chudé zemi, která tolik potřebuje mír, je odepráno to, co je německým katolíkům dovoleno a že místní shromáždění pracovala k plné spokojenosti všech už po 30 let, pak jako patriot i katolík si nemohu pomoci od pocitu nejvyšší rozhořčenosti.” (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 363**)

K potížím došlo ve skutečnosti tehdy, kdy se namísto náboženské války konala inventarizace církevního majetku. I když někteří ultramontanisté problém rozdmýchávali, obyvatelstvo

jako celek zůstalo klidné, když byla část církevního majetku navracena státu a nepostupovalo se podle opatření stanovených tímto zákonem.

Pochopil spisovatel Brunetiere, proč s francouzskými a německými katolíky jedná svatý stolec různě? Smysl a význam toho všeho odhalí první světová válka.

Zatímco jezuité při Dreyfusově aféře úspěšně pracovali na rozdělení francouzského národa a oslabení prestiže naší armády, v Německu dělali přesný opak.

Sám Bismark, který v minulosti rozpoutal "kulturní boj" proti katolické církvi, byl poctěn její přízní. To popisuje a také vysvětluje katolický spisovatel Joseph Rován:

"Bismark bude prvním protestantem, který obdržel »Kristův řád« zdobený drahokamy, jednu z nejvyšších církevních poct. Německá vláda dovoluje novinám, které jsou jí oddány, publikovat zprávy o tom, že kancléř bude ochoten skutečně vyvýšit papežovy plány na částečnou obnovu jeho pozemské autority." (**J.Rován: *Le catholicisme politique en Allemagne*, str. 121, 150**)

V roce 1886 byla strana Střed - německá katolická strana - vůči Bismarkovým vojenským projektům nepřátelská. Lev XIII. zaintervenoval do německých vnitřních záležitostí ve prospěch Bismarka. Jeho státní tajemník napsal mnichovskému nunciovi: *"Vzhledem k blížící se revizi náboženské legislativy, která, jak máme důvod věřit, bude provedena smířlivým způsobem, si svatý otec přeje, aby strana Střed podporovala všemi možnými způsoby vojenské plány."* (**Jean Bruhat: *Le Vatican contre les peuples; Paralleles*, 21. prosince 1950**)

Josef Rován se vyjadřuje takto: *"Intervence německé diplomacie ve Vatikánu - to už je starý zvyk - který má přivést papeže k tomu, aby svým vlivem zapůsobil na katolickou stranu Střed (Zentrum), a tím podpořil vojenské záměry. ... Němečtí katolíci budou mluvit o »politické misii« Německa, která je zároveň univerzální morální misí. ... Strana Střed na sebe bere také zodpovědnost za prodloužení vlády, která od slabošského vyhrožování, rádobý válečných projevů o námořní vojenské síle až ke skutečným válečným deklamacím, přivede nakonec Německo do katastrofy. ... Strana Střed vstupuje v roce 1914 do války s přesvědčením o správnosti, čistotě a morální bezúhonnosti vůdců své země, s přesvědčením o souladu svých plánů a programu s plány věčné spravedlnosti."* (**J.Rován: *Le catholicisme politique en Allemagne*, str. 150**)

Můžeme vidět, že papežství vykonalo vše, co bylo třeba k rozšíření tohoto přesvědčení. Kromě toho monsignore Fruhwirth v roce 1914 řekl: *"Německo je základnou, na níž svatý otec může a musí uskutečňovat své velké naděje."*

31.6 Příprava misijního křížového tažení

Přípravu na "misijní křížové tažení" těmi státy, které lačně vztáhly ruku po revolučním nadšení a vymkly se tak z papežského područí (ovšem nikoliv z područí jezuitů) a přípravu na "trestnou křížovou výpravu" na Francii za její odluku od matky církve, podporovalo hned několik světových bank najednou. Všechny tyto banky byly v rukou papeže a jezuitského řádu. Majetek církve byl giganticky astronomický, ekonomické postavení Vatikánu a jezuitů bylo jednoznačně nadnárodní a monopolní.

Již papež Lev XIII. přebíral vládu nad církví s finanční hotovostí v přepočtu přes 15 milionů dolarů. Kromě toho peníze přicházely z bohatých obchodů jezuitského řádu po celém světě a z vlastních církevních pozemků. Například v Kanadě církev vlastnila přes 2 a půl milionů hektarů té nejlepší orné půdy (**Frank Grant: *Kanada v zajetí náboženství*; 1930, str. 24**)

Ovšem i nyní je katolická církev největším vlastníkem kanadské půdy. Ne nadarmo je Montreal nazýván americkým Římem. Po připojení Říma k Itálii zůstalo církvi přes 400 tisíc hektarů nejlepší italské orné půdy, čímž i nadále byla církev největším statkářem v Itálii. (**Fabio Cusin: *L' Italia unita, 1860-1876*, str.126-127**)

Církev dostávala od státu roční podporu téměř 2 miliony dolarů, a to i přes to, že její majetek tehdy činil přes půl miliardy dolarů.

Vatikán prostřednictvím jezuitů držel ve svých rukách monopol na chléb, mouku, sůl, cukr, dobytek, kůže, kávu, tabák a na mnoho dalších komodit díky jezuitským otrokářským koloniím v Jižní, Střední a Severní Americe, Indii, Filipínách a na mnoha ostrovech obou oceánů. Příjem ze svatopetrského halíře činil r. 1870 přes 4 miliony a začátkem 20. století již přes 15 milionů dolarů. (**M. Williams: *The Catholic Church in Action, New York, 1934, str. 153***)

Obrovské sumy plynuly do Vatikánu i prostřednictvím jezuitské kongregace *Prapaganda víry*, která již r. 1850 získala téměř 3 a půl milionů zlatých franků. (**E. de Pressensé: *Du catholicisme en France, Paříž, 1851, str. 35***)

Kromě toho, co jsme nyní jmenovali (a to je ve skutečnosti jen malý střípek nezměrné plochy) měl papežský trůn pod sebou již Banku di Sconto (založena “svatou” stolicí 1830), Banku Romana (založena “svatou” stolicí 1834), Banku svatého Ducha (inovována “svatou” stolicí 1834), Spořitelnu od prelátů P. Moriniho a C. L. Moriniho (založena r. 1836) s 10 milionů scudů ročního vkladu, podíl římských velkofinančníků přes Banku Romana z roku 1852, benátskou Banku sv. Marka (založena 1895), Banku Generale di Roma, Credito mobiliare, Banku Artistico-Operaia, společnost Societa del Acqua Pia Antica Marcia sdružující všechny římské vodárny (založeno “svatou” stolicí 1845), společnost s anglickým kapitálem Societa Anglo-Romana per l' Illuminazione a gas s dividendy okolo 20 milionů dnešních dolarů (založena papežem 1852), Banku di Roma (založena “svatou” stolicí 1880), společnost Societa Ellettrica Anglo-Romana (založeno “svatou” stolicí 1883) a další vatikánské společnosti a podniky. (**A. Caracciolo: *Roma capitale, Dal Risorgimento alla crisi dello stato liberale, str. 126-127***)

Je na místě také připomenout velká vydavatelství novin a časopisů nejen v Itálii (Osservatore Romano a časopis jezuitského řádu Civiltà Cattolica), ale i v Severní Americe, Kanadě, Austrálii, Jižní Americe a ve všech evropských katolických nebo státech s prokatolickým zaměřením.

Dále šly peníze do papežského království z cenných papírů, z burzy mnoha zemí, ze spekulativních burzovních společností, z vynálezu - *Společností pro pojištění* (pojišťovacích společností) např. proti ohni, povodním, zemětřesení, úrazům, náhlé smrti apod., dále z prodeje odpustků, poutí, darů (co dar, to mnoho desítek milionů dnešních dolarů), různých dědictví a pod.

Kromě toho jsme nevyjmenovali spekulace se stavebními pozemkami, dále vlastnictví továren, plynáren, elektráren a různých průmyslových kolosů v USA a v Evropě, dále dopravní katolické společnosti (Società per le Tranvie e gli Omnibus), mlýnárenské společnosti, pekařské společnosti (Società Molini Pantanella, která je dodnes vlastnictvím Pacelliho rodiny a která skoupila všechny mlýny a pekárny v Itálii) apod.

“Páni grófové Edoardo Soderini, Ernesto Pacelli a jejich přátelé z Banco di Roma, kteří za podpory kardinála Rampolla a tedy se souhlasem Lva XIII. přijali obrovskou sumu svatopetrského halíře s příkazem realizovat ji. Nyní skupují všechny mlýny v Římě. Po zakoupení Pantanelly následovalo získání Molini del Tevere. ... A jakmile výše uvedení pánové dosáhli monopol nad mlýny, cena mouky a chleba okamžitě stoupla.” (**Avanti, Roma, VIII., 1897, str. 26**)

Je téměř zbytečné dokazovat tu skutečnost, že presidenti všech těchto společností, bank, obchodů a dalších vatikánských podniků byli vždy jezuitští šlechtici, lidé patřící ke špičkám řádu Tovaryšstva Ježíšova. *“Můžeme potvrdit, že papež se často radil o otázkách kurzů na burze s panem Ernestem Pacellim, městským poradcem Říma a předsedou správní rady Banco di Roma.”* (**J. Galtier: *Les finances du Vatican, Le Temps, Paris, 8. VIII. 1903.***)

Kapitál Vatikánu byl ještě před první světovou válkou v každé bance nebo společnosti v

hodnotě desítek a stovek miliard dolarů. A tento kapitál kromě evropského trhu stačil ještě ovládnout Sýrii, Madagaskar, Indočínu, Rodézii, Libanon a mnoho zemí Blízkého Východu, také Egypt, Maltu, Maroko, Tripolis, Barcelónu, Cařihrad a další. Zde všude, stejně tak jako v současné době, vládli jezuité tvrdou rukou tržního hospodářství. Zájmy vatikánských bank vedly k turecké válce r. 1911 o Líbyi stejně tak jako později o celou severní Afriku.

31.7 Řím stále chudý

I přes toto všechno jmění a majetek, i přes všechny pozemky a finanční bohatství církev však neustále žehrala na svoji chudobu. Jak důkladně papež světu ukazoval, že svoji chodu nepředstírá, ale že je skutečná!

Denně umíralo mnoho vlastních katolických kněží skutečným hladem, zvláště v Itálii. Miliony dětí Říma podléhaly nemocem, chodily v cárech hadrů, pohřbívaly své děti, sotva se narodily, žily ve špíně v kůlnách, sklepích a chatrčích, žebraly a den co den zápasily o holé přežití. Jak slepě papeži důvěřovaly! Víc a ještě víc se tiskly ke katolické církvi ve snaze získat svými poutěmi a dary ze svých posledních peněz spasení a blahobyť.

Není to věrný obraz i dnešní politiky Vatikánu? I dnes církev stále dokola drze tvrdí, jak je chudá, komunismem zubožená, vydrancovaná. Jak je ve mnohých postkomunistických zemích bez majetku, pozemků, financí, div že ne přímo o hladu, kdy sotva jen přežívá. Jak dokonale divadlo chudoby!

V jakém protikladu pak zazní v České republice zpráva o tom, že všichni katoličtí hodnostáři, funkcionáři, faráři, kněží a ostatní pracovníci dostanou i přes to, že jsou státními zaměstnanci, svůj 14. plat jako kompezaci za tříleté nevalorizování jejich platů. Zatímco ostatním státním zaměstnancům z necírkevní oblasti je jejich plat již dávno ukrácen o šedesát procent a je jim zastaven i 13. a 14. plat, kněžím je 14. plat uvolněn. (**Lidové noviny, 12.12.1997, str. 4**)

31.8 Jezuitský ultramontanismus

Ultramontanismus ruku v ruce s univerzalismem je nový pojem misijního díla. Je to nová, moderní misie počínající první a hlavně druhou světovou válkou. Je to misie, ze které jezuité neslevili a nesleví ani písmeno.

“Nezapomeňme,” píše jezuita Rouquette, “že z historického pohledu je ultramontanismus” (neboli církevní politika snažící se dovést celý svět do područí papeže), “praktickým potvrzením univerzalismu.” (to je snahy obsáhnout celý svět) “... Tento univerzalismus, který je nutný, by byl jen prázdným, bezvýznamným slovem, kdyby se v praxi nejednalo o soudržnost a dokonalou poslušnost celého křesťanství. Z tohoto důvodu tedy Ignác chtěl, aby byl jeho spolek k dispozici papeži... a aby byl zastáncem katolické jednoty. Jednoty, která může být zajištěna jedině pomocí naprosté podřízenosti Kristovu náměstkovi.” (R.P. Jesuit Robert Rouquette: Saint Ignace de Loyola, str. 44.)

Jezuité po svém nástupu potřebovali tuto absolutistickou monarchii zavést v římské církvi. Proto v občanské společnosti vypěstovali a udržovali povědomí, že se na vladaře musí pohlížet pouze jako na časného zástupce svatého otce, pravé hlavy křesťanství. Pokud byli monarchové bezvýhradně svému pánu, to je papeži, povolní, jezuité je vytrvale a horlivě podporovali. V opačném případě, když se tito králové nebo jen knížata vzbouřili, našli v jezuitech své nejhorší nepřátele a vrahy.

“Když to zájmy Říma vyžadovaly, aby v Evropě povstali lidé proti svému králi, nebo jestliže vládnoucí králové a knížata přijímala taková rozhodnutí, která překážela církvi, pak kurie věděla, že bude-li muset použít intriky nebo násilné šíření katolické víry a nebo bude-li muset dojít na otevřenou vzpouru, nenajde určitě nikoho schopnějšího, vychytralejšího a troufalejšího než Tovaryšstvo Ježíšovo.” (Rene Fulop-Miller: Les Jesuites et le secret de leur

puissance, Knihovna Plon, Paříž, 1933, str. 61)

New Age, ekologická hnutí, světová mírová hnutí, ekumenismus a ekumenie, světová politika, cenová politika, laskavý Vatikán plný míru, porozumění, shovívavosti, ústupků - to jsou ideologické nástroje ke splnění záměru jezuitů k dosažení jejich misie. Po splnění tohoto záměru Vatikán obnoví svou pravou tvář. Přestane být shovívavým, snášenlivým, pluralitním a laskavým systémem. Přestane používat mírový plášť a beránčí řeči a projeví se pak ve své pravé podstatě vlčí šelmy jak v řečech tak v činech. Středověk bude obnoven v plné míře jako důsledek jezuitského ultramontanismu. To není pouhá teorie, ale reálné nebezpečí, které kvasí již v našich dnech na konci 20. století, jak je o tom více pojednáno v posledních dvou svazcích této knihy.

Život jezuitského řádu plný vzestupů a pádů svědčí o tom, že neexistuje jediná země, ze které by jezuité někdy nebyli vykázáni. Jejich nebezpečnost si uvědomovaly všechny vlády, dokonce i ty nekatoličtější. Tito lidé slepě oddaní své věci jsou tak jako dřív i dnes používáni k tomu, aby vyučovali vyšší vrstvy společnosti. Tovaryšstvo, jako zastánce univerzalizmu, a tím vlastně i ultramontanismu, bylo proto tehdy nevyhnutelně odhaleno jako hrozba občanské autority, protože činnost tohoto řádu, už jenom kvůli svému povolání, se stále víc a víc obracela směrem k politice, až se s ní ztotožnila úplně a napevno.

Souběžně s tím se mezi členy řádu rozvíjel pravý jezuitský duch. Nicméně zakladatel řádu, inspirován především potřebou zahraniční a domácí “misie”, nezapomenul ani na zručnost. Ve svých “*Sententiae asceticae*” napsal: “*Chytrá obezřetnost spolu s průměrnou čistotou je lepší než vyšší svatost ve spojení s neobratností. Dobrý pastýř musí vědět, kolik věcí má ignorovat a jak má zabraňovat, aby jim nebylo porozuměno. Když už je mistrem lidské vůle, bude schopen moudře vést své studenty všude tam, kam bude chtít. Lidé jsou zcela pohlceni pomíjivými zájmy. Nesmíme s nimi proto příliš podrobně mluvit o jejich duších. Bylo by to totéž jako chytání ryb na háček bez návnady.*”

Vatikánští vojáci tato slova poslouchali do písmene. Nikdo se nic v předvečer světové války o podílu jezuitů a papeže nedozvěděl. Sám Řím ignoroval spoustu věcí. Když byl žádán o vysvětlení, mlčel nebo hovořil tak, aby mu nebylo porozuměno. A svět, opit církevním rohlíkem, stále slepě a dětinsky jeho “svatosti” důvěřoval. Jak nebezpečné to bylo, poznal zkrátka na vlastní kůži.

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 5

ĎÁBELSKÝ KOLOBĚH

Působení jezuitského řádu v období od říjnové revoluce v Rusku, během první a druhé světové války až po období studené války

32. První světová válka (385), 33. Jezuité a Velká říjnová socialistická revoluce (393), 34. Přípravy na druhou světovou válku v Evropě (401), 35. Tajné archivy promlouvají (423), 36. Německá agrese a jezuité, Rakousko - Polsko - Československo (437), 37. Příprava jezuitského pekla v Jugoslávii (443), 38. Pravá tvář jezuitů - ustašovské Chorvatsko (453), 39. Jezuitské hnutí ve Francii před II. světovou válkou a během ní (469), 40. Gestapo a Tovaryšstvo Ježíšovo (475), 41. Táboři smrti a protižidovské tažení (481), 42. Jezuité a Collegium Russicum (485), 43. Papež Jan XXIII. odkládá masku (489)

1998

SVAZEK 5

ĎÁBELSKÝ KOLOBĚH

Kapitola 32

První světová válka

32.1 Plány Říma proti Francii

Kběsnění, které ve Vatikánu vyvolala francouzsko-ruská aliance a které se jasně projevilo v aféře Dreyfus a také ke hněvu, které roznítilo francouzsko-italské spojenectví, o kterém výstižně svědčí případ Loubeta, se přidala hořká zášť. Tu vyvolala Dohoda mezi Velkou Británií a Francií roku 1904.

Francie se pevně rozhodla nezůstat sama v odporu proti svému hrůzostrašnému sousedovi Vatikánu a proti Rakousko-Uhersku. Katolická “svatyně svatých” jen s největší nepřizní hleděla na tyto, podle monsignora Cristianiho, “*slepé a neuvážené politiky*”.

Kromě toho, že bezbožná Francie potřebovala být vystavena nebezpečí “*úplného vykrvácení*”, byli tito politici také neocenitelnou podporou rozštěpeného Ruska, této ztracené ovce, v jejíž návrat do svého stáda nepřestala nikdy římskokatolická církev doufat. Doufala v její návrat i za tu cenu, že by mohl tento návrat vyvolat válku.

Pro danou chvíli však ortodoxní církev zůstávala pevně zakořeněna na Balkáně, obzvláště v Srbsku, kde Bukurešťská smlouva ukončující Balkánský konflikt, byla centrem pozornosti Slovanů z jihu. Šlo zvláště o ty jižní Sloany, kteří byli pod jhem Rakouska. Ambiciózní plány Vatikánu a papežského císařství Habsburků bylo tehdy v dokonalém souladu, jako i v minulosti. Pro Řím i Vídeň představovala narůstající moc Srbska nepřítele, kterého je třeba porazit.

To je skutečně uvedeno v diplomatickém dokumentu, nalézajícím se v rakousko-uherských archivech. Dokument podává zprávu v zájmu rakouského ministra Berchtolda o hovorech prince Schonburga ve Vatikánu v říjnu až listopadu 1913:

“Mezi otázky, které byly především diskutovány minulý týden se státním sekretářem (jezuitou Merry del Valem) vyvstala, jak jsme předpokládali, otázka Srbska. Nejprve kardinál projevnil velikou radost nad naším pevným a správným postojem v nedávných měsících. Během audience jsem strávil i čas s jeho svatostí svatým otcem, který začal rozhovor zmínkou o našem energickém tažení v Bělehradu a příznačně poznamenal: »Bylo by určitě lepší, kdyby Rakousko-Uhersko potrestalo Srby za všechno zlo, které napáchali.« ” (Dokument P.A. XI/291)

Takže válkychtivé nálady Pia X. byly jasně vyjádřeny již v roce 1913. Není to pro nás nic překvapivého, když si vzpomene, kdo podněcuje katolickou politiku.

“Co se od Habsburků očekávalo, že udělají? Přísně potrestají Srby, ortodoxní národ. Značně by tím vzrostla prestiž Rakousko-Uherska, a tedy Habsburků, kteří byli spolu se španělskými Bourbony posledními zastánci jezuitů, a zvláště by tím vzrostla prestiž dědice Františka Ferdinanda, jejich muže. Pro Řím se tato záležitost stala nábožensky důležitá; vítězství papežské monarchie nad carismem by bylo pokládáno za vítězství Říma nad východním schizmatem.” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 245-246)

I katoličtí spisovatelé nepopírají, že Pius X. schvaloval ultimatum předložené Rakousko-Uherskem Srbsku prostřednictvím silně katolického, starého císaře Františka Josefa. Pius X. a jeho jezuitský státní tajemník, kardinál Merry del Val podněcovali válečný elán rakousko-uherských monarchistů. Hrabě Pálffy podával 29. července 1914 ministru zahraničí hlášení, že Merry del Val se pochvalně vyjádřil o rakouském ultimatu a že sám papež byl pro ráznou a rozhodnou akci proti Srbsku. (H. Jonson: *Vatican diplomacy in the world war*, Oxford, 1933, str. 8) V konfliktu mezi Rakousko-Uherskem a Srbskem, který byl jezuity uměle vyvolán, vyjadřoval Vatikán naději, že “Rakousko zkrátí slovanské intriky.” (D. Gwynn: *The Vatican and the war in Europe*, London, 1940, str. 10)

“Hrabě Pálffy vykonal u kardinála Merry del Vala několik návštěv a měl s ním rozhovory o naléhavých požadavcích a, jak pravil, povinnostech monarchie. Dokumenty, uveřejněné rakouskou republikánskou vládou dokazují, že Vatikán se na počátku války v každém případě stavěl blahovolně k opatření, která měla znamenat pokoření pravoslavného Ruska; římská církev nepovažovala bez příčiny Rusko za největší překážku ke sjednocení východních církví s římskou stolicí.” (C. Sforza: *The Vatican and the world war*, časop. *The Contemporary review*, London, červen 1937, str. 696)

32.2 Předvečer první světové války

V předvečer první světové války se tedy Vatikán orientoval na centrální mocnosti v naději, že jejich vítězství nad Francií a Ruskem přivede k moci katolické síly ve Francii a otevrou se tak široké možnosti pro působení katolické církve v Rusku. Vatikán doufal, že se Itálie bude držet neutrálně stranou. Jak dokazuje depeše rakouského velvyslance při Vatikánu, vatikánské kruhy by s velikým uspokojením přivítaly útok Rakouska na Srbsko. Státní tajemník Merry del Val vyhlásil velvyslanci jménem Pia X., že “papež lituje, že Rakousko neuložilo Srbům trest, který si zasluhovali, už dříve.” (C. Sforza: *Les batisseurs de L'Europe moderne*, Paříž 1931, str. 148) Záležitost se však vlekla po celý rok 1913. Srbům bylo stále hlasitěji vyhrožováno tresty.

28. června 1914 byl v Sarajevu zavražděn arcivévoda František Ferdinand. Srbská vláda neměla nic společného s tímto zločinem, který spáchal jakýsi makedonský student navedený jezuity. Byla to však dokonalá výmluva pro císaře Františka Josefa k vyhlášení válečného stavu.

“Hrabě Sforza tvrdí, že největším problémem bylo přesvědčit Františka Josefa, že je válka nutná. Nejlépe ho mohla ovlivnit rada papeže a jeho vrchního kardinála.” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 250)

Samozřejmě, že císaři se této rady dostalo a byla to přesně taková rada, jakou lze od tohoto papeže a jeho ministra, který je “oblíbeným žákem jezuitů” očekávat. Zatímco Srbsko se snažilo zachovat mír a ustupovalo všem požadavkům rakouské vlády, která do Bělehradu zaslala výhrůžnou nótu, hrabě Pálffy, rakouský velvyslanec ve Vatikánu předal 29. července ministrovi Berchtoldovi zápisy o svých rozhovorech, které měl 27. července se státním kardinálem - jezuitským tajemníkem Merry del Valem. Tento hovor se týkal “otázek, které v současnosti znepokojují Evropu.”

Diplomat opovržlivě popřel “vybájené” zvěsti o domnělé intervenci papeže, který zdánlivě “úspěšně prosil císaře, aby křesťanské národy ušetřil válečných hrůz.” Když projednával tyto “absurdní” domněnky, odhalil “skutečný postoj papežské kurie,” jak mu je sdělil státní tajemník Vatikánu:

“Nebylo možné vystopovat žádného ducha shovívavosti a smířlivosti ve slovech jeho eminance papeže. Je pravda, že nótu do Srbska označil jako velmi ostrou, nicméně však cele s ní souhlasil a současně nepřímou vyjádřil přání, aby monarchie toto dílo dokončila. Skutečně, dodal kardinál, je škoda, že Srbsko nebylo pokořeno už mnohem dříve, což mohlo již být bez tak velkého rizika, které k němu dnes přistupuje. Tato deklarace je ozvěnou přání papeže, který v průběhu posledních několika let častokrát vyjádřil politování nad tím, že Rakousko-Uhersko se nesnaží »tvrdě potrestat« svého nebezpečného souseda na Dunaji.” (***Veröffentlichungen der Kommission für Neuere Geschichte Österreichs, 26 Vídeň-Lipsko, 1930, str. 893, 894***)

A stejně tak píše i hrabě Sforza (pozdější ministr zahraničních věcí Itálie): “29. července hlásil Pálffy do Vídně: »Při návštěvě, kterou jsem vykonal před dvěma dny u kardinála - státního tajemníka, zavedl kardinál přirozeně rozmluvu na velké problémy, které nyní zajímají Evropu. Z jeho poznámek nebylo možno vycítit nějakou známku smířlivosti nebo ústupnosti. Charakterizoval naši nótu Srbsku jako velice ostrou, ale bez výhrady ji schválil a nepřímou vyjádřil naději, že monarchie dovede dílo do konce. Nepochybně se kardinál domnívá, že je škoda, že se nepodařilo zkrotit Srbsko již dříve ... Toto prohlášení se shoduje se stanoviskem papežovým, jelikož jeho svatost v posledních letech nejednou vyjadřovala lítost, že Rakousko-Uhersko zanedbalo příležitost potrestat svého nebezpečného dunajského souseda.« ” (***C. Sforza: The Vatican and the world war, časop. The Contemporary review, London, str. 696-697***)

Při návštěvě Pálffy pozoroval, jak je kupodivu “velmi snadné a lehké sblížit apoštolské city a ducha války”, neboť sám papež viděl v Srbsku živel rozleptávající katolickou rakousko-uherskou monarchii. Tu Vatikán vždy považoval za svůj štít proti balkánskému a ruskému pravoslaví.

Představitel Bavorska, baron von Ritter 26. července 1914 hlásí do Mnichova: “Papež zaujímá příznivé stanovisko k ostrému vystoupení Rakouska proti Srbsku ... Kardinál - státní tajemník chová naději, že tentokrát Rakousko neustoupí. Nedovede si představit, kdy už konečně začne Rakousko válku, když nyní stále ještě váhá potlačit svými armádami agitaci, která způsobila smrt korunního prince a která ohrožuje samotnou existenci monarchie.” (***C. Sforza: The Vatican and the world war, časop. The Contemporary review, str. 699***)

V roce 1939, 10 let po smrti Merry del Vala byly v Londýně vydány jeho vzpomínky na Pia X. Jezuitský kardinál v nich píše, že Pius X. předvídal světovou válku již dlouho před jejím vznikem. Tak například papež nejednou v roce 1911 a 1912 říkal, že světová válka vznikne právě v roce 1914. (***Cardinal Merry del Val, Memories of Pope Pius X., London, 1933, str. 71***)

T. G. Masaryk ve svých pamětech píše: “Vatikán byl nesporně na počátku války naladěn austrofilsky a germanofilsky. Z rakouského vyslanectví při Vatikánu (hrabě Pálffy) ... se rozšiřovaly zprávy o tom, že papež Benedikt XV. je naladěn proti Srbsku a že stojí za Rakouskem. ... Hrabě Pálffy zdůrazňoval, že nejen státní tajemník, ale i samotný papež schvaluje bezpodmínečně vystoupení proti Srbsku. Rakousko-Uhersko bylo v Evropě jediným velkým katolickým státem. Proto se dalo předpokládat, že Vatikán bude na straně Rakouska. ... Kromě toho rozhodující význam měl osobní dobrý vztah Františka Josefa k papeži.” (***T. G. Masaryk: Světová revoluce, sv.I, Praha, 1926, str. 53***)

Stejně tak dobré vztahy panovaly i mezi Vatikánem a následníkem rakousko-uherského trůnu Františkem Ferdinandem, zabitým r. 1914 v Sarajevě.

To je přesný opak “*oněch vybájených*” zvěstí o neustálé papežské intervenci ve prospěch míru. Postoj Vatikánu proti Srbsku a přemlouvání Františka Josefa k válce je tvrdou skutečností.

Rakouský diplomat však není jediným, kdo podává správu o skutečném názoru římskokatolického papeže a jeho ministra.

Den předtím, 26. července napsal baron Ritter, bavorský tajemník, vyslanec ve Vatikánu, své vládě:

“Papež souhlasí s tím, aby Rakousko jednalo se Srbskem tvrdě. Nemá velké představy o ruské a francouzské armádě a myslí si, že proti Německu by mnoho nezmohly. Kardinálský tajemník nechápe, kdy by mělo Rakousko vyhlásit válku, jestliže se k tomu nerozhodne nyní.”
(Bayerische Dokumenten zum Kriegsausbruch, III., str. 205)

Papežský stolec si byl tedy plně vědom “velikého rizika”, které představoval konflikt mezi Rakouskem a Srbskem, přesto však dělal vše, co bylo v jeho silách, aby tento konflikt podpořil.

Svatého otce a jeho jezuitské rádce vůbec nezajímalo utrpení “*křesťanských národů*”! Nebylo to poprvé, kdy byly tyto národy použity v zájmu římskokatolické politiky.

Konečně nadešla vytoužená příležitost k tomu, aby použili poslušnou germánskou světskou ruku proti ortodoxnímu Rusku a Srbsku, proti “*bezbožné*” Francii, která potřebovala “*úplně vykrváceť*” a k tomu jako prémii proti “*kacířské*” Anglii. Všechno nasvědčovalo tomu, že půjde o “*bleskovou, neobyčejně rychlou, prudkou, vítěznou a vynikající*” válku. Hnacím motorem byla nezměrná nenávist k protestantské Anglii, proticírkevní Francii a k pravoslavnému Rusku a Srbsku.

32.3 Falešná úloha Vatikánu

Na druhé straně byl Vatikán nucen skrývat své německo-rakouské sympatie a postupovat opatrně, aby proti sobě nepopudil katolíky zemí Dohody. Hlásal svou neutralitu a vystupoval v úloze “*tvůrce míru*”. Veřejně se vyhýbal všem choulostivým současným otázkám a omezoval se jen na úvahy o svém božském poslání. Masaryk píše, že Vatikán se specializoval na krycí úlohu “*tvůrce míru*” (**T. G. Masaryk: Světová revoluce, sv.I, str. 54**)

Papežská provolání k míru se sestávala ze všeobecných frází. Nedotýkala se nikoho, neodsuzovala viníky, nenaznačovala žádné východisko z vytvořené situace. Nikdo nebyl viník. Situace byla pouze důsledkem porušení Božích přikázání, neúctou k vrchnosti a nedostatkem lásky k bližnímu. Tyto formální mírové papežovy snahy a jeho nepřínosná účast při řešení otázek o postavení válečných zajatců ovšem velikou měrou posilovalo jeho postavení a autoritu v očích prostých lidí ve všech zemích, které toužili po míru.

Pius X. na rozdíl od svých předchůdců neviděl její vypuknutí ani výsledek. Zemřel na začátku konfliktu, 20. srpna 1914. Ale o 40 let později papež Pius XII. tohoto “*vznešeného*” papeže kanonizoval a dílo *Souhrn svaté historie* použil pro církevní kachetismus, který mu byl věnován těmito slovy:

“Pius X. učinil vše, co mohl, aby zabránil vypuknutí války v roce 1914 a zemřel úzkostí z toho, když předvídal utrpení, která by tato válka způsobila.”

Kdyby se jednalo o satiru, nešlo by to vyjádřit lépe.

Několik let před rokem 1914 řekl M. Yves Guyot, skutečný prorok: “*Jestliže vypukne válka, poslouchajte, vy lidé, kteří si myslíte, že římskokatolická církev je symbolem řádu a pokoje. Pak nehleďte vinu nikde jinde, než ve Vatikánu. Bude to tajněstkářský, zákulisní strůjce stejně jako ve válce roku 1870.*” (**Yves Guyot: Bilan politique de l’Eglise, str. 139**)

32.4 Lstivé intervence Vatikánu

Podněcovatel krveprolití, Vatikán, hodlal podporovat své rakousko-německé zastánce neméně lstivě přímo i ve válce. Vojenské tažení do Francie, kterým se chlubil Kaiser, bylo zastaveno u Marne a útočník se stáhl na ústup po každém ze svých zuřivých výpadů. Nakonec mu však papežská diplomacie poskytla veškerou možnou pomoc. Nemůže nás to překvapit, když uvážíme, že podle Říma má „*božská prozřetelnost*“ údajně zalíbení v říších s jednou jedinou centrálou.

Kardinál Rampolla byl považován za profrancouzského politika a kvůli tomu mu nebyl umožněn přístup k papežskému trůnu na základě rakouského veta - už nebyl mezi těmi, kteří by se mohli stát papežem, protože zemřel několik měsíců před Piem X. Jeho smrt přišla velmi vhod.

To však nebyla veškerá „Boží“ intervence. Nový papež Benedikt XV. jmenoval, tak jak slíbil ještě před svým zvolením, za státního, vatikánského tajemníka kardinála Ferratu.

Kardinál, který nebyl vůči jezuitům moc přátelský, však neměl ani čas plně se chopit své nové funkce. Do úřadu vstoupil na konci září 1914. 20. října NÁHLE ZEMŘEL jako oběť náhlé indispozice po požití „*LEHKÉHO OBČERSTVENÍ*“.

“*Seděl za svým stolem, když ho náhle přepadla prudká bolest. Spadl, jako když ho udeří blesk. Služebníci mu přispěchali na pomoc. Doktor, který byl okamžitě přivolán si bez váhání uvědomil závažnost situace a požádal o možnost konzultace. Pokud jde o Ferratu, ten již pochopil a věděl, že pro něj již není naděje ... Prosil, aby ho nenechali zemřít ve Vatikánu. ... Konzultace se uskutečnila v jeho hotelu se šesti lékaři Odmítli napsat lékařské prohlášení. Prohlášení, které bylo později publikováno, je bez podpisu.*” (Abbe Daniel: *Le Baptême de sang*, Ed. de l’Idée Libre, Herblay, 1935, str. 28-30)

Ferrata nezemřel na žádnou nemoc, ani na žádnou slabost.

“*Jeho smrt vyvolala takový skandál, že nebylo možno zabránit soudnímu vyšetřování. Výsledkem bylo, že se v jeho kanceláři našla rozbitá láhev. Vše bylo vysvětleno zcela jednoduše tím, že v nádobě na cukr, kterou kardinál používal byly střepy skla. Jak může být užitečný krystalický cukr! Soudní vyšetřování bylo okamžitě zastaveno...*” (Abbe Daniel: *Le Baptême de sang*, str. 28-30)

Abbé Daniel dodává, že značné množství poznámek si vyžádal o několik dní později náhlý odchod služebníka zesnulého kardinála. Zvláště proto, že se jednalo o služebníka monsignora Von Gerlacha předtím, než jeho pán vstoupil do svatého řádu. Tento germánský jezuitský prelát, nechvalně proslulý špion, musel z Říma uprchnout v roce 1916, měl být uvězněn a odsouzen za sabotáž na italské válečné lodi *Leonardo da Vinci*. Ta však náhle těsně před tím explodovala v Tarenstkém zálivu s 21 důstojníky a 221 námořníky. Jeho proces byl proto rekapitulován až v roce 1919. Von Gerlach se nedostavil a byl odsouzen na 20 let nucených prací. (J. Bruguerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*; Lethielleux, Paříž. 1933, III, str. 553)

Na případu tohoto zúčastněného komorníka, vydavatele časopisu *Osservatore Romano* získáváme jasnou představu o myšlení ve vyšších kruzích Vatikánu.

Prostředí svatého stolce opět popisuje abbé Bruguerette: “*Laikům ani duchovním nestojí v cestě nic, co by je odradilo od jejich cíle vzbudit v italském duchovenstvu a katolickém světě v Římě respekt a úctu k německé armádě, opovržení a nenávist ke Francii.*” (J. Bruguerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, III, str. 528)

Ferrata, který dával přednost neutralitě, zemřel přesně v pravou chvíli. Státním tajemníkem se stal kardinál Gasparri. V dokonalé shodě s Benediktem XV. vykonával vše, co bylo v jeho silách, aby sloužil zájmům centrálních říší a aby se Itálie postavila po boku Německa a Rakouska.

“*Když to všechno zvážíme, nepřekvapí nás, že papež Benedikt XV. v následujících měsících tvrdě usiloval o to, aby udržel Itálii na cestě intervence, která bude nejlépe sloužit jezuitům, přátelům Habsburků ...*” (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 252) “Benedikt

XV. ... si přál zachování habsburské monarchie, tohoto posledního velkého katolického státu.” (Dějiny diplomacie; sv.II, str. 274; B. Bülow: Paměti, 1935, str. 476)

Zároveň byla úskočně podkopána morálka spojenců.

“10. ledna 1915 nařizoval dekret podepsaný kardinálem Gasparrim, státním tajemníkem Benedikta XV., že za urychlení míru by měl být držen den modliteb ... Jedním z povinných projevů zbožnosti byla recitace modlitby, kterou napsal sám Benedikt XV. ... Francouzská vláda nařídila, aby byl tento papežský dokument zabaven. Tato modlitba za mír byla pokládána za destruktivní prostředek, vedoucí ke zmatení a útlumu našich armád. V době, kdy německé hordy pociťovaly neodolatelný tlak, který je tlačil na naše území a kdy Kaiser mohl vidět strašlivý trest, který na něj dopadne za jeho neodpustitelné zločiny ... si Papež, jak bylo již řečeno, přál, aby mír přišel právě v té době, kdyby to bylo prospěšné centrálním říším. Papež nemá rád Francii, je to Němec.” (J. Brugerette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, III, str. 529)

M. Charles Ledre, další katolický spisovatel to potvrzuje: *“Při dvou příležitostech, o kterých je zmínka ve známých člancích časopisu La Revue de Paris svatý stolec vyzývá Itálii a později Spojené státy, aby se do války nezapojovaly, čímž si pouze nepřál rychlejší ukončení konfliktu. ... Podle abbé Brugeretta to sloužilo zájmům našich nepřátel a proti nám.” (Charles Ledre: Un siecle sous la tiare; Katolická knihovna Amiot-Dumont, Paříž, 1955, str. 154)*

Dohoda však nabízela výhodnější podmínky než papežská stolice a Itálie 23. května 1915 nastoupila do války po boku Dohody jako spojenec.

32.5 Politika Vatikánu za války

V září roku 1915 navštívil význačný francouzský katolický prelát Baudrillart Vatikán, kde měl interwiev s papežským komorníkem Gasparrim o postavení Vatikánu ve válce. Gasparri předložil několik návrhů podmínek, které by z papežova hlediska mohly zabezpečit mír. Mezi těmito podmínkami bylo zachování celistvosti Francie, obnovení nezávislosti okupované Belgie a zachování Rakousko-Uherska jako velikého státu s Habsburskou vládou v čele. Jedna z mírových podmínek měla podle mínění Benedikta XV. řešit balkánskou otázku tak, že by se zamezil přístup Ruska k Cařihradu a byl vyloučen vliv Ruska na Balkáně a na Blízkém Východě, neboť tento vliv by byl největším nebezpečím pro katolické zájmy. *(H. Jonson: Vatican diplomacy in the world war, str. 22. a také: The Papacy and the Kingdom of Italy; London, 1926, str. 195; a dále: D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 41)*

Vatikán se obával, že v případě vítězství spojenců založí Rusko v Cařihradě *“druhý Řím”*, druhé středisko křesťanství, ovšem nikoli katolického, nýbrž pravoslavného. Také se obával, že Rusko bude mít vliv na řešení otázky *“svatých míst”* v Palestině ve prospěch katolické církve. Vatikán dával raději přednost tomu, aby Palestina se svými svatými místy zůstala v rukách muslimského Turecka, než aby se dostala do rukou některého z křesťanských států Dohody.

Když Angličané obsadili Jeruzalém, vyzváněly v Itálii zvony ve všech kostelích, jenom bazilika sv. Petra ve Vatikánu mlčela *(D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 59)*

Když pak válka vrcholila a nebylo vyloučeno, že spojenci obsadí Cařihrad, Vatikán velice pospíchal, aby obdržel část kořisti. Rozvířil v Anglii kampaň, aby byl chrám sv. Sofie v Cařihradu odevzdán papeži. S tímto požadavkem se obrátil papež také na francouzskou vládu. *(F. Ritter von Lama: Papst und Kurie in ihrer Politik nach dem Weltkriege; 1926, str. 54)*

Ve spojitosti s článkem kněžského katolického časopisu blízkého Vatikánu, uveřejněným v říjnu 1915, který byl namířen proti Rusku, se obrátil ruský vyslanec ve Vatikánu k tajemníku Kongregace mimořádných věcí, k biskupu Pacellimu (pozdějšímu papeži Piu XII.) o objasnění. ... Rozmluva Pacelliho s ruským vyslancem vyvolala u něj přesvědčení, že *“perspektiva*

obsazení Cařihradu Rusy a vztyčení kříže na chrámu sv. Sofie v Cařihradě se stává nyní pro katolický svět prvořadou starostí.” (Mezinárodní vztahy ..., serie III, sv.IX., str. 136-137)

Činnost jezuitů, a tedy i činnost Vatikánu nepocítovala pouze Itálie a Spojené státy. Jim se hodí jakýkoliv prostředek a každé místo.

“Není pro nás překvapením, když vidíme papežskou diplomacii od začátku plně zaměstnanou zadržováním potravinových zásob, odrazováním neutrálů od toho, aby se připojili na naši stranu, aby prolomili svazek vytvořený Dohodou ... Nic, co mohlo pomoci tomuto velkému úkolu a přinést mír tím, že to oslabí alianci, nebylo bezvýznamné.

Bylo to ještě horší: Doprosování o separátní mír. Od 2. do 10. ledna 1916 se několik německých katolíků vypravilo do Belgie kázat, jak říkali ve jménu papeže, separátní mír. Belgičtí biskupové je obvinili ze lži, avšak nuncius a papež byli zticha ...

Potom svatý stolec vymyslel, že dá dohromady Francii s Rakouskem. Že tak přinutí Francii podepsat separátní mír a žádost, aby se svými spojenci vyjednala všeobecný mír ... O několik týdnů později, 31. března 1917 předal princ Sixte Bourbonský prezidentovi republiky známý dopis císaře Karla. Když se manévry na této straně Alp nevydařil, bylo třeba se o něj pokusit znovu někde jinde: v Anglii, v Americe a hlavně v Itálii ... Prolomení dočasných sil Dohody, aby bylo zabráněno jejím ofenzivním útokům, zničení její morální prestiže, se zřetelem na oslabení její odvahy ... Tyto dva úkoly tvořily politiku Benedikta XV. a všechno úsilí jeho nestrannosti vždy bylo a je zaměřeno na naše zbídačování.” (Louis Canet: Le Politique de Benoît XV, Revue de Paris, 15. 10. a 1.11. 1918)

To napsal neblaze proslulý katolík M. Louis Canet a abbé Brugерette dodává: *“Teprve o 4 roky později jsme se ve vyhlášení M. Erzbergera publikovaném v časopisu Germania z 22. dubna 1921 dozvěděli, že papežově výzvě k míru ze srpna 1917 předcházela tajná dohoda mezi svatým stolicem a Německem.” (J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, III, str. 543)*

Další zajímavostí je to, že církevní diplomat, který vyjednával tuto tajnou dohodu, byl mnichovský nuncius, monsignor Pacelli, budoucí papež Pius XII.

Jeden z jeho apologetů, jezuita R. P. Fernesolle napsal: *“28. května 1917 předložil monsignor Pacelli svůj smluvní dopis bavorskému králi ... Velmi se snažil vypsát spolupráci Viléma II. a kancléře Bethmanna - Holvega. 29. června císař Vilém II. slavnostně přijal monsignora Pacelliho v ústředním štábu v Kreuznachu.” (R.P.Fernesolle, S.J. Pro pontific; Imprimatur 26.6.1947; Beauchesne, Paříž 1947, str. 15)*

32.6 Na řadě je Německo

Budoucí papež Pius XII. začínal svých 12 let jako nuncius v Mnichově a potom v Berlíně. Jeho kariéra se ubírala takovým způsobem, jakým chtěl pak pokračovat i ve funkci papeže. Během těchto 12 let zmnohonásobil intriky ke svržení Německé republiky. Ta byla ustanovena po první světové válce. Přípravoval světu odplatu roku 1939 tím, že přivedl Hitlera k moci.

O podpoře Německa ze strany Vatikánu hovoří i jiné zdroje. Tak např. Gwynn píše o protestech mnoha států a zvláště Dohody, že papež intenzivně straní Německu. Ani slovem tento stát nepokáral, když Němci zabrali neutrální Belgii. Ale proti operacím ruských vojsk u Haliče papež protestoval, a to hodně hlasitě. Papež proti Německu, jak píše Jonson (**str. 27**) neprotestoval ani tehdy, když Německo vyhlásilo vůči Anglii bezohlednou ponorkovou válku.

V roce 1919 napsaly francouzské noviny toto: *“Dohoda nestrpí žádného vměšování se do vyjednávání, ať přichází z kterékoliv strany, ... i ze strany Vatikánu, který v době války prováděl činnost ve prospěch Německa a nikdy neprotestoval proti německým zvěrstvům. A vystupuje-li dnes papež jako obhájce vrahů žen a dětí, poskvřitelů kostelů, žhářů, rušitelů smluv a zákonů, dokazuje tím jen své stranicství.” (L' Homme Libre; 22. května 1919, čl. Výroky von Lamy)*

Když Německo utrpělo na frontách porážky, stavěl se papež za co nejrychlejší uzavření míru, neboť hrozilo, že vypukne revoluce a že se habsburský trůn zhroutl. Hlavním cílem papežových "mírových" snah bylo zachránit Německo a Rakousko jako největší záštitu katolických sil v Evropě.

Ve spisu *Mezinárodní vztahy* je přímo popisováno, jak se zástupce německé vlády, kníže Bülow scházel už od r. 1915 s papežskými zmocněnci v jezuitských a katolických kláštorech, aby s ním projednával otázky dalšího vojenského postupu a pak i podmínky uzavření míru. A když bylo všechno připraveno, obrátilo se Německo na papeže oficiálně, aby milostivě před celým světem na sebe vzal úlohu zprostředkovatele míru, jak píše Erzberger. (**M. Erzberger: Německo a Dohoda, 1932, str. 241-242**).

Papežovy mírové návrhy se dokonale kryly s plány Německa. Německý kancléř Michaelis dne 21 prohlásil, že *"tato nota vcelku odpovídá stanovisku a názorům vyjádřeným nejednou Německem."* (**Fall of German Empire, 1914-1918, London, 1932, svI., str. 367**) Papež kromě jiného žádal oboustranné "křesťanské" odpuštění ztrát, škod, náhrad a válečných reparací, což by ale bylo výhodné jedině pro Německo.

Návrh papeže k mírovému řešení se však vůbec nelíbil Dohodě, která jej radikálně odmítala. Jeho návrh nazvala Francie *"německým mírem"*, *"mírem proti Francii"* a *"mírem proti Dohodě."* Anglie se vyjádřila, že návrh byl *"německou sondou"* a v USA, které do války vstoupily na poslední chvíli ji nazvaly *"diktátem zájmů Německa a Rakouska-Uherska."* a jako *"inspirované Rakouskem"*. (**Archiv pluk. House, sv.III, 1939, str. 116**)

Vytrvalé přání Benedikta XV. zachránit ke konci světové války Viléma a jeho generály před soudem připomíná velmi často analogické snahy Pia XII. ke konci druhé světové války - ochránit před soudem národů hitlerovskou zločineckou kliku.

Když se však papež stále snažil zachránit postavení Německa a císařství, dostal se tím do přímého rozporu s plány a zájmy černého papeže, který plně chápal, že císařstvím je již odzvoněno. Proto také nebylo v Německu zabráněno dalším událostem, které prudce vyvrcholili v revoluční povstání.

32.7 Vatikán opět svatouškem

Bílý papež se revolučního vření velice bával. Velmi vážně se zabýval myšlenkou přemístit svůj trůn mimo Evropu, nejlépe do Spojených států. Měl v plánu, že když se nepodaří revoluci ovládnout spojenými silami všech národů, že se přemístí z Evropy. To bylo přesně to, co jezuité nepotřebovali. Chtěli mít papežství stůj co stůj v Římě a i když se revoluce v Německu a Maďarsku již nedala zastavit, přesto papeže svými intrikami donutili, aby od svého úmyslu upustil. Itálie stále ještě patřila mezi katolické bašty papežství, i když byla nyní proti Německu.

Z toho všeho vyplývá, že Vatikán nebyl v době první světové války apolitický a neutrální. Svoji neutralitu sice hlásal, ale ve skutečnosti stál na straně Německa a Rakouska a přál jim vítězství.

A když spojenci podepisovali Versaillskou smlouvu v červenci 1919, byli si natolik vědomi role, kterou v konfliktu Vatikán sehrál, že byl pečlivě držen od konferenčního stolu. Avšak ještě větším překvapením je to, že nekatoličtější stát, Itálie, trval na svém vyloučení.

"Skrze článek XV. Londýnského paktu (26. dubna 1915), který přesně definoval zapojení Itálie do války, získal baron Sonnino slib od ostatních spojenců, že budou oponovat každé intervenci papežství v mírových dohodách." (**Charles Pichon: Historie Vatikánu; Seří, Paříž 1946, str. 143**)

Toto opatření bylo moudré, ale nedostatečné. Místo, aby uplatnili proti svatému stolci sankce, které si zasloužil za rozpoutání 1. světové války, neudělali vítězové nic, čím by zabránili dalším intrikám jezuitů a Vatikánu. To nakonec o 20 let později vedlo k ještě horší

katastrofě a možná té nejdelší, jakou svět kdy poznal. Ale rozhodně ještě ne té nejhorší, jakou svět teprve očekává.

Kapitola 33

Jezuité a Velká říjnová socialistická revoluce

33.1 Další plány tajných jezuitů

Když rozpoutali jezuité prostřednictvím svých nástrojů válku a zaměstnali všechny evropské národy, rozhodli se začít naplňovat svůj další plán, který chystali již od konce 19. století.

Jezuité potřebovali, aby bylo do “trestné” války vtaženo co nejvíce států. Jejich největším tajným plánem pro začátek 20. století bylo odstranit zbytky papežské moci v Evropě a sami se ujmout vlády prostřednictvím slabého a bezmocného Vatikánu. Tak jako ve všech francouzských revolucích i nyní se nejmocnější jezuité rozhodli tajně postavit proti Vatikánu a intenzivně ho zaměstnat tak, aby tahy jezuitů, které by Vatikán určitě odsoudil, nestačil sledovat.

V té době sice Loyolův řád Vatikánu už vládl, ale nyní potřeboval víc. Potřeboval důkladně změnit svou katolickou podobu na revoluční, na komunistickou a na socialistickou.

I když jezuité v této době 20. století kontrolují vatikánský propagační materiál, i když pevně stojí v čele nejvyšší duchovní akademie katolické církve - Gregoriánské univerzity založené Loyolou, i když rektorem této univerzity je generál jezuitského řádu a i když se profesorský sbor skládá výhradně z jezuitů, potřebují tajní jezuité dosáhnout ještě větší moci. Bílý papežové, Lev XIII., a pak později Pius X., Benedikt XV., Pius XI. a Pius XII. jsou nejen odchovanci Gregoriánské univerzity jako žáci a chráněnci jezuitů, ale jsou to přímo jezuité pod zvláštní nejtajnější přísahou.

Ani to však jezuitům nestačí. Jmenovaní papežové jsou pouze jezuitští žáci. Není tedy nikde zárukou, že se náhle nerozhodnou jít svou cestou. Jezuité potřebují, aby se funkce bílého papeže a černého papeže natrvalo sloučila v jedno a to tak, aby svět nic nepoznal. Potřebují, aby bílým papežem byl navždy volen generál jezuitského řádu.

Generál řádu také jasně věděl, že éra slavného, ortodoxního římského katolicismu plného inkvizice, veřejného mučení, poprav, plného výhradního politického monopolu papežů a neomezeného řádění jezuitů prozatím skončila. Revoluční nálada v Evropě sílila a jezuité chtěli všechny zárodky revoluce podchytit dřív, než by je sama smetla a navždy vyřadila z dějin. Z obránců katolicismu se museli stát hlasatelé revolučních myšlenek a v této úloze pak papežskou stolicí oslabit co nejvíce. Bylo cílem stolicí úplně vyřadit tak, aby se trvale stala stolicí jezuitského generála jako jediného oficiálního papeže. Chtěli oficiální papežskou diplomacii úplně sloučit s jezuitským řádem v jedno s tím, že před světem “šlupka” bílého papeže zůstane, ale uvnitř bude černý papež.

Bylo proto nutné najít takovou zemi, ve které by se mohly zkoncentrovat všechny revoluční tendence v tehdejším světě. Taková země měla být hlasatelnou revolučních zásad a tím k sobě připoutat všechny revolučně laděné myšlenky.

33.2 Jezuité jednají bez papeže

Francie však již nemohla být tou zemí - tou šedesátiletou zkumavkou, která novou revoluci vděčně přijme. Revoluční dění zde bylo nyní oslabeno a církev veřejnost nezajímala. Živná půda se však nabízela v Rusku. Podchytit všechny revoluční zárodky bylo téměř nemožné, ale v Rusku se nabízelo veliké pole působnosti. Bylo potřeba, aby se všechno revoluční dění koncentrovalo do jednoho místa, které by měli jezuité pod svojí přímou kontrolou a aby byla všechna revoluční ohniska propojena a jezuita důkladně infiltrována.

Jezuité se rozhodli, že Evropě sami podstrčí revoluci, ke které se pak nasměruje všechny revoluční svět již sám. Tím by jejich vliv na světové dění mohl zesílit ještě víc, než jen pod hlavičkou katolické církve. Byl to ve skutečnosti i boj proti samotné existenci bílého papeže.

Revolucemi sledovali jezuité vždy jen své záměry. Sílu revoluční myšlenky si vyzkoušeli hned několikrát za sebou ve Francii a pak roku 1848 v Anglii. Když byli jako řád papežem Piem IX. opět zrušení v samotném církevním státu a jejich majetek zkonfiskován, rozpoutali jezuité jako odvetnou akci proti papeži revoluci přímo v Římě, odkud se papež zachránil jen útekem do Gaëty a pak do Portiči. Generál jezuitů Roothaan byl však jako utečenec v Anglii, a proto se nemohl zmocnit papežského trůnu. Prostřednictvím svých tajných sil vedl tedy události tak, aby v katolických zemích vznikaly protikatolické revoluce. Bylo to velice riskantní, avšak nadmíru ziskové. V roce 1850 se Pius IX. vrací do Říma a ihned povolává jezuity do zbraně, aby po celé Evropě uhasili revoluční požár. Nevěděl, že jej jezuité sami založili a udržovali, aby pokořili Řím.

Pius IX. se pak stal ochotným jezuitským nástrojem. Když mu ale jezuitské špičky jen zčásti oznámili svůj návrh na zničení pravoslavné církve prostřednictvím rozpoutání revoluce, nesouhlasil. Takového otevřeného nevěrectví a protipravoslavného komunistického tažení se zalekl. V případě papeže Lva XIII. byli jezuité ještě opatrnější. Vykonali v Rusku celou řadu příprav, aniž by to papež a jeho kurie věděla.

33.3 Ruská revoluce r. 1905

V roce 1903 nastoupil nový papež, Pius X. Situace v Rusku začala rychle zráet do otevřeného povstání proti carskému režimu. Přípravy tajných spřeženců jezuitské moci vrcholily. Bylo nutné, aby získaly aspoň minimální papežovu podporu. Za vatikánskými zdmi tajní jezuité opatrně papeži oznámili, jaká je situace v Rusku a co všechno by mohl Vatikán získat, kdyby revoluci podpořil. Jezuité potřebovali, aby ke své skutečné akci, kterou před papežem zatajili, to je uchopení vatikánského trůnu, získali jeho nic netušící souhlas. Taková akce, jako rozpoutat novou evropskou revoluci přeci jenom nešlo před papežem utajit. Carský režim byl velmi pevný a navíc silně podporovaný pravoslavnou církví se všemi pravoslavnými biskupy a knězi. Jezuité proto věděli, že svržení cara a tím i pravoslaví nebude jen místní konflikt, ale že to zasáhne také celý Balkán.

Pius X. nechtěl o vměšování do případné revoluce v Rusku ani slyšet. Netušil, že i když nedá v tomto směru jezuitům žádný souhlas, že na plánu a činnosti jezuitů v Rusku to nic nezmění. Nevěděl, že revoluční náladu v Rusku mají jezuité již pod svou kontrolou a že přímo i nepřímo ovlivňují vůdčí postavy, aby se svržení cara a jeho pravoslavného náboženství stalo celoruskou záležitostí. Proto, když vypukla r. 1905 ruská revoluce, liboval si, jak je dobře, že Vatikán není do revoluce vtažen. Netušil však, že je to pouze řetězovité pokračování revolucí jedněch a těch samých tvůrců s počátečním článkem ve Francii.

Revoluce se vlekla 2 roky a zkrachovala. Jezuité se okamžitě ztáhli do ústranní a dali průchod spravedlivým carovým trestům. Hlavní z vůdčích postav, revolučně talentovaného Vladimíra Uljanova však urychleně ukryli do exilu.

33.4 Jezuitské zákulisí před první světovou válkou

Generál tovaryšstva a jeho tajní náměstci, zasvěcení do celého plánu se však nevzdávali. Po uklidnění situace v Rusku se znovu vrátili, aby svůj záměr dokončili. Věděli, že car má velikou podporu a sympatie i v zahraničí. Proto zvolili další plán, pomocí něhož chtěli tuto zahraniční pomoc carovi odříznout. Potřebovali, aby ve státech, které oficiálně i neoficiálně cara podporovaly, nastal chaos. Státy musely být zaměstnány sami se sebou, ale na druhou stranu to nesmělo být vlivem lokálních revolučních povstání. Zbývala tedy jediná možnost -

válečná vichřice na delší dobu, dokud by nebyly tyto státy zcela ekonomicky, vojensky, hospodářsky i politicky oslabeny.

S největší intenzitou se jezuité pustili do příprav na rozpoutání světové válečné mašinerie. A Vatikán jejich počínání přijal s nejvyšším uspokojením. Papež věděl, že válka jako trest na státy, které s carským pravoslavným Ruskem sympatizovaly, je nevyhnutelná, dokonce přímo nutná.

Nyní konali jezuité dvojí tajné přípravy. Na jedné straně chystali vypuknutí světové války, na druhé straně znovu podnítili revoluční náladu v Rusku. Podchytili nové talentované řečníky, kterým pak dopomohli k vůdcovské úloze na veřejnosti. Avšak hlavní úlohu v další chystané revoluci svěřili znovu Leninovi.

Opět velmi opatrně a postupně papeži namlouvali, že kdyby bylo možné v Rusku vyprovokovat revoluci, která by byla Vatikánem kontrolována, pak by se oslabilo balkánské pravoslaví. Navíc vůči francouzské revoluci by vznikl protipól. Další výhodou by mohlo být získání majetku pravoslavné církve pro Vatikán.

Papež Pius X. měl však z této akce opět veliké obavy. Dával přednost budoucímu válečnému řešení. Když ale pak začala revoluční nálada socialistů v době války sílit dokonce i v samotném Německu, urychleně dal jezuitům tajný podnět k zahájení navrhované akce. Nemalým podílem k tomuto rozhodnutí přispěla i vidina ohromného majetku pravoslavné církve, který měl spadnout Vatikánu do klína.

33.5 Vysoká hra jezuitů

Ale jezuité na papežovo povolení nečekali. První kroky z důvodu svých plánů podnikli už dlouho před tím. V přestrojení byli tou dobou již plně zapojeni do revolučního dění v Rusku. Aniž to kdo věděl, navázali jezuité na práci svých ruských kolegů z let 1887, 1897 a pak z let první ruské revoluce 1905-1907.

Vůdčí osobou se v Rusku před r. 1905 stal za tajné podpory jezuitů V. I. Lenin. V emigraci r. 1900 za jejich finanční pomoci psal, vydával své revoluční myšlenky a připravil založení bolševické strany r. 1903. Jeho politickou a teoretickou činnost jezuité bedlivě sledovali a snažili se podněcovat spodní vrstvy v Rusku k tomu, aby měl Lenin co největší podporu veřejnosti. To v tehdejší zblázněném Rusku nedělalo téměř žádný problém.

Sám Lenin však sotva tušil, kdo ho ve skutečnosti podporuje a kdo stojí za ním v pozadí. Jezuité v něm viděli silnou vůdčí osobnost, která byla schopna zrealizovat jejich plány. Zúčastnili se každého zasedání, každé politické schůze, každého shromáždění, které s revolucí a Leninem nějak souviselo a ovlivňovali každé hlasování ve prospěch Lenina.

Po porážce revoluce 1907 odešel Lenin za skryté pomoci jezuitů do emigrace. Zde ho mohli podporovat, sledovat a kontaktovat ještě lépe. Lenin se prostřednictvím jejich kontaktů dostal do užšího styku s mezinárodními revolučními silami.

Účastnil se různých mezinárodních kongresů, zasedání a jednání o socialistické podobě světa. Nevěděl, že se tím přímo stýká s ilumináty, svobodnými zednáři a jezuitským řádem v jednom "balení". Byl dokonce r. 1912 i v Praze, kde řídil konferenci Sociálně demokratické dělnické strany Ruska. V této době také napsal stále za nepřímé finanční podpory jezuitů prostřednictvím iluminátů největší množství své revoluční literatury. Ta byla tajně a nepřímo dotována právě z některých rakouských, německých, švýcarských a belgických jezuitských kolejí. Dotováno bylo i řízení revolučních sil v Rusku, které Lenin řídil ze Švýcarska, Anglie, Polska, Čech a Finska - podle toho, kde právě pobýval.

Tajná jezuitská síť byla okolo Lenina utážena velmi pevně, proto Lenin nic netuše přesně kopíroval jezuitské praktiky. Jeho strana měla tytéž charakteristické rysy organizačních stupňů, diktátorství, panovačnosti, neomylnosti a touhy po světové moci jako řád Ignáce z Loyoly. Leninova ideologie (leninismus) byla ve skutečnosti moderním loyolismem. (Více viz: **M.**

Martin: The Jesuits, 1987, str. 26 a 183-187) Byl to dokonalý produkt iluminátů (nejvyšších tajných jezuitů) a jejich infiltrace.

Stále si ještě pamatujeme, že například podmínkou vstupu jakékoliv komunistické země do Kominterny je zajištění toho, aby vedle oficiální komunistické strany byla zorganizována a zřízena její ilegální větev a křídlo, pokud možno opírající se o ozbrojenou složku. Proto musely být ustanoveny Lidové milice. Vzpomeňme si také na vědecký komunismus, který hlásal, že vrcholem komunistické společnosti je zrušení peněz, dále, že nejvyšší radostí člověka - tedy již nikoliv nutností, ale radostí - bude práce na svou obživu a na vytváření hodnot, dále, že každý si bude brát jen přesně tolik prostředků k životu, kolik bude opravdu sám potřebovat, dále, že nebude existovat závist ... apod. A všechno bude řídit, organizovat a ovládat pouze malá skupina lidí, která bude díky své "vysoké uvědomnělosti" všemi respektována. Není to věrně okopírovaný model jezuitského řádu, co se pracovní činnosti a ideálů týká?

Kroky Lenina osobně řídil prostřednictvím své sítě sám černý papež.

V letech před válkou žil Lenin ve mnoha západních státech. Tam ho jezuité kontaktovali prostřednictvím svých německých průmyslových magnátů a nabídli mu finanční krytí celé revoluce. Podmínkou však byla likvidace pravoslavného náboženství v Rusku a ponechání katolické církve. Lenin souhlasil a podepsal tajnou dohodu, o které Vatikán tehdy nic nevěděl. Jezuité provedli svůj plán v nejvyšší opatrnosti a tajnosti. Kdokoliv byl v podezření, že tento plán nějakým, byť i sebemenším náznakem vyrazil, byl okamžitě odstraněn. Jednalo se o nejvyšší politickou hru, o které neměly zdání ani tehdejší nejvyšší oficiální politikové. A až teprve nyní začínají archivy hovořit:

"Útok na zimní palác zaplatilo Německo. Archivy ukazují nová fakta o VŘSR. Bolševici dostali tři ponorky. Odhalení dokumentaristy. Nově objevené dokumenty ukazují na propojení mezi Rudou armádou a císařským Německem. Berlín - 80. výročí bolševické říjnové revoluce, kterou si v těchto dnech nostalgicky připomněli ruští komunisté, uctila německá televizní síť Ostdeutsche Rundfunk Brandenburg (ORB) mimořádným pořadem. Postupimská televizní stanice v něm podrobně doložila, že Německo prakticky financovalo útok na petrohradský Zimní palác v roce 1917. Přes prostředníky a krycí firmy v Kodani a Stokholmu německé banky údajně napumpovaly do bolševických pokladen zhruba 50 milionů zlatých rublů. Cílem bylo svrhnout carskou říši, ulevit tak německé východní frontě, která se dostala do tísně. Berlínskému režisérovi Jochenu Traupmannovi se podařilo zachytit rudou nit z klubka transakce století, kterou obě strany dosud tajily, a filmově ji rozplést. Ve svém 45 minutovém dokumentárním filmu Ruská ruleta - Lenin a německé peníze Traupmann s pomocí originálních dokumentů dokazuje, že celou transakci zosnoval už v roce 1915 německý generální štáb a pak ji spleťtými cestami uskutečnily banky. Nešlo přitom jen o peníze, nýbrž i o zbraně. Bolševikům byly dodány dokonce i tři ponorky. Na příslušné materiály narazil Traupmann při rešerších ohledně tajné spolupráce mezi říšskou armádou a Rudou armádou a díky odkazům v britském tisku. Zlatou žílu objevil pak v archivech bonnského ministerstva zahraničí, a to v podobě pořadačů s nápisem Tajná akta války 1914 uložených v oddíle podnikání a tajné pobuřování. Po druhé světové válce je konfiskovali Britové, kteří je Německu vrátili koncem 50. let. Traupmann udělal jeden téměř kuriózní objev: USA díky tak zvaným Sissonovým listinám o německo-rakouské transakci věděly, rovněž ji ale tajily. Americký novinář Edgar Sisson koupil od politického vyžírky Ferdinanda Ossendowského dokumenty, v nichž byla údajně tato spolupráce autenticky doložena, a odvezl je do Ameriky." (Lidové noviny, 14. 11. 1997, str. 20)

33.6 Ruská revoluce dokonale infiltrována

Tímto způsobem jezuité infiltrovali ruskou revoluci od samého počátku. Již samo o sobě to bylo jejich velikým vítězstvím, neboť se dostali do těsného styku s ideovým vykonavatelem revoluce.

Už v r. 1915, jak píše Erzberger, který vedl německou katolickou stranu (středu) těsně spjatou s Vatikánem, vyjadřoval papež otevřeně své obavy: *“Jestliže se válka protáhne, vzniknou sociální revoluce, jaké svět ještě nezažil.”* (**M. Erzberger: Německo a Dohoda, 1932, str.54**) I sám Erzberger se vítězství revoluce obával.

Jezuité podporovali v zákulisí Lenina i po jeho návratu zpět do Ruska. V této době již přesně a konkrétně věděl co chce a jakým způsobem musí revoluci provést, aby nezkrachovala. V únoru se však revoluce opět nepodařila a Lenin musel znovu uprchnout. Ale již v červenci se vrátil zpátky a řídil přípravu na nové ozbrojené povstání s novou finanční pomocí. Po celou dobu příprav a během revoluce měl za sebou mocnou ochranu.

Jezuité nyní potřebovali válečné běsnění v Evropě udržet co nejdéle, stejně tak jako chaos a zmatek v ostatních státech mimo Evropu. To všechno zatím zabráňovalo vzniku jiných revolučních povstání a navíc to dokonale izolovalo carské Rusko od evropské pomoci.

Měsíc před příjezdem Lenina do Ruska, se nuncius Pacelli dne 29. června 1917 obrátil na Německo a osobně s císařem Vilémem II. vyjednával podmínky míru. Při tomto projednávání i sám císař několikrát projevil obavy z vítězství revolučních živlů a socialistů. Jasně poukázal na to, že *“Pokud papež neučiní nic ve prospěch míru, pak vzniká nebezpečí, že mír bude dosažen úsilím socialistů a pak nastane konec svrchovanosti papežovy a římské církve, a to dokonce i mezi katolíky.”* (**H. Jonson: Vatican diplomacy in the world war, str. 25**)

Císař Vilém II. se bál revoluce stejně tak jako papež. Měl jen kusé informace o tom, že němečtí podnikatelé jsou jakýmsi záhadným způsobem do dění v Rusku zapojeni. Přesto se jezuitům podařilo udržet mnoho informací v tajnosti ještě dlouho po skončení revoluce.

33.7 Tajné archivy o revoluci

O průběhu příprav a některých detailech revoluce vypráví i exjezuitský kněz Dr. Alberto Rivera svým přátelům. Hovor byl zapsán, proto je Riverovo svědectví psáno formou vyprávění. Jako církevní hodnostář používá Rivera i symboly z biblické knihy Zjevení sv. Jana:

“Jako jezuita vázaný přísahou jsem se dozvěděl pravdu jak o nacistech tak i o komunistické straně. A tehdy jsem se dozvěděl, proč byly miliony bezbranných Židů poslány na smrt. Po dobu tří let jsem pracoval pod vedením vynikajícího německého jezuity Augustina kardinála Bea, který nám předával nejtajnější informace. Byl to pohled na historické události, jež se nikdy neobjeví v žádných historických knihách. Kardinál Bea, osobní zpovědník papeže Pia XII. (který byl také jezuitou pod přísnou přísahou), pracoval v r. 1963 v římskokatolickém ekumenickém hnutí. ...

»Mátě všeho smilstva« má mnoho svých dětí. Povím o dvou z nich. Obě jsou satanovým výtvořem a prostřednictvím Vatikánu způsobily smrt a utrpení milionů lidí. ... Toto je jedno z nejutajovanějších tajemství moderní doby. Těmi dvěma dětmi jsou: NACISTICKÁ a KOMUNISTICKÁ STRANA. ... Na jednom zvláštním setkání ve Vatikánu jsme se dověděli, co doopravdy předcházelo komunismu. Pro oddané členy komunistické strany by bylo velikým šokem, kdyby se někdy dozvěděli pravdu o jejich velkých hrdinech, Marxovi a Engelsovi, kteří sepsali MANIFEST KOMUNISTICKÉ STRANY. Na počátku 19. století tyto muže vedli a přímo řídili jezuitští kněží. (Viz také: L. H. Lehmann: Behind the Dictators, Angora Publishing Company, NY, 1942)

Augustiánský kardinál Bea nám vyprávěl, že jezuité založili komunistickou stranu s jejím úkolem: V příhodný okamžik měli zničit ochránce nenáviděné pravoslavné církve - ruského cara. Mělo to být dílo pomsty. Komunistickou stranu tajně financovali římsští agenti (ilumináti [iluminátoři] - osvícenci - alumbados), aby tím založili další mocnost poddanou Vatikánu. ...

Počátkem 20. století se Vatikánu znelíbila Francie. Navázala politické styky s ruským carem. Papež i jezuité zuřili. Francie byla na jejich indexu od té doby, co svrhla katolického krále a vyhlásila republiku. Avšak styky s carským Ruskem - to bylo přeci jen trochu silné kafe.

Mezitím se moc pravoslavné církve rozšířila do Bulharska, Rumunska, Řecka, evropské části Turecka a srbské Jugoslávie. Vatikán se pokusil pokořit Francii a potlačit náboženské soupeření na Balkáně. Řešení bylo pro ně jednoduché - Vatikán rozpoutal první světovou válku.

Papež vsadil na Německo, a tak když císař Vilhem (Vilém) (dobrý to katolík) požádal Vatikán o rozšíření německých hranic, dostal k tomu požehnání od jezuitů i od papeže Pia X. Dne 20. srpna 1914, krátce po vypuknutí první světové války, papež Pius X. umírá a uvolňuje místo dalšímu »božímu otci«. Stal se jím papež Benedikt XV. I on byl přátelsky nakloněn Německu a tím byly zmařeny všechny pokusy o zastavení války. Jezuité vedli a nutili německé katolíky, aby zabíjeli francouzské katolíky. A papež jako »svatý otec« se ve skutečnosti málo staral o to, kolik katolíků zahynulo. Toužil pouze po odvetě a po moci. Německo bojovalo s Francií, Anglií a Ruskem. Teprve potom se přidaly Spojené státy. Válka trvala 4 roky od r. 1914 do r. 1918. Zničila celou Evropu. ... 10 milionů oficiálně padlých, 20 milionů raněných, ztráty za 332 miliard dolarů. A to vše díky Vatikánu.

Zatímco lidé křičeli v agonii, umírali v blátě a za ostnatými dráty, rozerváni granáty a kulkami, dušení jedovatými plyny, jezuité již plánovali druhou světovou válku. Bez vědomí německého lidu jezuité obětovali římskokatolické Německo i jeho vládu, aby přinesli Evropě novou inkvizici. ... Protestantská Anglie a protestantská Amerika je bila hlava nehlava. Jezuité se dodnes snaží zničit Ameriku. Jen si vzpomeňme na slova Abrahama Lincolna: »To nám jezuité nikdy nezapomenou, ani neodpustí!« (Fifty years in the »Church« of Rome, Chiniqui, str. 472 nezkráceného vydání).

33.8 Rasputin

V Rusku hájili pravoslavnou církev car Mikuláš a jeho žena Alexandra. Císařovna měla syna Alexeje, který měl být následovníkem trůnu. Chlapec trpěl nemocí zvanou hemophilie. To znamená, že se mu při poranění nesrážela krev. Kdyby upadl při hře, sebemenší rána mohla vyvolat vnitřní krvácení. Matčino srdce tím trpělo. Lékaři mu nemohli pomoci. Chlapec tím velmi trpěl.

V té době žil v Rusku mnich jménem Rasputin, který měl podivuhodný dar uzdravování. (Podobně jako dnešní kněží, kteří tvrdí, že mají stejnou moc.) ... Rasputin měl vidění od Boha a Panny Marie. Když se pak k chlapci přiblížil, krvácení ustalo.

Rasputin byl zapleten do satanského sexuálního kultu Adamitů. Pod dohledem měl i císařovnu a ve vyšších kruzích měl mnoho přátel. Mnozí z nich věděli, že Rasputin je d'áblem posedlý mnich, který ze zákulisí vládne Rusku. Dokonce samotný car se Rasputina a jeho temných sil obával. (Viz také: Salisbury: Black Night, White Snow; Doubleday, 1977)

Augustiánský kardinál Bea nám vyprávěl, že císařovna ve slabé chvíli prozradila Rasputinovi místo, na kterém car ukryl své veškeré zlato. Rasputin tuto cennou informaci poskytl patriarchům pravoslavné církve těsně před tím, než byl úkladně zavražděn. ... Kardinál Bea nám doslovně řekl: »Během naší dlouhé, tajné a pečlivé přípravy na ruskou revoluci jezuité úzce spolupracovali s Marxem, Engelsem, Trockým, Leninem a Stalinem. (Viz také: Von Bergen and Parvus: Germany and the Revolution in Russia 1915-1918)

Naši klíčoví lidé tajně převezli naše zlato do Ruska. Věřili jsme, že náš úhlavní nepřítel bude brzy zničen a že rychle vyroste nová dcera Vatikánu - světový komunismus.«

Lenin, když se dozvěděl o tom, že v Rusku vypukla revoluce, právě pobýval ve Švýcarsku. Německé velení spolu s dalšími v dubnu 1917 připravilo tajně zvláštní vlak, který měl převést Lenina a další jeho spolurevolucionáře do Ruska, aby tam zničili nepřátele revoluce.

Na přípravě vlaku se nejvíce podílel muž jménem Diego Bergen, německý římskokatolík vychovaný v jezuitských školách, a tedy jezuita. Později, v údobí Weimarské republiky a za Hitlerovy vlády se stal německým vyslancem ve Vatikánu. Kdyby se revoluce zdařila podle plánu, znamenala by smrt milionů lidí včetně cara a jeho rodiny.

Než Lenin přicestoval do Ruska 1917, revoluci řídili jeho spolupracovníci (tajní jezuité nebo Rusové s podporou tajných jezuitů). Car byl přinucen abdikovat (vzdát se trůnu) a s celou rodinou byl v domácím vězení. Jeho vláda se rozpadla a většina armády dezertovala. Všude vládl zmatek. Lidu, který i nadále stál při carovi se říkalo »Bílí Rusové« a revolucionáři byli označováni jako »Červení«. Byli to nepřátelé k smrti, bojující o holý život. Lenin získal kontrolu nad revoluční vládou a 10. března 1918 ji přestěhoval do Moskvy.

33.9 Carská rodina

V červnu se carská rodina z bezpečnostních důvodů přestěhovala do Uralského Jekatěrinburgu. K tomuto městu, kde tato rodina nyní dlela, se blížila česká (bílá) armáda. Byla naděje na její osvobození.

17. července 1918 provedla skupina zvaná »Uralský sovět« (jiní ji nazývají neznámou skupinou Marauderů) rychlý útok na město a odhalila carský úkryt. ... Bylo nám řečeno, že někteří z této skupiny byli jezuité v komunistických službách. Konečně nastal okamžik, na který papež čekal.

Ochránce ortodoxní církve naposledy dlouho hleděl do tváře římských jezuitů, kteří bez slitování poslali jeho nebohou a vyděšenou rodinu na věčnost zavražděním. Později v noci naložili jejich těla na vůz a zavezli k dolu nazvaného Čtyři bratři. Tam je posekali, spálili, polili kyselinou a vhodili do staré uhelné šachty.

Tuto akci provedli jezuité s takovou rychlostí, že komunistické vedení nestačilo ani cara ani jeho rodinu postavit před soud. Bylo to velké triumfální vítězství Vatikánu. Řekli nám, že tento i pozdější hon na patriarchy (náboženské vůdce), kněze, jeptišky a mnichy ortodoxní pravoslavné církve byl proveden v horlivosti.

Toto tažení bylo, podle Dr. Rivery, pouhou zkouškou. V případě úplného zničení ruské církve by následovalo tažení proti anglikánské církvi, která se stále zdráhala přijmout falešné učení »dobrého« jezuitu, kardinála Newmana Hovera. Anglie však nakonec vpadla do náruči Vatikánu o 60 let později skrze Ekumenické hnutí.

Vatikán netrpělivě očekával zprávy o zničení tohoto náboženského systému. Sověty útočily na kláštery. Vraždění započalo. Pouze zvláštní souhra událostí zachránila ruskou církev. Její starý patriarcha byl totiž nadmíru vypočítavý.

Když rudá armáda - Červení přišli zabít starého patriarchu pravoslavné církve, přivítal je tento s otevřenou náručí a zvoláním: »Konečně soudruzi přicházíte. Už na vás čekáme. Ukryváme vám zlato našeho cara, drazí soudruzi! Nastalo velké podivení a překvapení. Komunisté byli ohromeni tím, co slyšeli. Sklonili zbraně, přijali zlato a s patriarchou navázali přátelství. Okamžitě také přestali v zabíjení kněží, mnichů a jeptišek. Tak byla pravoslavná církev zachráněna. Komunisté však pobrali nejen zlato od cara, ale i od papeže. Cena zlata, které se do Ruska přes Německo z Vatikánu dostalo se odhaduje na téměř 700 milionů dolarů.

Když se toto papež dozvěděl, málem dostal srdeční infarkt. Byl podveden vlastními lidmi - komunisty. Vatikán nepředstavitelně zuřil. Byl podveden. A bylo rozhodnuto, že za tento zločin komunisté zaplatí, ať to stojí cokoliv. ...

Svatý úřad (Svaté officium) se vrací k ikvizičním metodám používaným ve středověku a ve zcela nedávné době ve Španělsku. Opět začíná mučit a posílat na smrt své oběti. Tentokrát však k obětem z řad Židů a protestantů přibyla navíc ještě církev pravoslavná a ruští komunisté. Jezuité věděli, že tímto způsobem mohou rozpoutat další světovou válku.« ” (A. Rivera: *The Godfathers*, díl III., J.T.C., USA, 1992, str. 4-17)

33.10 Krytí jezuitů

Když byla moc v Rusku revolučními silami vydobyta a předána 7. listopadu (26. října) 1917 do rukou sovětů, museli ze země utéct všichni, kdo s revolucí nesouhlasili. Mezi nimi bylo také mnoho oficiálních členů tovaryšstva a mnoho katolíků. Tak jako dříve i nyní jezuité použili svůj oficiální řád k tomu, aby se důkladně kryli. Papež a císař se chvěli o svou moc, Německo a Maďarsko začalo vřít, celá Evropa s napětím začala sledovat, kam se revoluce nyní přenese.

Zvítězila země, která se později stane mocností. Plán jezuitů byl naplněn tak, jak ho generál řádu ve spojení s mocnostmi temností pochopil a jak ho pak žádal na svých iluminátech uskutečnit. Plán na zhroucení císařství a tím i oficiálního papežství se nyní začal plnit. Revoluce v císařských katolických zemích byla teď už nevyhnutelná. Papežský mírový program byl totiž formulován tak, aby zabezpečil nejlepší podmínky Německu a Rakousku. A padnou-li tyto země, padne s nimi i papežská moc v Evropě.

Kapitola 34

Přípravy na druhou světovou válku v Evropě

34.1 Ruská jezuitská kolej pro Východ

V roce 1919 sklízeli Loylovi synové hořké ovoce své zločinecké politiky. Francie se nepoddala, aby „úplně vykrvácela“. Papežská říše Habsburků, kterou podněcovali k tomu, aby „potrestala Srby“ se rozštěpila a tím de facto osvobodila ortodoxní Slované z římského jha. Rusko místo toho, aby se vrátilo do lůna římského stáda, se stalo zemí marxistickou, antiklerikální a oficiálně ateistickou. Pokud jde o nepřemožitelné Německo, to se potácelo v chaosu.

Pýcha tovaryšstva však nikdy nepomyslela na to, že by bylo třeba vyznávat nějaký hřích. Když v roce 1922 zemřel Benedikt XV., bylo tovaryšstvo připraveno začít znova na novém základě. Cožpak není v Římě všemocné? Poslechněme si M. Pierre Dominiquea:

“Nový papež Pius XI., který je přímo jezuitou, se vše snaží zamaskovat. Vyzval francouzského jezuitského otce d’Herbigniho (jiní píší d’Erbigniho), aby šel do Ruska a nejen navštívil katolické eparchie SSSR a pokusil se sebrat všechno, co zbylo z katolicismu, ale především proto, aby zjistil, co se tam dá ještě dělat. Kurie měla nejasnou, ale velikou naději: Shromáždit okolo papeže pronásledovaný ortodoxní svět.

V Římě je 39 církevních kolejí. Jejich založení označuje datum významných převratů. Většina z nich oznamovala rok jezuitského převratu. Byla zde německá kolej (1552), anglická (1578), irská (1628 znovuobnovena v roce 1826), skotská (1600), severoamerická (1859), kanadská (1888), etiopská (1919, znovuobnovena v roce 1930).

Pius XI. vytváří ruskou kolej (Ponteficio collegio russo di S. Tereza del Bambino Gesu) a vkládá ji do péče jezuitů. Oni se také starají o orientální institut, o institut svatého Jana z Damašku, o polskou kolej a později také o litevskou kolej. Nejsou to pozůstatky po otci Possevino, Ivanu Hrozném a falešném Dimitrijovi? Druhý z velkých cílů Ignáce Loyoly se dostává na první místo. Jezuité jsou opět podněcujícími činiteli a účinkujícími vykonavateli v tomto obrovském podniku.” (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 253)

Do čela ruské koleje Východního ústavu v Římě hodlal papež postavit jezuitu d’Herbigniho. Papež chtěl proniknout do SSSR, a proto se rozhodl na ústavu školit kněze znalých místních podmínek, jazyka a života. Podobné ústavy byly zřízeny i v Haliči a v Belgii.

D’Herbigniho poslal papež do SSSR, který v této zemi navštívil mnoho míst včetně pravoslavných duchovních a jejich kláštery. D’Herbigni měl po návratu 1924 plán o němž byl přesvědčen, že pomůže překonat teologickou bariéru názorů a vyznání víry mezi katolickým a pravoslavným duchovenstvem, aby bylo na papežskou stranu získáno pravoslavné duchovenstvo. Papež plán přijal a d’Herbigni ještě zcestoval Evropu a Ameriku, kde pro svůj plán zajistil vše potřebné včetně finančních darů. 1929 se stal představeným Východního ústavu v Římě.

Kromě d’Herbigniho navštívil v této době i americký jezuita Edmund Walsh s celou skupinou jezuitů za “misijním” účelem. Ovšem politický náboj těchto misí celou skupinu a několik katolických kněží nakonec postavil před ruský soud a byl příčinou jejich vypovězení z Ruska. Stát odloučil církev od sebe a tím je všechny postavil na stejnou úroveň. Navíc pravoslavlí nebylo zlikvidováno a ateistický komunismus se stal moderním národním náboženstvím.

34.2 Stručný přehled činnosti jezuitů před II. světovou válkou

*“V porážce, kterou právě Loyolovi synové utrpěli, vidí oficiální jezuité jiskřičku naděje. Tím, že ruská revoluce odstranila cara, ochránce ortodoxní církve, zbavila se Římská církev velkého odpůrce a napomohlo to jejímu průniku do Ruska. Kujme železo, dokud je žhavé! Vzniká známé Russicum a jeho utajovaní misionáři přinesou rozkolnické zemi dobrou zprávu.” (Viz také: **Frederic Hoffet’s: L’Equivoque catholique et le nouveau clericalisme; Fischbacher, Paříž**)*

Sto let po té, co jezuitu vyhnal car Alexandr I., se znovu snaží dobýt slovanský svět. Od roku 1915 je jejich generálem Włodzimierz Halke von Ledóchowski.

K tomu opět citát M. Pierre Dominiquea:

“Někdo asi řekne, že všude vidím jezuitu, avšak já jsem nucen poukázat na jejich přítomnost a činy. Musím říci, že byli v pozadí monarchie Alfonse XIII. jehož zpovědníkem byl otec Lopez. Když skončila španělská monarchie a byly vypáleny jejich kláštery a koleje, znovu je bylo možno spatřit v pozadí Gila Roblese a později, když propukla občanská válka, i v pozadí Franca. V Portugalsku se zmocnili Salazara. V Rakousku a Uhersku byl císař Karel třikrát zesazen z trůnu. Jakou roli hráli jezuité v těchto pokusech znovu získat uherský trůn? Stolec udržovali v teple a nevěděli pro koho a pro co. Z jejich řad vyšli: Monsignor Seipel, Dolfuss a Schuschnigg. Na chvíli snili o velkém Německu s katolickou většinou, ke kterému by nezbytně patřili i Rakušané, to je moderní verze staré aliance z 16. století mezi rody Wittelsbachů a Habsburků. V Itálii podporovali především Dona Sturza, zakladatele populární strany, později Mussoliniho ... Jezuita, otec Tacchi Venturi, generální tajemník tovaryšstva, vykonával funkci prostředníka mezi Piem XI. jehož zpovědníky byli otcové Alissardi a Celebrano (jezuité) a Mussolini.

V únoru 1929 v době Lateránské dohody povolává papež Mussoliniho, muže, kterého nám umožnila potkat prozřetelnost. Řím běžně neodsuzuje to, co nazýváme etiopská agrese a v roce 1940 je Vatikán stále upřímným přítelem Mussoliniho.

*Jezuité tam měli svůj tajný příbytek. Odtud promýšleli a řídili universální církev chladným a vypočítavým okem politika.” (Pierre Dominique: **La politique des Jesuites, str. 254**)*

Toto je dokonalý přehled činnosti jezuitů mezi dvěma světovými válkami. “Tajným příbytkem” Loyolových synů je politický mozek Vatikánu. Zpovědníkem Pia XI. jsou jezuité. Zpovědníky jeho nástupce Pia XII. budou také jezuité a to převážně Němci. Nezáleží na tom, jestli se kvůli tomu vyrazí jejich intriky, zdá se, že je vše připraveno na odvetu.

Za pontifikátu Pia XI. je však pouze přípravné období. Germánská “světská paže” je poražena a upustila meč. “Během toho, jak budeme čekat, až se meč vrátí do jejich rukou, připravíme v Evropě pole vhodné pro budoucí pozoruhodné činy a především zastavíme hrozivý nárůst demokracie.” (Pierre Dominique: **La politique des Jesuites, str. 254**)

34.3 Odmítnutí Vatikánu v ruské diplomacii

Papež se pokusil na Janovské konferenci v dubnu až květnu 1922 dohodnout s Ruskem o navrácení katolického majetku a umožnit svým vyslancům volné pole působnosti v Rusku. Během svých tří vystoupení 7. a 29. dubna a pak 9. května apeloval na uvolnění zabaveného majetku všem církvím (a to i v zahraničí!), který jim patřil před revolucí. Papež požadoval, aby všechny jeho požadavky a podmínky byly zakotveny do Janovských postulátů. Rusko však jasně dalo najevo, že s katolicismem nemíní o zabaveném majetku diskutovat. Odmítlo jakýkoliv požadavek nebo podmínku ze strany Vatikánu. (**Janovská konference, soubor, str. 173**)

Dítě Vatikánu a jezuitů - komunismus, se rozhodlo jít svou vlastní cestou a podle svých pravidel. Stalin nechal zlikvidovat všechny komunisty i s jejich rodinami, u nichž bylo sebe-
menší podezření, že mají cokoliv s jezuitu a Vatikánem společného. Stalinovo kněžské vzdělání se nyní velmi dobře hodilo. Znal pohyb svého největšího rivala - Vatikánu a jeho jezuit-

ského vojska do všech detailů a mohl předvídat jeho další kroky. Věděl, že nejlepší obranou proti němu je útok. Útok bez sebemenšího slitování a v co největší rychlosti.

Do ruských koncentračních táborů šli proto na smrt i ti, kteří nebyli ochotni bezvýhradně přijmout jeho koncepci přísně ateistického komunismu. V těchto čistkách padlo miliony lidí bez ohledu na věk a pohlaví. Jeho tyranské šílenství šlo nakonec tak daleko, že nechal vyhubit i celé národy, když jeho rozkazy přijímaly liknavě a pomalu nebo když se dozvěděl, že v těchto národech vyvíjí svou aktivitu tajní katolíci a jezuité, jako například na Ukrajině, v Gruzii, Kavkazské republice, Arménii, pobaltských republikách a jiných. Některé celé národy doslova během několika dní přemístil napříč Ruskem na Sibiř a na některé národy uvalil přísné potravinové embargo. Stalinovi soudruzi pak v těchto národech likvidovali všechny potravinové zásoby nebo organizovali jejich odvoz do Moskvy. Teror a hrůzovláda panovaly v Rusku až do vypuknutí druhé světové války.

Vatikán znal pravý důvod Stalinova běsnění, a proto začal velmi vážně uvažovat o rozpoutání války s Ruskem. Ale spojenci Vatikánu tento krok doporučily odsunout pro pozdější období. Bylo potřeba vyvinout nové zbraně a nashromáždit nové zásoby zbraní a všeho ostatního válečného materiálu.

V prvním období proto s novou ruskou vládou oficiálně navázaly diplomatické styky Německo, Rakousko, Itálie, Španělsko, Portugalsko, Francie, Anglie, Belgie, Holandsko a další státy. Trestná „křížová výprava“ na Rusko se tedy zatím nekonala. V tajném jednání byla odložena.

Jediného úspěchu dosáhli jezuité a papež v Polsku. Po zřízení polského státu v něm získal Vatikán silné postavení. Katoličtí spisovatelé píší, že prvním nunciem v Polsku „*strážci katolicismu na východě*“, se stal arcibiskup Ratti (jezuita pod přísahou), který spolupracoval na polské ústavě. Na jeho naléhání byl ústavě dán klerikální ráz a zakotveny dva rozhodující body: 1. Katolické vyznání je hlavním náboženstvím, 2. žádná opatření, která se týkají náboženství se nesmí uskutečnit bez papežova souhlasu. Roku 1925 uzavřelo Polsko s Vatikánem konkordát a vliv jezuitů se tím v zemi projevil ještě víc.

Když Vatikán a jezuitské vojsko s návrhem na válečné potrestání Ruska nepochodili, obrátili se proto ke svým „baštám a pevnostem katolicismu“ a rozhodli se v těchto zemích dovyvinout a zdokonalit účinný nástroj proti komunismu. I když ve vytvoření fašismu hrál jezuitský řád klíčovou roli, přesto se generál řádu nevzdal myšlenky, že by jednoho dne měl nastoupit na trůn bílého papeže.

Nyní však hrozilo, že se komunismus přestěhuje do západoevropských zemích a že postavení, vážnost a autorita papeže tím bude ohrožena, ne-li přímo zlikvidována. Do boje proti komunismu se proto pustil i jezuitský řád, aby uchránil papežskou důstojnost a autoritativnost bílé papežské stolice, nikoli však papeže samotného. Situace se nyní tedy obrátila. Ale nebude to trvat dlouho a jezuité budou opět uvažovat o tajném odstranění bílého papeže.

Jezuitské špičky na jedné straně dusí a likvidují komunismus, na straně druhé současně komunismus podporují a udržují. Je to chaos a zmatek, který je dodnes mnohým politikům velikou záhadou. Je to totiž jedno z jezuitských tajemství. Komunismus buď likvidují fašismem nebo živí socialistickou revolucí. V každém tahu a uspořádání sledují jezuité výhradně své cíle, i když jsou zdánlivě protichůdné a existují současně hned vedle sebe. V obou případech však mají svou jezuitskou „logiku“. Jsou to dvě karty, z nichž jedna prohraje a druhá zvítězí. Zatím však není plně jisté, která to bude. Ve hře jsou proto zatím karty obě. Jednou podporují Vatikán a druhou ho zároveň v konečném důsledku likvidují.

34.4 Itálie, Mussolini a jezuité

Prvním operačním polem bude Itálie. Je nutné zde zlikvidovat všechny zárodky komunismu hlášeného Marxem, Engelsem, Leninem a dalšími. Itálie je k němu nejvíce náchylná a ráda koketuje s revoluční proruskou náladou. To musí být udušeno a odstraněno.

V Itálii je hluchý socialistický vůdce, který okolo sebe shromažďuje bývalé vojáky. Tento muž hlásá očividně nekompromisní učení. Je však přitom natolik dostatečně ctižádostivý a bystrý, aby si uvědomil, jak nebezpečné je jeho postavení navzdory jeho vychloubačnému tónu. Jezuitská diplomacie si ho brzy získala na svou stranu.

V Itálii se rozhořela revoluce. Jezuité nyní nutně potřebovali revoluci udusit. Kdo se toho ujme? Luigi Sturzo, jezuita, se stává předákem a jedním ze spoluzakladatelů italské katolické strany. Byla okamžitě sehnána i finanční pomoc. Tu poskytuje americká Morganova banka - 100 milionů dolarů a úvěr na dalších 50 milionů dolarů. Fašismus je upevněn a stává se v očích západního světa „*tvrdou rukou Evropy*“. I Vatikán toto své dítě fašismus nazývá stejně. Je spokojen. Fašistické košile jsou schopné zlikvidovat revoluční požár. (**L. Sturzo: Italy and the New World Order; Londýn, 1944, str. 45; a dále L. Korněj: Dům Morganů, 1933, str. 307**)

Kardinál, státní tajemník Gasparri řekl o Mussoliniho fašistickém režimu: „*Fašistická vláda Itálie je skutečnou výjimkou v celém světě politické anarchie vlád, parlamentů a škol.*“ (**L. Lehmann: Vatican Policy in the Second World War; New York, 1946, str. 24**)

M. Francois Charles - Roux z institutu byl v té době francouzským velvyslancem ve Vatikánu a říká: „*V době, kdy budoucí vůdce (Mussolini) byl prostým poslancem, kardinál Gasparri, státní tajemník, s ním měl tajný rozhovor ... Fašistický vůdce okamžitě souhlasil s tím, že papež by měl mít časnou nadvládu nad částí Říma ...*“

Když mi kardinál Gasparri vyprávěl o tomto rozhovoru, skončil těmito slovy: »Měl jsem jistotu, že pokud tento muž se dostane k moci s tímto slibem, zvítězíme.« »Nebudu se zmiňovat o četných jednáních mezi tajnými agenty Pia XI. a Mussoliniho« ...” (**Francois Charles Roux: Huit ans au Vatican; Flammarion, Paříž, 1947, str. 47**)

Tito tajní agenti, z nichž nejprřednějším byl jezuitský otec Tacchi Wentury, naplnili své poslání nesmírně dobře. To nás nepřekvapí, když víme, že otec Tacchi Wentury byl tajemníkem tovaryšstva a zároveň zpovědníkem Mussoliniho. Ve skutečnosti měl od generála jezuitské řádu Halke von Ledóchowského nařízeno „*lichotit*“ tomuto fašistickému vůdci, jak znamenal M. Gaston Gaillard. (**Gaston Gillard: La fin d'un temps; Ed. Albert, Paříž, 1933, str. 353**)

34.5 Mussoliniho fašismus

Oficiální založení fašistické strany v Itálii se datuje od jejich sjezdu r. 1919. Volebními hesly fašistů k volbám do vlády bylo: Zajištění životního minima každému, znárodnění podniků, které pracují pro válku, znovuzřízení římského impéria, výstavba velké Itálie. Aby fašisté podchytili co nejvíce obyvatel, slibovali dokonce i proticírkevní program, vyhnání papeže z Říma, zabavení církevního majetku.

„16. listopadu 1922 zvolil parlament Mussoliniho v poměru hlasů 306 ku 116. Na tomto shromáždění můžeme vidět katolickou skupinu Dona Sturza, údajných křesťanských demokratů, kteří jednohlasně zvolili první fašistickou vládu.“ (**Pietro Nenni: Six ans de guerre civile en Italie; Librairie Valois, Paříž, 1930, str. 146**)

O 10 let později přinesl stejný manévr podobný výsledek v Německu. Katolická strana „*Centrum*“ (Středu) monsignora Kasse zajistila svou masivní podporou nacistickou diktaturu.

V roce 1922 byla Itálie vlastně pokusnou půdou pro nový typ autoritářského konzervatismu - fašismu, převlečeného, když to vyžadují místní podmínky, do jakéhosi pseudosocialismu. Od té doby všechno úsilí vatikánských jezuitů směřovalo k rozšíření tohoto „učení“ po Evropě. Jedná se o dvojsmyslnost tak typickou pro jezuitu. Již rok vládl nový milánský arcibiskup

biskup - Achilla Ratti, jezuita pod tajnou přísahou, odvolaný z Polska, kde působil jako papežský nuncius. Zde byl již jako kardinál a po Benediktově smrti byl Ratti dne 6. února 1922 zvolen za papeže Pia XI.

Hlavní základnou Mussoliniho bylo město Milán. Odtud se fašismus šířil po celé Itálii. Ratti se v Miláně spolehl s fašisty ještě před svým jmenováním za kardinála. *“Měl příležitost”, jak píše americký kněz Teeling, životopisec Pia XI., “studovat fašismuss z první ruky.” (W. Teeling: Pope Pius XI. and world affairs; New York, 1937, str. 80)*

Anglický katolík Gwynn píše o Piovi XI. toto: *“Vatikán měl velký prospěch z toho, že papež ještě jako milánský arcibiskup si získal úctu a oblibu fašistů. Mussolini, když mu byly oznámeny výsledky volby, prohlásil: »Myslím, že s příchodem Pia XI. se vztahy mezi Itálií a Vatikánem zlepší.«” (D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 98)*

Po zvolení do čela vlády, Mussolini okamžitě rozpustil lidové organizace, kluby a družstva. Byly sníženy daně podnikatelům a zrušena závazná osmihodinová pracovní doba. Také uzavřel spojenectví s hitlerovským Německem.

Pius XI. byl nepřitelem svobody. Nenáviděl také komunismus a nové moderní systémy. Proto podporoval fašismus všemi prostředky. Když ho někteří varovali, že jedná s fašisty, prohlašoval: *“Vím to, oni alespoň nevěří ve fetiše liberalismu.” (C. Sforza: Pius XI., the Roman Church and fascism; Neither liberty nor bread, New York, 1940, str. 166)*

Náležel ke konzervativním lombardským kruhům. *“Demokracie se mu jeví jen jako d'áblovlo zednářské dílo.” (The Italian liberals and the Lateran Treaties; Neither liberty ..., str. 169)*

Několikrát veřejně prohlásil, že *“uzavře spolek i se samotným d'áblem, bude-li to v zájmu církve.” (L. Lehmann: Vatican Policy in the Second World War, str. 6)*, což potvrdil i při své řeči 14. května 1929: *“dohadoval bych se i se samotným d'áblem, kdyby to bylo zapotřebí pro blaho duší.” (Ch. Doyle: We have a Pope; New York, 1942, sv.II.; The life of Pope Pius XII.; New York, 1945, str. 31)*

Podle amerického katolického kněze Doyleho zašel Pius XI. příliš daleko. *“Křížácké tažení proti komunismu bylo hlavním motivem vlády Pia XI.” (La Piana, The political heritage of Pius XII, Foreign Affairs, New York, duben 1940, str. 498)*

Právě tento papež Pius XI. uzavřel konkordáty jak s Mussolinim, tak i s Hitlerem. Mussolini se stal v Itálii v očích fašistů polobohem. Jeho uctívání se stalo národním kultem.

34.6 Mussoliniho obelisk

Ani dnes zhroucení Mussoliniho režimu, ani porážka, ani zkáza není dostatečným důvodem proto, aby v očích italských křesťanských demokratů zbavila důvěry velikášského diktátora, kterého na jejich zemi uvalil Vatikán. Zavržen je pouze navenek, v srdci duchovenstva je však jeho sláva nedotčena. V tisku můžeme číst:

“Rozhodli jsme: Návštěvníci přicházející do Říma na olympijské hry v roce 1960 uvidí mramorový obelisk, který vztyčí ke své vlastní slávě Benito Mussolini a který dominuje břehům řeky Tibery a olympijskému stadionu. Tento památník vysoký 33 metrů nese nápis: Mussolini - Vůdce. Obelisk je ozdoben mozaikami a nápisy vychvalujícími fašismus. Nápis: »Ať žije vůdce« se opakuje více než stokrát a několikrát se opakuje také heslo: »Mnoho nepřátel znamená mnoho slávy«. Památník má na každé straně mramorové kvádry připomínající hlavní fašistické události. Od založení Mussoliniho publikace »Popolo d'Italia« až do ustanovení krátkodobé fašistické říše včetně války v Etiopii. Obelisk měl být korunován gigantickou sochou Mussoliniho v podobě nahého atleta o velikosti téměř 100 metrů. Režim však zkrachoval dříve, než mohl být tento podivný projekt uskutečněn. Po roce sporů se vláda ze Segni rozhodla, že obelisk zůstane natrvalo stát.” (Pres Italien, New York Herald Tribune, Time and Paris-Presse; 3rd of November, 1959)

Nezáleží na tom, že byla válka, že hojně tekla krev a slzy a že se vše zřítilo. To jsou pouhé “drobnosti”, “malé body” na památníku, který byl vztyčen ke slávě “muže, kterého nám umožnila potkat »prozřetelnost« ”, jak se vyjádřil Pius XI.

Žádné vady, chyby ani zločiny nemohou smazat jeho hlavní zásluhu: Znovunastolení časné moci papeže, vyhlášení katolicismu za státní náboženství a předání úplné moci nad životem národa do rukou duchovenstva skrze zákony, které stále ještě i dnes platí.

K tomu je třeba doplnit, že Mussoliniho obelisk musí stát v srdci Říma kvůli zahraničním turistům. Ti k němu vzhlížejí obdivně nebo ironicky. Ale někteří s nadějí na “lepší časy”, které umožní vztyčení symbolického zastávce Vatikánu “nahého atleta” 100 metrů vysokého.

34.7 Papežova podpora italskému fašismu

Několik dalších příkladů podpory Mussoliniho režimu:

Když Mussolinimu r. 1921 hrozilo, že se v parlamentu vytvoří silné spojení katolických a liberálních stran se socialisty a tím, že se fašismus nedostane k moci, zasáhl papež Pius XI. tak, že překazil sjednocení těchto sil.

Když Mussolini prováděl svůj pověstný pochod na Řím r. 1922 v říjnu, aby si vynutil zavedení fašistického režimu, financovala celou akci Vatikánská banka Banco di Roma (**Časopis: The nineteenth Century and After, únor 1943, č. 58-59**) a “poprvé po dlouhé době spal svatý Otec v noci po Mussoliniho pochodu na Řím zcela klidně.” sděloval L. Lehmann (**Vatican Policy in the second world war, New York, 1946, str. 22; Pierre van Paassen: Days of our years; str. 187-188**).

V době od prosince 1922 do ledna 1923 Mussoliniho vláda nařídila, aby ve všech školních, nemocničních a soudních budovách byly zavěšeny kříže, zvýšila tresty za urážku katolického náboženství a duchovenstva, zavedla hodnost kaplanů u vojenských útvarů, zvýšila plat farářů, slíbila zavedení náboženského vyučování ve školách, zakázala členům fašistické strany, aby byli příslušníky zednářských lóží. Jejich členové byli vyloučeni z církve.

Dva měsíce po příchodu Mussoliniho k moci, v lednu 1923 se konala tajná schůzka kardinála Gasparriho s fašistickým vůdcem. Trvala několik hodin. Mussolini navrhl skoncovat s římskou otázkou pomocí smlouvy, která by Vatikánu zaručila vlastní území a nezávislost. Kardinál Gasparri měl pochybnosti, zda se diktátorovi podaří, aby poslanecká sněmovna podobnou smlouvu schválila. Mussolini jej však ubezpečil, že v negativním případě sněmovnu rozpustí.

“Ale pokud nezměníte volební zákon, znovu získáte stejně neposlušnou sněmovnu,” namítl na to kardinál.

“Nemějte obav, volební zákon změníme také,” uspokojil ho Mussolini.

“Tehdy jsem pochopil,” přiznal Gasparri po deseti letech francouzskému vyslanci u Vatikánu Francoisovi Charles - Rouxovi, “že s tímto člověkem bude možné se dohodnout.” (**F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 47-48**)

A když Mussolini r. 1924 rozkázal zavraždit socialistického poslance G. Matteotiho (provedeno 10. června), čímž proti sobě poštval i italské katolíky, okamžitě zasáhli jezuité a rozbouřenou hladinu pomohli mezi Italy uklidnit intenzivním působením a propagandou.

Noviny katolické církve *Osservatore Romano* chválily fašistický režim právě v době, kdy Mussoliniho fašismus drtil katolické organizace Itálie a čelní představitelé Vatikánu nenacházeli dost slov chvály pro diktátora. Papežský legát, jezuita Merry del Val při oslavách 700. výročí narození Františka z Assisi řekl: “Můj dík patří také jemu (Mussolinimu). Mussolini je člověk, který má přízeň Boha.” (**J. Steel: The future of Europe, New York, 1945, str. 223-224**)

A v roce 1926 dal papež příkaz k rozpuštění všech katolických stran a bloků - stranu popolari, jelikož její existence stále více překážela Vatikánu ve spolupráci s fašismem. Po sedmi

letech byla stejným způsobem a ze stejného důvodu rozpuštěna druhá katolická strana, opora církve a papežství v Německu, strana Středu. Strana popolari byla rozpuštěna v zájmu Mussoliniho a strana středu v zájmu Hitlera.

34.8 Lateránská dohoda

Lateránská dohoda 11. února 1929, kterou Mussolini ukázal svou vděčnost papežství, dala svatému stolci kromě 1 750 000 000 lir, to je 20 000 000 liber i nadvládu nad územím města Vatikánu. Tajné vyjednávání mezi Vatikánem a Mussolinim o likvidaci římské otázky (dědictví z roku 1870, kdy byl při sjednocování Itálie zlikvidován papežský církevní stát a papeži byl ponechán pouze vatikánský a lateránský palác v Římě se všemi budovami a zahradami, jeho letní sídlo a roční plat 3 220 000 lir), bylo zahájeno již r. 1926 mezi Francescem Paccelim, bratrem E. Pacceliho, budoucího papeže Pia XII.

Vyjednávání bylo skončeno podepsáním Lateránské smlouvy a současně konkordátem. Podle této smlouvy, odstavce I. je římskokatolické náboženství *jediné státní náboženství* a pro zajištění úplné papežovy nezávislosti byl na území Říma zřízen papežský stát Vatikán ... Odstavec III: *“Itálie uznává svaté stolici plné vlastnictví a výjimečnou a absolutní moc a svrchovanou jurisdikci nad Vatikánem s celým jeho příslušenstvím a nadacemi, tvořící takto pro zvláštní účely a na základě důvodů ve smlouvě uvedených Vatikánské město ...”* Článek 12: *“... Itálie přiznává svaté stolici aktivní a pasivní právo na vyslanectví podle obecných pravidel mezinárodního práva. ... Město Vatikán bude vždy a za všech okolností považováno za území neutrální a nedotknutelné.”*

Monsignor Cristiani, prelát jeho svatosti, vysvětluje význam této události: *“Je samozřejmé, že uzákonění města Vatikánu bylo prvořadě důležité pro ustavení papežství jako politické mocnosti.”* (*Monseigneur Cristiani: Le Vatican politique, Imprimatur 15th of June 1956; Ed. du Centurion, Paříž, 1957, str. 136*)

Časopis *Civiltà Cattolica* v komentáři k výsledkům voleb uvedl: *“Opravdovou novinkou těchto voleb byla živá účast katolíků, povzbuzovaných biskupy a ústředním výborem Katolické akce, aby slavnostně odevzdali svůj hlas ve prospěch vlády, která po překonání úsilí sektářství a liberalistické školy umožnila svou moudrostí tak toužebně očekávané uzavření starých sporů...”* (*Civiltà Cattolica, 6. dubna 1929; A. Tondi: Jezuité, str. 81*)

Nebudeme ztrácet čas pokusem uvést v soulad toto jasné vyjádření s častokrát opakovanou frází, že: *“římskokatolická církev se nemíchá do politiky.”* Pouze si poukážeme na unikátní postavení tohoto státu, který je zároveň světský i církevní, na jeho nevypočitatelnou podstatu a následky tohoto postavení. Jaké jezuitské vychytralé triky používá tato mocnost, která podle okolností používá svůj světský či duchovní charakter k tomu, aby se vymkla pravidlům stanoveným mezinárodními zákony?

34.9 Fašismus a Vatikán

Této lstivosti podaly ruku samy národy tím, že napomohly pronikání Vatikánu do svého středu, neboli trojského koně klerikalismu. *“Zdá se, že papež se až příliš ztotožňuje s diktátory”*, napsal M. Francois Charles - Roux, francouzský velvyslanec ve Vatikánu (*F. Charles-Roux: Huit ans au Vatican, str. 231*). Mohlo by tomu však být jinak, když samotný svatý stolec pozvedl tyto muže k moci? Lateránská smlouva a konkordát s fašistickým režimem posílila pozici fašismu nejen v Itálii, ale i v zahraničí. Za dva dny po podepsání smlouvy, 13. února prohlásil papež při audienci přítomným profesorům a studentům milánské univerzity, že Mussolini je člověk *“poslaný Prozřetelností.”* (*C. Sforza: Pius XI., the Roman Church and fascism, str. 166; a také L. Lehmann: Vatican policy ..., str. 21; 15/II., 1929*) *“Je to člověk, kterého nám seslala prozřetelnost.”* (*A. Tondi: Jezuité; str. 81*)

Kardinál Vannutelli, děkan Svatého kolegia šel dokonce tak daleko, že řekl dopisovateli časopisu *North American Newspapers Alliance*: “Jsem velikým obdivovatelem ministerského předsedy Mussoliniho, státníka železné vůle a neskonalé moudrosti, který zdědil ducha a velikost starých Římanů.” (*Neapol. Mattino*, 13. března 1930)

Fanatické nadšení katolické hierarchie dosáhlo skutečně vrcholu. Kardinál Schuster ve své řeči 26. února 1937 k mládeži vychovávané zfašizovanými školami přirovnával Mussoliniho dokonce k císaři Augustovi a ke Konstantinovi Velikému: “... *Bůh, který v dávných dobách založil, vytvořil a chránil římskou říši, dopřál Benitovi Mussolinimu též skrze Ježíše Krista, Syna Božího a Spasitele té milosti, že se svou historickou osobností blíží mohutným duchům Augusta a Konstantina. Po pochodu na Řím a Lateránské smlouvě, jež vrátila Itálii Boha a Bohu Itálii, přišla s nebes Boží odpověď, jež ověnčila dílo duceho, Řím a krále živým císařským vavřínem Pax romana.*” (**A. Tondi: Jezuité, str.83**)

12. ledna 1938 v přítomnosti 72 biskupů a 2340 katolických farářů v Benátském paláci arcibiskup Nogara v projevu k přítomnému Mussolinimu zvolal: “*Duce! ...Modlíme se k Bohu, aby stál při vás a dopřál vám vítězství ve všech bitvách, jež moudře a rozhodně vedete pro blaho, velikost a slávu křesťanské Itálie.*” A farář don Menossi, který se ujal slova ihned po Nogarovi pravil: “*Excelence! Kněží Itálie vyprošují a budou i v budoucnosti vyprošovat pro vaši osobu, vaše dílo obrody Itálie a pro fašistickou vládu požehnání Páně a nehynoucí svatozár moudrosti a římských ctností. Duce! Služebníci Boží, duchovní pastýři venkovského lidu vám uctivě vzdávají hold. Žehnají vám. Slibují vám věrnost. S duchovním nadšením voláme hlasem a srdcem lidu: Ať žije duce!*” A shromáždění biskupů a kněží povstalo a propuklo v ovace: “*Ať žije duce, duce, duce!*” (**A. Tondi: Jezuité, str.83**)

Kněz Sturzo píše: “*Pius XI. jasně viděl, že je potřeba ukončit všechny různice a že Mussolini byl člověk schopný zdolat všechny překážky. Na druhé straně Mussolini ... chápal všechny výhody, které on a fašismus může získat ze skutečnosti, že právě on to byl, kdo rozřešil římskou otázku. Mimo to získal okamžitě sympatie skoro všech zahraničních katolíků.*” (**L. Sturzo: Italy and the new world order, str. 158**)

Mussolini byl prototyp. Byl prvním z řady mužů “*prozřetelností*”, ozbrojenců, kteří měli připravit odplatu za rok 1918. Nic nezměnilo ani to, že v roce 1931 napadli fašisté katolickou organizaci *Katolická akce* za to, že shromažďuje okolo sebe protifašistická hnutí. A když se katolická církev *Katolické akce* zastala, vznikly po celé Itálii fašistické demonstrace proti samotnému papeži a jeho církvi. *Katolická akce* byla postavena mimo jakékoliv organizace a byl vydán zákaz členství v *Akci* všem fašistům. Největší krizi prožíval Vatikán ve vztahu k Mussolinimu v červnu 1931, kdy úder proti *Akci* vrcholil.

Jak se papež při audienci pražské katolické mládeže vyjádřil: “*Po návratu do Československa řekněte, že jste mohli zjistit zruďný stav: Katolická akce může vzkvétat v zemi Husově, je však pronásledována v Římě Petrově.*” (**The Times, 27, 28, 29; 1931**)

Vatikán i Mussolini se však vlivem jezuitu Wenturiho přestali napadat a urychleně se dohodli na řešení. Neměli zájem na prohloubení konfliktu. V září 1931 byl uzavřen mír za podmínky, že *Katolická akce* bude nadále organizovat mládež výhradně za účelem náboženské výchovy. Dále, že vedoucí *Akce* budou pouze lidé, které jsou přátelé fašismu (tedy především jezuité) a budou vždy jmenováni biskupy a že praporem katolických organizací pod *Katolickou akci* se stane fašistický prapor. Bylo dovoleno (což platí dodnes), že *Katolická akce* bude sdružovat pod sebou všechny náboženské, sportovní, kulturní a politické (později přidány i vědecké a ekologické) mládežnické organizace a organizace laických věřících a že bude vždy pod kontrolou episkopátu. Prezidentem jmenoval Pius XI. jezuitu Luigiho Colomba, který ani nezakrýval své protifašistické sympatie. Jeho duchovním rádcem se stal jezuita, monsignor Pizzardo, zástupce jezuitského kardinála Gasparriho ve státním sekretariátě.

Papež také v prosinci 1931 nařídil všem katolíkům na univerzitě, profesorům a učitelům skládat slib a přísahu věrnosti fašistickému režimu a její vládě. A jezuité také dali ihned pro-

pagační vysvětlení, že to není proti katolickému přesvědčení, neboť fašismus patří k vládě a vládě, která se líbí Vatikánu je možné věrnost slíbit.

34.10 Vpád Itálie do Habeše

4. října 1935 vpadla italská fašistická vláda do Habeše. Přepadení Habeše pobouřilo ostatní státy, ale Vatikán mlčel. Veřejnost žádala proti Itálii sankce, ale Vatikán to nedovolil. Účast na přepadení mělo i duchovenstvo samo a papež akci podporoval. Vedl diplomacii s Francií, aby nedělal Itálii žádné problémy a současně prostřednictvím Banky di Roma přepadení financoval.

Hned v prvních dnech války s Habešem se přes sto arcibiskupů a biskupů domluvilo a vyhlásilo svou solidárnost s Mussolinim. (**G. Salvemini: *The Vatican and the Ethiopian war, Neither liberty ...*, str. 191-200;** a také **L. Lehmann: *Vatican policy ...*, str. 18)**

Na katolických kongresech a schůzích a na poradách biskupů se vytvářely různé rezoluce vítající válku. Válku biskupové ospravedlňovali a vyzývali Itali, aby válečná opatření vlády podporovali.

Časopis *L'Osservatore Romano* psal, že: “kolonizace musí být dnes považována za velkolepé dílo lidské solidarity, uskutečňované houževnatostí a trpělivostí, velkou smělostí, silnou vůlí a bratrskou láskou.” (**A. Tondi: *Jezuité*, str. 82)**

Milánský arcibiskup, fašista a jezuita Schuster, žehnaje italským vojákům odcházejícím do Habeše, mimo jiné 25. října 1935 řekl: “*S pomocí Boží, všichni svorně do díla! Splníme svou vlasteneckou a katolickou povinnost. Je to nyní zvláště důležité. Prapor Itálie přináší na pláň Habeše vítězství vítězícího znamení božského kříže!*” “*Hrdinná armáda na rozkaz své země a za cenu své krve otevře dveře Habeše pro katolickou civilizaci. V tuto minutu italský prapor na pláních Habeše vítězně vztyčuje Ježíšův kříž, trhá okovy otroctví a otvírá přímou cestu misionářům evangelia.*” (**G. Salvemini: *The Vatican and the Ethiopian war*, str. 193; A. Tondi: *Jezuité*; str. 82)**

Etiopie však již dávno byla křesťanskou zemí. Ona nepotřebovala nový kříž a nové misionáře evangelia. Byly to pouze zuby jezuitů a Vatikánu, aby pomstily svůj neúspěch z roku 1634, kdy byli jezuité z Habeše vyhnáni a aby se dostali k bohatství země a současně pokatoličili všechny Habešany.

Duchovenstvo pořádalo sbírky zlata a stříbra na válečné potřeby “*na zničení kacířské etiopské církve*”. Mussolini dostal od biskupů zprávu: “*Pro vítězství Itálie je italské duchovenstvo ochotno roztavit kostelní zlato a bronz zvonů.*” (**G. Salvemini: *The Vatican and the Ethiopian war*, str. 193)**

Světové politické a veřejné mínění žádalo uvalit na Itálii finanční a hospodářské sankce. Vatikán byl proti sankcím. Ředitel Banky di Roma, Pacelli byl připraven pomocí své banky prolomit případnou finanční blokádu a jejím prostřednictvím spojit Itálii s Morganem, Rockefellerem, Dupontem, Fordem, Taylorem, Chrislerem a Rotchildem v Americe. Druhý Pacelli, státní tajemník a syn ředitele Banky di Roma veřejně oslavoval Itálii, Mussoliniho a italského krále.

Pius XI. ponechal italskému duchovenstvu v podpoře války volné pole působnosti, ale sám před světem pod tlakem veřejného mínění hlásal lásku k celému lidstvu a vyzýval k modlitbám za mír. Rozhodně popíral, že by šlo o dobytčnou náboženskou válku a o vyřizování starých účtů s Habešem. Stále dokola žádal, aby Habeš a Itálie řešila “své vnitřní problémy” “*mírovou cestou a mírovými prostředky.*” Neustále opakoval, že se modlí za mír, za dobro obou národů a za spravedlivé a smírné řešení (**G. Salvemini: *The Vatican and the Ethiopian war*, str. 198**). Mlčel však, když Itálie v poutech přivezla do Benátek hlavu koptické církve Matiasa (**L. Lehmann: *Vatican policy ...*, str. 18**).

Jakou radost však projevoval z obsazení Addis Abeby italskými vojsky: “*Pocitujeme potrebu účastnit se vítězného pocitu radosti tohoto velikého a dobrého národa u příležitosti nového míru, který má být předejrou skutečného míru v Evropě a v celém světě.*” (**L. Lehmann: Vatican policy ..., str. 18**)

A jakou radost projevoval, když Itálie provedla anexi Habeše! “*Anexí Habeše Itálií se naskýtají rozsáhlé možnosti pro misionářskou činnost.*” (**L. Lehmann: Vatican policy ..., str. 18**)

V americkém tisku vyšla zpráva, že Vatikán financoval válku v Habeši téměř v celém rozsahu “*záměnou za sliby Mussoliniho, že dovolí katolické církvi požívat neomezených práv v anektovaném území.*” Vatikán zajišťoval i válečný materiál a suroviny. Finanční pomoc dostal nejen od USA, ale i od Německa a Francie.

Později stejně tak anexie Albánie Itálií nebyla papežem Piem XII. odsouzena. (**Ch. Rankin: The Pope speaks, New York, 1940, str.66-67**)

A hlava anglických katolíků, kardinál Hinsley se nestyděl před světem prohlásit: “*zahyne-li v Itálii fašismus, nikdo nezachrání tuto zemi od zmatků. S fašismem též zahyne i dílo Boží.*” (**L. Steel: The future of Europe, str. 224-225**)

34.11 Export fašismu do Německa

Z Itálie, kde fašismus velmi prosperoval za péče jezuitského otce Tacchi Wentury a jeho stoupenců, byl tento fašismus brzy exportován do Německa, dalšího státu, kde hrozilo vypuknutí komunistických revolucí. “*Hitler bral svou hnací sílu od Musolliniho. Ideál nacistů je stejný, jako v Itálii. Protože Musollini je v čele, má Berlín všechny sympatie ... V roce 1923 se fašismus Musolliniho prolíná s nacionálním socialismem. Musollini se spřátelil s Hitlerem, kterého zásobuje zbraněmi a penězi.*” (**Antonio Aniante: Mussolini; Grasset, Paříž, 1932, str. 123**)

V té době je monsignor Pacelli, budoucí papež Pius XII., ve své době nejlepším diplomatem papežské kurie a nunciem v Mnichově, ve hlavním městě katolického Bavorska. Tam začíná vycházet hvězda budoucího německého diktátora. O této zemi, kolébce nacismu, nám M. Maurice Laporte říká: “*Její dva nepřátelé se nazývají protestantismus a demokracie.*” Úzkost Pruska je tedy pochopitelná. “*Je snadné uhodnout, jakou zvláštní péči věnuje Vatikán Bavorsku, odkud Hitlerův národní socialismus rekrutuje své nejsilnější kontingenty.*” (**Maurice Laporte: Sous le casque d'acier; A. Redier, Paříž, 1931, str. 105**)

Jejich snem bylo převzít z “*kacířského*” Pruska nadvládu nad německou “*světskou paží*” a převést ji do katolického Bavorska. Monsignor Pacelli na to vynaložil veškerou svou sílu a jednal v souladu s vůdcem tovaryšstva.

“*Po světové válce z let 1914 - 1918 zplodil jezuitský generál Halke von Ledóchowski obrovský plán ... Vytvoření s Habsburky nebo bez nich federace katolických národů ve střední a východní Evropě: Rakouska, Slovenska, Čech, Polska, Maďarska, Chorvatska a samozřejmě Bavorska. Tato nová, střední Říše měla bojovat na dvou frontách: Na východě proti Sovětskému svazu, na západě proti Prusku, protestantské Velké Británii a republikánské odbojné Francii. V té době byl monsignor Pacelli, budoucí Pius XII., nunciem v Mnichově, potom v Berlíně a byl důvěrným přítelem kardinála Faulhabera, hlavního spolupracovníka von Ledóchowského. Plán Ledóchowského byl snem mladého Pia XII.*” (**La Tribune des Nations, 30th of June 1950**)

Byl to však pouhý mladický sen? Tomuto plánu se velmi podobala “*Střední Evropa*”, kterou se snažil zorganizovat Hitler. V celém bloku se mu nehodilo jen luteránské Prusko, ne příliš nebezpečná menšina, a uznané zóny vlivu, které -možná jenom dočasně - patřily Itálii. Ve skutečnosti se Führer pokoušel realizovat plán Ledóchowského, přizpůsobený potřebám doby. Dělal to pod záštitou svatého stolce a za pomoci France von Papena, tajného papežova komorníka a mnichovského, později berlínského nuncia, monsignora Pacelliho.

M. Francois Charles - Roux píše: “*V současné epoše světová politika nepocítila katolické zasahování více, než během působení monsignora Pacelliho.*” (**F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 93**)

Dále citát od M. Josefa Rovana: “*Nyní se katolické Bavorsko ... chystá přivítat a ochránit všechny ty, kteří rozsévají soužení, všechny ty spiklence a úkladné vrahy de la Saint-Vehmeho.*” (**J.Rovan: Le catholicisme politique en Allemagne, str. 195**)

Z těchto agitátorů padne los německých “obnovitelů” na Hitlera, který je předurčen k tomu, aby pod korouhví svatého otce zvítězil nad “demokratickými chybami”. Samozřejmě je katolíkem a navíc ochotný poslouchat jezuity stejně jako jeho hlavní spolupracovníci.

“*Nacistický režim se podobá návratu k vládě jižního Německa. Ukazují to jména a původ jeho vůdců: Hitler je typický Rakušan, Goering je Bavoran, Goebbels je Rýňan atd.*” (**Gonzaque de Reynold: D’ou vient l’Allemagne, Plon, Paříž, 1939, str. 185**)

34.12 Vatikán a Hitler

Jak se vyvinul poměr mezi Vatikánem a hitlerovským nacismem? Přes půl století vládla v Německu podnikatelská katolická Strana středu. Střed se také účastnil svými delegáty každé vlády od prosincové revoluce 1918 až do roku 1933, kdy se vlády zmocnili fašisté.

V prvním Hitlerově kabinetu byl Střed zastoupen jedním ze svých vůdců, jezuitou von Papenem. V této straně byli všichni ti, kdo pomohli Hitlerovi k moci: Uhlobaroni, bankéři, silní akcionáři, rýnští průmysloví magnáti a velkostatkáři, drobní podnikatelé, vlivní úředníci, knížata a baroni. Kromě těchto pravicových složek měla strana i složku levicovou - drobné zemědělce, prosté dělníky a úředníky. Pod vedením von Papena, hlavního akcionáře začal Střed plně spolupracovat i s německým fašismem. Předsedou katolických odborových svazů byl katolický kněz Haas, papežův důvěrník. Střed byl tedy podporován Vatikánem všemi prostředky. Není proto také ani divu, že r. 1919 Střed rozdrtil německou marxistickou revoluci, aby se stal hlavní silou v zemi. Strana středu připravila cestu německému fašismu a současně i Hitlerovi k moci. (**Zeitschrift für Sozialismus, Karlovy Vary, č.9, 1934: Dass Dritte Reich und die Kirchen**)

29. prosince 1919 přijel Pacelli do Berlína. Zde tlumočil papežovy sympatie Německé republice a přání Vatikánu ustanovit s Německem diplomatické styky. Pacelli byl hlavním poradcem Pia XI., velkým znalcem Německa a “*nejlépe informovanou osobou ve Vatikánu*” (**D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 138**)

30. dubna 1920 přijíždí jezuita von Bergen, zvláštní pověřenec Vatikánu v jehož službách strávil více jak 23 let. Do roku 1933 zastupoval ve Vatikánu Německou republiku a do roku 1943 hitlerovskou třetí říši.

V roce 1924 podepisuje svatý stolec konkordát s Bavorskem. V roce 1927 můžeme číst v časopise *Cologne’s Gazette* toto: “*Pius XI. je určitě ten nejněmečtější papež, který kdy seděl na trůnu svatého Petra.*”

Je to proto, že jeho poradce Pacelli měl “*silné germanofilské citění.*” (**L. Lehmann: Behind the dictators, str. 37**) A jako jeho následník se jménem Pius XII. ho o tuto palmu připraví. Zatím však buduje svou diplomatickou kariéru - spíše však politickou kariéru - v tomto Německu, ke kterému, jak později řekl Ribbentropovi, “*vždy cítil zvláštní náklonnost.*”

Byl povýšen na nuncia v Berlíně, kde spolu s Franzem von Papenem pracuje na likvidaci Výmarské republiky. 20. července 1932 je v Berlíně vyhlášen stav obležení a ministři jsou vypovězeni “*Manu militari*” (rukou vojenskou). To je první krok k hitlerovské diktatuře. Jsou připraveny nové volby, které nacistům zajistí úspěch.

“*S Hitlerovým souhlasem se Goering a Strasser spojili s monsignorem Kaasem, stranickým šéfem katolického Centra.*” (**Walter Gorlitz and Herbert A. Quint: Adolf Hitler; Amiont, Dumont, Paříž, 1953, str. 32**)

Kardinál Bertram, arcibiskup z Breslau a primas německý prohlásil: “*My, křesťané a katolíci nerozlišujeme mezi náboženstvími a rasami ...*” Spolu s ostatními biskupy se snažil varovat věrné proti “*pohanskému ideálu nacistů.*” Je zřejmé, že tento prelát nepochopil papežskou politiku, čemuž měl být brzy vyučen.

Časopis *Mercure de France* otiskl v roce 1924 vyjímecnou studii: “*Na začátku roku 1932 si němečtí katolíci nemysleli, že věc prohráli, ale na jaře se zdálo, že jejich šéfové jsou poněkud váhaví. Bylo jim totiž řečeno, že »papež osobně podporuje Hitlera«*”.

Nemělo by nás ani překvapit, že Pius XI. projevoval sympatie k Hitlerovi ... Pro něho se Evropa znovu uklidní jedině skrze německou hegemonii ... Vatikán pomýšlel na změnu Centra. To bylo těžištěm celé říše skrze Anschluss na dlouhou dobu. V zájmu tohoto cíle tovaryšstvo otevřeně pracovalo (jednalo se o plán Ledóchowského), a to zvláště v Rakousku. Víme, jak byl Pius XI. závislý na Rakousku, když dosáhl, jak sám říkal, svého politického vítězství. Nyní bylo třeba zabránit hegemonii protestantského Pruska, aby říše byla jedinou nadvládou Evropy. ... Říše měla být přestavěna tak, aby v ní vládli katolíci ...

34.13 **Politika jezuity von Papena**

V září 1930 vstoupila vláda katolického Středu v jednání s fašisty o jejich účasti ve vládě. Jednání byla obnovena v říjnu 1931 s konkrétní podobou - účastí Hitlera ve vládě. Jednání se vedla prostřednictvím mnichovského kardinála Faulhabera. V té době se pravicové křídlo Středu na sjezdu v Harzburgu rozhodlo za účasti fašistických pohlavárů předat moc Hitlerovi. Předcházela ovšem jednání mezi Středem a Hitlerem prostřednictvím jezuitské eminence von Papena. Tomu se také podařilo i zlikvidovat všechny nepohodlné vůdce strany a vlády - konkurenci Hitlera. Vláda vedená Brüningem byla nucena 30. května 1932 podat demisi. 1. června 1932 na Brüningovo místo nastoupil nikdo jiný než sám von Papen. (*Ambassador Dodd's Dairy, New York, 1941, str. 82*)

Von Papen se domáhal otevřené fašistické diktatury. Vládl mimořádnými dekrety, uzákonil úderné oddíly a vedl jednání o Hitlerově vstupu do vlády. V lednu 1933 se Hitler stal kancléřem a von Papen vicekancléřem. V těchto intrikách Vatikánu byl účinně zapojen i předák Středu, kněz Kaas. Hitlerova vláda byla dílem von Papena, vůdcem pravého křídla katolických politiků. (*J. Steel: The future of Europe, str. 216-217*)

V březnu 1933 byla zahájena další část rozhovorů o vstupu Hitlera do vlády a spolupráce fašistů se Středem. Jednání zprostředkovával Kaas. Jednou z podmínek podpory Hitlerovského režimu byl Kaasův návrh na konkordát s Vatikánem. Hitler ochotně souhlasil.

Ve stejné době se němečtí biskupové setkávají na konferenci ve Fuldě a ke svému prohlášení využili Hitlerův projev z Potsdamu: “*Musíme připustit, že nejvyšší zástupce říšské vlády, který je zároveň hlavou nacionálně socialistického hnutí, veřejně a slavnostně prohlásil, že je uznávána nedotknutelnost katolického učení, práce a nezměnitelná práva církve. ...*” (*Mercure de France: Pius XI. and Hitler; 15th of January 1934*) “*... katolická církev se dříve chovala odmítavě k fašismu v zájmu »čistoty víry«, nyní však, po Hitlerově prohlášení odpadají příčiny, které vedly k této politice.*” (*Der katholische Episkopat in der Nationalen Revolution Deutschlands, Freiburg, 1934, str. 31-32*)

Hned druhého dne kardinál Bertram zrušil všechny církevní zákazy a omezení, které platily pro členy fašistické strany.

Von Papen odjíždí 4. dubna 1933 do Říma. Tento muž, jehož minulost je velmi temná (byl šéfem německých špiónů v Americe před první světovou válkou, odkud byl roku 1915 pro špiónáž vyhoštěn), se stává náhle zbožným poutníkem s posláním uzavřít s papežem konkordát pro celé Německo. Držel v ruce Hitlerovu žádost o konkordát s Vatikánem. Bude také muset napodobit Mussoliniho předběžné dohody s Vatikánem.

Ve skutečnosti se v obou zemích odehrává totéž: V Itálii zajišťuje Mussolinimu přístup k moci katolická strana dona Sturza; v Německu dělá totéž pro Hitlera katolická strana Středu monsignora Kaase. V obou případech tento pakt zpečetuje konkordát. 20. července byl uzavřený a 26. července 1933 podepsaný. Konkordát s Německem byl prvním mezinárodním dokumentem uzavřený Hitlerem a Vatikán byl prvním státem, který uzavřením smlouvy s Hitlerem legalizoval jeho podpis. (**J. Steel: *The future of Europe*, str. 218**)

Papež vyznamenává von Papena *Velkým křížem řádu Pia* a papežského komorníka vysoce hodnotí.

Když splnila své poslání a připravila cestu fašistickému jezuitskému teroru (inkvizici) na Evropu, prohlásila se katolická strana Středu (Centrum) dne 5. července 1933 za rozpuštěnou. Současně se rozešla i katolická bavorská strana lidová. Část jejich politických vůdců přešla ihned k fašistům. Kaas odjel do Říma k papeži a Brüning do Anglie a pak do USA. Všechno bylo provedeno za přímé účasti Vatikánu.

M. Josef Rován píše následující: “*Díky von Papenovi, poslanci za Centrum od roku 1920 a majiteli oficiální stranické publikace »Německo« přišel Hitler k moci 30. ledna 1933. ... Německý politický katolicismus byl nakonec, místo aby se stal křesťanskodemokratickým, donucen udělit 26. března 1933 veškerou moc Hitlerovi ... Získat veškerou moc znamenalo získat nezbytně dvoutřetinovou většinu a v tom byly hlasy Centra nepostradatelné.*” (**J. Rován: *Le catholicisme politique en Allemagne*, str. 197, 209**)

Ten samý autor píše: “*V korespondenci a v prohlášení církevních hodnostářů za nacistického režimu budeme vždy nacházet vroucí souhlas biskupů.*” (**J. Rován: *Le catholicisme politique en Allemagne*, str. 214**)

Tuto jejich vroucnost si snadno vysvětlíme na citátu od von Papena: “*Obecné termíny konkordátu byly mnohem příznivější než všechny ostatní podobné smlouvy podepsané Vatikánem. Kancléř Hitler mne požádal, abych papežského státního tajemníka, kardinála Pacelliho ujistil, že bude bezprostředně umlčovat antiklerikální snahy.*” (**Franz von Papen: *Mémoires*; Flammarion, Paříž 1953, str. 207**)

34.14 Fašismus v Německu u moci

Nebyl to slib jen tak do větru. Již během tohoto roku 1933 bylo v Německu kromě masakru Židů a vražd páchaných nacisty, čtyřicet pět koncentračních táborů se 40 000 vězni různého politického smýšlení, většinou však liberály. Franz von Papen, papežův tajný komorník přesně definoval hluboký význam paktu, který byl uzavřen mezi Vatikánem a Hitlerem: “*Nacismus je křesťanskou reakcí na ducha roku 1789.*” Fašisté se prohlašovali za “*ochránce náboženství.*”

Jakmile se dostali fašisté k moci, začali zatýkat katolické kněze zastávající politický katolicismus. Rozbýjeli katolická nakladatelství, likvidovali katolické noviny. Do koncentračních táborů šlo mnoho “nespolehlivých” kněží a mnoho katolických věřících “neochotných ke spolupráci”. Téměř do posledního muže vyvraždili celou stranu Středu. A Vatikán mlčel.

Osservatore Romano psal 18. května 1933, že lze mluvit o spolupráci biskupů s vládou “*na obnovení vlasti na křesťanských základech*” a že církev nemá nic společného s politikou opozice proti fašismu.

Jezuitský fašismus dosáhl vítězství totálním pokatoličením Německa. Nastalo povinné vyučování katolického náboženství na všech stupních škol, zachování a rozmnožení všech církevních škol, zachování *Katolické akce* s fašisticou podobou, zachování a rozmnožení práv katolické církve. Německo se ideově chystalo ke své trestné inkviziční výpravě Evropou. Německý průmysl chrtil jednu zbraň za druhou. V Afrických pouštích se testovaly nejnovější tanky, obrněné vozy, děla a pancéřová vozidla. Střelnicemi zněly detonace nových bomb a min, vzdušným prostorem vládly nové typy letadel - bombardérů a útočných stíhaček.

Koncem května 1933 se konference biskupů usnesla na profašistickém dokumentu. V něm psali, že zvláštní význam má vůdcova autorita, což se v zásadě nerozchází s učením katolické církve, protože autorita vůdce má u ní veliký význam. Biskupové v dokumentu slíbili podporovat Hitlerovu zahraniční politiku. Děkovali Hitlerovi za jeho pronásledování „bezvěrců“ a žádali, aby „nová německá síla“ dál takto pracovala a dál byla stavěna na náboženském podkladě. Dokument vyzýval Hitlera k dalšímu pronásledování a likvidování bezvěrectví a všechny katolíky k jeho plné podpoře. Dokument byl podepsán kardinálem Bertramem, Schultem a Faulhaberem a 22 arcibiskupy a biskupy. (*Der katholische Episkopat in der Nationalen Revolution Deutschlands, Freiburg, 1934, kap.III.*)

Když Göring ustanovil biskupa Berninga z Osnabrücku za člena státní rady, katolické noviny *Germany* psaly, jak při oslavách Berning ostatní katolické duchovenstvo „*stálo se zdviženou pravicí a zpívali národně-socialistické hymny.*”

14. října 1933 vystoupilo Německo ze Společnosti národů a na ospravedlnění tohoto kroku vyhlásila vláda předčasné volby do říšského sněmu a plebiscitu. Volby se konaly za zuřivého teroru fašistů. 6. listopadu Bertram katolíkům nařídil, aby všichni volili fašistický stát.

Vatikán pomohl Hitlerovi připojit v lednu 1935 Sársko, když nařídil německým a sárským biskupům, aby hlasy při volbách v sárském plebiscitu byly ve prospěch Hitlera a jeho fašistické vlády.

Vatikán také mlčel, když fašisté rozbili německé dělnické organizace, se kterými měli jezuité svůj plán a klidně přihlížel i pronásledování a pogromám Židů v Německu.

V roce 1937 však Pius XI. pod tlakem veřejného mínění musel „odsoudit“ rasistické teorie jako nesmiřitelné s katolickým učením a zásadami. Odsouzení sepsal v encyklickém dopise, který jeho obhájci nazývají jako „hrozný“. Má název *Mit brennender Sorge*. Nacistický rasismus je 14. března 1937 odsouzen, není však odsouzen Hitler, zastánce rasismu: „*Distinquo.*” (Tříbitel). A Vatikán dbá na to, aby neodsoudil „výhodný“ konkordát, uzavřený před 4 lety s nacistickou říší. Za pět dní na to vyhlásil Pius XI. další encykliku, ve které odsoudil komunismus. Kromě jiného v této encyklice také žádal i zahájení boje proti všem svobodným demokraciím západního světa a USA. Tím se předchozí téma o fašismu zcela pod návalem dalších odsouzení vytratilo.

34.15 Tichý souhlas Vatikánu

Zatímco v Německu spolupracuje Kristův kříž a hákový kříž, vydává se Benito Mussolini s požehnáním svatého otce pro snadnou kořist do Etiopie.

“... Vládoucí papež neodsoudil politiku Mussoliniho a ponechal italskému duchovenstvu plnou svobodu ke spolupráci s fašistickou vládou ... Ve prospěch války hovořili církevní činitelé od kněží na drobných farnostech až po kardinály ...

Jedním z příkladů, který každému vyrazil dech, pochází od kardinála arcibiskupa milánského, Alfréda Ildefonsa Schustera (jezuity). Ten šel tak daleko, že toto tažení na Etiopii nazval »katolickou křížovou výpravou«.

“Itálie,” objasnil Pius XI., “si myslí, že tato válka je spravedlivá vzhledem k naléhavé potřebě rozšíření katolického italského lidu. ...”

“O 10 dnů později, když Pius XI. mluvil k vysloužilým vojákům, vyjádřil přání, aby byly uspokojeny legitimní požadavky velikého a vznešeného národa, ze kterého, jak jim připomenul, pochází i on sám.” (*Camille Cienfarra: La Guerre et le Vatican, Le Portulan, Paříž, 1946, str. 46*)

Nadšení kardinála Schustera je pochopitelné proto, že tovaryšstvo utrpělo stejný osud v Habeši jako v evropských zemích. Za pomoci usurpátora Seguda, kterého obrátili na svou víru a dosadili na trůn, se Loyolovi synové snažili rozšířit katolicismus po celé zemi. Vyvolávali povstání a krvavé represe. Nakonec je však vyhnal Negus Basilides.

Fašistická agrese na velký pátek roku 1939 vůči Albánii se dočkala stejného “pochopení”, jak nás informuje M. Camille Cianfarra: *“Italská okupace Albánie byla pro církev velmi přínosná ... Z miliónového obyvatelstva, které podlehl Italům, bylo 68% muslimů, 20% řeckých ortodoxních věřících a jenom 12% římských katolíků ... Z politického hlediska bylo připojení této země katolickou mocí provedeno s úmyslem posílit postavení církve a zalíbit se Vatikánu.”* (Camille Cianfarra: *La Guerre et le Vatican, Le Portulan, Paříž, 1946, str. 47-48*)

34.16 Španělská revoluce

Římská kurie nepřestala brát za svou osobní urážku ustanovení republiky ve Španělsku. “Nikdy jsem se neodvážil zmínit se Piovi XI. o španělské otázkce,” napsal M. Francois Charles-Roux. “Pravděpodobně by mi připomenul, že církevní zájmy v této veliké a historické půdě Španělska jsou záležitostí jedině papežství.” (F. Charles-Roux: *Huit ans a Vatican, str. 181*)

Do revoluce patřila církvi celá třetina všech pozemků, jezuitský řád zde vládl nad všemi bankami, průmyslem, vysílacími stanicemi a novinami. Hutě, ocelárny a řada továren a závodů byla výhradním monopolním vlastnictvím Vatikánu a jezuitského řádu. Po konkordátu s Římem 1851 bylo katolické náboženství prohlášeno “na věčné časy za jedině náboženství španělského národa.”

Ale 14. dubna 1931 došlo ke svržení královské rodiny a byla vyhlášena republika. Utvořila se republikánská vláda v čele s katolíkem Alcalou Zamorou. V květnu 1931 nastaly demonstrace proti katolicismu a odpor katolíků proti republikánům. Bylo zadrženo mnoho jeptišek se zbraní v ruce nebo v okamžiku, kdy přinášely patrony kněžím, střilejícím z oken a střech kostelů. (F. Pitcarn: *Ve Španělsku, 1936, str. 63*)

Hlava španělské církve, kardinál Segura vyzval v pastýřském listě, aby se katolíci sjednotili proti revoluci a bojovali za své náboženství. Současně také vychvaloval krále Alfonse XIII. a jeho svržený režim jako režim “skvělého křesťana a skutečného Španěla.”

Monarchie za podpory duchovenstva utvořila mnoho protirevolučních organizací, které v roce 1933 byly sjednoceny do konfederace C.E.D.A. (Confederación Espanola de Derechas Autónomas = Španělská konfederace autonomních práv). Do jejího čela byl postaven fašista a jezuita úzce spojený s Vatikánem a velkostatkáři, Gil Robles. Pod jeho vedením hrála CEDA největší úlohu v přípravě Francova povstání.

Pokud jde o Vatikán, utlačoval Španělsko svými výhrůžkami, nehledě na svoji vlastní zásadu, že věrní musí respektovat Vatikánem ustanovenou vládu.

Mezitím si však revoluční složky rychle uvědomily, že kardinál Segura a jezuité řídí přípravy na budoucí kontrarevoluci. Jezuitský řád byl rozpuštěn, jejich majetek konfiskován, Segura vypovězen ze Španělska. Vyšel zákon o zákazu prodeje a kupování jakéhokoliv církevního majetku. Ostatní řády měly zakázáno se zabývat průmyslovou, obchodní a vyučovací činností. Byla provedena odluka církve od státu.

Jezuité, jako vždy v každých dějinách, naplnění vládního zákazu zdržovali, prodlužovali nebo ignorovali. Tím uchránili téměř veškeré svoje bohatství. Pius XI. otevřeně monarchistickou kontrarevoluci podporoval. (*The Times, 17./X., 1931*) V lednu 1932 vystoupil Pius XI. na obranu jezuitského řádu.

CEDA pracovala tak rychle, že se již v roce 1933 dostala k moci Lerrouxova provatikánská vláda v pozadí s Gil Roblesem. Toho bylo docíleno volebním podvodem. Kněží totiž sami odevzdali hlasy lidí ze svých regionů Lerrouxovi a volební místnosti uzamkli. (*The Times, 17./X., 1931; F. Pitcarn: Ve Španělsku, 1936, str. 276*)

Na protest proti podvodu při hlasování podal ministr spravedlnosti v prosinci demisi.

34.17 Pomsta Vatikánu za revoluci - Francův režim

Nová vláda zastavila všechny zákony, obnovila dotaci církvi, jezuitům navrátila majetek a uzavřela s Vatikánem novou dohodu. Vatikán žádal popravu všech povstalců bez rozdílu.

V květnu 1935 se stal Robles ministrem války. Přípravoval fašistický převrat. Tomuto „hájenému území“ bude brzy poskytnut diktátor podobný těm, kteří již dobyli úspěch v Itálii a Německu a jeho vojsko bude likvidovat i republikány i katolíky.

Dobrodružná kariéra generála Franca se začala teprve uprostřed července 1936. Ale už 21. března 1934 byl spečetěn *Římský pakt* mezi Mussolinim a šéfy španělských reakčních stran, z nichž jedním byl M. Goicoechea, vůdce *Obnovy Španělska*. Tímto paktem se italská fašistická strana zaručila zásobovat vzbouřence penězi, válečným materiálem, zbraněmi a municí. Víme, že dělali dokonce ještě víc, než slíbili a že Mussolini a Hitler doplňovali zásoby španělského povstání materiálem, letectvem a „dobrovolníky“. Krvavý Francův režim se od samého počátku těšil veliké oblibě Vatikánu. Finanční pomoc poskytoval i tehdejší naftový král Deterding.

Papež vykázal z církve představitele Španělské republiky a vyhlásil duchovní válku mezi svatým stolcem a Madridem. Potom vydal encyklický dopis „*Dilectissimi Nobis ... Arcibiskup Goma, nový primas španělský vyhlásil občanskou válku.*“ (**Andre Ribard: 1960 et le secret du Vatican; Libr. Robin, Paris 1954, str. 45**)

24. prosince 1936 v tradičním vánočním poselství mluvil papež o děsivých věcech, které prováděli rudí ve Španělsku a vyzýval celý svět ke „*křížáckému tažení*“ proti republice. Vatikán se z intervence Itálie a Německa ve Španělsku radoval. Křížácké tažení neboli vojenskou intervenci hlásal i *Osservatore Romano*. Generální štáby obou zemí prováděly rozsáhlé operace podle pokynů Vatikánu.

V letech 1936 až 1937 probíhal ve Španělsku fašistický teror. Nejhrubším způsobem nastolili povstalci a interventi středověk a vnucovali obyvatelstvu fašisticko-katolickou víru. Byly ničeny kostely a chrámy, mnohá města byla do základů vybombardována, bylo zbořeno mnoho klášterů, padlo obrovské množství kněží, jeptišek a prostých katolíků.

Zvláště baskické oblasti zakoušely nejhorší teror. Povstalecké bandy a tlupy muslimských vojáků mordovali všechny, kdo neměl v domě obraz Panny Marie a vyvěšeny kříže. Teroru žehnala církevní knížata i papež.

Byla to msta za dřívější přístup baskického obyvatelstva k lidové frontě a pomsta Španělům za podporu baskickému obyvatelstvu a komunistům, kteří s katolíky odhalili mnoho dětských obětí konaných na počest Marii. Jak byli tito Baskičané a španělští komunisté nazýváni?

“*V současné chvíli ... musí všichni čestní občané zapomenout na všechny své sváry a se-mknout se ke společnému úsilí, aby byli smetení noví ‘barbaři’ bez vlasti a bez Boha, poté nechť přijde cokoliv.*“ (**Civilta Cattolica, 30. listopadu 1937**)

Církevní pohlaváři udělali všechno, aby zatajili vraždy spáchané frankovci. Na “neštěstí” však byly odhaleny a pranýřovány, kromě jiného i v časopisech, jež naprosto nebyly s Lido-vou frontou spjaty. Například v časopisu *Espana evangelica*, 20. srpna 1936; *Tablet*, červen a červenec 1937; *Light and Truth*, *World Dominion press*, *The Spectator*, 1937, atd. Teprve díky těmto novinám jezuité v časopisu *Civilta Cattolica*, 20. listopadu 1937 neochotně přiznávali, že “*španělští nacionalisté možná překročili nebo překračují v zápalu boje meze zákonné obrany.*“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 88**)

Antonio Ruitz Villaplana (velmi vážený soudce, zdaleka ne komunist, který žil v Burgosu a vykonával tam své soudcovské povolání za války rozpoutané Francem) píše: “*V tomto úporném boji duchovenstvo nikdy nezapomnělo na svou pomstu. Den co den kněz, který měl být poslem míru a milosrdenství, který měl být vzdálen bitevní vrávy a stát nad ní, užíval ka-zatelny k tomu, aby odtud spílal, šťval a podněcoval neblahé lidské vášně nenávisti a pomsty. Jako hlas válečné polnice zněl hlas toho, kdo měl být pastýřem a vůdcem lidu: »My nemůžeme žít vedle socialistických neznabohů ... Válku, krev a oheň! Ať není pro nikoho ani chvíle*

klidu, ať není na světě míru, dokud nebude zcela zajištěno vítězství náboženství a pořádku...«
” (A. R. Villaplana: *Questo é Franco; Roma, 1945, str. 139-140*)

V zemi probíhal nejkrutější teror, neboli znovuoobnovená ikvizice a křížácká válka. Krev tekla proudem, zvěrstva se již ani nedala pojmenovat. A církev žehnala zbraním, nožům, sekerám, italským kulometům i letadlům. (A. R. Villaplana: *Svědčím, 1934, str. 126-133*)

Vyšší duchovenstvo žehnalo prapory svěcenou vodou a slibovalo odpuštění hříchů všem, kdo budou zabíjet republikány, komunisty a katolické basky. Duchovenstvo také sloužilo mše za Francovo vítězství. Jedné mše se zúčastnil i sám Franco (F. Pitcarn: *Ve Španělsku, 1936, str. 276*), který byl v té době už dlouho aktivním svobodným zednářem!

Hlava baskické vlády, katolík Agirre telegrafoval v dubnu 1937 papežovi: “*Jako věřící katolík protestuji proti zavraždění nekonečného počtu katolických kněží povstalci. ... Jménem baskického lidu prosím svatého otce, aby přerušil mlčení.*” (J. Trajnin: *Baskové v boji za svou samostatnost, 1937, str. 37*)

Papež však mlčel. Francouzský podnikatel J. Pelletier byl v rukou povstalců půl roku. Jak tito povstalci nakládali s katolíky, jejich rodinami a katolickými kněžími a jakým způsobem je mučili a vraždili píše ve své knize: *Půl roku v žaláři u generála Franca, 1938.*

Preláti jeho svatosti s radostí přijímali hrůzy tohoto bratrovražedného konfliktu a monsignor Gomara, biskup kartaginský přesně vyjádřil zrůdné, ďábelské pocity papeženců: “*Blahoslavená jsou děla, jestliže v rozvalinách, které způsobí, vyraší evangelium!*”

3. srpna 1937 Vatikán s radostí a uspokojením uznal Francovu vládu. Bylo to 20 měsíců před koncem občanské války.

Franco po svém vítězství obnovil moc církve a jezuitů. Církev byla zproštěna téměř všech daní, jezuitští průmysloví magnáti neplatili vůbec nic. Katolicismus se stal součástí fašistického režimu. Oficiálně byla zrušena svoboda svědomí jako nejodpornější přežitek protestantismu. Katolická církev byla uznána jako jediná a monopolní k provádění všech náboženských obřadů. Každý Španěl musel být povinně katolíkem.

Španělský jezuitský kardinál Goma prohlásil v interview:

“*Mezi námi a nacionalistickou vládou je úplná shoda a vláda neučiní žádného kroku, aniž by se s námi poradila anebo nás neposlechla.*” (J. McCabe: *The Papacy in politics today, 1939, str. 31*)

1. dubna 1939 poslal Pius XII. generálu Francovi blahopřání u příležitosti “*katolickou církví vymodleného vítězství.*” (The Pope speaks, New York, 1940, str. 52)

V projevu 16. dubna 1939 nazývá Pius XII. Francovy povstalce “*svými nejmilovanějšími syny*”. Svět je nazývá teroristy, fašistickými vrahy, papež je nazývá “*křesťanskými hrdiny*” a připomíná, že již papež Pius XI. žehnal povstalcům. Francovo Španělsko nazývá “*záštitou katolické víry.*” (The Pope speaks, New York, 1940, str. 134-136)

A mezi nejhorší projevy vřelé náklonnosti Vatikánu k fašismu bylo r. 1941 vydání instrukcí od papeže, aby byl pořízen podrobný seznam fašistů padlých v občanské válce, aby je mohl kanonizovat na novodobé “svaté”.

34.18 Katolická akce v Belgii

Katolická akce se také starala o Belgii a netřeba dodávat, že se jednalo o činnost výhradně provatikánskou a jezuitskou. Měla být připravena půda pro blížící se invazi Führerových armád! Pod pláštěm “*duchovní obnovy*” kázali jezuita monsignor Picard, jezuita otec Arendt, jezuita otec Foucart a další velmi horlivě hitlerovské fašistické evangelium. Svědčí o tom mladá Belgie, která se stala jejich obětí podobně jako mnoho dalších.

“*V té době již byli všichni z nás posedlí určitým fašismem ... Katolická akce, ke které jsem patřil, byla velmi nakloněna italskému fašismu ... Monsignor Picard ze samého vedení prohlásil, že Mussolini je genius a že vroucně touží po diktátorovi ... Organizovali se poutě, které*

měli vést ke kontaktům s Itálií a s fašismem. Když jsme se třemi sty studenty šli do Itálie, každý na naší zpáteční cestě salutoval podle římské módy a zpíval »Giovinezza«.” (**Raymond de Becker: *Livre des vivants et des morts*; Ed. de la Toison d’Or, Brussels, 1942, str.72-73**)

Další svědek říká: “Po roce 1928 spolupracovala skupina Leona Degrelleho pravidelně s monsignorem Picardem ... Monsignor Picard získal podporu této skupiny pro zvláště důležité poslání - měli zřídit nové vydavatelství v centru Katolické akce. Toto vydavatelství dostalo jméno, které se brzy proslavilo: »Rex«...”

Narůstalo volání po novém režimu ... S velkým zájmem byli sledovány výsledky této propagandy v Německu. V říjnu 1933 nám článek v časopise »Vlan« připomíná, že v roce 1919 bylo nacistů jenom sedm. A že je vychoval o několik let později Hitler tak, že se stali středem pozornosti na veřejnosti, nebylo to však ničeho jiného než zásluhou jeho talentu ... Na podobných zásadách začal svůj program aktivní program propagandy v Belgii tým »Rexistů«. Tato shromáždění brzy přilákala několik set a později tisíce posluchačů.” (**Jacques Saint-Germain: *La Bataille de Rex; Les oeuvres francaises, Paříž, 1937, str. 67, 69***)

Je však samozřejmé, že Hitler dal nově zrozenému nacionálnímu socialismu, stejně jako Mussolini fašismu více než svůj talent. Opíral se o podporu papežství a jezuitů! Leon Degrelle, šéf organizace Kristus Rex, který byl jenom slabým stínem Mussoliniho a Hitlera, z jejich podpory velmi těžil, ale úplně pro jiný účel. Jeho prací bylo otevřít belgickou zemi vetřelci.

M. Raymond de Becker říká: “Spolupracoval jsem s »Avantgardou« ... Tato publikace, kterou vydal monsignor Picard, měla za cíl prolomit svazky sjednocující Belgii, Francii a Anglii.” (**Raymond de Becker: *Livre des vivants et des morts*; Ed. de la Toison d’Or, Brussels, 1942, str. 175**)

Víme, jak rychle německé armády porazily belgickou obranu, která byla zrazena prokatolickou, církevní pátou kolonou. Možná si také vzpomeneme, že apoštol skupiny Kristus Rex, navlečen do německé uniformy, odešel za velké propagace “bojovat na východní frontu v čele své SS Waffen”, která dělala náborů především mezi mládeží Katolické akce. Včasný ústup mu umožnil dojít až do Španělska. Ale ještě předtím dal naposledy plný průchod svým “patriotickým” citům:

M. Maurice de Behaut píše: “Před deseti lety (v roce 1944) padl přístav Anvers, třetí nej důležitější přístav na světě, do rukou britských vojsk. ... V době, kdy obyvatelstvo už začínalo vidět konec svého utrpení a strádání, dopadl na něj ten nejďábelštější nacistický nápad: létající bomby V1 a V2. Toto bombardování, nejdelší v historii, protože trvalo ve dne v noci po celých šest měsíců, bylo pečlivě drženo v tajnosti na příkaz spojeneckého velení. To je také důvodem, proč se dnes o utrpení měst Anvers a Liege všeobecně nic neví.

V předvečer prvního bombardování (12. října) slyšeli někteří lidé na rádiu Berlín alarmující poznámky zrádce, »rexisty« Leona Degrelleho: »Požádal jsem svého Führera«, hystericky řval »o dvacet tisíc létajících bomb. Ty potrestají idiotský národ. Slibuji vám, že z Anvers uděláme město bez přístavu nebo přístav bez města.«

... Od toho dne se v pravidelném rytmu ozývalo bombardování a jejich výsledkem byly katastrofy a neštěstí, zatímco zrádce Leon Degrelle hulákal do rádia Berlín a sliboval ještě strašnější zkázu.” (**Rewiew Historia, December, 1954**)

Tak znělo poslední rozloučení jeho rodné zemi od tohoto obludného produktu Katolické akce. Poslušný žák jezuity monsignora Picarda a jezuity otce Arendta, vůdce skupiny Kristus Rex, jezuita Degrell, se přísně řídil papežskými pravidly.

“Muži z Katolické akce,” napsal Pius XI, “by nesplnili svou povinnost, kdyby se nepokusili, pokud jim to okolnosti umožní, řídit politiku své oblasti nebo své země.” (**Pius XI’s Letter: *Peculari Quadam, quoted by R.P. Jesuit de Soras, in the Action catholique et action temporelle, Ed. Spes, Paříž, 1938, str. 105. Imprimatur 1938***)

Leon Degrelle skutečně svou povinnost vykonal a výsledek, jak vidíme, byl úměrný jeho horlivosti.

34.19 Belgický jezuita Degrell

V knize M. Raymonda de Beckerse čteme: *“Katolická akce našla v Belgii vyjimečné muže, kteří rozehráli její motiv, jako například monsignor Picard (ten nejdůležitější) ... Canon Cardijn, zakladatel hnutí »Jocist«, věčně mrzutý vizionář. ...” (Raymond de Becker: Livre des vivants et des morts, str. 66)*

Zvláště posledně jmenovaný v dnešní době přísahá, že nikdy “neviděl ani neslyšel” svého kolegu Leona Degrelleho, takže tyto dva vůdce belgické *Katolické akce*, kteří oba pracovali pod berlou kardinála Van Roeya, se zřejmě nikdy nesetkali! Jakým zázrakem? Samozřejmě dříve jmenovaný Canon už nám neříká nic o tom, že ho Pius XII. jmenoval monsignorem a vedoucím jocistického hnutí na celém světě!

Dalším zázrakem je to, že ani během velkého kongresu se monsignor Cardijn nesetkal s vůdcem skupiny Rex, který již měl špatnou pověst. Tento kongres popisuje Degrelle takto:

“Vzpomínám si na velký kongres katolické mládeže v Bruselu v roce 1930. Stál jsem za monsignorem Picardem, který byl po boku kardinála Van Roeya. Kolem nás pochodovalo sto tisíc mladých. Celé dvě hodiny zdravily katolické autority shromážděné na tribuně. ...” (Leon Degrell: La cohue de 1940; Robert Crausaz, Lausanne, 1949, str. 214-215)

Kde tedy byla schovaná hlava J.O.C., když se vojenské oddíly účastnily gigantického pochodu? Bylo to zvláštním řízením prozívatelnosti, že bylo těmto dvěma mužům souzeno stát vedle sebe tak blízko, že se svými rameny dotýkali, aniž by viděli jeden druhého na veřejných tribunách i ve středu *Katolické akce*, které neustále navštěvovali?

Jezuita monsignor Cardijn jde ještě dál. Předstírá, že také “slovně” bojoval proti rexismu.

Katolická akce byla skutečně zvláštní organizací! Nejenže vůdce jejich dvou základních hnutí J.O.C. a Rex si na chodbách hráli asi na schovávanou, když se neviděli, ale také mohl jeden nazvat “bojem” to, k čemu ten druhý měl plný souhlas “*hierarchie*”!

Tuto skutečnost nelze popřít. Degrelle byl postaven do čela hnutí Rex osobně monsignorem Picardem z příkazu kardinála Van Roeya a apoštolského nuncia monsignora Micara. Takže podle monsignora Cardijna ostře protestoval proti činnosti svého kolegy v *Katolické akci*, který působil, stejně jako on sám, pod patronací belgického primase a bezpochyby pro nuncia, svého ochránce a ctěného přítele, “*podle Pia XII.*” (*La Croix: 24th of May, 1946*)

Je to poněkud ironické tvrzení. Uvědomíme si to ještě lépe, když prozkoumáme, jaký postoj zastávali po Hitlerově invazi do Belgie lidé jako např. monsignor Cardijn a jeho společníci, kteří dnes zavrhuji Degrelleho a rexismus. V knize, která byla hned po vydání “postavena pod kbelec”, oživuje, jak uvidíme, samotný šéf organizace Rex vzpomínky. A co řekl, nebylo nikdy vyvráceno.

“Jako horlivý křesťan jsem byl seznám s postupováním duchovních a pozemských záležitostí. Nechtěl jsem pomyslet na kolaboraci (s Hitlerem) dříve, než se na to zeptám náboženských autorit své země. ... Požádal jsem o rozhovor jeho eminenci, kardinála Van Roeya ... Kardinál mne jednoho rána přátelsky přijal v biskupském paláci v Malines ... Ovládá ho absolutní a bouřlivý fanatismus. ... Kdyby žil o několik století dříve, vydával by za zpěvu Magnificatu nevěrce meči, upaloval by neposlušné ovečky ze svého stáda nebo by je nechal vhadzovat do klášterních žalářů. Protože je 20. století, nosí pouze kříž, ale pomocí něho uskutečňuje veliké dílo. Podle něho je všechno důležité tak dlouho, dokud to slouží zájmům církve. Jestliže to bude nějak dobré, měli bychom to podporovat, cokoli zlého však zlikvidovat. A církev má tolik prostředků »služby«! Jsou to její továrny, strany, noviny, zemědělská družstva, bankovní instituce, které zajišťují pozemskou moc božského zřízení. ...

Nyní mohu tedy upřímně a čestně prohlásit, že právě takový význam měla kardinálova poznámka: *»Kolaborace je správná věc, je to vlastně jediná věc, kterou může rozumný člověk udělat.«* Během celého rozhovoru ani nepomyslel na to, že by bylo možné zaujmout také jiný

postoj. Pro kardinála byla válka na podzim roku 1940 skončena. Nezmiňoval se o slovu English a ani v nejmenším nepředpokládal obnovení činnosti spojenců. ... Kardinál si myslel, že po politické stránce není možné nic jiného než kolaborace. ... Nebyl proti žádnému z mých návrhů a plánů ... Když jsem k němu přišel žádat o radu, mohl - nebo měl - mě varovat, kdyby se domníval, že mé názory ohledně politiky se uchylují, kam nemají ... Před odchodem mi dal kardinál otcovské požehnání...

Také ostatní katolíci na podzim 1940 vzhlíželi k veliké věži svatého Rombauta. ... Mnozí chodili do biskupského paláce žádal monsignora Van Roeya nebo jemu blízké o radu ohledně morálky, užitečnosti nebo nutnosti kolaborace. ...

Více než tisíc katolických starostů, všichni ministři, ačkoliv byli pečlivě vybráni, se okamžitě přizpůsobili novému řádu... Všichni ti dobří lidé zajatí nebo uvěznění v roce 1944 se museli v roce 1940 podívat: Co si myslí Malines? Kdo by však uvěřil, že ani Malines, jejich biskupové ani jejich kněží nemohli najít klid?

Na deset belgických kolaborantů připadlo vždy osm katolíků ...

V průběhu těchto rozhodujících týdnů vydával Malines a ostatní biskupství psané či pronesené negativní rady mně i všem těm ostatním kolaborantům.

I když to není zrovna nejpříjemnější, je to strohá a holá pravda. Postoj nejvyššího katolického představenstva jediné posiloval přesvědčení věřících o tom, že kolaborace se dokonale slučuje s jejich vírou. ... Ve Vichy se nejvyšší francouzští preláti nechali vyfotografovat spolu s maršálem Petainem a Peirrem Lavalem po rozhovoru Petaina s Hitlerem. Kardinál Baudrillart veřejně prohlásil, že je kolaborant.

V samotné Belgii kardinál Van Roey jednomu z nejznámějších flanderských kněží - svému největšímu katolickému intelektuálovi - abbé Verschaevemu 7. listopadu 1940 na slavnostním zasedání senátu dovolil prohlásit za přítomnosti německého generála, prezidenta Raedera toto:

»Povinností kulturní rady je postavit most, který sjednotí Flandry s Německem...«

29. května 1940, den po kapitulaci, popsal kardinál Van Roey invazi jako jakýsi dar z nebe:

»Bud'te ujištěni,« napsal věřícím, »že jsme svědky okamžiku výjimečného zásahu božské prozřetelnosti, která projevuje v těchto velkých událostech svou moc.«

Po tom všem se tedy zdálo, že Hitler není ničím jiným než očistným nástrojem, prozřetelně trestajícím belgický lid.” (Leon Degrell: *La cohue de 1940*, str. 213)

Něco velmi podobného se stalo ve Francii, kde bylo francouzům neustále připomínáno, že “porážka je větším přínosem než vítězství,” stejně jako před rokem 1914 byla Francii přána očista “vykrvácením”.

Také v těchto vzpomínkách, které zapadly - nebo byly spíše zahozeny do hlubin - nalézáme některé velmi zajímavé podrobnosti o “Boerenbondu, obrovské, politické a finanční katolické mašinérii kardinála Van Roeya, která ze značné části financovala vlámské oddělení univerzity v Louvain...” (Leon Degrell: *La cohue de 1940*, str. 216)

“Tiskárna Standard zabezpečovala svoji výrobu tím, že tiskla ty nejkolaborantstější výzvy V.N.V. (vlámské nacionalistické strany). Tento obchod vzápětí začal vynášet velké peníze. ... Vedoucí Standardu byli katolíky na 200% a byli podpůrnými sloupy církve ve Flandrách. Na kolaboraci nepomysleli až do chvíle, dokud jí kardinál poprvé neudělil své jasné a jednoznačné požehnání.

Totéž bylo řečeno o celém katolickém tisku...” (Leon Degrell: *La cohue de 1940*, str. 219)

34.20 Rozpad Belgie

Všechny tyto snahy neměly za cíl nic jiného než rozpadnutí Belgie, jak nám připomíná jiný katolický spisovatel, M. Gaston Gaillard:

“Vlámsky mluvící katolíci a autonomní katolíci z Alasky omlouvali svůj postoj tím, že německou propagandu vždy tiše a mlčenlivě podporoval svatý stolec. Když vypravovali o památném dopise, který poslal Pius XI. svému tajemníkovi, kardinálovi Gasparrimu 26. června 1923, dali se snadno přesvědčit, že jejich politika má souhlas Říma a ten samozřejmě neudělal nic pro to, aby jim to nějak rozmlouval. Cožpak nuncio Pacelli (budoucí Pius XII.) nepodporoval obratně německé nacionalisty a nedodával sebedůvěru tak zvané »utlačovanému« obyvatelstvu Hornoslezska? Neobdržely intriky autonomního Alasky, Eupen-Malmedyho a Slezska církevní souhlas, který jim nebyl dán vždy jenom tajně? Pro Vlasy bylo potom snadné ukryvat své úklady proti jednotě Belgie za nařízení Říma...” (**Gaston Gaillard: La fin d'un temp; Ed. Albert, Paříž, 1933, II, str. 141**)

Také v roce 1942 požádal papež Pius XII. svou nunciaturu v Berlíně, aby při úmrtí kardinála Baudrillarta předala do Paříže kondolence. Tímto současně naznačil, že považuje připomenutí severní Francie k Německu za platné. Znovu to také potvrzovalo “tichou podporu”, kterou svatý stolec, a zejména sám papež, vždy německé expanzi udílel.

34.21 Vatikánská “nevinnost”

Dnes se můžeme pouze pohrdavě usmívat, když vidíme jezuitu jeho svatosti obcházet něco tak průkazného a zapírat veškerou spoluvinu na páté koloně, kterou sami zorganizovali, a to zejména spolu s jezuitou Degrellem. Pokud jde o něho - je ve své skrýši bezpečně schován, protože příliš mnoho ví - v klidu si může připomínat známé Ovidiovi verše: “*Donec eris felix, multos numerabis amicos. Tempora si fuerint nubila, solus eris.*” (Pokud budeš šťastný, budeš mít mnoho přátel. Ale až se objeví mračna, zůstaneš sám.)

Smějeme se nad tím, co píše jezuita R.P.Fessard:

“V roce 1916 a 1917 jsme s velikou netrpělivostí očekávali americkou posilu! V roce 1939 jsme si smutně uvědomili, že i poté, co byla vyhlášena válka, je Hitlerovi příznivě nakloněna většina Američanů, a to zvláště katolíků! V roce 1941 a 1942 jsme zase byli zvědaví, zda Spojené státy budou nebo nebudou intervenovat.” (**R.P. Fessard S.J.: Libre meditation sur un message de Pie XII., Plon, Paříž 1957, str. 202**)

Takže se zdá, že tento jezuitský otec se na výsledky, kterých v Americe dosáhli jeho jezuitští bratři, dívá “se smutkem”! Smějeme se těmto pokryteckým slovům, protože, a to je historický fakt, *Křesťanská fronta*, katolické hnutí vystupující proti intervenci Spojených států, bylo vedeno jezuitou, otcem Coughlinem, který byl neblaze proslulý svou oddaností Hitlerovi.

Této zbožné organizaci nic nechybělo a z Berlína dostávala spousty propagačního materiálu, který pro ni připravoval Goebbelsův úřad.

“Svou publikací »Sociální spravedlnost« a rozhlasovým vysíláním si jezuita otec Coughlin, apoštol svastiky, získal početnou veřejnost. Pečoval také o tajné »buňky komanda« v hlavních městských centrech, které byly vedeny podle metod Loyolových synů a vychovávány nacistickými agenty.” (**Edmond Paris: The Vatican against Europe; P.T.C., London, 1959, str. 141**)

Tajný dokument z Wilhelmstrasse to objasňuje:

“Při studiu antisemitismu ve Spojených státech si všimneme, že počet posluchačů rozhlasového vysílání otce Coughlina, známého svým antisemitismem, přesáhl 20 milionů.” (**Tajné archivy z Wilhelmstrasse, dokument 83-26 19/1, Berlin, 25. ledna 1939**)

Je třeba si připomínat činnost jezuitského otce Walshe, agenta papeže, děkana politických věd na univerzitě v Georgetownu, jezuitské kolébce americké diplomacie - a nadšeného propagandisty německé politiky?

Tou dobou byl generálem tovaryšstva, jakoby náhodou, Halke von Ledóchowski, bývalý generál rakouské armády. V roce 1915 nastoupil po Prusovi Wernzovi.

Také jezuita R. P. Fessard zapomněl, co psal po celou válku v *La Croix*: “Intervencí vojsk z druhé strany La Manšského kanálu a Atlantického oceánu nic nezískáme.” (*La Croix*, 10. 8. 1943)

Nepamatuje si ani na telegram jeho svatosti Pia XII: “Papež zaslal své požehnání *La Croix*, hlasu papeženeckého myšlení.” (*La Croix*, 28. 1. 1942)

Přemýšlíme-li o tak obrovské zapomnětlivosti, mělo by nás to přivést k závěru, že členové tovaryšstva mají velmi krátkou paměť! Nestrpí tuto výčitku dokonce ani od svých nepřátel! Ukažme si raději, že R.P. Fessard vyjádřil své patriotické obavy z let 1941-42 teprve v roce 1957. Jeho “svobodné rozjímání” nad patnácti lety přineslo nějaké výsledky a on měl čas znovu si pročíst určité části *Duchovních cvičení*, kde se píše, že “jezuita musí být připraven souhlasit s církví i tehdy, když církev prohlásí, že to, co je černé, má vidět jako bílé, a to i kdyby mu jeho vlastní smysly říkaly pravý opak.” (“... siquid quod oculis nostris apperet album, nigrum illaesse definierit debemus itidem quod nigrum sit pronuntiare.”) (*Institutum Societatis Jesus: římské vydání z roku 1869, sv. II, str. 417*)

Pokud se toho týče, zdá se, že R.P. Fessard je vynikajícím jezuitou!

34.21 Hitlerovy první tahy Evropou

7. března 1936 přivedl Hitler Wehrmacht do demilitarizované Rýnské zóny a zrušil tím smlouvu z Locarna. 11. března 1938 to byl Anschluss (sjednocení Rakouska s Německem).

V Rakousku připravoval fašizaci jezuitský kněz, profesor teologie, monarchista a zastánce obnovení Habsburské říše, Seipel. Do roku 1917 vychovával věřící na vídeňské univerzitě, od r. 1918 se stal ministrem sociálních věcí Rakouska, pak byl po rozpadu monarchie poslancem Národního shromáždění, kde dál pracoval pro obnovení monarchie. V květnu se stal kancléřem a v roce 1930 ministrem zahraničních věcí Rakouska. Velmi úzce spolupracoval se sudetským Němcem, jezuitským kardinálem Innitzerem. S prezidentem křesťansko-sociální strany, katolíkem Miklasem pak připravovali změnu rakouské ústavy pro usnadnění přijetí fašismu.

Dollfussova vláda r. 1932 na Seiplovu práci navázala. Přijala do svého středu dva fašisty a fašizaci Rakouska s požehnáním prezidenta Miklase dovršila. Vláda rozpustila 7. března 1933 parlament, zrušila shromažďovací svobodu, zavedla fašistickou cenzuru, zakázala demonstrace. Pro přesné postupy jezdil Dollfuss do Říma a k Mussolinimu.

V únoru 1934 Dollfussova vláda žádala od Vídeňanů odevzdání zbraní. Ti odmítli a provedli naopak povstání, které bylo utopeno v krvi. Papež chválil hrdinství Dollfussovy vlády.

Dollfussova vláda však celkově měla blíž k italskému fašismu. 25. července 1935 byl proto německými agenty zabit a na jeho místo dosazen účinný nástroj Vatikánu, jezuita Schuschnigg, který připravil Rakousko pro Německo. Hlavním poradcem Schuschnigga byl kardinál Innitzer. Veškerou politiku počínaje Seiplem a jeho nástupců papež nadšeně schvaloval. (*Von Lama: Papst und Kurie in ihrer Politik nach dem Weltkrieg, str. 105*)

Dollfuss i Schuschnigg jasně prohlašovali, že zfašizování ústavy je prováděno v souladu s papežovými zásadami. (*J. Steel: The future of Europe, str. 221-222*)

Ideální papežský stát je ve skutečnosti katolicko fašistický model.

29. září 1936 v Mnichově přisoudily státy Francie a Anglie připojení k Říši sudetského území v Československu. Opět dokonalá práce jezuitů mezi českými biskupy, katolickými knězi a faráři v pohraničí i v Praze. Vše bylo přichystáno už dopředu.

Führer přišel k moci díky hlasům katolické strany Středu teprve před pěti lety, avšak většina plánů, jak je cynicky odhaluje kniha *Mein Kampf*, již byla realizována. Tuto knihu, tuto drzou výzvu západním demokraciím napsal jezuita, otec Stämpfle a Hitler ji podepsal. Protože - a mnozí lidé tuto skutečnost přehlížejí - to bylo právě tovaryšstvo, které zdokonalilo známý panněmecký program, jak je vyložen v této knize a jak ho Führer parafoval.

Kapitola 35

Tajné archivy promlouvají

35.1 Jezuité - přepisovači dějin

Prostřednictvím exjezuitského kněze pod nejprísnější přísahou 4. stupně a nejtajnějším zasvěcením do státních úkolů, Dr. Alberta Rivery znovu pronikneme a nahlédneme do tajných materiálů jezuitského řádu. Tyto údaje doplní předcházející kapitoly.

Abychom pochopili, proč Vatikán ke svým křížáckým tažením v době před hlavní světovou válkou používal ve Španělsku a i jinde islámská vojska a proč dodnes nenávidí Židy, musíme se seznámit s fakty, které jezuitské špičky nikdy nedovolili zveřejnit, protože by vznikla proti Vatikánu a jezuitskému řádu největší světová ofenzíva za účelem zlikvidovat Vatikán. Bojí se nenávisti vůči Římu.

Mnoho informací z trezorů však přeci jen proniklo v našem století na světlo, a tak museli jezuitští předáci okamžitě tyto informace zablokovat. Museli co nejrychleji historická fakta přepsat nebo úplně zlikvidovat, aby ti, kdo se náhle s původními informacemi setkají, je pod vlivem falešných podvrhů identifikovali jako nekvalitní a hodné pouze k odsouzení a zavržení.

Ruští komunisté se proto těžko z oficiálních, světových zdrojů seznámí s tím, že Marxe, Engle, Lenina, Stalina, Trockého nebo Brežněva neustále přímo i nepřímo ovlivňoval Vatikán prostřednictvím jezuitů. Čeští komunisté těžko stráví informaci, že i české komunistické vedení bylo v každé době důkladně jezuitou infiltrováno, včetně jejich tisku a propagace a že pronásledování katolických kněží bylo jen obětní zástěrkou.

Těžko přijmou katolíci zprávu, že jejich milovaný papež ve jménu nejvyšší politiky svůj lid po milionech podváděl a předhazoval je svým dětem - komunismu a fašismu jako obětní maso. A stejně tak těžko přijmou členové různých světových nekatolických církví a prodemokratických organizací, nadnárodních spolků a hnutí, že ve všech těchto útvarech má Vatikán pevné zákulisní postavení a dokonalou jezuitskou kontrolu a řízení.

A už vůbec nepřijmou informace zastánci islámského náboženství, že islám je jedno z dětí papežského Říma a že i nyní přesně plní rozkazy Vatikánu stejně jako organizace (ač se to zdá naprosto nemožné) pro sledování UFO nebo hnutí New Age či Millenia nebo Nového světového pořádku či hnutí Chaotistů a dalších nadnárodních systémů.

Ve všech koutech světa byla a je i nyní armáda kronikářů, dějepisců, učených historiků a "věhlasných, oblíbených" teologů, kteří svými zbraněmi dokonale likvidují prosakující historické údaje a utajovaná fakta o životě a politické činnosti skutečného papežství a jezuitství. Oficiální tváře papežských a jezuitských systémů navíc používají jako důkazu o nevinně, mírnosti, krotkosti, lásce, přátelství a štěstí katolického náboženství.

Rychle přepisují známá fakta, překrucují dějinné významy a vypouštějí "ožehavé otázky", a to vždy v souladu s tím, jaké mají pokyny z církevních kruhů. Kdo si však uvědomuje, že všechny pokyny vychází od černého papeže? A kdo dnes spočítá, kolik už takových "ožehavých otázek" bylo vypuštěno, zamlčeno a navždy utopeno?

Těžko se to kdo odváží říct, ale citlivým indikátorem pro míru toho, jak se to oněm přepisovačům dějin podařilo, jsou ony samotné utajené informace, když náhle vyjdou na veřejnost. Čím větší překvapení z těchto informací a materiálů, tím "dokonalejší" práci historikové odvedli.

Pochopitelně, že to neplatí u všech historiků a u všech současných historických údajů. Ale je zajímavé, že jakmile se informace týkají Vatikánu a jeho řádů, jsme překvapeni téměř po každé.

“Jezuité porazili a zničili mnoho národů. Začínali válkami a vraždili krále a prezidenty, včetně Abrahama Lincolna. Všechně usilovali zničit život a vážnost kohokoliv, kdo se jim postavil do cesty. Byli však vyhoštěni téměř ze všech národů, kromě Spojených států, kde jsou dodnes velmi aktivní v politice i mezi přistěhovalci.

Jejich úkolem je přimět každého muže, ženu i dítě na této planetě, aby poklekli a vyznali, že papež je Ježíšem Kristem na této Zemi a aby se zcela podřídili jeho moci. Jezuitský generál se nazývá Černým papežem. Řídí Vatikán z jeho zákulisí. A Černého papeže zase ovládá sám ďábel.

*Většina knih popisujících krvavou historii jezuitského řádu se buď ztratila, nebo tyto knihy nebyly vůbec zařazeny do tisku. Nejen knihy, ale také bývalí jezuitští kněží se buď ukryli, ztratili nebo zemřeli. (**The Godfathers, part III., Grusanders, California, 1990**)*

Než se v těchto informacích dostaneme do dvacátého století, musíme se napřed ponořit do hluboké minulosti a seznámit se s mnoha historickými fakty, bez kterých bychom vůbec nepochopili intriky a tahy dnešních jezuitů a Vatikánu. Střídavě budeme čerpat z různých Rive-rových písemností, ve kterých zachycuje své vyprávění. Jedná se hlavně o spis **The Godfathers, part III., Double Cross, part II., Alberto, part I.** a o spis **The Prophet, part VI.**

Některé údaje doplníme o nové poznatky nebo známá historická fakta.

35.2 Židé a pohanický Řím

Dr. Rivera napřed vysvětluje, proč jsou Židé vždy středem “zájmu” Vatikánu:

Pohanický Řím popravil Krista ukřižováním z politických a mocenských důvodů, a ze stejných důvodů pronásledoval i jeho učedníky. Věřící prvotní křesťané se tedy rozutekli se svým poselstvím dokonce až do Afriky, kde zakládali malé sbory. I tam se však setkávali s tvrdým odporem. Řím proti nim štal domorodé obyvatelstvo a sám je pomocí svého vojska dále hubil.

Křesťané se pochopitelně nesetkali s pochopením ani v samotném Římě. Židovská římská vláda pronásledovala tyto první věřící v Krista ve snaze zastavit Boží hnutí. Proti pohanství Říma se křesťané stavěli nekompromisně, což nepřátelství Říma jenom zvětšovalo. Nakonec římská vojska pod vedením generála Tita dobyla roku 70 n.l. Jeruzalém a zničila veliký židovský chrám, který byl centrem židovské bohoslužby. ... (Na místě, kde kdysi stál židovský chrám, stojí dnes skalní mešita, druhé největší místo islámu na světě). Dobyť Jeruzaléma bylo strašlivé krveprolití. Někteří Židé byli vzati do otroctví, někteří byli zabiti ukřižováním, někteří padli. Ale mnohým se podařilo utéct.

Židovští utečenci se usadili a přežili jako kočovníci. Žili ve stanech i v severní Africe. Římské agenty je však sledovali a pozorovali jejich rostoucí osady a postupně se formující hnutí.

Mezitím se v Římě děly převratné věci. Pohanští císařové se prohlašovali za Bohy a žádali krev křesťanů. Kromě toho potřebovali, aby je křesťané uznali jako Bohy. To se nestalo a strašlivé pronásledování prvokřesťanů jen dokazuje, jak byli Kristovi učedníci věrní svému pravému Bohu. Křesťanské hnutí nebylo možné žádným násilím vymýtit.

Bylo proto nutné změnit taktiku. Jediným způsobem, jak zničit vliv křesťanského hnutí bylo vytvořit falešné křesťanské náboženství. Řešení bylo v Římě. Římské pohanické náboženství vycházelo ze starověkého Babylonu. Jediné co potřebovalo, bylo dostat křesťanskou roušku a zjevit se veřejně světu.

K tomu však nedošlo během jedné noci. Klíčení začalo ve spisech tak zvaných prvotních církevních otců. Nastala etapa vytváření falešných spisů a rukopisů biblických textů. Začalo vytváření náboženského monstra.

Sochy Jupitera byly přejmenovány na svatého Petra, sochy Venuše na Pannu Marii a další sochy na další svaté. Bylo nutno vymyslet a tak doplnit chybějící řadu církevních autorit počínaje sv. Petrem jako prvním papežem. Jeden ze sedmi pahorků zvaný Vaticanus byl zvolen

jako stanoviště nového náboženství. Na tomto místě stál satanův chrám zvaný Janusův, jako místo duchů.

Nový náboženský systém byl pojmenován na římské, obecné, běžné náboženství v čele s římskou, obecnou církví (všeobecný, obecný = lat. catholicus). Vznikl římský, evangelizační blok, aby zabíjel pravé křesťany, zaváděl falešné náboženství, strojí války tam, kde se křesťané nechtěli Římu podvolit, nespouštěl Židy z očí a aby nutil národy pít římské, jedovaté, okultní učení.

Souběžně s tím se ale Římská říše rozpadávala a nemohla již vydržovat velmi početný aparát římských špiónů. Nová církev proto financování vzala na sebe. Státní policisté organizovaní Římskou říší měli pokračovat ve špehování Židů a v pronásledování skutečných křesťanů pod hlavičkou římské, obecné církve. S její pomocí měli římsští agenti Židy a křesťany úplně vyhubit podle přesných plánů. Falešná, náboženská církev s falešným křesťanstvím převzala úkol zničit pravou křesťanskou církev odkazující se i na židovské učení Starého Zákona.

V roce 313 n.l. vydává císař Konstantin svůj toleranční patent, kterým křesťanské náboženství legalizuje a uznává za celosvětové hnutí. Tím mnoho pravých křesťanů vyšlo z ilegality a nechalo se pohltit všeobecnou, římskou církví. Římskokatolická církev dostala legální křesťanský nádech, »náhle« vyšla najevo celá řada »původních« církevních otců - papežů. Ale ve skutečnosti sám Konstantin byl první hlavou tohoto nového římskokatolicko-křesťanského monstra. Sjednotil Baálův kult uctívání slunce a dalších bohů s učením Ježíše Krista. Z tohoto podivného konglomerátu vznikl římsko-křesťanský systém bludů, pověr, mysticismu a okultismu. Když Konstantin odcházel na odpočinek, dal římskému biskupu titul SUMO MAXIMUS PONTIFEX a ustanovil jej po sobě papežem.

Roku 330 n.l. odchází Konstantin do tureckého města Byzantium, které po všech stránkách pozvedl a nazval jej Konstantinopolisem. I nadále však zůstal věrný římskokatolickému systému, sedícímu na sedmi pahorcích Říma.

35.3 Vznik islámu

Dr. Rivera dále říká: "Nejdříve se s Vámi podělím o poznatky získané ve Vatikánské knihovně a prozradím vám, jak islám vznikl doopravdy. Budete šokováni!" A dále pokračuje:

Římský biskup, nový pontif, poslal své agenty do severní Afriky a přesně na místech, kde působili prvotní křesťané nechal zakládat kláštery, které osadil svými římskými křesťany. Každý klášter měl svého pohlaváře a přesnou, organizační hierarchii. Všichni dostali úkol upoutat na sebe pozornost zdejšího obyvatelstva jako na pravé křesťany. A to se jim skutečně podařilo. Časem potomci Izmaele nečinili mezi nimi a křesťany žádného vnějšího rozdílu. Falešní křesťané se těmito izmaelitským kočovníkům dokázali vetřít do přízně.

V roce 354 n.l. porodila v Alžíru v severní Africe římskokatolická zbožná matka syna a dala mu jméno Augustin. Ten pak stal biskupem římsko-africké provincie. Byl to velmi vlivný a bohatý muž s vlastní armádou. Klášteru ve skutečnosti sloužili jako základna pro práci, při které vyhledával a ničil biblické rukopisy, které vlastnili původní křesťané. Augustin se stal »svatým« za věrné služby Matce církvi.

Touhou Vatikánu bylo získat Jeruzalém za každou cenu kvůli jeho náboženskému významu. Vždycky však tomu bránili Židé. Další překážkou byli prvotní křesťané v severní Africe, kteří tam šířili evangelium. Římský katolicismus však nabýval na moci a nemínil tolerovat žádný odpor. V Římě proto církev potřebovala naleznout nějaký prostředek, který by vyvolal odboj proti Židům a proti skutečným křesťanům, kteří odmítali přijmout katolickou víru.

Když římskokatolický pontif a jeho pomocníci pozorovali početný národ Arabů v severní Africe, viděli tyto davy jako zdroj k vykonání svého nečistého, ohavného díla.

A tak sestavili další mašinerii - podzemní špionážní síť, která byla použita na podávání informací k vykonání mistrovského díla - plánu na kontrolu velkého množství Arabů, kteří odmítli římský katolicismus. Vatikán usiloval nalézt pro Araby jejich vlastního »Mesiáše«, takového, který by povstal jako jejich veliký vůdce. Musel to být člověk se schopnostmi, kterého by sami mohli vyškolit a nakonec jeho prostřednictvím spojit všechny nekatolické Araby dohromady v jednu obrovskou masu - v jednu armádu, která by pak dobyla Jeruzalém pro papeže.

Tyto všechny informace podával Riverovi kardinál Bea v rámci jeho naplánovaných tajných úkolů.

Augustin velmi dobře pochopil, oč běží a sám se nabídl, že pro římský plán s Araby přichystá Římu půdu. Sepsal dvě knihy: *Boží město* a *Vyznání*, které, aniž by je Arabové poznali a studovali, ovlivnili jejich život a jejich další osudy na celé tisíciletí. Augustin byl Římem do plánu zčásti zasvěcen, a proto bylo jeho dílo velmi přísně střeženo a rozmnožováno.

V knize *Boží město* Augustin objasňoval, že papež je vládcem světa. To bylo r. 420. V původním latinském překladu knihy *Boží město* je tato informace jasně rozebrána, zatímco v novějších překladech je veřejnosti již odstraněna. Augustin v této knize píše: »On (papež) je Sluncem. Je Vládcem vesmíru. Je Měsícem. Existují vladaři země, kteří zrcadlí jeho slávu. Země, to je všechen lid, se před ním sklání.« Augustin v této knize jasně řekl, že Bůh udělil papeži božské právo jako Ježíši Kristu na zemi, aby tajně ovládal obyvatele v každé zemi skrze výchovu, politiku, ekonomiku a vojenskou moc. V Augustinově době byl papež nazýván biskupem Říma. Je o tom psáno v knize: *The other side of Rome*, str. 155-159 a *Baal Worship, Crusaders* v 9. a 10. čísle a ještě i v některých starších přehledech o římskokatolické církvi.

Augustin se navíc všemožně snažil obrátit co nejvíce Arabů na římskokatolickou víru a přivést je i k uctívání Panny Marie a křížů. Odmítly pouze dva arabské kmeny, které se neobrátily. Augustin je v Římě přesně popsal, popsal i jejich zvyky a detailně vyjmenoval jejich rody, jména, významné dny a roky.

Za pomoci Augustina poslal Řím těmto Nomádům agenty, kteří mezi nimi šířili zvěst, že se jednoho dne objeví velký vůdce, který všechny Araby sjednotí, a který bude konat divy a zázraky a bude velkým prorokem. V tomto díle pokračoval po Augustinovi jeho nejbližší učedník a po něm další augustinův učedník, kteří byli zasvěceni do římského plánu a byli vázáni nejprísnější mlčenlivostí.

200 let po Augustinově smrti, kolem roku 570 se v Mecce, v Saudské Arabii narodil Mohamed. A tento muž přesně vyhovoval římským plánům.

V tomto dramatickém příběhu sehrála úlohu bohatá arabská dáma, věrná papežova následovnice, Khadijah. Svůj veškerý majetek darovala »Matce církvi« a vstoupila do kláštera. Když tam pobývala, byla pověřena zvláštním úkolem a byla z kláštera poslána zpět do světa. Jejím úkolem bylo nalézt vzácného, podnikavého muže, který měl být použit Římem vy vytvoření nového náboženství nenávidějícího Židy a který se měl pro Izmaelity stát Mesiášem. Khadijah Mohameda našla, vzali se a usídlili se blízko bratrance Khadijahy jménem Waraguah, který byl, jako i ona, věrným katolíkem. Řím jej postavil jako Mohamedova rádce. Vatikán nelitoval peněz a Mohameda zahrnoval velkým bohatstvím. Kromě toho se mu dostalo vynikajícího katolického vzdělání, když mu byly poslány ti nejlepší římskokatoličtí učitelé. Jeho zaškolení probíhalo velmi intenzivně. Základní osnovou byly právě Augustinovy knihy a pod Waraguahovým vedením se stal věrným Augustinovým následovníkem. Tak se připravoval ke svému velkému úkolu.

Na příkaz Říma pak začali římsští katolíci rozšiřovat v severní Africe zprávy o velkém člověku, který povstane z jejich středu jako jejich Bohem vyvolený. Jako chlapec byl Mohamed vyučován, že jeho největší nepřátelé jsou Židé a že římsští katolíci jsou jediní praví křesťané a že ti další lidé, kteří si tak říkají, jsou bezbožní podvodníci a děti ďábla, které je nutno zničit.

Toto učení je také dodnes podkladem a základem odporu široké muslimské veřejnosti k Židům a ničí snahy na přijetí Krista v každém muslimském národu.

Když Mohamed obdržel »božská zjevení« v jeskyni na hoře Hira na okraji Meccy, římsko-katolický bratranec jeho ženy, Waraguah začal tato zjevení vysvětlovat a výsledkem byla islámská kniha Korán, která obsahuje mnoho Mohamedových spisů. Tato kniha také umožnila Muslimům získání římskokatolické ochrany díky tomu, že obsahuje Mohamedovo zjevení týkající se přímo Panny Marie. A zde se také ukázalo, jak důležité bylo »misijní« působení Augustina, když Arabové seznamoval s Pannou Marií. Pročpak asi?

I přesto, že Korán obsahuje veliké množství Mohamedových rad a vidění, nejsou dodnes všechny Mohamedovy duchovní projevy, zapsané do písemností, zveřejněny úplně. Stále ještě schází mnohá nepublikovaná Mohamedova díla. Ta jsou dodnes v rukou nejvyššího svatého muže islámské víry, Ajatolláha.

Když nás kardinál Bea ve Vatikánu zasvěcoval do této problematiky, řekl: »Tyto spisy se bedlivě střeží, protože obsahují informace o tom, jak Vatikán vytvořil islám. Obě strany mají o sobě tolik informací, že kdyby pronikly na veřejnost, vznikl by skandál, který by znamenal ostudu a záhubu pro obě náboženství.«

Jedním z Mohamedových zapsaných výroků je i tento: »Satan se dotýká každého Adamova syna v den, kdy ho matka porodí, kromě Marie a jejího syna.« Proč by Mohamed (podle arabské oficiální tradice neznalý římského katholicismu) zasahoval do římskokatolického učení? Není to podivné? Navíc v Kabaa v Mecce byla již za dnů Mohamedova děda a otce ikona Panny Marie s děťátkem.

Mohamed se nazval poslem Allahovým a stal se zakladatelem velikého islámského náboženství. To bylo kolem roku 600 n.l. Roku 630 dobyl se svým deseti tisícovým vojskem Meccu, odkud politicky a nábožensky vládl. Zemřel r. 632 n.l. Měl celkem 9 žen a jedna z jeho dcer se jmenovala Fatima.

Za necelých 20 let po jeho smrti zničila jeho vojska byzantskou a perskou říši a o něco později jeho vojska zaplavila Evropu, neboť se jeho náboženství rychle šířilo. Korán uznává Ježíše jako jednoho z proroků a jestliže je papež jeho představitelem na zemi, tak také musí být jeho prorokem. Ovšem ve skutečnosti neví, že to způsobil právě sám římský papež, že se mu mohamedáni koří a uctívají ho jako dalšího svatého muže. Dodnes nebyl tento veliký podvod papežství prohlédnut.

35.4 Vatikán a islámská vojska

Když papež viděl, jak se mohamedáni vojensky rozmáhají, jednal nyní rychle. Vydal buly povzbuzující arabské generály, aby okupovali národy severní Afriky a všech ostatních krajů, kam se již arabové dostali a kde se usídlili.

Vatikán pomáhal financovat vytvoření obrovských islámských armád výměnou za tři speciální, »zanedbatelné laskavosti«:

- 1. Vyhlazení Židů a pravověrných křesťanů, které nazývali bezvěrci*
- 2. Ochrana augustiánských mnichů a římských katolíků*
- 3. Dobyť Jeruzaléma pro »jeho svatost« proroka papeže ve Vatikánu.*

A tak začalo dobývání severní Afriky a ostatních arabských území. Během doby se síla vojska ještě více rozrostla. Vojsko krutě pobíjelo Židy a pravověrné křesťany a Jeruzalém padl do jeho rukou. Nikdy však nezaútočilo na římskokatolíky ani na jejich kláštery. Nastal čas účtování. Papež žádal vydání Jeruzaléma. Jenže arabští generálové se náhle začali vydání bránit a papežovy plány, tak dlouze a pracně naplňované, se začaly před jeho očima rychle bortit. Pod Waraguhovým vedením totiž Mohamed zaznamenal do Koránu jednu velikou lež, podle níž Abraham obětoval Izmaele namísto biblického Izáka. Mohamed zaměnil jména a dokonce měl i v tomto smyslu několik vidění, která tuto lež jakoby dokázala. Výsledkem této

lži a Mohamedových vidění postavili Arabové v Jeruzalémě právě na místě, kde dříve stál Jeruzalémský chrám zničený roku 70 n.l. mešitu na počest Izmaele. A tím se stal Jeruzalém druhým největším místem islámské víry.

Copak nyní mohli arabští generálové přenechat tak svaté místo a navíc tak těžce vydobyté bez vzpoury? Když papež zjistil, že stejnou úctu jako jemu prokazují i Izmaelovi, rozčílil se, protože stavba byla postavena za jeho zády.

Vatikán se cítil uražen a když navíc ještě arabští generálové přišli do Vatikánu a žádali od papeže buly, kterými by povolil vpád mohamedových vojáků do Evropy poznal papež, že válka je nevyhnutelná. Povolení nevydal a okamžitě postavil křižáckou armádu. Boje s mohamedány trvaly celá další staletí, ale Jeruzalém se nikdy nedostal do rukou Vatikánu. Padlo Turecko, islámská vojska napadla Španělsko a Portugalsko. V Portugalsku pojmenovali jednu horskou vesnici Fatima na počest Mohamedovy dcery. V té době vůbec netušili, že se jednou stane světově proslulou. Muslimská armáda obsadila Sardinii a Korsiku a chystala se na vpád do Itálie.

V té době islámští generálové zjistili, že již nejsou schopni k další expanzi a že přišel čas na mírové rozhovory. Jedním z vyjednávačů byl František z Assisi. Výsledkem bylo podepsání smlouvy, podle níž muslimové směli obsadit v »křesťanském« světě Turecko a katolíci směli obsadit v arabském světě Libanon.

Dále bylo dohodnuto, že muslimové mohou svobodně stavět v katolických zemích své mešity, pokud bude římskokatolické vyznání v arabských zemích prosperovat.

Kardinál Bea nám dále sdělil, pokračoval Rivera, že muslimové se s papeženci dohodli na ničení společného nepřítele - nekatolických křesťanských misionářů hlásajících biblické učení. Prostřednictvím těchto smluv bylo tedy dohodnuto duchovní zničení a zotročení dětí Izmaele. Byla postavena opoziční hráz proti Božímu Slovu mezi prostým arabským obyvatelstvem. Po podepsání těchto smluv zahájil nejvyšší muslimský duchovní Ajatolláh prostřednictvím kněží, mnichů a jeptišek přísnou a tvrdou kontrolu Muslimů.

Vatikán i nadále podněcoval nenávist mezi Židy a muslimskými Araby. Celé islámské společenství proto dodnes pohlíží na biblické misionáře jako na ztělesněného d'ábla, který přináší jed ku zničení Allahových dětí. Jsou dokonce státy, kde vlastnictví Bible svaté se trestá okamžitou smrtí.

Obětaví misionáři, kteří působí mezi arabským obyvatelstvem nic neví o tajných smlouvách mezi Vatikánem a Meccou, které jejich usilovnou misijní práci důsledně ničí.

35.5 Zjevení Panny Marie - Fatimy

V roce 1910 se Portugalsko stalo socialistickou zemí. Všude zavládly rudé vlajky a římskokatolická církev byla postavena před vážný problém. Všude znělo: »Pryč s církví«. Byl nejvyšší čas, aby se stal nějaký církevní zázrak. Jezuitské špičky domluvily s temným duchovním podsvětím zjevení Panny Marie. Takový zázrak měl mít mnohem větší dopad, než jen návrat Portugalska do železného područí Vatikánu. Bylo dohodnuto, že k tomu dojde ve Fatimě. Jezuité chtěli, aby se také do toho zapletlo Rusko, a navíc výběr místa zjevení se Panny Marie ve Fatimě mělo sehrát i důležitou roli v zatažení islámu pod »Matku církví«.

V roce 1917 tedy došlo ke zjevení Panny Marie ve Fatimě. Vystoupení »Matky Boží« sklidilo veliký úspěch, jehož výsledkem byla porážka portugalských socialistů.

Katolíci v celém světě se začali modlit za obrat v Rusku a jezuité k této příležitosti zavedli zvláštní devítidenní období, tzv. Novenas Fatimy, které probíhalo po celé severní Africe pro upravení vztahů s islámskými zeměmi.

Chudí Arabové pochopitelně považovali tyto svátky za uctívání Mohamedovy dcery a právě toho chtěli jezuité docílit. Arabové měli za to, že došlo ke zjevení Fatimy. Ihned po fatimském zjevení nařídil Papež Pius XII. své nacistické armádě jezuitů obsadit Rusko a další země

pravoslavného náboženství a obrátit Rusko na římskokatolickou víru. O několik let později papež Pius XII. poté, co prohrál druhou světovou válku ohromil svět falešnou zprávou v novinách o tančícím slunci v rukou Fatimy. Byla to velká náboženská podívaná, kterou svět opět zbaštil. Nepřekvapuje to však, protože Pius XII. byl totiž jediný, kdo toto zjevení viděl.

Jezuité plánovali další čtyři až pět zjevení, a to v Číně, několikrát v Rusku a několik zjevení i v USA. A lidé to opět zbaštili.

Jaký vliv měla tato zjevení na islám? Hovoří jezuitský biskup Sheen, ředitel Kongregace pro propagaci víry. Jeho slova mají pro římskokatolický svět autoritativní váhu:

»Naše zjevení Panny Marie ve Fatimě znamenalo, co se týče obrácení na křesťanství, zvrát v životě 347 milionů muslimů, tedy zvrát v nejproblematičtějších ze všech náboženství. Muslimové po celá staletí okupovali Portugalsko a zanechali tam svůj vliv. Po smrti dcery Fatimy napsal totiž o ní Mohamed, že je 'druhou nejsvětější ženou v ráji po Marii.' «

Biskup Sheen věří, že Panna Marie si přála, aby byla známá také pod jménem Fatima na znamení a příslib muslimům, kteří věří, že Kristus se narodil z Panny, aby uvěřili v Kristovo Božství. Zdůraznil nám, vypráví dále Rivera, že pohanské sošky fatimské panny přijali s velkým nadšením muslimové v Africe, Indii a také jinde a že díky jim začínají muslimové navštěvovat i chrámy římskokatolické církve.

35.6 Islám ve Španělsku

V poslední polovině 18. století probíhaly ve Španělsku politické nepokoje. V roce 1868 byly španělská římskokatolická monarchie a královna svrženy. Španělsko se stalo republikou, která trvala pouhé dva roky. Pak byla v zemi opět obnovena monarchie, která trvala do roku 1923. Politické podmínky se stále zhoršovaly a ve Španělsku opět zavládl chaos. Vatikán se urazil, když se Španělsko opět chtělo stát republikou a okamžitě pověřil římskokatolickou církev k sabotážím. Během tohoto období se v letech 1931 - 1936 vystřídalo ve Španělsku asi pět prezidentů.

Španělští římskokatolíci projeví k Vatikánu pohrdavý postoj, aniž by tušili, že toto má Vatikán vlastně v plánu. Okamžitě církev zdanili a vyřadili kněze a jeptišky z vyučování na veřejných školách.

»Katolíci ve Španělsku se postavili proti našemu fašistickému hnutí. Musíme jim dát poznat sílu Vatikánu. Zničme je a před světem toto křížácké tažení nazveme tažením proti komunismu.« Takový byl verdikt mezi Vatikánem a jezuitu v Římě ohledně Španělska.

Přestože někteří z prezidentů měli španělské vzdělání, bránili se vatikánské moci a diktátu a tím vlastně Vatikánu nahrávali. Islámští vůdcové byli kontaktováni Vatikánem, aby nyní splatili svůj dluh vůči Vatikánu za dvojí křivdy: Řím a Jeruzalém. Byla podepsána smlouva, ve které papeži přislíbili v případě nutnosti pomoci v sestavení armády.

Nyní nastala vhodná chvíle a jezuité provedli jeden ze svých dalších plánů. Teď budou španělští katolíci předhozeni jako oběť. Budou muset trpět. Podle tajných dohod povstala ohromná armáda Arabů pod vedením generála Franca. Tuto válku financoval Vatikán. A aby se před světem utajila pravda, jezuitští novináři a zpravodajové a jezuitští rozhlasoví reportéři vysílali zprávy, že Vatikán bojuje ve svaté válce proti komunismu, který tyranizuje katolické obyvatelstvo. Ve skutečnosti byla ve Španělsku jenom hrstka komunistů, která byla navíc rychle v začátku války popravena. Římskokatolická instituce prolévala krev svých vlastních následovníků.

Pod korouhví Vatikánu obsadily muslimské armády Kanárské ostrovy a pak zaútočily na jižní Španělsko. Španělé byli zaskočeni. Islámskou armádu vedl kardinál Pedro Segura, který svým vojskem nemilosrdně vraždil římskokatolické muže, ženy i děti. Muslimské kmeny vedly mstivou odvetu s papežovým požehnáním.

Když mi byli tři roky, jak dále Rivera říká, zažil jsem vpád do našeho domu. Naše rodina teror přežila. Když inkvizice dosáhla svého cíle, celé Španělsko bylo v ruinách, zkrvavené a zničené, avšak "bezpečně v rukou Vatikánu". Papež sám prohlásil, že jen »díky požehnání Panny Marie jsme osvobodili Španělsko od komunismu.« Španělsko okupovalo okolo čtyř milionů muslimů jako ochránci římskokatolické víry. Islám tak splatil dluh papežovi ve Vatikánu.

Jezuité také měli velmi dobře naplánováno, jak spřátelí Reagana s papežem a přitom ještě víc přimknou islám k Vatikánu. Vycvičili jednoho muslima, který pak na papeže vystřelil, ale tak, aby ho pouze ranil. Na Reagana se také někdy střílelo, a tak se oba politici skrze tento svůj zážitek neobyčejně spřátelili. Stali se věrnými přáteli. Papež získal celosvětovou popularitu a sympatie všech vůdců. Během tohoto incidentu se islám více přimknul k Vatikánu. Muslimové se natolik pokořili, že mysleli, že jeden z nich vystřelil na představitele proroka Ježíše na této Zemi, takže sám Ajatolláh poslal papeži soustrastný a omluvný dopis.

Papežův vrah, Mehmed Ali Agca je nyní jedním z populárních mužů v Evropě. Vystřelil z několika málo kroků. Všechny náboje zasáhly papeže pod pupek. Je tedy vidět, že neměl papeže v úmyslu zabít. Konal pouze příkaz jezuitů. Když pak svět uviděl, jak papež odpouští Mehmed Ali Agcovi to, že na něj vystřelil, tu téměř miliarda muslimů projevila obdiv »jeho svatosti« proroku. Bylo to dobře naplánováno. Papež i muslimové vzdali hold Panně Marii za to, že nezemřel.

Nemůžeme se proto také divit, že jsou vysílány americké jednotky do Libanonu. Od té doby, co je prezident v přátelském vztahu s papežem, přestal vykonávat papežský úřad nuncius ve Washingtonu D.C. a americká námořní armáda posílá flotily do Libanonu na ochranu katolického lidu.

Všechno je velická politická hra a divadlo. Například podle informací KGB měl svět uvěřit, že komunismus je nepřitelem papeže. Ale papež Jan Pavel II. byl mnoho let velmi dobrým komunistou.

Muslimské národy vzhlížejí ke svému náboženství a k Mohamedovi jako k Bohu. Tělo Mohameda dodnes leží v Medině. Své vykoupení očekávají muslimové z Meccy. Tento podvod přichází přímo z Říma jako neodpuštělný zločin.. Ježíš Kristus vůbec není prorokem Koránu, svaté knihy islámu. Někteří Ajatolláhové, vůdcové islámského náboženství znají z nepublikovaných Mohamedových prací, že to co jsem zde v této publikaci napsal, říká Dr. Rivera, je pravda. Jenomže v zájmu udržení islámského náboženství si netroufají připustit zklamání islámských dětí. To, co se dočtete o Ježíši v Koránu, není pravý obraz, stejně jako jeho pravý obraz nenajdete ani v římskokatolickém náboženství. Skutečný pravý obraz Ježíše Krista najdete pouze ve Starém a Novém Zákoně dohromady.

35.7 Jeruzalém stále středem pozornosti

Pracují jezuité také ve dvacátém století? Ano. To, co se nyní dočtete vám doslova vyrazí dech:

Arabové na závěr tajných dohod s Vatikánem řekli papeži, že budou bojovat za vatikánské zájmy ve Španělsku jedině v tom případě, že papež nikdy neuzná existenci státu Izrael, i kdyby se někdy v budoucnosti vytvořil. Papež s tím souhlasil a také do dnešního dne skutečně Vatikán nikdy oficiálně Izrael za národ neuznal. Kardinál Bea nám vyprávěl o tom, pokračuje Rivera, jak ortodoxní Židé a Sionisté bojovali za nezávislost izraelského státu.

Dodnes se však papež snaží všemi prostředky a za každou cenu získat nadvládu nad Jeruzalémem. Tento jeho cíl se nezměnil.

Od svého počátku se Vatikán snažil přestěhovat do Jeruzaléma proto, že v něm vznikla prvotní křesťanská církev. Zabránili mu v tom ovšem ortodoxní Židé. Proto dodnes na ně římská katolická útočí. I dnes však usiluje o Jeruzalém. Proč chce Vatikán raději obětovat svatope-

trské náměstí a svatoperský trůn v Římě, než aby se vzdal Jeruzaléma? Copak nebyl Petr ukřižován hlavou dolů mimo Řím, jak nám Vatikán po staletí tvrdí? Copak se nenacházejí jeho kosti ve Vatikánu?

V posledních letech vyšlo najevo něco ohromujícího: Ani jeden z hrobů ve Vatikánu nepatří Petrovi. Za to v Jeruzalémě, v jednom františkánském klášteře v místě nazvaném Domus Flevit byl nalezen velmi starý hrob jakéhosi apoštola. Po podrobném zkoumání kosterních pozůstatků se zjistilo, že apoštol byl ukřižován a to hlavou dolů. Kromě toho je řada dalších důkazů, že skutečně jde o apoštola Petra. Pro Vatikán to byla těžká rána, kterou nelze lehce utajit.

Před první světovou válkou se snažila mocná skupina bohatých Židů znovu získat kontrolu nad Jeruzalémem. To pobouřilo Vatikán. Židé znovu zabránili jeho tajným snahám se do svého města přestěhovat. Tito Židé měli v boji proti Vatikánu proto zaplatit za svou neústupnost.

Jak nám řekl kardinál Bea, jezuité vymysleli mistrovský plán, který by nejen vyhladil evropské Židy, ale navíc by obrátil celý svět proti nim. A tak se zrodila další ohavnost. Bylo nám řečeno, že jezuité navedli určité Židy, kteří zachovali určitou věrnost papeži k sepsání dokumentu nazvaného Sionistický protokol. Jeho zveřejnění pobouřilo celou Evropu. (Viz také v L. H. Lehmann: Behind the Dictators, str. 10-15)

35.8 Konstantinopolis

Podívejme se nyní na jiného vatikánského nepřítele na smrt - na řeckou a ruskou ortodoxní (pravoslavnou) církev. Toto nepřátelství se datuje od roku 330 n.l. Vzpomeňme si, že Konstantin odevzdal duchovní a časnou vládu nad novým náboženským útvarům a sám odešel do ústraní města Byzantia, které povýšil na Konstantinopolis.

Jak čas plynul, v římském katolicismu nastal v učení rozkol mezi Římem na Západě a Konstantinopolisem na Východě. Konstantinopolis bylo povýšeno dále na sídlo ortodoxní (pravoslavné) církve a vzájemně se mezi římskou a pravoslavnou vírou staly úhlavními nepřáteli.

Roku 1204 zorganizoval papež Innocent III. čtvrtou křížáckou výpravu, která zaútočila na Konstantinopolis. Výprava město i s jeho obyvatelstvem zničila a její vojáci ukořistili vše, na co přišli. Pravoslavní, kteří tažení přežili papeže prokleli a pokračovali v plenění.

Postupem času se východní pravoslavné církve dostaly pod ochranu ruského cara a římskokatolické zřízení se počalo obávat toho, že pokud se car a ortodoxní církev nepodřídí Vatikánu, mohou být zničeni jako Židé.

(25. prosince 1997 měl ruský prezident Boris Jelcin pozdravné poselství ke všem věřícím v Rusku. Uvedl, že respektuje náboženskou svobodu u všech církví a vyznání a zároveň řekl, že v tento den slaví narození Krista ze 140 milionů věřících Rusů 20 milionů, a že ten “zbytek” oslaví svátek až 7. ledna podle pravoslavné církve. (Radiožurnál, 25.12.1997, 18.00 a 22.00 hodin))

35.9 Roky po I. světové válce

Nyní se vraťme, pokračuje dál Rivera, k přípravě na druhou světovou válku. Učili jsme se o tom, že díky nesmírnému bohatství mohl Vatikán usměrňovat světovou ekonomiku, čímž může plánovitě pokořovat národy. Dokonce i Spojené státy, jak to udělal již v minulosti a jak se to chystá znovu zopakovat. Proveďte to prostřednictvím svých iluminátů (Alumbrados - Osvícenců), jejichž členem byl kromě jiných také Ignác z Loyoly, zakladatel tovaryšstva a kterou pak infiltroval a postavil ji jako tajnou finanční armádu Vatikánu. Jsou to rovněž jezuité, ale speciálně vycvičení na bankovnictví a finanční transakce do těch největších měřítek a to tak, aby byly schopni podpořit nebo přitlačit ekonomiku jakéhokoliv státu na světě podle potřeby Ří-

ma. Nejvyšší z nich kontrolují světové bohatství. Nikdo se jim nevyrovná, neboť mají nepředstavitelné možnosti a drží všechny peníze. Jejich prostřednictvím řídí vatikánské jezuitské špičky světové bohatství. Dnes to jsou současně i největší světoví počítačoví experti pro speciální bankovní operace. Illumináti také spolupracují s hnutím Opus Dei dohromady se svobodnými zednáři a komunisty.

Řím má totiž také fanaticky poddané otroky s abnormální genialitou, kteří spolupracují na celém světě v různých oblastech. Jejich úkolem je odvrátit pozornost od Vatikánu. Proto se vydává množství knih, popisujících komunismus, sionismus, Svobodné zednáře, Opus Dei, Římský klub, katolickou Akci, organizace sledující UFO, Kukluxklan, Ekologii, Ekumenické hnutí apod. jako vždy oddělenou, samostatnou ideologii a hnutí. Nejtragičtější na tom však je to, že většina spisovatelů těchto knih zavírá oči před tím, že převážnou část všech organizací a hnutí, stejně jako organizací bojujících proti nim, založil Vatikán. Je to obrovská a vysoká hra. Část spisovatelů ji nechápe a část úmyslně zatajuje mnoho důležitých informací.

Těsně po skončení první světové války se Německo dostalo do hrozné krize. Vatikán nařídil jistým provatikánským Židům, aby vykoupili zemi z bídy a hladu. Z Vatikánu obdrželi peníze a zemi koupili poměrně lacino. Německo se tím velmi zadlužilo.

Bylo to však velmi chytře naplánováno. V příhodný čas využijí jezuité této okolnosti ke střetu a rozpoutání nenávisti vůči ortodoxním Židům. Budou mít v ruce důkaz, že Židé neměli nad Němci slitování, když takto uloupili jejich zemi v době, kdy se Němci nacházeli v krizi. Oplátkou jim bude válečný pokřik. Brzy nastala příhodná chvíle k vyrovnání účtů (uměle vyprovokovaných jezuitů).

Na konci první světové války, kdy spojené vítězné mocnosti podepisovaly v červnu 1919 Versaillskou mírovou smlouvu, byli ve Vatikánu natolik šílení po rozpoutání druhé světové války, že je odmítli uznat za politickou moc a nepřipustili je ke konferenčnímu stolu.

Ačkoliv byla celá Evropa zničená, Francii se však nepodařilo rozdrtit, ale také se nepodařilo rozdrtit ortodoxní církve v Srbsku. Mladí lidé v Itálii a Německu nevěděli kam se hnout a tak se z nich stali rebelové. Inflation zachvátila celou jejich zemi.

Komunisté organizovali revoluční skupiny. Jezuité vytvořili tři fronty.

V roce 1922 zemřel papež Benedikt XV. na otravu krve jedem. Po něm nastupuje Pius XI. První frontou byla Itálie. Na scéně se objevuje dosud neznámý, pyšný, ctižádostivý muž, Benito Mussolini. Prohlásil se za nového císaře předurčeného pro znovuvybudování Římské říše. Byl to krutý, arogantní a zvrácený člověk. Jeho nevelká armáda vojáků nosících černé košile nebyla nic jiného, než-li tlupa hrdlořežů nutících bitím a násilím všechny odpůrce, aby se podřídili. Černý papež přidělil Mussolinimu ke spolupráci nejvyššího jezuitu. Jeho knězem a zpovědníkem byl jezuita jménem Venturi. V katolických volbách řízených přímo Vatikánem napomohli katolíci Mussolinimu k uchopení moci. Papež Pius XI. nazval Mussoliniho mužem, kterého nám seslala sama prozřetelnost.

Mussolini, aby se vykoupil z Vatikánu, musel podepsat Konkordát, to je smlouvu mezi národní vládou a náboženskou skupinou představující souhlas s jejími duchovními zájmy. Tím ustanovil římskou církev jako jedinou na území Itálie a jejích kolonií. Mussolini opět ustanovil politickou moc papeže a jeho duchovenstvu předal moc nad životy svého národa. A Itálie se pod vedením svého katolicko-fašistického diktátora Mussoliniho stala mocnou zemí. Mussolini sestavil silnou moderní armádu a její síly zaměřil proti Etiopii. Itálie potřebovala rozšířit své území o další zemi.

Ubozí Etiopané neměli se svými oštěpy a luky proti Mussoliniho armádě pražádné šance. Proti nim bojovala letadla, tanky, děla, bomby a jedovatý plyn. Mussoliniho armádě se dostalo papežské požehnání a milánský kardinál, arcibiskup Ildefonso Schuster (jezuita) nazval etiopský masakr »katolickou křížovou výpravou.«

35.10 Vatikán - Německo

Roku 1923 se Německo dostalo na mizinu. Inflace dosáhla astronomické výše a naprosto znehodnotila peníze. Němci měli války s jejími útrapami a zabíjením plné zuby. Z této situace obviňovali císaře a přinutili jej a celou jeho vládu k odstoupení. O získání moci bojovali i komunisté. Jeden americký dolar měl hodnotu asi čtyři triliony marek. Německo bylo zničeno. Nová vláda byla velice slabá. Lidé žádali na vládě republiku. To uráželo papeže. S republikou v žádném případě nesouhlasil. Vatikánu se protivily dvě věci: Protestantismus a demokracie.

Jezuité poslali ihned dva muže, kteří měli zastavit vznik nové republiky. A ti ji zcela zničili. Byli to Franz von Papen a druhý Pacelli. Jejich intrikami se na scéně objevila nová hvězda římskokatolického germanismu - Adolf Hitler. Jeden z jezuitských otců, kněz Stämpfle si pospíšil s napsáním Hitlerovy knihy *Main Kampf*. Hitler byl v té době ve vězení. Tato kniha se stala mistrovským dílem jezuitů a umožnila Hitlerovi převzít v Německu moc do svých rukou. Tím se zrodila další velká inkvizice, jejíž členové oblékali místo dominikánských, jezuitských nebo františkánských suten - nacistické uniformy. Podstata však zůstala stejná. Tak jako byla dominikánská středověká inkvizice řízena a vedena jezuitou, jakmile jezuité inkvizici ve svůj prospěch infiltrovali, tak i tato »svatá« činnost byla věcí teroru ovládaného a podporovaného jezuitským řádem.

Hitlerovy hnědé košile, jak se nacistům říkalo, s Vatikánem v pozadí, používaly stejné metody jako Mussolini. Mlátil hlava nehlava každou opozici, včetně římských katolíků. Na ulicích se odehrávaly krvavé rvačky mezi nacistickými římskými katolíky a římskými katolíky, kteří byli komunisty. Stejně římskokatolické praktiky se dějí dodnes v Polsku, v Kanadě, v Salvadoru a dokonce i ve Spojených státech.

Německo se stalo druhou frontou jezuitů. Založili v něm Třetí říši. Symbolem nové inkvizice se stal hákový kříž - starý dobrý symbol Svobodných zednářů. Hitlera si již předem vybral Vatikán. Byl předurčen k triumfálnímu úspěchu. Jeho spolupracovníci měli s ním vždy to společného, že to byli římsští katolíci a v jejich žilách kolovala židovská krev. To platí také o Pacellim, pozdějším papežem Piem XII. Když se rozneslo, že Hitlera zvolil Pius XII. a pověřil jej politickou činností v Německu, zvolili jej římsští katolíci r. 1933 k moci. Netušili, že s Hitlerem volí okultistu, černého mága a především jezuitu pod nejtajnější přísahou, ovšem se svéráznými představami o naplnění generálových plánů.

Konkordát s Vatikánem, podepsaný 1933 bylo dílo Hitlera a Pacelliho, kardinála, několika arcibiskupů a preláta Montiniho, pozdějšího papeže Pavla VI.

14. ledna 1934 pronesl von Papen tato nestoudná slova: »Třetí říše je první mocenskou organizací, která nejen pochopila, ale také převedla do praxe nejvyšší principy papežství.« (Der Volkischer Beobachter, 14.1.1934)

35.11 Horor ve Španělsku

Třetí frontou jezuitů bylo Španělsko. Tři prezidenti Španělské republiky: Niceto Alcalá Zamora, Manuel Azaña a Juan Negrín byli jezuité, kteří se rozhodli jít vlastní cestou. Pět vydaných zákonů Vatikánu zabraňovaly vměšování se do španělských záležitostí. Byly to zákony: Znárodnění veškerého majetku, zdanění římskokatolické církve, vyvlastnění všech škol z rukou kněží, předání všech církevních škol a klášterů pod kontrolu Španělska, uznání protestantského náboženství.

Byl to důsledek nalezení dětských tělíček pod ženskými kláštery v Madridu r. 1932, v Seville kolem roku 1934 a v Basque region v severním Španělsku. To vyvolalo veliké rozhořčení a krvavou katolickou válku proti Vatikánu. Guvernéři prezidentů Aznara a Manuel Azana žádali, aby bylo podniknuto národní vyšetřování všech klášterů, všech římskokatolických škol a přilehlých budov. Při vyšetřování se ukázalo, že budovy klášterů jeptišek a mnichů jsou spojeny v podzemí tunelem, v jehož bočních výklencích jsou místa pro uložení dětských mrtvolek.

Roku 1936 bylo nalezeno mnoho takových hrobů nejen ve Španělsku, ale i v Římě. Kromě toho mnoho římskokatolických pozemků také skrývalo podzemní pohřebiště plné dětských koster. Následkem toho bylo ve Španělsku rozbořeno násilím mnoho církevních budov, kde takovéto tunely existovaly. Lékařský nález dětských mrtvolek jasně dokazoval, že děti byly usmrceny mučením, v nejlepším případě udušením. Celé davy upřímných římských katolíků se postavili do opozice proti Vatikánu a začali intenzivně napomáhat komunistům.

Tyto příšerné nálezy a postoj španělských katolíků urychlily papežovo rozhodnutí a papež najal několik muslimských generálů pod vedením generála Franca (dobrého zednáře), aby zabíjeli římskokatolíky, Židy a protestanty, kteří byli na straně opozice. A jelikož komunistické vedení tuto republiku hájilo, tisk v rukou Vatikánu představil světu tuto akci jako komunistickou revoluci. Celé vedení španělské vlády papež exkomunikoval a vyhlásil duchovní válku mezi Svatým officiem (inkvizicí) a Madridem.

Proto 3. srpna 1937, dvacet měsíců před koncem války ve Španělsku, Vatikán povolává generála Franca, pozdějšího římskokatolického španělského diktátora k vykonání války.

35.12 Další tah Vatikánu proti Židům

Mezitím němečtí katolíci podle příkazu jezuitů a katolických kněží navštěvují protestantské kostely. To byl kritický bod d'ábelského plánu proti Židům. Tito zamaskovaní katolíci neúnavně pracovali na tom, aby si získali důvěru protestantských pastorů a jejich členů. A když začalo kruté protižidovské tažení, tito římskokatoličtí agenti, vydávající se za protestanty veřejně fyzicky napadali Židy a odvlékali je na gestapo k exportu do táborů smrti. Židé byli velmi překvapeni, neboť podvod neprohlédli a mysleli, že protestanté, o nichž se domnívali, že jsou na straně Židů, jsou nyní náhle proti nim. Na druhé straně se jich jakoby katolíci zastávali, ale činili to jenom naoko, aby Židé nakonec v táborech smrti skončili.

A tak i dnes Židé věří, že protestanté jako praví křesťané již nejsou jejich spojenci a že jejich přátelští spojenci jsou právě římstí katolíci.

Jezuité jsou mistry podvodu! Vatikán například získal přes 1000 římskokatolických Židů, které ukryl během války pod vatikánskými pahorky. Proč to udělal? Pro případ Hitlerovy prohry. V tom případě by Vatikán před celým světem prohlásil, že chránil Židy před Hitlerem. Vatikán se vždycky jistí, kdyby jeho plány nevyšly. I v tomto případě to byla zvrhlá, špinavá a nečestná hra.

Zatímco Německo, pokračuje dále Dr. Rivera, chystalo a vyvíjelo vojenskou techniku, připravovali jezuité podmínky v zemích, které měl Hitler napadnout. Ve Francii, Belgii a dalších zemích připravovali tak zvanou Pátou kolonu. Šlo o tajnou armádu nepatřící k žádné zemi, která měla za úkol dezorientovat bojující vojska a přivést je ke kapitulaci před nepřítelem. Páté koloně napomáhali katoličtí příslušníci těchto zemí.

V Belgii hlásali katoličtí kněží Picard, Arend a Foucalt pod názvem Duchovní obnovy hitlerovské fašistické evangelium. Kázali tak přesvědčivě, že posluchači nepochybovali, že fašismus do země vstupuje Božím řízením.

Tím byla ve skutečnosti připravena cesta německým tankům. V USA jezuitský otec Coughlin (apoštol hákového kříže) získal rozhlasovým projevem přes 20 milionů následovníků. Hlásal, že německá válka je bojem za křesťanství. Vyhledával tajné velitelské buňky v nejosídlenejších amerických městech, vedené Loyolovými metodami a vychované nacistickými agenty. Taková byla katolická aktivita ve spojených Státech v letech 1936 - 1942. (Viz také Encyklopedia Britannica, sv.III., str. 87)

10. února 1939 zemřel Papež Pius XI. další záhadnou smrtí. Jeho nástupce Pius XII., jezuita, ale nikoliv generál, zahájil svou duchovní dráhu modlitbou za vítězství nacistů.

Německou tajnou službu Gestapo ustanovil Heinrich Himler podle zásad jezuitského řádu. Loyolovu organizaci přesně do svého Gestapa přenesl. Vatikán byla největším zdrojem vo-

jenské zpravodajské služby prostřednictvím svých římskokatolických zpovědníků na celém světě. I sám Hitler jasně svým přátelům prohlásil, že »na Himlera pohlíží jako na našeho Ignáce z Loyoly«.

Mnozí římskokatoličtí kněží oblékli černou uniformu tajné služby. Jezuitský otec Himler, strýc Heinricha Himlera, byl jedním z nejvyšších důstojníků Gestapa. a nezapomeňme, že Ignác z Loyoly byl již roku 1622 prohlášen za svatého.

Tato »svatá« ikviziční organizace přivedla mučením a vražděním k hrůze šest a půl milionů Židů. Ikvizice Vatikánu byla v plném proudu. A byli popravováni všichni, kdo se Židům jakýmkoliv způsobem pokoušeli pomoci. »Křesťanské tábory« neboli vyhlazovací koncentrační tábory chrlily denně stovky a pak tisíce mrtvol ke spálení.

Vše je tedy připraveno na zahájení nové »svaté« světové války pod vedením inkvizice v rukou Ignácových učedníků a mistrů. Hitlerovým útokem na Evropu začala druhá světová válka.

Kapitola 36

Německá agrese a jezuité, Rakousko - Polsko - Československo

36.1 Jezuité a nacismus

O spojitosti německého agresivního nacismu s jezuitským řádem nelze pochybovat. Sám Hitler uvedl: *“Mnoho jsem se naučil od jezuitského řádu. Až dosud neexistovalo na zemi nic velkolepějšího, než je hierarchická organizace katolické církve. Hodně jsem z této organizace převedl do své vlastní strany.”*

Walter Schellenberg, bývalý šéf nacistické kontrašpionáže, kterého si vychovali jezuité konstatoval: *“Organizaci SS vytvořil Himmler podle zásad jezuitského řádu. Jeho předpisy a Duchovní cvičení, jak je sepsal Ignác z Loyoly byly pro Himmlera vzorem, který se snažil přesně okopírovat. Himmlerův titul nejvyššího šéfa SS měl být rovnocenným ekvivalentem jezuitského generála a celá struktura SS přesně imitovala hierarchický řád katolické církve.”*

Franz von Papen, další mocný jezuitský nacista, který se zasloužil o ustanovení konkordátu mezi Německem a Vatikánem řekl toto: *“Třetí říše je první světovou velmocí, která nejenže uznává nejvyšší zásady papežství, ale uvádí je také do praktického života. ... Konkordát mezi Vatikánem a Německem měl pak pro plány jezuitů velmi veliký význam. Německo, podle pravidel konkordátu, se stalo nyní součástí »Boží« vlády Vatikánu a Vatikán od té chvíle intenzivně pracoval na stabilizaci německé vlády, dával Německu božskou ochranu a také ochranu mezinárodní.”*

Adolf Hitler řekl: *“Osobně jsem přesvědčen o veliké moci a hlubokém významu křesťanství a nedovolím, aby se šířilo jiné náboženství, než křesťanství. Proto jsem se odvrátil od Ludendorffa a proto jsem zavrhl tu knihu od Rosenberga. Napsal ji protestant. Není to stranická kniha. Nenapsal ji straník. Nechme protestanty, ať se s ním hádají ... Jako katolík se nikdy necítím dobře v evangelické církvi nebo jejích institucích. Proto budu mít velké problémy, jestliže se budu snažit regulovat a omezovat záležitosti protestantských církví. Evangelíci nebo jiní protestaté mne v každém případě budou odmítat. Ale vy můžete mít jistotu: Budu chránit práva a svobody farností a nedovolím, aby se jich někdo dotknul, takže nemusíte mít žádné obavy o budoucnost Církve.”*

Hitler také diskutoval s biskupy o svých názorech na židovskou otázku. *“Pokud jde o Židy, zastávám stejné stanovisko, jaké hlásá katolická církev už patnáct set let, kdy Židy považuje za nebezpečné a vytlačuje je do ghet. ... , protože církev dobře ví, co jsou Židé zač. Nevvyšují rasu nad náboženství, ale pro církev a stát vidím v představitelích této rasy velké nebezpečí a svým přístupem k této otázce prokazují velkou službu křesťanství.”* (J. S. Conway: *The Nazi Persecution of the Churches*; str. 25, 26, 162)

Tři velcí obhájci římskokatolické víry byli: Hitler, Mussoliny a Franco. Všichni tři měli konkordáty s Vatikánem. Dostali se k moci, aby dobyli svět a nastolili milénium pro papeže. Pro tento úkol jezuité řídili ze zákulisí gestapo. Mečem Vatikánu však mělo být výhradně Německo. Proto se mu dostávalo řady mezinárodních podpor a finančních prostředků pro splnění cílů, které generál jezuitů Ledóchowskij krok za krokem naplňoval ruku v ruce s Vatikánem.

To všechno je také fotograficky zdokumentováno v mnoha knihách od Avro Manhattana, například v knize *Vatikánský holocaust* a *Katolický teror dnes*. Avro Manhattan je světově proslulou autoritou na otázku římského katolicismu v politice. Bydlí v Londýně a během druhé světové války pracoval v rozhlasové stanici *Radio svoboda* a psal také politické komentáře pro BBC. Kniha *Vatikánský holocaust* z větší části fotograficky dokumentuje zvěr-

stva Ustašovců na Srbech za druhé světové války. O tom bude pojednáno samostatně v následujících kapitolách.

36.2 *Anschluss Rakouska*

Podívejme se nyní, jak byl připravován Anschluss.

Především zásluhou „prozřetelné“ synchronizace Mussolini uchopil moc v Itálii díky donu Sturzovi, který byl jezuitou a šéfem katolické strany, a zároveň se rakouským kancléřem stal jezuita, monsignor Seipel. Tuto funkci zastával až do roku 1929, včetně dvouletého bezvládí. Během těchto rozhodujících let vedl rakouskou vnitřní politiku na zpátečnickou a prokatolickou cestu. Jeho následovníci pokračovali po této cestě až k pohlcení této země do jezuitského, fašistického, německého bloku. Krvavé potlačení povstání pracující třídy mu vyneslo přezdívku „Keine Milde Kardinal“ - nemilosrdný kardinál.

„Počátkem května (1936) začal von Papen tajná jednání s Dr. Schussniggem (rakouským kancléřem), působil na jeho slabé místo a ukazoval mu, jak výhodné bude sloučení s Hitlerem, pokud jde o zájmy Vatikánu. Tento argument se může jevit divně, ale Schussnigg byl oddaným katolíkem a von Papen papežovým komorníkem.“ (G.E.R. Gedye: *Suicide de l'Autriche; Union latine d'editions, Paříž 1940, str. 188*)

Není překvapením, že to byl tajný komorník, který řídil celou záležitost, která skončila 11. března 1938 rezignací pobožného Schussnigga (žáka jezuitů) ve prospěch Seyss-Inquarta, šéfa rakouských nacistů. Následujícího dne německá vojska vstoupila do Rakouska a loutková vláda Seyss-Inquarta vyhlásila připojení země k Říši. Tuto událost uvítalo nadšené prohlášení vídeňského arcibiskupa, kardinála Innitzera, rovněž jezuita:

„15. března německý tisk publikoval toto prohlášení kardinála Innitzera: »Kněží a věřící musí bez váhání podporovat velký německý stát a Führera, jehož boj o nastolení německé moci, cti a prosperity je v souladu s přáním Prozřetelnosti.«

Noviny otiskly fotokopii tohoto prohlášení, aby rozptýlily každou pochybnost ohledně jeho autenticity. Kopie byly vylepeny po zdech ve Vídni a v dalších rakouských městech. Kardinál Innitzer vlastní rukou napsal před svým podpisem následující slova: »Und Heil Hitler! «

O tři dny později rozeslal celý rakouský episkopát pastýřský dopis svým diecézím. 28. března otiskly italské noviny text tohoto dopisu. Jednalo se o otevřenou podporu nacistickému režimu, jehož ctnosti byly vysoce vychvalovány.“ (F. Charles-Roux: *Huit ans a Vatican, str. 118,122*)

Kardinál Innitzer, nejvyšší zástupce římské církve v Rakousku ve svém prohlášení dále napsal: „Vyzývám vedoucí mládežnických organizací, aby připravili své připojení k organizaci německé Říše.“ (Ernest Pezet, bývalý viceprezident Výboru pro zahraniční záležitosti: *L'Autriche et la paix; Ed. Self, Paříž, 1945, str. 149*)

Takže vídeňský arcibiskup a kardinál nejenže spolu s celým episkopátem s největším nadšením spojil svůj osud s Hitlerem, ale předal také „křesťanskou“ mládež k výchově podle jezuitsko-nacistických metod. Tyto metody byly „oficiálně odsouzeny“ v hrozném encyklickém listě: „Mit brennender Sorge“!

Časopis Mercury de France omluvně poznamenal: „... Tito biskupové nepřijímají rozhodnutí, která se týkají církve jako celku ze své vlastní vůle. Příkazy jim udílí svatý stolec, který oni už jen poslouchají.“ (Mercure de France: *Rakousko a Hitler; 1. května 1938, str. 720*)

To je očividné. Jaké jiné příkazy by se daly očekávat od tohoto „svatého“ stolce, který přivedl k moci Mussoliniho, Hitlera, Franca a v Belgii vytvořil Kristus Rex Leona Degrelleho?

Ted' chápeme, proč „angličtí spisovatelé jako např. F. A. Ridley, Secker a Warburg vystupovali proti politice Pia XI., která všude obhajovala fašistické hnutí.“ (J. Tchernoff: *Les Demagogies contre les democracies; R. Pichon a Durand-Auzias, Paříž, 1947, str. 80*)

Pokud jde o Anschluss, M. Francois Charles-Roux nám poví, proč mu byla církev tolik nakloněna: “*Spojení 8 milionů rakouských katolíků s říšskými katolíky mohlo vytvořit německý katolický orgán, který dovedl nechat pocítit svou váhu.*” (**F. Charles-Roux: *Huit ans a Vatican*, str. 114**)

36.3 Polsko

V podobné situaci jako Rakousko bylo Polsko, když Hitler, poté, co do něj vtrhl, anexoval jeho část ve jménu otcovské země. Dalších několik milionů katolíků to mohlo jedině uvítat, aby posílilo německý kontingent pod poslušností Římu, kromě toho, že Řím měl rád svůj “*milý polský lid*”. Ve skutečnosti si Řím nedělal vrásky nad násilným přeskupování katolíků ve střední Evropě podle plánu jezuitského generála, Halke von Ledóchowského.

Vyvolení vatikánští obřadníci, kteří nosí kadidelnici svým čtenářům, neustále připomínali, že Pius XII. “*protestoval*” proti agresi v encyklice *Summi Pontificatus*. Ve skutečnosti tento směšný dokument, podobně jako všechny ostatní takové dokumenty, které mají nejméně 45 stran, obsahuje jedinou větu, a to až na konci, týkající se Polska utlačovaného Hitlerem. Touto kratičkou narážkou je rada určená polskému lidu, aby se hodně modlil k Panně Marii! Mezi těmito několika slovy frázovitěho soucítění a lichotivými stranami určenými fašistické Itálii a vychvalování Lateránské smlouvy je ořesný rozdíl. Tuto smlouvu uzavřel svatý stolec a Mussoliny, Hitlerův kolaborant, který v době, kdy papež sepisoval svůj hanebný encyklický dopis, vystoupil se skandálním projevem, který měl být výzvou světu. Začínal těmito slovy: “*Liquidata la Polonia!*”

Co však riskují používáním těchto směšných alibi, když kážou obráceným lidem? Kromě toho, kolik z nich bude mít zájem ověřovat si takové údaje?

Co uvidíme při studiu této záležitosti, jak se k ní chová Vatikán? Především uvidíme ve Varšavě nuncia, monsignora Cortesiho, jak naléhá na polskou vládu, aby se ve všem poddala Hitlerovi, aby mu odevzdala Gdaňsk, “*koridor*” - území, kde žijí německé menšiny. (**Cf. *Journal 1933-1939, hraběte Szembecka, Plon, Paříž, 1952, str. 499***)

Když se to pak uskuteční, vidíme svatého otce, jak napomáhá agresorovi, když se snaží o to, aby Paříž a Londýn potvrdily odříznutí velké části jeho “*drahého Polska*”. (**Cf. *Camille Cianfarra, ... str. 259, 260***)

Těm, kteří by byli překvapeni takovým chováním vůči katolické zemi, budeme citovat známý precedent: “*Po prvním rozdělení Polska v roce 1772, katastrofě, ve kterém jezuitské intriky sehrály hlavní roli, vyjádřil papež Klement XIV. v dopise rakouské panovnici Marii Terezii své uspokojení takto: »Napadení a rozdělení Polska nebylo uskutečněno pouze z politických důvodů. Byly to zájmy náboženské a nezbytné pro duchovní prospěch církve, aby vídeňský dvůr rozšířil své panství nad Polskem co možná nejvíce.«*”

Je vidět, že nejde o nic nového pod sluncem - zvláště ne ve Vatikánu. V roce 1939 nebylo potřeba na tomto cynickém prohlášení měnit jediné slovo, kromě “*duchovního prospěchu církve*”, která tou dobou čítala několik milionů polských katolíků, kteří se připojili k velké Říši. Tato skutečnost jednoduše vysvětluje úspornost papežské kondolence v *summi Pontificatus*.

36.4 Československo

V Československu se Vatikánu dařilo ještě lépe. Vatikán poskytl Hitlerovi jednoho ze svých vlastních prelátů, tajného jezuitského komořího, který se měl stát hlavou tohoto satelitního říšského státu.

“Anschluss vyvolal v Evropě veliký rozruch. Od nynějška hitlerovská hrozba visela na Československou republikou a válka byla ve vzduchu. Ale zdálo se, že ve Vatikánu to nikoho nezajímalo”.

Poslechněme si M. Fracoise Charles - Rouxe: *“Uprostřed srpna jsem se pokoušel přesvědčit papeže, že by měl promluvit ve prospěch míru - ovšem že spravedlivého míru ... Moje první pokusy byly neúspěšné. Ale od začátku září 1938, kdy se mezinárodní krize zhoršovala, jsem začal ve Vatikánu vnímat klidnou náladu, podivně kontrastující s prudce se zhoršující situací.” (F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 127, 128)*

“Všechny mé pokusy,” dodává bývalý francouzský velvyslanec, “dostávaly od Pia XI. stejnou odpověď: »Bylo by to zbytečné, nepotřebné a nevhodné.« Nemohl jsem pochopit, jak může tak zarputile zůstat potichu.” (F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 128)

A stejně tak záhadně mlčel Vatikán i v případě mladého Československa. Mlčení mělo hlubší původ. L.H. Lehmann píše:

“Vatikán nebyl českému národu příznivě nakloněn po všechna ta léta od roku 1415, kdy Jan Hus, upálený pro kacířství, zdvihl ve svém lidu ducha odporu proti papežské svrchovanosti. Nezničitelná touha českého národa po nezávislosti a po svobodě nebyla však nikdy zlomena přes staletí útlaku a krveprolití, jež byla výsledkem nuceného spojení s papežstvím.

Nedalo se proto očekávat, že by Vatikán přál a pomáhal pokroku slibné mladé československé demokracie, vytvořené po první světové válce. Páter Hlinka, vůdce vatikánské strany na Slovensku, se pustil ihned zpočátku do práce na podkopávání základů nové republiky a s pomocí svých Hlinkových gard usnadnil svému nástupci monsignoru Josefu Tisovi odevzdání republiky v roce 1938 do Hitlerových rukou. Slovenský lid neměl na vyhlášení nezávislého Slovenska, kterým Československá republika byla okleštěna a Hitlerem pohlcena, ani nejmenší účasti. Byla to výhradně práce vatikánských politiků a Hlinkových ozbrojených gard, které zaplavily zemi, lámající s nacistickou krutostí všechny pokusy o odpor.” (L.Lehmann: Vatican Policy in the Second World War, str. 26)

Blížily se tedy události, které měly mlčení vysvětlit. Především to byla anexe sudetů k Říši, samozřejmě za podpory křesťanské sociální strany. Tuto anexi potvrdila Mnichovská dohoda a Československá republika byla rozdělena. Ale Hitler, který se rozhodl respektovat její územní integritu, chtěl ve skutečnosti připojit české země nezávisle na Slovensku a vládnout nad Slovenskem pomocí svého vlastního jezuitského vyslance.

Dosáhnout těchto cílů nebylo těžké, protože většina z hlavních politických slovenských vůdců byli podle Waltera Hagen katoličtí duchovní (**Cf. Walter Hagen: Le Front secret; Les Iles d'Or, Paříž, 1950**) a mezi nimi jezuitský páter Hlinka, jezuita pod tajnou přísahou, který měl k dispozici “stráž” vycvičenou na zásadách nacistické S.A.

Podle katolického kanonického zákona je dáno, že žádný kněz nesmí přijmout veřejnou funkci nebo politický mandát bez souhlasu svatého stolce.

To potvrzuje a vysvětluje jezuita R. P. de Soras: *“Jak by to mohlo být jinak? Už jsme to řekli: kněz kvůli charakteru svého povolání, kvůli oficiálním funkcím, které vykonává v rámci církve, kvůli sutaně, kterou nosí, je nucen jednat jako katolík, přinejmenším tehdy, když se jedná o veřejnou činnost. Kde je kněz, tam je církev.” (R.P. de Soras: Action catholique et action temporelle; Spes, 1938, str. 96)*

V československém parlamentu tedy zasedli členové duchovenstva se souhlasem Vatikánu. Navíc jeden z těchto knězů, jezuita Tiso, musel mít souhlas svatého stolce, když ho samotný Führer postavil do čela Slovenského státu. Později mu Führer udělil nejvyšší hitlerovská vyznamenání: *Železný kříž* a *Černou orlici*. I k tomu dával Vatikán souhlas stejně jako k udělení titulu monsignora a postavení do funkce papežského komořího.

Jak se dalo tušit, 15. března 1939 připojil Hitler zbytek Čech a Moravy a ustanovil Slovenskou republiku, kterou stvořil jedním tahem svého pera, *“pod svou ochranou”*. Do čela postavil jezuitu, monsignora Tisa, *“který snil o kombinaci katolicismu s nacismem. Byl to*

veliký cíl a byl snadno realizovatelný, protože jej uznala německá i rakouská biskupství. Monsignor Tiso prohlásil: »*Katolicismus a nacismus mají mnoho společného. Pracují ruku v ruce na obnově světa*«. (Henriette Feuillet: *France Nouvelle*, 25. června 1949)

To musel být také současně názor Vatikánu, protože - navzdory "strašlivému" encyklickému dopisu *Mit Brennender Sorge*, nesmlouval nad vydáním souhlasu pro diktátorského kněze.

"V červnu 1940 oznámilo rádio Vatikán: »Prohlášení monsignora Tisa, vůdce slovenského státu, o tom že má v úmyslu vybudovat Slovensko podle křesťanského plánu, má plný souhlas svatého stolce. Nová státní organizace bude postavena na korporativním systému, který se ukázal tak úspěšným v Portugalsku. ... Toto oznámení přicházející tak brzy po prohlášení maršála Petaina, který chce obnovit Francii na křesťanských základech, je tudíž dvojnásobně vítáno.«" (Henriette Feuillet: *France Nouvelle*, 25. června 1949 a L.H. Lehmann: *Vatican Policy in the Second World War*; str. 26)

To bylo dva měsíce předtím, než s dalším plným souhlasem "svatého" stolce vyhlásil Göring na památný den založení tovaryšstva a na den zasvěcený Panně Marii, na 15. srpen leteckou válku proti protestantské Anglii s cílem Velkou Británií úplně pokořit a její města vybombardovat do základů. Jak křesťanské od monsignora Göringa a jak ušlechtilé a mírové od "svatého" Říma!

Podobné "svaté" kroky už v té době cítili i protestanté na Slovensku:

"Tisův režim na Slovensku postihoval zejména protestantskou církev této země, která zahrnovala pětinu obyvatelstva. Monsignor Tiso se snažil snížit protestantský vliv na minimum a dokonce ho úplně zlikvidovat a odstranit. ... Vlivní členové protestantské církve byli posláni do koncentračních táborů." (Reforme, 17. srpna 1947)

Mohly se počítat za ty šťastné, když zvážíme vyhlášení prusského jezuitského generála Wernze (1906 až 1915): "Církev může odsoudit kacíře k smrti, protože jakákoliv práva, která mají, mají díky naší shovívavosti."

36.5 Tiso

Nyní se podívejme, jak byl diktátorský prelát Tiso apoštolsky zdvořilý vůči Židům: "V roce 1941 dorazil do Osvětimi první kontingent Židů ze Slovenska a Hornoslezska. Hned od začátku byli ti, kteří nemohli pracovat, posíláni do plynové komory, do místnosti v budově, kde byly umístěny kremační pece." (Lord Russell z Liverpoolu: *Sous le signe de la croix gammée; L'Ami du livre, Ženeva, 1955, str. 217*)

Kdo to napsal? Svědek, kterého nelze odmítnout. Lord Russell z Liverpoolu, soudní poradce při soudech válečných zločinců.

Takže svatý stolec "nepůjčil" jednoho ze svých prelátů Hitlerovi jen tak nadarmo. Jezuitská hlava slovenského státu odváděla dobrou práci a je pochopitelné, že radio Vatikán nad ní vyjádřilo uspokojení. Tiso byl prvním, kdo přispěl do Osvětimi! Jaká to čest pro tohoto "svatého" muže a pro celé tovaryšstvo!

"O spojení mezi katolickou církví a nacismem nebylo v případě Hitlerova loutkového slovenského státu nikdy pochyby. Podle zprávy Newyorských Times z Bratislavy dne 28. srpna 1940 prohlásil ministerský předseda Vojtěch Tuka veřejně, že »slovenský vládní systém bude v budoucnosti kombinací německého nacismu a římského katolicismu«. Monsignore Tiso sám pak řekl, že »katolicismus a nacismus mají mnoho společného a pracují ruku v ruce, aby reformovaly zemi«.

Bezohledný antisemitismus byl jednou z prvních reforem. V interviewu s redaktorem německého týdeníku *Neue Ordnung* dne 22. prosince 1941 Tiso prohlásil, že slovenský antisemitismus je zdůvodněn »láskou k našemu vlastnímu lidu« a je v zájmu nacismu. »Vše, co podni-

káme proti Židům,« pravil, »činíme z lásky k našemu vlastnímu lidu. Lásky k bližnímu a láska k vlasti se vyvinuly v plodný boj proti nepřítelům nacismu.«.

Tento památný výrok slovenského jezuita zaznamenalo mnoho historiků. Tiso ho při různých příležitostech opakoval. I Feuillet píše: *“Vše, co děláme proti Židům, děláme z lásky ke svému národu. Lásky k našim bližním a láska k naší zemi se rozrostla do tohoto plodného boje proti nepřítelům nacismu.” (Henriette Feuillet: France Nouvelle; 25. června 1949)*

“Už v roce 1941 se mohlo Tisovo Slovensko chlubit tím, že je první zemí na světě, která je prostá Židů. ... Ze zvláštního pozdravu, který zaslal papež Pius XII. na Nový rok 1943 monsignoru Tisovi, je zřejmé, že Tiso a jeho nacistický loutkový stát zůstávali i nadále v přízni Vatikánu. Tentýž monsignor Tiso, kněz-prezident Slovenského státu, to také byl, který podepsal vyhlášení války své země Spojeným státům severoamerickým.” (L.Lehmann: Vatican Policy in the Second World War, str. 26-27)

Skutečně mu na slávě nic nechybělo. Při osvobození byl tento prelát předán Američany do Československa a v roce 1946 byl odsouzen k smrti oběšením. Pak byl oběšen. Jeho smrt však byla podle jezuitských historiků *“vítězná palma”* pro jezuitského *“mučedníka”*.

Další vysoký hodnostář římskokatolické církve v sousední zemi mohl na sebe vztáhnout toto vyhlášení monsignora Tisa. Protože, jsou-li základem slovenského *“Božího města”* nenávisť a pronásledování podle neochvějné církevní tradice, co potom lze říci o jednoznačně katolickém státu Chorvatsku? To je výplodem kolaborace vraha Paveliče a monsignora jezuita Stepinace, vojenského vikáře Ustašů, za asistence papežského legáta Marcone!

Kapitola 37

Příprava jezuitského pekla v Jugoslávii

37.1 Přirovnání k Ustašovcům

Snad největší hněv generála jezuitů Ledóchowského se projevil proti balkánskému pravoslaví. Teror v Jugoslávii za NDH ve druhé světové válce není pouze věrný obraz jezuitské tváře, ale přímo celého katolicismu vůbec. V masakrech Srbů se neúčastnila jenom jezuitská vojska, ale i františkáni, dominikáni, jeptišky a mniši ostatních řádů. Konali “dílo Boží” tím, že na tajný rozkaz Říma a generála Ledóchowského likvidovali svého největšího církevního konkurenta, pravoslavnou církev.

Kdybychom hledali přirovnání ke zvěrstvům těchto řádových sester a mnichů, převlečených do nacistických uniforem - Ustašovců, ke kterým je jezuitští preláti Marconeus, Stepinac a Pavelič nabádali, ale také jim je přímo nařizovali včetně ostatních šíleně fanatických kněží, těžko bychom v dějinách našli něco podobného. Pro srovnání bychom se museli vrátit snad až do doby dobývání Nového světa. Tam by se pravá tvář katolických pohlavárů dala přirovnat k dobrodružným výpravám Cortese a jeho dravých mnichů nebo k mořeplaveckým výpravám Vasco de Gamy do Indie a nebo k působení Jeroma Azavida na Ceylonu v roce 1594. Jak se tito katolíci “křesťané” v cizích zemích chovali?

Zarytý a ctižádostivý portugalský katolík Vasco de Gama se v roce 1502 již podruhé dostal do Indie. Při první plavbě došlo k obchodnímu střetu s Araby. De Gamovi se tehdy nepodařilo ovládnout arabské bohaté obchodní cesty, a to si de Gama, který vždy usiloval o rozšíření náboženské nadvlády papeže, vysvětloval jako urážku a potupu katolicismu. “Proto byla tato jeho druhá výprava částečně výpravou odvetnou. Jeho flotila se skládala z 20 plavidel a většina z nich byla ozbrojena. Vezl s sebou jak velký počet vojáků, tak i své duchovní a taktické poradce - kněží římskokatolické církve”, kteří s ním podnikali výpravy do zámoří a drancovali a likvidovali “ve jménu Božím” vše, co jim jen trochu stálo v cestě. Jeho krutosti proto neznali mezí.

“Když se armáda přibližovala k indickým břehům, narazila na loď plně obsazenou muslimskými poutníky, vracejícími se z Meccy. Když si uvědomili svou bezmocnost tváří v tvář tak hrozné přesile Portugalců, předali Portugalcům odpovídající výkupné. De Gama na to odpověděl tím, že jejich loď zapálil! S obdivuhodným úsilím, které se rodí jen ze zoufalství, se poutníkům podařilo oheň uhasit, ale bezcitného de Gamu to přimělo pouze k tomu, aby se vrátil a přikázal jejich loď znovu podpálit. Historik D’Orsey zaznamenává, jak vyděšené matky zvedaly své plačící děti a prosily de Gamu o smilování. Jejich pláč však pouze rozněcoval kněze, kteří stáli okolo de Gamy a ujišťovali ho, že tato strašlivá scéna je pouze předzvěstí jeho dalších úspěchů a velikých činů, které mají ještě přijít.” (Portugalské objevy, provincie a misie v Asii a Africe; str. 5)

“Jejich sadistické předpovědi se brzy naplnily. De Gama pokračoval do Calicutu a po těžkém bombardování města tam vyslal razii, která dala zděšeným obyvatelům lekci »brutality, jakou je těžké popsat.«” (Encyclopedia Britannica; 1953, heslo de Gama)

“Jerome Azavido, voják, který neprosul svým hrdinstvím jako spíše svou krutostí, byl vyslán v roce 1594 na Ceylon, aby tam pomstil nepravosti páchané na jeho krajanech... Na vrcholu svého úspěchu tam nechával stínat matky poté, co je přinutil, aby vhodily svá nemluvnata mezi mlýnské kameny. ... Vojákům nařizoval nabodávat děti na kopí ... Přichystal vojsku podívanou, když nechal mnoho mužů shodit z mostu v Malwane, aby je sežrali krokodýli. A tyto stvůry si na svou potravu zvykly natolik, že na zapísknutí zvedaly hlavu nad vodu!” (Ceylon; sv. 2, str. 33; H. H. Meyers: The Inquisitive Christians, str. 16, 17, 21)

A z tohoto lůna sadismu, tyranie, brutality, krvežíznivosti, milování teroru a mučení vzešel a ještě více se v těchto vlastnostech rozvíjel jezuitský řád, a to bez ohledu na dobu, ve které žil. Není proto divu, že i v dnešní době jsme svědky podobných strašlivých scén.

Vždyť to, co chorvatští jezuitští „vrahové ve jménu Božím“, jak je správně přezdívá M. Herve Lauriere, prováděli více než čtyři roky, přesahuje veškeré představy. Ani v oficiálních kronikách římské církve, i když jsou na podobný materiál velmi bohaté, se nenalézají nic tak ukrutného, jako to, co se dělo v Chorvatsku. V Evropě to nemá žádný ekvivalent.

Nenávist „svatého“ stolce vůči Srbům a jejich pravoslaví je nekonečná. Proto s radostí vítal (stejně jako při Bartolomějské noci) vstup jezuitských tyranů pod fašistickou vlajkou do Jugoslávského království, aby ihned vytvořili balkánskou baštu katolicismu. Je třeba ještě něco dodávat k tomu, že důvěrným přítelem krvežíznivého Antona Paveliče byl mimo jiných jezuitů i jezuita monsignor Stepinac?

37.2 Paveličovi teroristé

Chorvatská teroristická organizace *Ustaševci* vedená Paveličem již na sebe upozornila francouzský lid úkladnou vraždou v roce 1934, kdy v Marseille zavraždila jugoslávského krále Alexandra I. a francouzského ministra zahraničních věcí Louise Barthoua.

“Alexandrova smrt měla pro budoucnost Jugoslávie nesmírně nešťastné důsledky. Král se velmi zásadně stavěl proti Hitlerovi. Ve skutečnosti se vydal na svou osudnou cestu do Francie především proto, aby Francii varoval před nebezpečím, které předvídal z této strany.” (Ruth Mitchell: *Srbové si zvolili válku*, str. 246)

“Protože Mussoliniho vláda byla očividně zatažena do tohoto zločinu” (F. Charles-Roux: *Huit ans a Vatican*, str. 132), francouzská vláda požadovala vydání Paveliče, který našel v Itálii azyl. Vůdce Mussolini pečlivě dbal na to, aby k tomuto vydání nedošlo a soudní dvůr v Aix-en-Provence musel nad hlavou Ustaševců vynést rozsudek smrti za jeho nepřítomnosti.

Vůdce teroristů, kterého si Mussolini najal, „pracoval“ na rozšíření Itálie směrem na jadranské pobřeží. Jugoslávie byla zaprodána Německu.

“...Bratranec (krále Alexandra I.), princ Pavel, který byl jmenován regentem dvanáctiletého korunního prince Petra, začal okamžitě obsazovat úřady proněmecky orientovanými lidmi. Potom vypracoval obchodní smlouvy s Německem, které, jak prohlásil, posílí rozvoj Jugoslávie, ale které přivedly zemi jenom do komerčního vazalství Německu.

Chorvaté sledující narůstající moc Německa se rozhodli obchodovat s Hitlerem. Bylo dosaženo tajných dohod a Chorvatští politici pochopili, že Německo je bude podporovat. Poté, co Hitler anektoval v roce 1939 Československo se Dr. Machek, vůdce Chorvatské rolnické strany, rozhodl, že nadešel čas, aby podnikl první krok směrem k nezávislosti. Požadoval na prostou vnitřní autonomii pro Chorvatsko »v rámci hranic Jugoslávského státu«. Žádost podal princ Pavel za podpory mnoha srbských živlů, kteří otevřeně a přímo byli unaveni z notorické Chorvatské agitace a podvratné činnosti. 25. března 1941 podepsala Jugoslávie po cíleném nátlaku Dr. Machka, vicepremiera Jugoslávie, Vídeňský pakt. Tím dala Jugoslávie souhlas ke spolupráci s Německem.

Ačkoli bylo v paktu obsaženo ustanovení, podle kterého neměla německá vojska možnost přechodu přes jugoslávské území, bylo to samozřejmě čistě pokrytecké, protože Německu se jednalo především o právo dostat se přes Jugoslávii do Řecka. Jak je dnes známo, tajné skuliny ve Vídeňském paktu to a ještě další ústupky Němcům umožnily.

Je jisté, že asi 90% Chorvatů bylo silně proněmecky orientovaných, zatímco 90% Srbů se orientovalo ostře proti Německu. Vídeňský pakt znamenal veliký šok pro většinu Srbů, kteří si dosud neuvědomili, že Jugoslávie už tak dalece pokročila směrem k Ose.

Srbové vystoupili dva dny po podepsání Vídeňského paktu - 27. března 1941. Srbský generál Simović za pomoci téměř všech politických vůdců Srbska zorganizoval státní převrat, při-

nutil proněmecké ministry k rezignaci, regenta - prince Pavla - poslal do exilu a mladého krále Petra dosadil na trůn. Byla to odvěta za vyhlášení války na Ose. Z pohledu zdravého rozumu to byl sebevražedný krok. Srbové však byli rozhodnutí, že se Němcům nepodrobí, ale že budou raději obětovat své životy i vše, co mají, než aby ztratili svobodu, kterou získali po staletích urputného zápasu. 27. března začali Srbové zoufale zbrojit. Na mobilizaci potřebovali 15 dnů a potom by byli 12. dubna připraveni. Německo si to velmi dobře uvědomovalo, a proto napadlo Jugoslávii 6. dubna 1941.

10. dubna vpochodovala německá vojska do Záhřebu v Chorvatsku a byla vítána divokým a nadšeným jásotem lidu, který před pouhými 23 lety stejným způsobem přijímal své srbské »bratry« a »osvoboditele«. Dr. Machek, který organizoval intriky s Německem, vydával v rádiu rozkazy všem svým následovníkům, aby spolupracovali s Osou.” **(Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 246-247)**

3. dubna, tři dny předtím, než Německo vyhlásilo válku Jugoslávii odletěl chorvatský úředník jugoslávské armády, plukovník Kren, do Grazu a předal nacistům válečné plány srbské armády a mapy pečlivě ukrytých srbských přistávacích ploch v horách, kterých měly využívat jugoslávské letecké síly. Výsledkem bylo, že Bělehrad, i když byl prohlášen za »otevřené město«, byl 6. dubna bombardován a všechny srbské přistávací plochy byly zničeny.

Chorvatští spisovatelé často a s pýchou popisují pomoc, kterou Chorvaté poskytovali německým armádám při jejich útoku na Srby. Uvádíme zde jeden typický příklad z chorvatských novin Nova Hrvatska (Nové Chorvatsko), z vánočního vydání z roku 1942. Článek nese titul: Chorvatský voják v současné válce (... následuje dlouhý článek plný chvály na Chorvaty).

Skutečnost, že se Chorvaté tak horlivě stali nástrojem cizí mocnosti dokazuje, že národy, které jsou tolik odlišné svou politickou zkušeností, charakterem a cíli nesmějí už nikdy být tak úzce svázány dohromady. Cena, kterou museli Srbové prostřednictvím kainovské zrady Chorvatů zaplatit za sen o velkém jihoslovanském státě byla obrovská. Žádný Srb ani jakýkoli jiný národ by už nikdy nechtěl takovou cenu podruhé zaplatit. Chorvatská zrada nebyla pouze pomocí Německu a zároveň smrtelnou ranou Srbům, ale také obrovským neštěstím Spojených národů. Jenom zázrakem bojovné tradice trvající celá staletí, věrností jejich srdcí a vojenskou brilancí svého vůdce obrátili Srbové vojenskou porážku na jaře 1941 v odpor, který Němci navzdory veškeré síle a lstivosti nebyli schopni nikdy rozbít.

Ale od Chorvatů se měli dočkat ještě něčeho horšího.” **(Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 247-250)**

37.3 Vytvoření chorvatského státu

“6. dubna 1941 dal Führer povel k překročení bulharsko-řeckých hranic a k pochodu do Srbska ze západu, severu a východu. Tomuto pochodu předcházelo strašlivé bombardování nicnetušícího Bělehradu. Němci z Bulharska se spojili s Italy, táhnoucími z Albánie a tím vzali Jugoslávčům možnost spojit se nebo přejít do Řecka. ... armáda ve 12 dnech zdolala nepřipravenou jugoslávskou armádu. Dne 13. dubna padl Bělehrad. Byl zřízen nový chorvatský stát pod vedením emigranta Ante Paveliče, spoluosnovatele atentátu na krále Alexandra; jeho králem měl být italský princ. Itálie zabrala i většinu dalmatského pobřeží a Černé Hory.” **(Otakar Dorazil: Světové dějiny v kostce; Jeva, 1995, str. 374)**

Když tedy v dubnu 1941 Hitler s Mussolinim obsadili a rozdělili Jugoslávii, byl předstíraný chorvatský vlastenec Dr. Pavelič postaven po příjezdu se svými ustašovci do čela satelitního státu, který Němci vytvořili pod Paveličovým názvem Nezávislý stát Chorvatsko (NDH), jako “navždycky nezávislého na jugoslávském království” **(Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. str. 247)**

18. května téhož roku nabídl Pavelič v Římě korunu státu vévodovi ze Spolete, který přijal jméno Tomislav II. Je samozřejmé, že si dal dobrý pozor, aby nikdy nevskočil na krví potřísn-

něnou půdu svého pseudokrálovství. “Za svoji »nezávislost« Chorvatsko platilo částečně tím, že muselo bojovat na straně Německa, ale nejen proti Rusku, ale zejména proti Srbům.” (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. str. 247**)

“Téhož dne Pius XII. přijal na soukromé audienci Paveliče a »jeho přátele«. Jedním z nich byl monsignor Salis-Sewis, vikář-generál monsignora Stepinace, záhřebského jezuitského arcibiskupa.

Svatý stolec se tedy nebál potrást si rukou s odsouzeným vrahem, který byl odsouzen za své nepřítomnosti pro vraždu krále Alexandra I. a Louise Barthoua. Nebál se setkat s vůdcem teroristů, který měl na svém svědomí ty nejstrašlivější zločiny! 18. května 1941, kdy Pius XII. radostně vítal Paveliče a jeho zabijácký gang, dosahoval masakr orthodoxních, řeckokatolických Chorvatů ve skutečnosti už svého vrcholu, současně s tím probíhalo nucené přestupování k římskému katolicismu.” (**Cf. Herve Lauriere: Vrahové ve jménu Božím; Ed. Dufour, Paříž 1951, str. 40**)

Mnozí kněží zde dostali za odměnu zvláštní vyznamenání a medaile.

37.4 Srbové a Chorvati v minulosti

Jaký byl stav národní snášenlivosti mezi Srby a Chorvaty, než přišli Habsburkové a než zesílil katolicismus v Jugoslávii?

“Po celou dobu, až do velké vnitřní krize, která propukla v habsburské monarchii, byly vztahy mezi ortodoxními Srby a katolickými Chorvaty většinou tolerantní a korektní. Mluvili stejným jazykem, dokonce se spolu dělili o stejné kostely se dvěma oltáři, což si zachovali až do 19. století. Proto tím hlavním a nejvýznačnějším rozdílem mezi nimi bylo jejich sociální postavení. Pokud někdy došlo ke sporům, nikdy neměly etnický charakter. Avšak v době, kdy začal sílit katolicismus a Turci se v 17. a 18. století začali stahovat směrem k jihovýchodu, začalo poprvé docházet k projevům nesnášenlivosti.

První spory mezi Srby a Chorvaty nastaly až nárůstem a upevňováním katolické církve v těchto oblastech. Její drzé úsilí při obracení Srbů na katolickou víru pak daly podnět k výbuchu bouřlivého sjednocování (obracení Srbů na katolickou víru). Proti své svobodné vůli byli Srbové nuceni přijímat římsko katolické náboženské obřady. Část Srbů v Krajině a zejména v severní Dalmácii a v pobřežní oblasti postupně ztratila svůj etnický charakter a splynula s chorvatským (katolickým) prostředím. Ti Srbové, kteří se nezřekli své ortodoxní víry, ale i ti, kteří se sice obrátili, ale ponechali si své etnické, srbské vědomí, začali být pronásledováni.

To začalo být zdůrazňováno úměrně k sílícímu chorvatskému etnickému vědomí ve druhé polovině 19. století a za podmínek oslabování Rakousko-Uherské monarchie a odchodu Turků z Balkánu, což Srby v Krajině prakticky zbavilo jejich role evropského ochranného štítu.

Kromě tohoto nepříznivého vývoje historických okolností si Srbové ve vojenské Krajině zachovali svou spojitou etnickou entitu. Historické události jim napomohly v roce 1918 po pádu Rakousko-Uherské říše, kdy byla vytvořena první Jugoslávie, kde byl Srbové velikým přínosem během balkánských osvobozenecských válek, vyhoštění Turků z Balkánu a při vítězství v první světové válce.

V této první Jugoslávii však trval svár mezi Srby a Chorvaty, který postupně nabýval na síle, a to zejména s příchodem Hitlera k moci v Německu v roce 1933 a při atentátu na krále Alexandra Karadjordjevice v roce 1934. Těsně před druhou světovou válkou vyústily spory mezi Srby a Chorvaty za vnějšího tlaku z Německa ve vytvoření Banoviny Chorvatska.

Po pádu Německa a Itálie a rozštěpení první Jugoslávie v roce 1941 byl na území Banoviny Chorvatska za podpory nacistického Německa a fašistické Itálie vytvořen Nezávislý stát Chorvatsko. Jednalo se zde o loutkový stát, smíšený z ustašovců a fašistů, který zahrnoval

také oblast Srbské (vojenské) Krajiny. Tou dobou začaly první masové genocidy Srbů a hromadný odchod srbského národa do Srbska.

V základní ustašovské ideologii NDH měl klíčové postavení program vyhubení Srbů, Židů a Rómů a vytvoření etnicky »čistého« státu Chorvatska. ...» (Jugoslávský Bulletin, srpen 1995)

Jak vysvětluje spisovatel Walter Hagen, jednalo se jim o likvidaci srbské menšiny jugoslávského obyvatelstva. Ale ve skutečnosti nenávist jezuitských netvorů pocítili na sobě i Židé a všichni protestanté bez rozdílu.

Papež sám odsoudil ruské ortodoxní věřící jako kacíře, nazval je Srby a určil je všechny ke smrti. V knize *Godfathers* je zdokumentováno, že Vatikán vytvořil komunistickou stranu právě proto, aby se zbavil jednoho ze svých největších nepřátel, ruské ortodoxní církve. Komunisté však papeže podvedli a odmítli zlikvidovat členy ruské ortodoxní církve. Papež Pius XII. tedy nakonec musel vytvořit novou mašinerii, fašismus, který by vykonal to, co se nepodařilo udělat skrze komunisty - vyvraždit všechny členy ortodoxní církve a jejich duchovní.

Současný chorvatský tisk píše: *»Jedinou Paveličovou chybou bylo, že dovolil, aby zmizel tehdejší Chorvatský stát«, řekl dominikánský kněz Vjekoslav Lasic (Novi List, 30. prosince 1996) od oltáře kostela Zraněného Ježíše v samotném centru Záhřebu na Jelacicově náměstí 1. Z toho tedy vyplývá:*

Není »chybou«, že Pavelič 10 let v emigraci pod fašistickou záštitou připravoval své ustašovce, aby se »jen co zazní rozkaz«, chopili moci a řídili se heslem, kterého byly plné úvodníky časopisu Ustaša (ustaša znamená Chorvatsky povstání) a pod které se podepsal Poglavnik (Vůdce). ...Ustašovec nepřestane zabíjet, protože až bude vydán rozkaz prolévat krev, potečou potoky krve... proto každý ustašovec čeká na rozkaz napadnout nepřítele, vraždit a ničit... nejdůležitějšími faktory budou horlivost, zbraně, bomby a ostré nože Chorvatských ustašovců, kteří od zdravého Chorvatského jádra odrážnou všechno, co je zkažené, a očistí je... a potom ať se svět podívá na pobité a spálené mrtvolky zrádců... NŮŽ, STŘELNÁ ZBRANĚ, BOMBA A VÝBUŠNINY, to jsou naše modly... Ale ustašovec i kapičku krve změní na krvavé řeky, protože krev nepřátel bude proudit v řekách a bomby rozpráší jejich kosti jako prach. To je správné pro osvobození domoviny a Chorvatského lidu. Pro ustanovení Chorvatské národní svobody a nezávislého Chorvatského státu jsou všechny prostředky posvěceny, dokonce i ty nejohrovnější, protože veliký a posvátný cíl posvěcuje všechny, a to dokonce i ty prostředky nejstrašlivější ... Zavraždění by měli být ti, kteří pijí krev Chorvatskému národu, aby se už mezi Chorvaty nikdy znovu neobjevilo jejich zlo (viz měsíčník Ustaša z února, července, října a listopadu 1932).

O něco později položila Nacela Ustaskog Pokreta (Zásady ustašovského hnutí) z roku 1934 základy budoucím rasistickým zákonům a fašistické státní organizaci, která byla živěna fašistickým totalitním systémem.

Z toho také vyplývá, že není »chybou«, že Pavelič bezodkladně v prvním měsíci své vlády vyhodil Dido Kvaternika, Mijo Babice a Makse Luburice, aby se mohl pustit do uskutečňování svých záměrů tím, že v Gudovaci poblíž Bjelovaru dal zastřelit 196 Srbů (27. dubna 1941), v Blagaji poblíž Gliny uspořádal hromadné vyvražďování asi 400 Srbů (8. a 9. května 1941), v Prekope u Gliny se konala masová vražda 260 Srbů, Židů a Chorvatských komunistů (12. května 1941) a stejným způsobem pokračoval ještě s větší intenzitou na mnoha známých i neznámých bitevních polích po celé Hercegovině, Dalmatinské Zagoře, Lice, Kordunu a Baniji.

Potom založil 26 koncentračních táborů v Chorvatsku a Bosně, ve kterých byli na základě rasistických zákonů soustředěni všichni Chorvatští a bosenští Romové. V těchto táborech jako rukojmí nebo jako oběti vojenských soudů zahynulo také asi 26 000 Židů a desetitisíce Srbů, stejně jako i několik tisíc »nevyhovujících« Chorvatů.» (Slavko Goldstein: Pokojné vyvražďování; Feral Tribune, Split, Chorvatsko, 13. ledna 1997)

37.5 Jezuitská přísaha v NDH

Tento počátek Paveličovy ustašovské vlády nebylo nic jiného, než uskutečňování tajné jezuitské přísahy, které dala země náhlou zákonnou svobodu a ve které se mimo jiné hovoří: *“... a budu tyto odpadlíky věšet, upalovat, ničit ohněm a pohřbívat zaživa, vařit, likvidovat, stahovat kůži, škrtit, párat jim břicha a těhotným ženám párat lůna, zabíjet jejich nemluvnata tím, že je budu vrhat hlavou proti zdi, abych je roztříštil o zeď za tím účelem, abych zničil navěky toto zlořečené pokolení... V případě, že to nebudu moci dělat otevřeně, pak to udělám tajně... To byl přesně vymezený program jezuitských, františkánských, dominikánských a ostatních mnišských katů z řad mužů i žen, kteří buď vstoupili do jezuitského řádu nebo s ním sympatizovali a pomáhali mu.*

10. dubna 1941 bylo vyhlášeno NDH a již tehdy byl pod záštitou hitlerovské armády vypracován plán na *“definitivní vyřešení srbské otázky.”* Oficiální Chorvaté, ministři a funkcionáři se veřejně hlásili k tomu, že se Chorvatsko rozhodlo ze svého území odstranit všechny ty, kteří se nenarodili jako Chorvati. Vůdce NDH, Ante Pavelič, doktor medicíny (!), jehož slovo bylo zákonem, 4. dubna 1941 řekl: *“Veškerý plevel, který zasadila ruka nenáviděného nepřítele, bude z nezávislého NDH vykořeněn.”*

Milovan Zanjic, jeden z ustašovských zákonodárců řekl na shromáždění v Nové Gradisce 30. května 1941: *“Toto musí být země Chorvatů a nikoho jiného a my jako ustašovci použijeme jakýchkoliv metod, abychom tuto zemi učinili skutečně chorvatskou a očistili ji od Srbů.”*

Jezuita D. Juricevič, šéf náboženského oddělení vlády NDH ve svém kázání ve vesnici Staza blízko Sunji uvedl: *“V této zemi nemůže žít nikdo jiný, než Chorvaté a každý, kdo odmítne obrátit se na naši víru, uvidí, co se s ním stane. Dnes není hříchem zabít i sedmileté dítě, pokud je toto dítě překážkou našemu ustašovskému hnutí. Nemyslete si, že člověk v kněžském rouchu nemůže vzít do rukou samopal a sprovodit ze světa. Všechno musí sprovodit, a to dokonce i v kolébce, všechno, co je proti ustašovskému státu a jeho autoritě.”*

Podobné projevy v Banja Luka, Priedoru, Sanskim Mostu, Kotor Varosu, Prnjavoru, Bosanske Gradisce, Kozarace a na dalších místech měl další jezuitský kněz Viktor Gutič, kde mimo jiné řekl: *“Všechna srbská verbež starší patnácti let bude zlikvidována a mladší děti umístíme do klášterů a uděláme z nich dobré katolíky.”* Ve svých kázáních vyzýval k deportacím Srbů bez soucitů k ženám i dětem. (*Jugoslávský Buletin, 1995*)

“Františkán Ante Klarič, který se stal prvním ustašovským komisařem a organizátorem ustašovské milice ostře káral své katolické ovečky během kázání v roce 1941: »Jste už staré ženy ... a ještě jste nezabily ani jediného Srba. Nemáme zbraně a nože. Ale měli bychom je stínat kosou a srpem. Takto můžete sekat hrdla Srbů vždy, když je uvidíte.«. (H. H. Meyers: The Inquisitive Christians, str. 98)

Dr. Mile Budak, ministr náboženských věcí a vzdělávání a jeden z nejvlivnějších lidí z Paveličových lidí prohlásil 8. července 1941 ve Vukovaru: *“Některé Srby zabijeme, jiné deportujeme a zbytek převedeme na katolickou víru a takto z nich uděláme Chorvaty.”* A přesně tutéž ideu hlásal 22. července 1941 v Gospiči. Tím perfektně definoval svoji práci: *“zabijeme”, “deportujeme”, “zbytek dostane nařízení přestoupit na římskokatolické náboženství.” (L’Ordre de Paris; 8. února 1947)*

A zanedlouho nato tyto tři skupiny dokonce přímo rozdělil na tři stejné díly a prohlásil, že jedna třetina bude usmrcena, jedna třetina deportována do koncentračních táborů a zbylá třetina přinucena přestoupit na katolickou víru.

37.6 Papežovi oblíbenci

Tento program byl naplněn do posledního písmene. Když potom osvobození Balkánu ukončilo tuto tragédii, bylo již deportováno více než 300 000 Srbů a Židů a přes milion jich byla vyvražďeno a umučeno. Nejnižší odhad vojenského soudu po skončení války činil 750

000 usmrcených Srbů, nejméně 60 000 Židů a 35 000 Rómů. Ale *“tímto způsobem římskokatolická církev rozmnožila své stádo jen o 240 000 ortodoxních věřících, kteří se však rychle navrátili k náboženství svých předků, jakmile jim byla zajištěna svoboda.*

*Jaké hrůzy však dopadly na tuto nešťastnou zemi, aby Řím dosáhl tohoto absurdního výsledku! V knize **Vrahové ve jménu Božím** se můžeme dočíst o příšerném mučení, kterým tito »praktičtí katoličtí křesťané« týrali své ubohé oběti.”*

Masakry a “přestupování” na katolickou víru se konaly až do osvobození a náklonnost svatého otce k vrahům se nikdy nezměnila. V chorvatském katolickém tisku z té doby si můžeme přečíst o tom, jaké komplimenty si vyměňovali Pius XII. s Paveličem, pohlavářem, kterému monsignor Dr. Sarič, sarajevský jezuitský arcibiskup a ve volném čase básník, věnoval verše naplněné strhujícím obdivem.

Tento jezuita také v jednom z katolických týdeníků té doby napsal: *“Ortodoxní církev v Jugoslávii je hrozbou pro katolickou církev. Vítězství velkého Srbska by znamenalo zničení katolického Chorvatska a znamenalo by to i zničení věrného františkánského řádu v Bulharsku. Nastal by konec převádění bulharských albigenických Pavlovců na správnou, katolickou víru. Tím by nastala zvláštní hrozba v bulharské oblasti, křesťané by zde začali svítit sobotu, a nikoli katolickou neděli, a toto nebezpečí by se rozrostlo až k nám.”* V tisku i ve veřejných projevech hlásal, že Ustašovci jsou lidé, kteří krácejí ruku v ruce s Kristem.

Sarič veřejně nacismus vítal a zval tento systém do Chorvatska, veřejně psal, aby se nacistické hnutí následovalo.

V jiném katolickém týdeníku z roku 1941 také doslova napsal: *“Bůh hovořil k ortodoxnímu papežovi prostřednictvím kázání a skrze katechismus, skrze křesťanský tisk a skrze misijní dílo a skrze hrdinské příklady našich svatých. Ale nikdo neslyšel, a tak se Bůh rozhodl, že použije jiné metody. Připraví úplně nové misie, evropské misie, světové misie. Tyto misie nebudou vedeny kněžími, ale generály, kteří budou vedeny Hitlerem. Tato nová kázání pak budou slyšena za pomoci kanonů, kulometů a bombardérů a jazyk těchto kázání bude mezinárodní.”* Nikdo nemohl v té době říci, že tomu nerozumí, protože všichni v první světové válce poznali co je to smrt, zranění, bolesti, nemoci, hlad, strach, otroctví, chudoba, utrpení a bída.

Ale pro katolické věřící ovečky to zatím byla jen přehlídka dobrého chování a způsobů: monsignor Stepinac se stává členem ustašovského parlamentu spolu s dalšími katolickými duchovními, jako byl monsignor Aksamovic a jezuité Irgolis, Lonacir, Pavunic, Mikan, Polic, Severovic, Sipic, Skrinjar, Vucetic. Nosí ustašovská vyznamenání a řády, zúčastňuje se všech důležitých ustašovských oficiálních manifestací, na kterých má dokonce i projevy. ... *“Můžeme se tedy divit úctě, jakou monsignoru Stepinaci prokazuje satelitní stát říše Chorvatsko? A nebo chválám, které na něj pěje ustašovský tisk? Žel je zřejmé, že bez podpory monsignora Stepinace z hlediska náboženského a politického by Anton Pavelič nedosáhl takového rozsahu kolaborace katolických Chorvatů.” (Le Monde, 27. května 1953)*

Chceme-li plně pochopit jak probíhala tato kolaborace, musíme si přečíst chorvatský, katolický tisk: *Katolicki Tiednik, Katolicki List, Hrvatski narod* a mnoho dalších publikací, které se předháněly ve vychvalování vražedného pohlaváře potřísněného krví. Pius XII. byl velmi potěšen tím, že Pavelič se projevuje jako *“praktický katolík”*. Nejvyšší ocenění vládnoucího papeže zahrnovalo také jeho komplice.

Noviny *Osservatore Romano* nás informují o tom, že 22. července 1941 přijal papež sto členů chorvatské bezpečnostní policie vedené vůdcem záhřebské policie, Eugenem Kvaternikem-Didem. Tuto skupinu chorvatské SS, tuto špičku katů a sadistických mučitelů, kteří působili v koncentračních táborech, přivedl před svatého otce člověk, který páchal zločiny tak ohavné, že jeho vlastní matka ze zoufalství nad jeho činy spáchala sebevraždu!

Náklonnost jeho svatosti Pia XII. lze snadno vysvětlit katolickomisionářskou horlivostí těchto vrahů. Další *“praktický katolík”*, ministr náboženských věcí, Mili Budak, duchovní, vyhlásil v srpnu 1941 v Karlovaci: *“Ustašovské hnutí je založeno na náboženství. Veškerá*

naše činnost spočívá na naší věrnosti k náboženství a katolické církvi.” (Cf. Herve Lauriere: Vrahové ve jménu Božím; Ed. Dufour, Paříž, 1951, str. 97)

Razil myšlenku, že Chorvatsko je a bude navždy výhradně jako římskokatolický, náboženský stát, plně se ztotožňoval s myšlenkami Sariče a propagoval je i jako svoji vládní politiku.

Je to až neuvěřitelné, ale žádná z mocností se proti těmto výrokům neozvala v takové míře, aby těmto fanatickým hrůzostrašným zvěstím byl učiněn konec. Je to však pochopitelné, když si povšimneme chování a reakcí tehdejšího papeže na dění v Evropě při začátku druhé světové války. “*Svaté křížové tažení Evropou*” jak nazýval Vatikán válečný stav, mělo být ve skutečnosti potrestáním komunismu, který nesplnil své poslání vyhladit ortodoxní řeckokatolické věřící a protestanty po celém území Sovětského Svazu a na Balkáně.

37.7 Genocida Srbů

V historii lidstva lze sotva nalézt příšery srovnatelné s ustašovci, domorodými Chorvatskými fašisty. Stalo se to teprve před padesáti lety. Bosenské hory i hory srbské Krajiny stále ještě v echu odrážejí výkřiky stovek tisíců nevinných obětí. Byly zmasakovány těmi nejpříšernějšími způsoby jen proto, že byli Srby, Židy nebo Rómy. Zatímco o apokalyptickém utrpení židovského národa se během dlouhých válečných let jen šeptalo, masakr Srbů v Chorvatsku nabyl takových rozměrů, že nebylo možné ho skrýt.

Jak říká Edmond Paris již v úvodních větách ke své knize **Genocida v satelitním Chorvatsku** (Vydáno The American Institute for Balkan Affairs, 1961):

“Největší genocida v průběhu druhé světové války, vzhledem k obyvatelstvu národa, se nekonala v nacistickém Německu, ale v nacisty vytvořeném loutkovém státě Chorvatsku. Tam zahynulo v gigantickém holokaustu během let 1941 až 1945 asi k 750 000 Srbů, 60 000 Židů (z celkového množství 85 000 včetně židovských emigrantů z Německa, Rakouska, Polska a Československa /7 500 jich stačilo uprchnout/) a 26 000 Rómů - mužů, žen a dětí... Rozsah a bestialita těchto zvěrstev nám jen sotva umožní uvěřit, že taková věc se mohla stát v údajně civilizované části světa. A přesto i tato kniha se může pokusit vyprávět jenom malou část tohoto příběhu.”

Přibližně 300 stran této knihy se tohoto tématu dotýká pouze povrchně, neboť dnes už není možné všechno pro rozsáhlost vystihnout.

Ohavnost samotného zločinu je jistě také vysvětlením, proč se o Chorvatském vyvražďování Srbů dozvěděla americká veřejnost už v roce 1942. ... V níže uvedeném textu se autor zmiňuje o tom, že bylo vyvražďováno asi 300 000 Srbů. To je závratné číslo, když si uvědomíme, že se týká roku 1942 - tedy pouze jednoho roku poté, co se ustašovci ujali moci (ve které je dnes Chorvatsko a Bosna)! Tuto šokující pravdu, která je tak lehce a tak záměrně opomíjena v každodenních médiích, je možné si snadno ověřit v jakékoli větší encyklopedii.

Celá desetiletí bylo v Encyclopedii Britannika v souvislosti s druhou světovou válkou v Jugoslávii uvedeno: “... v Bosně... začali Chorvatští fašisté vyvražďovat Srby, které ve všech análech z druhé světové války předčilo svou zběsilostí pouze masové vyhlazování polských Židů.” Tuto větu je možné nalézt ve vydáních této encyklopedie z let 1971 až 1986. Pak věta zmizela.

Encyklopedie Holokaustu, která je tratilištěm krve, si stále ještě ponechává pro ustašovce ta nejostřejší slova. O vyvražďování Srbů se v ní říká (Svazek 1, Chorvatsko, str. 323):

“Ustašovský režim v Chorvatsku a zejména tento směr... vyhladit a ožebračit Srby byl jednou z nejděsivějších epizod druhé světové války. Ustašovci používali vražedné metody, který byly neobyčejně primitivní a sadistické: tisíce lidí bylo vrháno z vrcholů hor, jiní byli ubiti až ke smrti nebo je sťali. Celé vesnice byly vypáleny, ženy znásilněny, lidé byli uprostřed zimy posíláni na pochody smrti a ostatní zemřeli hladem...”

Na chvíli však opusťme židovské autory, kteří se usilovně snažili popsat tento děs. Podívejme se na jinou skupinu šokovaných pozorovatelů: (*Worldmark Encyclopedia of Nations*, vydání z r. 1995, *Evropa, Chorvatsko*, str. 91): “Ohavnost ustašovského chování šokovala dokonce i svědomí NĚMECKÝCH VELITELŮ.”

37.8 Titovo mlčení o genocidě Srbů

Válečné dokumenty mohou být nyní vytaženy na denní světlo. Dnes Srbové a Jugoslávci ukončují padesátileté období mlčení, které si vyžádal a vynutil Tito, o protisrbské genocidě ve druhé světové válce. Projekt, jehož cílem je zaznamenat *Genocidu proti Srbům, 1991/92*, začala slečna Bojana Isakovicová a plně se týká o období 1941 - 1945. Projekt se v současné době soustřeďuje na hromadné zveřejňování dokumentů, fotografií a artefaktů a stal se tragickým osudným okamžikem pro odhalené chorvatské a bosenské Srby, kteří přinášejí fotografie nebo zprávy o chybějících rodinných příslušnících do Muzea aplikovaného umění v Bělehradě.

Proč si J. B. Tito vynutil padesátileté mlčení o srbské genocidě? Odpověď je více než jednoduchá. Věděl o provázanosti mezi Vatikánem, komunismem a fašismem. Velmi dobře pochopil, že když zveřejní strašlivé mordy vatikánské stolice na území Srbska, že Vatikán na oplátku pustí informace o pravém původu komunismu, jehož skalní představitelé byli mnohdy přímo samotní jezuité pod tajnou přísahou, jako například jezuitský kněz Fidel Castro, který provedl komunistickou revoluci na Kubě. A to by znamenalo konec Leninským a Stalinovským ideovým zásadám k ovládnutí celého světa na základě “spravedlivé” komunistické vlády.

Poslechněme si proto v následující kapitole autentické vyprávění, jaké “láskyplné a milosrdné” způsoby praktikovaly členové a členky římskokatolických řádů pod vedením jezuitské přísahy, které bylo dovoleno projevit se veřejně ve své pravé podstatě:

Kapitola 38

Pravá tvář jezuitů - ustašovské Chorvatsko

38.1 Masakry Srbů

“12. dubna 1941, dva dny poté, co se Chorvatsko stalo nezávislým státem a připojilo se k Ose, byl ve zábřežských novinách otištěn rozkaz, aby všichni Srbové, kteří nepocházejí z tohoto města, ho do 24 hodin opustili a zároveň zde byla výhružka, že bude zastřelen každý, kdo by Srby skrýval.

Tento rozkaz Ante Paveliče, hlavy Nezávislého státu Chorvatska, byl předebranou k masakru Srbů, který co do brutality a zvěrstev nepředčilo nic v celé strastiplné historii lidského pokolení. Dokonce i německé masakry Židů, i když to zní nedůvěryhodně, blednou ve srovnání s nimi. Více než 6 000 000 bezbranných Srbů, kteří již dlouho bydleli v Chorvatsku - mužů, žen i malých dětí - zemřelo za doslova nevystižitelných podmínek a dalších půl miliónu jich bylo bez peněz vyhnáno ze svých domovů, aby cestou umírali hladem.” (Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 251)

Hned, jak tedy Německo vyhlásilo Nezávislý stát Chorvatsko, začal ustašovský masakr a krveprolévání v Srbsku, Chorvatsku, Bosně, Hercegovině a v dalších satelitních státech Chorvatska. Napřed začalo vraždění vesnických obyvatel a pak i ve městech. Ortodoxní věřící byli zabíjeni a vyhlazováni jakýmkoliv způsobem.

Katoličtí kněží v Chorvatsku vyměnili své hábity a mnišské kutny za uniformy hrůzostrašných ustašovských zabijáckých komand a bez veškerého studu vedli proti Srbům to nejbestiálnější a nebrutálnější tažení. Podle jezuitské přísahy prováděli satanské mučení, jaké toto 20. století ještě nevidělo. Proměnili se v netvory našeho století a nastala římskokatolická inkvizice moderního věku. Nemluvíme totiž o době před osmi sty lety; mluvíme o roce 1940! Jezuitská přísaha došla v našem století praktického uskutečnění a její provedení bylo dlouho utajováno.

Probíhalo veřejné mordování srbského obyvatelstva a nikdo z katolických kněží se nestyděl. Naopak se ve věrnosti Římu předháněli a vedli k tomu i všechny ostatní římskokatolické Chorvaty. Například v červenci 1941 jezuita Dr. Srego Perič z Livna kázal v kostele všem věřícím, že všichni Srbové mají být zmasakrováni včetně jeho vlastní sestry, která si vzala za manžela Srba. Doslova řekl: *“Moji chorvatští bratři! Jděte a vybijte všechny Srby! Jako první ze všech moji sestru, která se vdala za Srba. Potom přijďte ke mně a já na sebe vezmu všechny vaše hříchy. Všichni, kdo se masakrů zúčastní, budou pak čisti od svých hříchů a vin, protože vražda není hříchem, je-li spáchána v zájmu katolické církve, ale právě naopak. Takový člověk je pak očištěn a zbaven všech svých hříchů.”*

Není možné zde nevidět nic jiného, než stejnou podobnost se “svatými” křížáckými taženími ve středověku, která každého účastníka od jeho hříchů očišťovala, a to i dopředu na dlouhé období.

“Masakry prováděly tři hlavní skupiny chorvatských sil: Ustašovci, Domovská obrana a řádná armáda. Na zabíjení prominentních srbských občanů se často podíleli místní chorvatští úředníci. Většinou to byli lidé, které do těchto funkcí dosadil osobně Dr. Machek, když sestavoval celou svou autonomní vládu. Téměř celá tato vláda pak přešla k Ose a pokračovala ve svých funkcích pod Paveličovým vedením. Cíl masakrů byl důkladně promyšlený a politický: připojením Bosny a Hercegoviny vytvořit z Chorvatska Velké Chorvatsko, aby v případě, že by snad Spojenci vyhráli, nežil žádný Srb, který by ve volbách mohl hlasovat, kterou zemi si vybere.

Masakry po sobě následovaly takto: Od 12. do 15. dubna a v noci z 31. května 1941 se konalo hromadné zatýkání v Zábřehu, Sarajevu, Mostaru, Banja-Luce, Travniku, Dubrovniku,

Livně a v dalších městech. K prvním velkému masakru došlo v noci 31. května, kdy byly za města vyvezeny první skupiny význačných srbských obyvatel a zastřeleny. Tyto jarní vraždy v samotném Chorvatsku se všeobecně nazývají Glinské masakry.

*Nesouvisle pokračovaly až do listopadu 1945, kdy už bylo vyhlazeno nebo vyvezeno prakticky 1 250 000 Srbů a Židů. Pozdější masakry se vyznačovaly skutečně hitlerovskou lstivostí Dr. Ante Paveliče. Dne 22. června 1941 vydal rozkaz, ve kterém se uvádí, že každý, kdo použije síly proti občanům země, bude přísně potrestán. Záměrem tohoto rozkazu bylo zbavit Srby ostražitosti. Rozkaz byl vysílán rozhlasem, čten v kostelích a otištěn v novinách. Souběžně s ním však Pavelič poslal ustašovcům zašifrovaný telegram, ve kterém jim přikazoval pokračovat v masakrech. To, co následovalo, může nejlépe říci očitý svědek: ” (Ruth Mitchell: **Srbové si zvolili válku, str. 251-254)***

38.2 Jezuitská přísaha veřejně v praxi

“Dokument I.: Dopis, který napsal Prvoslav Grizogono, Chorvat a římský katolík, člen jugoslávských diplomatických sborů, vyslanec v Československu a Polsku. Byl adresován Dr. Aloisiusovi Stepinacovi, římskokatolickému arcibiskupovi ze Zábřehu v Chorvatsku, dne 8. února 1942. V překladu ho otiskly srbské pittsburghské noviny American Srbobran v U.S.A. 24. února 1943:

»Piši vám jako člověk člověku, jako křesťan křesťanovi. Zamýšlím to udělat už celé měsíce, ale doufal jsem, že z Chorvatska už přestanou přicházet ty strašlivé zprávy, abych mohl dát myšlenky dohromady a napsat vám v klidu.

Posledních 10 měsíců byli Srbové v Chorvatsku zabíjeni a likvidováni, a to tím nejhrubějším způsobem a byly zničeny miliardové hodnoty v jejich majetku. Každý poctivý Chorvat se musí červenat studem a hněvem.

Vyvražďování Srbů začalo hned prvního dne, kdy byl ustanoven Nezávislý stát Chorvatsko (Gospič, Gudovac, Bosenská Krajina, atd) a pokračuje bez ustání až do dnešních dnů.

Tato zvěrstva se netýkají jenom zabíjení. Jejich cílem je vyhlazení všeho srbského - žen, dětí i starců - a strašlivě zběsilé mučení obětí. Tito nevinní Srbové jsou zaživa napichováni na kůly a na nahém hrudníku je jim zapalován oheň. Jsou doslova opékáni zaživa, upalováni ve svých domovech a kostelích, zatímco stále ještě žijí. Dříve než své živé oběti zmrazí, polévají je vařící vodou, pak je stahovali z kůže a pak solili jejich maso. Živým obětem byly vylupovány oči, uřezávány uši a seřezávány nosy a jazyky. Vousy a kníry kněží jim byly hrubě strhávány i s kůží. Usekávali jim pohlavní orgány a cpali jim je do úst. Byli přivazováni k vozům a vláčení za nimi. Tloukli jim hřebíky do hlavy a hlavy jim přibíjeli k podlaze. Obětem byly lámány ruce i nohy a hlavy jim byly propíchovány.

Byli vhazováni do hlubokých studní, nádrží a propastí, kam pak házeli bomby, kde byli doslova roztrháni na kusy. Hlavy jim rozbíjely sochory. Jejich děti byly vhazovány do ohně, do horké vody a do rozpálených vápenných pecí. Dalším dětem pak byly utrženy nohy nebo byly za nohy roztrženy, jejich hlavy byly házeny proti zdi a páteř byla roztříštěna proti skále a pařezům.

Tyto a mnohé další mučící metody používali proti Srbům - bylo to mučení, které si normální lidé vůbec nedovedou představit. Tisíce srbských těl odnášely řeky Sava, Drava a Dunaj se svými přítoky. Mnohá z těchto těl nesla štítky s nápisem: »Směr Bělehrad, ke králi Petrovi.« Na jedné lodi na Sávě ležela hromada dětských hlaviček spolu s hlavou ženy (pravděpodobně matky těchto dětí) s cedulí: »Maso pro Janův trh v Bělehradě« (tím byl myšlen srbský trh). Zvláště odstrašující je případ Milevy Boziničové ze Stapandzy: Nožem jí vyřízl z těla ještě nenarozené dítě. Dále byla v Bosně nalezena obrovská hromada opečených hlav. Našly se i nádoby plné srbské krve. Srbové byli totiž nuceni pít horkou krev svých zavražděných bratrů.

Bezpočet žen, dívek a dětí bylo znásilněno, a to matky před dcerami a dcery před matkami, zatímco mnoho žen, dívek a ještě malých děvčátek bylo předáváno do ustašovských pevností, kde byly používány jako prostitutky. Znásilňování prováděli záměrně před oltáři ortodoxních kostelů a nebo přímo na oltářích. V okrese Petrinia byl jeden syn donucen znásilnit svou vlastní matku. Asi 3 000 Srbů bylo zavražděno v srbském ortodoxním kostele ve Glině a masakr Srbů před oltářem v Kladuši pomocí železných palic je něčím, co nemá v historii obdoby...

O těchto neslýchaných zločinech existují oficiální detailní a původní zprávy. Jsou tak strašlivé, že šokují dokonce i Němce a Italy. Z těchto masakrů a mučicích orgií byly pořízeny spousty snímků. ... Italové vyfotografovali nádobu, ve které bylo 3,5 kg srbských očí, a jednoho Chorvata, který přišel do Dubrovníku ověnčený náhrdelníkem ze srbských očí a druhého Chorvata, který do Dubrovníku přišel s pásem, ze kterého vysely uřezané srbské jazyky.

Ačkoliv my Chorvati nebudeme nikdy schopni vymazat z dějin tuto hanebnost, kterou jsme si způsobili těmito zločiny, můžeme alespoň před světem zmenšit svou zodpovědnost a uklidnit svědomí tím, že pozvedneme hlas proti všem těmto zločinům.

Nadešla poslední hodina, kdy to ještě můžeme udělat. Po všech velikých zločinech v historii přichází potrestání. Co se stane s námi Chorvaty, jestliže vznikne dojem, že jsme se podíleli na všech těchto zločinech až do konce?»

Privislav Grizigono,

ve městě At Zemum, 8. února 1942.«

Poznámka: V tomto dokumentu jsou ještě další části popisující chorvatská zvěrstva, která však už nelze ani otisknout.” (Ruth Mitchell: **Srbové si zvolili válku**, str. 254-255; Gerhard Falk: **Vražda - analýza forem, podmínek a příčin**, McFarland & Company, Inc., Publishers Jefferson, Severní Karolína a Londýn, ISBN 0-89950-478-7, 1990)

“Dokument II.: Ručně psaná zpráva, která byla poslána podzemními kanály přes Cairo. Napsal ji Dr. Theodor Lukac, Chorvat, ředitel oblastní nemocnice v Mostaru v Jugoslávii:

»Mezitím, 24 dnů po prvním pogromu, to je 2. června 1941 začal skutečný masakr. Blížil se Vidovdan (srbský národní svátek) a ustašovci otevřeně prohlásili, že na tento Vidovdan si budou Srbové pamatovat. A tím se dostáváme k nejhroznějšímu zločinu, jaký ustašovci spáchali. 22. června vydal Pavelič v oficiálních novinách, v rozhlasě i prostřednictvím kostelních kázání rozkaz, že každý, kdo použije násilí proti obyvatelům státu, bude co nejprísněji potrestán. Zároveň poslal zašifrovaný telegram každé ustašovské skupině, kde jim nařizoval, aby jakýmkoli způsobem, který se jim zlíbí, provedli během dnů před Vidovdanem masakr a vyhlazení Srbů.

Od 24. do 28. června bylo v Bosně, Hercegovině, Dalmácii, Lize, Chorvatsku a Sremu zavražděno více než 100 000 Srbů. Všichni to byli nevinní lidé. Při této příležitosti byli vyvázeni, a to ne pod pláštěm noci, ale za plného denního světla. Byli chytáni tak jako divoká zvířata - na ulicích, na úradech, ve svých kancelářích. Zemědělce naháněli na polích. Byli vhažováni do nákladních aut a vyvázeni za města, kde byli zmasakrováni. Mnozí z nich byli ještě před zabitím, hrozně mučeni...

Z 2000 Srbů v Livně jich bylo zavražděno více než 1900. Uniklo jen několik starých mužů, žen a dětí. V Ljuboski byli zabiti všichni Srbové do jednoho. Mezi nimi zahynul i velmi oblíbený doktor Alexandr Lukac.

Ve Stolaci byli usmrceni všichni Srbové s výjimkou tří starců, kterým bylo přes osmdesát let. V Ljubině a v údolí Popovo polje bylo zabito více než 8000 zemědělců a byli tam dokonale vyhubeni všichni srbscí venkované.

1200 lidí bylo zabito v Mostaru, mezi nimi byly některé význačné osoby: sedm kněží, Dr. Valjko Jelašić, zdravotní úředník, většina významných obchodníků jako např. bratři Cerekovicovi, Ljuba Sain, Jovo Oborin, Tosa Mjuhic a jeho bratr Dr. Veljko Mjuhic, ředitel školy, inženýři, soudci a železniční úředníci.

Zbývající Srbové se zachránili buďto útekem do lesů nebo do Srbska. Povolení k cestě do Srbska stálo hodně peněz a kupovalo se na Gestapu...

V Bihači a jeho okolí nezůstal naživu ani jeden Srb. V předvečer Vidovdanu shromáždili v blízkosti Bihače zemědělce a během čtyř dnů tam bylo zabito 9000 lidí. Kati pocházeli z róm-sko-muslimské spodiny a ustašovci jim platili 50 dinárů, kilogram skopového masa a kilogram rakije za jednu hodinu vraždění.

Ale k nejhorší vraždě došlo ve Glině. Každou noc byli Srbové svazováni a vyváděni z koncentračních táborů do ortodoxního kostela, kde je podřezávali nožem. Mrtvoly plavaly v krvi a jejich vrahové se vychloubali, že se procházeli až po kolena v srbské krvi.

V údolí Neretva, od Mostaru směrem k Metkovici, byli vyhlazeni všichni. V Capljině přežil jen jeden Srb. Ve vesnicích Klepce a Pribilovci poblíž Capljiny odvedli 300 zemědělců a nalhali jim, že je vedou do práce. Potom je zavřeli do velikých stodol, které podpálili, takže Srbové tam umírali ve strašlivém utrpení...

Koncentračními tábory nebyly kasárny, ale jen otevřené prostranství, které bylo nějak ohraničeno nebo jim ve stodolách bez střech a bez podlah, kde byli lidé zavřeni tak jako zvířata. K jídlu dostávali jednou denně miskou polévky, což ve skutečnosti byla jenom vlažná voda s pěti nebo šesti fazolemi. Během tří týdnů zemřela většina z nich na akutní úplavici. Nejhrůznějších z nich byl tábor v Jasenici na Sávě, kde zhynulo více než 60 000 lidí.

Nejhorším z ženských táborů byl Loborgrad. Je nemožné popsat podmínky, jaké zde musely ženy snášet. Nemohly se umýt a musely ležet ve špíně. Všechny mladé ženy byly znásilněny. I čtrnáctileté dívky tam byly těhotné. Tábor na ostrově Pag byl dějištěm těch nejstrašnějších krveprolití. Bylo tam asi 4500 Srbů, 2500 Židů a asi 1500 nacionalistů, komunistů a tzv. svobodných zednářů. Zavraždění byli zvláště ukrutným způsobem. Když se ustašovci dozvěděli, že Pagu by se měla zmocnit Itálie, usmrtili na poslední chvíli všechny osoby, jen aby zabránili tomu, aby je mohli Italové osvobodit...

Pak přišla na řadu města jako například Sarajevo, Krčina, kde měli ustašovci své nejsilnější zázemí, Bělehrad, Split, Glina a další. Zabíjení se pak odehrávalo vždy od desáté hodiny večer až do dvou, do tří do rána. Vše se odehrávalo v kostelích nebo ve stodolách. Z kostelů se ozýval křik obětí, zoufalý pláč žen a dětí. Mordy se děly potmě, svítilo se pouze na ruce hrdlořezů. Na zemi bylo tolik krve, vnitřností a částí lidských těl, že se v nich vrahové brodili po kolena! Mrtvoly byly hned spalovány a nebo vhazovány do řek. Pak bylo všechno rychle vyklizeno. Kostely byly od krve umyty, aby nikdo nic nenašel. Jiní katani stříleli lidi po houfích samopalem tak, aby postavená řada obětí padala vždy rovnou do proudu řeky. Ve městech ustašovci nutili židovské ženy z vyšších srbských kruhů, aby umývaly okna na výškových budovách zvenčí a bez jakékoliv ochrany. Často přitom tyto ženy padaly dolů." (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 256-258**)

"Díky Ustašovcům se země proměnila v krvavý chaos ... Smrtná nenávist nových uchvatitelů byla nasměrována především proti Židům a Srbům, kteří byli oficiálně postaveni mimo zákon ... Celé vesnice, dokonce celé kraje byly systematicky vyhlazovány ... Protože starodávná tradice vyžadovala, aby Chorvatsko a katolická víra na jedné straně a Srbsko a ortodoxní církev na druhé straně byly synonymní, byli ortodoxní věřící nuceni přestupovat ke katolické církvi. Toto povinné, násilné přestupování mělo završit proces »chorvatizace«." (**Cf. Walter Hagen: Le Front secret; str. 168, 176, 198, 199**)

V červenci 1941 shromáždili chorvatští pohlaváři srbské rodiny v Livně a Vrlice se slibem, že je přestěhují do Srbska. Více než 300 mužů, žen a dětí tomuto slibu uvěřilo, ale v kopřivnickém lese blízko Bugojna byli zabiti. Před smrtí je ustašovci ještě brutálně mučili. Uřezali svým obětem ruce a nohy, vyloupaly oči, stínali hlavy malým dětem a házeli je do klína jejich matkám. Těhotné ženě Dobrille Bajlové vyřízli z lůna pětiměsíční nenarozené dítě. Desetiletou Vesnu Mitrovičovou jeden ustašovec znásilnil před její matkou a před celou rodinou. Podobný osud zažily srbské rodiny ve vesnicích Golinjevo a Celievic.

“ »559 Srbů, a to starci, ženy a děti, byli odvedeni do hluboké propasti nazvané Gobibinka, zmasakrováni a potom ještě vyhozeni do vzduchu. Aby toto dílo bylo skutečně důkladné, dopadaly na umírající těla ještě ruční granáty.« Potom následuje seznam šestnácti vrahů, z nichž jeden byl františkánský kněz Marko Zovko.” (E. Paris: *Přestoupit nebo zemřít*, str. 103; H.H. Meyers: *The Inquisitive Christians*, str. 98)

“Oblíbenou písní ustašovců byl tento rým: »My ustašovci nepijeme vína, pijeme krev Srbů z Knína.« Knín je město srbské většiny, je to hlavní město provincie Krajina, kterou ve druhé světové válce nacisté připojili k NDH a po druhé světové válce ji komunistický diktátor Tito připojil k socialistické republice Chorvatska.” (Avro Manhattan: *Vatikánský holocaust*, Ozark Books, USA)

38.3 Organizátor masakrů

Velkým organizátorem těchto masakrů a povinného přestupování ke katolicismu byl ministr vnitra Andria Artukovič, který se však přitom “morálně” obhajoval, jak uvádí jeden vysoce postavený svědek. Rivera píše: “Po skončení války odletěl Adria Artukovič do USA poté, co poslal na smrt bezmála milion lidí, většinou členů ortodoxní církve.” (The Godfathers, part III. str. 24)

Skutečně, když jugoslávská vláda žádala Spojené Státy, kam uprchl, o jeho vydání, mluvil jeho jménem někdo jiný: R.P. jezuita Lackovič, který také žil ve Spojených Státech a byl v průběhu poslední války tajemníkem monsignora Stepinace, záhřebského arcibiskupa.

“Jugoslávii se téměř podařilo”, prozrazuje Rivera, “získat Artukoviče zpět, aby jej povolali k zodpovědnosti za jeho zločiny. Jenomže římskokatolická instituce (kardinál Spellman), imigrační agentura ve Spojených státech řízená katolíky a FBI, zabránily vydání Artukoviče Jugoslávii. »Boží otec« Pius XII. tím byl velice potěšen.” (The Godfathers, part III. str. 24)

“Artukovič,” píše jezuita “byl laickým mluvčím monsignora Stepinace. V letech 1941 až 1945 neuplynul jediný den, aniž by on přišel do mé kanceláře nebo já k němu. Žádal arcibiskupa o radu ve všem, co dělal, pokud jde o morální aspekt věci.” (Mirror News, Los Angeles, 24. ledna 1958)

Jestliže víme, co tento kat dělal, můžeme si vytvořit jasný obraz o tom, jaké “morální” rady mu monsignor Stepinac udílel.

38.4 Koncentrační tábory - jezuitské “pohostinství”

Okamžitě po okupaci Jugoslávského království zorganizovalo nacistické Německo celý systém koncentračních táborů. Kromě již existujících věznic a žalářů byly nejznámější: Banjica v Bělehradě, Sajmiste blízko města Zemun, Crveni Krst blízko Visi, Sabac, Celje a Tezna blízko Mariboru.

Fašistická Itálie také postavila koncentrační tábory na ostrovech Rab, Molat a Mamula i ve městě Bar a na dalších místech.

Vedení ustašovského klerofašistického hnutí nezůstalo po této stránce pozadu. ... Okamžitě zřídili tábor Danica v Koprivnici, Kerestinac, Lepoglava, Gospic a popraviště v Jadovno, Krugscica, Caprag, Lobargrad, Sisak, Jastrebarsko, Tenje, Slana a Djakovo. Ale největší ze všech byl Jasenovač - Stara Gradiska, s celou řadou popravišť: Gradina, Jablanac, Ustice, Brodice, Krapje, Mlaka, Dubické vápenné pece a další místa na celkové rozloze 210 čtverečních kilometrů.

Celý systém těchto táborů měl jediné vedení - ustašovskou dozorčí službu a od března 1943 měl ústředí pro veřejné rozkazy a bezpečnost RAVSIGUR.

Jména Paveličových popravčích jako: Ante Pavelic, Andrija Artukovič, Eugen Kvaternik-Dido, Vjekoslav Luburic-Maks, Juraj Rukavina-Juco, Bozidar Cerovski, Viktor Gutic,

Ivan Herencic, Miroslav Filipovic-Majstorovic, Ivan Matkovic, Dinko Sakic, Ivica Brkljacic, Hinko Picili, Jakov Dzal a mnoho dalších, se stala synonymy hrůzy a smrti.

Jak vypadaly tyto koncentrační tábory dětí? Inspekční kontrola pod vedením Dr. Oskara Turina, vyslance NDH a ministra vnitra Mlhajla Komunického popisuje:

“V Novscce poblíž Jasenovače bylo na rozlehlé ploše staré cihelny těžké od sebe rozeznat muže, ženy a děti, protože byli od hlíny, na které leželi. Ženy s dětmi byly v zoufalém stavu, očima vyhledávaly soucit. V této cihelně očekávalo na smrt 2 800 lidí a z nich více než 700 dětí.

Druhý tábor byla Ustica u Jasenovače a tam byla situace ještě horší. Bylo tam asi 8 000 žen a dětí.

Navštívili jsme také tábor v Priedoru, který tou dobou patřil k Jasenovači. Zde byly také jenom holé cihly, na kterých leželo asi 4 000 lidí, z toho asi 2 500 dětí. Byly ve zuboženém stavu. Oči měly vyplakané a vysušené. Už neměly ani sílu plakat.”

Utrpení dětí vyvrcholilo 12. července 1942, kdy Pavelič ustanovil tři speciální tábory pro převýchovu srbských dětí v Gornja Rijeka poblíž Grizevce, v Sisaku a v Jastrebarsku. Byly to jediné tábory tohoto druhu v Evropě a zřejmě i na světě.

Německý ministr v Záhřebu, Siegfried Kashe podává o plánované převýchově dětí toto svědectví: *“Hlava státu mi sdělila, že v bývalém italském táboře s kasárnami v Jastrebarsku chce umístit dětské uprchlíky z hory Kozara po té, co tento tábor vyčistí a připraví ho pro plánovanou převýchovu dětí.”*

Dr. Velimir Dezelič, pracovník chorvatského červeného kříže popsal 3. září 1945 utrpení dětí z tábora Sisak: *“Nejstrašnějším táborem byl dětský tábor v Sisaku. Ustašovci násilím sebrali děti rodičům a zavřeli je do prostor, kde řádil tyfus. Navíc Anton Najzer, lékař a zároveň velitel tábora likvidoval ortodoxní děti tím, že jim píchal injekce jedu. Věděli jsme, že zabíjení dětí je katastrofické, ale všechny naše intervence byly marné.”*

Od 12. července 1942 do konce října bylo do tábora Jastrebarsko přivezeno po skupinách 31 336 dětí ze Staré Gradisky, Jablanace, Mlaky a Gornij Rieki. Děti tam přijely v zoufalém stavu, vzpomíná Kamilo Brestler. Vypadaly jako kostry, zvláště děti z tábora Stará Gradiska. Mnohé byly nafouklé hladem, měly barvu cementu, vypuklé oči plyny, tváře vysušené, bez zubů, nemocné infekcemi. V Jastrebarsku během této doby hynulo na tisíce dětí.

38.5 Jezuitská bestialita na dětech

Ustašovci nepáchali zvěrstva pouze na dospělých mužích a ženách srbské, židovské a romské národnosti, ale dokonce i na dětech a na kojencích. Je velmi těžké najít vhodná slova k vyjádření takovéto ustašovské jezuitské bestiality.

Děti byly zabíjeny ve svých postýlkách, nemluvnata byla napichována na bajonety, řezána noži, žiletkami a sekerami. Upalována ve svých domovech, v cihelnách a v krematoriu v Jasenovači. Vařili je ve velkých kotlích, svazovali je dohromady a házeli je živé do řek, do studní, jeskyní, propastí a do jam, zabíjeli je speciálními nožemi. Trávili je házením do kyanidu a leptali je kaustifikovanou sodou nebo louhem sodným. Týrali je k smrti hladem a žízní a vystavovali je krutým povětrnostním podmínkám.

Nacističtí fašisté a okupace Jugoslávie v roce 1941 tak umožnily, aby se tato strašlivá smrt desetitisíců dětí v NDH stala největší národní tragédií srbského lidu.

Paveličova NDH, jak dokládají současné události, si tohoto fašistického ducha uchovávala dlouhou dobu. Od dubna 1941 do dubna 1945 zabili ustašovci 44 000 dětí od nemluvnat až po 14ti leté. U nich se ví jen oficiální počet. V případě dalších 22 000 mladistvých známe jejich jména, rodiče, kde a kdy se narodily, kde a kdy byly zavražděny a čí ruce držely dýku, která jim vzala jejich mladý život. Mimo Jasenovač bylo zabito okolo 70 000 dětí tím nejbrutálnějším způsobem. Téměř všechny byly srbského původu.

38.6 Filipovič - hrdlořez dětí

Františkánský kněz Filipovič u soudu, když byl po skončení války zajat za zvěrstva, která na Srbech páchal, uvedl, že jeho první "svatá" oběť za katolickou víru bylo malé dítě - nemluvně, když je křtil. Okolo byli shromážděni Ustašovci, kterým kázal o likvidaci a nebo převedení Srbů na katolickou víru. Pak vzal malé dítě z rukou matky, pocákal je vodou, učinil mu na čele křížek a přitom řekl: *"Toto dítě křtím na katolickou víru. Ale já je křtím znovu pravým křtem a vy následujte mého příkladu u všech Srbů"*, vzal nůž a dítě před zraky všech zamordoval.

Římskokatolický kněz, mnich Miroslav Majstorovič Filipovič byl později vůdcem ustašovského koncentračního tábora v Jasenovači. Filipovič tomuto táboru velel po čtyři měsíce. Tento koncentrační tábor byl horší než Osvětim a Dachau. V počtu obětí byl hned za nimi, tedy na třetím místě.

Filipovič se zde projevil jako skutečná příšera a dostal zde přezdívku *Bratr satan* nebo *Mnich satan* právě pro počet lidí, které sám zmasakroval a nebo jednoduše zabil a pro způsob zabíjení. Organizoval masakry a mučení i v okolních vesnicích.

U soudu pak podle vlastního doznání přiznal, že nařídil vraždy asi 20 000 až 40 000 mužů, žen a dětí bez rozdílu věku, které také zabíjel a mučil sám osobně. U vlastnoručních vražd však přiznal jen 100 lidí: *"Osobně jsem zabil asi 100 vězňů z Jasenovače a Staré Gradisky."* Soudem mu však bylo dokázáno, že byl zodpovědný za mnohem větší číslo. Když byl jednou v táboře, poznamenal: *"I kdybych jich (Srbů) mělo být více než nás (Chorvatů), všechny je podřežu!"*

Tento jezuitský tyranosaurus sprovedil ze světa celkem více jak 100 000 lidí. Ještě předtím a i potom totiž organizoval masakry v mnoha okolních vesnicích poblíž Jasenovače, kde se aktivně na zabíjení sám podílel. Netajil se tím, že podniká *"trestné, křížové výpravy"* na očištění "šlechtné" římské víry.

38.7 Jasenovač - jezuitské peklo

Chorvatský prezident Franjo Tudjman, když si byl jist svou mocí v nově obnoveném státě Chorvatsko r. 1990, podnikl okamžité opatření, aby zahladil všechny stopy a vzpomínky na koncentrační tábor právě v Jasenovači, který byl založen v srpnu 1941 na bažinatém území Lonjsko Polje na soutoku řek Uny a Sávy. Jasenovačský koncentrační a pracovní tábor, jak je oficiálně znám, vzkvétal až do roku 1945 a měl pobočky podél řeky Sávy od Krapji a Gradiny na západě až ke Staré Gradisce na východě. Rozkládal se na ploše 210 kilometrů čtverečných a skládal se z 10 menších táborů, z nichž každý měl svůj vlastní systém pro individuální a hromadné vraždění vězňů.

Hned po druhé světové válce, kdy byly v Jasenovači ještě čerstvé stopy po činnosti ustašovců zjistila Komise pro vyšetřování zločinů spáchaných okupačními silami a jejich domorodými pomocníky, že tam bylo zavražděno v průběhu 1335 dnů a nocí přes 700 000 lidí. Byli to Srbové (700 000), různí protestanté (přes 20 000), Židé (20 000) a Rómové (15 000) a všichni, kteří odmítali teror a násilí.

Vůdcové masakrů a vykonavatelé poprav v Jasenovači byli katoličtí kněží, kteří popravy prováděli ručně, protože střeliva na tyto masové popravy bylo málo. Jejich jediným náčiním k popravám byly nože a sekery, speciálně ostřené a upravé tak, aby oběti co nejvíce trpěli. Tyto nože se dováželi z Německa, kde se právě pro tento účel vyráběly. Ustašovští vrazi používali také mučící a další nástroje přizpůsobeny tak, aby oběti při mučení prožívaly co největší bolesti. Jak popisuje 6. svazek, stejné metody používali i ustašovci v roce 1991 až 1995.

Asi 360 000 obětí zemřelo ve vesnici Gradina, kde se vraždilo většinou pomocí otrav, vyhladovění nebo zpopelňování. Nejméně 20 000 gradinských obětí byly děti mladší čtrnácti let. Zděšení z toho byli dokonce i Němci: *“Jedná se o tábor toho nejhoršího druhu, který se dá přirovnat k peklu od Dante Alighieriho,”* napsal Arthur Hofner ve své zprávě z 18. listopadu 1942. Průměrný věk dětí byl v táboře 6 a půl roku.

Podle svědectví jednoho Žida ze Sarajeva, Hamaricka Blooma, se kněz jménem Brecallo právě vracel ze svých každodenních poprav. Na sobě měl kněžské roucho úplně prosáklé krví lidských obětí. A tento Žid viděl, jak v tomto krvavém rouchu šel kněz přímo do kostela na mši, aniž by si ho sundal. Po celou dobu mše byl do něho oblečen.

Jasenovačský tábor byl zrušen 22 dubna 1945, kdy 1073 vězňů splnilo příkaz ustašovské gardy k sebevraždě. Svého osvobození se dožilo jenom 84 vězňů. Z dětí ani jedno. Na popravišti v Jasenovači pak bylo jmenovitě identifikováno 10 340 chlapců a děvčat, které se podařilo objevit dřív, než byly smazány nebo chemicky rozleptány jakékoliv stopy k jejich identifikaci.

38.8 Jezuitská ideologie v duchu přísahy

Vzpomeňme na slova mnicha Dionizia Juriceviče, vedoucího náboženského oddělení vlády NDH v roce 1941. Válečné jugoslávské dokumenty zveřejněné v Jugoslávském Bulletinu v letech 1995 až 1997 a také na internetu v roce 1997, ze kterých stále citujeme, přináší i další *“křesťanské”* proslovy tohoto vysoce postaveného jezuita, vedoucího ministerstva náboženství v NDH, které pronášel v Chorvatsku, Bosně a Hercegovině. Jeho kázání byla stále stejná:

“V této zemi nesmějí už žít žádní jiní lidé než Chorvati, protože to je chorvatská země a my si budeme vědět rady, co máme udělat s každým, kdo nebude ochoten dát se obrátit. V tamtěch krajích jsem udělal všechno pro to, aby byly očištěny. Zařídil jsem, aby bylo očištěno úplně všechno, počínaje od kuřete až po starce. A kdyby to bylo nutné, udělám to zde taky, protože dnes není hříchem zabít i sedmileté dítě, jestliže stojí v cestě našemu ustašovskému řádu.”

“My všichni musíme být nyní Chorvaty a musíme se rozšířit a až se rozšíříme a zesílíme, vezmeme si, pokud to bude nutné, od ostatních ještě víc. Nedbejte na mé kněžské roucho, neboť byste měli vědět, že vždy, když vyvstane nutnost, vezmu do rukou samopal a odstraním každého od dospělého až ke kolébce, každého, kdo se bude protivit ustašovskému státu a vládě.”

Nevěstka ze Zjevení v 18. kapitole ukázala své tesáky, trhala a rvala své nepřátele na kusy a vychytrale utajovala své zločiny. To všechno je zdokumentováno i v mnoha jiných knihách, včetně knihy od Avro Manhattana: *Katolický teror dnes*, ze které jsou opsány i následující citáty:

“Nekatolické obyvatelstvo katolického Chorvatska (to je Jugoslávie) dostalo na vybranou dvě možnosti: přestup k římskokatolické církvi, nebo smrt. Jejich církevní budovy byly zavřeny, sborové dokumenty zničeny, shromažďovací budovy (sbory) vypáleny. Ortodoxní věřící byly častokrát vězněni ve svých vlastních kostelích a v jejich prostorách čekali na svůj osud: nucený přestup ke katolicismu, koncentrační tábor nebo popravy. O tom, zda přežijí nebo ne častokrát rozhodoval svévolný chvilkový rozmar a nálada ustašovských velitelů nebo katolických kněží, kteří je doprovázeli.”

“Většinou na venkově byly masové vraždy, ale ty doprovázely vraždy jednotlivců a jejich mučení. Velmi často Ustašovci používali ty nejprimitivnější zbraně, jako jsou vidle, rýče, kladiva a pily, aby své oběti ještě před popravou mohli mučit. Lámali jim nohy, stahovali jim kůži a trhali vousy, oslepovali je tím, že jim nožem vyřezávali oči a nebo jim je z očních důlků dokonce vytrhovali a vydlabávali.”

To všechno je ve výše uvedené knize dokumentováno dobovými fotografiemi a svědectvími těch, kteří přežili.

Nikdy při razii neušetřili ani ženy a děti. *“Ve vesnicích mezi Vlasenicou a Kladanjou objevila nacistická okupační vojska děti, které Ustašovci napíchali na kůli. Jejich malé, drobné údy byly zkroucené bolestí.”*

Katoličtí kněží toto zabíjení dětí obhajovali až do konce druhé světové války a existují dokumenty, že i v dalších letech. *“Dokumenty a fotografie katolických koncentračních táborů, katolických masových poprav a katolických násilných konverzí jsou dochovány v archívech jugoslávské vlády, ortodoxní církve, Spojených národů a dalších oficiálních institucí.” (Avro Manhattan: Katolický teror dnes, předmluva)*

Pochopitelně se dá očekávat, že časem budou všechny tyto materiály z oficiálních míst staženy, jak to dělá jezuitský řád v případě ostatních usvědčujících materiálů a dokumentů.

38.9 Jeptišky v akci

Na území Jugoslávie byl jako jediný také i koncentrační tábor výhradně pro děti, který byl veden a spravován římskokatolickými jeptiškami. V roce 1946 v Mostaru, kde se vedl válečný vojenský soud, proto předstoupily před tento tribunál i jeptišky.

Jedna z jeptišek, která přiznala vraždu mnoha stovek srbských dětí od pěti do dvanácti let, byla předsedou soudu tázána: *“Sestro, jak jsi to mohla učinit? Vždyť tvrdíš, že patříš Kristu. Nemáš ve svědomí pocit viny?”* A ona jen velmi tiše odpověděla: *»Ne nemám. Já vůbec nemám ve svědomí pocit viny. Já jsem na zabíjení kacířů zvyklá«.*

Nejhorší zvěrstva, ať se to zdá divné, prováděli příslušníci inteligence. Jedním z nejneuvěřitelnějších v této kategorii je nepochybně případ Petera Brzica. Peter Brzica studoval práva na františkánské koleji v Siroki, Briegu, v Hercegovině a byl členem katolické organizace Křížáků. V noci 29. srpna 1942 byl v koncentračním táboře Jasenovač vydán rozkaz k popravám. Popravčí mezi sebou soutěžili a sázeli se, kdo popraví nejvíce vězňů. Peter Brzica sřal hrdla 1360 vězňů speciálně naostřeným řeznickým nožem. Soutěž vyhrál a byl zvolen králem hrdlořezů. Za odměnu dostal zlaté hodinky, stříbrný příbor, opečené sele a víno.

38.10 Psychologické mučení dětí

Zvěrstva Ustašovců se však netýkala pouze mučení fyzického. Jejich oběti byly týrány také duševně. Příklad nevídané brutality je zaznamenán ve svědectví několika svědků následující události:

“V Nevesinje Ustašovci uvěznilu jednu srbskou rodinu, která se skládala z otce, matky a čtyř dětí. Matku s dětmi oddělili od otce. Sedm dní je mučili hladověním a žízní. Potom matce s dětmi přinesli obrovskou pečení a hodně vody na pití. Tito nešťastníci byli tak hladoví, že snědli celou pečení. Když skončili, Ustašovci jim řekli, že jedli maso ze svého otce.”

Anglický žurnalista J. A. Voigt napsal: *“Chorvatská politika se skládá z masakrů, deportací nebo přestupování na víru. Počet těch, kteří byli zavražděni dosahuje statisíců. Masakry byly doprovázeny tím nejbestiálnějším mučením. Ustašovci vydlabávali a vytrhovali svým živým obětím oči a dělali si z nich věnce, které nosili na krku nebo je ukazovali jako pozůstatek po obětech.” (Devatenácté století a potom, Londýn, srpen, 1943)*

Katolický týdeník z té doby psal následující: *“My tyto všechny metody vyhlazování a likvidace ortodoxní církve schvalujeme. Vše je děláno pro slávu Boží.”*

Jeden Italský novinář navštívil Antona Paveliče a když s ním hovořil, všiml si zvláštní dózy, která byla na stole Paveličovy pracovny. Dóza byla úplně plná jakési slizské hmoty. Novinář se zeptal, zda to jsou mušle z dalmatského pobřeží. Pavelič odpověděl, že je to dáre-

ček od jeho věrného ustašovce - 20 kg lidských očí, které byly vytrhány z hlav ortodoxních věřících.

38.11 Schválení Vatikánu

“V Chorvatsku jezuité zavedli politický klerikalismus.” (*Herve Lauriere, Assassins au nom de Dieu, Edit. La Vigie, Paříž, 1951, str. 82*)

To je “dar”, který toto proslulé tovaryšstvo nabízí bez výjimky všem národům, které jej přijmou.

Spisovatel M. Herve Lauriere dále píše: “Se smrtí významného chorvatského hlasatele *Radiče*, ztrácí Chorvatsko svého hlavního odpůrce politického klerikalismu, který se týká misie Katolické akce, jak ji definuje Friedrich Muckermann. Tento německý jezuita proslulý již před příchodem Hitlera s Katolickou akcí seznamuje již v roce 1928, v knize, jejíž předmluvu napsal monsignor Pacelli, v té době ještě apoštolský nuncio v Berlíně. Muckermann se vyjádřil takto: »Papež vyzývá k novému tažení Katolické akce. On je strážným, který drží prapor Kristova království ... Katolická akce představuje shromáždění světového katolicismu. Katolicismus musí zažít svůj nový věk velkolepého rozmachu. Novou epochu lze pro Krista získat jedině za cenu krve.” (*Herve Lauriere, Assassins au nom de Dieu, Edit. La Vigie, Paříž, 1951, str. 84, 85*)

Za deset let potom, co byla tato slova napsána, seděl člověk, který psal předmluvu ke knize jezuitského otce Muckermana, na svatopetrském trůně a v době jeho vlády doslova tekla po Evropě “krev pro Krista”, Chorvatsko však trpělo těmito zvěrstvy “nové epochy” nejvíce.

Kněží nejenomže obhajovali z kazatelen tato celá jatka, ale někteří dokonce pochodovali v čele zabijáků. Ostatní, kromě svého kněžského zaměstnání “posvátné služby”, zastávali oficiální funkce náčelníků nebo šéfů ustašovské policie. Dokonce i velitelů koncentračních táborů, kde se prováděly ještě větší hrůzy, než v Dachau nebo Osvětimi.

K této krvavé listině “papežem poctěných” patří jména: Abbe Bozidar Bralo, kněz Dragutin Kamber, jezuita Lackovic a abbé Ivan Salič, tajemníci monsignora Stepinace, kněz Nikolas Bilogrivic a další a bezpočet františkánů, z nichž jedním z nejukrutnějších byl bratr Miroslav Filipovič, hlavní organizátor těchto masakrů, vrchní velitel a popravčí koncentračního tábora Jasenovač, nejodpornějšího a nejhnusnějšího z těchto pozemských pekel.

Osud bratra Filipoviče je shodný s osudem monsignora Tisa na Slovensku. Když došlo k osvobození, byl oběšen v kněžské sutaně. Mnoho z jeho rivalů, kteří netoužili po podobné palmě mučedníka uprchlo do Rakouska a přimísili se tam k vrahům, kterým dříve také pomáhali.

Co dělalo představenstvo církve, když vidělo krvežíznivou, ďábelskou posedlost tolika svých podřízených?

Představenstvo nebo biskupství a jeho představení, jako například monsignor Stepinac, hlasovali v ustašovském parlamentu pro zákony týkající se přestupu ortodoxních věřících ke katolicismu, vysílalo své “misionáře” k vystrašeným zemědělcům, pastevcům a k chudému, prostému lidu. Pouhým obratem, jakoby nic, obracelo celé vesnice na katolickou víru (v diecézi monsignora Stepinace, v Kamensku se jediného dne vrátilo nazpět do římskokatolického stáda 400 věřících). 12. června 1942 oznámilo Rádio Vatikán tyto hromadné přestupy na víru a uvedlo, že byly “spontánní a bez jakéhokoli nátlaku ze strany občanských nebo duchovenských úřadů.”

Vatikán se zmocňoval majetku srbské ortodoxní církve a bez přestání pěl chvály a blahořečení na pohlaváře, který přesně kopíroval příklad papeže Pia XII.

Jeho “svatost” Pia XII. v Záhřebu osobně zastupoval jeden významný mnich, R. P. Marccone. Tento *Sancti Sedis Legatus* (Posel svatého stolce), jezuita, dostal čestné místo při všech obřadech ustašovského režimu a sám se nechal pokrytecky fotografovat v domě vůdce všech

zabijáků Paveliče s jeho rodinou, která ho přijala za svého přítele. Rovný rovného si vždy hledá, vrána k vráně sedá.

Ve vztahu mezi vrahy a duchovenstvem tedy panovala vždy ta nejupřímnější srdečnost. Je ovšem také pravda, že mnoho duchovních zastávalo obě tyto funkce a vůbec se za to nestyděli. *“Účel světi prostředky”*.

38.12 Paveličův útěk po válce

Když Pavelič a jeho čtyři tisíce ustašovců - ke kterým patřili mimo jiné i jezuita arcibiskup Sarič, biskup Garič a čtyři sta duchovních - opustil dějiště svých hrdinských činů, prchali nejprve do Rakouska, potom dál do Itálie, a přitom po sobě zanechali značnou část svých “pokladů”: Filmy, fotografie, nahrávky projevů Antona Paveliče, truhly plné šperků, zlatých mincí, zlata a platiny ze zubů, náramků, svatebních prstenů a celých umělých chrupů se zlata a platiny. Tato kořist od umučených chudáků, kteří byli zavražděni, byla ukryta v arcibiskupském paláci, kde byla posléze nalezena.

Pokud jde o uprchlíky, využili *“papežský výbor pro pomoc”*, vytvořený výhradně pro záchranu válečných zločinců. “Dobročinná” organizace ukrývala válečné zločince v kláštorech hlavně v Rakousku a Itálii a poskytovala jim falešné pasy, převleky a další, které jim umožnily cestovat do “přátelských” zemích, kde jim bylo umožněno v bezpečí užívat plody svých loupeží. Kromě toho zde bylo i několik operací, které v zájmu Vatikánu pomáhaly ukrývat válečné vrahy. Například o nechvalně známé operaci Retlines (Krycí cesty), která záchranu válečných zločinců provozovala a pomáhala je ukrývat ještě dlouho po válce, a to pod ochranou CIA, hovoří podrobně kniha *Operace RETLINES* od autorů Marka Aaronse a Johna Loftuse (*Bohemia, Praha, 1994*).

Tímto způsobem ukryli jezuité pod ochranou katolické církve přes třicet tisíc válečných zločinců, které jezuité poschovávali do Jižní Ameriky, do Severní Ameriky a do Austrálie. A zde se tito váleční “hrdinové” rozptýlili, změnili svou identitu, mnohdy i svou tvář a pod rouškou dobrých skutků pronikli do všech kruhů společnosti, aby se tak navždy ztratili evropské veřejnosti. To se stalo i v případě Ante Paveliče, který byl odhalen až v roce 1957 v Argentině.

V očích Vatikánu byl Ante Pavelič dobrým katolíkem a učinili z něho věrného syna církve katolické. Jako odměnu za jeho *“praktické křesťanství”* a *“neúnavné apoštolství”* opustil v roce 1946 pod ochranou ustašovského pomocníka Dokena Rakousko, kam se zprvu dostal do uprchlického tábora a utekl do Říma. Oba byli převlečeni do kněžského roucha. V Římě byl na papežův příkaz ubytován v papežském letním sídle, hradu Gaudalfov. Pak byl roku 1947 ubytován v klášteře dominikánských mnichů, pak znovu pod papežskou ochranou odešel bydlet do jednoho z tajných papežových domů a odtud v přestrojení jako otec Gonus odcestoval do Španělska, kde mu jezuité již přichystali útěk do Argentiny. Tam v utajení prožil větší část svého poválečného života. V roce 1957 byl však odhalen a při pokusu o atentát na něj byl zraněn.

V té době navíc zkrachoval diktátorský režim v Buenos Aires, a Pavelič, chránělec presidenta Perona, stejně jako samotný prezident Peron, proto musel opustit Argentinu. Nejprve odešel do Paraguaye a potom do Španělska, kde 28. prosince 1959 zemřel v německé nemocnici v Madridu. Při této příležitosti připomněl francouzský tisk jeho krvavou kariéru a velice opatrně také upozornil na *“mocné spojence”*, kteří mu umožnili uniknout potrestání. V časopise *Le Monde* čteme ve článku nazvaném *Bělehrad marně požaduje jeho vydání* toto: *“Stručná informace z tisku probudila toto ráno v jugoslávském lidu vzpomínky na minulost naplněnou utrpením a hořkostí k lidem, kteří utajováním Antona Paveliče téměř patnáct let bránili vykonání spravedlivé odplaty.”* (*Le Monde, 31. prosince 1959*)

Noviny *Paris - presse* také poukazují na to, kam byla uložena rakev s tímto teroristou sice krátkou, ale výstižnou větou: “*Skončil ve františkánském klášteře v Madridu.*” (**Paris-Presse, 31. prosince 1959**)

Odtud byl ve skutečnosti Pavelič do nemocnice také převezen. V nemocnici splácel dluh přírodě - ne však spravedlnosti, které se tito mocní spojenci, jež je snadné identifikovat, vysmívají.

(Vzpomeňme například na trapnou soudní frašku s válečným zločincem Erichem Priebkem na jaře r. 1997, který ve svých 80 letech byl soudem nakonec “odsouzen” k doživotnímu “vězení” jednoho františkánského kostela, kde je nyní velmi dobře zaopatřen, lépe než v domově důchodců).

38.13 **Stepinac za odměnu kardinálem**

Monsignor Stepinac, který měl, jak říkal, “*čisté svědomí*”, zůstal v Záhřebu, kde byl souzen v roce 1946. Byl odsouzen k těžkým pracem, ve skutečnosti to však znamenalo, že byl přinucen zůstat ve své rodné vesnici. Odplatu lehce snášel, ale církev potřebuje mučedníky. Arcibiskup ze Záhřebu byl potom jmenován členem svaté kohorty a Pius XII. si pospíšil, aby ještě za jeho života mu byl udělen titul “*kardinál*” jako uznání za jeho “*apoštolství, který od ráží ten nejčistší jas.*”

Seznamme se se symbolickým významem kardinálského purpuru: Člověk, který jej vezme na sebe, je ochoten vyznávat svou víru až do poslední kapky krve. “*Usque ad sanguinis effusionem*”. Nelze popřít, že by prolévání krve bylo v Chorvatsku opravdu nedostatek, a to právě během apoštolátu tohoto “*svatého muže*”, avšak krev, která zde tekla v mohutných přívalech nepatřila prelátovy! Na to papež asi zapomněl. Byla to krev ortodoxních věřících a Židů. Zde vidíme jaká panuje u římskokatolické církve “*překroucenost zásluh*”.

Pokud sama katolická církev takto překrucuje své vyhlášené zásluhy a je to vše podle ní v pořádku, pak tedy nelze monsignoru Stepinacovi upřít právo být kardinálem. “*V diecézi Gornji Karlovac, v části jeho arcibiskupství se ze 460 000 ortodoxních věřících, kteří tam žili, stačilo ještě ukrýt do hor 50 000, 50 000 jich bylo posláno do Srbska, 40 000 jich bylo teroristickým režimem násilně obráceno na katolickou víru. A 280 000 jich bylo zmasakrováno.*” (Cf. Jean Hussard: *Vu en Yougoslavie; Lausanne 1947, str. 216*)

19. prosince 1958 čteme v časopise *Katolická Francie* toto: “*U příležitosti vyvýšení velikosti a hrdinství jeho eminence kardinála Stepinace se bude 21. prosince 1958 ve čtyři hodiny v kryptě Sainte-Odile, 2, Avenue Stephane-Mallarme, Paris 17, konat velké shromáždění. V jeho čele bude kardinál Feltin, pařížský arcibiskup. Shromáždění se také zúčastní senátor Ernest Pezet a reverend otec Dragoun, národní rektor chorvatské misie ve Francii. Jeho excellence monsignor Rupp bude celebrovat mši a přijímání.*”

Tímto způsobem obohatila galerii velkých jezuitů nová postava, a v žádném případě ne bezvýznamná, kardinál Stepinac.

38.14 **Kniha na obranu Stepinace**

Shromáždění v kryptě Sainte-Odile 21. prosince 1958 mělo ještě jeden účel. Mělo “*uvést*” knihu, kterou napsal sám reverend Dragoun na obranu záhřebského arcibiskupa. Předmluvu napsal monsignor Rupp, koadjutor kardinála Fertina. Nemůžeme na tomto místě provést úplnou analýzu knihy, řekněme si pouze něco.

Kniha nese název: *Kádrový profil kardinála Stepinace*, což čtenáři zdánlivě slibuje objektivní pohled na proces v Záhřebu. Ve skutečnosti v tomto svazku o 285 stranách najdeme v plném znění projevy ze dvou arcibiskupových obhajob, které jsou doprovázeny rozsáhlými

poznámkami autora, ale nikde není ani nejmenší zmínka o samotném obvinění ani o soudním stíhání.

Zdá se, že R.P. Dragoun ignoruje francouzské přísloví: *“Každý příběh má dva konce.”* - i když ho samozřejmě velmi dobře zná! Ať už to bylo jakkoli, toto systematické zahlazování opačné strany mince stačilo na to, aby se ukončila diskuze na toto téma.

Avšak zvažme, jaké důvody byly použity k tomu, aby byl záhřebský arcibiskup osvobozen. Nejprve je tu otázka: Byl monsignor Stepinac skutečně metropolitou Chorvatska a Slovinska? Na tuto otázku kniha R.P. Dragouna neodpovídá. Na 142. straně této knihy čteme tento zajímavý úryvek ze zprávy Stepinace, jejichž autenticitu autor takto popírá: *“V textu kopie je arcibiskup popsán jako »metropolita chorvatský a slovinský«, ale arcibiskup není metropolita a nikdy se za něj nevydával.”* To by celou věc objasnilo, kdybychom na straně 114 nečetli vlastní prohlášení monsignora Stepinace před tribunálem:

“Svatý stolec často zdůrazňoval, že malé národy a národnostní menšiny mají právo být svobodní. Neměl bych já, jako »biskup a metropolita« mít právo o tom diskutovat?”

Čím více čteme tuto knihu, tím méně tomu rozumíme. Ale to je právě záměr.

Ovšem to nevadí! Protože znovu a znovu je nám připomínáno, že monsignor Stepinac nemohl žádným způsobem ovlivnit chování svého stáda a duchovenstva.

Lidem, kteří přinášeli články z katolického tisku vychvalující vražedné zásluhy Paveliče a jeho najatých vrahů, je dávana tato pokrytecká odpověď: *“To je prostě směšné, dávat monsignoru Stepinaci zodpovědnost za vraždy, o nichž psali noviny.”*

Takto tomu bylo i v případě novin *Katolicki list*, nejvýznamnějšího katolického tisku v Záhřebu, v diecézi monsignora Stepinace!

Za těchto podmínek se musíme zmínit také o časopisu *Andjeo Cuvar* (Strážný anděl) patřícího františkánům, dále o příloze *Glasnik sv. Ante* (Hlas svatého Antonína) patřící jeptiškám a mnichům z novin *Katolicki tiednik* (Katolický týdeník) ze Sarajeva a biskupu Saričovi a samozřejmě o časopisu *Vjesnik pocasne straze srca Iusova* (Věstník čestné stráže srdce Ježíšova) patřícího jezuitům!

Takže se tvrdí, že monsignor Stepinac, “sporný metropolita”, neměl na tyto noviny žádný vliv, ačkoliv stál v jejich čele a ačkoliv se neustále snažily předhlonit jedny druhé v pochlebování Paveličovi a jeho krvavému režimu.

Nebyl ani nadřazeným, jak to noviny tvrdí, ustašovských biskupů Sacrice, Garice, Aksamovice, Simraka atd., kteří chrlili chválu na pohlaváře a tleskali jeho zločinům, ani nebyl nadřazeným “křížáků” z *Katolické akce*, těchto pomocníků ustašovských “obracečů” na víru, ani františkánských vrahů ani záhřebských jeptišek, které pochodovaly s rukama vztyčenými hitlerovským způsobem.

Co je to za podivuhodnou “hierarchii”, která není nadřazená ničemu a nikomu?

Skutečnost, že seděl s deseti dalšími katolickými kněžími v Saboru (Ustašovském parlamentu), arcibiskupa nezkompromitovala - nebo, a to musíme předpokládat, byla tato skutečnost jednoduše opomíjena.

Neměli bychom ho ani kárat za předsednictví v Episkopálních konferencích ani ve Výboru pro naplnění Dekretu o přestupování ortodoxních věřících. V této obhajobě je plně a velmi dovedně vyložena “humanitární” záminka pro násilný vpád katolické církve. Dočítáme se o tom, když monsignor Stepinac stojí před “hrozným dilematem”: *“Jeho pastýřskou povinností bylo zachovávat nedotčenost kanonických zásad, ale na druhé straně odpadlíci, kteří odmítali přijmout katolicismus, byli masakrováni; tak změnil přísnost pravidel.”*

Ještě více budeme ohromeni, když budeme číst o kousek dál: *“Snažil se tuto dramatickou alternativu vyřešit oběžníkem z 2. března 1942, ve kterém nařizuje kněžím přísně sledovat záminky, které vedou k obrácení.”*

To je skutečně podivná metoda, jak “oslabit přísnost pravidel” a vyřešit “dramatickou alternativu”!

Otvíral monsignor Stepinac falešným obráceným dveře římskokatolické církve, nebo je zavíral? Bylo by absolutně nemožné to zjistit, kdybychom to chtěli objasnit jenom tímto projevem. Zdá se, že obhájci arcibiskupa si zvolili tu možnost, že dveře “zavíral”, když prohlásili: “... V oblasti záhřebského biskupství bylo velice málo novým křtů.” (**R.P. Dragoun: Fascikl kardinála Stepinace; Nouvelles Editions Latines, Paříž, 1958, str. 46 a 163**)

Ironicky můžeme konstatovat, že jaksi naneštěstí nám statistiky říkají něco jiného, jak jsme už uvedli dříve: “... V samotné diecézi Gornji Karlovac, což je součást záhřebského biskupství, bylo znovu pokřtěno 40 000 lidí.”

Je jasné, že takových výsledků mohlo být dosaženo jedině díky hromadným přestupům celých vesnic jako např. Kamensko v témže arcibiskupství monsignora Stepinace, kde se v jediný den navrátilo do římskokatolického stáda 400 “ztracených” ovcí, a to “spontánně a bez jakéhokoliv nátlaku ze strany občanských nebo církevních úřadů.”

Proč tedy tato čísla tajit? Jestliže jich chorvatské katolické duchovenstvo skutečně dosáhlo “blahovolným porozuměním”, a ne cynickým teroristickým vykořisťováním, pak by na ně měli být právem hrdi. Pravdou je, že rouška přehozená přes tyto hanebnosti ve snaze je ukrýt, je průhledná a nedostatečně široká. K zakrytí Stepinace museli být odkryti: biskup Saric, Garic, Simrak, kněží Bilogrivic, Kamber, Bralo a jejich pomocníci - františkáni a jezuité a nakonec svatý stolec!

Mohli bychom ponechat tohoto podivného arcibiskupa, aby se ze svého “čistého svědomí” těšil. Tohoto chorvatského primase pravděpodobně zbaveného jakékoli autority, nazývajícího se “metropolitou”, když jím nebyl a který, aby tento paradox završil, otevírá dveře, když je zavírá. Ale po boku tohoto neskutečného preláta byl někdo jiný, a sice důsledný a tlustý jezuita R.P. Marcone, osobní zástupce Pia XII.

Byl tento “*Sancti Sedis legatus*” také zbaven veškeré autority nad chorvatským duchovenstvem? Nikdo neví! Protože “sbírka dokumentů”, dokonale zcenzurovaná, o této velké osobnosti nečiní jedinou zmínku. Mohli bychom dokonce na jeho existenci zapomenout, kdybychom neměli jiné informace, ke kterým patří fotografie, na nichž slouží mši v záhřebské katedrále, předsedá ustašovskému generálnímu štábu a dokonce se účastní hostiny v rodině Paveliče, “praktického” katolíka, který organizoval masakry.

Ve srovnání s tímto dokumentem není překvapením, že přítomnost papežského zástupce byla “vymazána”; mystikové by to nazvali “prosvětlenou temnotou”! Ale těchto několik řádek ze “sbírky dokumentů” vrhá ještě více světla:

“*Samotný prokurátor ve své trestní žalobě jmenuje státního tajemníka svatého stolce, kardinála Maglioneho, který v roce 1942 poradil arcibiskupu Stepinaci vytvářet srdečnější a upřímnější vztahy s ustašovskými úřady.*” (**R.P. Dragoun: Fascikl kardinála Stepinace; Nouvelles Editions Latines, Paříž, 1958, str. 32**)

To vše dostatečně ukončí jakékoli další obcházení pravdy.

Je také dostatečně jasná i tajná dohoda mezi Vatikánem a ustašovskými vrahy. Samotný “svatý” stolec naléhal na monsignora Stepinace, aby s nimi kolaboroval a osobní zástupce Pia XII. tím, že se posadil k Paveličovu stolu naplňoval do písmene pokyny papeže: upřímnost a srdečnost vůči vrahům ortodoxně věřících a Židů.

To nás nepřekvapuje!

38.15 Postoj jezuitů

Ale co si o tom všem myslí jezuité, když zatvrzele dodnes tvrdí, že soustavná spolupráce, které se diktátorům dostává od prelátů jeho svatosti, je “rozhodnutím” zcela osobním, a nikoli diktovaným z Vatikánu?

Když kardinál Maglione posílal již zmíněné doporučení záhřebskému arcibiskupovi, bylo to jeho “osobní rozhodnutí”, které vyjádřil pod pečeti úřadu státního tajemníka?

Konec této kapitole učiní důkaz spoluviny svatého stolce a ustašovců od R.P. Dragouna.

Zde se jedná o nové potvrzení evangelického cítění, kterému se dařilo a stále ještě daří mezi věrnými příslušníky chorvatské katolické církve vůči ortodoxním Srbům.

“*Federace chorvatských pracujících ve Francii*” zaslala na ústředí “*Generální konfederace křesťanských dělníků*” v Paříži pozvánku na slavnostní shromáždění organizované v neděli 19. dubna 1959 na oslavu 18. výročí založení ustašovského chorvatského státu!

Na pozvánce stálo: “*Obřad začne svatou mší, která bude pronesena ve chrámu Notre-Dame-de-Lorette.*” Čtenář, povznesený tímto zbožným začátkem, však brzy s úděsem narazí na strohou výzvu: “*SMRT SRBŮM...!*” (Cf. *Le Monde*, 19. dubna 1959)

Tento nepatrný dokument tedy vyjadřuje lítost nad tím, že nebylo zabito více těchto “bratrů v Kristu”.

Kniha R. P. Dragouna, rektora chorvatské misie ve Francii, také ukazuje, že francouzští katolíci nevívali chorvatské utečence s nějakou zvláštní vřelostí. Na straně 59, 60 a dále na straně 280 a 281 se autor zmiňuje o “bolestivém zklamání”, které tyto utečenci zakusili, když “narazili na naprosté neporozumění ze strany svých “bratrů ve víře.”

Když uvážíme dříve zmíněný dokument, zdá se toto “neporozumění” pochopitelné. Jsme rádi, že naši francouzští spoluobčané nevzdory velkolepým pozvánkám prokázali nepatrný zájem o jakousi formu zbožnosti, při níž výzva k vraždění jde ruku v ruce se “svatou mší” v té nejlepší římskokatolické a ustašovské tradici. Byli bychom však ještě raději, kdyby nebylo v samotné Paříži dovoleno tisknout a rozšiřovat takové krvežíznivé letáky.

10. února 1960 zemřel neblaze proslulý záhřebský arcibiskup Alois Stepinac ve své rodné vesnici Karlovice, kde byl přinucen se usadit. Jeho smrt dala Vatikánu příležitost zorganizovat jednu ze svých pompézních manifestací, kterými se vychloubá.

Při této příležitosti muselo být vykonáno hodně pro to, aby mnoho katolíků nemělo žádné iluze, pokud jde o případ Stepinace. Svatý stolec tedy překonal sám sebe, aby dal tomuto zbožnění všemožnou okázalost. Noviny *Osservatore Romano* a všecken katolický tisk věnoval mnoho sloupců strhujícímu vychvalování tohoto “mučedníka”, jeho “duchovnímu odkazu” a projevům jeho svatosti Jana XXIII. V nich papež vyjadřoval “svou úctu a nadpřirozenou náklonnost”, která bylo pohnutkou k tomu, aby poctil tohoto kardinála. Ten však ještě nepatřil ke Kurii, slavnostní služebností u svatého Petra v Římě, kde měl on sám udílet všeobecné rozhřešení. Proto na završení této glorifikace tisk oznámil, že brzy započne blahorečení této proslulé osobnosti!

Musíme přiznat, že za svou “svatou poslušnost” si skutečně zasloužil velikou chválu a dokonce i svatozář, když do písmene naplňoval pokyny “svatého” stolce týkající se “srdečnosti a upřímnosti” vůči ustašovcům.

Avšak doufáme, že i mezi katolíky se najdou někteří, kteří na pozadí oslav budoucího svatého a na pozadí pohřbu pod květinami z krvavých suvenýrů jeho apoštolátů, rozpoznají pokus Vatikánu zakrýt svůj vlastní zločin.

Kapitola 39

Jezuitské hnutí ve Francii před válkou a během ní (1939-1945)

39.1 Diplomacie jezuitů ve Francii

Viděli jsme, jak *Katolická akce* v čele s Leonem Degrellem a jeho společníky připravovala Hitlerovi cestu v Belgii pod hlavičkou *Kristus Rex*. Stejná podvratná činnost probíhala ve Francii. Začala, když přišel Mussolini k moci, a skončila v roce 1940 zhroucením národní obrany. Pokud jde o Belgii, byly to, jak se nám namlouvá, „duchovní hodnoty“, které bylo třeba obnovit pro „dobro“ země.

F.N.C. (Národní katolická federace) se zrodila a byla uvedena pod správu generála de Castelnaua. Připojilo se k ní tři miliony příznivců. Volba jejího vůdce byla chytrá: jednalo se o generála, o význačnou vojenskou postavu, v té době ve věku 78 let, která měla svůj osobní věhlas - ale samozřejmě, že nevěděla o intenzivním programu nábožensko-fašistické propagandy.

F.N.C. stejně jako celá *Katolická akce* byla skrz naskrz jezuitská, to je jasné každému. Ale víme také, že ctihodní otcové (Reverendus Pater = R.P.), jejichž neodbytným hříchem je pýcha, rádi přikládají svůj podpis na výtvary svého génia. U FNC to učinili tehdy, když tuto katolickou armádu posvětili nejsvětějšímu Ježíšovu srdci, což je obřad, který ustanovilo jejich tovaryšstvo a jehož bazilika stojí na pahorku Montmartre, odkud se Ignác z Loyoly a jeho společníci vydali dobývat svět.

Kniha o FNC, ke které napsal předmluvu R.P. Janvier, zachovává pro budoucí generace zákon o proměňování hostie, který čte „u oltáře“ starý generál. Citovat budeme jen několik vět:

“Posvátné Ježíšovo srdce! Vedoucí a představitelé francouzských katolíků nyní před tebou padající na tvář se shromáždili a zorganizovali Národní katolickou federaci (F.N.C.), aby znovu zavedli tvoji vládu nad touto zemí... My všichni, kteří jsme přítomní, i ti, kteří jsou nepřítomní, jsme vždycky nebyli bez úhony... Neseme břemeno zločinů, které proti nám napáchal francouzský národ... Dnes ti tedy předkládáme s vyhlídkou na nápravu a odpykání vin naše touhy, záměry a jednomyslné odhodlání znovu zavést nad celou Francií tvé posvátné a královské svrchované panství a osvobodit duše jejich dětí od svatokrádežného učení... Už nikdy necouvujeme před tímto bojem, pro který jsi nás povolal do zbraně. Chceme, aby všechno bylo soustředěno na tvou službu a jí oddáno...”

Posvátné Ježíšovo srdce! Snažně tě prosíme skrze Pannu Marii, abys přijalo čest... (atd.). (Georges Viance: La Federation nationale catholique; předmluva od R. P. Janvier, Flammarion, Paříž, 1930, str. 186, 187, 188)

Pokud jde o „zločiny francouzského národa“, tentýž katolický spisovatel je vyjmenovává:

Osudová slova a obecná nařízení; v nich je: zavržen socialismus... zavržen liberalismus... Lev XIII. ukázal, že neodpustitelná je svoboda bohoslužby. Papež také ukázal, že nemůže být spravedlivě udělena svoboda projevu a vyjadřování... Takže svobodu myšlení, tisku, vyučování a bohoslužby, které někteří považují za přirozená práva člověka, není možné státu dovolit...

“Musíme,” řekl Pius XI., “znovu nastolit tato učení a církevní nařízení.”

To je hlavním cílem FNC pod vedením hierarchie, která je zajištěna decentralizací diecézních výborů.

“V *Katolické akci*, jako ve válce, stále zůstává v platnosti známé heslo generála de Castelnaua: »Vpřed.« ” (Georges Viance: *La Federation nationale catholique*; předmluva od R. P. Janvier, str. 78)

To je určitě jasně a výslovně řečené. Potom už víme, co lze očekávat, když čteme od Pia XI.: *“Katolická akce je apoštolát věrných...”* (**Dopis kardinálovi Van Roeyovi, 15. srpna 1929**)

Podivný apoštolát, sestávající ze zavržení všech svobod, kterých si vysoce cení civilizované země. Apoštolát, který má být ochráncem totality namísto evangelia! Jedná se o *“právo předávat ostatním lidem poklady vykoupení?”* (**Pius XI.: Non abbiamo bisogno**)

V Belgii rozšířil Leon Degrelle a jeho přátelé, hrdinové *Katolické akce*, okolo sebe tyto *“poklady vykoupení”*..., které zrevidoval a zmodernizoval jezuitský otec Stämpfle, tajný autor knihy *Mein Kampf*.

Totéž se stalo ve Francii, kde se laičtí apoštolové *“připojili k činnosti hierarchického apoštolátu”* (**Pius XI.: dixit**) a měli plné ruce práce sestavováním další *“kolaborace”*. Přečtěme si, co o tom napsal Franz von Papeň, papežův tajný komorník a Führerova pravá ruka:

“Naše první setkání se uskutečnilo v roce 1927, kdy německá delegace, ke které jsem měl tu čest patřit, přijela do Paříže na »Společný týden katolického institutu,« pod vedením monsignora Baudrillarta.

Byl to opravdu plodný první kontakt, neboť vyznačil začátek dlouhé výměny návštěv mezi významnými osobnostmi z Francie a Německa.

Z francouzské strany byli na těchto konferencích přítomní R.P. Delattre (jezuity), de la Briere (jezuity) a Denset (jezuity)... (**Franz von Papeň: Vzpomínky; Flammarion, Paříž, 1953, str. 91**)

Dále tento *“ctnostný apoštol”* dodává, že občas *“tato konference katolíků dosáhla nadlidských výšin velikosti.”*

Tato *“velikost”* dosáhla svého vrcholu 14. června 1940, tedy přesně toho dne, kdy nad Paříží vítězně vzplála vlajka vyzdobená hákovým křížem. Víme, že Goebbels, šéf hitlerovské propagandy, toto datum určil před třemi měsíci, 14. března, a že německá ofenziva začala teprve 10. května.

Přesnost této předpovědi není takovou záhadou, jak by se mohlo zdát.

“Toto je tajná zpráva agenta 654 J.56 pracujícího pro německou tajnou službu, který poslal Himmlerovi tato zjištění: »Paříž, 5. července 1939. Mohu prohlásit, že ve Francii je nyní situace v našich rukou. Všechno je připraveno pro den J a všichni naši činitelé jsou na svých místech. Během několika týdnů se policejní a vojenský systém zhroutl jako balíček karet.«

Mnoho tajných dokumentů vypráví, že zrádci byli vybráni již dlouho předem. Byli to lidé jako Luchaire, Bucard, Deat, Doriot... a Abel Bonnard (z Francouzské akademie).” (**Andre Guerber: Himmler et ses crimes; Les Documents Nuit et Jour, Paříž, 1946, str. 101**)

Posledně jmenovaný uprchl při osvobození do Španělska. Do Francie se vrátil 1. července 1958, vzdal se, ale byl okamžitě prozatímně propuštěn předsedou nejvyššího soudu spravedlnosti!

Nesmírně dobře zdokumentovaná kniha M. Andre Guerbera vypisuje podrobnosti o platech, které přidělovala německá SS těmto zrádcům. Byly to skutečně zasloužené peníze, neboť jejich práce přinášela mnoho, protože byla velmi účinná.

Kromě toho byla nyní připravena atmosféra na dlouhou dobu. *“Obrození”* země podle přání *Katolické akce*, celého šiku začátečnických diktátorů, podle modelu Leona Degrelleho měli zosnovat lidé jako Deat, Bucard, Doriot, který byl - podle M. Andre Guerbera - agentem č. 56 německé SS. Z celé této pestrobarevné skupiny byl také tím nejlepším, na kterého arcibiskupství a lidé jemu naklonění pomýšlelo... a samozřejmě také Hitler, který mu dal později v Sigmaringenu plnou moc.

Doriot byl vycházející hvězdou, ale pro blízkou budoucnost a na opatrný přechod po předzvěděné a chtěné porážce bylo potřeba jiného muže, vysoce uznávaného vojenského velitele, který by byl schopen vystrojit pohromu a předvádět ji jako *“národní uzdravení”*.

39.2 Snaha o katolizaci Francie

V roce 1936 kanovník Coube skutečně napsal: “Pán, který povolal Charlemagneho a hr-diny křížových tažení může stále probouzet spasitele... Mezi námi určitě musí být lidé, které si označil svou pečeti a kteří budou odhaleni, až nadejde čas... Mezi námi musí být lidé povolání za dělníky na velké národní obrodě. Ale jaké nezbytné podmínky potřebují k tomu, aby usku-tečnili svoje poslání? Přirozené nadání inteligence a charakteru, ale také nadpřirozené vlastnosti, tedy řekněme poslušnost Bohu a jeho zákonu je právě tak nepostradatelná, jako je i tato politická práce nade všechno morální a zbožná. Těmito spasiteli jsou lidé se štědrým srdcem, kteří pracují pouze ke slávě Boží...” (**Kanovník Coube: Sainte Therese de l’Enfant Jesus et les crises du temps present; Flammarion, Paříž, 1936, str. 165; Imprimatur: 11. ledna 1936**)

Když Loyolův učedník přednášel tyto politické a náboženské úvahy, věděl, kdo bude tímto zbožným “spasitelem”, protože jeho jméno nebylo mezi duchovenstvem a fašisty tajemstvím. To nám potvrzuje M. Francois Ternand:

“Začala chytrá a vytrvalá propagační kampaň ve prospěch Petainova diktátorství...”

V roce 1935 vydal Gustave Herve brožurku, kterou si prověříme... Je nadepsána “Potřebu-jeme Petaina”... Předmluvu tvoří nadšená obhajoba “italského uzdravení” a “ještě úžasnějšího uzdravení Německa” a také vyvýšení podivuhodných vůdců, kteří byli původci těchto uzdra-vení. “A co na to náš francouzský lid?... Je tu muž, kolem něhož se můžeme semknout... Máme také muže prozřetelnosti... Chcete znát jeho jméno? Je to Petain.”

“Potřebujeme Petaina,” protože vlast je v nebezpečném postavení a nejenom vlast, ale i katolicismus: “Křesťanská civilizace je odsouzena k záhubě, pokud nebude ve všech zemích nastolen diktátorský režim...”

Poslouchejte: “V době míru může být režim smeten jedině pučem, ať už má nebo nemá podporu armády a vládních úřadů. Operace může mít úspěch jedině pomocí války, a zejména porážky.” (**Francois Tenand: L’Ascension politique du Marechal Petain; Ed. du livre francais, Paříž, 1946, str. 40**)

Cesta k opětnému “pokřesťanství” Francie byla tedy jasně vytyčena již v roce 1935. Mu-sel být odstraněn režim a nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout bylo utrpět vojenskou po-rážku, která by Francii přivedla pod německý chomout. V roce 1943 to potvrdil jezuita Pierre Laval, papežův hrabě a prezident vlády ve Vichy:

“Doufám, že Německo zvítězí. Může se zdát divné slyšet člověka, který je poražen, jak si přeje vítězství vítěze. Je to proto, že tato válka není stejná jako ty předchozí. Je to opravdová válka náboženská! Ano, válka náboženská.” (**Národní Radio, 2. ledna 1943**)

To si skutečně církev přála, i když to bylo nepříjemné pro zapomnětlivého jezuitu Fessar-da, o kterém jsme se zmínili již dříve, který nechtěl vědět nic víc, než co říkal na americkém rádiu pro 20 milionů posluchačů “Křesťanské fronty” jeho loyolovský bratr otec Coughlin: “Německá válka je bojem o křesťanství.” (**Národní Radio, 7. července 1941**)

Totéž říkal ve stejné době v okupované Francii kardinál Baudrillart, rektor katolického institutu v Paříži. Poslechněte si ho:

“Hitlerova válka je vznešeným počinem, podniknutým na obranu evropské kultury.” (**Ná-rodni Radio, 30. července 1941**)

Evropská kultura rovná se římskokatolická církev! Takže na obou stranách Atlantického oceánu, jako ostatně po celém světě, prozpěvovaly hlasy duchovních chvály vítěznému na-cismu.

Ve Francii dal všem diecézím příklad plné “kolaborace” kardinál Suhard, pařížský arcibiskup, a jezuitský nuncio monsignor Valerio Valeri.

Po osvobození vláda požádala Vatikán, aby znovu povolal ne méně než třicet biskupů a arcibiskupů, kteří se těžce zkompromitovali. Nakonec souhlasila pouze se třemi z nich.

“Francie zapomněla...,” napsal M. Maurice Nadeau. “*La Croix*, nejnebezpečnější orgán ve službách kolaborace zaujmul své místo mezi publikacemi osvobozené Francie. Preláti, kteří naváděli francouzskou mládež, aby pracovala pro vítězství Německa, nebyli ani předvoláni před soud.” (**Předmluva k: *L’Eglise a-t-elle collabore?* od Jeana Cotereaua; Spartacus, Paříž, květen 1946**)

V Artabanu ze 13. prosince 1957 čteme:

“V roce 1944 byl *La Croix* pronásledován za to, že byl příznivě nakloněn nepříteli a byl přiveden před Dvůr spravedlnosti v Paříži. Případ se dostal do rukou soudce Raoulta, který zamítl jeho projednávání. O této aféře se diskutovalo v Komoře 13. března 1946 (**viz J.O. Parlamentní debaty, str. 713-714**) a ukázalo se, že M. de Menthon, ministr spravedlnosti, který byl velmi důkladný při očistě francouzského tisku; mluvil ve prospěch *La Croix*.”

Ve skutečnosti “hlas papežského myšlení” - jak jej nazval Pius XII. v roce 1942, když mu zasílal své požehnání - byl jediným tiskem, který nepodléhal všeobecným opatřením, která byla přijata k potlačení všech novin publikovaných během okupace, ačkoliv Artaban nám připomíná:

“*La Croix* dostával pokyny od německého místodržitele Sahma a ve Vichy od Pierre Lava-la.”

Je samozřejmé, že “papežské myšlení” a hitlerovské pokyny byly náhodou ve vzácném souladu. To se potvrzuje při studiu výtisků těchto vážených novin z válečného období.

39.3 Přepisování francouzské historie

Jednou z funkcí jezuitů, a to vůbec ne zanedbatelnou, je dohled nad veškerým katolickým tiskem. V nejrušnějších novinách přizpůsobených potřebám čtenářů vyzdvihuje podle potřeby různé odstíny tohoto “papežského myšlení”, které nicméně i za těchto ztížených podmínek spěje neúprosně ke svému cíli. Neexistují ani jedny “křesťanské” noviny nebo časopis, které by se neradovaly z kolaborace nějakého - nenápadného - jezuitu.

Tito otcové, kteří jsou “všechno všem” samozřejmě vynikají ve hře na chameleony. To, jak víme dělali a po osvobození jsme s údivem sledovali, jak všude přicházejí otcové, “kteří patřili k odboji” (ale přidali se k němu později než ostatní!) a kteří svědčili o tom, že francouzská církev NIKDY, NIKDY “nekolaborovala”.

Články z *La Croix* a dalších katolických novin vešly v zapomnění. Byly odstraněny nebo záhadně zmizely právě ty texty, které otiskovaly biskupská zplnomocnění, pastýřské listy, oficiální zprávy ze shromáždění kardinálů a arcibiskupů, exhorty kardinála Baudrillarta vyzývající francouzskou mládež, aby si oblékla nacistickou uniformu, sloužila v L.V.F. a samozřejmě i složila přísahu věrnosti Hitlerovi! To vše už byla minulost, to vše už bylo zapomenuto!

“*Historie je román*,” řekl rozčarovaný myslitel. Historie naší doby přesně odpovídá této definici: román je psán před našima očima. Podílil se na něm spousta “historiků”, náležitě připravených duchovních i laiků a můžeme mít jistotu, že výsledek bude poučný: samozřejmě, že vznikne katolický román. Příspěvek jezuitů je rozsáhlý, stejně jako důstojných dědiců otce Lorigueta, jehož *Historie Francie* podává velmi podivný obraz Napoleona.

Ve srovnání s tímto dovedným výkonem bylo zamaskování kolaborace mezi duchovními a německým okupantem v letech 1940 až 1944 velmi jednoduché a stejně obratně se jejich kolaborace rozplynula do ztracena.

To se odehrává neustále. Za ta léta bylo v novinách, časopisech, knihách napsáno tolik článků pod hlavičkou “*Imprimatur*”, které prozpěvovaly chválu neprávem odsuzovaným supervlastencům, jako např. Suhardovi, Baudrillartovi, Duthoitovi, Auvityovi, Du Boisovi, de la Villerabelovi, Mayol de Luppeovi a dalším! Jaké spousty stran byly začerněny, aby byl oceněn postoj - velmi hrdinský - biskupství během válečných let, ve kterých Francie zažila “si-

tuaci, která přivedla francouzské biskupy k tomu, že se stali »obránci města«!” jak píše ironický šprýmař. (**R. P. Deroo: *L'Épiscopat français dans la melee de son temps*; Bonne Presse, Paříž, 1955, str. 103; Imprimatur 1955**)

“Pomluvy a znovu pomluvy! Je nutné něco vynechat,” radil Basile, tento dokonalý typ jezuity. “Přetřít na bílo a znovu přetřít na bílo,” říkají jeho nástupci, velcí pisatelé “historických románů”.

A toto přetírání na bílo probíhá v obrovském rozsahu.

Budoucí generace, zaplavené přívalem nadsazených překroucenin, budou s vděčností rozjímat - alespoň doufáme - o těchto “obráncích” města, o těchto hrdinech římskokatolické církve a vlasti, “oděných bezelstnou poctivostí bílého plátna”, a to zásluhou svých apologetů, z nichž někteří byli dokonce kanonizováni!

39.4 Konec války

25. srpna 1944 jezuitský kardinál Suhard, pařížský arcibiskup již od 11. května 1940 a vůdce kolaborantů z řad duchovenstva chladnokrevně rozhodl, že u příležitosti vítězství u Notre-Dame bude slavnostní “*Te Deum*”. Této nemístné frašky jsme byli ušetřeni jedine díky “mohutnému protestu kaplana F.F.I.”

Ve *France-Dimanche* z 26. prosince 1948 čteme: “Jeho eminence, kardinál Suhard, arcibiskup pařížský, u příležitosti svého uvedení do kněžského stavu právě obdržel vlastnoručně psaný dopis od jeho svatosti Pia XII., který mu gratuluje kromě jiného za úlohu, kterou sehrál během okupace. Víme, že chování kardinála v průběhu tohoto období bylo po osvobození vážně kritizováno. Když se v srpnu 1944 vrátil do Paříže generál de Gaulle, odmítl se sejit s kardinálem při *Te Deum* v Notre-Dame. Tou dobou byl prelát otevřeně obviněn z »kolaboračních sklonů«.”

Potom lze pochopit i gratulacím svatého otce. Ale *Te Deum* nám skýtá ještě jiný příběh daleko poučnější!

Po vyloštění spojenců trpělo město Rennes v bojích, které následovaly, a zahynulo hodně civilních obyvatel, protože velící důstojník německé posádky je odmítl evakuovat. Když bylo město osvobozeno, mělo zaznít tradiční *Te Deum*, ale arcibiskup a primas bretaňský, monsignor Roques absolutně odmítl, nejen se ho sám ujmout, ale dokonce i dovolit, aby se tento obřad konal v jeho katedrále. Děkovat nebi za osvobození jeho města bylo v očích tohoto preláta nesnesitelným pohoršením. Za tento postoj ho francouzské autority uvěznily v arcibiskupské rezidenci.

Taková věrnost “*papežskému myšlení*” volá po odpovídající odměně. Ta přišla z Říma brzy nato v podobě kardinálského klobouku.

Zesnulého Pia XII. můžeme vinit za mnohé věci, ale musíme uznat, že vždy “*se znal ke svému vlastním*”. Poslal lichotivý dopis kardinálu Suhardovi, významnému kolaborantovi, kardinálský purpur monsignorovi Roquesovi, hrdinovi... německého odboje. Tento “*veliký papež*” prováděl spravedlnost, při níž přísně vyměřoval každému stejným dílem.

Jeho svitu samozřejmě tvořili lidé, kteří mu mohli co nejlépe poradit: dva němečtí jezuité, R.P. Leiber a R.P. Hentrich, “*jeho dva osobní tajemníci a příznivci*”. (***La Croix*, z 10. října 1958**)

Jeho zpovědníkem byl německý jezuita Bea. Na jeho domácnost dohlížela a navíc ještě vařila sestra Pasqualina, německá jeptiška. Dokonce i kanárek, reagující na něžné jméno “*Dumpfap*”, byl dovezen z Porýní.

Ale cožpak svrchovaný pontif neoznámil Ribbentropovi poté, co Hitler vtrhl do Polska, že “*měl vždycky zvláštní lásku k Německu?*”

(V Documentation catholique z 15. března 1959: »Pokud se týče nanejvýše váženého německého národa, budeme se řídit příkladem, který nám dal náš předchůdce (Pius XII.), podepsán Jan XXIII. Duch spojitosti je jednou z charakterických vlastností Vatikánu«)

Kapitola 40

Gestapo a Tovaryšstvo Ježíšovo

40.1 Hitler, Himler

Jestliže nikdy neochabla dobrá vůle a přátelskost Pia XI. a Pia XII. vůči Führerovi, kterého přivedli k moci, pak musíme uznat, že Führer naplnil všechny podmínky paktu, kterým byl vázán k Vatikánu. A protože výslovně zaslíbil, že “zardousí” antiklerikály, byli to tedy antiklerikálové, kteří hned po liberálech a Židech putovali právě do koncentračních táborů.

Víme také, jak šéf Třetí říše rozhodl o osudu Židů: Buďto byli prostě zmasakrováni, nebo v lepším případě přinuceni k práci až k vysílení a potom likvidováni. V tomto případě bylo “konečné řešení židovské otázky” pouze oddáleno.

Podívejme se však nejprve na to, jak obzvláště “povolaná” osoba - Franco, kníže Kristova řádu, výslovně potvrdil tajnou spikleneckou dohodu mezi Vatikánem a nacisty. Podle časopisu *Reforme* otiskl tisk španělského diktátora Franca 3. května 1945, v den Hitlerovy smrti toto:

“Adolf Hitler, syn katolické církve, zemřel při obraně křesťanství. Proto je pochopitelné, že nelze najít žádných slov k nářku nad jeho smrtí, když se našlo tolik lidí, kteří vyvyšovali jeho život. Nad jeho tělesnými pozůstatky stojí jeho vítězná morální postava. S palmou mučedníka Bůh dává Hitlerovi vavříny vítězství.” (Reforme, 21.7.1945)

Smuteční proslov nacistického šéfa, výzva vítězným spojencům, je podle francovského tisku hlasem samotného Ducha svatého. Je to komuniké Vatikánu, vydané přes Madrid.

Je jisté, že chybějící hrdina si právem zasloužil vděčnost římskokatolické církve a oni se to nesnažili zakrývat. Sloužil jí věrně: všichni lidé, na které mu církev ukázala jako na své protivníky, na sobě pocítili následky. A tento dobrý “syn” ochotně přiznával, za co vděčí své Nejsvětější Matce a zvláště těm, kteří se ustanovili jejími vojáky na světě.

“Mnoho jsem se naučil od řádu jezuitů,” řekl Hitler... “Až dosud nebylo na zemi nic velkolepějšího než hierarchická organizace katolické církve. Hodně jsem z této organizace přejal do své vlastní strany... Hodlám se s tebou podělit o tajemství... Zakládám řád... V mých rádo- vých »vesničkách« vychováváme mládež, která bude otřásat světem... Potom Hitler skončil s tím, že už nemůže říci více.” (Hermann Rauschning, bývalý nacionálně socialistický šéf vlády Dantzigu: Hitler m’a dit, Ed. Co-operation, Paříž, 1939, str. 266,267,273)

Další vysoce postavený hitlerovec Walter Schellenberg, bývalý šéf německé kontrašpio- náže, po válce dokončil toto důvěrné sdělení Führera:

“Organizaci SS vytvořil Himmler podle zásad jezuitského řádu. Jejich směrnice a Duchov- ní cvičení předepsaná Ignácem z Loyoly byly vzorem, který se Himmler snažil přesně kopíro- vat... »Reichsführer SS« - titul Himmlera jako nejvyššího šéfa SS - byl ekvivalentem »gene- rála« jezuitů a celá struktura vedení byla věrnou napodobeninou hierarchického uspořádání katolické církve. Poblíž Paderbornu ve Westfálsku byl rekonstruován středověký hrad a na- zván »Webelsbourg«. Stal se zařízením, které by se dalo nazvat klášterem SS.” (Walter Schellenberg: Le Chef du contre-espionnage nazi vous parle; Julliard, Paříž, 1957, str. 23-24)

40.2 Jezuitský postoj

Ta nejlepší teologická pera horlivě ukazovala na podobnost mezi katolickým a nacistickým učením. A vůbec nejhorlivějšími z nich byli synové Loyoly. Na příklad se podívejme, jak Michaele Schmaus, jezuitský teolog, publikoval na veřejnosti sérii studií na toto téma:

“ »Říše a církev« je soubor spisů, které měly napomoci při budování Třetí říše, protože spojují nacionálně socialistický stát s katolickým křesťanstvím... Nacionálně socialistické hnutí je tím nejživějším a nejmasovějším protestem proti duchu 19. a 20. století... Kompromis mezi katolickou vírou a liberálním myšlením je nemožný... Nic nestojí v rozporu s katolicismem tolik jako demokracie... Znovu oživený význam »striktní autority« znovu otevřel cestu opravdovému výkladu církevní autority... Nedůvěra ke svobodě je založena na katolické doktríně o původním hříchu... Nacionálně socialistická příkázání a příkázání katolické církve mají stejný cíl...” (*Begegnungen zwischen Katholischem Christentum und national-sozialistischer Weltanschauung*, od Michaela Schmause, profesora z teologické fakulty v Mnichově; Aschendorf, Munster 1933)

Tímto cílem byl “nový středověk”, jaký Hitler slíbil Evropě. Existuje nápadná podobnost mezi zuřivým antiliberálním tohohle jezuitou z Mnichova a rovnocenným fanatismem, který byl vyjádřen v “zákoně o posvěcení F.N.C. v bazilice Montmartre.” Během okupace R.P. Merklen napsal: “V těchto dnech se zdá, že si už svoboda nezaslouží žádnou úctu.” (*La Croix*, 2.9.1951)

Podobných citátů by mohlo být na tisíce. Není tato nenávisť ke svobodě ve všech jejích podobách samotným charakterem římskokatolického Pána? Také není těžké pochopit, jak spolu mohly tak dobře ladit “doktrína” katolická a “doktrína” nacistická. Nikoho neudiví, že člověka, který tento soulad obratně předvedl, “jezuita Michael Schmaus”, kterého deset let po válce *La Croix* nazval “velkým teologem Mnichova” (*La Croix*, 2.9.1954), ustanovil Pius XII. “kardinálem neboli církevním knížetem”.

Co se za těchto okolností stane se “strašlivým” encyklickým dopisem *Mit brennender Sorge* od Pia XI., o kterém se předpokládalo, že odsoudí nacismus? Žádný překrucovač se ještě nepokusil nám to vysvětlit..., což je přirozené!

“Velký teolog” Michael Schmaus měl mnoho rivalů, jak píše jeden německý spisovatel, který v knize *Katolisch-Konservatives Erbgut* vidí tu nejstrašlivější knihu, jakou kdy vydalo Německé katolické nakladatelství:

“Tato antologie, která spojuje dohromady texty vůdčích německých katolických teorií od Gorrese až po Vogelsanga, nás přesvědčuje, že nacionální socialismus se zrodil z katolické myšlenky.” (*Gunter Buxbaum - Les Catholiques en Europe centrale; Mercure de France*, 15.1.1939)

Při psaní této knihy si její autor určitě neuvědomoval, že to tak popisuje naprosto přesně a dokonale.

Další dobře informovaný člověk, hnací síla paktu mezi svatým stolcem a Berlínem a tajný papežův komorník, Franz von Papen, byl dokonce ještě výstižnější:

“Třetí říše je první světovou mocností, která nejenom uznává, ale také uvádí do života hlavní zásady papežství.” (*Robert d'Harcourt z Francouzské akademii: Franz von Papen, l'homme a tout faire; L'Aube*, 3.10.1946)

K tomu doplníme výsledek tohoto “uvádění do života”: 25 miliónů obětí koncentračních táborů - to je oficiální údaj Organizace spojených národů!

Nyní považujeme za nezbytné dodat ještě něco pro bezelstné mysli, pro ty, kteří si nemohou přiznat, že organizované masakry byly jednou z “vysokých zásad” papežství. Samozřejmě je vytrvale prosazována naprostá nezaujatost: “Takové barbarské skutky patří minulosti!”

To říkají věrní apoštolové prostým lidem, zatímco pokrčují rameny před nekatolíky “pro které stále ještě hoří ohně svaté inkvizice.” (*Temoignage chretien*, 6.12.1957)

Takže tak to je! Odložme však stranou více než dostatečná svědectví o dravosti duchovenstva dřívějších let a sledujme nyní 20. století.

Nebudeme už připomínat “hrdinské výkony” mužů jako Stepinace a Marcone v Chorvatsku ani Tisa na Slovensku, ale omezíme se na prověření pravověrnosti určitých “vysokých zásad”, které tak dobře a “prakticky” uváděli do života.

Jsou skutečně už dnes zastaralé tyto zásady - zapřené “osvíceneckým učením”, oficiálně zavřené svatým stolcem spolu s dalšími chybami temné minulosti? To je snadno zjištělé.

Otevřme si například “Velkou apologetiku” od abbé Jeana Vieujana, která může být stěží popisována jako středověká, protože je to datována rokem “1937”. Co čteme?

“K přijetí zásady inkvizice člověk potřebuje pouze křesťanské smýšlení, ale právě to mnoho křesťanů postrádá.... Církev žádnou bázlivost nemá.” (Abbe Jean Vieujan: Grande Apologie; Bloud et Gay, Paříž, 1937, str. 1316)

Nikdo by to nedokázal vyjádřit lépe.

Je potřeba ještě další důkaz, neméně pravověrný a moderní? Poslechněte si R.P. Janviera, známého konferenčního mluvčího v Notre-Dame:

“Na základě své nepřímé moci nad časnými záležitostmi neměla by snad církev mít právo očekávat od katolických států, že budou utlačovat kacíře až k smrti, aby je úplně odstranila?”

Odpovídám takto:

»Zastávám tento názor až k smrti!... Opírám se především o praxi, potom o učení samotné církve a jsem přesvědčen, že žádný katolík neřekne opak, aniž by smrtelně zhřešil.” (Konference z 25. března 1912)

Tohoto teologa nelze omlouvat tím, že mluví v hádankách. Jeho řeč je jasná a přesná. Méně slovy by se nedalo říci více. Je tam všechno, co se týče práva církve osobovat si vyhlazování lidí, jejichž přesvědčení neodpovídá jejímu: “učení”, které ji odsuzuje; “praxe” legalizovaná tradicí a dokonce “výzva ke křesťanským státům,” jejímž dokonalým příkladem bylo hitlerovské křížácké tažení! Všechna tato slova jsou stále platná a nikdy nebyla nikým odvolána.

Ani následující slova, vůbec ne tajemná, nebyla vyslovena v temném středověku:

“Církev může kacíře odsoudit ke smrti, protože jakákoli práva, která mají, mají díky naší toleranci a tato práva jsou zdánlivá, nikoli skutečná.”

Autorem těchto slov byl jezuitský generál Franz Wernz (1906-1915) a to, že byl opět Němcem, dodává jeho prohlášení ještě větší váhu!

Také v průběhu 20. století kardinál Lepicier, v neblaze proslulé církevní knize, napsal: *“Jestliže někdo veřejně prohlašuje, že je kacíř, nebo se snaží svou řečí nebo příkladem svádět ke zlému ostatní, nemůže být pouze exkomunikován, ale také spravedlivě zabit...” (De stabilitate et progressu dogmatis, 1. část, čl. VI. 9. I.; Typographia editrix romana, Řím, 1908); (Viz Sol Ferrer-Francisco Ferrer: Un Martyr au Xxe siecle; Fischbacher, Paříž).*

Pokud se zde nejedná o typickou výzvu k vraždění, mohl bych být také “proměněn na mlýnek na pepř”, jak uvedl zesnulý Courteline.

Žádáte si také příspěvek od svrchovaného pontifa? Zde je. Od moderního papeže, kterého kritizovali radikální duchovní za jeho “liberalismus”, jezuitský papež Lev XIII.: *“Klatba na toho, kdo řekne: Duch svatý po nás nechce, abychom zabíjeli kacíře.”*

Jaké vyšší autority bychom se ještě mohli dovolávat, odmyslíme-li autoritu Ducha svatého?

40.3 Jezuité Goebbels a Himler

Ačkoliv se to nemusí líbit těm, kteří vytvářejí kouřovou clonu (to je odkaz na lidi, kteří v průběhu volby papeže vypouštějí kouřové signály) - těmto konejšitelům rozrušeného svědomí, stále platí: papežské “vysoké zásady” zůstávají nezměněné a kromě jiného je vyhlazování pro víru dnes platné stejně tak jako v minulosti. To je “nejosvícenější” závěr - když použijeme slovo tak drahé mystikům - když uvážíme, co se odehrávalo v Evropě od roku 1939 do roku 1945.

“Hitler, Goebbels, Himmler a většina členů strany »staré gardy« byli katolíci,” napsal M. Frederic Hoffet. “Nebylo náhodou, že díky náboženství svého šéfa byla nacionálně socialist-

*tická vláda tou nejkatoličtější vládou, jakou kdy Německo mělo... Tato spřízněnost mezi nacionálním socialismem a katolicismem nás nejvíce ohromí při podrobném studiu propagačních metod a vnitřní organizace strany. O tom nás nic nepoučí lépe než práce Josepha Goebbelse. Byl vychován na jezuitské koleji a dříve než se oddal literatuře a politice, byl knězem v jezuitském semináři... Každá strana, každý řádek jeho spisů připomíná učení jeho mistrů; na poslušnost klade takový důraz ..., že pohrdá pravdou. »Některé lži jsou užitečné stejně jako chleba!« prohlásil na základě mravní relativity vyňaté ze spisů Ignáce z Loyoly...» (**Frederic Hoffet: L'Imperialisme protestant; Flammarion, Paříž, 1948, str. 172**)*

Svému jezuitskému šéfovi propagandy neudělil Hitler (na rozdíl od Himmlera) palmu jezuitství. Svým blízkým však o šéfovi Gestapa říkal: „Himmlera vidím jako našeho Ignáce z Loyoly.“ (**Adolf Hitler: Libres propos; Flammarion, Paříž, 1952, str. 164**)

Když to takto řekl, musel pro to mít Führer nějaké odůvodnění. Předně si povšimněme, že Kurt Heinrich Himmler, Reichsführer SS, Gestapa a německé policie, byl, jak se zdá, člověkem nejvíce prosáklým klerikalismem mezi katolickými členy Hitlerova doprovodu. Jeho otec byl ředitelem katolické školy v Mnichově, potom vychovatelem bavorského prince Ruprechta. Jeho bratr, benediktinský mnich, žil v kláštře Maria Laach, jedné z panněmeckých výšin. Měl také strýce, který zastával důležitou funkci: Kánon při bavorském dvoře, jezuitu Himmlera.

Německý spisovatel Walter Hagen odhaluje také tuto tajnou informaci: „Jezuitský generál, hrabě Halke von Ledóchowski, byl ochoten organizovat na základně antikomunismu kolaboraci mezi německou tajnou službou a jezuitským řádem.“ (**Walter Hagen, op. cit., str. 358**)

V důsledku toho byla uvnitř německé tajné služby vytvořena organizace, v jejíž hlavní funkce zastávali katoličtí kněží nosící černé uniformy SS. Jezuita, otec Himmler byl jedním z nadřízených důstojníků SS.

40.4 Himlerovo a Hitlerovo zákulisí

Po kapitulaci třetí říše byl jezuitský otec Himmler zajat a uvězněn v Nurembergu. Jeho slyšení na mezinárodním tribunále by bylo pravděpodobně velmi zajímavé, ale „prozřetelnost“ byla na stráž: strýc Heinricha Himmlera se před soudem nikdy neobjevil. Jednoho rána byl nalezen mrtev ve své cele a veřejnost se nikdy nedozvěděla, co bylo příčinou jeho smrti.

Nechceme napadat památku tohoto duchovního tím, že bychom předpokládali, že ochotně ukončil svůj život, navzdory závažným věroučným zákonům katolické církve.

Nicméně jeho smrt byla stejně náhlá a přesně načasovaná jako smrt jiného jezuitu o něco dříve. Jednalo se o otce Stämpfleho, neuznaného, avšak opravdového, tajného autora knihy *Mein Kampf*. To je skutečně zvláštní náhoda... !

Vraťme se však ke Kurtu Heinrichu Himmlerovi, šéfovi gestapa, což znamenalo, že ve své ruce třímал opratě moci celého režimu. Vynesly mu tak vysoké postavení jeho osobní zásluhy? Viděl v něm Hitler mimořádného génia, když ho přirovnal k zakladateli jezuitského řádu? Rozhodně to nepotvrzují svědectví lidí, kteří ho znali, protože v něm neviděli nic nadprůměrného.

Nezasvítila tato hvězda s vypůjčenou září? Byl to skutečně Kurt Heinrich Himmler, údajný šéf, kdo skutečně vládl nad gestapem a tajnými službami? Kdo posílal miliony lidí, odvezených z politických důvodů, a miliony Židů na smrt? Byl to synovec s plochou tváří, nebo jeho strýc, bývalý Kánon u bavorského dvora, jeden z oblíbenců von Ledóchowského, jezuitský otec a naddůstojník SS?

Může to vypadat riskantně a dokonce až opovážlivě, dovolit si takový netaktní pohled za zákulisí historie. Divadlo probíhá na jevišti, kde září světla z rampy, reflektorů a kde září ob-

loukové světlo. To platí pro každou podívanou a člověk, který chce nahlédnout za rekvizity, může být považován za otravného a nevychovaného.

Avšak veškerá omamná přitažlivost herců, na nichž spočívá zrak publika, pochází ze záku-
lisí. To je více než zřejmé, když prozkoumáme tyto „svěcené obludy“ a uvědomíme si, že ani
zdaleka nejsou lidmi, které by rádi představovali.

Zdá se, že to byl případ Himmlera. Ale nepřináleží totéž říci o člověku, kterému byl jeho
pravou rukou, o Hitlerovi?

Když jsme viděli Hitlera, jak gestikuluje a slyšeli, jak řve své hysterické projevy, neměli
jsme dojem, že se díváme pouze na špatně seřízený automat s přetaženými péry? I jeho nej-
jednodušší pohyby nám připomínaly mechanickou loutku. A co potom jeho tupé a vypouklé
oči, ochablý nos, nafoukaný výraz, jehož vulgárnost nemohla zakrýt ani známá ofina a kartá-
čový knír jakoby přilepený pod nosními dírkami.

Byl tento „zlý pes“ na veřejných shromážděních skutečně šéfem? Byl opravdovým pánem
Německa, byl autentickým státníkem, jehož génius měl převrátit svět vzhůru nohama?

Nebo byl pouze špatnou náhražkou toho všeho? Nebyla to vychytrale nafouknutá zástěrka,
nebyl to demagog a přízrak k zastrašení davů?

On sám to přiznal, když řekl: „*Já jsem jenom amplión.*“ M. Francois-Poncet, tehdejší
francouzský velvyslanec v Berlíně potvrzuje, že Hitler pracoval velmi málo, vůbec nečetl a
nechal své spolupracovníky, aby si dělali, co chtějí.

Stejným dojmem prázdnoty a neskutečnosti působili i jeho pomocníci. První z nich, Rudolf
Hess, který uprchl v roce 1941 do Anglie, vypadal na svém soudu v Norimbergu jako úplný
cizinec a nikdy jsme se nedozvěděli, jestli byl úplně duševně vyšinutý nebo jenom blázen.
Druhým byl groteskní Goering, marnotratný a obézní, který nosil ty nejokázalejší operetní
uniformy, žroul, lupič obrazů a k tomu všemu navíc narkoman morfia.

Ostatní významné stranické osobnosti vypadaly podobně a na procesech v Norimbergu k
jednomu z největších překvapení novinářů, o kterém museli podat zprávu, bylo zjištění, že
kromě jejich vlastních konkrétních nedostatků postrádali tito nacističtí hrdinové rozum, cha-
rakter a byli více či méně bezvýznamní.

Jediným, kdo se tyčil nad touto vulgární chátrou - díky své vychytralosti, nikoli však mo-
rální hodnotě - byl Franz von Papen, komorník jeho svatosti, „*člověk pro všechno*“..., který
byl spoután, aby byl zproštěn viny.

Jestliže nám Hitler vychází jako vynikající loutka, byl potom člověk, podle něhož byl mo-
delován, zásadovější? Připomeňme si směšné chování tohoto „*Cézara vhodného na karne-
val*“, koulícího velkýma černýma očima, kterými chtěl blýskat zespod podivného klobouku
zdobeného záclonovými třásněmi! Takové byly fotografie určené pro propagandu, snímky
pořizované od jeho nohou a zobrazující pouze jeho čelisti vysunuté proti nebi. Měl to být po-
divuhodný muž, měl být jako nehybná skála - měl být symbolem vůle, která nezná žádné
překážky!

40.5 Mrtvoly v rukou generála řádu

Co to však bylo za vůli! Z důvěrných sdělení některých jeho společníků dostáváme obraz
muže zmítajícího se nerozhodností; tento „*hrůzu nahánějící muž*“, který se chystal „*přepad-
nout všechno*“ s „*primitivní vojenskou silou*“ (abychom použili výraz kardinála Rattiho, bu-
doucího Pia XI.), neodolal lákavým nabídkám, které mu činil jezuita, kardinál Gasparri, státní
tajemník ve prospěch Vatikánu.

Jenom několik tajných setkání přesvědčilo revolucionáře, aby se dal se vším všudy naver-
bovat pod korouhev svatého otce, aby se vydal cestou oslnivé kariéry, kterou tak dobře zná-
me, a aby mohl proslulý dřívější ministr Carlo Sforza napsat:

*“Jednoho dne, kdy čas utlumí hořkost a nenávisť, bude, jak doufáme, uznáno, že orgie krvavých násilností, které změnily Itálii na dvacet let ve vězení a na trosky ve válečných letech 1940-1945, měly svůj původ v téměř unikátní historické události: naprostá disproporce mezi legendou uměle vytvořenou okolo nějakého jména a skutečnými možnostmi chudáka, který nosil toto jméno, člověka, kterému nepřekážela kultura.” (Hrabě Carlo Sforza: *L'Italie telle que je l'ai vue; Grasset, Paříž, 1946, str. 158*)*

Tato dokonalá definice se hodí na Hitlera stejně jako na Mussoliniho: stejná disproporce mezi legendou a možnostmi, stejný nedostatek “kultury” u těchto dvou průměrných dobrodruhů s téměř identickou minulostí; jejich bleskovou kariéru lze vysvětlit jedině jejich nadáním pronášet bombastické projevy k davům. Bylo to nadání, které jim vyneslo pozlátku veřejného zájmu, to je publicity.

Je zřejmé, že tato legenda byla “*uměle vytvořenou*”, právě dnes, kdy víme, že retrospektivní záběry Führera na plátnech německých kin vyvolává pouze ohromný smích.

Nebyla nápadná méněcennost těchto “*mužů prozřetelnosti*” právě tím důvodem, pro který byli vybráni, aby byli povzneseni k moci? Skutečností je, že tentýž nedostatek osobních kvalit lze najít u všech, které papežství vyvyšovalo jako své zastánce.

V Itálii a Německu byli někteří “skuteční” státníci, “skuteční” šéfové, kteří byli schopni chopit se kormidla a vládnout, aniž by se museli uchýlovat k tomuto šílenému “mystikovi”. Byli však přespříliš inteligentní, a ne dostatečně poddajní. Vatikán, a zejména černý papež, von Ledóchowski, je nemohl držet “*ve své ruce jako obušek*” a přinutit je sloužit svým cílům za každou cenu, až do katastrofického pádu.

Viděli jsme, jak revolucionáře Mussoliniho převrátili náhončí svatého stolce, kteří mu slibovali moc, naruby jako rukavici.

Prokázalo se, že tvrdohlavý Hitler byl právě tak tvárný. Původně bylo plánem Ledóchowského vytvořit federaci katolických národů ve střední a východní Evropě, kde by mělo přednostní postavení Bavorsko a Rakousko (pod vládou jezuita Seipela). Bavorsko muselo být odděleno od Weimarské německé republiky a jakoby náhodou byl tehdy bavorským separatistou agitátor Hitler.

Ale vhodných příležitostí k uskutečnění této federace a postavení Habsburga do jejího čela ubývalo, zatímco monsignor Pacelli, nuncio, který odešel z Mnichova do Berlína, si začal více uvědomovat slabost Německé republiky díky slabé podpoře spojenců. Ve Vatikánu se tehdy zrodila naděje chopit se Německa jako celku a podle toho byl upraven plán:

“Muselo být zabráněno hegemonii protestantského Pruska a protože Říše měla vládnout Evropě - aby zabránila federalizaci Němců - musela být Říše reorganizována tak, aby v ní panovali katolíci.” (Mercure de France: Pius XI. a Hitler, 15.1.1934)

To stačilo. Hitler, který byl do té doby bavorským separatistou, se se svými “*hnědými košilemi*” úplně obrátil a přes noc se stal inspirovaným apoštolem Velké Říše.

Kapitola 41

Tábory smrti a protizidovské tažení

41.1 Tajemství Vatikánu

Brzy se začalo projevovat, že katolíci jsou pány nacistického Německa, a ukázala se tvrdost, se kterou byly naplňovány některé z “papežských vysokých zásad”.

Liberálové a Židé měli dostatek času na to, aby zjistili, že tyto zásady ani zdaleka nejsou zastaralé, jak to tvrdila většina pravověrných mluvčích. Právo církve, aby si činila nárok na pomalé nebo rychlé odstraňování těch, kteří jí stáli v cestě, bylo “*uvedeno do života*” v Osvětimi, Dachau, Belsenu, Buchenwaldu a dalších táborech smrti.

Gestapo Himmlera, “*našeho Ignáce z Loyoly*”, příčinlivě uskutečňovalo tyto “dobročinné” skutky. Občanské i vojenské Německo se muselo této všemocné organizaci podřídit “*až na smrt*”.

Není třeba říkat, že Vatikán si od těchto hrůz umyl ruce. Když vyslechneme Dr. Nerina F. Guna, švýcarského novináře, který sám byl odvezen do koncentračního tábora a který se divil, proč papež nezasáhl alespoň tím, že by poskytl nějakou pomoc tolika nešťastným lidem, jeho svatost Pius XII. měl tolik drзости, že odpověděl:

“*Věděli jsme, že z politických důvodů probíhá v Německu násilné pronásledování, ale nikdy jsme nebyli informováni o tom, že by nacistický útlak měl nelidskou povahu.*” (*Gazette of Lausanne, 15.11.1945*)

A to se stalo v době, kdy mluvčí Radia Vatikán, R.P. Mistiaen, hlásal, že “*byly získány zdrcující dokumentární důkazy o krutosti nacistů.*” (*R.P. Duclos: Le Vatican et la seconde guerre mondiale; Vyd. Pedone, Paříž, 1955, str. 255, Imprimatur 1955*)

Bez pochyby nebyl svatý otec informován ani o tom, co se odehrávalo v ustašovských koncentračních táborech, navzdory tomu, že v Záhřebu působil jeho vlastní vyslanec!

Ačkoli jednou bylo vidět, že svatý stolec projevil jakýsi zájem o osud určitých lidí odsouzených k deportaci. Bylo to 528 protestantských misionářů, kteří přežili z mnoha dalších japonské zajetí na tichomořských ostrovech a byli zadržováni v koncentračních táborech na Filipínách. M. Andre Ribard ve své výjimečné knize *Rok 1960 a tajemství Vatikánu* ukazuje papežskou přímluvu ve jménu těchto nešťastníků.

Text má číslo 1591 a je datován v Tokiu 6. dubna 1943 ve zprávě Oddělení pro náboženské záležitosti na okupovaných územích. Cituji následující úryvek: Papež “*vyjadřuje přání římskokatolické církve vidět, že budou Japonci dále pokračovat ve své politice a zabrání určitým náboženským propagátorům bludného učení znovu získat svobodu, ke které nejsou oprávněni.*” (*Andre Ribard: “1969 et le secret du Vatican; Librairie Robin, 38, rue de Vaugirard, Paříž 1954, str. 80; a Frederic Hoffet: Politique romaine et demission des Protestants; (demise laiků), Fischerbacher, Paříž*)

Z “křesťanského” pohledu nepotřebuje tento dobročinný krok komentáře, ale politicky řečeno má nejvyšší význam. Na Slovensku - jak víme - monsignor Tiso, jezuita Gauleiter, měl také právo pronásledovat “*oddělené bratry*”, i když Německo, ke kterému byl jeho stát satelitem, bylo hlavně protestantské. Hodně to napovídá o vlivu římskokatolické církve v hitlerovském Reichu!

Viděli jsme také, jakou roli sehráli v Chorvatsku zástupci této církve při vyhlazování ortodoxních věřících.

41.2 Protizidovské tažení a Řím

Co se týče protizidovského tažení, vrcholného díla gestapa, může se zdát zbytečné znovu se zmiňovat o roli, jakou v něm sehrál Řím, protože jsme již popsali hrdinské činy monsignora Tisa, prvního, kdo přispěl do osvětimských plynových komor a krematorijních pecí. K tomuto případu připojíme jenom několik charakteristických dokumentů.

Především je to dopis od M. Leona Berarda, velvyslance vášské vlády u svatého stolce: “Maršál Petain, Pane,

V dopise ze dne 7. srpna 1941 jste mne poctil tím, že se ptáte na určité informace týkající se otázek a nesnází, které by mohly vyvstat z pohledu římskokatolické církve z opatření vaší vlády vůči Židům. Mám tu čest odpovědět, že mi ve Vatikánu nebylo řečeno nic, co by se dalo vykládat jako kritika nebo nesouhlas se zákony nebo směrodatnými činy, o nichž je řeč....” (Leon Poliakov: *Breviaire de la haine; Calmann-Levy, Paříž, 1951, str. 345*)

Časopis *L'Arche*, když se tohoto dopisu dotýká v článku pod názvem *Mlčení Pia XII.*, hovoří o následné, doplňující zprávě, kterou M. Leon Berard poslal do Vich 2. září 1941:

“Je nějaký rozpor mezi postavením Židů a katolickým učením? Jenom jeden a Leon Berard na něj hlavě státu zdvořile poukazuje. Spočívá ve skutečnosti, že zákon z 2. června 1941 definuje Židy jako rasu... Církev (napsal vášský velvyslanec) nikdy nehlásala, že všem obyvatelům mají být dávána stejná práva... Jak mi řekl nějaký úředník ve Vatikánu, ohledně postavení Židů se nedostanete do těžkostí.” (*L'Arche, listopad 1958*)

Do “praxe” je zaveden “strašlivý” encyklický dopis *Mit brennender Sorge* proti rasismu, na který zeširoka odkazují apologetici.

Ale v knize M. Leona Poliakova nacházíme ještě něco lepšího:

“Návrh protestantské církve ve Francii, aby spolu s římskokatolickou církví přijala opatření proti raziím na Židy v létě 1942, byl katolickými hodnostáři zamítnut.” (Leon Poliakov: *Breviaire de la haine, str. 350, 351*)

41.3 Krádeže a deportace dětí

Mnoho Pařížanů si stále ještě pamatuje, jak byly židovské děti sebrány jejich matkám a zvláštními vlaky odeslány do osvětimských kremačních pecí. Tyto dětské deportace jsou kromě několika dalších úředních dokumentů potvrzeny v poznámce SS *Hauptsturmführera Dannekera* z 21. července 1942.

Děsivá necitelnost římskokatolické církve, a zejména jejího vůdce, inspirovala před nedávnem tyto odplatychtivé řádky již zmíněného časopisu *L'Arche*:

“Přes pět let byl nacismus původcem násilností, znesvěcování, rouhání a zločinů. Za pět let zmasakroval šest milionů Židů. Z těchto šesti milionů bylo 1 800 000 dětí. Kdo, ano, kdo kdysi řekl: »Nechte dítky přijít ke mně?« A z jakého důvodu platí: »Nechte je přijít ke mně, abych je mohl vyvraždit?« Bojovného papeže vystřídal papež diplomatický.”

41.4 Hlas tajného archivu

Z okupované Paříže jdeme do Říma, který je po pádu Itálie také okupováno Němci. Zde je poselství adresované von Ribbentropovi, nacistickému ministru zahraničí, jezuitovi:

“Německé velvyslanectví u svatého stolce, Řím, 28. října 1943.

Ačkoliv je k tomu vyzván ze všech stran, nevyjádřil papež žádné přímé odsouzení deportace Židů z Říma. Může očekávat, že ho za tento postoj budou naši nepřátelé kárat a budou z toho těžit protestanté z anglo-saských zemí při své agitaci proti katolicismu. Když uvažujeme o této choulostivé otázce, bylo rozhodujícím faktorem ohrožení našich vztahů s německou vládou...”

Podepsán: Ernst von Weiszaeker. (*Tajné archívy Wilhelmstrasse*)

Při vyprávění o kariéře tohoto barona z Weiszaekeru, souzeného jako válečného zločince za přípravu likvidačních seznamů, napsal *Le Monde* 27. července 1947:

“Když si uvědomil, že Německo bude poraženo, sám sebe jmenoval do Vatikánu a využil tak příležitost úžeji spolupracovat s gestapem.”

Kvůli našim čtenářům, kteří doposud nejsou plně přesvědčeni, budeme citovat následující oficiální německý dokument, který předestírá záměry Vatikánu - a jezuitů - se Židy ještě před válkou:

“Při studiu vývoje antisemitismu ve Spojených státech si se zájmem všímáme toho, že počet posluchačů rozhlasového vysílání otce Coughlina (jezuita), proslulého svým antisemitismem, přesáhl 20 milionů.” (Tajné archívy Wilhelmstrasse; Dokument 83-26 19/I, Berlín 25. ledna 1939)

41.5 Antisemitismus v USA

Bojovný antisemitismus jezuitů ve Spojených státech, stejně jako všude jinde, nás ze strany papeženců nepřekvapuje, neboť je v dokonalém souladu s jejich *“učením”*. Podívejme se, co k tomu řekne M. Daniel-Rops z Francouzské akademie. Tento spisovatel se specializuje na náboženskou literaturu a publikuje pouze pod záštitou *“Imprimatur”*. V jedné z jeho neznámějších knih *Ježíš a jeho doba* vydané v roce 1944 - v době německé okupace, čteme:

*“Po všechna staletí všude, kde byla rozptýlená židovská rasa, tekla krev. Vždycky volání po vraždě pronesené v Pilátově soudní síni přehlušilo tisíckrát opakovaný nářek zoufalství. Dějiny jsou vyplněny tváří pronásledovaného židovského národa, ale nemohou vymazat druhou tvář, potřísněnou krví a poplivanou, vůči které necítí židovský dav žádnou lítost. Izrael bezpochyby neměl v této věci na vybranou a musel zabít svého Boha, když ho odmítl uznat, a protože krev tajuplně volá po krvi, křesťanská blahosklonnost asi také nemá na vybranou. Neměli by ti, kteří jsou Bohu oddaní, hrůzou pogromů odškodnit onu nesnesitelnou hrůzu (ukřižování)?” (Daniel-Rops: *Jesus en son temps*; Artheme Fayard, Paříž, 1944, str. 526, 527; *Imprimatur* 17. dubna 1944)*

Jak výstižně je to řečeno! Nebo by se to dalo vyjádřit ještě hrubším způsobem: Jestliže miliony Židů musely projít plynovými komorami a kremačními pecmi Osvětami, Dachau, Terezínem a všech ostatních, pak to byla jejich spravedlivá a zasloužená odměna. Tuto nepřizeň osudu si přála *“božská vůle”* a *“křesťanská blahosklonnost”* by se dopustila chyby, kdyby byla Židům nakloněna. Přesně toto má předchozí citát totiž na mysli!

Význačný profesor M. Jules Isaac, president *Amitie židovskokřesťanské* daný citát okomentoval takto:

“Tyto strašlivé a rouhavé věty samy o sobě vzbuzují nesnesitelnou hrůzu.” A ještě tuto věc přiostrčil poznámkou: *“Dnes mezi Židy.... se někteří.... snaží setřást ze sebe tuto těžkou zodpovědnost... To jsou skutečně úctyhodné city, ale nemůžeme jít proti svědectví Historie... lidem není svěřeno složit ze Židů děsivou tíž (Ježíšovy smrti), kterou Izrael musí nést.” (Jules Isaac: *Jesus et Israel*; Albin Michel, Paříž, 1948, str. 382)*

M. Jules Isaac nám připomíná, že sporné věty vydavatel *“v pozdějších vydáních”* této *“povznášející”* knihy pozměňoval. Tedy až po osvobození. To byla doba pro všechno, jen kremační pece už vyšly z módy.

41.6 Uzavření kruhu

Takže kruh vedoucí od věroučných vyhlášení papežských vysokých zásad až k tomu, jak je Himmler, *“náš Ignác z Loyoly,”* uvedl do života, se uzavírá. A my můžeme dodat, že šílený Führerův antisemitismus tím přestává být tajemný.

Ale vraťme se zpátky. Nevrhá toto vše více světla na ono záhadné individuum?

Věci, které byly před válkou vymyšleny ve snaze vysvětlit průkazný rozpor mezi člověkem a úlohou, kterou musel hrát! Všichni vnímali, že je tu mezera, zřetelné vzduchoprázdno. Aby byla tato mezera vyplněna, začali se hojně šířit různé legendy - příběhy, které nebyly vždy bez skrytého záměru oklamat! Okultní vědy, orientální čarodějové, duchovně vnímaví astrologové, jak nám bylo řečeno, náměsíčný poustevník Berchtesgaden. A zdá se, že volba hákového kříže, který má svůj původ v Indii, jako znaku nacistické strany měla tuto myšlenku podpořit.

M. Maxime Mourin ji vyvrátil:

*“Adolf Hitler byl žákem školy v Lambachu a zpíval mezi chlapci na kůru opatství téhož jména. Tam objevil hákový kříž (svastiku), protože byla erbovním znakem otce Hageny, správce tohoto opatství.” (Maxime Mourin: *Histoire des Grandes Puissances*; Payot, Paříž, 1958, str. 134)*

Führerovu “*inspiraci*” lze také snadno vysvětlit, aniž bychom se museli uchýlovat k tajuplným či exotickým filozofiím. Jestliže jsme pochopili, že tento “*syn katolické církve,*” jak ho popisuje Franco, byl poddán nátlaku tajuplných jezuitských vůdců, chápeme také, že to nemělo nic společného s orientální magií. Společný byl pouze okultismus, se kterým měly obě strany své *praktické, křesťanské zkušenosti*.

Pozemské peklo, které sehltilo 25 milionů obětí nese jinou pečeť, snadno rozpoznatelnou. Je to pečeť člověka, který musel projít zdlouhavým a puntičkářským výcvikem, jaký je popsán v jezuitských *Duchovních cvičeních*.

Kapitola 42

Jezuité a Collegium Russicum

42.1 “Zájem” římské kurie

Mezi různými příčinami, které rozhodly o tom, že Vatikán začal první světovou válku tím, že naléhal na rakouského císaře France Josefa, aby “*potrestal Srby*”, bylo tou hlavní, jak jsme viděli: zaútočit rozhodným úderem proti ortodoxní církvi, proti tomuto nenáviděnému a staletému soupeři.

Za malým srbským národem spatřoval Vatikán Rusko, tradičního ochránce ortodoxních věřících na Balkáně a na Východě.

M. Pierre Dominique napsal:

“Pro Řím se stala tato záležitost nejdůležitější; vítězství papežské monarchie nad carismem může být chápáno jako vítězství Říma na rozkolem Východu.” (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 246)

Římskou kurii ani trochu nezajímalo, že takového vítězství bude moci být dosaženo jediné pomocí obrovského holokaustu. Protože spojenci to pokládali za nevyhnutelné, bylo přijato riziko spíše než jistota. Na naléhání svého státního tajemníka, jezuity Merry del Vala, se s tím Pius X. netajil a bavorský diplomatický zástupce napsal své vládě v předvečer konfliktu: (Papež) “*si nemyslí, že by mohla ve válce proti Německu francouzská a ruská armáda uspět.*” (*Bayerische Dokumente zum Kriegausbruch, III, str. 206*)

Prokázalo se, že tato zlomyslná kalkulace byla špatná. První světová válka, která vyplenila sever Francie a zanechala za sebou několik milionů mrtvých, nesplnila ambice Říma. Místo toho rozdělila Rakousko-Uhersko a zbavila Vatikán jeho hlavní pevnosti v Evropě, osvobodila Slovany, kteří byli součástí této dvojité monarchie, od vídeňského papežského jha.

Ruská revoluce navíc osvobodila od nadvlády Vatikánu římské katolíky, většinou polského původu, kteří žili na území bývalé carské říše.

Porážka byla totální. Ale římskokatolická církev “*patiens quia aeterna*”, se chystala naplňovat s novým úsilím svou politiku “*Drang nach Osten*” neboli tažení na Východ, které výborně vyhovovalo světovládným německým ambicím.

Z tohoto důvodu, jak jsme se zmínili už dříve, povstali diktátoři a vznikla druhá světová válka a s ní spojené hrůzy. Dvěma příklady, obzvláště ukrutnými, může být “*vyčištění*” *Varthelandu* v Polsku a “*povinná katolicizace Chorvatska*”.

Žádný význam nemělo to, že v koncentračních táborech zemřelo 25 milionů lidí, 32 milionů vojáků bylo zabito na bitevních polích a 29 milionů bylo zraněno nebo zmrzačeno. To jsou čísla podle oficiální statistiky OSN (*La Croix, 7. září 1951*), která ukazují na velikost tohoto krveprolití! Tentokrát se římská kurie domnívala, že svých cílů dosáhla. V *Basler Nachrichten* můžeme číst:

“S činností Německa v Rusku vyvstává otázka evangelizace této země. Vatikán o ni projevuje nejvyšší zájem.” (Basler Nachrichten, 27. března 1942)

Další citace je z knihy věnované oslavě Pia XII.:

“Vatikán a Berlín podepsali smlouvu umožňující katolickým misionářům z ruské koleje (Collegium Russicum), aby šli na okupovaná území a přivedli baltické přímořské státy pod berlínskou papežskou správu (nunciaturu).” (Válečná poselství světa, od Pia XII.; Vyd. Spes, Paříž, 1945, str. 34)

42.2 Katolizace Ruska

“Katolizace” Ruska měla být započata pod ochranou Wehrmachtu a SS, stejným způsobem, jakým ji prováděl Pavelič se svými pomocníky v Chorvatsku, ale v mnohem větším měřítku. Byl by to skutečně triumf Říma!

Jaké však přišlo zklamání, když bylo u Moskvy hitlerovské tažení zastaveno a u Stalingradu byl von Paulus s jeho armádou obklíčen! Bylo to v době vánoc 1942 a musíme si znovu pročíst poselství svatého otce - spíše však energické provolání k armádě - adresované “*křesťanským národům*”:

“Ted’ není čas na nařikání, ale na činy. Necht’ se nadšení z tohoto křížového tažení drží křesťanství a bude slyšet »Bůh to chce!« Necht’ jsme připraveni sloužit a obětovat se, tak jako křížáci dávných dob... Nabádáme vás a zapřísaháme vás, abyste si uvědomili tíži současné situace... Jako dobrovolníci, kteří se účastní tohoto svatého křížového tažení moderní doby vyzvedněte korouhev vysoko, vyhlašte válku temnosti světa, který je oddělen od Boha. ” (Válečná poselství světu, od Pia XII., str. 257)

Tohoto dne “*narození Páně*” jsme byli daleko od “*pokoje Kristova*”!

Tento bojovný projev nebyl výrazem “*přísné neutrality*”, jakou se Vatikán vychloubá při sledování mezinárodních záležitostí. Tento projev byl ještě o to nevhodnější, že Rusko bylo spojencem Anglie, Ameriky a svobodné Francie. Při čtení důrazných tvrzení administrátorů Pia XII., kteří nám namlouvají, že Hitlerova válka nebyla skutečným “*křížovým tažením*”, zatímco poselství svatého otce tento výraz jasně používá, se musíme pousmát.

“*Dobrovolníci,*” které papež povolal do armády, byli zálohy a lidé naverbovaní v Paříži kardinálem Baudrillartem.

“*Hitlerova válka byla vznešeným počinem na obranu evropské kultury,*” prohlásil kardinál 30. července 1941.

Avšak všímáme si, že Vatikán už nemá zájem na obraně této kultury, když se snaží rozpoutat vzpuru afrických národů proti Francii. Pius XII. řekl: “*Katolická církev se neztotožňuje se západní kulturou.*” (*Le Monde*, 13. dubna 1956; *Kongres afrických katolických studentů*; Viz také *Francois Mejan: Le Vatican contre la France d’Outre-Mer; Fischerbacher*)

Ze strany těch, kteří obviňují satana, že je “*otcem všech lží,*” dochází k nekonečným podvodům a hrubým rozporům.

Porážka, která v Rusku potkala hitlerovská vojska, “*tyto vznešené obránce evropské kultury,*” se týkala také jezuitských obracečů na katolickou víru. Člověk se jenom diví, co asi před takovou pohromou dělala svatá Tereza! Pius XI. ji prohlásil za “*svatou patronku nešťastného Ruska*” a kanovník Coube ji představuje, jak stojí “*usmívá se, ale tak hrozivě, jako je hrozivě vyzbrojená k boji proti bolševickému obru.*” (*Kanovník Coube: Sainte Therese de l’Enfant Jesus et les crises du temps present; Flammarion, Paříž, 1936, str. 6; IMPRIMATUR 11. ledna 1936*)

Cožpak by svatá z Lisieux - kterou církev využívala pro všechny možné úkoly - podlehla tomuto novému, gigantickému úkolu, který na ni vložil svatý otec? Nebylo by to překvapením.

Ale místo této malé svaté tu byla stále ještě Matka nebes, která na sebe už v roce 1917 vzala za určitých podmínek úkol přivést nazpět do katolického stáda rozkolnické Rusko. Přechťme si, co o tom říká *La Croix*:

“Budeme připomínat našim čtenářům, že samotná Panna z Fatimy přislíbila obrácení Rusů na víru, pokud budou všichni křesťané upřímně a radostně prožívat všechna přikázání evangelického zákona.” (La Croix, 11. června 1947)

Chceme zde poukázat, že podle jezuitských otců, kteří jsou velkými odborníky v záležitostech zázraků, doporučila nebeská Zprostředkovatelka za zvlášť účinné denní používání růžence.

Tento Mariin slib byl navíc zpečetěn “*tancem slunce*,” zázrakem, ke kterému došlo znovu v roce 1951 ve vatikánských zahradách jen jako ujištění pro jeho svatost Pia XII.

42.3 Tvrdohlaví Rusové

Nicméně Rusové vstoupili do Berlína navzdory křížovému tažení, po kterém volal papež, a až dosud neprojevili krajané pana Chruščeva žádnou dychtivost, alespoň pokud víme, objevit se v kajícím rouchu před svatopetrskými branami s ohlávkou okolo krku.

Kde se stala chyba? Neodříkali křesťané dostatečné množství korálků na svých růžencích? Nenaplnilo se nebesy předepsané číslo deset?

Mohli bychom se dostat do pokušení uvěřit tomu, nebýt poněkud zapeklité podrobnosti v podivuhodném příběhu Fatimy. Slib o obrácení Ruska na katolickou víru, zřetelně daný jasnozřivé Lucii v roce 1917, “odhalila” teprve v roce 1941, kdy se stala jeptiškou, a zveřejnil ho kardinál Schuster, snaživý stoupenec Osy Řím-Berlín, až v říjnu 1942. Slib byl zveřejněn na žádost, nebo řekněme spíše na rozkaz Pia XII. - téhož papeže, který o tři měsíce později pronesl výše jmenovanou výzvu o křížovém tažení.

Skutečně to bylo úžasné “osvícení”: Jeden z obhájců Fatimy připouští, že právě díky tomu celá záležitost “*očividně ztrácí něco ze své prorocké hodnoty...*” (**Michel Agnellet: *Miracles a Fatima*; Vyd. de Treviso, Paříž, 1958, str. 54; Imprimatur 1958**)

To je to nejmenší, co by se dalo říci. Jistý kanovník, veliký odborník na otázky “*portugalského zázraku*” nám důvěrně vypráví: “*Musím přiznat že pokud se mě týče, pouze s velikou nechutí doplňuji ke svým dřívějším vydáním text, který veřejnosti předala jeho eminence kardinál Schuster...*” (**Kanovník Barthas: *Fatima, merveille du XXe siecle*; Fatima Editions, Toulouse, 1957, str. 81; Imprimatur 1957**)

Určitě porozumíme pocitům věrného kanovníka:

V roce 1917 řekla svatá Panna pastýřce Lucii: “*Jestliže bude dbáno na mé prosby, Rusko bude obráceno...*,” přitom však ji zavázala, že věc bude držet v “*tajnosti*”. Jak by se potom mohli křesťané dozvědět o jejích prosbách a naplnit je?

“*Credibile quia ineptum.*”

Zdá se, že od roku 1917 do roku 1942 nepotřebovalo “*nešťastné Rusko*,” aby byly v jeho jménu pronášeny modlitby a ukázalo se, že jich bylo třeba teprve po nacistické porážce u Moskvy a po bitvě u Stalingradu.

To je alespoň jediný závěr, které umožňuje toto opožděné zjevení. Nadpřirozeno - jak jsme již řekli - je mocné, ale musí se s ním zacházet s určitou opatrností, což si jezuitský řád velmi dobře uvědomuje.

Po Montoireovi, hovořil již Halke von Ledóchowski, jezuitský generál povýšeně o tom, že by se mělo generální zasedání tovaryšstva konat po kapitulaci Anglie v Římě. Potom by význam a zář zasedání neměla v celých dějinách tovaryšstva obdobu.

Nebesa však rozhodla, navzdory svaté Tereze i madoně z Fatimy, jinak. Velká Británie se vši silou vzepřela nepříteli, do války vstoupily Spojené státy (ačkolik se jezuitský otec Coughlin všemožně snažil tomu zabránit), spojenci se vylodili v severní Africe a pohromou pro nacisty se stalo ruské tažení.

Ledóchowskému se zhroutil jeho veliký sen. Wehrmacht, SS, “*čistky*” a jezuitští obraceči se společně vydali na ústup. Taková katastrofa podlomila i zdraví generála a zemřel.

42.4 Mučedníci Vatikánu

Podívejme se však, co znamená toto “*Russicum*,” které Pius XI. a von Ledóchowski připojil v roce 1929 k již tak dost bohaté a různorodé římskokatolické organizaci.

“Papežskou Ústavou »*Quam Curam*« vytvořil Pius XI. v Římě tento ruský seminář, kde měli být vychováváni mladí apoštolové všech národností za podmínky, že se nejprve přizpůsobí byzantsko-slovanským obřadům a svou mysl poddají a bezvýhradně se odevzdají úkolu přivést Rusko zpět do Kristova stáda.” (*L’Homme nouveau; L’Avenir catholique*, 7. prosince 1958)

To bylo cílem Ruské papežské koleje, jinak zvané *Russicum*, Orientálního papežského ústavu a Římské koleje. Všechna tři střediska má na starosti Tovaryšstvo Ježíšovo.

V Římské koleji - na Piazza del Gesu číslo 45 - najdeme jezuitský noviciát a někteří z noviců mají jméno *Russipetes*, protože jsou předurčení k tomu, aby *petere Russiam* neboli šli do Ruska.

Ortodoxní věřící by se měli mít na pozoru, neboť k jejich rozdrčení je určeno velmi mnoho neohrožených bojovníků. Musíme však podotknout, že již zmíněné “*Homme nouveau*” říká:

“Všichni tito kněží jsou určitě předurčení, aby šli do Ruska. Ale v současné době tento projekt nemůže být uskutečněn.” (*L’Homme nouveau; L’Avenir catholique*, 7. prosince 1958)

Podle této konkrétní publikace nazývá sovětský tisk tyto apoštoly vatikánskými parašutisty. A z výpovědi dobře informovaného svědka docházíme k závěru, že jim toto jméno velmi dobře padne.

Není řeč o nikom jiném než o jezuitovi Alighierovi Tondim, profesoru Gregoriánské papežské univerzity, který zavrhl Ignáce z Loyoly, *Duchovní cvičení*, i když ne bez značného pozdvižení a vystoupil z proslaveného tovaryšstva a ze vši jeho okázalosti a ze všech jeho skutků.

V rozhovoru, který poskytl italským novinám můžeme kromě jiného číst:

“*Collequim Russicum* a další organizace s ním spojené mají značné množství různorodých činností. Například společně s italskými fašisty a se zbytky německého nacismu jezuité organizují a koordinují různé protiruské skupiny, a to na příkaz jisté církevní autority. Konečným cílem tedy je být připraveni případně svrhnout vlády východních zemí. Vládnoucí církevní organizace poskytují finanční zabezpečení. Této práci se věnují vůdcové duchovenstva. Když jsou obviněni, že se míchají do politiky a tlačí biskupy a kněze na Východě, aby osnovali spiknutí proti svým vládám, potom pohotově roztrhnou ze žalu svou sutanu.

Když jsem hovořil s jezuitou Andrejem Urussovem, řekl jsem, že byla ostuda, když *Osservatore Romano*, oficiální list Vatikánu, napsal, že odhalení špioni byli vydáváni za »mučedníky víry.«

Urussov vybuchl smíchem.

»Co bys tedy napsal ty, otče?« zeptal se mne. »Přiznal bys, že to jsou špioni nebo bys je nazval něčím horším? Dnes vatikánská politika potřebuje mučedníky. Navíc mučedníci se v tuhle chvíli těžko hledají. Proto se vymýšlejí, musejí se vyrobit. Lidé tomu věří a tím roste nenávisť proti komunismu. Taková je hra církve a věřte, že je to vysoká hra.«

(Vzpomeňme na Bílkovu knihu (str.169-183), která vypráví, že již jezuita Robert Person ve své knize *Martyrologium catholicum seu relatio de aliquibus Martyribus in Anglia; Madrid, 1590* - O katolických mučednících v Anglii, píše, že všechny osoby, které v Anglii skončily jako úkladní vrazi, velezrádci nebo rebelové na popravišti za královny Alžběty, byly “obětmi” katolické víry a pravými mučedníky.)

»To je však nečestná hra!« podotkl jsem.

Urussov ironicky potřásl hlavou. »Jseš naivní, otče. Díky své práci, kterou děláš, bys měl vědět lépe než kdo jiný, že vedoucí církve se vždy nechali vést stejnými pravidly a že církev řídící tak postupovala odjakživa.«

»A co Ježíš Kristus?« zeptal jsem se.

Urussov se zasmál: »Člověk nesmí přemýšlet o Ježíši Kristu. Nemyslíme na něj. Kdybychom o něm přemýšleli, skončili bychom na kříži. A dnes přišla doba, kdy je třeba, aby byli na

kříže přibíjeni ti druzí a ne abychom byli na ně vyzvedáni my sami.« ” (Rozhovor, který se objevil 2. října 1954 v Il Paese; Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 31)

Jak tedy správně uvedl jezuita Ouroussof, vatikánská politika potřebuje mučedníky, ať chtějí či nechtějí. V průběhu dvou světových válek jich “vytvořila” miliony.

Kapitola 43

Papež Jan XXIII. odkládá masku

43.1 Dokonalá maska Vatikánu

Ze všech výmyslů, které tento svět všeobecně uznává, půjde asi nejhůře vyvrátit pověst o duchu pokoje, lásky, míru a harmonie, připisovaném svatému stolci - protože se zdá, že tento duch neoddělitelně patří k podstatě samotného apoštolského mistra.

Navzdory poučení z historie, ne zcela známé a příliš rychle zapomínané, musí člověk, který sám sebe nazývá „*Kristovým zástupcem*“ nezbytně v očích mnoha lidí ztělesňovat ideál lásky a bratrství, jakým učí evangelium. Cožpak si to nežádá logika i cit?

Ve skutečnosti nás události nutí uvědomit si, že s touto oblíbenou domněnkou se musí rázně skoncovat. Věříme, že to již bylo dostatečně prokázáno.

Církev je však obezřetná - jak je nám často připomínáno - a jen zřídka kdy její skutečná činnost není zastřena neproniknutelnými bezpečnostními opatřeními, která mají pečovat o její vzhled. „*Bonne renommee vaut mieux que ceinture doree.*” (Dobrá pověst je lepší než zlatý pás.) Tak praví přísloví, ovšem ještě lepší je mít obojí. Vatikán - nesmírně bohatý - se tímto heslem řídí. Jeho politická žádostivost ovládat, si vždy osobovala také duchovní a humanitární záminky hlásané „*urbi et orbi*” mohutnou propagandou, kterou finančně zajišťoval právě ten pás posázený zlatem. A „dobrá pověst”, takto střežená, udržuje přísun zlata k danému pásu.

43.2 Pád masky

Vatikán nevybočuje z této linie svého chování a když má zaujmout nějaké stanovisko ohledně mezinárodních záležitostí, v postoji celé jeho hierarchie je jasně patrné, že je stále uchovávána pověst o jeho absolutní nestrannosti, a to pomocí slavnostních a dvojsmyslných encyklických dopisů a dalších papežských dokumentů. Jejich příklady nedávno rozmnožila hitlerovská epocha. Mohlo by to však být jinak u autoritativní moci, o které se předpokládá, že vše převyšuje, a zároveň je všeobecná?

Případy, kdy bylo vidět, že maska padá, jsou velmi vzácné. Aby se svět stal svědkem takové podívané, je zapotřebí nějaké nepředvídané události, která v očích svatého stolce ohrozí jeho životní zájmy. Teprve tehdy odhazuje stranou všechnu dvojsmyslnost a otevřeně vkládá všechnu svou důvěru na jednu misku vah.

Přesně k tomu došlo v Římě 7. ledna 1960 v souvislosti s vrcholnou konferencí, kde se spolu měli sejít hlavy východních a západních vlád a pokusit se nastolit podmínky pro opravdovou mírovou koexistenci mezi zastánci dvou protichůdných ideologií.

Postoj Vatikánu před takovým projektem nás samozřejmě nenechává na pochybách. Jasně to ukázal kardinál Spellman ve Spojených státech, který nabádal katolíky, aby projeвили své nepřátelství vůči Chruščevovi, když byl hostem amerického prezidenta. Jeho svatost Jan XXIII. ze své strany, aniž by se výslovně vyjadřoval, projevil ve svém vánočním poselství velmi malé nadšení pro zmírnění mezinárodního napětí. „*Naděje*,” o které se zmiňoval, že uvidí nastolení míru ve světě, neboli přání, které by v takovém dokumentu mělo být „nutností,” se jevila velmi slabá ve spojení s nespočetnými výzvami k západním vůdcům, aby byli prozřetelní. Až dosud si však Vatikán zachoval svou tvář.

Co se tedy stalo potom během necelých dvou týdnů? Prokázala se jako marná další dlouho hýčkaná „*naděje*” - uvidět první nezdar? Přetekl rozhodnutím prezidenta Italské republiky Gronchiho jet do Moskvy pohár římskokatolické hořkosti?

Ať se stalo cokoliv, bouře vypukne náhle dne 7. ledna - a církevní hromy udeřily s nevídanou zuřivostí na "křesťanské" státníky, obviněné z touhy po ukončení studené války. *Le Monde* z 8. ledna napsal:

"V den, kdy měl prezident Italské republiky odjet na oficiální návštěvu moskevských vůdců, pronesl kardinál Ottaviani, nástupce kardinála Pizzardo ve funkci tajemníka kongregace Svatého oficia (inkvizice) neboli šéf nejvyššího církevního soudního tribunálu v bazilice svaté Marie během ranní smírčí bohoslužby za »mlčící církev« zarážející řeč.

Dosud nikdy nenapadl církevní hodnostář, zastávající jedno z nejdůležitějších míst ve Vatikánu, sovětské představitele s takovou zuřivostí, ani ještě nikdy tak ostře nepokáral západní moci, které s nimi chtěli jednat."

Le Monde otiskl stěžejní výňatky z tohoto drsného projevu, který si bohatě zaslouží označení "zarážející." *"Vrací se časy Tamerlanese,"* tvrdil kardinál Ottaviani - a ruské vůdce popsal jako "nové antikristy," kteří *"odsuzují k deportacím, vězení, masakrům a za sebou zanechávají jenom spoušť."* Mluvčí byl šokován tím, že už není nikoho, kdo by *"se bál potřást si s nimi rukou,"* a že naopak uspořádali závod, kdo to *"udělá první a bude si s nimi vyměňovat úsměvy."*

Potom svým posluchačům připomněl, že Pius XII., když přišel Hitler do Říma, odjel do Castelgandolfa - zapomněl však dodat, že tentýž pontif vyjednal s tímto Hitlerem konkordát, který byl pro církev nanejvýš výhodný.

Při svém odsuzovačném projevu neušetřil ani kosmické cesty: *"Nový člověk... věří, že může znásilňovat Nebe hrdinskými činy ve vesmíru a znovu tím ukazovat, že Bůh neexistuje."*

Na kobereček si předvolal západní "politiky a státníky," kteří podle kardinála *"zhloupili hrůzou"* - stejně jako všichni *"křesťané,"* kteří *"už nereagují a nebouří se proti..."*

Nakonec zazněl útočný a výstižný závěr:

"Můžeme prohlašovat, že jsme spokojeni s jakýmkoli druhem smírčího mírového jednání, když na prvním místě neexistuje žádný klid mezi lidmi, když nepozorujeme ani základní úctu ke svědomí, naší víře, znovu poplivané Kristově tváři, korunované trním a ubité? Mohli bychom napráhnout ruku k těm, kteří to činí?"

Tato dramatická slova nám však nedají zapomenout na to, že Vatikán může stěží mluvit o *"úctě ke svědomí,"* protože svědomí nestydatě utlačuje v zemích, kde má nadvládu, jako například ve Francově Španělsku, kde jsou pronásledováni protestanté.

Ve skutečnosti je to ta největší drzost - a to zejména ze strany tajemníka Svatého oficia (!) - požadovat, aby ostatní brali ohled na *"základní úctu,"* když ji sama římskokatolická církev zavrhuje úplně a ohled ke *"znovu poplivané tváři Kristově"*, když ji sama římskokatolická církev poplívává a znovu a znovu ubíjí - každý den svými intriky, svou veřejnou lží lidem o míru a lásce, svými rozpoutanými a vyprovokovanými válkami a etnickými čistkami, svými rouhavými mšemi, kterých je nejméně 200 000 dennodenně a svým znásilňováním svědomím druhých a svým potlačováním svobody a práva na sebeurčení a na nekatolické, protestantské nebo pravoslavné či řeckokatolické náboženství !

Encyklický dopis *Quanta cura* a *Syllabus* výslovně praví:

"Proklet budiž každý, kdo říká: Každý člověk může svobodně hájit nebo vyznávat náboženství, které podle svého úsudku pokládá za správné." (Syllabus, článek XV)

"... Je bláznovstvím domnívat se, že svoboda svědomí a vyznání je obyčejným právem každého člověka." (Encyklický dopis Quanta cura)

Soudě podle způsobu, jakým zachází s *"bludaři,"* není divu, že Vatikán systematicky odsuzuje všechny pokusy o usmíření mezi "křesťanskými" státy a státy, které jsou oficiálně ateistické. *"Non est pax impilis,"* - *"Žádný mír bezbožným!"*

A jezuita otec Cavelli stejně jako mnoho jiných před ním hlásá, že tato *"nekompromisnost"* je *"nejzávažnějším zákonem"* římskokatolické církve.

43.3 Vatikán vítá atomovou bombu

Jako protiváhu tomuto výbuchu zuřivosti ze strany kardinála budeme citovat jiný článek, který se objevil ve stejném čísle *Le Monde* z 9. ledna 1960:

“Lidstvo se přibližuje k situaci, kdy se vzájemné vyhlazení stane možným. V dnešním světě není jediné události, která by se co do důležitosti s tím dala porovnat... Musíme tedy nepřetržitě usilovat o spravedlivý mír.” To řekl prezident Eisenhower včera, tedy ve čtvrtek před kongresem Spojených států ve stejnou dobu, kdy v Římě kardinál Ottaviani odsuzoval koexistenci jako účast na Kainově zločinu.

Vidíme ostrý kontrast mezi dvěma způsoby myšlení - lidským a teokratickým. Smrtné nebezpečí, vznášející se nad světem díky zárodku slepého fanatismu, které však není už tolik průhledné, nazýváme Vatikán. Jeho “posvátný” egoismus dosahuje takové míry, že mu nezáleží na okolnostech a na naléhavé potřebě mezinárodní dohody, která by mohla zabránit téměř úplnému vyhlazení, ohrožujícímu lidstvo.

Tajemník Svatého oficia - nejvyššího inkvizičního soudu, jehož minulost je nechvalně proslulá - takové zanedbatelné skutečnosti nebere v úvahu. Pro něj je důležité, zda Rusové chodí na mši. A pokud tomu prezident Eisenhower nerozumí, je to proto, že “se zdá, že zhloupl hrůzou,” použijeme-li výrazy rozběsněného “Porporata”.

Šílená posedlost, s jakou vystupoval kardinál Ottaviani, nás rozesmává, ale zároveň i zaráží. Mnoho lidí se domnívá, že tento buřič to nebude mít lehké, aby přesvědčil “křesťany”, že atomová bomba musí být přijata s vděčností. Ale musíme být na stráži! Za tímto mluvčím svatého stolce totiž stojí celá papežská organizace, a to zejména její tajná armáda jezuitů, kterou netvoří jen tak obyčejní vojáci. Všichni členové tohoto známého товариštva pracují v mocných kuloárech a jejich činnost dovede být bez velkého hluku silně účinná a zlá.

Byla rozšířena fáma o tom, že bojovný postoj kardinála Ottavianiho nebyl věrným odrazem myšlení “svatého” stolce, ale pouze jednoho z tzv. klanů “*integristů*”. Katolický tisk, alespoň ve Francii, se pokoušel zmírnit dosah tohoto divokého projevu a zvláště *La Croix* vytiskl jen krátký výťah, ve kterém bylo vypuštěno všechno násilí. To je skutečně vychytralý oportunismus, který by však neměl nikoho oklamat. Je zkrátka nemožné, aby tajemník Svatého oficia vyslovil tak ostrou kritiku výjimečného politického významu z kazatelný chrámu “*svaté Marie-Majeure*” bez souhlasu šéfa této kongregace - jejího “*prefekta*” - samotného svrchovaného papeže. A pokud víme, nikdy svého výmluvného podřízeného neodmítl. Papež Jan XXIII. nemohl hodit tuto bombu sám, ale tím, že na své místo postavil jednoho z nejdůležitějších hodnostářů kurie, chtěl, aby byl každému jasný jeho němý souhlas.

Navíc, a to podivuhodnou “shodou okolností” zaznívá ve stejnou dobu ještě jedna mírnější detonace v podobě článku v *Osservatore Romano*, kde je znovu odsuzován socialismus, a to i nemarxistický, za to, že se “*protiví pravdě*”. Ale ti, kteří se doupouštějí takové politické “chyby” nejsou vyloučeni z církve “*ipso facto*” jako komunisté. Stále ještě mají naději, že uniknou pecku - avšak očištec jim hrozí dál!

Očekával Vatikán na nějaké kladné výsledky, když tak důrazně ukazoval svůj odpor vůči jakémukoli pokusu a sblížení mezi Východem a Západem? Skutečně doufal, že zastraší státníky, kteří sledují politiku míru? Nebo pouze snil o tom, že mezi věrnými katolíky vzbudí odpor ke “*smlouvě o smíření*”?

Ať je taková naděje sebenesmyslnější, může se přesto stále neodbytně vtírat do myslí těchto duchovních. Jejich podivné názory je nutí vytvářet si takové iluze. A co víc, tyto “jasnovidci” nemohli zapomenout na jednu iluzi, kterou velmi dlouho používali k oklamávání lidí, kteří jim důvěřovali - a kterou zdánlivě sdíleli. Jednalo se o “*obrácení Ruska na katolickou víru*”, jak je jasně předpověděla ve Fatimě osobně sama svatá Panna v roce 1917 pastýřce Lucii, která v příhodnou dobu pochopila svaté příkazy a svědčila o tom poněkud později - v roce 1942 ve svých “vzpomínkách”, které napsala na žádost svých nadřízených.

Tato poněkud za vlasy přitažená historka nás může rozesmát, ale faktem zůstává, že Vatikán za pontifikátu Pia XII. ji propagoval po celém světě ve spoustě projevů, kázání, slavnostních vyhlášení, záplavě knih a pamfletů a putování sochy této nové a ryze politické “No-tre-Dame” napříč všemi kontinenty, kde jí dokonce i zvířata, jak nám bylo řečeno, chodila vzdávat čest. Na tuto halasnou propagandu si věrní katolíci ještě jasně pamatují, stejně jako na vášnivá oznámení, z nichž jedno bylo otištěno 1. listopadu 1952 v *La Croix*:

“Fatima se stala křížovatkou... Osud národů může být rozhodován spíše tam než okolo jednacích stolů.”

Kostelníci se už nemohou skrývat za dvojsmyslnostmi. Jsou dokonale jasné jediné dvě možnosti: “Dohoda o smíru, nebo studená válka.” Vatikán volí válku a nijak se s tím netají.

Nikoho by takové rozhodnutí nemělo překvapit - pokud jsme se poučili z minulých zkušeností, a to zejména z nedávné minulosti. Jestliže to ještě někoho překvapuje, věříme, že ho překvapuje zcela neformální vystupování bez obvyklé kamufláže.

43.4 Snaha církve

Intenzitě tohoto výpadu porozumíme lépe, když zvážíme, co všechno bylo v sázce pro římskokatolického papeže. Vážným omylem by bylo myslet si, že Vatikán je schopen vzdát se své naděje, která je tak stará jako samotný východní rozkol církve, totiž naděje na přivedení ortodoxních věřících nazpět k poslušnosti papežství, a to vojenským zásahem. K Hitlerovu povstání došlo právě kvůli této tvrdošíjné žádosti. A konečná porážka jeho křížového tažení stále ještě neotevřela římské kurii oči, aby pochopila, jakým je jejich touha bláznovstvím.

Vatikán se však rozhodně svých středověkých cílů nikdy nevzdává. Může tisíckrát změnit taktiku, může se dokonce schovávat za mírovými proslovy, za ekumenickou láskou, za sjednocení Evropy pod pláštěm mírových a vědeckých ideálů, ale NIKDY, opakujeme NIKDY, dokud bude existovat, se nevzdá svých ambicí na světovládu a katolizaci celého světa, všech států, národů, ras a pokolení, ať jsou kdekoliv.

Další, a dokonce ještě naléhavější žádostí Vatikánu je osvobodit v Polsku, Maďarsku a Československu tuto známou svou trpící, “*mlčenlivou církev*,” která se jí stala díky, pro “svatý” stolec neočekávanému, zvratu událostí při nacistickém tažení. Moudré přísloví říká: “*Qui trop embrasse mal etreint*.” (kdo honí dva zajíce, nechytí ani jednoho). To je hluboké přísloví, kterým se fanatici nikdy neřídí.

43.5 Adenauer - muž Vatikánu

Při svém pochodu na Východ, při svém klerikálním *Drang nach Osten* (expanzi na Východ) a při prvním znovunabývání ztracených bašt Vatikán stále spoléhá na německou “světskou paži”, na svého hlavního evropského zastávce, který mu dodává sílu a průbojnost. Do čela Spolkového Německa - západní části velké Říše - postavil důvěryhodného muže - kancléře Konráda Adenauera, tajného papežova komorníka - a jeho politika, kterou zastával po více než 15 let, nesla jasnou pečeť svatého stolce. 15. září 1949 se jezuita Adenauer (CDU), postavil a před celým shromážděním přednesl svou řeč o znovuvybudování Německa a i když ho nikdo neznal a nikdo nevěděl, odkud se náhle objevil, byl překvapeným shromážděním zvolen.

Nejprve si muž, kterého krajané přezdívali “*der alte Fuchs*” - “starý lišák” - dával obrovský pozor a vystupoval “*liberálně*”, přičemž usiloval o opětné vyzbrojení své země. To se mu podařilo a nejprve, samozřejmě “*morálně*”, znovu vyzbrojil moderními zbraněmi obyvatelstvo, a to především německou mládež. Pracoval potichu, avšak zato rozhodně. Měl pevný cíl Vatikánu a disciplínu utvořenou *Duchovním cvičením*.

Proto také důležité funkce na ministerstvech a úřadech západního Německa zastává mnoho lidí s neblaze proslulou hitlerovskou minulostí. Seznam je dlouhý a kapitáni průmyslu jako například von Krupp a Flick, kteří byli nedlouho předtím odsouzeni jako váleční zločinci, znovu řídí své gigantické závody, které jim byly navraceny. Účel světlí prostředky. A tento závěr je dostatečně jasný: ukout nový Siegfriedův meč, zbraň nutnou k odplatě - k odplatě, po které touží i Vatikán.

V dokonalém časovém souběhu je potom rozhovor kancléře-komorníka pro jeden holandský časopis, v němž se ozývá hřímání kardinála Ottavianiho:

“Mírová koexistence národů, jejichž názory jsou v naprostém protikladu je pouhou iluzí, která žel stále nachází příliš mnoho přívrženců.” (**ELSEVIERS WEEKBLATT, citováno v Combatu, 11. ledna 1960**)

Návštěvu Konráda Adenauera v Římě předcházelo - jakoby náhodou - o několik dní předtím štvavé “kázání” dne 7. ledna ve chrámu “Sainte-Marie-Majeure”. Zprávy v tisku byly zajedno v tom, že všechny podtrhovaly přátelskou a příznivou atmosféru, která panovala při soukromé audienci německého kancléře a jeho ministra zahraničních věcí von Brentana u jeho svatosti Jana XXIII.

V *L'Aurore* dokonce čteme:

“Tato schůzka přivedla kancléře k poněkud nečekanému prohlášení, když reagoval na papežovu řeč, ve které byla vychvalována odvaha a víra hlavy německé vlády:

Myslím si, že Bůh určil německému národu zvláštní úlohu, kterou má hrát v této problematické době: být ochráncem Západu proti mocným vlivům Východu, které nás ohrožují.” (**L'Aurore, 23. ledna 1960**)

Časopis *Combat* příhodně poznamenává:

“To už tady bylo, ovšem v mnohem stručnější podobě: »Gott mit uns« - Bůh s námi. (Moto na prěsce u pásu německých vojáků v I. světové válce v letech 1914-1918).

Připomínka Dr. Adenauera o práci přirčené německému národu má svůj podklad v podobném prohlášení předchozího papeže. Můžeme proto předpokládat, že jestliže Dr. Adenauer vyslovil tuto větu za současných okolností, stalo se to, protože si myslel, že jeho posluchači jsou ochotni ho slyšet.” (**Combat, 23. ledna 1960**)

Vlastně bychom museli být slepě naivní a úplně neschopní té nejprostší diplomacie, kdybychom si mysleli, že toto “neočekávané” prohlášení nebylo součástí programu. Sážíme se také, že to nevrhlo žádný stín na “dlouhotrvající rozhovor pana Adenauera s kardinálem Tardinim, státním tajemníkem svatého stolce, který byl pozván na oběd na německé velvyslanectví.” (**Le Figaro, 23. ledna 1960**)

Pompézní vměšování se Svatého oficia do mezinárodní politiky, tlumočené kardinálem Ottavianim, šokovalo i katolíky, kteří byli už dlouho zvyklí na zasahování římskokatolické církve do státních záležitostí. Řím si to uvědomoval. Avšak udržování studené války je pro vatikánskou politickou moc natolik životně důležité, a to i z důvodu finanční prosperity, že neváhal své politické názory opakovat, i když ten první byl špatně přijat.

43.6 Odmítnutí Chruščeva - studená válka živena veřejně

Další příležitostí se stala cesta pana Chruščeva do Francie v březnu 1960. Jedním z měst, které měl sovětským vůdce navštívit, byl Dijon. Podobně jako všichni ostatní starostové ve stejné situaci měl i starosta Dijonu za úkol zdvořile přivítat hosta Francouzské republiky. Zástupcem starosty v hlavním městě Burgundska byl kněz, kanovník Kir.

Podle kanovnického zákona svatý stolec výslovně opravňoval kněze přijmout tento dvojitý mandát - se všemi svěřenými funkcemi a povinnostmi. Avšak nadřizený biskup starostovi-kanovníkovi přijmout Chruščeva zakázal. Při této příležitosti musela úřednická šerpa ustoupit kněžské sutaně.

Návštěvníka tedy přivítal pomocník, který zastupoval nepřítomného zástupce starosty. Nenucenost, s jakou se církevní “hierarchie” vysmívala světské autoritě podnítila při této příležitosti ty nejostřejší komentáře. 30. března Le Monde napsal:

“Kdo skutečně uplatňuje autoritu nad starostou Dijonu, biskup, nebo prefekt? A nadto tito dva představují ústřední moc: papeže, nebo francouzskou vládu? To je otázka, kterou si pokládá každý....

Odpověď je jednoznačná: na první místě stojí teokracie. Budou však od nynějška hosté Francouzské republiky, které přijímá starosta nosící sutanu, dostávat také zpovědní listky?”

Ve výše zmíněném článku vydavatel Le Monde také správně říká:

“V pozadí této ryze francouzské záležitosti upoutává Kirova aféra naši pozornost k hlubšímu problému. Činnost Vatikánu se netýká pouze vztahů mezi starostou a jeho vládou. Způsobem, jakým probíhá, uskutečňuje přímé a nápadné zásahy do mezinárodní diplomacie.”

To je určitě pravda - a reakce, které tato aféra vyvolala téměř všude, ukazují, že světové mínění jasně pochopilo, jaký má dosah. Zvláště ve Spojených státech se veřejnost, která již byla svědkem nepřátelských demonstrací, které pořádali kardinálové Spellman a Cushing během Chruščevovy návštěvy, začala ptát, zda si římskokatolický prezident může uchovat vzhledem ke svatému stolci skutečnou nezávislost.

Mnozí se v tomto případě obávali, že zahraniční politika země bude formována ve prospěch zájmů římskokatolické církve - na úkor zájmů země, za jakýchkoli okolností by to bylo nemalé nebezpečí, ale v současné situaci nade všechno vyhocené.

Po “bombě,” kterou hodil kardinál Ottaviani byl “otevřeně” organizován odpor vůči “dohodě o smíření” mezi Východem a Západem.

43.7 Úsilí jezuitů

Někdo by možná řekl, že je to směšný nástroj v porovnání s těmi nástroji, které vyhrožovaly, že dříve nebo později pohrbí v ruinách celé národy, které jsou tak šílené, že uvázly na mrtvém bodu zauzlovaného antagonismu. Vidíme však, že Vatikán, odsouzený k používání “duchovních” zbraní, se snaží, jak může. Jezuité, kteří stojí u kormidla jeho diplomacie, dělají, co je v jejich silách, aby odvrátili to nejhorší “pohromu”, jaká se kdy snášela nad “svatým” stolicem - mezinárodní dohodu, která by vyloučila použití války.

Co by se stalo s věhlasem Vatikánu, jeho politickým významem a všemi výsadami, finančními i jinými, které mu z nich plynuly, kdyby kvůli této dohodě už nemohl osnovat spiknutí, používat svůj vliv, handrkovat se o spolupráci s vládami, některé upřednostňovat a jiné šikanovat, odporovat národům, vytvářet konflikty k prospěchu svých vlastních zájmů - a kdyby ke službě pro své neskromné žádosti už nemohl najít žádné vojáky?

Nikdo nemůže být oklamán - a jezuité ještě méně než ostatní - všeobecné odzbrojení by odzvonilo umíráček římskokatolické církvi jako světové velmoci. A zakymácela by se i samotná “duchovní” hlava.

Musíme tedy očekávat, že Loyolovy syny uvidíme, jak za pomoci celého svého arzenálu lstí čelí touze národů a vlád po míru. Aby zničili stavbu, jejíž základy jsou předběžně položeny, neušetří zdroje své ani zdroje protivníka.

To je nemilosrdná válka, svatá válka, zažehnutá šíleným výstupem kardinála Ottavianiho. A Tovaryšstvo Ježíšovo do ní půjde se slepou zatvřelostí hmyzu - “ad majorem papae gloriam” - k vyvýšení papežské slávy, bez sebemenšího záchvěvu úzkosti, k jakým katastrofám to vše vyústí. Spíše musí zaniknout svět než svrchovanost římskokatolického papeže!

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Ekonomické a politické postavení jezuitského řádu v období od skončení druhé světové války až po 80. léta 20.století, průnik řádu do všech rovin společenského života

44. Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po druhé světové válce (497),
45. Expanze jezuitských organizací, infiltrace (513), 46. Zatajovaný proces (577)

1998

SVAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Kapitola 44

Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po II. světové válce

44.1 Orientace jezuitů na USA

V roce 1945 utichly nejen válečné zbraně, ale i Vatikán. Válečný soud objevoval příliš mnoho souvislostí s Vatikánem, než aby to byly náhody. Utichl i papež a raději se uschoval do úkrytu Vatikánu, kam stáhl i všechny své veřejné aktivity. Také soud uznal za vhodné některé výsledky pátrání uschovat, jiné pozdržet a soudní jednání vést směrem co nejvíce mimo církev.

Bylo to pochopitelné, neboť Vatikán sám potřeboval čas na zahlázení svých stop a válečný soud k tomu pouze mlčky přihlížel. Pokud měl Vatikán zájem o jakéhokoliv válečného zločince, soud jeho případ právě “náhodou” odložil a věnoval se jinému. Jakoukoliv spojitost mezi odkladem a Vatikánem však veřejně odmítal. Takto byl dán čas k útěku mnoha tisícům válečných zločinců. Přes jezuitskou síť a přes Vatikán utekli fašisté do Jižní a Střední Ameriky, do Austrálie, do Afriky, na Filipíny a Nový Zéland. Ustašovci utekli dokonce přímo do Severní Ameriky.

Touto tichou pomocí ze strany válečného soudu nabyl Vatikán i přes porážku svého nejvěrnějšího dítěte Německa znovu sebevědomí a drzost. Byl si jist, že ze strany soudu mu nehrozí žádné nebezpečí. I na soudu měl pak později své agenty a ochotně spolupracující úředníky. A když s jejich pomocí zahladil stopy svého řádění, obrátil pak své jezuitské sítě na USA.

Pius XII. se rozhodl zavést do řad italských kardinálů také americké kardinály. Plán jezuitů byl takový, že po upevnění pozic v USA, se pak měl papež obrátit zpět na komunistické země. Jejich nejtajnější snaha o svržení legálního bílého papeže několikrát nevyšla. Navíc jezuita, E. Pacelli jako bílý papež Pius XII. byl nyní natolik věrným nástrojem černého papeže, že se nejtajnější špičky jezuitského řádu rozhodly počkat s plánem na vhodnější dobu.

Avro Manhattan po druhé světové válce napsal: “*Katolická církev se v podstatě snaží přeměnit Ameriku na čistě katolický kontinent, který by napůl kompenzoval ztrátu jeho vlivu na evropském kontinentu*” (*Avro Manhattan: Vatikán proti dvacátému století, Praha, 1950, str. 266*)

Roku 1946 posílil Pius XII. kardinálské kolegium tím, že přidal dalších 32 nových kardinálů. Čtyři z nich byli Američané - jezuité amerického původu. Tlakem jezuitů však organizační změny probíhaly dál. Takže ze 70 kardinálů nakonec zbylo jen 28 prelátů italského původu, protože převážila americká většina. Pak nastoupila diplomatická jednání mezi Vatikánem a USA.

“V létě 1947 došlo mezi Trumenem a papežem k výměně dopisů. Prezident USA vyzval Vatikán, ... aby pomáhal při uskutečňování Marshallova plánu. Papežova odpověď byla kladná. Katolické noviny Quotidiano s uspokojením konstatovaly, že papež sympatizuje s myšlenkou západního bloku.” (Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky; Bratislava, 1953, str. 9-10)

Když ukončil papež korespondenci s Trumenem, svolali jezuité koncem října 1947 prostřednictvím Pia XII. do Španělska mezinárodní konferenci katolíků. Té se zúčastnili zástupci katolické církve z dvaceti států: USA, Kanady, zemí Latinské Ameriky a téměř všech zemí západní Evropy. Na této konferenci se zúčastněné státy dohodly, že přetvoří Evropu na jednotný hospodářský celek a že zavedou co nejvíce jednotné evropské hospodářství. Dospěli k přesvědčení, že je to pro všechny evropské státy jediná cesta, jak splnit úkol o přetvoření Evropy. Všichni katoličtí kněží, biskupové, kardinálové a další preláti jednomyslně schválili Marshallův plán a Vatikán se stal jeho hlavním šřítelem, podporovatelem a patronem.

Všechny tyto kroky vedli jezuité. Sovětský svaz se jim totiž vymkl z rukou a nyní spolu s Vatikánem měli veliké obavy, aby ruské pravoslaví nevstoupilo na západoevropskou půdu. Potřebovali urychleně vytvořit nábožensky pevný a jednotný celek, který by ruskému náboženství odolával do té doby, než se jezuitům podaří ruské pravoslaví infiltrovat a rozložit do menších celků.

Cesta oficiálního zástupce amerického prezidenta k papeži do Vatikánu, jezuita Taylora, přinesla roku 1948 mezi USA a Vatikánem ještě silnější spojení. Taylor byl před papežem jako Trumenův diplomatický zmocněnec a navíc zvláštní vyslanec Morganovy banky. Přivezl sebou plán, kterým podporoval rozšíření katolicismu po celé Evropě, včetně Ruska a Balkánu.

Současně přivezl sebou i jasnou zprávu o tom, že se USA chtějí podílet na přípravě nového budoucího tažení římskokatolické církve a dále, že se nejvyšší špičky amerického finančnictví a průmyslu rozhodly celou papežovu akci finančně podporovat. Odměnou za to mělo být zajištění všech evropských a východních trhů výhradně Spojeným státům americkým. Vatikánu bylo zaručeno neomezené pole pro náboženské působení na všech získaných územích. Působení římskokatolické církve mělo být pod ochranou a za podpory USA.

Vztah mezi USA a Vatikánem však musel zůstat ještě dlouho utajen. Proto bylo dohodnuto, že spojení bude fungovat prostřednictvím hlavní zprávy špionážní služby USA a Vatikánu, tedy prostřednictvím FBI a CIA. Tyto organizace zároveň převzaly kontrolu nad vatikánskými agenty a současně jim zajišťovaly ochranu. Poradci papeže v organizování špionážní služby se stali američtí jezuité McCormick a Ford. Do tohoto projektu byly zapojeni i hlavní představení mnoha katolických řeholí a nad tím vším bděla hlava americké katolické církve, jezuita Spellman.

Kromě toho bylo mezi Tylorem a Piem XII. domluveno, že do klíčových západních států Evropy budou dodáni kvalitní američtí kněží. Ti zde budou působit jako církevní a političtí podporovatelé vatikánské politiky. Zároveň budou zajišťovat monopolní postavení amerických koncernů na evropské půdě. Na základě této strategie byl například do Německa za papežského nuncia poslán americký biskup Munk s rozsáhlými pravomocemi a s plnou papežskou mocí. Tento tajný jezuita nejostřeji vystupoval v rámci bonnské vlády.

Kromě politické provázanosti s Vatikánem, učinily USA i kroky k hospodářské provázanosti. Největší roli těsně po druhé světové válce v tom opět sehráli jezuité Myron C. Taylor a Spellman. Tak například v září 1948 předal Vatikán vládě USA tisíc akcií Suezského průplavu. Už tehdy to představovalo obrovské peníze. Taylorova intenzivní diplomatická činnost

byla později dokonce odměněna Vatikánem i USA. Od papeže dostal *Veliký kříž Piova řádu* a od Trumena dostal *Medaily cti*.

V lednu r. 1951 se prezident USA Trumen pokusil navázat s Vatikánem oficiální diplomatické styky. Bývalého hlavního komisaře USA v Rakousku, generála Clarcka jmenoval prezident za oficiálního vyslance ve Vatikánu a současně požádal senát, aby jmenování schválil. Senát to neučinil. Ovšem ne proto, že by necítil náklonnost k Vatikánu, ale proto, že blížíci se volby v protestantské Americe mohly takový senát přátelský k Vatikánu úplně smést z americké politické scény.

Nezbývalo tedy, než aby spolupráce mezi USA a Vatikánem pokračovala i nadále tajně. V této době byla do tajné spolupráce zapojena postupně také Kanada, Austrálie, Francie, Německo, Itálie, Španělsko, Lucembursko, Jugoslávie, Polsko, Latinskoamerické státy a mnoho dalších zemí. Evropa se již zklidnila, všechny hlavní stopy byly smazány, váleční zločinci ukryti v bezpečí. Nic tedy nebránilo naplnění další části velikého tajného plánu jezuitů s Evropou.

Za tajné finanční podpory ekonomicky silných států a stranou od zvědavých očí cvičili jezuité své nové elitní vojsko. Kromě *Duchovních cvičení* byli tito mezinárodní vojáci, spolu s utečenci a disidenty důkladně připravováni na různé akce. Například za použití teroru, při přepadových akcí nebo byli cvičeni pro nenápadné proniknutí (infiltraci) do tajné struktury různých států. Byli vyučeni, jak vybudovat a udržovat špiónážní síť, jak vyvolat rozvrat, jak vyprovokovat revoluci, jak úplně dezorientovat veřejnost a jak s ní manipulovat podle potřeby římskokatolické církve.

Nové vojsko se připravovalo na novou invazi Vatikánu. A když se pak mnoho států rozhodlo pod vedením jezuitů navázat “dialog” s komunisticky orientovanými zeměmi, bylo právě toto elitní vojsko základem mnoha dobrovolných legií a nakonec pak první armády NATO.

44.2 Vatikán opět v Evropě

Přestože se Evropa rozhodla jít cestou bez válek, Vatikán začal jít po upevnění pozic v USA proti Evropě. Začala opět vysoká hra. Řím hodlal znovu podporovat zbytky fašismu - Francův režim ve Španělsku, Salazarův v Portugalsku, Titův v Jugoslávii, podsvětí v Albánii, Německu a Itálii. Úzce spolupracoval s ustašovci a ukrajinskými nacisty v exilu stejně jako s nacistickými pohlaváry uschovanými v Latinské Americe a v Austrálii. I toto však bylo v plánu jezuitů. Na jedné straně “přátelský dialog” k ruskému pravoslaví, na druhé straně udržení fašistických diktatur u moci a v podsvětí.

4. září 1951 dává Vatikán příkaz, aby jeho zástupci v USA i v Evropě organizovali mezi katolíky širokou kampaň ve prospěch Franca. Tato kampaň se neměla vést jenom v novinách, ale i z kazatelen při bohoslužbách, poutích a svátcích. Zástupci Vatikánu měli Franca neustále chválit a připomínat lidem “*slavné, dobré časy dřívějšího Španělska.*”

Mnoho nacistů ze všech zemí dostalo vynikající funkce a postavení. Němečtí vojenští zločinci, jako např. Henrich Dienkelbach vynikali v úloze světových průmyslníků, finančníků, bankéřů, finančních spekulantů, burzovních makléřů, velkofarmářů apod. Odměnou za jejich “věrné” služby Vatikánu za druhé světové války byly do jejich rukou nahromaděny monopoly, koncerny, holdingy a podobné průmyslové konglomeráty.

V březnu 1951 poslal papež své požehnání katovi hitlerovských táborů smrti, Oswaldovi Pohlovi, kterého dokonce i americké úřady držely ve vězení. V papežském telegramu stálo: “*Svatý otec posílá Oswaldovi Pohlovi z otcovské lásky vyprošené apoštolské požehnání na znamení vyšší nebeské útěchy.*” (Viz také: *Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky, str. 26*)

Toto apoštolské požehnání vyvolalo obrovské pobouření. Noviny *Tribuna lidu* zveřejnily dopis bývalého vězně v koncentračním táboře Majdanek: “*Když jsem přečetl text požehnání ...*

vybavily se mi všechny okolnosti, za kterých jsem se setkal s Pohlem. Jeho příchod byl vždy předzvěstí masových vražd. Vlastnoručně mučil strachem zoufalého bezbranného vězně. Pamatuji si, jak vytrhával oči čtrnácti letému Joachimovi Cijkovi jako výstrahu pro jiné. ... V lednu 1944 vydal rozkaz k likvidaci celých kolonií vězňů, vyčerpaných galejní dřinou v německém průmyslu. Vidím Pohla a tyto zástupy kostlivců s očima vyžranýma od uhelného prachu v podzemí Dory a jiných šachtách. Vidím, jak se chlapci, muži, ženy vlečou po červené cestě ke stále kouřícím krematoriím.” (**Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky, str. 26-27**)

K ostudě Vatikánu bylo papežovi pomocí fotografie jasně dokázáno, že telegram s požehnání skutečně patří jemu osobně a nikomu jinému, jak se papež snažil veřejnosti namluvit.

Papež Pius XII. však zahlašoval stopy po účasti Vatikánu na světových válkách ještě i jiným způsobem než jen mlčením. Povolal tři jezuitu a uložil jim pod vedením jezuitu “A. Martiniho připravit publikaci vatikánských dokumentů vztahujících se k tomuto období. Při vydání prvního svazku tohoto díla (od března 1930 do srpna 1940) prohlásil na tiskové konferenci v Římě představitel vatikánského státního sekretariátu biskup Samoré, že nová publikace se liší od dokumentů vydaných bývalými válčícími státy. V době, kdy tyto mocnosti publikují jen část svých dokumentů, rozhodla se prý Svatá stolice otevřít a zpřístupnit své archívy, i když část dokumentů papeže Pia XII. je ještě tajná. Biskup neskrýval, že soubor těchto dokumentů připravili jezuité a že jejich cílem je ospravedlnit politiku papeže Pia XII.” (**Missioni, 1966, Gennaio, str. 4**)

Nebylo pochyb, že pravým účelem vydání těchto falešných podvrhů bylo zamaskovat tragickou úlohu Vatikánu na ďábelském koloběhu obou světových válek. Přišel totiž čas, aby Vatikán znovu vstoupil do evropské politiky. Bylo proto nutné přepsat nejen dějiny z počátku 20. století, ale došlo i na mnohá další témata z různých, mnohem starších období temných dějin papežství.

Nejvíce se začaly přepisovat dějiny inkvizice. Z knihoven bylo odstraněno mnoho historických pramenů podrobně popisující vznik, průběh a praktiky inkvizice. Bylo také vytištěno mnoho titulů se stejným názvem, obalem a stejnou celkovou vizáží, ale s jiným nebo změněným textem. Tyto přepsané falešné podvrhy pak byly dány na místa původních výtisků. I tato práce byla svěřena jezuitům.

Těžko se dnes proto kdo doví, že od roku 1200 má římskokatolická inkviziční instituce (dříve nazývaná Svaté Officium »Santo Ufficio« a dnes Kongregace pro otázku víry, učení a náboženství) na svědomí více jak 68 milionů obětí.

Pár let po tomto mezinárodním skandálu učinil Vatikán ovšem další světový trapas, a to svou hrůzostrašnou poznámkou k atomové bombě. V květnu 1958 sedm západoněmeckých katolických teologů, mezi nimiž byli jezuité, vydalo prohlášení, v němž tvrdili, že použití atomové zbraně není v rozporu s morálním kodexem a “nemusí být ve všech případech hříchem.” Časopis jezuitů ve Spojených státech amerických, America schválil závody ve výrobě zbraní hromadného ničení.

Tyto výroky kromě jiného také jasně odhalují, že Německo i přes svou porážku v obou válkách nezůstalo být věrným a milovaným dítětem Vatikánu a jeho jezuitů. Všechnu svou politiku prováděl Vatikán v Evropě stále převážně prostřednictvím Německa. A totéž dělá i v současné době, tedy zbývající dva roky před koncem našeho tisíciletí. Stále můžeme politiku jezuitů v Evropě sledovat prostřednictvím německých politických kroků ruku v ruce s římskokatolickým systémem všech evropských států.

V roce 1955 si veřejnost povšimla, že jezuité podporují politiku sekretáře USA, J. F. Dullese, rovněž jezuitského odchovance. Ve svém vystoupení na sněmu bývalých chovanců jezuitských kolejí v dubnu 1955 ve Washingtonu mluvil Dulles o nevyhnutelnosti války. S jeho názory se plně ztotožnil časopis Civiltà cattolica. Ve chvále na organizaci NATO a na výrobu atomového arzenálu zvláště vynikal jezuita Messineo, poradce pro mezinárodní otázky. (**La civiltà cattolica, 1958, Quaderno 2 582, str. 113-115**)

44.3 Školy jezuitů

Spojené státy americké dodávali na posílení pluků evropských jezuitských kněží také své jezuitské kněze. V letech 1930 až 1940 vyprodukovaly koleje a univerzity v Marylandu a New Yorku celkem 900 bohoslovců, z nichž větší polovina byli jezuité. Od konce druhé světové války vstoupilo do amerických noviciátů obrovské množství frontových vojáků. Ti pak “sloužili” další - studenou válku v Evropě.

Počátkem roku 1949 už bylo v USA 16 velikých jezuitských univerzit, a to ve městech: Seattle, Spokane, Los Angeles, San Francisco, Santa Clara, Chicago, Cincinnati, Cleveland, St. Louis, Detroit, Scranton, Washington, Milwaukee, Omaha, New York a New Orleans. V New Yorku mělo tovaryšstvo r. 1953 největší katolickou univerzitu na světě. Při Fordham Univerzitě byl též založen Ústav pro studium současného Ruska, kde přednášel i jezuita Andrej Urussov, bývalý ruský šlechtic.

V roce 1960 Karl A. Molnau napsal: *“Jezuité ovládají všechny klíčové pozice politického katolicismu... Proto jsou jezuité pověřeni vedením Orientálního ústavu, vatikánské vysílací stanice a kolegií pro Rusko a Německo. I Gregoriánská univerzita ve vatikánském městě stojí pod kontrolou jezuitů.”* (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie; Praha, 1960, str. 35**)

V této době Vatikán sdružoval asi padesát řádů, z nichž největší je dodnes právě tovaryšstvo. Tehdy mělo přibližně 33 000 oficiálních členů. Mnoho z nich bylo s ekonomikou země už natolik propojeno, že zastávali klíčové finanční a hospodářské funkce.

“Tajemství jezuitské moci je v jejich těsném spojení s finančním kapitálem, zvláště americkým. Jezuitský řád investoval obrovský kapitál do hospodářství USA a jiných zemí; je tedy přímým akcionářem ... Tovaryšstvo Ježíšovo vydrží toho času (1960) 94 církevních škol, 59 univerzit a asi 181 kolegií v nejrůznějších zemích. Dále jezuité vydávají podle spolehlivých údajů 1320 časopisů v padesáti jazycích, jež odebírá 3,5 milionů čtenářů. Celkový náklad jezuitských časopisů činí 144 milionů výtisků do roka. ...” (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 39**)

V letech 1965, (od 7. května) až 1966 (do 17. listopadu) se uskutečnila 31. generální kongregace. V říjnu 1964 zemřel generál řádu Giovanni (Jean) Battista Janssens, který působil jako generál 22 let. Na sněmu se vykonalo celkem 123 schůzí a zaznělo 1900 projevů. (**La Documentation catholique, 1966, č. 1 484, slp. 2 149**)

Kongregace zvolila nového generála, 27. nástupce Ignáce z Loyoly, Španěla Pedra Arrupeho, který byl od r. 1958 v čele jezuitské provincie v Japonsku, kde byl již od roku 1938. Tam byl také krátce vězněn a 37 hodin nepřetržitě vyslýchán. Byl to lékař, který byl svědkem svržení atomové bomby na Hirošimu, neboť bydlel v Nagatsuce, předměstí Hirošimy, asi 4 míle od centra. Vydal osm knih v Japonštině.

Pod Arrupeho vedením potvrdila kongregace dosavadní středověký okultní trend řádu. Potvrdila i všechny jeho ekonomické a mocenské ambice, ale s velkým důrazem na modernizaci všeho, co se zmodernizovat dá. Kongregace nařídila důsledné zavádění nových jezuitských institucí, škol, univerzit, kolejí, seminářů a center pro výuku. Byly jmenovány dvě nové asistence - indická a africká. Všechny asistence rozčleňují provincie do 12 celků - anglické, španělské, německé, italské, francouzské, severoamerické, středoamerické, jihoamerické, indické, africké, východoasijské a slovanských zemí.

Spolu se zavedením nových asistencí generální sněm jezuitů schválil mimořádné “misijní” působení v Africe a Indii s důrazem na výuku katolického náboženství. V obou těchto částech Země totiž katolická církev ztratila mnoho svých dřívějších pozic. Kongregace potvrdila, že v čele asistencí jsou asistenti, kteří jsou voleni generální kongregací, která stejně tak volí i generála řádu. A právě tato kongregace zvolila na žádost generála Arrupeho ještě čtyři generální

asistenty navíc, kteří tvoří radu tovaryšstva, v jejímž čele stojí opět generál řádu. Jedním z těchto asistentů byl francouz Y. Calvez patřící mezi řádové odborníky na marxismus.

Ve své funkci generála řádu se Arrupe v roce 1970 zúčastnil v Trevíru sjezdu katolíků NSR. Zde přednesl projev o krizi náboženství. Arrupe se stal nejpohyblivějším generálem řádu. Ve velmi krátké době sjezdil veliké množství států a pronesl veliké množství projevů. Ze všech jednoznačně vysvětluje modernizace církve i přes zachovávání pohanských okultních tradic, sjednocení všech tzv. křesťanských církví pod jednu jedinou - katolickou - formou hnutí (tzv. ekumenického hnutí) a zničení ateismu formou dialogu s komunismem. Poprvé byly některé materiály z 31. kongregace zveřejněny a rozšířeny po všech jezuitských školách a univerzitách.

V této době řád tovaryšstva vydával přes 1000 časopisů a novin ve více než 50 jazycích světa. (*Rinascita*, 1965, č.25, str. 18) Rozhlas a televize byly jezuité už plně zaplaveny.

Podle časopisu *L'Unita*, 1. 12. 1974 řídili jezuité v této době přímo na 59 univerzit, přes 500 vysokoškolských kolejí a více jak 8500 středních a vysokých škol. Mezi nejvýznamnější univerzity jezuitů patří Gregoriánská univerzita v Římě, Georgetown (první a největší) a fordhemská v USA, nijmengenská v Holandsku, katolická v Belgické Lovani, dále v Tokiu, Paříži, Záhřebu, Wroclavi a v dalších městech.

Ovšem dnes jezuitům prostřednictvím římskokatolických a protestantských univerzitních hodnostářů nepřímo patří i takové univerzity jako Oxford, Harvard, Cambridge nebo v Čechách Klementinum, Karlova Univerzita, Palackého Univerzita a mnoho vysokých škol.

Zde všude mohou jezuité politiku těchto škol velmi dobře ovlivňovat. O největší jezuitské univerzitě v Čechách, Klementinu a snahách jezuitů ji vlastnit přímo osobně, viz např. **Katolický týdeník č.32, 9.8.1998, str.4**. A původ univerzity v Olomouci naznačuje článek **Škola a vzdělání** v deníku *Lidové noviny*, 22.5.1998.

44.4 Jezuitští politici

Ze školních jezuitských líhní stále vychází obrovské množství politiků. V minulosti to byl například bývalý vůdce frakce CDU v německém spolkovém sněmu, R. Barzell, dále politik CDU, baron von Guttenberg nebo diktátor Salazar.

Ten například prosazoval jezuitskou ideu: *“Zažehněte v lidech touhu trpět urážky a pohrdání, neboť chudoba, urážky a pohrdání tvoří tři stupně dokonalosti.”* Salazar v semináři ve shodě s řádovou tradicí fanaticky denuncoval své spolužáky a velmi dobře si osvojil jezuitskou zásadu trvale v lidech ubíjet jejich lidskou důstojnost. Roku 1970 z řádu vystoupil, ovšem byl to jen politický trik a tajně byl jezuitou i nadále.

Nezapomeňme ani na věrného spolupracovníka a obdivovatele jezuitů prezidenta Juana Peróna v Argentině, jehož druhá manželka Eva Duarte de Perón (dnes slavná “Evita”) mnohokrát zasáhla ve prospěch nacistických pohlavářů a jejich ukrytí v Jižní Americe, když se jim osobně zasadila o vstupní výzum nebo o jejich retransport do jiných kontinentů.

Nezapomeňme ani na Fidela Castra, z jehož internetového životopisu opisujeme: *“Castro se narodil 13. srpna 1926 (některé zdroje uvádějí 1927) na farmě v Mayarském magistrátu v provincii Oriente. Navštěvoval dobré katolické školy v Santiagu de Cuba a v Havaně, kde prošel spartánským režimem na jezuitské internátní škole Colegio de Belen. V roce 1945 se zapsal na Havanskou univerzitu, kterou ukončil v roce 1950 s hodností právníka. Oženil se s Mirtou Diaz-Balartovou v roce 1948, ale v roce 1954 se rozvedl. Jejich syn Fidel Castro Diaz-Balart, narozený v roce 1949, slouží jako šéf kubánské komise pro atomovou energii.”*

V dnešní době jsou jezuité například prezident USA, Bill Clinton, který prodělal 12 let jezuitské výchovy, což se dnes tají. Potom nastoupil na jezuitskou univerzitu v Georgetownu. Jeho inaugurační řeč při nástupu do funkce hlavy státu mu dokonce napsal sám ředitel jezuitské koleje. Není to nic divného když si připomeneme nejen to, kdo psal Hitlerovi *Mein Kam-*

pf, ale také například jméno jezuitského profesora M. Laughlina, který prezidentu Richardu Nixonovi psal od r. 1971 mimo jiné i projevy a později se stal jedním z vlivných spolupracovníků Bílého domu, přímým poradcem Nixona a pak i celé americké vlády. Byl to právě tento jezuita, kdo byl stále její šedou eminencí. Také sehrál významnou roli v aféře Watergate. V této aféře vedl například kampaň na prezidentovu obranu ve státech Louisiana, Florida, Texas a Kalifornie. *“Žádný katolický duchovní USA,”* napsal italský časopis Epoca, *“neměl takovou politickou moc jako Laughlin.”* (*America*, 1972, sv. 122, č. 25, str. 673; *Epoca*, 1974, Maggio 25, str. 106-107)

Než přešel do služeb Bílého domu, přednášel tento jezuita na univerzitách ve Washingtonu, San Francisku, New Yorku a byl redaktorem časopisu amerických jezuitů *America*. Dokonce také kandidoval ve volbách do senátu, ale nebyl zvolen. (*Newsweek*, 1974, June 15, str. 29)

Velmi úzké spojení s jezuitským řádem má i dnes mnoho současných německých, rakouských, holandských, belgických, francouzských, španělských, chorvatských a italských hlavních politiků stejně jako téměř všichni vysocí šlechtici z celého světa a nejvíce z Evropy. Jezuitské preláty ve funkcích politiků najdeme zvláště v různých křesťanskodemokratických a jiných “křesťanských” stranách po celé Evropě. Do jezuitského řádu ovšem také patří i mnoho současných političek.

Jak jsme byli také osobně roku 1997 informováni, v USA se příslušnost k jezuitům dokonce stává prestižní společenskou záležitostí. Největší baštou jezuitů je stát Kalifornie, která je současně i největším producentem americké marihuany!

Toto spojení se zdá absurdní, ale je pravdivé a skutečné. I v minulosti měl Vatikán černé obchody, jak to naznačují současní historici. Alespoň stručně:

Nelegální obchod Vatikánu za pomoci jezuitů najdeme již v 15. - 17. století. Tehdy Řím kromě jiného obchodoval např. s prostitucí. Vatikánské úřady schvalovaly tuto živnost a žádaly prostitutky o týdenní poplatek. *“Roční příjmy papeže z tohoto špinavého zdroje činily 22 000 zlatých dukátů. Římskokatolický zájem na prostituci šel tak daleko, že jej jezuita Silvestri Petrasanctae teoreticky ospravedlňoval.”* (*Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 46)

Obchod s otroky byl pro jezuitu výnosným zaměstnáním, jak ukazují například Diffie a Griesinger. J. Lavreckij cituje brazilského historika Gilberta Freyrea, který píše, že *“Využívajíc ochranu koloniálních úřadů, se jezuité zmocnili v Brazílii obrovských pozemků a zotročili desetitisíce indiánů. V XVII. století se v jejich rukou ocitly rozsáhlé oblasti v provinciích Maranhao, Pará, Pernambuco, Amazonas a Sao Paulo. ... Zotročujíc indiány, vystupovali jezuité současně proti světským kolonizátorům a žádali nahrazení otroctví indiánů otroctvím černochoů. ... Na jedné straně usilovali jezuité uchvátit do svých rukou moc nad místním obyvatelstvem a sami si ho zotročit, na druhé straně doufali, že zvýší své příjmy obchodem s černošskými otroky, kterého se aktivně účastnili. Jezuité zacházeli tak daleko, že nutili indiány žít s černoškami, aby mohli jejich děti - mulaty - prodávat do otroctví.”* (*J. Lavreckij: Vatikán, náboženství, finance a politika; 1958, str. 90 viz také str. 77*)

Tento citát ukazuje, že jezuité se v žádné době neštíteli naprosto ničeho. Jakmile vycítili možnost zisku, okamžitě se zapojili a snažili se pak všechny zisk převést výhradně na sebe.

I dnešní obchodování tajných jezuitů se týká věcí, za které obyčejný člověk dostává velmi těžká vězení nebo dokonce i trest smrti. Obchod s drogami (viz např. *Mladá fronta Dnes*, 3.7.1998, str.11, článek *“Heroin je na západě znovu ...”*) a se zbraněmi a udržování výroby a vývoje obojího je podle prosakujících informací na prvním místě. Ale máme také prozatím nezveřejněné informace i o obchodu s “bílým masem”, dále o podílu na mezinárodní síti prostitucí, o obchodu s nelegálními dětskými orgány nebo přímo živými dětmi (viz např. malá zmínka v *Katolickém týdeníku* č.37, 13.9.1998, str.3), o obchodu s tajnými informacemi, o obchodu s nelegálním zlatem, diamanty, smaragdy, rubíny a ostatními drahokamy. Není po-

chyb o aktivní účasti jezuitů ve špionážních sítích ... a v neposlední řadě také organizování, vedení a podporování mezinárodních zločineckých a teroristických organizací po celém světě.

Neštítí se prostě ničeho. Ve všem jsou velmi “těžké” peníze. Například obchod s “bílým masem” přináší měsíčně (!) mnoho milionů marek jenom v Evropě. Jsou to transakce, o kterých nemá prostý člověk ani tušení.

44.5 **Bohatství černého a bílého papeže**

Majetek jezuitů ve Spojených státech měl po druhé světové válce miliardové hodnoty. Téměř každý člen řádu měl už svůj vlastní luxusní automobil. V řádových domech sloužili černoši, všude byli televize, pořádaly se i taneční zábavy a různé slavnosti.

Jak píše A. Tondi, Vatikán dostává z USA veliké množství dolarů. Pomáhali nejen jezuitský kardinál Spellman, ale i Bílý dům. Proto také Vatikán nikdy neodsoudil svržení atomových bomb na Japonsko, nikdy neodsoudil válku v Korei a Vietnamu, nikdy neprotestoval proti používání napalmu, bakterií, plamenometů, jódu na vznik ozónových děr, chemických látek a dalších zbraní Spojených států amerických proti Asii. Nikdy neprotestoval proti chování Američanů vůči válečným čínským a korejským zajatcům v koncentračních táborech. (*Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 41*)

Jak jsem uvedli již na začátku, propojení jezuitů s ekonomikou USA je mnohem důkladnější, než podhoubí nebo kořeny stromů. Jezuité jsou ve správních radách akciových společností. Jsou ředitelé, náměstci, hlavní poradci, největší nebo hlavní investoři, vrchní šéfové, manažeři a hlavní ekonomové různých společností, např.: plavebních společností, kávových plantáží, lodních holdingů, ocelářských společností jako Republik Steel, National Steel, leteckých společností jako Boeing Airplane, Lockheed, Aikraft, Curtiss Ride, naftových gigantů jako Philipps Oil, Kreol Petroleum, závodů na výrobu aut a letadel Ford, Chrysler a další.

Není vůbec žádné tajemství, že atomový výzkum USA také řídí jezuité stejně tak jako celý program NASA, volbu kosmonautů apod. Řídí volbu prezidentů, volbu moderátorů při volbách, přímo řídí kurzy dolarů podle cen ropy a podle těžby zlata (které mají také pod svou vládou), dále korigují ceny obilí, mouky, močoviny, kukuřice, kávy, rýže, cukru, dřeva, chemikálií, hnojiv a dalších strategických komodit.

A stejnou aktivitu jezuitů můžeme pozorovat i v Austrálii a po celé západní a nyní také po celé východní Evropě, dále v Asii, Africe a na různých oceánských ostrovech. Dnes neexistuje ani jeden světový monopol, který by byl bez řízení jezuitů. Pochopitelně, že se jedná o jezuitu pod nejtajnější přísahou, tedy o lidi, schopné cokoliv popřít - je-li to v zájmu řádu i svou vlastní rodinu nebo příslušnost k řádu.

Řád jezuitů svůj zisk a rozpočty velmi přísně tají, stejně tak jako skutečný počet aktivních členů řádu (v roce 1979, jak uvádí Dr. Rivera, jich bylo “kolem 102 000.” (*A. Rivera: Alberto, part 1, str. 7*), což je číslo, které nikde oficiálně nenajdeme).

Vedoucí představitelé řádu mají zájem na tom, aby věřící považovaly řád jezuitů za chudý jak po stránce členů, tak i po stránce majetku a financí. Ovšem jejich finanční transakce podle unikajících informací dosahují jenom v USA desítky miliard dolarů ročně.

“V naší době je Vatikán jedním z nejmocnějších finančně tržních podniků světa. Vlastní majetek v hodnotě mnoha miliard.” (Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 46)

Podívejme se, jakou politiku hrály v době před druhou světovou válkou a po ní tyto osoby a rody: Colona, Orsini, Torlomei, Pacelli, Otto Habsburský, Friedrich von Hohenzollern - Sigmaringen, Raffael Droste zu Vischering, Teodor Salvator, Johannes von Lichtenstein, Wolf Metternich, Karel zu Löwenstein, vévoda z Hercolani, vévodkyně z Ratiboře, Raitz von Frenz, Marchese Pallavicini, Schall - Riancour, von Twickel, Ludwigsdorff, kardinál arcibis-

kup New Yorku Francis Spellman, světicí biskup z New Yorku Fulton S. Sheen, kardinál arcibiskup sevillský Pedro Seguray Saeuz, bonnský akreditovaný apoštolský nuncius Aloysius Muench, kolínský kardinál Frings, otec Wehrhahn a další. Všechna tato jména byla tajnou černou oligarchií Vatikánu. Všichni udržovali kontakt s tovaryšstvem a byli jeho ochotnými nástroji. Mnozí z nich byli přímo tajní členové řádu a někteří také dokonce i oficiální členové.

Různí církevní nepatrní úředníci (jezuité) vykonávají pro tuto černou oligarchii důležitou činnost. Jejich prostřednictvím tak Vatikán v roce 1960 ovládal téměř 536 miliard lir patřících k italské ekonomice. (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 47-49)**)

Na straně 50-53 Molnau přesně cituje papežskou ročenku z roku 1957 a časopis *Německá zahraniční politika*, 9. září, 1957, str. 799-804. Vypisuje, kolik italských bank, nadací a správních rad různých podniků osobně ovládali v Itálii v 60 letech pouze dva (!) lidé - jezuita Dr. Massimo Spada a jezuita ing. Bernardino Nogara. Spada osobně řídil 27 bankovních organizací, kde nejmenší kapitál byl 50 milionů lir a největší 61 236 miliard lir. A Nogara osobně řídil 15 takových institucí, kde nejmenší vklad byl 80 milionů lir a nejvyšší 2 880 miliard lir. Ovšem tito pánové figurovali i v jiných podnicích, a ve mnoha různých řídicích radách, vedení podniků apod.

Černá finanční oligarchie Vatikánu prezidentovala a prezidentuje dodnes všem významným italským bankám a všem evropským finančním společnostem, dále potravinářským, energetickým a naftovým koncernům a holdingům, jak je to přehledně ukázáno na straně 54 - 62. Časopis *Der Spiegel*, č.23, 1958 také sděluje, že Vatikán patřil k nejstarším velkoakcionářům společnosti Suezského průplavu. Ovšem to jsou stále ještě jen malé střípky.

Jezuitští kardinálové USA 60 let - Spellman, Monney, Stritche a šéf amerických jezuitů Vincent MacCormick provedli těsné finanční sepětí mezi Vatikánem a USA v čele s Fordem, Rockefellerem a Morganem. Finančně a politicky podporovali americký katolicismus také Kennedy, Coca-Cola, First National Bank, bankovní dům Sullivan and Reed, International Latex Corporation, Shuffer Oil, Bank of Amerika, American National Gasoline Corporation, General Motors Corporation, Sinclair Prairie Oil Corporation, novinové a časopisové trusty, Bankers Trust Company a další. Za tyto služby odměňoval papež své věrné miliardáře šlechtickými tituly: Maltézský rytíř, Rytíř vatikánského řádu svatého Hrobu, Rytíř vatikánského řádu svatého Gregory apod. (**J. Lavreckij: *Vatikán, ...* str. 261)**)

Akcionářem Standard Oil, General Electric, General motors a mnoha dalších monopolních gigantů byl osobně i jezuita Spellman a Tylor.

“Všechny důležité finanční manipulace Vatikánu probíhají dnes mezi Bankou sv. Ducha a Morganovou bankou.” Do této banky také papež ukryl vatikánský poklad (nakradený z celé Evropy od dob inkvizice až po druhou světovou válku) v podobě mnoha tun zlatých prutů v tehdejší střízlivé hodnotě 50 milionů dolarů. (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 63)**)

Dnes se ví, že je to jenom torzo skutečného vatikánského pokladu.

Není proto také divu, že Morganova banka kryla útoky nacistických zločinců, jako například válečného zločince Hermanna J. Abse, který se v 60. letech stal důvěrníkem jezuitu Konráda Adenauera. J. Abs prezidentoval z moci Vatikánu více jak 30 německým akciovým společnostem a přinesl římskému stolci tolik miliard marek, že mu byl už r. 1950 udělen Piem XII. řád *Rytíře svatého hrobu*.

Odměnou za toto vyznamenání se papežovi dostala účast na ziscích britského naftového koncernu Royal Dutch Shell, která trvá dodnes. Jezuita Wehrhahn kontroloval 25 podniků s kapitálem 1350 milionů marek. Jeho prostřednictvím se Vatikán spojil s celou rodinou Adenauera, Pferdmengese a Oppenheima. Všichni se stali členy černé finanční oligarchie.

Přes Morganovu banku sahaly sítě Vatikánu do všech světových bank nejen v USA, ale také i v Evropě. V dnešní době však přímo tento evropský bankovní svět už ovládá sám. Vů-

bec nemusíme pochybovat o tom, že Vatikán má prsty i ve všech významných českých bankách, fondcích, spořitelnách, pojišťovnách apod. Šedá jezuitská eminence vládne i českému finančnímu trhu stejně tak jako ve světě.

V Monte Carlu má Vatikán takové postavení, že svými jezuity ovládá úplně všechny herny, kasína, zábavní podniky, banky, pojišťovny a další ústavy. Vlastní i nejznámější Casino Monte Carlo. Zpovědníkem monackého krále Rainera III. je v 60. letech americký jezuita Tucker, který byl zároveň největším finančním manažerem Vatikánu. Herny už tehdy vynášely ročně 30 milionů dolarů, kde plných 25% šlo bez daní do Vatikánu. Dnes jsou to čísla mnohem vyšší. **(Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 63-64)**

Navíc jezuité prodávali, a dělají to dodnes, licenci na zobrazení Panny Marie z Lurd. V 60. letech stála licence přes milion lir. Zlatým dolem pro Vatikán je prodávání ostatků - například tříška z Kristova kříže, Mariiny opánky, Kristův kabát, různá plátna, apod.

Kromě toho vlastnil Vatikán v 60. letech také tolik půdy po celém světě, že to dělalo více jak 15 miliard hektarů nejmenšího střízlivého odhadu.

Roku 1967 ohodnotil tehdejší italský ministr financí Preti italské akcie, které byly majetkem Vatikánu na 100 miliard lir. Dividendy z těchto akcií činily ročně 4 miliardy lir.

Podle ocenění anglického časopisu Economist představuje hodnota akcií a ostatního majetku Vatikánu nejméně 22 miliardy západoněmeckých marek (údaj z roku 1970). Podle údajů amerického časopisu Time je to však nejméně 60 miliard západoněmeckých marek.

Akcie Vatikánu jsou uloženy snad do všech odvětví obchodu a průmyslu. Ekonomické studie uvádějí výrobu plastických hmot, oceli, cementu, počítačů, textilu, chemikálií, hnojiv, výbušnin, toaletního papíru, automobilů, plynu, rafinérií ropy, pitné vody, mlýnů a potravin.

V letech 1969 až 1970 investoval Vatikán podle Lo Bella v USA a Kanadě více jak 2 miliardy oficiálních dolarů. Většina vatikánských transakcí probíhá prostřednictvím Chase Manhattan Bank, First National City Bank a Continental Illinois Bank. Ovšem mnoho peněz je uloženo na kontech s fixními jmény, proto unikají pozornosti.

V roce 1972 prováděl Vatikán transakce v USA za pomoci Itala M. Sindona, jednoho z mocných bankéřů New Yorku. Na pomoc jezuitovi Sindonovi stanovil Vatikán osmnácti člennou komisi složenou například z: viceprezidenta Ford Motor Company, J. C. Bourghasa, vedoucího US National Industrial Conference Board, M. R. Gaynsborougha a vydavatele Wall Street journal, V. C. Roystera. V říjnu 1974 však vydala milánská prokuratura zatykač na Sindona pro podvodné machinace v milánské bance Banca Unione, která mu náležela a v níž měl Vatikán 10 procent akcií.

“Svatopetrský halíř v roce 1866 činil 1,8 milionů dolarů a v roce 1870 byl již 4 milióny dolarů.” (Michel Williams: *The Catholic Church in Action, New York, 1934*)

Svatopetrský halíř představuje jenom v den svatého Petra a Pavla, 29. června, a to pouze v USA, více jak 6 milionů dolarů. Na sbírkách v diecézích se vybere přes 70 milionů dolarů. Vatikánské známky vynesou ročně nejméně 3 miliony dolarů. Kolik dolarů dostane Vatikán v podobě darů asi nikdo přesně vědět nebude, ale střízlivé ekonomické rozborů a americká ekonomická literatura uvádí nejméně miliardu a půl dolarů ročně.

“Podle církevního práva je papež nejvyšším správcem a zmocněncem nad veškerým kapitálem a jinými majetkovými hodnotami církve a Vatikánu. Ve finančně politické praxi vykonává tuto funkci správa vatikánského majetku, v jejímž čele stojí komise kardinálů. Navenek a vůči prostým věřícím se vydává tato instituce za správní orgán »čistého« církevního majetku (staveb, klášterů, pomníků atd.), kdežto ve skutečnosti je obchodní ústřednou černé finanční oligarchie.” (Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 71-72)

Podle zprávy italského časopisu Oggi a amerického časopisu Vision z roku 1952 byl valutový a zlatý fond Vatikánu počátkem 20. století 11 miliard dolarů. V samotném USA byl tento

fond 25 miliard dolarů a zlatá zásoba Anglie činila 5 miliard dolarů. Na vypsání všech miliardových a stamilionových obchodů, kontraktů a podniků Vatikánu v průběhu 19. a 20. století by nestačilo ani deset třiset stránkových knih. (**J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 166-190; Vision, 7.VIII.1953**)

“Přes svá ohromná bohatství je Tovaryšstvo Ježíšovo řádem »žebavým«, to je takovým, který nemůže mít oficiálně stálé jmění, nýbrž žije z darů a podpor věřících a z nejistých almužen (Pius V: Dum indefessae, 7. července 1571. Viz též Wernz-Vidal, Jus canonicum, III, čl. 25, pozn. 24).

Jak je to vše v příkrém rozporu se skutečností a jak se řád snaží vychytralými výklady a dovoláváním se papežských dispenzí ospravedlnit vlastní »žebavost« (příčemž vlastní v Římě nádherné budovy, jakou je například villa Malta v ulici Porta Pinciana, čís.1, kde bydlel věhlasný otec Riccardo Lombardini), lze vidět z oficiálního výkladu jeho stanov - A. Arregui: Annotationes ad Epitomen Instituti Societatis Jesu, Řím, 1934, str. 9. a v části VII., str. 433-569.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 101)

44.6 Některé jezuitské politické organizace

Není proto divu, že se jezuitský řád nejen plete do politiky, ale přímo ji i vytváří, ovlivňuje a řídí. Tak například po druhé světové válce vytvořil řád ve věrném Německu stranu CDU. U jejího zrodu stáli jezuité Becher, Hirschmann a Muckermann. Tato strana byla v pozadí vedena západoněmeckými jezuitou Liebrem, Hentrichem a Grundlachem.

Ve Francii byl v roce 1946 předsedou vlády odchovanec jezuitské školy v Turíně, G. Bidault, v Belgii to byli jezuité van Zeeland, Eyskens, Jansen a Cope (všichni odchovanci jezuitské univerzity v Lovani) a v Holandsku to byl předseda katolické strany, profesor Beel, profesor Quay a politik Luns, kdo usměrňovali a ovlivňovali holandskou vládu. Luns se pak stal dokonce generálním tajemníkem NATO.

Prakticky každá vedoucí strana v každé zemi západní Evropy měla již od konce války v sobě veliké množství jezuitů v roli diplomatů, politiků, vyjednávačů, poradců, předsedů, náměstků předsedů, správců kanceláře apod. S neomylnou zákonitostí je můžeme nacházet ve všech typech křesťanskodemokratických stran, ve všech typech lidových stran, křesťanských unií, sociálně demokratických stran apod. Bez jezuitů se tyto strany neobešly nejen v Německu, Rakousku, Belgii, Holandsku, Itálii, Lucembursku, Francii apod., ale ani v takových zemích jako je Švýcarsko (všechny protijezuitské zákony definované ústavním článkem č. 51 a 52 zde byly zrušeny 6. října 1972 (**L'Espresso, 1972, 8. Ottobre, str. 8; Figaro, 22. 5. 1973**)), dále Švédsko, Anglie, Skotsko apod.

Ve všech těchto zemích jezuité ovlivňovali ekonomiku také prostřednictvím výše jmenovaných hlavních stran. Ze Švýcarska si jezuité pak převedli svoji misi do asistence Dálného východu. V 80. letech vydávali švýcarský časopis *Orientierung a Choisir*. (**Popoli e missioni, 1973, Luglio, str. 41**)

Jezuité projevují mimořádnou pružnost a schopnost přizpůsobit se podmínkám jednotlivých oblastí a zemí podle konkrétní situace a postojů těch či oněch tříd a skupin obyvatelstva. Snaží se vetřít se do důvěry lidí, které chtějí polapit do svých sítí. Jednou vystupují jako upřímní zastánci nezávislosti národů Asie a Afriky a vyjadřují své sympatie k národně osvobozeneckému hnutí. Není pochyb o tom, že v národně osvobozeneckých bojích mají své lidi. V jiném případě, například v bývalých portugalských koloniích - v Mosambiku, Angole, Guineji-Bissau a dalších podporovali před vydobytím jejich národní nezávislosti kolonizátory. Jezuité, zvláště ve funkcích misionářů nebo státníků, jsou “zastánci” práva utlačovaných a utiskovaných, jednají “ve prospěch” domorodých menšin, vystupují “proti” teroru vůči obyvatelstvu v Latinské Americe, zastávají se hladových a aktivně vystupují jako “obránci” lidských práv.

Mnoho upřímných lidí je tímto charitativním výkonem jezuitského řádu úplně dezorientováno. Řád také neváhá do těchto úloh často poslat skutečně upřímně věřící jezuitu, kteří sotva co vědí o pravém pozadí všech takových akcí. Obrana lidských práv je stále libě znějící strunou v jakékoliv části Země. Je proto jedním ze základních klíčů k vydobytí téměř neotřesitelné důvěry lidí a k jejich veliké “vděčné” poddajnosti.

44.7 Vatikán a disidenti

V roce 1957 se konala 30. kongregace jezuitů v Římě. Jezuité se jednoznačně shodli na tom, že budou dizidentským organizacím plně nápomocni. To není nic divného, když si připomeneme, že toto bylo uloženo již v tajných plánech černého papeže. 30. sněm jezuitů pouze zlegalizoval další kroky tohoto tajného plánu.

Nejdůležitější se proto jezuitům jevílo dostat se do ruských disidentských spolků. Podívejme se, do jakých tehdejších disidentských organizací v 50. letech našeho století se jezuité dostali:

Russkij antikomunističeskij centr (RAC, středisko ruských odpůrců komunismu, soustřeďující kolem sebe některé politické, polovojenské, kulturní a pomocné organizace, monarchistické tendence, křesťanskou ideologii. Sídlo v New Yorku). Vyššij monarchističeskij sověť (VMS, nejvyšší monarchistická rada, navrhovala kandidaturu Vladimíra Kiriloviče Romanova, sídlo v Mnichově). Rossijskoje antikomunističeskoje objedinenije (RAO, ruský protikomunistický svaz, ideologie křesťanská, organizátorem byl plukovník Semjonov, středisko v Mnichově). Sojuz andrejevskogo flaga (SAF, svaz praporu sv. Ondřeje, polovojenská organizace, podporována spojeneckými úřady v Německu, středisko v Mnichově). Komitēt objedinennyh vlasovcev (KOV, jednotný výbor vojáků bývalého generála Vlasova, sídlí v Mnichově).

Tyto všechny organizace byly polovojenské skupiny ve službách církevní hierarchie.

Ovšem jezuité infiltrovali a dostali tak pod kontrolu i takové disidentské organizace, jako například: Nacionálno-trudovoj sojuz (NTS, nacionálně dělnický svaz (solidaristé) s pseudokřesťanskou ideologií, financována tajnou anglickou, francouzskou službou a americkými vojenskými kruhy). Dále Rossijskoe narodno-děržavnoje dviženije (RNDD nebo také RONDD, všeruské lidovládné hnutí, je protizidovské a protizednářské, ideologie pseudokřesťanská, sídlo v Mnichově). Sojuz borby ruskogo narodnogo dviženija (SBRND, bojový svaz ruského národního hnutí, ideologie liberalismus, žádné křesťanství, středisko v Paříži). Sojuz borby za osvobožděnije narodov Rossii (SBONR, svaz boje za osvobození národů Ruska, ideologií je opravený marxismus a reformismus s mírným křesťanským zaměřením, financována LBS). Sojuz borby za svobodu Rossiji (SBSR, svaz boje za svobodu Ruska, bez ideologie, sídlo v Paříži). Liga borby za svobodu (LBS, liga boje za svobodu skládající se ze sociálních revolucionářů, dělnické socialistické strany SIC, trockistů a menševiků, ideologie opravený marxismus a reformismus, financována USA, sídlí v New Yorku). Sojuz voinov osvoboditel'nogo dviženija (SVOD, svaz bojovníků osvobozenického hnutí, soustřeďuje vlasovce, odnož SBONR).

Kromě toho existovala celá řada antimarxistických hnutí včetně anarchistů v Jižní Americe. A stejně tak i v Československu, například disidentská organizace *Charta 77* a ještě předtím hnutí *2 000 slov*.

Každá z těchto skupin měla samozřejmě v každé zemi mnoho tiskovin. Ovšem již málokdo věděl, že větší část byla a je dodnes tištěna v tiskárnách patřící řádu tovaryšstva. A disidenti sami, když utekli nebo byli nuceni se ze své země vystěhovat, se dříve či později dostali do sítí Vatikánu, aniž si to zpočátku uvědomovali. Teprve později jim byla v jejich disidentské činnosti nabídnuta pomoc a spolupráce ze strany západní římskokatolické nebo protestantské církve. Pochopitelně, tehdy byl člověk rád za jakoukoliv nabídku a spolupráci, proto se nikdo

nad církevní “obětavou pomocí” ani nepozastavoval. Sotva kdo z disidentů tehdy tušil, že tento program o pomoci utečencům a vyhnancům stanovil sám generál jezuitů!

Můžeme proto například v časopise amerických jezuitů *Amerika* najít vychvalování představitelů pražského jara, především bývalého ministra zahraničí J. Hájka. Ten vypracoval zvláštní dokument o postavení církve v Československu. Některé myšlenky tohoto dokumentu byly v časopise dokonce přetištěny. “Bez svobody víry,” pravilo se v časopise, “nemůže být společnost zcela humánní. Nestačí, je-li dovoleno chodit na mši. Křesťané musí mít právo organizovat semináře, konference, útulky, dovážet zahraniční teologickou literaturu. Náboženské řády je třeba legalizovat, dát jim možnost náboženské propagandy, stejně jako je nutné umožnit kněžím provádět pastýřskou činnost bez státního vměšování. Tímto způsobem by církvi mělo být navráceno postavení, které zaujímala v buržoazním Československu.”

Časopis také vyjádřil solidaritu s *Chartou 77*, která byla komunistickým tiskem tehdejšího Československa naprosto odmítnuta a zakázána. Jezuité se snažili dokázat, že zákony o náboženských otázkách v socialistických zemích, zejména v Československu, jsou namířeny proti svobodě svědomí. (*Amerika, 1978, sv. 139, č. 7, str. 151*)

A právě za pomoci těchto slov o “svobodě svědomí”, o “svobodě víry”, o “právu organizování církevních ceremonií a bohoslužeb” a o “právu shromažďování a konání mší” se římskokatolická církev vždy zhostila postupně své moci. Jak málo toho lidé tehdy věděli a ví i dnes o praktikách římskokatolického systému. Pro něj je otázka času pouhým trpělivým vyčkáváním. Své cíle sleduje na desítky let dopředu.

Není to proto náhoda, že 12 let před pádem komunismu znovu hesla o “svobodě a demokracii” zaznívají z úst a per jezuitů v jezuitských časopisech, na jezuitských stanicích v rádiu a v prohlášení českých disidentů. A aby svému křiku v médiích o ubližování církvi dodaly jezuité váhu, mnoho katolických farářů se jejich tajnou zradou dostalo před komunistické soudy a do vězení. Byla to vysoká hra Vatikánu, ve které musel komunismus padnout. A jako pěšácké vojsko byli nic netušící samotní římsští katolíci a duchovní.

Tito katoličtí duchovní nic nevěděli o tom, že hrají úlohu obětních ovcí. Oběť se musela bránit do posledního dechu naprosto opravdově. Divadlo muselo být zcela skutečné. Mnoho obětí bylo jezuitů vyprovokováno ke konání a ke přijímání tajných mší po domácnostech a mnoho jich pak bylo těmito nebo jinými jezuitů vyraženo. Tak se vyráběli mučedníci. A Vatikán do éteru řval, zatímco jezuitský řád prostě katolíky “trhal a rval”.

Ve všech disidentských organizacích působilo nejen mnoho římskokatolických duchovních, ale také i mnoho řeholníků. Nejvíce pochopitelně z jezuitského řádu. Nejsilnější podporu dávala Svobodná Evropa, Rádio Vatikán, BBS a Hlas Ameriky. Nejvíce jezuitů vysílalo v prvních dvou rádiích, z nichž Rádio Vatikán je stanicí neaktivnější.

Už v roce 1931 byla uvedena do provozu první vatikánská vysílací stanice. Po druhé světové válce se uskutečnila stavba nové stanice, kterou papež Pius XII. v říjnu 1957 vysvětil. Je to nejsilnější vysílací stanice na světě. Byla budována ve spolupráci s USA a stála 7 milionů dolarů a je ještě větší, než rádio Svobodná Evropa.

Kromě toho existovala v Německu, Rakousku, Švýcarsku, Holandsku, Lucembursku, Itálii, Francii i v USA různá disidentská ústředí a centra, která byla přímo řízena jezuitskými knězi, jako například centrum v Mnichově na Roentgenstrasse 5 (řídil ho jezuita Ott, Menhardt a další) nebo na Kaulbachstrasse 31/A (zde šéfoval jezuita Groetschel) a v rakouském Salcburku na Glockengiesserstrasse 12 šéfoval belgický jezuita M. van Cutsem.

Kromě této činnosti byl Vatikán prostřednictvím jezuitů, ale i františkánů, dominikánů a dalších mnichů a jeptišek zapojen i do tisku disidentských časopisů, knih, novin, letáků, oběžníků, brožur a pod. a velmi intenzivně to všechno podporoval za mnohé účasti bank, podnikatelů, různých nadací, organizací a různých soukromých sbírek. (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 30-31**)

O propojení jezuitů s disidenty také hovoří i některé porevoluční časopisy. Například v *Magazínu Dnes* se píše, že čas od času se jezuité - disidenti dokonce stávali i vězni měsíce, tedy ankety vyhlášené Amnesty International. V Čechách bylo podchyceno mnoho oficiálních jezuitských farářů, jeden z nich se dokonce i tímto vězněm měsíce stal. (*Viz Magazín Dnes, 7. října 1993, článek: Z vězení na faru, z fary do vězení*)

Organizace Amnesty International propojovala české římskokatolické disidenty s celým římskokatolickým světem. Pochopitelně, že jezuitští duchovní měli větší možnosti. Je zajímavé, že i když byli tito jezuitští disidenti zavřeni ve věznicích, že dopisy od této organizace vždy dostali. Také vlivem tovaryšstva začaly noviny intenzivněji psát o perzekucích církve v bývalém Československu. Není tajemstvím, že mnoho oficiálních i neoficiálních římskokatolických duchovních podepsala Chartu 77. Největší procento z těchto duchovních byli jezuité nebo jejich spolupracovníci.

Proto také dnes jezuité intenzivně pracují i ve věznicích. Roku 1993 usilovali o vytvoření funkce pro kněze na trvalý úvazek ve věznicích (*Viz Magazín Dnes, 7. října 1993, článek: Z vězení na faru, z fary do vězení*) - něco jako vězenský kurátor pro duchovní "pomoc" vězňů.

O tom, že do vězení nosí tito kněží i jiné, než "duchovní hodnoty" z římskokatolických a jezuitských časopisů a životopisů svatých, není třeba dlouze psát. Výše uvedený článek přiznává i cigarety. A jak dál článek ukazuje, právě prostřednictvím cigaret se kněz vetřel do přízně vězně a tak se dostal do nitra těchto lidí s jediným cílem, tak jako dříve například v Indii, vězně pokřtít, a to třeba i na smrtelné posteli. Kromě toho, zpověď, mnohá tajemství ze soukromí a poutě do Španělska jsou pochopitelně stálým poutem mezi "ovečkami" a jezuitskými knězi i v dnešní době.

44.8 Zahraniční misie jezuitů

Zahraniční misie Vatikánu od druhé světové války, jak ukazuje exjezuita A. Tondi ve své knize, pokračují opět výhradně pomocí římskokatolických řádů, z nichž největší privilegia mají jezuité. Ovšem evangelizace probíhá za pomoci tanků, kulometů, slzných plynů v granátech a uměle vyvolaných etnických nepokojů, revolucí, místních válek a nepokojů nebo přímo občanské války. Toto všechno umí Vatikán vyvolat dřív (a také to i dělá), než do tohoto území vstoupí jako "mírový misionář". (*Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 56-61*)

Cílem je nekatolické obyvatelstvo co nejvíce vyděsit, aby pak snáze vzali z rukou katolických "zachránců a osvoboditelů" spásu, víru, mír a demokracii. Pochopitelně, že spásu a mír katolický stejně tak jako demokracii katolickou.

Dalším cílem je zlikvidovat (jakkoliv) všechny síly, o nichž má Vatikán přesné informace, že jsou schopny a ochotny se kdykoliv proti církvi postavit nebo zjevit světu skutečnou pravdu.

Třetím motivem k rozpoutání teroru je bohatství, která země často vespod nebo na povrchu ukrývá a jež pak bude vybrakováno za "spolupráce" novodobých domorodých otroků, o nichž se svět nikdy nedozví. V tom případě všichni, kdo se nenechají zotročit pro "služebnost" Vatikánu, jsou okamžitě odstraněni.

Dalším motivem krvavého misijního tažení jsou vysoké politické záměry mezi vládou té země, Vatikánem a dalšími zeměmi.

"Tyto nanejvýš otřesné doklady jsou však jen maličkostí. Jezuita otec Herman Häck (vedoucí agentury Fides a náměstek předsedy Sekretariátu pro misie, kterého jsem kdysi na římském Collegiu Maximu žádal o vysvětlení této zrádné a zběsilé politiky, mi stručně odpověděl: »Milý otče, musíte se přizpůsobit dnešku. Dnes se již Kristus nešíří křížem a my jezuité to víme velmi dobře.«" (*Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 59*)

"V článku o válce proti vietnamským nacionalistům jezuita Eugenio Pellegrino píše: »V těžké vietnamské situaci je katolická obec volána k odpovědnosti jako opora katolictví. Viet-

namští katolíci, právě proto, že jsou křesťané, nesmějí se ani jako jednotlivci a ani jako celek vyhýbat boji, který rozhodne o budoucnosti jejich vlasti.» (Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 59)

A další svědectví: *“Papežský internuncius v Číně, monsignor Riberi, byl 5. září 1951 vypovězen ze země, protože utvořil Legii Panny Marie, »ilegální reakcionářskou organizaci.« Zeptal jsem se jezuitu Cardilla, zda měla Legie opravdu takový charakter. Rozpačitě mi odpověděl: »Ilegální, reakcionářská - to říkají komunisté. Organizace má přirozeně též vojenské cíle. Co chcete? Dnes musíme bojovat všemi prostředky.« (Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 60)*

A misie takového druhu se odehrávají i v dnešní době na Balkáně po pádu komunistického režimu stejně tak jako v Africe nebo v Asii. A pochopitelně, že za pomoci všech moderních vymožeností, které se jezuitům dostanou do rukou. Ale ani Rádio Vatikán nezůstává pozadu a pomáhá celosvětovou veřejnost přesvědčovat o výhradně “mírových krocích” římského pontifa na těchto územích a o papežově “soucítění” s jeho obyvatelstvem. Stačí si také otevřít současný katolický tisk a nebudeme vycházet z údivu:

*“Ve dnech 2.-4.října 1998 papež Jan Pavel II. navštíví Chorvatsko. Bude to jeho druhá návštěva této země. Chorvatští biskupové ve svém listu věnovaném návštěvě napsali: »Tato apoštolská návštěva pro nás znamená novou inspiraci, nové sestoupení Svatého Ducha a větší závazek hlásat Boží poselství.« V těchto dnech probíhají poslední přípravy k blahořečení kardinála Aloise Stepinace. »Stepinac byl ctihodný služebník Boží. Návštěva papeže Jana Pavla II. v Záhřebu bude znamením sjednocení příběhů mučednictví v naší křesťanské zemi.«” Tento výsměch skutečné spravedlnosti nenapsali zavilí odpůrci katolicismu, aby rozpoutali ještě větší nenávist proti katolicismu, ale sám **Katolický týdeník č.37, 13.9.1998** na straně 3.*

Oslava fašismu a násilí ze strany papeže Jana Pavla II. vyznívá i z následujícího šokujícího článku: *“Papež Jan Pavel II. má podle italského listu La Republica v úmyslu blahořečit v roce 2000 své předchůdce Pia XII., Jana XXIII. a Pavla VI. Blahořečení papežů má vtisknout Jubilejnímu roku 2000 zvlášť slavnostní rámeček. Jan Pavel II. tvrdí, že jeho předchůdci »učinili pro církev mnoho dobrého«. Vatikánský mluvčí Joaquín Navarro-Valls ale v této souvislosti řekl, že termín blahořečení tří papežů »není stanoven, a ani ho nelze předvídat«. Zároveň však připustil, že »tři procesy, jejichž výsledkem může být blahořečení, již probíhají«. Blahořečení je předstupněm svatořečení; požaduje prozkoumání života a skutků, které po »služebníku Božím« zůstaly. Pius XII. stál v čele katolické církve v letech 1939 až 1958. Jan XXIII. byl papežem od roku 1958 do roku 1963, poté v letech 1963 až 1978 stál v čele katolické církve Pavel VI. Dva posledně jmenovaní jsou považováni za otce II. vatikánského koncilu, který znamenal obrát církve k reformám.” (Katolický týdeník č.38, 20.9.1998, str.3)*

K plánu beatifikace katolicko - fašistických církevních prominentů a ke II. vatikánskému koncilu se vrátíme ještě v 7. svazku.

Dodnes také nebyla odvolána nebo zrušena slova v časopise *Civiltà Cattolica* ze dne 15. února 1936, která byla napsána, když vypukla válka v Habeši (Etiopii) a kdy se jí římskokatolíci kněží a jezuité snažili morálně ospravedlnit. Tato slova jsou aplikována na všechny zahraniční “misie” stejného typu, jakým byla tato válka v Etiopii: *“Všichni zastávali stejnou zásadu: válka, a tedy i násilná anexe, jsou spravedlivé, mají-li charakter nezbytného prostředku k potrestání útočníka, napravení křivdy, uplatnění práva nespravedlivě usurpovaného a k obnovení právního stavu.” (Civiltà Cattolica, 15. února 1936)*

Pochopitelně, že se zde jedná o katolické právo, o katolický právní stav, o katolický mír, o katolické napravení křivdy a o katolický pořádek.

Pisatel článku, jezuita Messineo k tomu ještě poznamenal: *“A když jsou vyčerpány pokojné prostředky, je dovoleno a někdy i nutno, přikročit k násilným opatřením, vtrhnout na cizí území, obsadit je a anektovat, aby byl zachován pořádek a zajištěn mír. Kdo se v tomto krajním případě chopí zbraně, plní poslání soudce, na kterého příroda přenáší právo trestat a*

obnovit pořádek, narušený protivníkem.” A dodává: “V této zásadě je obsaženo jako v zárodku katolické učení o útočné válce, formulované poprvé sv. Augustinem (List 205 ad Bonifacium; De Civitate Dei, XIX, 4, 12. - Srovnej: Vanderpol: Le droit de guerre, str. 34), převzaté sv. Tomášem v Summa Theologica, 2. 2., q. 40, podrobně rozvinuté Vitoriou a Suarezem. Od těch dob zůstaly tyto zásady beze změny a jejich vývody se staly součástí mezinárodního práva.” (A. Tondí: Jezuité, str. 81-82)

Těžko v tom můžeme vidět mírnost, beránčí krotkost a pokoru Kristovu, který sám prohlásil: “Království mé není z tohoto světa.” (*Evangelium Janovo, 18. kap., 36. verš*) a sám Petr (pro katolický systém údajně tolik závazný a autoritativní) ve svém dopise píše: “Odvrát’ se od zlého a čiň dobré, hledej pokoje a usiluj o něj.” (*1.epišťola Petra, 3. kap., 11. verš*).

Můžeme pozorovat, jak jezuité stále více a více tajně ovládají svět. Když se podíváme do období studené války, byli to jezuité, kteří usměrňovali americkou a evropskou politiku. “Dialog” s komunistickými státy byl stále úspěšnější a jezuité se dostali postupně do politických stran, do předsednictev, ústředních výborů, svazů, parlamentů, komor, sejmů a pod. ve všech komunistických, socialistických státech. Bylo nutné za pomoci nejúčinnějšího nástroje jezuitů - infiltrace, připravit všechny kroky k naplnění dalšího tajného plánu jezuitů - k porážení komunismu ve všech těchto zemích. Ale o tom více až v 7. svazku.

Kapitola 45

Expanze jezuitských organizací, infiltrace

45.1 Motiv infiltrace

Jezuité se vždy řídili heslem: „Být všem vším, aby se získalo vše.“ Historik Tovaryšstva Ježíšova, G. Böhmer napsal: *“Umějí se (jezuité) vždy přizpůsobit vkusu svých posluchačů, ať mluví před panovníky a velmoži, kněžími a kardinály nebo před sedláky a pastevci. ...”* (G. Böhmer: *Iezuity*, str. 161)

Není proto divu, že jezuité měli skutečně prsty ve všech světových nebo mezinárodních organizacích vytvořených nejen v našem století, ale již od prvopočátků tovaryšstva. Pravou pohnutkou infiltrace je získat úplně všechno, prostoupit úplně všemi důležitými organizacemi, nic nenechat nikomu. Není žádné oblasti, do které se by jezuité pod pláštěm “mravních zásad” nezapletli.

I historik Wylie přiznává, že se nebojí dokonce ani žádného hříchu, který jsou pro svůj cíl ochotni posvětit a vyvýšit ho jako svatou, bohulibou činnost stejně tak jednoduše, jako alchymisté proměňují mizerný kov mávnutím ruky na zlato:

“Náš výčet činnosti jezuitů bychom museli rozšířit nade vše rozumnou míru, abychom jmenovali jenom částčku z jejich »mravních zásad«. V dlouhém přehledu hříchů a zločinů neexistuje ani jediný, který by jejich kauzuistika neposvědčovala. Pýcha, ctižádost, lakomství, požitkářství, úplatkářství a spousty neřestí, které nelze ani popsat - některé jsou dokonce tak hrozné, že se o nich nelze ani zmínit, u těchto otců jezuitů však nacházejí své patrony a obhájce. Středověcí alchymisté se chlubili, že jim jejich umění umožňuje působit na podstatu věcí a to, co je mizerné, dovedou proměnit na ušlechtilé.” (J.A.Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 401*)

A tak je to i v případě moderních organizací. Jsou to opět pýcha, ctižádost, lakomství, touha po moci a nadvládě, které vedou jezuitu k vytváření současného politického světového klimu, světové ekonomiky a hospodářství. Přičemž se neštítí ničeho. Na každou organizaci, ať slouží jakémukoliv cíli mají jezuité ospravedlnění a zdůvodnění. A tyto organizace pak mají dokonce i jezuitské patrony a ochránce stejně tak, jako tomu bylo ve středověku.

Na 4. zasedání II. vatikánského koncilu se generál řádu Arrupe projevil stejně tak aktivně, jako jezuité na koncilu Tridentském. Arrupe vystoupil s propracovaným plánem boje proti ateismu. Jeho nejsilnější zbraní se stala infiltrace a dialog s komunismem. 31. kongregace jezuitů schválila 40 dekretů, které se zaměřují na sjednocení všech křesťanů do ekumenie a na její převedení pod správu katolické církve. Dále na boj s komunismem a ateismem formou “dialogu”, na podchycení všech laických katolických i nekatolických organizací a na jejich centralizaci pod jednu jedinou - katolickou - církev. (*Missioni, 1966, Novembre, str. 42*)

Arrupe jasně věděl, že plánované křížové tažení Evropou, jak je chtěl uskutečnit Vatikán, by nebylo vhodné. Plně by se nyní minulo cíle. Musela tedy nastoupit úplně jiná taktika. 31. kongregace stanovila oblasti, jimž má řád věnovat obzvláštní pozornost. Byla to kultura, umění, věda, výchova mládeže a mezinárodní organizace. Bylo rozhodnuto řád silně zmodernizovat a orientovat na oblasti Asie, Afriky a Latinské Ameriky.

V srpnu roku 1971 generál řádu Arrupe jasně v Liege prohlásil: *“řád musí dnes sehrát v katolické církvi stejně významnou, ne-li dokonce významnější úlohu než za časů Ignáce z Loyoly.”* (*L'Osservatore Romano, 21. 8. 1971*)

Když si uvědomíme, kolik nových organizací v této době vyrostlo a jaká to byla ve skutečnosti obrovská expanze, pak jistě dáme generálovi za pravdu. Na jezuitu čekalo skutečně spousta “práce”. Nebylo totiž možné všechny organizace likvidovat nebo je dát pod církevní klatbu, jako to udělal Pius XII. s komunistickým režimem a následně i Jan XXIII. Z těchto

církevních trestů si již nikdo nic nedělal. Hrozící encykliky nebyly už ani státníky čteny, politika přestala s Římem počítat. Již to nebyly ty staré časy, kdy zpověď, pověřivost a strach lidí i králů byly nejsilnější zbraní římské stolice. Římu hrozilo, že náhle zůstane úplně stranou. Římskokatolická propaganda ztratila na účinnosti. Odsuzování vědeckých objevů, odsuzování vstupu člověka do vesmíru a orientace mladých lidí na vědu budilo jen úsměvy a posměch na adresu papeže.

Arrupeho projev však zapůsobil, jak se vyjádřila katolická periodika z té doby, jako bomba. Jasně stanovil církvi nový program s úplně novými postoji k politice, k vědě, ke kultuře, k hospodářství apod. u každého státu odděleně. Skončilo zevšeobecnování. Církev, chtěla-li přežít další desítky let, musela začít posuzovat každý stát a každou organizaci jednotlivě. Nejsilnější zbraň jezuitů - infiltrace musela nastoupit k intenzivnímu boji, k intenzivní "práci", a to pod ochranným pláštěm církve.

45.2 Infiltrace veřejného mínění

Jezuité se však neomezili jenom na proniknutí světových organizací, ale i na ovládnutí celosvětového veřejného mínění. To bylo již uskutečňováno pomocí obrovských nákladů jezuitských časopisů a deníků. Pravidelně byl svět zaplavován 150 miliony výtisků o 1000 druzích a téměř ve stovce světových jazycích.

Největší pozornost však věnují jezuité nejčtenějším hromadným sdělovacím prostředkům v každé zemi.

Veřejnost je dodnes také ovlivňována mnoha projezuitskými nebo přímo jezuitskými stanicemi v rádiu. Jezuité ovládali v roce 1972 na 24 rozhlasových stanic. Rádio Vatikán mělo 260 zaměstnanců pod přímým vedením 28 jezuitů. Tato jezuitská stanice vysílá týdně na 600 pořadů. (V r. 1972 to bylo 470 pořadů). (*Informations catholiques internationales*, 1972, č. 421, str. 14)

V lednu 1967 jmenoval papež Pavel VI. generálním ředitelem Rádía Vatikán jezuitu G. Marteganiho, dřívějšího ředitele jezuitského časopisu *Civiltà Cattolica*. Po něm pak tuto stanici převzal R. Tucci. Není také tajemstvím, že jezuité pracují i v mezinárodní Organizaci pro rozhlas a televizi a že jsou i přímo v její správní radě a vedení. Kromě toho jsou také zastoupeni i v papežské komisi pro otázky společenských komunikací. (str. 15)

II. vatikánský koncil s uspokojením konstatoval práci jezuitů a vyzdvihl význam filmů, rozhlasu a televize pro šíření katolické propagandy a víry. Ve vydaném dekretu *Intermirifica* a v přesných instrukcích *Communio et progressio* byla mediální práce jezuitů pochválena. Byl zde formulován požadavek, aby se všech moderních prostředků pro celosvětové šíření informací využívalo k náboženské propagandě a k rozšiřování římskokatolického vlivu na veřejnost, a to co nejaktivněji. Tento úkol byl především odevzdán do rukou jezuitů.

Jezuitský řád se však nevěnuje pouze mediálnímu šíření informací, ale naučil se je i vyrábět všemi dostupnými moderními prostředky. Na katolické univerzitě v Buenos Aires, která měla r. 1964 přes 5000 studentů (!) bylo zřízeno středisko pro přípravu televizních specialistů. Z této školy začali vycházet kamermané, režiséři, reklamní manažéři, střihači, zvukaři, fotografové, moderátoři, herci, reportéři, scénáristé, dokumentaristé apod. Každý ve svém oboru skutečně dosahoval specializace. Řád se zmodernizoval. Do světa začaly proudit stovky jezuitských fanatiků na jedné straně a na straně druhé stovky největších specialistů. Řád těmito lidem stále poskytuje techniku, jakou používají experti jen ve vojenském sektoru. (*Missioni*, 1968, Maggio, str. 42)

A byl to také řád jezuitů, který přišel s myšlenkou zavedení různých mezinárodních dnů a svátků společenských komunikací tisku, rozhlasu a televize. Proč? Při těchto výročích je pravidlem, že se dávají vysílací a tiskové možnosti novým médiím, které se však musí registrovat

a tím i vystoupit ze stínu pouhého lokálního významu. Tímto způsobem je pak snadné tyto nováčky podchytit a všechny centrálně usměrňovat podle vůle Vatikánu.

A byli to rovněž jezuité, kdo přišli s nápadem vytvořit náboženské filmy nebo zavést do jiných filmů delší náboženské role nebo náboženské zápletky. Nejčastěji se jedná o parodie, komedie, detektivky a veselohry, a to i celé seriály na pokračování, ovšem jsou to i žánry vážnější (například dokumentaristika, reportáže, historie apod.) či dokonce z oblasti hororů, napětí a strašidelných filmů.

Zde všude různé náboženské role vždy nějak diváka ovlivňují. V jednom typu rolí je například pranýřována církev katolická, v jiném je zesměšněn protestantský proud, v jiném přichází na řadu mniši, jeptišky, různí představení klášterů, misionáři, církevní detektivové a soudci, církevní experti, specialisté apod.

Každá role má však svůj přesný význam a divák, aniž to postřehne, je ve svém mínění cílevědomě přímo formován jezuitou, aniž by si to jakkoliv uvědomoval. Některé role mají vést diváka k pohrdání katolíky a k jeho orientaci na protestantský směr nebo na různá neevropská náboženství (obojí rovněž pod vlivem a kontrolou jezuitů). Jiné role mají za úkol zprotivit reformační proudy a orientovat na východní náboženství (které je také pod vlivem jezuitů) a nebo na katolickou církev. Jiné role vedou vysloveně k sektám a jiné role k obdivu asketismu, k životu svatých, k obdivu katolických hrdinů, k nenápadnému učení a podsouvání nebo přímo vnucování katolických dogmat, k obdivu zázraků, k důvtipu otců detektivů, k obdivu umění otců soudců, k popularitě jeptišek, k falešné představě, že řeholnický život je spíše samá legrace než něco vážného a drastického a k setřesení “mýtů”, že mniši byli zhoubou lidstva a že i s nimi je úžasná “psina” nebo že jsou společnosti dokonce přínosem a plně užiteční.

Má to ovšem ten cíl, aby se lidská mysl v pohledu na katolické řády otupila a aby lidé necítili z těchto řádů žádný strach a neuvědomovali si, jaké nebezpečí z mnichů a jeptišek ve skutečnosti hrozí (viz například ustašovci v Jugoslávii).

Pochopitelně, že jedním filmem se člověk ještě ovlivnit téměř nenechá, ale když pomyslíme, že v každém filmu hraje náboženství nějakou roli, pak si můžeme být jisti, že náhle přijde doba, kdy divák (nebo i posluchač rozhlasových her) zaujme k náboženským otázkám náhle takové stanovisko, jaké by nezaujal, kdyby nebyl těmito vlivy zasažen. Jeho mysl již není schopna skutečnou náboženskou záležitost objektivně a detailně promýšlet do větších důsledků. Není schopen správně posoudit realitu.

Vlivem nenápadných náboženských vsuvek do vysílání časem podvědomě odmítá analyzovat skutečnost (například hrozba z podepsání konkordátu a ze zvedení katolických zákonů nebo ustanovení římskokatolické vlády apod.) jako nebezpečnou situaci. Neuvědomuje si, že byl již zpracován na základě principu podprahové sugesce. Práh ostražitosti jeho vědomí, jeho inteligence, jeho svědomí a cit jeho duše byl systematicky odbouráván a postupně likvidován právě obalem lehkého žánru filmů (nebo rozhlasových her či knih) nebo pomocí prvku napětí, drama a pod.

A člověk pak jedná přesně podle přání, lépe řečeno podle diktátu Vatikánu. Stačí jen sledovat programy televizí a kin, abychom zkonstatovali hojný nárůst tohoto jezuitského “umění”.

I to je taktika, patřící k infiltraci veřejnosti. Při každém náboženském pořadu, při každém natáčení náboženského filmu nebo jen náboženských vsuvek do jiných filmů asistují jezuité nebo jejich nástroje (agenti) v roli kameramanů, filmových poradců, či dokonce režisérů, scénáristů, herců apod. Pravá identita těchto “umělců” je pochopitelně před veřejností střežena.

Nikdo se proto nedoví, kdo si objednal Spilberkův film o Židech *Šindlerův seznam*, z jakého prostředí ve skutečnosti čerpal organizační strukturu, chování a vystupování svých hrdinů k filmu *Dva muži v černém*, kdo všechno inicioval natočení filmu o Matce Tereze s G.

Chaplinovou v hlavní roli, kdo působil při natáčení detektivního seriálu *Případy otce Dowlinga* nebo kdo asistoval při filmování o životě “svatých”, o životě Columba a jiných mořeplavců či o životě samotného Ježíše Krista.

Identita jezuitských poradců v každém z těchto filmů a pochopitelně i v tisících dalších je utajována. Tyto filmy však ve skutečnosti kromě jiného zjednodušují a překrucují dějiny.

V 70. letech zaplavily USA také filmy o vyhánění d'ábla. Film s názvem *Vyháněč d'ábla* (*Exorcista*) natočený režisérem W. Friedkinem podle stejnojmenného románu Blettiho měl obrovský úspěch s shlédlo jej na miliony amerických diváků. Film je drastickým a strašidelným příběhem o vyhánění d'ábla ze čtrnáctileté dívky. Konzultanti, herci a další přímí účastníci byli jezuité.

Tajní jezuité ovšem asistují jako herci, režiséři, kameramané, scénáristé i v takových filmech, jako jsou špionážní nebo kriminalistické seriály, teroristické scény nebo celé filmy o teroristech, o policii, o soudnictví, o různých tajných agentech, o mafii, o drogách, o zbraních, o tajných obchodech, o sexu a zneužití a pod. V současné době již nemají žádnou vyhraněnou rovinu témat.

45.3 Infiltrace disidentů

V západní Evropě a zvláště v Německu bylo zakládáno mnoho kněžských seminářů, kde se budoucí kněží učili pracovat v rámci NATO a spolupracovat s kněžími všech socialistických a komunistických států. Jejich heslem bylo: “*Chceme učinit vše, co žádala Matka Boží fatimská*”. Sám jezuitský generál vydal rozkaz k podporování disidentské činnosti ve všech socialistických státech.

Speciálně školení jezuité se pak dostávali do tajných státních aparátů pro likvidaci disidentů, utečenců, chartistů a různých “nezákonných” organizací a z těchto míst pak pomáhali převádět utečence do náruče Vatikánu. Tak například jezuita Leppich v NDR velel skupině asi 5 000 aktivistů za lidská práva a různých ilegálních pracovníků po celé zemi. Ti vytvářeli tzv. *Duchovní podzemní hnutí v NDR*. (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, str. 155-156**)

Více než NDR však jezuitům vyhovoval bonnský režim:

“*Politický katolicismus pokládá bonnský stát za režim, který mu vyhovuje. ... Adenauerův velvyslanec u svaté stolice, Rudolf hrabě Strachwitz řekl v interview v srpnu 1957: »Jsem rád, že mohu říci, že se vůdčí myšlenky vlády Německé spolkové republiky a svaté stolice kryjí takovou měrou, že oficiální styky jsou skvělé.« ... papež podporuje válekyčtivou zahraniční politiku Bonnu. (Vzpomeňme, které dva první státy uznali Chorvatsko r. 1991 jako nezávislý stát!)*”

Doopravdy je mnoho dokladů, které jednoznačně dokazují, že politický katolicismus udává válečný směr německému monopolnímu kapitálu. ... prohlášení kardinála Fringse, které pronesl roku 1957 při své cestě do Japonska v Tokiu ... ze dne 11. května 1957: »Katolická církev neusiluje o zákaz jaderných pokusů.« ... Fuldský manifest ze začátku roku 1958 vyzývá bonnskou vládu, aby pokračovala v »politice síly« ... Slovo církve ze dne 5. května 1958 slovy sedmi vedoucích teologů, znalců katolické mravouky, mezi nimi i jezuita Hirschmann a dominikán Welty, teologicky opentlovávají a politicky velebí Adenauerovu a Straussovou atomovou politiku. ... Katolická vojenská duchovní péče namlouvá katolickým vojákům západoněmecké armády NATO, že válečnické řemeslo je »svatá služba«, jak stojí v nedávno vydaném vojenském zpěvníku. ...

Na podporu bonnské idee zřídil katolicismus veliký organizační a propagandistický aparát, ... veřejně vyhlášeným cílem duchovních, jak nedávno potvrdil münsterský biskup Keller v pastýřském listu, je »vrátit svět církvi« a nastolit »Čtvrtou říši, říši Kristovu« v západním Německu. ... Katolicismus se má »stát všeobslhým, všepřonikajícím životním principem«

*západoněmecké společnosti. ... Bamberský biskup nedávno oznámil ve svém listě: »Veliký úkol doby je znovupokřesťanstění. Je to boj na nože ...« Tomu, kdo se ohání nožem, nelze mávat v ústrety palmovou ratolestí.» (Karl A. Molnau: **Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 169-175**)*

Je 13 let po druhé světové válce a znovu zaznívá volání po říši Kristově - po čtvrté Německé říši. Vzdalo se Německo svých vatikánských cílů a plánů? Nikoliv. Je poslušné dítě Říma a jako takové bude sen papeženců naplňovat krok za krokem až do konečného vítězství i přes současné oslabení katolicismu v Německu a přes všechny moderní technické a politické vymoženosti. Cíl je určen jasně a z nejvyšších církevních kruhů. Kdo by se odvažoval vzdorovat v zemi tak věrné Vatikánu?

45.4 NATO - jezuitská organizace pro infiltraci západních vojsk

Ve Spojených státech amerických byl Vatikán v 50. letech již pevně ukotven ve vládě. Velikou důvěru Vatikánu měli tito lidé: Ministr obrany Johnson; generál Bedel Smith, náčelník Ústřední špiónážní agentury a Dullesův náměstek; velvyslankyně v Římě, Cair Booth-Luceová, manželka tiskařského a vydavatelského magnáta Henry Lucea; velvyslanci v Moskvě: admirál Kirk a George Kennan; velvyslanec v Káhiře, Jefferson Caffery; vrchní šéf Kolumbových rytířů a státní tajemník vojenské námořní flotily za Trumena, Francis P. Matthews; ministr práce za Eisenhowera, M. Tobin, který prosazoval čtení papežských encyklik místo revoluční literatury; generální prokurátor za Trumena Howard MacGrease; podpředseda svazu katolických odborů a ministr práce, M. Durkin; velitel vojsk NATO generál Gruenther a mnozí další.

Americká armáda, matrice a vzor pro budoucí vojsko NATO měla proto také své římskokatolické kaplany. Téměř pokaždé tuto úlohu plnili jezuité nebo jejich spolupracovníci z řad římskokatolických kněží. Jakou funkci tito záhadní lidé plnili?

*„Vojákům předkládají a namlouvají, že jejich důstojníci nejsou nic víc a nic méně, než zástupci Boha. ... Důstojník si vyžaduje poslušnost na základě moci, která pochází od Boha. ... Nesmýšlej o důstojníkovi jako o člověku, který se snaží dostat z tebe co nejvíc. Smýšlej o něm jako o zástupci Boha.” (J. Lavreckij: **Vatikán, ... str. 263-264**)*

Necítíme v tom jasného jezuitského ducha? Podívejme se na kapitolu o jezuitské poslušnosti a zřetelně zde poznáme myšlenky jezuitů. Představa o funkci vojenského duchovního vyšla v jezuitském časopise *America* ve článku *Náboženský program americké armády* od generálmajora armádního sboru kaplanů, jezuitu Roy N. Parkera:

*„Kaplan je členem velitelského sboru, jeho poradcem a konzultantem ve všech otázkách týkajících se náboženství, morálního stavu a chování vojáků. Ve mnohých případech je je »očima« a »ušima« velitelského důstojníka, kterého informuje o poměrech ve vojenských odřidelech a kterému dává užitečné rady.” (America, New York, 1. III. 1951; viz také **The Clergy and Civil Defense, Washington, 1951; J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 264-265**)*

A na takových základech pak bylo vybudováno NATO. Podívejme se nyní, kdo a jakou úlohu při zakládání organizace NATO hrál - pak uvidíme ještě zřetelněji, čím je to vlastně organizace:

„Zvlášť usilovně se činil papež a jeho lidé při zakládání severoatlantického společenství - NATO. Již roku 1946 poukázal Pius XII. ve svém projevu »Církev jakožto životní princip lidské společnosti« na nutnost nadnárodního západního společenství států. Papež jmenoval do sboru kardinálů několik nových, neitalských členů, dal tak své církvi kosmopolitický ráz a nabídl ji demonstrativně nadnárodním záměrům západu.

V letech 1948-1949 vypracoval úřad kardinála - státního tajemníka - přesné plány na vytvoření bloku západních katolických států. Jak oznámil švýcarský list »Jurnal de Geneve, 1. července 1950« z dobře informovaných kruhů, zamýšlel Vatikán tímto blokem vytyčit hráz

proti bolševismu (to znamená v řeči Vatikánu současně i proti ruskému pravoslaví) a vytvořit základnu pro západní agresi (to je pro budoucí moderní křižácké války).

Podle představ Vatikánu mělo toto západní společenství států nejprve podchytit Itálii, Rakousko, Francii a západní Německo. Vatikán uplatňoval všechn svůj diplomatický vliv, aby tento plán uskutečnil a není tajemstvím, že papež měl pak na výstavbě a zdokonalování NATO podstatný podíl. V četných projevech uděloval stále nové pokyny k »integraci Evropy« (vzpomeňme na dnešní snahy o integraci Evropy a jak je papež neustále schvaluje a popohání k realizaci) a napomínal západní politiky, aby se rychle dohodli na severoatlantické válečné alianci.

Učinil tak například ve vánočním poselství z roku 1953 v projevu před V. celostátním sjezdem Svazu katolických právníků Itálie dne 6. prosince a v projevu o stavu a úkolech evropského sjednocení ze 13. června 1957. V této souvislosti je také třeba se zmínit o soukromých audiencích, které Pius XII. stále uděloval politikům a vojenským velitelům NATO ke konzultačním účelům, a to bez ohledu na náboženské vyznání účastníků.

Na podporu severoatlantického vojenského společenství pořádá Vatikán již několik let takzvané Evropské studijní týdny. Ačkoli se o průběhu zachovává přísné mlčení, umožňuje vystupování určitých osob učinit jisté závěry o předmětu těchto porad. Na Evropském studijním týdnu, který se konal od 27. února do 1. března 1956 v Římě, promluvili jako hlavní řečníci spolkový ministr války Strauss a kardinál Frings ... V Německu jsou to především biskupové (protestantští) Dibelius, Halfmann, Stählin a probošt Asmussen, kteří se ve vleku Vatikánu aktivně účastní válečných příprav ve prospěch NATO.

*Kruh kolem Asmussena, přitom neusiluje pouze o spolupráci politickou, nýbrž i o rekatalizaci protestantismu na poli teologie. Hledí toho dosáhnout přes Mariologii, jak dokazuje jeho spis: Maria, matka Boží. Jednotná fronta mezi katolicismem a protestantismem je základem takzvaného jednotného západního světového názoru, jenž je ideovou nadstavbou NATO. ... Proto také kladou vedoucí činitelé NATO velký důraz na vojenskou duchovní péči.” (Karl A. Molnau: **Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 149-152**)*

Organizace NATO v dnešní době je zatím organizací politickou, ale až přijde čas, stane se skutečnou vojenskou organizací prosazující vatikánské cíle. Proto je tak důležité, aby všechny východní státy Evropy byly do této struktury vojenských sil začleněny co nejdříve.

45.5 Některé infiltrované světové organizace

Vatikán prostřednictvím jezuitů a dalších řádů přímo působí v rámci OSN pod hlavičkou ECOSOC (Hospodářská a sociální rada Spojených národů s výborem pro technickou pomoc), UNICEF (Organizace pro pomoc dětem), UNESCO (Organizace pro výchovu, vědu a kulturu), FAO (Organizace pro výživu a zemědělství), WHO (Světová organizace zdravotnictví), ILO (Mezinárodní organizace práce), UNREF (Fond pro pomoc uprchlíkům).

Vlivem politiky Vatikánu jsou v organizaci OSN sektretariáty, které podléhají NCWC (National Catholic Welfare Conference), která je vrcholnou organizací amerických katolíků. V roce 1960 budoval Vatikán další síť svých mezinárodních organizací a výběrem uvádí K. Molnau 21 mezinárodních katolických organizací, svazů, center, unií, rad a sdružení, které již v tehdejší době plně fungovaly. Téměř všechny tyto organizace byly propojeny s výše uvedenými organizacemi.

“Jezuita Rousseau byl šestkrát členem vatikánské delegace na každoročních valných shromážděních OSN, zúčastňoval se konferencí o oceánografii, o vědeckých informacích a podílel se na řadě diplomatických akcí Vatikánu.

Jezuité jsou zastoupeni i v některých nevládních mezinárodních institucích. Například jezuita Higgins byl členem americké delegace na bělehradském setkání zástupců vlád, které

podepsaly Závěrečný akt konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (Helsinky).” (L. N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 77)

Tam, kam se jezuité v politice, ekonomii, technice a hospodářství dostanou, obsazují pak toto místo opět svými lidmi. Výše uvedená místa jsou stále v rukou Vatikánu.

V dnešní době jsou to ještě navíc různé organizace s podpůrnými programy, dále s ekologickým zaměřením, s humánním a lékařským zaměřením, vědecké organizace a sdružení - zvláště v oblasti atomového výzkumu a využití vědeckých poznatků, meteorologické organizace, astronomické organizace a sdružení apod. Pochopitelně nemůžeme vynechat ani komisi pro udělování Nobelovy ceny a jiné podobné komise udělující stejně významná (většinou politická) ocenění.

Nesmíme zapomenout, že neexistuje ani jedna jediná nadnárodní nebo monopolní organizace, ve které by jezuité nebo jejich agenti chyběli. Výčet a soupis důkazů a citátů by byl svou tematikou na zvláštní, samostatnou knihu. Koho existence vatikánských sil ve všech světových hnutích a organizacích zajímá, nechť si prostuduje knihy Avro Manhattana nebo Edmonda Parise nebo ať si prolistuje západní katolická periodika.

V těchto podkladech uvidí čtenář na vlastní oči a ke svému úžasu, kolik herců, zpěváků, spisovatelů, vědců, politiků, ekonomů, protestantských duchovních a humanistů slouží Vatikánu a jeho jezuitskému řádu nebo jsou v něm dokonce přímo osobně. Vezmeme-li si do ruky západní a zvláště americké katolické ročenky, jezuitské časopisy, jejich ekonomické bulletiny apod., sami pak můžeme vidět, do kterých organizací jejich sítě sahají.

Jsou to tak jasné, průkazné a křiklavé informace, že již ani nejsou utajované a v tisku neustále cenzurované. Západní tisk se o to (na rozdíl od východního) už ani nesnaží. Zvláště americký tisk pokládá proniknutí jezuitů do všech životně důležitých struktur a center USA za zcela běžnou záležitost, neboť chápe Vatikán jako průmysl, jako každou jinou organizaci, obchodující s movitým a nemovitým majetkem.

Úctyhodné jsou objemy a hodnota kontraktů, které Vatikán skrze své nástroje ročně uzavře a finanční zisky, které z toho jdou. Uvážíme-li však, že Vatikán a jeho jezuité si činí nárok na celou naši planetu, kterou de facto již staletí okupují, uvážíme-li, že si osobují právo rozhodovat za lidstvo a jeho jménem rozhodovat, organizovat, řídit a vést, pak se není co divit.

A jezuité jsou dnes těmi největšími vládci světa. Zůstávají však v pozadí. Jsou schovaní za svými věrnými nástroji - nejbohatšími magnáty světa nebo jsou to přímo oni, kdo se nechají obdivovat jako nejbohatší průmyslníci, statkáři, farmáři apod. Navenek však nic o své jezuitské příslušnosti neřeknou. Ztratili by totiž oficiální přístup do světových ekonomických, vědeckých, politických a vojenských organizací a kontrolu nad nimi. A tu černý papež potřebuje ze všeho nejvíce.

45.6 Prodloužené ruce jezuitů

V roce 1975 byl církví vyhlášen svatý rok s ideou smíření. S touto myšlenkou byla spojena a jezuita vedena i propagace o odzbrojení. To mělo dva důvody: Jednak světové organizace musely ztratit k jezuitům ostražitost, aby je mohli jezuité dokonaleji infiltrovat a za druhé to byla snaha oslabit USA a posílit komunistické Rusko, které se rozhodlo své národní pravoslaví nejen nezlikvidovat (narozdíl od katolicismu), ale dokonce i chránit a mlčenlivě podporovat. Silné Rusko, jak si ukážeme později, je v souladu s tajnými plány jezuitů.

Pro prosazování této politiky Vatikánu a jezuitského řádu slouží nejen ostatní římskokatolické řády, ale i různé “*mezinárodní katolické organizace prostých věřících, protože jsou rovněž řízeny ústředními podřízenými vatikánským mocenským pokynům. Mezinárodní katolické organizace jsou předsunutými rozvědkami politického katolicismu v různých zemích, jsou to papežská vojska v civilu. Činnost těchto katolických organizací je koordinována vý-*

roční Konferenci mezinárodních katolických organizací.” (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 39**)

O tom, že jsou tyto organizace plně v péči jezuitů a že jsou jejich prodlouženými rukama není ani potřeba příliš zdůrazňovat. Úkolem těchto mezinárodních organizací je, jak se praví v jedné zprávě monsignora Dell’Acqua z 8. dubna 1957: “šířit křesťanské myšlení a křesťanskou morálku ve světě.” (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 40**)

31. generální kongregace jezuitů v letech 1965 - 1966 jednala také o nejmasovějších organizacích jezuitského řádu - o mariánských kongregacích a Apoštolátu modlitby (*Ligy přesvatého srdce*) založeném r. 1844. Mariánské kongregace sdružují stovky milionů katolíků podle farností nebo podle zaměstnání (obchodníky zvláště, lékaře zvláště apod.). Vrchní vedení mariánských kongregací opět náleží výhradně generálu jezuitů. Tyto organizace využívají jezuité hlavně v období volebních kampaní do parlamentů a místních orgánů. Tak například jenom *Liga přesvatého srdce* sdružovala v roce 1972 přes 40 milionů katolíků, vydávala na 170 druhů časopisů v 59 jazycích. (**L’Osservatore Romano, 5-6.6.1972**)

II. vatikánský koncil se Apoštolátu modlitby věnoval velmi intenzivně se snahou učinit z této organizace vedoucí organizaci laických katolických organizací, kterých bylo v té době již několik stovek, plně s centrálním jezuitským vedením. Tato koncepce byla také nakonec schválena.

Mariánské svazy měly v 60. letech přes 150 milionů členů. Tyto svazy sdružují různé mariánské organizace, jako například Mariánskou legii (8 milionů členů) a Mariinu modrou armádu. Mariánská legie se sama označuje za “prodlouženou ruku a mnohonásobené oko kléru. Mariánská legie úzce spolupracuje s americkým ministerstvem zahraničních věcí a s tajnou službou USA. Fulton J. Sheen - »apoštol Mariin ...« (jezuita) dělá spojku k Allanu Dullesovi, šéfovi americké tajné služby. K nejdůležitějším finančníkům Mariánské legie patří Henry Ford II(*), Clare Boothe-Luceová (bývalá velvyslankyně USA v Římě a manželka tiskového magnáta Lucea) a bankéř John Moody. Teprve agitace F. J. Sheena všechny tyto osoby přiměla, aby přestoupili ke katolicismu. ... Legionáři konají ... rozsáhlou ilegální práci. K jejich speciálním úkolům náleží potírání protikoloniálního úsilí národů Asie a Afriky ... Časopis *Růženec* napsal roku 1957, že členové Mariánské legie musí plnit veliký úkol v Číně a že jej plní ilegálně. ...

Mariina modrá armáda čítá více než sto milionů členů v padesáti zemích světa a jejím výslovným cílem je šířit fatimské poselství (**). Tato organizace vystupuje velmi silně v mezinárodním měřítku. ... Je příznačné, že mezinárodní radě Mariiny modré armády velí kardinál Eugene Tisserant (jezuita), tajemník kongregace pro Východní církve.

(*Jak uvádí Lavreckij v knize **Vatikán, náboženství, finance a politika** na straně 261, daroval roku 1955 »Fordův fond« katolíkům 37 milionů dolarů. Šéf Fordovy společnosti, Henry Ford II. přestoupil na katolickou víru a jeho bratr Edsel se stal členem episkopální církve.)

(** Podle Fatimského poselství se první světová válka chýlí ke konci. Jestliže se však lidé nepolepší, to znamená neodvrátí od komunismu, bude následovat válka mnohem horší. Aby této válce zabránila, přijde Marie a bude žádat, aby Rusko bylo zasvěceno jejímu neposkvrněnému srdci, Rusko se pak obrátí a zavládne mír; v opačném případě rozšíří Rusko své bludy po celém světě. Nakonec však zvítězí neposkvrněné srdce Mariino, svatý otec zasvětit Rusko Marii a Rusko se opět odvrátí od komunismu) ” (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 144-148**)

Tuto otázku postoje jezuitů k východu prohloubila 32. kongregace jezuitů, svolaná Arrupem 8. září 1973 a vykonaná od 1. prosince 1974 do května 1975. Kongregace navíc řešila vnitřní rozpolcenost řádu a úbytek oficiálních členů. Byla snaha zrušit čtvrtý slib, slib poslušnosti papežovi. Nakonec však byla potvrzena dřívější zásada, že tento slib se týká pouze profesů. Infiltrační práce jezuitů prostřednictvím legií byla papežem ohodnocena velmi klad-

ně a dostala další vybidnutí a požehnání Vatikánu. (*La civiltà cattolica*, 1974; *Popoli e missioni*, 1974, *Febraio*, str. 6; *Epoca*, 1973, č. 1 203, str. 37)

S požehnáním Vatikánu mají také jezuité pod svou kontrolou všechny římskokatolické řády. V České republice jsou například prodlouženou rukou jezuitů mužský řád salesiánů, který sdružuje přibližně 200 oficiálních členů řádu. Svým počtem patří k silným řádům. Jejich činnost se dnes schovává za péči o rómské obyvatelstvo, zvláště o rómské děti a mládež.

K další prodloužené ruce jezuitů patří například ještě řád Maltézských rytířů, Opus Dei, Preláti svatého kříže, Katolická akce a další. Téměř všechny působí i na území České republiky.

45.7 Maltézští rytíři

Chapadla Vatikánu a jezuitského řádu jsou tedy naprosto nekonečná a nespočitatelná. Jednou z organizací, která je jezuita infiltrována, jsou Maltézští rytíři, kterou dnes v Čechách vidíme jako charitativní zdravotní společnost. Jejich skutečné záměry však popisuje už literatura 60. let takto:

“Katoličtí finanční magnáti jsou politicky rozhodující silou katolicismu, třebaže nevykonávají vždy navenek viditelnou funkci v katolické církvi. Zvláště papežskošlechtická skupina nevystupuje tolik na světlo veřejnosti. Právě tato část černé finanční oligarchie hraje úlohu šedé eminence v katolicismu. Členové této skupiny jsou organizováni především v řádu maltézských rytířů. Je to organizace mezinárodního rázu, která vznikla z řádu Johanitů. ... Dnes udržuje asi 20 států diplomatické styky s řádem maltézských rytířů. Řád čítá asi 6 000 členů. ... Maltézští rytíři ... sní o nastolení papežskomonarchistické univerzální říše, jejíž počátky spatřují v severoatlantických integračních snahách politiků NATO. Řád maltézských rytířů skrývá své intriky namířené proti národům a lidstvu rozsáhlou charitativní činností, kterou vykonávají zejména v západoevropských zemích. Vůdce rytířů, tak zvaný velmistr, je kníže Chigi, zástupce jednoho z nejstarších papežských junkerských rodů.” (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 46-47**)

Magnáty mezi maltézskými rytíři jsou opět tajní jezuité, i když organizovaní dokonce v jiných řádech nebo organizacích. Málokdy jsou to jejich nástroje nebo skuteční členové maltézského řádu. Tito lidé drží ve svých rukou velikou moc a disponují obrovským finančním kapitálem. Jsou šedou eminencí nejen Vatikánu, ale i celému bankovnímu světovému systému.

45.8 Katolická akce

Stejnými chapadly jezuitů je *Katolická akce*. V Německu byl na magdeburském Katolickém dnu 1928 konglomerát katolických spolků povýšen na základy *Katolické akce*.

Její program stanovil jezuita Eugenius Pacelli (pozdější papež Pius XII.) na podkladě popisu masové katolické organizace, která by *“obhajovala křesťanský pořádek ve všech společnostech a bojovala proti doktrínám a proti socialismu.”* (*Civiltà Cattolica*, I., Roma, 1905, str. 129)

Pius XII. vdechl této organizaci jednoznačný profašistický ráz. Proto *Katolická akce* vždy velmi úzce spolupracovala se všemi formami fašismu, nacismu a s ustašovci. Kromě toho také úzce spolupracovala a spolupracuje s komunismem, socialismem (například v Itálii) a sdružovala a dodnes sdružuje děti a mládež celého světa (vzpomeňme na Loyolův ideál vyučit si všechnu mládež podle jezuitského ducha) ve všech oborech její činnosti - od křesťanské až například po sportovní, umělecké, technické, vědecké, studijní apod., jedno zda věřící či ateisty. Spojuje mnoho katolických organizací do jednoho celku, např. *Mezinárodní federaci mužů*, *Pax Romana*, *Světové sdružení ženských katolických organizací*, *Mezinárodní sdružení katolických děvčat*, *Mezinárodní federace křesťanských odborů*, *Hnutí křesťanských pracujících*.

cích v Evropě, Mezinárodní federace pracujících křesťanů - emigrantů a utečenců, Mezinárodní svaz křesťanských demokratů, Konference mezinárodních katolických organizací, Informační ústředí mezinárodních katolických organizací, apod.

Katolická akce je stále předně vedena jezuitu. Sdružuje nezměrné množství katolických a protestantských mládežnických organizací, ovšem pochopitelně pod zcela jinými názvy, než je *Katolická akce*. Poslušna zásadám generála Arrupeho, přizpůsobuje se *Katolická akce* daným podmínkám té či oné země. Její chapadla sahají nejen do všech evropských a amerických států, ale i do Afriky, Austrálie, Střední a Jižní Ameriky, Filipín, Asie, na různé ostrovy, do všech muslimských a buddhistických zemí. *Katolická akce* tajně podporuje také různé teroristické organizace, různé formy komunistických a prosocialistických tzv. křesťanských a různých podobně promarxisticky orientovaných organizací po celém světě v rámci Nového světového pořádku. Je zapletena do vysoké politiky.

„Není pochyb o tom, že poválečný úspěch křesťansko-demokratických stran v Evropě předsvědčil Vatikán, že sociální demokracie s křesťanským štítkem je cestou vpřed, a to zvláště po očividném krachu komunismu. Jezuité, využívající katolickou Akci a další formy politické činnosti a nátlaku, sehráli klíčovou roli v těchto úspěších v západní Evropě a jsou připraveni dosáhnout téhož na Východě. Papež konkrétně vyzval tovaryšstvo, aby vycvičilo kněze pro východní Evropu, aby tak římskokatolická církev získala to, co deník The European nazval »vůdčí úlohou v politické reformě Východní Evropy.« (The European, 14.-16. prosince 1990).

Time Magazine téhož měsíce oznamuje, že uprostřed prosince 1990 se v Římě sešli jezuitští experti, aby si tuto práci naplánovali. Jezuité, kteří v současné době vychovávají 1,8 milionů studentů na kolejích a školách po celém světě, jsou považováni za »intelektuální elitu«, která vzdělává smetanu katolické společnosti, a zároveň za největší misijní útvar v katolické církvi.» (Time Magazine, 10. prosince 1990; Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, 1993 Dorchester House Publications, str. 136-137)

Jezuité prostřednictvím *Katolická akce* propojují katolicismus se zednářstvím, zednáře s ilumináty, fašisty, liberály, komunistickými konfederacemi apod. Díky jezuitům, kteří *Katolickou akci* pevně ovládají, prorůstá Akce všemi politickými a zvláště lidovými, svobodnými, demokratickými křesťanskosociálními a křesťanskodemokratickými stranami, spolky, uniemi, hnutími a podobnými útvary ze všech zemí. (Viz také **A. Tondi: Jezuité, str. 311-317**) V jakékoliv nadnárodní organizaci (např. rotariáni, svobodní zednáři apod.) má své prsty, i když navenek má od papeže zákaz plést se do politiky.

Opak je skutečností. V době voleb v každém státě u každé národnostní skupiny má *Katolická akce* největší tajnou práci. Volební kampaň ovlivňuje tak, aby katolicismus nebo jeho sociálně křesťanskodemokratické složky zvítězily co největším počtem hlasů.

Podle potřeby Vatikánu má *Katolická akce* moc ovlivňovat i samotné volby a sčítání hlasů. Jejím cílem je vytvořit v každé zemi podle rozkazu Vatikánu různé formy jeho politické moci a rozdílných politických sil (čím více různorodých a navzájem od sebe odlišných, tím lépe, neboť je pak vliv Vatikánu méně nápadný), pomocí nichž by pak mohl Řím zasahovat do zákonodárství a hospodářství, mařit všechny oponentní, proticírkevní návrhy a utvářet své vlastní zákony. Každá provatikánská strana, jedno zda přímá či nepřímá je kromě jiných vlivů a různých tajných sil také dílem působení *Katolické akce*.

45.9 Infiltrace církvi v praxi

Můžeme tedy vidět, že nenásilná a nenápadná křížová válka prostřednictvím infiltrace je vyhlášena celému světu. Jezuitský řád prostřednictvím svých tajných členů nebo tajných agentů pronikl do všech náboženských a nenáboženských organizací ať politických, vojenských, hospodářských, ekonomických nebo fundamentalistických, nacionalistických, teroristických a pod. Z jezuitského řádu vycházejí zvláště vytypovaní všestranně vzdělaní a vyškole-

ní agenti. Jsou určeni k infiltraci všech náboženských denominací a k nasměrování jich do náruče Vatikánu a nebo k jejich rozložení a zničení.

Dr. Rivera byl jedním z nich. Sám ve svých spisech přiznává, že jen ve Španělsku rozložil a zničil nejméně 19 sborů. Tento exjezuitský kněz o této činnosti z roku 1950 vypráví po svém podařeném útěku z řádu roku 1979 toto:

“... Nenáviděl jsem protestanty - věřil jsem, že jsou našimi smrtelnými nepřáteli, a to způsobilo, že ze mne učinili agenta pro infiltraci k ničení těchto církví. ... Infiltrátor je člověk, který se vplíží nenápadně mezi ně tak, aby byl nepoznáán, čím a kým vlastně je.

Když mi bylo 14 let, začali jsme s kurzem o protestantismu a jeho kacířství. Na velké tabuli uvedl učitel seznam všech církví, které bylo nutno tehdy infiltrovat. Učitel mi ukázal, kterou jsem z těchto skupin dostal za úkol infiltrovat. Byla to skupina pod písmenem C, tedy Plymontští bratři, Pentakostalisté, Baptisté a Unie evangeliků.

Písmeno A obsahovalo: Episkopální, Církev Boží, Metodisté, Luteráni. Písmeno B obsahovalo: Adventisté sedmého dne, Církev Nazarejských křesťanů. Písmeno C mělo: Plymontští bratři, Pentakostalisté, Baptisté, Unie evangeliků. Písmeno D obsahovalo: Aliance misionářů, Shromáždění Boží, Mormoni, Svědkové Jehovovi. Písmeno E zahrnovalo: Mohamedáni, Církev koptická, Řeckokatolíci.

Jak ubíhala léta, infiltroval jsem stovky sborů a organizací. Jezuité počali infiltrovat kolem roku 1550 každé náboženství a každou denominaci. A toto činí do dnešního dne, ovšem mnohem sofističtějším a obludnějším způsobem díky ekumenicko-charismatickému hnutí v některých fundamentalistických církvích. Kněží, kteří úspěšně infiltrovali Plymonske bratry nám předali knihy od Darbyho, Skofilda, Kellyho atd, aby studovali rozdílná učení. ... Kněz nám dokonce ukázal, jak máme lámat chléb v den Páně. Když učitelé seznali, že bychom to už dovedli, přidělili nám úkol církve infiltrovat a řekli nám, jak máme předstírat přijetí Krista. ...

Jediným povoleným náboženstvím ve Španělsku bylo římské katolictví. Místní kněží měli seznamy těch, kteří nebrali účast na mši a tajná policie je měla nahlášené. Tito policisté je pak sledovali tak dlouho, dokud nevypátrali jejich tajná podzemní shromáždění.

Byli jsme poučeni, jak si hrát s dětmi členů těchto církví a jak se jich vyptávat, když s nimi budeme sami. ... Naučili nás, jak přinést kytici paní, když bychom byli pozváni k obědu, jak máme být velmi zdvořilí, abychom k nim měli otevřené dveře a když jsme s nimi byli sami, měli jsme jim lichotit, jak jsou krásné a šaramantní.

Byli jsme poučeni, jak hrát na jejich city, projevujíc hluboký soucit, když jejich milovaný zemřel. ... Také jsme měli o ně projevit velký zájem, když se ocitli v těžké krizi.

Nejzajímavější částí naší nauky bylo roztržštění církve znemožněním pastora, o kterém se vědělo, že říká, že římskokatolíci nejsou křesťané. Takový se stal naším hlavním terčem. Jen ve Španělsku jsem mohl takto zničit nejméně 19 sborů.

Na tyto sbory byly pořádány přepadové akce. Při jedné takové přepadové akci jsem se nechal zatknout a tím se moje jméno objevilo v novinách, kde jsem figuroval jako kacíř. Od pastora této církve jsem pak dostal osobní dopis, jímž mne doporučoval jako věrného a důvěryhodného křesťana. On totiž nevěděl, že jsem to byl já, který je zodpovědný za tuto akci a za jeho uvěznění. Tehdy mi bylo 17 let.

S dopisem tohoto pastora jsem byl přijat v jednom Baptistickém sboru ve Venezuele. Naše instituce mne vyslala, abych tam infiltroval. A potom jsem se dostal do většího mezidenominálního teologického semináře v Kostarice. Mým posláním bylo zničit pastora, sbor i seminář. Měl jsem získat tolik jmen, jak nejvíce to bylo možné a odeslat je do Vatikánu. Byla to totiž protestantská škola připravující studenty ke kazatelství. ...

Všechna tato jména jsou nyní zanesena do počítače pro inkvizici. Oni tam mají zaznamenaná všechna jména pastorů, každého člena církve všech denominací na celém světě, včetně katolíků. V budoucnu to bude nepochybně proti nim použito, budou-li stát proti této jediné světové supercírkvi, kterou se Řím snaží vybudovat. Tou supercírkví je míněna ta, kterou řím-

skokatolická instituce shromáždí ze všech protestantských církví pomocí ekumenického hnutí pod svou nadvládou. Pronásledovaní věrní, kteří tuto nadvládu odmítnou, budou od ní odkázáni na smrt. Pak budou tajně mordováni ...

Nyní se vrátíme zpět k tomu, jak jsem ničil baptistickou církev ve Venezuele. Polovina sboru věřila, že římskokatolická instituce je církví křesťanskou a já jsem jim na to říkal toto: »Ó ano, ... mám mnohé příbuzné v katolické církvi, kteří milují Pána a já věřím, že jsou spasení jako věřící křesťané. To je křesťanská církev. A ti, kteří nevěří, způsobují strašné rozdělení a škodu tělu Kristovu. Už mnoho kazatelů na tuto církev útočilo a víra mnohých byla zničena. A to způsobilo mnoho zmatků a rozkolů. To musí přestat! My musíme kázat lásku.«

Takto vždycky mluví jezuité. Jsou to jejich fráze, které se zdají jako pravdivé. ... Dnes bych tomu pastorevi a těm, kteří vzdorují, chtěl říci: »Pastore, máš pravdu. Katolická církev není církví křesťanskou. Trpěl jsem v jejich rukou ve Španělsku. Nenávidí křesťany.«

Můj drahý pastor byl dosud ve vězení ... a když mne tento baptistický pastor poslal do mezidenominačního semináře, rozšířil jsem pověst o tom, že měl nějaký vztah s 18ti letou dívkou. Byla sehnána dívka (katolické děvče). Ta řekla diakonům, kteří byli proti tomu pastorevi, že by se chtěla z toho vyznat. Pastor však byl nevinný. Manželka se s ním rozvedla, církev byla rozbita a já jsem přešel na jiné působiště. ...

Jsou tři nejdůležitější způsoby rozbití sboru:

1) Uvést ve špatnou pověst silnou vůdčí osobu sboru (kazatele). 2) Izolovat ho, to je pozbat ho jeho přátel a za 3) nějakým způsobem ho sprovodit ze světa.

1. způsob: Zničit jeho pověst lži proti němu. Překroutit něco, co řekl, aby vypadal jako nepřítel země. Uvést jej do nepřijemností s úřady. Falešně jej obvinít ze vztahu k ženě. Ku příkladu: Sekretářka, která má s ním milostný poměr. Dále zařídit, aby jej policie vyšetřovala z obvinění požívání drog, protože se chtěl vyhnout platit poplatky. Když by pak v takovém případě prokázal svou nevinu, je již pozdě. Sdělovací prostředky jej stačily představit jako viníka. Jeho pověst byla zhanobena. Když jej uvedou do špatné pověsti, pak se mu omluví za omyl. Je ovšem již pozdě. Pak třeba přichází telefonáty s pomluvou jeho manželky a jeho dětí z nemravných skutků. To je jen několik způsobů, jak takového člověka zneuctit. Od té doby je totiž považován za člověka nespolehlivého, označovaného jako lhář a zloděj.

2. způsob: Potom začíná kampaň psaníček a pomluv, ve kterých je takový člověk označen jako nevěrohodný. ... Je to zkrátka smolař. Ti, kteří se proti němu staví, vznášejí proti němu výhrady jako proti nepříteli způsobujícím rozdělení: »Je proti jednotě! Neproказuje Boží lásku, ... drží se svých vlastních podivných učeních a pověr. Takto je svými spolupastory odstavěn. Šíří se nová lež o nervovém zhroucení, ... všechno co řekne, je nevěrohodné.

Většina z nich se při tom podrobí a přistoupí na kompromis. Je to snadnější než bojovat proti takovému peklu. ... Izolace se používá, aby byl donucen vzdát se kazatelství.

3. způsob: Smrt je poslední východisko. Jestliže věří, že je povolán od Boha a nechce vstoupit v kompromis pod tlakem svých kolegů, přátel a rodiny, pak se stane neobvyklá věc: Je například sražen autem při nějaké nehodě. Může být zasažen autem a dostane se do nemocnice, ošetřovatelka mu zavře přívod kyslíku nebo dojde k záměně léku, nastane komplikace a on zemře. ... Nebo umírá následkem otráveného jídla nebo je živěn drogami, jež mu mění psychiku a dostane se do bláznince. Také se stává, že se střetne s nějakým mužem, který jej probodne dýkou nebo hovoří s někým osobně, kdo jej náhle zastřelí.

Jedna smrtelně nebezpečná technika se zakládá na vyhledávání dvojníka, který vypadá stejně jako oběť. Vybaven doklady totožnosti, používá jeho jméno, žije špatným životem, falšuje doklady, rujuje jeho pověst a ničí jeho čest.

Protestantský seminář, který jsem měl zničit, byl v Kostarice. Byl to seminář mezidenominační. Byly mi určeny dvě krásné dívky, které měly se mnou spolupracovat. Byly ze skupiny

Katolické akce mládeže. Předstírali fundamentalisticky založené znovuzrozené křesťanky. Karmen měla být mou přítelkyní v biblické škole. Marie byla určena k ničení pastorů a zavádění sexu mezi studenty.

Abych dokázal svůj antikatolický postoj, hádal jsem se za přítomnosti jiných studentů s jezuitskými kněžími, kteří přišli do tohoto semináře. Tito jezuité věděli kdo jsem. Samozřejmě to byla jen přetvářka. Byl jsem to přece já, kdo poskytoval veškeré informace o této škole těmto kněžím a oni to dál poskytovali a předávali Svatému officiu ve Vatikáně. Mezi studenty jsem působil nevoli, protože jsem se i přes nejpřísnější předpisy o separaci chlapců a dívek vodil s Karmen za ruku.

Napřed začala vznikat ze strany učitelek podivení, pak pohrdání a nakonec pohoršení. Dvě ženy učitelky, které byly misionářky a byly svobodné, tím byly těžce pohoršeny. Dále jsem vybral a určil několik katolických šviháků, kteří předstírali křesťany, aby tyto učitelky sváděli. Pak jsem navštívil noclehárnu pro dívky a nechal jsem se přistihnout, když Karmen byla v nočním úboru. Na dotaz učitelky odpověděla, že všechny dívky dělají totéž s jinými studenty. A pohoršení učitelek neznalo mezí.

Nastoupila diskuze a tento »skandál« se také dostal do sdělovacích prostředků. Jako novinář byl další jezuitský kněz, který to celé patřičně a barvitě popsal. Seminář byl otřesen. Byl totiž označen za místo mravní zkázy.

Schválně jsem se také oblékal jako nemehlo, loudal jsem se a přicházel vždy všude pozdě. Bojoval jsem s učiteli a obviňoval je, že nemají křesťanskou lásku. Jakmile se proti mně ozvali, ihned jsem se ohradil slovy: »Nerýpejte do mě. Proč mě tak pronásledujete? Jednejte jako kněz.« Při každé příležitosti jsem je přesvědčoval, že v katolické instituci jsou mnozí dobří křesťané a že katolické školy jsou pro svou disciplínu lepší.

Marie byla velice zaměstnaná. Mnozí ze 17ti studentů, které svedla, byli ze školy vyloučeni a nyní přišli na řadu pastoři a kazatelé. Pak bylo možné vidět pastora, jak často Marii ohmatával a hlídal ji, kam jde. A Marie hrála i citové divadlo. Tak padli tři pastoři: Metodistický, letniční a jeden pevně stojící kazatel. ... Její misie se zdařila. Všichni tři pastoři se stali plně ekumenickými. Začali kázat jen o Boží lásce a již vůbec nemluvili o tom, že římsští katolíci směřují do záhuby a odsouzení. Všechno proběhlo podle našich plánů. A tak dojde k ultimativnímu sjednocení všech církví s římskokatolickou institucí.

Vrcholem všeho bylo, když jsem studentům namluvil, že třítydenní hladovka zlepší kondici. Opět se to dostalo do novin a škola měla náběh na zánik. Katoličtí kněží žádali její uzavření. Prohlašovali, že je to satanovo doupě.

Pak na mne škola vydala zatykač. Představitel školy se mne pokoušel vyhostit ze země. Ovšem Vatikán pomocí Španělské vlády prohlásil, že jsem jen zběh z armády a na základě toho jsem byl přemístěn dřív, než mohli zjistit, že jsem jezuita. Dnes (1979) už je tato biblická kolej totálně ekumenická a plně spolupracuje s římskokatolickými kněžími. ...

Když jsem zruinoval teologický seminář a byl vzat zpět do Vatikánu, byl jsem vysvěcen (ordinován) za jezuitského kněze. Ve špionáži jsem byl tak obratný, že na mne vložili to největší jho a pověření. ... Když jsem opustil instituci, stal jsem se biskupem ve starořímské katolické církvi držíc svou bullu mého vysvěcení pod apoštolskou poslušností římských biskupů.”
(A. Rivera: Alberto, Part I., vol. 12, Chick publ., California, USA, 1990, str. 14-23)

45.10 Infiltrace protestantů - ekumenie

Prvním předsedou vatikánského Sekretariátu pro sjednocení křesťanů byl americký kardiál A. Bea, jezuita, který vynaložil nemalé úsilí, aby došlo ke sblížení katolické církve s protestantskými a jinými církvemi.

IV. konkes o ekumenických otázkách, kterého se zúčastnilo na 120 jezuitských špiček ze 30 zemí, se konal v září 1971 v Dublinu. Zprávu nazvanou *Církve a církev katolická* přednesl

americký jezuita E. Dulles. Vyzval řád, aby svou aktivitu v otázkách ekumenie zesílil a zdůraznil nezbytnost dialogu s křesťany - nekatolíky. Náplní ekumenických styků by se měly stát otázky vzdělávání, teologické úvahy a sociální apoštolát. (*America*, 1971, sv. 125, č. 6, str. 141; *L'Osservatore Romano*, 20. 8. 1971)

V rámci ekumenie usilují jezuité o sjednocení všech křesťanských církví a o odstranění teologických rozporů. Pochopitelně, že vůdčím vyznáním víry musí být katolické. Bývalý jezuitský kněz Rivera ve vyprávění pokračuje:

“Pro mé zkušenosti ve vyzvědačství jsem byl určen pro ekumenické síly pod papežem Janem XXIII. Protestanté již dávno nebyli nazýváni heretiky, nýbrž odloučení bratři. Komunisté již nebyli našimi nepřáteli. Které organizace jsme v té době úspěšně infiltrovali? Protestanty všech denominací, ortodoxní vyznání všeho druhu, mohamedány, brahmíny, budhisty, mormony, okolní církve, různá další východní náboženství, T.M., svědky JHVH, vědu myšlení, judaisty. A z dalších organizací? Celosvětovou vládu v OSN, komunisty, zednáře všech lóží, socialisty všech zemí, ateistických spolků, anarchisty, dělnické unie apod.

Díky maskovaným agentům jsme nepozorovaně pronikli do křesťanské televize, vydavatelství, nakladatelství, kde nás přijali jako učitele, pastory a evangelisty. Propagovali jsme hlavně lásku, jednotu, spojení všech se všemi vzájemně. To je naše oživení.

Naším mistrovským dílem je třetí mocnost a tou je Charismatické hnutí. To je most do Říma, kterým nás protestanté přijali s otevřenou náručí, (viz také kniha: Vatikán, Moskva, Washington, 1982).

První protestantské skupiny, které se přestěhovaly byly adventisté sedmého dne a plné evangelium obchodníků. Teprve potom následovali baptisté, metodisté, presbyteriáni, luteráni, atd. Všichni byli infiltrováni včetně mormonů a svědků JHVH.

Pak následovaly všechny školy, semináře, univerzity a koleje. Do toho byla také přímou akcí jezuitů zatažena mládež z legie Marie a rytířů Kolumbových. Nyní už tyto všechny společnosti o Řím veřejně mlčí, neboť neodporují učení, že římskokatolický systém je křesťanskou církví. Je to skrz naskrz vítězství kompromisu. Téměř všichni protestantští kazatelé a pastoři se bojí mluvit proti Římu. Jestliže by takto učinili, ti z našich lidí, kteří jsou zakotveni v církvích, by je napadli a zneškodnili. Právě toto je to veliké odpadnutí.

Toho času jsem byl úplně zdeptán. Moje naděje byla ta tam. Měl jsem mluvit před ekumenickým shromážděním na setkání latinskoprotestantských vedoucích a římských katolíků ve Quatemale. Na stadionu bylo kolem 50 tisíc lidí. A tam jsem se dopustil neodpuštělného hříchu. Vyjevil jsem před tímto shromážděním, čím je Řím ve skutečnosti. To mi nešlo odpustit, ani nijak prominout: »Jak mohu mluvit před vámi o životě, když jsem mrtvý. Systém, jemuž já sloužím, zapáchá smrtí od zpovědnice po Marii. Od očiště po mši a po kněžstvo, kteřížto zapírají Kristovo vzkříšení. Jak mohu mluvit o životě, když jsem vám lhal, infiltroval jsem a ničil vaše církve!? Domníváte se, že ekumenické hnutí znamená lásku a jednotu. Ve skutečnosti vám přinese smrt.« ...

Co musí kazatel učinit, aby se zbavil infiltrátorů ze své církve a získal římské katolíky pro Krista? Pastor musí mít odvahu říci z kazatelny to, co stojí v Bibli! Římští katolíci nejsou křesťané, protože římskokatolická instituce není křesťanskou církví. ” (Alberto Rivera: Alberto, Part I., str. 24-29)

Není na světě náboženská organizace, která by nebyla prosáklá jezuitskými špicly. Jak jsme mohli z vyprávění Dr. Rivery vyrozumět, jezuité pronikli do řad protestantských církví tak, že se stali přímo jejich kazateli, misionáři, činovníky sboru, vedoucími mládeže, horlivými misionáři, evangelickými věrozvěsty a pod.

Nemysleme si, že v Čechách je to jiné a lepší, než kdekoli jinde na Západě. Právě nezkušenost a naivita českých, moravských a slovenských věřících protestantů, stejně tak jako i dalších z bývalého socialistického bloku je přímo vybízející k tomu, aby Vatikán mohl v klidu a téměř bez jakékoliv námahy zapouštět své kořeny doslova přímo na kazatelně protestant-

ských sborů. To se týká nejen polokatolických církví, ale hlavně takových církví, které si zakládají na tom, jak přesně dodržují Desatero, protože mají správné znění Božího Zákona - zvláště 4. přikázání, jak jsou znalé Bible, jak správně křtí, jak se přiblížili k původním apoštolům, jak rozumí proroctvím a jak jsou proto daleko od ekumenických či dokonce vatikánských vlivů.

Nedávno jsme měli možnost se blíže seznámit s praktiky některých kazatelů právě v těchto přísně reformačních církvích. Na jedné straně jsme viděli, jak tyto lidé mistrně ovládají terminologii, zvyky, Bibli a různou doplňující náboženskou literaturu, jak se neustále pyšní, že ovládají hebrejštinu a řečtinu, jak tyto jazyky neustále ve svých kázáních používají a rozebírají, aby tím podepřeli svá "křesťanská" tvrzení. Viděli jsme, jak projevují zájem zvláště o mládež a děti, jak přímo hýří různými organizačními nápady, jak všude hovoří zvláště o lásce, milosti, jednotě, radosti a vzájemném porozumění a bratrství s jinými křesťany z jiných církví a jak chválí toho či onoho katolického duchovního, jak citují jejich myšlenky a jak tyto jejich filozofie nadřazují nad pravidlo protestantské víry, to je nad Bibli. Na přímý dotaz, zda je jejich církev členem ekumenického shromáždění a sdružení ostatních církví pod Světovou radou církví (založenou 1948 v Amsterdamu), ovšem tyto záhadní kazatelé odpovídají, že jejich církev nemá s ekumenickým shromážděním ostatních církví a s Ekumenickou radou církví a s Křesťanskou akademií (vedenou jezuitským knězem T. Halíkem) nic společného. Maximálně, že jsou "*pouze pozorovatelé*", jak to titíž lidé různě alibisticky také popisují ve svých interních církevních časopisech.

Nikdo však neviděl, že jejich organizační elán má cíl, a sice všechno centralizovat a směřovat k vlastním vrcholným církevním orgánům, odkud se pak všechny informace o svých "ovcích" již snadno, nepozorovaně a ve větším množství převedou k jezuitům. V jejich radách a kázáních nikdo nevnímal dech Vatikánu, v jejich činnosti na mládeži a v mládežnických akcích nikdo neviděl pařáty jezuitů.

A pak jsme měli možnost ty samé lidi vidět, jak kontaktují katolické a jezuitské preláty nejen na domácí půdě, ale především v zahraničí a jak se zdržují v jejich přítomnosti a v katolických shromážděních.

Bylo pro nás také velmi poučné podívat se na komunistickou minulost těchto lidí, většinou funkcionářů těchto přísně protestantských církví. K našemu překvapení byli dříve ve službách STB po různými tajnými jmény. Tak jak sloužili dřív STB za komunismu, tak slouží dnes Vatikánu. A nic nemění na tom to, že někteří z nich jsou dál v církvi zapojeni do různých funkcí, dokonce i přímo těch nejvyšších. A tak je tomu ve všech postsocialistických státech. Čím vyšší církevní funkce, tím vyšší zamoření Vatikánem. Tato přímá úměra nemá téměř žádných výjimek.

Náš údiv však vzrostl ještě víc, když jsme se dozvěděli, že tyto církve jsou ke svým jezuitským a provatikánským šéfům natolik lhostejné a loajální, že ani nepovažují za nutné tyto dřívější spolupracovníky STB (a tím i Vatikánu) nejen sesadit, ale dokonce ani nechtějí odsoudit jejich dřívější komunistickou zákulisní činnost a úplně se od těchto politických machinací distancovat. I ty nejpřísnější protestantské církve vůbec nepovažují za nutné se od toho očistit, uznat chybu a s dřívější minulostí tajných komunistů a STB se rozejít. Jejich přístup, při kterém tento křesťansky čestný čin nepovažují církevní organizace vůbec za důležitý, laika skutečně ohromuje.

Ovšem jejich postoj je pochopitelný, když uvážíme, že v jejich vedení jsou vatikánští a jezuitští agenti či dokonce přímo samotní tajní jezuité. Přístup těchto církví k této otázce od pádu komunismu až po dnešek jen každému pozorovateli zřetelně dokazuje, jak hluboko jsou církve zasaženy a paralyzovány jedovatým vínem hněvu smilstva nevěstky a vínem hněvu Božího - řečeno terminologií těchto protestantů.

Podíváme-li se také do anglikánské a presbyteriánské církve tak zjistíme, že všichni kazatelé na vedoucích místech jsou tajní vatikánští agenti a velicí přátelé katolických prelátů -

biskupů, arcibiskupů, kardinálů a dalších. Jak jsme měli možnost si ověřit, větší část těchto lidí jsou skuteční jezuité, z nichž někteří se dokonce již ani nenamáhají svou identitu ukrývat a v katolických a jezuitských časopisech píšou o své “misijní” práci v těchto bývalých protestantských církvích. Díky těmto lidem obě církve již plně splynuly v rámci ekumenického sdružení s Vatikánem. O pronikání Vatikánu do řad Anglikánské a presbyteriánské církve vypráví také mnoho literatury jako například již námi zmiňovaná kniha: **Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, 1993, Dorchester House Publications.**

A co čteme dnes? “Křesťanská konference se vyslovila pro dialog církví. Bohoslužbou ve Svatovítské katedrále a besedou s kardinálem Miloslavem Vlkem, který je od roku 1993 již dvě funkční období předsedou Rady evropských biskupských konferencí, skončila včera v Praze mezinárodní konference. Účastníci z více než 20 evropských zemí, mezi nimiž české hodnostáře zastupoval plzeňský biskup František Radkovský, vyzvali křesťany k jednotě a dialogu a zdůraznili priority ekumenické spolupráce křesťanských církví.” (**Lidové noviny, 2. února 1998**)

Nebo jiný úryvek:

“V Plzni se už přes dva roky scházejí křesťané z několika církví a sborů ke společným modlitebním setkáním. Prvotní impuls přišel v březnu 1995, kdy se konala evangelizace Global Mission s Billim Grahamem. Z Portorika bylo přenášeno kázání a další duchovní program přes satelit i do několika českých měst, mezi nimi byla i Plzeň... Členové užšího výboru, zástupci římskokatolické církve, Křesťanského společenství, Církve bratrské, Evangelické církve metodistické a Křesťanských sborů se domluvili na pravidelném setkávání jednou za dva měsíce ke společné modlitbě a osobnímu sdílení. Navíc vyústila bratrská atmosféra při Global Mission ke vzniku celoplzeňských modlitebních setkání s cílem přimluvy za město a vzájemnému poznání křesťanů z různých církví... Na celoplzeňské setkání pravidelně přichází zhruba sto padesát křesťanů zejména z církví a sborů figurujících v užším výboru. Účastní se však také jednotlivci z řad husitů, adventistů, evangeliků, pravoslavných a dalších křesťanských církví, v jejichž denominacích se většinou neseťkali s charismatickým hnutím. Dále se scházejí činitelé všech plzeňských církví na takzvané velké ekumeně, která slouží k výměně informací a k domluvě na společných bohoslužbách. Z formálních neosobních vztahů vyrostla velká ekumena do netušených rozměrů... Různé formy setkávání katolíků, protestantů a letničních nacházejí velkou podporu u plzeňského biskupa Františka Radkovského, předsedy ekumenické komise při České biskupské konferenci, který má bytostný zájem na sblížení církví. Výčet ekumenických aktivit v Plzni doplňuje setkávání staršovstev sborů a farních rad. »Ve vedení místních církví se sešli lidé ekumenicky otevření. Nejednota jde proti svědectví křesťanů ve městech,« shodují se představitelé plzeňských církví.” (**Katolický týdeník č.36, 6.9.1998**)

A tak bychom mohli pokračovat dál i v případě mormonů, svědků JHVH, scientologů, chaotistů, diskordianů nebo svobodných zednářů, maltézských rytířů, bývalých templářských rytířů atd. Stejně tak jsou infiltrovány všechny biblické společnosti, biblická nakladatelství, vydavatelství, biblické instituty apod.

V USA, jak čteme u Lavreckého, založili první masovou katolickou organizaci jezuité již roku 1882: “Kardinál Gibbons ... si vysloužil pochvalu u mnohých amerických prezidentů a miliardářů. ... Gibbons založil roku 1882 první masovou katolickou organizaci v USA - »Kolumbovi rytíři«, která pracovala jako protiváha dělnické organizace »Rytíři práce«.” (**J. Lavreckij: Vatikán, náboženství, finance a politika, str. 244**)

45.11 Ekumenie - jezuitská “sláva Boží”

Američtí jezuité vykonali už mnoho “práce” pro “slávu Boží”. Proto dnes můžeme pozorovat obdivuhodný zvrat v postoji amerických protestantů. Podívejme se do jednoho z nejznámějších sborů v USA, do Willow Creek:

“Sdružení Willow Creek »**Willow Creek Community Church**« zahrnuje téměř 1200 sborů z 19 zemí, které představují více než 70 denominací. Zakládající sbor, Willow Creek poblíž Chicaga, oslavil 14. 10. 1995 své 20. výročí za přítomnosti 20 000 lidí. Sbor začínal se 125 lidmi v pronajatém kinosále. Nyní je umístěn v interdenominačním evangelickém sboru o rozloze 141 arů a za týdenní docházky 15 000 lidí. Bohoslužby jsou ve středu a v neděli.

Článek z 23. ledna 1991 v časopise **The Christian Century**, napsal Anthony B. Robinson pod názvem *Učíme se ze sboru Willow Creek*:

“Willow Creek se rozkládá na 120 akrech v South Barringtonu ve státě Illinois, v severo-západním předměstí Chicaga. Jedná se o skupiny přízemních budov, které z dálky vypadají jako řídicí centrum nějakého prosperujícího podniku. Nejsou tam žádné kříže ani náboženské symboly, které by připomínaly, že se tu nachází nějaká církev.

Obřady, které se dnes konají ve Willow Creek, se nepodobají ničemu podobnému na americké půdě. Dobře osvětlené a prostorné hlediště s proskleným stropem vypadá jako luxusní divadlo s plyšovými divadelními sedadly a širokými uličkami. Luxusní zařízení láká ty lidi, kteří se v tradiční církvích cítí nepohodlně.

Když lidé zaplňují hlediště na víkendové »služby hledajícím«, hraje jim k tomu skupina tlumený jazz nebo rock. Bohoslužba začíná roztážením opony na obrovském jevišti za postupně zvyšujícího se tempa živě odlehčené hudby. Skupina hraje současný jazz a rok s náboženským textem, který je snímán na široké obrazovce, zpívá 16 zpěváků a tanečníků. Herci předvádějí dramatické scénky. Celé shromáždění zpívá jen velmi málo a prostě. Vše má příchuť profesionálního šou. Na závěr zábavné části propukne bouřlivý aplaus. Lidem je řečeno, že se jedná o aplaus určený Bohu.

Začíná kázání - to je v souladu se zvyky amerických evangelistů. Avšak není třeba znát nějakou církevní teologii. Kázání jsou omezena na téma: láska, soucit, milosrdenství, přátelství s každým a další křesťanské ctnosti a nebo na potřeby přicházejících nekřesťanů.”

“Willow Creek deklaruje své evangelické a protestantské základy, ALE ... Robert Schuller, duchovní vůdce tohoto sboru, při návštěvě papeže v září 1987 v USA prohlásil: »Přišel čas, aby protestanté šli k pastýři (papeži) a řekli: ‘Co máme udělat pro to, abychom přišli domů?’«

Před nedávnem Schuller vykonal zvláštní cestu do Říma, aby požádal o papežské požehnání stavebních plánů pro svou Křišťálovou katedrálu (Foundation, březen - duben, 1990). Schuller se pochvalně zmínil o jezuitěch jako o »úžasné organizaci zbožných mužů« a nazval je »drahými bratry v Kristu.« Bývalý jezuita Malachi Martin o jezuitěch říká, že jsou to »papežovi lidé« zapojeni do »války na život a na smrt proti křesťanství a demokracii.« (Watch!, červenec - září, 1990). Schuller byl v nedávné době spojen i s prosovětským miliardářem Armandem Hammerem. Přesto všechno ho Crisvell, B. Graham, Hybels a Wagner vychvalují a propagují. (**Calvary Contender, 15.9.1990**)

Jeho mottem k hlásání je: “Můžeme používat hudbu, divadlo a moderní jazyk, abychom předávali Boží slovo dnešní kultuře, ale naše poselství je tak staré jako sama Bible. ... Schuller se ve Willow Creek důsledně vyhýbá biblickým termínům, jakým je např. hřích.” (**Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, Northwestern University, 836 str., citace ze str. 209**)

Poznáváme v R. Schullerovi tajného jezuitského agenta? Sledujme jeho další snahy o přispění ke tvorbě celosvětového náboženství tak, jak to diktuje New Age a jezuité:

“Robert Schuller je univerzalista. Nevěří, že Kristus je jedinou cestou do nebe. Hřích definuje jako ztrátu sebeúcty (1/24 Christian News), nebo »nedostatek víry v sebe sama«. Tvrdí, že Kristus vytrpěl kříž, aby posvětil svou a naši sebeúctu. Pro své »zvažování všech možností« je nazývám »Normanem Vincentem Pealem západního pobřeží«. Stojí v čele ekumenických církví spojených v Globální Misii (CUGM). V roce 1987 Schuller řekl, že je čas, aby šli domů

do Říma. Před stavbou své Křišťálové katedrály jel do Říma, aby mu tam papež požehnal. (9/15/90 CC).” (*citace z časopisu Calvary Contender, 1. listopadu 1994*)

“Willow Creek používá zábavu jako prostředek a cíl. Pokud jde o zábavu jako cíl, pak je úspěchem, když návštěvník odchází uspokojen a pobaven. Když se používá zábavy jako prostředku, pak je úspěchem, že návštěvník dojde v nějaké otázce ke svému obrácení se na křesťanství.” (*Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, str. 327*)

Podle dizertační práce Dr. Pritcharda ekumenický sbor ve Willow Creek praktikuje prodávání křesťanství podle marketingové strategie, zaměřuje se na adiovizuální prostředky, prosazuje větší pocitovost, zakrývání důkazů a věrohodnosti, aby nedošlo ke ztrátě zábavy, snahy ztotožnit se s přicházejícími nekřesťany, stále větší psychologizování křesťanství a snahy získat křesťany pro svět. (*Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, str. 806-811*)

“Cho a Hybels se připojili k Schullerovi - Korejský pastor David Yonggi Cho a pastor megasboru Willow Creek Bill Hybels se podílejí na »Kampani v lednu 1996 za úspěšné církevní vůdcovství«. Schullerovo sebejisté poselství o »myšlení, které bere v úvahu všechny možné pravděpodobnosti« (viz jezuitská Zásada pravděpodobnosti ve 4. svazku kap. 20.8, která slouží pro omluvu chování jednotlivce), které rozředuje evangelium. Nicméně se svou Křišťálovou katedrálou a televizním pořadem Hodina moci je nejsledovanějším televizním kazatelem.” (*Calvary Contender, 1.11.1995*)

“O Hybelsovi Schuller řekl: »Jsem na něj hrdý, ... považuji ho za syna. Pokládám ho za jednu z největších událostí, které se v křesťanství naší doby dějí. Bill Hybels dělá nejlepší práci ze všech lidí, které znám.«”

Co je to za postavu, o níž Schuller pje takové ódy? Roušku tajemství poodhaluje prosincové vydání Calvary Contender:

“M. SCOTT PECK, zastánce hnutí New Age - Časopis Life píše, že »evangelium podle Scotta Pecka je směsice psychiatrie a křesťanství pokropené řeckou mythologií a budhismem«. (World, 11/18) Peck v roce 1983 oznámil, že se stal křesťanem, ale jeho široce pojatá definice křesťana nezahrnuje žádné vyznání víry, ale »miliony hindů, buddhistů, muslimů, Židů, ateistů a agnostiků.« (Christian Conscience, 11/95). V roce 1988 Peck ochotně podporoval knihu katolického kněze, obhájce mystického New Age, Matthewa Foxe: »Kosmický Kristus Nového Věku«. Ve svém rozhlasovém vysílání evangelík David Mains obsáhle a neustále velmi pochvalně cituje z Peckových spisů. A v tomto vysílání vyzdvihovaná Grand Rapid College (nyní Cornerstone College) přinesla ve svých novinách článek od Billa Hybelse, který Pecka cituje a kladně ho hodnotí.” (*Calvary Contender, 15.12.1995*)

Jak je vidět, Hybels je tedy jeden z velikých agentů New Age propojených na jezuitský řád. O jeho spolupráci s dalšími jezuitami přináší reportáž článek v časopise What in the World.

“Robert Schuller, pastor (kazatel) Křišťálové katedrály, bude 27.-30. ledna uvádět svou 27. kampaň za úspěšné církevní vůdcovství. Podle reklamy v Christianity Today z 11.9.1995 budou mezi hlavními řečníky John Wimber z denominace Vineyard Christian Fellowship, Bill Hybels z Willow Creek Community Church (Jižní Barrington, Illinois) a David Yonggi Cho z Yoido Full Gospel Church (Soul, Korea). Konference je sponzorována »Církvemi sdruženými v Globální misii« (CUGM). Členové CUGM podepsali prohlášení, že hledají »ducha jednoty, který je právě tak katolický, protestantský, ortodoxní a evangelický, jako charismatický.«” (*What in the World!, sv. 20, číslo 8, 1996*)

“Hybels chce nyní oslovovat lidi přicházející z necírkevního prostředí a vyprávět jim evangelium běžnými hovorovými výrazy - jak to Schuller nedělá. V interview Hybels oznámil, co řekl Schullerovi: »Ve Willow Creek káži o hříchu. Místo slova požívám jen písmeno ‘S’, Bobe.«” (pozn.: hřích je anglicky “sin”) (*Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, str. 209*)

“Supersvětové supersbory - Lidé se dnes shromažďují do megasborů..., které mají vypadat tak, aby tam mohl přijít bezbožný, světský člověk a necítil se nijak ohrožen... Není zde agresivně vykládaná Bible, jen praktická, vtipná poselství zaměřená na to, aby se dotkla posluchačů právě v tom, co prožívají. O Billu Hybelsovi a dalších církevních vůdcích se říká, že jsou »ekumenickou a mládežnickou základnou«. Polovina návštěvníků je z katolického prostředí, a proto se uprostřed týdne koná tradiční »svátost přijímání«.” (**Calvary Contender, 15. října 1992**)

“Rasové usmíření bylo ústředním tématem šesti místních akcí Ochránců zaslíbení (Promise Keepers), které se uskutečnily tohoto léta. V 7/1 CC vyšel článek s názvem »Ochránci zaslíbení míří na rasismus«. K mnoha ekumenickým mluvčím při těchto událostech patřili Hill a Tony Evans, dále Bill Bright, Bill Hybels a prezident Moodyho biblického institutu Joseph Stowell. Hybels řekl, že mnozí lidé značně přeceňují, jak jsou v očích svatého Boha dobří. »Ale zeptejte se sami sebe,« řekl, »jak vypadáte ve srovnání s Matkou Terezou a Billy Grahamem.« Jako mluvčí sem přicházejí charismatici, kteří budou vydávat nový časopis Ochránců zaslíbení pro muže. Doufají, že do Washingtonu, DC tato akce přitáhne v roce 1996 asi milión lidí.” (**Calvary Contender, 1. září 1994**).

“Jeden člověk o Hybelsovi poznamenal: »Měl by být politikem.« To nebyla záporná kritika, ale spíše lichotka na adresu toho, jak obratně Hybels zachází s ožehavými tématy” (**Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, str. 472**)

“Luis Palau bude po osm týdnů provádět v Chicagu v roce 1996 své ekumenické evangelické tažení. Bill Hybels říká: »Modlím se, aby se všechny církve sešly dohromady, aby po celém Chicagu hlásaly evangelium...« Do těchto evangelizačních tažení se zapojují i kazatel Moodyho církve Erwin Lutzer a představenstvo Wheaton College, někdy také katoličtí vůdcové.” (**Christianity Today, 8. dubna 1996**)

“Hybels učí, že každý si zaslouží jít do pekla, každý! A zaslouží si to za své vlastní skutky! »Je důležité, aby lidé nejprve pochopili tu špatnou zprávu. Je důležité, aby lidé pochopili nepříjemné dilema, že my všichni jsme se odtrhli od Krista«. Hybels učí, že ještě předtím, než někdo může přijmout dobrou zprávu, musí slyšet tu špatnou.” (**Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, str. 718**)

Vzpomeňme si na Duchovní cvičení Ignáce z Loyoly. Hybelsovo vyučování jde přesně podle koncepce čtyř týdnů tak, jako to předepsal Ignác Loyola, který do prvního týdne zahrnul všechny “hrůzy soudu a utrpení”.

Tento jezuita také vede k ideálům New Age: Matce Tereze a B. Grahamovi, který s nimi velice úzce spolupracuje a který byl ještě nedávno v USA mužem Říma číslo 1.

“V roce 1990 napsal Hybels knihu »Čestný vůči Bohu«. V ní mimo jiné tvrdí, že existují dvě rozdílná evangelia - jedno pro muže a druhé pro ženy. ... Jedná se očividně o dvě sobě-středná evangelia, která se úplně vyhybají otázce hříchu Ale co lze očekávat od člověka, který svou službu vidí v tom, že hříšníci, kteří necítí potřebu vyznávat své hříchy se mají cítit příjemně v přítomnosti svatého Boha?

Přesto (nebo možná kvůli tomu) ostatní církve hladovějí po růstu v Hybelsově stylu, a proto se v zástupech hrnou do Willow Creek, aby se tam vyučily technikám »růstu církve«. V současné době navštěvuje shromáždění v sobotu večer a v neděli ráno asi 15 000 lidí, účastníci se »služeb pro hledající«, na kterých se hraje současná hudba, promítají multimediální projekce, hrají divadelní scénky a poselství je přizpůsobováno lidem, kteří »zkoumají křesťanství«. Hybels říká, že jeho tým ani nestačí zvládat narůstající počet žádostí o pomoc v ostatních církvích. Proto před nedávnem vytvořil Asociaci Willow Creek (WCA), což je mezinárodní síť podobně smýšlejících církví. Tato organizace bude pořádát zvláštní konference, kurzy a konzultace. Vytvořil také Fondy Willow Creek (WCR), publikační středisko spojující novou asociaci se Zondervanským nakladatelským domem. WCR bude vydávat knihy, audio a

video nosiče z produkce zaměstnanců sboru ve Willow Creek i dalších členů asociace WCA.”
(The BDM Letter, Biblical Discernment Ministries, říjen 1992)

Jezuité v ekumenických církvích vždy prosazují své oblíbené divadlo velmi intenzivně. Zvláště vyniká snaha dělat ze všech vážných témat komedii a parodie. (Viz také: **Dr. Litchfield: Drama Ministry, Back to Religion & Politics Digest**; **Bolte, Chuck & Paul McCusker: Youth Ministry: Drama & Comedy. Group Books, Colorado: 1987**)

45.12 Jezuitské sekty - vražedný nástroj

Jezuitská ekumenie však není jenom proto, aby sjednotila všechny církve a nechala je v rámci ekumenie bujet dál. Jejich skutečný záměr s těmito církvemi, pokud se nakonec nesklo- ní před papežstvím a pokud papeže neuznají jako jediného vládce nad církvemi a nad světem, je přímo hrůzostrašný - přesně podle jezuitské přísahy. V malém nám to ukazují čas od času tragické události různých, zdánlivě spolu nesouvisějících sekt.

Jak popisuje exjezuitský kněz Rivera, existuje ještě jeden důvod pro infiltraci protestantů. Popisuje ho takto:

“Když se dá do pohybu poslední ikvizice, římský chytře vymyšlený plán bude mít ten účel, zamezit kterékoliv skupině únik do bezpečného úkrytu. Řím a jeho spojenci uzavřeli průduchy za pomoci tajného jezuitu, kterého jsme znal. Jmenoval se Jim Jones. Byl to jezuitský diakon, vázaný přísahou pro zvláštní účely. Jonestowský masakr byl dobře promyšlenou vojenskou náboženskou a politickou událostí se šikovně ukrytou pravdou. ... Jim Jones byl studentem duchovního otce - démonem posedlého kazatele, zabředlého v okulních vědách. Byl mocným čarodějníkem a dobře cvičeným jezuitou. Pracoval v ekumenickém a charismatickém hnutí. Kázal a šířil »evangelium lásky«. Většina jeho následovníků byli římsští katolíci a lidé z římskokatolického podsvětí. Dále to byli protestanté z různých denominací. V roce 1953 založili křesťanské společenství Boží církve. V roce 1962 se stal misionářem v Brazílii, napojený na křesťanské společenství Boží církve, kterou založil. ... Jako správný jezuita nařídil v r. 1973 svým následovníkům, aby jej oslovovali »otče« a modlili se k němu. Není nic zvláštního, když se bezvýznamný vůdce malé církve stane čelným představitelem politického a náboženského života, jako například ... Rosalyn Carterová (reprezentující prezidenta USA), guvernér Jerry Brown (jezuita), vicestarosta San Franciska, ale i senátoři, poslanci, generální prokurátoři. Brown byl dokonce delegován hned několika náboženskými vůdci najednou. ... Všichni tito lidé se podíleli na masakru proto, aby se jim dostalo pozdější celosvětové ochrany. Jim Jones plánoval a připravoval - pod vedením Říma - obětovat své stádo protestantských věřících, aby naplnil svou jezuitskou přísahu. Když bylo po všem, byl celý svět otřesen. Jeanie Mills, dále její manžel a jejich dcera napsali knihu »Six Years with God«, ve které výše uvedené skutečnosti popsali (The Times, publ. So. Assoc. of D.D.A., str.26, July, 1980). 26. 2. 1980 byli za tuto knihu všichni zavražděni. Světový tisk a televize přinesly zprávu, že Jim Jones byl blázen, fundamentalista, který věřil Bibli. Všechny fundamentalistické církve se staly rázem podezřelými. ... Cílem toho je, aby veřejné mínění nutilo politiky schválit zákony zakazující shromažďování věřících. Jejich vydáním by mohlo začít kruté pronásledování protestantů, takže by nenalezli na zemi žádný bezpečný úkryt.” **(A. Rivera: Double Cross, str. 30-32)**

Tento hrůzný masakr je také popsán v Kronice lidstva na straně 1049. Sebevražedný skupinový masakr byl spáchán 18. listopadu 1978 ve Guayaně. Vyšetřování vedlo ke zjištění, že “ctihodný reverend” (jak ho nazývají i deníky z té doby), Jim Jones měl kontakty s CIA a že masakr byl výsledkem pokusu s hypnózou lidské mysli všech zúčastněných a s jejich manipulací. Napřed byla otrávena batolata vstříknutím prudkého jedu injekcí přímo do krku. Pak byly otráveny všechny přítomné děti, pak ženy tím, že vypily otrávený džus a nakonec muži. To nelze učinit bez silného vlivu na mysl lidí. Navíc se zjistilo, že kdo nebyl otráven kyani- dem, byl zastřelen zvláštní jednotkou, která byla přítomna a na všechno dohlížela! Jones sám

měl hlavu také prostřelenou. Jed cyankáli mu pro lidi krátce před tím dodal osobní přítel, několikánásobný vrah, Henry Lee Lucas, který byl současně ve službách Vatikánu a jezuitského řádu.

Všechny tyto tajné jezuitské sekty mají cíl zlikvidovat nekatolické občany tak, jak to nařizuje jezuitská přísaha. Všimněme si dalších podobných případů a zjistíme, že všechny mají stejný průběh a stejný konec. Tyto malé rádoby “křesťanské” skupiny a sekty nikdy nejsou namířeny proti katolíkům samotným, neboť *“Vatikán je vládou sám pro sebe. Je to politický stát, jehož členem se stává každý římský katolík při křtu. Jeho občanství je především římské, pak teprve té země, ve které se zrodil nebo v ní žije.”* (A. Rivera: *Double Cross*, str. 30)

Pokaždé je v takovýchto případech hromadná, skupinová vražda (většinou po omámení drogami nebo slabým jedem) nebo sebevražda (většinou předávkováním drog nebo podáním silných jedů) namířena proti protestantům a ostatním nekatolíkům.

V dubnu 1993 to byl případ tajného jezuita, Davida Koreshe, který založil sektu Davidiánů (Davidovců) složenou převážně z přísných protestantů - adventistů sedmého dne. Masakr v texaské pevnosti u města Waco, která nakonec skončila v pondělí 20. dubna 1993 v plamelech, byl rovněž zinscenován za pomoci tajných vatikánských sil. Kdo nebyl zastřelen, uhořel. Jezuitská přísaha byla dokonale naplněna. Církev Adventistů sedmého dne byla v médiích vláčena a pošpiněna. Jezuita Koresh splnil svůj úkol “skvěle”.

Na tuto přísně protestantskou církev ASD jsou jezuité vůbec velmi rozzlobeni. Patří k církvím, na které jsou maximálně zaměřeni. Jejich vrcholná organizace (Generální konference) a jejich nižší stupně (Divize) stejně tak jako jejich lokální organizace v jednotlivých státech (Unie a Sdružení) jsou jezuita a jejich agenti doslova zaplaveny. Ti tuto církev udržují v podruží ekumenie a Vatikánu. Oficiálně sice církev tvrdí, že je jenom pozorovatelem světových ekumenických společenství a shromáždění, ale dnes není jediného státu, kde by tomu tak bylo. Všude je přímo členem bývalé Křesťanské mírové konference, v současné době je i členem Křesťanské akademie a Ekumenické rady církví nebo jejich podorganizací a odnoží.

A podobně jako v případě Davida Koreshe tomu bylo naposledy i v případě sekty *Nebeská brána* v roce 1997. I zde bylo využito důvěřivosti lidí, jejich pověřivosti a fantazie. O život však přišlo mnoho mladých lidí.

45.13 Ilumináti - infiltrace Nového světového řádu

Napřed se trochu blíže seznámme s řádem iluminátů, který je dnes propojen se všemi světovými systémy a který usiluje dokončit v novém tisíciletí Nový světový pořádek, jehož začátky se datují už v 19. století.

Ilumináti byli v Německu obživeni přesně 1. května r. 1776 Dr. Adamem Weishauptem, jezuitským knězem v Ingolstadtě a profesorem církevního práva na ingolstadtské univerzitě, a to v rámci již existujících zednářských lóží Německa. Sám tento tajný a záhadný řád iluminátů existoval již od velmi ranných dob. Jeho první existenci můžeme pozorovat už v Babyloně. Postupem doby organizace zanikala, ale znovu a znovu byla obnovována.

V době Ignáce z Loyoly byla opět v úpadku a když se o ní Ignác při svém spojení s okultními silami dozvěděl a náznak její existence našel i v starých spisech Středního Východu, rozhodl se tuto organizaci znovu založit, přesněji obnovit. Organizace nesla jezuitský charakter a do svých řad přijímala v 16. století hlavně jezuita. Tajnou hlavou byl Ignác z Loyoly.

Ignác však svou prozíravostí pochopil, že chce-li, aby jeho jezuité byli nejmocnější organizací světa, musí působit i jako řád osvícenců. V organizaci iluminátů proto zahrnili nejvyšší a nejmocnější jezuita. Sama organizace zůstala pod tajnou přímou vládou jezuitského generála, který na ni postupně převedl všechn tehdejší majetek řádu. Když pak byli jezuita celosvětově zakázáni, jezuitští ilumináti důmyslně a obratně schovali poslední veřejné zbytky jezuitského majetku pod svůj plášť. Část také kryli svobodní zednáři, maltézští rytíři, tehdejší

světové banky a několik menších organizací jako majetek iluminátů. Nikdo však netušil, že jde o majetek nenáviděných jezuitů. V řadách iluminátů vždy totiž byli a stále jsou nejbohatší a nejvlivnější jezuité světa.

Když se veřejnost dozvěděla, že Loyola založil také osvěcenské hnutí, použili jezuité svého člena Adama Weishaupta jako "nového" organizátora iluminátů, aby Loylovo jméno ukryli. K tomu došlo 1. května 1776. Udělali to z toho důvodu, aby svět uvěřil, že osvěcenci nemají nic společného s katolickým systémem. Sami jezuité dokonce o Weishauptovi rozšířili zprávu, že už dávno není členem řádu tovaryšstva. Byl to ovšem podvod a sám Weishaupt byl vázaný jezuitskou přísahou mlčenlivosti.

V 18. století získali němečtí ilumináti během 4 až 5 let moc nad Německem. Weishauptovým cílem bylo skrýt čarodějnictví pod pláštěm filantropie a zničit křesťanství pomocí ateistického humanismu a nakonec nastolit jednu celosvětovou vládu pomocí celosvětové revoluce. Gryffin ve své knize *Čtvrtá říše bohatých* shrnuje Weishauptův plán na světovou revoluci do těchto sedmi bodů: 1. Zrušení všech řádných vlád, 2. zrušení soukromého vlastnictví, 3. zrušení všeho dědictví, 4. zrušení vlastnictví, 5. zrušení všech náboženství, 6. zrušení rodiny a 7. vytvoření jediné světové vlády.

Weishaupt byl ve skutečnosti okultista a spiritista, o čemž věděla pouze malá hrstka lidí. Kontakt s podsvětím získal v jezuitském řádu. Spiritistické čarodějnictví používal k vymývání mozků proto, aby se jeho následovníci důsledně stavěli proti křesťanství. Pomocí svých hypnotických sil sestavoval armádu mezinárodních teroristů a propagandistů, kteří měli pro jeho hnutí získat ještě další přívržence. Měli mu pomáhat v boji ke svržení všech náboženství a všech vlád. Měl také školy, které byly určeny speciálně k vyučování internacionalismu.

"Vyjímecnost" Weishaupta byla v tom, že okultismus a spiritismus propojil s ateismem, kabalistickým kouzelnictvím, racionalismem, novodobým mysticismem, demokracií, socialismem, anarchismem, fašismem, machiavelistickým amoralem, alchymií a totalitářstvím. Všechny tyto vlastnosti se totiž v tomto člověku kloubily dohromady a podle náladovosti používal při šíření vlivu buď to či ono. Byl to člověk plný vnitřních kontraverzí, vnitřního zmatku a nestálosti. Je ovšem zajímavé, že ve spojení se spiritistickým podsvětím všechny tyto protichůdné systémy vždy dostaly nový, doposud neznámý řád a Weishaupt je měl pak aplikovat po celém světě. Poslední označení *nadšený filantrop* mimochodem pochází od Thomase Jeffersona.

Aby Weishaupt mohl ilumináty rozšířit po celém světě a dát jim ještě větší moc, rozhodl se propojit organizaci se svobodnými zednáři. V Mnichově roku 1777 vstoupil do zednářské lóže a tímto způsobem chtěl uplatnit revoluční myšlenky pro celý svět.

Od roku 1780 se na řízení tohoto řádu podílel baron von Knigge. Všichni, kteří vstupovali k iluminátům museli skládat slib věrnosti, poslušnosti, neotřesitelné věrnosti a poddanosti řádu. Je to tedy stejné, jako v jezuitském řádu, který totéž skládá svému černému a bílému papeži. Vrchní hlava iluminátů je od jezuitsko-iluminátorského splození komunistického hnutí nazývána *Rudým papežem*. (Dnes je rudým papežem hlava jezuitského řádu - černý papež). Podobně jako u svobodných zednářů rozumělo pravým cílům iluminátů pouze několik nejvyšších postavených mužů v čele organizace.

Svět přijímá svobodné zednářství jako velkou, dobrodinnou společnost, která učí tomu nejvyššímu stupni morálky a ctnosti. Protože si svobodné zednářství vydobylo prestiž a uznání, naplánovali si Weishaupt s baronem von Kniggem, že se světa zmocní právě pomocí tohoto bratrského řádu svobodných zednářů. Jejich plán spočíval v tom, že proniknou do všech úrovní řádu a to tak, aby mohli ovládat záležitosti celých národů a dojít tak k jediné celosvětové vládě.

Prvním krokem proto bylo, že se Weishaupt snažil ovládnout mezinárodní řád svobodných zednářů. Snažili se koupit vůdce svobodných zednářů pomocí myšlenky, že řád iluminátů je ještě vyšším a tajemnějším systémem než jakýkoliv vyšší stupeň svobodného zednářství. Kult

iluminátů byl vystopován nejen až k templářským rytířům, ale i dál až k řeckým a gnostickým zasvěcovacím kultům a dokonce až k Egyptu.

Ve své vnitřní organizaci se řád iluminátů rozděloval do tří velkých tříd. 1. stupeň je *Škola*, 2. stupeň byl *Symbolické svobodné zednářství* a 3. stupeň *Mnohá tajemství*. Můžeme se také s jistotou dopustit jednoho jistého zobecnění, a sice, že Weishauptův záměr zachovat tajemství totiž funguje stále. Ani dva studenti iluminologie se nikdy úplně neshodnou v tom, co bylo (nebo je) “*vnitřním tajemstvím*” nebo skutečným záměrem řádu. Když chce člověk skutečně proniknout do literatury na toto téma, pokaždé se před ním objeví nový nekonečný prostor plný nečekaných záhad, které s pomocí oficiálních příruček dějin je schopen sotva pochopit, natož vysvětlit druhým. A pokud si v tu chvíli člověk neuvedomí, kdo za řádem iluminátů dnes stojí, kdo jej řídí a kdo skrze tento řád ovlivňuje dnešní světový pořádek, pak je tu prostor pro děsivé spekulace podněcující maximálně autory sci-fi a nebo prostor pro nezáživnou paranoii. Ilumináti jsou však dnes stejně tak vlastní prodlouženou rukou jezuitů jako například *Katolická akce* nebo mariánské řády.

Ilumináti se měli podle Weishaupta stát tajnou společností uvnitř tajné společnosti svobodných zednářů, záhadou v záhadě, protože samotní zednáři byli a jsou dodnes tajnou společností. Aby zůstali skryti před větší částí populace, dali si tajná jména. Weishaupt si nechal říkat Spartakus, baron von Knigge byl Philo, von Zwack se nazýval Cato. Cestovali po celém světě a dávali i tajné názvy mnoha městům: Ingolstadt, kde ilumináti byli shromážděni nazvali Eleusis, Rakousko bylo Egyptem, Mnichov Aténami, Vídeň Římem a pod. Vymysleli si svůj vlastní kalendář. Takže leden byl Dimeh, únor Bemeh ... atd.

Do svobodných zednářů pronikl Weishaupt se vši lstivostí a vychytralostí, která je vlastní jenom jezuitským kněžům. Nikdo ze svobodných zednářů jeho plánům nerozuměl. Jeho cíle a záměry byly důsledně utajované.

Ilumináti pronikli do všech vlád v Německu, Belgii, Holandsku, Francii, Anglii, Dánsku, Švédsku, Polsku, Maďarsku a Itálii.

Plán Weishaupta na ovládnutí světa byl roku 1785 odhalen bavorskou vládou. Ilumináti byli touto vládou za spiknutí na svržení všech králů v Evropě a papeže potlačeni. Na tom se shodují všichni historici. Ale ke zveřejnění nedošlo. Jiné vlády však ilumináty neodhalily a na varování bavorské vlády nedbaly.

Ve Francii byly ilumináti také zapleteni do francouzské revoluce. V té době byl řád iluminátů už tajně prosáknut jezuitu, kteří skrze něj revoluci zákulisně ovlivňovali a vedli. Totéž bylo i v případě americké revoluce a tajného ovládnutí vznikajícího komunismu. Není proto divu, že se od roku 1776 objevuje vždy v každém pokolení vlna senzačních “odhalení” iluminátů.

Ilumináti pod bavorským názvem *prokletí bavorští spiklenci* byli pak donuceni pokračovat pod jinými jmény než pod názvem Ilumináti. V Německu to byla *Liga spravedlivých*, jejíž členem se stal Karel Marx. Ten dostal za úkol přizpůsobit spisy Adama Weishaupta, které vznikly před 70 lety soudobým podmínkám.

V roce 1842 (12 let po Weishauptově smrti) začal Marx psát *Lize spravedlivých* revoluční propagandu a doufal, že podnítí ducha nepokojů. V roce 1844 ve spolupráci s Bedřichem Egelsem a pod dohledem Ligy spravedlivých začal psát neblaze proslulý Manifest komunistické strany, který se objevil začátkem roku 1848.

Ilumináti pod názvem *Liga spravedlivých* se pak přejmenovali na *Ligu komunistů*. Dodnes komunisté oslavují 1. Máj jako den vzniku svého revolučního hnutí. Důvěřivé komunisty by však asi “trefil šlak”, kdyby pochopili, že je to právě proto, že to byl den oživení německých iluminátů, které tohoto dne zorganizoval Adam Weishaupt. Ani není také samo sebou, že všichni komunisté používají jako svůj symbol Pentagram, to je pěticípou hvězdu, která je už od nepaměti používána okultními čaroději k magickým účelům. Její význam je zhruba ten, že má dojít k úplnému propojení okultních sil mezi všemi pěti obydlými světadíly.

V roce 1890 se k tomuto světovému revolučnímu hnutí připojil Vladimír Iljič Uljanov, který si změnil jméno na Lenin. Stejně jako jezuitsko-iluminátní teroristická organizace ve Francii (kluby jakobínů) způsobily pád vlády Ludvíka XVI. a přispěly k revoluci, tak také jejich pozdější aristokratičtí bratři působící pod jménem Bolševici svrhli pod vedením tajných jezuitů cara v Rusku a způsobili v roce 1917 ruskou revoluci. Tyto komunistické revoluce financovaly evropské a americké mezinárodní banky, které patřily převážně jezuitům nebo jejich iluminátům. Lenin pak dál rozvíjel myšlenky z Marxova komunistického manifestu, který čerpal ze spisů Adama Weishaupta, který se řídil příkazy z bankovního domu Rothschildů.

*“Karla Marxe si najala tajemná skupina, která si říkala Liga spravedlivých mužů proto, aby napsal Komunistický manifest jako demagogickou oblbovačku, kterou by oslovil lůzu. Ve skutečnosti byl Komunistický manifest v oběhu již mnoho let předtím, než bylo Marxovo jméno uznáno jako jméno autora této revoluční příručky. Ve skutečnosti také Karel Marx pouze zmodernizoval a kodifikoval revoluční plány a zásady, které před sedmdesáti lety položil Adam Weishaupt, zakladatel řádu iluminátů v Bavorsku. Seriózní vědci také uznávají, že Liga spravedlivých mužů je prostě jen odnoží iluminátů, kteří museli přejít do ilegality poté, když jejich plány v roce 1786 bavorské úřady odhalily.” (Gary Allen: **None Dare Call It Conspiracy**; Concord press, 1971, str. 25)*

Do Ameriky se ilumináti vplížili se svobodnými zednáři již v 18. století. Ještě před přijetím ústavy a založením republiky bylo ve 13 koloniích vytvořeno 15 lóží řádu iluminátů. Roku 1785 byla v New York City založena Kolumbijská lóže řádu iluminátů. Mezi její členy patřil guvernér DeWitt Clinton a pozdější Clinton Roosevelt a Charles Dana a Horace Greeley. Následujícího roku byla založena lóže ve Virginii, se kterou byl ztotožňován Thomas Jefferson. Když byly Weishauptovy plány bavorskou vládou odhaleny, Jefferson ho mocně bránil jako *“nadšeného filantropa”*.

Ale mnoho amerických univerzit se proti iluminátům postavilo a před nimi samotnými stejně jako před jejich vlivem varovalo. První výbuch antiiluminátní hysterie v této zemi roznítily v roce 1790 fanatičtí federalisté a soustředili se na obvinění, že Thomas Jefferson a demokratická strana jsou nastrčenými figurkami evropských iluminátů. I George Washington upozorňoval na to, že ilumináti propagují dábelská tenata. (**D. Griffin: Fourth Reich of the Rich, Emissary publ., 1979**)

Poprvé byli odhaleni bavorskou vládou při pokusu o svržení všech evropských králů i papeže, po druhé vyšla pravda o nich najevo ve 40. letech 19. století - šířila ji antizednářská strana, která zjistila, že ilumináti stále ovládají zednáře a že infiltrovali americkou vládu na všech úrovních. V obou případech byli ilumináti popisováni jako radikální demokrati nebo extrémně pravicoví anarchisté v tradici ultralevicového křídla francouzské revoluce. Ilumináti dodnes spolupracují s černými mágy, nacisty, satanisty a astrology přesně tak, jak to dělali a dělají jezuité.

45.14 Dnešní směr zájmu jezuitů - New Age

Plány a vládu iluminátů věrně zobrazovalo komunistické Rusko, Albánie, Čína, Kuba, Severní Korea a Východní Evropa. Jejich komunismus byl a je i nyní ovládán světovými bankéři, ne samotnými komunisty. Komunistické státy stále nepřímou plní příkazy superbohatých mezinárodních bankéřů, kteří ovládají obchod tohoto světa.

Weishaupt všem svým následovníkům vštěpoval zásadu, že musí infiltrovat všechny vládní složky všech národů, chtějí-li dosáhnout cíle, kterým je ustanovení jediné světové vlády - Nového světového pořádku (řádu). Poprvé to udělali, když pronikli do zednářských lóží a když se dostali na vrcholná křesla všech vlád. Pak začali vést národy směrem k *“novému světovému řádu”*, což je latinsky *Novus Ordo Seclorum* a anglicky *New World Order*. Toho

by měli dosáhnout prostřednictvím hlasování, až budou ve funkcích hlavních zákonodárců ve všech státech najednou. A to by se mělo stát ještě dříve, než dojde k ustanovení luciferiánské vlády.

Myšlenka na luciferiánskou vládu není nová. Pocházela také od Weishaupta. K této myšlence chtěl Weishaupt jako „*apoštol Lucifera*“ celý světový řád nasměrovat a dovést ho jako k vrcholnému cíli.

Weishaupt při svých okultních a spiritistických setkáních se satanem uznával tohoto bývalého Lucifera jako Boha, kterému se měl potom klanět celý svět. Komunismus měl být jenom přestupní stanicí, pouze mezistupněm ke zničení křesťanství a všech světových vlád. Pak měli být nové komunistické špičky novodobými *luciferiány*, kteří by ovládli světový obchod.

Dnešní luciferiáni už kontrolují všechno světové bohatství a ovládají světové organizace bez ohledu na to, zda se jedná o katolické, komunistické či protestantské seskupení (např. ekumenickou *Světovou radu církví* se všemi jejími pobočkami a národními odnožemi, která byla založena 23. srpna 1948 v Amsterdamu s výhradním záměrem náboženské ekumeničnosti pro Nový světový řád super bohatých!).

I tito luciferiáni nejsou ovšem nikým jiným, než z větší části tajnými jezuitu, kteří ve skutečnosti ovládají svět - jeho banky a bohatství, ovšem pod změněným názvem.

Podobně jako ilumináti v 18. století ve francouzské revoluci, tak i dnešní spiritistické hnutí *New Age* se snaží zničit křesťanství pomocí celosvětové sociální transformace. Ke hnutí *New Age* patří učitelé, úředníci, vědci, umělci, zákonodárci, vládní činitelé, milionáři, významné osobnosti, lékaři, odborníci, právníci, psychologové a další, kteří se snaží připravit křesťanský svět na přijetí moderní verze Nimrodovy jediné světovlády - vlády luciferiánů, tedy několika tajných špiček jezuitského řádu.

Obdobou komunistické revoluce je *Vodnářské spiknutí*. Je to vlastně obrat ve vědomí a svědomí jednotlivců, což bude mít za následek úplnou strukturální změnu celé společnosti po celém světě, vrcholící opět jedinou světovládou. Vodnářské spiknutí spolupracuje s hnutím *New Age* stejně tak jako s ilumináty, jezuitu a Vatikánem.

Hnutí *New Age* oficiálně usiluje o zachování evropské inteligence a římskokatolického systému, ale současně má ve svém tajném programu likvidaci několika miliard lidí. Tajně *New Age* usiluje o oslabení vlivu Vatikánu, a to tím, že monopolní úlohu katolicismu odsouvá do pozadí a Bibli překládá tak, aby neurážela a nepohoršovala žádné jiné náboženské směry. Překlady pocházející z tohoto hnutí proto vypouštějí mnoho textů, mnoho slov i jmen a různé křesťanské termíny zevšeobecňují a zjednodušují. Cílem je ovlivnit všechny křesťanské náboženské směry tak, aby splynuly se sociálním křesťanstvím, s liberalismem, s budhismem, hinduismem, islámem, ortodoxními směry a toto všechno pak s komunismem. Všechny směry mají splynout nakonec v jeden jediný univerzální systém.

Dalším nástrojem hnutí *New Age* k ovlivnění člověka jsou filmy a knihy, ve kterých zvláště vyniká tematika science fiction.

Cílem těchto knih a filmů je vyvolat v lidech buď odpor, strach a hrůzu až nenávist k hvězdnému kosmickému prostoru (*Hvězdná válka*, *Muži v černém*, *Vetřelec I-VI.*, *Vesmírná pěchota* a další), aby obyčejní lidé nevěnovali nebi žádnou pozornost a vzhlíželi k němu s nechutí a nebo naopak očekávali z nebe příchod jakýchkoliv forem života „soutěticích“ s lidstvem na zemi a snažících se mu pomoci (*Blízká setkání třetího druhu*) a nebo aby byl v lidech probuzen soucit s mimozemskými civilizacemi (*E.T.*) apod.

Hnutí *New Age* má mnoho směrů a proniká skutečně vším. Je to prodloužená ruka iluminátů a jezuitů současně. Například velmi úzce souvisí s vědeckým bádáním po mimozemských civilizacích (*Ufologie*) nebo proniká do hračkářského průmyslu podle záměru ovlivňovat děti. Ale na druhé straně také souvisí s politikou a s nastolením takových vládnoucích systémů, aby si byly co nejvíce podobné a aby připravily půdu pro vládu jednoho jediného

systému nad celým světem. To je totiž skutečný cíl hnutí New Age. Tento cíl je ovšem ukrýván pod nejvyššími ideály humanismu, tolerance a přátelství v mezinárodních vztazích.

Hnutí New Age ovládají jezuité a je řízeno z Říma. Má svou tajnou centrální strukturu. Ovšem oficiální tvrzení je takové, že je to nadpolitické hnutí bez centrálního vedení. Ve skutečnosti můžeme pozorovat, kolik “nadstranických” a “nadanárodních” politiků myšlenky hnutí New Age propaguje. Různí humanisté, prezidenti, bojovníci za lidská práva, disidenti, církevní hodnostáři a další apelují na všechno, co lidstvo po celém světě sjednocuje - mír, sociální jistoty, ochrana rodiny, spravedlnost, zvyšování životní úrovně, ekologie, láska, pravda a konec se lží a nenávistí. Myšlenky New Age můžeme najít jak u evropských politiků tak i v Indii (Dalajláma) nebo Vatikánu (matka Tereza, papež).

Ovšem program likvidace mnoha miliard lidí naplňuje hnutí New Age důsledně už dnes; například v Africe, Asii, Střední a Jižní Americe a na různých ostrovech v obou oceánech apod. S jezuitskou rafinovaností podporuje New Age skryté genocidní spory a pak následnou genocidní bratrovražednou válku. Vyvolává povstání, revoluce a chaos prostřednictvím svých nastrčených organizací - chaosistů, revolučních organizací, teroristických organizací, vojska magnátů apod. Ve všech případech jde totiž o akce jezuitů pracujících současně jako vrcholní představitelé hnutí New Age a současně i v organizaci iluminátů.

Dnes jsou ilumináti převážně v OSN v New Yorku, což je jejich hlavní tajné sídlo. Jejich myšlenkou je učinit z USA policejní světový dozor nad všemi národy světa (NATO, IFOR, SFOR, UNPROFOR apod.) s nejvyšším vlivem. Tato organizace je také propojena se svobodnými zednáři. (**W. J. Sutton, R. A. Anderson, D.D.: The Illuminati 666; New York, USA, 1995**) Předchozí informace jsou čerpány ještě z dalších zdrojů.

Dr. Alberto Rivera toto propojení mezi všemi systémy světa prostřednictvím jezuitů také zjistil, a to přímo osobně. Zjištění této pravdy bylo pro něho těžkým pokrmem. Vypráví:

“Když jsem se stal knězem, věřil jsem, že naleznu pravdu a pokoj v mém srdci tak, jak jsem slíbil své matce. Místo toho jsem se stal ubožákem. Čím víc jsem postupoval v jezuitském řádu, tím více zkaženosti jsem v této instituci pozoroval.

Byl jsem pozván k účasti na černé mši podávané nejvyššími jezuiti v Monstery v severní části Španělska. Když jsem poklekl k políbení prstenu tohoto hodnostáře, spatřil jsem symbol na tomto prstenu, jehož vlivem mi ztuhla krev. Byl to symbol zednářů. Věc, kterou jsem nenáviděl a o níž mi bylo řečeno, abych proti ní bojoval.

Všechno se mi zhroutilo. Narazil jsem přímo na černého papeže - jezuitského generála, který hýbe Vatikánem v Římě a působí v zákulisí. On byl také zednářem a členem komunistické strany Španělska. Zatočila se mi hlava, když jsem objevil jezuitského generála, majícího těsné spojení s ilumináty v Londýně. Je to tvrdý pokrm. Několik týdnů jsem byl nemocen. V zákulisí se spojovalo a kloubilo úplně všechno, proti čemu jsem byl určen, abych bojoval.”
(**Alberto Rivera: Alberto, Part I., str. 24**)

Novým směrem jezuitů není tedy jenom propojení se všemi současnými politickými systémy, ale jejich vedení k myšlenkám hnutí New Age. Skrze toto hnutí pak úplná likvidace těchto systémů nebo přeformování do nových. Konečným cílem je univerzální splynutí do jednoho balíku, který by byl vlastnictvím luciferiánů, neboli tajných jezuitských špiček.

Není možné, aby nám uniklo, že zákulisí celé této politické transakce vytváří spiritismus. Ilumináti kromě toho, že to byli a jsou nacisté, komunisté, socialisté, teroristé a revolucionáři, jsou hlavně černí mágové, astrologové a satanisté. Dodnes tajně uctívají temné d'ábelské síly a vědomě se klaní samotnému d'áblu. Hudební skupiny jako Black Sabbath, Kiss, Led Zeppe-lin, Deep Purple, všechny soudobé skupiny hudebního proudu Heavy Metal a další, kteří vědomě vzývají na pódiu satana a své desky satanu zasvěcují a křtí je svou krví, jsou malou předehrou k těmto spiritistickým vládům a malou ukázkou v jejich uctívání satana.

Ilumináti se snaží vlivem spiritistického pozadí a prostřednictvím hnutí New Age spojit evropskou a americkou kulturu se všemi východními náboženskými směry. Je to z toho dů-

vodu, že tato východní náboženství uctívají slunce, měsíc a hvězdy pod různými jmény bohů a spiritistické síly jsou nejučinnější a nejsilnější právě při uctívání těchto východních bohů. New Age proto propaguje spojení s východním náboženstvím a všechno, co s tím souvisí, se snaží naroubovat na křesťanskou kulturu západního světa. Jsme proto svědky šířící se ezoterické hudby, východního způsobu meditace, propagování jógy, hatajógy, východního způsobu životosprávy, relaxace, východního způsobu myšlení apod. Vstřícnou náruč nachází hnutí New Age ve Vatikánu:

V »Nostra Aetate« z druhého Vatikánského koncilu bylo uvedeno: »Různá náboženství se snaží reagovat na to, jak lidstvo hledá definitivní vysvětlení stvoření a význam lidského putování životem. Katolická církev přijímá pravdu a dobro, které se nachází v těchto náboženstvích, a vidí v tom odraz Pravdy Krista, kterého hlásá jako 'cestu, pravdu a život'. Chce udělat všechno možné, aby spolupracovala s jinými věřícími na zachování všeho, co je dobré v jejich náboženstvích a kulturách.«

Všudepřítomné hnutí New Age, které vyšlo otevřeně najevo v roce 1975, také pomáhá spojit světová náboženství, a to zvláště tím, jak Západ přijímá hinduistické a buddhistické myšlení a zvyky. Římskokatolická církev dělá v tomto směru hodně tím, že urychluje svou strategii pro ekumenickou a náboženskou spolupráci. Například celé jedno vydání časopisu The Catholic World z května/června 1990 bylo věnováno buddhismu. Byly tam články jako např. 'Ctihodný Budha jako křesťanský svatý' a květnatý životopis 'Jeho svatosti Dalajláma'. O tibetském buddhistovi bylo napsáno, že »je často v kontaktu s katolickými vůdci, včetně 'svého starého přítele', Jana Pavla II., se kterým se setkal nejméně pětkrát, a Pavla VI., se kterým měl dvě setkání. Současný papež ho podporuje jako 'velkého duchovního vůdce'. Stejně jako Matka Tereza a Lech Walesa i Dalajláma je nositel Nobelovy ceny míru. Při uváděcím obřadu byl nazván: 'svatý, láskyplná sláva, mocný v řeči, výjimečného rozumu, absolutní moudrosti, držící učení, oceán'.« (Chambers Encyclopedia: sv. 13, str. 621).

Když to vše uvážíme, je pro nás poučením pamatovat, že na první konferenci Parlamentu světových náboženství v Chicagu v roce 1892 byla stanovena vize věhlasného východního mystika Swami Vivekananda o 'společnosti sestávající ze západní vědy, socialismu a indiánské duchovnosti'. Druhý Parlament světových náboženství se konal v roce 1992 ve Chrámu porozumění, v 'duchovní organizaci spojených národů' ve Washingtonu D.C. mohl oslavovat blížící se naplnění Vivekanandova proroctví.

V roce 1981 mluvil papež o tom, jaké zvláštní místo udílí Řím východním náboženstvím. Prohlásil: 'Musí se najít cesty, aby se stal dialog se všemi náboženstvími realitou všude, ale zejména v Asii, kolébce starodávných kultur a náboženství'. Přesně za devět let potom předpověděl, že nová injekce života pro Církev v dalších několika letech by měla přijít z Východu. Stejně tak jako návštěvníci kostelů při uctívání římskokatolických obřadů hledí i papež směrem na Východ. Při letu nad Moskvou (což bylo papežství dovoleno poprvé po více než 85 letech) prý papež na své cestě do Soulu prohlásil: 'Lux ex Oriente. V Evropě bude nový náboženský život z Východu'..» (Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?; Dorchester House Publications, GB, 1993, str. 94-95)

O tom, jak je východní náboženství silně působivé hovoří například článek Sri Chinmoy - člověk míru/ síla míru v časopise Magazín 2000, Vesmír, Země lidí, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 6, 17-19. Z reportáže je zřetelně vidět, jaké lidi si hnutí New Age vybírá k šíření svých myšlenek. Matka Tereza i Sri Chinmoy právě pochází z Východu.

Ve článku je ukázáno, jak má tento jogín se svou okultní metodou rozjímání otevřené dveře nejen u Václava Havla (stejně jako další okultista a spiritista Dalajláma a další), nejen u Michaila a Raisy Gorbačovových, nejen u papeže Jana Pavla II., u Dalajlámy, u organizátorů pražského běhu míru, ale i na půdě OSN nebo v britském parlamentu!

Jak při takových setkáních působí? *“Třikrát zpívá AUM. Pak je ticho. V hlubokém tranzu jogín nechává svůj pohled putovat hledištěm, a když se dívá jednomu za druhým do očí, vypadá to, že vzduch má zvuk, přestože je napjaté ticho. »Něco v tom určitě je«, píše reportér McMorro z New York Daily News. Co vlastně Sri Chinmoy dělá, když tam stojí v tichu se sepjatýma rukama? »Snáším dolů nekonečný mír, světlo, blaženost (povšimněme si zde souvislosti s římskokatolickou mší, která také snáší dolů Krista, aby ho kněz znovu poranil a ukřižoval!) a každý, kdo je přítomen, přijímá tyto kvality podle vlastní schopnosti«, vysvětluje Sri Chinmoy. (Je to úplně stejné jako při katolické mši - i zde výsledek závisí na připravenosti duše, ovšem ve zpovědnici). »Pln inspirace se vracím ke své práci a pak všechno, co skutečně potřebuji, ke mně přichází samo, takže mohu dosáhnout za jeden den s úsměvem to, co mi jinak trvá týdny nervózního snažení«, popisuje jeden pracovník OSN to, co získal z této chvíle.*

Sri Chinmoy byl také pozván, aby vedl tiché meditace a modlitby pro mír v Kongresu ve Washingtonu a v britském Parlamentu v Londýně. ... Leonard Bernstein po chvíli tiché meditace se Sri Chinmoyem a po poslechu jeho hudby řekl: *»Jaká je síla v hudbě tohoto člověka! Můj hudební duch je hluboce dojat. Mohu jen doufat, že se jednoho dne možná zúčastním této vesmírné fontány klidu a hluboké energie, ve které on pobývá.«*”

Ano, spiritistické okultní síly se dovedou maskovat klidem a nebývalou energií. Dovedou se maskovat za slova míru, uklidnění, dobra, lásky, vesmírné pohody, blažeností, za světlo sesílané zhůry, za morální a duchovní hodnoty, tolerance, porozumění apod. Stále jsou to však tytéž síly, které spolupracují s každým nebiblickým náboženstvím (viz například zjevení Panny Marie nebo okultní spolupráce jezuitů s duchovním podsvětím a s vědou, jak je to popisované níže).

Okultní síly si používají i tohoto Sri Chinmoye. *“K jeho obdivovatelům patří i matka Tereza z Kalkaty. Řekla o tomto jogínovi, že je to »dobrý člověk, který chce v druhém vzbudit dobro.«*”

I tato žena je agentkou New Age, stejně tak jako Dalajláma, papež Jan Pavel II., Javier Perez de Cuellar, olympionik Carl Lewis, mnoho humanistů, hudebních skladatelů, zpěváků, textařů, ale i prezidentů a politiků. Všichni tito lidé jsou východním náboženstvím zasažení. Aniž si to uvědomují, slouží nevědomky mnohem vyšším zájmům, než jejich vlastní politický obzor stačí vůbec pojmut. V pozadí za tímto vyšším zájmem, jak ještě několikrát uvidíme, je Vatikán a řád jezuitů.

45.15 Tajemství a zákulisí Evropské unie, postoj britské Commonwealth

Mnozí z nás si ještě pamatují, že *“Před koncem dubna 1990 se dvanáct národů EHS (Evropského hospodářského společenství) pod vedením prezidenta Françoise Mitterranda z Francie a kancléře Helmuta Kohla vydalo na cestu směrem k politické unii. Jejich cílem je do roku 1993 sjednotit společnou zahraniční a bezpečnostní politiku. Kdyby se to podařilo dokončit, byly by národy EHS přivedeny k politické jednotě. Takové byly cíle prvních architektů EHS. Ale jen někteří věřili, že je to reálné. I když Velká Británie, Dánsko a Portugalsko projevily výhrady a nezáměr o tento směr, nestačilo to na potlačení nadšení většiny národů. (Washington Post, 29. dubna 1990)”*

Anglie se za vlády Margaret Thatcherové stavěla proti Evropské unii. Proti tomuto katolickému a jezuitskému projektu stála celá Britská Commonwealth, to je Anglie, Wales, Skotsko, Severní Irsko (tedy celá United Kingdom) a všechny anglické kolonie. Margaret Thatcherové měla těžké rozpory s Jacquesem Delorse, předsedou evropské komise a architektem rostoucího evropského superstátu.

“Vydavatel římskokatolických novin Sunday Telegraph, Peregrine Worsthorne, popisuje Jacquesa Delorse jako člověka »ze silně katolické francouzské rodiny, která příslušela k sociálnímu katolicismu, který je nepřátelský k individualistickému kapitalismu anglicky mlu-

vících zemí.« (Sunday Telegraph, 6. ledna 1991). Podle Delorse, který oslovil plenární shromáždění francouzských katolických biskupů v Lurdách v říjnu 1989, následuje (dobíhá) socialismus hned za katolicismem.

Jacques Delors je produktem katolického sociálního hnutí stejně jako německý kancléř Helmut Kohl, dřívější italský prezident Andreotti, španělský premiér Felipe Gonzales a bývalý polský premiér Tadeusz Mazowiecki. Katolické sociální hnutí věří, že neexistuje žádný vznešenější úkol, než sjednocení našeho kontinentu. Holandský premiér Ruud Lubbers, oddaný katolík, který navštěvoval jezuitskou kolej, je tvůrcem Maastrichtské smlouvy o politické unii (Catholic Herald, 13. listopadu 1992). Lubbers úzce spolupracuje se svým kolegou, federalistou Jacquesem Delorem, který má také jezuitské vzdělání, na rozpracování Maastrichtské smlouvy, aniž by se dal odradit narůstající nedůvěrou evropských národů vůči této smlouvě. V Británii nás nejvíce sváděly články na jedné straně vyzývající k neúčasti a na druhé straně chválící zisk z podpůrných programů (ze subsidiarity). Politické zřízení Británie bylo rozpolcené. Podpůrné programy jsou výhradně jezuitským plánem, a jsou zformovány proto, aby měly význam pro co nejvíce lidí. V Maastrichtské dohodě na podpůrné programy neexistuje žádná definice. Budou pokaždé znamenat to, co si lidé budou přát, aby znamenaly, a to především u těch, kteří jsou u moci. (Pod pláštěm podpůrných programů budou tedy ti, kteří jsou u moci provádět cokoli, co se jim zlíbí a navíc legálně. Jak chytré!) Skutečnost, že nebyly podpůrné programy přímo zavrženy, odráží naneštěstí nerozhodnost a nedostatek státotvorné schopnosti britské vlády.

Novinový sloupek Peterborougha v Daily Telegraphu ze 14. října 1989 ukazuje na to, že tehdejší kancléř John Major uprostřed strachu Británie, že jí budoucí monetární strategie (strategie jednotné měny) obejde, požadoval, že bude utvářet evropskou agendu. »Hodně si zahrával s podpůrnými programy (se subsidiaritou). Mylně jsem se domníval, že toto neo-hrabané, ošklivé slovo je další součástí nově vytvořeného eurožargonu, ale jeden katolický přítel mi řekl, že ve skutečnosti se jedná už o zavedený vatikánský výraz, který poprvé použil Pius XI. v roce 1931 v encyklice: Quadragesimo Anno. Z původu tohoto slova subsidiarity může vzniknout podezření, že evropské společenství je prostě jen znovu obnovená svatá Říše římská.«

Peregrine Worsthorne dospěl ke stejnému závěru. V srpnu 1991 nadepsal jeden z hlavních článků Sunday Telegraphu titulkem: »TAK TEDY SVATÁ ŘÍŠE ŘÍMSKÁ?«. Worsthorne popsal Jana Pavla II. jako »toho nejpolitickějšího papeže moderních dob.« Právě v pohybu směrem k federalizaci evropského společného trhu spolu s nadcházejícím členstvím východo-evropských zemí stejně jako ve zmatku Sovětského svazu může papež vidět tu největší příležitost na rozšíření katolické politické moci od pádu Napoleona neboli od protireformace. ... Jestliže evropský federalismus zvítězí, stane se evropské společenství skutečnou říší. Bude jí chybět císař, ale bude mít papeže! Je těžké si nemyslet, že by takto Wojtyla neuvažoval.«

Papežství se může podařit víc než jen oživení staré svaté Říše římské. Jak dokládá profesor Malachi Martin: »Papežství je nejlépe situováno k tomu, aby řídilo jakoukoliv světovou vládou, která se může objevit.« »Jestliže zítra nebo příští týden nějakým nenadálým zázrakem vznikne jedna celosvětová vláda, římskokatolická církev bude jednat samostatně... a jako první se stane plně zrealizovanou, aktivní a naprosto nezávislou geopolitickou mocností v současné světové aréně. I papež je definován jako celosvětový, první plně kvalifikovaný geopolitický vůdce.« ...

Gibraltarská mince o hodnotě 20 liber, která připomíná minci, která je v oběhu v Británii, má na sobě obraz Panny Marie s dítětem a okolo této rytiny je nápis: »Naše paní Evropy«. Budoucí mince, které se pro sjednocenou Evropu plánují, budou ECU, které Sunday Telegraph popisuje jako »EKUmenickou minci«. Tři ze čtyř mincí vyražených v Belgii nesou rytinu historických hlav Evropy, která byla sjednocena jako svatá Říše římská, a to jmenovitě: Karel Veliký, Karel V. a habsburská císařovna z 18. století, Marie Terezie. Čtvrtá mince o

hodnotě 25 ECU znázorňuje římského císaře Diocletiana, který se pokusil obnovit staré pohanské náboženství krutým pronásledováním křesťanů na začátku 4. století n.l.

Široce rozšířená publicita tlačí habsburský rod znovu do středu zájmu rakouských politických kruhů. Poslední korunní princ Otto, člen evropského parlamentu za pravé křídlo křesťanské sociální unie, který nyní žije v Bavorsku, je přesvědčen, že už svítá na den evropského »Reichu«. Mnoho konzervativních politiků a novin s velkým nákladem podporuje kampaň za zrušení tak zvaných habsburských zákonů, které brání oživení a znovuvytvoření Říše. Otto se svým synem Karlem pracuje moderními politickými způsoby na ideálech své rodiny - na nadnárodních ideálech. (Sunday Telegraph, 22. listopadu 1992)

Protestantská Aliance se ptá: »Proč nás nikdo neinformoval o tom, že hvězdy na evropské vlajce mají symbolizovat novou svatou Říši římskou s Marií, která symbolizuje 'Královnou Evropy'?« Evropská komise se vydává na pouť do Říma a další bruselští delegáti cestují do Santiaga de Compostela, aby označili jubileum Evropy. ... To jsou skutečnosti, o kterých by se lidem mělo říci. (The Reformer, leden únor, 1993) (Michael de Semlyen: **All Roads Lead to Rome?; Dorchester House Publications, str. 86-90**)

I taková kniha, jakou je katolická Kronika lidstva zastřeně přiznává, že: "Už svou první návštěvou ve vlasti roku 1979 prolomil dlouholetou bariéru mezi Vatikánem a zeměmi sovětského bloku, což bylo předzvěstí nové politiky papežského státu vůči těmto zemím, založené na snaze o zabezpečení svobodného působení římsko-katolické církve v těchto zemích a v širších souvislostech na koncepci "křesťanské Evropy." (Bodo Harenberg: **Kronika lidstva, Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992, str. 1009, čl.: Československo 21.-22.4.1990**)

O trochu více jsou otevřenější katolické noviny. Například **Katolický týdeník č.24, 14.6.1998** věnuje návštěvě českých a moravských biskupů v Bruselu dva články. Komisař pro vnější styky Evropské komise se zeměmi střední a východní Evropy, Hans van den Broek zde jasně říká:

"Velmi vítáme, že čeští biskupové přišli do Evropské komise ... Církev je třeba zapojit do přípravy ČR na vstup do unie, zevrubně ji informovat, co se na obou stranách děje, jaké postupy a nástroje se používají. Významní aktéři v občanské společnosti, k nimž církev nepochybně patří, mají nezastupitelnou úlohu - informují veřejnost o svých názorech, zdůrazňují normy a hodnoty, které nás v Evropské unii spojují a zároveň jako v každém členském státě připomínají úřadům zranitelné vrstvy společnosti. Právě církev by měla upozorňovat, kde dochází k nespravedlnosti či bezpráví, apelovat na prosazení sociálních aspektů politiky. ..."

V jiném článku: "**Naši biskupové v Bruselu**" ve tomtéž vydání Katolického týdeníku se píše:

"Čeští biskupové přijeli ... s jednoznačně kladným poselstvím - ano Evropské unii, ano členství ČR v ní, usilujeme však nejen o ekonomickou a politickou, ale i duchovní integraci. »Vedle ekonomického sjednocení vidíme potřebu duchovní jednoty mezi námi. Kladli jsme otázku, kdo to má dělat, neboť to není v popisu práce států. A dospívalo se k závěru, že by zde mělo docházet ke spolupráci církví a církve by měly tuto službu plnit, ... Katolická církev proto očekává od vstupu do EU vyšší míru tolerance, stability a nadvlády práva, ale také posílení vzájemnosti a pomoci. ...« " Slova o "nadvládě práva" patří kardinálu Vlkovi, který vedl delegaci asi devatenácti nejvyšších představitelů České biskupské konference. Článek současně nezapomíná připomenout, že biskupové si upevnili představu o EU jako o "sice složitém, ale vyváženém a stabilním systému založeném na právním základě, vyrůstajícím z křesťanských tradic a ponechávajícím církvím značný prostor k působení. ..."

45.16 Důsledek infiltrace

Hlavním důsledkem infiltrace všech organizací a systémů je ten, že jsou jezuité schopni přijmout cokoliv a naprosto suverénně se pohybovat v jakémkoliv zřízení. Nevadí jim už vů-

bec nic. Jsou to rozhodní zastánci katolicismu stejně tak jako vědeckého ateismu, komunismu, socialismu nebo terorismu či svobodného zednářství a hnutí New Age.

Například o propojení Vatikánu se zednáři a komunisty se zmiňuje již exjezuitský kněz Alighiero Tondi, který píše tuto osobní zkušenost:

“Když mne v červnu 1951 povolal k sobě tehdejší místopředseda italské Katolické akce Luigi Gedda a vypravoval mi o plánu vysoké církevní hierarchie vytvořit novou politickou stranu, která by byla s to nahradit křesťanskodemokratickou stranu a která by se pod tajným vedením Katolické akce, t. j. Vatikánu skládala z fašistů, liberálů a monarchistů, tázal jsem se, nač takový manévr. Gedda mi odpověděl, že »nahore« už teď De Gasperiho stranu nepokládají za nástroj schopný zajišťovat v naší zemi zájmy církve. Vysvětlil mi, že tajná dohoda křesťanskodemokratické strany s podnikateli a zednáři nejen škodila italské politice a státní správě, ale vážně ohrozila i autoritu náboženství a autoritu církve.

Na mou námitku, že nová strana, vstoupí-li do ní fašisté, liberálové a monarchisté se v ničem nebude lišit od staré, protože i v těchto skupinách jsou podnikatelé a zednáři, Gedda poznamenal, že »je třeba rozlišovat«.

»Ale«, zdůraznil jsem, »pak jde o totéž, jako spolčit se s komunisty. I ti, tak jako zednáři, jsou vyobcováni z církve.«

Gedda odpověděl, že mezi vyobcovanými a vyobcovanými »je zase třeba rozlišovat.«

Aby mne uklidnil, řekl, že křesťanskodemokratická strana je mizerná strana, potápějící se koráb a že tady se už prostě nedá nic dělat. »Ať už tak či onak,« poznamenal, »nijak se neznepokojujte, poněvadž až budeme u moci, ti, kteří nám dnes pomáhají, nám budou sloužit.« ”
(Alighiero Tondi: Jezuité, str. 84)

Tak jako se Vatikán zřekl svých lidových stran, aby se spojil s fašisty, tak nebude váhat zřici se křesťanskodemokratických stran, aby se spojil s neofašisty, skinhedy, pseudoskauty, neoanarchisty, neokomunisty, neonacisty a s dalšími skupinami schopnými podvrátit stávající moc a pořádek v zemi. A když tyto skupiny splní to, co jim Vatikán prostřednictvím svých tlumočnicků nadiktuje a nařídí, pak bude mít dostatek prostředků, jak si tyto skupiny podrobit, aby mu sloužily. To je také jeden z dalších dílčích plánů jezuitů.

Proto jsou také všechny tyto dřívější spolky “náhle” znovu obživovány. Proto také sílí hnutí skinheadů, vznikají nové a nové spolky neofašistů, neonacistů a anarchistů po celé Evropě, sílí neokomunistické podsvětí i tam, kde bychom to vůbec nečekali (Hollywood apod.), upevňují se spolky anarchistů a římskokatolická církev se stále více a více angažuje v současných skautských organizacích (dnes již plné tajných jezuitů!).

Odkud plynou finanční prostředky potřebné k růstu těchto neofašistických hnutí? Kdo je ideologicky živí a odkud čerpají materiály pro svou “věrouku”? Není to většinou z Německa, Rakouska, Belgie, Holandska, Itálie, Polska a Francie (navrácené marnotratné dcery do náruče římskokatolické církve a jezuitů!)? I v Čechách můžeme jasně sledovat pronacistické ambice těchto skupin. Stačí se jen více zajímat o podsvětí ve velkých městech a o novodobé podzemní aktivity.

Úřady jsou si až příliš jisti ve svých názorech a pohledech na tyto neoskupiny a silně podceňují nebezpečí, které hrozí. Neoskupiny se zatím bezcílně pohybují z jednoho státu do druhého, z místa na místo nemajíce žádného pevného cíle. Velmi vážně hrozí, že to však bude jen do té doby, až provatikánské vlády plné tajných jezuitů, jež se dostanou k ještě větší moci (pokud jim to veřejnost a parlamenty dovolí), dají náhle svými zákony signál k zahájení útoku proti svobodě svědomí, pořádanosti země, klidu obyvatelstva a proti vžitým pořádkům.

Pak nastoupí v ulicích proti pokojnému obyvatelstvu stejná krvavá brutalita jako v době před druhou světovou válkou. K moci pod ochranou zákonů přijdou tyče, nože, sekery, skoby, háky, přezky, praky, mačety, stělné zbraně, trhaviny a výbušniny. V zemích zavládne nepopsatelný revoluční chaos a každý si bude přát JAKÝKOLIV zásah, jen aby zase přišel klid a pořádek.

A katolický “pořádek a mír” přijde. Vyvstanou nové fašistické a nacistické diktatury, ideální vzor moderní vatikánské vlády. (Vzpomeňme na předválečné události ve Španělsku, Německu a Itálii a jakou úlohu tam hrál Vatikán). I sám katolický hrabě Kalergi-Coudenhove například doznává: “*Katolicismus je fašistickou formou křesťanství. ... Katolická hierarchie spočívá plně a bezpečně na vůdcovském principu, majíc neomylného papeže jako doživotního velitele ve svém čele.*” (**Kalergi: *Crusade for Pan-Europe*, str. 173 a L. H. Lehmann: *The Vatican Policy in the Second World War*, str.7.)**)

Ovšem v těchto budoucích neostrukturách nebudou už ti původní nic nechápající a naivní skinheadi, neofašisté, polovojenští skauti apod., ale přímo tajní jezuité. Tyto skupiny totiž mezitím spolehlivě prosáknou - infiltrují a pak je použijí výhradně pro své cíle.

Máme neoficiální signály, že se příprava na vyvolání zmatku děje už nyní, za našich dnů. Je to jeden z tajných plánů jezuitů, o kterém Řím ví a má jeho mlčenlivé schválení a tichou podporu.

To všechno se může stát již velmi blízkou realitou, pokud stávající parlamenty a vlády včas nezasáhnou a tvrdě neskoncují nejen s těmito neoskupinami, ale dokud také nevytvoří jednotné zakazující zákony vůči těmto zárodkům provatikánských diktatur. A pochopitelně, dokud také jasně před veřejností neidentifikují pravého a jediného mecenáše všech těchto rakovinných buněk.

Současní zákonodárci by měli mít stále na paměti: Kde si Vatikán a jeho monarchové, jeho prezidenti, jeho preláti a jeho řeholní agenti zvyknou cítit se jako páni a vůdci, tam se pak chovají jako dravé šelmy, které již nikdy nemíní své území opustit. A pokud tak musí učinit, odehrává se to jen za nevýslovného utrpení a úsilí druhých. Většinou však pouze na krátkou dobu. I skutečné šelmy se časem vrací do svých teritorií a “hájemství”.

45.17 Jezuité a komunistická ideologie dnes - Nový světový řád

V komentáři k výsledkům voleb do italského parlamentu, jež se konaly 20. června 1976, časopis *Civiltà cattolica* napsal:

“Italská komunistická strana je realitou, se kterou je nutno dnes více než kdy jindy počítat. Je nezbytné vzít na vědomí požadavek spravedlnosti, který tato strana hlásá i usilování široké veřejnosti, jež vyjadřuje. Proto nelze ignorovat návrhy, které předkládá, ale naopak je třeba je pečlivě zkoumat a posuzovat.” (***La civiltà cattolica*, 1976, Quaderno 3 026, str. 84**)

V těchto volbách dostali komunisté 12 milionů hlasů.

Jak Lavreckij dokazuje, jezuitům není marxismus - leninismus zcela cizí a nebezpečný. Řád dovede marxistické teorie skloubit se svou vlastní sociální doktrinou. Tak mohou existovat obě vedle sebe, aniž by si překážely. Obě strany počítají s “pracujícími vrstvami obyvatel”.

V letech 1950 dokonce jezuité vydali knihu *Socialistické papežství*, ve které se zdůrazňovalo, úkolem papežství je podílet se na určité formě socialismu. Kniha vyvolala veliký skandál a její druhé vydání mělo proto ve své předmluvě návrh na “přijatelnější” název: *Komunistické papežství*, o kterém se vědělo, že nevyvolá tolik rozruchu jako název první.

V roce 1971 zveřejnilo 80 chilských duchovních prohlášení, ve kterém vyzvali křesťany k aktivní účasti při výstavbě socialismu. V dubnu 1972 se v Santiagu konalo meziamerické shromáždění hnutí Křesťané pro socialismus, kterého se zúčastnili kněží z mnoha zemí Latinské Ameriky. Kněží tvořili 65% delegátů.

V dubnu 1975 se konal ve Quebecu sjezd hnutí Křesťané pro socialismus jako všesvětový kongres hnutí pro socialismus. Zúčastnilo se 20 zemí, včetně jižní a střední Ameriky, Afriky a Asie. V červenci 1975 zasedal výbor tohoto hnutí ve Francii.

Zajímavé je, že různé prosocialistické křesťanské skupiny jsou jezuity zamítány a řád s nimi oficiálně nesouhlasí, ale neoficiálně s nimi jezuité nejen spolupracují, ale dokonce je i

řídí a používají pro své různé akce a cíle. Jezuité nebo jejich agenti jsou i ve vedení všech těchto prokomunistických hnutí, spolicích a organizací.

Připomeňme si, co o životě komunistického kubánského revolucionáře prozrazuje internet:

“Fidel Castro se narodil 13. srpna 1926 (některé zdroje uvádějí 1927) na farmě v Mayarském magistrátu v provincii Oriente. Navštěvoval dobré katolické školy v Santiagu de Cuba a v Havaně, kde prošel spartánským režimem na jezuitské internátní škole Colegio de Belen. V roce 1945 se zapsal na Havanskou univerzitu, kterou ukončil v roce 1950 s hodností právníka. Oženil se s Mirtou Diaz-Balartovou v roce 1948, ale v roce 1954 se rozvedl. Jejich syn Fidel Castro Diaz-Balart, narozený v roce 1949, slouží jako šéf kubánské komise pro atomovou energii.”

Castro, kubánský komunistický prezident je jezuita pod zvláštní, tajnou přísahou (Stejně tak, jako jeho protivník Bill Clinton, prezident USA). Proto mohl klidně papeži Janu Pavlu II. při jeho návštěvě na Kubě koncem ledna 1998 sdělit, že může hovořit otevřeně, naprosto svobodně a bez zábran, co chce. Proto mohl papež klidně Fidelovi při mši za účasti sta tisíců věřících žehnat jako katolicky věřícímu člověku. (Viz všechny deníky z předposledního lednového týdne 1998, u nás např. viz **Mladá fronta Dnes** nebo **Lidové noviny**, 23.1.1998)

Podívejme se, jaká byla reakce, když Fidel Castro provedl svou kubánskou revoluci a naměřoval zemi ke komunismu:

*“Prvního ledna 1959 svrhly revoluční síly Kuby po dvouletých krvavých bojích tyranský režim chráněnce amerických monopolů Batisty. Moc na Kubě přešla do rukou pracujících. Katolická hierarchie se otevřeně postavila na stranu imperialistických sil. Biskupové odsuzovali činy vlády Fidela Castra a vyzývali věřící, aby se postavili na rozhodný odpor proti těmto změnám. Kubánští kontrarevolucionáři, kteří našli útočiště v zahraničí, spolu se svými imperialistickými ochránci požadovali, aby Jan XIII. přerušil diplomatické styky s Kubou a aby vyobcoval Fidela Castra z církve. Papež odmítl se dát cestou odsuzování kubánské revoluce bez ohledu na obrovský tlak, který na něj vyvíjela mezinárodní reakce a konzervativní kruhy v církvi samé. Ani v jednom ze svých projevů nebo výroků Jan XIII. neodsoudil revoluční Kubu, její státníky nebo její vnitřní či zahraniční politiku.” (S. G. Lozinskij: **Dějiny papežství; Horizont, Praha, 1989, str. 300-301)***

Zde tedy můžeme vidět, že myšlenka Nového světového řádu (pořádku) začala již kvasit a že si razila cestu i za samotnými vatikánskými zdmi. Je to právě komunismus, který se má stát přestupní stanicí k Novému světovému pořádku.

Podívejme se, jaký postoj zaujal Vatikán ke komunismu v dalším období. Je to náhoda, že Řím brzy na to vydává encykliku Mater et Magistra, 15.5.1961? Co je tam tak důležité, že musela vyjít brzy po revoluci?

“... Druhou důležitou zvláštností této encykliky Mater et Magistra bylo, že neobsahovala přímé výpady proti komunismu. Nadto encyklika dovolovala, i když s výhradami, aby katolíci »vstoupili do vztahů s osobami, jež mají jiné životní názory.« Takovými osobami se rozuměli komunisté.”

Myšlenky New Age můžeme vidět i v jezuitských dokumentech II. vatikánského koncilu. Je to však tajný program jezuitů - iluminátů, který svým komunistickým kolegům na východě pomáhá vojensky oslabit Ameriku, aby mohl komunismus podle plánu tajných jezuitských špiček snáze proniknout i do Spojených států amerických. Jak však tento tajný program uvést oficiálně do života? Jednoduše - stane se oficiálním stanoviskem II. vatikánského koncilu:

10. dubna 1963 vyšla druhá encyklika Jana XIII. Pacem in terris (Mír na zemi) ... Jan XXIII. v ní odsoudil závody ve zbrojení a vystoupil za všeobecné a úplné odzbrojení, za zákaz atomových zbraní a za politiku mírového soužití bez jakýchkoli omezení. ... Z dokumentů přijatých čtvrtým zasedáním je nejvýznamnější pastorální konstituce o Církvi v současném světě, v níž se vyjadřuje názor církve na nejostřejší problémy současnosti. Odsuzuje se v ní válka, závody ve zbrojení, použití atomové zbraně; jako jeden z hlavních úkolů lidstva se zdůrazňuje

zabezpečení míru ve světě. Mimo to konstituce uznává náklonnost nejenom soukromého, ale i státního a společenského majetku a připouští, že se za spravedlivou kompenzaci může soukromý majetek předat do rukou státu. ... V církevních kruzích se začalo hovořit o »teologii revoluce«, »teologii osvobození« a dokonce i o »teologii partizánského boje«. V zemích Latinské Ameriky se začali objevovat kněží revolucionáři, kteří vyzývali k boji s reakcí a s imperialismem nejenom letáky, ale i zbraněmi.” (S. G. Lozinskij: *Dějiny papežství*; 300-305)

Tyto kroky jezuitů a Vatikánu ovšem vyžadovaly, aby byla odsunuta inkvizice do ústranní. Co to znamená? Zrušit index zakázaných knih a přejmenovat inkvizici - stávající Svaté Officium na nějakou nenápadnou kongregaci. Co proto čteme dál?

“Jedním z významných aktů, vyplývajících z rozhodnutí II. vatikánského koncilu, byla reorganizace kongregace Svatého officia (inkvizice). V den, kdy byl koncil ukončen, 7. prosince 1965, byl uveřejněn papežský dekret, který měnil název svaté kanceláře na Kongregaci učení víry a 14. července 1966 byl zrušen Index zakázaných knih. ...” (S. G. Lozinskij: *Dějiny papežství*, str. 305)

45.18 Další moderní proudy v katolické teologii - vstupní brána k New Age

Důsledkem sblížení katolicismu s komunismem nastalo odtajnění mnoha prací různých dříve zavrhaných katolických a jezuitských teologů. K nejvýznamnějším patří:

Jezuita George Tyrrell S.J., (1861-1909), narozen v Irsku. Je představitel modernistických názorů na jezuitský řád. Prohlásil, že “papežství je už překonané”. (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 274)

Jeho spisy byly Římem cenzurované. Byly označeny za kacířství. Nikdo mu nerozuměl. Byl nakonec z tovaryšstva generálem řádu vyloučen. Tyrrell vystupoval proti struktuře a funkčnosti hierarchické církve. Říkal, že “církev produkuje jen jakousi vykonstruovanou jednotu, která nemá nic společného se skutečnou duchovní jednotou. Není ničím víc než produktem středověkého myšlení.” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 275)

Dalším z nich byl jezuita Jacques Maritain, katolický jezuitský teolog roku 1930. Ten napsal jednu z nejvýznačnějších knih *Integrální humanismus*, ve které je římskokatolická církev definována jako bratrstvo, které má revoluční touhy bojových mas.

“Heslo francouzské revoluce: Svoboda, rovnost, bratrství byl výbuchem křesťanské myšlenky v politickém prostředí. Pro Maritaina je politickou levicí všechno, co je historicky nejvýznamnější. Ve skutečnosti Maritain přijal jakousi historickou teologii vybudovanou na marxistické filozofii: Náboženskou pravdu je třeba hledat výhradně v masách lidí. ... Arcibiskup Giovanni Battista Montini - budoucí papež Pavel VI. napsal předmluvu k italskému vydání *Integrálního humanismu*. Montini zůstal nadšeným obdivovatelem Maritaina po celý svůj život, což byla skutečnost, která měla důsledky jdoucí až za Továřstvo Ježíšovo.” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 305)

A třetím z nich je jezuita Pierre Teilhard de Chardin, S.J. (1881-1955) narozený ve Francii. Mísil náboženskou teologii s evolucí a katolickou filosofií s biologií. Podporoval myšlenku, že země se otáčí kolem slunce apod. Měl modernistické, vědecké pohledy na víru a teologii. Prohlásil, že “evoluce znamená, že Bůh vdechl duši do opice. ... Vycházel z Darwinovy evoluce, kterou považoval za skutečnost a nikoliv za teorii.” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 287)

Byl velikou osobností, mnoho jezuitů v něm vidělo nového Ignáce. Teilhard byl zároveň sociolog, antropolog, archeolog a paleontolog, psal o filosofii a evoluci. Za tyto názory bylo jeho dílo pochopitelně okamžitě Římem zakázáno a velmi přísně cenzurováno. (Viz také J. Lavreckij: *Vatikán, ... str.131*)

Také dominikánský otec Congar tvrdil, že “křesťanství nemůže pokřesťanit lidstvo - kolektiv lidí celého světa - aniž se stane politickým spolkem lidí. Podle něho každý krok v čas-

ném pokroku v sekulárním světě každý národ, který se osvobodil z nadvlády pravicového křídla nebo kapitalistů, představuje krok v rozvoji Božího království. Církev se musí stát univerzální svátostí nového kosmického spasení, které je uváděno do světa člověka ne nadpřirozenou mocí, ale materialistickým bojem člověka za zlepšení jeho ekonomického a sociálního postavení.” (Malachi Martin: The Jesuits, str. 305-306)

Tuto filosofickou teorii obdivuje také exjezuita, profesor Malachi Martin.

Tím jsme se zhruba seznámili s jezuitou, kteří byli zasaženi myšlenkami iluminátů a kteří písemně zaznamenali nejen jejich ideologii, ale přidali také svou vlastní.

Oficiální řád stejně jako Řím tyto myšlenky musel zákonitě odsoudit jako kacírské, neboť nevedly nikam jinam, než k evoluci, komunismu, socialismu a k beztřídní společnosti. Papež nepochopil, že nový jezuitský směr nastupuje k útoku a hodlá svou novou ideologií ovládnout následující staletí.

Teprve až ve druhé polovině 20. století uvolňuje papež středověkou upjatost a dovoluje své církvi “dialog” s těmi, kteří již dávno přijali učení tajných jezuitů a iluminátů. Avšak pozdě. Toto nové bojiště už zcela ovládli jezuité.

Nový papež, který pak nastoupil je neoblomný a hodlá dokonce znovu zavést středověký duch církve. Hněv tohoto tvrdohlavého, panovačného bigotního papeže, Jana Pavla II. (také “*přesvědčeného komunisty*”, jak píše kněz Alberto Rivera) proti šířiteli prokomunistických myšlenek, generálu jezuitského řádu Arrupemu byl nakonec tak veliký, že “... Papež (Karol Wojtyla, Jan Pavel II.) obvinil dokonce i jezuitský řád z teologických úchylek a jeho generál byl penzionován (bezprecedentní případ v dějinách řádu!). Zároveň Jan Pavel II. oficiálně uznal řád Opus Dei (Boží dílo), jehož činitelé spolupracovali s diktátorem Francem ve Španělsku, podporovali diktátora Salazara v Portugalsku a jsou v těsném spojení s Pinochetem v Chile. Roku 1984 podepsal Jan Pavel II. nový Kodex kanonického práva katolické církve, který kněžím zakazuje, aby se zabývali politickou činností.” (S. G. Lozinskij: *Dějiny papežství*; str. 305)

Tento zákaz je však naprosto opomíjen a dnes můžeme (tak jako ve středověku) tvrdit, že co katolický prelát, to vychytralý politik. Ryba smrdí od hlavy a je to jen logický důsledek toho, že i sám papež Wojtyla se neštítí dál spolupracovat přes Opus Dei s fašistickými systémy.

Vraťme se však k sesazení černého generála řádu bílým papežem - první sesazení v dějinách tovaryšstva. Papež Jan Pavel II. sesadil 5. října 1981 dva vysoko postavené jezuitu v řádu a na jejich místo si dosadil své lidi - Paula Dezzaho a Giuseppe Paिताueho. A stejně tak ostře odstranil Arrupeho. Svého osobně jmenovaného superiorgenerála, Paula Dezzaua pověřil, aby oznámil, že je milostivě povoleno, aby se v Římě sešla generální kongregace tovaryšstva a vybrali si ze svých řad nového generála. Bílý papež předpokládal, že se řád před ním zachvěje a že si vyberou silně loajálního vůdce ochotného poslouchat Wojtylův diktát. Jak hluboce se zmýlil!

V září 1983 začala 33. kongregace, aby zvolila svého dalšího generála. Do čela řádu byl vybrán silně “mazaný” politik:

“Když byl Piet Hans Kolvenbach zvolen za 28. jezuitského generála na Generální kongregaci č.33 v září 1983, mnozí pozorovatelé ještě doufali, že pod jeho sportovním zevnějškem bude duch, který by mohl přinést zvrat v událostech - že svým tichým a téměř zpěvným tónem řeči by mohl vyslovit první slova skutečného záměru - skončit jezuitskou válku proti papežství. Všechny tyto naděje na zvrat padly se slovy, kterými Kolvenbach oslovil delegáty 33. kongregace, když byl zvolen. »Budeme sloužit papeži a církvi«, řekl nový otec generál jako jasné potvrzení arrupismu,» jestliže to bude znamenat službu člověku. Sloužit člověku v jeho veliké zaměstnanosti politickou nespravedlností a materiálním nedostatkem, zůstane také primárním cílem jezuitů.« Všechny naděje padly ... ” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 483-484)

Hans Kolvenbach se ukázal jako pravý pokračovatel Arrupeho myšlenek směřujících k Novému světovému řádu (pořádku). Jedním z cílů tohoto světového řádu je zlikvidovat v samotném závěru svého přerodu a vývoje všechny náboženské proudy a ponechat pouze kultovní uctívání ďábla. To vyžaduje tvrdou ruku a pevné vedení boje proti Vatikánu.

Papež Jan Pavel II. se proto stává ještě větším vězněm, než jeho předchůdci. Neudělá ani jeden krok, aby neměl v patách a kolem sebe jezuitu. Při každé bohoslužbě a kdekoliv, při každém odpočinku, při každém projevu v Římě, při každé státnické návštěvě kdekoliv a kdykoliv, ano, dokonce i v papamobilu - všude jsou kolem něho jezuitští vojáci. Je to "odměna" řádu za sesazení generála. Zvolením nového se urychlil proces přípravy na příchod Nového světového pořádku.

Papež nesmí učinit už nic svévolně, co by řád jezuitů v jeho plánech pozastavilo. Dovolil si příliš a nyní si uvědomuje, že tehdy jeho život visel na vlásku. Tajní jezuité ho však potřebovali a včas tajnou likvidaci papeže zastavili. Politická situace k nové volbě papeže nebyla příhodná. Už brzy musel padnout ve Východním bloku komunismus. Osobní komunistické zkušenosti papeže byly pro Wojtylu výhodou, na kterou vsadil, když odstraňoval svou konkurenci - černého papeže. Ten také znal komunismus velmi dobře.

Ukázalo se pak, že papež Jan Pavel II. svou konkurenci (Arrupeho) sice odstranil, ale řád jezuitů hluboce podcenil. Konkurence padla pouze na čas. Kolvenbach byl velmi chytrým jezuitou. Věděl, že po své volbě nesmí veřejně s komunisty sympatizovat. Jeho aktivita však musela dál pokračovat v rámci New Age a Nového světového pořádku. Proto jako nový generál řádu byl Kolvenbach krátce po své volbě v Indii, která je plná náboženských úchylek a výstředností. Jezuitům se tam podařilo promíchat katolicismus s hinduismem, na což byli pyšní. Kolvenbach pak jmenoval jednoho ze svých asistentů, Michaela Amaladosse, který byl v Indii.

Tento asistent mimo jiné ukázal, že všechna náboženství jako hinduismus a katolicismus jsou "vírou, která vede ke stejnému cíli." Říká: "*Žádné náboženství si nemůže dělat nároky na prioritu a těžko lze dodržet požadavky úplnosti v zájmu církve. I když Amaladoss vystupoval jako jezuita a katolík, nemyslí a nemluví ani jako katolík, ani jako křesťan.*" (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 484**)

Lépe vzhledem k myšlence New Age by to napsat už asi nešlo.

45.19 Liberální teologie - vstupní brána ke komunismu a k Novému světovému řádu

Liberální teologie začala v roce 1973 publikací knihy peruánského jezuitu, otce Gustava Gutierrez: *Teologie Liberalismu*. Kniha vznikla v Latinské Americe a pro tuto zemi to byla reakce na odcizenou evropskou papežskou církev.

"*Nicméně musíme říci, že Latinská Amerika poskytla živou laboratoř pro vyzkoušení různých teorií a formulací, které se pak všechny spojily pod názvem Liberální teologie.*" I přesto, že vznikla v Latinské Americe, "*měla své největší propagátory v Severní Americe, a to zvláště jezuitu.*" (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 307**)

Liberální teologie se v podstatě ztotožňuje s revolučními představami lidových mas. Přijímá sovětskou taktiku a metodu manipulací davu v politice.

"*Výzva liberární teologie byla pro jezuitu příkazem. Lákavé je na ní zaslíbení četných davů.*" (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 308**)

Liberální teologie chce osvobodit katolické myšlení od zastaralých teologických názorů. Odvrací se od scholastické teologie, nevychází z učení papežů ani ze starověké teologické tradice církve, ani z dekretů papežských bul a církevních koncilů. Vychází z předpokladu národa jako celého Božího lidu. Požaduje, aby se jezuité - socialisté jako boží lid zapojili do sociální evoluce a revoluce. Navazuje na Marxovo učení o třídním boji.

Liberální teologie hlásá, že *“Panna Marie je matkou revolucionáře Ježíše - a ve skutečnosti tedy všech revolucionářů, kteří usilují o svržení všech kapitalistů. Boží království je socialistický stát, ze kterého byl odstraněn kapitalistický útlak. Kněžství je buďto služba, kterou poskytuje jednotlivec (kněz), který buduje socialismus a nebo je to »Boží lid«, který si koná bohoslužby podle toho, jak se mu to líbí. Seznam takto upravených katolických pojmů může být dlouhý, jak chcete. Liberální teologové se zmocnili všech katolických pojmů o zbožnosti, víře, asketismu a teologii.”* (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 312)

“Chytře využitý nový »teologický« slovník nejen ospravedlňuje, ale také vybízí k použití jakýchkoliv prostředků - včetně ozbrojeného násilí, mučení, znásilňování lidských práv, podvodů a hlubokého odcizení protináboženským silám, které jsou výslovně ateistické jako byl SSSR a Castrova Kuba. Tímto způsobem bude dosaženo marxistické »evoluce« a jejího zaslíbení - materiálního úspěchu.” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 312)

“Tím, že se jezuité přidali k liberální teologii, ztratil Řím služby jediné organizace, která by vyřešila problém katolické církve v zemích třetího světa.” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 313)

V 70. letech *“někteří jezuité ... byli v popředí boje za sociální spravedlnost, například v Súdánu ...”* (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 409)

“Sám Arrupe se sešel s jezuitou ze sovětských satelitních zemí a dozvěděl se od nich, že »naši členové se těší značné svobodě ... můžeme kázat evangelium, vyučovat katolické učení a dokonce i objektivně kritizovat vládu umírněným tónem.« Všude jezuité bojovali proti politickému útlaču, chudobě, neznalosti a někteří při tom hodně riskovali i život. V červenci 1973 v Rhodésii zajali vražedné guerrilly Roberta Mugabeho, otce Clemence Freyera a další jezuitu. Po celé Latinské Americe, ale zejména v Nicaragui, El Salvadoru, Guatemale, Chile a Peru jezuité neúnavně pracovali na rozšíření nové teologie liberalismu. Vedli studenty středních i vysokých škol v rámci marxistických taktik a přidávali se ke skupinám guerrill jako bojovníci. To všechno se dělalo z uvážených sociopolitických důvodů. »My Filipínané už nemůžeme dál čekat na zázraky«, prohlásil jeden mladý jezuitský superior o tom, co se děje v jeho komunitě v oblasti Negros Occidental, kde se zapojil do misie při vyučování cukrovarnických dělníků, jak se mají sjednocovat. »Nyní musíme jednat, abychom národu přinesli sociální spravedlnost.« ” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 409-410)

Na 10. výročním mezinárodním kongresu ve španělské Valencii, 31. července 1973 Arrupe jako generál řádu prohlásil *“»Musíme být lidmi pro ostatní, musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.« Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitismu.”* (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 415)

V 80. letech narůstá přesvědčení Jana Pavla II. o tom, že pro římskokatolickou církev je nezbytný autoritativní výklad dokumentů z II. vatikánského koncilu. Proto Jan Pavel a mnoho ostatních byli zasaženi odklonem jezuitů ve směru liberální teologie a ústupků od církevních dogmat. A tímto způsobem se do církve dostal modernismus. Našel si cestu přes hierarchii, řády a kongregace i přes laické členy.

“V roce 1984 kardinál Josef Ratzinger vydal oficiální pokyny pro všechny katolíky týkající se liberální teologie. Ratzinger stojí v čele Kongregace pro věroučné otázky (inkvizice) a oficiálně je přímo zodpovědný Janu Pavlovi za uchovávaní čistoty katolického učení. Když mluví, chápe se to běžně jako kdyby mluvil papež. ... Kolvenbach okamžitě s Arrupovskou arogancí vydal veřejný komentář k Ratzingerovým pokynům - což vlastně znamenalo komentář na Jana Pavla. Byl zklamán »negativními aspekty« Ratzingerových pokynů.” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 485)

Pak následuje výpis dokumentů, kterými se Kolvenbach a Ratzinger hádali. Martin se zmiňuje o knize z roku 1985: *Teologie a církve*, kterou napsali jezuité pod vedením jezuitu Segunda a vydali ji v Torontu, Kanadě jako jezuitské varování a odpověď Janu Pavlu II.

“Účelem bylo dát papeži na vědomí, že pokud dá své požehnání Ratzingerovým pokynům o teologii liberalismu, potom bude mít jako papež problémy, mnoho problémů.”

“Jezuita Chuan Luis Segundo papeži vyhrožuje. Papež, jak říká, nás kritizuje, kritizuje liberální teologii, ale jeho kritika je z nevědomosti a je nespravedlivá. Papež nerozumí ani liberální teologii, ani marxismu, ze kterého jsme obviňováni.” V této knize obvinili papeže, že chce Vatikán dostat do stavu, který existoval před druhým vatikánským koncilem. (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 487**)

45.20 Boj křížáků nekončí

Zdá se tedy, že jezuité infiltrovali již všechno, co se infiltrovat dá. Může být tedy tato zbraň jezuitů schována do pouzdra? V žádném případě. Ještě je nutné infiltrované náboženské východní směry spojit dohromady.

Proto se musí jezuité více než doposud věnovat východu. Víc do něho proniknout, více ho tajnými jezuitami prosáknout, více ovlivňovat jeho náboženská rozhodování. Ještě není propojeno pravosláví, islám, hinduismus, buddhismus a další proudy vzájemně mezi sebou. A až bude toto dokončeno, pak nastane druhá fáze této novodobé, nenápadné, tiché a přitom mohutné křížové války - největší jakou kdy jezuité vedli. V jejich plánu je propojit všechny náboženské směry a všechny proudy a všechny církevní systémy tak, aby vznikl jednotný konglomerát celosvětového náboženství. První část této války je téměř vyhrána. Katolický a protestantský svět je těsně před úplným sjednocením. Totéž se musí podařit také u východních směrů a pak tyto dva bloky ještě spojit v jeden.

Tak monumentální plán nemůže být zcela utajen. Jeho stopy nalézáme i v oficiálním deníku. V roce 1994, jak říká provinciál (šéf) českých jezuitů Čupr, se uvažovalo o otevření jezuitského *“Centra pro východní studie na Velehradě, kam by měl být postupně, až budou vychováni čeští učitelé (pochopitelně jezuité) přemístěn z Říma jezuitský Orientální ústav”* spolu s českými jezuitskými učiteli.

“Půjde prý o studijní a vědecké pracoviště, jehož cílem bude odstraňovat bariéry mezi západním a východním křesťanstvím. Je to signál zatím tichý, ale neměl by být přehlédnut: nejmladší jezuitská generace se zvolna chystá k postupu na východ.” (**Magazín Dnes, 11. srpna 1994, článek: Tovaryšstvo**)

Nenásilná křížová válka tedy pokračuje. A jsme přímými svědky jejího tažení. Avšak jen velmi málo lidí si uvědomuje, co to ve skutečnosti znamená.

Je užitečné si povšimnout, jak církev římskokatolická stále využívá sebemenší příležitosti k tomu, aby se prezentovala kdekoli směrem na východ. Nevadí, že se jedná o obchodní nebo jiné záležitosti. Vždy si najde dostatek důvodů, jak se na východě v doprovodu svých jezuitů “připomenout”:

“Pražské Jezulátko přicestovalo na Filipíny. MANILA/PRAHA(ČTK) - Věrnou kopii Pražského Jezulátka přivezl na Filipíny ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz, který ji oficiálně předal při nedělní slavnostní mši v manilské katedrále do rukou tamního arcibiskupa kardinála Jaimeho Sina. (Pražské jezulátko předal jako dar filipínským katolíkům).

Jak ČTK sdělila, Česká biskupská konference, donace repliky Pražského Jezulátka je vrcholnou součástí »Českých dnů«, které se nyní konají ve filipínském hlavním městě. V Manile se koná zároveň i výstava »šatníku« Pražského Jezulátka spojená s výkladem o vzniku a rozšíření úcty k tomuto symbolu dětství Ježíše Krista. Voskovou sošku v 16. století darovala mariánskému klášteru bosých karmelitánů v Praze paní Polyxena z Lobkowicz.

V rámci výstavy se návštěvníci dozvědí zajímavé informace o poutních místech v České republice, o církevních stavebních památkách i o patronech Čech, Moravy a Slezska. Ve vybraných obchodních domech se bude konat prodejní výstava českého zboží, např. skla, por-

celánu, bižuterie, českých granátů a hudebních nástrojů. Chybět nebude ani gastronomická přehlídka českých specialit a vystoupení tradiční české a moravské dechovky.

Pochopitelným doplněním »Českých dnů« bude prezentace českých vývozních komodit. Zúčastněné firmy povedou obchodní jednání s filipínskými partnery a bude jim zpětně prezentována nabídka vývozních komodit od filipínské vývozní komory.

V církevní části delegace jsou kromě biskupa Lobkowicze ještě karmelitánský kněz Marco Chiolerio - rektor malostranského kostela Panny Marie Vítězné, kde je originál Pražského Jezulátka od r. 1628 uchováván, a tiskový mluvčí České biskupské konference Daniel Herman.

Z necelých 70 miliónů obyvatel Filipín tvoří katolíci téměř 85 procent. Misionáři, mezi nimiž byli i Češi, si v minulých staletích přinesli na souostroví i kopie sošky Pražského Jezulátka. Jednu ze sošek darovali místnímu panovníkovi, který krátce nato ukončil dlouhotrvající válku mezi vládci jednotlivých ostrovů a umožnil jejich sjednocení. Od té doby je Pražské Jezulátko na Filipínách silně uctíváno a jeho sošku lze nalézt snad v každé domácnosti. Ročně přijíždí do Prahy kolem 40 000 filipínských turistů, kteří hojně navštěvují kostel Panny Marie Vítězné, kde je původní soška Pražského Jezulátka uchovávána.” (*Internetové České noviny, 19.1.1998; Svobodná Evropa, 18.1.1998. 19.00*)

Je užitečné sledovat, jaká tajemná moc je tomuto římskokatolickému symbolu přisuzována a jak se kult jeho uctívání rozšiřuje ve světě stále víc a více:

„Pražské Jezulátko má zachránit hokejisty. EDMONTON/PRAHA - Řeholnice z kanadského řádu drahocenné krve se snaží zabránit tomu, aby byl krachující hokejový klub Edmonton Oilers prodán do Spojených států. Balíkem dolarů přispět nemohou, protože žádný nemají, a tak se modlí k Pražskému Jezulátku. Jsou totiž přesvědčeny, že právě Jezulátko zřídilo českým hokejistům olympijské zlato v japonském Naganu.

Podle kanadského tisku však moc času nemají. Neseženou-li Edmontonští do konce týdne 10 milionů dolarů, zmocní se jejich klubu americký boháč Les Alexander a přestěhuje ho nejspíš do Texasu. Nevyslyší-li Bůh prosby třinácti kanadských řeholnic, zůstane pravděpodobně jediným týmem NHL v provincii Alberta Calgary Flames. Tomu ovšem řeholnice fandit nehodlají.

K Pražskému Jezulátku se na celém světě obracejí miliony lidí a někteří uvádějí, že byli vyslyšeni. »Před třemi roky nám sem přinesli jedni rodiče berličky svého dítěte, které bylo po modlitbách náhle uzdraveno,« prozrazuje Vojtěch Kohut z řádu bosých karmelitánů, kteří se starají o originál voskové sošky Jezulátka v malostranském kostele Panny Marie Vítězné. »Dost často k nám chodí matky, které nemohly mít děti, prosily o ně a teď je mají,« ilustruje Vojtěch Kohut kult Jezulátka.

V letní sezoně putuje za Božím dítětem do malostranského chrámu až 3 000 poutníků denně. »Jsou z celého světa, hlavně z Itálie, Španělska, Filipín a Jižní Ameriky. S Pražským Jezulátkem je totiž spojen nejrozšířenější český kult ve světě,« tvrdí Kohut. V lednu vzal biskup František Lobkowicz věrnou kopii sošky na Filipíny, kde kult nabyl takových rozměrů, že ho někteří považují za součást národní identity.

Podle manilského kardinála Jaime Sina je tajemstvím obliby betlémského dítěte jeho jednoduchost a odevzdanost spolu s neuchopitelným Božím majestátem.” (*Lidové noviny, 13. března 1998*)

45.21 Infiltrace Židů

V současné době můžeme pozorovat velmi překvapující skutečnost, a sice, že se Vatikán snaží proniknout do židovství skrze židovské tradiční ceremoniální svátky a přizpůsobit si je pro sebe. Cílem je dosáhnout toho, aby si veřejnost myslela, že židovské svátky velmi úzce s katolickými souvisí a že právě katolické svátky pochází přímo ze židovských.

Je pravda, že některé věroučné body mezi židovským a katolickým náboženstvím jsou si velmi podobné, například uctívání mrtvých, modlitby za zemřelé, víra v nesmrtelnou duši, víra v posmrtný život, víra ve svaté, vyvyšování národní židovské tradice nad židovská Písma (Svitky), upřednostňování Talmudu před Svitky, uctívání a vyvyšování rabínů, uctívání dobrých skutků, systémy různých tradičních svátků, honosné chrámy a modlitebny a pod. To vše je velmi blízké Židům i katolíkům.

Všechny tyto jmenované body však s židovskými Svitky ani s celou Bibli nesouvisí, stejně tak jako se Svitky nesouvisí dnešní symbol Izraele - tzv. Davidova šesticípá hvězda složená ze dvou trojúhelníků. Předchozí věroučné body včetně této hvězdy mají původ v okultním učení. Mají své kořeny již v době Babylona.

Hvězda se do židovského náboženství dostala až po započetí 16. století našeho letopočtu a symbolizuje dva rovnostranné trojúhelníky dané přes sebe tak, aby jeho vrcholy vytvořily šesticípou hvězdu. Tyto rovnostranné trojúhelníky mají v sobě třikrát šedesát stupňů, neboli je to zakódované magické číslo 666. Tento symbol šesticípé hvězdy pochází z tajného kabalistického učení, které se do židovské víry infiltrovalo právě po 16. století n.l. Král David jako i další následující králové Izraele nemají s touto hvězdou naprosto nic společného. Nenajdeme o ní žádné zmínky ani v Bibli samotné. Je to pozůstatek dřívější infiltrace mystického okultního proudu do židovství.

A tuto infiltraci židovství začali právě jezuité, kteří na okultní proudy navázali. Jezuité neustále usilovali získat Jeruzalém pro svoje světové stanoviště, odkud by pak ovládali celý svět.

Tento svůj plán jezuité nikdy nevzdali. Mezi černým a bílým papežem vznikla kvůli Jeruzalému i rivalita, která se táhne až do dnešní doby. Cílem papežství je získat Jeruzalém jako symbol křesťanství pro sebe. Pravým důvodem je však zmocnit se židovské kultury se vším všudy a pozměnit ji natolik, aby nebylo žádného rozdílu mezi katolicismem a judaismem.

V pozadí za tím vším je nenáviděná sobota, kterou katolicismus svévolně změnil na neděli. A tuto neděli, neboli katolickou sobotu Židé nikdy neuznali a neuznají, protože v hebrejském znění Desatera je napsané slovo šabat, které ve spojení s ostatními starozákonními texty jasně znamená sobotu.

Dalším tajným důvodem zmocnění Jeruzaléma je zmocnit se jeho bohaté národní knihovny a zlikvidovat všechny písemné památky na pravé, původní a čisté starozákonné židovské křesťanství, které je od katolického náboženství velmi odlišné.

Proto můžeme v dnešní době pozorovat, jak se Vatikán snaží vetřít do přízně Židů a co nejvíce se k nim přiblížit. Právě k těm Židům, na které v minulosti činil pogromy a zákulisně proti nim šťval jeden národ za druhým. Násilím ovšem ničeho nedosáhl, a to ani ve druhé světové válce prostřednictvím Německa a americké CIA po válce (více o tom například kniha: *Tajná válka proti Židům* od autorů *Johna loftuse* a *Marka Aaronse, Goldstein, Trilabit, Praha, 1997*).

Proto dnes přechází Řím do diplomatického, úlisného tažení, které vždycky nakonec slavilo větší úspěch, než násilí. Toto diplomatické tažení ovšem předpokládá, že se Vatikán za své dřívější pronásledování Židů omluví.

I to je ovšem v plánu. Jezuité stanovili, že se Vatikán, aby dosáhl diplomatického vítězství, omluví nejen Židům, ale hned rovnou celému světu a zvláště civilizované Evropě. Krok, který v dějinách katolicismu nemá obdoby. Není to však ještě ona omluva, kterou v České republice slyšeli lidé na Leteňské pláni, když byl papež Jan Pavel II. na návštěvě v Praze. Tam se omluvil pouze jednou či dvěma větami v tom smyslu, že katolická církev se omlouvá všem, kterým v minulosti ublížila. To byla jen formální, alibistická omluva bez jakékoliv lítosti nad zničením více jak sto miliónů lidských životů, připočteme-li vraždění indiánských a černošských otroků jezuitskými otrokáři.

Plánovaná univerzální omluva církve katolické má mít podle jezuitů za následek úplné zapomenutí všech zvěstev, které katolicismus po celou dobu existence napáchal a již nikdy se podle přání Vatikánu nebudou smět nikým připomínat. V pozadí pochopitelně nebude (jako nebyla ani v Praze) skutečná lítost.

Cílem této pokrytecké omluvy bude jen jedna jediná věc, a sice získat širší pole působnosti pro své zákulisní diplomatické tažení proti Židům. Vatikán potřebuje, aby Židé přestali být vůči němu ostražiti. Současně si přeje, aby také již nikdy nevzpomínali hroznou úlohu Německa za válečného tažení moderních křižáků Evropou v letech 1938 až 1945. Je proto potřeba Židy ukolébat ve falešné jistotě o lásce Vatikánu k Izraeli a jeho svátky postupně převést na katolické.

Tím však ve skutečnosti nastala druhá etapa křížového tažení proti Židům a na Jeruzalém. Toto město má být Vatikánu odměnou za jeho zákulisní jezuitskou válku a diplomacii vůči Izraeli. Když násilí nepomohlo, pomůže diplomacie, intriky a zákulisní politika obalená do pláště přátelství a ekumenického porozumění k Židům.

Ovšem tato plánovaná budoucí omluva za všechno katolické příkoří předpokládá už dnes odstranit nežádoucí pohled na katolickou inkvizici. To je první, co musí podle jezuitů Vatikán udělat. Není proto ani překvapením, když dnes čteme následující zprávy, a to přímo z katolických zdrojů:

“Mezinárodní vědecké sympozium pro přípravu dalšího očišťování sporných momentů v dějinách církve bude svoláno do Říma. Má prověřit činnost Nejvyššího kapitolského tribunálu, tedy římské inkvizice. Výsledky zkoumání historiků a teologů, vybraných »super partes« čili bez ohledu na náboženské vyznání, výhradně na základě odborné kompetentnosti, budou předloženy Svatému stolci. Na jejich základě chce papež Jan Pavel II. v rámci Velkého jubilea roku 2000 pronést jménem dnešních křesťanů prosbu o odpuštění za oběti křesťanů minulosti. Má se tak stát 8. března 2000 po kajícím procesí k bazilice sv. Sabiny na Aventinu.

Podle slov prefekta Kongregace pro nauku víry, kardinála Josepha Ratzingera má očista kontroverzních míst v dějinách církve vysoký mravní význam i pro současnost: »Je třeba, abychom si byli vždy vědomi pokušení církve jako instituce změnit se ve stát, který pronásleduje své nepřátele. Církev musí být vždy tolerantní. Prosme tedy Pána za odpuštění za tyto skutečnosti! Ať nám dá pochopit, že církev nesmí dělat mučedníky, ale musí být vždy církví mučedníků, abychom znovu neupadli do těchto omylů!« ” (Katolický týdeník č.32, 9.8.1998, str.3)

“Podle zprávy vatikánského časopisu Tertio millennio papež Jan Pavel II. uvažuje o přiznání viny, případně o prosbě o odpuštění za chyby a opomenutí církevních představitelů minulosti. Papež učiní toto symbolické gesto pravděpodobně v průběhu oslav Jubilejního roku 2000.” (Katolický týdeník č.33, 16.8.1998, str.3)

Už roku 1993 jsme mohli zaznamenat přípravy:

“Rehabilitace staré inkvizice je pro Vatikán něčím jako jeden ze článků víry, protože inkvizice žije a dobře se jí daří v rámci demokratických svobod, i když jsou zde určitá omezení. Římskokatolický spisovatel, teolog a bývalý kněz ve své knize z roku 1988: Náměstkové Kristovi, Temná strana papežství, píše o moderní inkvizici. Je umístěna v Casa Santa, papežově domě Na rohu, který je znám jako palác inkvizice. V nedávných letech se musela pod nátlakem tisku svatá, katolická a apoštolská inkvizice více než jednou přejmenovávat podobně jako sovětská tajná policie. V roce 1908 se tato nejstarší z římských svatých kongregací stala Svatým Officiem. Od roku 1967 se změnila na Kongregaci pro otázky víry. Současný tajemník a výkonný šéf dříve s titulem Velký inkvizitor, je bavorský kardinál Ratzinger, ale prezidentem inkvizice vždy byl a zůstává vládnoucí pontif. Na jiném místě profesor de Rosa popisuje Ratzingera jako muže stojícího po papežově pravici.

Ratzinger zvedá telefon a volá například knězi do Los Angeles, aby buďto ukončil své výzkumy o názorech biskupů na celibát nebo si okamžitě sbalil zavazadla a do hodiny svůj úřad

opustil. Není proto překvapením, že teologové jsou přemísťováni ze svých vyučovacích míst, kněží sesazováni ze svého úřadu proto, že oponovali neomylnému učení. Není překvapením, když je biskup v disciplinárním řízení proto, že se chová jako Ježíš, že slouží zdeprimovaným lidem a odmítá exkomunikovat lidi, kteří mají ve svém srdci upřímnost a lásku. Právě tento kardinál Ratzinger na Anglikánsko-římskokatolické mezinárodní komisi (ARCIC) a na eumenickém pokroku hledal větší ústupky pro učení o spasení a úloze církve. (Observations: Kongregace pro otázky víry, leden 1989).

Při dobré pověsti, jaké se Vatikán v posledních letech tohoto milenia těší, je také důležité, jak působí kardinál na veřejnost. Podle časopisu *The Catholic Herald* se jedná o »strohého kardinála Josefa Ratzingera, nazývaného v Itálii Inkvizitor poslední doby.« Jako prefekt kongregace pro otázky víry dozírá na správnost věrouky a byl vytipován, aby se stal hvězdou nové italské televizní stanice. Článek říká, že Vatikán ostře popírá, že by tuto stanici financoval a uvádí se zde, že počáteční hotovost poskytli dva římstí podnikatelé z *Opus Dei*. (*Catholic Herald*, 13. ledna 1989) ” (Michael de Semlyen: *All Roads Lead to Rome?*, str. 182-183)

Tato instituce *Opus Dei* je výhradně jezuitského založení od samého počátku své existence. Kryje akce jezuitů i akce jejich agentů, akce různých projezuitských organizací, tajně spolupracuje s mezinárodními silami a mezinárodním terorismem a pod. Vraťme se však k inkvizici. Jakou moc užívá jezuitský kardinál Ratzinger?

”Ratzinger stojí v čele Kongregace pro věroučné otázky (inkvizice) a oficiálně je přímo zodpovědný Janu Pavlovi za uchovávaní čistoty katolického učení. Když mluví, chápe se to běžně jako kdyby mluvil papež. ...” (Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 485)

Podívejme se, jaké jsou nejnovější zprávy z tohoto jezuitské prostředí prosáklého krví mučedníků všech věků i z tohoto 20. století:

”Vatikán zpřístupnil archiv inkvizice bez pompy. Řím, Praha - Stavidla dějin katolické církve se včera otevřela.

»Jsme tu, abychom pohovořili o zpřístupnění dosud pro vědeckou veřejnost nedostupné části archivu katolické církve,« suše pronesl před zhruba dvěma sty pozvanými vatikanology a historiky v sále starobylé římské akademie *Lincei* arcibiskup Tarcisio Bertone.

Vatikán tak bez jakékoliv okázalosti či velkých slov oficiálně oznámil, že zpřístupňuje archiv inkvizice.

Historici budou moci poprvé v dějinách nahlédnout do zhruba 4500 zachovalých svazků o délce asi 610 metrů, v nichž se nacházejí dokumenty o zhruba stovce procesů proti kacířům a archiv cenzury se soupisem zakázaných knih.

Prizvaní profesori a odborníci při včerejším studijním dni zdůraznili, že si bude po prostudování archivu možné vytvořit jasnou představu o fungování církevních soudů, které sice někdy posílaly lidi na smrt, ale na druhou stranu často postupovaly mnohem lidštěji než soudy světské. Jasněji se budou historici také orientovat při hodnocení postoje církve k Židům - neboť ti se na papeže mnohdy obraceli s prosbou o ochranu.

Při zahájení sympozia v sále chyběla nejvyšší vatikánská autorita náboženské a mravní nauky katolické církve: kardinál Joseph Ratzinger, který vede Kongregaci pro doktrínu víry, jež je následnickou institucí někdejšího Svatého oficia pro univerzální inkvizici. Ratzinger na setkání zavítal až v odpoledních hodinách, což pozorovatelé hodnotili jako další důkaz toho, jak neformální a nesenzační ráz chce katolická církev zpřístupnění archivu dát.

”Dokumentace 20. století je velmi rozsáhlá a bude zpřístupněna později,“ uvedl monsignor Bertone a podotkl, že Kongregace už vybavila archiv počítači a vypracovala provizorní inventář nejstaršího materiálu. K písemnostem budou mít přístup všichni badatelé bez ohledu na národnost či náboženské anebo politické přesvědčení. Jedinou podmínkou bude doporučení církevní či vědecké instituce.

Archiv je jen torzem toho, čím kdysi byl. Vatikán nechal v letech 1815 až 1817 zničit část dokumentů z obav, že by se mohly dostat do rukou nepřátel katolické církve. Zničená doku-

mentace se týká většiny procesů. Další část byla podobně zlikvidována za revoluce v roce 1849. Teodor Marjanovič, Josef Kašpar (Mladá fronta Dnes, 23. ledna 1998)

Myslí si snad autoři článku, že je možné uvěřit tomu, že inkvizice měla za celou dobu středověku jenom zhruba stovku procesů? Desítky a desítky MILIÓNŮ lidí přišli o život právě díky inkvizici. Jejich počet mnohokrát převyšuje číslo všech lidí povražděných během obou světových válek ve 20. století dohromady. A další MILIÓNŮ lidí povraždil Vatikán v genocidních válkách na různých místech naší planety v období po druhé světové válce až do dnešní doby.

Jak mohou tvrdit, že inkviziční soudy postupovaly mnohem mírněji než soudy světské? Vždyť středověké světské soudy pokaždé patřily inkvizici a byly inkvizicí řízeny. Je to zase jenom hrubá jezuitská lež.

Odpolední příchod Ratzingera jakoby říká, že Vatikán už vůbec nevěnuje inkvizici žádnou důležitost. Ale i to je jezuitská diplomacie a ve svém důsledku lež, která se snaží zastřít pravý opak. Inkvizice je stále činná a přijde doba, kdy (pokud si to státy nechají líbit a dovolí to jejich parlamenty) se znovu postaví do čela všech světských soudů a bude formulovat zákony pro ni nejvýše výhodné, povolující katolické církvi soudní právo, a to pro celou veřejnost s jakýmkoliv trestem. Blíže o tom v pozdějších kapitolách.

Dokumentace 20. století ještě není všechna přepsána a zfalšována. Je jí přeci jenom opravdu mnoho. Vzpomeňme na úlohu jezuitů za Ruské revoluce, ve světových válkách, při masakrech Srbů v roce 1941-1945 a 1991-1992 a pak až do ukončení konfliktu r. 1995, na podílu studené války, v amerických válkách, v asijských a afrických masakrech, v revolucích a pod.

Nutno také podotknout, že inkviziční archivy byly ve Vatikánu vždy tajné a že si je Vatikán ničil pokaždé sám, bez přispění revolucionářů, kteří by takový archiv naopak zabavili. Nelze proto uvěřit zmínce o tom, že byl Vatikán donucen revolucí archiv zničit. Všechno to jsou pouze alibistické výmluvy a omlouvání skutečnosti a pravdy.

Pro nás je zde ovšem velmi zajímavá zpráva, a sice ta, že archiv bude sloužit také ke správnému vysvětlení postoje církve k Židům. Zde můžeme vidět jasně zřetelnou stopu o dnešní snaze Vatikánu infiltrovat judaismus a překonvertovat jej na svůj systém. Je to jeden z kroků, kterými se chce Řím k Židům přiblížit.

Na jedné straně je inkvizitor Ratzinger ostříž katolických doktrin a archivu inkvizice, na druhé straně se tváří jako ten, kdo chce s inkvizicí skončit úplně. Opět známá jezuitská taktika a praxe.

O snaze proniknout do systému židovských svátků a infiltrovat je, ukazuje také například následující rozhovor. Všimněte si, jak je v otázkách tazatele mistrně židovskému rabínovi podsouvána katolická věrouka tak, jako kdyby měla s židovstvím už nějakou pevnou, předem danou souvislost:

“Rabín: Vatikán vyrazil do boje proti antisemitismu. O židovském svátku chanuka, postojí Vatikánu k antisemitismu a deseti přikázáních hovořil s LN hlavní izraelský rabín Israel Meir Lau.

LN: Tento rok připadl židovský svátek chanuka na stejné dny, kdy křesťané slaví Vánoce. Vidíte v obou svátcích nějaké společné znaky?

Abych řekl pravdu, nevím přesně, o čem vánoční svátky jsou a co pro křesťany znamenají. Co ale znám, je židovský svátek chanuka, který zvláště zdůrazňuje duchovní přežití židovského lidu jako celku. Každý, kdo zná příběh o tom, jak k tomu zázraku - chanuce - došlo, ví, že to byla zkouška židovského ducha, zda dokáže přežít. To nebyla válka o území anebo nezávislost, to dokonce nebyl ani boj o fyzické přežití. V té době jsme měli v Jeruzalémě svůj druhý chrám. A v době, kdy helénská kultura chtěla rozprostřít svá křídla po celém světě a Řekové dobývali izraelskou půdu, pokoušeli se s Židy naložit stejně jako s ostatními národy - donutit je zapo-

menout na vlastní tradice a národního ducha. A právě proti tomu Makabejci, hrdinové chanuky, bojovali. A proto si myslím, že se chanuka odliší od svátků jiných, a to židovských i ostatních.

LN: Jakou roli by měl hrát judaismus v dnešní době, kdy svět kráčí cestou kulturní globalizace?

Judaismus je prvním monoteistickým náboženstvím. Všechna ostatní hrdě nepopírají, ať už je to křesťanství či islám, že si z židovských zákoníků vzala principy víry - jednoho Všemohoucího - v duchovní podobě, ne tedy fyzicky. A deset přikázání jako »Nezabiješ« a všechna další bylo dáno nám, a to před 3310 lety. Takže zde přirozeně existují mezi monoteistickými náboženstvími úzká pojítka. Židovské je však nejstarší, a také proto papež ve svém projevu před týdnem mluvil o židovském lidu jako o svých starších bratrech. Před čtrnácti dny jsem byl v egyptské Káhiře na univerzitě al-Azhar a nejvyšší islámský duchovní vůdce dr. Tantaví, šajch al-Azharu, mi hrdě řekl, že mají blízko k judaismu. A kdo bojuje proti judaismu, bojuje proti islámu. Tak mi to řekl.

LN: Letos byla chanuka poprvé oficiálně slavena i ve Vatikánu. Jak toto gesto hodnotíte?

K tomuto gestu mohu říct jednu věc - zabraňuje šíření antisemitismu. A to je nejdůležitější. Protože nyní nemůžete Židy jen tak obviňovat z jakéhokoli zločinu, pokud vám dá Vatikán ospravedlnění, když se sám účastní oslav našich svátků. Mír ještě nenastal, ale přinejmenším to zabraňuje projevům nenávisti. (**Lidové noviny, 30.12.1997**)

Článek ve všech aspektech potvrzuje předchozí informace. Není těžké zde pozorovat snahy nejen o sblížení Vatikánu s Židy pod pláštěm zabraňování antisemitismu (tolik oblíbeným tématem Židů), ale i o sblížení islámu s judaismem. Vzpomeňme si, že islám je věrnou kopií Vatikánu a co udělá Vatikán, dělá i islám. Proto jestliže se Vatikán letos poprvé vydal směrem k Židům, totéž okamžitě udělá i islám.

Další ukázky z konce minulého roku dokreslují, jakým způsobem a při kterých výročích by mohl mít Vatikán u Židů úspěch:

„Židé nemají své vánoce, zato se pyšní chanukou. Nejen křesťané, ale i Židé si v nadcházejících dnech budou užívat sváteční atmosféru. Židovské náboženství sice nezná vánoce, letos však jejich svátek chanuka připadá na stejné období jako křesťanské oslavy narození Ježíše Krista.

Prosincová chanuka, což v hebrejštině znamená zasvěcení, se slaví vždy osm dní, počínaje 25. dnem měsíce kisle. V letošním roce začínají tyto židovské svátky téměř přesně jako vánoce - 23. prosince. Židé si v těchto dnech připomínají své vítězství roku 165 před naším letopočtem pod vedním Judy Makabejského nad vojsky Antiocha IV. Epifana a dobytí Jeruzaléma. Až později začala být chanuka spojována s legendou o nálezu jediného džbánu rituálně čistého oleje, jehož obsah by vystačil jen na jeden den svícení. Přesto však světlo vydrželo osm dní a nocí do chvíle, kdy si kněz v chrámu vylisoval olej nový. Proto také Židé po celou sváteční dobu rozsvěcují pokaždé v oknech svých domovů osmiramenné svícny - každý večer jednu svíčku, až plápolají všechny na počest Judovy odvahy a na zázrak v chrámu. (**MF Dnes, 23.12.1997**)

Adventní světlo má tisíciletou tradici. Když křesťané v předvánoční době zapalují svíčky na adventním věnci, pokračují tím v židovské tradici staré přes 2000 let, totiž ve slavení svátků světla zvaných chanuka. Toto slovo znamená »zasvěcení«. Začátek svátků spadá do 25. dne židovského měsíce kisle (tedy na konce listopadu a začátek prosince). V synagogách a obydlích se během svátků zapaluje každý večer nové světlo v sedmiramenných svícnech (menorách), které symbolizují šest dní stvoření a sedmý den odpočinku. Židovské svátky trvají osm dní a připomínají znovuzasvěcení jeruzalémského chrámu v době Makabejských, který byl předtím znesvěcen pohanskou pohoslužbou syrsko-helenistických vládců. Když byl chrám 165 dnů před začátkem křesťanského letopočtu znovu zasvěcen Hospodinu, nastal podle le-

gendy zvláštní jev; v sedmiramenném svícnu hořel malý zbytek rituálně čistého oleje, který by normálně stačil pouze na jeden den, celých osm dní. (*Lidové noviny, 12.12.1997*)

Co k tomu dodat? Takových katolických naroubovanin bude směrem k židovským svátkům přibývat. Je to pochopitelné, neboť jezuité plní harmonogram svého generála již po staletí, a ten zní: Vzhůru do Jeruzaléma!

45.22 Další činnost jezuitů

Osobním vyprávěním exjezuitského kněze Dr. Rivery se nyní podíváme na další tajné akce jezuitů od druhé světové války. Vyprávění zachycuje různá poválečná období a je vybíráno z Riverových děl *The Godfathers* a *Double Cross*:

“Když se válka chýlila ke svému konci, Sovětská armáda (posílená výzbrojí USA) zaútočila z Východu, zatímco spojenecká vojska vpadla do Německa ze Západu, kde ničili Hitlerovu armádu. Na tajnou Hitlerovu žádost, poslal generál Franco do Německa svou proslavenou modrou armádu, složenou většinou z Baskitských vojáků. Celá divize projela vlakem pod Vatikánskou vlajkou přes spojenecké linie. Spojencům řekli, že je to misie na záchranu mnichů, řádových sester a kněží před zavražděním. Modrá armáda společně s německou bránila Berlín. Když Hitler viděl, že je ztracen, spáchal sebevraždu a nacistické vedení převzal římský katolík, admirál Dönitz. Nacisté namísto toho, aby modrou armádu navrátili podle svého slibu do Španělska, nechal admirál Dönitz do tohoto vlaku naložit německé zlato a poslal je do Švýcarska uložit na konto Vatikánu ve švýcarské bance.

Modrá armáda byla podvedena. Většina z těch, co přežili, skončila v ruských věznicích. Američanům bylo sděleno, že projíždějící vlak přes jejich linie je »vlak milosrdenství« od papeže, vezoucí zdravotnické potřeby pro raněné. Když spojenci uzřeli papežskou vlajku, vlak propustili bez kontroly. Pouze malá část modré armády se vrátila do Španělska. tam byli buď zastřeleni nebo uvězněni, aby se nikdo nemohl dovědět pravdu o osudu německého zlata. Avšak zvláštní velitelé modré armády - spoluúčastníci zrady - se vrátili se slávou. Tito byli za své úkoly štědře odměněni.

8. května 1945 Německo kapitulovalo. Evropa se nalézala v ruinách. Nevěstka ze Zjevení 17. kapitoly se opět dostala do nesnází. Jedno její dítě, které papež Pius XII. podporoval, padlo (fašistická strana) a druhé nenáviděné, se stalo vítězem (komunistická strana).

Jezuité, vždy připraveni k odvetě, sestavili následující plán pro případ, že by druhou světovou válku prohráli.

1) Přimět lidi, aby uvěřili, že Vatikán neměl nic společného s válkou a přesvědčit svět, že holocaust nikdy neexistoval.

2) Poslat odbojné kněze, mnichy a řádové sestry do koncentračních táborů, aby mohli před světem prohlásit, že byli také pronásledováni.

3) Nařídili katolickým rodinám a kněžím, aby chránili Židy v jejich domech, aby Židé mohli o nich v budoucnu podat dobré svědectví ve svých knihách a filmech. (Poznámka: Mnozí z těchto Židů se již stali katolíky).

4) Na II. vatikánském koncilu ukázat světu novou tvář.

5) Vybrat komunistického papeže ze světa za »železnou oponou«, který by ovlivnil komunisty a přetáhl je do římskokatolické církve, aby se tím naplnilo proroctví Fatimy, v němž měl papež Pius XII. rovněž své prsty.

Tento plán začal Řím naplňovat v roce 1981.”

V dalším vyprávění Dr. Rivera říká, že v případě, že USA podepíše konkordát s Vatikánem, stane se pak katolicismus jediným státně uznávaným náboženstvím ve Spojených státech a vyslovuje obavy Američanů, že to s nimi a s jejich dětmi může dopadnout jako se Židy tak, jak to ukazuje fotografie. Na přiložené fotografii je zachycen výjev hromadné vraždy

Židů vysvlečených do naha v koncentračním táboře a jak jsou jejich mrtvoly buldozerem odstraňovány.

“Po skončení druhé světové války odmítl papež Pius XII. chránit druhé vatikánské »dítě« - komunismus, a proto byl odstraněn. Papež Jan XXIII. po nástupu k moci svolal II. Vatikánský koncil, který téměř zničil protestantismus ve Spojených státech i v Evropě tím, že zavedl náboženství »lásky a polibků«... a zpracováním komunistů.

Papež Jan XXIII. navrátil na západní frontu svého oblíbence a chránil jej. Byl jím FIDEL CASTRO, bojovník za práva utlačovaného lidu, věrný katolík a osvědčený jezuita pod přísahou. Běda každému, kdo táhne s Fidelem... Papežové ho však podporovali stoprocentně... včetně milovaného komunistického papeže z Polska.

Římskokatolická konference armádních důstojníků založila po občanské válce organizaci Ku Klux Klan, která pod vedením jezuitů silí den ode dne. Tato odnož zednářského hnutí vznikla ve státě Tennessee r. 1865 ze tří důvodů:

1) Členové Ku Klux Klanu se prohlašovali za protestanty a šířili nenávist vůči Židům, katolíkům a černochům, čímž zničili představy biblických křesťanů a jejich snahy získat tyto lidi láskou.

2) Ku Klux Klan bojoval s katolíky o vlastní ochranu.

3) Z řad protestantů získali podezřelé černochoy a vehnali je do náruče Vatikánu a nové armády černých jezuitů získaných po celé Americe... Ku Klux Klan je dalším mistrovským podvodem jezuitů. ...

Milióny katolíků a jiných lidí padlo v první a druhé světové válce. PROČ? Aby Vatikán získal větší moc. Hrají vysokou hru a milióny lidí v ní platí svými životy.

1. Fašisté byli oklamáni. Tato skupina, která vyrostla v USA, není ničím jiným než akcí římských katolíků, vedenou jezuitu.

2. Ubohá ortodoxní církev byla zničena křížáckými výpravami a papežskou zabijáckou organizací ustašovců. V dnešní době se klaní novému komunistickému papežovi a nalézají se ve svých táborech. Byli také podvedeni.

3. Oklamáni byli i členové původního Ku Klux Klanu. A to nejen tehdy, když si uvědomili, že vhánějí lidi do rukou jezuitů. Je to jedno z nejmladších »dětí« nevěstky.

4. I Izrael byl podveden. V současnosti se přáteli se svým dřívějším nepřítelem na život a na smrt - Vatikánem, který je v minulosti mnohokrát pronásledoval a hubil.

5. Svobodní zednáři byli také podvedeni. Dokonce ani nevěděli, že papež Pius XII. byl také skvělým zednářem. Ani by nikdy nevěřili tomu, že i oni jsou »dětmi« nevěstky a že je shora řídí černý papež.

6. Ubozí protestanté díky svým vůdcům jsou také papežovi oblíbenci a mnozí z nich jsou spolupracovníky Vatikánu.

7. Podvedeni byli i komunisté. Jsou jednoduše odnoží římskokatolické instituce, jako najatí vrahové Vatikánu. Hledají utopickou zemi, aby byli Kristem zničeni, jakmile na papežův příkaz zaútočí v budoucnu na Izrael.

8. A nejhůře na tom jsou sami katolíci. Byli podvedeni a oklamáni přijetím podvrženého Baálova náboženství (slunečního kultu), převlečeného do křesťanského oděvu. ...

“Kdokoliv se otevřeně postaví proti populárnímu náboženskému systému, bude odsouzen na smrt.

»A co tvůj život, Alberto? Pokoušeli se tě zabít?« zeptal se Riverův přítel. To víš, že ano. ... V Londýně mě uvrhli před příjíždějící metro a v Irsku vtrhla do mé ložnice Irská republikánská armáda. Vedou ji jezuité pod přísahou. V USA mi někdo dal do jídla během modlitebního shromáždění kus skla. Nejméně pětkrát na mě někdo vystřelil a před několika lety na mě Vatikán vymyslel nejsmrtelnější útok. Byl to falešný bratr. ...”

Ve svém vyprávění dr. Rivera obrací pozornost také na prezidenta USA a popisuje obřad jeho přísahy:

“Čtyřboký obelisk »hledí« na čtyři světové strany. Na jeho vrcholu je pyramida, která představuje kombinaci náboženství a celosvětové politické moci. Je možné jej vidět v Egyptě, ve Spojených státech (památník ve Washingtonu) a ve Vatikánu. Pro jezuity, svobodné zednáře a ilumináty tajně představuje jednu celosvětovou vládu. Je to okultní obelisk. Představuje boha Slunce - Baála. Kromě toho též znázorňuje sexuální život. Je to symbol mužského pohlavního údu. Jako jezuita vázaný přísahou jsem se dozvěděl, že jde navíc o tajné světové znamení jezuitů pro úspěšné šíření ekumenického hnutí za účelem likvidace protestantismu a pro přípravu podpisu konkordátu mezi Spojenými státy a Vatikánem.

Prezident USA skládal prezidentskou přísahu před tímto obeliskem. Poprvé v dějinách Spojených států byl obřad přísahy přesunut na západ od Kapitolu. Prezident Reagan skládal slib tváří v tvář washingtonskému monumentu. Stalo se to 20. ledna 1981 (Newsweek, 26. ledna 1981). Znal prezident Reagan význam tohoto symbolu? - Nevíme! ...” (*The Godfathers, p. III., Double-Cross, p. II.*)

Kolik špíny jezuitského řádu zachycuje toto vyprávění! A stále ještě nejsme u konce s úplným výčtem činnosti jezuitů.

Ten ve skutečnosti nebude nikdy končit. Jezuité například založili v USA i řád Columbových rytířů koncem 19. století s okultním věroučným systémem. Je to vlastně jezuitský řád pod jiným jménem, působící hlavně na středních a vysokých školách. Mladí lidé i zde skládají důležité přísahy různého stupně utajení apod.

Tento řád slouží hlavně pro infiltrování nově vznikajících organizací na území Spojených států amerických, Austrálie, Anglie, Německa a Francie. Mladí muži jsou prostřednictvím tohoto řádu organizováni přímo americkými jezuity.

A tak bychom mohli pokračovat dál. Byli to například opět jezuité, kteří se v USA dostali již do prvního vedení organizace Svědků JHVH nebo Mormonů. Obě “církve” zakládali lidé, kteří s jezuitským řádem velmi úzce spolupracovali.

Ovšem bezesporu k nejzajímavějším činnostem jezuitů patří experimenty s UFO a založení oboru *Ufologie*, u jehož zrodu stáli zasvěcení tajní jezuité, kteří pak tento obor rozšířili jak v USA tak i v Evropě.

45.23 Nejtajnější experimenty jezuitů - UFO

Velmi mladý vědní obor ufologie má své kořeny ve vládě USA, která se začala zabývat různými neidentifikovatelnými létajícími předměty na nebi již v minulém století. Sledováním výskytů těchto úkazů byla později pověřena nejenom CIA, ale i FBI. Obě organizace dostaly oprávnění pátrat a vyšetřovat ve vojenském sektoru, kde se Ufo zjevovalo nejčastěji. Jezuitské špičky byly tedy do problému UFO přímo vtaženy, aniž o to nějak samy usilovaly.

Paradoxem zůstává, že se jezuité nikdy do této záležitosti veřejně nebo oficiálně příliš nehrnuly. Dokonce by se mohlo zdát, že se problému s UFO jakoby vyhýbají. To můžeme pozorovat u oficiální, mnohem menší části řádu tovaryšstva, jejíž členská základna se každým rokem zmenšuje. Ovšem úplně jinak je tomu v případě tajných jezuitů, kteří také s tím jakoby nemají nic společného.

Stručně si napřed projdeme vztah mezi vědou a jezuitským řádem. Tak jako vytvářeli jezuité ekonomický monopol a žárlivě střežili své ekonomické zkušenosti a poznatky a pod rouškou, že to je ďábelské učení nedovolili nikomu, aby se tím zaobíral, stejně tak tomu bylo i v případě vědy.

Oficiálně se jezuité od vědy přísně distancovali a odmítali ji jako ďábelské pokušení. Neoficiální, tajní jezuité však usilovně laborovali a prováděli mnoho experimentů v oblasti fyziky, chemie, biologie, medicíny, alchymie a v dalších oborech středověku. Své výsledky sdě-

lovali generálovi řádu přes své nadřízené a ten je po ověření jinými jezuitskými skupinami “uváděl” do praxe.

Co bylo cílem těchto experimentů? Pochopitelně, že to nebylo nic jiného, než zjistit onu lukrativní substanci na prodloužení tehdy velmi krátkého života (odtud také pochází i onen pověstný, ironizovný a komediální *elixír života*) a přijít na výrobu tehdejších, vzácných a drahých hmot, například porcelánu, voňavek, jiného druhu hedvábí, koření apod. Mezi tyto látky patřilo pochopitelně i zlato.

Nic z toho se naštěstí řádu vyrobit nepodařilo, ovšem co se podařilo, bylo to, že se rozvinul mystický okultismus do nebývalé síly. Tajní jezuitští profesové totiž začali spojovat různé výrobní pokusy se spoluprací s temnými duchovními silami. Tyto okultní magické síly pak vedly své laboranty samy a rozvíjely jejich chabé, lidské možnosti. V podstatě to byly právě tyto spiritistické okultní síly, které skrze svá média, to je jezuity, prováděly své vlastní experimenty. Jako forma komunikace mezi těmito silami a jezuity byla vidění a slyšitelné projevy naprosto stejného charakteru, jako tomu bylo u Ignáce z Loyoly.

Ale nebyly to experimenty ledajaké. Tajní jezuité jako médium duchovních sil byli například těmito silami nasměrováni na určité druhy nerostů vydávající radioaktivní záření. Jezuité pak například znali tajemství, že záření zesílí, jestliže kameny projdou určitým “očisťujícím” procesem. S radiokativním zářením v parách kysličníku fosforečného nebo v přítomnosti ještě dalších fosforeskujících či flureskujících látek se pak prováděly různé pokusy s okultním, magickým zázemím. Jiné pokusy se prováděly v parách rtuti, další pokusy se prováděly se samotným koncentrováním radioaktivních zářičů, další pokusy se prováděly v oblasti drog a jejich vlivu na lidský mozek a myšlení (např. halucinogenní pokusy), jiné pokusy se konaly ve spojení s hypnózou člověka a snahou ho hypnoticky cele a dlouhodobě ovládnout, jiné pokusy byly s přímými tělesnými kontakty mezi zasvěcenými jezuity a magickými, démonickými silami apod.

Není pochyb o tom, že při těchto pokusech plných světelných efektů byla mysl a duše zasvěcených jezuitů uváděna do nejvyššího stupně extáze. Tito lidé se stávali přímými médii temných duchovních sil a současně i jejich přímou laboratorní “krysou”. V zajetí sil se pak například pohybovali jako ve stavu beztlíže nebo byli vyneseni do velmi vysokých výšek, různě se v povětří přemisťovali z místa na místo, jejich mysl byla uváděna do transu, ve kterém viděli věci, které nikdy předtím ani potom neviděli a které nemohli ani pořádně pojmenovat.

Není proto divu, když v různých knihách o UFO nacházíme zprávy, že jakési záhadné předměty byly viděny na nebi již v době středověku, ba i létající lidé (dokonce i celé skupiny lidí), dále létající zvířata, různé části lidských či zvířecích těl nebo jen lidské obleky apod.

Ovšem nacházíme také zprávy, které popisují úkazy již velmi podobné úkazům naší doby. A tyto úkazy, většinou jako stříbřitě lesklé ovály, kola, trojúhelníky, disky, doutníky a jiné geometrické útvary, které jsou buď bezbarvé, nebo barvy mraků nebo úplně odlišných barev či dokoce světélkující, blikající, troubící apod. začaly s postupem doby přibývat.

Zdá se, že s blížící se dobou moderního 20. století to má logiku, když bylo víc a více pozorování různých létajících předmětů. Technický pokrok apod. Ale skutečné opodstatnění má nárůst UFO v poslední době úplně někde jinde.

Když jezuité zvládli kontakty s okultními duchovními silami natolik, že se mohla mezi nimi rozvinout spolupráce, nastala doba, kdy tajní jezuité začali tyto duchovní síly využívat ke svému hlavnímu úkolu. (Přesněji řečeno magické okultní síly se nechaly zdánlivě ovládnout a vést těmito jezuitskými mágy, ovšem za určitých podmínek). Mágové se je naučili natolik ovládat a natolik s nimi spolupracovat, že se rozhodli je využít plně ve prospěch svého původního plánu s řeholí.

Pro svůj rozmach, růst a pro své bohatství využívali jezuité právě těchto okultních sil, a to stoupající měrou. Proto také jezuité velmi dobře vynikali v ďábelské vědě astrologii, proto i

dnes vynikají například v parapsychologii, hypnóze, ezoterismu, v magnetismu, mesmerismu, spiritismu, v bílé i černé magii a v dalších ďábelských oborech o vlivech na člověka, stejně tak jako například v hnutí New Age apod.

A protože s jídlem roste chuť, začali jezuité experimentovat ve stále větším a širším měřítku s tím cílem, aby prostřednictvím těchto sil ovládli myšlení všech lidí celého světa najednou a aby byli sami schopni vyvolat - kdykoliv si vzpomenou - skutečný zázrak na nebi a před zraky diváků třeba i snést oheň z nebe, jak to píše Jan v knize Zjevení.

Všechno začalo záležet hlavně na domluvě mezi médii a mezi silami. Ne vždycky se ale experiment vydařil. Vyžaduje si to pokaždé stále většího a většího úsilí na ovládnutí těchto sil. Všechno bylo soustředěno k jednomu jedinému cíli, aby se jezuité stali nejvyššími vládci světa a aby měli podmaněny úplně všechny národy.

Zdá se to až utopistické, ale nezapomeňme, že fanatická touha po vládě a touha být všude a za všech okolností vždy prvními - tedy vlastnosti, které jsou jezuitům charakteristické - dohání tento řád k činnosti, o kterých se nám, běžným lidem jen těžko uvažuje, natož pak přijímá jako skutečnost.

Jezuitské špičky o svých záměrech a o spojení s okultním podsvětím nikdy nehovoří - přesněji nesmí hovořit, neboť jsou vázáni nejprísnějším a nejtajnějším slibem zasvěcení a kdyby nebylo několika jezuitů, kteří z řádu utekli a změnili svou identitu, aby se ukryli a kteří o tom věděli, těžko by se svět něco takového vůbec kdy dověděl.

Proto, když byly CIA a FBI (organizace protkané jezuitou skrz naskrz) pověřeny k vyšetřování případů havarií UFO a kontaktů s UFO, větší část z jezuitů o tom vůbec nevěděla a pár vyvolených funkcionářů (tajných jezuitů) předstíralo, že o UFO nic neví a že tento problém sledují poprvé. Jejich, až nápadný distanc od celé problematiky UFO není neznalému pozorovateli podezřelý. Jezuité ve vedení těchto organizací musí stále předstírat, že je to ani příliš nezajímá.

Mezitím tím, co USA vyšetřovalo mnoho případů výskytů UFO na svém území, vytvořily se samostatné civilní skupiny pro jejich sledování nejen v USA, ale i v Evropě a v ostatních částech světa. Mezi jezuitou bylo rozhodnuto, že tyto skupiny budou infiltrovány a pro lepší kontrolu spojeny do jedné jediné nadnárodní organizace. Jejich cílem v této organizaci je nyní nezastírat a nevyvracet to, co je již skutečností, a sice, že UFO opravdu existuje, ale musí na všechno ostatní neustále vrhat stíny tajemství, záhady, neřešitelnosti, nevysvětlitelnosti, mnoho neznámých veličin apod.

Jejich úkolem v těchto skupinách a ve vrcholné organizaci je všechno balit do mnoha otazníků a nedovolit, aby si lidé uvědomili jakoukoliv souvislost s okultními duchovními silami a tím více snad dokonce přímo s řádem jezuitů. Zde se ukazuje, jak dobré je mít oficiální řád jako masku k tajné činnosti. Kdo by si pomyslel, že tito středověcí, "zaostalí" mniši mohou mít něco společného s něčím, co je záhadou pro veškerý moderní svět a co nedává spát tisícům vědců po celé zemi!

Tito vědci jsou však ponořeni do uměle nastrčených problémů a uměle vytvořených záhad a jdou podstrčenou cestou. Jen velmi málo z nich dnes už tuší, co se za problémem UFO asi skrývá.

Například Dr. Pierre Guerin v FSR, sv.25, č.1 píše: "*Chování UFO se podobá spíše magii než fyzice, pokud víme ... moderní ufouni a démoni z minulosti jsou pravděpodobně totožní.*"

Nebo John A. Keel ve své knize UFO - Operace Trojský kůň píše: "*Zdá se, že projevy UFO jsou do značné míry pouze menšími odchylkami starodávných démonických projevů. ...*"

Jak své experimenty tito zasvěcení jezuité v současné době provádí se lze již jen těžko domnívat. Zde bychom mohli vstoupit na pole spekulací a teorií. Pravdou ovšem zůstává fakt, že své pokusy ještě důmyslněji a hlouběji kloubí a propojují s okultním, magickým podsvětím a že se při tom využívá všech dostupných moderních prostředků.

Můžeme také s jistotou sdělit, že satanské, ďábelské síly se již natolik na jezuitských čarodějích vycvičily a natolik pronikly samy i jejich prostřednictvím do přírodních zákonů, že se vznikem zázraků experimentují rovněž odděleně, a to už v takových dimenzích, kam běžnému člověku není vůbec umožněno vstoupit.

Toto duchovní podsvětí je největší badatelskou a “vědeckou” organizací světa. Je to ovšem organizace démonického duchovního podsvětí a tajní jezuitští mágové jsou si toho vědomi. Dělají všechno proto, aby s nimi neztratili žádné spojení a aby měli stále přehled o činnosti, které tyto síly vyvíjí.

Pravdou je, že tito zasvěcení jezuitští okultní šlechtici jsou přímo těmito silami ovládáni a že jsou plně v jejich službách. Již se nestávají mrtvolou v ruce lidských vedoucích jezuitů, ale mrtvolou, kusem hadru, nemyslicím a výkonným robotem výhradně v rukou těchto temných sil. Je to také nejžádanější vrchol a nejvyšší bod všech východních druhů náboženství i islámu a katolicismu jako nebiblických náboženství.

Pravdou také je, že všechny novodobé úkazy UFO se z největší části objevují právě v Jižní a Střední Americe a jak později uvidíme, není to žádná náhoda. I v tom je logika.

Nyní pokračujeme v chronologii souvislostí. Experimenty byly vlivem různého mezinárodního dění přerušovány, ale speciálně vybraní tajní jezuité, pokaždé znovu zasvěcení nejprísnější přísahou do celé této problematiky vždy po zklidnění událostí pokračovali ve výzkumech dál. S postupem doby se již nespokojili s okultní alchymií, ale pro svůj cíl ovládnout celý svět prostřednictvím zázraků, museli proniknout do všech vědeckých oborů a shromážďovat všechny jejich výsledky. A tak jako to dělali ve středověku, tak to pak také dělali i v následujících stoletích: shromážděné výsledky konzultovali s okultními silami a vzájemně kombinovali možnosti mezi materiálním a nehmotným (duchovním) světem.

Vlivem těchto moderních experimentů se rozvinulo mnoho různých “vědeckých” oborů, jako například právě zmiňovaná parapsychologie, živočišný magnetismus, hypnóza, telepatie, telekineze apod. Původní propagátoři těchto novodobých oborů většinou také s jezuitským prostředím nějakým způsobem více či méně spolupracovali nebo dokonce z něho přímo pocházeli.

Není tajemstvím, že mnoho atomových vědců jsou jezuité, stejně tak mnoho dnešních i dřívějších chemiků, fyziků, astronomů a meteorologů. Ze všech těchto vědních oborů jsou výsledky tajně shromážděny a posílány mimo Evropu k dalšímu zkoumání a k propojení s okultními silami. Centrum je ve Spojených státech, pokusné pracoviště k experimentům je Střední a Jižní Amerika.

Právě z toho důvodu jsou tyto kontinenty baštou a rájem jezuitů. Duchovní síly si spolupráci podmínily experimentováním v Jižní a Střední Americe. Odtud má být také duchovními silami organizována přes OSN i budoucí vláda luciferiánů, dále dnešní iluminátoři a přes Řím hnutí New Age a svobodní zednáři.

V současných výzkumech jde tajným jezuitům stále o stejný cíl, který učinil již své první vítězné tažení, a sice ovládnout myšlení lidí z celého světa najednou a podle potřeby vyvolat a ovládnout nebeské zázraky, které by světovou vládu podpořily. První cíl byl částečně a zatím provizorně splněn zavedením televizní a pak internetové sítě po celém světě.

Ovšem je to jen chabé napodobení toho, o co tito zasvěcení jezuité usilují. Smyslem je ovládnout lidské mozky bez jakékoliv svazující a většinou nespolehlivé techniky, kterou navíc může příjemce kdykoliv svobodně vypnout. Druhý úkol byl vítězně několikrát za sebou vyzkoušen zjevením se Panny Marie. I zde to jsou ovšem pouze dílčí výsledky. Hlavní vítězství jsou teprve v budoucnu. Ovšem jak ukazují časopisy a knihy o UFO, ta doba, kdy se cíl naplní už přijde brzy.

Není také pochyb, jak nám sledování informací na tomto poli ukázalo, že fenomén UFO má vždy úzkou souvislost s tajnou světovládou toho či onoho tisíciletí. I v dnešní době tyto temné duchovní, okultní a spiritistické síly spolupracují se světovládcí na vytvoření Nového

světového řádu (pořádku) prostřednictvím hnutí New Age, iluminátů, luciferiánů a Vatikánu. Zatím jde o experimentální spolupráci, ale pokud to lidstvo dovolí, přijde doba, kdy to bude pak přísný zákulisní diktát všem existujícím světovládcům na všechny lidi dohromady s cílem vytvořit ateisticko-okultní světovládu.

Rozebírání dalších souvislostí by bylo skutečně již nad rámec nejen této kapitoly či celého svazku, ale i celé této knihy. Každý, kdo půjde v tomto tématu do hloubky zjistí, že v současné době je přímá vazba UFO s ilumináty, kteří se také nazývají *Řád Stříbrné hvězdy* (Argentum Astrum) mající za symbol oko Hora (zednářské oko na jednodolarové bankovce), dále s kultem Siria (jedno z jmen démonické síly) a s tajnými společnostmi zasvěcenců jak na Blízkém Východě (například od dřívějšího řádu šlechtických templářů - dnešním řádem některých tajných jezuitů - nebo od okultních kabalistů), tak i v Egyptě, Řecku, Indii, Asii a s indiánskými národy na západní polokouli.

Při probírání hlubších informací narazíte na jména jako Kenneth Grant, spolupracovník mága Crowleye, Crowley se zabývající se halucinogenními postupy na ovládnutí lidské mysli, J. G. Bennet, Gurdjieff, súfistický historik Indries Shah, George Hunt Williams - kontaktní osoba pro létající talíře, který běžně hovoří i s jejich bytostmi, okultní mág Dr. John Dee a další. Jako literární odkazy se zde nabízí tituly: *Robert Anton Wilson; Cosmic Trigger (Kosmická spoušť)* nebo *Murray Hope: Praktická egyptská magie*.

Velmi cenným přínosem v této problematice je kniha od Daniela Hájka: ***UFO - Tajemství a souvislosti, JUPOS Otrava, 1998, ISBN 80-85832-10-0***. D. Hájek v této knize stručně, ale přehledně a velmi průkazně dokumentuje propojení mezi bytostmi z UFO a okultismem s přímou vazbou na keltské náboženské tradice, dále na spiritismus a na New Age. Kniha demaskuje mnoho záhad, které jsou okolo UFO vytvořeny, včetně samotných bytostí z UFO. Právě na základě jejich vlastních vzkazů a poselství planetě Zemi a na základě vlastních sdělení lidstvu autor jasně dokládá přímou souvislost mezi těmito bytostmi jako duchovními silami a mezi moderními spiritistickými podvody uvádějícími v úžas celé lidstvo moderního 20. a 21. století.

Moderní experimenty jezuitů dnes přesahují jakýkoliv rámec lidské představivosti. Každý experiment je spojen s touhou po moci a po ovládnutí člověka. Na výzkum všech doposud neznámých přírodních zákonů, zákonitostí, jevů a souvislostí mají dnes tajní jezuité mnoho možností. Jednak moderně vybavené laboratoře a jednak informace přímo od svých kolegů z řad atomových vědců a z různých oblastí fyziky, matematiky, chemie, biologie, biochemie, astronomie a dalších vědních oborů.

A jsou to právě Spojené státy americké, které první pochopily, jaký obrovský význam a zisk plyne z jezuitských experimentů s přírodními zákony ve spojení se spiritismem, to je s duchovními mocnostmi a silami temna.

Proto již v minulosti sám „prezident Truman ... povolal otce Patrika Yanceye, jezuitu z provincie New Orleans do Rady Národního vědeckého ústavu, kterou tvoří 16 pedagogů a 7 významných osobností vědeckého světa. Účelem tohoto ústavu je podnítit vytvoření národní politiky a vést základní bádání a vědeckou výchovu.” (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str.39; také Romano, str. 33**)

Je to současně i zájem iluminátů a finančních magnátů, aby se například v oblasti atomového výzkumu investovalo nejvíce „*mozků a duchovních sil*” jak do okultních praktik ve spojení s moderní vědou, tak také do vývoje nových, modernějších zbraní. Proto je dnes mnoho tajných jezuitských vědců nasazeno vedle již jmenovaných oborů i do oblasti kosmického a zbrojního výzkumu.

45.24 Některé konkrétní experimenty jezuitů

Na některé experimenty se podívejme například do nejčtenějšího a nejpřekládanějšího časopisu v Evropě o záhadách UFO, *Magazín 2000, Vesmír, Země lidí, Podivuhodný svět záhad a tajemna*. Je zde mnoho informací, které s tím, co je výše popsáno, souvisí.

Tak například cíl ovládnout lidské myšlení na základě původního čistě vědeckého experimentu najdeme ve článku: **Projekt Montauk - jeden z nejtajnějších projektů dějin lidstva:** *“Projekt Montauk ... si všímá hlavně toho, že část světově proslulých vědců byla během druhé světové války zatažena tzv. »Tajnou světovou vládou« do projektu pod názvem Projekt Duha (Rainbow-Project). ... Projektu Duha, který se později stal známým jako Filadelfský experiment ... se vedle Nikoly Tesly a Alberta Einsteina účastnil rovněž dr. John von Neumann (bývalý Němec dr. Hans von Neumann) ... V projektu Duha se experimentovalo s technikou, která měla znemožnit určování polohy lodí nepřátelskými radary. ...*

Následuje popis pokusů, které byly úspěšně dokončeny v roce 1940 v brooklynském přístavu. V této době dostal tým vědců posilu v podobě T. Townsenda Browna, který byl odborníkem na gravitaci a elektromagnetismus. Pokusy se neustále dařily. Vedoucím týmu byl N. Tesla, který *“tušil, že armáda přejde k pokusům za přítomnosti posádky. Oznámil »šedým mužům« v pozadí, že nastanou potíže, jestli bude na lodi posádka. Na jeho názor se však nebdalo. Tesla proto v březnu 1942 odešel z vedení projektu. Vedení převzal von Neumann ...”*

Zde je dobré si povšimnout, že autoři knihy, ze které článek vznikl, P. Nichols, P. Moonem a D. Cameronem se netají tím, že v pozadí celého projektu byla tajná světová vláda a šedí mužové. Vystává otázka: Je těžké uhádnout otázku, kdo vytvářel tajnou světovou vládu v době druhé světové války, kdy papež se svým jezuitským řádem a s věrným Německem prováděli křížové tažení celou Zemí? Je to náhoda, že právě matematik a německý šlechtic von Neumann jde do pokusů na živých lidech? Podívejme se, co se odehrávalo dál:

“Dne 20. července 1943 se konala další zkouška. ... Lod' zůstala 15 minut neviditelná, ale posádce se udělalo zle, všichni trpěli dezorientací a duševními poruchami. Zkouška, která byla později známá jako Filadelfský experiment, byla provedena 12. srpna 1943. Šest dní před tím se nad lodí objevila tři UFO. Zdálo se, že vše dobře probíhá. Pozorovatelé mohli rozpoznat obryzy neviditelné lodi na vodě, ale pak se to doslova stalo! Modře se zablesklo a lod' zmizela. Když se asi o čtyři hodiny později lod' zase objevila, divákům se naskytl pohled, na který nikdy nezapomenou. ...”

Pak je popisováno, co se všechno stalo a jaká to byla katastrofa pro celý projekt. Pro nás je zde velmi důležitá zpráva, a sice, že *“...Von Neumann pak přiznal, že to má souvislost s jeho pokusem o vytvoření umělé reality, který se mu v té chvíli vymkl z kontroly. ...”*

V říjnu 1943 následoval další neúspěšný pokus: *“...Byla to absolutní katastrofa. ... Vojenské námořnictvo ze strachu projekt skončilo. V rozporu s »Tajnou vládou«, která měla nad celou akcí dohled. ...*

Uprostřed roku 1949 vznikl projekt Phoenix. Měl vysvětlit jevy, jež se udály během Filadelfského experimentu. Dr. John von Neumann a jeho výzkumný tým opět dostali příkaz, aby se věnovali novému úkolu. ... Tým měl zjistit, kde byla v roce 1943 učiněna chyba v souvislosti s lidským faktorem.

Na začátku 50. let bylo rozhodnuto spojit zbytek Filadelfského projektu s meteorologickou kontrolou v projektu Phoenix. Ústřední vedení se nalézala v laboratořích Brookhaven na Long Islandu a dr. John von Neumann se ujal řízení. Avšak, když začal s výzkumy, velmi rychle si uvědomil, že je nezbytné zabývat se metafyzikou, protože v rámci Filadelfského experimentu byla ovlivňována fyzická, biologická a rovněž elektromagnetická struktura člověka ...”

Autoři knihy se dále zabírají spojením duše a těla člověka - tedy tématem, které mají jezuité prakticky, experimentálně a velmi detailně prozkoumané, ovšem s pomocí okultních d'ábelských sil. Projekt musel otázku ducha, duše a těla člověka prozkoumat ještě hlouběji, aby mohl dojít ke svému cíli.

“Práce v rámci projektu Phoenix vyvrcholily v roce 1967, kdy předložil Kongresu závěrečnou zprávu. Členové kongresu byli nejdříve fascinováni výsledky, které dokazovaly, že je možné ovlivňovat lidské vědomí elektromagnetickými vlnami a že člověk dokáže konstruovat stroje, jejichž pomocí může manipulovat s lidským myšlením. ... Avšak předtím, než Kongres projekt zrušil si brookhavenská skupina kolem sebe vytvořila silné mocenské centrum. V něm nejvyšší zasvěcenci tajných služeb a také »Tajné světovlády« mající k dispozici technologii neviditelnosti Stealth mohli s absolutní jistotou ovlivňovat lidského ducha. Když se o tom dozvědělo armádní velení, bylo samozřejmě touto myšlenkou nadšeno. ... Peníze poskytla brookhavenská skupina a vojsko dalo k dispozici vybavení. ... Projekt byl pojmenován Phoenix II, ale zasvěcenci ho označovali jako projekt Montauk. Jako finanční zdroje uvádějí vedle 10 miliard dolarů ve zlatě, které bylo v roce 1944 získáno vyhozením vlaku s nacistickým zlatem do povětří, také podpora rodiny Kruppů, která rovněž kontrolovala koncern ITT. Takto se dal náležitě do pohybu vlastní projekt Montauk v roce 1971. ... O všech vykonaných pokusech byla pečlivě shromažďována data. ... Útok na lidského ducha mohl začít.

Mezitím Preston Nichols (jeden z autorů knihy) pozdější technický vedoucí projektu Montauk, který pracoval na začátku 70. let jako elektroinženýr čistě vědecky s telepatii, přitom objevil vlnu podobnou rádiové vlně, která přenáší myšlenky. ... Trvalo další tři roky, než byl konečně dokončen vývoj a následně zkonstruován zesilovač myšlenek, který dovedl číst, zesilovat a vysílat myšlenky ... dokonce s velmi vysokým stupněm přesnosti myšlenky reprodukovat. Médium v Montauk-Chair si potřebovalo jen představit nějaký materiální předmět a ten se pak objevil někde na základně. Například: Člověk zaměřuje své vědomí na nějaký předmět a ten se postupně materializuje!

S touto technikou se experimentovalo ještě rok, až byla překonána další překážka. Duncan se mohl prostřednictvím například kadeře či jiné indicie sledované osoby za pomoci zesílení vysílače Montauk dívat očima této osoby, slyšet jejíma ušima, čichat jejím nosem a myslet jejím způsobem myšlení! Později se mu podařilo dostupnou technikou vtisknout svého ducha do jiné osoby a manipulovat s jejími myšlenkami, přimět ji, aby učinila věci, jež by tato osoba nikdy dobrovolně neučinila. ... Projekt Montauk spojuje podmínky moderní vědy s nejvyspělejšími ezoterickými technikami ...” (*Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 2-5*)

Není pochyb, že tento projekt řídí jezuité. Je to jeden z případů, kde experimentují skuteční vědci a jezuité jsou v pozadí projektu. Ovšem u jiných projektů jsou těmito vědci přímo i jezuité. Naštěstí přístroje v projektu Montauk mají jen malý dosah a rozsah omezený. Přesto však můžeme říci, že na poli ovlivňování lidského myšlení je učiněn už velký kus cesty, a dokonce úspěšně. A právě to je alarmující.

Podívejme se ovšem ještě na další souvislosti, které časopis přináší. Článek **UFO nad dělnickým rájem** popisuje, jak nad Fidelovou Kubou (víme, kdo Fidel Castro ve skutečnosti je) jsou od konce října 1994 pozorovány “stovky neznámých létajících objektů.” Objekty byly pozorovány také na “svátek Všech svatých (1. listopadu).”, což je svátek starého tovaryšstva.

Zajímavá je také informace o okultním jogínovi Sri Chinmoyovi na téže 6. stránce. Na straně 10 si můžete přečíst inzerát na knihu od J. Spencera, který kromě jiného popisuje, jak lze odhalovat zločiny pomocí okultních praktik, ale věnuje se i dalším tématům, které souvisí právě s duchem, duší a tělem člověka a jak to všechno může “moderní věda” zvrátit do záhadných dimenzí. I zde všude můžeme v popisech jevů vnímat doteky jezuitských experimentátorů.

Velmi zajímavý je článek **Marcahuasi - Hora bohů** na straně 11-16 stále téhož čísla stejného časopisu. Zde je popisována historie a okultní jevy, které se váží k náhorní plošině Marcahuasi v Andách, 80 km severovýchodně od Limy v Peru. Článek ukazuje, že tomuto “posvátnému” místu se hodně věnoval spisovatel, vědec, ezoterik, prehistorik a jeden z otců

New Age (Nového věku), peruánský jezuita - Daniel Ruza (1900-1991), který měl zvláštní zálibu v okultní literatuře a studiu posvátných míst na zemi.

Ve své knize *MARCAHUASI - Historie fantastického objevu* jezuita Ruza popisuje, že tato plošina byla od nepaměti pokládána za posvátné území s řadou zajímavých soch lidských hlav, těl apod. Každá z hor obklopující plošinu je také posvátná - přesněji řečeno od bývalých domorodců zasvěcená různým bohům. V těchto horách i na plošině samotné se vyskytuje obrovská síla, která je schopna zasáhnout a ovlivnit lidský organismus.

Článek přináší vyprávění jednoho nemocného (jezuitský Ruzaův učeň), který byl prostřednictvím této síly uzdraven. Ovšem tuto sílu mu naordinoval jakýsi "náhodný" chodec kolem, který používal jogínskou metodu - její prvky, aby okultní sílu do nemocného dostal. Uzdravení pak proběhlo podobnou cestou, jako například v Lurdách při zjevení Panny Marie.

Tento článek dále ukazuje, že právě na této plošině a na okolních horách dochází k častému výskytu UFO. Článek říká, že *"Pro obyvatele městečka San Pedro de Caste na úpatí Marcahuasi je něco takového jako zahlédnout UFO něčím zcela běžným. Na otázku, zda na UFO věří, reagovali tak, jako by to byla ta nejpodivnější otázka, jakou jen lze položit, asi jako kdyby se jich někdo ptal, jestli věří v existenci krav."*

Pak následuje vyprávění očitých svědků, kterých je celá vesnice včetně dětí. Pekař z vesnice například *"sdělil, že stříbřitý disk s pestrobarevnými světly vidá nad Marcahuasi létat pravidelně. Domnívá se, že UFO mají pravidelný letový řád. Objevují se totiž vždycky koncem měsíce. ..."*

Článek také vypráví, jaký osud a pokatoličení potkalo i samotné obyvatelé San Pedra, které je dnes výhradně katolického založení.

Na závěr přináší článek mnoho zajímavých informací o jezuitovi Ruzaovi. Ve své knize o této oblasti mimo jiné Ruza napsal: *"Záměrem této knihy je opětne spirituální (duchovní) sjednocení všech těch, kdož jsou přesvědčeni, ... že je nezbytné vypátrat posvátné háje, posvátné hory, podmořské jeskyně a systémy chodeb, kde bude moci toto lidstvo užívat telurické síly Země, aby opět nastolilo fyzikální a sociální rovnováhu. ..."*

Vzpomeňme si na temné duchovní síly a na jezuitskou liberální a sociální teologii! Článek popisuje ještě další aspekty, které jasně ukazují na propojení jezuitů s okultními silami, u nichž jedním z experimentálních projevů jsou i zjevení UFO.

Budeme-li listovat dál tímto časopisem a jeho různými čísly zjistíme, že nejvyšší počet zjevených objektů UFO je nad Jižní a Střední Amerikou a nad Mexikem. Všechny tyto země spojuje ta skutečnost, že jsou to bašty římskokatolické církve a jezuitské řehole. Čtenář se doví, že mnoho zviditelnění objektů UFO vždy nějak souvisí s různými katolickými nebo pohanskými svátky té či oné země. Zde platí téměř zákonitost.

Další skutečností je fakt, že různé záhadné projevy těchto okultních sil - zvláště piktogramy v trávě, obilí, jeteli, kukuřici, lnu a jiných vyšších rostlinách - se objevují také při různých výročích okultních či římskokatolických svátcích. Jak dokonce ukazuje článek **Konference o UFO v Düsseldorfu** program této konference také souvisel s náboženstvím. V programu mimo jiné zazněla přednáška *"o UFO a mariánských zjeveních. ... se svými kouzly vystoupí Copperfieldův přítel, mág z Las Vegas Bob Borgia, Aztékové z Mexika předvedou své posvátné tance ..."* Kongresu se chtěl zúčastnit i jezuitský prezident USA, Bill Clinton. (**Magazín 2000, Vesmír, Země lidí, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 24**)

Dokreslující článek: **Záhadné obrazce v obilí se vrátily** na stranách 27-30 tohoto časopisu celé propojení mezi UFO a keltskými a katolickými náboženskými svátky jenom potvrzuje. Článek popisuje, jak se skupina ufologů vydala do Anglie (kolébky spiritismu) hledat piktogramy. Tito lidé viděli například *"pět kruhů rozestavěných do kříže"* (pěticipá hvězda a kříž se společně používaly při starodávných okultních zasvěcovacích obřadech), dále píší, jak lokalita, kde vznik obrazců sledovali, na ně *"zapůsobila svou magickou tajemností."* V jiný den

museli kolem desáté večerní hodiny vystoupit na “posvátný kopec Woodborough Hill”. Na druhý večer vystoupili na Silbury Hill, kde, jak píší, “opět na nás dýchlo magično posvátného kraje”. Na tomto kopci svým hovorem a svou vnitřní koncentrací “přivolávali kruhy”.

Jak článek dále ukazuje, kruhy se jim skutečně podařilo přivolat, a to hned dvakrát za sebou. Takže pak mohli zkonstatovat, že “někdy se stává, že se kruhy povede přivolat i jednomu člověku. Musí být však silným médiem...”

Velmi mne zajímalo srovnání psychotronického zkoumání obou médií. ... V mnoha případech se nezávisle na sobě shodovaly, jako kdyby byly obě ze stejného těsta. Kruhy podle nich nejsou jenom grafickým - geometrickým znázorněním jakéhosi poselství, ale fungují i tak, jako třeba kompaktní disky, na kterých jsou jakousi kombinací tajemných kosmických, zemských, přírodních energií a psychoenergie vycházející z nevědomí člověka zaznamenány velmi důležité vzkazy a upozornění.”

Zde můžeme zřetelně vidět skryté působení okultních temných sil. Článek dále vypráví o jasném několikerém zjevení UFO hned za sebou s působivými světelnými efekty. Místo, nad kterým se objekty zjevovaly po celou noc se v Anglii po dlouhá léta nazývá Golden Ball (neboli: Zlatý Baál - posvátné místo k uctívání Baála, boha slunce, často znázorňovaného zlatými podobiznami).

I denní tisk někdy přinese z této oblasti zajímavé informace, které potvrzují předchozí závěry. Například:

Experti jednali o UFO, ACAPULCO/RIO DE JANEIRO - Více než tři sta badatelů z desítky zemí se zúčastnilo druhého světového kongresu odborníků na neidentifikovatelné létající předměty (UFO), který před týdnem, 5. prosince 1997, skončil v mexickém Acapulcu. Před dvaceti lety se na stejném místě konal první kongres s touto tematikou.

V současnosti podle badatele Jaime Maussána panuje větší jistota o existenci tzv. pánů hvězd a ufologie se utěšeně rozvíjí. »Výzkum natolik pokročil, že se již jedná o přijatou vědu. Otevřela se možnost, že do dvaceti let se uskuteční kontakt s mimozemskými objekty,« řekl. Země Latinské Ameriky se možná stanou »ufologickou velmocí«, neboť světové ufologické fórum v brazilském Rio de Janeiru bylo zahájeno v den, kdy skončil kongres mexický. Jeho účastníci s napětím očekávali zejména zprávu o tajné misi brazilského vojenského letectva, které pátralo v amazonském pralese v roce 1977 po mimozemšťanech. Brazilského fóra se účastní více než čtyři desítky expertů na UFO z dvaceti zemí světa. Osmidenní jednání potrvá do 14. prosince 1997. (Lidové noviny, 12.12.1997)

Není divu, že se Latinská Amerika stane ufologickou velmocí, když je již velmocí jezuitskou a skutečným rájem římských katolíků (**Týden, 19.1.1998, str. 86**). Je také rájem okultních sil z ďábelského duchovního podsvětí, a to mnohem více, než například současná Anglie!

Snad nejzřetelněji je vidět propojení mezi bytostmi UFO a okultními a spiritistickými ďábelskými duchovními silami v knize **D. Hájka: UFO - Tajemství a souvislosti**. Kniha je cenná zvláště tím, že cituje různá skutečná poselství UFO bytostí a zároveň je rozebírá a srovnává s mnoha jevy moderního věku naší doby. Krok za krokem vede čtenáře k hlubokému pochopení souvislostí mezi UFO a velikým podvodem moderního spiritismu. Kniha přináší velmi cenné informace o temném duchovním světě a jeho moderních praktikách.

Kdo pochopí realitu zjevování UFO a chování bytostí z UFO, není rozhodně překvapen, že například v jednom poselství lidstvu se bytosti odkazují na “poselství z Fatimy” (**str.150**), v jiném poselství prohlašují, že “oni nyní společně s pannou Marií připravují stvoření nového Nebe a nové Země ...”, a z jiného svědectví se dovídáme, že “v září 1980 se uskutečnil poslední přímý kontakt Giorgia a jeho přátel s Rafaelem (bytostí z UFO). Jako dar na rozloučenou jim bylo dáno prožít zážitek, kdy do nich vstoupil sám Bůh a naplnil je nevýslovným štěstím. Zažili i přítomnost panny Marie a dostali příkaz, aby o těchto všech událostech a poselstvích napsali knihu. ...”.

Vzpomeňme si na duchovní zážitky Ignáce z Loyoly s Bohem a s různými zjeveními Panny Marie. Souvislosti jsou více než jasné. Jiná svědectví v této knize jasně ukazují, že UFO bytosti citují (často nesprávně) Bibli, dále, že zkreslují skutečnosti o biblickém Ježíši Kristu a že vyvyšují právě ty bytosti z UFO, které mají jména pohanských antických bohů. Nejvyšší autoritu shodnou s Kristovou měla ve vesmíru bytost jménem Astarta (neboli znovu Marie) nebo také Aštar (**str.131**). Není překvapením ani to, že si tyto bytosti výrazně přejí nástup Nového věku - New Age. Kniha o tom přináší mnoho svědectví zvláště ve své druhé polovině od 5. kapitoly.

A tak bychom mohli pokračovat výběrem dalších titulů. Koho tato tematika zajímá, určitě najde mnoho podobných, ne-li ještě zřetelnějších důkazů o propojení mezi UFO a okultními duchovními světy a jezuitskou řeholí. Nyní se ještě podíváme do další oblasti, která je veřejnosti velice známá, a to na mezinárodní terorismus.

45.25 Mezinárodní terorismus - další forma jezuitských organizací

Jezuitský řád vytvořil řadu svých teroristických organizací nebo jejich vytvoření inicioval. Tak byli v období francouzské revoluce vytvořeni například terorističtí jakobíni a dnes to jsou různá revoluční komanda, popravčí národní čety, různá hnutí a skupiny za osvobození země (Taliban, Tamilští tygři, ETA, IRA), dále různé separatistické organizace a hnutí, různí extrémisté, nacionalisté, ultranacionalisté, fundamentalisté apod.

Pochopitelně ne za všemi teroristickými organizacemi byli jezuité odpočátku, ale s jistotou dnes můžeme říci, že všechny teroristické organizace, ať jsou kdekoliv, jsou už dnes plně infiltrovány a díky jezuitům dokonale propojeny, aby byly centrálně koordinovány.

Je to opět jedno z černých tajemství řádu, které tajní jezuité velmi bedlivě střeží. Přesto jsou naštěstí zaznamenány úniky informací a my se díky jim můžeme jen v němém úžasu dovídat i o takových skutečnostech, jako například, že všechny arabské teroristické protiizraelské organizace mají svého tajného koordinátora a přívržence, oficiálního šéfa OOP, Jasira Arafata. Ten je přímo napojen na Vatikán a na generála jezuitů. Jeho tajné teroristické hnutí propojuje všechny arabské teroristické organizace a je prostoupeno tajnými jezuity a jejich agenty skrz naskrz.

Navenek však tyto organizace jako Hizbaláh, Hamas a jeho odnož Kásán, ale i Džihád nebo afgánský Talibán apod. působí jako samostatné a spolu nesouvisející lokální fundamentalistické organizace mající každá svůj vlastní program a zaměření. Všechny teroristické organizace středního a Blízkého Východu však slouží Vatikánu přímo nebo nepřímo k likvidaci izraelského státu a k obnovení nebo zesílení islámu. Jsou proto Vatikánem přes OOP a Jasira Arafata a přes klíčové země Středního Východu (Egypt, Jordánsko apod.) tajně podporovány. Je to systém přímé i nepřímé podpory jak finanční zvláště přes Německo, Francii, Španělsko, Portugalsko, Itálii, Švédsko a Belgii, tak i materiální, co se týká zbraní, munice, vojenské techniky apod. K této podpoře ovšem patří také černý obchod s ropou, se zlatem a s drogami.

Jednou z nejsledovanějších teroristických organizací je také Irská republikánská armáda IRA, která je přímo řízena jezuitou stejně tak jako její katolické politické křídlo, Sinn Fein vedené prezidentem této politické organizace, jezuitou Gerry Adamsem a zastupované jezuitským mluvčím Martinem McGuinnessem a dalšími, kteří jsou běžně jmenováni v každodenních zprávách všech největších evropských deníků.

Sinn Fein je výhradně teroristickou politickou organizací severoirských katolíků a je tajným politickým křídlem některých odnoží IRA, i když to dnes Sinn Fein radikálně popírá a tváří se, že s katolickou IRA nemá už nic společného. Neoficiálně je ovšem Sinn Fein a všechny organizace, které tajně zastupuje plně jezuitů, kteří přes tuto organizaci ovlivňují např. všechna jednání o severním Irsku v Dublinu.

O spojení organizace IRA s Vatikánem dnes již nikdo nepochybuje. IRA si od samého počátku klade za cíl vydobýt pro římské katolíky celé Irsko neboli učinit z Irska výhradně římskokatolický, ale nejlépe přímo jezuitský stát. Jinými slovy se snaží různou cestou a různými prostředky zbavit severní Irsko protestantského obyvatelstva. K tomu má pochopitelně i požehnání přímo od papeže:

“Worsthorne ze Sunday Telegraphu napsal v únoru 1991 v úvodním článku: »OHYZDNÁ TVÁŘ ISLÁMU«: »Celá léta nebyl ze strany islámu věrohodně odsouzen terorismus. Totéž se dá říci o postoji římskokatolické církve k terorismu v Irsku. ... « The International Herald Tribune odhaluje, že v roce 1988 ve Strassburgu obvinil Jan Paisley papeže za to, že poslal krucifixy členům IRA, kteří drželi protestní hladovku. (International Herald Tribune, 12. října 1988) ...

Zdá se, že římskokatoličtí kněží podporují teroristy. Například Sunday Express ze 17. května 1987 otiskl smuteční projev fr. Briana McNeice při zádušní mši za masového vraha Patricka Kellyho z IRA: »Byl to spravedlivý a věrný muž, který miloval svou rodinu, svou irskou kulturu, svou víru a svou zemi.« Mnoho lidí se diví a je šokováno senzačními odhaleními, že bývalý kněz používal vatikánskou banku, aby tam tajně schovával finanční kapitál IRA, a přesto tomu britský tisk věnoval malou pozornost. Sunday Times ze 4. prosince 1988 daly jenom malý prostor zprávě o tom, že britská inteligence odhalila síť IRA, kdo které patřil i Ryan (Patrick). Tato síť infiltrovala a používala katolické banky po celém světě. Říká se, že teroristickými účty, ze kterých byly financovány obchody vedené IRA, proudily desítky milionů liber. ... Tři týdny před povstáním o velikonočním týdnem v roce 1916 přijal papež Benedikt XV. delegaci irských dobrovolníků v čele s Georgem Noblem, hrabětem Plunkettem. Diskutovali s papežem o podrobnostech tohoto povstání a vzpoura byla požehnána »jeho apoštolským dobrořečením pro muže, kteří se vydali čelit smrti v zájmu osvobození Irska.« (The Irish Press, 26. května 1933)

Zjišťování novin The Irish Press odhalují, že k požehnání irského povstání došlo shodou okolností v době, kdy do Vatikánu přijel britský zplnomocněný velvyslanec. Pozorovatelé v té době se domnívali, že by měl takovému pokrytectví dát najevo nesouhlas. Ale ani slovo! Ku podivu, stejně jako tomu bylo později s Ryanem v roce 1988, jediné Timesy a ještě dvě další periodika se druhého dne o této události zmínily, avšak bez jakéhokoliv komentáře. Vyšlo to až v roce 1933, tedy 17 let po této události.” (Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, str. 110-112)

Ovšem představa raelizace, jak dosáhnout nastolení římskokatolického státu Irsko, rozděluje organizaci IRA na mnoho vzájemně soupeřících křídel, frakcí, odnoží a podskupin, které si vzájemně různě konkurují.

Některé chtějí Irsko “očistit” od protestantů klidnou, diplomatickou cestou, některé polovojeckými akcemi, některé teroristickými výpady proti civilistům a policii a některé přímo náboženskou válkou podobnou válce ustašovců v Jugoslávii. A tak, jak se tato jezuitská nenávist přelévá do té či oné organizace nebo spolku, vzniklo také mnoho dalších názvů, o nichž ovšem tisk a média spíše mlčí a nebo to všechno zahrnují pod název IRA.

To ovšem není přesné, i když je pravdou, že je nenávist proti irským protestantům, stejně tak jako proti protestantské Anglii (i když je nyní v náboženském područí Ekumenie a Vatikánu) a proti reformačním církevním proudům vůbec, všem těmto organizacím společná.

Organizace IRA však není sama, kdo proti severoirským protestantům bojuje. Vedle IRA existuje celá řada dalších samostatných organizací, které mají rovněž své představy o uspořádání Irska a které, stejně jako IRA, vlastní polovojecké náboženské nebo civilní oddíly nebo přímo samotné vojsko. I tyto organizace mezi sebou vzájemně soupeří.

V podstatě lze v tom chuchvalci a líhni teroristického marastu vyzorovat několik základních směrů. Jeden usiluje o zavedení jezuitského, římskokatolického státu bez jediného protestantského občana. Další směr usiluje o zavedení marxisticko-leninského revolučního

státu, kde jedna skupina plánuje zavedení státního jezuitskorevolučního náboženství směřujícího k New Age a k Novému světovému řádu a druhá skupina nechce naopak žádnou náboženskou ideologii a chce mít Irsko jako ateistický revoluční stát (i za touto myšlenkou stojí jezuité). A pak je tady další směr, který předpokládá dosažení jednoty mezi katolickým a protestantským obyvatelstvem a nastolení moderního demokratického státu.

Proti tomuto poslednímu směru je vyvíjen největší tlak ze strany všech vatikánských a jezuitských organizací. Můžeme téměř každý den pozorovat, že jakmile se nabízí sebemenší dosažení dohody mezi znesvářenými stranami v severním Irsku nebo mezi Irskem a severním Irskem, nastanou okamžitě pumové teroristické útoky, nepokoje, protestní a provokační akce a apod. jak ze strany katolíků tak zdánlivě i ze strany protestantů, ovšem ve skutečnosti opět katolíků, neboť to jsou římská agenta působící v řadách protestantů. Každá trpělivost má své meze a proto není divu, že se do boje pouští ovšem i skuteční protestanté, kteří jsou k akci mnohdy vyprovokováni. I oni mají své polovojenské oddíly.

Média však nemohou jít proti Vatikánu, a proto budou vždycky tvrdit, že jde o boj na prvním místě mezi protestanty a pak teprve katolíky. Vědomě zkreslené zprávy podávají obraz provokujících nebo rozružených protestantů proti nebohým katolíkům, ale z největší části jsou to kamufláže zachycující pouze podvod proti veřejnému mínění.

Stejně tak je tomu dodnes v bývalé Jugoslávii, kde média zaměrně zkreslují informace v neprospěch Srbů, jak o tom pojednáváme dále. V principu je terorismus Vatikánu na bývalém velkém území Srbska a v Irsku naprosto shodný až dodnes. Krvavé akce, vraždy, pumové atentáty, děšení nekatolického obyvatelstva, jeho útlak a pronásledování, lhaní veřejnosti, překrucování informací, zatajování faktů apod. vykazuje stále stejného ducha nenávisti vůči každému, kdo odmítá jít ruku v ruce s Římem a jeho papežstvím.

Název IRA se volně používá ve vztahu k Irské nacionální armádě osvobození, Oficiální irské republikánské armádě, Prozatimní irské republikánské armádě a dalším irským republikánským nebo nacionalistickým odštěpeneckým skupinám. Historicky vzato tento název poprvé použil James Connolly proto, aby označil nacionalistické síly použité při Dublinském velikonočním povstání v roce 1916.

Po vytvoření Irského svobodného státu v roce 1922 nový irský stát organizaci IRA rozpustil a potom její členy označil za militantní nacionalisty bránící rozdělení Irska, kteří odmítají poslouchat vládu Svobodního státu. IRA pak pokračovala dál, a to velkou bombovou kampaní ve Velké Británii v průběhu roku 1939 a počátkem roku 1940, kdy zaútočila na více než 50 cílů v Londýně, Manchesteru, Glasgow a Birminghamu.

Irská vláda organizaci IRA v roce 1939 znovu zakázala a na jejím potlačení spolupracovala i s Brity. Jak jsme u jezuitů již zvyklí, pochopitelně se zákaz minul účinkem, a tak během let 1955 až 1962 rozpoutává IRA velkou "hraniční kampaň" namířenou proti Královské ulsterské policii. Zase byla potlačena, a to opět prostřednictvím oficiální anglo-irské spolupráce.

S očekáváním padesátého výročí Velikonočního povstání v roce 1967 militantní ulsterští protestanti (ve skutečnosti převlečení katolíci za protestanty) stále víc zneklidňovali katolíky v Severním Irsku. Mělo dojít k vyprovokování severoirských katolíků. To přimělo nacionalistické politické organizátory k vytvoření Asociace občanských práv Severního Irska (NICRA), která organizovala pochody a protesty dokonce i v protestantském okolí. IRA zajišťovala vojenský doprovod těchto pochodů. Při tom došlo k napadnutí protestantů v jejich domovech. Pro manipulaci s veřejným míněním vypálili jezuité několik katolických firem, které k tomuto obětování byly předem určeny. Tím jakoby útok proti protestantům opodstatnili. Veřejnost mohla také sledovat, jak IRA neměla dostatek zbraní (ovšem i to byla podvodná inscenace) a že z toho důvodu nemohla odrážet všechny útoky protestantů (ve skutečnosti podplacených katolíků) proti těmto katolickým firmám.

45.26 Různé tváře organizace IRA

Podívejme se na některé odnože IRA. Neshody uvnitř IRA kvůli jejímu narůstajícímu marxistickému a politickému charakteru vedly k tomu, že v roce 1969 se odštěpila nacionalističtější Provizorní irská republikánská armáda (PIRA), která si zachovala svůj hlavní cíl - unifikaci (sjednocení) Irska násilím, a to i proti přání protestantské většiny na severu, a žádá občanská práva pro protestanty v odděleném Severním Irsku. Hlavním prostředkem k dosažení tohoto cíle má být ozbrojený boj a nikoliv politické vyjednávání.

Původní organizace, ze které se odštěpila PIRA se pak stala známou pod názvem Oficiální irská republikánská armáda (OIRA). OIRA a PIRA spolu soupeřily a občas se střetávaly v přestřelkách proti sobě navzájem, pokud zrovna nebojovaly proti Britské armádě nebo proti protestantským, polovojenským skupinám. V roce 1972 však OIRA oficiálně ohlásila ozbrojený boj a nakonec se označila za Dělnickou stranu, která se otevřeně zařadila mezi volební strany jak v Severním Irsku, tak v Irské republice.

Ve skutečnosti se členství v OIRA a PIRA velmi často překrývalo. OIRA se snažila zabránit tomu, aby její členové používali její zbraně při operacích PIRA, a proto v roce 1974 vyloučila své radikálnější nacionalistické členy. Tito radikálové, kteří věřili v ozbrojený boj, zase zformovali Irskou nacionální armádu osvobození (INLA), skupinu přinejmenším stejně tak údernou jako PIRA, ale navíc také s extrémní marxisticko-leninistickou ideologií, která dříve charakterizovala OIRA.

INLA je Irská nacionalistická teroristická skupina, která začala jako vojenské křídlo Irské republikánské socialistické strany. Je frakcí, která se odštěpila od oficiální IRA v roce 1974. INLA má za cíl použít ozbrojený boj k vypuzení britských vojsk ze severního Irska, k boji za sjednocení severních šesti hrabství se zbývajících částí Irska a přivodit pád současné Irské republiky ve prospěch marxisticko-leninského revolučního státu, který by se oddělil od Evropského hospodářského společenství. INLA je mnohem otevřeněji marxisticko-leninistická a doktrinářská než prozatimní nebo oficiální křídla IRA. INLA spolupracuje s levicovými skupinami - Západoněmeckými revolučními buňkami a Francouzskou přímou akcí.

Historická IRA si zachovala politickou frontu (své politické křídlo) známou jako Sinn Fein (což irsky znamená "sami sebou"). V roce 1969 došlo k oživení IRA a strana Sinn Fein se oficiálně distancovala od jakéhokoli spojení s IRA, což byla falešná taktika umožňující organizaci IRA vytvořit legální, oficiální politické křídlo a možnost uchýlit se k vyjednávání. Předpokládala, že by jí to mohlo přinést nějaký politický užitek.

Spolu se vznikem PIRA vznikla i Provizorní Sinn Fein vedle strany Sinn Fein spojené s OIRA. Jakmile OIRA odsoudila ozbrojený boj, nebylo již třeba předstírat oddělenou politickou frontu a proto se od roku 1972 jméno Sinn Fein vztahuje hlavně k politické frontě PIRA.

Sinn Fein je zásadním přívržencem násilí, teroru a politiky krve. Své skutečné záměry s irskými protestanty tají a kryje pod roušku mírových vyjednávání v Dublinu nebo v Británii. Neopomene však ani jednu příležitost, aby mohla učinit - byť i tajně - jakýkoliv teroristický útok na protestanty. Strana Sinn Fein je strana jezuitských predátorů neuznávajících ve skutečnosti žádnou mírovou cestu.

INLA měla také jako svou připojenou politickou frontu Irskou republikánskou socialistickou stranu. Když organizátoři této strany založili INLA, kterou chápali jako vojenské křídlo své strany, jež ale nebyla ochotná podřízovat se kontrole této strany, oddělili se od INLA, které tehdy působilo bez jakékoli politické skupiny.

Navzdory historické nesouvislosti mezi IRA před rokem 1969 a PIRA, se většina odkazů na IRA ve veřejné diskusi a v novinových zprávách proto týká hlavně PIRA a jejího politického křídla Sinn Fein.

45.27 Provizorní irská republikánská armáda PIRA

PIRA je Provizorní irská republikánská armáda, je hlavní irskou nacionalistickou polovojenskou a teroristickou organizací, která usiluje o opětovné sjednocení šesti hrabství Severního Irska se zbývajících částí Irska a o vznik “Irské socialistické a římskokatolické republiky” dohromady především cestou revolučního ozbrojeného boje, ne pomocí politických nebo diplomatických prostředků.

Protože policie Severního Irska spolu s profesionálními britskými vojenskými silami v Severním Irsku převyšuje početně členstvo PIRA, uchyluje se PIRA hlavně k terorismu a má za cíl vyvolávání maximálního množství pohrom, přičemž si bere za cíl civilisty stejně jako vojáky.

PIRA vznikla v roce 1969 s tajnou pomocí Vatikánu. Pomoc se týkala peněz a zbraní a to přes Irskou republiku za vlády jménem Fianna Fail pod vedením premiéra Jacka Lynche. Pozdější irské vlády ovšem upustily od skryté podpory a učinily kroky k tomu, aby zabránily dopravě zbraní pro PIRA přes irské území. Nepravidelně dodávala zbraně a finanční výpomoc Libye. Z Tripolisu vezla loď Claudia 5 tun zbraní, které 28. března 1973 zadrželo Irské námořnictvo. Po této dodávce následovalo ještě 150 tun libyjských zbraní, včetně českých semtexovým výbušnin na palubě Eskundu, který zadržela francouzská celní policie 1. listopadu 1987.

PIRA pomáhaly také Irán a Alžír. Měla také kontakty se skupinou Baskické vlasti a svobody a s frontou za osvobození Palestiny a s revolučními buňkami v Německu. Většina zdrojů PIRA pochází od irské komunity, ale kvůli vyděračství a ochránářským platbám mezi Iry v šesti hrabstvích, bankovním loupežím jak v Severním Irsku, tak v Republice, jsou k finančním darům vybízeni potomci irských katolíků žijících v USA a jinde ve světě, a to často prostřednictvím organizací jako NORaid (Organizace pomoci Severnímu Irsku). 29. září 1984 zadrželo irské námořnictvo sedm tun zbraní na trauleru Marita Ann při překládání z lodi, která je dopravila ze Spojených států.

29. prosince 1969, kdy vznikla PIRA, vytvořili disidenti existující IRA svou vlastní “provizorní” armádní radu proti armádní radě jako vládnoucímu orgánu existující IRA a do tisku vydali prohlášení o svých postojích. V duchu “demonstrantů” protestovali proti narůstající tendenci starší IRA k upuštění od ozbrojeného boje ve prospěch volebních a diplomatických opatření. Navíc byli přesvědčeni, že vedení starší IRA obětovalo irský nacionalismus marxisticko-leninistické ideologii, což nacházelo dost malou podporu u většiny katolického nacionalistického obyvatelstva. Ironií je, že samotná PIRA později v roce 1974 zažila něco podobného, když se z IRA oddělila další skupina - Irská nacionalistická armáda osvobození (INLA) a v roce 1984-85, kdy se ukázalo, že samotná PIRA je spíše politickou než vojenskou organizací. Ve skutečnosti se PIRA řídila strategií “volební urny” a využívala politických frontových organizací, jako je Sinn Féin, aby v důsledu svých volebních vítězství se mohla druhotně spolehnout na ozbrojený boj.

Terorismus PIRA sleduje několik záměrů: Snaží se zvýšit ekonomické a politické výdaje Británii na udržování vojsk v Severním Irsku na neúnosné částky. Snaží se provokovat britské a severoirské vojenské a policejní síly k porušování lidských a občanských práv na lidech podezřelých ze spolupráce s organizací PIRA nebo na obyčejných katolících v naději na to, že tyto násilnosti naopak podnítí britské bojovníky za občanské svobody a vyvolá mezinárodní odsouzení.

Má také za úkol násilně mobilizovat do boje severoirské katolíky, nad kterými PIRA uplatňuje svou jurisdikci. Ta vzápětí nařídí disciplinární tresty proti katolíkům, kteří nesouhlasí s politickým programem PIRA nebo kteří jsou podezřelí ze spolupráce se severoirskými nebo britskými úřady, a to pomocí “střílení do kolen”, poprav po zkráceném soudním řízení a výhrůžek proti rodinným příslušníkům.

V nedávné době PIRA vyvinula taktiku využívání informátorů pro sebevražedné bombové útoky proti severoirské policii a britským vojskům. Řidič sebevrah je obvykle ženatý muž,

kterému je řečeno, že pokud nebude spolupracovat, bude jeho rodina vyvražděna. To byl případ i sebevraha, který při útoku na londonderrské kontrolní policejní stanici 24. října 1990 zabil sebe a pět vojáků.

Prvotním cílem PIRA jsou Britské vojenské oddíly, severoirské bezpečnostní síly, soudní úředníci, vězeňské hlídky a strážé a členové ulsterských protestantských politických stran a domobrany. Většina útoků je prováděna v Severním Irsku nebo se tyto útoky obracejí na britské cíle v Irské republice a mnoho útoků provádějí v Anglii. PIRA také útočí v Evropě na štáby Britské armády v Německu a Holandsku. Používá různé ruční zbraně, automatické zbraně, granáty, lehké protitankové zbraně, minomety a různé domácí zhotovené bomby, včetně autových bomb.

Od roku 1969 do roku 1982 se podle doznání svých členů PIRA zapojila do 2 269 vražd, 7 521 bombových útoků, které zabily 608 lidí a nejméně 1000 střílení do kolen. Koncem roku 1990 dosáhl celkový počet oficiálně přiznaných vražd organizace PIRA 2 781.

Několik z významných akcí PIRA: "Krvavý pátek" 21. července 1972. PIRA uskutečnila v Belfastu 22 bombových výbuchů, zabila 11 a zranila asi 100 lidí. Během září 1973 výbuch v londýnské burze, Dolní sněmovně parlamentu, Anglické bance, londýnském metru a několika obchodních centrech. 21. listopadu 1974 dva bombové výbuchy v pubech v Birminghamu, kde bylo zabito 21 lidí a zraněno asi 120. 21. července 1976 PIRA spáchala úkladnou vraždu Christophera Ewart-Briggse, britského velvyslance v Irsku, tím, že na jeho vůz svrhla pozemní minu. 27. srpna 1979 zavraždila Louise, hraběte Mountbattena bombou na jeho jachtě, při čemž byli zabiti ještě tři další lidé. 20. července 1982 PIRA nastavila 2 radiem řízené bomby v Londýně, první zasáhla zvláštní jednotku Královského jezdeckého projíždějící Hyde Parkem a zabila 4 vojáky. Druhá bomba zabila sedm členů vojenského královského oddílu v Regent's Park.

Také v průběhu roku 1991 PIRA uskutečnila značný počet bombových útoků po celé Británii. Například 7. února 1991 provedla minometný útok na rezidenci britského premiéra na Downing Street 10, zatímco premiér Major hovořil se staršími členy svého kabinetu. Je to přesně ta adresa a přesně ta místnost, ve které přijímal koncem roku 1997 nový předseda vlády Tony Blair jezuitského předáka Sinn Féin Gerryho Adamse a mluvčího této politické organizace severoirských katolíků, jezuitu Martina McGuinnessa.

45.28 Jezuitské převleky

Ve všech těchto organizacích jsou tajné vatikánské síly. Čím více jsou však roztržštěné, tím více jsou nenápadné. Přesto však mají jeden jediný, společný cíl: Výhradně římskokatolický stát Irsko s jezuitskou vládou. Severoirské obyvatelstvo si je vědomo, jaké nebezpečí mu hrozí. Opustit však tak velké území, jakým je severní Irsko a podstoupit hromadný exodus z ostrova je však naprosto nemožné. Nezbyvá mu tedy, než bojovat. Je to skutečně boj na život a na smrt, boj kdo s koho. Proto i protestanté mají své vojenské skupiny a snaží se neustále hájit svá protestantská práva a protestantské tradice tohoto ostrova.

Vedle toho však existuje také mnoho falešných militantních skupin, které se sice tváří jako protestantské polovojenské oddíly, ale jejich složení je převážně tajně katolické. Tyto oddíly dokonale matou svými akcemi světové veřejné mínění. Jedná se například o skupinu UFF - Ulsterští bojovníci za svobodu. Je dokonale jezuitsky infiltrována a ve skutečnosti pracuje podle jejich diktátu i přesto, že jsou jejími členy i mnozí skuteční, přesvědčení protestanté.

UFF byla odštěpnou skupinou, která se oddělila z Asociace obrany Ulsteru (UDA). Stejně jako její mateřská skupina byla i UFF původně antikatelickou domobranou, vytvořenou z ulsterských protestantů, ale se značnou náchylností k násilí a neurvalostem. Ačkoliv bylo v roce 1973 britskou vládou UFF zakázána, dále pokračovala v četných úkladných vraždách a bombových atentátech. Někteří pozorovatelé věří, že UFF není ve skutečnosti ničím jiným

než komandem smrti, které z pozadí tajně řídí Asociace obrany Ulsteru. Původní, mateřská organizace i její odnož jsou plně v rukou jezuitů.

UFF vraždí nejen aktivisty IRA a ty, kteří s ní sympatizují, ale provádí také namátkové zabíjení katolíků, kteří se nezapojili do antiunionistických skupin, aby takto terorizovali římsko-katolickou komunitu. (Je to ovšem krycí plášť na to, že celá organizace je dnes velkým podvodem na protestanty). V roce 1976 zavraždili protestanté - převlečení jezuité bývalou aktivistku Sinn Fein, Marii Drummovou na jejím lůžku v belfastské nemocnici, kde se léčila na kataraktu (šedý zákal oční čočky). 14. března 1984 výstřelem poranili předsedu strany Sinn Fein Gerryho Adamse, když projížděl autem přes centrum Belfastu. Vzpomeňme si však na fingovanou vraždu papeže Jana Pavla II. Dne 7. listopadu 1986 explodovaly dvě bomby, které nastavilo UFF v nádobách na odpadky na hlavní třídě v Dublinu, ke zraněním nedošlo. Dvě další bomby byly nalezeny a zneškodněny. Tyto bomby byly použity na protest proti sjednané Anglo-Irské dohodě. Byla to však další maskovací akce, stejně tak, jako když 12. února 1989 vstoupili členové UFF do domu význačného katolického právníka, Pata Finucanea, a zabili ho za přítomnosti jeho rodiny při večeři. Ačkoliv tvrdili, že to byl člen IRA, ukázalo se, že to byl jen další příklad z jejich cílené zastírací kampaně. Tato organizace potřebuje získat co největší důvěru protestantů, proto neváhá vybíjet i vysoce postavené katolíky, ať jsou jakékoli politické orientace.

Tak jako Vatikán rozehrál v našem století velmi vysokou hru a tak jako tajní jezuité rozehráli ještě vyšší hru, tak stejně tak je tomu i na irském ostrově. Lež a kamufláž následuje za lží a kamufláží a není téměř žádného novináře, který by byl schopen do toho důsledně proniknout a všechno pravdivě popsat. I to je součástí hry Vatikánu, že svět dostává informace z tohoto ostrova zase jen prostřednictvím tajných jezuitů a jejich novinářů přesně tak, jako je tomu i na Balkáně.

45.29 Další organizace jezuitů

Africký národní kongres podobně jako Irská strana Sinn Fein může být světem primárně považován za politický celek, zatímco jeho ozbrojené křídlo, podobné jako Irská republikánská armáda, lze veřejně chápat jako samostatnou vojenskou organizaci. To je ošem pohled jen po povrchu. Ve skutečnosti teroristické akce připisované ANC jsou analyzovány právě pod názvem, které dostalo jeho ozbrojené křídlo - Umkhonto we Sizwe. I zde je veřejnost silně klamána. ANC řídí terorismus na obyvatelích černého kontinentu stejně tak obratně a tajně, jako je tomu v Irsku. Legitimita, o kterou Africký národní kongres veřejně usiluje i ohavný apartheid, za který ve skutečnosti tajně bojuje a podporuje ho, je více než podivná. Jsou zde aspekty, které se přímo a logicky rozcházejí s otázkami uzákonění taktik přijatých ANC k dosažení jeho cílů a k boji s apartheidem.

A co španělsky mluvící svět? Je zde ETA, baskická separatistická organizace "Země a svoboda" ve Španělsku. Je to organizace, která velmi úzce spolupracuje se Sinn Fein a s aktivními teroristickými organizacemi Irska. Pod pláštěm národního citu, národního osvobození chce organizace dosáhnout úplné nezávislosti na evropských státech a znovunastolení španělské politické a náboženské jezuitské velmoci.

Vzpomeňme také na Carlose alias Šakala - vraždícího revolucionáře. Osmáctýřicetiletý Venezuelec, vlastním jménem Ilyich Ramírez Sánchez. Působil v tajných službách a likvidoval protiteroristické jednotky. Carlos šokoval svět už coby šestadvacetiletý, když řídil v prosinci 1975 dramatický únos jedenácti ministrů Organizací zemí vyvážejících ropu, OPEC, z vídeňské konference. Asistoval při řadě atentátů, pumových výbuchů, při řadě únosů politických osob. Pohyboval se po celém světě s neuvěřitelnou rychlostí. Jeho manželka Magdalena Koppová byla členka německé teroristické Frakce Rudé armády. Jeho otec byl zámožný ve-

nezuelský právník. Prošel výcvikem na Kubě a zapojil se do boje proti Izraeli jak v Palestině, tak i v Sýrii a Lýbii. **(MF Dnes, 12.12.1997)**

Plně ve službách jezuitů pracoval jak v Hizbaláhu, Hamasu, organizaci ETA, tak v různých tajných službách. Pohyboval se jak v rudých revolučních organizacích, tak i v islámských uskupeních za národní osvobození a spásu nebo v indických teroristických kruzích. Zde všude prováděl pro jezuitský řád rozsáhlou špionáž. Byl vrahem z povolání a vždy ve službách podsvětí.

Výčet nekončí. Těchto několik příkladů má pouze ukázat, jak “rozmanitá” je činnost tajných jezuitů, když všechny tyto organizace sami nebo prostřednictvím svých agentů infiltrovali. Má čtenáře aspoň trochu navést na závažnost zákulisí teroristických organizací. Nesmíme zapomenout, že hlavním cílem jezuitů je stále dělat všechno “*ke slávě Boží*” neboli k úplnému dosažení své nadvlády nad celým světem.

Proto neváhají infiltrovat jakýkoliv politický, náboženský, ekonomický či hospodářský útvar. Proniknou jako mikroby či mravenci i do sebetajnějších organizací, i kdyby to měla být třeba britská tajná služba nebo izraelská špionážní síť a pak zde provádějí jako vir v počítačovém programu destrukční práci přesně podle pokynů svého řeholního “programátora”. Řád se silně modernizoval, ale středověký duch poslušnosti a slepé, fanatické robotizace nevymizel i přesto, že s tím začíná mít generál řádu v poslední době u svých podřízených dost problémů.

Kapitola 46

Zatajovaný proces

46.1 O co šlo?

Ikdyž tento soudní proces proběhl v socialistickém NDR pět let před revolucí a pádem komunismu, přesto se o něm veřejnost dozvěděla až po roce 1990. A je to tak důležitý proces, že není možné jej v chronologii tajných dějin jezuitů, a tím i Vatikánu vypustit. Paradoxem je, že tento proces byl dlouho zatajován jak římskokatolickou církví, tak i komunistickými režimy socialistických států. Tento paradox má však v sobě logiku, když si uvědomíme provázanost mezi jezuitským řádem a komunismem.

Teprve pádem komunistických režimů se lidé z Východního bloku mohli dozvědět pravdu. Pravdu, která tehdy otřásla i soudní síní ve Východním Německu, a to prostřednictvím mnoha obhajovacích studií a spisů proti žalobě ze strany církve a soudu.

Tyto materiály pak byly sjednoceny do stručné zprávy pod názvem ***Uražená církev aneb Kdo narušuje všeobecný mír? (Zpráva z Bochumského procesu, vyvolaného obžalobou na základě § 166, roku 1985)*** od obhájce Karla Heinze Deschnera, který obhajoval zažalovaného studenta a který byl sám r.1971 obžalován ze stejného paragrafu 166. Obhajoba jeho osoby a letáku, který tehdy napsal, se pak uskutečnila v Norimberku a skončila pro katolickou církev naprostým fiaskem.

Překlady Descherovy zprávy ve věci žaloby na studenta medicíny z roku 1985 obletěly ve velmi krátké době doslova všechny nekatolické církve v evropských státech. O co tehdy šlo a co se ve spisu píše?

“Tato brožura seznamuje čtenáře se soudním procesem, který se odehrál roku 1985 v Bochumi (bývalém NDR). Tehdy mladý student medicíny obvinil katolickou církev z toho, že je »zločineckou organizací«. Církev na něj obratem podala žalobu u soudu. Hrozilo mu, že bude odsouzen až ke třem letům vězení nebo k vysokému peněžnímu trestu.

U soudního jednání ovšem místní historik, zabývající se zvláště dějinami katolické církve, dokázal pravdivost tohoto obvinění, čímž přinutil soud, aby žalobu stáhl.

K. H. Deschner odhaluje pravou tvář této církve a umožňuje nahlédnout do zákulisí katolické mašinérie, jež se vyznačuje děsivou krutostí, se kterou provozovala svou rozpínavost po všechny věky přes středověk až dodnes. Ačkoli o sobě vyznává, že je jedinou pravou církví na světě, přece se v rámci svých tajných plánů na ovládnutí světa dopouštěla už mnohokrát genocidy, mj. během druhé světové války na pravoslavných Srbech, a to pomocí chorvatských katolíků.”

Po těchto úvodních slovech pokračuje spis sdělením, že “*když země byla červená krví Kristovou*” psali “*křesťané o křesťanech*” jako “*Ignác, Ireneus, Efrém, Athanasius, Hillarius, Jan Zlatoustý, Jeroným, Augustin, papež Lev I.*” - tedy ne zrovna ti nejmenší a bezvýznamní - “*a svatě psoovsky označovali pohany a Židy a vůbec všechny, kteří věřili jinak než oni.*” “*Tak pošlapali největší světci katolicismu jinověrné křesťany do bláta. Sedm ze světců dokonce s titulem »církevní učitel« - s tím největším vyznamenáním pro katolíky. Z více než 270 papežů ho získali jen dva.*”

46.2 Přechin studenta

Pak následuje porovnání přečinů římskokatolického systému s žalobou na onoho studenta. V brožuře obhájce Karl Heinz Deschner dále píše:

“K těm nejmenším přečinům mnoha svatých v křesťanství patří i jiné slovní prohřešky a používání »kanálových výrazů«. Patří k nim třeba: vykořisťování, zlodějiny, nástrahy na Židy, vydírání, podvody, žhářství, korupce, vraždy a masové vraždy.

I Helvetius to věděl: »Když čteme o jejich legendách, o svatých, dočteme se o tisících zločinců, kteří byli prohlášeni za svaté.«

A veřejný pořádek, který údajně obžalovaný porušil, neporušil po celá dvě tisíciletí nikdo tak hrozně - žádná náboženská společnost, žádná dynastie ani stát - jako právě katolická církev. Ta věznila miliony a miliony nevinně zajatých, nevinně mučených, nevinně usmrčených, jak nám to dosvědčují dějiny. Je groteskní, že denominací, která se brání je právě ta církev, která má na svědomí ty nejhnusnější zločiny v dějinách, a ne ti, kteří jsou pronásledováni!

Je též groteskní, že pár zjištěných faktů, několik písmen, trocha tiskařské černě může narušit veřejný klid. Jak vlastně? Je groteskní, že státní nadvládní obžaloval studenta za výrazy jako »špiclování« a »trik«, zatímco mnozí nejslavnější básníci a myslitelé nové doby prokleli katolicismus a křesťanství mnohem ostřeji.

A což teprve, přihlédneme-li k verdiktům Baylea nad Voltairem a Goethem až k Nietzschemu a Freudovi, ke kterým se mohou připojit nejen mnohé podobné, ale také odpovídající svědectví Giordana Bruna, Leonardiho, d'Holbacha, Schopenhauera, Shelleye, Bakunina a jiných.

Nebo si připomeňme slova od mnoha vynikajících hlav našeho století, od Arno Holze, Panizy, Tucholského, Teodora Lessinga, Klagese, Overlanda, Jahnna, Benna nebo Henry Millera.

Ten mi dokonce opakovaně psal, abych vůbec nevěřil na existenci katolického Krista. Celé církevní kázání mu totiž prý připadají jen jako »výsměch a potupa« a celé katolické křesťanství nic než dohromady »zrada a karikatura toho, co představoval Ježíš«.

Docela zničujícím způsobem to přece posuzují i významní křesťanští teologové jako Bruno Bauer, David Friedrich, Strauss nebo Franz Camille Overbeck. Neboť ne bez příčiny zjišťuje Hebbel: »Čím to jen může být, že všechno, co kdy bylo na zemi důležité, si myslelo o křesťanství totéž co já?«

Nejvýznamnější katoličtí svatí nazývají křesťany jiných vyznání jako psy, svině, vlky, bestie, dobytek apod. (srovnávání se zvířaty převládá v mezicírkevních sporech už po staletí). Jezuita Leppich docela bez ostychu nadává v přítomnosti Augustiana jinověrným, že jsou hmyz a srovnává je s »nesytou sršňovou«, se »satanem« a každému, kdo byl od něho bičován, »i když měli tisíckrát Bibli v rukou« mohl beztrestně slovy apoštola Pavla říci »budiž proklet«.

A tak zatímco se mohla všechna tato nactiutrhání křesťanů (i jiných) konat ze strany církve zcela bez rušení veřejného klidu a mohla se dokonce rozšiřovat ve stále nových vydáních a nákladech, aniž by to justici vadilo, obviňuje státní nadvládnictví v Bochumi v jednom protikřesťanském letáku výroky: »špatný vtip« a »fráze« jako »obzvlášť hrubě zraňující vyjádření« a povolává obžalovaného studenta k soudu.

Ano, kdyby například tento student nazval Karola Wojtylu těmi superlativy, kterými římstí katolíci nazývali a nazývají protestanty (kacíře), kdyby ho nazval například »zvířetem«, »šelmou«, »netvorem«, »krokodýlem«, »vlkem«, »hadem a pekelným drakem«, »pozemskou bestii«, kdyby charakterizoval tento pohnaný před státního nadvládního současného papeže Jana Pavla II. nadávkami použitými na protestantské kněze jako »masopustní masku«, »krále Krysu«, »loupežníka«, jako »arcimorového netvora« nebo »monstrum«, kdyby řekl terminologií katolíků, že jeho svatost je »špitální, smrdutý pytel červů«, že je »posedlý d'áblem« nebo »biskup d'ábla a sám d'ábel, ba lejno, které vmetl do církve sám d'ábel«, ... a kdyby vyhrožoval tak, jako vyhrožovala inkvizice nevinným obětem, že jemu a všem papežencům vytrhne jazyk až u kořene a přibije ho na šibenici - kdyby tohle (a ještě mnoho jiného) vyslovil ten obžalo-

vaný proti »vikáři Kristovu«, pak by to opravdu byla veliká pohana, ba snad dokonce rušení veřejného klidu.

Ale toto obviněný neučinil. Mír a pokoj je ohrožován dnes totiž docela jinak - a to zcela legálně - zbraněmi ABC apod. ... Ale připusťme, jak řekl první protestant o křesťanech jiné víry anebo jak o tom mluvili největší svatí katolicismu po celá staletí: takto se sotva posmívá křesťanství některý z jeho odpůrců ...

A tím začnu komentovat to, co státní nadvládnictví klade za vinu obžalovanému: 1. »Špiclování« za zpověď, 2. »Trik« za tzv. pozdvihování a 3. »Špatný vtip« a »fráze« za bratrskou lásku.

46.3 Zpověď

1. Zpověď byla známa už u mnoha »primitivů« a afrických přírodních národů, dále u budhistů anebo u helenistických mysteriálních bytostí. Ale rozhodně ne u prvotních křesťanů!

Až do r. 1215 to ale vůbec nebyla pro katolíky podmínka ke spasení. Teprve od tohoto roku začala být zpověď praktikována. Církev byla v raném středověku uspokojována hlavně penězi a nazývalo se to »komutace« nebo »redempce« (vykupování).

Poznenáhlu se ve spojení s pokáním objevovaly i odpustky za zemřelé, a to okolo poloviny 13. století. Velikou zásluhu na tom má známý a u papežů velice považovaný kanonista Heinrich von Sus (Hostiensis). Obchod s odpustky uznávaný dříve jako »hříšné oklamávání« se později staly velmi výnosným, lukrativním obchodem, a to nejen pro římskou kurii, biskupy, zpovědníky a kazatele odpustků, ale i pro zemská knížata, veksláky a agenty. »Když peníze ve skříňce cinkají, duše z pekla skákají« ...

Jelikož však mohli být katolíci skoro do 12. století spaseni bez zpovědi (až teprve v posledních sedmi a půl stoletích ne), neboť zpověď, jako většina katolických ustanovení, nepochází od skutečného Krista a od jeho apoštolů a ani neexistovala v celém starověku, může se křesťan, kterému jde opravdu o původní křesťanskou víru, sotva cítit v nepravu, když hanobí zpověď - ovšem za předpokladu, že opravdu došlo k hanobení, jak to tvrdí pan státní nadvládní, i když to nemůže nijak dokázat.

Ušní zpovědi se od doby, kdy byla zavedena, využívalo, opatrně řečeno přinejmenším k dozoru a k »usměrňování« věřících. A nutno podotknout, že nejen vysoce postavených. Že se tomu tak dělo, je historicky nepopíratelné. Tudiž i to slovo »špiclování« je věcně vlastně naprosto správné.

Mnohem ostřeji formuluje zpověď italský jezuita Alighiero Tondi: »Jako je dogmatický aparát vězením pro rozum, je zpověď vězením pro celého člověka.«

Když může taková kompetentní a vysoce učená hlava jako Tondi, mj. také dlouhodobě profesor na papežské univerzitě, nazvat zpověď »vězením«, proč by ji potom odpůrce církve nemohl nazvat »špiclováním«, což je mnohem mírnější znění, i když mnohdy skutečně vede až k vězení...?

46.4 Chléb a víno

2. Přeměna chleba a vína, v katolické církvi nazývaná pozdvihování, vede (posuzováno nábožensko - historicky) přes docela obyčejnou večeři - v původním křesťanství s chlebem a vodou, chlebem a sýrem nebo chlebem a zeleninou - nakonec až ke kanibalistické hostině.

Takovými slovy nadepisuje teolog Klaus Ahlheim (dnes profesor v Marburgu nad Lahnem) v r. 1971 docela samozřejmě jednu kapitolu »Svatá večeře a kanibalismus«, aniž by byl přitom soudně stíhán.

Svatá večeře, při které křesťan pociťuje »totální zřeknutí« (Ahlheim), vznikla přesným napodobením zvyků pohanství a stala se stěžejním bodem katolické mše - pozdvihování. Učení o

»transsubstanciaci«, (jak zní hrozně to umělé slovo) a tudíž ona - přirozeně vždy jen potvrzovaná, ale nikdy neprokázaná - »přeměna celé substance chleba na substanci těla Kristova a celé substance vína na substanci krve Kristovy« (po konsekreci, tj. po pronesení slov »Toto je tělo mé...«) neznala ani apoštolská ani poapoštolská doba.

Proto také nepochází, podobně jako zpovědní praktiky, od Ježíše.

Spíše pochází z eucharistiky valentianských Markoziánů, gnostické sekty, tedy od kacířů. Proto byla také v tehdejší době katolickou církví, jejímž vedoucím teologem byl tehdy sv. Ire-néus zavržena. Ireneus sám označil transsubstanciaci jako populární hrubý omyl a církevní komise s ním plně souhlasila. Ale asi o jedno tisíciletí později, v roce 1215 byla transsubstanciace opět zavedena a dogmatizována.

Křesťan, který to s původním křesťanstvím myslí doopravdy, se tudíž nemusí cítit označením pozdvihování jako »trik« nijak raněný.

A tak jelikož touto proměnou (podle lexikonu teologie a církve) zůstávají jenom(!) akcidence (barva, chuť, objem, váha atd.), avšak »substance« se změní, vyvstává tedy, střizlivě uvažujíc, otázka: Není toto tvrzení podobné tvrzení obchodníka s vínem, který by sice nabízel čistou vodu, ale zapřisáhl by se, že je to sice čistá voda, ale jakmile se bude pít, bude to čisté víno, dokonce velice zdravé, zaručující když ne věčný, tedy alespoň velmi dlouhý život? Nevslovil by se po takovém prohlášení obchodníka s vínem pan státní nadvládni, že jde o »trik«? Volil by snad jiná slova? Zajisté nikoli. Nezakročil by. Považoval by obchodníka za pomate-ného a pochopitelně také každého, kdo by takovou vodu kupoval jako víno. Řekl by: Kdo kupuje a pije čistou vodu jako víno, je si sám vinen. Zřejmě to tak chce. A tak je tomu i ve skutečnosti - když obchodník v tom pokračuje a zákazník mu věří ... Nechť je zákazník tímto trikem oklamáván dál.

Mundus vult decipi - Svět chce být klamán - staré přísloví, které Luther cituje 24. ledna 1529 s dodatkem »verum proverbium«. O pár řádků dále píše: Mundus vult decipi. Já jim pomohu. V »Paradoxech« Sebastiana Frankse říká potom krátce v r. 1533 jeden mnich: »Mundus vult decipi - proto jsem tu.«

Luthеровo prohlášení je však první doklad o posudku známého přísloví: Mundus vult decipi, ergo decipatur - Svět chce být klamán, proto bude klamán - což začali oceňovat i katolíci. »Quandoquidem populus ... vult decipi, decipiat« - Jelikož svět chce být klamán, má být klamán.

To přiznal v roce 1556 kardinál Carlo Carafa, pověřený vedením vatikánských obchodů, synovec pontifa Pavla IV. - papeže, který vlastnoručně mlátil kardinály holí. Židy nutil nosit žluté klobouky (viz žluté židovské hvězdy za nacismu), nechal veřejně upálit 25 Židů, mezi nimi jednu ženu. Sám jistě proto viděl (při nejmenším) svoji paži »ponořenou až po loket v krvi«.

Slovo »hokuspokus«, poprvé prokázané v Londýně v r. 1624 a pak v r. 1634, bylo použito v titulu »Hokus Pokus junior, the anatomy of legerdemain« v jediné učebnici umění kapesních her vydané v Londýně. Po mnoha bádáních se zjistilo, že slovo není nic jiného než proměna konsekrční formulky »Hoc est corpus meum«. Já sám, pokud zde hovořím o triku, podvodu a transsubstanciaci, jsem tím více stejného názoru.

Také Goethe použil »Hokuspokus« pro jednu církevní ceremonii, a sice pro svěcení svíček, které viděl krátce v Sixtinské kapli. Tu, jak známo, vytvořil Sixtus IV., svatý otec, který nejen - a to není moc známé - udělal inkvizitorem krvavého Tarquemada, ale vystavěl také veřejný dům, bral vysoké roční daně z jeho výnosů, sám obcoval s vlastní sestrou a svými dětmi - a v r. 1476 založil svátek Neposkvrněného početí. Nebylo by vhodné tato data o papeži Sixtu IV. zveřejnit na Sixtinské kapli?

Důkaz o tom, že pozdvihování není »trik« musí podle mého mínění provést ten, kdo to tvrdí. Sotva kdy bude takový důkaz proveden. A pokud tento důkaz proveden bude, pak to nechá na sebe pořádně dlouho čekat. ...

Celá ta věc o transsubstanciaci nepřipadá podezřelá samozřejmě jenom tomu obviněnému mladému medikovi, který chtěl celý průběh (nebo spíše neprůběh) probádat v přítomnosti biochemika.

Jak ukazuje téměř nekonečná debata ještě dlouho před a po 13. století, byla transsubstancie formulována jako dogma a zneužita proti albigenským. Ty potom začali i proti vůli vlivných knížat vraždit biskupové během tvrdošijných papežských štvanicích, a to po dobu více jak dvaceti let. Jenom v Beziers, kam se svými vražednými hordami vnikli biskupové z Bordeaux, Limoges, Basas, Cahors, Agen a Puy, bylo podle údajů samého papežského nuncia zamordováno téměř 20 000 lidí. Jen v kostele Máří Magdalény jich bylo zabito 7 000 - ženy, kojenci, starci i děti. A tomu všemu veleli kněží u oltáře s monstrancí v ruce. Již tehdy tulily matky své děti k sobě a zakrývali jim oči, než je vojáci vhodili do ohně - jako později v plynových komorách v Osvětimi.

46.5 Katolická láska k bližnímu

3. Kdo chce posuzovat označení křesťanské lásky k bližnímu jako »frázi« nebo »špatný vtíp«, může to právem učinit z pohledu celé historie křesťanství. Jen několik málo hesel k tomuto termínu už demonstrativně naznačuje celkový otrěsný obraz, a to v řadě příkladů.

Bezpochyby nejstarší křesťanství často prokazovalo účinnou sociální pomoc, pročez právě ti nejchudší - otroci, dělníci, malí řemeslníci, zapuzení sedláci se stali křesťany. Ale už v pátém století existovali křesťané, kteří měli dva tisíce i více otroků. Římský biskup byl největším vlastníkem pozemků v Římské říši. Na těchto pozemcích bídne hynul obrovský křesťanský proletariát, který byl zotročován a byl stále znovu a znovu nucen k otrocké poslušnosti.

A zatímco papežové století za stoletím vládli v ruchu a hukotu svého luxusu, v hýření a v nákladných neřestech, žily nepřehledné řady katolíků století za stoletím v nouzi, byly dále otroky svých duchovních despotů, ba dokonce, co nikde jinde nebylo, byly jako církevní majetek nezcizitelné.

Ne náhodou dosáhlo otroctví v jižní Evropě na konci středověku ještě jednoho velkého rozmachu. A ne náhodou udržel papežský Řím mezi evropskými hlavními městy nejdéle otroctví, které Tomáš Aquinský výslovně ospravedlňoval a Egyd Římský je vychvaloval jako přímo »křesťanské zřízení«.

V katolickém středověku, když církev ovládala třetinu Evropy a nechávala ji opracovávat poddanými sedláky, byl časem kůň téměř tříkrát dražší než zemědělský otrok. A v Latinské Americe se v raném věku počítalo až 800 Indiánů za jednoho koně!

A vůbec Latinská Amerika. To je zázračný příklad křesťanské lásky k bližnímu!

Jednou papež Alexandr VI., otec devíti dětí zplozených s několika metresami a milenec své jedné vlastní, ještě velmi mladé dcery, daroval bulou »Inter setera« ze dne 4. května 1493 nový kontinent Španělsku a Portugalsku, ačkoli mu vůbec nepatřil! Oni dobyli zemi s bojovým pokřikem »Sant Jago«, s neustálým vzýváním nejsvětější panny Marie, četných svatých, s denním sloužením mše svaté, pod praporem kříže a pod obrazy Madony.

»Laskaví křesťané« - kolonisté - hodnotili přitom Indios (Indiány) - »mluvící zvěř« (ve skutečnosti národ s vysokou kulturou, kterou obdivoval v superlativech i sám Albrecht Dürer) - podle španělského dvorního kazatele Gregoria méně než zvířata. »Bůh ví, že s nimi nejednali krutěji než s dobytkem!« řekl španělský dominikán a biskup Bartolomé de Las Casas, který pozoroval a popisoval téměř půl století jako očitý svědek na Haiti, na Kubě, v Nicaragui, v Guatemale, v Peru a Mexiku to, co v r. 1979 papež Jan Pavel II. v Latinské Americe rád vychvaloval jako »evangelizaci«. Necenili je víc, ba dokonce mnohem méně než bláto na cestě.

Když pochopili to, co papež Wojtyla nazýval »doba spasení«, »království Boží«, »první mezinárodní právo«, zjistili a odhalili, že »poslové míru« štváli domorodce se psy, které krmlili zažíva roztrhanými indiánskými dětmi, uřezávali jim po stovkách ruce, nohy, nosy, rty a

prsy, pekli je nad ohněm, uvazovali v řadách na šibenice, trhali je mezi koňmi nebo kanoemi, rozprašovali je před ústími kanónů. Podle biskupa Las Casas bylo během čtyřiceti let takto zmasakrováno dvanáct až patnáct miliónů Indiánů. A k tomu připočítejme 30 až 40 miliónů ubitých nebo umorěných černochů!

Takový je výsledek hlavního cíle podle dobyvatele Cortéza: »Rozšíření katolické víry«.

Pro takové a další »evangelizace« se vyslovil papež Jan Pavel II. v roce 1980, když tlumočil zásadu blahoslaveného jezuitu Joscé de Ancieta, pionýra evangelizace, při které, jak řekl papež, platí »model pro celé generace misionářů«, neboli heslo: »Meč a železný prut jsou ti nejlepší kazatelé.«

*V této Jižní Americe dobyté katolickými loupežnými vrahy a uctívači Marie, kde ještě v roce 1812 jezuita del Coronil zdůrazňoval vojákům, vyslaným proti povstaleckým Venezuela-
nům: »Vyhube všecko, co je starší než 7 let,« vytvořila církev »první instanci, která se zasa-
dila o spravedlnost a lidská práva.« (Wojtyla).*

*Byl to vlastně základ »pořádku«, velkých financí latifundistických a polofeudálních kolo-
niálních metod s hroznými prostředky na udržení moci a k výchově otroků. Přestože byla ko-
lonie téměř všemohoucí, nesmírně bohatá a přestože byly mnohé kláštery obrovskými vel-
kostatky, pěstovali jezuité a františkáni otroky skoro jako stáda dobytka. Katoličtí páni vydr-
žovali zajaté indiány k financování »domů božích«, vydržovali si orchestry až o třiceti členech
a časem využívali rukou otroků i k čurání a ke kálení. Masa katolíků, generace za generací
tak chátřala ve špině a v bídě.*

*Dnes vládne v Latinské Americe, kde žije téměř polovina všech katolíků na světě, analfabe-
tismus, chronická podvýživa, bída, vraždy, zabíjení a hnus. Vegetují tam lidé, o kterých řekl
jednou Adenauerův příbuzný a první prezident světového svazu katolických podnikatelů, Pe-
ter Werhahn: »žijí na smetišti, kde jiní lidé vysypávají své odpadky«. Dnes se zdá, že tyto
země připadnou komunismu - všechno díky křesťanské lásce k bližnímu po dobu půl tisíciletí!*

*»Jak je to možné,« táže se katolík Werhahn, »že na jednom kontinentu, který je tak bohatý
přírodním bohatstvím, na kontinentu, kde po staletí žilo katolické obyvatelstvo, je taková míra
nepravosti?« A našel »příčinu v katolicismu, jak se historicky v Jižní Americe rozvíjel.«*

*Krátce předtím, než byl katolický duchovní, Giuliano Francesco Giovanni Parizio Ferrari
nalezen po mnoha vražedných pokusech na jeho osobu dne 3.7.1980 v jednom prázdném od-
díle rychlíku z Ženevy do Paříže mrtvý, napsal pro mnou plánovanou knihu příspěvek o La-
tinské Americe. V něm Ferrari, který studoval v Oxfordu, v Římě, Innsbrucku a Tübingen teo-
logii, filozofii, novofilologii a národní hospodářství, který obchodně působil v Evropě a v La-
tinské Americe pro církev, který se znal asi s 50 kardinály, a to i s některými nejvýznamnější-
mi v kurii, který byl sprátcem s Fisserantem a Beou, jakož i se zavražděným arcibiskupem
Romerem, píše následující:*

*»V Latinské Americe žijí biskupové v palácích, ovládají tisk, představují politiky, kteří vy-
kořisťují národ, a využívají hodnoty majetku, které mají od církve k tomu, aby obdarovali
svoje upřednostněné 'chudé' anebo k jiným velice pochybným politickým a církevním účelům.
Za mojí přítomnosti v Latinské Americe trávili duchovní všech stupňů svůj čas tím, že pořáda-
li peněžní sbírky. Z výtěžku sbírky si část ponechají. Když vyberou např. 10 000 dolarů, osm
tisíc pro sebe a na účely, pro něž se sbírka uspořádala, nakonec zbydou dva tisíce. Co se v
náboženských sborech v Latinské Americe vybere, převede se ve velikých sumách na Tiberský
poloostrov do Itálie a do Vatikánu. Kdyby tam lidé měli alespoň nejmenší ponětí o bohatství
biskupů a náboženských sborů, pak by nikdo, kdo má rozum, nedal v budoucnosti žádný pří-
spěvek jakéhokoli druhu...«*

*Když se jednou Ferrariho společně s kuriálním kardinálem Tisserantem, zakladatelem
»Společnosti Boží pro lidi« (La sociedad de Dios para la Humanidad, SDH), zeptal v letadle
někde nad americkými kontinenty spolucestující: »Co vlastně děláte?«, odpověděl: »Pracuji v
největším a nejšpinavějším podniku světa«. Na otázku, co tím myslí, odpověděl za hromového*

smíchu posluchačů: »Katolickou církev.« Originální to však nebylo, protože ji už dříve Karl Kautsky prohlásil za »nejjobrovitější vykořisťovací stroj«.

V protestantské Anglii, která ještě v 18. století držela otroky, kde ještě za Schopenhauera »dvě třetiny národa neuměla číst«, zacházelo duchovenstvo a velkoagrárníci s křesťanskými sedláky hůř než s dobyt看. Ještě v pozdním 19. století museli dělat dvakrát tolik než vězni anglických kázní a byli živeni jen napolovic tak, jako ti vězni. V r. 1840 byl průměrný věk dělníků v Liverpoolu 15 let. V Manchesteru umírala víc než polovina dělnických dětí před pátým rokem věku. V Irsku zemřelo hladem v r. 1846 víc než milión křesťanů. Dva milióny se pro bídu vystěhovalo. Anglická vysoká církev byla enormně bohatá a zřekla by se, dle Marxe, »spíše 38 z jejich 39 článků víry, než jednoho ze svých 39 příjmů.«

Ruská pravoslavná církev vlastnila jednu třetinu Ruska až do r. 1917 - ale velká část Rusů křesťanů žila v celoživotní chudobě a nouzi, mnohem hůř než v nynějším ateistickém sovětském režimu, se kterým ruské pravoslaví kolaboruje.

46.6 Církevní majetek a láska k druhým

V Evropě je křesťanská církev ještě dnes největším vlastníkem pozemků v celém západním světě. Patří jim stále ještě mnoho miliónů hektarů půdy, v některých státech až 20% všech polností. Vatikánské a jiné duchovní kruhy jsou částečně ve vedení a v množství obrovských průmyslových koncernů, mají účast ve mnoha odvětvích průmyslu - od evropských automobilů a leteckých podniků až po zbrojní průmysl USA - zatímco současně milióny jejich věřících opět žijí hluboko pod životním minimem v holé bídě, dokonce i nejnižší klér nevyjímaje, a to ani v papežově zemi. Není vůbec náhoda, že právě v katolických zemích jak v Evropě tak v Americe, je komunismus nejsilnější.

Vypadá tedy křesťanská láska k bližnímu ve světle těchto, sice hrubě nastíněných, ale téměř nekonečně se zvětšujících a v detailech ještě hroznějších věcí, opravdu víc než špatný vtip nebo fráze? Pro synoptického Ježíše má láska k bližním - jako všechno v křesťanství, co bylo známo již předtím - zvláštní význam. Mimokanonické slovo Ježíšovo zní téměř takto: »Viděl-li jsi svého bratra, tak jsi viděl svého Boha,« a dokonce může mezi židovskými vrstevníky Galilejského vzniknout dojem, že láska k bližnímu je pro něho důležitější než láska k Bohu.

Jak v křesťanství, tak mimo ně, ať je už přikázání o lásce k bližnímu známé či nikoliv, platí jeho jediná autentická a logicky přesvědčivá interpretace, a sice věta světce a církevního učitele Basilia: »Kdo miluje bližního jako samého sebe, nemá více, než má ten bližní!« Viděno to takto, a je to viděno velice přesně, neexistuje láska k bližnímu (jakoby) nikde, naprosto nikde na světě. Naopak vidíme stále méně lásky k bližnímu, čím více má křesťan majetku.

Samozřejmě není taková láska k bližnímu ani v křesťanských klášterech, z nichž někdy takový klášter vykazuje roční výnos i několik miliónů švýcarských franků! Samozřejmě není tato láska ani v tzv. žebravých řádech, pokud vůbec existují, jako například u jezuitů. Ti i dnes skládají slib chudoby, ale už v začátcích dvacátého století kontrolovali třetinu všeho španělského kapitálu a v pozdějších letech téhož století vlastnili největší soukromou banku světa, Bank of America, s 51%!

Samozřejmě nemůže být tato láska k bližním už teprve ve Vatikáně, kde jeden nejvíce ctěný »zástupce Krista« naší doby, papež Pius XII., zemřel v roce 1958 se soukromým majetkem ve výši 80 (osmdesát) miliónů německých marek ve valutách a ve zlatě a jeho tři synovci, knížata (zásluhou Mussoliniho) Marco Antonio, Carlo a Giulio Pacelli si do svých kapes nactpali asi 120 miliónů německých marek.

Všichni tři jmenovaní byli vesměs vysocí hodnostáři »svatého stolce«, dále prezidenti a členové správních rad významných bank a monopolních společností a měli účast na téměř všech velkých italských finančních skandálech poválečné doby, přičemž papežova země je

obdařená požehnáním jako sotva která jiná. A přitom tito tři nepoti (lidé protěžovaní vysoce postavenými příbuznými) žili pod křídly svého strýce, rovného andělům - »pastora angelica« - člověka, který, jak blouznil Reinhold Schneider, byl podobný světelnému paprsku.

Před takovým zákulisím i podložím jedné církve a jednoho náboženství, tváří v tvář těmto skutečnostem, které se už po čtvrt století publikují v knihách, člancích, přednáškách, diskusích, rozhovorech jak v tuzemsku, tak i v zahraničí - ostatně docela bez protireakce církevních kruhů! - vyvstává u každého upřímně myslícího člověka otázka, kdo je zde skutečně vinen a zavrženíhoden. Ten, co je zde před soudnou stolicí, který o »lásce k bližnímu«, která je tímto způsobem provozována - a je tomu tak v celém světě (všechno ve všem »mutatis mutandis«) - mluví jako o FRÁZI a o ŠPATNÉM VTIPU anebo jsou vinny ty legiony, které po tisíciletí na exponovaných místech křesťanskou lásku prohlašují a tak beze studu zklamali a klamou i nadále?

46.7 Pokrytectví systémů

Je zde ještě otázka, jestli vůbec jsou ta »závadná« slova »špiclování«, »trik«, »špatný vtíp« nebo »fráze« zcela nezávisle na těch jmenovaných nálezech, jak tvrdí obžaloba, »zvlášť hrubě zraňující« a vhodné jako »nadávky«?

Jako nadávky určitě nejsou vedeny v žádném lexikonu, a to berou lidé denně do úst všechno možné, dokonce i naši politikové jak v parlamentu, tak i mimo něj. Ale velice bych se divil, kdyby se někdo cítil nějak zvlášť dotčen nebo uražen nebo že by dokonce někdo někoho soudně stíhal, když by ho nařkl, že mluví »frázi« nebo že jeho ujištění je jako »špatný vtíp« nebo že použil ve svém jednání »trik« nebo že jeho zájem o druhého je jako »špiclování«.

I nejzavilejší nepřátelé vůči sobě si takovýchto výrazů vůbec nevšímají a chápou je jako slabé a velmi jemné vyjádření čehosi negativního. Ani nejzarytější nepřátelé se kvůli takovýmto výrazům nesoudí. Není znám ani jeden případ takového udání, ani v případě byť jen jednoho člověka - jedině, že by ho k tomu nutila jeho láska k bližnímu tak silně, že by si toto udání vykládali jako lásku ...

Avšak jejich někdejší projevy potrestání, jejich mučidla, hranice k upalování, ta »ultima ratio theologorum« už nejsou dnes možné (anebo ještě zatím nejsou možné), ale je zde §166.

Nikdo nezná ten rozdíl, ale nikdo, kdo se zabývá dějinami a církevními dějinami, nemůže neuznat, že ta mírnější forma pronásledování, která ještě pořád má své trvání a může dokonce narušit i život, nepochází od vyznavačů lásky, či spíš nenávisti k bližnímu. Dříve takoví »vyznavači lásky« postříkali své oběti na mučidlech, na žhavém roštu, ve španělské botě či na skřipci a podobně ještě svěcenou vodou, než ty nešťastníky před celým davem oveček, chťivých zvláštní podívané zaživa spálili a k tomu zpívali: »Tebe, Boha, chválíme...«. Dnes stojí inkvizice decentně v pozadí se zadostiučiněním a dokonce plna nostalgických myšlenek na ty ohnivé časy, zatímco stát musí zastupovat jejich zájmy.

A státní zastupitelství naproti tomu vypadá, že už ty několikrát připomínané a katolíkami žalované výroky obžalovaného, nepociťuje nijak těžce. Užívá k tomu vlastně jen pět a půl stránky obžaloby. A ostatně musíme navíc přiznat, že nechává bez povšimnutí pronášet mnohem ostřejší výroky, třeba když ten obžalovaný mluví o »působení na ovládnutí rozumu« křesťanské církve, o jejich »zhoubném vlivu na lidskou inteligenci a na lidské štěstí«, a o jejím »monopolu na ohlupování«, o »náboženském bludu«, o jejich »někdejších rekordech v obětech mučení a zabíjení«. To všechno mohu otevřeně říci o vrchním státním nadvládním státního zastupitelství v Bochumi. To je pravda.

46.8 Církevní zločinnost

Hlavní důvod jeho zákroku, jak se zdá, je snad vyjádření obžalovaného, že církev je »největší zločinecká organizace všech dob«. »Toto tvrzení« stojící v obžalovacím spisu »je odvozeno v souvislosti ze všeobecně známých těžkých zločinů, které se v průběhu církevních dějin opravdu staly za účasti nebo přispění církevních míst. Avšak v souvislosti se zdůvodněním této žaloby je zjevné, že tato vzpomenuť označení pro církev se mýjeji v jejich dnešní konstituci (uspořádání) účinkem. Stavení na stejnou úroveň křesťanských církví v dnešním uspořádání s největším organizačním seskupením lidí za účelem páčání zločinů, staví církevní hodnostáře do nepříznivého světla. Je to těžká výčitka proti všem členům církve.«

S přihlédnutím k minulosti zní zjevně i tvrzení státního zastupitelství o »největší zločinecké organizaci všech dob«, jako nikoliv neodůvodněné, a tudíž ani neoprávněné. To je ctí. Ctí je to nejen v mých očích, ale i v očích těch, kteří znají dějiny a jsou proto upřímně kritičtí, a je mi trochu líto, že nemohu žalobce v tomto pojetí ještě posílit mými, už dlouho připravovanými mnoha svazkovými »Kriminálními dějinami křesťanství«.

Státní zastupitelství však odmítá, že by »církev v jejich dnešní konstituci a působení« byly »největší zločineckou organizací všech dob«, ba dokonce považuje to za justiciabilní.

Avšak zde citovaný časový údaj »dnešní« zahrnuje jen přítomnou generaci. To znamená, že zničující výrok obžalovaného se vlastně dotýká 59/60 církevních dějin a jen 1/60 by z toho mohla být vyjmuta. To mluví za sebe a nepotřebuje to dalšího komentáře.

Ale i kdybychom slovo »dnešní« nezvýrazňovali, neohraničovali příliš těsně, když bychom přítomnost rozšířili na dvě generace, nebo velkoryse na celé 20. století, pak by ten zdrcující výrok platil ještě vždy pro 19/20 církevních dějin a nikoliv jen pro 1/20 - pokud omezení státního zastupitelství stojí za správností.

Ale stojí opravdu za správným?

Především, když budeme brát ohled bezprostředně jenom na dnešek, v pohledu na křesťanské okolí nás všech, jistě. Neznáme snad opravdu dobré křesťany? Neznáme snad různé řádové sestry, které se dnem i nocí starají o své nemocné? Neznáme vesnické i městské faráře, kteří žijí jen pro svou farnost? Já sám vděčím jednomu katolickému duchovnímu za mnoho nejkrásnějších vzpomínek mého života. On se za mne modlil až do své smrti, což mne ovšem velice dojímalo, ale nezměnilo to ani o čárku můj úsudek o jeho církvi. Každé náboženství žije z toho, že někteří jeho služebníci jsou schopnější než oni. A dobří křesťané jsou nejnebezpečnější, protože si je pleteme s křesťanstvím. (S KATOLICISMEM!!!!!!).

Žádné náboženství ani církev nemůže být hodnoceno podle výjimek ani podle průměru jejich přívrženců, podle pravidel, které mají jejich kněží, ale pouze podle průměru a podle pravidel (doktrín), které mají jejich vedoucí kněží. Neboť jenom oni, ti skutečně mocní, určují politiku, dějiny, a tím i osud lidí, a to směrodatně.

A oni, ti vůdcové křesťanství - obzvláště katolicismu - zvýraznili i naše století, a to právě rozhodným způsobem. Můžeme říci, že způsobem doslovně zhoubným, a to tak, že i to prohlášení obžalovaného, a to i ve světle dnešní doby, nepřipadá tak zcestné.

Naopak, když to pozorujeme z čistě kvantitativního hlediska, je křesťanská církev a zvláště římskokatolická zatížena zločiny více než v kterékoli jiné době dřívějších dějin, protože právě ve 20. století, abychom se vyslovili zdrženlivými, ale přesto zřetelnými slovy obžalovaného, »děje se za přispění a souhlasu církevních míst skutečně« těžké bezpráví.

46.9 Zločinnosti Vatikánu

Vatikán totiž vybavil všechny fašistické režimy dvacátých, třicátých i čtyřicátých let. A katolická hierarchie podporovala veškeré fašistické státy systematicky od jejich začátků. Tím se stala katolická církev rozhodným způsobem spoluvinná na smrti asi 60 miliónů lidí. Nebyla jenom sponzorem Franca, Mussoliniho a také Hitlera. Ona byla přítelem dokonce toho exor-

bitatního (nesmírného, neobyčejného) zločince, tohoto předního bandity, který neměl v dějinách rovného. Byla dokonce reprezentována papežem, jeho prvním a nejlepším přítelem.

»Papež Pius XI.« - a to nevyznal nikdo jiný než kardinál Faulhaber z Mnichova v r. 1946 v jednom kázání - » uzavřel jako první suverén ze zahraničí slavnostní smlouvu s novou říšskou vládou v říšském konkordátu, veden přáním, aby se mezi svatou stolicí a Německou říší posílily a upevnily přátelské vztahy.« Ano, »ve skutečnosti,« řekl tento kardinál, který je dnes uznávaným bojovníkem v odboji a po němž se dnes jmenují ulice a náměstí, »je papež Pius XI.,« nejlepší přítel, na počátku dokonce jediný přítel nové říše.

Milióny politiků, diplomatů a katolických biskupů v zahraničí stály z počátku vyčkávavě a nedůvěřivě vůči nové Říši. A nová říšská vláda dostala důvěru až po uzavření tohoto konkordátu.

Jelikož se však papež, který již desetiletí předtím stále masivněji podporoval fašismus, nyní rozhodl pro vůdce nacionálního socialismu, nezbylo episkopátu v Německu nic jiného než ho následovat. Přitom němečtí katoličtí biskupové, abychom jmenovali pouze je, nejenom v roce 1933 Hitlera podporovali, ale v jejich společném pastýřském listě z července spatřovali v jeho vládě »odlesk božské vlády a účast na věčné autoritě Boží.«

Ne, oni stáli i ve všech následujících letech jeho singulárního teroristického režimu za ním, dokonce s narůstající intenzitou, což dosvědčují stovky pastýřských listů a biskupských listovních příspěvků, i když zde schází důkazy. Ty jsou v obou mých svazcích »Století dějin spasení. Politika papežů v období světových válek« (Kiepenheuer u. Witsch, 1982/83).

Chci však alespoň zdůraznit, že všichni němečtí (a rakouští) biskupové, samozřejmě i údajní odbojoví bojovníci od Galo po Faulhabera, ještě 26. června 1941 důrazně vyzývali německé katolíky, aby podporovali Hitlerovu válku, »válku, která má nikdy nepoznané rozměry«, jak sami psali, a to válku útočnou, kterou jejich církevní učení zakazuje, přičemž oni sami jedním dechem podněcovali »k věrnému plnění povinností, k udatné vytrvalosti, k obětavé práci a k boji« a beze studu Němce, milióny budoucích obětí bojů a bombardování zaklínali: »Kéž vás posiluje potěšující jistota, že tím plníte svatou vůli Boží...«!

Ó, vy pastýři, vy vrchní pastýři - »Paste mé ovečky!« »Ano, jistě!« napsal Žid Teodor Lesing, kterého Hitlerovi biřící zastřelili nad psacím stolem. »Ale dejte si otázku, proč a z jakých důvodů nechává dobrý pastýř svoje stádečko přemýšlet? Předně: protože je chce stříhat a za druhé, že je chce sežrat.«

Už 10. prosince 1941 vyznali všichni katoličtí vrchní pastýři Německa (a Rakouska), přirozeně i odbojoví pracovníci Galen a Faulhaber: »Stále znova a pořád dokola je v pastýřském listě vyzývali k věrnému plnění povinností, k udatné vytrvalosti, obětavé pracovitosti, k bojování ve službě naší vlasti, našeho lidu v nejtěžší válečné době. Se zadostiučiněním sledujeme tento boj...«

»Se zadostiučiněním« sledovali tedy všichni německo-rakouští biskupové Hitlerovu válku, jak sami ujišťují; vždy znova a co nejdůrazněji volali v této válce k boji, jak společně dosvědčují, k vedení války, která má nikdy nepoznané rozměry, jak znova vysvětlují. A nyní chtějí být už čtyřicet let »účastníky odboje«!

Čím byli ve skutečnosti?

Malý loupežný vrah, který zabil jediného člověka je zároveň zločincem a nikdo nebude váhat označit pomocníka tohoto zločince za dalšího loupeživého vraha a tedy za dalšího zločince. Jestliže tedy v malých věcech nazýváme člověka zločincem, co jsou potom lidé, kteří podporují vraždy několika miliónů? Nejsou snad tito lidé miliónnásobně vinni? Nejsou snad vinni o to tím víc, čím vlivnější úřady zastávají? Čím účinnější pomoc poskytují? Čím větší - samozřejmě nezasloužená - je jejich úcta u lidí, že je navádějí k zabíjení?

A což také papež Pius XII. neprohlásil v roce 1939, že Vůdce je legální hlavou Němců a každý, kdo se mu protiví, že hřeší? Neřekl snad o miliónech katolíků v německé armádě:

»Přisahali, a proto musí být poslušní?« Nenechal dokonce přes dva nuncia zprostředkovat, že »nepřeje Vůdci nic snažněji než vítězství«!

Opakuji: Čistě kvantitativně je katolická církev dvacátého století více obtížena zločinem než kdykoli v dřívějších stoletích její historie. A že je nadto v několika posledních desetiletích poznamenána krvavou vinou, která si nezadá s nejhoršími masakry katolického středověku, ale ještě je předčí, to je zde dostatečně stvrzeno - přičemž se mi zdá být podstatné, že nejkruťší skandál křesťanství ve 20. století je dodnes nejneznámější historická skutečnost křesťanského světa.

Mluví o katolických krvavých orgiích tzv. »Nezávislého státu Chorvatska« (Nezavisna država Hrvatska, NDH), za Ante Paveliće mezi rokem 1941 až 1943.

Tehdy tam padlo za obět katolické křížácké výpravy proti srbské ortodoxní církvi 299 pravoslavných kostelů. Katolíci je vyloupili, zničili, z mnoha udělali obchodní domy, veřejné zachodky a stáje. Ze dvou miliónů ortodoxních Srbů tohoto státu bylo 240 000 násilím pokatoličtveno - údajně »bez nejmenšího nátlaku civilních ani náboženských úřadů« (Osservatore Romano). Ve skutečnosti nebylo pouze čtvrt miliónu lidí násilím pokatoličtveno, ale navíc bylo třičtvrtě miliónu ortodoxních Srbů katolíky zavražděno: podle nejnižších, ale dosud ještě vzrůstajících údajů to bylo 600 000, podle dalších přibližně milión.

Přitom tito muži, ženy a děti umírali mnohdy hůř než dobytčata. Honili je po údolích a ulicích, po domech a lesích jako divou zvěř. »Hon byl dnes vydatný, 500,« podával hlášení ustašovský velitel Vojnič. Lidé byli střeleni masově, vybíjeli se celé vesnice, katoličtí ustašovci je zabíjeli sekerami, házeli do řek, do moře, do propastí. Nahnali Srby do kostelů a tam je pobili nebo spálili zaživa. Mučili je vším možným způsobem, nejraději při nočních orgiích, napíchnávali je na kůly, čtvrtili je a někdy jejich maso vyvěsili v řeznických krámech. Ortodoxním vypichovali oči zaživa, uřezávali jim uši, nosy, zakopávali je zaživa do země, rdousili je, stínali hlavy, křížovali. V Kosinji nechali jednu matku chytat do mísy krev jejich čtyř synů.

Ortodoxní patriarcha Dr. Dožić a biskupové Dr. Velimirovič a Dr. Dordjević byli zatčeni a zmizeli až do roku 1945. Pět dalších ortodoxních biskupů bylo zavražděno. Osmdesátiletý metropolita ze Sarajeva, Petar Simonić, byl zardoušen, zatímco katolický arcibiskup města, Ivan Šarić, psal ódy na počest Pavelice, »ctitele vůdce«. Jednaosmdesátiletému biskupovi Platovi z Ganja Luky okovali nohy jako koni a nutili ho, aby tak chodil, až se zhroutil v mdlobách. Pak mu vypíchli oči, zatímco mu na prsou zapálili oheň, uřezali mu nos a uši a teprve pak mu dali smrtelnou ránu. V Záhřebu, hlavním městě Chorvatska, kde primas Stepinac a papežský legát Marcone měli své sídlo, mučili ortodoxního metropolitu Dositeje tak, že zešílel. Zapíchli nejméně 300 ortodoxních kněží, zčásti hrůzným způsobem, jako kněze Dušana Subotiče nebo kněze Branko Dobrosavljeviće, kterým vytrhali vlasy, vousy, stáhli jim kůži, oči vypíchli šavlí, a přitom jeho malého synka doslova rozsekali na kousky.

Katolický teror šokoval dokonce i fašisty. Celkem mělo být italskými vojáky zachráněno asi 600 000 lidí, z toho několik tisíc Židů, kteří byli rovněž zcela zbaveni práv a nakonec posláni do Osvětimi. Ale někdy zasáhla proti spojeneckým katolickým Chorvatům i německá vojska a tak zachránila ortodoxní Srby. Bojové slavnosti katolíků ve Velkém Chorvatsku byly tak hrozné, že dokonce vysoká německá místa protestovala, diplomaté, generálové, straničtí činitelé, dokonce i bezpečnostní služba SS. Nakonec i nacistický ministr zahraničí von Ribbentrop v Záhřebu vyslovil rozhořčení říšské vládě za »příšerné výtržnictví«. A dokonce Hitler prohlásil: »Já s tím režimem udělám jednou konec - ale teď ne«!

Neboť tento režim - znamení pravdy i bojové prostředky »Bible a bomby vedle sebe« - byl až do poslední hodiny režimem katolickým a byl těsně spjat s katolickou církví.

Jeho diktátor, pohlavník Ante Pavelič, byl už před nástupem své hrůzovlády odsouzen v nepřítomnosti k smrti za vraždu v Jugoslávii a ve Francii. A také byl hned, podle londýnského týdeníku »New Review« jednomyslně považován za »největšího zločince roku 1941«. Proto byl primasem Stepinacem nazván »oddaným katolíkem« a od papeže Pia XII. »praktikujícím

katolíkem« a ještě v r. 1943 byl svatým otcem přijat ve Vatikánu. Pak s přáním všeho nejlepšího v další práci se s ním papež rozloučil a pak mu ještě požehnal na smrtelné posteli.

Stovky fotografií ukazují toho vládního a stranického šéfa, kterého podporovali Hitler i Mussolini, který, jak řekl biskup Stepinac mezi biskupy, kněžími, mnichy a mniškami, dal církvi »plnou akční svobodu«. Měl ve svém paláci vlastní kapli a vlastního zpovědníka, a snad, to je jen domněnka, se často zpovídal, jako se podle Voltaira zpovídala jistá zbožná francouzská knízkyně, »jakmile vykonala nějaký veliký zločin. A zpovíдали se často - tak jako labužníci často berou léky - aby dostali ještě větší chuť k jídlu...«

Jeden kněz, který byl vychovatelem jeho dětí, mnoho kleriků, mezi nimi i arcibiskup ze Sarajeva, Ivan Šarić, náleželi do jeho strany k ustašovcům, kteří měli stále v ústech slova Bůh, náboženství, papež, církve. Kaplani ustašovců přísahali věrnost před dvěma svíčkami, křížem, dýkou a revolverem. Biskupové a kněží seděli v Saboru, ustašovském parlamentu. Duchovní sloužili jako důstojníci v Paveličově osobní stráži.

Katolický tisk v zemi oslavoval při každé příležitosti »nové a svobodné Chorvatsko jako křesťanský a katolický stát«, viděl »Chorvatsko Boží a Mariino« zmrtvýchvstalé ze starých dob, viděl »Krista a ustašu, Krista a Chorvata... spolu v dějinách« maširovat, uctíval Bohem seslaného Paveliče a oslavoval Adolfa Hitlera jako »Božího křížáka«.

»Bůh, který řídí dějiny národů a ovládá srdce králů, nám dal Ante Paveliče a Vůdce... Bud' Bohu sláva, naše vděčnost Adolfu Hitlerovi a nekonečná věrnost našemu poglavníkovi, Ante Paveličovi.«

Jak povstalo »Chorvatsko Boží a Mariino«, jak se »misionovalo«, tak z toho bylo možné jasně vidět, jakého ducha ke svému zrodu používá.

Biskupský časopis požádal arcibiskupa Šarice, aby vyhlásil katolicismus »s pomocí kanónů, strojních pušek, pancířů a bomb«. A ministr školství Mile Budak, vyznával: »Všechny naše skutky se zakládají na věrnosti k náboženství a ke katolické církvi.« Řekl docela otevřeně: »Zabijeme jednu část Srbů, druhou vyženeme a zbytek, který musí přijmout katolické náboženství, bude přijat do Chorvatského národa.« To zcela odpovídalo receptu na pravoslaví, který měl sám Pavelič: »Třetina musí být pokatoličtvena, třetina musí opustit zemi a třetina musí zemřít!«

Jenom poslední bod programu se katolickým křížákům podařilo beze zbytku splnit, ale k tomu jim část kléru aktivně pomohla.

Duchovní, zvláště jezuité a ještě více františkáni vodili ozbrojené vražedné bandy, organizovali masakry a řvali: »Pryč se Srby!« Přiznali, že často sahali po samopalech. Prohlašovali, že přišla doba pro revolver a zbraň a že už není hřích zabít sedmileté dítě, když udělá něco proti ustašovským zákonům. »Všechny Srby vyhubit v co nejkratším čase,« to nazýval františkán Šimič, militární vikář ustašovců před italským generálem Divise Sassari 21.5.1941 jako »naš program«. Františkán Hermenegildo alias Častimír Herman inicioval spolu s ministrem spravedlnosti Mirko Pukem krvavou lázeň v kostele Glina v Bosně, která probíhala osm dní v jednolitých jatkách. »Uniformy zabíječů se musely vyměňovat, protože byly promočené krví.« Později tam byly nalezeny napíchnuté děti na kůlech, které měly od bolesti pokrivené údy.

Františkáni byli také jako kati v koncentračních táborech, kteří v »Nezávislém státě Chorvatsko« v »Chorvatsku Božím a Mariině« stříleli Srby jen tak ze země. Koncentrační tábor Jasanovec, známý svým masovým stínáním hlav - zahynulo tam asi 200 000 Srbů a Židů - měl časem za velitele františkána Filipoviće-Majstrovíće, zvaného »bratr ďábel«. Za čtyři měsíce tam bylo pod jeho vedením likvidováno na 40 000 lidí. Sám františkán, stipendista Srzica tam jedné noci, 29. srpna 1942, speciálním nožem uřezal hlavu 1360 lidem. Arcibiskup Stepinac, který předložil v květnu 1943 Vatikánu memorandum, kde zdůrazňoval zásluhy ustašovců, jistě ne náhodou děkoval chorvatskému kléru, především pak františkánům.

Alojz Stepinac sám, chorvatský primas, kolaboroval stále se zločineckým režimem, a přece mu »bylo lehké poznat v tomto díle ruku Boží«. Vyžadoval od Episkopátu těsnou spolu-

práci s ustašovci. Úřadoval od ledna 1942 také jako vojenský vikář. Autorizoval vojenskou modlitební knížku »Chorvatský stát«, plnou žhavých modliteb za něho. Seděl také sám s deseti svými duchovními v ustašovském parlamentu. Nechal slavit den narození a jmeniny Paveliče, který ho nechal v roce 1944 dekorovat »zlatým křížem a hvězdou«, ve všech kostelích a k tomu zpívat *Te Deum*. Nadmíru ho vychvaloval ve Vatikánu jako vládního šéfa a katolíka a ospravedlňoval tam nejen chorvatský stát, ale také »metody uplatňované proti Židům«.

Samosebou se v Římě vědělo, kde Stepinac konferoval s Piem XII., se státním sekretářem Maglionim, s dalšími kardinály a preláty, s pozdějším papežem Montinim - všechno o »Chorvatsku Božím a Mariině«, o »království Kristově«. Ve Vatikánu byli vždy velmi dobře informováni o jeho velmi mnoha příhodách, které ho potkávaly, jako se stávají všude na světě. A že by tedy nevěděli, takřikajíc téměř v sousedství, nic o nuceném obracení 240 000 ortodoxních a o zavraždění tři čtvrtě miliónů srbských křesťanů?

Ale italské noviny se o tom šířily docela otevřeně, zrovna tak i anglický tisk a anglický rozhlas. Ode všech spojeneckých vlád přicházely protestní dopisy »Kristovu zástupci«. Dokonce i vůdci katolických Slovinců napsali v jednom memorandu z 1.3.1942:

»V nezávislém státě Chorvatsko byli všichni ortodoxní biskupové a kněží buď zabiti, uvězněni nebo posláni do koncentračních táborů, jejich kostely byly zbořeny nebo zabaveny. Hlavním cílem Záhřebských politiků, jak přiznávají, je vyhubit srbské obyvatelstvo v Chorvatsku.«

Katolický arcibiskup v Bělehradu, Dr. Ujčić, který mimo jiné také dostal toto psaní, poslal »tuto zprávu o masakrech... z různých pramenů... dále do Vatikánu.« Novojorský arcibiskup Spellman, důvěrný přítel papeže, se kterým měl na jaře 1943 čtyřhodinovou audienci, vysvětloval tehdy opakovaně zástupci ustašovců ve Vatikáně a papežskému tajnému komorníkovi, knížeti Erwinu Lobkowiczovi: »Nedovedete si představit, kolik protestů přichází ze samotného Chorvatska ohledně represálií vlády ustašovců... Je to možné, že se dějí tak velké zločiny?«

Také druhý muž kurie, kardinál, státní sekretář Maglione, měl několik »málo pěkných« zpráv z Velkého Chorvatska, stýkal se ale »velmi srdečně s jejich obchodním zástupcem, povzbuzoval ho ve jménu »svaté stolice«, protože pro něho »je chorvatský totéž co katolický« - velice souhlasná identifikace, a to v roce 1942. Kardinál, státní sekretář našel v Eldorádu vrahu mnoho »chvályhodného«, vždyť »ctihodní biskupové chorvatští« dokazují, »jak silný je v nich cit pro zodpovědnost, která na nich v této přítomné, tak choulostivé(!) době spočívá.«

Skoro jediný, který se proti tomu z té kuriální prominence gangsterskému regimentu stavěl spíš nepřátelsky, byl (v té době dost v izolaci držený) kardinál Tisserant. Ustašovský obchodní zástupce, kníže Lobkowicz ho prohlašoval za »nepřítele«, psal o Tisserantových »urážkách za Chorvatsko«, že nemůže s ním udržovat žádné vztahy, a nezapomněl dokumentovat, že »svatý Otec« způsob »jak kardinál Tisserant vidí politický stav, nesdílí...«

Slavný »zástupce Kristův« ale měl přirozeně přímé kontakty na »chorvatský Boží stát«. Nejenom od primase Stepinace, který se opakovaně zjevoval ve Vatikánu. Také Krunoslav Draganovič, spojka mezi Stepinacem a kurií, člen výboru pro obrácení a kaplan v táboře smrti Jasenovac, Paveličův pozdější společník při útěku do Latinské Ameriky! (Samosebou, že přes Řím!)

Také benediktýn Giuseppe Ramiro Marcone, jmenovaný papežem Piem XII. v den Paveličových jmenin titulem papežského »visitatora« k zastupování kurie v Záhřebu, kde setrval až do zabrání Záhřebu Titovým vojskem. Samosebou existoval i vlastní úřad pro Chorvatsko ve Vatikáně. A konečně měl státní sekretariát fotoalba z masakrů a z masových obrácení, údajně asi 8 000 fotografií, snad i tu, kterou udělali Italové jako dokument, kde je ukázán ustašovec, který má kolem krku dva řetězy z lidských jazyků a očí.

Jeho svatost sama udělovala ve své době Chorvatům jednu audienci za druhou, ustašovští ministři, generálové, diplomati. Papež se dotazoval prvního obchodního zástupce Chorvatska, pátera Cherubina Šegvice na všechno, jak tento sdělil, »co se v Chorvatsku děje«. Dal třetinu

obchodnímu zástupci režimu, Lobkowiczowi své zvláštní požehnání. Snažil se »splnit všechny požadavky ustašovců«. Přijímal jejich reprezentanty s mimořádnou ctí a volal v prosinci 1942 při jedné audienci ustašovské mládeže, která na své uniformě nosila velké »U« s bombou, která v něm explodovala: »Ať žije Chorvatsko!« A mezitím umírali Srbové, asi 750 000, abychom to zopakovali, často po hrozném mučení - 10-15% obyvatel vekeho Chorvatska.

Dost! Více o tom i se všemi důkazy v druhém svazku knihy »Století dějin spasení«. Již čtvrt století rozšiřuji tu historii děsu v knihách, článcích atd., v zemi i v zahraničí, aniž bych musel alespoň jednou něco »opravovat«. A k tomu můj jugoslávský překladatel Dr. Milan Petrović, učitel státního práva na univerzitě v Niši, při překladu uvedeného dvojsvazku do srbochorvatštiny nedávno podrobil příslušnou kapitolu »Katolické bojové slavnosti v Chorvatsku aneb království Boží« zkoušce na autentičnost a kromě ojedinělých, ne zcela přesně napsaných jmen a dvou až tří nepřesných označení povolání, našel všechny údaje korektní.

Ještě dokud katolíci zapichovali srbské ortodoxní věřící, vyslovil se profesor z papežské Georgiány, že ustašovci provádějí krutosti, jak je dějiny sotva znají. A dokonce i vůdci Muslimů, kteří byli v Chorvatsku trpěni, zpochybňovali v protestním psaní předloženém v Záhřebu ze dne 13. listopadu 1941, »zda to, co se tam děje, možno najít v dějinách některé země...«

Ve skutečnosti, co navždy poznamenalo onen stát, který při každé příležitosti, jak jejich primas, arcibiskup Stepinac, ujišťoval, »zůstane věren své nádherné katolické tradici«, nepřekoná žádná sebevětší ohavnost křesťanské minulosti. To, co se v Chorvatsku Božím a Mariině dělo ještě v polovině našeho století, překoná ohledně hrůz všechny známé klerikální velkozločiny ze starých časů. Proto je křesťanská církev, (abychom to znovu zopakovali), zvláště římskokatolická zatížena zločiny z čistě kvantitativního hlediska ve 20. století více, než ve kterémkoli století předtím.

46.10 A další zločiny

Kdo tedy inkriminované tvrzení o »největší zločinecké organizaci všech dob« uznává platné jak v minulosti, ve středověku a v raném novověku, tak obzvláště to nemůže popírat ve dvacátém století. Přitom jsme se ještě vůbec nezminili o sexuální morálce např. speciálně opět u katolické církve, o jejím téměř tvrdošijném boji proti regulaci porodnosti a naproti tomu o těžko zvládnutelných porodech stále nových miliónů a miliónů katolíků, i když církev jistě ví, že stále další milióny těchto lidí umírají hladem.

Anebo snad budou hynout v příštích válečných polích, a to opět s pomocí církve? Jak vyznal jeden církevní otec v pátém. století, Theodoret: »Duchovní skutečnosti učí, že nám válka přináší větší užitek než mír.«

Také už Augustin považovaný ve své době za zbožného muže zvolal: »Co mají lidé proti válce? Snad to, že lidé, kteří musejí stejně jednou zemřít, přitom zahynou?«

A vůbec, klér to, co chrání v mateřském klíně, vydává pak na pospas ve válce, jako by shromažďoval v životech žen »kanonenfutter«... Papež Pius XII., dal opakovaně ještě v druhé polovině 20. století svolení pro nejhorší ze všech válek, válce ABC - proti »zločincům, kteří nemají svědomí«, přičemž na křesťanské straně vybízel ke statečnosti a odvaze, a přitom se vědělo, že to bude stát životy miliónů lidí (jezuita Hirschmann), pro pouhé rozhodnutí »riskovat třeba vyhubení celého národa v manifestaci věrnosti k Bohu« (jezuita Gundlach), pro pouhé nasazení, které sám papež, jak řekl jemu velice blízko postavený Gundlach, »nepovažoval za nemravné«, jen když je zde vyhlídka postavit se účinně protivníkovi«.

To ještě nestačí. Ani zánik celého světa by neznamenalo nic. »Neboť,« jak řekl Gundlach, »za prvé máme bezpečnou jistotu, že svět nebude trvat věčně, a za druhé nejsme zodpovědní za konec světa. My pak jen můžeme říci, že náš Bůh, náš Pán...«

Ještě větší myslitelný zločin: BŮH S NÁMI jsme nosili za druhé světové války tak říkajíc nad pupkem...

46.11 Svědectví z Norimberku

Nakonec ve vši skromnosti ještě prosím, aby mi bylo dovoleno poukázat na to, že já sám jsem byl v roce 1971 v Norimberku obžalován, ostatně jako první, pokud si dobře vzpomínám, na základě § 166, který platí od 1.9.1969. Mou obhajobu vzalo na sebe tehdy více mezinárodně renomovaných učenců jako Fritz Fischer, univerzita Hamburg, Eduard Winter, Humboldtova univerzita v Berlíně, Friedrich Heer, univerzita Vídeň, Carl Schneider, Speyer a Prezident mezinárodního ochranného svazu německy mluvících spisovatelů z Žürichu, Hans Kühner-Wolfskehl. Mnoho podstatného, co tehdy bylo přitom předneseno, platí dodnes, kdy se tyto procesy, nemýlím-li se, od poslední změny vlády, velice narušily. A jen pro principiální význam mi budiž dovoleno, abych citoval některé věty z toho kterého stanoviska.

Rakouský katolík Friedrich Heer napsal svého času: »Křesťanské církve, které byly doslova němě vůči ohavnostem let 1933-1945, které v Americe neměly vůbec co říci k nasazení první atomové bomby, právě tyto křesťanské církve mají mimořádnou příležitost... se s tím hrozným skandálem, jako je genocida, vyvražďování národů, nukleární válka, hanobení lidí, vypořádat. Jsou to skandály, které - zároveň s jinými bdělými křesťany a nekřesťany - volají křesťanské církve k zodpovědnosti.

Ztělesněné pohoršení - pohoršení pro církve - se nemůže zprovodit ze světa soudním rozhodnutím. Křesťanské církve se žádají, a to znovu, aby se rozsadily v jejich středu s Deschnem. Světské soudy je třeba upozornit, že se etabloují jako nástupci někdejších církevních inkvizitorských tribunálů, jestli chtějí pohoršení tohoto druhu posuzovat podle formálního práva.

Jako krajan Rakušana Adolfa Hitlera si dovoluji upozornit německé soudy v přítomné době: Nepřísluší vám, abyste pokračovali v těch nebezpečných politicky chybných rozsudcích, které kdysi přispěly ve Výmarské republice významně k tomu, že byl narušen veřejný pokoj, demokracie a svoboda občanů. A nejen narušen, ale dokonce zrušen. S formálně jurisdikčním odvoláním se na paragrafy dá se vždycky likvidovat i lidská záležitost.«

Švýcarský katolík Hans Kühner-Wolfskehl, před válkou vězeň v koncentračním táboře v Dachau, potom mimo jiné žijící a působící ve Vatikánu, prohlásil:

»Základní Deschnerovo téma při všech vyšetřováních, na nichž spolupracovala jména nejvyšších míst, mezi nimi i katolíků, je vztah církve k válce... Jelikož i já už léta pracuji na úseku církev - válka, provádím bádání a publikuji, musím potvrdit, že panu Dr. Deschnerovi nemůžeme prokázat žádná nesprávná fakta. Musím tudíž s jeho způsobem vidění souhlasit a zjišťuji, že radikální Deschnerova čestnost při vyhledávání pravdy podstatně zašla výše než dosavadní mlčení velikých církví k jejich odpovídající spoluzodpovědnosti...

Nemůžeme Deschnerovi jistě připisovat zápor, když jeho ostře formulované téze vyvolávají pouze tuhý odpor, tedy emoce, namísto otázek a věcné diskuse, přičemž řečník nezůstal dlužen žádnou odpověď k věci. Také afirmativními zjištěními není narušen veřejný pokoj. Nikde jsem ve Švýcarsku nečetl, že by nastaly v Norimberku nebo v okolí na základě přednášek Dr. Deschnera nějaké náboženské války a nepokoje, i když jsou mi dobře známé mentality, které k tomu vedou. Teprve tím by byl narušen veřejný pokoj.

Není mi známo, že by byl někdo pro tvrzení nějaké hanlivé skutečnosti na volném prostranství volán k soudu... Zde není na místě dosti známé volání po státním nadvládnictvím, ale po stručném důkazu od naslouchajících křesťanů, kde a kdy Deschner řekl něco historicky nesprávného. Jelikož se to ale nikomu nepodařilo najít ani v jeho knihách, nebude to možné očekávat a dokázat ani v jeho přednáškách.«

A protestantský teolog Carl Schneider, známý nejen v odborných kruzích po Evropě i mimo Evropu, řekl: »Vůbec tento proces proti Deschnerovi se mi zdá, že náleží do řetězce asebic-kých procesů, které byly většinou osudnější pro žalobce než pro obžalované...

Teprve když se tohoto procesu zmocní moderní publicistika, pak bude podle mého názoru narušen veřejný pokoj. My už totiž opravdu nežijeme v dobách inkvizice. Kdo nesouhlasí s panem Deschnere, má přece všechny možnosti ho literárně přemoci. Jestli se žalobci Dr. Deschnera považují za křesťany, mělo by se jim rychle poukázat na 1.Kor.6,7. Zde apoštol Pavel naléhavě křesťanství od takových procesů odrazuje. Právě v zájmu a smyslu pravého křesťanství by se měl tento proces úplně zrušit.«

Inkriminovaná řeč, která byla pronesena v Norimberské »Meistersingerhalle« začínala větami:

»Proč se ještě zabýváme mrtvolou? Tou obrovskou mršinou světové historické obludy? Zbytky monstra, která nesčetné lidi (bratry, bližní, podobizny Boha) pronásledovala, roztrhala a která sežrala s nejlepším svědomím a s nejzdravějším apetitem v průběhu půldruhého tisíciletí všechno, co jí přišlo před tlamu, co považovala za užitečné, všechno pro větší slávu jejího Molocha a ke stále většímu vykrmení sebe sama...«

Ta řeč »o nutnosti vystoupit z církve« obsahovala i tato slova:

»Připouštím se, že ideály evangelia jsou příliš vysoké, takže nemůžeme křesťanství a církev proklínat jen proto, že tyto ideály realizují ne zcela, ne napůl nebo chcete-li realizují je ještě méně než napůl. Ale ono zasahuje, abychom to zopakovali do lidského povědomí. A dokonce ještě dále a ještě hlouběji, když se století za stoletím, tisíciletí za tisíciletím realizuje právě opak - zkrátka, když se v celé své historii prokazuje jako souhrn a živé ztělesnění hříchů a jako absolutní vrchol světové historického zločinu! Zločinnosti, vedle níž dokonce i hypertrofní krvavý pes Hitler vypadá téměř jako čestný muž, protože on od počátku kázal násilí, a ne jako církev - mír!«

Proces proti mně byl v Norimberku zastaven »na základě právě tak lapidárního jako nic neříkajícího prohlášení spisovatele« - pro malichernost - pro leták, který byl příčinnou obžaloby a který byl vlastně méně ostrý než moje inkriminovaná řeč. Tu jsem pak ostatně po procesu vydal v nezměněném a nezkráceném znění bez námitek v příručce »Církev nespasení«. ...

Toho obžalovaného studenta neznám, nikdy jsem ho neviděl, ani jsem s ním nemluvil, ale v té jeho věci stojím při něm a prohlašuji na závěr:

Po intenzivním zabývání se dějinami křesťanství neznám v Antice, ve středověku ani v novověku a obzvláště ne ve dvacátém století žádnou organizaci na světě, která by tak dlouho, tak soustavně a tak ohavně byla zatížena zločinem, jako křesťanská církev, a to zvláště církev římskokatolická.

Toto prohlášení je rozvedeno v církevně kritických publikacích, které jsem napsal a vydal a bude ještě dále stvrzeno mými »Kriminálními dějinami křesťanství« (původně předpokládanými pěti svazky). Tyto dobře fundované materiály budou platit tak dlouho, dokud nebudou překonány někým, kdo přednese právě tak dobře fundované důkazy, které by interpretovaly opak, a sice, že existuje ještě nějaká jiná organizace na světě, která je právě tak dlouho a opakovaně a tak ohavně zatížena zločiny jako římskokatolická církev.»

Tajné dějiny jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 7

JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

Působení jezuitského řádu v období od antikomunistické revoluce
až po události roku 1998

47. Převrat v Československu (595), 48. Jezuitský teror v Jugoslávii 1991 - 1995 (617), 49. Jezuitská propaganda, intriky a plány po pádu komunismu (645), 50. Jezuitské plány s českým státem (683), 51. Závěr Edmonda Parise (725), 52. Závěr autorů českého vydání (731), Bibliografie ke všem sedmi svazkům (735), Rejstřík hesel ke všem sedmi svazkům (745)

1998

SVAZEK 7

JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

Kapitola 47

Převrat v Československu

47.1 Disidenti a humanisté

Již v roce 1955 napsal exjezuita Alighiero Tondi tuto bezesporu zajímavou zprávu: *“Úlohou jezuitů a »uprchlíků« (disidentů), kteří jim mají pomáhat, je rovněž připojovat k organizacím pod kontrolou Vatikánu i ty, které se pohybují ve sféře anglosaského vlivu. Cíl svaté stolice je jasný. Zítřka, až budou smeteni komunisté, převezmou politickou moc v Rusku a v jiných východoevropských zemích nyní »uprchlíci« (disidenti).*

Mít je již ode dneška v hrsti zaručuje proto Vatikánu politickou vládu od Berlína až po asijské pobřeží Pacifiku. Z toho je patrné, že Vatikán hraje vysokou hru. Tím snáze pak pochopíme horečné úsilí, které na tomto poli neúnavně vyvíjí.” (Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 29)

V roce 1955, kdy byla tato informace zveřejněna, tomu mohl sotva kdo porozumět tak dokonale jako právě v naší době, kdy se tato slova naplnila.

Jedno je rozhodně jisté. Vatikán měl už v období studené války jasný cíl: Podchytit východní komunismus a přimět ho ke spolupráci, ovšem podle diktátu a představ Vatikánu. Jak citát ukazuje, dostali jezuité pro tento cíl posilu: Disidenty. Není proto divu, že všechna disidentská centra po celé západní Evropě, dále v USA a v Austrálii byla více či méně v rukou jezuitů (viz také kapitolu 44.7 nebo *Katolický týdeník č.5, 3.2.1991, str.5* o jezuitovi Marku Rapperovi, vedoucím služby Tovaryšstva Ježíšova pro uprchlíky nebo celou titulní stranu v *Katolickém týdeníku č.43, 25.10.1998*).

Byly to líhně nových prostředníků, semeniště nových provatikánských sil, vděčných za poskytnutý azyl, za podporu disidentského hnutí v socialistickém táboře, vděčných za podporu tisku disidentské literatury a za její šíření.

Jeden z českých disidentů, dnes oficiální jezuita, později vypráví, že v roce 1989 působili francouzští kněží na Lyonské teologické jezuitské škole jako mluvčí komunistických odborů. A to se jednalo o pařížskou smetanu, o “synky z lepších rodin”! Disident, který prošel rakouským noviciátem a pak studiem na jezuitských školách v Rakousku, Římě a Paříži, dále vypráví, že považoval vždy komunisty za své úhlavní nepřátele a najednou seděl za stolem s kněžími: “kteří s komunisty spolupracovali.”

Článek dále informuje, že jezuité působili jako redaktoři a hlasatelé v Rádiu Vatikán. Byli a jsou stále novináři a úředníky. Dodnes pracují také mezi uprchlíky z celého světa, vyřizují povolení k pobytu, vybíhávají exulantům povolení na stavbu jejich modliteben a “kulturních” stánků. Kancelář těchto jezuitů slouží i nevěřícím. Snaží se zkrátka “pomoci” všem. V souladu s novými církevními povoleními slouží jezuité dokonce i mše *pod jednou* a *pod obojí* současně. Kromě “pomoci” disidentům se jezuité před pádem komunismu aktivně zapojovali do šíření disidentské literatury. Zvláště “kolportovali” se spisy V. Havla. Dnes pracují v náboženských relacích českého rozhlasu, vydávají jezuitský bulletin a starají se o novice studující na univerzitách v Západní Evropě. (*Magazín Dnes*, 25. dubna 1996, článek: *Já jezuita*)

Když si uvědomíme, že také Pražské jaro 1968 a Charta 77 bylo hnutí disidentů plně spolupracujících s římskokatolickým systémem z celé Evropy, USA, Kanady i Austrálie, když si uvědomíme, že u vzniku Pražského jara 1968 i Charty 77 hráli katolíci také svoji roli a že byla pak obě hnutí stabilně s římskokatolickou církví spojena (viz např.: *Katolický týdeník* č.49, 7.12.1997, str.V; č.8, 23.2.1997; č.30, 27.7.1997; č.13, 29.3.1998; 16.2.1992, str.1), pak musíme jednoznačně dojít k závěru, že jezuité velmi dobře věděli, na koho se mají orientovat.

Nepřekvapují nás pak proto ani slova generála tovaryšstva z 31. července 1973 ve španělské Valencii na 10. výročním mezinárodním kongresu, kde prohlásil, že: “»Musíme být lidmi pro ostatní. Musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.« Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitismu.” (*Malachi Martin: Jezuité*, str. 415)

Jaké to je jádro a v čem je jezuitismus nový? Centrem nové myšlenky se stalo podchyťování disidentských organizací, hnutí, center a spolků, jejich infiltrace a nasměrování přesně podle plánu generála řádu a papeže.

Jaký je hnací motiv? Pád komunismu a dobytí Východního bloku pro Vatikán. Řím musí získat zpět své pozemky, budovy, lesy, své podniky a firmy, své řehole, kláštery, zámky, svá panství, která nabral v době inkvizice nebo zabral v době pobělohorské. Musí být pomstěn za všechna “příkoří”, která mu způsobil komunismus. Musí být finančně kompenzován za všechnu dřívější ztrátu.

Plán je jasný. Kdo ho v Československu zrealizuje? Disidenti a humanisté! Kdy bude spuštěn mechanismus likvidující komunistický režim? Určitě dříve, než přijde rok 2000. O této době zvratu se vedly několikere plány. Dohoda mezi černým a bílým papežem nakonec zněla: “*Posledních deset let 20. století musí už patřit nám*”.

Také jezuitský kardinál Tomášek vyhlásil r. 1987 desetileté období pod názvem: “*Desetiletí duchovní obnovy k prohloubení občanských a náboženských dějin vlasti*.” (*Projev papeže Jana Pavla II. při příletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997; srv. Insegnamenti, XIII., 1, 1990, p. 963*)

Toto desetiletí “duchovní” obnovy bylo jakousi předzvěstí skutečného, posledního desetiletí 20. století.

V tajné dohodě obou papežů rovněž zaznělo přání USA: “*Rozbít sjednocené východokomunistické trhy soběstačné v rámci RVHP a rozbít Varšavskou smlouvu*”. A přání Vatikánu nakonec plán zpečetilo korunou: “*NATO - věrná armáda papežské stolice musí proniknout do Východního bloku a musí dojít ke sjednocení katolické Evropy. Musí být naplněna středověká idea jediné evropské země se stejnou měnou, stejnými katolickými zákony, stejnými právy pro katolíky, ale žádnými pro protestanty*”. Disidenti musí být proto vychováni v rámci prokatolických ideí. Pokud je disident protestantem, musí být překonvertován v ekumenickém duchu. Jiná cesta neexistuje. Plány obou papežů jsou pro posledních deset let našeho století naprosto nesmlouvavé a jednoznačné.

O tom, že USA řeší záležitosti disidentů právě přes Vatikán, hovoří například tato zpráva:

“*Americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová vyzvala během své návštěvy Vatikánu 24. března Svatý stolec, aby znovu intervenoval na Kubě za propuštění politických věz-*

ňů. Albrightová předložila seznam politických vězňů na Kubě, o jejichž vysvobození usilují USA nejvíce. Poukázala na osud další stovky disidentů, kteří již sice byli propuštěni po žádosti papeže vyslovené během jeho nedávné návštěvy Kuby, ale jsou nadále pod nátlakem. ... Upozornila také Vatikán na »poslední opatření USA v humanitárních záležitostech vůči Kubě, kterými chce Washington zmírnit dopad hospodářského embarga na kubánské obyvatelstvo.« (Katolický týdeník č.14, 5.4.1998)

Přípravy pro události posledních deseti let 20. století se konaly skrytě a ve všech oblastech života Východního bloku. Sotva si kdo v 70. letech například povšiml, že mnohé hospodářské, ekonomické, vojenské a politické smlouvy v celém Východním bloku končily v roce 1990. Pouze několik zasvěcených tušilo, že k obnovení smluv už nebudou vhodné podmínky. Většina však nic nechápala. Plán jezuitů byl utajen poměrně dobře. A Vatikán jako vždy mlčel, neboť on vždycky mlčí právě k těm otázkám veřejného života, u kterých současně v zákulisi vyvíjí vlastní obrovskou destruktivní aktivitu. Je to velmi účinná taktika. Komunistům se zdálo, že Vatikán rezignoval a že už v boji s komunismem zkolaboval. Ale bylo tomu jinak. Predátor pouze čekal na nejvhodnější okamžik ke svému skoku na kořist. Jak málo ještě známe Vatikán, a to i přesto, že je tu už tak dlouho!

47.2 Předehra jezuitů

Účelem této knihy není popsat přesný sled všech událostí. Kniha to nedělá ani při popisu světového dění a nebude to dělat ani nyní. Účelem této knihy je zaznamenat souvislosti mezi těmi událostmi a římskokatolickou církví, které vždy v každém století vedly ke změně různých systémů a různým způsobem zasahovaly do dějin jednotlivých zemí a nebo tuto historii přímo utvářely. I v této kapitole si proto budeme všimnat hlavně postojů některých politiků, zde konkrétně českých politiků, spojených s událostmi převratu.

Budeme sledovat hlavně politické souvislosti mezi převratem v Československu a církevním děním té doby. Nejvíce budeme citovat zprávy ČTK z oficiálních deníků. Kdo vlastní nejvydávanější deníky z let 1989 až 1991, bude si moci tyto zprávy ověřit. Tím se snažíme usnadnit přístup k informacím, které by jinak zapadly v prachu historického zmatku.

Ideologický náboj, který tehdy (stejně jako dnes, ovšem v jiném duchu) musela mít ČTK v každé informaci, vypouštíme; ignorujeme ho a neuznáváme. Snažíme se zaznamenat vždy to podstatné. Proto zprávy obsahují jen důležitá fakta, která byla často konzultována i se západními deníky.

Když pročítáme zprávy ČTK od začátku roku 1989, zarazí nás v první řadě početná návštěvnost církevních představitelů Vatikánu u českých a slovenských politiků. Podíváme-li se do předchozích let, zjistíme, že právě v tomto roce 1989 se počet církevních diplomatických návštěv prudce zvýšil.

Z oficiálně přiznaných témat hovorů mezi českými politiky a církevními hodnostáři lze vypožorovat tlak Vatikánu na zavedení různých biskupských funkcí a na doplnění církevních prelátů na různá místa po celé republice, nejvíce v Olomouci, Litoměřicích, Praze, v Bratislavě a v některých dalších slovenských městech. Delegace Vatikánu byla téměř pokaždé vedena apoštolským nunciem se zvláštním posláním, arcibiskupem Franceskem Colasuonnem, členem řádu tovaryšstva a praktikantem Loyolových *Duchovních cvičeníh*. Za českou stranu vedl přijímací delegaci většinou náměstek ministra vlády ČSSR, ředitel Sekretariátu pro věci církevní, komunista i stoupenec církve, Vladimír Janků. Rozhovory byly většinou několika-denní a často pokračovaly i na Slovensku. (ČTK, 11. a 13. 4. 1989)

Arcibiskup Colasuonni byl zkušeným a trpělivým diplomatem, jdoucí vytrvale za svým cílem. Nebyla to náhoda, že byl už dlouho před převratem Vatikánem zmocněn k diplomatickému vyjednávání s Československem. Měl totiž osobní zkušenosti s československými disidenty a osobně se podílel na různých podpoře a řízení jejich center v zahraničí. O českosloven-

skou disidentskou otázku se velmi aktivně zajímal, a to nejen v zahraničí, ale i v přítomnosti české delegace. Proto ČTK nezveřejnila z obsahu rozhovorů nikdy nic konkrétního. Kromě otázky disidentů a biskupských stolců v ČSSR byla projednávána i otázka českých a slovenských římskokatolických kněží, kteří se z různých příčin dostali do zájmu státní tajné bezpečnosti, policie a vyšetřovacích orgánů.

V socialistickém táboře působilo také Sdružení katolických duchovních, *Pacem in Terris*, v ČSR v čele s prelátem Fr. Vymětalem. Na tuto organizaci, plnou komunistů, nadával snad každý římský katolík, ale sotva kdo věděl, že právě tato organizace byla tajně Vatikánem podporována, neboť to byla další prodloužená ruka jezuitů, i když navenek papež tuto organizaci odmítal a neuznával. Toto tajemství však znali preláti, kteří byli na vyšších funkcích této organizace.

Pro komunistický svět to byla scénérie dokonalé souhry mezi komunismem a katolicismem, ovšem pro tovaryšstvo to byla velmi důležitá oblast působení. Zde bylo ukryto mnoho jezuitů, kteří na příkaz Vatikánu a generála vydávali své spoluvěřící jako obětní kusy tehdejšímu režimu. Byla to vyšší politika a bylo nutné, aby měla vatikánská delegace vždycky v ruce své trumfy a svá esa, aby jimi mohla vládu kdykoliv tlačit a dosáhnout tak svého cíle.

Právě tato oficiální organizace duchovních, *Pacem in Terris*, neuznávaná u prostých katolíků, byla organizací velmi strategickou a důležitou. Největší prospěch z ní měl ovšem Vatikán. A jak píše i sám dřívější jezuitský kněz Rivera, Vatikánu se nikdy nejedná o lidské životy, ale pouze o jeho vlastní cíl. Proto s klidem posílal přes jezuitský řád své vyznavače do komunistických vězení, vodil je na komunistické výslechy, bil je komunistickými pendrekami a rozháněl i jejich pozdější demonstrace. Byl to ve skutečnosti opět veliký podvod, který katolický svět v komunistickém táboře a katolická veřejnost Západního světa shltly i s obalem.

Další předehra jezuitů se odehrávala v ekumenickém táboře:

“Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec přijal ve středu předsedu Ekumenické rady církví v ČSSR, synodního seniora Českobratrské církve evangelické ThDr. Josefa Hromádku. ... Ten informoval předsedu vlády o činnosti Ekumenické rady církví a ubezpečil ho o podpoře čs. církví procesu přestavby. Předseda vlády zdůraznil, že vláda chce mít dobré vztahy se všemi církvemi a existující problémy řešit cestou otevřeného dialogu.” (ČTK, 11.5.1989)

Sešli se pánové skutečně jen proto, aby se vzájemně informovali, že existují a že si dávají vzájemnou podporu? Jistěže ne. Pravým důvodem těchto schůzek byla stejná nebo podobná témata, které v dialogu vedly i Vatikánské delegace.

Jezuité vedli ekumenické církve nejen k náboženské jednotě, ale i k legalizaci v komunistickém táboře. Tento krok byl nutný z toho důvodu, aby tajní prostředníci měli co nejširší pole působnosti a mohli se včas ukrýt, kdyby byli z nějakých důvodů náhle nuceni opustit katolickou základnu *Pacem in Terris*. Ekumenická rada církví byla další prodlouženou rukou jezuitů.

Ale byl zde ještě další důvod, proč se ekumenie schází s předsedou vlády. Vatikánu se přiblížil čas převratu a musel být přesně informován, jaké je postavení nejmnocnějších mužů socialistického světa k disidentům a jaké stanovisko zaujímají k různým událostem, které z pohledu veřejnosti “náhle a nečekaně” nastaly. V dubnu byl papež informován arcibiskupem Colasuonem a v květnu Hromádkou.

Ani pan Adamec však nepatřil k naivním politikům, kteří by se nechali “opít rohlíkem”. Můžeme zavrhnout představu, že z těchto schůzek nabyl předseda vlády přinejmenším tušení, že se chystá v Československu Vatikánský převrat a podlomení komunistické moci? Určitě ne. Jak později uvidíme, jednal v závěru pan Adamec vědomě natolik chytře, aby odvrátil hrozbu krvavého převratu a masakru, který dovede Vatikán vzbudit v každé zemi bez rozdílu na kulturnost obyvatel. Tohoto nebezpečí si byl předseda vlády určitě velmi dobře vědom. V minulosti pocítilo Československo již nejednou krvavý tlak Vatikánu a pokaždé šlo o záměry a cíle papežské stolice, včetně roku 1968.

Jak ukazují zprávy ČTK, začali mít vysocí funkcionáři o plánech Vatikánu více než pouhé tušení. Jejich podezření se ukázala nakonec jako pravdivá. Motivem jejich podezíravosti však nebyla “lásky k českému lidu”, ale především strach o své vlastní “koryto”.

Předseda vlády Adamec však nebyl pod vlivem tohoto motivu. Vyjednával a pak v klidu a bez emocí odstoupil. Věděl, že tlak Vatikánu je už silnější než jejich moc. Bez výlevů vzteků a nenávisti (na rozdíl od svých politických kolegů) odešel, aby uvolnil cestu disidentské masině Vatikánu. Svým přístupem k věci tehdejší premiér Ladislav Adamec způsobil, že revoluce proběhla bez kapky krve, tedy “sametově”. Veškeré ovace však naordinovaně sklidili disidenti v čele s Václavem Havlem, knězem Václavem Malým, knězem Josefem Hromádkou, kardinálem Tomáškem a dalšími. Oprávněně? Tito lidé pouze “slízli smetanu”, kterou však vyrobil diplomatický a politický nadhled a klid tehdejšího předsedy vlády.

V červnu přináší ČTK tyto informace:

*“Ve výzvě Několik vět se hovoří o respektování oprávněných požadavků věřících občanů.” Celý článek hovoří o hrozbách Vatikánu prostřednictvím Rádia Vatikán, že nedojde-li k přijetí dokumentu **Několik vět**, a že vypsání požadavky “nebudou-li plněny, dojde ke krizi.” Dál je vysvětleno: “ ... Je dostatečně známá výzva k pozvednutí nikoliv Kristova kříže, ale meče, krátce po ... rozhovoru státního tajemníka kardinála Casaroliho s prezidentem ČSSR. ... O to právě jde ... umožnit některým církevním kruhům, aby se opět staly značnou politickou silou. A stejně jako tomu bylo při politických bojích o majetek a platy kněží, při tak zvaných Nitranských slavnostech ap. v době před Mnichovem, se chtějí stát opět významným jazyčkem na politických vahách. Či dokonce takovým určujícím faktorem, jakým byly v dobách tzv. Slovenského státu. Nejde vůbec o věřící. Ti se mají stát pěšáky v jejich královské hře. Proto před více než rokem inspirovaly tyto kruhy vznik i tzv. Rezoluce moravských katolíků a některé další, v nichž byly i takové požadavky, ... jako je návrat církevního jmění. Je třeba si připomenout, že ještě před počátkem předmnichovské republiky byla katolická církev v našich zemích největším pozemkovým vlastníkem a jedním z nejvýznamnějších majitelů průmyslových objektů, atd ... ” (ČTK, 5.6.1989)*

Výzva **Několik vět** byla další předehrou Vatikánu. Jak článek informuje, byla to věc stvořená a ovlivňovaná více římskokatolickým systémem v zákulisí, než obyčejnými, prostými lidmi. Byl to další kamínek jezuitů vložený do mozaiky tehdejší revoluční nálady obyvatelstva. Ta byla totiž neustále živena a udržována v napětí. Jak ukazuje historie, má s tím černý generál již mnoho zkušeností. A obyvatelstvo Čech a Slovenska nebylo těžké ladit revolučně kdykoliv se jim zachtělo. Tohoto fenoménu obyvatelstva žijícího v socialistickém bloku využil Vatikán dokonale pro svůj účel.

47.3 Hra nabírá obrátek

Než přijel arcibiskup Colasuonni na další oficiální návštěvu, odehrálo se v Prešově jednání mezi řeckokatolíckými a pravoslavnými duchovními představiteli za účasti katolického prešovského arcibiskupa Nikolaje o společném užívání některých staveb. Představitelé církví řešili v Bratislavě “*přetrvávající vzájemné problémy v otázce společného užívání bohoslužebných objektů.*” (ČTK, 12.5.1989)

V Praze se nejvyšší duchovní představitelé zajímali o plán Generali a o jeho realizaci. Tento plán zahrnoval rovněž církevní stavby:

Článek: “*Setkání s duchovními*” informuje, že se primátor Prahy setkal s představiteli církví a náboženských společností v Praze v Nové radnici. “*Pražští duchovní získali informace o aktualizaci Generalu rozvoje hlavního města Prahy do roku 2005 i o přípravě dalších zásadních dokumentů, jež zakládají budoucnost města.*” ... Primátor “*je seznámil s ekologickým programem ... zejména pak s velkými stavbami ... v té souvislosti vyslovil podporu opravám*

historických objektů včetně církevních. Podrobně byly rozebrány i problémy výchovy mladé generace a podíl všech na tomto programu.” (ČTK, 17.5.1989)

Jak jsme se také mohli dozvědět z Rádia Vatikán, ze Svobodné Evropy a od ČTK, došlo současně k propuštění V. Havla z vězení na vlastní žádost a na žádost jeho bratra a manželky. Žádosti bylo vyhověno s podmínkou na 18 měsíců (ČTK, 18.5.1989).

“Ve dnech 19. a 20. května zasedalo v Praze církevní zastupitelstvo ... církve čs. husitské. ... Zastupitelstvo se zabývalo podmínkami přípravy církevního sněmu, který se má konat v roce 1991.” (ČTK, 22.5.1989)

Všechny tyto informace sledoval Vatikán bedlivě a jako první je také vysílal do éteru. Jsou to zdánlivě malé střípky z obrovské plochy dalších informací. Když však uvážíme, že katoličtí duchovní nečiní nikdy nic sami od sebe a že jednají pouze podle instrukcí od svých nadřízených, je jejich zájem o budovy jak na Slovensku, tak i v Čechách přinejmenším podivný. I tyto informace o budovách a církevním sněmu hned letěly do Vatikánu.

Souběžně se zájmem duchovních o “hodnoty socialistické vlasti” se naplno rozjela akce podepisování prohlášení *Několik vět*. A Vatikán, jsa dobře informován, mohl nyní poslat svou další delegaci:

“V Praze se uskutečnila další jednání ČSSR - Vatikán, která vedl náměstek ministra, ředitel sekretariátu vlády ČSSR pro věci církevní Vladimír Janků a z vatikánské strany arcibiskup Francesco Colasuonno. ... Vedoucím vatikánské delegace na oslavách 90. narozenin kardinála Františka Tomáška byl arcibiskup Francesco Colasuonno, který tradičně vede vatikánskou delegaci na jednání s čs. vládní delegací. ... »Měli jsme (v Praze) celkem tři schůzky. Po dubnovém jednání byla čs. strana připravena co nejrychleji výsledky realizovat. Vznikly však ... některé komplikace ... dohodli jsme se, že bude nejlépe se sejít a osobně věci vyjasnit.« To se koncem června uskutečnilo. ... ”

Článek současně přináší jasný důkaz, že činnost kardinála Tomáška byla vysvětlována jako naprostá harmonie mezi politikou ČSSR a Tomáškovým působením: *“Pan kardinál se rozhodně distancoval od těch, jímž jde nikoliv o víru, ale o její zneužívání k politickým cílům.” (ČTK, 6.6.1989)*

Jak ČTK ve svých jarních a letních informacích roku 1989 ukazuje, Vatikán předkládá seznam svých biskupů a požaduje jejich jmenování a instalování do svých diecézí. ČSSR nesouhlasí s kandidáty Vatikánu a nabízí své vlastní. Tím vzniká rozpor a dochází ke zdržování celého jednání, které jde pomalu. *“Normalizace vztahů s Vatikánem”* by měla být podle Vatikánu ukončena konkordátem. *Několik vět* vytváří církevní nátlak na oficiální státní instituce. Celá věc se však řeší z pohledu církve složitě a velmi pomalu. Vatikán je nespokojen.

VI. Janků uvedl: *“Kandidáty předkládá výlučně vatikánská strana na základě svých vlastních šetření. ... jednání brzdí a jejich výsledky někdy i maří zásahy těch zahraničních i domácích sil, jímž nejde o církev, ale o politické zájmy.”* Zahraniční tisk jednoznačně situaci komentuje jako nátlaky jedné strany a ústupky strany druhé. (ČTK, 4.8.1989)

Je tu dvojí hra jezuitů - hra oficiální, jejímž představitelem je kardinál Tomášek a oficiální zástupce státu Vladimír Janků, a hra neoficiální se zákulisní hrou Vatikánu. Otec Tomášek velmi dobře věděl, oč tu běží, musel však zachovat před státní správou “tvář nezájatosti”. Zpozadí však přiléval do ohně svůj olej:

*“První místopředseda vlády ČSSR Matej Lúčan přijal v pondělí v Hrzánském paláci v Praze kardinála Františka Tomáška. ... byl oceněn pozitivní vývoj vztahů mezi státem a římskokatolickou církví i mezi vládou ČSSR a Vatikánem. ... M. Lúčan ocenil zájem pana kardinála o současné dění v naší společnosti a řešení otevřených otázek (pozn.: podepisování výzvy *Několik vět* je v největším proudu). Byla vyjádřena shoda, ... že je potřebné, aby ... všichni naši občané mohli v klidu a pokoji pracovat ve vzájemném porozumění pro dobro všech. M. Lúčan ocenil připravenost kardinála F. Tomáška napomáhat takovému vývoji. Přijetí se zú-*

častnil ministr kultury ČSR Milan Kymlička. ... Současně byl vyjádřen oboustranný zájem dále pokračovat v konstruktivních rozhovorech. ...” (ČTK, 8.8.1989)

Byl tam kardinál Tomášek jenom proto, aby si popovídali o tom, “že je potřebné, aby v souladu s cíli přestavby a demokratizace se dál rozvíjela naše společná vlast ...” ? Určitě ne. Co si skutečně povídali, naznačuje oficiální tisk jen velmi vzdáleně a nepřímo.

Celý červen až listopad 1989 jsou sbírány podpisy k výzvě **Několik vět**. Akce jede v srpnu naplno, jak nás neustále informovala Svobodná Evropa, Rádio Vatikán a další. Nezvyklé je i přijetí kardinála Tomáška na tak vysoké státní úrovni. Z historie se můžeme poučit, že se to děje pokaždé, když má církevní hodnostář odevzdat důležité sdělení od Vatikánu. Obsah sdělení, jak nám ukazuje další vývoj událostí, je jednoduchý: Vatikánu dochází trpělivost.

47.4 Přišel čas činů

Vleče se to z pohledu Vatikánu všechno příliš dlouho. Teprve koncem srpna je splněn první z požadavků Vatikánu - vysvěcení nových biskupů římskokatolické církve v Olomouci a Litoměřicích. Světli světicí biskup Antonín Liška a pražský arcibiskup Fr. Tomášek. Obřadům byla přítomna delegace čs. státní správy v čele s náměstkem pro věci církevní Fr. Jelínkem “a někteří významní zahraniční hosté v čele s apoštolským nunciem, arcibiskupem Franceskem Colasuonnem. Instalace dvou nových nejvyšších církevních představitelů římskokatolické církve se zúčastnili i zástupci ostatních církví a náboženských společností u nás.” (ČTK, 28.8.1989)

Vatikán však není spokojen s tempem plnění dohod.

7. září tisk ubezpečuje, že vztahy mezi církví a státem jsou nadále posilovány (ČTK, 7.9.1989).

“Do úřadu sídelního arcibiskupa a metropolit, primase Slovenské církevní provincie, byl v neděli (10. září 1989) uveden biskup trnavské arcidiecéze Ján Sokol V čele delegace Vatikánu byl kardinál Jozef Tomko. Obřadu se zúčastnil také apoštolský nuncius arcibiskup Francesko Colasuonni ...”

Ve Spišském Podhradí vysvěcen nový biskup římskokatolické církve ThDr. František Toundra ... “Biskupskému vysvěcení byla přítomna oficiální delegace Vatikánu vedená kardinálem Jozefem Tomko ... a přítomni byli také další zahraniční hosté římskokatolické církve.” Nový biskup uvedl, že bude podporovat dobrou spolupráci mezi církví a státem (ČTK, 11.9.1989).

Kromě jezuity Colasuonniho se s jeho delegací podívali do republiky další oficiální a tajní jezuité. Podpora dobré spolupráce mezi církví a státem byla sice pro režim potřebná, ale ještě více v sobě obsahovala mnoho utajených myšlenek tak, jak to dovoluje jezuitská zásada o utajení myšlenek. K podivuhodným návštěvám rozhodně patřila návštěva prezidenta církevní nadace Spojených států Amerických. Tento rabín a tajný prostředník Vatikánu s celou skupinou ekumenicky laděných duchovních přijel do republiky se zvláštním poselstvím:

“Přijetí prezidenta církevní nadace USA” “Členové předsednictva a tajemníci ÚV KSČ Jan Fojtík a Jozef Lenárt přijali v úterý (19.9.1989) prezidenta církevní nadace USA Appeal of Conscience, rabína Arthura Schneiera. ... byla objasněna řada otázek týkajících se postavení a činnosti náboženských organizací ve prospěch mezinárodní spolupráce a upevnění míru. ... Skupinu americké církevní organizace přijal též den i ministr zahraničních věcí ČSSR Jarmír Johanés. ...” (ČTK, 20.9.1989)

Co se odehrálo ihned potom?

Volba dalších biskupů a uvedení do úřadů (ČTK, 25.9.1989), (ČTK, 2.10.1989). Noví biskupové složili slib věrnosti státu za účasti Pacem in Terris (ČTK, 27.9.1989). Slib je však pro Vatikán oficiálně nepřipustný, a tudíž neplatný.

Vatikán opět není spokojen!

Komunističtí předáci se však domnívali, že to stačí. Heslo o vlku a celé koze chtějí uplatnit při každé volbě biskupa. Trpělivost Vatikánu ovšem už došla své hranice. Kdo spouští lavinu končící pádem komunismu? Kdo nyní přichází na řadu? Není to opět věrné Německo, prodloužená ruka Vatikánu?

Co čteme o této době začátku října 1989 v novinách? NSR uvolňuje své diplomatické zastupitelské území emigrantům z NDR. Jejich počet je celkem více jak 10 000 lidí (**ČTK, 2.-5.10.1989**).

A co čteme dále? Koncem října a v listopadu opět sílí emigrace občanů NDR do NSR (viz tisk z období těchto měsíců).

Přišel čas činů. Jezuité potřebují být v republice nyní ve větším počtu než předtím, ukryti pod oficiální akcí. Příležitost se hned naskytá: Koná se pravidelný dvouměsíční seminář církve čs. husitské a ostatních církví sdružených v ekumenickém hnutí (**ČTK, 12.10.1989**). A dále se dovídáme, že v Liblicích u Mělníka se koná za přítomnosti mnoha vědců a činovníků různých církví Mezinárodní sympóziu křesťanství. (**ČTK, 26.10.1989**)

Obě akce pojímají mnoho “neustranných” pozorovatelů. A věru, je co pozorovat:

28.10.1989 došlo v Praze k “*pokusu o narušení veřejného pořádku a klidu*”, “*o nepovolené, a tedy nezákonné shromáždění*” asi 3 000 lidí. Přítomni byli i zahraniční “*narušitelé*”! “*Je slyšet čeština, ale také polština, maďarština, němčina a další jazyky. Několik desítek západních novinářů čeká s napětím na senzaci. ... kdekoliv se objeví větší skupinka lidí, okamžitě tam spěchají s televizními kamerami.*” (**ČTK, 30.10.1989**)

O sledovanosti akce Svobodnou Evropou a Rádiem Vatikán není pochyb. Z éteru slyšíme jejich rychlé informace popisující detaily. Sotva začnou mezinárodní akce za podpory USA, Německa a ekumenických církví, schází se dav tisíců lidí, aby vyjádřili svou nespokojenost s režimem. Vystává otázka: Je to stále jen náhoda?

Zdá se, že nikoliv. Vatikán si začíná osobovat právo na bývalé české království. Pár dnů po demonstraci přináší ČTK informace, že 12.11.1989 došlo ke svatořečení Anežky české Přemyslovny v Římě za přítomnosti asi 8 až 10 000 lidí z ČSSR, kteří odjeli do Říma vlaky, letadly a autokary. Ale už 4.11.1989 se v klášteře sv. Anežky konala slavnostní shromáždění na počest Anežky české (**ČTK, 2.11.1989**). Shromáždění se konala i mezi ekumenickými církvemi pod vedením ThDr. Josefa Hromádky (**ČTK, 6.11.1989**).

České státní orgány uvolňují cesty Vatikánu. Aktu je přítomna i čs. delegace, a to u obou shromáždění jak doma, tak i v Římě. Prohlášení Anežky za svatou byli přítomni i “*krajané z amerického Texasu, pražský arcibiskup kardinál František Tomášek, ...*” a další biskupové a ordináři z Čech, Moravy a Slovenska. S Anežkou byl prohlášen za svatého i Polák Adam Chmielewski z Krakova.

Hned od pondělí se v Římě uskutečnilo další jednání mezi ČSSR a Vatikánem (**ČTK, 13.11.1989**). Jednání skončilo 16.11.1989 (**ČTK, Pondělí, 20.11.1989**).

Tlak Vatikánu se stává náhle silnějším, než režim komunistů předpokládal. V “*rámci dobrých, přátelských vztahů mezi Vatikánem a československou vládou*” musela čs. vláda cestu do Vatikánu uvolnit. A to bylo přesně to, čeho Vatikán chtěl docílit. Lidé měli pocítit, že Řím je silnější než komunistický režim. Euforie z této první prohry čs. vlády neznala mezí. Byl to čin, kterým Vatikán podkopal samotné základy autority komunistů - marxisticko-leninský materialismus. Římskokatolická církev v Československu náhle pozvedla svou hlavu, neboť Řím již zvedal své drápy k útoku.

Západoněmecké velvyslanectví uvolňuje cestu východním Němcům. Aktivně pomáhá červený kříž a řád Maltézských rytířů na německé straně. (O Maltézských rytířích viz např. **příloha M.F. DNES, 30.4.1997, str.12-14**).

A Vatikán se rozhodl udělat další krok, neboť si byl už jistý, že bude harmonogram obou papežů splněn. V Praze bylo zahájeno mezinárodní sympóziu mezi firmami a bankami

ČSSR a NSR pod hlavičkou obchodní komory. Přítomno bylo 130 účastníků (**ČTK, 3.11.1989**).

Je to opět náhoda, že československý bankovní svět je Vatikánem, a to přes svého spojence Německo, sondován hned v první linii? Když si připomeneme události, které se okolo českých bank po pádu režimu odehrály a stále odehrávají, musíme dát opět zápornou odpověď: Ne, to není náhoda. To vykazuje plánovitý řád.

15.11.1989 večer začalo synodní shromáždění třetí největší církve v ČSSR - církve husitské. I když ČTK jako vždy nic neprozradila, přesto můžeme z její zprávy cosi vytušit. Tato silná ekumenická církev hodnotí svůj vztah ke státu a ke své staré prosocialistické ústavě. Program naznačuje, že ke změně mocenských pólů dojde již brzy:

“Na programu jednání je i zpráva synodní rady o stavu církve, formování jejího vztahu k našemu socialistickému státu, projednání návrhů na znění některých článků připravované ústavy a navazujícího zákona o postavení církvi v naší společnosti.” (ČTK, 16.11.1989)

47.5 Akce jezuitů vrcholí - pád “Mocnářství”

17.11.1989 hlásí Svobodná Evropa a Hlas Ameriky, že byl při demonstraci lidí zabit student Martin Šmíd, což byla, jak se později ukázalo, kamufláž. Od tohoto data se stupňují demonstrace studentů v počtu více jak 100 a pak 200 tisíc.

To je na Václavské náměstí a přilehlé ulice přeci jen už trochu moc. Jsou to největší demonstrace od roku 1968. Pořádkové síly násilně zasahují. (Viz tisk z tohoto období a vysílání Svobodné Evropy, Rádía Vatikán, BBC, Hlasu Ameriky a dalších západních stanic). Nutno podotknout, že v zástupu demonstrantů jsou také někteří církevní hodnostáři a faráři a dále nekonečné řady katolické a protestantské mládeže. Při těchto bouřích asistovala zvláště římskokatolická církev. Ne náhodou se pak dovídáme z novin následující zprávy:

“O poslání církvi: Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec v úterý přijal ThDr. Josefa Hromádku, synodního seniora českobratrské církve evangelické a předsedu Ekumenické rady církví v ČSSR. Během rozhovoru si vyměnili názory na současnou vnitropolitickou situaci v Československu a na poslání církvi v této době.” (ČTK, Středa, 22.11.1989)

Další prodloužená ruka Vatikánu - českobratrská církev v čele s provatikánským agentem, ekumenikem Hromádkou, koná svou úlohu. ThDr. J. Hromádka seznamuje předsedu vlády s tím, že okolnosti jsou plně na straně “občanů” - přesněji však prostých Čechů a Slováků ve vleku katolíků z římskokatolické mašinerie a ve vleku ekumeniků. Zájmy všech lidí byly smíchány se zájmy Vatikánu. Zájmy nevěřících se staly pláštěm pro zájmy Říma. Věřící byli promícháni s nevěřícími a všichni byli sjednoceni do kouzelného slova “občané”.

Z jiných zdrojů než z ČTK, a to z církevních stanic Západní Evropy také víme, že předsedovi vlády zde bylo navrženo ústy ekumenie odstoupení vlády s poukazem na možnost krvavých akcí při demonstraci. Předseda vlády věděl, že Vatikán je toho schopen a diplomaticky přislíbil další kolo jednání a prošetření zásahů veřejné bezpečnosti a pořádkových sil zvláštních jednotek “baretů” ministerstva vnitra.

Kromě toho přichází ve stejný čas na řadu i Vatikán se svými věrnými římskokatolickými prostředníky: *“Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec se v úterý setkal s představiteli studentských, uměleckých a občanských kruhů pražské veřejnosti. ... Setkání se zúčastnili ... také Jan Ruml za iniciativní sdružení Občanské fórum.” (ČTK, 22.11.1989)*

Občanské fórum se stalo hnízdem Vatikánu. Jeho zakladatelé byli mimo jiné “křesťany” také Lobkowiczové (**Lidové noviny, 5.1.1998**). Byla to první “všelidová” organizace vyslaná k jednání s komunistickou vládou. Akce stínových jezuitů v pozadí začala vrcholit. Demonstrace přešly do stávký studentů, byly založeny stávkové výbory, přidali se herci, zpěváci a další lidé z kulturního života.

26.11.1989, 11 hodin dopoledne, salónek Obecního domu v Praze: Setkání a jednání mezi předsedou vlády Ladislavem Adamcem a mezi zástupci Občanského fóra v čele s disidentem Václavem Havlem:

“Občanské fórum zastupovali vedle Václava Havla, spisovatele a dramatika, prof. Zdeněk Jičínský, odborník na ústavní právo, Milan Hruška, horník, Václav Klaus, ekonom, Alexandr Vondra, mluvčí Charty 77, Petr Čepek, herec, Václav Malý, mluvčí Občanského fóra, Michael Kocáb a Michal Horáček, představitelé iniciativy Most, Martin Mejstřík, představitel pražského koordinačního studentského stávkového výboru.” (ČTK, 27.11.1989)

Veřejnost si jistě všimla suverénního vystupování mluvčího, kněze Václava Malého, oproti nesmělým výstupům výše citovaných. Kromě jiných disidentská delegace požadovala propuštění Jana Rumla, šéfredaktora Lidových novin. Jako správný římský katolík a obdivovatel jezuitů (viz např. *Příloha Lidových novin, PÁTEK, 6.2.1998*) i on však musí přinést obět utrpení. Je náhle uvězněn, aby mohl mít Vatikán v ruce další argument a důvod k tlaku na vládu.

28.11.1989 se odehrává další jednání. Vedle V. Havla sedí i církevní představitelé. Jednání se týká složení nové vlády a úpravy budoucího zákona a ústavy ČSSR. (ČTK, 29.11.1989)

Jezuité přecházejí do útoku.

29.11.1989 se setkal Adamec s představiteli církví, “požádal o podporu úsilí na obnovení pořádku a klidu v zemi, vyzval církevní hodnostáře k předložení návrhů na doplnění vlády ČSSR. ... Přijetí se zúčastnili arcibiskup pražský a primas český, kardinál ThDr. František Tomášek, světící biskup pražského arcibiskupství ThDr. Antonín Liška, kapitulní vikář římskokatolické církve - diecéze Hradec Králové ThDr. Karel Jonáš, synodní senior Českobratrské církve evangelické, předseda ekumenické rady církví v ČSSR, ThDr. Josef Hromádka, děkan Husovy československé bohoslovecké fakulty, předseda regionálního sdružení křesťanské mírové konference, prof. ThDr. Milan Salajka ... profesor teologie ThDr. Luděk Brož, předseda baptistů, ThDr. Pavel Titěra, předseda Rady Církve bratrské, Jaroslav Kubový a člen ústřední rady církve adventistů sedmého dne, ThDr. Oldřich Sládek ... Hovořili zejména o záměrech na nové složení federální vlády ... Adamec požádal proto, aby i představitelé církví ... předložili vlastní návrhy na doplnění vlády ČSSR.” (ČTK, 30.11.1989) Znovu se musíme ptát: Je to náhoda, že komunistický předák nechává zaznít v Československu politický hlas Říma a jeho vojska? Jaká “blahoslavená” chvíle pro Vatikán! Tehdy ještě nikomu nebylo divné složení katolické a prokatolické komise, která rozhodovala o dalším osudu československého státu.

Po dlouhé době konečně přináší ČTK konkrétnější informaci. Je konkrétní v tom, že seznamuje čtenáře se zastoupením církví a lidí, kteří byli při jednání, a v tom, že právě tyto horlivé prostředníky Říma požádal předseda vlády o návrh na doplnění vlády.

A jaké jsou výsledky?

3.12.1989 je odvolána stará vláda a hned jmenována nová, kde místopředsedou vlády se stal stoupenec Říma Josef Hromádka (ČTK, 4.12.1989). Vatikán položil komunismus na lopatky, ale (jak se později ukázalo k překvapení všech) nezabil ho. I s ním má totiž svůj plán.

4.12.1989 podala česká vláda demisi a kněz Václav Malý, jeden ze zakladatelů Výboru pro obranu nespravedlivě stíhaných (viz *Katolický týdeník č.17, 26.4.1998, Perspektivy, str.VII a str.12*) předčítá ve shromáždění na Václavském náměstí asi ke 300 000 lidí prohlášení o požadavcích Občanského fóra. Občanské fórum požaduje svobodné volby co nejdříve, nejpozději do června 1990.

Pád “mocnářství” v Československu je ukončen. Není žádných obav, že “sametová” eu-fórie do června nevydrží. Římskokatolický systém má celou situaci konečně pod svojí kontrolou.

Teprve mnohem později si český rozhlas dovolil v souvislosti s první návštěvou papeže Jana Pavla II. na Kubě, kam byl pozván Fidelem Castrem a jeho komunistickou vládou a ko-

munistickým režimem, poznámku, že je to s podivením, že papež pozvání od komunistického režimu přijal *“přestože se sám významnou měrou zasadil za jeho svržení.”* (**Radiožurnál, 21.1.1998, 12.00**)

47.6 První kroky jezuitů a Vatikánu

“ThDr. Josef Hromádka se sešel v pondělí k pracovní schůzce s ústředním ředitelem čs. televize ... projednali možnost přístupu církví do vysílání televize a rámcově se dohodli ... že bude vybráno vhodné místo k přenosu půlnoční mše o vánočních svátcích.” (**ČTK, 5.12.1989**)

6.12.1989 místopředseda vlády ČSSR Josef Hromádka na základě jednání čs. delegace ve Vatikánu ve dnech 14.-16.11. 1989 a na základě žádosti kardinála Františka Tomáška o urychlené obsazení biskupského stolce královéhradecké diecéze pověřil ve středu čs. zastupitelský úřad v Římě operativním jednáním s Vatikánem v této věci. Na polovinu ledna příštího roku je stanoven oboustranně přijatelný termín mezi Vatikánem a čs. vládou dalších jednání o obsazení uprázdněných diecézí. (**ČTK, 7.12.1989**)

10.12.1989 stávající prezident jmenoval slovenského Mariána Čalfu předsedou Vlády národního porozumění. V této vládě byla jména jako Ján Čarnogurský (římskokatolický aktivní stoupenec papeže - viz např.: **Katolický týdeník č.1-2, 13.1.1991, str.9; č.38, 21.9.1997**), Vladimír Dlouhý (absolvent jezuitské katolické univerzity v Lovani v Belgii - viz např. **ČTK, 11.12.1989; příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str.17-21**) a Josef Hromádka (předseda ekumenie a aktivní stoupenec Říma) a další katolíci - například za OF ministr kultury M. Uhde (**L.N. 27.1.1998; Katolický týdeník č.19, 11.5.1997**, ve kterém o církevní restituci prohlásil: *“Mělo se restituovat vše, co restituovat šlo.”*) apod.

Od poloviny prosince se v tisku objevují zprávy o jednání za zavřenými dveřmi. Vatikán nikoho k informacím nepouští. To je základní pravidlo pro úspěšnou manipulaci s prostými, obyčejnými lidmi. Díky svým prostředníkům ve vládě se velmi rychle dostal do tisku, rozhlasu a televize a obsadil rozhodující strategická místa.

Kromě toho si začal Vatikán ústy svých přísluhovačů na všech strategických místech zvat do Československa své chlebodárcy.

14.12.1989 přijel Tomáš Baťa (**ČTK, 15.12. 1989**).

Dne 17.12.1989 jednal předseda slovenského parlamentu v rámci ČSFR a místopředseda vlády ČSFR J. Čarnogurský s rakouským ministrem vědy a výzkumu E. Busekem. Čarnogurský a Busek hovořili o křesťanskodemokratickém založení Rakouska i budoucího ČSSR. Busek stále zdůrazňuje, že je představitelem křesťanské demokracie a navrhuje období Marshallova plánu, do kterého by byly zapojeny země sousedící s Rakouskem (**ČTK, 18.12.1989**). Nezapomeňme, že Rakousko je dalším věrným nástrojem papežské stolice.

Na republiku je znovu dělán tlak Vatikánu ze všech stran a na všech místech. Cíl Vatikánu: Zapojit republiku do evropské struktury římskokatolických států a ustanovit konkordát mezi Vatikánem a Československem. To předpokládá, aby začali lidé myslet a jednat katolicky a aby zapomněli, že Češi byli z mnohem větší části protestanté než katolíci. Jak později ještě uvidíme, to tedy předpokládá nepřipomínat více středověk, inkviziční procesy, likvidaci protestantismu a další černé stránky české minulosti.

18.12.1989 se ČTK (již pod nepřímým vlivem římských katolíků) omlouvá Havlovi za článek *“Kdo je Václav Havel”*.

“V neděli dopoledne se za účasti stávkujících studentů, herců a zástupců OF sloužila v bazilice sv. Markéty v Praze Břevnově mše svatá na památku bolestných událostí 17.11.1989. Shromáždění nadšeně přivítalo pátera Václava Malého. Epištoly přednesli herci Josef Kemr a Radovan Lukavský. V průběhu pobožnosti vystoupil i zástupce stávkujících studentů Šimon Pánek. Řekl mimo jiné, že »17. listopad byl Boží prozřetelností«. V. Malý oznámil, že se od 1. ledna stává administrátorem v kostele sv. Gabriela na Smíchově. Na mši byl citován i dopis,

ve kterém pisatel žádá, aby V. Malý kandidoval do Federálního shromáždění. Na závěr pobožnosti zazpívali shromáždění občané státní hymnu.” (ČTK, 18.12.1989)

18.12.1989 odlétá J. Hromádka do Říma za papežem. “Cílem jeho návštěvy je projednání návrhů na obsazení biskupských stolců v ČSSR a řešení dalších církevních otázek.” (ČTK, 19.12.1989)

19.12.1989 Federální schvaluje shromáždění novou vládu (ČTK, 20.12.1989). Tedy vládu plnou přísluhovačů Říma a jeho jezuitů.

28.12.1989 stanul v čele parlamentu slovenský katolík Alexander Dubček a v čele vlády M. Čalfa (ČTK, 29.12.1989).

Kardinál Tomášek se vyjadřuje, že církev zatím neuvažuje o tom, že by mohla vznášet nároky na restituci církevního majetku (ČTK, 30.12.1989), ale již hned v Novém roce ČTK píše:

“Otázky nové koncepce a zásad církevní politiky byly ve čtvrtek na programu porady představitelů všech církví v Československu, která se konala v Praze z podnětu místopředsedy federální vlády Josefa Hromádky. Účastníci porady se zabývali přípravou nového zákona o církvích a náboženských společnostech a o postavení bohosloveckých fakult. Na závěr jednání byly projednávány, kromě jiného, i otázky způsobu a rozsahu restituce některých církevních majetků.” (ČTK, 12.1.1990)

I po převratu tedy hraje kardinál Tomášek dvojí hru. Jak jinak, když to má ve své morálce.

47.7 Další kroky po Novém roce 1990

Je uskutečněna první zahraniční návštěva prezidenta V. Havla. Kam jinam než do Berlína a do Mnichova - ke spokojenosti Vatikánu. Oficiálně je Čechům sděleno: Z důvodu rozvoje bilaterálních vztahů, vzájemné spolupráce a pomoci při demokratických reformních procesech.

Pochopitelně! Znovu je zneužíváno důvěry veřejnosti a její naivity. Opět je využito komunistického vymytí mozků, kdy veřejnost ochotně a bez přemýšlení přijímá všechno, co jí média a mluvčí politiků namluví. Prezident pak jedná s Kohlem a s dalšími muži a stoupenci Říma (ČTK, 2-3.1.1990).

Papežská stolice se nemůže zatím příliš viditelně angažovat do politiky v ČSSR. Je tedy nutné jednat přes jejího nejvěrnějšího prostředníka - Německo. A disidentský prezident, zvyklý ze Svobodné Evropy a BBC spolupracovat kromě dalších také s knězi z různých řeholí a s dalšími “křesťany”, se ochotně ve svém politickém kurzu podvoluje a souhlasí. Má popularitu a lidé nic neví o skutečném zákulisí celého převratu. Vatikán plně vsadil na svého budoucího favorita. Jeho humanistické ideály a proslovy jsou přesně to, co nyní v ČSSR potřebuje. Každé jeho slovo jako prezidenta, každý jeho projev v parlamentu a proslov k národu, každé jeho interview působí na lidi jako kouzlo a vyvolává euforii. A tuto humanistickou sílu potřebuje nejmocnější organizace světa proměnit ve svou roušku. Přesně tak, jak to o humanismu přednášel generál jezuitů, Arrupe ve Valencii. Nový prezident je miláčkem davu. Nezapadne tedy ani stín podezření. Tuší však pan prezident, jakou bude hrát roli?

Spolupráce (vědomá či nevědomá?) prezidentské kanceláře s Římem započala velmi brzy. Její výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat a dnes už o tajné spolupráci prezidenta s papežem těžko kdo pochybuje.

Rádci prezidenta se stali např.: Ivan Medek (viz např.: *Katolický týdeník* č.49, 7.12.1997; č.10, 8.3.1998; č.40, 4.10.1998) a muž Říma - Habsburg Karel Jan Schwarzenberg, dále dr. Špaček a další lidé (*Radiožurnál*, 21.1.1998, 12.00 a *denní tisk leden až březen 1998*).

Co lze očekávat od čestného hosta zednářské lóže a dnes již pravděpodobně přímého člena a možná i funkcionáře svobodných zednářů? Tedy právě té organizace, která je neviditelnými pouty spjata s podsvětím Vatikánu. Ví o tom prezident Havel? Uvědomuje si to? Těžko po-

soudit. Zvláště v prvních dnech porevoluční euforie. Ale pravdou je, že dnes už nikdo z těch, kdo bedlivě sledují politickou českou scénu, o prezidentových provatikánských krocích nepochybuje. Pochvalu za jeho procírkevní kroky stejně tak jako články o jeho až příliš kladném postoji k Římu (ač se sám “za praktikujícího katolíka” oficiálně před veřejností neoznačuje - viz např. **Katolický týdeník č.17, 27.4.1997, str.1 a 16**) můžeme najít zvláště v katolických novinách. Například:

“Věřím, že se nám skutečně podaří dále rozvíjet obnovené šťastné vztahy státu a katolické církve.” (**Katolický týdeník č.15, 14.4.1991, str.1** o blahopřání prezidenta V. Havla kardinálu Vlkovi ke jmenování arcibiskupem).

9.5.1991 při udělení ceny Karla Velikého Václavu Havlovi v Cáchách, předcházela “na přání pana prezidenta slavnostní koncelebrovaná mše svatá v Cášské katedrále. Katedrála pochází z Karolínské doby a bývali v ní korunováni císařové Svaté říše římské, mezi nimi i český král a německý císař Karel IV. ... Čestným hostem byl i pražský arcibiskup Miloslav Vlk. ... Po mši svaté pak následovala v budově staré cášské radnice vlastní slavnost předání ceny Karla Velikého panu prezidentovi. Zúčastnily se významné osoby politického života Evropy: královský pár ze Španělska a Lucemburska, spolkový kancléř Kohl a prezident BRD von Weizsäcker, francouzský prezident Mitterand, zástupce Severoatlantického společenství a další vážení hosté.” (**Katolický týdeník č.22, 2.6.1991, str.1**)

“Prezident V. Havel se 2. února v Hovorech z Lán českého rozhlasu vyslovil pro to, aby církev byly financovány především z peněz pocházejících z odpisů z daní, ale současně aby dostávaly stálý příspěvek ze státního rozpočtu.” (**Katolický týdeník č.7, 16.2.1997**)

“Mimochodem nikoli náhodou to byl v poslední době zejména americký prezident Bill Clinton a především papež Jan Pavel II., kteří se vřele přimlouvali za Havlovu opětovnou kandidaturu, když s nimi prezident toto téma probíral.” (**TÝDEN č.29, 14.7.1997, str. 32**)

“Václav Havel a Dagmar Havlová se 2. února 1998 poklonili v doprovodu kardinála Vlka ostatkům sv. Václava a sv. Vojtěcha ve svatovítské katedrále v kapli sv. Václava.” (**Katolický týdeník č.7, 15.2.1998**)

“**Za Havlovo uzdravení se modlí dalajlama, papež i kardinál Vlk.** (ČTK) INNSBRUCK - Brzké uzdravení popřál včera prezidentu ČR Václavu Havlovi v zatím posledním telegramu zaslaném na innsbruckou univerzitní kliniku jeho německý protějšek Roman Herzog. Havel dostal podobná přání již od desítek politiků a občanů. Dalajlama prezidentovi napsal, že se modlí za jeho urychlené uzdravení, totéž mu sdělil i český katolický primas kardinál Miloslav Vlk. Šťastný konec nemoci popřál Havlovi i papež Jan Pavel II., francouzský prezident Jacques Chirac, izraelský prezident Ezer Weizman a další osobnosti. Přání brzkého uzdravení zaslal českému prezidentovi také generální tajemník NATO Javier Solana a ve středu též ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová, rakouský kancléř Viktor Klima a rakouský prezident Thomas Klestil.” (**Lidové noviny, 17.4.1998**)

Bezesporu velmi zvláštní. Ač oficiálně nekatolík, koná V. Havel kroky žádané a oblíbené Římem; ač oficiálně není praktikující křesťan (viz také **Stanice Praha**, relace “**Hovory z Lán**”, 30.5.1998, 16.30), přesto má poctu jako nejlepší a široce uznávaný římský katolík s důslednou podporou Říma!

Zdá se, že je zde politická záhada. Přesto však řešitelná. Mnohé lze pochopit z osobního rozhovoru mezi prezidentem a katolickým teologem T. Halíkem, tajným a dlouhodobým přítelem prezidenta už z dob disidentství a zároveň členem jeho týmu.

Při tomto rozhovoru prezident řekl: “... radoval bych se z Tomáše Halíka jako z prezidenta a vím nejméně o sedmi dalších lidech, kteří by mohli být podobně skvělými prezidenty ...” (**Stanice Praha**, relace “**Hovory z Lán**”, 30.5.1998, 16.30)

Hned v pondělí 1. června 1998 přinesly všechny deníky zprávu o tom, že prezident V. Havel konečně rozproudil diskusi na téma nástupce “disidentského prezidenta”. Deníky v reakci na Hovory z Lán přinesly více kladného postoje k profesorovi Halíkovi než záporného.

Všechny citovaly, že by prezident Havel rád viděl v budoucnu T. Halíka jako českého prezidenta. Avšak ani jeden se nezmínil o kladném postoji a vřelém vztahu katolického profesora teologie k jezuitům. Pouze **Lidové noviny 1.6.1998** oznámily, že je absolventem papežské Lateránské univerzity v Římě. Informace dostačující však pouze pro ty, kteří vědí, že tato univerzita je plně ovládána a řízena jezuitou a že na ní (kromě několika málo dalších) učí v každé době největší jezuitské špičky (viz např. **spisy A. Riveryho** nebo **A. Tondiho**).

Kdo však poslouchal v televizi rozhovor mezi profesory Bělohradským a Halíkem, nemohlo mu uniknout, že kněz Halík sám prohlásil, že je absolventem *Duchovních cvičení* pod vedením “jednoho jezuitu” působícího v té době tajně v NDR (**ČT 2**, pořad od **22.00 hod. “Pro a proti”, 9.6.1998**).

Rozřešení politické záhady okolo jména Václav Havel nabírá obrátek, když se podíváme do **Katolického týdeníku č.26, 28.6.1998**, do přílohy **Perspektivy**, str. VIII., kde je “starost” katolíků o osud následovníka českého prezidenta vyjádřena článkem “**Kdo po Václavu Havlovi?**”

Určitě také není náhodné, že **Lidové noviny**, v příloze **PÁTEK**, str.6-7 přináší týden předtím článek o “*budoucím prezidentovi (?)*” T. Halíkovi, který však důsledně zakrývá jakékoliv sympatie pátera Halíka k jezuitům.

Vraťme se však k počátku nové vlády a k jejím prvním strategickým krokům roku 1990:

Hned od 1.1.1990 vstoupil v platnost nový zákon o bankách, bankovníctví a spořitelnách na základě tržního hospodářství a peněžního trhu. Hlavní, ústřední bankou se stává Státní banka československá.

Na svém prvním zasedání rozhodla vláda ČSSR dne 18.1.1990 “*obnovit diplomatické styky se Svatou stolicí na úrovni velvyslanectví*” a dále rozhodla, že “*Urychleně bude vypracována koncepce přístupu ČSSR k evropské integraci.*” (**ČTK, 19.1.1990**)

Větší rychlost ve všech výše uvedených krocích být už ani nemohla.

Další zprávu přináší ČTK o tři dny později: Papež Jan Pavel II. přislíbil návštěvu v Praze, Velehradě a Bratislavě ve druhé polovině dubna (**ČTK, 22.1.1990**). Návštěva je sice ještě daleko, ale papež už sonduje přístup české vlády a majetkového úřadu k následující žádosti:

“*Nezávislá iniciativa České děti se obrátila na vládu ČSSR dopisem, ve kterém žádá o navrácení státního zámku Orlík svému majiteli, knížeti Karlovi Janovi ze Schwarzenberga.*” České děti nazývají tohoto habsburského knížete “*Jeho Jasnost kníže Karel Jan ze Schwarzenberga.*” (**ČTK, 23.1.1990**)

A další zájem církve o majetek na sebe nenechá dlouho čekat. 23.1.90 V Ostravě KNV rozhodlo o navrácení některého církevního majetku Salesiánům. Předání kostela bude provedeno včetně úprav na státní útraty. Těchto objektů bylo víc. (**R.P., 24.1.1990**)

“*Do pátku je hostem arcibiskupa olomouckého ... papežský nuncius se zvláštním posláním arcibiskup Francesco Colasuonno. Účelem vatikánské návštěvy je především bližší poznání olomoucké arcidiecéze, která má 731 farností a patří k největším v Evropě.*” (**ČTK, pátek, 26.1.1990**)

Proč jde církvi o budovy v první řadě? Důvod je zcela jednoduchý. Tovaryšstvo Ježíšovo potřebuje získat budovy pro své noviciáty, stejně tak jako ostatní řády, ale jezuité a projezuitské řády nejvíce. Kromě toho potřebují obnovit své školy, semináře a přidružit se ke všem univerzitám a vysokým školám, zvláště humanitních oborů. Proto ten boj o církevní budovy v první řadě. Pak přichází na řadu boj o lesy, pole, zahrady, stavební pozemky apod. (viz např.: **TÝDEN č.6, 5.2.196, str.24**).

Hned začátkem ledna 1990 došlo také k jednání rady RVHP, na které byli přítomni předsedové vlád Marian Čalfa, Václav Klaus, Vladimír Dlouhý a další (viz tisk z té doby). Při tomto jednání Vladimír Dlouhý podle novinových a rozhlasových signálů inicioval podání návrhu na zrušení RVHP, i když před tím delegace prohlásila, že nic takového činit nebude.

Okolnosti při jednání šly ovšem jiným směrem. Pod zrušením RVHP je jeho podpis (**příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str.16** a dál).

24.1.1990 podalo Československo žádost o vstup do světové banky, aby se znovu mohlo stát členem Mezinárodní banky pro obnovu a rozvoj ve Washingtonu. Předpoklad schválení - do září 90 (**ČTK, 26.1.1990**). I zde si Vatikán prostřednictvím svých amerických jezuitů přichystal pevné síť.

Na Slovensku se v lednu formuje nadnárodní, nadnáboženská, nadpolitická a nadrezortní instituce - Matice slovenská *“integrující všechny zdravé síly slovenského národy doma i v zahraničí a upevňující jejich povědomí”*. (**ČTK, 31.1.1990**)

Vidíme v tom ozvěnu bývalého slovenského jezuitismu? Dnes má již zabarvení New Age přesně tak, jak to žádá trend tajných jezuitských špiček po celém světě.

Od soboty do neděle 21. až 22. dubna 1990 se uskutečnila návštěva papeže v Praze, Olomouci a Bratislavě. Účastní jsou kromě jiných i prezident V. Havel, kardinál Tomášek, arcibiskup Agostino Casaroli (tohoto italského jezuitu určeného pro disidentskou otázku ve Východním bloku vystřídal po jeho červnovém úmrtí v roce 1998 /jak nás informuje **Katolický týdeník č.47, 22.11.1998**/ jezuita a kardinál Joseph Ratzinger, nejvyšší hlava Kongregace pro nauku víry - tedy inkvizičního úřadu), dále Tomko Colasuonno a ještě dalších 300 osob z celého dění v ČSSR, včetně obou vlád. V projevu k Praze papež mimo jiné řekl:

“Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima. Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělením, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.” (**ČTK, 23.4.1990**)

Kdo tedy již od středověku stojí za jednotou evropských států - za dnešní evropskou unií? Slova papeže Jana Pavla II. dávají jasnou odpověď: Papežství!

Kolik je v těchto slovech přetvářky a nebezpečí pro český a slovenský národ. V té době to však ještě nikdo netuší. Není pochopeno, že se zde jedná výhradně o katolickou jednotu! Není chápáno, že se zde jedná výhradně o katolický svobodný rozvoj a o katolická práva národů. Teprve o osm let později můžeme vidět a chápat trochu víc. Můžeme už zřetelněji pozorovat, jaké pozadí jednotné Evropy ve skutečnosti je a kam jsme doopravdy pozváni. Je to bývalá římskokatolická velkoříše s jednotným vatikánským systémem moci. Moci evropských vysoce postavených jezuitů. A České republiče se naskytla ta “čest” a možnost se do tohoto spolku křižáků dostat na základě papežova pozvání již při jeho první návštěvě v dubnu 1990.

Toto skryté, neoficiální pozvání bylo československou vládou přijato. Ale muselo se ukutečnit ještě něco, bez čeho není k papežskému uskupení států připuštěn ani jeden jediný stát, a to zasvěcení Panně Marii - právě tomuto okultnímu symbolu Evropy, kterou dnes nazývají Matkou Evropy, Královnou nebe a země, Královnou církve, Královnou apoštolů, Královnou Evropy, Matkou jednoty apod.

Toto zasvěcení proběhlo na Velehradě 5. července 1993 (viz např. **Katolické noviny** a ostatní média z té doby), kde i kaplan je dnes jezuitou (**Katolický týdeník, č.20, 17.5.1998**).

A nic nepomohly protesty nevěřících lidí: Jak to, že si církev římskokatolická osobuje právo zasvěcovat republiku Marii, když s tím souhlasí jen katoličtí věřící, a ne ostatní “křesťané”? Jak to, že si tato církev osobuje právo mluvit a jednat jménem i nevěřících? Jak to, že si církev římskokatolická drze přivlastňuje právo na vlastnictví České republiky a jedná tak, jako kdyby jí patřila celá země včetně jejích obyvatel?

Tyto protesty ovšem nic nepomohly a nepomohou, protože to bylo podporováno vládou a prezidentem a protože si katolická církev dělá vlastnický nárok na Čechy a Moravu z důvodu restitucí. A co patří římskokatolické církvi jakékoliv země, je výsostným majetkem v první řadě Vatikánu, a pak teprve toho státu. Z tohoto drzého titulu si tedy církev dělá v Čechách co chce, majíc k tomu dokonce plnou podporu a souhlas provatikánské vlády, dále prezidenta a úřadů, a to i nyní, v roce 1998.

Tato situace se pochopitelně nezmění do té doby, dokud budou u moci právě ti, kteří jsou veřejní přísluhovači Říma, i ti, kteří ho tajně podporují. Zasvěcení okultnímu symbolu satanské moci - Panně Marii je však velmi nebezpečná duchovní i politická věc. Může skončit krevprolitím v zemi.

Vzpomeňme si také, jak po pádu komunismu páter Tomášek pronášel děkovnou modlitbu, při které děkoval právě Panně Marii za “zázrak” pádu komunismu a že to je “výhradně zásluha Panny Marie, že padl komunismus” a že národ může být za to vděčen pouze “jí samotné”. Vzpomeňme si také, jaký vztah má jezuitský řád k Panně Marii a co všechno jsme si již o tomto symbolu řekli a bude nám jasné, proč právě Tomášek tuto děkovnou modlitbu pronášel.

47.8 Dva důležité zákony

Dalším rychlým krokem české vlády bylo vydání zákona číslo 298 (298/1990 Sb) *o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého* ze dne 19. července 1990, kterým bylo římskokatolické církvi odevzdáno veliké množství klášterních komplexů z celého tehdejšího Československa. Jeden klášterní komplex může mít i více než deset samostatných budov. Ke každému klášteru se váže mnoho různých pozemků: stavební pozemky, různé parcely, zahrady, sady, lesy a polnosti. To všechno je součástí klášterního komplexu a to všechno také bylo tímto zákonem církvi odevzdáno.

Co přesně církev dostala, řeší příloha číslo 1 a číslo 2 k tomuto zákonu 298. Výpis majetku je tak rozsáhlý, že v příloze číslo 1 zabírá 10 stran formátu A4 popsaných drobným písmem. Celý zákon č. 298 leží na stranách 1070 až 1080 Sbírky z roku 1990.

V rozsáhlosti ovšem více tento zákon předčil “Doplňek” číslo 338 (338/1991 Sb), *kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého* ze dne 18. července 1991. Jeho příloha číslo 3 zabírá plných 20 stran stejného formátu a cituje další množství církevních komplexů odevzdaných římskokatolické církvi.

Oba zákony se dotýkají výhradně římskokatolické církve a neřeší majetkové záležitosti nekatolických a protestantských církví.

Velká většina českých občanů si dodnes myslí, že římskokatolická církev (neboť stále křičí po majetku) ještě nic ze státního majetku nedostala a že všechny církevní památky jsou stále ještě v rukou státu. Média tuto domněnku v žádném případě nevyvracejí a mlčky k této falešné představě Čechů i Slováků přihlížejí. Je to součástí vysoké hry římskokatolických a jezuitských prostředníků, aby si veřejnost stále myslela, že stát je nepřející a anticírkevní instituce a že je tudíž spíše na straně proticírkevní veřejnosti než naopak.

Je až s podivem, s jakým přesvědčujícím tónem si jeden z nejvyšších církevních činovníků, kardinál Vlk, který je nejvyšší hlavou české, a dokonce i celé evropské biskupské pospolitosti, neustále stěžuje na špatné poměry mezi církví a státem. Jak nás informuje tisk, rozhlas, televize i katolická periodika, není opomenuta ani jedna příležitost, aby na otázku o vztahu mezi církví a státem nezaznělo z jeho úst něco negativního, například:

“Při audienci biskupů České republiky dne 14. září pozdravil Jana Pavla II. předseda ČBK, kardinál Miloslav Vlk: »Svatý otče, ... vždy nás oslovuje, ať již při osobních setkáních nebo při společných kontaktech, Váš zájem nejen o náboženskou situaci v naší zemi. Víme, že pečlivě sledujete i vývoj vztahů mezi církví a naším státem. Musíme, bohužel, konstatovat, že přes dílčí kroky se za devět let po pádu totalitního režimu nepodařilo - na rozdíl od jiných postkomunistických zemí - uspokojivě pokročit na cestě vyřešení vzájemných vztahů, navzdory Vaší výzvě k sestavení smíšené komise. Minulé vlády, bohužel, tuto nabídku nepřijaly. Doufáme, že se současné vládě v řešení těchto záležitostí podaří pokročit,« ...” (Katolický týdeník č.39, 27.9.1998, str.3, “Ad Limina Apostolorum”)

Je tudíž velmi užitečné podívat se na přesné znění obou prvních zákonů upravujících majetkový vztah mezi církví a státem, abychom viděli, jak hluboce se veřejnost mýlí a jak je stále ze strany církevních tvrzení oklamávána:

Strana 1070

Sbírka zákonů č. 298/1990

Částka 47

298**Z Á K O N**

ze dne 19. července 1990

o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací
a arcibiskupství olomouckého

K nápravě křivd způsobených řeholním řádům a kongregacím v padesátých letech, zejména protiprávním odnětím jejich nemovitého majetku se Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky usneslo na tomto zákoně:

§ 1

(1) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 1 tohoto zákona se prohlašuje ke dni účinnosti tohoto zákona za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací.

(2) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 2 tohoto zákona se prohlašuje ke dni účinnosti tohoto zákona za vlastnictví arcibiskupství olomouckého.

§ 2

Dnem účinnosti tohoto zákona zanikají nároky příslušných řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého vůči dosavadním vlastníkům a uživatelům majetku uvedeného v § 1 na náhradu škody a neoprávněného majetkového prospěchu, včetně nároků na úhradu nájemného, pokud vznikly v době od 1. ledna 1950 do dne účinnosti tohoto zákona.

§ 3

(1) Spory z uplatňování tohoto zákona rozhodují soudy.

(2) Orgány geodézie provedou zápisy změn vlastnických vztahů vyplývajících z tohoto zákona.

§ 4

Vyklizení nemovitého majetku uvedeného v § 1, pokud slouží k poskytování služeb zdravotnických nebo sociálních anebo pro školství nebo kulturní či osvětovou činnost, se lze domáhat jen po předchozím souhlasu orgánu stanoveného zákony národních rad.

§ 5

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Havel v.r.
Dubček v.r.
Čalfa v.r.

Strana 1554

Sbírka zákonů č. 338/1991

Částka 66

338**Z Á K O N**

ze dne 18. července 1991,

kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů
řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého

Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého, se mění a doplňuje takto:

1. § 1 se doplňuje o odstavce 3 a 4, které zní:

“(3) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 3 tohoto zákona se prohlašuje ke dni 1. srpna 1991 za vlatnictví jednotlivých řádů a kongregací.

(4) Za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého se ke dni účinnosti tohoto zákona prohlašuje též movitý majetek, který byl ke dni 10.4.1950 umístěn v nemovitostech uvedených v přílohách č. 1 a 2 zákona č. 298/1990 Sb. a v příloze č. 3 tohoto zákona, pokud existuje a je známo, kde se uvedený movitý majetek nachází.”.

2. Dosavadní text § 4 se označuje jako odstavec 1 a doplňuje se novými odstavci 2, 3 a 4, které zní:

“(2) Ustanovení odstavce 1 platí obdobně pro nemovitý majetek uvedený v § 1 odst. 3, pokud slouží pro potřeby archivnictví.

(3) O vyklizení nemovitého majetku uvedeného v § 1 uzavřou řeholní řády a kongregace s dosavadními uživateli nemovitostí, kteří je užívají k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2, dohodu. Nedojde-li k této dohodě, vzniká řeholním řádům a kongregacím nárok na vyklizení nemovitostí uvedených v přílohách č. 1 a 2 zákona č. 298/1990 Sb. a v příloze č. 3 tohoto zákona, které slouží k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2 tohoto zákona, po uplynutí deseti let ode dne účinnosti tohoto zákona. Uzavření dohody o užívání bytů a nebytových prostor se řídí ustanoveními občanského zákoníku, zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor a předpisy souvisejícími. Tento závazek přechází na všechny další vlastníky v uvedené době.

(4) Nedojde-li k dohodě o výši nájemného a podmínkách jeho placení mezi dosavadními uživateli nemovitostí, kteří je užívají k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2 tohoto zákona, a

řeholními řády, kongregacemi a arcibiskupstvím olomouckým, rozhodne o výši nájemného příslušný orgán státní správy podle obecně platných cenových předpisů.”.

Čl. II

V příloze č. 1 k zákonu č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého,

v části - Mužské kláštery ve Slovenské republice
Společnost svatého Františka Saleského
(salesiánů) - slovenská inspekcie

položka č. 44 Řeholní dům salesiánů Žilina
první řádek zní:
“pozemky č.k. 4437/4 stavební plocha”.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1991.

Havel v.r.
Dubček v.r.
Čalfa v.r.

19. července 1990 tedy římskokatolická církev dostala první část a 1. srpna 1991 pak druhou část majetku. O kolik církevních komplexů se jednalo a kolik řeholních řádů a kongregací se o ně rozdělilo se dozvíme, když si pročteme celkem třicet stran všech tří příloh. Jednotlivé údaje jsou shrnuty do následující tabulky, zvláště pro Českou republiku a zvláště pro Slovenskou republiku:

ROK	Počet klášterních komplexů odevzdaných mužským řádům a kongregacím v ČR	Počet klášterních komplexů odevzdaných ženským řádům a kongregacím v ČR	Počet klášterních komplexů odevzdaných mužským řádům a kongregacím v SR	Počet klášterních komplexů odevzdaných ženským řádům a kongregacím v ČR
1990	35	22	11	4
1991	51	62	28	52

ROK	Počet druhů mužských řádů a kongregací v ČR	Počet druhů ženských řádů a kongregací v ČR	Počet druhů mužských řádů a kongregací v SR	Počet druhů ženských řádů a kongregací v SR
1990	13	16	4	2
1991	17	22	17	21

Z tabulek jasně vyplývá, že mužské řády a kongregace v Československu dostaly celkem 125 obsáhlých církevních komplexů a ženské řády a kongregace v Československu dostaly celkem 140 rozsáhlých církevních komplexů. Tedy dohromady 265 klášterních komplexů, o které se už krátce po převratu podělilo nejméně 34 druhů mužských řeholí a nejméně 43 druhů ženských řeholí z celého ČSR. Nezapomeňme, že se nejedná vždy o jednu budovu, ale že jsou i takové případy, kdy klášterní komplex má přes deset budov. O pozemcích přináležejících těmto budovám ani nemluvě.

Varující je také počet různých druhů mužských a ženských řeholí, které se během jednoho roku prudce rozrostly. Nejvíce na Slovensku. Každý řeholní druh má však pod sebou mnoho řádových poboček v různých městech a provinciích (krajích nebo okresech).

Pokud tedy hovoříme o druhu řádu, pak musíme mít na paměti, že jmenujeme současně i pět nebo více řádů stejného jména sídlících každý v jiném kraji nebo městě. Proto počet druhů řádů neznamená úplný výčet všech řádů působících v Čechách a na Slovensku, ale je to vždy jen jejich jeden jediný konkrétní zástupce. Ovšem ani tento seznam jednotlivých druhů řádů není úplný. Příloha číslo 1 a 3 zachycuje pouze ty druhy řádů, které od státu něco dostaly. Druhy řádů, které v roce 1990 a 1991 nic nedostaly, zde jmenované nejsou.

V Čechách v roce 1990 a 1991 patří k mužským řeholím například: Řád sv. Benediktina, Řád bratří kazatelů (dominikánů), Řád Menších bratří (františkánů, minoritů, kapucínů), Řád křižovníků s červenou hvězdou, Kongregace Bratří Nejsvětější svátosti (petrinů), Řád premonstrátský, Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů), Salesiáni Dona Bosca, Tovaryšstvo Ježíšovo, Řád premonstrátů, Řád sv. Augustina, Řád cisterciácký.

K ženským řeholím patří v roce 1990 a 1991 například: Institut Blahoslavené Panny Marie (anglické panny), Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Řád cisterciáček, Řád Bosých Karmelitek, Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, Kongregace Dcer Božské lásky, Kongregace Dcer Nejsvětější Spasitele, Česká kongregace sester dominikánek, Kongregace školských sester de Notre Dame, Kongregace chudých školských sester de Notre Dame, Kongregace sester Třetího řádu sv. Františka pod ochranou Rafaela, Kongregace sester Neposkvrněného početí Panny Marie Třetího řádu sv. Františka, Kongregace milosrdných sester Svatého Kříže. Kongregace sester služebnic Neposkvrněného Početí Panny Marie. Kongregace školských sester řádu sv. Františka, Kongregace Sester Premonstrátek, Kongregace Šedých sester Třetího řádu sv. Františka, Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul, Řád sv. Voršily Římské unie, Kongregace sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova.

(O řádu jezuitek se zmiňuje např. český časopis *Jezuité*, č. 3, 1998.

Nárůst ženských řeholních řádů souvisí i s jejich službou, která je ve světě stejná jako u mužských řeholí. Je dobré mít stále na paměti, že ať má katolický řeholní řád (zvláště ženský) jakékoliv jméno, jsou to téměř pokaždé nastrčené řády tajných jezuitů, kteří přímo nebo nepřímo založení ženských řádů iniciovali a iniciují dodnes. Řád může přitom nést i jméno svěťce, který žil ještě před vznikem Tovaryšstva Ježíšova. Je to pouze krycí manévř. A jako existuje oficiální řád jezuitů a jeho neoficiální větev, stejně tak je tomu i u mnoha projezuitských nebo přímo jezuitských ženských řeholí. I ony jednají stejně tak tajně a v ústranní, jako jejich mužští kolegové.

I ony se podílejí na tajné nebo oficiální činnosti ve všech oblastech. Najdeme je například jako novinářky, moderátorky, zpěvačky, spisovatelky, překladatelky, lékařky, zdravotní sestry, pracovnice v nakladatelstvích, charitách, klubech, sdruženích, televizi, na úřadech, profesorky, rektorky, učitelky apod. Všude, kde působí tajní nebo oficiální řeholníci, tam mají své řádové kolegyně - pomocnice, které spolupracující a vytváří tak sehraný tým. Tyto jeptišky proto také nikdy za svého života, pokud musí vystupovat na veřejnosti, nenosí žádné řeholní roucho.

Prací tajných jeptišek po celém světě je (kromě pomoci tajným řeholníkům v politickém tažení) zvláště obstarávat oběti Panně Marii a udržovat s ní neustálé okultní spojení. Tato část

jeptišek, která dennodenně udržuje kontakt s d'ábelskými okultními silami nikdy z kláštera nevychází a jsou spojeni se světem prostřednictvím jezuitských otců.)

Vraťme se však k zákonům a k majetkovým ambicím římskokatolické církve v České republice.

V průběhu dalších let existovaly snahy některých lidí z parlamentu tento zákon pro římskokatolickou církev opět doplnit a rozšířit o další státní majetek, což se ovšem nepodařilo prosadit.

Avšak ministr kultury, J. Talíř (KDU-ČSL), římský katolík (viz např.: **Katolický týdeník č.8, 23.2.1997; č.49, 7.12.1997; č.36, 7.9.1997; č.6, 9.2.1997; č.4, 26.1.1997; č.22, 31.5.1998, Perspektivy**) dosáhl později toho, že spolu s dalšími ministry a svými náměstky připravil v r. 1996 k restituci pro římskokatolickou církev veliké množství dalších budov a příslušejících pozemků. Celkem to činí nejméně 5000 položek, které římskokatolické Ministerstvo kultury vytypovalo ve spolupráci s římskokatolickou církví.

Otázka restitucí státního majetku církvi veřejnost znovu silně rozladila. V té době také římskokatolická církev nárokovala chrám a katedrálu svatého Víta. Katolická církev svůj nárok současně konzultovala i ve Vatikánu. Kardinál Vlk se rozhodl provést "*gesto*" a tehdy nemocnému prezidentovi V. Havlovi oznámil, že "*se katolická církev vzdává svatovítské katedrály v Praze ve prospěch českého národa. Vlk tak ukončil několikaletý spor o vlastnictví chrámu mezi církví a prezidentskou kanceláří.*" Katedrála má tedy nadále zůstat jako majetek celého českého lidu a národa s možností "*volného přístupu katolické církve*" do chrámu (**Mladá fronta Dnes, 28.11.1996, str. 1 a 3**).

K restituovaným položkám patří i veřejné instituce jako například domovy důchodců, ústavy sociální péče, učňovská střediska, léčebny, nemocnice, dětské domovy, galerie, muzea, ambasády, školy, všechny univerzity, hrady, zámky, baziliky, divadla (např. v Karlových Varech) a další. Tedy objekty, které jsou určeny pro veškerou veřejnost České republiky. Položek je tolik, že mnozí majitelé těchto majetků ani netuší, že si na ten či onen objekt činí církev nárok.

Veřejnost může stále zřetelněji sledovat boj církve o státní majetek. Může vidět, jak například s restitucí souvisí i likvidace nemocnic, aby "pominul důvod" držení nemocničního majetku (budovy a pozemky) a bylo tak umožněno, aby se o něj církev přihlásila a dostala ho do svého vlastnictví.

Pochopitelně, že to není vlastnictví české katolické církve samotné, ale předně vlastnictví Vatikánu ve smyslu jeho přímého církevního majetku, ovšem spravovaného českou katolickou církví. Tuto skutečnost si stále málokdo uvědomuje!

V roce 1997 můžeme zaznamenat například církevní odezvu na iniciativy Ministerstva kultury ohledně majetku a financování církví prostřednictvím sympatizantů:

"*Model financování by měl počítat se sympatizanty.*" Církev žádají, aby směli sympatizanti "*svobodně podpořit ty aktivity, které samy uznají jako potřebné a veřejně prospěšné.*" ... "*Církev ... se přiklání k modelu, který navrhuje Ministerstvo kultury a pokládají ho za dobrý výchozí bod k dalšímu jednání.*" (**Katolický týdeník č.8, 23.2.1997**)

Naproti tomu ministr I. Kočárník žádá odluku církve od státu. "*Odluka v jeho pojetí neznamená »nic jiného, než že stát nebude zasahovat do záležitostí církví a nebude jim také finančně přispívat.«*" (**Katolický týdeník č.7, 16.2.1997; viz také TÝDEN č.50, 8.12.1997, str. 49**)

Odluku církve od státu si však katolická církev nepřeje: "*Kardinál Vlk informoval Svatého otce o svém nedávném setkání s předsedou vlády Milošem Zemanem. Řekl, že se spolu dohodli na brzkém ustavení vládní komise, která se zabývá budoucím vztahem státu a církví, a to nikoli s cílem odluky, ale podle evropských modelů se zřetelem a důrazem na kooperaci.*" (**Katolický týdeník č.39, 27.9.1998, str.3**)

O český majetek (i hospodářský) se tedy vede skutečný diplomatický a politický boj, který byl ze strany předchozí vlády vzhledem k veřejnosti jednoznačně veden s drzostí hrubého kalibru zabalenou do alibistického roucha. A veřejnost to vnímá velmi citlivě, i když přihlíží pouze bezmocně a se vztekem pod kůží. Sama cítí, že se za vším skrývá určitý záměr a určitý cíl kohosi, avšak nechápe, že politická drzost, s jakou římskokatoličtí ministři Klausovy vlády a s jakou bývalá Tošovského vláda rozdává český hospodářský i veřejnoprávní majetek souvisí beze sporu s církví a (podle nás) také s jeho jezuitským podsvětím.

I sama masmédiá zaregistrovala, že ministr kultury Talíř zformuloval v dřívějším období návrh restitučního zákona státního majetku církvi tak “šikovně” (**Mladá fronta Dnes, 27.2.1998, str.2**), že na základě tohoto dokumentu pak 23. února 1998 Tošovského vláda i přes svůj inaugurační slib, že to neudělá, provedla restituci některých církevních majetků, a to opět bez souhlasu parlamentu. Alibisticky bylo přitom vládou prohlašováno, že “pouze” naplňuje dokumenty schválené vládou Václava Klause. (Viz denní tisk z této doby)

“Gesto” o svatovítské katedrále má v této době rok a půlleté výročí. Ovšem můžeme vidět, jak určití “navigovaní novináři” celou záležitost dnes usměrňují úplně jinam. (Viz také **Radiožurnál 23.4.1998, relace Radioforum od 17.05** nebo o katolických novinářích z povolání viz např. **Katolický týdeník č.24, 14.6.1998, str.8**)

Svémi články to nyní tlačí do procírkevní polohy a snaží se o to, aby chrám sv. Víta opět skončil v rukou církve.

Průhledné jsou i iniciativy římskokatolických poslanců pod vedením poslance Tolnera a nebo postoj ministra Mlynáře, pozdějšího politického poradce Tošovského při sestavování předchozí vlády (**M.F. Dnes, 23.12.1997; L.N. 30.12.1997, str.3**).

Prokatolické kroky tehdejšího ministra Mlynáře můžeme sledovat například v **Lidových novinách** nebo v některých katolických periodikách, např. v **Katolickém týdeníku č.22, 31.5.1998**.

Z únorových zpráv můžeme také číst o nejčerstvějších krocích Tošovského vlády v té době:

“Stát vydá církvi pět nemovistostí. Vláda rozhodla o bezúplatném převodu pěti nemovistostí, které jsou v majetku státu. ...” (**Katolický týdeník č.13, 29.3.1998; Mladá fronta Dnes, 27.2.1998, str.2**)

“Místopředseda vlády Josef Lux a ministr Vladimír Mlynář odmítli tvrzení premiéra Václava Klause, že vláda Josefa Tošovského provádí v tichosti církevní restituce, aniž by kohokoliv informovala. ...” (**Katolický týdeník č.17, 26.4.1998**)

Jak tedy můžeme po celou dobu sledovat, české vlády více nebo méně církevní majetek řešily a vydávaly do rukou církve i přesto, že to nebyla vůle parlamentu. Právě toho článku, který má nejvíce zastupovat zájmy lidu. Pro církevní kruhy je proto důležité si uvědomit, že Česká republika není sto procentně katolická ani prokatolická, ale že zde žije a bude stále žít Husova krev, která s praktikami katolické mašinerie nikdy nebude souhlasit. A je nutné vzít v úvahu, že parlament zastupuje i tuto skupinu lidí. Proto nikdy nebude vztah mezi církví a státem na takové otrocké úrovni jako například v Polsku nebo Německu.

Bez jakéhokoliv nadržování těm či oněm stranám na české politické scéně může také konstatovat, že nejopatrnější kroky v rozdávání majetku církvi činila ODS. Ovšem jak také dál uvidíme, na to i těžce doplatila.

Kapitola 48

Jezuitský teror v Jugoslávii 1991-1995

48.1 Překrucování a utajování informací

Překrucování zpráv z Bosny, Hercegoviny, Černé Hory a dalších území bývalé Jugoslávie od roku 1990 jsou dennodenním chlebem různých novinářů majících co dočinění se záměry Vatikánu. Nejedná se však o nic nového, neboť tento “fenomén” římskokatolického a pak později i jezuitského umění nalézáme už také v historii.

Tak byla zfalšována například posloupnost “papežů” v období od apoštola Petra (který byl ukřižován samotným Římem) až do zestátnění křesťanství císařem Konstantinem. Ten byl ve skutečnosti prvním celocírkevním papežem východní a západní církve dohromady.

Zfalšovány byly mnohé církevní dokumenty o “zázracích” podporujících neděli jako sedmý, biblický den týdne k odpočinku a k pobožnostem.

A zfalšovány byly i dokumenty ustanovující (údajně na základě Bible a výroků prvních otců) papeže jako světovládce a božího spasitele, který má podle těchto falsifikátů právo řídit a ovlivňovat svědomí všech lidí na celém světě a zasahovat do jejich svobodné vůle a v případě jejich protestu je zároveň nutit, trestat, mučit a zabíjet.

Vzpomeňme i na překrucování dějin z počátku našeho století. O prolhanosti jezuitských zpráv se lehce přesvědčíme, kdy otevřeme časopis *Civiltà Cattolica* z doby Španělské revoluce a porovnáme zprávy se skutečností. Jezuitské časopisy v době povstání ve Španělsku celou záležitost předkládali naprosto opačně. Ilegální protestanté, prostí římsští katolíci, socialisté a ilegální komunisté pomáhající nejchudší skupině baskických Španělů, kteří se nacházeli v zoufalých životních podmínkách, jsou pobouřeni mučením dětí v kláštorech, se postavili proti vatikánské moci. Tito všichni Španělé byli nazýváni v jezuitském časopise *Civiltà Cattolica*, například řádovým novinářem otcem C. Eguíamem jako “barbaři”, “divoši”, “vrahové” a “žháři”. Naproti tomu byli za vzor vlastenecké oddanosti dáváni ti katolíci, kteří pod vedením kněží a za pomoci jeptišek stříleli například v Oviedu z věže katedrály. O něco dál jsou v tomtéž článku revoluční povstalci a vůdcové nazýváni jako “vyvrhelové bez milosrdenství, víry a vlastenectví.”, nebo je tam popřeno, že by vyhladovělí Španělé byli poháněni zoufalstvím, ale čistě “revoluční nákazou demagogů a levicových intelektuálů”, nebo že španělská zbídačená mládež podle tohoto časopisu již dávno “mýtus revoluce” živila svými “choutkami”, pěstující si tak “kult svého druhu”. Eguíamův článek nakonec navrhuje pro viníky “neúprosné hromadné tresty.” (*Alighiero Tondi: Jezuité, str. 86; Civiltà Cattolica, 2. února 1934, str. 323-329*)

Nemůžeme se proto vůbec divit, když se veřejnost ze sdělovacích prostředků dovídá, že Srbové začali válku, a to opět tím, že napadli Chorvatsko, dále že Srbové začali chorvatské obyvatele strašlivě mučit a že se opět projevil jejich nacionalismus a šovinismus, protože chtějí Chorvatsko pro sebe.

Je smutné, že i Česká republika, jak jsme se už mnohokrát přesvědčili, se na těchto falešných informacích o Srbsku podílí a předává je po internetu v angličtině dál do světa.

Stále musíme mít na paměti, že ve všech těchto médiích a zpravodajských centrálách působí mezi nic netušícími pracovníky tajní jezuité nebo vatikánští prostředníci, kteří informace o Srbsku blokují tak dlouho, co to jen jde. A když to už nejde dále zadržovat, pak se obrátě postarají o to, aby je veřejnost dostala překroucené přesně tak, jak to potřebuje Vatikán.

O strašlivé balkánské tragédii z let 1941 až 1945 Evropa a USA dlouho téměř nic nevěděly. “Křesťanský” svět uznával jen utrpení způsobené nacistickým Německem. O ustašovských nestvůrách a jejich příšerném řádění se mlčelo.

A stejně tak je tomu i v době od roku 1990. Svět se opět dovídá jen kusé, neucelené informace a jen velmi těžko chápe, co se ve skutečnosti stalo.

Oč je však válečné utrpení statisíců Srbů, desetitisíců Židů, desetitisíců protestantů a tisíců Rómů na Balkáně ve 40. letech menší než u jiných válečných obětí v Evropě či na tichomořských ostrovech? Jsou snad děti Srbů něco méně než děti středoevropanů? Jsou snad oběti z německých táborů více hodny vzpomínek než oběti z táborů ustašovských? V žádném případě! A přesto se o tragédii Srbů stále málo hovoří. Proč? Je to z toho důvodu, že jezuitské řádění tajných ustašů pokračovalo i v 90. letech a formou politických represí a útlaků pokračuje i nyní a neskončí dříve, dokud bude existovat srbská ortodoxní víra, dokud budou mít Srbové svůj stát, kde budou silným národem a dokud bude Chorvatům hrozit, že Srbové v některých z příštích voleb náhle zvítězí. Tajné ustašovské hnutí proti Srbsku stále existuje a celá věc je mezi politiky více než choulostivá.

48.2 Neustašovci - sílící hnutí

Ustašovské hnutí neustále žije a roste a má své pařáty i v Bundeswehru, kde, jak přiznal i *Český rozhlas 1 Radiožurnál* v pořadu *Včera, dnes a zítra* o poměrech v německé armádě (**poledne, 19.2.1998**), si němečtí neonacisté prohlížejí videokazety se záznamem mučení Srbů od ustašů během války v letech 1991 až 1995. Německé vyšetřování nakonec skončilo tichým prohlášením, že v případě neonacistických tendencí v Bundeswehru nejde vůbec o žádnou vážnou hrozbu, ale pouze o “*výstřednosti několika málo jedinců*”.

Zamlčování pokud možno všech faktů o Srbech jen dokazuje, jak vážná a živá věc to ve skutečnosti je. Můžeme shodně s mnoha nezávislými pozorovateli prohlásit, že celá situace na Balkáně je natolik citlivá, že návštěva srbských rodin a neformální několikahodinový rozhovor se Srby i tak populární osoby, jakou byla ex princezna Diana krátce před její tragickou “náhodnou” smrtí 1997, pouze přidalo na hněvu Vatikánu a anglické královny Alžběty proti této “*princezně lidských srdcí*”.

Těžko lze uvěřit tvrzení jezuitského tisku, že v případě Srbů nikdy nešlo o rasově a nábožensky motivovanou válku a o genocidu. V 5. svazku jsme si však ukázali, že dokud nevstoupila katolická nenávist k chorvatskému obyvatelstvu, existovala mezi Srby a římskokatolíky Chorvaty vzájemná, klidná pospolitost.

Srbové nežili výhradně jenom v Srbsku, stejně tak jako ani Chorvaté nežili pouze v budoucím Chorvatsku. Svobodně se pohybovali z jednoho místa do druhého a usazovali se jednou tam a později zase jinde, a to již hluboko v minulosti. Tím se stalo, že se mnoho Srbů pod nátlakem Turků v 15. století přestěhovalo směrem na sever a asi milión se jich usadil v Chorvatsku, takže v pozdějším Nezávislém státu Chorvatsko tvořili celou jednu třetinu obyvatelstva Srbové.

Od roku 1918 vlivem habsburského katolicismu učili chorvatští politikové jako například Pavelić a Machek záměrně Srby nenávidět. Nejlepší taktikou, kterou si Chorvaté jako menšinová skupina vyzkoušeli, bylo nikdy se vládě nebo konkrétnímu ministerstvu nebo straně neprotivit, ale místo toho se protivili lidu. 23 let před ustašovskými masakry chorvatští vůdci pronásledovali chorvatské rolníky a dělníky kvůli tomu, že všechny jejich problémy měli na svědomí srbští “*utlačovatelé*”, jak začali srbskou většinu nazývat. Právě tak se učili i Němci, že za všechny jejich problémy mohou Židé, což byla jenom dogmatická informační mašinerie, alibisticky ospravedlňující pogromy před celým světem.

Jaká byla Rakousko-Uherská statistika o obyvatelstvu Bosny v roce 1914? Ortodoxních bylo 930 000, muslimů bylo 620 000 a katolíků bylo 420 000. Celkem 1 970 000.

930 000 ortodoxních věřících Bosny byli Srbové. 620 000 muslimů byli také Srbové, kteří přijali mohamedánskou víru v 15. století, v době, kdy tuto provincii ovládali Turci. 420 000 katolíků byli chorvatští římskokatolíci. Když sečteme dohromady ortodoxní Srby a muslimské

Srby, vidíme, že v Bosně bylo v roce 1914 na 1 550 000 Srbů, to znamená tři čtvrtiny obyvatelstva. Chorvatské vyhlazování Srbů v Bosně bylo proto přestoupením rasové a národnostní etiky! A to jak v době druhé světové války, tak i v letech 1991 až 1992, ale i v dalších letech až do ukončení války v r. 1995.

Problémem historie (ať se nám to líbí nebo ne) je to, že má tendenci se stále opakovat. Dnešní Nezávislý stát Chorvatsko je kopií nacistického loutkového státu z doby před padesáti lety. Tato země má stejný název, stejnou vlajku, stejný národní znak, národní hymnu, měnu a uniformy (černé košile). A stejně tak jako za války i ukrutnosti vůči srbskému obyvatelstvu sponzoroval stát v chorvatských oblastech.

Encyclopedia Britannica, vydání z roku 1943, sv. 23, str. 923 (Jugoslávie a válka) popisuje vlajku Chorvatských ustašoviců: *“Nová vlajka Chorvatska se skládá ze tří širokých pruhů - červeného, bílého a modrého a na nich leží znak z červených a bílých čtverců”*. Když se tedy dnes podíváte na mezinárodní vlajky, snadno mezi nimi rozeznáte ustašovskou vlajku z doby nacismu. Je naprosto stejná.

Proč tedy Srbové, kteří přežili příšernou genocidu a nyní brání své domy, své vlastnictví, svá práva na existenci na zemi, kde měli a mají většinu obyvatelstva po nejméně pět století - jsou opakovaně “demokratickým” tiskem označováni jako agresori?! Tuto otázku by si měl položit každý, komu není demokracie lhostejná.

Není to proto, že nacisté po desetitisících našli svůj bezpečný přístav za pomoci amerických institucí - v Americe? Byli označováni jako *“bojovníci za svobodu”* a získali ty nejvyšší funkce v institucích jako např. CIA. Velmi podrobně o tom vypráví kniha z poslední doby: *Nesvatá trojice* od Marka Aaronse a Johna Loftuse, *St. Martin's Press, 370 stran, ISBN 0-312-07111-6*. Podává detailní a dobře zdokumentovaný popis spojení mezi Chorvatským duchovenstvem a nacisty po celém světě. Ukazuje, jak římskokatolické duchovenstvo sehrálo klíčovou roli v neblaze proslulých *Ratlines* - cestách, kterými byli nacisté podloudně vyváženi z Evropy. Netřeba ani říkat, že VŠICHNI Chorvatští fašisté, VŠICHNI DŮLEŽITÍ USTAŠOVCI unikli spravedlnosti díky “demokratické” Americe. A tito ustašovci se svými potomky jsou velmi aktivní v dnešních událostech se Srbskem. Někteří tyto události řídí přímo osobně na místě dění a někteří přes oceán z USA.

A stejně tak zajímavou knihou od těchto autorů Marka Aaronse a Johna Loftuse je kniha s přímým názvem *Retlines*, která přesně dokumentuje únik ustašoviců do USA v 50. letech za pomoci jezuitského řádu a římskokatolických duchovních a podrobně líčí, jak CIA celou operaci odhalila, ale jak ji hned od počátku pak kryla a financovala.

Tady je odpověď na otázku, kde se dnes vzali ustašovci pokračující v jezuitské přísaze z let 1941 až 1945. Kdo jim dává v zákulisí podporu a kdo je zpozadí tlačí k moci. Je to opět Vatikán přes svého mocného spojence USA a Německo. Když vznikly v Evropě po rozpadu socialistického bloku samostatné státy, bylo v Jugoslávii v roce 1990 okamžitě znovuobnoveno Chorvatsko z období NDH. A jako první, kdo si pospíšil s uznáním tohoto nového státu, byl právě Vatikán a Německo.

48.3 Papež, nacisté a CIA

Barry Lituchy: PAPEŽ, NACISTÉ A CIA - NĚKOLIK POZNÁMEK K ÚLOZE VATIKÁNU NA LIKVIDACI JUGOSLÁVIE, vydáno 30. září 1995 v říjnovém vydání časopisu *The College Voice* z roku 1995 na College of Staten Island of City University v New Yorku.

“Ve světle nedávné návštěvy papeže Jana Pavla II. v New Yorku a nevšedních mediálních oslav tohoto tak zvaného »Velikána míru«, jsem byl vyzván, abych přispěl svým stručným pojednáním o skutečné politické historii Vatikánu ve dvacátém století.

Netřeba říkat, že skutečná role Vatikánu v historii dvacátého století je těžko progresivní nebo dokonce »mírová«. Níže uvádím několik citátů ze článku, který jsem napsal v srpnu 1994

o historických kořenech rozpadu Jugoslávie, které se dotýkají zvláště Vatikánu. Můj článek podává přehled o významných literárních dílech, zabývajících se touto otázkou se zaostřením na Spojené státy, Německo a Vatikán.

Jednou z nejdůležitějších knih zde zmíněných je **BLOWBACK** Christophera Simpsona. Plným názvem: **BLOWBACK. America's Recruitment of Nazi's and its Effects on the Cold War** (New York, Collier Books, 1988). Existuje samozřejmě velmi rozsáhlá historická literatura pojednávající o úloze Vatikánu při podpoře fašismu jak před, tak i po druhé světové válce. Studenti, kteří mají o toto téma zájem, by si mohli, kromě ostatních, prostudovat tyto publikace: Mark Aarons a John Loftus: *Nesvatá trojice* (1991), Milan Bulajic: *Úloha Vatikánu při rozpadu státu Jugoslávie* (1994), Raul Hilberg: *Ničení evropských Židů* (1985) nebo Stella Alexander: *Trojité mýty - život arcibiskupa Aloise Stepinace* (1987).

Pokud jde o současného papeže, je na něm zajímavé i to, že podporuje bývalého nacistu Kurta Waldheima, současného fašistického prezidenta Chorvatska, Franjo Tudjmana a také likvidaci Jugoslávie.

Blowback je jednou z nejvýznačnějších historických studií Studené války a ... rozvoje Západní strategie Spojených států, jejich taktiky a institucí v rámci úsilí o svržení Sovětského svazu a dalších komunisty vedených vlád ve Východní Evropě v poválečné epoše. Odhaluje dříve nepoznané podrobnosti o původu CIA a tajných operací a institucí Spojených států, zejména o ochraně vlády U.S.A., o zaměstnání nacistické inteligence a starostlivosti o dřívější nacistickou inteligenci a ostatní evropské fašisty po druhé světové válce. V případě Jugoslávie sehrály tyto síly klíčovou úlohu při rozpadu země a při zakládání postkomunistických režimů...

Simpson podává vyčerpávající zprávu o tom, jak vznikly úřady americké inteligence a v čem měly svůj počátek tajné operace v Evropě. Jak se vyvíjela americká strategie potlačování, destabilizace a svržení komunismu v poválečné Evropě od posledních dnů druhé světové války až dodnes se značnou pomocí dvou evropských institucí: služby nacistické inteligence a římskokatolické církve. Obě tyto organizace hledaly po porážce fašismu v Evropě nové politické spojence... Tato kniha potvrzuje názor, že státy Východní Evropy, zejména Sovětský svaz a Jugoslávie, nepadly prostě jen v důsledku svých vlastních vnitřních problémů. Proti nim byly po celá desetiletí namířeny skryté vojenské operace sponzorované z USA, které měly za úkol přivést jejich zkázu...

Politika Spojených států vůči Jugoslávii po druhé světové válce vyplývala z celkové širší, obecnější strategie nebo programu na svržení celosvětového komunismu. Jinými slovy, zatímco historický záznam jasně ukazuje, že zahraniční politika USA přistupovala k Jugoslávii v rámci širšího kontextu Studené války s unikátní taktikou podpory, její konečné cíle se shodovaly s cíly USA všude jinde ve Východní Evropě: Pomocí kontrarevoluce obnovit kapitalismus.

Druhým významným mezníkem je fakt, že strategie USA vůči Jugoslávii si vynutila, aby se inteligence shromažďovala tajně a aby tajně probíhaly i vojenské operace. Zpočátku to spočívalo ve vyhledání, výchově a rozmístění mezinárodní sítě antikomunistických agentů pro tajné operace. Potom byly v USA vytvořeny různé organizace, které tvořili zdomácnění emigranti. To vše podporovala a financovala CIA. Tyto emigrantské organizace (často připojené tím či oním způsobem ke Shromáždění vazalských evropských národů - ACEN) se věnovaly vytvoření protirevolučních emigračních armád a pomoci tomu, aby USA dosáhly svých politických cílů destabilizací, narušením a vojenským svržením všech komunistických států ve Východní Evropě... Mezi těmito agenty a emigranty, které do Evropy vyslala vláda USA, byla převážná většina buďto bývalých nacistů, bývalých členů jiných fašistických stran nebo prostě bývalých nacistických kolaborantů. Tato okolnost je vlastně hlavním záměrem knihy a je podrobně rozebrána. ...

V bezprostředních dozvucích války vybudovala chorvatská fašistická strana (ustašovci) svou vlastní tajnou síť, která je měla organizovat a chránit a zajišťovat únik před mezinárodními tribunály pro válečné zločiny. Tyto únikové sítě dostaly název »Ratlines« ... Tyto ustašovské »ratlines« byly založeny v Římě a byly vybudovány za nepostradatelné asistence a ochrany Vatikánu. Kniha tedy odhaluje, jak významnou roli sehrála katolická církev v poválečných strategiích a taktikách USA v Evropě... Tyto ratlines byly rychle objeveny a brzy poté získaly ochranu a byly zapojeny do CIC (Counter Intelligence Corp armády USA, což byl předchůzce CIA). ...

Asi od roku 1948 vláda USA značně rozšířila pole působnosti svých tajných operací tím, že využívala bývalých fašistů z Evropy a vydávala ročně milióny dolarů na fašistické chorvatské a fašistické albánské organizace, publikace a agenty jak v Evropě, tak v USA. Je nezbytné poukázat na to, že politika těchto jugoslávských skupin a jednotlivců, kterou sponzorovaly USA byla a až do dnešní doby je ostře nacionalistická, antikomunistická, antijugoslávská. Příkladem toho je rozpad Jugoslávie.

Konečně... vidíme také plnou a nevyhnutelnou zodpovědnost vlády USA a CIA za přežívání, uchovávání a obnovování chorvatského (ustašovského) fašismu, který dnes díky padesátileté podpoře od vlády USA, znovu vládne v Záhřebu. Za pomoci římskokatolické církve vláda USA a její nezkušené agentury inteligentů zachránily a uchovaly předválečný nacismus a evropský fašismus až do současnosti a vybojovaly mu významnou úlohu po celou dobu Studené války. Při kontrarevolucích pak umožnily znovudobytí státní moci. Uchovávání předválečného chorvatského fašismu a dalších extrémně pravicových křídel nacionalistického hnutí na Balkáně (zejména albánského fašismu, který je tu také rozebírán) nese přímou zodpovědnost za rozpad Jugoslávie a za současnou občanskou válku v Bosně. ...

Američané se spoléhali na inteligenci bývalých zkušenějších nacistických úředníků jako např. Reinharda Gehlena a dalších, které povolávali k tomu, aby organizovali své evropské špiónážní sítě. Nacistická inteligence měla prostě to nejlepší zázemí k tomu, aby mohla proniknout do komunistického bloku po druhé světové válce a koordinovat tam tajné akce... až do (asi začátku 60. let), většinu práce americké inteligence prováděla ve Východní Evropě »Gehlinova Organizace« neboli síť bývalých nacistických a evropských fašistických agentů, který si k tomuto úkolu povolal a řídil bývalý nacistický generál a vůdce nacistické inteligence Reinhard Gehlin. Gehlina si pro tento úkol najal generál CIC a vůdce Americké armádní inteligence v Evropě Edwin Sibert na příkaz prezidenta Harryho S. Trumana. ...

Vláda USA vkládala svou důvěru v nacistický fašismus, který měl završit tajnou akci v boji proti komunismu, a to nebylo nic zvláštního. Stejný postup uplatňovala vláda USA i při sestavování týmů provádějících chemické a biologické výzkumné a vývojové programy, výzkum odstřelovacích zbraní a raket i výzkum vesmíru. Při tom všem spolupracovala i s nacistickými vědci...

Nejdůležitějšími ratlines v Evropě po kolapsu hitlerovského režimu byla spojení ze sověty ovládaného území, jako například spojení mezi Vídní a Římem - Řím byl mnoho let opravdovým centrem poválečného nacismu a fašismu. Zde mohli nalézt ochranu a bezpečný domov, novou totožnost a doklady nebo také umístění do nových zemí jako například do Jižní Ameriky fašisté a fašističní kolaboranti z celé Evropy.

Ale proč v Římě? Cožpak nebránila Itálie fašisty už během války? I když je pravda, že fašistická vláda v Itálii byla svržena, její nejmocnější a nejdůležitější spojenec, římskokatolická církev, unikál jakémukoli potrestání nebo výtce. Ochrana nacistů a dalších fašistů pod křídly katolické církve (což byla oficiální politika církve od Vatikánu až dolů) pokračovala, aniž by jí v tom nějak bránily západní mocnosti. Není překvapením, že se Vatikán nezřekl mnoha antisemitických a profašistických vyhlášení, která vydala církev v letech 1930 až 1940. Jak Simpson ve své knize detailně popisuje, v rámci církve existuje zvláště jedna organizace s

těsnými vztahy z vnitřních kruhů Vatikánu, která nese zvláštní zodpovědnost za rozvoj a udržování ratlines pro fašisty po válce. Tato organizace se nazývala Intermarium.

Intermarium byla církevní organizace v Evropě, která pojímala a rozvíjela úzké vztahy s fašistickými a nacionalistickými stranami a hnutími v Evropě od počátku 30. let, přes celou druhou světovou válku i po ní. Simpson uvádí: »Pro většinu katolické církve byla druhá světová válka předejrou k hlubšímu a důležitějšímu boji proti ateistickému komunismu, který tu řádl po celá desetiletí,« (strana 177). Intermarium si vybudovalo silné vazby na všechny fašistické vlády a strany v Evropě před válkou a někteří z jejich předních členů se stali úředníky v některých fašistických státech. Mezi vůdce Intermaria patřili vůdcové chorvatských ustašovců i klerikální fašisté ze Slovinska, Slovenska, Maďarska, Ukrajiny, Litvy atd. Přízeň, kterou papežství projevovalo vůči chorvatskému fašismu, nebyla žádným tajemstvím. Papež přijal i samotného vůdce ustašovců Ante Paveliče. Právě prostřednictvím vatikánských kanálů mohlo Intermarium rozmísťovat fašisty v latinské Americe. »V těch latinsko-amerických zemích, kde byla církev řídicím nebo vládnoucím faktorem ... vyvinul Vatikán takový nátlak, že zahraniční mise těchto zemí zaujaly téměř až příznivý postoj ke vstupu bývalých nacistů a fašistů do svých zemí...,« (str. 180). V roce 1946 Intermarium intervenovalo u papeže Pia XII., aby zachránil celou ukrajinskou divizi SS Waffen (asi 11 000 mužů) a jejich rodiny. Je třeba připomenout, že tato divize se účastnila těch nejohrovenějších zločinů v dějinách - masové likvidace Židů, Rusů a komunistů na Ukrajině a v Polsku. Pro porovnání německé a západoevropské divize SS byly pouze »dobrymi fojáky,« ačkoli v Norimberku byli prohlášeni za »zločince v uniformách« (viz John Keegan: SS Waffen - asfaltoví vojáci, London: Purnellova Historie druhé světové války, 1970, str. 130-155).

V Chorvatsku a všude jinde registrovali tito klerofašisté Židy pro přípravu na deportaci do plynových komor. V Lotyšsku a Litvě předvídal klerikální fašističtí kněží hromadné popravy tisíců Židů a komunistů. Chorvatský ustašovský vůdce Pavelič, který sám byl katolickým knězem, prohlásil Chorvatsko za »čistě katolický stát,« a dohlížel na vyhubení 700 000 Srbů, 70 000 Židů a 25 000 Rómů. Politikou Paveliče vůči Srbům bylo »třetinu vyhnat, třetinu konvertovat a třetinu vyhladit«. Tato strategie se neprováděla jen v Chorvatsku, ale i na území, které dnes známe jako Bosnu, protože v té době bylo toto území začleněno do fašistického státu Chorvatsko. Kolaborace muslimů s ustašovským režimem měla klíčový význam pro uskutečnění těchto záměrů v Bosně.

Z chorvatského fašistického státu se rekrutovaly dvě bosensko-muslimské divize SS: 13. divize SS »Handjar« a 23. divize SS »Kama«. Třetí jugoslávsko-muslimská divize SS »Skanderberg« se rekrutovala většinou z albánského a černo-horského muslimského obyvatelstva za italské okupace. Nejvýznamnější z těchto divizí SS na Balkáně však byla bosensko-muslimská divize Handjar... Její politický výcvik zajišťoval Velký Muftí z Jeruzaléma (organizátor pogromů proti Židům v Palestině), který hlásal ideologii islámského fundamentalismu a antisemitického a antisrbského rasismu, který je dnes opět živý v elitních jednotkách současné bosensko-muslimské armády... Divize Handjar byla definitivně poražena partyzány většinou srbského nebo jugoslávského židovského původu, se kterými byly vyslána bojovat. John Keegan ve své studii SS z roku 1970 vysvětluje, že »se omezila na masakrování a drancování bezbranných křesťanů,« (str. 105). Jinými slovy vidíme, že jejím hlavním válečným cílem byla masová likvidace srbského obyvatelstva Bosny. V důsledku toho se po válce srbské obyvatelstvo Bosny stalo menšinou, ačkoliv před rokem 1941 tam bylo většinou.

Jedním z nejvýznamnějších poválečných vůdců intermaria byl ustašovský vůdce jménem Monsignor Krunoslav Draganovič (jezuita pod přísahou). Během války pracoval otec Draganovič jako »evakuační úředník«, který byl osobně zodpovědný za to, že desetitisíce Srbů, Židů a Rómů a dalších poslal na smrt. V roce 1944 utekl do vatikánského azylu. Po válce páter Draganovič řídil některé z nejohrovenějších ratlines všech dob. Nejen že zorganizoval útěk Ante Paveliče a dalších předních ustašovců, ale znám je především díky tomu, že organizoval

ochranu a přesídlení mnoha vůdců nacistické SS včetně Klause Barbieho, »řezníka z Lyonu«. Ke konci 50. let využil Draganovič svých styků s Vatikánem a CIA k tomu, aby se stal mezinárodním velvyslancem emigrační chorvatské komunity. Draganovičovi ustašovští kamarádi prostě jen tak nezmizeli ze scény a nezačali v bezpečné zemi poctivě pracovat. Začali ihned zakládat ustašovské buňky v chorvatských komunitách po celém světě. V roce 1989 a 1990 přímo financovali a podporovali vzestup Tudjmana k moci (viz: *Pro Chorvatsko se udržuje pronacistické dědictví*, *New York Times*, 31. října 1993 a *Pizzový magnát v Kanadě nastolil chorvatského krále*, *New York Times*, 16. ledna 1994). Kniha *Blowback* na stranách 176 až 184 dokumentuje, že vláda USA po dobu celé poválečné éry pečlivě sledovala chorvatské politické skupiny pravého křídla a napomáhala jim.

Uspěch politiky USA v Řecku... (atd.) popoháněný americkou vládou vedl k rozsáhlé finanční a logistické podpoře, která napomáhala vytvářet stále nové »programy pomoci pro uprchlíky« pravického křídla. Nejvýznamnější z takto vzniklých organizací bylo »Shromáždění zajateckých evropských národů« (ACEN), které založilo CIA. Stalo se zastřešující organizací a odrazovým můstkem pro bezpočet fašistů a organizace pravicových uprchlíků, které se zapojují do dalších organizací počínaje rádiem Svobodná Evropa a časopisem *Readers' Digest* až po Americký výbor pro osvobození národů Ruska, Bulharskou národní frontu, Slovenský světový kongres a Chorvatsko-americký výbor pro lidská práva. Nepochybně by se dalo vystopovat, že celá historie antititovských a antijugoslávských organizací v této zemi po roce 1945 sahá až k těmto institucím...

Nejedná se o činnost malého rozsahu. Zaměstnanec CIA, James Burnham odhadl, že v roce 1953 vynakládala ročně více než jednu miliardu dolarů na osvobozeneckou činnost uprchlíků (str. 127). V roce 1959 Kongres USA založil "Týden zajateckých národů" a následující rok se v New Yorku díky mohutné finanční podpoře CIA konalo mnoho Dnů zajateckých národů (str. 270-271).

»Uprchlíká osvobozenecká hnutí« měla obrovskou finanční podporu za vlády Reagana a Bushe, což přímo ovlivnilo průběh dějin tím, že to přispělo k podkopání režimu v Sovětském svazu a ostatních východoevropských zemích... V 90. letech nesou tyto instituce zodpovědnost za zničení Jugoslávie jako státu, za likvidaci Srbů jako národa v Chorvatsku a Bosně a za vzkříšení nové nacistické aliance na Balkáně v čele s USA a Německem prostřednictvím jejich nových fašistických satelitních států Chorvatska a Bosny."

Přístup "demokratických" prezidentů USA není vůbec překvapující. Například o postoji G. Bushe k Římu se můžeme dozvědět i z českých katolických novin, které informují, že George Bush vyjádřil osobní uznání kardinálu Fr. Tomáškov: " ... v těch nejtemnějších dobách komunistické nadvlády jste po dlouhou dobu vedl katolickou církev v Československu. Vaše osoba byla svítící maják naděje ... Velmi rád vzpomínám na naše setkání v listopadu ... Zároveň mi dovolu, abych Vám poděkoval za Vaše přátelská slova podpory a za Váš zájem, který jste mi projevil během mého pobytu v nemocnici.« " (*Katolický týdeník* č.25, 23.7.1991, str.1)

48.4 Pavelič - dnes chorvatským bohem

Jak píše Slavko Goldstein v díle: *Pokojné vyvraždování (Feral Tribune, Split, Chorvatsko, 13. ledna 1997)*, zaznělo v prosinci 1996 od oltáře kostela Zraněného Ježíše v samotném centru Záhřebu na Jelacicově náměstí 1 z úst kněze Vjekoslava Lasica kázání o tom, že "jedinou Paveličovou chybou bylo, že dovolil, aby zmizel tehdejší Chorvatský stát."

Není tedy "chybou", že Pavelič vložil hospodářství svého státu do služeb fašistické válečné mašinerie, ani to, že popravoval všechny, jak si to ve svém programu naplánoval. Jeho činnost mnohem lépe vystihuje slovo ZLOČIN než věrnost svému programu. A ne jenom nějaký zločin! Ale zločiny toho nejhoršího druhu: válečné zločiny, genocidní zločiny a zloči-

ny proti lidskosti. Takto by je charakterizoval kterýkoli oprávněný soudní dvůr od Norinberku v roce 1946 až po Haag v roce 1997.

Podle otce Lasice však není nic z Paveličových zločinů chybou. Nazývá tohoto zločince “velkým” člověkem, “zosobněním Chorvatské národní myšlenky”, která byla uskutečněna “svatým jménem vůdce ustašovského hnutí”. (*Novi List*, 30. prosince 1996)

Lasic porušil pravidla, která uvádějí, že kázání při vzpomínkové mši se má skládat z biblických úryvků a jejich výkladů. Místo toho přednesl politický projev oslavující zločince.

Co můžeme v Chorvatsku dnes sledovat? I přes některé velmi jemné a opatrné distancování se od rehabilitace ustašovské ideologie ze strany některých malých parlamentních stran nebo dokonce i některých katolických biskupů, je stále více těch stran a stále větší množství těch členů vládnoucí strany, kteří si výslovně nebo alespoň nepřímo ve svých vystoupeních zahrávají s rehabilitací NDH a s rehabilitací ustašovského hnutí.

Zároveň sílí hlas neoustašovců. Ten naprosto přehlazuje těch několik málo kritických volání. Po sedmi letech, po poněkud nesmělém zpochybnění ustašovských zločinů, spěje Chorvatsko kousek po kousku k vychvalování zločince a oslavě zločinu, a to znovu od kostelního oltáře v centru Záhřebu a Chorvatské republiky. Kázání otce Lasice, které mělo oficiální podporu několika stran z extrémní pravice, si získalo mnohem více publicity než obojí odsouzení této události jeho předchůdci, které bylo otištěno na straně 15 v *Glasu Koncila* 12. ledna 1997.

Kromě toho všeho většina chorvatské veřejnosti během uplynulých sedmi let mlčela. Jaký význam má toto nové “chorvatské mlčení”, na kterém se podílejí, každý svým vlastním způsobem, všechny vedoucí opoziční strany a všechny státní, kulturní a umělecké chorvatské instituce? Jaký význam má mlčení převážné většiny chorvatské veřejnosti vůči chválám habenebných zločinů a největšího zločince v chorvatských dějinách? Jaký význam má sotva znatelná protiodezva chorvatské katolické církve na Lasicovo kázání?

Ustašovci vůbec nejsou pouhým historickým tématem. Ohlušující hlas neoustašovců učinil z tohoto tématu součást dnešní chorvatské politické scény a změnil ho ve výzvu chorvatské identity. Lhostejnost k uctívání zločinu nebo dokonce propagaci zločinu však znamená v krajním případě totéž jako přijetí tohoto zločinu. Pokud se to stane součástí chorvatské identity, bude to pro osud Srbů opět osudné.

Chorvatsko není stále schopné odsoudit minulé zločiny na srbských krajanech a není schopné je odsoudit ani dnes a nebude schopné je odsoudit ani v budoucnosti. Není schopné odsoudit novodobý zločin v Ahmici, v krajinském Kninu po operaci *Bouře* a v Lice. Postrádá věrohodnost, která by umožnila odsoudit zločiny v Ovcaru a Srebrenici.

Obrazy führera chorvatských fašistů (ustašovců), Dr. Ante Paveliče - chorvatského Attila Huna, zdobí mnoho míst v dnešním Chorvatsku. Najdeme je v některých chorvatských hospodách, nočních salónech, klubech, kinech apod. Je po něm pojmenováno mnoho náměstí, mnoho ulic, mnoho nábřeží a mnoho poutních míst. Dokonce existují pamětní desky nebo pomníčky s jeho jménem. A některé chorvatské hotely a hospody mají název “U” jako USTAŠA.

Je to však to samé, jako kdybychom v Německu objevili památná nebo hojně navštěvovaná místa nesoucí Hitlerovo jméno nebo jméno některého z jeho spolupracovníků.

Paveličův triumfální návrat - tak zní článek v deníku *Novi List*:

“Ante Pavelič (vůdce ustašovců - chorvatských fašistů během 2. světové války) se do Chorvatska vrátí předními dveřmi - poznamenává rijecký deník »Novi List« - v komentáři o rozhodnutí prezidenta Tudjmana pohřbít mrtvého ustašovce spolu s jeho oběťmi v Jasenovačském vyhlazovacím táboře. Tytéž noviny připomínají, že Tudjman určil převoz do Jasenovače do »památníkového parku všech chorvatských obětí války« za národní prioritu. O tomto nápadu chorvatského prezidenta zatím chorvatský parlament nediskutoval, ačkoliv už o něm proběhla debata v Kongresu USA.

Zatímco američtí kongresmani jsou zděšeni při pomýšlení na převoz do Jasenovačského tábora, určití členové chorvatského parlamentu potvrzují, že »v Chorvatsku nikdy nebylo fašistické hnutí ani zastánci fašismu, ale pouze bojovníci za Chorvatský stát.« Tentýž deník podotýká, že zároveň se Pavelič do Chorvatska vrací předními dveřmi - jsou vydávány jeho knihy, a to ne jako kritická vydání (což by se dalo pochopit), ale spíše jako »základní literární díla, která by se měla využívat k výchově mládeže«! (Borba, 4. dubna 1996)

Nemysleme si však, že Pavelič je bohem jenom v Chorvatsku a v chorvatském tisku. I náš katolický tisk neváhá přinést svým katolickým věřícím celostránkové vyprávění záhřebského arcibiskupa, kardinála Franjo Kuhariče, jako bohatou životní duchovní zkušenost. Jeho postoj k tragédii Srbů a k chorvatským ustašovcům plně potvrzuje pravdu o hrubém zkreslování událostí na Balkáně samotnou římskokatolickou církví.

Česká katolická veřejnost se proto mohla z Kuharičova vyprávění s tichým souhlasem české římskokatolické církve například dozvědět následující informace:

„Avšak po skončení druhé světové války jsme zažili opravdu těžké pronásledování církve. Stovky kněží prošli věznicemi, mnozí byli bez soudu zavražděni. Záhřebský arcibiskup Alojzije Stepinac, obhájce lidských práv, svobod a církve po dobu války, byl po jejím skončení odsouzen k 16 letům vězení. ...” (Katolický týdeník č.40, 6.10.1991)

Míni snad kardinál Kuharič „těžkým pronásledováním” nechvalně proslulý útěk jezuitských a františkánských ustašovců do států USA, Jižní Ameriky a Austrálie přes Rakousko prostřednictvím Vatikánu? Míni snad pan kardinál operace Ratlines?

O jakém obhájci lidských práv a svobod je zde řeč? Myslí snad Kuharič toho důvěrného přítele a podporovatele krvežíznivého Ante Paveliče? Myslí snad toho člena ustašovského parlamentu schvalujícího a příkazujícího genocidu Srbů? Má na mysli toho, který osobně řídil kata Srbů, Židů a Rómů, jezuitského pátera Artukoviče? Myslí snad toho, jehož náměstci z jeho příkazu vydávali rozkazy k pokatoličtění nebo k popravám všech nekatolických etnik a osobně také na to dohlíželi?

A o jakém vězení Kuharič hovoří? Myslí snad ono kardinálské vyznamenání za Stepinacovy „apoštolské zásluhy” nebo že musel Stepinac zůstat ve své rodné vesnici, ovšem bez omezení pohybu (viz 5. svazek, 38.13-15 kapitola)?

Kuharičovo prohlášení: „Nyní se těšíme z výdobytků demokracie. ...” bude mít v sobě sotva pravdivý náboj. Spíše bude mít příchut' fašismu ustašovců a jejich nových pokračovatelů - neustašovců. Zvláště když si uvědomíme, v jaké době to prohlašuje!

Květnový katolický týdeník r. 1998 poznamenává, že „se 8.5.1898 narodil Alojzije Stepinac, významný chorvatský kardinál.” (Katolický týdeník, č.17, 26.4.1998)

Jediný „význam” tohoto novodobého inkvizitora v procesech likvidace nekatolíků na Balkáně spočívá ve věrnosti plnění papežových a jezuitských požadavků na „vyčištění” katolické církve a víry od „srbských kacírů”. Jaká další odměna čeká kromě kardinálského klobouku tohoto zákulisního katana desetitisíců nevinných dětí, žen a starců?

Katolický týdeník č. 23, 7.6.1998 s radostí oznamuje, že „papež Jan Pavel II. navštíví počátkem října již podruhé Chorvatsko. Tentokrát, aby prohlásil za blahoslaveného kardinála Alojze Stepinace. Slavnost blahořečení se bude konat 3. října na poutním místě Marija Bistrica. ...”.

Zabránil svět této do nebes volající nespravedlnosti? Zabránil svět tomuto strašlivému výsměchu všem mírotvorcům snažících se o spravedlivé urovnání dějin a usilujících o pravdivé odhalení původců bezpráví, zla a zločinů? Co čteme po onom 3. říjnu 1998?

„Papež Jan Pavel II. navštívil počátkem října již podruhé Chorvatsko, aby prohlásil za blahoslaveného kardinála Aloise Stepinace. Slavnost blahořečení se konala 3. října na poutním místě Marija Bistrica. ...” (Katolický týdeník č.41, 11.10.1998, str.3; podobně také *Katolický týdeník č.42, 18.10.1998, str.2*).

Mladá fronta Dnes, 5.10.1998 v krátké poznámce o blahořečení Stepinace přidává k jeho osobnosti alespoň jedno hodnotící slovo, a sice: “*kontroverzní*”. Stepinacův životopis se však “taktně” neobjeví toho dne v žádném tisku. Je však taková “taktnost”, ne-li přímo tolerance na místě?

Kdo po takovém činu blahořečení může ještě prohlašovat, že papež Jan Pavel II. je poslem lásky, míru a spravedlnosti?

48.5 Franjo Tudjman - nový Pavelič

První genocida proti Srbům se konala v letech 1941 až 1945. Druhá se konala v letech 1991 až 1992 a třetí genocidní pokus proti Srbům se koná až do dnešní doby a je veden jednak na území mezinárodně uznané Chorvatské republiky pod vedením Franjo Tudjmana a jednak na mezinárodní úrovni v Haagu.

Současný chorvatský stát navazuje na státní zřízení nezávislého Státu Chorvatsko, jak jednoznačně uvedl Franjo Tudjman na prvním kongresu Chorvatského demokratického společenství. Nezávislý stát Chorvatsko nebyl pouze kolaborantským výtvozem a fašistickým zločinem, ale také výrazem historických tužeb chorvatského lidu po jeho vlastním nezávislém státu a uznání mezinárodních faktorů. Nezávislý stát Chorvatsko tudíž nepředstavuje pouhý rozmar mocností Osy, ale byl přímým důsledkem určitých historických okolností.

Doktor Franjo Tudjman, zakladatel strany HDZ (Chorvatského demokratického hnutí, Hrvatska Demokratska Zajednica) je současně zakladatel a prezident nového Nezávislého státu Chorvatska. Tento obdivovatel a zastánce jezuitského řádu je nazýván jako *Otec národa*. Byl to Titův partizánský velitel, později tvrdě nepřátelský chorvatský nacionalista (odsouzený a vězněný Titovou komunistickou vládou). Získal doktorát z historie. Je autorem knihy *Pustiny - historická pravda*, ve které v rámci revizionistické historie tvrdí, že se za druhé světové války v NDH nekonal ani holokaust Židů ani genocida Srbů. Připouští, že se možná něco podobného stalo, ale že Židé a Srbové si za to údajně mohou sami. Byl však “*rád, že jeho manželka není židovského ani srbského původu...*”

Současný prezident Chorvatska ve své knize *Pustiny - historická pravda* tvrdí, že *NA HOLOKAUSTU NESOU VINU ŽIDÉ*. To napsal v roce 1989, předtím, než se stal “*svobodně zvoleným prezidentem demokratického Chorvatska*”, což je termín, který západní media, a zvláště Německo, ráda opakují. Celá kniha jednoznačně ukazuje, jakého je Tudjman protižidovského jezuitského ducha a obráží nenávist katolicismu k Židům.

Není také tajemstvím, že Franjo Tudjman, když si byl jist svou mocí v nově obnoveném státě Chorvatsko r. 1990, podnikl okamžité opatření, aby zahladil všechny stopy a vzpomínky na koncentrační tábor v Jasenovači. V roce 1991 dal vybagrovat všechny budovy v Jasenovači, které byly až do té doby uchovávány jako památník, obsahující mnohé artefakty a záznamy, aby zde mohla vzniknout ptačí rezervace pro vzácné druhy ptáků. Nikdo nepochybuje, že to je pouze směšná zástěrka skutečného úmyslu. Jasenovač byl třetím “nejproduktivnějším” koncentračním táborem Třetí říše. Ale díky tomu, že procesy týkající se válečných zločinů se zaměřovaly téměř výhradně jen na Německo, mnoho ustašovských vrahů z Jasenovače uniklo soudu i trestu a jsou dodnes na svobodě.

“Záhřeb bude žádat o vydání Sakiče, ten je neznámo kde. Záhřeb (ČTK) Chorvatská republika se podle náměstka ministra zahraničí Ivo Sanadera chystá oficiálně požádat argentinskou vládu o vydání Dinka Sakiče, který byl za druhé světové války velitelem ustašovského koncentračního tábora Jasenovac. Není však jasné, kde se nyní Sakič zdržuje. »Chorvatsko oficiálně požádá o Sakičovu extradici v co nejkratší době, jakmile pro to budou naplněny všechny formální podmínky,« uvedl Sanader.

»Izraelská vláda plně podporuje gesto chorvatské vlády požádat o Sakičovo vydání, aby mohl být souzen v Chorvatsku«. Tento krok Záhřebu přivítal generální ředitel izraelského ministerstva zahraničí Ejtanem ben Curem.

Sakič, kterému je již 76 let, řídil koncentrační tábor v chorvatském Jasenovaci od prosince 1942 do října 1944. V té době vládl v zemi prohitlerovský ustašovský režim Ante Paveliće. Podle hrubých odhadů přišlo v táboře, který dostal přezdívku »balkánská Osvětim«, o život až 600 000 Srbů, Židů a Cikánů. Řada chorvatských Židů byla z tohoto tábora deportována do německých koncentráků.

Přestože argentinský prezident Carlos Menem nařídil Sakičovo zatčení již 9. dubna, k zadržení dosud nedošlo vinou sporu o kompetence mezi třemi argentinskými soudci. Válečný zločinec mezitím poté, co televize zveřejnila místo jeho bydliště, zmizel i s celou rodinou a zdržuje se na neznámém místě.

Sakič přijel s rodinou do Argentiny v roce 1947 s vízy, jež dostali v Ženevě zásluhou fran-tiškánských kněží z jednoho záhřebského kláštera, kteří je obstarali u tehdejší první dámy jihoamerického státu, Evy Perónové.

Současné Chorvatsko, které získalo nezávislost na Bělehradu v roce 1991, když se rozpadla jugoslávská federace, je často v západní Evropě kritizováno za svůj mnohdy dvojznačný přístup k ustašovské minulosti.” (**Mladá fronta Dnes, 16.4.1998**)

„Jeho svatost” papež Pius XII. velmi dobře věděl o Jasenovačském táboře smrti. Papežův zástupce, Dr. Giuseppe Masucci, spolu s jeho sekretářem v Záhřebu, arcibiskupem Dr. Alojzijem Stepinacem, Dr. Stěpanem Lackovičem a největším ustašovským genocidním zločincem Eugenem-Dido Kvaternikem byl členem nacistické „mezinárodní komise”, která 6. února 1942 navštívila ustašovský tábor Jasenovač. Římskokatolický kněz Miroslav Filipovič-Majstorovič byl spoluvelitelem Jasenovačského tábora a zároveň i nemilostným ustašovským popravčím. Během druhé světové války působil v Jasenovači i farář, kterého cituje Dr. Tudjman: „ctihodný” Juraj Parsič, který měl hodnost ustašovského kapitána.

7. června 1979 navštívil papež Jan Pavel II. spolu se svými kardinály a biskupy nacistický tábor smrti v Osvětimi. Když však měl tentýž papež navštívit 10. září 1994 odštěpenou katolickou republiku Chorvatsko (po rozpadu jugoslávského státu ji jako první a také jediné mocnosti uznaly Vatikán a Německo), pozvali ho srbští představitelé na návštěvu Jasenovače a vyzvali ho, aby „odsoudil vraždy v Jasenovači a na ostatních popravištích během druhé světové války”. Pozvání přijato nebylo. Přesto však „jeho svatost” po boku s kardinálem Sodanem, vatikánským státním sekretářem, kardinálem Kuharičem ze Záhřebu a dalšími kardinály a biskupy poklekla před hrobem arcibiskupa a kardinála Stepinace, který byl odsouzen jako válečný zločinec! Ve svém proslovu také spojoval obdiv ke Stepinacovi s uznáním a s mučednictvím za věc pravé víry v Chorvatsku.

Zprávy o chorvatské genocidě proti Srbům za druhé světové války, na kterých spolupracovali místní muslimští vůdci i mnozí katoličtí kněží, byly fakticky ověřeny mezinárodními pozorovateli a uznány Vatikánem. Když Dr. Franjo Tudjman vyhlásil v roce 1990 nový Chorvatský stát, byl to nový „ustašovský” stát se všemi starými symboly (včetně černo-bílého ustašovského šachovnicového erbu), který vznikl za přítomnosti papežského zástupce a muslimského vedení.

Tudjman na prvním sjezdu HDZ (Chorvatské demokratické unie) 26. února 1990 řekl v přítomnosti více než stovky ustašovských válečných zločinců, kteří po druhé světové válce unikli soudním dvorům a uprchli do mezinárodního azylu:

„Nezávislý stát Chorvatsko (tj. stát ze druhé světové války) nebyl pouhým kolaborantským výtvozem, ale byl také výrazem dějinných tužeb chorvatského národa po vlastním nezávislém státě a uznání mezinárodními institucemi - v tomto případě vládou hitlerovského Německa.”

Užívání ustašovských symbolů a hesel má na dnešní Srby stejný vliv, jako kdyby například německý kancléř Helmut Kohl k vyhlášení znovusjednoceného Německa použil hákový kříž a

nacistickou červenou, bílou a černou barvu. A přesto západní svět, neznalý balkánských dějin, nevěnuje této vysoce významné místní symbolice žádnou pozornost.

Bavorští katolíci, zatímco se bouří a rozčilují nad narůstáním neonacismu v Německu, posílají vydatnou finanční pomoc novým chorvatským ustašovcům, kteří otevřeně vyhlašují svou identitu s ustašovskou administrativou z let 1941-45 a svou horlivou podporu Hitlerovi.

22. prosince 1990 přednesl Tudjman projev k chorvatskému Saboru (parlamentu) při příležitosti vyhlášení Chorvatské republiky. V Ústavě, kterou navrhl a která byla přijata, ztratili Srbové v rámci Chorvatska svůj status národa a byli odsunuti na status národnostní menšiny! Znovu začala oficiální válka proti Srbům. V létě 1991 získalo Chorvatsko nezávislost na Jugoslávii a vytvořilo svou vlastní armádu.

Ještě předtím, než se Chorvatsko osamostatnilo, poradil chorvatský ministr vnitra Martin Spegelj svým kolegům:

“Jsme ve válce s Armádou (tj. proti Armádě - tedy jugoslávské armádě JNA). Kdyby se něco stalo, zabijte je všechny ručními granáty na ulicích nebo v jejich domovech, střílejte jim pistolí do břicha, ženy, děti... S (chorvatsko-srbským městem) Kninem si poradíme tím, že je vyvraždíme.”

Prvními válečnými kroky Chorvatska bylo okamžité obsazení srbských vysílacích stanic, aby nepronikla ani jedna jediná informace ven. Sám Vatikán vyslal do moře k budoucímu chorvatskému pobřeží loď s rušičkami proti srbským vysílačkám, které nemohly být zatím paralyzovány.

Po této bleskurychlé akci začal teror, který byl naprosto totožný se zvěrstvy roku 1941 až 1945. Ustašovci znovu vypalovali srbské vesnice, podřezávali srbské obyvatelstvo, mučili srbské ženy a jejich děti těmi nejhroznějšími způsoby přesně tak, jak to stanovuje jezuitská přísaha. Po celých stovkách umírali srbsští ortodoxní věřící a srbsští muslimové i srbochorvaté bez rozdílu věku, pohlaví a postavení. A běda každému Chorvatu, který se, byť jen náznakem, zastal bezbranného obyvatelstva nebo se pokusil pravdivě informovat o tom, co se děje. Potkal ho osud “zrádce” katolické víry a chorvatské národní hrdosti.

Znovu docházelo k případům, že chorvatské ženy raději zabili své srbochorvatské nebo srbské muže a podřezali své děti, než aby nesplnily příkaz svého zpovědníka a faráře. Katolický fanatismus se opět projevil ve své pravé podobě.

Stačí, když si čtenář projde zvěrstva, jaká jsou popisována v 5. svazku, aby pochopil, co se dělo na území vyhlášeném chorvatskou Tudjmanovou vládou jako území se srbskou menšinou. Po započetí války 1991 bylo páčáno na srbském obyvatelstvu přesně totéž.

Když pak přišly první uklízecké jednotky chorvatského velení do těch území, kde chorvatští vojáci - ustašovci “hrdinně” bojovali za katolickou víru a za “svou národní identitu”, byly svědky tisíců případů nepohřbených obětí. Pro rychlost akce se ustašovci nezdržovali s hromadnými hroby, pokud to přímo neudělali se živým obyvatelstvem té či oné vesnice najednou, kdy je nahnali do přírodní prohlubně a zasypali je pomocí granátů. Výraz v obličejích obětí, které nechávali ustašovci na povrchu země vyjadřoval vždy tu největší hrůzu. Jejich těla nesla děsivé známky toho nejkrutějšího mučení. Mnoho obětí bylo vysvlečeno z kůže, mnoho jich nemělo své pohlaví nebo končetiny, mnoho obětí bylo doslova vykuchaných a jejich vnitřnosti byly rozvěšeny po okolí. Mnoho obětí nemělo svou tvář, jen jakési zbytky z hlavy, mnoho žen bylo skalpováno a před svou smrtí sadisticky znásilněno nebo rozřezáno noží. Těhotné ženy ležely rozpárané a jejich plod, ještě spojen pupeční šňůrou, rozdupán na kaši, malé děti uvařeny v kotlích nebo opečeny na ohni jako selata, či naházeny do studní, napíchnuty na kůly plotů nebo na kříže apod. Nebudeme všechna ta brutální zvěrstva a bestiální přišernosti dál popisovat, i když je to jen část z toho, co tito neoustašovští netvoří prováděli. O tom, že byli dokonale vycvičeni v praktikách, které prováděli jejich spoluobhájeci katolické víry za druhé světové války, není pochyb.

Do nebe volající hrůza je také ta skutečnost, že jako za NDH ve druhé světové válce se ustašovci neštíteli všechno fotit a své fotografie pak ukazovat svým římskokatolickým přátelům, to tak činili i nyní. Nejen že opět existuje fotografický materiál o jejich novodobých zvěrstvech, ale dokonce jsou natočeny i celé videokazety, které dnes kolují po USA a v německém Bundeswehru.

Aby se však veřejnost nedozvěděla o Srbech pravdu, chorvatští ustašovci rozdmýchávali mezi chorvatskými muslimy nenávist proti srbskému obyvatelstvu. Tímto způsobem byli muslimští Srbové, Chorvaté, srbochorvaté a různá nábožensky smíšená etnika postupně zatažena do celého válečného konfliktu. Ustašovci se neštíteli použít i násilí proti chorvatskému obyvatelstvu s tím, že údajně jde o útočné akce “Srbů” proti ubohým a bezbranným chorvatským civilistům.

Jezuitští novináři a celé filmové štáby Vatikánu pak vysílaly reportáže o tom, jak je chorvatské obyvatelstvo napadáno Srby. Při odkrývání hromadných hrobů dávali tito zpravodajové zaručeně pravdivé informace o tom, že v těchto hromadných hrobech leží umučené chorvatské obyvatelstvo té či oné vesnice.

Jedná se však právě o Srby nebo o některá smíšená etnika zlikvidovaná ustašovci.

Mezi ustašovci a Srby není žádného viditelného rozdílu. Proto i mnoho natočených dokumentů o postupu srbských útočníků zachycuje ve skutečnosti postup chorvatských ustašovců vydávajících se za Srby. Tím vším se původní válečný cíl, totiž definitivní likvidace srbského obyvatelstva ve vyhlášeném Nezávislém státu Chorvatsko, úplně vytratil.

A pochopitelně, že tomu neustále napomáhali novináři a zpravodajové, které do Chorvatska ochotně posílal Vatikán. Z převážné většiny to byli jezuitští agenti, kteří také dnes slouží v Haagu jako “svědci” toho, že ten či onen Srb je vinen mučením chorvatského obyvatelstva nebo přímo jeho zabitím. Ve většině případů jde však opět o nastrčený podvod.

Vatikán dnes vede svou válku proti Srbům u mezinárodního tribunálu a veřejné mínění celého světa je tak dokonale manipulováno. Jezuité vsadili na kartu, že nikdo není schopen rozpoznat, zda se jedná o Srba nebo o Chorvata a jaká je ve skutečnosti pravda pohřbená do hromadných hrobů už před více jak pěti lety. Vždyť i odkrývání těchto hrobů bylo neustále odkládáno a zdržováno tak dlouho, co to jen šlo, aby oběti nemohly být identifikovány. A celý svět je pak díky ustašovským dezinformacím zhrozen, jaká zvěrstva “Srbové” napáchali.

Je to ovšem zase jeden z mnoha podvodných triků tajných jezuitů. Tito lidé ve své válce proti Srbům dnes pokračují jak v Haagu tak i skrze své nastrčené srbské politiky a političky v Bosně a v dalších územích (Východní Slavonie, Kosovo a další), a proto se také všechno tak dlouho na Balkáně vleče.

O dnešní Kosovské krizi pronikla důležitá informace o tom, že albánští teroristé jsou podporováni Německem a Itálií. Tyto státy tajnými kanály posílají do Albánie zbraně, munici, falešné doklady a vše ostatní, co albánští teroristé proti Srbům potřebují. **(Radiožurnál, 22.7.1998, 8.00)**

Je také zajímavé, že ti chorvatští generálové, kteří se války účastnili jako první a nebo kteří šli ve druhé, odklízecí linii, již dnes nejsou na vojenských místech. Krátce po skončení válečné akce v letech 1993 až 1995 byli totiž okamžitě a tajně zbaveni vojenských funkcí a jako protiváha jim byla dána možnost podnikat. Pro zahájení podnikatelské činnosti jim byl poskytnut dostatečně tučný dolarový kapitál.

Chorvatská vláda měla a má dodnes k těmto lidem jedinou podmínku, a sice: Mlčet o událostech z roku 1991 až 1992 stejně jako o událostech v dalších letech a nikdy se nedostat před soudní tribunál do Haagu. Dnes působí tito generálové hlavně v USA, Jižní Americe a v Německu a díky jezuitům jsou z nich úspěšní a velmi aktivní podnikatelé. Toto všechno má na svědomí novodobý šéf ustašovců - fašista Franjo Tudjman. V očích soudního dvora v Haagu je však “čistým” politikem.

48.6 Chorvatský sen

Tím, že Německo za veliké podpory a pomoci Vatikánu předčasně uznalo nezávislost Chorvatska bez konzultace s ostatními státy Evropského společenství, je nám také ukázáno na skutečnost, že podstatná část chorvatské armády byla vytvořena již dávno předem a plně vybavená uniformami a zbraněmi dodávanými z Německa. Nepředvídatelnost situace zbavila všechny ostatní státy bývalé Jugoslávie možnosti vyjednávat o rozdělení a určit přesně hranice na základě skutečných historických, zeměpisných a pokud je to nutné, i etnických linií. Chorvatské milice (je jich několik) napadly Jugoslávskou armádu, která byla dosud v chorvatských kasárnách, s tím, že jim nebude umožněno spořádaně se stáhnout z Chorvatska.

Bylo to úplně jinak, než jak to proběhlo v bývalém jugoslávském státě Makedonii, kde bylo dosaženo několik dohod o spořádaném a o pokojném stažení Jugoslávské armády zpět za hranice nové Jugoslávie.

Ale v Chorvatsku si nové vedení přálo a) vyvolat konflikt proti Bělehradu, a tudíž proti Srbům, b) začít proces roztahování srbských a bosensko-hercegovinských hranic zpět na pozice z druhé světové války a c) zmocnit se vojenského arzenálu JNA. Chorvaté se zmocnili nejméně dvou brigád hlavních bojových tanků a dvou brigád obrněných transportérů, a to pomocí této strategie jednostranně vyhlášené války vůči okleštěné Jugoslávii a srbským národům (to znamená Srbům v Srbsku a mimo ně).

Dnes má *Velká lež*, která viní Srby z genocidy v současné balkánské válce, stejný vliv, jako při pohledu zpět do roku 1939 požadavek sankcí proti světové židovské populaci, protože *“němečtí Židé započali proti německému lidu genocidní kampaň”*. Historie ukáže, že klamání veřejnosti a navádění proti Srbům nebylo pouze nespravedlivé, ale napomohlo také celé genocidě, které by se mohlo jinak předejít, ale která vyvstala proti srbskému národu v tomto století již potřetí. Bylo to také hlavní příčinou konfliktu, který tu zuří dodnes.

Chorvati, Srbové a bosenští muslimové jsou etnicky nerozlišitelní. Všichni pocházejí ze stejného slovanského kmene. To zvýrazňuje ironii jednoho národa - Chorvatů (kterým občas v Chorvatsku a v Bosně a Hercegovině napomáhají muslimové). Ten usiluje o to, aby jeho dvojče, Srbové, bylo sprovedeno ze světa.

Nejnápadnějším rozdílem, na který dnes ukazuje většina pozorovatelů, je fakt, že Chorvaté se definují pomocí příslušnosti k římskokatolické církvi a Srbové zase k srbské ortodoxní církvi. To je však příliš jednoduché. Tyto dva národy povstaly na odlišných, třebaže sousedících územích. Srbsko bylo tradičně nezávislé a Chorvatsko bylo mnoho staletí součástí Rakousko-uherské říše. Chorvaté také téměř celou tuto dobu živili sen o velkém Chorvatsku, rozšiřujícím se na území, které spravovali Srbové a také ti, kdo se po tureckých vpádech neobrátili na islám. Tím se vytvářela chorvatská mentalita, která je velmi rozšířená a zazlívá Srbům jejich samotnou existenci.

Je příznačné a také opakovaně dějinami prokázané, že Srbové s podobnými nacionalistickými a teritoriálními ambicemi nevyrůstali. V tomto století to byli vždy Srbové, kdo byl ochoten vzdát se země i svého věhlasu (nemluvě o moci) pro dobro velké Jugoslávie.

Ale Chorvaté už za Království a potom v poválečné republice (po druhé světové válce) o sobě mluvili na prvním místě jako vždy o Chorvatech a teprve potom Jugoslávci. Srbská kultura (během jugoslávské éry) považovala za nevhodné vychloubat se na prvním místě svým srbstvím a odsouvat příslušnost k Jugoslávii na druhé místo. Srbové neusilovali v rámci Jugoslávie o zeměpisnou a kulturní nadřazenost. Většina Srbů uvnitř Republiky srbské a uvnitř nové Jugoslávie (Srbska a Černé hory) se nesnaží hájit a pojmout etnicky srbské oblasti Bosny a Hercegoviny do Srbska nebo Jugoslávie, i když se téměř všeobecně zdráhají otočit se ke svým etnickým bratrům za hranicemi zády.

A přesto nemůže JNA (Jugoslávská armáda) vstoupit do Bosny a Hercegoviny nebo do Chorvatska, aby tam chránila Srby před útoky, které začali postupně Chorvaté, potom bosen-

ští muslimové a bosenští Chorvaté. Dnes Chorvatsko přiznává, že má své vojenské oddíly (40 000 z nich) v Bosně a Hercegovině spolu s bosensko-hercegovinsko chorvatskými milicemi.

Všechny tři tak zvané etnické skupiny (muslimové, Srbové a Chorvati) se dostaly do něčeho, co je nyní, a to poprvé, nezávislým státem, uměle vytvořeným rakousko-uherskými kartografy a Josipem Broz Titem, pozdějším chorvatským vůdcem Jugoslávie. A zachráněni od krutostí, které ožily ve dvou světových válkách a v letech 1991-1992, teď žijí a sdílejí se o zem s křehkou vyrovnaností.

Chorvatští vůdci a chorvatští vojenští diktátoři, kteří se se svými gardami potloukali po celém Chorvatsku a Bosně a Hercegovině, mají dnes plnou moc Západu a především západních médií.

Tento příběh je ještě obsažnější a komplexnější. Tragédie genocidy, která pokračuje proti Srbům, je větší a mnohem surovější, než máme možnost zde ukázat. Překrucování viny za státní záležitosti je více než tragédií. Má strategický význam téměř globálního rozsahu.

Mikrostát Chorvatsko zatáhl většinu světa do něčeho, co by se mohlo stát obrovským protahovaným konfliktem tím, že ze Spojených národů učiní organizaci, která si není vědoma svých strategických cílů. Významné jsou i geopolitické aspekty. Jednalo se jednak o zdrženlivost Německa k uznání, že noví chorvatští vůdcové a politické útvary jsou návratem k éře, za kterou se muselo samo Německo půl století usmiřovat. Jednalo také proto, že se nechtělo vzdát “otevřené cesty ke Středozevnímu moři”, která mohla vést právě přes Chorvatsko. A za druhé o stejný cíl usiluje také Rusko. To vidí a chápe podporování Srbska jako své eventuelní prodloužené ruky, která mu zajišťuje dlouhodobý geopolitický přínos.

Jugoslávští vůdcové jsou však ohledně Ruska velmi zdrženliví a nechtějí se dovolávat ruské podpory ze strachu, že by se dostali do nechtěného područí Moskvy. Tomu museli vzdorovat už po celou dobu existence Jugoslávie pod Titovým chorvatským vedením jako západní podoba komunistického státu.

Zřejmě nejironičtější představou, kterou Franjo Tudjman rozšiřuje, je tvrzení, že nová Republika Chorvatsko je “*součástí Západu, součástí Evropy*”. Tudjmanův “demokratický” národ se stává státem jediné strany, na rozdíl od trendů ve východní i západní Evropě. Stal se neonacistickým, ustašovským státem vracejícím se zpět k minulému dělení (než k novému sjednocování) Evropy. Navíc tvrdě vzdoruje tendencím vykročit směrem k tržnímu hospodářství. Méně než 10% hrubého národního produktu je získáno ze soukromého podnikání. Jedná se převážně o nacionalisticko-socialistický stát, který zaslepeně poukazuje, že nová Jugoslávie je jen zbytkem jakéhosi komunistického státu. Ve skutečnosti se v dnešní Jugoslávii projevuje značná hybná síla směrem k široce založenému smíšenému hospodářství v pluralistické společnosti neboli opak tendencí v Chorvatsku, Bosně a Hercegovině.

Ale největším podvodem, kterého se mezinárodní media dopouštějí, je skutečnost, že chorvatské úřady vyčistily všechna chorvatská media od jakýchkoli opozičních (a už vůbec ne srbských) náznaků a zároveň byla západní media vedena k přesvědčení, že srbská media jednotně ovládá srbský prezident Slobodan Milošević. A přesto se v Srbsku většina televize i tisku nebojí postavit se zcela svobodně do opozice nebo alespoň s kritiky současného vedení.

Chorvatský vůdce Franjo Tudjman vyhlásil okamžitě po odchodu 250 000 Srbů z Republiky srbská Krajina, že tento vyprázdňený prostor mají osidlovat Chorvaté. Pozval Chorvaty z celého světa. Veřejně je vyzval, aby přišli do Srbské Krajiny a zabrali si domovy a pozemky uprchlých krajinských Srbů. Poté, co násilná, vojenská okupace Srbské Krajiny změnila její demografickou strukturu, požadují někteří z chorvatských vůdců, jako například nechvalně známý chorvatský nacionalista a šovinista v chorvatském parlamentu (Saboru) Vladimír Seks, sčítání lidu. Na základě výsledků tohoto sčítání, které byly ovšem známy už předem, navrhuje Seks zrušení ústavního zákona Chorvatské republiky o právech národnostních společenství a menšin. Tento zákon formálně uděloval Srbům zvláštní status v oblastech, kde měli většinu.

“Etnicky čisté Chorvatsko” - neuskutečněný sen Hitlera i Paveliče - se stává realitou 50 let po jejich ostudném pádu, to je v našich 90 letech. Ušlechtilá myšlenka pro Řím? Budiž, ale Srbové, kteří měli značný podíl na vítězství antinacistické koalice, jsou nyní vyháněni z domovů svých předků, okrádáni a ponižováni a znovu trpí ze strany nové a poněkud podivné genocidní aliance.

Chorvatský prezident Franjo Tudjman se nyní pod tlakem ze zahraničí a pod tlakem výpovědí očitých svědků “napravil” a říká, že Chorvatsko “přijme ty jedince (neříká Srby), kteří neudělali nic zlého a přejí si přijít do Chorvatska jako jeho občané”. Proto se tedy do oblastí, kde Srbové žili více než 400 let, mohou vrátit pouze jedinci z více než 500 000 uprchlíků (od začátku války v roce 1991, během posledního exodu v roce 1995 do Srbských zemí přibýlo asi 250 000 Srbů). Srbská Krajina je tedy teď země bez lidí.

V tomto ohledu je příznačný výrok člena Helsinského výboru pro lidská práva, Williama Haydena, který řekl, že návrat uprchlých Srbů do Krajiny je systematicky znemožňován. Chorvaté tvrdí, že nevypalovali soukromý majetek a neplundrovali ho, zatímco Hayden to prohlásil za lež a obvinil chorvatskou armádu ze systematického plundrování a vypalování srbských domovů. V tomto směru pouze potvrdil předchozí zjištění představitelů Spojených národů.

O etnickou čistku Srbů, což je konstatní linie chorvatských politiků, se mohou brzy pokusit také ve východním Slovinsku. Takový pokus by měl těžké, pokud ne přímo osudné důsledky nejen pro srbský a chorvatský národ, ale také pro ostatní národy na Balkáně a v Evropě. Stále se tu ovšem volá po návratu k inkvizici! To je výstraha pro lid těch zemí, kde mají katolíci převahu ve státní správě.

Zpráva z 28. února 1998 hovoří o tom, že když opustily jednotky OBSE Východní Slavonii a odevzdaly ji v lednu Chorvatsku pod její správu, se ve velmi krátké době zmenšil počet Srbů ze 120 000 na 70 000. Číslo však není u konce, neboť exodus Srbů ze svých domovů ve Východní Slavonii pokračuje. Utečenci hovoří o perzekuování srbských obyvatel, kteří tvořili původní osazenstvo Východní Slavonie, dále o pronásledování, mučení, zatýkání a věznění ze strany Chorvatů. Hromadný útěk je vyvolán silnou hrozbou etnické čistky Srbů ve Východní Slavonii. (**Radiožurnál, 28.2.1998, 18.00**)

Rozhlasové zprávy z března 1998 hovoří o pronásledování Srbů také v jihosrbské provincii Kosovu, a to ze strany Albánců. Zákulisím je stejně jako v Bosně náboženská nenávist srbské ortodoxní víry. Civilní srbské obyvatelstvo si opět prožívá hrůzy z dřívějších let. Albánci napadají srbskou policii a civilní domy Srbů. Tajní srbsští nacionalisté (podporovaní jezuitů), kteří živí celý konflikt v Kosovu jsou ve skutečnosti provatikánské síly schované za zdejší etnikum ochotné spolupracovat na vyhlazení Srbů. Většinou přichází přímo z Albánie a rozpoutávají provokační akce na obou stranách.

Cílem je co nejvíce rozdrobit poslední zbytky srbské národnosti do menších územních celků a pak Srby za pomoci jezuitských ustašovců a Albánců vyhladit. Tak to jezuité dělali vždycky, když nemohli zvládnout vyhlazení celého národa najednou. Část po částech ukrajovat z národa a přeměňovat ho na katolickou víru - to je jejich taktika úspěšná v každé době. Všechno se pak schová pod rouškou vnitřních etnických rozbrojů, nespokojeností a teroristických činů. Jak jsme si již ukázali, jezuité se při tom neštítí podnikat teroristické výpady i proti vlastním lidem, a pak z toho obviňovat právě Srby.

48.7 Některé akce ustašovských teroristů za vlády komunistů

Vraťme se o několik desetiletí zpět. Už tehdy je jasně cítit chorvatský protisrbský nacionalismus ustašovců. Chorvatští ustašovští teroristé se zaměřují ve svých akcích na ty Jugoslávce, kteří Srbům pomáhají.

To se také týká například různých chorvatských organizací spolupracujících se srbskými organizacemi nebo přímo samotných srbských organizací.

K nejvýznamnějším teroristickým útokům, za které jsou ustašovci zodpovědní v období posledních dvaceti let (do roku 1984):

1962: Útok na jugoslávský konzulát v Bad Goldbergu v Západním Německu. Byl zabit Momcilo Popović.

1963: Ustašovští teroristé zabili jugoslávskou občanku Andjelku Vuletinovou.

1965: Ustašovský atentátník poranil v Mnichově jugoslávského konzula Andrija Klariče.

1966: Byl zabit jugoslávský konzul ve Stuttgartu Sava Milovanović. Ve Frankfurtu byl zabit Jugoslávec Stipe Medvedović.

1968: Ustašovci zapálili bombu v kině "20. října" v Bělehradě. Jeden člověk byl zabit, 85 raněno.

1969: Vůdce mise jugoslávského armádního sboru do Západního Berlína Anton Kolendič a jeden člen této mise byli zraněni ustašovským vrahem.

1970: Ve Frankfurtu byl zabit Jugoslávec Niko Mijaljevič.

1971: Teroristický útok na jugoslávský konzulát v Göteborgu. Byli zadrženi tři jugoslávští rukojmí. Jugoslávský velvyslanec ve Stockholmu Vladimír Rolovič zemřel na následky postřelení ustašovským vrahem. Jeden z pracovníků velvyslanectví byl vážně zraněn.

1972: Do Jugoslávie vstoupila skupina 19 ozbrojených teroristů. Ve srážkách s těmito teroristy zemřelo 13 jugoslávců a 19 jich bylo zraněno. V expresním vlaku z Dortmundu do Atén explodovala bomba. Jeden člověk byl zabit, osm zraněno. Tři ustašovští teroristi se pokusili zabít místního soudce z Revensburgu, který měl na starosti proces s pěti teroristy. V Solingen byl zabit Jugoslávec Bozo Marinač. Letadlo švédské letecké společnosti S.A.S. bylo uneseno na domácí lince. Únosci požadovali větší obnos peněz a dále žádali, aby byl propuštěn vrah velvyslance Roloviče. Jejich požadavkům bylo vyhověno. V letadle jugoslávských aerolinií (JAT) letícím z Kodaně do Záhřebu explodovala bomba. Zemřelo 26 lidí.

1975: Ustašovský atentátník vážně zranil jugoslávského vícekonzula v Lionu ve Francii Mladena Djokoviče. V kanceláři Jugoslávských aerolinií ve Stuttgartu a zároveň i v dalších úřadech jugoslávských společností v západní Evropě explodovala bomba.

1976: Čtyři ustašovští teroristé unesli letadlo americké TWA. Jeden americký policista byl zabit a dva zraněni. Před garáží jugoslávského generálního konzulátu ve Stuttgartu explodovala bomba. Byl zabit jugoslávský konzul ve Frankfurtu Edvin Zdovč. Před jugoslávským velvyslanectvím ve Washingtonu, D.C. explodovala bomba. Dva lidé byli zraněni. Další bomba explodovala na jugoslávském generálním konzulátu v Melbourne v Austrálii. Bylo přitom zraněno 16 australských obyvatel. V Düsseldorfu došlo k pokusu o atentát na jugoslávského vícekonzula Vladimíra Topiče.

1977: Radomir Medič jako vyslanec Spojených národů v New Yorku byl vážně zraněn během pokusu o atentát.

1978: Došlo k usmrcení dvou jugoslávských přistěhovalců - Ante Cikoje v New York City a Krizana Brkice v Los Angeles. Další dva jugoslávští přistěhovalci byli vážně zraněni, když byli napadeni v New York City. V Constanci byl zabit Jugoslávec Radimir Gazija.

1979: Ve Frankfurtu byl zabit Jugoslávec Salih Mesinović.

1981: Před jugoslávským kulturním a informačním centrem ve Stuttgartu explodovala bomba. Ustašovská skupina Chorvatského národního odporu byla v New Yorku odsouzena za vraždu, vydírání a vystupování proti jugoslávským přistěhovalcům. V Edenu v Austrálii byla uvězněna skupina ustašovských teroristů. Chystali se právě k cestě do Jugoslávie, kde chtěli provádět teroristické útoky. Ve Švýcarsku a v západním Německu bylo uvězněno 18 ustašovských teroristů. Byli zadrženi s velkým množstvím výbušnin a zbraní.

1983: Soudní dvůr v New Yorku odsoudil sedm členů Chorvatského národního odporu na 20 až 40 let za různé teroristické útoky.

48.8 Agrese ve stylu "Blitz-Krieg"

Radoje Arsenic: Agrese ve stylu "Blitz-Krieg" jako metoda "etnické čistky" Srbů, Policie vyhání zbývající Srby, Záhřeb, 8. srpna 1995:

Novinář ze "Slobodné Dalmacie", A. Gugo, ve své dnešní zprávě o situaci v "osvobozeném Kninu" kromě jiného ukazuje na obrovský strach, který prožívají zbývající obyvatelé Kninu z návratu ustašovců. Uvádí, že se ho "ustrašeně ptali, jestli po této armádě přijdou ustašovci". On sám se ptá: "Bude někdy konec tomuto šílenství? Přesvědčování těchto lidí o tom, že žádní ustašovci neexistují trvalo dlouhou dobu."

Mezi fotografiemi u tohoto textu je i jedna ukazující skupiny vojáků z Chorvatské armády, kteří drží rozvinutou černou vlajku s šachovnicovým motivem (jakou kdysi používali ustašovci) s nápisem z velkých písmen: "Regiment IX HOS, Rafael kníže Boban". Průvodní text pod obrázkem připomíná: "Vlála také nad Kninem."

Je to vlajka známé jednotky černých košil, která nesla jméno ustašovského zločince Bobana a která byla ve Splitu spolu s ustašovskými symboly vztyčována každoročně 10. dubna (na výročí vzniku kolaborantského "Nezávislého státu Chorvatska"). Stejně jako jiné oddíly HOS (které přímo navazují na ustašovskou "tradici"), jsou součástí řádné Chorvatské armády.

Chorvatské vojenské úřady minulou noc vyhlásily, že vojenská operace pod názvem *Bouře* byla oficiálně ukončena a že trvala 85 hodin. Další "čistky" měla konat chorvatská policie, která si kromě toho, že musela vyjednávat se zbývající skupinou, která se vzbouřila, předvolala veškeré srbské obyvatelstvo, které zůstalo na okupovaných územích. Podle zpráv zůstalo ve Kninu ještě asi 800 osob. Jmenovaný vojenský velitel Kninu se včera objevil v chorvatské televizi a řekl Srbům, že "by udělali lépe, kdyby se šli na policii udat sami, než aby je policisté museli vyhledávat."

Veškeré obyvatelstvo srbské národnosti, které zůstalo (včetně těch, kteří se vzdali) bude předáno policejnímu vyšetřování. Jsou okamžitě tříděni podle toho, zda je chorvatské úřady označí za cizí státní příslušníky (ti pak získají status válečného zajatce) nebo za chorvatské občany, se kterými se zachází jako s teroristy (vzbouřenci), z nichž část bude propuštěna podle nařízení zákona o osvobození, zatímco druhá část bude zadržena, aby byla pro výstrahu souzena jako váleční zločinci.

Čím budou muset projít, zda budou biti jako například Srbové ze západní Slavonie internovaní ve Varazdinu (kde k bití dochází ve velké míře) a kolik jich cestou z vězení domů "zmizí" (jak se to stává rovněž v západní Slavonii), to se teprve uvidí.

O tyto věci se bude v Chorvatsku zajímat jen velmi málo lidí, což je zřejmé z reakcí zábrěžských nacionalistických kruhů střední třídy, jaké můžete dnes zaslechnout na ulicích nebo nad šálkem cappuccina v kavárnách. Naneštěstí člověka vždy překvapí, co dovedou vyslovit kultivovaná ústa postarších pánů (přinejmenším soudě podle jejich vzezření), když začnou mluvit o jiném národě a lidem, které neznají, jako například: "Ať jdou do pr..., všichni tihle Valaši by se měli z Chorvatska vyhodit," a taky "Už nikdy v Chorvatsku nebude nic srbského" (to jsou autentické citáty, zaznamenané spolu s mnoha dalšími ohavnostmi, které pouze dovedou vyprovokovat reakce přesahující rámec civilizovaného chování).

Toto "vykořenění srbsví" v pravém slova smyslu zahrnuje rozvášněné ničení a odklízování všech srbských znaků, a to dokonce i silničních ukazatelů s názvy měst psanými azbukou, které se tímto způsobem psaly po celá desetiletí a generace. Existují mnozí lidé, kteří se snaží získat takovouto trofej nebo alespoň její fotografii. Tak tomu bylo v případě vandalského zacházení s cedulí Vojnice, na fotografii se skupinou chorvatských vojáků v Karlovači. Znamená to snad, že tato "civilizovaná vojenská akce" se snaží vymýtit i abecedu?

Na dnešní tiskové konferenci se viceprezident vlády, Ilica Kostović snažil zmenšit rozsah tragédie a odchodu srbského národa z Krajiny. Tato, očividně největší tragédie srbského ná-

roda v Chorvatsku od dob velkých migrací Srbů před Turky v čele s Carnojevičem (v tomto směru Pavelič zaostává) v Chorvatsku znepokojuje málokoho, což nám pouze dokazuje, že cíle v současnosti vládnoucího chorvatského nacionalismu se naplňují. Proto se již pokoušejí tvrdit, že Krajina byla obydlena mnohem menším počtem Srbů, než tomu ve skutečnosti bylo před touto válkou. Tímto Kostovič tvrdí, že na tomto území bylo jenom 120 000 Srbů a z nich 30 000 bylo ve zbraní, což znamená, že do exilu odešlo jenom asi 90 000 civilistů.

Kdyby tomu tak bylo, znamenalo by to, že za současného zábřežského vedení by do exilu odešlo přinejmenším asi 400 000 Srbů, přičemž víme, že jich tam je sotva 100 000. Pravdou je, že podstatná část Srbů z těch částí Chorvatska, které jsou pod kontrolou Zábřehu, přešla do Krajiny a z toho vyplývá, že počet Srbů, kteří tuto oblast opustili, je mnohem vyšší.

Proradnost těchto údajů, které dal do oběhu viceprezident chorvatské vlády, je patrná také v jeho konstatování, že jedním z cílů operace *Bouře* bylo zastavit novou vlnu uprchlíků z oblasti Bihač, kde se jednalo, podle něho, o 230 000 lidí (tento počet mnohokrát nadsadil, protože obyvatelstvo této oblasti není tak početné), a také navrátit do svých domovů v Chorvatsku asi 101 000 chorvatských uprchlíků.

To vedlo k závěru, že v Krajině žije stejný počet Srbů jako Chorvatů, což je vyložená lež. Souběžně nám to ukazuje na trend a záměr pochorvatštit tuto oblast, ve které žili Srbové po celá staletí jako většinový autochtonní (původní) národ, který uznávaly všechny dřívější vlády s výjimkou Paveliče a současného Tudjmana.

48.9 Jezuitská inscenace

Dnes ukončují Srbové a Jugoslávci padesátileté období mlčení, které si vyžádal a vynutil Tito, o protisrbské genocidě ve druhé světové válce. Projekt, jehož cílem je zaznamenat "Genocidu proti Srbům, 1991/92", začala slečna Bojana Isakovićová.

Projekt, který se v současné době soustřeďuje na hromadné zveřejňování dokumentů, fotografií a artefaktů, se stal tragickým osudným okamžikem pro odhalené chorvatské a bosenské Srby, kteří přinášejí fotografie nebo zprávy o chybějících rodinných příslušnících do Muzea aplikovaného umění v Bělehradě s nadějí, že získají nějaké zprávy o svých příbuzných. Na základě informací dodaných do centra už bylo prostřednictvím namáhavého soudního vyšetřování identifikováno mnoho spálených mrtvol.

Při více než jedné příležitosti se stalo, že Srbové žijící mimo Balkán, v Německu, viděli v televizi údajné Chorvaty (nebo muslimy), které brutálně zabíjeli Srbové. Ale oni rozpoznali, že v televizi jsou příslušníci jejich vlastních rodin, tedy Srbové, nesprávně označováni za Chorvaty nebo muslimy. K tomuto jevu dochází příliš často, než aby šlo o pouhou náhodu.

Podobně vzniklo i mnoho příběhů o tom, že bosenští Srbové znásilnili muslimské ženy v Bosně a Hercegovině, avšak jasně se prokázalo, že to byly pečlivě zaranžované scény, které sehrály jiné ženy, které bylo za muslimky jenom převlečené. Znásilňování (na všech stranách) je jedním z vedlejších produktů každého konfliktu, ale průhledné zinscenování těchto činů ze strany Chorvatů, je velmi význačné a varující.

Spojené národy již prohlásily, že po řádném prošetření vědí, že bosenští muslimové nebo Chorvaté zinscenovali několik velkých incidentů tak, aby z nich mohli obvinít Srby. Mezi ně patří i proslulé, televizí přenášené vraždění muslimů stojících v Sarajevu ve frontě na chleba. Muslimské vojenské síly na to nejprve upozornily televizní kameramany a potom samy střílely do svých vlastních lidí. Z tohoto útoku byly obviněny srbské síly (což už je nyní vyvráceno) a navzdory zjištěním Spojených národů nikdy tato obvinění západní zpravodajská média nevyvrátila.

K dalšímu podobnému incidentu došlo (jak ověřily Spojené národy), když muslimští odstřelovači stříleli do smutečního zástupu na muslimském pohřbu v Sarajevu, a to zvláště kvůli televizním kameramanům, kteří zde byli záměrně rozmístěni. Spojené národy také oznámily,

že sestřelení dodávkového letadla Italských vzdušných sil G-222 poblíž Sarajeva bylo dílem Chorvatů, nikoli Srbů, kteří z něj byli původně obviněni. Západní media neuvedla na pravou míru ani tento příběh.

“K nejdojemnějším papežovým zážitkům v roce 1997 patřila »dlouho vytoužená« dubnová cesta do Sarajeva - »symbolického města rozporů a nadějí tohoto století«.” (Katolický týdeník č.3, 18.1.1998)

Jak opravdu dojemné! Dragoljub Jivojinovič, autor mnoha knih o nedávné politické historii balkánských zemí, poukázal nedávno na to, že u příležitosti 2000 let od narození Krista vyhlásil Vatikán udělení rozhřešení za hříchy minulosti. Záměrem církve, jak papež řekl, je *“činit hluboké pokání za slabosti mnohých synů, kteří zneuctili církev.”* To je pěkné přání, ale Vatikán ho musí prokázat v praxi. Mnich Dr. Srecko Perić z Livna řekl v červenci 1941 ve svém kázání: *“Moji chorvatští bratři! Jděte a vybijte všechny Srby! Jako první ze všech moji sestru, která se vdala za Srba. Potom přijďte ke mně a já na sebe vezmu všechny vaše hříchy...”*

Dnes se v nové genocidě chorvatské ženy dožadují smrti svých manželů. Jak tedy poznáváme, podstata i způsob vedení konfliktu vypadá shodně s konfliktem ve druhé světové válce. A tento konflikt živí znovu Vatikán.

Kdo tyto konflikty financuje? I český tisk přiznává:

“Od skončení studené války se peníze za drogy staly jediným zdrojem pro vedení řady etnických a náboženských konfliktů ve světě. »Šéfové gerilových armád se proměnili v drogové barony,« řekl jeden pracovník Interpolu.” (Maldá fronta Dnes, 3.7.1998, str.11, článek “Heroin je na západě znovu ...”)

48.10 Mostar - prozrazení chorvatské “mírumilovnosti”

Na příkladu rozděleného Mostaru můžeme vidět pravý charakter chorvatských nacionalistů a neoustašovců:

“CHORVATÉ POŽADUJÍCÍ ETNICKOU ČISTOTU SE V MOSTARU VZBOUŘILI. Téměř 2 000 Chorvatů tvrdé linie se ve středu v Mostaru vzbouřilo poté, co představitel Evropské unie určil, že město by mělo být rozděleno na sedm zón: tři s chorvatskou většinou, tři s muslimskou většinou a jedna smíšená.

Chorvati obklopili úřady EU ve městě, rozbíjeli okna a hodinu drželi v zavřeném autě administrátora EU Hanse Koschnicka, kopali do jeho vozu a skákali mu po střeše. »Pokoušeli se ho vyrvat z auta,« řekl mluvčí německého ministerstva zahraničí, Martin Erdmann. »Vykřikovali heslo Za dom spremni - Jsme připraveni pro vlast - pozdrav fašistů, kteří řídili chorvatskou nacistickou vládu za druhé světové války,« podle AP.

Mluvčí EU také uvedl, že vzbouřenci provolávali, aby byl Koschnick zabit, zatímco poblíž stála místní policie a jen přihlížela. Chorvatští představitelé v Mostaru nyní odmítají jakékoli další vyjednávání s EU. Italská ministryně zahraničí, Susanna Agnelli, zastupující EU v Zábřehu řekla, že by chtěla rozebrat tuto situaci s chorvatským prezidentem Franjo Tudjmanem. »Chtěli bychom dojít k dohodě, která by byla přijatelná pro obě strany,« oznámila pro Reuters. Tudjman uvedl, že s plánem nesouhlasí. Koschnick prohlásil, že odstoupí, dokud nebude město znovu sjednoceno. »Němec nemůže uznat rozdělení města,« řekl pro interview v německém rozhlasu. Rozzuření Chorvati si činí nárok na smíšenou centrální část, která zahrnuje letiště, nádraží a tři elektrárny, kde jsou vlastně upřednostněni muslimové, protože v ní má žít muslimská většina.

Po námitkách Bosenských Chorvatů si EU naplánovala, že z Chorvatska vyšle 100 policejních úředníků, aby působili na obou stranách rozděleného města. Generální tajemník NATO, Javier Solana a vrchní generál George Joulwan uspořádali v pondělí ve městě mítingy. Ne-

byly hlášeny žádné zprávy. V úterý se německému ministru zahraničí Klausu Kinkelovi nepodařilo přimět Tudjmana k podpoře plánu na znovusjednocení.

CHORVATSKÝ NACIONALISMUS TVRDÉ LINIE OHROŽUJE FEDERACI. Problémy v Mostaru jsou pouze jedním znamením, že Bosensko-chorvatská federace »se rozběhla proti zdi problémů, které jsou tak obrovské, že v zahraničních diplomatech, kteří mají k tomuto plánu nejbližší, narůstají pochybnosti, zda bude fungovat, i když přitom ve svých veřejných vystoupeních zůstávají optimističtí,« uvedly v úterý N.Y.Times.

Zatímco místní bosensko-muslimské úřady a řádní občané federaci neodmítají, jak píše korespondent Mike O'Connor, mnoho Bosenských Chorvatů říká, že se chtějí usadit jedině ve svém vlastním etnicky čistém státě.

»Nemůžeme přijmout Daytonskou dohodu,« sdělil O'Connorovi reverend Ante Marič, vychloubající se tím, že Chorvaté jsou nejstarším etnicky čistým národem v Evropě.

»V domovech dvou katolických kněží je hrdě vystavena fotografie Ante Paveliče, vůdce válečného, pronacistického chorvatského státu,« hlásí O'Connor. »Vysvětlují, že lidé, kteří se domnívají, že na genocidě nese vinu ustašovský režim, naletěli antichorvatské propagandě.« Ustašovci, kteří byli příliš brutální i na německé poměry, zavraždili stovky tisíc Srbů, Židů a muslimů i umírněných chorvatských oponentů. Farmář Jure Iličič, O'Connorovi řekl: »Mám šest synů a pokud nám bude řečeno, abychom se dělili o naši vládu s muslimy, všichni se ke mně přidají ve válce, která pak nastane.«

Chorvaté původně podporovali bosenskou nezávislost a bojovali proti srbským nacionalistům ve snaze obsadit republiku. Avšak krátce po prvním mezinárodním »mírovém plánu«, který navrhoval rozdělení Bosny do etnických zón - diplomati vysvětlovali, že je nutné, aby se »realita odrážela na půdě« - zahájili chorvatští nacionalisté svou vlastní válku za to, aby se zmocnili částí Bosny, kde by měli svůj vlastní stát. Tato válka skončila oficiálně v roce 1994, kdy Spojené státy přinutily obě strany vytvořit Chorvatsko-Bosenskou federaci a vojenskou alianci.

Přesto na rozdíl od Srbska nikdy netrpělo Chorvatsko mezinárodními sankcemi za zbrojení a financování nacionalistických extrémistů, snažících se rozdělit Bosnu do etnicky čistých parastátů. »Musíme zajistit, aby federace fungovala, nebo dojde v Bosně ke katastrofě,« řekl v úterý Holbrooke."

48.11 Memorandum o genocidě Srbů

Toto je úryvek velmi důležitého dokumentu, který si nemůžeme dovolit vynechat. Jasně ukazuje nové záměry neoustašovců v letech 1991 až 1995.

“MEMORANDUM O ETNICKÉ ČISTICE A GENOCIDĚ PROTI SRBSKÉMU LIDU CHORVATSKA A KRAJINY

Úvod

Poté, co Srbové žili po celé staletí v Krajině, západní Slavonii, Baranji a západním Sremu, hrozí jim dnes zánik a vyhlazení všech stop o jejich existenci v těchto zemích. Za pomoci brutální vojenské a policejní síly nutí chorvatská vláda Srby k opuštění domovů a krajů, kde žili jejich předkové, a místa, která se jim podařilo střežit a uchovat navzdory všem předchozím pohromám.

Dnes po opakovaných útočných taženích chorvatské armády jsou území, na kterých žili Srbové ve většině nebo kde tvořili alespoň polovinu obyvatelstva, úplně etnicky vyčištěna. Z povrchu země jsou úplně vyhlazeny všechny stopy po staleté přítomnosti Srbů na tomto území, po jejich dědictví, kultuře a náboženství.

Z rozhodnutí chorvatské vlády je zabavován soukromý majetek Srbů v Krajině a vůbec po celém Chorvatsku proto, aby se zabránilo návratu srbských uprchlíků a aby bylo možno vytvořit etnicky čisté Chorvatsko.

Po celé desetiletí byl na Srby vyvíjen záměrně plánovaný psychologický a fyzický nátlak, kterým se připravovala opakovaná genocida, připomínající genocidu z období Nezávislého státu Chorvatsko (NDH - 1941-1945), kdy bylo jenom v Jasenovačském táboře zlikvidováno 700 000 Srbů, Židů a Rumunů.

Od vypuknutí války v roce 1991 bylo z Chorvatska (mimo území RSK) násilně vystěhováno více než 400 000 Srbů. Útok Chorvatské armády na Republiku Srbskou Krajinu (RSK) na počátku srpna 1995 vyústil v bezprecedentní exodus asi 250 000 příslušníků srbského národa. Celkový počet Srbů vyhnaných z Krajiny a Chorvatska dosáhl čísla asi 650 000. Tím se podíl Srbů na celkové populaci Chorvatska zmenšil z 12,5% (podle chorvatských údajů) z doby před násilným rozdělením Chorvatska na současná 2-3%.

Souběžně s vyhlazováním Srbů se konala i strašlivá a násilná tažení proti značnému množství ostatních národnostních menšin z Chorvatska. Z asi 20% příslušníků těchto menšin žijících v Chorvatsku jich tam dnes zůstalo jen 3-4%. Chorvatsko bylo etnicky vyčištěno.

I. OZBROJENÉ AGRESE

Série agresí proti srbskému obyvatelství od roku 1991 provázelo tažení hrůzy, násilného vyhánění, masových vražd a válečných zločinů (oblast Medak, pole Pakrac, Maslenica, náhorní plošina Miljevaca), které vyvrcholilo invazemi na západní sektor UNPA 1. května 1995 a severní a jižní sektor 4. srpna 1995.

a) Agrese na západní Slavonii

Při agresi Chorvatské armády na západní sektor UNPA (Západní Slavonii) 1. května 1995 bylo podle dosud zveřejněných údajů zabito více než 3 300 srbských civilistů a více než 1 000 vojáků RSK. Přitom bylo z této oblasti vyhnáno asi 20 000 Srbů. Tato ozbrojená operace Chorvatska byla uspořádána za účelem zničení civilního srbského obyvatelstva a dokončení etnické čistky Západní Slavonie, která začala v roce 1991.

Okupací celého území západního sektoru UNPA porušily velmi očividně ozbrojené síly Chorvatské republiky ve spojení se zvláštními policejními jednotkami a paravojenskými skupinami Dohodu o skončení nepřátelství z 29. března 1995 i platnou rezoluci Bezpečnostní rady OSN, vyzývající k zachování této Dohody. Tím také ignorovali Plán Vance, podle kterého byla tato oblast vyhlášena za chráněnou zónu.

Při této agresi na RSK spáchala Chorvatská armáda zločiny genocidy a etnické čistky, jak dosvědčují početná vyjádření očitých svědků a zprávy představitelů OSN, mise EU, ICRC, tisku i zpráva »Helsinki Watch« z července 1995.

Prostřednictvím výroků svých předních představitelů (prezidenta F. Tudjmana, vicepremiéra I. Kostovice, ministrů M. Granice, G. Susaka, J. Radice i A. Rebice a I. Tolji) se Chorvatsko snažilo omezit a vyvrátit tvrzení nezávislých mezinárodních organizací, zahraničních pozorovatelů a médií o těch nejhrubších válečných zločinech, porušování lidských, občanských, vlastnických a dalších práv Srbů. ...”

Dalším důležitým dokumentem je:

“PORUŠOVÁNÍ LIDSKÝCH A OBČANSKÝCH PRÁV SRBŮ V CHORVATSKU

(Při příležitosti vydání Jugoslávského vládního Memoranda)

Jugoslávská vláda uvědomila předem klíčové mezinárodní instituce a jednotlivce a potom předložila své memorandum týkající se porušování lidských a občanských práv Srbů v Chorvatsku i jugoslávské veřejnosti. Vydáním tohoto dokumentu zahájila jugoslávská vláda rozsáhlou diplomatickou a politickou kampaň za účelem seznámit mezinárodní i domácí veřejnost se skutečnostmi o nezáviděníhodném postavení a útisku srbského lidu v Chorvatsku.

Jedná se zajisté o důležitý dokument, vycházející z pozoruhodného množství pramenů, a podle doprovodného poselství o silně výstražný dokument. Kromě jiného se v něm také uvádí,

že Srbové žijící v Chorvatsku jsou pronásledováni, je jim zabavován majetek, jejich domovy a firemní budovy jsou vyhazovány do povětří, jsou ničeny jejich kostely a kulturní památky, jsou nuceni ke změně svého náboženství a jsou jim upírána jejich základní politická, občanská, ekonomická, sociální a kulturní práva. ... všechny tyto nároky na postavení srbského lidu v Chorvatsku jsou podloženy dokumenty, které poukazují na věrohodnost všech uvedených skutečností.

Exodus Srbů z Chorvatska

Masové pronásledování občanů srbského původu začalo v roce 1990, kdy byli Srbové v souvislosti s vyhlášením chorvatské nezávislosti zbaveni statutu konstitučního národa a jejich postavení bylo změněno na národnostní menšinu. Vzhledem k tragickým zkušenostem ze druhé světové války, kdy byla v tehdejší »Nezávislé státě Chorvatska« spáchána genocida proti srbskému národu, začali Srbové ve velkém množství opouštět Chorvatsko tentokrát již v roce 1990. Od té doby se exodus Srbů nezastavil. Odhaduje se, že Chorvatsko dosud opustilo asi 300 000 až 350 000 Srbů. Základní údaje o exodu Srbů přijímají i mezinárodní organizace, i když hovoří o poněkud menších číslech. Podle údajů z r. 1994 např. o 250 000 srbských uprchlíků.

K nejhrubšímu porušování lidských práv Srbů v Chorvatsku, které bylo jednou z hlavních příčin exodu, došlo během občanské války v roce 1991 a 1992. Týká se to válečných zločinů, genocidy, etnických čistek a týrání obyvatelstva srbského původu. K tomu je předložen dostatečný důkaz v Memorandu jugoslávské vlády. Během války v letech 1991 a 1992 a později bylo pro zajaté Srby - civilisty i vojáky - v Chorvatsku 95 táborů, ve kterých byli mučeni a zabíjeni.

Avšak vedle těchto hrubých zločinů páchaných proti občanům srbského původu, o kterých informovaly také organizace Helsinky Watch a Amnesty International, bylo pácháno ještě další násilí, včetně nezákonného věznění a propouštění z práce, vloupání do domů, odmítání žádostí o udělení občanství, konverze srbských dětí na katolickou víru, znásilňování a zabíjení bez jakéhokoli důvodu nebo příčiny. Obzvláště zážející je to, že chorvatští členové pronásledovaných srbských rodin byli pronásledováni také. To všechno je řádně doloženo v Memorandu a je zde i materiál sebraný a vydaný mezinárodními organizacemi.

Etnické čistky, týrání a zabíjení Srbů

Etnické čistky se prováděly různými způsoby: zastrahováním, vražděním, internací v táborech a zvláštních vězeních, týráním, demolicí domů, vystěhováváním z obydli, loupežemi a propouštěním z práce. V Memorandu se uvádí, že k nejhrubším formám etnických čistek docházelo v Západní Slavonii, kde byly systematicky srovnávány se zemí srbské vesnice. Etnická čistka proběhla kompletně ve 183 vesnicích a v 10 městech a částečně v 87 vesnicích. Většina Srbů, asi 130 000 z nich, bylo vyhnáno z velkých chorvatských měst, jako je: Karlovac, Zadar, Sisak, Gospić, Šibenik, Vinkovci, Slavonski Brod a Daruvar. Srbské obyvatelstvo Chorvatska bylo vězněno a týráno ve velkém, a dokonce i chorvatské úřady přiznaly, že proti Srbům bylo vyneseno více než 30 000 odsouzení pro zločin. Pokud jde o vraždění civilistů, jsou oběti většinou starší muži a ženy, tzn. bezmocní lidé a ti, kteří nejsou schopni včas utéci. Ani v jediném případě z mnoha případů vražd nedokončily chorvatské úřady vyšetřování, neodsoudily pachatele a neinformovaly adekvátně veřejnost. Například ve vesnicích Marino Selo a Pakracka Poljana bylo zabito asi 2 500 Srbů »komandem smrti« Tomislava Mercepa, který je nyní úředníkem chorvatského ministerstva pro vnitřní záležitosti. Zvláštní jednotky Chorvatské armády a ministerstva pro vnitřní záležitosti zavraždily 490 civilních Srbů z Gospice v krasových jeskyních na hoře Velebit.

Memorandum obsahuje také podrobnosti o dalších případech masových poprav Srbů, kde nebyly zločinecké postupy ani zahájeny ani dokončeny.

Etnická čistka vládních činitelů

Dalo by se říci, že činitelé chorvatské vlády jsou nyní etnicky čisti, protože všichni Srbové z ní byli propuštěni. Proto nedávno poslal Chorvatský výbor helsinských lidských práv ze Záhřebu protest kvůli tomu, že státní soudní dvůr byl zvolen v rozporu s ústavou a nezákonně a proto, že je monoetnický. V konstatování Chorvatského helsinského výboru se také tvrdí, že etnicky čistá je i Oblastní komora Chorvatského parlamentu, tedy řekněme monoetnická, a že princip poměrného zastoupení etnických komunit a menšin není zachováván dokonce ani v chorvatské vládě, stejně jako v celé řadě institucí výkonných, soudních a zastupitelských.

Srbové jsou v Chorvatsku diskriminováni také při výkonu vlastnických práv a práva na poměrné zastoupení v radikálně vedené transformaci hlavního města. Dokonce ani srbská ortodoxní církev a srbská kulturní společnost Prosveta nezískala právní doklady na svůj vlastní majetek, který byl v minulosti znárodněn z rozhodnutí tehdejších úřadů.

Propouštění z práce a násilné vypuzování z obydlí

Srbové jsou ve velkém počtu propouštěni z vládních úřadů, soudních a finančních institucí, masmédií a výkonných funkcí v ekonomickém sektoru. Vysvětlení pro toto propouštění Srbů znějí téměř neuvěřitelně a patří mezi např. vysvětlení, že »byli privilegovaní a patřili k dřívější komunistické nomenklatuře« nebo, že jsou »nekompetentní« a nebo jsou »obětmi ekonomické krize v Chorvatsku«.

Avšak mnoho propuštěných Srbů tvrdí, že jejich funkce byly zrušeny jenom domněle tak, že před jejich propuštěním byly zrušeny jejich funkce, aby pak byly znovu obnoveny a dány bez výjimky Chorvatům.

Jako velmi účinný prostředek etnických čistek se prokázalo protiprávní a násilné obsazování obydlí, ze kterých byli Srbové vyháněni. Po neúspěšných pokusech navrátit se do svých domovů se Srbové ve většině případů rozhodli raději pro opuštění svého místa bydliště a Chorvatska.

Zvláštní zpravodaj o stavu lidských práv v bývalé Jugoslávii, Tadeusz Mazowiecky, upoutal pozornost chorvatských představitelů na tu skutečnost, že »v Chorvatsku je evidováno 5 000 případů násilného vyhnání z domovů a že chorvatská vláda je vázána mezinárodními úmluvami, že podnikne účinná opatření proti tomuto nezákonnému a násilnému vystěhovávání, které představuje hrubé porušení lidských práv«. Ve zprávě o stavu lidských práv, předložené v březnu 1994, podává také státní department varování a konstatuje, že hlavním problémem je vyhánění z obydlí, »které nepřestalo, navzdory slibům, které učinili někteří chorvatští vládní představitelé«.

V nejobtížnější situaci jsou nájemníci bytů, které vlastnila bývala Jugoslávská lidová armáda. Chorvatská vláda naplánovala, že 17 000 z těchto bytů »uvolní«. Nejvyšší počet vyhánění z vojenských bytů byl zaregistrován ve Splitu, kde se ocitlo bez domova asi 1 500 rodin, a v Záhřebu. Doposud bylo v Chorvatsku vyhnáno z vojenských bytů asi 6 000 rodin, většinou srbských.

Ničení domovů a demolice kostelů

Odhaduje se, že bylo vypáleno nebo úplně bombou zničeno tisíce domů, bytů a obchodních prostor, které vlastnili nebo obývali Srbové v Chorvatsku (většinou v Zadaru, Záhřebu, Kar-

lovaci a Osijeku). Mnoho domů a bytů bylo ještě před výbuchem vyrabováno. Za tyto přečiny nebyl nikdo odsouzen ani potrestán a velmi málo pachatelů bylo identifikováno.

Dokonce americký velvyslanec v Záhřebu, Peter Galbright, veřejně protestoval proti výbuchům ve velkém rozsahu, vypalování a rabování domů a majetků, které vlastnili Srbové. Na konferenci, která se konala na Zábřežské univerzitě, přednesl tuto otázku: »Dá se skutečnost, že bylo v oblastech pod chorvatskou kontrolou vyhozeno do vzduchu asi 10 000 domů patřících Srbům, nazvat výstřelkem nebo vedlejším důsledkem války?« Vandalismus, na který chorvatské úřady nezareagovaly včas, adekvátně a účinně, dosáhl svého vrcholu při demolici srbských kostelů.

V pěti eparchiích (biskupstvích) na území Chorvatska bylo úplně zlikvidováno 139 kostelů a poničeno 155 kostelů. Byly zničeny nebo poškozeny neocenitelné památky pocházející z 13. až 16. století. Byl zlikvidován klášter a mnoho dalších, což bylo také osudem srbské ortodoxní církevní knihovny v Pakraci, která byla založena v roce 1690. Vážně byla poničena rezidence zábřežského metropolity (arcibiskupa) a muzea srbské ortodoxní církve v Zábřehu, kde byly umístěny exponáty z 13. až 16. století. Přitom bylo zničeno mnoho cenných ikon a církevních knih i dalších uměleckých děl, chráněných v těchto budovách.

Na základě přesné zprávy, kterou připravila Srbská ortodoxní církev, je v Memorandu i řada dalších odkazů o ničení kostelů srbské ortodoxní církve v Chorvatsku. Všechny kostely srbské ortodoxní církve byly vyhozeny do povětří v Slavonskim Brodě a jeho okolí, kam také spadá kostel v Karlovari a v Osijeku. Mnoho knězů srbské ortodoxie opustilo Chorvatsko poté, co byli vězněni a mučeni.

Konverze srbských dětí na katolickou víru

Určitě tedy dochází k nové náboženské a kulturní genocidě. Je dobře známo, že připojení k srbské ortodoxní církvi představovalo v minulosti významnou bariéru při asimilaci Srbů, zvláště v boji proti Turkům i později. Po rozdělení a válce v letech 1991/92, vyžadovaly chorvatské úřady tím nejpodlejší způsobem, aby se ortodoxní věřící zřekli své víry a přestoupili na římskokatolickou víru. Hlavním terčem těchto snah byly předškolní a školní děti srbského původu. Kvůli své ortodoxní víře nenavštěvovaly srbské děti zpočátku hodiny náboženství, které vyučovali římskokatoličtí kněží. Začaly být proto ponižovány a týrány a označovány jako nekřesťané. Kvůli tomu, aby děti přestaly být týrány, souhlasily rodiče nakonec s tím, aby jejich děti navštěvovaly hodiny římskokatolického náboženství.

Otázku konverze srbských dětí nadnesl v chorvatském Saboru (parlamentu) poslanec Dragan Hinič (Srb), který řekl, že na římskokatolickou víru bylo obráceno 11 000 až 14 000 srbských školáků. Na tato odhalení reagoval výpadem Drago Krpina, chorvatský poslanec.

Avšak na rozdíl od chorvatských úřadů, které na tuto záležitost vůbec nereagovaly, pokusil se známý římskokatolický kněz a publicista, Civko Kustič, vinu za konverzi srbských dětí na katolicismus přenést ze své církve na nový chorvatský stát. Připomenul vývoj v minulosti a řekl, že Nezávislý stát Chorvatska (NDH) chtěl »pochorvatštit Srby v Chorvatsku«. Kustič zdůraznil význam náboženství při uchovávání národní identity a řekl, že »tato konverze byla politickou vůlí a z toho důvodu měli Srbové zapomenout, že jsou ortodoxní«. Pokračoval tím, že připomenul, že »NDH vyvinula tak velký nátlak, že mnoho Srbů muselo přestoupit na katolicismus. Tak je tomu i dnes, ačkoli tlak, který je vyvíjen dnes, nemá stejnou podobu jako v letech 1941 až 1944, protože dnes má spíše psychologickou povahu« - vysvětloval tento katolický kněz.

Srbská ortodoxní církev odhaduje, že za nepřítomnosti ortodoxních knězů, navštěvuje 90% dětí srbského původu v Chorvatsku římskokatolické náboženství.

Kulturní genocida

Tato skutečnost je především patrná v tom, že se přestal používat srbský jazyk a cyrilské písmo a že Srbové byli zbaveni práva vydávat své noviny a vysílat rozhlasové a televizní programy v srbsčině. Z vysílání chorvatského státního rozhlasu a televize je také vidět, že velké změny zaznamenal i chorvatský jazyk a řeč. Především slova, která byla stejná v obou jazycích, jsou nahrazována čistě chorvatskými nebo nově vymyšlenými výrazy, což je opět připomínkou tragických dob NDH, kdy byly v chorvatském jazyku násilně učiněny velké změny jen proto, aby se co možná nejvíce odlišil od srbstiny.

Srbové, kteří stále ještě zůstávají v Chorvatsku, jsou nyní nuceni poslouchat v rozhlase a v televizi »novou řeč« a v novinách číst »nový jazyk«, kterému dokonce jen stěží rozumějí mnozí Chorvati. Nebo mu nerozumějí dokonce vůbec.

Znesvěcení památníků obětím fašismu

Díky tolerantnímu přístupu chorvatských úřadů k vandalismu dochází v Chorvatsku ve velkém měřítku k znesvěcování a demolicím památníků obětím fašismu a ustašovské genocidy. Je smutné, že se odehrává v době, kdy celý demokratický a pokrokový svět upoutává svou pozornost k tragédii, kterou způsobila druhá světová válka, a oslavuje 50. výročí vítězství nad fašismem.

Nejedná se však o pachatele, které by nešlo chytit a potrestat, protože v mnoha případech je k těmto činům navádějí samotné úřady, a dokonce jim v tom pomáhají. Odhaduje se, že v bylo Chorvatsku poškozeno nebo zničeno více než 2 000 památníků souvisejících s antifašistickým odbojem. Jedná se o památníky určené Srbům nebo chorvatským antifašistům.

To se týká také obrovského komplexu jednoho z největších fašistických koncentračních táborů za druhé světové války - Jasenovače, kde zahynulo podle nejnovějších odhadů 750 000 až 900 000 Srbů, Židů, Romů a dalších, včetně chorvatských antifašistů. Ještě smutnější je to, že z muzea tohoto památníkového komplexu zmizely exponáty, který byly důkazem strašlivých zločinů, které páchali ustašovci na srbském lidu.

Kromě toho byly ve velké míře přejmenovány ulice, náměstí, instituce a různá místa. Tragickým mementem na těchto násilnických činech, které se páchají pod záštitou chorvatských úřadů, je skutečnost, že ulice, náměstí a instituce dostávají svá jména podle lidí, kteří se stali symbolem, podle ideologických původců těch nejhorších ustašovsko-fašistických zločinů za druhé světové války. Nejenom Srby, ale i chorvatské antifašisty velmi rozzlobilo opětné zavedení měnové jednotky, kterou byla KUNA v Paveličově loutkovém, kolaboračním státě, ve kterém byla spáchány ty nejohrovnější genocidy v nedávné historii.

Reakce na Memorandum jugoslávské vlády

Chorvatské úřady a někteří politici reagují na Memorandum dost nervózně, celé je zavrhuje, i když nevyvracejí uvedené skutečnosti. Oznámili také svůj plán připravit antimemorandum, ve kterém budou konkretizovat zločiny druhé strany.

Chorvatské ministerstvo zahraničních věcí také vydalo oficiální nótu protestující proti publikaci Memoranda. Na první pohled je však zářející ta skutečnost, že tím, že nevyvracejí popsané skutečnosti, snaží se chorvatské vedení omlouvat kruté a zločinné jednání své armády a policii i některých občanů. Na obvinění přicházející z různých stran, že totiž Chorvatsko pokračuje v politice NDH, chorvatský prezident Tudjman odpověděl, že Nezávislý stát Chorvatska »nebyl zločinem, ale výrazem touhy chorvatského lidu po vlastním státě«.

Nedochází jen ke snahám ospravedlnit údálosti, ke kterým došlo v letech 1941 a 1991, ale zbavit viny za zločiny, hrůzy a násilí i chorvatský národ jako celek, neboť to je údajně jen výraz jejich politické vůle. To ovšem vůbec není pravda a chorvatští antifašisté to nikdy ne-

přijmou. V tomto kontextu lze vykládat i nedávný výrok Milana Vukoviče, předsedy nejvyššího soudu Chorvatska: »Chorvaté bojují obrannou válku, a proto nespáchali žádné válečné zločiny.«

Podobně se vyjádřil i mluvčí Saboru (parlamentu), Nedeljko Mihanović, který tento výklad podporuje. Ve všech projevech chorvatského vedení i v dalších publikacích, které pojednávají o druhé světové válce a občanské válce v Chorvatsku v letech 1991-1992, je patrná snaha nejen omlouvat spáchané zločiny, ale také chránit zločince. Ve světle současné státní politiky, která tvrdí, že Chorvaté nemohou být z uvedených důvodů válečnými zločinci, musí být zločinci vždy někdo jiný.

Tím má být mezinárodní veřejnost přesvědčena o nepodloženosti vůbec nadnášet tuto otázku o jejich zodpovědnosti před Mezinárodním tribunálem v Hagu. I Richard Goldston, prokurátor Mezinárodního tribunálu v Hagu, který vyšetřuje zločiny, které páchali Bosenští Chorvaté proti muslimům ve střední Bosně od září 1992 až do června 1993 potvrzuje, že na chorvatských vysoce postavených místech, jsou zločinci »nedotknutelní«.

I když tedy bylo proti Srbům v Chorvatsku spácháno mnoho zločinů, ke kterým existují dostupné důkazy, je těžké uvěřit, že ti, kteří je skutečně spáchali, vydávali k nim rozkazy a také tyto zločiny inspirovali. Budou chráněni a zůstanou nepotrestáni.

Je těžké uvěřit, že je možné to vše ututlat a že se může opakovat to, co se odehrálo v roce 1991, kdy se předseda Nejvyššího soudu Chorvatska, Vjekoslav Vidović, zmocnil dokumentů o zločinech spáchaných proti Srbům v Sisaku a následně o nich uvědomil úřady. Státní představitelé reagovali tím, že Vjekoslava Vidoviče propustili. Proto byla celá záležitost z rozhodnutí chorvatských představitelů umlčena, což je v souladu s tezí o tom, že ospravedlňování válečných zločinů a zastírání důkazů je státní politikou Chorvatska, že Chorvaté nemohou být zločinci, protože zločinci jsou vždy nějaký jiný národ.” (**Dragan Colović, komentátor rádia Bělehrad**)

48.12 Archivy mají snahu promluvit, ale ...

“**Uloupené zlato: Obávaná zpráva;** Studie ministerstva zahraničních věcí USA shrnující osud zlata zkonfiskovaného nacisty za druhé světové války má být zveřejněna koncem listopadu. Její publikaci se velmi silně brání Vatikán a Švédsko, jejichž role v transferu ukradeného zlata nepatří ke světlym stránkám historie.

Podle jednoho z autorů studie jsou důkazy, že se švédská oficiální místa a Vatikán aktivně podílely na přesunu zlata, nepopíratelné. Nacističtí pohlaváři použili tohoto zlata k vybudování kanálů pro útěk do Španělska a Jižní Ameriky. Zpráva vznikla zpracováním milionů stran odtajněných dokumentů z amerických státních archivů, pod dohledem podtajemníka Stuarta Eizenstata, jenž je zvláštním zmocněncem pro sledování majetkových restitucí ve střední Evropě. Nejzávažnějším obviněním, jemuž Vatikán čelí, je rozsáhlá pomoc, kterou poskytoval ustašovskému Chorvatsku. (**Týden: 24. listopadu 1997, č. 48**)

Podaří se této zpracované zprávě dostat na veřejnost? Těžko. Vliv a moc Vatikánu a jeho jezuitů je na této zemi téměř neomezená. Všechny konkrétní údaje budou opět zastřeny, vynechány nebo zamlženy pochybnostmi.

I když čas od času na veřejnost problesknou takovéto zprávy, přesto jsou to malé kapky z nekonečného oceánu utajených dějin jezuitského řádu a Vatikánu, o kterých veřejnost nemá ani tušení, natož potom nějaké podezření.

Tak, jako jsme rozebírali předchozí politiku Chorvatska k Srbům, stejně tak můžeme rozebírat i tzv. mezinárodní “pomoc srbskému etniku” ze strany NATO a různých mezinárodních sil IFOR a SFOR v rámci UNPROFOR nebo můžeme rozebírat Daytonskou dohodu a Daytonský mír a zjistíme, že ve všem mají opět prsty jezuitské složky Říma a že všechno je děláno hlavně ve prospěch Chorvatska.

Všechny mezinárodní aktivity, které se týkají Chorvatska, jsou zpozadí ovlivňovány a řízeny Vatikánem tak, aby byla sice zachována před světem tvář spravedlnosti - to znamená například potrestání všech “zúčastněných” složek bývalé Jugoslávie, tedy i “Chorvatů” a “chorvatských” muslimů - ale přitom, aby bylo Chorvatsko stále v největší výhodě. Není těžké vypožorovat, že i zdánlivě nezaujaté mezinárodní síly a pozorovatelé jsou velmi opatrní ve svém vyjadřování směrem na stranu Chorvatů a na adresu Franjo Tudjmana a jeho vlády, ale že snadno vynáší soudy na adresu Srbů, Bosenských Srbů, muslimských Srbů, bosenských muslimů apod. Jak smutné (nicméně zcela logické), že i humanista V. Havel se na adresu Srbů se srbskou národností za války 1991-1995 nevyjadřoval příliš lichotivě a spravedlivě.

A pochopitelně i papež Jan Pavel II., jak jinak než dvojsmyslně vyjadřuje své uspokojení: *“Vyjadřuji hluboké uspokojení nad charitativní činností, kterou vykonávají diecéze Čech a Moravy prostřednictvím příslušných organizací, hlavně »Charity«. ... Obzvláště se to týká pomoci ... chvályhodnému dílu ve prospěch obyvatelstva Bosny a Hercegoviny ...” (Projev papeže Jana Pavla II. po přiletu do České republiky, Praha, 25.4.1997)*

Nejedná se zde však o původní srbské obyvatelstvo, ale o chorvatské obyvatelstvo, které Vatikán, když obsadili přímořské pobřeží a lukrativní turistické území, uznává jako “jediné” a “právoplatné” v bývalé srbské domovině. S vyhnáním Srbů z jejich domovů je papežství naprosto spokojeno.

“... je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomna v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch a to nejen u katolických vojáků.” (Projev papeže Jana Pavla II. v České republice, Apoštolská nunciatura, Setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997)

Tato slova jasně dokazují, že v případě Bosny je papež na straně katolíků - zde konkrétně vojáků - a tudíž sotva bude na straně původních ortodoxních srbských obyvatel. Citát také jasně prozrazuje, za jakým účelem české vojenské oddíly do Bosny jezdí a koho podporují. A nakonec je v těchto slovech i katolický program pro další období života České republiky, který bude realizován (pokud to lidé dovolí) za účasti provatikánských katolickopolitických stran jakou je Unie svobody a KDU-ČSL.

Dá se se vši určitostí více než předpokládat, že časem to bude program zavést povinné náboženství do státních škol, zavést katolicismus do armády, proniknout všemi nemocnicemi (rouška jezuitů!) a celým vězeňským systémem pod rouchem péče o vězně. (O tom všem bude ještě pojednáno).

Informační válka jezuitů stále trvá a jsou do ní zapojeni všichni důležití politici celé Evropy i USA. Snahou Vatikánu zůstává nikdy nepustit na veřejnost takové informace, které by jasně a zřetelně prokazovaly souvislost mezi římskokatolickou církví a politickými zvěrstvy, které se každou chvíli odehrávají na celé naší planetě.

Tajné archivy jsou proto skutečně v pravém slova smyslu tajné a ony odtajněné archivy jsou buď již neškodnými dokumenty nebo důkladně provedenými falsifikáty původních dokumentů. Tím se pravda stává zdánlivě naprosto nedostižnou a ne zjistitelnou.

Avšak v každé době existuje mnoho svědků různých událostí a mnoho *neoficiálních a ze strany státu a církve odmítaných a neuznávaných* historiků, spisovatelů, novinářů a dokumentaristů, kteří sami na vlastní pěst nebo pomocí jiných svědků vypátrají mnoho důležitých pravdivých údajů, dat a informací.

Je také logické, že přímí svědkové málokdy vystoupí sami proti davu a postaví se proti tendenčním nepravým informacím. Tito lidé spíše zůstávají v úkrytu a pravdu, kterou objevili

pak maximálně sdělí anonymně. V případě jezuitského řádu však ví, co dělají, když se ukrývají, neboť je tu stejné nebezpečí jako u každé jiné nadnárodní mafie. I tu ovšem vesměs po každé řídí jezuité.

Kapitola 49

Jezuitská propaganda, taktika a plány po pádu komunismu

49.1 Přeměna papeže Jana Pavla II.

Se stárnutím papeže Jana Pavla II. nabývá řád tovaryšstva znovu na původní síle jako za časů Pia XII. Tvrdohlavost Karola Wojtyly, se kterou zasahoval do struktury jezuitského řádu a se kterou pak dokonce sesadil několik jezuitských funkcionářů včetně generála řádu Arrupeho, což v dějinách tovaryšstva doposud nemělo žádné obdoby, již pominula. Papež si je nyní stále více vědom toho, že bez jezuitů by se diplomacie Vatikánu a jeho politická celosvětová angažovanost přinejmenším silně zbrzdila a tím by ustrnula. Je pravda, že se za tento svůj tvrdohlavý čin stal trvalým vězněm jezuitského řádu, kdy jsou mu členové řádu neustále v patách při všech jeho cestách, jednáních, rekreaci pod. Ale sám papež se už dnes na celou situaci dívá z jiného zorného úhlu.

Po zvolení Kolvenbacha za dalšího generála jezuitské řehole papež pochopil, že neudělal v případě Arrupeho příliš mistrnný tah a že tím navíc ohrozil i svou vlastní pontifikální existenci. Pocítil to zvláště v té době, kdy Kolvenbach potvrdil dosavadní Arrupeho kurz a kdy začal jít přesně týmiž kroky, kterými by kráčel Arrupe sám, kdyby býval zůstal u moci. Diplomata Karol Wojtyla ve své snaze zkrotit mocenské ambice řádu rezignoval a ze své funkce papeže Jana Pavla II. stále více odevzdaněji přijímá osud z rukou Tovařystva Ježíšova.

To můžeme vypořizovat například i z některých papežových dopisů Kolvenbachovi z období 34. generální kongregace, která se konala v Římě od 5. ledna do 22. března 1995 (za ČR se jí tehdy zúčastnil provinciál Josef Čupr, pokračovatel provinciála tovaryšstva z počátku 90. let, pátera Jana Pavlíka (*Katolický týdeník č. 7, 15.2.1998*), za SR jezuité Emil Krapka a Emil Váni):

*“Město Vatikán
Státní sekretariát
8. dubna 1995*

*Velevážený otec Peter-Hans Kolvenbach, S.J.
Představený generál Tovařystva Ježíšova
Řím*

*Velevážený otče generále,
svatého Otce velmi potěšila zpráva, kterou jste mu poslal jménem svých spoluřeholníků na konci 34. Generální kongregace Tovařystva Ježíšova.
Jeho Svatost skrze mne vyjadřuje své uznalé ocenění práce, kterou jste vykonali. Nabádá vás k tomu, abyste vytrvali v Ignácovu ideálu služby pro Církev a s důvěrou vás prosí, abyste pokračovali v mnoha evangelizačních iniciativách, kterým se tovaryšstvo vždy věnovalo. Připomíná vám, že k těm nejdůležitějším z nich patří hlásání evangelia těm, kteří dosud neznají Krista. Doporučuje zvláště šíření Ignácovy spirituality prostřednictvím kázání Duchovních cvičení, která už mnohým duším přinesla tolik mnoho dobrého. Svatý Otec přeje vše nejlepší všem členům tovaryšstva a prosí mnoho svatých a mučedníků Tovařystva Ježíšova, aby nad vámi bděli. Udílí Vám a vašim spoluřeholníkům své apoštolské požehnání.
Využívám této příležitosti, abych i já osobně vám vyřídil mnoho pozdravů.*

S pozdravem váš, v našem Pánu,
Giovanni Battista Re.”

*“Odpověď svatého Otce na body týkající se pontifikálního zákona
Město Vatikán
Státní sekretariát
10. června 1995*

Ctihodný otec Peter-Hans Kolvenbach, S.J.
Vrchní generál Tovaryšstva Ježíšova
Řím

*Ctihodný otče generále,
Ve svém dopise z 6. května jste svatému Otci předložil ke schválení úpravy, o kterých
rozhodla 34. generální kongregace, u některých bodů, které se dotýkají pontifikálního
zákonu v Ústavě tovaryšstva. Chci vás informovat, že Jeho Svatost 8. června 1995
schválila následující navržené úpravy:*

*1. Prostý slib nevyhledávat čestná postavení se omezuje na episkopát a na funkce gene-
rálního vikáře a episkopálního vikáře.*

*2. Nejvyššímu generálovi je udělena schopnost zrušit jakýkoli dům tovaryšstva, který
považuje za vhodné zrušit, po vyslechnutí jeho rady.*

*3. Bývalým koadjutorům je uděleno právo podílet se aktivním, ale ne pasivním, hlasem
na generálních kongregacích (včetně těch, na kterých je volen vrchní generál), a to
prostřednictvím přiměřené reprezentace, která nemá celkově přesáhnout 10% členů
generální kongregace, počítaje přitom jako duchovní, tak laické koadjutory.*

*Svatý Otec si přeje zdůraznit, že takovéto změny by neměly být nikdy vykládány jako
oslabování struktury stupňů a jejich potřeby; to by pak odporovalo tomu, co chtěl
sv. Ignác pro své tovaryšstvo, které je založeno na dvou základních člancích: kněžství a
slibu poslušnosti vyznávajícího vůči Nejvyššímu pontifovi.*

*Jeho Svatost je potěšena dobrou prací, kterou odvedla 34. GC v poklidném ovzduší lás-
ky, bratrské spolupráce a oddané úcty k direktivám Apoštolského stolce. S přáním ne-
beského požehnání udílí s radostí vám a všem členům tovaryšstva Apoštolské požehná-
ní.*

*Využívám tuto příležitost, abych vás ujistil o mém přání všeho nejlepšího a úctě k vám.
Váš v Pánu,
Giovanni Battista.”*

“Odpověď svatého Otce na přijetí kongregačních dekretů

Ctihodnému otci Peteru-Hans Kolvenbachovi, S.J.
Vrchnímu generálovi Tovaryšstva Ježíšova

Poslal jste mi uváženě oficiální znění jak dekretů 34. generální kongregace, tak »Doplňující normy« k Ústavě Tovaryšstva Ježíšova, které jsou také výplodem nedávné generální kongregace.

Upřímně vám děkuji za tento opětovný výraz oddannosti a církevní jednoty. Zároveň vás ujišťuji, že jsem v duchu spojen s vámi a s celým Tovaryštvem Ježíšovým v této významné chvíli v životě Institutu. Jsem si jist, že generální kongregace, která je nyní u konce, dá každému jezuitovi významnou příležitost reflexe a prohloubení ducha vstříc úkolům dneška a umožní vám s novou energií provádět vaše vysoce vážené apoštolské dílo v Církvi a ve světě.

Při audienci pro delegáty 5. ledna jsem připomněl, že vaše generální kongregace jistě chápe zvláštní důležitost tohoto současného historického okamžiku, protože je věnována tomu, aby rozpoznala, jaký může být specifický přínos vaší Instituce, ke kterému je povolána a kterým má na přelomu třetího křesťanského milénia přispět k nové evangelizaci. Zároveň se věnuje vnitřní organizaci a legislativě Tovaryšstva Ježíšova, aby mohla Církvi prokazovat stále věrnější a účinnější službu. (L'Osservatore Romano, 6. ledna 1995, str. 5).

Dále jsem chtěl připomenout některé body o pravomoci, již dobře zakořeněné ve vašem duchu, vám, kteří toužíte obdržet od Petrova Následníka jeho pověření a direktivy, »aby bylo možno lépe sloužit Bohu našemu Pánu a Apoštolskému stolci. (Ústava [612].«

Nyní, když byly vydány dokumenty, které přinesla 34. generální kongregace, předkládám Všemohoucímu Pánu, Dárci všech dobrých darů, radostnou modlitbu díkyčinění za obrovské dílo, které se uskutečnilo, a za velkorysou reakci generální kongregace na očekávání, která na ni byla vložena. Opravdu, Svatá Marie, která podpírala a osvětcovala vašeho zakladatele a kterou jsem s důvěrou vzýval na počátku vašeho důležitého zasedání, vás mateřsky vedla a pomáhala vám udržovat Boha před vašimi očima, přede vším ostatním a potom podstatu Tovaryšstva Ježíšova (Formula Instituti [1]).

Moji drazí bratři, buďte vždycky věrní ryzímu charismatu Ignáce! To, co bylo rozhodnuto na této 34. generální kongregaci tovaryšstva musí být realizováno věrně vůči duchu a původnímu záměru zakladatele. Činnost kongregace proto nesmí být žádným způsobem vykládána jako oslabování struktury stupňů a jejich potřeby, protože to by bylo v rozporu s tím, co si pro tovaryšstvo přál sv. Ignác, kněžský řád, který má svůj základní a charakteristický prvek ve čtvrtém slibu poslušnosti vůči Nejvyššímu pontifovi.

Proto je mou nadějí, že všichni členové Tovaryšstva Ježíšova mohou ve zbožném duchu uvítat dokumenty vydané Generální kongregací 34. a že je mohou realizovat s věrnou velkorysostí, usilující být stále autentičtějšími syny sv. Ignáce, prožívajícími svou původní inspiraci a charisma až do plnosti a bez váhání v těchto závěrečných letech století.

S těmito přáními a s vzýváním ochrany Požehnané Panny a sv. Ignáce pro celé Tovaryšstvo Ježíšovo vám a vašim spolubratrům udílím srdečné zvláštní Apoštolské požehnání.

Z Vatikánu

27. září 1995, při 455. výročí schválení Tovaryšstva Ježíšova Jan Pavel II.”

Jak si o něco dál ukážeme, stal se tedy Jan Pavel II. nakonec věrným mluvčím jezuitské diplomacie a věrným nástrojem v rukou černého papeže. Polská slovanská vzdorovitost se vytratila. Jezuitským špičkám se podařilo bílého papeže přeci jen ohnout a nakonec zlomit tak, jak si to u něj přáli už od počátku.

Každý papežův projev, každé jeho vystoupení, všechno co napíše nebo oficiálně řekne je pouze věrné tlumočení vysoce postavených jezuitů včetně černého generála.

Když tedy sledujeme činnost a politiku Vatikánu po pádu komunismu ve všech zemích bývalého socialistického bloku, současně sledujeme jezuitskou politiku a diplomacii. Když sledujeme pohyb, ideologii a stanovisko dnešního Vatikánu, současně sledujeme jezuitské zákulisí papežské stolice. Když budeme popisovat cíle dnešního Vatikánu, budeme tím současně popisovat i plány a cíle jezuitského řádu. Tak jako za válečných a poválečných časů i dnes je mezi Vatikánem a římským centrem jezuitů stále silnější rovnítko a pouto.

49.2 Mediální propaganda katolicismu

Po pádu komunismu můžeme sledovat dvojí propagandu: Otevřenou a skrytou.

Otevřená mediální propaganda se týká všech knih, časopisů a novinových článků, dále všech pořadů v rozhlasu, v televizi či v kinech a na internetu (o něm viz např. **Katolický týdeník**, č.21, 24.5.1998; č.22, 31.5.1998; č.43,25.10.1998, str.3).

Zde všude je katolicismus postaven na úroveň pravého křesťanského náboženství, je mu přisuzována monopolní náboženská úloha v celé Evropě a je neustále veřejnosti předkládán jako nejstarší křesťanské náboženství existující už od dob narození Ježíše Krista nebo dokonce už od dob Starého zákona. Tato otevřená propaganda katolicismu je uzpůsobena pro všechny věkové vrstvy obyvatel postkomunistických zemí. Setkáme se s ní například jak v pořadech a knihách pro dospělé či pro mládež tak také i pro tu nejmladší věkovou kategorii, a to hlavně pro ni!

Přečtěme si například **Katolický týdeník** č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997; č.36, 7.9.1997 a další čísla. Ze stránek těchto novin můžeme jasně vypozařovat příkaz papeže Jana Pavla II. českému velvyslanci PhDr. Fr. X. Halasovi, který byl zplnomocněn k nástupu do funkce od prosince 1990. Papež “...vzdvihl význam náboženských svobod” a dále řekl, že tyto náboženské svobody “musí církví umožnit, aby ... měla přístup ke sdělovacím prostředkům. ...” (**Katolický týdeník** č.5, 3.2.1991, str.5; č.1-2, 13.1.1991, str. 11)

Dále můžeme z těchto článků vidět, jak potom římský katolicismus postupně proniká do všech veřejnoprávních médií, do internetu a dokonce i do různých komisí pro oceňování filmů (viz např.: **Katolický týdeník** č.30, 27.7.1997 nebo č.17, 26.4.1998, str.8, článek: **Ekumenické poroty hledají hodnoty** nebo o řeckém katolictví viz např.: **Pátek L.N.**, 9.1.1998).

Bezesporu na tom mělo zásluhu také setkání našich biskupů v německém Pasově 6. až 11. ledna 1991, které se uskutečnilo z iniciativy kardinála Vlka a které proběhlo v uzavřeném jednání:

“V březnu 1990 jsme ve Fatimě mluvili například o tom, že je nutné, aby lidé zaměstnaní ve sdělovacích prostředcích byli přesvědčení a praktikující křesťané.” (**Katolický týdeník** č.7, 17.2.1991, str.5)

Vedoucím redakce celostátního náboženského vysílání Českého rozhlasu také není nikdo jiný než silně prokatolický “katolicko - evangelický” farář Miloš Rejchrt, duchovní česko - bratrské církve (viz např.: **Katolický týdeník** č.35, 31.8.1997; č.13, 29.3.1998; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4). Ten byl také vybrán i za člena správní rady česko - německého Fondu

budoucnosti. Do tohoto fondu byl vybrán bývalým ministrem zahraničí Jaroslavem Šedivým. (*Katolický týdeník č.13, 29.3.1998; L.N. 27.1.1998*)

Se snahou pokatolíčtit všechny vrstvy obyvatel si nezádá ani dřívější marxisticko-leninská propaganda šířená ze strany komunistických úřadů a Sovětského Svazu. Katolický nátlak v médiích je intenzivní a silný. Ovšem lidé jej nevnímají tak citlivě jako marxismus-leninismus, a to z toho důvodu, že je v nich dřívější pokatolizovaná Evropa ještě zakódovaná, což se u pouhého čtyřicetiletého období komunismu říci nedá. Jinými slovy jsou lidé na katolickou církev zvyklí více než na komunistickou stranu.

To ovšem nijak neopravňuje římskokatolický systém k tomu, aby toho zneužíval ve svůj ideologický prospěch a aby si dělal mediální reklamu na to, že je oblíbeným a uznávaným náboženstvím celé Evropy a že má proto právo deformovat nekatolické náboženské přesvědčení a svobodná rozhodnutí u všech lidí a nejvíce již u té nejmladší generace lidstva.

Kromě této otevřené propagandy katolicismu se však mnohem více setkáváme se skrytou propagandou. Názorně si ji ukážeme na několika příkladech.

O neustálém přepisování dějin římskokatolickým systémem skrze své různé nástroje jsme si již povídali několikrát. Podívejme se tedy například do knihy *Kronika lidstva* od sestavovatele Bodo Harenberga a jeho kolektivu (*Ed. Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992*). Na každé stránce zde nacházíme různou, nenápadnou propagandu římskokatolické církve hající své historické “pravdy”, stejně jako v podobné knize, *Kronika křesťanství, Praha, 1998*. Obě knihy pochází od německých historiků. Kronika křesťanství je katolickými redaktory doplněná katolickými nebo prokatolickými českými historickými tématy, jak to přiznává *Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, Perspektivy, str.VII*.

V *Kronice lidstva* například u hesla *Jugoslávie* 27.6.1991 na str. 1111 je článek: *V Jugoslávii vypukla občanská válka* doprovázený fotografií chorvatského vojáka (na helmě má chorvatský, ustašovský erb) s prstvy vztyčenými do písmene “v” jako victory - vítězství. Tato fotografie má ve čtenáři nabudit dojem, že Chorvaté těžce bojovali o svou nezávislost a že nakonec zaslouženě zvítězili, což uvedený obrázek skutečně přesvědčivě dokumentuje. Text článku hovoří o tom, že “22. června, dva dny po vyhlášení nezávislosti Slovinska a Chorvatska, obsadila armáda Socialistické federativní republiky Jugoslávie (SFRJ) letiště a přístupy k hranicím v obou zemích. Tento krok schválilo předsednictvo SFRJ bez účasti představitelů Chorvatska, Slovinska a Makedonie. V Jugoslávii začala občanská válka. Federální armáda, ve které měli převahu Srbové, se snažila vojenskou převahou přinutit Slovinsko a Chorvatsko k návratu do federace.

Příčinou občanské války byla prohlášení parlamentů Chorvatska a Slovinska z 25. června, kterými obě země oznámily, že vystupují z jugoslávského státního svazku a v budoucnu se chtějí stát samostatnými evropskými státy. Je třeba zdůraznit, že s vyhlášením samostatnosti nastal mimo jiné problém se státní hranicí, která byla dosud hranicí SFRJ s Itálií, Rakouskem a Maďarskem, ale po osamostatnění Chorvatska a Slovinska se stala státní hranicí těchto zemí. Jugoslávský parlament v Bělehradě odsoudil vystoupení Chorvatska a Slovinska z federace a označil ho za »trestuhodný čin«. Situace se vyostřila a 28. června federální armáda obklíčila hlavní město Slovinska Lublaň. Začalo její obléhání a současně převzaly jugoslávské jednotky kontrolu nad hraničními přechody v obou zemích.

Jako zprostředkovatel vystoupilo v konfliktu Evropské společenství, jehož představitelé 8. července jednali na ostrově Brioni s představiteli Jugoslávie. Byla přijata rezoluce o mírovém řešení jugoslávské krize.

Jednající strany se dohodly na zastavení palby (federální armáda tuto část rezoluce soustavně porušovala), na pozdržení platnosti vyhlášené samostatnosti Chorvatska a Slovinska o tři měsíce a o návratu federální armády do kasáren. Předsednictvo SFRJ přijalo toto řešení 12. července a 21. července se začaly vojenské jednotky stahovat z území Slovinska. Boje se však už 22. července přenesly do Chorvatska. Ve třech chorvatských oblastech, které obývají

Srbové (Slavonie, Banja a Krajina), začala federální armáda bojovat na straně Srbů bojujících proti chorvatské policii. V ozbrojených srážkách, kterými začal boj o Velké Srbsko, došlo k prvním obětem na životech. 22. srpna začaly boje v okolí Vukovaru ve východní Slavonii, kterými začala otevřená válka federální armády proti Chorvatsku.”

Skutečnost byla ovšem taková, že Srbové byli chorvatským vojskem napadeni jako první, tedy nikoliv Chorvaté, ale Srbové a protože začali být tito srbsí obyvatelé vyháněni ze svých domovů a začalo genocidní vyvražďování a masakry Srbů úplně totožné s válečnými za NDH, snažilo se jim na pomoc přispěchat federální vojsko. To však brzy ztratilo svou sílu tím, že se Chorvatům podařilo jednotlivé národnosti v tomto vojsku proti sobě rozeštvát, čímž bylo úplně paralyzováno. Nakonec se z něho vytvořilo mnoho frakčních samostatných oddílů bojujících každý sám za sebe a dokonce i proti sobě.

Celý článek je sestaven tak, že Chorvatsko je právě tou zemí, která se stala nevinnou válečnou obětí a že hlavním viníkem je srbská armáda v rámci armády SFRJ. Článek také záměrně zamlčuje fakta o tom, kdo byl prostředníkem v rámci Evropského společenství. Záměrně je zde úloha Německa a Vatikánu při řešení chorvatsko-srbského konfliktu zcela vypuštěna.

A takové informací najdeme v této knize na každé stránce.

Ukrytá propaganda Vatikánu a tím i jezuitského řádu se kromě kladného hodnocení římskokatolického systému vyznačuje hlavně povrchností informací, kdy sdělené údaje nemají téměř žádnou informační hodnotu a nepřináší nic hlubšího. Dále se vyznačuje dvoj- i vícevýznamovostí, neuspořádaností, přelétavostí z tématu na téma, vynecháváním, vypouštěním, přeskakovaním událostí, ve kterých měla římskokatolická církev prohrávající postavení a dále různým nenápadným překrucováním. Tím vším je pak z celkového pohledu celá popisovaná událost zkreslena, smysl změněn a kladné zhodnocení je vždy na straně římskokatolické církve. Ta je pak vždy pojmána výhradně pozitivně.

Podobně jako *Kronika lidstva* jednoznačně prokatolicky vyznívá i popis historie v knize: *Dějiny Evropy od 12 evropských historiků pod vedením Frédérica Delouchea (za ČR Jiří Gruša), vydalo Argo 1995.*

Zde se například dovíme, že Lutherova “náboženská revoluce” což bylo ve skutečnosti vysvobození zoufalých německých katolíků z útluhu papežských dogmat (zpověď, kupování odpustků, únavné poutě, placení mší, kupování ostatků svatých, sebetýrání apod.) bylo pro Evropu krizí (**str. 232 Kapitola Náboženská revoluce**). Nebo se dovíme, že jezuitský řád, který “ve světě doznal nezadržitelný rozkvět” konal v Japonsku “nejzdařilejší apoštolskou činnost” a v Polsku dosáhl “skvělého úspěchu” (**Str. 238 - Protireformace a katolická reformace**).

Ovšem tak jako v *Kronice lidstva* i zde jsou drobné střípky pravdy, jako například:

“Podle pověsti založil Polsko praotec Lech. Je to snad znamení osudu anebo náhoda, že předseda Solidarity se jmenuje Lech? Wałęsa, elektromontér z gdaňských loděnic V.I. Lenina, se ve 37 letech stal symbolem dělnického Polska. Na obleku nosí obrázek černé Panny Marie Czestochowské. »Nikdy bych bez víry nevydždel ani nedokázal všechno to, co jsme udělali.« ” To je velmi důležitá informace. Tento obrázek Marie je totiž znamením polských jezuitů!

Nebo jiná informace: “ ... V Československu se protestní hnutí omezilo na intelektuální elitu, reprezentovanou zejména signatáři Charty 77. V Polsku vzhledem k hospodářské krizi získali bouřící se intelektuálové na svou stranu většinu dělníků i zemědělců a zároveň se opírali o silné národní cítění a katolickou církev. Krakovský arcibiskup Karol Wojtyla byl 19. října 1978 zvolen papežem Janem Pavlem II. a tato skutečnost i jeho návštěva ve Varšavě (v červnu 1979) posílily vliv polské církve. S touto podporou se Polsko cítilo silné a opět došlo k bouřím v únoru 1980. Hnutí se zrodilo v Gdaňsku, kde Lech Wałęsa založil svobodné odbory Solidarity (Solidarność), které odmítaly společenskou a hospodářskou situaci, nedostatek svobod a útlak církve. V roce 1981 měla Solidarity na 10 milionů členů. Polské vedení chtělo

zabránit šířícímu se nebezpečí, zatкло odborové předáky a celou organizaci zakázalo; církev zůstávala nadále útočištěm a symbolem odporu. “Vítězství” komunistické strany, vedené generálem Jaruzelským, který vyhlásil výjimečný stav v listopadu 1981, bylo pouze dočasné.”

(str. 376 - Zpochybnění Jalty (1985-1990) obrázek 1: Solidarita)

I tyto články jsou však skrytou prokatolickou propagandou, když si uvědomíme, jakou je Solidarita ve skutečnosti organizací. Nemá tajemství, že když se jezuitská Solidarita s více jak deseti miliónovou základnou poprvé dostala k moci, chtěla provést (majíc podporu papeže Wojtyly) stejný plán jako provedli na Balkáně ustašovci: Ustanovit Polsko výhradně katolickou zemí, část nekatolických církví násilím převést na katolicismus, část těchto církví vystěhovat ze země a přísně protestantskou církev Adventistů sedmého dne úplně fyzicky zlikvidovat, to je vyvraždit. Proti tomuto plánu katolické Solidarity však včas zasáhl W. Jaruzelski 13. listopadu 1981 (viz také **Práce, 6.11.1997**).

Není také mezi polskými protestantskými církvemi tajemství, že když si papež Jan Pavel II. přečetl literaturu církve, kterou chtěla Solidarita totálně vyvraždit, prohlásil: “*Ohně znovu vzplanou.*”

Zatím zůstalo jen u plánů. Ovšem dnešní vývoj v Polsku, které v roce 1997 podepsalo s Vatikánem ostudný konkordát, který vzal Polsku právo “*mluvit do toho, koho katolická církev zvolí*” (**Katolický týdeník č.10, 8.3.1998**) pomalu směřuje opět ke stejnému cíli. Prudký rozmach jezuitského řádu v Polsku a katolizace státního školství jsou zde již běžnou záležitostí. Je to také výsledek a “úspěch” oficiálního jezuitského poradce současného polského prezidenta. Nad postavením tohoto jezuitu v roli poradce prezidenta se při jeho zvolení “divily” i veřejné sdělovací prostředky.

V propagandě, o které píšeme je katolicismus vždy pojímán kladně. S drzostí sobě vlastní přitom propaganda vůbec nerespektuje skutečné, pravdivé dějiny té či oné země, o které pojednává. Podíváme-li se například, jak němečtí jezuitští historici a vatikánští prostředníci v knize *Kronika lidstva* popisují například události roku 1990 v Československu, jak se až úzkostlivě vyhýbají církevním vlivům, které při tom ve skutečnosti sehrály hlavní a rozhodující úlohu, jak je všechno čtenáři předloženo jako záležitost spontánní a davová, podíváme-li se například na heslo *Jezuité* a přečteme-li si, co o nich provatikánská *Kronika lidstva* píše nebo podíváme-li se na další hesla a témata a porovnáme-li je se skutečností, pak nelze tuto knihu studovat jinak než s nechutí i přesto, že jsou sem tam roztroušeny malé střípky pravdy.

Stejnou propagandu nacházíme v knihách vychvalující projezuitský habsburský rod a různé satelitní rody související s tímto “velerodem”. Byl totiž největším oblíbencem Říma právě pro jeho postoj k jezuitskému řádu a nebo pro jeho přímé členství v něm. Mnoho těchto knih je vydáno i v češtině.

Propaganda Vatikánu a jeho vojska prostřednictvím svých nastrčených nástrojů současně likviduje jakékoliv jiné náboženské cítění obyvatel. Toto cítění pokořuje a uráží tím, že katolicismus je onou propagandou postaven do monopolní “křesťanské” úlohy a idee.

V současné době se záměrně nedělají žádné rozdíly mezi katolicismem a ostatními náboženstvími. Nehovoří se jinak, než jen o jedné “Církvi” a tou se vždy myslí církev římskokatolická. A tuto dogmatickou ideologii přejaly i všechny protestantské církve. Pokud oficiálně hovoří o Církvi, pak zastávají stanovisko římskokatolického systému a jmenují římskokatolickou církev jako rozhodujícího činitele v církevním dění. A totéž činí i světoví politici. A pochopitelně to můžeme v hojné míře pozorovat i v Čechách, kde se politikové tajně i otevřeně sklání před Vatikánem a dělají mu různé ústupky nebo mu vychází i přímo vstříc.

Monopolizace katolicismu nejen trvá, ale stále více a více sílí. A pokud si to budou lidé nechávat líbit, může přijít chvíle, kdy bude zbytek svobodně uvažujících ještě nezideologizovaných občanů vystaveno krvavým represím stejně tak, jako tomu bylo nedávno na Balkáně.

Nespoléhejme na to, že nenávisť římskokatolického systému a jeho nesnášenlivost k jinověrcům už pominula. Dnes je pouze skrývaná a pokud to parlament té či oné země dovolí, pak nastane při převaze katolíků násilné pokatoličťování zbylých obyvatel bez ohledu na jejich kulturní historickou tradici a postavení v Evropě. Jak jsme poznali, Řím umí vyprovokovat ke krvavému povstání a pronásledování jakýkoliv národ a ve kterékoliv době.

Skrytá propaganda římskokatolického systému se promítá i do novin a časopisů. Mnoho novinářů, rozhlasových a televizních pracovníků jsou římskokatoličtí prostředníci, většinou z jezuitského, františkánského, dominikánského či jiného řádu (viz např. **Katolický týdeník č.27, 5.7.1998, str.11**). Jejich jediným úkolem je neustálá a nenápadná prokatolická mediální propaganda. V televizi jsou vybírány filmy s prokatolickou tematikou nebo zápletkou, v rozhlasu slyšíme různé prokatolické diskuzní pořady, hry, soutěže apod. A v novinách jsou různé rubriky vyvyšující katolické řády, poutní místa, světce, kláštery, katolickou evropskou “kulturu” apod.

Ovšem největší skrytou i otevřenou prapagandu věnují jezuité dětským knížkám a dětským rozhlasovým a televizním relacím. I v Čechách můžeme pozorovat, že například největší procento provatikánsky zaměřených knih se týká právě dětské náboženské literatury. Typickým projezuitským znakem v nich je věrouka o Marii, o svatých, o Josefovi apod. podle katolických dogmat (pochopitelně uzpůsobených pro děti). Katolická dogmata můžeme například jasně vysledovat také v knize *Jak k nám přišla Bible*.

V různých prokatolických dětských knížkách je hlavním tématem vychvalování a vyvyšování Ježíšovy matky Marie, jak ji například chválí všechny národy, dále vyvyšování apoštola Petra (podle zfalšovaných dokumentů údajně prvního papeže církve), který je v těchto knížkách dokonce i hrdinou vymyšlených příběhů, dále je zde představováno katolické “křesťanství” jako monopolní a správné, jsou zde vyvyšovány katolické obrazy, chrámy, kláštery, řeholní řády, katoličtí svatí, mniši apod.

Kromě toho se těmito dětskými knížkami prolínají ekumenická témata o bratrství a lásce mezi různě věřícími, o spojení s církevními “velikány” (pochopitelně, že katolickými), o respektu a úctě k farářům, kazatelům a církevním rádcům a o bezmezné důvěře k těmto duchovním jako k dětským “kamarádům” rozumějícím dětskému světu.

Je to však příprava pro budoucí roli, kdy tyto děti pak budou mít v dospělém věku stále své duchovní “kamarády” - zpovědníky. Znovuzavedení povinné zpovědi u všech lidí je tak důležitý plán a úkol, že římskokatolický systém dokonce neváhá v Evropě investovat do různých dětských skautských oddílů, různých dětských letních církevních táborů, do dětských turistických atrakcí většinou souvisejících s katolickými poutními místy a kláštery, dále do různých sportovních a hudebních akcí pod organizací katolické mládeže nebo přímo pod *Katolickou akcí* a také do armádních kaplanů.

Všechny tyto organizace kladou na kamarádství a na opírání se o člověka veliký důraz. Děti, mládež i vojsko je přitom postupně vedeno k tomu, aby se naučili co nejvíce svým “kamarádům” důvěřovat a svěřovat jim co nejvíce informací osobního charakteru. Postupně se vedou k tomu, aby se svým dospělým “kamarádům” svěřovali úplně se vším a aby se naučili spoléhat jenom na ně. To je základ budoucí zpovědi.

O proniknutí Říma do skautingu není třeba vůbec pochybovat.

Tak například **Katolický týdeník č.29, 20.7.1997, str.4**, přináší obrázek římskokatolického monsignora, který stojí za provizorní “polní” kazatelnou s křížem na ní uprostřed skupinky skautů. Malou zmínku o zapojení skautů do církevní propagandy najdeme i v **M.F. Dnes, 23.12.1997**.

Jinou zprávu najdeme například v **Katolickém týdeníku č.19, 10.5.1998** o “Pouti skautů v Rajhradu u Brna konané v poslední dubnovou neděli,” které “se zúčastnil i brněnský biskup Vojtěch Cikrle.”

Nebo si přečteme zajímavý článek v *Katolickém týdeníku* č.22, 31.5.1998, str.5 “Skautská duchovní obnova: Do Svatého Jana pod Skalkou se sjelo několik desítek dospívajících a dospělých skautů a skautek, aby v krásném prostředí přírody Českého krasu a zdejšího bývalého kláštera - dnešní Vyšší pedagogické školy - načerpali dostatek duchovní síly pro svou vychovatelskou práci. Osoba Ducha svatého a jeho působení v našem životě bylo hlavním tématem programu, který připravilo Misijní centrum z Prahy. Páter Vladimír Zálavský - Šagi vážil cestu až z Blanska, aby ve svých přednáškách vybízel k věrnosti a vytrvalosti na cestě k Bohu. Nechyběla ani diskuse o křesťanských prvcích v programu skautského oddílu a beseda s Páterem Jiřím Reinsbergrem - Amundsenem, který je duchovním otcem českých skautů.”

Katolický týdeník, č.23, 7. 6. 1998 nám ukazuje na titulní straně pravé zákulisí oddílu Junák a sice, že jako skautský, mládežnický oddíl má také svou “ústřední duchovní radu” zasedající v Praze, kde za katolickou církev vystupuje biskup F.V. Lobkowicz nebo páter Gereon OPraem. Jak ze článku vyplývá, udržovala katolická církev tajně kontakt se skauty i v době komunismu. *Katolický týdeník*, č.34, 23.8.1998 přináší reportáž o skautech z pohledu mezinárodního významu a *Katolický týdeník*, č.39, 27.9.1998, str.5 hovoří o mši k 60. výročí úmrtí zakladatele československého skautingu v chrámu sv. Petra a Pavla.

Když tedy pochopíme propojení Vatikánu se skauty, pak nás nemůže překvapit zpráva, že se v bazilice sv. Petra a Pavla na Vyšehradě uskutečnilo “udělování skautských liliových křížů, které obdrželo přes dvacet skautů a skautek ...” (*Katolický týdeník*, č.41, 11.10.1998, str.5)

Římskokatolická propaganda má skutečně mnoho tváří. Stačí, podíváme-li se do školních čítanek pro 4. třídu základních státních škol. Zde jsou jednoduché životopisy “svatých”, dále různé pohanské zvyky spojené se jmény těchto “svatých”. Uvedené lidové pranostiky, různá lidová rčení a pořekadla vždy nějak souvisí s římskokatolickým svátkem nebo tradicí. Dodnes si lidové tradice nejvíce pochvalují jezuité, jako například v následujícím “buditelském” a “národnostně procítěném” článku:

“Nábožensko - národní zvyky. V českém národě se zachovalo dodnes mnoho nábožensko - národních zvyků. Svůj vznik mají většinou v době baroka. Tehdy kněží, národní buditelé v lásce k národu a k církvi vytvářeli ve svých farnostech různé zvyky a v nich vždy spojovali prvek národní s náboženským. Zvláště v tom vynikali jezuité. ... Přicházejí předně s působivou liturgií, lidovými pobožnostmi a s mariánskou úctou. Za vesnicemi a městy budují poutní kostely, kapličky, křížové cesty a boží muka. Tato doba národního obrození dala našemu národu i překrásné národní kroje, písně a tance, jimiž se jistě i dnes chlubíme ve světě. ... Při těchto nábožensko - národních zvycích a poutích se člověk důvěrněji setkával s Bohem, Pannou Marií a s církví. Bylo by proto velmi nezodpovědné tyto staleté zvyklosti ve farnostech rušit či je odbývat slovy: »Vždyť je to jenom folklór, formalita, není tam nic duchovního.« ” (*Katolický týdeník* č.15, 12.4.1998)

49.3 Jezuitské mládežnické kluby

Po celé “křesťanské” to je katolické Evropě slouží tyto kluby k aktivnímu odpočinku mládeže, k navazování různých známostí s protestanty a s nekatolíky, k duchovnímu vyžití a k různým akcím mladých lidí. Tyto kluby jsou zaměřeny hlavně na studenty různých škol. Vzpomeňme si, jak jezuité vždy usilovali o monopolní výchovu mládeže v každé zemi. A dnes to dělají prostřednictvím moderních katolických klubů. V nich se snaží studenty podchytit a učinit z nich své prostředníky a nebo přímo členy.

Činnost těchto klubů je sledována, podporována a navrhována řeholníky z různých řádů. Tato zájmová činnost klubů je tak široká, aby byla co nejvíce lákavá, přitažlivá a zajímavá pro co největší sféru studentů. Tyto kluby mají kromě dalšího i různé kempingy, provádí

skauting, tremping, vodáctví, pořádají “křesťanské” stanové tábory, ekumenická shromáždění, misijní přednášky pod širým nebem, country koncerty, turistiku, výlety, zájezdy, poutě, tématicky zaměřené putovní pochody apod.

Je to veliký psychologický tah na mládež, který vedou převážně jezuité.

Například: “*P. Manuel Casanova, SJ, nejvyšší představitel projektu »Evangelizace 2000« pro Evropu, zavítal počátkem června na Slovensko. Navštívil Bratislavu, Turčianské Teplice, Trnavu, Brestovany, Zlaté Moravce a Topolčany. Je to jeho již třetí návštěva, při které se seznámil s různými formami evangelizační a pastorační práce u nás.*” (**Katolický týdeník 2.8.1992, str.4**)

Nebo článek: “*Největší diecéze světa.*” Apoštolským administrátorem Sibíře je biskup Josef Werth, narozen 1952, SJ - tedy jezuita (**Katolický týdeník 22.12.1991, str.9**)

Nebo článek “*Slovensko má kardinála*” z doby ještě před rozdělením Československa, který říká, že 29.5.1991 byl jmenován slovenským kardinálem Ján Chryzostom Korec, jezuita, absolvent noviciátu (od 12.9.1939), později student jezuitské teologie (**Katolický týdeník č.26, 30.6.1991, str.1**).

Kluby jsou ve skutečnosti moderními řeholními domy. Nejsou uzavřeny nikomu. Mohou je dokonce navštěvovat i nevěřící materialisté, ateisté, nihilisté a další, pokud svými názory nebudou proti klubu přímo bojovat a vystupovat. A právě v tom je “kouzlo” těchto novodobých moderních řeholních domů. Zde se odehrávají první kontakty nic netušící mládeže s různými řeholníky.

Různé řehole jsou však s jezuitským řádem různě propletené. Na základě mnoha papežských bul a příkazů musí být tyto řehole jezuitům neustále ke všemu nápomocní, kde si to jen jezuité budou přát. Tyto papežovy příkazy nikdy zrušeny nebyly (i když jezuité celosvětově oficiálně jednou ano) a pochopitelně nikdy nebudou.

Pro tak vysoké privilegium, kterému se jezuité těší dodnes, jsou od ostatních řádů potají nenáviděni. Nicméně jim to není nic platné a musí chtít nechtít podle rozkazů Vatikánu s tovaryši spolupracovat.

To je důležité si uvědomit proto, že v těchto mládežnických klubech často ani jezuité přímo a otevřeně nevystupují (maximálně jen jako přizvaní hosté k různým besedám), a přesto jsou to právě oni, kdo mají v zákulisí celý klub pod svým patronátem.

Zde se však sází na mládežnickou naivitu, přátelskost a důvěřivost, že právě ten klub, který navštěvují, jezuitům nepatří. Jsou to atributy, které u mládeže nejvíce zneužívají a využívají jezuité a které pak v rukou jezuitů dovedou udělat v konečném důsledku hrozné peklo statisícům lidí (viz např. Leon Degrell v Belgii). Zvyšující se počet těchto jezuitských spolků a klubů nebo různých mládežnických organizací, hnutí, nadací a aktivit v rámci katolické církve je nejenom více než zarážející, ale je přímo varující.

I v Čechách jsou podobné kluby, z nichž velmi známý a hojně navštěvovaný je pražský klub Betanie se svými různými pobočkami. Podívejme se, co o tomto klubu píše samotný katolický tisk:

“**Studentský klub Betanie.** Doposud byl jediným centrem studentského katolického života v Praze kostel Nejsv. Salvátora (pozn.: kostel patří jezuitům a jeho knězem je jezuita T. Halík), a chyběl zde prostor pro další aktivity. Nápad zbudovat studentský klub se zrodil hned po revoluci, ale do loňského roku se nepodařilo najít vhodný prostor. Proto, když mladý kněz Pavel Zach z farnosti u sv. Ludmily na Vinohradech přišel s nabídkou volných prostor na své faře, studenti nezaváhali a v říjnu 95 svůj klub otevřeli.

Vybudovali si místo, kde se může scházet jejich společenství, kde si mohou odpočinout mezi přednáškami, studovat, sejít se s přáteli, domlouvat se na dalších akcích. Klub je otevřen každý den a nejen pro katolické studenty.

V Betanii byly také bez problémů realizovány další plány pražských vysokoškoláků. Diapozitivy z nehostinných Himalájí, barevné Austrálie, poslechový pořad Scholy Gregoriany Pragensis, diskuse s křesťanským politikem a filosofem D. Kroupou, tak to je namátkou výběr ze čtvrtěčních večerních pořadů.

Ve středu se studenti setkávají již ráno na mši svaté, po které mají společnou snídani. A na večerním společenství jsou častými hosty řeholníci.

Studenti z Betanie nemyslí jen na sebe a věci duchovní. Tradicí se staly společné návštěvy na LDN ve Vinohradské nemocnici. Tyto "misie" se odehrávají vždy na sv. Mikuláše, Tři krále a letošní novinkou byla i návštěva masopustní. O své tělo studenti pečují při nedělních fotbalech a výpravách na hory.

Zdá se, že Betanie se stala tolik potřebným zázemím pro studentské aktivity v Praze, místem, kde se i ostatní mladí lidé mohou setkat s živou vírou ve formě, která je jim blízká." (Katolický týdeník 11/1996, str.4)

"Při besedě s redaktory časopisu AD ve čtvrtek 14. března v pražském studentském klubu Betanie se hlavní zájem soustředil na otázky související s novinářskou etikou." (Katolický týdeník 12/96, str.3)

"DNES ODPOVÍDÁ... Pavla Hajná z vysokoškolského katolického hnutí

Čím je VKH pro studenty užitečné?

Jde o občanské sdružení založené před šesti lety, jehož cílem je nabízet studentům alternativní využití volného času na základě křesťanských hodnot a podporu jejich odborného vzdělávání. Sesterská hnutí existují v Brně, Olomouci a dalších univerzitních městech.

Hnutí zastřešuje naše studentské aktivity a umožňuje kontakt s dalšími státními i nestátními organizacemi u nás i v zahraničí. Jádrem činnosti je pak vytváření prostoru pro setkávání, vznik společenství, shromažďování informací užitečných pro všechny studenty, např. databáze studentské odborné pomoci určené především mimopražským studentům prvních ročníků.

Tedy nejen pro katolické studenty?

VKH má v názvu »katolické« proto, že jeho program zajišťují především katoličtí studenti a jejich duchovní, a to pro posluchače všech pražských fakult. Centrem aktivit VKH v Praze je studentský kostel Nejsvětějšího Salvátora u Karlova mostu a klub Betanie v Jugoslávské ulici. Tato společenství však nejsou uzavřená. Programy jednotlivých akcí se pravidelně rozesílají po fakultách a menzách a členem VKH se může stát student bez ohledu na vyznání, souhlasí-li se stanovami a činností hnutí.

Spolupracují vzájemně VKH z různých univerzitních měst?

Samozřejmě. Nejbližší naší společnou celorepublikovou akcí je pouť VŠ studentů na Velehrad 1.-5. května. Už potřetí před začátkem zkouškového období poputují studenti pěšky z různých míst 30 až 60 km (Pražáci ze Sv. Kopečku). O víkendu je na Velehradě čeká kromě jiného panelová diskuse na téma Evangelizace a modlitba. Počítá se s účastí teoložky M. Ryškové, duchovních V. Kodeta, P. Koláře, P. Ambroze, F. Lízny, J. Dolisty, lékařů M. Kašparů a P. Příhody aj. Nedělní mši svatou bude sloužit kardinál Miloslav Vlk." (Katolický týdeník 17/96, str.1)

"I Praha má svůj studentský křesťanský klub. Jmenuje se Betanie a najdete ho v Jugoslávské ulici č. 27, mezi I. P. Pavlova a náměstím Míru. Čeká tam na vás příjemné prostředí, ve kterém si můžete jen tak odpočinout, něco si přečíst, uvařit si čaj nebo něco na zub, s někým si dát sraz. K dispozici je knihovna, CD přehrávač, deníky, časopisy, kuchyň a pro ty meditativně založené i několik molitanů, na kterých se dá nejen meditovat. Seženete zde i informace o studentech v Praze, programu studentského kostela sv. Salvátora a i sám klub má pravidelný večerní program. ..." (Anno Domini 1/96, str.5)

V těchto klubech je formováno vědomí a poznávání mládeže přesně tak, jak to římskokatolický systém požaduje. Je zde utvářen světový názor lidí, kteří se pak jednou mohou postavit

do rozhodujících postavení v politice, kultuře, umění, školství, ekonomice a hospodářství země.

Církev je velice trpělivá a jde za svým cílem třeba i celá staletí. Ale nikdy se cíle nevzdá. A pokud tomu lidé nevěnují pozornost a římskokatolickému systému všechno dovolí, pak se tato staletí zkracují jen na desetiletí nebo jenom na pouhé roky.

Stejně jako tyto kluby působí i *Česká křesťanská akademie* pod vedení prezidenta, profesora PhDr. Doc. ThDr. pátera Tomáše Halíka. Čestnou radu Akademie tvoří římskokatoličtí duchovní vystupující hodně na veřejnosti, jako například: rektor emeritus University Karlovy Prof. Dr. Radim Palouš, Dr.h.c.; prezident Katolické university Eichstätt Prof. Dr. Nikolaus Lobkowicz, Dr.h.c.; teolog mons. ThDr. Oto Mádr, Dr.h.c., filosof Doc. PhDr. Jan Sokol, skladatel prof. Petr Eben, astronom Dr. Jiří Grygar (také římský katolík (viz např.: **Katolický týdeník č.13, 31.3.1991, str.7**)) aj. Akademickou radu tvoří volení zástupci odborných sekcí ČKA, předsedou je doc.Ing. Jiří Vackář, výkonným ředitelem Mgr. Stanislav Novotný.

Poučné je podívat se aspoň na některé názvy společných akcí ČKA v zimním semestru: 8.10.1997 přednáška v rámci Česko - německé akademie 1997 - Dr. Frank Boldt: *Od pražského velvyslanectví SRN v roce 1989 k německé jednotě*; 21.10.1997 tlumočená přednáška ve spolupráci s Evangelickou fak. UK - Prof. Dr. Eberhard Jüngel (Univerzita Tübingen): *O křesťanském svědomí - co to je?*; 29.10.1997 tlumočená přednáška ve spolupráci s Evangelickou fak. UK biskup Luterské evangelické církve v Hannoveru - Prof. Dr. Eduard Lohse, Dr.h.c. (Univerzita Göttingen): *Pravda velikonočního poselství*; 8.11.1997 seminář ve spolupráci s Křesťansko-demokratickou společností a Nadací Konráda Adenauera: *Křesťané v občanské společnosti*. Přednášky jsou pořádány a organizovány ve spolupráci s českou provincií Tovaryšstva Ježíšova a Národní knihovnou ke 440. výročí příchodu jezuitů do Čech.

Z oficiálního zdroje (<http://www.etf.cuni.cz/~cka>) si přečteme některé informace o této organizaci:

“Co je Česká křesťanská akademie ? Krátce po listopadu 1989 vzniklo v Praze občanské sdružení, které navázalo na práci podzemních teologických a filosofických kroužků z doby předchozí. U jeho zrodu stálo mnoho významných osobností, jež dnes působí v různých sférách kultury a vědy, v církvích, ve státní správě i na scéně politické. Ty také rozhodly o tom, že prvním prezidentem takto vzniklé Křesťanské akademie Praha se stal známý katolický teolog, filozof, obhájce lidských práv a politický vězeň prof. ThDr. Josef Zvěřina. Ten však již v srpnu 1990 zemřel a jeho nástupcem byl zvolen doc. PhDr. ThDr. Tomáš Halík, jeden z nejvýznamnějších žáků J. Zvěřiny. Jeho volba byla opět potvrzena v roce 1993, kdy bylo také sdružení přejmenováno na Českou křesťanskou akademii.

Česká křesťanská akademie chce v křesťanském duchu pomáhat rozvoji svobodné české společnosti na poli kultury, politiky a ekonomie. Je to nezávislé sdružení občanů, které je otevřeno nejenom křesťanům všech církví, ale i lidem, kteří cítí odpovědnost za uplatňování křesťanských kulturních a morálních hodnot ve společnosti. Je nestátní, neziskové a nadstranické. Žije z členských příspěvků a darů. Ve všech oblastech své činnosti spolupracuje ČKA s řadou zahraničních partnerů.

Nejvyšším řídicím orgánem ČKA je akademický výbor, jenž sestává z představitelů odborných sekcí a místních skupin. Již samotné vyjmenování sekcí dobře ilustruje šíři záběru akademie. V ČKA působí: teologická, historická, právní, politologicko-ekonomická, přírodovědná a technická, ekologická, uměnovědná, literární, psychoterapeutická, pedagogická, mediální.

Česká křesťanská akademie uspořádala za osm let své existence již stovky přednášek na nejrozličnější témata. V poslední době se snaží, aby tyto přednášky dávaly dohromady dlouhodobější cykly. Dále pořádá semináře, konference, kolokvia, uměnovědné zájezdy. Některé z těchto akcí se již stávají novou tradicí. Např. Mariánsko-lázeňské rozhovory, kterými chce

akademie přispívat ke zlepšení vztahů mezi českým a německým národem, se v letošním roce konaly už po osmé a v Praze proběhly páté Dny Josefa Zvěřiny, jež mají být příležitostí k zamýšlení se nad naší odpovědností za stav církve a společnosti. ČKA také v roce 1995 zahájila práce na rozsáhlém sociologicko-historickém výzkumném projektu Církve ve svobodné společnosti.

Zvláštní kapitolu v činnosti ČKA tvoří vydávání knih. Od roku 1990 totiž vydala v několika edičních řadách přes 40 knižních titulů domácích a zahraničních autorů. ČKA dále vydává časopis *Universum* (revue přírodovědecké a technické sekce) a *Revue církevního práva*.

ČKA také provozuje veřejnou knihovnu a v roce 1996 přijala od Arcibiskupství pražského odpovědnost za správu Pokoncilní knihovny, která zachycuje vývoj teologie a filosofie v uplynulých 35 letech. ČKA zprostředkovává křesťanským studentům stipendia na zahraničních univerzitách a stála u zrodu nedávno vzniklé vyšší odborné školy publicistiky, jež by měla připravovat budoucí pracovníky sdělovacích prostředků s důrazem na široké kulturní vzdělání a novinářskou etiku."

"Cíle a činnost ČKA:

§ 1: Česká křesťanská akademie přispívá k rozvoji vědy, umění a vzdělání v České republice. Sdružuje občany, kteří chtějí tomuto rozvoji napomáhat a kteří se hlásí k odpovědnosti za uplatňování křesťanských hodnot ve společnosti, i organizace, hlásící se ke stejným cílům. Zve ke členství i ke spolupráci příslušníky různých křesťanských vyznání i občany bez vyznání. Česká křesťanská akademie spolupracuje s jinými sobě blízkými organizacemi v České republice a s organizacemi, které podobným způsobem působí v zahraničí.

§ 2 : Křesťanská akademie (dále jen: ČKA) používá zejména těchto forem činnosti: 1. Pořádá přednášky a panelové diskuse pro veřejnost, odborné semináře a kolokvia pro vybrané zájemce, mezinárodní i národní konference a sympózia. 2. Plní úkoly při vytváření i realizaci výzkumných a badatelských programů. 3. Vydává knihy a časopisy. 4. Vytváří vlastní knihovny pro veřejnost. 5. Zprostředkovává stipendia pro české studenty v zahraničí a pro zahraniční studenty u nás. 6. Podporuje literární a uměleckou činnost. 7. Zakládá, řídí a podporuje školská a osvětová zařízení. 8. Spolupracuje se sdělovacími prostředky a poskytuje publicistům informace a vzdělání v oblasti náboženské a duchovní kultury."

Cíle římskokatolické církve a jeho vojska pod rouchem ekumenických spolků jsou tedy jasné: Co nejvíce zasahovat a do veřejného politického, kulturního, ekonomického a vědeckého dění v Čechách a všechny tyto roviny propojovat s "křesťanskou" neboli římskokatolickou Evropou jako náboženským monopolem. Tomu se pochopitelně nevyhnou ani česká masmédia (viz také **L.N. 24.11.1997**).

Cílem jezuitů v každém státu je trvale ovlivňovat a nakonec ovládnout pro svou propagandu (kromě jiného) i všechna veřejnoprávní média. Nemáme tedy důvodu pochybovat o tom, že se o totéž pokouší i v České republice.

49.4 Důsledky propagandy katolicismu

Na děti a mládež je ve všech zemích vyvíjen ten největší prokatolický nátlak. Tento tlak cítí a vnímá mládež pochopitelně mnohem více, než dospělí a brání se mu svým způsobem. Cítí znásilňování a spoutávání osobní svobody svědomí. Nedefinovaně a podvědomě cítí, že jejich indikátor svobody je v ohrožení.

Ale mládež chce na celém světě zůstat svobodná, nespoutaná a volná za každou cenu. Proto chce hájit svou svobodnou vůli a svobodu svého vnitřního projevu jakýmkoliv prostředky. Proto pro svou obranu neváhá sáhnout po čemkoliv, co ji vysvobodí z církevního a prokatolického vlivu, který se neustále zintenzivňuje jak v celé Evropě tak i v USA.

Nikdy nepřestane platit pravidlo, že tlak vždy budí protitlak a nenávist. Máme velmi vážný důvod se domnívat, že kdyby děti a mladí lidé na sobě podvědomě necítili církevní nátlak žádné skryté ani otevřené církevní propagandy, kdyby necítili žádné znásilňování osobní svobodné vůle ze strany církevních míst, pak by nebylo tolik mladých lidí závislých na “osvobozujících” drogách.

Kdo je vinen, že mladí lidé touží po svobodě bez nátlaků, bez propagandy, bez falešných církevních “kamarádů” a “přítelíčků” a bez omezování ze strany duchovních a různých církevních “psychologů” neboli moderních zpovědníků? Kdo je vinen toho, že tuto svobodu, která respektuje člověka jako nejvyšší svobodnou bytost na této zemi, pak hledají mladí lidé v nereálném světě počítačových her a virtuálních světů nebo v “uvolňujícím” a “osvobozujícím” drogovém opojení ducha, duše i těla? Domníváme se, že určitě ne jejich přirozené mládí nebo dětství.

Nikdy také nepřestane platit pravidlo, že násilí plodí zase jen násilí. Je-li tedy propaganda - znásilňující svobodné náboženské cítění - oficiálně povolena a má-li dokonce i podporu veřejnosti a státu, nedivme se pak, že je mládež nervózní, traumatizována, v depresích a v bezvýchodné situaci. Nedivme se, že je pak v podvědomé agresivní obraně vůči všemu veřejnému a státnímu, že je vulgární, zlá, sadistická a s teroristickými sklony. Je to odezva na okolí a na uspořádání systému, odezva na pořadí hodnot a na požadavky společnosti.

Tyto agresivní vlastnosti pochopitelně nezavinila JENOM církevní propaganda, ale kromě jiných vlivů k tomu pomáhá a to mnohem větším dílem, než bychom si mohli vůbec představit. Měli jsme možnost několikrát zaregistrovat ten jev, že právě tam, kde je katolicismus v ofenzivě a navíc se státní podporou, utíká mládež ke všemu, co ji (podle jejích mladých naivních představ) může osvobodit a zachránit před znásilněním vnitřní osobnosti, svobodné vůle, svobodného svědomí a rozhodování. Při studiu této problematiky registrujeme, že čím více je země do katolického “křesťanství” ponořena, tím více se potýká s drogovou závislostí své mládeže stejně tak jako s její agresivitou a s výskytem násilí a pornografie v kinech a ve všech sdělovacích prostředcích.

Není to nic jiného než jen přirozená, nedefinovatelná, podvědomá obrana každého mladého člověka, který touží po svobodě. Je to v podstatě nedefinovatelný, podvědomý protest proti církevnímu spoutávání ducha, duše i těla.

Důsledkem toho také vznikají různá “svobodná” hnutí. Ta mají mnoho svých odštěpků a podskupin. Nutno konstatovat, že těchto hnutí dovedou jezuité důkladně využít. Rozhodující je, jakým směrem se hnutí ubírají. Jaký je jejich program, jejich životní styl, jaká je jejich představa, jaké jsou jejich plány, ambice apod.

Jezuité mají taková hnutí poměrně dobře zmapovaná a velmi pozorně sledují jejich vývoj.

Proto jsou zvláště nebezpečná ta hnutí, která se zajímají o fašismus v jakékoliv podobě a o jejich představitele. Zájem sám o sobě už cosi signalizuje, ale ještě nehrozí společnosti přímé nebezpečí. Tento jejich zájem se stane pohromou a tragédií tehdy, až se hnutí konvertující k nacismu a fašismu nebo k jiné formě diktatury dostanou do rukou jezuitských ideologů.

Těžko si dnes kdo uvědomuje, jakému vážnému nebezpečí se vystavuje například hnutí Skinheads a v jakém hrozném nebezpečí se díky němu ocitá celá společnost, která toto hnutí buď podporuje nebo je vůči němu lhostejná a nedostatečně vyzbrojená svými zákony.

Takový stav je i v České republice. Hnutí Skinheads v Čechách a na Moravě ani v podstatě nechápe s čím si zahrává, když vyzývá k neofašismu. Nechápe to ani jeho prostí členové a nechápe to ani celá veřejnost. (O neofašismu viz např.: *příloha M.F. DNES, 3.7.1997, str.8-9*)

Je to v podstatě stejná situace, jako kdyby si někteří z velké skupiny plavců plavajících v moři rozřezávali žíly, bavili se krvavými výjevy a přitom by nikdo z celé skupiny plavců ne-

vnímal, jak se přibližují žraloci, kteří byli přilákáni krví těch několika jedinců, a to i z velké dálky a že se zanedlouho stanou všichni jejich snadnou kořistí.

O tom, že hnutí Skinheads je propojeno s mezinárodním neonacismem a neofašismem ve všech svých podobách, není vůbec pochyb.

O pohledu skinheadů na holocaust Židů (který identifikujeme jako pohled typicky projezuitský), dále na fašismus v Německu a Itálii, o vítání křížáckých válek a válek ve Vietnamu, o přijímání neonacismu směřujícího z USA i do Čech přes internet a přes různé distributory skinheadů a o dalších faktech této skupiny hovoří například článek: *“V Čechách vycházejí desítky skinheadských časopisů” (Lidové noviny, 1.12.1997, str. I. a III).*

Nebo: *“Holé Lebky se sešly v Jeseníku, aby vzpomněly narození Hitlera.”* To je titulěk článku, který rovněž potvrzuje předchozí fakta (*Lidové noviny, 20.4.1998*). Nebo si přečtěme článek v příloze *Pátek L.N., 9.1.1998, str.8-10*.

Zajímavá byla také reakce bývalého ministra Luxe (KDU-ČSL), kterou bylo možné sledovat, když měl parlament na svém zasedání odsoudit nacistické tendence mezi skinheady... *“Na to okamžitě vystartoval Josef Lux a žádal totéž o komunismu. A na to se ozvali komunisté ... a tím se v parlamentu rozpoutala bouřlivá diskuze.”* Otázka nacismu tak zůstala úplně stranou (*Radiožurnál, 13.11.1997, 12.00*).

Ano, přesně takto vypadá politický jezuitismus! U katolických nebo prokatolických témat je rozpoutána mezi diskutujícími právě taková svárlost, aby ona choulostivá a ožehavá témata šla okamžitě stranou. Bohatě se k tomu využívá dřívějšího komunistického zřízení, přičemž se zneužívá právě toho, že mnoho lidí jej nenávidí. Můžeme pozorovat, jak se slovem *komunismus* velice rád při svých projevech operuje kardinál Vlk (viz např.: *příloha M.F. DNES, 18.4.1996*), dr. Halík, exministr J. Lux, biskup Radkovský a další z katolického a politického nebe.

Proč římskokatolický exministr nenechal parlament, aby v klidu odsoudil ono dítě Vatikánu - nacismus? Nebráníme se názoru, že to může souviset s exministrovou římskokatolickou vírou a pohledem na dějiny dvou posledních válek. Odsoudil sám Lux někdy (stejně jako i jeho další katoličtí kolegové) propojení skinheadů s neonacismem?

Podle nás to do jisté míry vysvětluje i liknavý přístup mnohých prokatolických nebo katolických politiků ke hnutí skinheadů. Není totiž pochyb o tom, že tam, kde je fašismus a nacismus, tak je v pozadí i katolicismus.

Důkazů leží v této knize více než dost.

49.5 Katolické svátky

Nejsilnější římskokatolická propaganda (otevřená i skrytá) je vždy v období pohanských nebo polopohanských svátků, které římskokatolický systém uznává jako své vlastní. Je to období vánoc, velikonoc a svatodušních svátků.

Nejen v období samotných vánoc, ale už od začátku prosince stačí otevřít jakékoliv deníky a časopisy a nenajdeme v nich nic jiného, než jen propagandu předadventní doby, propagandu vánoc jako *“pravého křesťanského”* svátku a různou propagandu církevních představitelů, životopisy svatých a katolických *“mučedníků”*, dále ukázky betlémů, pořady o kostelích a jejich otevřenosti veřejnosti, o poutních místech, klášterech apod.

S takovými podobnými články jsme se již setkali - viz například v kapitole 45.21 a tam *Lidové noviny 12.12.1997, Mladá fronta Dnes 23.12.1997 a Lidové noviny 30.12.1997* nebo následující článek:

“Po železničních kolejích celé republiky putovaly včera plamínky, které od věčně hořícího světla u jesliček v izraelském Betlémě zapálili rakouští skauti. Čeští skauti s ním letos putovali po zemi například rychlíkem ... na hlavní nádraží v Olomouci dorazilo betlémské světlo včera ráno a odtud je skauti rozváželi dál do kraje.” (MF Dnes, 23.12.1997)

Poznáváme v tom moderní pověrečnost skautů a snahu zapojit je co nejvíce do církevních záležitostí? Rozhlas v tuto dobu hlásil, že světlo z Betléma si může každý přijít zapálit do kostela sv. Ignáce z Loyoly v Praze, tedy přímo k jezuitům!

O televizní a rozhlasové propagandě římskokatolických svátků vyžadujících velkou dávku pověrečnosti ani mluvit nemusíme.

Všechny tyto a ještě i další římskokatolické svátky jsou ve skutečnosti plné pohanských pověr a slavností v křesťanském rouchu a nemají s učením Bible svaté nic společného. Kdo zná Bibli, ví, že tyto svátky jsou v přímém rozporu mezi Biblí jako jednou institucí a mezi učením protestantských církví a církve katolické jako druhou institucí. Tyto církve věří v ustanovení lidská, a ne v ustanovení Boží. A jedním takovým lidským ustanovením je právě zachovávání vánočních, velikonočních a svatodušních svátků.

Všechny tyto svátky mají převážně svůj původ v pohanství a částečně v židovství. To, co je převzato ze židovství, mělo své opodstatnění ve Starém zákoně, v době starozákonní, a splnilo se a cele beze zbytku se naplnilo i v Ježíši Kristu a apoštolské církvi. To, co je převzato z pohanství, nemělo nikdy žádné opodstatnění a nemá posud.

Povězme si něco o původu těchto svátků:

Nejprve vánoce, svátky, kdy se připomíná narození Ježíše Krista.

Tyto svátky jsou skutečně výhradně převzaty z pohanství a nemají se židovstvím i křesťanstvím nic společného. To, že křesťané jim dali křesťanský nátěr tím, že oslavují narození Ježíše Krista, je jako když starou, zkaženou, zapáchající potravu přelejeme trochou mléka. Tím tu zkaženou, zapáchající potravu nezměníme v potravu požitelnou, ale naopak takto připravená je nebezpečnější než předtím, neboť kdo by hleděl jen na to mléko a požil by s ním zkaženou potravu, může onemocnět, ba i zemřít. A tak je to i se vším, co je převzato z pohanství a má jen křesťanský nátěr.

Co jest křesťanského na vánočním stromku, i když vánoční stromek sám o sobě není hříchem. Je to pro děti hračka jako každá jiná. Ale proč to dávat dohromady s narozením Ježíše Krista? A co jest křesťanského na rozkrajování jablka, abychom se dozvěděli, zda příští rok budeme zdraví či nemocní neb zemřeme? A co jest křesťanského v házení pantoflem, abychom se dozvěděli, zda zůstaneme příští rok doma, a nebo se dostaneme z domu pryč? A co je křesťanského v hádání svého dalšího života prostřednictvím slitého olova?

Poznáváte v tom ďábelské pozadí? Vždyť Písmo svaté tyto věci přísně zakazuje. Ve Starém zákoně každý člověk, který by se tímto čarováním a hádáním obíral, měl být ukamenován. Toto jsou všechno zvyky a obyčeje pohanů, které jsou nedůstojné pro věřícího člověka v Ježíše Krista. V tu dobu je zimní slunovrat a přestávají být nejdelší noci a nejkratší dny. Pohané těmito svátky oslavovali návrat boha slunce a klaněli se mu. Proto jsou tyto svátky výhradně zasvěcené bohu slunci, to jest modle učiněné z Božího stvoření! Je to tak jako se zkaženou potravou přelitou dobrým mlékem.

Přečtěme si Bibli od začátku až do konce a nikde se nedočteme datum narození Pána Ježíše. To jest nám skryto. Pán Ježíš se rozhodně nenarodil 24. prosince, neboť v tu dobu jsou v Palestině dlouhotrvající deště, kdy ovce jsou uzavřeny a volně se nepasou. Tyto deště trvají nepřetržitě několik týdnů. V době, kdy se Ježíš narodil, byli pastýři s ovci ve volné přírodě, to znamená, že Kristus se mohl narodit v říjnu nebo začátkem listopadu, ale nikdy ne koncem prosince.

Tyto svátky byly přeměněny na křesťanské teprve začátkem 4. století našeho letopočtu, aby bylo umožněno pohanům, kteří se houfně přidali ke křesťanské církvi, jejich svěcení. Jak ještě uvidíme, mají vánoce své ryzí okultní pozadí.

Velikonoce jsou svátky zpola židovské a zpola pohanské. Všichni víme, že na židovskou Velikou noc, která byla slavena na památku vyjití z Egypta, byl Ježíš Kristus ukřižován a po-

chován. Tato židovská Veliká noc se neslavila vždy v pátek, ale slavila se 14. dne měsíce Nisan k večeru, a proto každý rok přišla na jiný den.

Je pravdou, že v roce 26 našeho letopočtu přišel tento 14. Nisan na pátek, kdy se v chrámě obětoval beránek a v tu dobu byl Ježíš Kristus ukřižován, v sobotu odpočíval v hrobě a první den po sobotě na úsvitě vstal z mrtvých. Tím se stal 15. Nisan, který byl židovskou sobotou současně sobotou Hospodinovou.

Největším svátkem pro Židy, kromě soboty Hospodinovy, která byla každý sedmý den v týdnu, byl 15. Nisan, památka na vyjití z Egypta. Ze 14. na 15. Nisan v noci jedli Izraelští v Egyptě beránka v plné pohotovosti k vyjití a 15. Nisana v ranních hodinách opustili Egypt. Na památku tohoto předivného vysvobození z Egypta národ židovský slavil po rodech svých Velikou noc, neboli Fáze, jiti Hospodinovo. Beránek, který měl být sněden, i ten, který měl být v chrámě obětován, byl symbolem na Beránka Božího, na Ježíše Krista ukřižovaného, a proto již nemá žádnou cenu tyto svátky slavit, neboť našly své vyplnění v Ježíši Kristu.

A co má společného smrt Pána Ježíše s pomlázkou, s poléváním vodou, s malovanými vejci, se žlutými kuřátky a housátky? Nic; vůbec nic. Tyto velikonoční svátky byly slaveny pohanými národy jako svátky jara, svátky jarního slunovratu, svátky, kdy se celá příroda probouzí k životu. Pohané měli svoji bohyni jara, zvanou Oaster, o které věřili, že se narodila z vejce a přinášeli jí v oběť malovaná vejce. A protože oslavovali bohyni plodnosti, proto také jejich svátky byly plny zajičků, kuřátek, housátek a podobně. Rovněž svěcení kočiček, vrbových květů, je převzato z pohanství.

Svátky svatodušní, neboli svátky žňové, byly ve starém Izraeli symbolem na vylití Ducha svatého o letnicích na apoštoly.

Podívejme se také, co hovoří o těchto svátcích, a zvláště vánočních, spisy bývalého římskokatolického a jezuitského kněze Dr. Rivery:

“Z archeologických pramenů Schliemanna a Schmida se dovídáme, že Babyloňané měli ve zvyku klanět se před vycházejícím sluncem, aby tím způsobem vzdali hold Beélovi (Bálovi). Aby i za mračeného počasí, kdy slunce není vidět, mohli plnit své modloslužebné zvyky - zhotovili si babylonští kněží umělé slunce. Udělali sluneční kotouč i s paprsky z ryzího zlata a bohatě jej vyzdobili drahokamy. V době, kdy slunce vycházelo na svou obvyklou dráhu, bylo toto umělé slunce bálovým knězem vyzdvihováno, čímž měl být napodoben východ slunce. Věřící při tomto obřadu padali na svá kolena a klaněli se. Tím se také toto umělé slunce pohané mytologie zabydlelo v církvi.

Monstrance římské církve je dodnes zlatý sluneční kotouč se zlatými paprsky, bohatě posázený drahými kameny. Uprostřed v kotouči je malá komůrka, ve které je uložena hostie nebo relikvie. Katolická církev učí, že Kristus v hostii obývá komůrku v monstranci.

Ježíš Kristus však tento podvod předvídal, a proto upozornil své učedníky, aby podvodu nevěřili (Mt 24,26). On nechce mít s Bálem nic společného (2.Kor.6,14-18) a považuje ono místo, jež kdysi náleželo pohanému bohu slunci za ohavnost. Vzdávání holdu monstranci se rovná vzdávání holdu satanovi.

Pohané věřili, že jejich bůh slunce se každým rokem znovu rodí. Noc z 24. na 25. prosince pokládali za dobu narození boha slunce. Pozorovali totiž, že slunce po této noci stoupá denně výš a výše na obzoru a vykládali si to jako vzrůst nově narozeného slunečního dítěte.

Královna Babylonu - »SEMIRAMIS« - nařídila světu, aby oslavoval narození jejího syna »TAMUZE«. Ten byl, jak již víme, »bohem slunce« - »BAÁLEM«, tedy představitelem satana. Dnem Baálova narození určila 25. prosinec. Od svých astrologů se dozvěděla, že v tento den je slunce nejvíce vzdáleno od Země (zimní slunovrat). Lidem řekli, že 21. prosince Slunce - »Baál« - umírá. A v noci z 24. na 25. prosince se opět vrací k životu a 25. prosince se znovu

narodí. Lidé to sami nakonec začali říkat a začali slavit Baálovo narození. V tuto noc pohané v zelených hájích stále dokola zpívali kultovní píseň: Bůh se rodí, Bůh se rodí.

Během staletí obětoval 25. prosince celý svět své oběti slunci pod různými jmény jako Tamuzovi, Horusovi, Osirisovi, Solovi atd. Byla to doba orgií, obětování dětí Baálovi, pití a veselí. Semiramis jako Královna nebes dále nařídila, aby lidé zavěšovali na zelené stromy malé kuličky představující boha Slunce. Dějiny také potvrzují, že lidé v této době zimního slunovratu pekli obrazy Semiramis s dítětem mužského pohlaví v náruči a slunečním kotoučem kolem hlavy, stejně tak i různé koláče či sladkosti, které spolu s ovocem a pochodněmi zavěšovali na zelené stromy v hájích. Touto modloslužbou na počest Královny nebes - Semiramis - se poskvrňovali i Bohu nevěrní Izraelité. (Jr.44,16-19).

24. prosince roku 394 n.l. se konala první křesťanská půlnoční vánoční mše. Náboženský systém změnil den narození Baála na den narození Krista. Pohanům se to líbilo. 24. prosinec se tak stal největším katolickým svátkem. Je to svátek světla, písní, vánočních stromů, dárků, ale také i rouhání. Můžeme pozorovat dýchánky, děti očekávající sv. Mikuláše, který jim přinese dárky.

Odedávna byla proto tato noc a po ní následující noci pokládány a označeny jako "svaté noci" - VÁNOCE. (Slovo vánoce pochází z německého Weinachten.) Křesťané, kteří opět upadli do pohanství, přidali těmto nocím svatozář tím, že je spojili s narozením Ježíše.

Je však historicky dokázáno, že Ježíš se narodil daleko před prosincem. Kdo však v této době zimního slunovratu přesto tyto ryze pohanské svátky oslavuje a spojuje s narozením Krista - nechť si uvědomí, že tím rozhodně neuctívá Ježíše Krista a ani mu tím neslouží., nýbrž uctívá toho, k jehož počtě byla tato oslava Semiramis vymyšlena, totiž k počtě boha Slunce - Baála neboli Belzebuba (Baál-Sebuba, Beélsebuba ... atp.).

Byl to papež Řehoř Veliký, který tento pohanský svátek 25. prosince přijal do svého mešního kánonu, a tím jej zcírkevnil. Sloučení tohoto pohanského solárního mýtu s Ježíšovým jménem není nic jiného než ohavné rouhání se Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu.

Archeolog Schmid ve své knize Tajemství Mezopotámie dokazuje, že po smrti zakladatele a původce celého slunečního kultu - Nimroda, se jeho žena nikdy nevdala, avšak několik let po jeho smrti se jí narodil syn, a to právě 25. prosince. Tuto událost vysvětlovala tím, že duch Nimrodův jako duch boha Slunce způsobil početí jejího syna Tamuze.

Tamuz byl považován za syna Slunce. První písmeno jeho jména T bylo později považováno za symbol uctívání Slunce. Uctíváči Slunce obětovali své oběti bohu slunce na dřevěném kříži - počátením písmenu T jména Tamuz.

Franz Cumont píše o lidech, kteří uctívali boha Mitru: »Světili neděli a slavili zrod slunce 25. prosince.« (Franz Cumont, Ph.S.: *The Mysteries of Mithra*, 1910, str. 190.)

»25. prosinec - dříve než se stal křesťanským svátkem - oslavovali již starí Římané jako 'narozeniny nepřemožitelného Slunce'.« (I.T.Waldaphel: *Mytologie*, Bratislava, 1976, str. 15, 19, 27)

Vědec a známý spisovatel Issac Asimov, píše: »Mitraisté slavili narození Mitry v době zimního slunovratu 25. prosince, takže populární římské Saturnalie vyvrcholily v mitraistickém Dni Slunce ... Někdy po roce 300 n.l. učinilo křesťanstvo závěrečný krok, když aborsbovalo Saturnalie... 25. prosinec byl ustanoven jako den Ježíšova narození a z velkého pohanského svátku se stal svátek křesťanský. Neexistuje absolutně žádný biblický podklad pro tvrzení, že 25. prosinec je den Narození Páně.«

»Pohanský svátek narození boha Mitry změnili představitelé církve cílevědomě ve svátek narození Krista.« (A.B. Ranovič: *O prvotním křesťanství*; 1963, str. 185.)

»Němci používají slova Weinachten, Francouzi - Noël (tj. Natalis), Jihoslované - Božic (tj. mladý bůh, syn boží) apod. Tento svátek zavedla církev ve IV. století a přizpůsobila jej k pohanské slavnosti zimního slunovratu, kdy se podle domnění lidu »rodí slunce« ('Dies natalis Solis invicti' církev přeměnila na 'festum nativitatis Christi'). V tuto dobu slavili Římané

svoje Saturnalie a bez pochyby i jiné národy pokládali dobu zimního slunovratu za dobu posvátnou a tajemnou.« (**Ottův naučný slovník, 1900 - Praha, heslo Vánoce**)

»Církev vzala pohanské vánoce a udělala z nich svátky, které my v tomto období slavíme.« (**Catholic World, sv. 58, č. 348, březen 1894, str. 809**)

»Vánoce nepatří k nejstarším svátkům církve... Nejprve byly slaveny v Egyptě.« (**Katolická encyklopedie, 1908, sv. III. str. 74**)

»Tak prohlásil i Dr.Eck při rozmluvě s Lutherem v Lipsku r. 1519, aby povýšil moc církve katolické a jemu aby ukázal, že jeho reformace není cele založena na Písmu svatém: 'Jestliže církev měla moc změnit sobotu, jež má svůj původ v Písmě, a přikázala světiti neděli, proč by neměla ustanovit jiné svátky jako vánoce a další? Chceš-li se opírat jenom o Písmo, musíš také jako Židé světiti sobotu, která byla ustanovena na počátku světa a od těch dob zachovávána.'« (**R. Němec: Na rozcestí, str. 172, O moci církevní**)

»Zdá se však, že protestanté, kteří přijímají Písma, nechtějí rozumět, že zachováváním neděle, svěcením vánoc a slavením velikonočních svátků přijímají autoritu hlavy církve - papeže. Papež Řehoř I. (560-604) byl prvním, kdo převzal solární 25. prosinec do svého mešního kánonu a takovým způsobem ho církevně uschopnil stát se 'křesťanským vánočním svátkem'. (**Our Sunday Visitor, 5. února 1950**)

»Faustus, pohan ze 4. století říká papeži Augustinovi o křesťanech: 'Vy slavíte vznešené svátky pohanů, jenže máte od nich své shromáždění oddělené.'« (**John William Draper: History of the Intellectual Development of Europe, sv. 1, str. 310**)

»Když přišel Kristus jako skutečné příslibené símě, aby rozdrtil hadovi hlavu (Ge 3,15), byl zde Tamuz se svým nárokem k tomuto příslibu. Protože datum Kristova narození není známo, aby Boží děti neprovozovaly v tomto dni modloslužbu, vnesl satan do křesťanské církve Tamuzův den - 25. prosinec jako den narození Krista. Biskupové církve to přijali se všemi vánočními dárky, šprýmováním, hodováním a pijanstvím. Dávání dárků byl pohanský zvyk. Vánoční strom a vánoční poleno v krbu jsou pozůstatky germánského uctívání přírody (Jer.10,15). Žádná církev nemůže podporovat vánoce a jejich ducha, aniž by nesměřovala ke ztroskotání. Je to stále jen součást uctívání slunce a je nutné, aby se toho zbývající Boží lid vzdal.« (**A.N.Dugger, editor, P.O. Box 568, Jeruzalém, Izrael**) » (**A. Rivera: The Godfathers, p. III., str. od 39; The Force, p. IV., od str. 18**)

»Nikdo nikdy neřekl, že zná přesné datum Ježíšova narození. Doopravdy to nemůžeme vědět. ... Za termín oslavy Ježíšova narození byl symbolicky vybrán den zimního slunovratu, svátek slunce, které začíná vítězit nad zimou. ... V dobách pohanských, kdy bylo uctíváno slunce, slavili lidé slunovrat. Křesťanství na ten den určilo oslavu narození Ježíše Krista, ... » (**Magazín Blesk č.51, 22.12.1995, slova katolického biskupa ThDr. J.Koukla, str.16-17**)

Při těchto svátcích provádí jezuité své propagační tažení a dokonale je využívají pro svůj účel. Kromě podsouvání katolicismu můžeme o vánocích a velikonocích sledovat i rádoby mírové kroky Vatikánu.

V období těchto okultních svátků (velikonoce jsou Římem vyhlašovány stále v souladu s astrologickým pravidlem o konstalaci nebeských těles vždy po 21. březnu) hovoří papež vždy "pln bolestí a zármutku" o tragédii druhé světové války a o novodobých válečných utrpeních na celém světě a "vyzývá k míru, lásce, pokoji a přátelství."

Jeho každoroční, tradiční projevy na svatopetrském náměstí jsou také "vzpomínkou k obětem nacismu a holocaustu". Při nich "pln dojetí a pohnutí srdce vzpomíná všech obětí válečných hrůz a všeho utrpení za druhé světové války", za které pak nechává sloužit mše.

Dokonalejší divadelní maska se před světem snad už asi zahrát nedá.

Lze uvěřit tomu, že jsou slouženy mše za milióny židovských, srbských, ruských, anglických a francouzských obětí "novodobé křesťanské Evropy", které vznikly při zavádění "nového středověku", jenž realizoval Hitler, když pořádal své "křížové tažení Evropou" a "trest-

nou výpravu” na srbské a ruské pravoslaví a na anglický protestantismus nebo na vzpurnou dceru Vatikánu - na Francii?

Za koho jsou slouženy mše tak “dojemně pohnutým” Vatikánem? Za nekatolické oběti moderních křížáckých výprav a moderního inkvizičního tažení Evropou to rozhodně není. Není to snad za římskokatolické hrdiny a za bratry jezuity, kteří pomáhaly světu najít jeho “ztracenou katolickou identitu?” To Vatikán nikdy oficiálně nepřizná. Nikdy nezjeví světu, koho tím ve skutečnost na myslí, když hovoří o obětech válečných hrůz. Jeho slova budou vždycky dvojsmyslná a mnohovýznamová.

Kromě těchto svátků, existuje ještě jedna oblast, ve které římský katolicismus mistrně využívá svoji propagaci. Tou je vyhlásování různých osob za svaté.

Středověký duch církve se v zásadě nemění. Proto se můžeme i v dnešní době dozvědět, a to přímo z katolických novin, že Vatikán hodlá prohlásit za blahoslavené a pak za svaté mimo jiné i tři jezuity, kteří se hlavním způsobem podíleli na vzniku fašismu a pak na fašistickém průběhu dějin:

“Spoluzakladatel katolické Italské lidové strany (PDI), předchůdkyně dnešní Křesťansko-demokratické strany (DC), Luigi Sturzo, se stane prvním italským politikem, kterého Vatikán prohlásí za blahoslaveného. Očekává se, že po Sturzovi dá Vatikán zelenou i beatifikaci dvou dalších osobností italského politického života tohoto století: Alcida De Gasperiho (jiní píší Gasparriho) (1881-1954), generálního tajemníka PPI, spoluzakladatele DC v roce 1943 a po druhé světové válce předsedy vlády. ...” (Katolický týdeník č.36, 7.9.1997) a “duchovního otce křesťanské demokracie.” (Katolický týdeník č.21, 25.5.1997)

Jaký je profil prvního světce? Jezuita hrabě Sturzo upevnil fašismus v Itálii včasným záساهem - zformováním katolické strany. Ta umožnila Mussolinimu přístup k moci. Osobně podporoval Mussoliniho fašismus a osobně intervenoval ve prospěch prvních profašistických voleb. Mussoliniho podporoval také přímo sám osobně.

Jaký je profil druhého světce? Kardinál, jezuita De Gasperi, papežův komorník a vyslanec, propojoval svými diplomatickými tahy fašismus mezi Itálií, Německem a Rakouskem. Ve všech zemích podporoval fašismus. Byl to aktivní diplomatický bojovník proti francouzské svobodě během 1. svět. války. Usiloval udržet projezuitskou Rakousko - Uherskou říši. Obdivoval italský fašismus. Požadoval papežovu pozemskou moc nad celým Římem a byl tajným vyjednavatelem mezi fašistickou Itálií a papežem.

Oba jezuity spojuje láska a obdiv k fašismu.

Stále se tedy potvrzuje, že fašistická diktatura je přesně to, co dodnes papežský stolec uznává jako ideální “křesťanský” systém nejvhodnější k zavedení ve všech katolických nebo zkatolizovaných zemích.

Kdože to usiluje o vyhlášení za blahoslaveného? Datum jasně ukazuje, že se nejedná o nikoho jiného, než o světovou mírovou “SUPERHVĚZDU”, o “POSLA MÍRU” a “HLAS MÍRU” (tak je totiž na Západě i na Východě nazýván): o papeže JANA PAVLA II. a jeho kurii. Právě ten, který nejvíce volá “pln dojetí a pohnutí” po míru, si troufá světu oznámit jména obou jezuitských politiků - budoucích katolických “svatých”.

Jaké je to třetí jméno? Kdo se za ním skrývá? Je zde aspoň trochu odčiněna křivda, kterou beatifikace předchozích dvou jezuitů způsobuje? Běda! Třetí jméno ukazuje, jak se papežství vysmívá celému světu. Odhaluje, jak jím ve skutečnosti pohrdá. Třetím svatým nemá být totiž nikdo jiný, než sám papež Pius XII.!

“Eugenio Pacelli. Pius XII. Veliký papež tohoto století, jehož beatifikační proces již probíhá, pocházel z Říma (narozen 1876, 9. října) ... byl v roce 1939 zvolen papežem. Bylo to pro církev obtížné období. Pius XII. ovšem vyvíjel mnohé tajné iniciativy ve prospěch pronásledovaných. ... Vždy se projevovala jeho hluboká zbožnost. ... zemřel v r. 1958.” (Katolický týdeník č.40, 5.10.1997)

Jaký je stručný profil třetího budoucího svatého? Jak se projevovala „jeho hluboká zbožnost”? A o jaké tajné „iniciativy ve prospěch pronásledovaných” se jedná?

Jezuita E. Pacelli byl předně podporovatel a zastánce všech forem fašistických režimů. Podporoval Mussoliniho fašismus v Itálii, Francův ve Španělsku, Tisův na Slovensku, Degrellův v Belgii, Paveličův v Chorvatsku, dále ve Francii, v Rakousku, v Albánii a na Ukrajině.

Ale nejvíce podporoval Hitlera a jeho nacismus. Říkalo se mu „Papež SS”. Při svém zvolení se modlil za vítězství německých nacistů na celém světě. Spolu s Hitlerem se plně ztotožnil s plánem tehdejšího jezuitského generála, Halke von Ledóchowského na vytvoření katolické Třetí říše a intenzivně ho podporoval. Proto podporoval vzestup Hitlerovy moci, proto zlikvidoval Výmarskou republiku, proto připravil politické pole pro konkordát mezi Němcem a Vatikánem. Od počátku byl zastánce německého nacionalismu. Jeho politickou a finanční podporou se Hitler uchopil moci. Byl to on sám, kdo rozkázal obsadit Rusko a provést Křížové tažení Sovětským svazem.

Zdálo by se, že když je Pius XII. „hluboce zbožný”, že se bude distancovat od Pia X., který vyprovokoval první světovou válku jako trestné křížové tažení proti Srbům a Francii.. Místo toho ho nazývá „ušlechtilým mužem” a kanonizuje ho! Zdálo by se, že když je „hluboce zbožný”, že bude zlořečit Francovým fašistickým rezníkům, povstalcům a mučitelům. Místo toho je kanonizuje jako novodobé svaté (viz kap. 34.17)! Ve své „hluboké zbožnosti” také požehnal Tisově „těžké práci” s deportací slovenských Židů do tábora smrti!

Beze sporu je to právě ona „hluboká zbožnost”, která ho pokaždé vedla k přijímání Paveličových brutálních, řeznických vražd nebo Stepinacových krvežíznivých náměstků na „svatém” území Vatikánu tak jako Francových masakristů. Jak „přecluboká” musela být jeho katolická „zbožnost” a „křesťanské” cítění, kdy pak ustašovcům uděloval kardinálské a arcibiskupské odměny za jejich dílo! A beze sporu to byl také výraz jeho „hluboké zbožnosti”, když nazývá „prorokem moderní doby” Ricarda Lombardiho, jednoho z nejbohatších jezuitů a jednoho z nejaktivnějších politiků Itálie, kterému patřilo i centrum v Rocca di Papa nedaleko Říma (*Katolický deník č.45, 9.11.1997*).

O „chudobě” poválečných jezuitů shromážděných okolo Lombardiho viz také např.: **A. Tondi: Jezuité, str.282-286.**

Jaké tajné iniciativy musel Pius XII. asi vyvinout, když jeho milovaní synové ustašovci a španělští a němečtí fašisté začali být „pronásledováni” soudním válečným tribunálem? Nebyly to snad právě ony iniciativy konané ve spolupráci s CIA a jihoamerickými vládami, které končily „uklizením” „těžce pronásledovaných” do přívětivějšího prostředí v USA, Jižní Americe, Kanadě a Austrálii, než je poválečná zdevastovaná Evropa? Nebo máme za „tajnými iniciativami ve prospěch pronásledovaných” chápat alibistické ukrytí těch několika tisíc Židů v Římě a Vatikánu, z nichž byla více jak polovina za tichého, mlčenlivého souhlasu Pia XII. poslána stejně na smrt? Je snad „tajnou iniciativou” ono známé mlčení k masakru 700 000 polských Židů a v konečném důsledku k likvidaci více jak šesti miliónů Židů celkem? Je touto „tajnou iniciativou” mlčení k deportacím židovských dětí do plynu? (O tom viz například kniha: **Peter de Rosa: Temné papežství, ISBN 80-86006-04-2, Praha, 1996, str.207-213**). Patřilo do oné „tajné iniciativy” vybudování neofašistické mezinárodní sítě po druhé světové válce, dlouholetá ochrana a utajování válečných zločinců a tiché povýšení vraha statisíců lidí, Stepinace, na kardinála za „apoštolské dílo” v Jugoslávii?

Také tento „stručný” profil budoucího svatého je dlouhým výčtem hrůzostrašné nedávné minulosti Evropy. Avšak ve skutečnosti není přehled činů budoucího svatého Pia XII. zdaleka vyčerpán. S jeho osobou může být spojováno sotva co kladného a pozitivního stejně tak, jako nemohou být klady spojovány s fašismem, nacismem nebo Stalinským komunismem.

Stále však budou lidé, kteří budou ukazovat na to, že řád jezuitů nemůže být přeci zase až tak negativní a záporný. Necht' si tedy prosím tyto lidi povšimnou, že "děti" jezuitského řádu - revoluční ateismus, komunismus a fašismus nenesou ve společnosti žádné klady. V konečném důsledku tyto systémy pokaždé udusí lidskou svobodu, štěstí, spokojenost a pokaždé zničí mír a klid národů.

Necht' si prosím také povšimnou, že ani v dnešní době moderního "osvícenství" a "poučení" z chyb minulých systémů se nechová papežství jinak. Co je kladného na tom, že beatifikací tří fašistických jezuitů ve skutečnosti uznává hodnoty jedné z těch nejzvrůdnějších diktatur moci? Co je pozitivního na tom, že jejich beatifikací papežství ve skutečnosti ukazuje, kam se chce zase vrátit a po čem touží?

Není to snad právě jeden z těch do nebe volajících skandálů "Svatého" stolce v současné době?

Nebráníme se také názoru, že se jedná o manipulaci s národními city. Papežství pro nadcházející období potřebuje Itálii stejně tak hodně jako Německo. Potřebuje "dát injekci" jejich věrnosti papežskému stolci, neboť tyto státy mají hrát velikou roli při budoucí katolizaci Evropy. To odpovídá tomu, co jsme při studiu tajných plánů jezuitů pro současnost sami poznali.

I v Čechách můžeme pozorovat manipulaci a spekulaci římskokatolického systému s národními city.

Vzpomeňme například na blahořečení v Rakousku františkánské řeholnice, rodačky od Brna, Marie Restituty Kafkové. Jak nám ***Katolický týdeník č.26 ze dne 28.6.1998*** hned na první stránce zároveň prozrazuje, "svěťice" měla "smysl pro humor" a "bylo možné ji zastihnout nedaleko špitálu v útulné hospůdce, kam si zašla na své oblíbené pivo." (V jakém protikladu je však hned sousední článek o vrcholné plnosti křesťanské svatosti, která se nedá ničím obejít!)

Římskokatolická církev však chystá mnohem větší sousto. Chce vyhlásit za svatého Jana Husa.

Už dřív k českým římskokatolickým světcům přibyli další - Anežka, Zdislava z Lenberka a Jan Sarkander. Ale vyhlášením Jana Husa za svatého by byl zasažen a spoután samotný reformační, protestantský základ. Přímou by bylo spoutáno nejen české husitství - ona chloubka českých protestantů, ale zasáhlo by to i polské, německé, francouzské, švýcarské a anglické protestantské směry.

Upálení Mistra Jana Husa je plně zneužito pro uváření falešného ekumenického citění a spojení všech církví v čele s římskokatolickou.

"Každoroční připomínky upálení českého reformátora Jana Husa věnují křesťané reformačních tradic pozornost na všech místech, kde se scházejí. Některá bohoslužebná shromáždění k letošnímu 583. výročí se konala dokonce již o den dříve, v neděli. V přímém televizním přenosu se ale pražští nekatoličtí křesťané v čele s Církví československou husitskou a s hosty z dalších církví včetně katolické setkali 6. července odpoledne při ekumenické bohoslužbě v Betlémské kapli, kde kněz a univerzitní rektor Jan Hus na počátku 15. století kázal. Husův odkaz připomínají rovněž tradiční oslavy v jeho rodišti - Husinci na Prachaticku. Po dopolední ekumenické bohoslužbě následovala v tamějším Památníku mistra Jana Husa v jeho rodném domě panelová diskuse na téma »Násilí a náboženství«, během níž zazněla také výzva severoirským katolíkům a evangelíkům k zastavení násilí a hledání dialogu. Jejich zástupci budou na příští rok pozváni evangelickou a katolickou mládeží do Husince, aby se na místě přesvědčili, že je to možné. Děje se tak v návaznosti na nedávný list kardinála Miloslava Vlků severoirským katolíkům a evangelíkům, v němž je mj. zmíněn příklad »Komise pro studium problematiky spojené s Husovou osobností, životem a dílem«, která vznikla v roce 1993 na základě podnětu papeže Jana Pavla II. z doby jeho první návštěvy v ČR v roce 1990. Jsou v ní zastoupeny všechny naše teologické fakulty a na společné práci se podílejí specialisté různých

konfesí. Komise pracuje při České biskupské konferenci a jejím předsedou je kardinál Vlk. Funkci sekretáře zodpovědného za řízení vědecké práce vykonává P. František J. Holeček OM.” (*Katolický týdeník č.29, 19.7.1998, str.4*)

“Radost z průběhu letošních husovských oslav vyjádřil předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinál Edward Idris Cassidy. V dopise z 24. července adresovaném Komisi pro studium problematiky spojené s Husovou osobností, životem a dílem při ČBK vyjadřuje kardinál potěšení nad účastí delegátů ČBK při bohoslužbách u příležitosti státního svátku 6. července v den výročí upálení Mistra Jana Husa. V pražské Betlémské kapli zastupoval katolickou církev pražský pomocný biskup Václav Malý a v Husinci sekretář husovské komise P. František Holeček OM. Ve svém dopise ujišťuje kardinál Cassidy členy komise podporou Papežské rady pro jednotu křesťanů v jejich práci i svou modlitbou za požehnání pro jejich další činnost ke vzájemnému pochopení a sblížování křesťanů různých tradic.” (*Katolický týdeník č. 33, 16.8.1998, str.3*)

“S papežem Janem Pavlem II. se v sobotu setkali biskupové ČR, kteří v Římě zahájili oficiální návštěvu »ad limina apostolorum.« ... Jan Pavel II. se zajímal o život církve v českých zemích a o současný stav vztahů mezi církví a státem. Kardinál Vlk mu tlumočil pozdravy prezidenta Václava Havla a podrobně ho informoval o své nedávné schůzce s předsedou vlády Milošem Zemanem. Biskupové v sobotu dopoledne rovněž navštívili Papežskou radu pro jednotu křesťanů. Hovořili o připravované omluvě katolické církve za zlo spáchané při křížáckých válkách. Představitelé České biskupské konference vyjádřili přitom přání, aby do omluvy byly i výslovně zahrnuty protihusitské křížácké výravy na naše území v 15. století.” (*Regionální deníky, ČTK, 14.9.1998*)

Chce snad římskokatolická církev uznat, že Husovo mučednictví a Husova krev je hrdostí a chloubou římskokatolického systému? Chce snad přiznat, že Husův postoj a Husovy věroučné body, které zastával, jsou ryzími, původními články římskokatolických doktrín a věrouky? Chtějí snad dnešní římskokatoličtí biskupové prohlásit, že jsou pyšní na Husovo učení?

Zná dnes česká veřejnost, co Jan Hus hlásal a za jaké učení byl Římem upálen?

“Po nějaké chvíli zatroubil skvostně oděný trubač ve dveřích chrámové lodi a ihned hrdě vstoupil císař s mnoha pány, oblečený v drahocenné šaty; všichni pak, i císař Zikmund, se usadili na svá místa. Nato povstal kronikář a četl Husovi obžalobu sestávající ze 74 článků, z nichž hlavní důraz byl kladen na šest následujících:

1. obžalovaný nevěří v proměnu hostie,
2. opovrhne vírou v papežovu neomylnost a opovrhne vzýváním svatých,
3. popírá mocnost rozhřešení uděleného (hříšným) knězem a zpověď u něho,
4. zavrhuje nepodmíněné poslušství k světským představeným,
5. zavrhuje zákaz kněžského manželství,
6. nazývá odpustky hříšnou simonií proti Duchu svatému.

Pro tyto a jiné bezbožné příčiny a řeči jest Jan Hus obžalován z kacířství a povolán před císaře a církevní otce, aby zásady svého učení odprísáhl.” (*Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa, Líčí očitý svědek POGIUS, Tisk Brno, 1993, str.42-43*)

Těžko si lze představit, že římská neomylnost uzná, že měl Jan Hus ohledně hlavních bodů obžaloby pravdu a že se tedy římský katolicismus spletl a plete dodnes. Ve skutečnosti je blahoslavení Jana Husa zase jen dalším krokem z přichystaných triků Vatikánu, jak ukonejšit protestantský český národ, vetřít se do jeho přízně a provést si svou vlastní politiku.

Velikou drzostí bylo také vysvěcení projezuitského kněze Sarkandera, atentátníka na českého krále Matyáše, věrného nástroje jezuitů a slepého nástroje projezuitského kardinála z Ditrichštejna. Právě tohoto kněze Sarkandera, který zároveň násilně bojoval proti moravským a slezským protestantům, má dnes Morava jako svého patrona. Jaká to “čest”! Přitom jde o

římského katolíka stejně jako ostatní “svatí”. Vůbec tedy nezapadá do svobodně uvažujícího moravského, protestantského národa.

Za “věrnou službu” církvi (to je atentátníka na svobodně uvažujícího, nekatolického krále Matyáše) byl Sarkander v roce 1995 při papežově návštěvě Moravy kanonizován za svatého “mučedníka pravé víry”, a to na základě překrouceného a dovymyšleného příběhu o zpodobnění tajemství. Jaká ironie a obrazný výsměch ze strany Vatikánu celému českému a moravskému národu. Sarkander je dnes Římem a jeho biskupy nazýván jako “*chlouba staletých dějin vaší církve, kteří se přiřadili k velkému množství vyvolených duší, vyrůstajících během staletí v české, moravské a slezské zemi*” a jako ten, kdo ukazuje cestu vyznávané a krví dosvědčované víry ... (**Katolický týdeník č.39, 27.9.1998, str.3**)

A s drzostí sobě vlastní Vatikán také vůbec nereagoval na protesty evangelické a husitské církve vůči blahoslavení Sarkandera. Podpora od prezidenta, vlády a od mnohých členů parlamentu k tomuto okultnímu vysvěcení umlčí jakékoli hlasy nekatolických církví. Pro Řím je podpora státu vždy tím nejdůležitějším.

Papežská stolice tím však současně názorně ukazuje, že co chce v Čechách provést, provede, a to bez jakéhokoliv ohledu, pokud má podporu u nejmocnějších v zemi. Poučí se z toho někdy národ?

49.6 Dnešní katechismus - “zlatý” vrchol jezuitské propagandy

Výsledkem II. vatikánského koncilu je dnešní katechismus, upravující vztah římskokatolické církve k současnému světu, ve kterém převládá materialismus, ateismus a celá plejáda nekatolických církví. Při sestavě tohoto nového vydání katechismu bylo přihlédnuto k faktu, že světem hýbou i různá mírová hnutí. Nový katechismus se proto důsledně vyhýbá všem tématům, která mohou “*mírové, ekumenické soužití mezi církvemi*” a “*mírovou službu světu*” nějakým způsobem zastřít.

To vše souvisí s plány jezuitů, kteří nyní potřebují, aby současný katechismus byl jednou jedinou velikou ódou na láskyplnost, milost, laskavost, přátelskost, soucítění a pokornou služebnost římskokatolické církve a ódou na její snahu pomáhat světu a církvím řešit jejich “vnitřní problémy”.

Nový katechismus proto důsledně zakrývá a vypouští taková slova jako *kacíř*, *jinověrectví*, *inkvizice*, *církevní tělesné tresty*, *právo církve na trest smrti* atd. Skutečná církevní doktrína papežské stolice se v tomto katechismu schovává za mravokárná a humanistická slova, jako například u hesla *genocida a zabití* (**str. 564-566**), *politická pravomoc* (**str. 548-549**) nebo u hesla *války, mír, lítost, láska, pokora* atd. (**Katechismus katolické církve, Zvon, Praha, 1995, 1. vydání**)

Nový katechismus je však vrchol skutečného pokrytectví a přetvářky celého římskokatolického systému. Je to pouze oficiální tvář toho, čím Řím ve skutečnosti je. Podíváme-li se totiž do skutečných římskokatolických církevních doktrin, dogmat, učení a věrouky (viz bibliografie na konci knihy) sepsaných od tak zvaných církevních učitelů, kterými byli a jsou dodnes hlavně jezuité, zjistíme, že všechny “morální” kodexy církve jsou platné až do dnešní doby, protože nikdy nebyly odvolány. A sotva lze počítat s tím, že někdy budou. O jejich obsahu jsme psali podrobněji ve 4. svazku, v 19. a 20. kapitole.

I přesto, že římskokatolický papežský systém dnes nehovoří o takovém tématu jako církevní tresty (včetně trestu smrti) nebo o moci církve nad státem, i přesto, že o takovýchto tématech nikde v katechismu otevřeně nepíše, zůstávají tato témata dál v platnosti.

Realizace těchto témat jsme se dotkli již v 5. svazku, 32. kapitole, kde chtělo papežství potrestat neposlušnou Francii a ortodoxní Srby a také v následujících kapitolách, kde papežství obě světové války a fašistické režimy plně podporovalo a schvalovalo. V kapitole 40.2

jsou navíc zachyceny zásady papežství o inkvizici a pronásledování kacířů v moderní, současné době.

Podívejme se tedy ještě do několika dalších katolických věrouk a zjistíme, že slova z tajného procesu (viz kapitola 46) o pokrytectví a mírové přetvářce římskokatolické církve vůbec nejsou nadnesená nebo urážející.

49.7 Soudní a trestající moc církve, trest smrti (*Ius Gladii* - právo meče)

Podle „pravověrného“ učení je církev „opravdová společnost právní, veřejná, duchovní a nadpřirozená, nezbytná k životu věčnému. Je jí z vůle svého zakladatele, Krista, to jest z vůle boží.“ Kromě toho „církve se naprosto liší od občanské společnosti, stojí nad ní mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší, je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci“ (A. Tondi: *Jezuité*, str. 51-52)

Ke všem těmto slovům existují přesné církevní definice římskokatolických a jezuitských učitelů a určitě je velmi dobré se alespoň s některými trochu seznámit:

“Společnost” je zde “sdružení lidí, aby bylo dosaženo společného cíle používáním společných prostředků.” (Taparelli: *Saggio Teoretico di diritto naturale*, Roma, 1855, str. 293 a dál; Meyer: *Institutiones iuris naturalis*, Friburgi, 1906, str. 347; Liberatore, *Del diritto pubblico ecclesiastico*, Prato, 1887, kap.I., str. 8; Tarquini: *Iuris publici ecclesiastici institutiones*, Romae, 1898, str. 6; Ventura: *De iure publico ecclesiastico commentaria*, Romae, 1826, kniha I., kap.I., sv.1)

“Společnost právní” je taková společnost, kde pouto, které váže členy je “právní”. Jenom taková právní společnost je “společnost opravdová.” V tomto smyslu má potom církev “právo poroučet a vydávat zákony směřující k dosažení společenského cíle, jimiž se členové musí řídit.” (H. Denzinger: *Enchiridion Symbolorum*, Freiburg, 1937, čl. 150-158; *Kánonické právo, Kánony*, ...)

Kromě předchozích titulů cituje A. Tondi v knize *Jezuité* také názvy a autory velikého množství papežských bul a dokumentů, které toto všechno potvrzují (str. 52).

“Stojí nad ní mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší” To znamená, že “Božský a nadpřirozený původ církve se týká i její organizace, cílů, které sleduje a prostředků, kterých používá k jejich dosažení.”

“Je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci.”

K pochopení nechť poslouží slova papeže Lva XIII.: “Chtít však, aby církev ve výkonu svých povinností byla podřízena moci občanské, je zajisté velká nespravedlnost, velká zmatečnost. Tímto činem je zmaten řád, neboť ty věci, které jsou přirozené, jsou kladeny nad ty, které jsou nad přírodou.” (Lev XIII.: *Encyklika Immortale Dei*, 1. listopadu 1885; *Kánonické právo, Kánony*)

K těmto předchozím formulacím vypisuje Tondi názvy dalších encyklik, dopisů, studií, komentářů a pod. zdrojů (str. 53-55).

Nyní, když máme rozšifrovanou první definici, podívejme se na další tvrzení římskokatolické církve, a sice, že podle “církevní moci přísluší církvi právo zákonodárné, soudní a donucovací.” A dále, že “církev má právo udílet i tresty světské, na příklad pokuty, vězení i trest smrti.” (str. 55)

Což je opravdu neuvěřitelné, ale, jak jsme si již ukázali v 5. svazku, stále si římskokatolická církev toto právo ponechává, neruší ho a nemění, neboť ona sama se rovněž nikdy nezměnila a ani nezmění.

Právo zákonodárné, soudní a donucovací se týká inkvizičního práva *Kongregace víry a učení*, to je například cenzura, zákazy, identifikace kacířství, uvalení do klatby, potrestáním pokutou, tělesné tresty (tam, kde to zákony země dovolují i veřejně, např. Filipíny) apod.

Profesor Tondi (**str. 55-56**) toto vše dokládá různými citáty z papežských dokumentů, Kanonického práva a Kánonů, dokumentů z koncilů, papežských bul ad. O trestu smrti, mučení a pokutách je psáno také u jezuitu **Felice Cappello: Chiesa a Stato, str. 232.**

Podle těchto dokumentů “patří do klatby a je vyhlášen za kacíře každý, kdo například řekne, že:

Není povinen zachovávat všechna přikázání církve svaté (Tridentský koncil, 3. března 1547, Kánon 8 o křtu),

římský velekněz ... nemá plnou a svrchovanou soudní moc nad veškerou církví ... po celém světě (Vatikánský koncil, IV. zasedání, 18. července 1870, Kanonické právo, Kánony),

manželské pře nepřísluší církevním soudům (Pius VII., Pastýřský list, 8. října 1803, Pius IX. Syllabus, 8. prosince 1864, výrok 74, Kanonické právo-kniha 5, kánony 1552-2414 o procesech, zločinech a trestech),

žádným jiným trestem nemají být (věřící) donucováni ke křesťanskému životu, než že se jim zabrání přijímat hostii a jiné svátosti, dokud se nenapraví. (Předchozí zdroje).

Tyto body dnes vyjadřují světově rozšířený názor na římskokatolickou církev. Je dobré si proto uvědomit, kolik je ve skutečnosti na světě “kacířů”, kterým hrozí církevní římskokatolický trest!

Někteří církevní učitelé se snažili církevní tresty odstranit, ale ihned vzešlo mnoho jezuitských bul, kterými papežové takové učení označovali za kacířství!

Právo trestu smrti neboli právo meče “Ius Gladii” je současně i právo zmrzačit. Ovšem předně je to právo usmrtit někoho pro ryze církevní přestupek, například pro rouhání, kacířství apod. Exjezuitský kněz A. Tondi tuto otázku rozebírá velmi důkladně. Jenom několik úryvků, že i dnešní teologové se tohoto práva nemíní vzdát:

“Jelikož církev je dokonalou společností, musí mít všechny prostředky vhodné k dosažení svého cíle. ... Avšak mezi prostředky nezbytnými pro dokonalou společnost je ius gladii.”

Nebo další citát: “Nesporně se občas vyskytnou nenapravitelní lidé, kteří se dopouštějí těžkých zločinů a církevní společnosti velmi vážně škodí svým stykem s ostatními (to znamená například šíření mylných, kacířských myšlenek). Po pravdě, za takových okolností se na ochranu nevinných a aby se také zabránilo šíření zla (např. kacířství) vyžaduje trest smrti, jímž jsou zločinci ze společnosti vyhlazováni. Nestačí vězení, poněvadž tím nelze ani dostatečně, ani navždy zabránit jejich styku s ostatními, jakož i dalšímu šíření zla.”

I věhlasný teolog Cappello ač nerad, ale přesto připouští, že “církev má právo vykonávat ius gladii.”

Katoličtí a jezuitští teologové se za tyto výroky svých kolegů ani trochu nestydí, pouze se nemohou sjednotit na názoru, zda církev má vykonávat trest smrti *přímo* svým katem nebo *nepřímo* prostřednictvím státní moci (státu), které viníka předá, aby byla poprava vykonána státem a aby si církev uchovala “čisté ruce”.

Je také velmi malá skupinka teologů, kteří se za *právo meče* dnes nestaví a nechtějí o tom veřejně hovořit, protože se do jisté míry za toto právo své církve stydí. Jezuita Cappello však jasně říká, že “tak činí bez nejmenšího důvodu.” (F. Cappello: Chiesa e Stato, str. 249)

“Ať tak či onak”, píše A. Tondi, “je to otázka zbytečná, poněvadž církev vykonávala po celá staletí »ius gladii« bezprostředně a přímo právě v papežském státě Vatikánu, trestajíc jím duchovní provinění. V tomto případě nelze vůbec hovořit o předání viníka světskému rameni, poněvadž papežové byli světskou hlavou tohoto státu.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 58-59 ke všemu předchozímu)

Z těchto všech zdrojů jednoznačně vyplývá, že církev nikdy nic, co se týká trestu smrti kacířům nezrušila (a ani to nikdy neudělá z důvodu své neomylnosti vyhlášené 13. července 1870). Pouze to dnes hlasitě nezdůrazňuje, ve svých moderních kachetismech o tom nepíše a

jen v tichosti, mlčky přihlíží. To ovšem neznamená, že když o tomto tématu církev mlčí, že už neplatí.

“Je namístě dodat, že mnozí jezuité, s nimiž jsem v letech svého řeholního života často hovořil o této otázce, přiznávali církvi nepopiratelné právo a moc i bezprostředně trestat smrtí rušitele víry. A někteří dodávali: »Jestliže se to dnes nedělá, pak tedy proto, že za dané politické situace to dělat nelze. Ale kdyby se to dalo dělat, pak by se to dělat muselo.« Což nás po výkladu katolického učení neudiví.” (A. Tondi: *Jezuité*, str.58-60)

Můžeme také pozorovat, že římskokatoličtí politici v debatě o trestu smrti za morální přechyby jednomyslně vždy s trestem smrti souhlasí a dokonce trest smrti označují i za “morálně ospravedlnitelný” (Viz *Lidové noviny*, 3.2.1998, str. 3).

Jedná se sice o těžké protiprávní delikty, ale hrozí, že pokud uchopí římskokatolická církev zákonodárnou moc, pak “těžkým protiprávným deliktem” bude i vzdorování římskokatolickému náboženství. Pak může nastat následná likvidace nekatolíků podle nově zlegalizovaného trestu smrti. Podle jezuitských zásad to bude všechno ovšem *morálně ospravedlnitelné*.

49.8 Ozbrojená moc Vatikánu a moc církve nad státem - Visa Publica

Současně vyvstává otázka, zda církvi přísluší nebo nepřísluší “*Visa Publica*”, to jest právo mít ozbrojenou moc. Jedni říkají ano a zároveň přímo a druzí říkají také ano, ale zastávají nepřímou ozbrojenou moc, to je státní vojsko. “*Jedno i druhé řešení*,” říká Cappello, “je možné.” (Felice Cappello: *Summa juris publici ecclesiastici, Romae, 1923, str. 247*)

“Nicméně všichni teologové připouštějí, že církev má právo mít ozbrojenou moc a užívat ji nepřímou, a toto právo spočívá v tom, že o ni požádá stát, při čemž o ni požádá (všimněte si!) »autoritativně« (to znamená církev má právo o ni požádat a stát ji musí bez námitek poskytnout.) ... Komentář je zbytečný. Nicméně poznamenáváme, že rozdíl mezi právem nepřímým a bezprostředním (přímým) neubírá nic z ostudné příchuti, kterou celá věc má. Žádat vojsko od jiných a žádat je autoritativně nebo mít a používat vlastní vojsko, v tom není velký rozdíl. Ostatně církev měla ještě před 20. zářím 1870 vždy své vlastní vojsko a užívala ho v dějinách více než dost. Nuže? ... Církev má právo jakkoliv užívat ozbrojené moci.” (A. Tondi: *Jezuité*, str. 60)

Římskokatoličtí teologové se vesměs shodují na tom, že je správné učení o nepřímé moci církve. To znamená, že “církev má plnou soudní pravomoc jen tehdy, když se činy světských vlád, i když se týkají pozemských věcí, vztahují na otázky duchovní nebo etické. Rozhodnutí o oprávněnosti zásahu nepřísluší státu, nýbrž jedině a neodvolatelně církvi. V těchto případech se vláda musí podříditi a musí uposlechnouti rozhodnutí církevní vrchnosti, t. j. papeže, Vatikánu. ... Peněžní otázka pak byla původcem, první pohnutkou proslulých bul **Rem non novam** (3. září 1302) a **Unam sanctam** (18. listopadu 1302), v nichž papež potvrzuje učení o nepřímé moci církve nad státem a podle mnohých katolických teologů (Hergenröther, Palmieri, Billot aj.) i moci přímé. »Jeden i druhý meč«, prohlašuje Bonifác, »je v moci církve, t. j. meč duchovní a meč materiální. První hájí zájmy církve, druhým vládne církev sama. První je v rukou kněze, druhý v rukou králů a vojáků, je ho však používáno podle uvážení kněze. Je nutné, aby jeden meč byl pod druhým a aby světská moc byla podřízena moci duchovní.« Tohoto papežského dokumentu, který se týká nepřímé moci svaté stolice nad národy, se dovolávají katolíci, aby ospravedlnili právo papeže mít ve svých službách ozbrojené síly států, když to pokládá za vhodné podle svého neodvolatelného uvážení. ...

Celkový obraz je velmi sugestivní. To vysvětluje neustálé vměšování církve, Vatikánu do hospodářských a politických otázek, do záležitostí správy národů, vysvětluje to vytvoření klerikálních stran, vliv a přímé, bezprostřední zasahování kněží (a dokonce i jeptišek) do voleb a do veřejných záležitostí státu.

Je těžko říci, jak se to všechno srovnává s evangeliem, s napodobováním Kristových ctností, jehož království, jak sám prohlásil, není z tohoto světa! ... Úsilí teologů a duchovenstva, zvyklého na záłudnosti všeho druhu, nevedou k ničemu. Naopak každá výmluva, každá vychytralost právě pro tu absolutní jasnost, která Kristovu osobu a jeho učení obklopuje, zvětšuje kontrast a zesiluje nepříznivý dojem.” (A. Tondi: Jezuité, str. 62-64)

49.9 Stará církevní dogmata potvrzena

Jak tedy vidno, římskokatolická věrouka není zas až tak mírová, jak v novém katechismu vypadá. Je to veliký klam nastrčený všem důvěřivým a upřímným lidem, kteří v římskokatolickém systému spatřují jen samé dobro, mírnost, krotkost, dobrotu, laskavost, pokoru, krásu a pravou lásku.

Ovšem i v současném katechismu můžeme najít určité stopy potvrzující předchozí slova exjezuitského kněze A. Tondiho a výše jmenovaných církevních učitelů. Následující citáty je však třeba sledovat s velikou dávkou soustředění, neboť mnohé z nich jsou dvoj- i vícevýznamové, zvláště pak, co se týká jezuitských plánů do budoucna.

Nový katechismus předně potvrzuje jezuitské dogma o neomylnosti papeže a církve (viz hesla v jeho Předmětovém rejstříku: *neomylnost církve, charisma neomylnosti, papež - neomylnost*), dále jezuitské dogma o neposkrvněném početí (viz jeho heslo: *Maria - neposkrvněné početí*), dále plně potvrzuje platnost Mariánského kultu, to je uctívání Panny Marie (viz hesla v jeho Předmětovém rejstříku: *mariánský kult, láska k Marii, úcta k Marii*), dále jezuitské vyzdvihování a uctívání tradic a všechny okultní pohanské praktiky, o nichž jsme psali přímo nebo jen okrajově v předchozích svazcích (viz příslušná hesla).

Všechna dogmata jsou “vnitřní záležitostí” církve pouze zdánlivě. Ve skutečnosti se velmi úzce dotýkají všech oblastí společenského života a zasahují do všech rovin lidské činnosti, a to nejen samotné církve. Papež může například “neomylně” požádat o vojenský zásah proti “kacířům” neboli “neposlušným” národům. Uctívání Panny Marie neboli dřívější královny Semiramis a po její smrti přímo zjevované duchovní mocnosti v lidské podobě ženy může vést (jako se to stávalo v minulosti) k násilné katolizaci kterékoliv země. Jezuitské vyzdvihování a uctívání tradic může vést například k atentátům na politiky (čehož jsme svědky u teroristických organizací). Jezuitský výklad Desatera může přivést zemi do totálního úpadku, destabilizace a krveprolití. A uctívání pohanských okultních zvyků a tradic může zničit jakoukoliv svobodu, štěstí a pravou vnitřní radost lidí, jejich svobodnou vůli a svobodu svědomí.

O vlivu všech těchto církevních dogmat na státní politiku, občanskou svobodu, ekonomiku země, školství, kulturu a hospodářství může být napsána ne jedna, ale hned několik knih najednou a každá z nich vždy přinese nový pohled na celou věc, kterou dnes občanská veřejnost naprosto nevnímá nebo nepokládá za tak důležitou oblast vědění, aby se jí musela zabývat.

V novém katechismu jsme znovu svědky záměrného zaměňování pojmů se světskými pojmy. To vede k domněnce, že katechismus pojednává o světských záležitostech a praktických a že jsou tyto světské termíny v duchu “křesťanské lásky” katechismem pouze komentovány podle “křesťanské morálky”. Dvoj- i vícevýznamové termíny však v sobě ukrývají tu skutečnost (jak nám to historie již několikrát ukázala), že se církev připravuje a chystá k převzetí vlády nad celým světem (tedy i nad českou zemí) neboť povolnost veřejnosti, vlád a parlamentů vůči římskému katolicismu je více než příznivá.

V tomto novém katechismu leží mnoho důkazů o míchání pojmů dohromady tak, aby tomu rozuměli jen ti “povolání”. Bude však stačit, když si ukážeme jen na několik alarmujících příkladů.

V první řadě si musíme uvědomit, že celý nový katechismus je koncipován tak, aby byl nadčasově alibistický, neboli to znamená, aby se dalo dokázat přesně to, co katolická církev potřebuje v každé době dokázat. Když bude dnes katolický systém obviněn z toho, že v katechismu podporuje například trest smrti, bude dokazovat, že napsaná věrouka se týká pouze státu a státní politické moci. A když přijde v budoucnu doba, kdy vlády zemí uvolní zákony natolik, že papežské stolici bude dovoleno legálně (zákonně) trest smrti provést, změní katolicismus svůj dřívější výklad opět “v souladu s katechismem” tak, že bude jasně zastávat trest smrti a dokazovat, že toto učení hlásá již od svého vzniku a podle dřívějších pravidel katechismu z předchozí doby.

Na straně 554-555 (pravidla č. 2264 - 2266) ve výkladu přikázání Nežabiješ čteme:

“(2264) *Láska k sobě je hlavní zásadou mravnosti. Je tedy oprávněné prosazovat respektování svého práva na život. Kdo brání svůj život, není vinen vraždou, i když je donucen zasadit útočníkovi smrtelnou ránu. (»... není nutné pro spásu duše, aby se někdo zřekl oprávněné obrany, aby se vyhnul zabítí druhých: protože člověk je povinen se víc starat o svůj život než o život druhých.«* (Sv. Tomáš Akvinský, *Summa theologiae*, II-II, 64, 7))

(2265) *Oprávněná obrana může být nejen právo, nýbrž i závažná povinnost toho, kdo je odpovědný za život druhých, za obecné blaho rodiny nebo občanského společenství.*

(2266) *Zachovat obecné blaho společnosti vyžaduje, aby byl útočník zneškodněn. Z tohoto důvodu tradiční učení církve uznalo, že je odůvodněné právo a povinnost právoplatné veřejné moci ukládat tresty přiměřené závažnosti zločinu, aniž by vylučovala, v případech krajní závažnosti, trest smrti. Z podobných důvodů mají nositelé veřejné moci právo použít zbraní k odvrácení útočníka od občanského společenství svěřeného jejich odpovědnosti.”*

Nezasvěcený člověk po přečtení nekonstatuje nic jiného, než že zde katolická církev komentuje zabití útočníka při sebeobraně, dále trest smrti za společenský přečin a právo ukládat trest smrti veřejnou mocí. To je ze strany církevních orgánů také první způsob výkladu.

Katechismus však rozhodně nebyl napsán pro nevěřící lidi, ani pro jinověrce (nekatolíky), ani pro jiná náboženství, ani pro nevěřící politiky a ateistické státní moci nebo pro nevěřící společnost jako kodex mravních zásad této společnosti. Katechismus je napsán výhradně pro římské katolíky jako základní pravidla římskokatolické věrouky. Proto vyvstává otázka, jaké jsou další výkladové možnosti.

Klíčový termín pro pochopení druhého výkladu leží v pravidle 2266 ve slovech: ... *tradiční učení církve uznalo, že je odůvodněné právo a povinnost právoplatné veřejné moci ukládat tresty ...*, aniž by vylučovala, v případech krajní závažnosti, trest smrti. Z podobných důvodů mají *nositelé veřejné moci* právo použít zbraní k odvrácení útočníka od občanského společenství *svěřeného jejich odpovědnosti*.

Dále musíme vzít v úvahu, že katechismus si jasně klade nárok být vykládán, čten a posuzován “jako souvislý výklad celé katolické víry ... jako jeden celek” (str. 19) neboť předkládá “uspořádaný a souhrnný výklad podstatných a základních složek katolického učení, jak o víře, tak o morálce, a to ve světle 2. vatikánského koncilu a celkové tradice církve.” (str. 17).

Jaký je tedy výklad podtržených termínů?

“Právoplatnou veřejnou mocí” a “nositeli veřejné moci” rozumí katechismus sice v prvním významu stát a státní úřady ovšem s tím, že církev “(2244) ... vybízí nositele politické moci, aby se ve svých úsudcích a rozhodnutích řídili zjevenou pravdou o Bohu a o člověku.” (neboli aby se řídili církevními římskokatolickými požadavky). “(2244) Každá instituce je ovlivněna, alespoň implicitně, pojetím člověka a jeho určení ... Většina společností vychází při zřizování svých institucí z určité nadřazenosti člověka nad věcmi. Pouze božsky zjevené náboženství jasně uznalo původ a cíl člověka v Bohu ...” (str. 551) (jedná se výhradně o náboženství římskokatolické).

Nikde v katechismu nenajdeme, že “právoplatnou veřejnou mocí” a “nositeli veřejné moci” jsou JENOM stát a JENOM jeho úřady. Za to však na mnoha místech katechismu najdeme, že právoplatnou veřejnou mocí a jejím nositelem může být církev sama. To je však zaměřeno do nejasných, výcevyznamových vět, které se dají vyložit tak i tak.

“(2245) *Církev, která na základě svého poslání a své kompetence se nijak neztotožňuje s politickým společenstvím, je zároveň znamením a ochranou transcendentního charakteru lidské osoby. Církev zároveň ctí a podporuje i politickou svobodu a odpovědnost občanů.*” (str. 551). (Neboli se sama staví do role státu s možností převzít politickou moc a odpovědnost nad občany a za ně).

“(2246) *K poslání církve patří posuzovat z hlediska mravního i ty věci, které patří do oblasti politiky, vyžadují-li to základní práva lidské osoby nebo spása duší. Přitom bude používat všech prostředků, ale jen takových, které jsou v souladu s evangeliem a dobrem všech lidí v různých dobách a situacích.*” (str. 551-552).

První věta má v sobě velmi široké termíny, pod které se vejde úplně všechno. “Základní práva lidské osoby” a “spása duší” ve spojení s politikou jsou zřetelné alibistické pláště k tomu, aby se církev politikou mohla zabývat. Ve skutečnosti jde o jednu z jezuitských chytřistických výroků, jak obejít papežův zákaz, aby se církev politikou nezaobírala. “Všechny prostředky” se týkají církevních trestů včetně trestu smrti, neboť církev věří, že rovněž pochází z evangelí.

Na str. 474-483 a 548-550 můžeme najít mnoho podobných termínů, jejichž prověření v rámci celého katechismu vede k poznání, že pravou autoritou je jen ta, která je “ustanovená od Boha”, tedy předně církev, která se o “obecné blaho” umí starat lépe než kdokoliv jiný tedy i státní orgány.

A pátráme-li po definici církve (str. 217-226), pak zjišťujeme monopolní postavení římskokatolické církve v celém systému “křesťanského” náboženství: “(834) ... Je totiž nutné, aby se každá církev, to je věřící na každém místě, řídili podle římské církve kvůli jejímu vznešenějšímu původu. ...”

U slova *autorita* není třeba podle katechismu pochybovat, kdo je pravou autoritou na Zemi, zvláště když si povšimneme, z jakých církevních zdrojů jsou jednotlivá věroučná pravidla k tomuto tématu o autoritě čerpána.

I když dosti složitým způsobem, ale přece jen lze tedy i z nového katechismu dokázat, že “právoplatnou veřejnou mocí” a “nositelem veřejné moci” starající se o “všeobecné blaho” může být církev, a to pouze římskokatolická církev, nesplní-li státní moc svou úlohu (což je po ustanovení konkordátu většinou katolizace země a potlačení nekatolíků) nebo naopak, když se církev sama stane státním orgánem (ideální cíl konkordátu). A jako taková bude mít církev podle katechismu pokaždé právo ustanovovat si takové zákony, které se ve jménu “všeobecného blaha” budou týkat i trestu smrti.

Projděme si ještě krátce předchozí body 2264-2266. U rozboru souvisejících termínů jsme se snažili zároveň poukázat na tu zásadu, že (stručně shrnuto) Řím může vykládat katechismus jednou podle fyzického neboli doslovného významu a podruhé to samé místo v textu podle “duchovního” neboli obrazného významu se spoustou svých vlastních, nevyslovených doplňků a dovětek (viz jezuitská zásada o Zatajení myšlenek v kap. 20.8). Vhodnou záměnou pak může výklad “kličkovat” a “manévrovat” tak, jak to Římu vyhovuje. Jak tedy může podle této zásady vypadat výklad bodů 2264-2266?

První věta bodu 2264 “*Láska k sobě je hlavní zásadou mravnosti*” je výhradně jezuitskou zásadou, která nemá s Bibli opět nic společného. Láska k sobě je biblickými pisateli naopak kritizována a odsuzována. Další věty můžeme z jejich formulace chápat i tak, že brání-li římský katolík svůj “duchovní” život neboli život věřícího člověka a tím i v konečném důsledku fyzický život, není vinen vraždou nikoho, kdo jej chce od římskokatolického vyznání víry

odvést. Bude-li tedy například osloven nekatolíkem a bude-li mu předloženo jiné učení než římskokatolické a dojde-li k vraždě tohoto nekatolíka při “obraně římskokatolického života a víry”, nemá se to podle tohoto bodu posuzovat jako vražda.

Neslyšíme zde jasnou ozvěnu jezuitského výkladu Desatera u příkázání “Nezabiješ”? Oprávněnou obranou může být obrana římskokatolické víry, která je “*vlastním životem*” každého římského katolíka. Dodatek, že “*člověk je povinen se víc starat o svůj život než o život druhých*” je pokračováním jezuitského sobeckého učení o lásce k sobě a opět nemá nic společného s výroky Ježíše Krista a jeho apoštolů v evangeliích a epistolách. Schválení nenajdeme ani v ostatních částech Bible.

Druhý bod 2265 lze pochopit i tak, že kněz, který je odpovědný za život druhých u stáde svých svěřenců nebo je odpovědný za obecné blaho římskokatolické rodiny nebo je podle katechismu odpovědný za občanské římskokatolické společenství, nejen může, ale dokonce musí oprávněně bránit věřící svého stáda, protože je to jeho závažná povinnost. A podle předchozí zásady v bodu 2264, dopustí-li se přitom vraždy, není to vražda.

Tento bod 2265 také může říkat, že římskokatolický občan může, ba přímo musí zabíjet ve válce, jelikož je to jeho závažná povinnost. A pak mu to není počítáno jako vražda, protože “*oprávněně*” brání život druhých spoluvěřících nebo římskokatolické rodiny a nebo římskokatolické občany státu.

Třetí bod 2266 je perlou sám o sobě. “*Zachovat obecné blaho společnosti vyžaduje, aby byl útočník zneškodněn.*” O jaké obecné blaho se zde jedná? Určitě ne o blaho nevěřících lidí nebo blaho protestantů nebo jiných nekatolíků. Podle výkladu katechismu je “*obecné blaho společnosti*” v drtivé většině římskokatolické blaho římskokatolické společnosti. Zachovat její blaho tedy dovoluje “*útočníka*” (nekatolíka, protestanta, nevěřícího) zneškodnit. A zneškodnit znamená podle dalších vět tohoto bodu 2266 postupovat podle trestů až k trestu smrti.

“*Právoplatná veřejná moc*”, je podle katechismu ponejvíce římskokatolická církev a ta má podle tohoto bodu nejen právo, ale dokonce i povinnost trest smrti vyhlásit a uzákonit. “*Nositel veřejné moci*”, je podle katechismu opět nejčastěji římskokatolická církev, které je “*svěřena*” odpovědnost “*občanského společenství*” (římskokatolických shromáždění). Ta tedy má také právo použít zbraně proti útočníkovi. Útočník je široký pojem a lze ho chápat zase mnoha způsoby. ... A tak bychom mohli postupovat dál a dál každou definicí.

Stará církevní dogmata, včetně *Práva meče* jsou tedy potvrzena i současným katechismem, i když zakrytým, nepřímým způsobem. Proto je katechismus kompletem těžkopochopitelných, nesrozumitelných a výcevyznamových vět, aby vyhovoval římskokatolické církvi za každého režimu, kdy je katolická církev potlačována a nebo, kdy je naopak sama státní mocí.

Tento nový katechismus je proto schopen věroučně římskou církev podporovat jak v současné době tam, kde je církev druhotnou mocí, tak i v době budoucí, ve které se chce církev stát mocí prvotní a jedinou. Z každé kapitoly lze proto už nyní vidět, jak je římskokatolická věrouka v katechismu připravena splnit i tento budoucí záměr papežské stolice.

49.10 Tajné celosvětové plány jezuitů

Se starou římskokatolickou doktrínou souvisí i budoucí uspořádání světa. I nový katechismus mnoho naznačuje, když sledujeme jeho věroučné body (podle našeho názoru opět dvojsmyslné) ohledně zbrojení a války. Například:

“(2309) *Přísně se musí zvážet striktní podmínky, které ospravedlňují oprávněnou obranu vojenskou mocí. Takové rozhodnutí je pro svou závažnost podrobena přísným podmínkám mravní oprávněnosti. Je třeba: aby škoda způsobená národu nebo společenství národů útočníkem byla trvalá, těžká a jistá; aby se všechny jiné prostředky, jak tomu zabránit, ukázaly neproveditelné nebo neúčinné; aby byly odůvodněné vyhlídky na úspěch; aby použití zbraní*

nevyvolalo mnohem těžší zla a zmatky než zlo, které je třeba odstranit. Při hodnocení této podmínky je třeba pečlivě zvážit sílu moderních ničivých prostředků. Toto jsou tradiční prvky vypočítávané v nauce o tzv. »spravedlivé válce«. Hodnocení takových podmínek mravní oprávněnosti přísluší prozíravému úsudku těch, kteří mají odpovědnost za obecné blaho.» (str. 564-565)

Pochopitelně se i tento bod (v kontextu slovních termínů z celého katechismu) týká hlavně katolické církve jako budoucí veřejné moci a jako té, která má nejmorálnější odpovědnost za veřejné blaho neboli ve skutečnosti za zničení všech “rušivých”, to je katolicky chápáno výhradně protikatolických prvků, jaké byly v historii například protestantské církve, které odmítly stát se součástí římskokatolického systému.

A když se podíváme na heslo *mír*, pak jednoznačně shledáváme, že katechismus definuje *mír* jako všeobecné (neboli katolické) blaho všech obyvatel a že text okatě vybízí k vytvoření funkce celosvětového Zprostředkovatele míru a naznačuje, že by tuto funkci vykonávala opět nejlépe římskokatolická církev.

Když to porovnáme se současností, zjišťujeme, že už nyní papež Jan Pavel II je nazýván *Mužem všehomíra, Poslem míru a Mírotvorcem* podporující světový *mír*. Pochopitelně, že to je jenom roucho a pozlátko pro veřejnost. Katolické církvi nikdy nejde o *mír* jiný než katolický a o *blaho* veřejnosti jiné než katolické. Budeme-li sledovat tyto pojmy v kontextu katechismu, zjistíme totéž, ale složitým způsobem přes takové pojmy jako například *právo na štěstí*, *právo na svobodu*, na *blaho*, na *lásku* apod. I v těchto termínech je již dopředu připravená dvoj- i vícevýznamovost, různé kličkování, těžkopádné obraty, nepochopitelná slovní spojení atd.

To všechno je podle našeho názoru příprava na postavení papežské stolice v budoucím válečném dění. To bude opět vyvoláno Vatikánem za účelem další moderní křížácké války. V ní Vatikán znovu sehraje hlavní negativní úlohu na jedné straně a na straně druhé v ní sehraje úlohu mírotvorce. V budoucím konfliktu národů bude opět předstírat snahu o zachování celosvětového míru a pořádku.

I nyní papež Jan Pavel II. na jedné straně podporuje neoficiální politiku USA, která pracuje prostřednictvím CIA na podporování válek, revolucí, rozvrátů, genocid, pádů režimů apod. Na druhé straně jezdí papež po světě a hovoří o *míru*, *lásce*, *bratrství* národů a angažuje se do mírotvorných snah.

V Čechách můžeme tyto snahy v hojně míře pozorovat také. Například, jak se vysocí církevní hodnostáři římskokatolické církve, která zavinila první a druhou světovou válku, snažili zaangažovat do Fondu obětí nacismu a do Fondu budoucnosti ve spolupráci s německými římskokatolickými duchovními (viz např. **Lidové noviny**, 16.1.1998, str.4 nebo **Radiožurnál**, 14.00, 16.1.1998 o domluvě Kardinála Vlka s H. Kohlem o výběru lidí do grémia českoněmeckého Fondu budoucnosti a o odškodnění obětí nacismu. “Oba představitelé se již celkem dohodli na své představě.”).

Tyto aktivity římskokatolické církve jsou však jen mírovým producírováním se před světem, aby se smyla skutečnost, že u obou válek asistovala jako přímý původce. Milióny lidí hnala proti sobě a nyní si přisvojuje úlohu mírového vyjednaváče pro těch několik zbylých obětí její moderní jezuitské, to je fašistické a gestapácké inkvizice.

Tajní členové jezuitského řádu už dříve naplánovali, že katolická církev musí ze sebe setřít pověst největšího tyрана všech dob a největšího vražedníka všech století. Předepsali scénář, že její tvář musí být nyní na veřejnosti mírumilovná, laskavá, pokorná, přátelská, soucitná, shovívavá, příjemná a zábavná. Z celkového image církve musí vymizet přísnost, tvrdost, diktátorství a mlčení k násilí. Musí zmizet jeho okaté, téměř veřejné podporování a iniciování lokálních náboženských i mezinárodních a celosvětových konfliktů.

Proto dnešní katolická církev více než kdy jindy tají všechny informace, které by jí mohli před současným světem obnažit a ukázat jí světu v její pravé nahotě. Je to příprava na ucho-

pení všemi státy uznávané, oficiální funkce mezinárodního Zprostředkovatele míru, která má být odevzdána podle plánů Říma právě do rukou papeže.

I jezuitský řád působí nyní více než kdy jindy tak, aby jeho činnost byla několikanásobně utajena, i když jsou okamžiky, kdy uniknou z jeho středu důležité a velmi závažné informace. Aby plánovanou funkci Mírotvorce dostal Vatikán oficiálně, koná jezuitský řád mnoho tajných příprav. Ty souvisí i s místními náboženskými a etnickými spory na mnoha místech naší planety. Speciálně vyškolení agenti například vyprovokují spor nebo válku a pak prostřednictvím médií celou věc usměrňují tak, aby do centra dění byl přizván papež Jan Pavel II. jako současný mírový zprostředkovatel (někdy se i sám nabídne), čímž je světu ukázána opodstatněnost papeže a jeho dvora, který pak “mírovými snahami”, “mírovými silami” a “mírovou intervencí” hasí válečný konflikt.

Pozornému pozorovateli přitom neunikne ta skutečnost, že do konfliktu je církev zapojena ještě i jiným způsobem, a to v podpoře legálního nákupu “promírových” zbraní nutných na obranu. Těžko lze uvěřit tvrzení (zvláště když si uvědomíme obdivuhodnou vychytralost papežské stolice), že zůstává jen u legálního obchodu se zbraněmi. Největší ilegální obchodní obrat se zbraněmi mají katolické teroristické organizace, jakou je například IRA. A v nedávné aféře s tajnými chemickými zbraněmi Iráku figurovalo Německo (věrné to dítě Vatikánu!), i když zpráva puštěná do světa tuto pravdu zpochybňuje:

“Německá policie spolupracuje s Federálním úřadem pro vyšetřování (FBI) v případě dvou zadržených Američanů, kteří údajně vlastnili materiál na výrobu biologických zbraní. Cílem této spolupráce je najít laboratoř, v níž mohli tito muži podle amerických činitelů připravovat výrobu biologických zbraní. ... FBI ve čtvrtek v Las Vegas zatkla bývalého mormonského biskupa Williama Leavitta a vědce Larryho Wayne Harrise, který udržuje kontakty s rasistickými skupinami poté, co byla v jejich autě nalezena látka považovaná za bakterii sněti slezinné. Podle FBI má Leavit laboratoř v Logandale v Nevadě a další ve Frankfurtu. ...”
(Lidové noviny, 23.2.1998)

Jak zpráva naznačuje, stopy souvisí i s Německem.

Dozvěděli jsme se, že se zároveň v tomto legálním i ilegálním obchodování se zbraněmi a vojenskou technikou konají tajné přípravy k uchopení celosvětové politické moci.

Uchopení moci bude provedeno pod záštitou mírotvorného nadnárodního zprostředkovatele, kterým se musí podle plánů jezuitských špiček stát výhradně Vatikán. K této informaci připojujeme i poznámku vydavatele Parisových knih, J.T.C.

“Poznámka vydavatele Parisových knih: Edmond Paris byl v určité nevýhodě, protože nevěděl o tom, že římskokatolická církev již podniká různá opatření ... a že je už připravena na všechny okolnosti.

Jezuité vyhodnocovali třetí světovou válku a rozhodli, že v ní prohraje USA a Vatikán vždy vyjde jako vítěz. Od té doby církev nadšeně podporuje Moskvu a vyžádala si i komunistického papeže z Polska. Tajně připravuje konkordát s Ruskem a po celém světě propaguje marxistické evangelium. Jezuité v současné době stojí za hnutím za odzbrojení, aby tak porobili USA.

Moskva Vatikánu poslouží jako nástroj k dobytí národů, kde bude katolicismus jediným dovoleným celosvětovým náboženstvím a Rusko pak přinutí k útoku na Izrael. ...” **(J.T. Chick v knize *The Secret History of the Jesuits* by Edmond Paris)**

Alberto Rivera tento pohled do budoucna doplňuje o následující informace:

“Zjevení Fatimy je působivý politický trik, který zinscenoval Vatikán. V těchto zjeveních je obsaženo proroctví, ve kterém Panna Marie říká svým následovníkům, že pokud se budou modlit za mír na zemi, obrátí se Rusko na římskokatolickou víru. Vatikán cítil, že Spojené státy jakoby ztrácely na své světské moci, proto se snažil orientovat na marxismus. Vatikán se dnes snaží obnovit staré smlouvy s Moskvou. Vyrukoval s novým pojetím marxismu, který bude světu přijatelnější. Proto byl také 16. října 1978 zvolen papež z komunistického bloku. Do-

stal jméno Jan Pavel II, od kterého se očekává, že by mohl změnit světové smýšlení. Pozorujme tuto velkolepou hru ve sdělovacích prostředcích za účelem propagace Fatimy. Pozorujte také, jakým způsobem římstí katolíci v této zemi následují papeže. Podporují odzbrojení a kontrolu zbrojení, aby mohli převzít vládu.

Vatikán stojí smrtelně vážně na liturgii, zákonu a dogmatech. Katolíci dnes obdrželi jen dočasné povolení k vyjádření svých vlastních úsudků, aby získali důvěru uprostřed ekumenického a charismatického hnutí. Kdo by však oponoval, nebo změnil základy jejich učení, bude navždy zatracen.” (The Force, patr IV.)

49.11 Budoucí uspořádání světa podle tajných jezuitů

Z dalších zdrojů přinášíme tyto důležité informace:

„Nejbohatší a nejmocnější jezuité světa naplánovali, že římskokatolický systém i přes krátkodobý celosvětový úspěch časem padne a zanikne. Proto se už brzy po druhé světové válce urychleně přeorientovali a seskupili do nového mocenského uspořádání. Využili přitom výsledky práce svých dřívějších kolegů, při které vystali ilumináti a dokonale infiltrovali hnutí New Age, všechny ateistické a komunistické strany, dále protestantismus a všechna východní náboženství.

A touto infiltrací se také jezuitský řád rozdělil. Vznikly zde dvě hlavní větve tajných supermocných jezuitů, dvě kliky, které jsou dnes dokonce svou představou o uspořádání budoucího světa proti sobě a bojují jedna proti druhé.

Tato roztržičnost mezi špičkami jezuitů se plně projevuje i v celém oficiálním řádu, jak nám dokazuje i 33. a 34. kongregace řádu tovaryšstva, kde i sám generál Arrupe a pak Kolvenbach vybízí k opětné jednotě jako za časů Ignáce Loyoly: »Podle Ignáce je nejzávažnější překážkou jednoty, která je tolik nezbytná v Kristu našem Pánu pro správné fungování tovaryšstva, příliš velký počet nedostatečně umrtvených jezuitů.« (Z projevu Kolvenbacha na 34. kongregaci).

Paradoxem je, že obě kliky tajných jezuitů sledují stejný cíl - světovou nadvládu jezuitů (Loyolův sen!). Ale rozchází se v cestě, jakou se má světovláda dosáhnout. Jedni to chtějí učinit změnou pozemského uspořádání a druzí to chtějí učinit okultní silou přes zázraky s UFO a přes ovládnutí myšlení lidí. Ti také odmítají spolupracovat ve prospěch těch předchozích. Přesné hranice mezi nimi je však téměř nemožné vystopovat, neboť část okultních jezuitů se přeci jenom částečně na určitých projektech světovlády té první skupiny podílí.

Skupina, která chce dosáhnout světovlády změnou politických systémů se dělí ještě dále na kliku tajných jezuitů převážně z USA a na skupinu převážně z Evropy. Každá má svou vlastní představu a tím se také liší i jejich tajné celosvětové plány. Proto se může každému, kdo se s tím setká, zdát, že tajní jezuité ve skutečnosti nevědí sami, co chtějí, protože si protiřečí. Ale to je veliký omyl. Každá skupina ví dopředu přesně, co chce a ze svého pohledu na budoucí uspořádání světa nesleví ani o trochu. Je zde proto mezi nimi mnoho bojů, mnoho odvetných akcí, mnoho válek, teroristických pomst, útoků apod.

Plány těch skupin, které usilují o světovládu změnou pozemských politických systémů můžeme rozdělit na plány pro blízkou budoucnost a na plány pro vzdálenou budoucnost.

V blízké budoucnosti chce jedna část proevropského jádra tajných jezuitů nadále posilovat pozice bílého papeže a armádních sil NATO v Evropě. Plánují, že prostřednictvím bílého papeže získají funkci Zprostředkovatele světového míru. Dále plánují, že postupně zavedou ve všech západo- a východoevropských zemích takové politické systémy, které dovolí uchopit římskokatolické stolici veškerou zákonodárnou moc a dovolí změnit zákony těchto zemí natolik, že se Řím stane nejsilnějším vládcem Evropy. Plánují, že v zavedení totální katolizace budou Římu věrné všechny evropské státy a oddané i složky sil NATO. Cílem je nastolit tisí-

cileté evropské a pak celosvětové království římského katolicismu (podle katolické představy o Novém světovém řádu) bez bližší koncepce do vzdálené budoucnosti.

Druhá část proevropského jádra tajných jezuitů však plánuje, že NATO přestane v rámci Evropy fungovat jako papežova vojenská mašinerie, neboť bude tajnou vládou z USA odvoláno a v Evropě zrušeno. Proto tato část tajných jezuitů nesouhlasí se současným posilováním pozic NATO, neboť to odporuje i budoucím plánům černého papeže. Ten pokračuje v prosovětské linii předchozího jezuitského generála Aruppeho v souladu se skutečnými požadavky Nového světového řádu a sleduje tím uchopení vlastní náboženské moci v celé Evropě a svrnutí bílého papeže. Proto je záměrem těchto proevropských tajných jezuitů usměrňovat dnes politiku tak, aby došlo k oslabení evropských pozic NATO a k posílení ruského bloku. Potřebují, aby se Rusko stalo největší zbrojní a ekonomickou mocností v Evropě, která by poslouchala hlavně evropské jezuitské špičky a prováděla takové vojenské zásahy v Evropě, do kterých se silám NATO nechce nebo nemůže, protože k tomu nemají schválení z USA. Tato druhá část tajných proevropských jezuitů usiluje o to, mít vlastní ozbrojenou armádu přímo Evropě pod velením ekonomicky silného neamerického státu, kterým ovšem Německo z důvodu veřejnosti a dvou světových válek být už nemůže. Proto plánují křížové tažení Evropou za pomoci vojsk z revolučních států Ruska a Francie.

Jezuitům se podařilo ruské pravoslaví už infiltrovat natolik důkladně, že tuto odnož okultního náboženství mají již pod svojí kontrolou. Proto je také potají připravován konkordát Ruska s Vatikánem a po dosazení nového ruského prezidenta Vatikánem (jeden z uvažovaných kandidátů je také M. Gorbačov i přesto, že má málo volebních preferencí) pak Rusko provede opětné sjednocení do celistvého bloku. Ten bude mít jediný úkol, a to dobýt ruku v ruce s Islámem pro Vatikán a tím i pro jezuitu Jeruzalém (Loyolův sen!). Sjednocení Ruska do nových socialistických států bude financovat Vatikán, stejně jako moderní vyzbrojení tohoto nového sovětského bloku.

Do této revoluční armády se mají však podle plánů zapojit postupně i armády všech ostatních provatikánských států, včetně České republiky. Pokud se vybavení vojskem podaří jezuitům zrealizovat dřív, než dojde k odvolání sil NATO, plánují, že se do evropských sil NATO nová armáda krátkodobě zapojí.

Pak podle plánů druhé skupiny proevropských tajných jezuitů povede Rusko zformované už do nového politického a ekonomického bloku válku s těmi státy, které budou odporovat jezuitské politice a katolizaci. Bude to nové křížové tažení Evropou, Balkánem a také Středním a Blízkým Východem. NATO, i když je to dítě Vatikánu, totiž jako celek Vatikánu výsostně nepatří a ani v nejbližší době patřit nebude, neboť NATO spravuje a financuje USA. Proto NATO nemůže splnit vizi Říma (a tím i jezuitů) o další křížové válce Evropou, ale tuto "mírovou" vidinu ochotně provede nový sovětský blok ve spolupráci s vojsky z evropských »křesťanských« národů. Bílému papeži bude zatím dovoleno se všech těchto plánů účastnit, aby měl dojem, že to je on, kdo toto vojsko ovlivňuje a řídí.

Ovšem po splnění úlohy tohoto mezinárodního vojska spustí jezuité určité politické zábrany, které posud držely nový Ruský blok v moci a zkrátka, aby nedostal chuť na svou vlastní samovládu. Plánují, že tak jako na počátku tohoto století, tak i v blízké budoucnosti tento nový Sovětský stát ochotně slíbí všechno, jen aby dosáhl svého cíle, to je opětné mocenské rozšíření po Evropě. A nyní k tomu znovu dostane náhle příležitost, kterou náležitě využije. Tajní proevropští jezuité plánují, že tento obrovský rudý kolos nejprve nasměrují na Řím a Vatikán, čímž dojde ke zničení papežské moci bílého papeže. Také plánují, že tohoto giganta podpoří k mocenskému vniknutí do samotných Spojených států amerických, kde budou chtít jeho prostřednictvím zlikvidovat světovládné ambice vlády tajných amerických jezuitů.

Plánují tedy, že tento nový rudý monolit bude ve vzdálenější budoucnosti provádět svoji vlastní politiku, Vatikán navždy odstaví stranou a zmocní se všech evropských států a za pomoci tajných jezuitů a také za pomoci oficiální části jezuitského řádu ovládnou území USA,

kde rovněž budou jeho prostřednictvím vykonávat svoji vlastní prosovětskou mocenskou politiku.

Ve vzdálené budoucnosti se pak tento rudý světovládce stane nástrojem tajných jezuitů k likvidaci všech náboženských směrů a k vyvraždění všech jeho stoupenců a jeho ateistická politika se podle jejich plánů stane celosvětovým trendem tak, jak to hlásá skutečný Nový světový řád.

Mnohem ucelenější jsou ve svých plánech američtí tajní jezuité. Jakmile se nejbohatší vrstva jezuitů dostala v podobě svobodných zednářů a iluminátů na nejsilnější vládnoucí pozice a vyšvihla se v podobě finančních mocnárů na všechna řídicí a nejdůležitější místa ovlivňující komunistické režimy, dále na všechna hlavní místa protestantů a New Age, přijala plán o záhubě evropského římského pohanského systému v podobě římskokatolické církve a začala intenzivně pracovat na realizaci myšlenek New Age a Nového světového řádu.

Tito američtí tajní jezuité totiž velmi bedlivě sledují veškeré plány a kroky ohledně budoucí evropské katolizace v čele s bílým papežem a do jisté míry se jí také chtějí účastnit. Ale jejich hlavní zájem, jak to jezuitskému charakteru odpovídá, je ovládnout nejen území USA, ale i celé Evropy a Východu. Předpokládají, že to však narazí na odpor evropské kliky tajných i oficiálních jezuitů, a proto je v jejich plánu odstranění římské papežské stolice jako symbolu stálé ochrany evropské jezuitské »křesťanské« kultury.

I přesto, že oficiální američtí jezuité a část tajných proevropských jezuitů žijících v USA nesouhlasí s likvidací římskokatolické církve a stále ji usilují podporovat, počítají američtí jezuitští mocnáři a jezuitští finanční magnáti ve svém tajném plánu už plně s verzí války, ve které církev a její území - Vatikán i s Římem bude úplně zničen.

Přelévání tajných informací z prostředí jedné kliky tajných jezuitů do druhé se děje neustále, a proto američtí jezuitští experti velmi dobře znají části plánů evropské kliky. Ví, že hodlají podpořit a ekonomicky posílit Rusko, aby provedlo nejen katolickou čistku jako odměnu jezuitům za financování nového zformování, ale aby nakonec proniklo přímo až na území USA a zničilo tam jejich plány.

Americká klika tento plán Evropanů vyhodnotila a rozhodla se podpořit tu část, ve které Rusko nakonec zlikviduje moc bílého papeže, ale plánuje to uspořádat tak, aby Rusové potom působili už jen v rámci Evropy. Naplánovali posílit vesmírný prostor signalizačními, špionážními a obrannými systémy a urychleně vyvinout úplně nový typ zbraní hromadného ničení, který by sílu atomových zbraní mnohonásobil a předčil. V jejich tajném plánu je dovoleno Rusku vstoupit na území USA krátce před zánikem evropské papežské stolice, aby evropská klika věřila, že se jejich plán naplní přesně tak, jak oni chtějí. Kromě psychologického efektu to bude mít i význam ekonomický, aby bylo při tomto evropském projektu vydáno mnoho financí a tím bude moc evropské kliky omezena.

Americká klika plánuje, že po odčerpání financí přinutí nového ruského obra, aby území USA urychleně opustil a že nezabrání tomu, aby pak vztáhl ruku na Vatikán. Plánuje totiž podpořit nové seskupení ruských ateistickokomunistických států v tom směru, aby se evropské klíce jezuitů Rusové znovu vymkli z rukou, jako tomu bylo s mladým Sovětským svazem a aby toto seskupení začalo hrát politiku vlastní rudé moci v jejímž rámci zlikviduje papežskou stolicí. Oproti evropské klíce však předpokládají, že přitom ateistická mocnost v doprovodu svých evropských satelitů zničí nejen Řím a Vatikán, ale protože se to neobejde bez revolučních zmatků a nakonec i bomb, dojde přitom k úplnému zničení celé Itálie.

Američtí jezuité plánují, že tento válečný konflikt rozzuří ateistického obra natolik, že vtrhne i do budoucí největší pokladnice všech evropských bank a na svého dalšího odvěkého nepřítele, to je na Izrael a že tam bude chtít (tak jako v Itálii) vydrancovat všechno, co se vydrancovat dá. Tento vojenský a politický konflikt ze strany Sovětských ateistických států skončí úplným zpusťšením, vyplundrováním a zdevastováním Izraele. Současně existuje

předpoklad, že ve své zuřivosti ateistický obr začne vysílat své atomové rakety také směrem na USA, aby se zbavil svého třetího a nejsilnějšího nepřítele - Spojených států amerických.

V plánu těchto amerických jezuitů je proto také atomový zásah proti celému území nového Sovětského svazu, a to z vesmírných prostor, pokud vztáhne ruku na Izrael a začne vystřelovat své rakety na USA. Plánují, že se tím však rozpoutá hotové peklo třetí světové války.

Tito američtí mocnáři a finanční magnáti z řad tajných jezuitů skutečně naplánovali třetí světovou válku, a to s použitím atomových bomb. Plánují politický a vojenský svár mezi Evropou a USA. Proto už naplánovali takovou obranu, aby se válka strhla pouze nad územím Evropy a nepřenesla se na území USA. Při této vysoké mocenské hře bude římskokatolická církev obětována. Tím se zrealizuje dávný sen těchto jezuitských špiček - zbavit se bílého papeže, který moc jezuitského řádu dodnes omezuje, neboť to není přímo černý papež, ale maximálně vždy jen jeho nástroj, kdo oficiálně vládne. Hlavní válečný konflikt - třetí světová válka však vypukne tím, že nové seskupení Ruských států podle jejich plánů vztáhne svou vojenskou ruku na Izrael, se kterým mají USA své záměry.

Američtí ilumináti a nejbohatší magnáti rozhodli, že se musí před budoucím běsněním třetí světové války zachránit a svoji světovládu přenést do Nového Věku a tam si udržet dál své mocné postavení, ovšem již bez omezující moci římskokatolické církve. Jako území své nové vlády proto naplánovali Spojené státy Americké, u kterých předpokládají, že se jim podaří zamezit rozšíření války na americký kontinent a že válka proběhne jen nad Evropou. Naplánovali, že Evropa včetně Ruska, které bude potrestáno Amerikou za vtrhnutí Rusů do Itálie a do Izraele a za zpusťování a vyplenění těchto zemí krátce před válkou, bude třetí světovou válkou úplně zničena, protože podle plánu proběhne za použití atomových bomb.

Postavení USA při tomto konfliktu bylo oproti dřívějším plánům přehodnoceno a označeno jako vítězné. Evropští tajní jezuité si stále myslí, že Rusko nad USA v podobné válce, kterou také jako krajní variantu připouští, zvítězí. Jejich náhled do budoucna však již nyní, na konci 20. století neodpovídá realitě současných poměrů. Naproti tomu u plánů tajných jezuitských špiček - iluminátů a finančních mocnářů a magnátů v USA je už nyní vidět, že jsou propracovány mnohem detailněji a realističtěji a že se skutečně tak plní, neboť nemají žádných překážek u žádné vlády.

Tyto tajné síly se také dohodly, že v Novém Věku po třetí světové válce, tedy ve vzdálenější budoucnosti, dají krátce prostor ještě všem nekatolickým církvím, jejichž pontifikálním předákem se stane přímo černý papež, aby nedošlo k původnímu rozdělení papežské funkce. Tento protestantský předák neboli protestantský papež (dnes funkce černého papeže) plánuje přinutit všechny protestantské směry k vytvoření přesné kopie celého římskokatolického systému ovšem již s moderními náboženskými náhledy podle New Age a Nového světového pořádku. Bude však usilovat o úplné zachování ducha katolicismu.

I když tajní proevropští jezuité stále ještě fanaticky podporují Vatikán, nejbohatší jezuité světa již naplánovali průběh nového, třetího tisíciletí bez římskokatolické církve. Po poradě s temnými duchovními silami tito mocnáři Nového světového pořádku naplánovali, že protestantské a komunistické směry zůstanou i v Novém Věku, přičemž dali slib, že časem zůstane výhradně jedna jediná, a to ateistická vláda a že všichni protestanté a další náboženské směry budou nakonec vyhlazeny, jakmile bude ateistický systém natolik upevněn, že bude schopen převzít vládu nad všemi státy světa.

V tomto plánu těchto budoucích mocnářů Země neexistuje přeměnění náboženství na ateismus. Nikdo, kdo věří něčemu jinému než materialismu a hmotě nebude smět zůstat před Novým světovým řádem na živu. Po likvidaci všech forem náboženství a hlavně křesťanství pak nastane pravý Nový Věk a bude zaveden Nový světový řád bez jakékoliv formy náboženství. Vládnout pak mají výhradně luciferiáni, neboli nejtajnější a nejužší skupina iluminátů, poslušající výhradně ďábelské, satanské duchy a majícího satana jako svého jediného krále a pána.

Ovšem také se předpokládá, že současně v té době, to je již v hodně vzdálené budoucnosti, vypukne boj mezi rasami, ve kterém bude snahou úplně vyhladit všechny neevropské a neamerické rasy, to je například Židy, černochoy, Číňany, Japonce a zbylé rasy asijských národů, dále všechny ostrovy apod. a jejich území pak osídlit výhradně bílou rasou. Tím se mocnáři podle plánů New Age zbaví mnoha miliard lidí.

Plán ovšem počítá i s tvrdým odbojem čínské a japonské rasy i s jejich eventuálním spojením se dohromady se všemi asijskými národy za účelem ovládnutí západní polokoule. V té době se má proto podle plánů očekávat další světová válka, a to mezi USA a Čínou s Japonskem za použití úplně nových, moderních vojenských zbraní a prostředků.

I sama římskokatolická církev plánuje Nový světový řád, ovšem po svém způsobu, a to jako úplnou katolizaci celé planety, což znamená nejen uchopení zákonodánní moci v každé zemi, ale i likvidaci všech nekatolických a protestantských církví, které se nebudou chtít s římskokatolickým systémem sloučit dohromady a budou proto postaveny mimo zákon. Ovšem ilumináti a představitelé New Age už dnes ví, že vláda stolice bílého papeže nad světem bude krátká, i když přinese veliké krveprolití dalších nevinných protestantů. Nejmnocnější pozemské síly si uvědomují, že mnohem rychlejší uchopení moci na celé planetě bude místo zavedení katolického náboženství (o které je usilováno již plných šestnáct století) naopak jeho válečná likvidace a násilné zavedení ateismu. Tito nejbohatší mocnáři světa rozhodli, že katolizace, i když se podaří, bude proto jen dočasná a bude sloužit hlavně k upevnění komunistickoateistické moci a k odstranění zásadových protestantských církví.

Řád jezuitů již dávno nemá strach a obavu, že zůstane bez své »milované« matky církve o samotě. Již dávno dospěl nejen do naprosté samostatnosti na církvi, ale dokonce i do definitivní převahy nad Vatikánem. Sám papež je ve skutečnosti nejen loutkou v rukou jezuitského řádu, ale dokonce naprostým vězněm při všech svých krocích, řečech, prosloveh, kázáních, návštěvách, bohoslužbách, poutích, ceremoniích, oslavách svátků a odpočinků i v soukromém životě.

I když někteří evropští tajní jezuité znají plány nejmnocnějších jezuitů Země, přesto se však nevzdávají myšlenky, že se původní plán na katolizaci celého světa přeci jen podaří a je pravdou, že pro nejbližší období má Vatikán podporu jezuitů stále ještě plně zaručenou, neboť plány druhé skupiny tajných jezuitů nebudou naplněny okamžitě úderem roku 2000.”

Toto je stručný výčet informací, čím se zákulisí Říma zabývá. Takové jsou plány jezuitů počítající i s variantou třetí světové války. Není to nic divného, když si uvědomíme, že podobné plány se třetí světovou válkou měla vypracované i Varšavská smlouva jako celek a zvláště potom ještě i Moskva sama a mají je také USA, NATO, Čína, Japonsko a další státy.

Zda se všechny plány jezuitů splní či nikoli záleží výhradně na oficiálních vládách celého světa, které dnes katolicismus a jezuitský řád nejen tolerují, ale přímo respektují. Jak jsme se dozvěděli, je ještě příhodná doba všechna tato budoucí zvěrstva a politickou špínu překazít. To ovšem vyžaduje nekompromisní, rozhodné, odvážné a radikální politiky. Tedy lidi, jakých není ve světě mnoho.

Úkol je o to složitější, že už obyčejní jezuité pod přísahou mohou v zájmu “svatého” cíle podle své mravní zásady zapřít cokoli, tedy i to, že jsou jezuité a členy řádu tovaryšstva. Co lze tedy asi očekávat od vysoce postavených tajných jezuitů, kteří jsou vázání nejtajnější přísahou zvláštního pověření, přísahou nejpřísnějšího mlčení, přísahou nejvyššího stupně utajení a přísahou nejtajnějšího poslání a jsou tudíž přímými médii duchovních spiritistických sil?

Kapitola 50

Jezuitské plány s českým státem

50.1 Zásahy Vatikánu lidé vnímají

I přes náboženskou apatii je dnes ještě mnoho lidí, kteří sami vnímají katolického ducha, jak se stále víc a víc vkrádá do českého státu nejen prostřednictvím církve a politiky, ale i ekonomie, vědy, kultury, školství a skrze další odvětví. Mnoho lidí se ptá, kam povede zasvěcení českého státu Panně Marii, kam nás dovedou děkovné modlitby kardinála Tomáška věnované Marii a kam povede Te Deum za každé zvolení V. Havla prezidentem.

Mnoho lidí vnímá provatikánské tahy českých politiků a samotného prezidenta. Mnoho lidí vidí, jak se římskokatolická církev stále silněji a netrpělivěji hlásí ke státnímu majetku. Mnoho lidí vidí, jak církev zabírá nemocniční a školskou půdu, jak stále více ovlivňuje přes své římskokatolické politiky parlament, senát a samotnou vládu a jak zpětnou vazbou stále silněji ovlivňuje hospodářství, bankovníctví a celkovou ekonomiku celého státu.

Mnoho lidí už dnes také vidí spojitosti mezi katolickými nebo prokatolickými politiky a likvidací školství a zdravotnictví - zvláště nemocnic, dále likvidací dopravy, likvidací bank pomocí tunelování stejně tak jako spojitosti s vytunelováním některých podniků českého hospodářství. Mnoho lidí vidí také spojitost s úplnou devastací českého zemědělství a lesnického průmyslu.

Přesto je však málo lidí, kteří chápou tyto provatikánské intriky v českém státu jako pří-mou souvislost s politikou Říma.

Dnes vládne o církevním postoji a o náboženském přesvědčení politiků dokonalá informační blokáda. Veřejnoprávní média málokdy sdělí něco konkrétního ze života římskokatolických představitelů vzhledem k majetku státu nebo vzhledem k jejich provázanosti s politikou. Díky tomu vnímají lidé provatikánskou politiku v Čechách a na Moravě velmi mlhavě, nejasně a nekonkrétně.

Pochopitelně, že to je hlavní záměr a cíl Vatikánu i přesto, že veřejnost má podle zákona právo na informovanost a tedy i na všechny informace z církevní oblasti.

Hlavní tisk v zemi ovšem není zcela bez vlivu tajných jezuitů. To (mimo jiné) právě prozrazují důsledně zamlčované informace o římskokatolické církvi, o jejím politickém postoji k zemi, o církevní příslušnosti našich politiků a pod.

Zdá se nám, že politické reportáže z domova i ze zahraničí mají vzhledem k církvi slabou informativní hodnotu. Domníváme se, že zde chybí jasně ukázané příčiny a důsledky politických činů a jasně popsané vzájemné souvislosti a propletenosti nejen s církví a Vatikánem, ale i s dalšími politickými stranami, konkrétními osobami apod. Čtenář se například nedoví důvody politických kroků, ani jak ta či ona majetková nebo politická epizoda či aféra skončí a kdo všechno a jakou v tom hraje roli, jakého je politického a náboženského přesvědčení apod. Všechno je mlhavé a nekonkrétní. Informace jsou jen jakési okleštěné výkřiky s co nejméně konkrétními údaji.

Zajímavé také je, že žádné české deníky nemají pro pravdivé informace o římskokatolické církevní politice a krocích Říma v ČR vyhrazeny ani jednu jedinou stranu, i když se jiným tématům (a mnohdy bezpředmětným) věnují až dost. Přesto však lze i z toho mála, co český tisk prozrazuje, použít k citacím a vyvodit z toho i určité, opatrné závěry.

Pro ty, kdo však mají možnost, je z důvodu celistvějšího pohledu lepší, přečtou-li si více českých deníků a periodik (odstraní se tím i jednostranné pohledy novinářů) a když si projdou informace na internetu, informace v církevních periodikách, poslechnou si Rádio Vatikán, rozhlas Svobodnou Evropu, stanici Prahu 6, stanici Vltavu, podívají se na zprávy v televizi a projdou si také západní katolická a jezuitská periodika a západní politické deníky.

Teprve pak můžeme učinit jasnější závěry. Je pravdou, že všechna tato média jsou plně v rukou jezuitů. Ale pokud si toto uvědomíme, pak informace, které získáme z tohoto mediálního prostředí mohou mít velikou cenu. Teprve potom, při velmi opatrných a střídmych závěrech je možné rozpoznat, jaká jména na čí straně jsou, jakou kdo úlohu v Čechách hraje, kdo a co kryje, kdo to celou dobu z pozadí podporuje a jakým způsobem.

Tato kniha *Tajné dějiny jezuitů* se ze všech sil snažila na jezuitskou politiku Říma ukázat v co nejširší možné souvislosti právě proto, aby si každý při čtení uvědomil, že všechno, co se nyní v Čechách děje má své kořeny hluboko v římskokatolické církvi a má své přímé souvislosti s dnešní politikou Vatikánu.

Mnoho lidí je ve veliké nejistotě, když se hovoří o budoucnosti bez fungujícího školství, fungujících nemocnic, existující řádné dopravy, bez zabezpečení před krádeží vkladů do bank a bez řádného zabezpečení levnými domácími potravinami. Mnoho lidí si souvislosti mlhavě uvědomuje, ale, jak jsme již poznamenali, jen velmi málo lidí jasně a ostře vidí souvislosti mezi tímto vším a budoucí připravovanou katolizací českého státu.

50.2 Příprava na katolizaci

Dějiny nám jednoznačně potvrzují, že papežství se nikdy nezměnilo a ani nezmění. V době, kdy bylo pozemským světovládcem, bojovalo proti protestantům, aby získalo postupně ztracené pozice v duchovní nadvládě. Během tohoto boje však své pozemské světovládné postavení ztratilo, i když duchovní monopol se jí daří dnes opět obnovovat.

Nyní dokončuje svůj duchovní boj proti protestantismu prostřednictvím ekumenie a jakmile ovládne náboženské nekatolické směry a východní náboženství, začne znovu dobývat své ztracené pozice pozemského světovládce.

Situace je tedy obrácená než ve středověku a raném novověku, ale v principu jde to totéž.

Chceme-li se seznámit s katolizací v dnešní době, musíme, aspoň stručně projít princip římskokatolické politiky od hluboké minulosti. Teprve pak můžeme pochopit, že katolizace probíhala i v minulosti a probíhá i v současnosti, ale s tím rozdílem, že v minulosti to byl hlavně boj o pozemskou světovládu, při kterém došlo ke ztrátě duchovní světovlády vlivem reformace, zatímco v současnosti to je boj opačný, tedy napřed boj o duchovní světovládu, který bude vrcholit tím stavem, ve kterém se katolicismus nacházel v době svého rozkvětu, tedy pozemskou světovládou, jako konečnou etapou současné katolizace. Tento přehled je nutný k tomu, abychom porozuměli dnešním diplomatickým tahům Vatikánu nejen ve světě, ale i v České republice.

V největším a nejvýznamnějším chrámu v Římě - v Lateránském chrámu - je nápis *MATER ECCLESIA*. To znamená *Matka církev* nebo *Matka všech církví*. Tento název si dal římskokatolický systém na znamení boje s protestantskými směry. Tímto označením vyhlásil tehdy Řím válku reformaci.

Na Tridentském koncilu v roce 1545 měl papež Pavel III. vyřešit dilema mezi protestantismem a papežstvím. Přítomni byli i protestanté, kteří žádali úpravu katolického učení. Ale na tomto koncilu nedošlo ke změně ani v jednom z bodů katolického učení.

Díky jezuitům ve skutečnosti Tridentský koncil potvrdil, zdůraznil a ještě více upevnil staré učení původních katolických doktrín. Samy dějiny nás poučují, že *Matka všech církví* se nehodlala ani v nejmenším změnit. Aby mohlo nastat požadované odstranění rozdílu mezi protestantismem a papežstvím, muselo by se protestantství změnit samo - zdánlivě utopická myšlenka, přesto se však papežství podařilo tuto myšlenku zrealizovat.

Tridentský koncil znovu definoval a jasně potvrdil učení o transsubstanciaci, neboli o převtělování při svaté mši, potvrdil učení o ospravedlnění z víry a ze skutků, také učení o mši, neboli o znovuožetování Ježíše Krista, dále o sedmi svátostech, které by měly být prostředky

pro získání milosti, dále učení o celibátu, o očistci a o odpustcích, o samospasitelnosti, o uctívání ostatků svatých apod.

Tím vším se papežská duchovní, monopolní moc upevnila a ještě více vzrostla. Jezuité také pomohli papeži znovu upevnit jeho pozemskou moc v Evropě. Po Tridentském koncilu se očekávalo, že všichni věřící lidé slíbí papeži svou poslušnost. Ale protože katolické doktríny nejsou podle protestantů biblickým učením a nemají biblické opodstatnění, došlo k úplnému rozdělení mezi protestantskou reformací a katolicismem.

Zdálo by se, že žádat po reformaci, aby uznala katolické církvi duchovní monopol, je naprosto šílená myšlenka. Přesto se však Římu podařilo zlomit původní odpor protestantů vůči papežství a dnes všechny reformační proudy s katolicismem plně spolupracují. Jak toho Řím dosáhl?

Jednou ze svých nejúčinnějších zbraní, totiž změnou původního biblického textu. Řím zavedl tak zvaný kritický přístup k hebrejskému a řeckému textu Bible. Učení o vyšší textové kritice je původně jezuitské učení z roku 1678 od katolického jezuitského teologa dr. Alexandra Gathese a o něco později od francouzského jezuitu Richarda Simona. Jejich útok na onen základ protestantismu - na Bibli zrealizoval Řím zvláště prostřednictvím Simona.

*“Jedním z prvních vědců, kteří se začali zabývat uměním kritického výzkumu, byl Richard Simon. Katolická encyklopedie o něm hrdě hovoří pod titulem »Otec biblické kritiky« (Katolická encyklopedie, sv. IV., str. 492-493). V letech 1689 až 1695 neustále napadal Boží Slovo tím, že publikoval řadu komentářů o novozákonním textu. Netřeba uvádět, že byl nakloněn textu, který používali jezuitští překladatelé Rheims-Douayovy Bible, poanglikánštěné verze Jeronýmovy latinské Vulgáty. Zdiskreditování Biblí, které vycházejí z Textu Receptu otevřelo stavidla pochybností o samotném základu protestantismu. Mnoho kritiků pak vystupovalo s teoriemi a názory, které doslova roztrhaly různé části Bible - zvláště ty části, které pojednávají o nadpřirozenu.” (H. H. Meyers: **Battle of the Bibles; NMP, Australia, 1993, str.89-90**)*

Vyšší kritika uvedla v pochybnost všechno, o čem se v Bibli dá pochybovat. Byly napadeny a úplně zpochybněny první tři kapitoly Bible o stvoření a pádu do hříchu, zpochybněny byly všechny výroky Ježíše Krista, zpochybněn byl popis jeho pozemského života a byly zpochybněny i jiné historické události, o kterých se v Bibli píše. Korunou všeho bylo učení, které všechna biblická proroctví začalo vykládat jako dávno naplněnou minulost (preterismus) a nebo naopak jako nějakou neurčitou hodně vzdálenou budoucnost (futurismus).

Učení textové kritiky však bylo pro protestanty nepřijatelné a snadno odhalitelné. Bylo proto potřeba vymyslet ještě jiný trik, aby reformace textovou kritiku uznala. Jezuité se sešli ve městě Douay a rozhodly se (jak již prozrazuje citát), že přeloží do angličtiny Jeronýmovu latinskou Bibli, kterou pak podstrčí anglikánské církvi jako správný text Bible.

Prvním útokem na Viclefovu a Tyndalovu anglikánskou Bibli se uskutečnil útok na samotnou anglikánskou církev. Latinský Jeronýmův text byl jezuita přeložen podle plánu do angličtiny. Rozhodující byla při překladu latinská předloha. Na hebrejský text Starého Zákona a řecký text Starého a Nového Zákona nebyl brán ohled. Mnozí historici a textoví kritici jezuitského překladu pochybují, zda vůbec byly původní biblické knihy při překladu používány, neboť anglický překlad jezuitů vykazuje mnohé nedostatky, hrubé textové nepřesnosti a průkazné chyby.

Tento překlad však v anglikánské církvi způsobil, že se začaly porovnávat anglikánské překlady s jezuitskou Rheims-Douayovou Biblí. Tím byl jezuita nepřímo podstrčen princip vyšší kritiky do anglikánské církve, kde se tím také současně otevřely brány k pochybnosti.

A pak, aniž to duchovní a členové anglikánské církve zpozorovali, nastalo mezi nimi na základě rozdílnosti překladů rozštěpení. Při studiu Bible začali pak sami používat princip kritického přístupu k textům Písma jako základní studijní způsob k jeho pochopení. Duch protestantismu tím však utrpěl strašlivou porážku a úplné oslabení. Místo původní anglikánské

víry nastoupila pochybnost, zatemňování jasných výroků Bible a přijímání předem připraveného filozoficko-teologického lidského učení římskokatolické církve.

Kromě tohoto vysokého efektu dosáhli jezuité dalšího vítězství tím, že se učení o vyšší textové kritice začalo prostřednictvím anglikánské církve dostávat postupně do ostatních reformačních proudů. A protestantismus textovou kritiku nakonec beze zbytku a bez výhrad přijal. O pár set let později učinili jezuité další útok na světový protestantismus. Opět si k tomu vybrali anglikánskou církev a opět to provedli prostřednictvím změny původního biblického textu. Nutno konstatovat, že protireformační tažení bylo opět úspěšné. O tom je napsáno v kapitolách 25.2-4.

Všechny protestantské směry současně s textovou kritikou převzaly filozoficko-teologický pohanský chaos, jaký má katolicismus v celém svém náboženském systému. Samy jej pak ještě více rozšířily v rámci ekumenie.

Katolická církev se však ke zmrzačenému učení protestantských směrů vůbec nehlásí. Tvrdí, že ona se nezměnila, ale změnu, že provedli protestanté, a to dokonce sami, bez jejího přispění. Ovšem iniciaci ke změně učinila na počátku právě římskokatolická církev. Dnes všichni protestantští teologové zastávají učení buď preterismu nebo futurismu a opěvují vyšší textovou kritiku Písem jako základní pravidlo studia Bible. Protireformní tažení jezuitů bylo tedy provedeno dokonale.

Když se Římu podařilo podmanit si protestantství a dostat ho přesně tam, kde ho papežští chtěli mít, zahájil tažení za nové uchopení světovládné moci.

V r. 1864 papež Pius IX. prohlásil svobodu za šílenost, přiznává církvi stále ještě donucovací právo, podle něhož byli kacíři jindy odpravováni a označuje rovnoprávnost křesťanských vyznání za blud, zasluhující zatracení.

V roce 1869 papež Pius IX. svolal 1. Vatikánský koncil a na něm vyhlásil dogma o svrchované moci římského pontifa. Dogma bylo za podpory jezuitů přijato a papež byl koncilem vyhlášen jako „svrchovaný vládce celého světa”.

Tím v podstatě církev navázala na dogma z přelomu 12. a 13. století, kdy papež Inocenc III. vyhlásil dogma, že *“Římský papež nezaujímá jen místo člověka, nýbrž pravého Boha na této zemi. ... Papež jest korunován trojitou korunou, co král nebe a země a pekla. ... Všecka jména, které Písmo svaté připisuje Kristu, skrze něž jest On učiněn hlavou církve, ta samá jména jsou použita pro papeže. ... Ty jsi pastýř, ty jsi lékař, ty jsi ředitel, ty jsi vinař; konečně, ty jsi Bůh na zemi.”* Také navázala na dogma z přelomu 13. a 14. století. Tehdy papež Bonifác VIII. vydal bulu *UNAM SANCTAM*, ve které říká: *“Římský papež je soudcem všech lidí, ale on nemůže být souzen nikým.”* O kousek dál je napsáno: *“Každý, kdo chce získat spasení, musí se podříditi římskému papeži.”* A dál v textu papež říká: *“Pokud je řeč o Kristu »musí to být potvrzeno ještě mnou«.* ... Já mám autoritu Krále králů, jsem nade všemi, takže Bůh sám a já, Zástupce Boží, tvoříme jednotu. A já jsem schopen učinit všechno, co může dělat Bůh.” A pak papež říká: *“A proto jsem Bůh.”*

Tento papežský výrok, ve kterém v podstatě říká: Já jsem totéž co Bůh” nebyl nikdy žádným papežem odvolán. Nebyl také nikdy zrušen ani zpochybněn žádný z předchozích výroků. Bula *Unam Sanctam* jako i další, které pojednávají o tomto tématu, jsou plně platné a závazné dodnes!

To ostatně také potvrzuje další krok papežské stolice, a to z roku 1870, kdy byla 13. července vyhlášena papežská neomylnost a papež byl prohlášen za neomylného. To například potvrzuje také katechismus kardinála Gibbonse (vydaný v Olomouci roku 1876), ve kterém církvi římskokatolické a papeži rovněž připisuje Božskou moc a autoritu závaznou pro celý svět.

Výroky z druhé poloviny 19. století zahájil papež svou válku proti celému světu. Je to přesně tak, jako když v době reformace zahájil papež válku proti protestantům tím, že vyhlásil

římskokatolickou církev za *Matku všech církví*. Tam vyhlásil duchovní monopol, nyní vyhlašuje monopol světovládné moci nejen nade všemi církvemi, ale současně i nade všemi mocnostmi a národy světa.

V roce 1914 napsal katolický časopis **Western Watchman (Západní strážce)**, že: “*protestantismus ... pomalinku umírá svým porušením a vnitřním rozkladem. Už dlouho nebude na tomto světě trvat.*” Tento výrok prozrazuje, že papežská stolice už pokládá boj proti protestantismu za skončený. Katolizace protestantů proběhla díky jezuitů naprosto úspěšně. Podařilo se, že Bibli - *základ reformace a pravidlo víry protestantů*, odsunul sám protestantismus na vedlejší místo a že jí dnes nikdo z protestantů nevěří. Původní duch protestantské víry byl úspěšně zlikvidován pochybnostmi k biblickému textu.

Rok 1914 pak názorně ukázal, jak si papež představuje své světovládné postavení. A za 20 let svoji představu opět zopakoval.

I přes dvojí porážku věrného katolického rodu Habsburků a Německa pokračovalo papežství dál na upevňování své moci. Papež Jan XXIII. vyhlásil druhý Vatikánský koncil. Přišla doba, kdy se historie protestantů uzavřela definitivně. Příprava ke katolizaci celého světa vyvrcholila.

Na tomto koncilu bylo prohlášeno, že jsou protestanté odloučení bratři. Dále bylo vyhlášeno, že lidé budou spaseni, ať už jsou příslušníky jakéhokoliv náboženství - ovšem za jedné jediné podmínky: Když budou přijímat papeže jako vládce a když uznají, že papež je jedinou hlavou všeho náboženství a jako jediný, svrchovaný a hlavní duchovní vládce celého světa.

A byli to opět jezuité, nyní pod vedením katolického jezuitského teologa dr. Karla Rahnera, kteří se postarali o to, aby se závěry druhého Vatikánského koncilu staly všeobecně známými všem náboženským směrům celého světa a aby byly myšlenky koncilu vysvětleny populární, všeobecně líbivou formou. Karl Rahner se stal “významným koncilním teologem” (**Katolický týdeník č.42, 18.10.1998, str.4**).

V učení druhého Vatikánského koncilu bylo vyvýšeno papežství a úcta k Marii. Jezuitský teolog, univerzitní profesor Gregoriánské univerzity, Karl Rahner, pak učil stovky a stovky kněží a teologů a spolu s dalšími jezuitskými teology nakonec tisíce duchovních, jak propagovat myšlenky koncilu. Ti pak idee koncilu vyučovali dál.

Jeho žákem byl také i dnešní vrchní inkvizitor J. Ratzinger. O něm dnes například čteme tyto informace: “*Kardinál Joseph Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, obdržel 21. května z rukou maďarského primase kardinála Laszló Paskaie Cenu sv. Štěpána. Vyznamenání mu bylo uděleno za jeho zásluhy o rozvoj pokoncilní teologie.*” (**Katolický týdeník, č.23, 7.6.1998**)

Při postupu katolicismu po druhém vatikánském koncilu se také dbalo na to, aby se nekatolické církve a náboženské denominace o dogmatech koncilu nejen dozvěděly, ale aby jimi byly přímo prostoupeny. Infiltrace těchto všech církví a náboženství a nakonec všech rovin společnosti a lidské činnosti zesílila na maximum.

Rahnerovi žáci pronikali do všech náboženských směrů a dokončovali dílo rozkladu protestantismu započaté ve středověku. Například Rahnerův žák, katolický teolog Paul F. Nettel napsal knihu: *Ne jiné jméno?*, která pojednává o kritickém shrnutí křesťanských přístupů vůči světovým náboženstvím. Myšlenky této knihy se staly novou teologií starých katolických zásad. Tento teolog založil katolickou teologickou školu zdánlivě s úplně novou teologií upravující přístup k jiným náboženstvím. Ve své knize učí, že spasení se může uskutečnit i skrze jméno Budha nebo Krišna, protože tato náboženství ve skutečnosti respektují papeže jako svrchovanou duchovní hlavu všech náboženství a uznávají současně i Mariánský kult.

Katolizace východních náboženství se rovněž stala jednou ze samostatných myšlenek druhého Vatikánského koncilu. Dílo katolizace východu pokročilo natolik, že dnes můžeme číst

v katolických periodikách nové a nové články o vzájemném porozumění mezi katolicismem a islámem.

Můžeme číst zprávy o tom, jak si například Japonští mniši budhistické školy TENDAI dobře porozuměli s římskokatolickými hodnostáři a jak s nimi konali společné bohoslužby. Například měli *“účast na bohoslužbě v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově a na dalších místech spjatých s duchovními dějinami naší země.”* (**Katolický týdeník č.14, 5.4.1998, str.5**). Pochopitelně se jedná o katolické dějiny české země. Podobně se dočítáme o mezicírkevním dialogu mezi indickým duchovním učitelem a zakladatelem systému Jóga v denním životě a katolickými kněžími, mezi nimiž byl i páter Halík (**Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, str.4**).

Jinou zajímavou zprávou je například zmínka o propojení *Duchovních cvičení* v dnešní době s indickým východním duchem. Jezuité svá *Duchovní cvičení* upravují a přizpůsobují moderní době pro moderní meditaci, jako například americký jezuita Anthony de Mellen *“žijící dlouhá léta v Indii. ... Ani tentokrát nezapře autor svou duchovní inspiraci východní spiritualitou.”* Ve svém novém díle o aplikování *Duchovních cvičení* klade důraz na to, jak všechno vnímat a jak to uvnitř mysli zpracovávat. (**Katolický týdeník č.20, 18.5.1997**; také viz **Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, Perspektivy, str.II**)

Jiná bezesporu zajímavá informace je například o tom, jak Dalajláma, tibetský duchovní vůdce Tenzing Gjamccho zapaluje svícen ve svatovítské pražské katedrále při zahájení římskokatolické pobožnosti (**Katolický týdeník č.38, 21.9.1997**).

Zpráva o mši solidarity s Irákem konané v Bagdádu dne 23.11.1997 v kostele sv. Panny Marie nás zastihuje začátkem prosince 1997. Mše byla konána na znamení solidarity s iráckým lidem trpícím díky embargu uvalenému na Irák roku 1990. (**Katolický týdeník č.49, 7.12.1997**)

Nebo zajímavá je i zpráva o tom jak *“iránský prezident Mohammed Chatámí zaslal 26.12.1997 papeži Janu Pavlu II. vánoční poselství, ve kterém zdůrazňuje, že islám a křesťanství jsou společným základem pro světový mír ... Připomenul také, že Korán označuje Ježíše za »Boží Slovo« a »Božího ducha«.*” (**Katolický týdeník č.1, 4.1.1997**)

Zajímavý je také článek o soužití albánských muslimů s katolicismem v zemi, o kladném vztahu muslimů ke katolickým mším, o tom, jak muslimové katolické mše dokonce ochraňují a jak nechávají své děti konvertovat ke katolictví, čemuž dokonce i pomáhají. (**Katolický týdeník č.3, 18.1.1998, str.3**)

Ve zvláštní příloze **Katolického týdeníku 20.-22.5.1995** je obrázek papeže Jana Pavla II. podávající ruku Alimu Agcovi s tímto textem: *“26. prosince 1983 Jan Pavel II. opakuje své odpuštění Alimu Agcovi, který na něho 13. května 1981 vystřelil.”*

Nejen v Iráku, Iránu nebo Albánii, ale i v muslimském Libanonu oslavil papež 10.5.1997 úspěch: *“Papeže vítali v Bejrútu křesťané i muslimové.”* Proč měl papež (kromě jiných důvodů) úspěch? *“Libanonci tvrdí, že Kristus učinil svůj první zázrak v libanonské vesnici KANÁ, a nikoli ve stejnojmenné lokalitě v Izraeli, biblické Káni Galilejské.”* A Řím s tím mlčky souhlasí. Pochopitelně se konala i mše. Té se zúčastnili i vysoce postavení muslimští libanonští politici. *“Křesťanské školy v Libanonu se těší velmi dobré pověsti. Své děti posílá do nich i mnoho muslimských rodičů...”* (**Katolický týdeník č.20, 18.5.1997**).

O pronikání katolických kněží do Číny hovoří například **Katolický týdeník č.17, 26.4.1998** nebo **Mladá Fronta Dnes, 2.1.1998, str.10**.

Dalším ze závěrů, které vyplynuly z druhého Vatikánského koncilu, byly dokumenty o Ekumenismu.

Cílem Ekumenie je spojit všechny tak zvané křesťanské směry v jeden jediný náboženský blok, který by podléhal papežství a vykonával všechny jeho rozkazy jako příkazy nejvyšší

duchovní a pozemské moci. Katolická církev však není členem ekumenického hnutí, ale přesto do něj zasahuje, ovlivňuje ho, usměrňuje a řídí. Celé hnutí vede k sobě.

Jedno z prohlášení druhého Vatikánského koncilu: *Spiritus Domini* říká, že *“Duch Páně je v současné době při práci v ekumenickém hnutí současnosti”* a zároveň zdůrazňuje, že toto ekumenické hnutí má dosáhnout jednoty všech křesťanů, která má být mezi “křesťany” znovu vybudována. Všichni lidé mají vyznávat jednoho Ježíše (Spasitele a Pána), jednu víru a jedno eucharistické mystérium, neboli jednu Večeři Páně, to je katolickou mši.

V principu se papežství nezměnilo. Pouze na sebe obléklo nový plášť. Znovu a znovu usiluje o veškerou moc nade všemi, ale dnes je to zahaleno do roucha líbivosti, populárnosti, přátelskosti, falešné pokory a lásky jednoho k druhému. Katolická církev chce napřed ovládnout svět prostřednictvím ekumenického hnutí a teprve potom se chce ujmout světovlády sama.

Dokument druhého Vatikánského koncilu, str. 515 říká, že *“Všichni křesťané by měli být ekumenického smýšlení.”* Kromě toho také katolická církev dnes učí, že: *“Ekumenismus by měl být adekvátním způsobem uveden do všech institucí, které vzdělává lidi.”*

To znamená, že všechny instituce, které vzdělávají kazatele a pastory a všechny univerzity a vysoké školy by měly podporovat ekumenické hnutí. V posledním vydání katolického katechismu je řečeno, že všechno rozdělení mezi církvemi má být odstraněno a že katolická církev musí také odstranit rozdělení, které je mezi ní a ostatními, dále že církev je ustanovena, aby organizovala současný svět a že jedinou církví je ve skutečnosti pouze církev katolická, která je vedena “Petrovým nástupcem” papežem a biskupy. Výnos druhého Vatikánského koncilu také jednoznačně říká, že: *“Jedině a pouze skrze katolickou církev mohou lidé dojít pomoci ve spasení. Jedině tak mohou lidé získat plnost prostředků ke spasení.”*

Druhý Vatikánský koncil v podstatě jasně stanovil, že není potřeba, aby se lidé stávali katolíky, ale aby uznali papeže za nejvyšší hlavu, za nejsvrchovanější moc a za svého duchovního pastýře tak, jak ho uznávají katolíci. Dnešní papež Jan Pavel II. jasně prohlásil, že *“pro dosažení jednoty musí všechny církve přijmout papežskou autoritu.”* Katolický kněz Cornel říká: *“Konečným cílem ekumenismu, jak ho katolíci chápou, je jednotu víry, bohoslužby a uznání nejvyšší autority římského biskupa.”*

V roce 1975 vznikl první ekumenickokatolický katechismus jako ovoce druhého Vatikánského koncilu.

Prostřednictvím ekumenie ovládla římskokatolická církev anglikánskou církev (opět jako první), která v roce 1982 prostřednictvím nejvyššího anglikánského duchovního, arcibiskupa Roberta Runcieho podepsala s papežem Janem Pavlem II. společné ekumenické prohlášení o návratu anglikánské církve do “náruče” *Matky všech církví*. Nejvyšší hlavy obou církví si přitom vzájemně vyměnili své církevní prsteny jako důkaz opravdového “usmíření” a “zasnoubení” obou církví.

Následkem těchto “zásnub” byla změněna ústava Velké Británie. V nové verzi již není královna ochránkyní výhradně anglikánské církve, ale i církve katolické. A britská vláda musela papeži vyjádřit svou lítost nad tím, že po celou dobu existence anglického a britského království byli chráněni jen anglikánští protestanté. Jde o první návrat “ztracené ovce” “domů” do Říma.

Pak následovaly další reformační proudy. Lutheránská církev se prostřednictvím svých nejvyšších duchovních dokonce papeži Janu Pavlu II. omluvila za to, že provedla reformaci a že ji celou dobu zastávala. Dnes jsou bohoslužby této církve, tak jako u ostatních reformačních proudů, konány za společné účasti lutheránských a římskokatolických kněží. Pozadu nezůstala ani Kalvínská církev, ani různé ostatní protestantské směry z celé Evropy a dokonce ani ortodoxní ruská a balkánská církev. I ony prostřednictvím svých metropolitů podávají své ruce papežství. Nejvíce se o tom přesvědčíme například v *Katolickém týdeníku* vždy v době

vánočních a velikonočních katolických svátků. A totéž, co se děje v Evropě, se děje i v USA, Kanadě, Austrálii a Africe. I Afrika je téměř výhradně katolická a kdo na tomto černém kontinentu katolicismu odporuje, je okamžitě zlikvidován.

Dnes, přečteme-li si katolický tisk, je ekumenická spolupráce mezi katolíky a protestanty na dennodenním pořádku. *“Ekumenismus patří k prioritám spolupráce”*, zdůraznila Rada evropských biskupských konferencí (CCEE) v prohlášení uveřejněném na závěr svého zasedání v Helsinkách ve dnech 1. až 4. října 1998, tedy rok po druhém Ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci. Rada také *“požaduje větší úsilí katolické církve v oblasti ekumenismu”* (**Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, str.3**).

Co například konstatují katolíci spolupracující s mladými protestanty?

“Především můžeme společně pracovat. Máme v Břeclavi skautský oddíl, který vedou společně katolíci a adventisté. Jsme zcela přirozeně sjednoceni kolem společného díla. Můžeme se společně modlit. Tím se dostáváme od ekumeny společné práce k ekumeně společné modlitby. Za těmito dvěma kráčí ekumena teologického dialogu. Teologicky nás spojuje kérygma.” (**Katolický týdeník, příloha Perspektivy č.9, září 1996**)

“V hlavním městě Rakouska včera začalo 20. setkání mládeže, kterou každoročně svolává do některého evropského města ekumenické společenství bratra Rogera Schutze z jihofrancouzské vsi Taizé. Organizátoři oznámili, že do rakouské metropole přijelo 80 000 mladých všech křesťanských vyznání z celé Evropy, mezi nimi 25 000 Poláků. Letošní setkání má motto »netušená radost«. Mladí, kteří jsou hosty 300 katolických, evangelických a pravoslavných obcí ve Vídni a jejím okolí, se po pět dnů budou společně modlit, meditovat a diskutovat. Ke shromážděným každý večer promluví představený ekumenického společenství v Taizé, dvaosmdesátiletý bratr Roger Schutz. Řádové společenství z Taizé, založené bratrem Rogerem před více než půl stoletím, chce pomáhat při překonávání roztržitosti křesťanů a pracovat ve prospěch míru a lidstva. Nyní je tvoří asi 100 bratrů z dvaceti zemí. Ve Vídni se ekumenické setkání konalo již před pěti lety; Praha je hostila v roce 1991.” (**Lidové noviny, 30.12.1997**)

Jaký je nedávný hlas papeže Jana Pavla II. k jinověrcům? *“Téměř na prahu příštího tisíciletí vyzval Jan Pavel II. apoštolským listem TERTIO MILLENNIO ADVENIENTE všechny křesťany ke společné cestě, jejímž konečným cílem by bylo vzájemné smíření ... krokem zásadního významu na této pouti se stalo loňské 2. ekumenické shromáždění evropských křesťanů ve Štýrském Hradci”* (**Katolický týdeník č.7, 15.2.1998**). *“Tam oznámilo 700 delegátů různých evropských církví své přání přispět společným přínosem k duchovní dimenzi Evropy a po staletích odloučení dospět k církevní jednotě.”* Tento důležitý ekumenický sjezd se uskutečnil 23. června 1997. Kromě tohoto shromáždění se *“Jan Pavel II. se také setkal s pravoslavnými a anglikánskými hodnostáři.”* (**Katolický týdeník č.3, 18.1.1998; č.27, 6.7.1997; č.30, 27.7.1997**)

Římskokatolický biskup Fr. Radkovský jako předseda Komise pro ekumenismus při České biskupské konferenci napsal: *“Direktář k provádění ekumenických principů a norem, vydaný Papežskou radou pro podporu jednoty křesťanů, je vynikající dokument, který předkládá zásady a směrnice správného ekumenismu, ...”* (**Katolický týdeník č.35, 31.8.1997**)

Z celého článku je kromě jiných informací jednoznačně patrné, že papežství vede, organizuje a řídí ekumenismus ze zákulisí prostřednictvím svých provatikánských, nekatolických církví.

Proto také **Katolický týdeník č.47, 22.11.1998, str.5** informuje, že 12. listopadu 1998 byli v nové budově Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze - Krči oceněni největší zaloužilci o ekumenický rozvoj. *“Pamětní medaily za zásluhy o ekumenismus”* dostali na prvním místě apoštolský nuncius Giovanni Coppa a kardinál Miloslav Vlk, tedy vysocí římskokatoličtí funkcionáři.

“Začátek mezináboženského dialogu. Zástupci velkých světových náboženství - křesťanství, židovství, islámu a hindu-vaišnaismu - působící v České republice, se v polovině dubna popr-

vé sešli na půdě České křesťanské akademie a hovořili o možnostech vzájemné spolupráce. Přítomní ustanovili pracovní skupinu pro mezináboženský dialog. ...” (Katolický týdeník č.17, 26.4.1998)

Podobné informace leží i ve článku o konferenci Fórum 2000 ve dnech 11.-15.10.1998 v Praze, na které se konalo multireligiózní shromáždění ve svatovítské katedrále, kde se sešli zástupci pěti hlavních světových věrouk. Toto shromáždění moderoval páter Halík (*Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, str.4*).

Katolická církev nezměnila ze svých doktrin ani písmenko. Pouze jim dala jiný plášť, aby byly doktriny líbivější, přitažlivější a přijatelnější pro protestanty. Příprava na celosvětovou katolizaci trvala římskokatolické církvi téměř 16 století. Vyvrcholení těchto příprav se uskutečnilo právě v našem 20. století. Prostřednictvím ekumenického hnutí chce papežství v první fázi dokončit sjednocení a provést ovládnutí celého náboženského světa (protestantismus už ovládl). Ve druhé fázi plánuje vystoupit ze zákulisí ekumenismu a převzít přímou pozemskou a duchovní světovládu.

Papež však přitom nezapomíná, že za realizaci všech svých ambicí může děkovat svému vojsku - jezuitskému řádu. Byl to právě současný papež Jan Pavel II., který na základě uznání zásluh jezuitů v současném návratu protestantů do římskokatolické církve tento řád ocenil a znovu vyvýšil. Jako dostali jezuité odměnu?

Papež jim svěřil výsostné vyučovací právo k vyučování všech římskokatolických teologů, dále k výchově nových římskokatolických kněží a biskupů a k vybudování původního množství katolického kněžstva a celého kněžského řádu, zvláště ve východní Evropě.

Toto vyučovací právo bylo dáno jezuitům jako výhradní, monopolní a privilegovaný úkol. Kromě toho dostal jezuitský řád od papeže Jana Pavla II. potvrzená stará privilegia, ke kterým však přibyla další, jako například vybudovat celou síť východoevropských univerzit, teologických seminářů a katolických škol a vzájemně je propojit s nejdůležitějšími světovými katolickými a jezuitskými univerzitami. Jezuitům byla znovu svěřena výhradní práva k obsazování hlavních míst v klíčových biskupských a kněžských funkcích a na různých katolických úradech.

Všech těchto úkolů se jezuité zhostili velmi rychle. Ve skutečnosti mnozí jezuité pouze vystoupili z církevní ilegality a zůstali dál na svých místech.

Dnes není možné uvažovat o tom, že by na nějaké hlavní církevní funkci nebyly jezuité. Na každém vysokém církevním nebo ekumenickém místě sedí jezuité. V každé hlavní církevní nebo ekumenické funkci jsou dnes jezuité. Jejich tituly jsou od biskupů až po kardinály, minsignory, primase, nuncia, zvláštní zmocněnce, komorníky papeže, mluvčí biskupských nebo ekumenických konferencí apod. V souladu s pověřením Jana Pavla II. jsou dnes jezuité znovu i na všech nejvyšších místech ve všech evropských katolických či ekumenických univerzitách, školách a gymnáziích stejně tak jako i na všech hlavních funkcích, které s církevním školstvím souvisí.

Ve východních evropských státech to však tito jezuité z opatrnosti před lidmi raději tají. Proto si ani nepíší za svým jménem písmena “SJ” (Societas Jesu) nebo před svým jménem “RP” (Reverend Páter - ctihodný otec) (kromě pár výjimek, kdy se jedná o nová, neznámá jména). Vysoce postavení jezuité zůstávají dál v anonymitě, neboť velmi dobře vědí, jak lidé z východního bloku - zvláště v České republice a Maďarsku - nemají jezuitu příliš v lásce nebo je přímo nenávidí.

Nemysleme si však, že nejsou dnes všechna vysoká a hlavní místa v římskokatolické církvi obsazena jezuitou jenom proto, že se církevní hodnostáři oficiálně jezuitu nenazývají a že za svým jménem nemají titul SJ. Toto utajení jezuitské příslušnosti skončí, jakmile nabyde kato-
licismus v těchto státech na síle (pokud mu to lidé dovolí) a bude převažovat a bude nejen ve

většinovém zastoupení na veřejnosti, ale i ve vládě. Pak už se s jejich oficiální přítomností totiž sotva co bude moci dělat.

Přesto katolická periodika někdy vyjíměčně sdělí, že na vysoké funkci je jezuita. V **Katolickém týdeníku 9.2.1992, str.5** se můžeme například dočíst, že předsedou Rady evropských biskupských konferencí je v roce 1992 jezuitský kardinál, Carlo Maria Martini, arcibiskup milánský, SJ.

Dnes je ještě všechno zdánlivě při starém a v klidu a zdá se nám, že se nic neděje a že se už nic mimořádného stát ani nemůže. Je to však klid před bouří. Český stát, stejně jako ostatní východní státy, je totiž zahrnut do velikého plánu totální katolizace Evropy, která podle plánů a předpokladů bude někde celkem rychlá a poklidná, ale někde bude násilná a bouřlivá, neboť se předpokládá odpor prostých občanů, i když se s podporou vlády a parlamentu počítá. Pro Českou republiku existuje velká reálná hrozba.

Jezuitské špičky na základě historického postoje Čechů vůči katolicismu plánují, že v Čechách a na Moravě bude katolizace probíhat za většího odporu místních obyvatel. Proto ze zákulisí přes své nástroje a ty zase přes své nastrčené politiky a politické strany podporují úplné ochromení České republiky.

Vzpomeňme si na období Francouzské revoluce. Tam prvním tahem jezuitů byla úplná devastace Francie jak po stránce finanční tak i hospodářské. Vzpomeňme si na hospodářskou devastaci protestantského Německa nebo nekatolického Balkánu. A totéž probíhá nyní i u nás. Podle plánů je nutné, aby se lidé nemohli při zavádění definitivní katolizace o nic opřít. Cílem je proto způsobit stav stejně takový, ne-li ještě horší, než jaký je například v Rusku, které je také před katolizací.

Pro případ konfliktu mezi občany a římskokatolickým systémem je u každého státu naplánován válečný stav a velmi ztížené podmínky. To je například nedokonalá lékařská civilní pomoc (ale rychlá církevní lékařská pomoc), dále omezení svobody cestování u všech, u kterých nebude dovolena svoboda pohybu, dále ztížené zásobování (pro nedostatečnou dopravu), poštovní cenzura, hlídání dětí všech svobodně uvažujících lidí ze strany školských úřadů (mají být v té době už plně pod mocí římskokatolické církve), dále celková bída, hlad a chudoba mezi prostými lidmi, žádné možnosti odvolání se k soudům apod. Státy musí být pro takové okolnosti naprosto ochromeny - paralyzovány po všech stránkách.

Tento stav, který jsme mohli v malém dokonce vidět nedávno u srbských obyvatel, je reálnou věcí a pokud to obyvatelé každého státu dovolí a podcení a budou to svou apatií k církevnímu dění navíc papežské stolici usnadňovat, hrozí, že se dočkáme naplnění katolizace už v první desítce let příštího tisíciletí. Tomu má podle plánu jezuitů pochopitelně předcházet plnohodnotný, státem ničím nepodmiňovaný konkordát s Vatikánem. Taková situace českému státu skutečně hrozí.

Jen si například povšimněme, co se děje se státním školstvím. Platy učitelů a morálka žáků rapidně klesá. Sotva kdo však tuší, jak likvidace státního školství přesně katolíkům nahrává. Lze očekávat, že bude stále více církevních škol, které nabídnou učitelům lépe placené místo a lepší vyučovací podmínky. Žákům nabídnou vyučování v prostředí s lepší "morálkou" třídy a s určitým "lepším", církevním vyučovacím programem (ve skutečnosti jezuitským režimem). Desatero zde bude plně zneužito jako plášť "vysoké morálky" církevních zásad ve třídách. Bude argumentováno, že "morálka" ve třídách je mnohem vyšší, než ve státních školách. Takto to totiž činili jezuité ve školství i v historii všude tam, kde došlo ke střetu mezi státním a církevním školstvím.

Podle různých informací můžeme říci, že hlavně z tohoto důvodu probíhá devastace státních českých škol a jeho personálu ze strany předchozích ministrů. Rodiče dají rádi osm tisíc korun nebo i víc za "morální" církevní výchovu svých dětí. Řeknou, že raději oželí dovo-

nou, ale že svým dětem dají církevní vychování, než aby byly v prostředí gaunerů ve státních školách.

Uvědomují si však tito rodiče, že jejich děti pak budou stále víc a víc vystavovány vlivu jezuitů (oficiálním nebo tajným), kteří je pak budou vyučovat a že oni je skrytou demagogií povedou k jezuitskému řádu a k následování římskokatolické církve? Uvědomují si tito rodiče, že budou své ratolesti dennodenně vystavovat skrytému pohanskocírkevnímu násilí na jejich vlastní svobodnou vůli?

O jezuitském pedagogickém sboru, který byl dřív běžnou záležitostí církevních škol, vypráví například starý jezuitský kněz, dosud pracující v duchovní správě: *“Byl jsem tehdy profesorem náboženství na biskupském gymnáziu v Brně a zároveň spirituálem malého semináře. Profesorský sbor se skládal většinou z řádových členů Tovaryšstva Ježíšova. Ředitelem byl rovněž jezuitský kněz, dr. ...”* (**Katolický týdeník č.8, 22.2.1998**)

Státní školství má podle jezuitských plánů a s podporou římskokatolických ministrů upadat stále víc, aby církevní školy mohly růst. Sotva to bude náhoda, že od převratu spravují naše školství “křesťanští” ministři, například. Piťha, Pilip, Gruša a další. Každý z nich svým nenápadným dílem přispěl k uškrcení státního školství a k rozvoji školství církevního. Nepozorujeme snad totéž také v oblasti nemocnic? Jako se likvidují nemocnice a české státní zdravotnictví, právě tak se likviduje i školství. Sotva kdo uvěří, že to není záměrně, ale “opravdu jen náhodou”.

Například o ministru školství z června 1992 až 1994, prof. dr. knězi Petrovi Piťhovi čteme: *“vystudoval teologii a v roce 1969 byl v Holandsku řádně vysvěcen.”* (**Katolický týdeník č.13, 29.3.1998**)

O ministrovi Jiřím Grušovi máme zmínku například v **L.N. 24.11.1997** nebo v příloze Lidových novin **PÁTEK, 29.5.1998** a o ministru Pilipovi čteme různé zmínky, například v **Katolickém týdeníku č.49, 7.12.1997; TÝDEN č.37, 8.9.1997, str.88, TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.49.**

V roli ministra školství byl pak Jan Sokol. O jeho aktivním římskokatolickém postoji k otázce církev a společnost viz například **Katolický týdeník č.22, 31.5.1998, str. III, Perspektivy.** Takový postoj bude sotva hlásat ten, kdo není praktikujícím katolíkem.

Podle plánů je důležité, aby byli rodiče sami ekonomicky přinuceni dát své děti do církevních škol. Proto bude stále více běžné, že budou muset děti dojíždět denně do státních škol i desítky kilometrů. Pak bude rodičům církevní škola v blízkosti bydliště pochopitelně přijatelnější než státní. Jak jednoduché, prosté a účinné.

Stejně tak účinná je i katolizace těch gymnázií, která jsou v okrese jediná. Katolíkům se nikdy nejedná o katolizaci středních odborných škol. Katolicismus techniky nepotřebuje. On potřebuje právníky, doktory, učitele, tlumočníky, překladatele, magistrы, humanisty, sociology, filozofy apod. A právě pro tyto profese je gymnázium vstupní branou. A je-li gymnázium, které je jediné v celém širokém okolí, prohlášeno za církevní, mají jezuité vyhráno. Rodičům nezbyvá nic jiného (nechtějí-li, aby jejich děti jezdily do sousedního okresu), než přihlásit dítě na církevní gymnázium. Katolizace proběhla, aniž kdokoliv co násilného zpozoroval.

Tyto metody byly již ve mnoha státech mnohokrát ověřeny. Sítě katolických škol a univerzit se bude v celém bývalém východním bloku rozrůstat stále víc a více, neboť: *“evropské katolické univerzity nabízejí pomoc při obnovování sítě katolických vysokých škol v zemích východní Evropy.”* (**Katolický týdeník č.23, 9.6.1991, str.5**)

Ale i ve státním školském sektoru se předpokládá stále větší důraz na církevní vliv. Jen si povšimněme například dětských školních čítanek a použité literatury, ze které jsou do nich napsány texty. Jedná se například o katolické ročenky, životopisy “svatých”, výroky papežů a nebo o katolické spisy o životě papežů (viz **Čítanka pro 4. ročník ZŠ, nakl. Fortuna**). Tuto čítanku dokonce musí už používat částečně i třetí ročníky ZŠ.

Kromě toho také existuje mnoho dětských Biblí, patřičně římskokatolickou církví upravených. Zanedlouho také budou vydány nakladatelstvím Paulínka i dva dětské katolické katechismy. Jeden pro děti ve věku od 6 do 8 let pod názvem *Já jsem s vámi* a druhý pro děti ve věku od 8 do 10 let pod názvem *Pojďte za mnou*. Oba jsou určeny také pro “školní katechezi”. (**Katolický týdeník č.9, 1.3.1998**)

Velmi poučné je seznámit se s jezuitským názorem na školství (**Katolický týdeník č.36, 7.9.1998, str.12**) a nebo si přečíst další články na toto či podobná témata ukazující pronikání římskokatolické církve do školství různou cestou (viz například **Katolický týdeník č.28, 12.7.1998, str.4; č.32, 9.8.1998, str.4; č.36, 6.9.1998, str.12; č.37, 13.9.1998, str.4; č.38, 20.9.1998, str.3; č.39, 27.9.1998, str.3; ...** nebo **č.46, 15.11.1998, str.1 a 12**).

Nezapomeňme ani na uvítací projev papeže Jana Pavla II. k českým a moravským biskupům, ve kterém řekl:

“Jako nevyhnutelná služba rodinám se jeví též snaha o budování, rozvoj a ochranu katolických škol. Zkušenost široce potvrzuje, že tyto, mimo jiné, vzácně přispívají k samotné kultuře národa. Proto vás vyzývám, abyste jim byli nápomocni a zároveň podporovali i vyučování náboženství na státních školách, jelikož to odpovídá základnímu právu dospívajících a jejich rodičů.” (**Katolický týdeník č.39, 27.9.1998, str.3**)

Jinými slovy to znamená, že římskokatolická církev v Čechách a na Moravě bude intenzivněji tlačit českou vládu k tomu, aby ustanovilo vyučování katolického náboženství na státních školách jako povinné.

Když si nyní uvědomíme, jak hluboce je už katolicismus v Čechách zakořeněn díky provatikánským politickým silám od roku 1989, když si uvědomíme, jak například církev vstupuje do státních škol, nemocnic nebo do armády prostřednictvím své propagandy, když si uvědomíme, jak již nyní nenápadně, ale zato intenzivně probíhá katolická “normalizace” a duchovní “obnova” českého státu, když si uvědomíme, jak se všechno, co se může zrušit, devastuje a ruší a jen církev se rozrůstá a rozšiřuje, když si uvědomíme jak tento nenasytný, gigantický Moloch pohlcuje státní majetky a řve po dalších a když si uvědomíme, jaká politická síla už to ve skutečnosti je, pak z toho jde skutečně hrůza a nemůžeme nic jiného než konstatovat, že všechno vezme rychlý, prudký a nenadálý spád událostí. To je pro republiku skutečná hrozba!

Dalším plánem, který hrozí, je učinit Českou republiku úplně závislou na jezuitském Německu a provázat s ní českou ekonomiku natolik, aby byl český průmysl nesamostatný. Právě ten průmysl, kterého se Německo a Rakousko za první republiky i po válce bálo, musí nyní ztratit soběstačnost a konkurenceschopnost. Český stát má být německou průmyslovou kolonií a pouhými “montážovny”, neboli oblastí, která nebude vyrábět, jen kompletovat v námezdní práci německé výrobky. To nejsou naše slova. Taková je představa přímo některých německých a rakouských výrobců, se kterými jsme osobně hovořili.

Hlavním smyslem však není závislost na Německu jako takovém, ale přímo na Vatikánu, který si Německo používá jako svou prodlouženou ruku. Budeme-li dávat dobrý pozor, zjistíme, kam se čas od času jezdí čeští politici ohledně svých politických, hospodářských, vojenských, ekonomických a finančních kroků radit a svěřovat a kam jezdí církevní hodnostáři a duchovní.

Viz například: **Katolický týdeník č.4, 25.1.1998, str.3**, článek: **Kardinál Vlk s kancléřem Kohlem** nebo **č.5, 2.2.1997** nebo **č.15. 14.4.1991, str.8**, kde kardinál Vlk říká: “*velkým vzorem pro mne dále je pan biskup Eder z Pasova (pasovská a ČB diecéze se za uplynulý rok staly v tom nejhlubším a nejpravdivějším slova smyslu sesterskými diecézemi)*.”

A dále například viz **Radiožurnál 27.2.1998, 7.00**, který ohlásil, že delegáti Unie svobody - Mareš, Šanc, Pilip a Lobkowicz odjeli do Německa na konzultace s Evropskou lidovou stranou, aby její politické principy zanesly do strategie unie svobody.

Nebo si všimněme, kam se světští a církevní čeští politici jezdí krátkodobě i dlouhodobě rekreovat v době církevních katolických svátků nebo svých pracovních dovolených.

Není to však závislost na německém státu, ale počáteční skrytá závislost na katolické církvi. Jak jsme si již ukázali, Německo a Vatikán byly například prvními státy, které v roce 1991 uznaly katolické Chorvatsko samostatným státem se všemi atributy ustašovského státu z doby NDH. Pod záštitou “křesťanského” Německa bude probíhat také katolizace v evropských východních zemích, tedy i u nás, až k tomu budou změněny zákony a vytvořeny nové, které dnes chybí.

Už dnes můžeme pozorovat, jak mnozí politici jednají v souladu s politikou Vatikánu a jak mnoho politiků dělá ve státu takové zásahy, aby co nejvíce napomohli naplnění tajných plánů a cílů Říma.

Snadno můžeme sledovat, jak má mnoho politiků ve svém politickém chování znaky jezuitství. Oni nemusí být ještě přímými nebo tajnými jezuity, ale jejich chování jezuitismus v každém případě vykazuje. Spoléhají na to, že lidé nic nevědí a nechápou.

K jezuitství v politice patří například naprostá drzost v prosazování svých vlastních politických cílů, drzost v prosazování sama sebe, ignorování připomínek, ignorování pravé morálky a spravedlnosti, ignorování a pohrdání parlamentem, dále pohrdání prostými občany, “vymývání mozků” prostým lidem, arogance, uhýbání v odpovědích, zákulisní politikaření, lhaní, zapírání pravdy, schovávání se za druhé, zákeřnictví, politické podrazy a puče, štvání jednoho proti druhému, podvody, neomylnost, odmítání pravdy apod. To jsou vlastnosti, které jsme mohli u mnohých českých politiků předchozích vlád a politiků současných stran pozorovat téměř den co den.

Svazující závislost lidí v České republice na úřadech (sociální dávky, dětské přídatky, finanční pomoci a další příspěvky) není podle naší domněnky vůbec nahodilá. Svázání lidí úřady a pomocí různých šťouravých formulářů při sčítání hlasů pak nepovede v době katolizace k ničemu jinému, než k ovládnutí svobody lidí přes zkatolizované úřady. Tím budou svobodně uvažující lidé lépe ovladatelní a manipulovatelní.

Na přípravě budoucí katolizace Čech a Moravy se dnes podílí také všechny provatikánské stanice, Svobodnou Evropou a Rádiem Vatikán počínaje a konče českou stanicí (vědomě či nevědomě?) Vltava, Praha a Praha 6. Stačí jejich relace častěji poslouchat a člověk pochopí, že v souladu s prokatolickou propagandou je na těchto stanicích římskokatolická církev vyvyšována a monopolizována jako jediné křesťanství. Ovšem i na jiných stanicích rádia můžeme najít římskokatolické, ortodoxní nebo protestantské prostředníky jezuitů. O římskokatolickém tažení médií včetně internetu se můžeme dočíst například v periodiku: **Katolický týdeník** č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997; č.36, 7.9.1997; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4; č.24, 14.6.1998, str.8. Televize se tomu pochopitelně také nemůže vyhnout. Katolické vysílání plánuje vstoupit i do celé veřejnoprávní sítě (**Katolický týdeník**, č.21, 24.5.1998, str.4).

Kdekoliv se pracuje s veřejným míněním, kdekoliv se veřejné mínění jakkoliv ovlivňuje, všude probíhá infiltrace vojskem Vatikánu.

V Polsku je nejpobulárnější katolická rozhlasová stanice Rádio Maryja. Vede ji katolický otec Tadeusz Rydzka (podle internetových zdrojů jezuita). Denně ji poslouchá 5 milionů Poláků. K tomuto číslu poslechovosti se dostalo rádio za pouhých šest let vysílání.

“Duchovní otec projektu, Rydzka dokázal posluchačstvo dovést téměř k fanatismu. Bezpečností orgány vytrhlo z letargie až Rydzkovo prohlášení, že by se politikům podporujícím potraty měly vyholit lebky. Takto se za druhé světové války označovaly ženy podezřelé z prostituce s nacistickými okupanty. ... Radio Maryja reprezentuje trend polského katolicismu, který je nepřátelský vůči liberální demokracii a duchu tolerance. Rydzkovo kontroverzní rádio, jako jediné z katolických, pokrývá vysíláním celé Polsko. Další stovku stanic lze zachy-

tit v regionech. Spolu se stovkou lokálních magazínů, televizí (Telewizja niepokalanow) a zpravodajskou agenturou KAI (Katolická informační agentura) si polští katolíci opravdu mají z čeho vybírat.” (*Týden*, 22.12.1997)

Mnoho redaktorů a moderátorů v celém světě vědomě s agenty Vatikánu na propagandě spolupracuje a ti, kteří něco tuší většinou mlčí a nedávají to na sobě a na své práci poznat. Ovšem je mezi nimi také mnoho skutečně čestných a upřímných lidí, kteří nic z toho, co se kolem nich děje, nechápou. Mnozí z nich pak slouží záměrům římskokatolického systému nevědomky.

A v neposlední řadě je přípravou na budoucí katolizaci i zkreslování údajů průzkumů veřejného mínění tak, aby právě ti politici, kteří působí v souladu s Vatikánem byli v zemi oblíbení, měli v procentech co největší podporu obyvatelstva a tedy, co největší procento příznivců.

Snad denně se s tím setkáváme v novinách, rádiu, televizi i na internetu, například u římskokatolických stran Unie svobody, KDU-ČSL nebo dříve u ODA. Římskokatolickým politikům je dáván v katolických novinách prostor, aby mohli katolickým čtenářům vysvětlit svůj postoj v politice a postoj k římskému katolicismu a jejím věroučným bodům. Tak jsou katolíci informováni, koho v následujících volbách volit (např.: *Katolický týdeník* č.43, 26.10.1997, str.III; č.15, 12.4.1998, str.5; 31.5.1992, str.4-5; č.19, 11.5.1997; č.49, 7.12.1997; č.37, 14.9.1997; č.36, 7.9.1997; č.2, 11.1.1998; č.15, 12.4.1998; č.11, 1996, str.4).

Stačí si jen otevřít západní katolické noviny nebo projít české a budeme žasnout, kdo všechno je do římskokatolických sítí dnes zapojen a jaké teorie zastávají.

50.3 Papežova první vlna katolizace

Chtěli bychom poukázat i na takovou skupinu lidí, kteří tvrdí, že je nemožné uvěřit mocenským ambicím římskokatolické církve v Čechách. Popírají výše uvedená fakta a odmítají tvrzení, že by římskokatolická církev zasahovala do politiky.

Právě těmto lidem tedy věnujeme v dalších podkapitolách následující důkazy a citáty z různých zdrojů o tom, že římskokatolická církev a česká politika je dnes nedílnou součástí a že se toto spojení mezi katolickou církví a politikou v Čechách a na Moravě stalo naprosto běžnou záležitostí.

Měli by si v první řadě prostudovat proslov papeže Jana Pavla II., ve kterém používá papež mnoho politických termínů a jasně určuje, jakým směrem se má politika v Čechách ubírat, aby byla římskokatolická církev naprosto spokojena.

V roce 1987 vyhláší kardinál Tomášek „*»Desetiletí duchovní obnovy« jako přípravu na svatovojtěšské milénium. ... »doufal i přes beznaděj« ... a byl odměněn: Ještě před pádem berlínské zdi se dočkal svatořečení Anežky české a posílení demokratických principů a nakonec po dlouhých letech pronásledování i navrácení svobody církvi.*” (*Projev papeže Jana Pavla II. při přiletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997*)

Nuže, jaké jsou to demokratické principy a jak byly posíleny? Jak vypadá svoboda římskokatolické církve a čím se biskup Vojtěch tolik Římu zalíbil?

“*On byl, jak jsem už vzpoměl »prvním Čechem na biskupské stolici v Praze, prvním Čechem skutečně evropského významu. ... Sv. Vojtěch společně s patrony Evropy sv. Benediktinem, Cyrilem a Metodějem patří k zakladatelům křesťanské kultury v Evropě, obzvláště ve střední Evropě.*» (srv. Insegnamenti, XIII,1,1990, p. 962 násl.)” (*Projev papeže Jana Pavla II. při přiletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997*)

“*Jeho bohatá osobnost, jeho silná a laskavá postava člověka vnímavého pro hodnoty křesťanské civilizace, biskupa otevřeného velkým evropským rozměrům, který měl charisma spojovat v jediné horlivé tužbě apoštolátu různé evropské národy, je pro nás vzorem.*” ...

(Projev Jana Pavla II: Apoštolská nunciatura, setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997)

Podle kardinála Vlka *“nesmírně oslovující Vojtěchův program v dnešní době spočívá ... v obnovení Evropy prostřednictvím křesťanských hodnot.” (Katolický týdeník č.49, 7.12.1997)*

(O Vojtěchově katolickém symbolu - kříži viz např. **Pátek L.N., 12.12.1997**).

“Evropa roku 2000 potřebuje velkodušných, nadšených a čistých mladých lidí, kteří dokáží vzít zodpovědně do rukou svoji budoucnost. Milovaní bratři biskupové, chci vyjádřit zvláště ocenění za starostlivost, s jakou sledujete lidský a duchovní růst mládeže. Už v dobách útlaku existovala hustá síť činnosti, vedených odvážnými knězi na výchovu mladých chlapců a děvčat. Tak se rozvíjela kapilární činnost k dobru mládeže v pohostinných domech, kde se konala Duchovní cvičení a nebo pravidelná duchovní setkání. Tato plodná pracovitost přinesla bohaté ovoce duchovní zralosti. A proto, nechť se v tomto směru povzbuzují všechny iniciativy dobrovolné činnosti, které mohou mít výchovnou hodnotu pro mládež.” ...

“Pravá kultura je humanismus” ... “člověk rozhoduje o svém osudu volbou kultury” ... “Péče o kulturu musí být trvalou starostí vaší pastorační činnosti.” ... “Stejně tak důležité je navázání a udržení skutečné spolupráce s mužskými a ženskými řeholními společenstvími, jak aktivního tak kontemplativního života, zvláště s těmi, kteří přijali svatost svěcení a nyní řídí s velkorysostí a nasazením farské komunity. Oni jsou doplňující složkou vašeho kléra.” ... “Také vydávání knih a časopisů si zaslouží, aby bylo podporované a zhodnocené vašim prozíravým pastoračním nadšením stejně tak, jako všechny ostatní možnosti apoštolátu.”

“Jsou mi známe současné otevřené problémy ve vztazích, většinou srdečných a upřímných, mezi církví a a příslušnými státními představiteli. Dovolím si připomenout některé z nejnaléhavějších argumentů, na které by se měla soustředit vaše pozornost ... Ještě není ujasněno opatření, které by upravovalo vztahy mezi státem a katolickou církví a je určitě nutné a užitečné pro obě strany dosáhnout už - téměř po 8 letech od pádu režimu - očekávané definice vzájemných práv a povinností. Je snahou Svaté stolice po dohodě s vaší biskupskou konferencí najít řešení. Co se týká katolické církve, ta tady nežádá, jako v konečném důsledku všude jinde, žádné výsady, nežádá, aby se jí sloužilo ... Žádá, aby mohla svobodně a důstojně vykonávat své poslání, které spočívá v evangelizaci a zdůrazňování lidské důstojnosti a tedy v hlásání evangelia, v náboženské výchově, v utváření dětí a mládeže, v univerzitní pastoraci, v charitativní a pomocné činnosti. V této souvislosti se pokládá otázka restitučního majetku.... Církev má právo žít soběstačně a když žádá o tyto majetky, tak to dělá kvůli tomu, aby s nimi mohla odpovídat na nesvazatelné požadavky svého poslání. Církev ... je ochotná vést dialog o způsobech restituce zkonfiskovaného majetku. Aby se dosáhlo tohoto cíle, je potřeba stanovit přesnou a prozíravou linii činnosti, jak ze strany státu, tak i církve. Bude potom potřebné, aby tyto problémy kompletně a objektivně projednala smíšená komise, ve které by zasedali kvalifikovaní zástupci státu a církve. Na základě zkušenosti získaných z podobných případů v jiných zemích, by tato komise, pod vedením apoštolského nuncia a složená z přiměřeného počtu biskupů a laických odborníků, mohla zkoumat danou problematiku společně se zodpovídající vládní komisí za účelem, aby se co nejrychleji dosáhlo uspokojivého řešení do této doby odkládaných otázek.

A nakonec je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomná v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch a nejen u katolických vojáků.

A když jsem připomenul tyto úlohy, pak bych také chtěl objasnit, že Svatá Stolica poznává přímo vaše tužby a potřeby a je vždy k vaší dispozici, aby Vám poskytla diskrétní a konkrétní spolupráci při řešení těchto problémů.” ...

“Páni kardinálové, ctihodní bratři! ... Církev ... roste a ... vystupuje jako spolehlivý partner v naléhavých chvílích duchovní, kulturní, společenské a politické obnovy současné doby. ... Budte tedy strážci, kteří ohlašují stádu, že se blíží lepší časy.” ... (Projev Jana Pavla II: Apoštolská nunciatura, setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997)

Co k tomu dodat? Lépe by to snad už vyjádřit nešlo. Každá věta, každý termín jen potvrzuje všechno, co jsme již psali předtím. Sám Vatikán si přeje zapojení České republiky do evropských struktur, tedy do Evropské unie a do aliance NATO. A můžeme také v souladu s tím pozorovat, jak mnoho provatikánských nebo přímo katolických politiků z ODA, ze samozvané Unie svobody a z KDU - ČSL, dále jak i někteří z Tošovského vlády a jak i sám prezident tlačí veřejnost všemi způsoby do názoru, že si to koneckonců veřejnost sama přeje a že je to v jejím zájmu.

Podle našeho názoru je to však už přímé manipulování veřejným míněním. Všichni jsme dennodenně svědky, jak je veřejnosti prokatolický názor na EU a NATO politiky, redaktory a moderátory mistrně podsouván, a to ve stále větší intenzitě. Tohoto jsme byly svědky i v roce 1991, ale v menším měřítku. Všimněme si například postoje českého, dnes populárního moderátora českého rozhlasu, Ivana Hoffmana, jednoho ze šesti vyzyvatelů ke vzniku křesťanskodemokratického hnutí na Slovensku: *“Domnívám se, že nejen naše dva národy, ale celá Evropa se může spojit právě na základě křesťanského duchovního odkazu.” (Katolický týdeník č.4, 27.1.1991, str.4)*

Nebo si vzpomeňme na slova bývalého federálního politika, předsedy slovenské vlády v rámci federace, dr. Fr. Mikloška, který *“očekával, že církev bude ve společnosti prorockým hlasem.”* a který *“se ztotožňuje s varovným hlasem Jana Pavla II.”: “Bud’ bude Evropa křesťanská, nebo nebude vůbec.” (Katolický týdeník č.1-2, 13.1.1991, str.9)*

Pokud si otevřeme dnešní katolický nebo světský tisk, podpora Vatikánu ideí o Evropské unii vynikne ještě ostřeji:

“Kardinál (Vlk) zdůraznil potřebu »znovuobjevit duchovní základ Evropy« a dát procesu sjednocování kontinentu pevnou základnu tradičních morálních hodnot. Ke splnění tohoto požadavku by podle jeho slov mohla rozhodujícím způsobem přispět »inspirující síla křesťanské víry« ... Kancléř Kohl vysoce ocenil přínos kardinála Vlka k demokratickým změnám v ČR a také jeho úsilí o dodání duchovního rozměru evropskému sjednocovacímu procesu. ... Kancléř Kohl strávil s kardinálem Vlkem podstatně více času než s kterýmkoli jiným představitelem ČR za několik posledních let. Kromě tématu, jakým způsobem se při sjednocování Evropy může angažovat církev, se hovořilo o současné politické situaci v naší republice, o česko - německých vztazích a s nimi související realizaci společné deklarace, a také o česko - německém Fondu budoucnosti a případných návrzích na členy jeho správní rady.” (Katolický týdeník č.4, 25.1.1998 nebo podobně také Katolický týdeník č.5, 2.2.1997)

Na síti internetu se můžeme dočíst, že pětáosmdesátiletý *“ ... někdejší následník rakousko-uherského trůnu, nejstarší syn posledního rakouského císaře Karla I. a nynější poslanec Evropského parlamentu a předseda Panevropské unie Otto von Habsburg ... je ... přesvědčeným stoupencem společných evropských institucí, jako je Evropská unie (EU). V rozhovorech pro tisk často zdůrazňuje její funkci jako bezpečnostního a politického útvaru. Její úloha ekonomická je podle něj až na druhém místě. ... Setkal se s prezidentem Václavem Havlem a začal se zasazovat o přijetí bývalých satelitů někdejšího sovětského impéria do evropských struktur. ... Otto Habsburský vystudoval státní a sociální vědy na katolické univerzitě v Lovani. ... V polovině třicátých let Habsburg vstoupil do Panevropské unie usilující již tehdy o integraci Evropy na křesťanských a demokratických základech. ... V roce 1973 se stal*

předsedou Panevropské unie a v roce 1979 byl poprvé zvolen do Evropského parlamentu. Svými prohlášeními a politickými aktivitami se zasazuje o co nejbližší připojení středoevropských zemí k evropským institucím. ...” (ČTK, Praha, 19. listopadu 1997).

Celé jméno předsedy Panevropské unie je: Franz Joseph Otto Robert Maria Anton Xavier Felix Rhenatus Ludwig Geaten Pius Ignatius von Habsburg (**Pátek L.N., 24.4.1998**). V jeho jménu jsou průkazně čtyři latinská jména z jezuitského prostředí, která jsou navíc papežstvím prohlášena za svatá: Maria, Xavier, Pius a Ignatius.

A papež se modlí slovy: *“Nejsvětější Panna Maria, milovaná a uctívána jak na Východě tak i na Západě, kéž vyprosí dnešním křesťanům, aby svorně pracovali na nové evangelizaci a aby se všechny evropské národy setkali v jednom společném domě, kam by každý vnesl svůj přínos ... (Z promluvy Jana Pavla II. před modlitbou Anděl Páně 15.2.1998).” (Katolický týdeník č.8, 22.2.1998)*

Proč si toto zapojení východních postkomunistických států do Evropy přeje Vatikán? Již jsme si jasně ukázali na tu skutečnost, že jak NATO, tak i Evropská unie a další organizace, které s tím souvisejí, jsou ve skutečnosti dětmi římské papežské stolice z dřívějších let a že právě za pomoci těchto struktur bude probíhat i další fáze katolizace v Evropě. Z pohledu Vatikánu je proto nutné, aby tyto papežské organizace pohltily a dostaly pod svou moc celou “křesťanskou” (ve skutečnosti římskokatolickou) Evropu.

Už v r. 1991 *“na předvánoční audienci pro Františka Halase, prvního vyslance ČSFR po znovunavázání diplomatických styků mezi Apoštolským stolicí a Československem, žádal Jan Pavel II. volnou ruku pro církev při její činnosti výchovné a charitativní. Ve své řeči k našemu velvyslanci vyjádřil Jan Pavel II. přání, aby státní orgány co nejdříve vyřídily otázku navrácení církevního majetku. Dále vyzdvihl význam náboženských svobod ... to musí církvi umožnit, aby ... měla přístup ke sdělovacím prostředkům. ... »Církev nežádá svobodné vykonávání své činnosti jako privilegium, nýbrž chce ve společnosti pouze zaujmout místo, které jí na základě dědictví minulosti patří.« ... Připomenul, že naše republika má uprostřed Evropy zvlášť důležité místo.” (Katolický týdeník č.5, 3.2.1991, str.5)*

Jak se to stalo, že papež českému státu osobně nebo prostřednictvím biskupů diktuje, co musí český stát udělat a co ne? Jak došlo k tomu, že se katolicismus v Čechách dnes uhnízdil tak silně, že můžeme katolizaci spíše očekávat než ji vyloučit? Jak se to stalo, že se náhle římskokatolická církev stala nejsilnější politickou silou v zemi? Docela jednoduše: Převratem ukrytým do roucha afér financování jednotlivých politických stran.

Ale popořádku! Pro následující generace musíme nyní zaznamenat události chronologicky tak, jak šly za sebou, i když my všichni je ještě máme v živé paměti. Opět si budeme všimát hlavně postoje a propojení římskokatolického systému s politikou.

50.4 Pokračování převratu

Co se vlastně stalo? Stručně řečeno: Určití lidé přes své prostředníky pouze provedli akci, která nakonec vedla k politickému odstranění premiéra Václava Klause. Napřed straně ODS podstrčili prostřednictvím svých lidí multimiliónový sponzorský dar od neexistujících osob. Pak tuto načasovanou bombu nechali za pomoci svých kolegů důkladně v médiích rozmáznout a vyvolat veřejné odsouzení nejsilnější strany. Tomu pak napomohlo údajné konto ve Švýcarsku (**L.N. 1.12.1997**).

Souběžně s tím nastalo vážné rozdělení uvnitř strany ODS prostřednictvím ministra zahraničí J. Zieleniece (ODS) (viz **Mladá fronta Dnes, 28.11.1997**), zároveň startovala finanční nervozita a napětí na finančním trhu a v médiích se řešila tzv. “*blbá nálada*” na veřejnosti (viz český tisk, např.: **Mladá fronta Dnes** a **Lidové noviny, od 25.11.1997**).

K tomu se neopoměl ihned přidat římskokatolický ministr zemědělství J. Lux a zároveň předseda KDU-ČSL, který žádal odstoupení premiéra Klause (např.: **Mladá fronta Dnes**, 28.11.1997; **TÝDEN** č.50, 8.12.1997 nebo č.3, 12.1.1998).

Když se určitým kruhům podařilo to, co potřebovali a dostali levicové, “křesťanské” a ostatní politické strany do varu, vyčkali už jen na vhodný okamžik.

Tím byl služební odjezd premiéra Václava Klause do Sarajeva v Jugoslávii. A pak prostřednictvím svých nástrojů vyvolali v pátek, 28.11.1997 (tedy v době, kdy Václav Klaus nebyl v Čechách přítomen) ve vládě a v ODS chaos. V nepřítomnosti premiéra požádali ústy ministra financí (I. Pilipa) a exministra vnitra (J. Rumla) nepřítomného českého premiéra o odstup z vlády a z funkce šéfa ODS.

Nekatolická část ODS jasně hovoří o “*stranickém puči svých kolegů*” a o “*převratu*” v ODS (**L.N. 1.12.1997**). Nikdo nepochybuje o spolupráci Pilipa a Rumla s vedením KDU-ČSL při plánování a provedení svého převratu (**tamtéž**). Předseda strany KDU-ČSL se k převratu urychleně přidává a v okamžiku, kdy byla učiněna výzva k odstoupení V. Klause z vedení ODS, vyslovuje oběma pučistům svoji podporu (**tamtéž**).

Ministři římskokatolické strany KDU-ČSL (T. Kvapil, J. Talíř, M. Výborný) podávají jako první svou demisi, a to ještě v pátek, 28.11.1997 před půlnocí, tedy stále v době nepřítomnosti premiéra vlády.

Všichni tři ministři jsou velmi dobří, aktivní (praktikující) katolíci (viz např.: **Katolický týdeník** č.15, 12.4.1998, str.5; č.36, 7.9.1997; č.4, 26.1.1997; č.49, 7.12.1997; č.8, 23.2.1997; č.22, 31.5.1998; **Lidové noviny** 24.11.1997). M. Výborný ještě jako právník dokonce zpochybnul v roce 1991 převod majetku na stát, aby byla církvi umožněna rychlejší restituce co největšího počtu majetku. (**Radiožurnál**, 23.4.1998, od 17.00, **Radioforum**)

Tímto odstoupením uvádí KDU-ČSL řetěz demisí (druzí byli hned ministři ODA, kteří rezignovali v sobotu), který končí úplným odstoupením celého Klausova kabinetu a okamžitým přijetím demise vlády prezidentem.

Ten je na rozdíl od ustaraných tváří politiků ze situace evidentně spokojen. Sám také demisi celé vlády požadoval a jak tisk přináší informaci, “*odstranění Klause si určitě přál i prezident Václav Havel a Klausův kolega Zieleniec.*” (viz **L.N. 1.12.1997**). Ten také celý prosinec 1997 živil v médiích s podporou Lobkowicze, Pilipa a Rumla aféru s finančním kontem ODS v zahraničí (viz **M.F.Dnes**, 12.12.1997, str.1 a 5; **L.N. 15.12.1997**, str.2 až 6 a další denní tisk).

Premiér svou demisi označil jako “*mediální atentát*” na jeho stranu během dvou posledních měsíců (**L.N. 5.1.1998**, str.1) a ve svém prohlášení také jako “*vynucený tah, který však nebylo možné neudělat. Žádná jiná varianta neexistovala.*” A dále říká: “*Nemyslím si, že na demisi vlády naše země vydělává, zvláště dochází-li k ní v okamžicích, které jsou pro naši budoucnost tak důležité. Doufám, že si to všichni uvědomují. Cílený a vědomý pokus z nejrůznějších stran o mé odstoupení z funkce, kterou zastávám, trvá již řadu let a v posledních obdobích - s narůstající nejednotností ve vedení ODS - nabyl na síle. ... Na závěr bych chtěl říci, že nemám žádný přesný plán pro nadcházející politická jednání o vyřešení dnešní politické krize ani o struktuře a charakteru budoucí vlády. Tyto plány jistě mají ti, kteří k dramatickému vyhrocení situace nejvíce přispěli. ...*” (**L.N. 1.12.1997**).

Ano, lépe pád vlády již zinscenovat nešel a když si uvědomíme, jakému napětí byla neustále veřejnost vystavována díky veřejnoprávním médiím, pak vidíme, že pád byl skutečně cílený. Jak později uvidíme, jde opět o vysokou hru Vatikánu, která znovu používá prosté lidi jako své pěšáky a jako živé štíty, za které se schovává. Pozadí je proto nejasné, veškeré mediální informace končí před kouřovou clonou římského katolicismu.

Cílem této hry je politicky odstranit nejsledovanějšího muže v Čechách, zlikvidovat jeho pravicovou stranu a nechat vzniknout stranu jinou, ve které by měl Řím svou prodlouženou ruku. Současně je v plánu odstranit jinou provatikánskou stranu, ODA, která nese svůj podíl

na vytunelování mnoha miliard korun ze země a tím na zlikvidování mnoha bank. Tato strana splnila svůj určitý úkol a musí být proto nyní odstraněna - nejlépe rozpuštěním tak, jak to Vatikán provedl v minulosti s jinými stranami, například v Itálii nebo Německu. K likvidaci dochází i z toho důvodu, aby členové z ODA co nejdříve přešly do nové provatikánské strany, která má vzniknout rozštěpením ODS, aby posílili její volební preference a aby ji podpořili v celostátních volbách.

Dnes je ODA pod vedením římského "křesťana" Daniela Kroupy (viz např.: **Katolický týdeník č.11, 1996, str.4; příloha Mladé fronty Dnes, 14.10.1993, str.20**)

Povšimněme si, kdo se proti Klausovi postavil (viz např.: **L.N. 4.12.1997**), kdo osobně žádal jeho demisi ve vládě a v ODS a které strany nejvíce volaly po jeho odchodu z vlády i z politického života. Podívejme se například do **Mladé fronty Dnes, 2.12.1997**, kde je uveden jmenný seznam těch nejhlavnějších oponentů. K nim patří také M. Lobkowicz, kterého jmenovala stanice **Radiožurnál 1, 1.12.1997**. Někteří z těchto jmen, jak jsme zjistili, jsou aktivními (praktikujícími) katolíky.

Projděme si všechny tyto události v aktuálních číslech nejčtenějšího tisku **Mladá fronta Dnes** nebo v **Lidových novinách (prosinec 1997, leden 1998)** a zjistíme zároveň, že to jsou právě ti lidé, kteří pak založili novou stranu s názvem *Unie svobody*. Nepochybně sem patří hlavně katoličtí "křesťané" (viz např.: **Lidové noviny 24.11.1997, Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; č.34, 24.8.1997**) ministři I. Pilip, J. Ruml a M. Lobkowicz, kteří v řadách ODS vyvolali zmatek a pak puč.

I. Pilip současně živil v prosinci 1997 aféru s finančním kontem ODS v zahraničí - viz např. **M.F.Dnes, 12.12.1997, str.1 a 5** s ideologickým podporou a tažením poslance M. Lobkowicze a Rumla - viz např. **L.N. 15.12.1997, str.2 až 6** a další denní tisk. O spoluzakladateli strany římskokatolicky věřícím tehdejším ministru obrany M. Lobkowiczovi viz například: **Pátek, příloha LN, 22.5.1998, str.4-5; Caritas, č.1, 1998; LN 29.5.1998, str.4.**

Do jejich "křesťanské" strany Unie svobody (**Pátek L.N., 6.2.1998**), jejíž předsedou se stal J. Ruml, se pak přidali postupně další, např. tehdejší ministr vnitra (dříve sociálních věcí) J. Vodička, místopředseda senátu Vl. Zeman (o jeho postoji ke katolictví viz např.: **L.N. 24.11.1997**), místopředseda Poslanecké sněmovny J. Honajzer, dále M. Uhde, J. Stráský, ministr práce a sociálních věcí S. Volák, a další, zván byl i katolický ministr Mlynář (**L.N. 12.1.1998, 19.1.1998; 23.1.1998; 23.2.1998; TÝDEN č.5, 29.1.1998, str.20-22; Katolický týdeník č.22, 31.5.1998**). Ten pak také o něco později do Unie svobody vstoupil.

Proč Řím odstranil skrze politiku premiéra Václava Klause?

"Vlk: Premiér je brzdou. Požadavek odstoupení Václava Klause z funkce premiéra podpořil v sobotu také primas české katolické církve kardinál Miloslav Vlk. Vyjádřil přesvědčení, že Klausův způsob vlády brzdí další politický vývoj země. »Aniž bych chtěl přehlížet Klausovy zásluhy o rozvoj společnosti v různých směrech, vystupuje v jeho způsobu vlády do popředí řada stínů, které dnes brzdí potřebnou dynamiku dalšího vývoje a vyžadují větší průhlednost,« uvedl Vlk v prohlášení. Zkušenost katolické církve s Klausovou vládou není podle Vlka pozitivní v řadě věcí." (**Lidové noviny, 1.12.1997**)

"Kardinál Vlk označil Klause za brzdu vývoje společnosti. Katolická církev má výhrady k působení Václava Klause v čele kabinetu a vítá požadavek na jeho odstoupení z vlády. ... Nejvyšší církevní představitel poznamenal, že při svých posledních setkáních s řadou čelných evropských představitelů zjišťoval postupnou ztrátu Klausova kreditu. ... Církev vytýká premiérovi ... absenci smyslu pro duchovní hodnoty. »Ty naše společnost po čtyřiceti letech komunismu nutně potřebuje.« uzavřel kardinál Vlk. Podle ČTK jsou podobná prohlášení církevních představitelů na adresu politiků spíše vzácností." (**MF Dnes, 1.12.1997**)

Premiérové jiných zemí jdou totiž ruku v ruce s Římem, proto nejsou ze strany Vatikánu kritizováni, zatímco premiér Klaus v České republice se jako jeden z mála postavil proti řím-

skokatolické církvi a proti jejím požadavkům, které mají nakonec podle plánu jezuitů skončit vytvořením konkordátu s Vatikánem a všeobecnou katolizací Čech.

Ješitnost, arogance, nadřazovačnost a pýcha, která je Klausovi vytýkána má své opodstatnění, jedná-li tak vysoký státník proti takovému systému, jakým je římskokatolická církev. Všimněte si, že tyto vlastnosti také nejvíc premiéru Klausovi vytýkalo Německo! A kolik jedovatostí a ostrých slov je na adresu Klause také v každém prohlášení kardinála Vlka! Na to nelze nereagovat bez podobného tónu, jakým tento projezuitský kardinál sám jedná. Jeho pyšnost, arogance, nadutost a monopolní vystupování za všechny církve a denominace a plečení se do politiky země je urážející i pro prostého občana, natož pro nejvyššího politika země. Ani katolický dr. teologie Tomáš Halík, obhajující jezuitské zásady jako mravní a moudré (*příloha M.F. DNES, 26.9.1996, str.6*), neopomněl připomenout, že Václava Klause “*si vždy vážil jako státníka, jako člověka i jako ideového odpůrce...*”, i když následující poděkování “*za všechno, co udělal dobrého pro český stát ...*” vyznívá spíše jen formálně než upřímně. (*MF Dnes, 1.12.1997*)

“*Hlavním příčinou pádu je však jeho přehlížení morálních a duchovních hodnot, nemateriálního rozměru společenských změn.*” (*MF Dnes, 2.12.1997*)

Když uvážíme, že tato slova napsal “renomovaný” německý deník Süddeutsche Zeitung, pak pod pojmem “*duchovních hodnot*” musíme chápat hodnoty katolické a pod pojmem “*nemateriálního rozměru společenských změn*” je nutné vnímat katolické společenské změny neboli postupnou katolizaci země.

Je tedy divné, že právě tyto hodnoty a změny Klaus přehlížel? Naopak. Je to naprosto logické, neboť tajemství těchto “europrocesů” podle našeho názoru velmi dobře pochopil.

50.5 Nová vláda 1998

Nechme na samotném svědomí všech zúčastněných špiček porevolučního politického nebe v České republice včetně té nejvyšší “apolitické”, jestli s jezuitou a Vatikánem spolupracovali vědomě nebo jestli se nechali a nechávají dodnes ve svých politických stranách jen ovládat, nebo jestli jsou pouhými loutkami v rukou Říma a neví o tom, nebo jestli jsou skutečně čisti a nevinní a nebo jestli jsou přímo samotnými jezuitou pod tajnou přísahou. Sama doba to všem, kdo chápou souvislosti zjeví a zvýrazní.

Kdo je však na vedoucích politických místech, jedno zda bankovních, obchodních nebo politických, vždy se dříve nebo později do jezuitských a vatikánských sítí vědomě či nevědomě zaplete a nebo se s nimi “jenom” setká.

V každém případě to končí tím, že pak musí volit, zda chce ve funkci zůstat a nebo odejít. Těžko lze uvěřit tvrzení, že muž, který už dlouhá léta stojí v čele centrální národní banky, která ovlivňuje a má v moci hodnotu české koruny, bude jen obyčejným, neutrálním bankovníkem. Idealistickým a naivním pohledům jsme se odnaučovali věřit již za dob komunismu, natož teprve v současné době.

Způsob, jakým byla narychlo sestavena lednová vláda 1998 nejen mnoho naznačuje, ale hovoří přímo samo za sebe a jednoznačně. Zrekapitulujme si:

Kdo neustále vybízel k demisi V. Klause a jeho celou vládu? Kdo provedl stranický puč nebo-li zmanipuloval stranu ODS ke svržení premiéra? Kdo neustále žádal jeho demisi a byli tvrdě proti němu?

Nebyli to hlavně římskokatoličtí nebo prokatoličtí členové dřívější Křesťanskodemokratické strany, která se pak spojila s ODS?

Kdo vybíral římskokatolického zprostředkovatele ministra zemědělství, J. Luxe k vytvoření nové vlády? Nebyl to prezident V. Havel, jehož kroky stále zřetelněji vykazují prokatolicou, provatikánskou a proněmeckou politiku? (Viz např.: *L.N. 30.1.1998, str.2* o aktivních kontaktech prezidenta na sudetoněmeckou Křesťanskosociální unii). Deník *Mladá fronta*

Dnes z 5.12.1997, str. 1-2 také jasně naznačuje, že už 4. prosince věděl Havel, že “*vyzve určitou osobnost*”, která bude pověřena sestavením nové vlády. Druhý den se veřejnost dovídá, o koho se jedná. Kdo nechápou zákulisní církevní souvislosti, byli volbou Luxe zaskočení. (O Luxově praktikujícím katolictví viz např.: **Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; 31.5.1992, str.4-5 přílohy; č.40, 4.10.1998, str.5**).

Kdo potom 17. prosince 1997 vybral osobu z místa guvernéra České národní banky neboli centrální banky státu (místa, o které mají jezuité vždy zájem) za premiéra vlády? Nebyl to právě ministr J. Lux, který tak rád o sobě tvrdí, že už dávno není “*kostelní*” typ, přičemž roku 1994 jel za papežem do Vatikánu a pak téhož roku jel znovu do Vatikánu za účelem jmenování arcibiskupa M. Vlka kardinálem? A víme, co to znamená být přijat papežem? Do této ceremonie patří zpověď u papeže nebo u jeho zvláštního zmocněnce pro politické činitele (důsledně vždy jezuité), dále políbení papežského prstenu na důkaz uznání papeže za svého osobního pána a kromě dalšího i uznání papeže jako nejsvrchovanějšího duchovního i pozemského vládce a ředitele všech věřících bez ohledu na příslušnost k církvi - tedy uznání všestranného monopolu Říma.

Kdo pozorně sledoval denní tisk od 5. prosince do konce roku '97, pak také mohl u ministra Luxe jasně sledovat protiklausovské kroky v tom směru, že tento katolický politik sám svévolně, automaticky vylučoval jakoukoliv možnost spolupráce s ODS. A když se do jejího čela znovu dostal expremiér V. Klaus, odmítal s touto stranou a s Klausem jednat ještě víc. Jeho tažení proti Klausovi bylo možno sledovat i v televizi nebo rádiu:

“Lux by na místě premiéra radši viděl Pilipa.” (Radiožurnál, 16.12.1997).

“... šéf lidovců Josef Lux včera nečekaně prohlásil, že on už s Klausovou stranou ve vládě nepočítá ... Později v České televizi připustil, že by v nové vládě rád viděl některé bývalé ministry této strany, kteří stojí v opozici proti Klausovi. Zejména by uvítal účast ministra financí Ivana Pilipa.” (Mladá fronta Dnes, 17.12.1997).

Koho potom Lux pověřil, aby vybíral a sestavoval novou vládu? Který nový premiér se několikrát při sestavování nové vlády “radil” s nejvyšším zástupcem římskokatolické církve Vlkem?

“Premiér Tošovský předložil své návrhy na sestavení vlády kardinálovi Vlkovi, aby ho s těmito návrhy seznámil.” Reportérovi říká: “»Chtěl jsem, aby má nová vláda měla co nejširší podporu.«” Kardinál Vlk na to odpověděl: “»Chápu tuto vládu jako dočasnou. Na tuto vládu čeká jen přechodné období, nebudeme proti ní a na ni vyvíjet žádný tlak a nároky ze strany církve. Má moji plnou podporu.«” (Frekvence 1, 23.12.1997, 15.00)

“Kardinál Vlk vyjádřil podporu novému premiérovi. Nový premiér J. Tošovský se v podvečer vánočních svátků sešel s pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem. V setkání, které se konalo v budově pražského arcibiskupství a proběhlo ve velmi přátelské atmosféře pan premiér seznámil kardinála Vlka s obtížností úkolu sestavit novou vládu. ... Pan premiér uvedl, že ho k setkání s hlavním představitelem katolické církve v naší zemi vede snaha o dosažení co největšího konsensu a důvěry při hledání řešení současné situace. Uvedl, že se chce setkat i s představiteli Ekumenické rady církví. Na závěr setkání vyjádřil pražský arcibiskup premiéru Tošovskému svou osobní podporu při jeho současném nelehkém poslání.” (Katolický týdeník č.2, 11.1.1998)

Bylo také zajímavé sledovat, jak vybral nový premiér do vlády i přes protesty Václava Klause a nesouhlas strany ODS některé poslance z ODS: M. Lobkowicze, I. Pilipa a I. Šance (denní tisk z **30.12.1997**) a později k nim přibyli poslanci: Stanislav Volák a Jan Černý (viz např.: **M.F. Dnes, 2.1. a 5.1.1998**).

Kdo byl nejvíce spokojen s novou vládou? Nebyl to právě prezident Havel, který tlačil parlament k tomu, aby prokatolické vládě dal svou důvěru (viz např.: **L.N. 23.1.1998**)?

“Klausův dávný rival Václav Havel dal vcelku otevřeně na vědomí, že Tošovského vláda je »jeho vládou« a že do sestavování nějaké jiné se mu vůbec nechce.” (L.N. 26.1.1998)

Kdo asi pomáhal při volbách prezidenta, že byt' i s rozdílem jednoho hlasu, ale přesto, prezident zvítězil? (Chybějící republikánský hlas byl totiž další "shodou okolností" právě uvězněn). Kdo asi pomáhal při volbách nové vlády, že sice jen tak tak a až druhého dne, ale přesto zvítězila? Může to být jenom náhoda, že už v březnu r. 1994 navštívil prezident Vatikán a pak měl s papežem Janem Pavlem II. během dalších let ještě několik "osobních, soukromých" rozhovorů?

Kdo potom nejvíce křičel, aby nová vláda z ledna 1998 nepodléhala dočasnému mandátu a měla přímo statut legálně zvolené vlády s dlouhou dobou trvání? Nejsou to hlavně lidé přinejmenším s římskokatolickým vyznáním nebo s prokatolickým nebo provatikánským zaměřením? Nepocházejí někteří z nich z bývalé Křesťanskodemokratické strany, která se sloučila s ODS, aby (pokud ODS odmítne respektovat Řím a jeho nároky) pak později (podle našich informací) vytvořila římskokatolickou stranu Unii svobody?

Porovnejme, jakou politiku hráli a hrají Lobkowiczové v dějinách Evropy a zeptejme se: Je to náhoda, že se tento projezuitský a římskokatolický rod dostává opět k moci? Podívejme se, jakou úlohu hráli Schwarzenbergové v katolizaci zemí království Českého a zeptejme se: Je to náhoda, že byl dědičný odchovanec jezuitů K. Schwarzenberg poradcem prezidenta a že si ho tento disident a humanista sám vybral?

Je to náhoda, že byl hned v první vládě r. 1990 předseda Ekumenické rady církví v ČSSR J. Hromádka a římskokatoličtí čeští a slovenští politici? Je to náhoda, že spolu tehdy vyjednávali s Adamcem a rokovali o nové vládě i římskokatoličtí kněží, biskupové a bezesporu i někteří tajní jezuité? Je to náhoda, že vždy po zvolení V. Havla za prezidenta zní *Te Deum*? Je to náhoda, že se český prezident zpovídá papežovi, a to jak ve Vatikánu při jeho návštěvě tak i v Čechách? Je to náhoda, že jezuitský kardinál Tomášek popíral jakékoliv kroky katolické církve ohledně majetkových ambicí, i když ve skutečnosti už probíhaly? Je to náhoda, že o politickém dilematu mezi premiérem V. Klausem a katolickým otcem Halíkem, který dnes vede Českou křesťanskou akademii, denní tisk vůbec nic nepsal a nepíše?

50.6 Je všechno jen náhoda ?

Ale ptejme se ještě dál: Je to náhoda, že se bývalá KDS sloučila právě s ODS, zvláště podle scénáře prokatolických pánů M. Lobkowicze a I. Pilipa? Je to náhoda, že pozdější ministr školství Ivan Pilip, jeden z předsedů KDS, se jakýmsi způsobem dostal v ODS na místo předsedu, vytvořil "*silné křesťanské křídlo*" (*příloha M.F. TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.49*), pak později vyvolal se svým římskokatolickým kolegou J. Rumlem puč a důrazně žádali Klausův odchod?

Je to náhoda, že J. Ruml systematicky rozbíjel stranu svými výzvami a prohlášeními (viz např.: *M.F. Dnes, 5.1.1998*) tak dlouho, dokud nevznikla strana Unie svobody - de facto pokračovatelka dřívější KDS, ale s drzým označením "*pravicová strana*" a která chce být obdobou německé strany CDU? (viz např.: *L.N. od 9.1.1998; 2.3.1998*)

Je to náhoda, že Jan Ruml obdivuje jezuitské teology, filozofy a filozofii Platóna, ze které čerpají také jezuité? Je to náhoda, že uznává a ctí jejich učení a že se hlásí k liberální teologii, kterou založili a zavedli opět jezuité (*Pátek L.N., 6.2.1998*)? O aktivním "praktikujícím" katolictví J. Rumla viz například také: *L.N. 24.11.1997; Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; č.34, 24.8.1997*. Je to tedy náhoda, že tento člověk působil dlouho jako ministr vnitra?

Je to náhoda, že tuto funkci pak dostal další římský katolík C. Svoboda (KDU-ČSL), působící od roku 1990 dokonce jako poradce místopředsedy federální vlády pro lidská práva, restituce a vztahy mezi státem a církvemi, od července r. 1996 jako náměstek ministra zahraničních věcí pro otázky spojené se vstupem ČR do EU (předtím náměstek ministra spravedlnosti) a který je nyní šéfem delegace, jež povede vyjednávání s představiteli EU o podmínkách přijetí ČR do evropské integrace (viz např.: *Mladá fronta Dnes, 23.12.1997*)?

Je to náhoda, že od samého počátku nikdo nepocíťoval otázku církevních restitucí a financování církví tak intenzivně jako právě KDU-ČSL a prokatolická ODA?

Je to náhoda, že jako první systematicky rozbíjel jednotu ODS ministr zahraničí J. Zieleniec, který se shodoval vždy s ministrem Luxem, ale nikdy ne s premiérem Klausem? Je to náhoda, že chtěl Josef Zieleniec pro sebe získat celou stranu ODS i vládu a pak ruku v ruce s Luxem dělat politiku v zemi? Je to náhoda, že když se mu to nepodařilo, dokončil rozbití jednoty v ODS a svou demisí uvedl do chodu síly, které svrhly Klause? Je to náhoda, že po něm tuto myšlenku převzali ministři Pilip s Rumlem a Vodičkou? Je to náhoda, že Zieleniec svůj postoj k náboženství zamlčoval? Je to náhoda, že největší rozpor mezi Zieleniecem a Klausem vznikl kvůli katolickému a projezuitskému Německu (viz např. přílohy **TÝDEN z prosince 1997 a ledna až února 1998**)?

Je to náhoda, že J. Zieleniec měl za svého poradce M. Lobkowicze, pozdějšího ministra obrany, který byl i současně ředitelem Zielenecovy kanceláře v letech 1993 - 1996 a jehož poradenská činnost ministroví Zielenieci pokračovala i potom? (**L.N. 5.1.1998**)

Je to náhoda, že vlivem římskokatolických ministrů ve vládě rozhodla vláda nerespektovat a ignorovat usnesení Poslanecké sněmovny o nevydávání žádného dalšího majetku církvím a rozhodla další část majetku (lesy, budovy a další nemovitosti) církví vydat?

Uvědomuje si vůbec kdo, že to byl naprosto protizákonný a tudíž neplatný akt?

Je to náhoda, že právě ten, který se tvářil jako nejvěrnější Klausův spojenec: ministr financí I. Kočárník, a pak také římskokatolický ministr kultury J. Talíř a římskokatolický ministr bez portfeje P. Bratinka (viz např.: **L.N. 24.11.1997; Katolický týdeník č.6, 9.2.1997; 31.5.1992, str.4-5 přílohy; č.22, 31.5.1998, str.III, Perspektivy; příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str.20**) právě toto vydání církvím připravili a provedli? Nehledě na to, že šlo hlavně o majetek samotné římskokatolické církve! Ostatních nekatolických a protestantských církví se to téměř nedotklo. Je to náhoda, že s tímto projektem souhlasila také sama církev?

Je to náhoda, že právě Kočárník velmi intenzivně s Luxem spolupracoval a pokud byl novináři přistižen, si na nic nepamatoval a odmítal podat jakékoliv zřetelné informace? Je to náhoda, že Lux i Kočárník měli stejného poradce a vyjednávače v otázce privatizace některých průmyslových gigantů?

Je to náhoda, že ministr školství I. Pilip je “pobouřen”, když regionální rada ODS označila za největší škůdce vedle Zieleniece a Luxe také novináře a kardinála Vlka? Je to náhoda, že právě ministr školství Pilip se chová v politice naprosto drze, svévolně, frajersky, arogantně, výsměšně, povýšeně a ignorantně k hlasu lidu, který ho již dávno jako ministra nechtěl a nechce? Je to náhoda, že o trestu smrti hovoří jako o *morálně ospravedlnitelné* záležitosti? Je to náhoda, že jeho politika je v ODS nesmazatelně spojena se zradou, nadřazeností, drzostí a podlostí, s jakou se na veřejnosti vyznačují jenom jezuité? Je to náhoda, že právě s projezuitou J. Rumlem založili silně provatikánskou stranu Unii svobody plnou římskokatolických prostředníků z ostatních stran, zvláště z ODA, jejíž drzé, sebejisté a samozvané politické kroky udivují nebo iritují prosté občany českého národa?

Je to náhoda, že ODS měla spojovat disidentské síly bez ohledu na jakoukoliv náboženskou příslušnost? Je to náhoda, že duchovní otec a zakladatel ODS působící v Itálii si pochvaluje katolického otce Halíka a českou římskokatolickou církev (**TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.58**)? Je to náhoda, že tento zakladatel působící v italské Goricii se spojil se Zieleniecem?

Je to náhoda, že Zieleniec od nového roku 1998 pracuje ve správní radě Euroatlantické nadace, která si klade za cíl propagaci vstupu do NATO a EU? (**L.N. 16.1.1998, str.2**)

Je to náhoda, že katolický teologický profesor Halík, který v tisku či na konferencích hlásá myšlenky jezuitů a cituje jejich “mravouku”, jako například od jednoho z předních jezuitů II. vatikánského koncilu Karla Rahnera (**Katolický týdeník č.22, 31.5.1998, str.III, Perspektivy**) hovoří také do ekonomiky státu (viz např. **EKONOM 1-7. ledna 1998**)?

Je to také náhoda, že v době, kdy prezident V. Havel je téměř na konci svých zdravotních sil, zaznívá - a to přímo z úst prezidenta - signál a skutečně míněné přání, aby tento uctíváč jezuitů byl prezidentovým nástupcem? (*Stanice Praha, pořad "Hovory z Lán", 30.5.1998, 16.30*).

Nezdá se čtenáři, že těch náhod je opravdu už moc?

Novodobá historie skutečně nemá na vybranou. Buďto popře výše uvedená fakta a souvislosti - a pak lže veřejnosti - a nebo je potvrdí - ale pak pravdivě odhalí postupující katolizaci České republiky za vřelé a iniciativní pomoci politiků a prezidenta. Jakým směrem se pravděpodobně rozhodl výklad historiků jít, ukazuje například dvoudílná kniha studenta sociologie (která právě vyšla) o tom, že převrat '89 a pak následně politika je pouze dílem náhody bez jakéhokoli vlivu vyšších kruhů.

I sama matematika však uznává obor o počtu pravděpodobnosti a zde říká, že je těch "náhod" během pár let české "demokracie" najednou tolik, že i teorie pravděpodobnosti přiznává, že se jedná o záměrný plán se záměrným cílem. Přečtěme si nejčtenější české deníky a jejich přílohy od r. 1989 až do roku 1998 a poznáme, že je v naší knize vyjmenován jen velmi malý počet "náhod", které vládu a pak také svržení Václava Klause provázely od samého začátku.

Účelem této knihy pochopitelně není vyjmenovat všechny náhody v českém politickém životě, ale na těchto několika málo příkladech čtenáře upozornit a nasměrovat ho, jak se má ve světové a české politice orientovat, aby mohl proniknout až k samé podstatě všeho, co se v Čechách a na Moravě děje a bude ještě dít.

Všimněme si, jak na druhou stranu vznikají stále ve větší míře různá studia, pojednání a dokonce i celé knihy o tom, že události z roku 1989 a 1990 byly jen nahodilé, živelné, neorganizované a že nešlo o žádný plánovaný "komplot z něčí strany". Většinou tato studia vychází z dílny mladých studentů sociologie, filosofie, historie, práva a pod. Jejich díla jsou literární kritikou vychvalována jako úžasné knihy o moderní historii, mají širokou mediální propagandu, kladné hodnocení historiků, kladný ohlas církví apod. ... Prostě samé superlativy a samé "nej".

U takových knih bychom však měli být velmi opatrní. V žádném případě si nemůžeme být nikdy jisti, kdo tito novodobí historici ve skutečnosti jsou a zda za nimi nestojí někdo v zákuhlích. Jejich snaha dokázat, že všechno vzniklo náhodou a že nejde o žádný předem naplánovaný scénář a "politický komplot" je sjednocujícím prvkem mezi všemi těmito studenty. Bezesporu je však taková snaha, která je společná pro všechny, určitě podezřelá.

Připusťme teorii, že to všechno byla skutečně pouze náhoda. Ptáme se však, co potom uděláme se všemi řetězy "náhod", které doprovázely postkomunistickou politiku od listopadu '89 a doprovázejí ji až doposud? Máme se tvářit, že neexistují? Máme před nimi zavírat oči a nechat se dennodenně opíjet rohlíkem církevněpolitických dogmat? Máme si nechat podsouvat názory jiných a vzdát se vlastních postřehů a vlastních závěrů? Máme tedy zahodit svou svobodnou vůli a své svobodné rozhodování? Pak se můžeme rovnou vrátit do středověku.

Kdo má na literatuře novodobého "faktu", která stanovuje veřejnosti hypotézy o náhodách v politice největší zájem? Kdo ji bude nejvíce propagovat a chválit? Pouze ten, koho bude tato literatura krýt a od koho bude odvádět pozornost veřejnosti. Odpověď proto není těžká. ...

50.7 Dobře ví, oč běží

Premiér Václav Klaus si souvislosti s Vatikánem podle našich informací a názorů bez pochyby více či méně uvědomoval. Proto byly jeho kroky ohledně NATO a integrace do evropského společenství a západních struktur velmi opatrné a pozvolné. Deník MF Dnes (2.12.1997) se vyjádřil, že to vše podporoval jen "polovičatě". Věděl proč.

V jiném čísle **MF Dnes** čteme jasná slova: "... přinejmenším několik jeho (Klausových) výroků se dá vyložit jediným způsobem: všechno je komplot nachystaný proti mně." A dále čteme několik výroků: "Tak například ještě před svou cestou do Sarajeva zdůraznil, že současné dění na politické scéně není pouhou náhodou. »Kdo může mít na této destabilizaci zájem?« zeptal se tehdy Klaus. Otázku nechal nezodpovězenou ... Další narážka ... Dodal (V. Klaus), že zrovna v těchto okamžicích, kdy jde republika o přizvání do severoatlantických struktur a přijetí do Evropské unie, může na demisi vlády republika pouze prodělat. »Doufám, že si to všechno uvědomují,« podotkl, aniž blíže určil, koho má na mysli. ... premiérova choť Livia, ... naznačila, že na komplotu se podílejí média. ... »Pro mě v tom bylo trochu moc 'náhodných' věcí dohromady. ... Dnes večer jsem měla anonymní telefonát. Někdo mi sdělil, že skandál s vilou byl na objednávku. Ten člověk mi neprozradil svoje jméno, ale řekl mi, kdo si to objednal. Žasla jsem. To jméno jde příliš vysoko,« uvedla premiérova žena. ... Klaus ... jedním dechem dodal, že se mu do rukou dostal plán na vypouštění informací, které měly podstatným způsobem ovlivnit aktuální vývoj v zemi. Také uvedl, že si v poslední době povšiml, jak někdo některé věci »mozaikovitě skládal jednu za druhou, aby ovlivňoval situaci.« " (**MF Dnes, 8.12.1997**)

Lépe se to již asi vyjádřit nedá.

V jak ostrém kontrastu s těmito slovy pak zní odpovědi vatikánských agentů prostřednictvím jejich dalších nástrojů: "... to nedává dobré vysvědčení o tom, že by pochopil, co se tu vlastně stalo." (**MF Dnes, 8.12.1997**)

Ale premiér velmi dobře pochopil. Právě proto nemohl vystoupit a ukázat otevřeně na stínové pozadí celé politické hry, neboť by se Česká republika okamžitě dostala do nebezpečného postavení. Musel mlčet a za posměchu, nadávek a opovržení (a to dokonce i od prezidenta - jehož přístup a postoje je ovšem logický) musel odejít bez jediné obhajoby a bez jediného obžalování skutečných původců této vysoké hry.

"Václav Klaus nebyl servilní vůči Evropské unii, Němcům a katolické církvi. Snažil se zabránit privilegování katolíků na úkor nás ostatních občanů, kladl úspěšný odpor církevnímu tlaku na restituce a na výjimečné postavení ve státě. Nevkusné vystoupení kardinála Vlka, v němž si liboval nad koncem nepřátelské vlády, dokazuje, jak velký byl tento tlak. Platí základní poučka: církev podpoří jakoukoli vládu, pokud jí garantuje privilegované postavení ve státě, jak nás poučuje církevní podpora fašismu, frankismu, diktatur v Latinské Americe nebo v demokratickém kontextu, utilitaristický pakt s křesťanskou demokracií v Itálii." (**TÝDEN č.50, 8. prosince 1997**)

Opět velmi výstižný článek. Klausův postoj k Římu jde vyzorovat i z dalších informací:

"**Havel byl pro kaplany, Klaus proti.** Spor o přítomnost duchovních v armádě se nevyhnul ani politickým špičkám. Zatímco prezident republiky Václav Havel se nikdy netajil svými sympatiemi k této službě, Václav Klaus byl jako předseda vlády proti. »Jsem velmi pro, aby voják měl šanci se zúčastnit podle svého světového přesvědčení například v nedalekém kostele nedělní mše, ale že má být kaplan u něho, musím přiznat, tento názor nesdílím,« prohlásil Klaus. Podle Havla však úloha církví jako nositelé morálního poselství prostupuje celou společnost, a chtějí-li svému poslání dostát, nemohou vynechat ani armádu. »Doufám však, že lidská zodpovědnost s pomocí Boží způsobí, aby ve světě ubylo těch, kteří podléhají pokušení ohrožovat svobodu druhých se zbraní v ruce. Ve válkách totiž musí duchovní plnit povinnosti nepoměrně smutnější,« vzkázal Havel účastníkům konference vedoucích vojenských kaplanů zemí Evropy a Severní Ameriky, která se konala loni v Praze.

Psychologickým handicapem nových kaplanů je to, že jsou některými vojáky vnímáni jako nástupci obávaných politruků. »Není to ale vůbec srovnatelné. Politruk měl totiž politickou moc, mohl poroučet velitel, ale kněz nemá žádnou výkonnou moc,« soudí brněnský biskup Vojtěch Církle, který má vojenské duchovní na starosti." (**příloha Lidových novin »Pátek«, 6. března 1998, článek Vojenský kaplan není politruk**)

V tomto posledním článku ze 6. března 1998 kromě potvrzení o Klausově přístupu můžeme vnímat, jak je zde církev “humanizována” jako “*nositelka morálního poselství*”. To je termín silně urážející každého slušného člověka. S typickou drzostí je zde alibistické dovolávání se Boží pomoci a je zde popíráno, že kaplani nemají žádnou moc. Jak směšné tvrzení!

Celá tato kniha ukazuje na zavedení zpovědi jako na nejmocnější zbraň jezuitů a jako na největší zlo mezi národy a církví. A o tom, že zvláště vojenští kaplani jsou ve světě (a budou tedy i v Čechách) jezuité nebo jejich agenti, není třeba ani v nejmenším pochybovat. Je to jejich domácí pole působnosti kdekoliv.

Tito vojenští kaplani “*musí být schopni poskytnout útěchu stejně tak křesťanům jako například muslimům, Židům či hinduistům. Kaplani musejí být připraveni na to, že se ocitnou ve válce kdekoliv na Zemi.*” (**Tamtéž**)

Úloha jako stvořená právě pro řád jezuitů. Je to pochopitelné, když si uvědomíme, že to byli právě oni, kteří tuto úlohu v armádě zavedli už v dobách středověku a udržovali ji v každém režimu, pokud to bylo jenom trochu možné. I v současné době máme stejné zkušenosti:

“*Smlouvu o vytvoření funkce kaplana v české armádě podepíše ministr obrany Michal Lobkowicz s představiteli církví zastoupenými Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví s největší pravděpodobností 3. června. »Tři kaplany již máme a smlouva potvrdí jejich statut,« řekl Lobkowicz při včerejší prověrce 7. mechanizované brigády v Kroměříži, kde se připravuje 558 vojáků pro službu v jednotkách SFOR v Bosně. Ministr uvedl, že každý rok mají přijít do armády dva noví kaplani. »Předpokládáme vznik duchovní služby zdola, přímo v jednotkách. V budoucnosti počítáme rovněž se zavedením funkce hlavního armádního kaplana,« nastínil.*” (**LN 29.5.1998, str.4**)

Ovoce Lobkowiczů je stále zřetelnější (viz také **Katolický týdeník č.24, 14.6.1998, str.5**).

50.8 Širší kontext druhého převratu

Důvodem, proč byl Klaus donucen k demisi, bylo urychlit proces integrace do evropských struktur a posílení pozic NATO, jehož rozšiřování podporuje i sám papež Jan Pavel II.

Mohli jsme pozorovat, jak nová Tošovského vláda intenzivně spěchá s ratifikací vstupu České republiky do NATO a jak má naspěch, dokud je ještě u moci. Určitě není náhodou, že expremiér Tošovský již nechtěl kandidovat do příští vlády a politiky vůbec, neboť všechny jeho provatikánské kroky i jeho vlády mohou být jednou odhaleny a mohou dojít spravedlivého potrestání.

Ano, římskokatoličtí politici tlačili obrovskou silou na všechny, kdo zdržovali vstup do NATO, aby to mohla ještě předchozí provatikánská vláda rychle odsouhlasit a schválit. A tentýž tlak prožíval i muž, který se katolicismu stavěl proti, a to ne zády, ale tvář v tvář a necouvl - premiér Klaus. Činil sice občas s Římem drobné kompromisy oddalující rozbití ODS, ale ty nemohly Vatikán uspokojit a nasytit.

Kritika Václava Klause neustále veřejnosti předkládala, že ekonomické problémy a dluhy země, do kterých se Česká republika dostala, jsou jen díky Klausovi a jeho nepřiznané krizi. Vina byla dávána také Klausově vládě. Manipulace davů byla silná. A tak náhle všichni zapomněli na pravidlo, že celá česká ekonomika, i když je představovaná jedním jediným mužem, nestojí na jedinci, ani nestojí na vládě.

Kdo ve skutečnosti ovládá bankovní a průmyslový svět? Jezuité! Můžeme si být jisti tím, že u nás je to jiné a že u nás nemají jezuité přístup do hlavních bank a do průmyslu? Omyl! Nejen, že tam mají přístup, ale oni tyto oblasti i u nás přímo či nepřímo ovládají.

A běda premiérovi, který odmítne spolupracovat s Vatikánem. Jeho země začne postupně a stále rychleji zažívat velké ekonomické propady, velké výkyvy domácí měny, velké politické problémy, mediální nespokojenost, politické napětí a nervozitu. Na jeho osobu je učiněn trvalý silný tlak, proti němu jsou vyvolány nenávisť, nespokojenost, urážky, pohrdání, posměch

a pranýřování v nejčtenějších denících. Náhle jsou vytunelovávány jedna banka za druhou, náhle ztrácí republika mezinárodní kredit, náhle nastane mezinárodní trapas díky pádům velkého množství cestovních kanceláří, náhle je vyvolána stávková vlna železničářů, náhle, náhle, náhle ...

Samé “náhle” a samé “náhodou”!

Od první vlády národního porozumění až do té předchozí se vystřídal mnoho lidí, kteří přišli a zase odešli. Mnoho z nich udělalo určitým dílem svoji práci tak, jak si to Vatikán přál. Pak zase museli rychle odejít, to znamená většinou podat demisi a zmizet z politické scény. A deníky ochotně o těchto agentech Vatikánu mlčí. Jejich práce však přináší “plody”. Republika je postupně připravována ke katolizaci.

Díky mnohým věrným synům římské církve Vatikán stále věděl a ví to i jezuitský generál, co děje se ve vládě a jaké jsou slabiny všech ustanovených kabinetů, jaké jsou slabiny v parlamentu, v klubech a nyní i v senátu. Stačí si jen připomenout mnoho událostí v Čechách a dát je dohromady do chronologických souvislostí.

Není náhodou, že vládne-li zemi provatikánská vláda a má-li Vatikán naději, že s takovou zemí uzavře zotročující konkordát vrcholící celkovou katolizací, prožívá tato země celkem ekonomickou a politickou stabilitu. Potvrzuje to sama historie. Svěrázný a tvrdohlavý jezuitský odchovanec Hitler měl okamžitě silné ekonomické zázemí, pevnou měnu a rozhodující vliv na ekonomiku západních států. Jezuita Franco měl pevnou vládu a ekonomiku i přes odpor světa, jezuita Pinochet a Salazar také, jezuita Fidel Castro se u moci drží dodnes a jeho země má vatikánskou podporu a podporu všech římskokatolických zemí, jezuita Bill Clinton má stabilní vládu a prosperující ekonomiku, nástroj Říma a jeho jezuitského vojska H. Kohl (viz např.: *Katolický týdeník č.5, 2.2.1997* nebo *č.4, 25.1.1998*) byla nejdéle působícím spolkovým kancléřem a německá ekonomika je jedna z nejsilnějších ekonomik, ekonomika a vláda jezuitské Solidarity v Polsku v čele s Walesou také spějí ke stabilitě, vláda jezuitského profašistického nástroje Tudjmana v Chorvatsku rovněž přispívá ke stabilitě a prosperitě země a ekonomiky různých diktátorů v Africe, Korei, Střední a Jižní Americe nebo v Jugoslávii patřily k dlouhodobým jistotám vatikánských bank.

Lákavá nabídka i pro Českou republiku. Ovšem jen zdánlivě. Kdo si neuvědomuje pozadí těchto “výhodných” nabídek a spojení s Vatikánem a vidí jen pozlacenou tenkou slupku, uvrhne svoji zem pod nejstrašlivější otroctví, i když má toto otroctví moderní tvář 20. století a i když ono samotné slovo *otroctví* už dnes v Evropě ani neexistuje. Vatikán dovede přinutit každou zemi, aby se mu pokořila, pokud si to vláda, úřady a veřejnost nechají líbit. Všechno pak končí nesmlouvavou tvrdostí Říma jak ke společnosti tak i k jednotlivcům.

A aby si to občané nechali líbit, je nutné je důkladně psychologicky zpracovat! Skrze média proto prostředníci Vatikánu a jezuitů pouští hrůzu ze sociálních nejistot, hrůzu z nestability, hrůzu z bídy, z budoucího krachu apod.

A jsou schopné to také i splnit. V historických knihách falšují všechno, co se zfalšovat dá, aby římskokatolická instituce vypadala co nejlépe a vždy jako spasitelka z každé bídy a zoufalství. Lidem předkládají falešné průzkumy veřejného mínění, přičemž vystavují na odiv prokatolické politiky jako právě ty nejoblíbenější.

Vzpomeňme například na Vladimíra Dlouhého. Toho nikdo téměř neznal a náhle byl nejoblíbenějším mužem v zemi. Měl dokonce jedno z klíčových ministerstev - obchod a průmysl. Je ovšem také něčím víc než římským katolíkem. Je praktikujícím katolíkem. Máme všichni ještě v čerstvé paměti, jak líbal papežův prsten ve Vatikánu i při jeho návštěvě v Čechách a jak před ním klekal a klaněl se mu spolu s ministry Luxem, Kalvodou a dalšími politiky. I včetně prezidenta, jenž volal: *“odpusť nám, hříšníkům”* a jenž neváhal přistoupit i na osobní zpověď, kterou pak později média nazývají raději jako *“osobní rozhovor”* nebo *“osobní setkání”* prezidenta s papežem.

Římskokatolická církev a její satelité opíjí lidi rohlíkem - promyšlenou demagogií, pouhým zdáním pozlátka, sliby, směšnými a bezduchými pohanskými ceremoniemi a kultovními tradicemi v křesťanském plášti (svěcení lokomotiv, nemocnic, pozemků, zvonů (např. viz **LN 22.5.1997, str.7**), středisek mládeže nebo soch (viz např. **Katolický týdeník 42, 18.10.1998, str.5**), dále koní, budov, pekařských výrobků na výstavě pečiva (**Zemské noviny, 28.5.1998**), žehnání cihlám k poutím (viz např. **Katolický týdeník č.27, 5.7.1998, str.12**), křtění léčivých pramenů v lázeňských městech (viz např. **MF Dnes, 4.5.1998, Katolický týdeník č.27, 5.7.1998**) apod.).

Jsou to ubohé divadelní taškařice, ze kterých ovšem dýchá středověký mysticismus a duch středověké inkvizice (viz např. obr. **L.N. 24.11.1997** nebo **Blesk, 24.11.1997**). Stačí se podívat na velikonoční oslavy takzvaného "Svatého týdne" ve Španělsku, kde "jako v dobách inkvizice putují úzkými uličkami města zástupy kajícíků (oděných do černých jezuitských kuten s černou špičatou kápí na hlavě jako u Ku-Klux-Klanu) se svícemi v rukou. Někteří z nich jsou bosí. Dav zdraví Krista znamením kříže, pláče nad jeho utrpením." Takových kajících je ve městě "přes tisíc ... v černých kápích." (**Magazín MF Dnes, 7.5.1998, str.35-37**).

Římskokatolická církev je schopna se kdykoliv znovu vrátit do své původní mystické středověké podoby, jak to dokazuje i zmínka z roku 1996:

"Činí-li si katolická církev nárok na plnost zjevení, bude schopna přijmout ještě mnoho nového - všechno, co je dobré. Mystično a hloubka východní tradice, hluboce lidská »svět-skost« tradice evropské reformace, vášnivost a důslednost biblického fundamentalismu - to vše může katolík integrovat do své niterné víry, aniž by se jakkoli provinil proti zjevené pravdě." (**Katolický týdeník, příloha Perspektivy č.9, září 1996**)

Stále se můžeme v katolických periodikách setkávat se články oslavující, vyvyšující a chválící středověký mysticismus a s kladným hodnocením učitelů mysticismu (viz např. článek v **Katolickém týdeníku č.32, 9.8.1998, str.6** nebo **č.43, 25.10.1998, str.6**).

Nelze proto římskokatolickou ideologii vycházející cele z pohanství brát na lehkou váhu. Do "své vnírné víry" však může církev integrovat i politiku, což také beze studu vůči "zjevené pravdě" činí.

Stačí se jen podívat, kdo měl z Klausova uměle vyvolaného pádu největší radost. V zahraničí to byli právě různí profesori a "vědci" římskokatolických institucí jak v Německu, tak i v Belgii, Římě, USA a v dalších státech (viz např.: **M.F. Dnes, 2.1.1998, str.1**). V Čechách to byly strany KDU-ČSL a ODA, plné katolických a prokatolických sil Říma.

Právem proto také zaznívá otázka: Je to náhoda, že při sestavě nové vlády učinil prezident spolu s bývalým guvernérem centrální banky Tošovským proti expremiéroví V. Klausovi mnoho neočekávaných kroků (přesněji podrazů) a že ho záměrně (kromě několika málo alibistických sdělení) při sestavě nové vlády drželi v informační izolaci a blokadě a to již od samého počátku koaličních jednání o nové vládě (viz např.: **Mladá fronta Dnes, 5.12.1997, str.1 a 2**)?

Václava Klause politicky odstavili tím, že mu vůbec neoznamovali ani pozdější výsledky jednání o sestavě nové vlády. Tošovský dokonce odmítl Klause i veřejně, když prohlásil: "Nebudu staré mocenské praktiky přenášet do nové budoucí vlády." (**Frekvence 1, 23.12.1997, 15.00**)

"Grémium (ODS) mělo eminentní snahu s premiérem Tošovským jednat a byl to právě premiér Tošovský, který tato jednání téměř odmítal a mezitím si jednal s konkrétními lidmi z ODS bez souhlasu vedení a za zády vedení." (**M.F. Dnes, 5.1.1998, str.1**)

"Vláda si jako celek důvěru nezaslouží. Vznikla zákulisním jednáním vybraných a vyvolených." (**M.F. Dnes, 29.1.1998**)

Kdo je v pozadí všech kroků při sestavě nové vlády? Podle našich závěrů Řím. O premiérovi Tošovském viz také například **TÝDEN, 16.3.1998, od str.20**.

A jako se chovali Havel, Lux a Tošovský ke Klausovi, tak se chovali i katolíci z ODS - ministři Pilip a Ruml, Lobkowiczové a další. Jejich chování prokazatelně vykazoval jezuitismus. Byla to vidina nové moci, která jim dodávala nezměrné politické drzosti, když tito politici po svržení premiéra rozbíjeli ODS tak dlouho, dokud nezaložili Unii svobody? V žádném případě. Nepochybujeme, že to bylo na přání Vatikánu. Proto také průzkumy veřejného mínění této straně, která existovala sotva několik hodin od založení, přisoudily okamžitě už deset procent oblíbenosti! A pak krátce nato tytéž průzkumy svou vidinu a své politické přání vyšvihly dokonce na dvacet procent, aby byl národ (dle našeho mínění) zmanipulován co nejvíce.

Byla to také náhoda, když se Unie svobody bez jediného opravňujícího mandátu voličů okamžitě postavila na úroveň všech ostatních řádně zvolených politických stran? Byla to náhoda, že se dokonce samozvaně účastnila jednání na Hradě o podpoře nové vlády a s naprostou suverénností se drze účastnila i následujících vládních jednání?

Nevidíme v tom opět další, tentokrát tichý puč ze strany jejích zakladatelů, tolik vlastní jezuitské praxi? Je to také náhoda, že tito zakladatelé se považují za “moralisty” a “přímé, rovné” lidi, ale jejich “morálka” odhaluje až příliš jasné znaky právě té jezuitské “morálky” a jezuitismu vůbec?

Je to také náhoda, že prezident Havel odstupujícím premiérovi V. Klausovi ani slovem nepoděkoval za mnoholeté premiérování a že ministra Luxe, předsedu KDU-ČSL během projevu vyzdvihoval a vyvyšoval za “splněný úkol”, jak nejvíc mohl? Určitě ne.

Nad tímto způsobem jednání se pozastavila pouze stanice *Frekvence 1*, a to hned ten den, kdy prezident Havel jmenoval vládu bývalého komunisty Tošovského. Ostatní média k tomu trapně mlčela. Pochopitelně. Ani to není náhoda.

50.9 Katolizace přede dveřmi - spěme dál

Jak jsme mohli z mnoha předložených důkazů vypožorovat, přichází ze všech stran do České republiky pozvolná, nenápadná a skryvaná katolizace. Probíhá intenzivně a proniká všemi rovinami státu. Na této katolizaci se podílí jak nejvyšší politické špičky, tak i církevní římskokatolické instituce a jejich nejvyšší preláti. Všechno se odehrává pod různými pláštiky, rouchy a maskami. Politické špičky, včetně té nejvyšší “apolitické”, připravuje římskému katolicismu a jeho jezuitům co nejlepší podmínky k nenásilnému (pokud možno) uchopení budoucí moci.

Všimněme si zároveň, jak se v masmédiích stále častěji dostává do popředí osoba katolického profesora T. Halíka, který stále více mluví do všech oblastí života státu i veřejnosti jako ten nepovolanější, a to zvláště ve spojení s prezidentem Havlem (viz např. *Katolický týdeník* č.27, 5.7.1998, str.5). Ani to není podle nás náhoda.

Červnové volby '98 byly plánovány navenek i v zákulisí již s přímými silami Říma prostřednictvím prokatolických stran včetně Unie svobody. Spoléhalo se na to, že lidé nic nechápou, že je to nezajímá a že je zde tudíž nekonečné pole působnosti pro politickou drzost, ignoraci, aroganci a pohrdání prostými občany země.

Spoléhalo se na českou otupělost. A dodnes se spoléhá na ochotu Čechů nechat si “mazat med okolo úst”, nechat “si vymývat mozky donekonečna, aniž by se při tom veřejně ozvali” a nechat “na sobě štipat dříví”.

Neméně důležitý byl i vývoj po volbách při sestavování nové vlády. Kroky a drzé podmínky Unie svobody urážely každého slušného člověka. Také *Katolický týdeník* č.27, 5.7.1998 přinesl zprávu o uspokojení kardinála Vlka nad výsledky voleb.

Dnes je zdánlivě všechno pro mnohé lidi při starém a v klidu. Všude je rozšířeno různověrectví, ateismus nebo polokřesťanství. Lidé jsou k církvi apatičtí a mají své existenční starosti. Mnozí nevěří, že by se kdy církev katolická mohla opovážit jednat v Čechách podobně,

jako v roce 1991-1995 v Srbsku nebo jako za první a druhé světové války v celé Evropě. Jejich největším argumentem je to, že je již jiná doba, moderní s podporou míru ode všech států a národů ze všech stran. Na mocenské ambice Vatikánu, nyní už plného “míru a vzájemného porozumění a lásky ke všem”, se dívají jako na středověký přežitek.

Neřekl však papež Jan Pavel II. ve svém projevu 21.-22.dubna 1990, že vítá návrat středověké snahy o sjednocenou říši a že vítá úsilí o sjednocení Evropy?

“Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima. Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělením, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.”

Zdůrazňujeme, že stále mluvíme o té církvi, která “doporučuje všem” “Duchovní cvičení” Ignáce z Loyoly v rámci “Ignaciánského roku” neboli “roku sv. Ignáce z Loyoly”, který byl vyhlášen 27. září 1990 “ke 450. výročí založení Tovaryšstva Ježíšova” a ukončen 31.7.1991 na počest “500. výročí narození Ignáce z Loyoly.”

Upozorňujeme, že stále máme na mysli právě tu církev, ve které “sv. otec umožnil věřícím pro jubilejní rok získat plnomocné odpustky” v různých českých a moravských kostelích (**Katolický týdeník č.1-2, 13.1.1991, str.3**).

A zdůrazňujeme, že se stále jedná o tu samou církev, která dnes stejně jako v 16. století chválí a doporučuje *Duchovní cvičení* v originálním podání od “svatého” Ignáce Loyoly. (**Katolický týdeník č.42, 18.10.1998, str.6**)

Jsou to právě historická fakta a současné informace, které nás opravňují vystihnout cíle Vatikánu pro nejbližší období. Podívejme se proto, co v nejbližší době hrozí konkrétně České republice a co tajné jezuitské vojsko Vatikánu chce v Čechách provést:

Prvořadým záměrem v Čechách je již nyní po dosazení nové vlády s dlouhým mandátem ovlivňovat Vatikánu nevyhovující zákonodárství a formovat zákony podle zájmů Vatikánu. To znamená připravit je svou dvojsmyslností pro budoucí katolizaci.

Jezuité plánují, že katolizace bude napřed bez násilí a nepůjde-li to po dobrém, je připravena varianta i pro násilnou katolizaci země. Nenásilná katolizace Čech se již nenápadně a postupně odehrává. Byla velmi bržděna vládou Václava Klause, který snahy římskokatolické církve (z pohledu Vatikánu) “mařil”. Je to pochopitelné, když si uvědomíme, že premiér Klaus byl v mládí ovlivňován českobratrskou církví husitskou a že mu tedy praktiky církevní politiky Vatikánu nebyly neznámé. (**MF Dnes, 1.12.1997**)

Jezuité z důvodu svých plánů proto hodlají obsadit ministerstvo obrany, vnitra, průmyslu a obchodu, financí a zahraničí a provést důležité změny v zákonodárství. Pak, jakmile dostanou příkaz z Vatikánu, hodlají rozpoutat v zemi případnou zrychlenou a eventuálně pak i násilnou vojenskou katolizaci země za podpory vlastní armády a zahraničního vojska v rámci NATO a “mírových” sil SFOR, IFOR a dalších mezinárodních provatikánských složek přesně tak, jak to předvedli v Jugoslávii v roce 1991 až 1995.

Celou akci budou přitom skrývat pod úplně jinou operací, i kdyby to mělo být třeba jen kamuflované vojenské cvičení za podpory a doprovodu falešných reportáží od jezuitských a provatikánských redaktorů, moderátorů, režisérů a kameramanů.

Zkontrolujeme, kdo se na ministerské posty v předchozí vládě dostali a kdo si na ně po volbách budou “brousit zuby” v provatikánských stranách.

Zkontrolujeme jaké má kdo skutečné záměry, jakého je náboženského přesvědčení (pokud to vůbec prozradí) a jakou minulost má jeho rod a bude nám naprosto jasné, že katolický teror v České republice je již velmi blízko. Určitě není náhodou, že ministra obrany a vojsk dostali právě Lobkowiczové. Podobnou úlohu v diplomatických službách Vatikánu hráli v minulosti už několikrát, jak to vystopávala i tato kniha.

Tam, kde je katolicismus v menšině, chová se jako beránek, ale tam, kde je v převaze, jedná jako vlk a hyena. Ne nadarmo je proto Vatikán vykreslován jako vlk v rouše beránčím a nebo jako šelma či drak.

V současné době nabývá katolicismus v Čechách síly a spěje k převaze. Neuvědomí-li si tato Česká republika včas, může očekávat, že veškerý majetek státu se stane postupně majetkem církve, to je ve skutečnosti výsostným majetkem Vatikánu a že armáda, policie, BIS a ostatní složky státní zprávy pak provedou takové rozkazy, jaké dostanou od svých nadřízených, to je od dosazených tajných prostředníků Vatikánu. Zároveň je naprosto jedno, zda se to Vatikánu podaří již brzy nebo až za mnoho desítek let. Řím jde za svým cílem jako buldok - pomalu, trpělivě, ale vytrvale.

Ne náhodou jsme popsali mnoho stran této knihy jezuitskou historií. V ní se může každý přesvědčit, jak jezuitský řád ve skutečnosti jedná, jak působí a jak na to každá země doplatila. Můžeme to vidět na afrických národech, na národech Jižní a Střední Ameriky, na Balkáně i na Středním Východě. Zde všude má Vatikán své prsty, své tajné jezuitské agenty - svou tajnou armádu, jejímž prostřednictvím usiluje o splnění svých záměrů. Zde všude podněcuje rozbroje, revoluce, povstání a krveprolití, aby pak mohla zasáhnout vojska provatikánských států.

Proto i v České republice mohou tajní jezuité vyprovokovat jakoukoliv válku, jakékoliv krveprolití, do něhož pak pod rouškou pomoci zasáhnou jednotky státní armády a policie, dále jednotky NATO a dalších mezinárodních ozbrojených sil Vatikánu. Svými zbraněmi a technikou přivezou katolický mír a katolizaci celé země neboli monopolní postavení římskokatolické církve v zemi, povinné katolické náboženství, povinné účasti v kostelích, uvedení jezuitů do škol a likvidaci veškeré protestantské krve.

Ukázali jsme si, že to všechno jsou ve skutečnosti plány černého papeže jako nejvyšší světové moci, který řídí a ovlivňuje prostřednictvím svých iluminátů, tajných jezuitů, svobodných zednářů, hnutí New Age, hnutí Nového světového pořádku a dalších menších hnutí a organizací (např. teroristických, ekologických, chaotistických apod.) všechny státy - jejich náboženství, politiku, armádu, dále banky, hospodářství, kulturu apod.

Také jsme jasně ukázali na to, jak papež ví o všem velmi dobře a jak ve skutečnosti všechno kryje svými mírovými proslovky a slovy o lásce, porozumění, přátelství, ekumenické spolupráci všech církví a o zapojení všech organizací do celosvětového hnutí za mír, které ve skutečnosti vedou jezuité.

Je mnoho států, jejichž politické špičky si to také uvědomují a vědomě s Vatikánem tajně spolupracují. Katolické násilí a různé teroristické akce Vatikánu potom kryjí věhlasem svého jména. A je mnoho států, kde je vláda včetně prezidenta loutková, Vatikánem a jezuitu nepřímou dosazená a kde jen prezident a několik málo ministrů si uvědomují, o jakou hru se jedná a tajně s Vatikánem spolupracují.

V obou případech popularita, věhlas a osobnost těchto "vysoce morálních a humánních a mírotvorných" politiků jsou vždy pláštěm ke krytí skutečných cílů Vatikánu.

Jediná obrana, jak tomu v České republice ještě včas zamezit je znemožnit katolicismu přístup k moci. Začít intenzivně veřejně a velmi důkladně sledovat řád jezuitů a omezit ho na co největší míru. Důkladně a do hloubky prověřit příslušnost politiků k tomu řádu a k Vatikánu a zamezit těmto politikům, novinářům, moderátorům, reportérům, redaktorům ad. a jakýmkoliv veřejně činným pracovníkům a funkcionářům přístup k jakékoliv moci, byť i jen na úrovni městského úřadu.

Kniha se snažila ukázat, že praktikující katolík je na prvním místě služebníkem církve a nástrojem Říma a pak teprve politikem, hudebníkem, spisovatelem, historikem apod.

V zemi může existovat jedině skutečný mír a klid, je-li katolicismus pod neustálou přísnou kontrolou a je-li v menšině a jsou-li jeho děti - fašismus, nacismus a radikální komunismus zakázány. Nic nemůže přitom změnit názor, že to "není demokratické". Podívejme se do dějin

lidstva a do historie národů, kde všude tyto systémy řvaly po demokracii a jestli jí pak skutečně, když ji dostaly, respektovaly. Ve všech případech poznáme, že ji vždy zneužily a využily výhradně ve svůj prospěch a pro své ustavení k moci.

Jezuita F. Ribadenera o vzájemném vztahu náboženství a politiky řekl: *“Ve společnosti, kde většina obyvatelstva je katolická, je světská politika celkem zbytečná.”* (***La civiltà cattolica*, 1957, Quadermo 2 563, str. 83**)

Tento pohled jezuitů se vůbec nezměnil. Kerry Thornley píše: *“Pokud je organizované náboženství opiem davů, pak neorganizované náboženství je marihuanou radikálních fanatiků.”* a H. G. Wells ve své knize *Crux Ansata* dodává: *“Římský katolicismus představuje světu mnoho tváří, ale všude systematicky bojuje proti svobodě.”* (***Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?*, Dorchester House Publications, 1993, str. 127**)

Běda národům, které toto pravidlo nepochopily a nechaly se “mírovými řečmi o lásce, pokoji a přátelství” ukolébat do falešné jistoty. Pak dostaly “mírové dary” v podobě rozvrátů, revolucí, etnických a náboženských čistek, pronásledování a likvidace nekatolíků.

Jakékoliv vymoženosti moderní doby přitom rozhodně nikdy nebudou zárukou, že Vatikán své celosvětové křížové tažení nakonec neuskuteční. Ten se nikdy nevzdal a nevzdá plánu o celosvětovém podmanění národů pod svou berlu - pod katolické křesťanství jako jediné správné a spasitelné.

50.10 Divadelní představení pokračuje

Kardinál Vlk ve vánočním projevu řekl: *“Měli bychom si dávat srdce, měli bychom si dávat úsměv, měli bychom dávat těm druhým pocítit, že je máme rádi.”* (***Radiožurnál*, 24.12.1997, 18.00**). Nutno podtknout, že kardinál Vlk má od podzimu 1998 za osobního sekretáře jezuitu, rektora kostela sv. Ignáce v Praze (***Katolický týdeník č.44, 1.11.1998***).

Ano, celá česká politická scéna je nyní cirkusová manéž a divadelní představení podle scénáře Říma. Klaus i jeho strana, kteří scénáři překáželi, byli politicky odstraněni. Pilát vydal Čechy Římanům a umyl si ruce. Co bude nyní následovat?

Nekonečné ohlupování lidí, nekonečné lhaní a předstírání o dobrou církev, ba přímo o její nutnost být ve školství, v armádě, v ekonomice, kultuře, politice - prostě všude. Bude lidem stále zřetelněji podsouváno, že je to k jejich dobru a že “křesťanská” římskokatolická církev je tu pro jejich blaho.

Jak to skončí? Pokud si to nechá vláda i veřejnost líbit, budou všechny státotvorné složky Římem nakonec uchváceny. Od vlády přes parlament až po senát a pak až po úředníky městských zastupitelstev.

Podle učení Tomáše Akvinského, kterého jezuité prosazují jako svého učitele, je nejlepší stát právě takový, ve kterém vládnou monarchové s pomocí velmožů. Všimněme si, jak se do České republiky snaží dostat co nejvíce římskokatolických šlechtických rodů uplatňujících nároky na restituci (viz např. ***Lidové noviny z ledna až března 1998***; nebo ***TÝDEN č.7, 12.2.1996, str.10*** nebo ***TÝDEN č.3, 12.1.1998, str.30-36***).

To pochopitelně není “náhoda”. Snem Vatikánu je v plné míře obnovit monarchii v moderním plášti. Jak varující je například fotografie švédské princezny Victorie v ***L.N., příloze Pátek, 24.4.1998, str.5***, na které má princezna na svých šatech veliký, jasně zřetelný katolický kříž křížáckého vojska (značící ve skutečnosti malou sluneční katolickou monstranci) s písmeny “IHS” uprostřed znaku!

Proto stále více sílí snaha Vatikánu vrátit katolické a zvláště projezuitské šlechtické rody zpátky do české politiky a uvést je na vysoké ekonomické a hospodářské posty a na vysoká politická místa. Jedná se právě o ty rody, které se v době před Bílou horou a v době pobělohorské aktivně podílely na katolizaci českých a moravských zemí a které aktivně spolupracovaly právě s jezuitu.

Kdo například sestavil nově vznikající samozvané politické strany Unie svobody ekonomický program? Jiří Lobkowicz z mělnické větve (viz např. **Magazín MF Dnes**, 30.9.1993; **PÁTEK, příloha LN**, str.4-5; **Lidové noviny** 19.1.1993, str.3), který ještě předtím v tisku prohlásil, že hodlá vstoupit do politiky a aktivně se jí účastnit. O M. Lobkowiczovi jako ministru obranu (vítězi nad Bendovým křídlem v KDS a Zieleniecovu oblíbenosti) se není třeba rozepisovat. Stal se *“nejmladším ministrem obrany v civilizovaném světě.”* (**LN** 7.5.1998, str.3). Jeho výběr na ministerský post stejně tak jako jeho několikaletá angažovanost na vstupu České republiky do NATO ještě před zvolením za ministra pod vedením tehdejšího ministra Zieleniece (**PÁTEK, příloha LN**, str.4-5) není podle našich závěrů náhodná.

Všimněme si také, jak monarchisté, kteří odmítají jak socialismus, tak i západní liberalismus, stále více usilují o obnovu konstituční monarchie jako nejlepší formy státního zřízení v České republice. Mají v plánu vybědnout některé z prokatolických rodů, například Habsburky nebo Lobkowicze, aby někdo z nich dosedl na obnovený královský trůn a převzal korunu moci jako král zemí českých a moravských. Obnovou monarchie se monarchisté zabývají velmi vážně a 23.5.1998 tomu věnovali dokonce celodenní sněm. (**Radiožurnál**, 24.5.1998, 9.00).

Není to další krok ke středověku? Není to návrat k tomu, co jej již dávno překonané? Kdo tím bude finančně nejvíce zatížen na daních? Bezespору prostí občané České republiky. Kdo si nejvíce tyto kroky přeje? Bezespору ten, kdo je v pozadí všeho úsilí o monopolní upevnění evropské monarchie v Evropě, tedy současné papežství. K čemu zavedení české monarchie povede? Vatikán a jeho jezuité tak získají další oficiální politickou a mocenskou páku, kterou budou stát po všech rovinách usměrňovat ke své vytoužené totální katolizaci.

Poučíme se už konečně někdy z dějin? Kam vstoupila noha Habsburků nebo Lobkowiczů (ovšem nikoliv její protestantské, nekatolické větve), tam zaplály hranice, přišlo utrpení a bída, nastoupilo kulturní temno, křížácký katolicismus a jezuité se vši mašinérií své moci. Chceme si to zopakovat? Pokud ano, nuže vzhůru k monarchii projezuitských rodů a k odezdání českého a moravského národa Vatikánu a jeho papežství prostřednictvím této monarchie.

“Ve Vranově budují duchovní centrum. PRAHA/VRANOV U BRNA - Paulánský konvent ve Vranově u Brna, který byl obnoven v roce 1992 po 208 letech, zahájil dostavbu objektu. Podle České biskupské konference tam chce vybudovat duchovní centrum brněnské katolické diecéze. Hodlá ve svém programu nabízet kromě klasických duchovních cvičení i ekumenické aktivity. Významným klenotem areálu je hrobka lichtenštejnských knížat, v níž bylo až do roku 1938 pohřbíváno postupně 14 příslušníků tohoto rodu i vladařů lichtenštejnského státu.” (**Lidové noviny**, 7.5.1998, str.7)

Stačí také zalistovat pár čísla Katolického týdeníku (viz např. č.23, 7.6.1998) a podívat se, jaké církevní funkce dnes požívají Lobkowiczové jako kněží a biskupové. Například biskup F.V. Lobkowicz je velitel *“Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou jako apoštolský delegát”* a zároveň je mimo jiných funkcí také *“ústředním duchovním rádcem Junáka za církev katolickou.”* Obě funkce žárlivě střežené jezuitu.

Kromě všeho ostatního, co jsme psali již předtím, budou zavedeny také nové učebnice dějepisu. V každé době jsou nástrojem ideologie. Současně bude zavedena cenzura jakékoliv literatury odhalující záměry papežské stolice. To je další nadílka z celého koše “dárků” od těch, kteří chtějí dávat těm druhým pocítit, že je mají rádi:

“Stejně naléhavý je i zákon o kontrole tisku a rovněž i zvýšená bdělost, která musí z knižního trhu neúprosně odstranit knihy, jež podřívají základy společnosti, t.j. všechnu bolševickou a levicovou literaturu. (Článek) připojuje slova, která mají být programem. Ukazují myšlení Vatikánu a způsob, jakým chce používat svých politických stran a chovat se k ostatním. Nepochybujeme, že tato a jiná podobná opatření by byla bez váhání schválena katolíky ve

vládě, kdyby vládli sami.” (Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 49; Civiltà Cattolica, únor 1935, sešit 2031)

Alighierův komentář ke článku o jezuitské cenзуře knih a tisku v době španělského Francova fašismu před druhou světovou válkou napovídá mnoho i nám. Je to totiž jedna ze zásad katolicismu, i když dnes oficiálně neplatná v nekatolických státech, avšak podle plánů znovu v budoucnu obnovena.

Zavedení církevní cenзury knih nemusí být zprvu okamžité a veřejné. Z dějin se můžeme poučit, že tam, kde katolicismus nezvítězí silou, chová se ve druhé fázi boje úlisně a nenápadně jako had. Působí hlavně v zákulisí a diplomaticky. A tak to také historie odkrývá i ohledně likvidace nekatolické náboženské literatury. Buď byla likvidována násilím a ohněm, nebo byla likvidována potají bez veřejnosti.

I v dnešní době má římskokatolická církev zájem o likvidaci určitého druhu literatury a pokud jí to bude dovoleno, zmizí v první řadě všechna dřívější komunistická díla podrobně odhalující politiku Vatikánu, a to pod rouškou likvidace bolševistické a antikulturní (neboli antikatolické) literatury.

Součástí cenзury je také povolení k používání teologických knih. Vatikán uděluje IMPRIMATUR, což nikdy nebylo zrušeno. Víme co znamená proces udělení tohoto povolení? Stručně řečeno - každá, nově sepsaná teologie, církevní studie, věrouka a další podléhá římskokatolické cenзуře ve Vatikánu. Jde o důkladné prověření Kongregací pro otázky víry a náboženství, Kongregací propagandy a dalšími instituty. Po prověření je předán papežovi doporučující nebo zamítavý spis od mnoha kardinálů a od římskokatolických a většinou jezuitských profesorů a “vědců”. A pak tento dokument papež buď podepíše nebo zamítne.

Záležitost je pochopitelně mnohem složitější, ale pro nás je podstatné, že dodnes má “svatá” inkvizice napilno co dělat. Pravý římský katolík nemá například nikdy vzít k četbě jiný překlad Bible, než s uděleným IMPRIMATUR od biskupů a papeže samotného. A totéž se týká každé věroučné katolické knihy, kde je nějaký teologický rozbor.

Je-li tedy římský katolík důsledně poslušen svých nadřízených, nikdy se nemůže dozvědět protínázor, nikdy nemůže pohlédnout za vysokou zeď, kterou ho římskokatolický systém obehnal kolem dokola a de facto uvěznil. Nikdy nemůže pochopit spojení mezi katolicismem a politikou nebo ekonomikou, školstvím, armádou či kulturou v jiném světle, než jak mu to předkládá sám katolický systém.

Všechny otázky života a praxe dnešní katolické církve velmi úzce souvisí s politikou OSN (např. viz **Katolický týdeník č.26, 28.6.1998, str.3**), Evropské unie, NATO, OBSE a dalších integrujících složek Evropy i celého světa. A stále přitom jde jen o klamání obyčejných, prostých lidí, o různé informační blokády, o velké podvody a klamy.

Tak jako dřívější církevní systém udržoval lidstvo v co největší neznalosti Bible, aby mohl jejím prostřednictvím lidmi manipulovat, stejně tak se to děje i v dnešní době, kdy politický systém, jemuž papež vládne, pokračuje v tendencích starého systému a zamezuje vyplavání pravdy na povrch.

Je to největší divadlo, jaké si kdo dovede představit, jehož publikum se nic konkrétního nikdy nedozví a jehož jeviště je plné všeho zamlžujícího, falešného a rozplyzlého, jenom ne jasných, pravdivých faktů. Můžeme dennodenně listovat různými českými deníky nebo surfovat internetem a sami budeme svědkem tohoto divadelního umění ze strany církve, států i politiků.

Co čteme v novinách? Například:

“Praha se má stát evropským městem kultury pro rok 2000” (Lidové noviny, 6.2.1998 a 6.3.1998) O jakou kulturu se jedná? Hlavně o “křesťanskou” neboli katolickou. Církev a její propaganda se dnes schovává hlavně za “kulturu”.

“Unie svobody a lidovci stále více směřují ke kooperaci.” (Lidové noviny, 4.3.1998) Kdo si v zákulisí přeje spojení těchto dvou římskokatolických stran? Těžko to bude ODA mizející

ze scény české politiky a těžko to bude dobrovolný zájem obou římskokatolických předsedů. Ti se svou povahou příliš nepřitahovaly. Ale příkazy "vyššího zájmu" se musí plnit za všech okolností. K oficiální či neoficiální koalici tedy dojde.

"Zieleniec uvažuje o sjednocení pravice. ... Josef Zieleniec se v televizní sedmičce objevil po čtyřměsíčním mlčení. Jeho ... promluva přinesla dvě poselství: Za prvé - Unie svobody (US) by se na svém ustavujícím shromáždění v Nymburce měla zbavit některých lidí z ODS a za druhé - příští nová a silná středopravicová strana, která bude protiváhou ČSSD, by měla vzniknout fúzí lidovců a Rumlových unionistů. ... Zieleniec ... nepřímě přispěl ke vzniku Unie svobody. ... předseda US Jan Ruml ... řekl, že v perspektivě čtyř let by tu měla vzniknout silná pravicová strana, která bude obsahovat jak proudy křesťanskodemokratické, tak liberální." **(Lidové noviny, 3.3.1998, str. 10)**

Křesťanskodemokratický proud a křesťanský liberalismus - to jsou dvě prodloužené a spolehlivé ruce tajných jezuitů (viz např. kap. 44.6; 45.8 a 45.16-19).

"Zieleniec s Halíkem si notovali. ... Obě osobnosti se nad naprostou většinou témat shodly." **(Lidové noviny, 16.2.1998)** Jenom úplný politický analfabet by v tom neviděl nic důležitého.

"Jelcin u papeže. Prezidenta Borise Jelcina včera přijal papež Jan Pavel II. Rozhovor ve vatikánské knihovně trval padesát minut a zúčastnili se jej dva tlumočníci, ač papež hovoří perfektně rusky. »Doufám, že společně vykročíme do třetího tisíciletí,« řekl papež Jelcinovi." **(Mladá fronta Dnes, 11.2.1998)**

Zdvořilostní fráze jsou vynikajícím divadelním žargonem světových politiků. Tuší veřejnost, co ve skutečnosti papežova slova obsahují? Sotva, ale Jelcin, zastupující ruské pravoslavné státní úřady určitě ano. Už v roce 1991 bylo katolickým knězem P. Paulem Marxem, předsedou Human Life International z USA řečeno: *"Do Sovětského svazu pronikneme velmi rychle."* **(Katolický týdeník č.48, 1.12.1991, str.5)**

"Papež apeloval na hlavy států světa. V tradičním poselství k Mezinárodnímu dni míru, který z iniciativy papeže Pavla VI. připadá od roku 1968 vždy na první den v roce, apeloval Jan Pavel II. na věřící: »Nelze již déle tolerovat svět, v němž bok po boku žijí lidé bezmezně bohatí a ubožáci.« ... Ve svém projevu se Svatý otec obracel hlavně na hlavy států, jimž zdůraznil, že spravedlnost jde ruku v ruce s mírem, a vyžaduje proto řád a pravdivost. »Když je porušena spravedlnost, je dán v sázku i mír,« varoval papež. Za mimořádně závažné formy nespravedlnosti označil násilí vůči ženám a dětem. V závěru svého poselství poukázal Jan Pavel II. na blížící se jubilejní rok 2000 s odkazem na biblickou tradici, která odedávna chápe jubilejní roky jako privilegovaný čas k úsilí o dosažení spravedlnosti, jež vede k míru." **(Mladá fronta Dnes, 2.ledna 1998, str.9)**

Jestlipak si toto všechno papež připomněl, když v letech 1991 až 1995 likvidovali jeho "milí" a "blahoslavení" chorvatští ustašovci srbské vesnice. O jaké biblické tradici jubilejního roku zde hovoří? V Bibli nikde "jubilejní roky" jako privilegovaný čas k úsilí o dosažení spravedlnosti neexistují a jejich oslavy Bible nezná.

Katolicismus se snaží v dnešní době prostoupit i židovskými dějinami a židovskou kulturou. Tímto násilným a křečovitým aktem na adresu Izraele vyniká divadelnictví vatikánských špiček ještě ostřeji.

"VATIKÁN, 16. března 1998 (ČTK) Katolická církev nenese vinu na holocaustu - Vatikán dnes v nejrozsáhlejší 11 stránkovém dokumentu o holocaustu po více jak 12 letech pátrání ve svých análech prohlásil, že se katolická církev nepodílela na nevýslovné tragédii holocaustu, kterou způsobila ideologie »národního socialismu«, jejíž antisemitismus vychází z jiných kořenů než křesťanských. V dokumentu nazvaném »Vzpomínáme, reflexe na Shoah (holocaust)«, Vatikán zároveň zdůrazňuje, že křesťané neposkytovali pronásledovaným veškerou pomoc a podporu, kterou od nich bylo možno po právu očekávat. Katolická církev hlu-

boce lituje chyb a provinění mnohých křesťanů za holocaustu a žádá o odpuštění za chyby svých členů. Zároveň připouští, že protizidovské nálady pěstované křesťanskou Evropou po staletí usnadnily Hitlerovy zločiny. »Holocaust byl dílem moderního pohanského režimu. Jeho antisemitismus má kořeny mimo křesťanství. Při dosahování svých cílů se tento režim nerozpákoval postavit proti církvi a pronásledovat i věřící,« zdůrazňuje se v dokumentu, jemuž předcházela dopis Jana Pavla II. předsedovi Papežské rady pro jednotu křesťanů, kardinálu Edwardu Cassidymu. Papež v dopise žádá křesťany, aby zkoumali odpovědnost, kterou nesou za zlo v naší době. Reflexe na holocaust očisťuje papeže Pia XII. z obvinění a uvádí jej dokonce jako kladný příklad. Dokument zdůrazňuje, že proti antisemitismu jako programu likvidace jedné rasy proti vůli prozřetelnosti se vždy církve stavěla na odpor.”

“VATIKÁN (ČTK) - Vatikán dnes v nejrozsáhlejší dokumentu o holocaustu vyzval římské katolíky k pokání za chyby minulosti, nicméně papeže Pia XII. očistil z obvinění, že zavíral oči před nacistickým vyhlazováním židů. Jedenáctistránkový dokument, nazvaný »Vzpomínáme, reflexe na Shoah (holocaust)«, ostře odsuzuje »nevýslovnou tragédii... vyvraždění miliónů židů« a hovoří o »morálním imperativu« křesťanů zajistit, aby k něčemu takovému už nikdy nemohlo dojít.”

“JERUZALÉM (ČTK) - Bývalý izraelský vyslanec ve Vatikánu Jicchak Minervi dnes vyjádřil »hluboké rozčarování« nad prohlášením Vatikánu o »chybách a selháních« římských katolíků za holocaustu.” (*Internetové české noviny, 16.3.1998, zprávy ČTK*)

Kdybychom neznali “morální profil” jezuitského papeže Pia XII., kdybychom neznali tajnou historii jezuitů a zákulisí papežského stolce během druhé světové války, kdybychom neznali tajné plány jezuitů na chystanou omluvu “svatého” města před celým světem (viz také např.: *příloha M.F. TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.58*), kdybychom neznali jezuitské intriky od doby založení jezuitského řádu až po dnešek, kdybychom nic neznali a jen si přečetli “morální” kodex jezuitů a jejich “morální” teologické výklady k zákonu Desatera, pak i přes všechny nedostatky informací musíme jasně v těchto prohlášeních Vatikánu vidět hluboké divadelní “umění”, kterým se snaží uspokojit svět.

Podarí se mu alibisticky vymazat svůj největší podíl a svoji největší vinu na veškerém zlu, které na této Zemi napáchal, aniž by při tom projevil pravou, skutečnou lítost a učinil opravdovou rehabilitaci všech těch stovek miliónů umučených? To záleží jen lidstvu samotnému, zda si nechá drze lhát do očí.

I Alberto Rivera se ptá: “Omluvila se matka všech ohavností světu, nebo Židům za všechna svá zverstva? Samorejmě že ne, a ani to nikdy doopravdy neudělá, neboť Židy stále nenávidí. Vatikán nikdy neuznal Izrael jako stát. Je to cena za to, že Izrael neposkytl Vatikánu Jeruzalém.” (*The Godfathers, part III. str. 26*)

Tato pravda platí i přesto, že Židé sami učinili oproti Vatikánu již řadu ústupků a že dokonce zlegalizovali statut o působení katolické církve a jejích institucí na svém izraelském území:

“Izraelská vláda schválila smlouvu uzavřenou mezi židovským státem a Vatikánem, která legalizuje statut katolické církve a jejích institucí ve Svaté zemi. Zmíněná smlouva je praktickým výsledkem vzájemného uznání obou států, k němuž došlo v prosinci 1993. Dohoda by měla umožnit Vatikánu legalizovat činnost různých církevních institucí a řádů operujících na území Izraele a rozšířit jejich autonomii.” (*Katolický týdeník č. 38, 21.9.1997*)

Nenechme se však mýlit. Území je uznáno ze strany Vatikánu jako “Svatá země” vhodná pro rozšíření katolických institucí. Nejde o ohraničené území samostatného státu Izrael z politického pohledu. Takto Vatikán izraelský stát neuznává, protože by tím přišel o vidinu vlastnictví Jeruzaléma a přenesení svého trůnu právě do tohoto města. Vatikán stále tvrdí, že “Petrův nástupce se jednoho dne vrátí do Jeruzaléma.” (*Katolický týdeník č.9, září 1996*)

V roce 1998 jsou Židé stále ještě na Vatikán rozzlobeni:

“Usmíření s Židy vyhlásil za jeden ze svých hlavních úkolů i papež Jan Pavel II. Očekává se například, že v roce 1999 bude sloužit vánoční mši v Jeruzalémě. ... Bývalý izraelský velvyslanec ve Vatikánu Jischak Minervi však vyjádřil »hluboké rozčarování« nad prohlášením Vatikánu o »chybách a selháních« římských katolíků za holocaustu. »Veškerá odpovědnost je přesunuta na náboženskou obec. Je to hozeno na ‘některé křesťany’, zatímco církev a její instituce zůstávají nedotčeny,« řekl Minervi v rozhovoru pro izraelský rozhlas. S rozpaky je dokument přijímán i v Německu. Tamější sdělovací prostředky se shodují v názoru, že obsah dokumentu zůstal za očekáváním. ...” (*Katolický týdeník* č. 13, 29.3.1998 a č.47.22.11.1998)

“Zklamání Židů vyjadřuje izraelský **Maarviv**: »Dokument se vyznačuje tím, co postrádá: přiznání, že katolická církev po staletí podněcovala antisemitismus, jednoznačné prohlášení, že nese vinu za tragédii Židů, prosbu za odpuštění.« Podobně izraelský *Jedijot Achronot*: »Ta kanonizace Pia XII. je políčkem všem Židům.«” (*L’Unita, Le Figaro a další*; mírně odlišně také *Katolický týdeník*, 26.4.1998, str. II. *Perspektivy*).

Shrnutí usmířujících aktivit římskokatolické církve s Židy přináší v závěru roku 1998 *Katolický týdeník* č.47, 22.11.1998. Divadelní umění Vatikánu je zde nazváno jako “*letošní nedorozumění*”, jako “*porodní bolesti rodičího se usmíření zítřka*”.

Taková je pravá tvář Vatikánu. Na všech rozhodujících místech v Evropě a téměř na všech vedoucích místech z celého světa už dnes drží Řím svůj prapor, aniž by cokoli musel změnit ze svého středověkého pohledu na jednotlivé národy. Jenom slepá naivita a naprostý nedostatek diplomatického postřehu je schopen v tom nevidět jasné záměry a cíle jezuitů pro budoucí dobu.

50.11 Plánovaná omluva Vatikánu - vrchol divadelního představení

O plánované omluvě celému světu a zvláště Evropě a Židům, kterou chce římskokatolický systém učinit roku 2000, jsme se zmínili již v kapitolách 45.21 a 50.10.

Jezuitské špičky určily, že akt omluvy musí vykonat římská církev jako první. Předpokládají, že to pak přinese ten výsledek, že podobnou omluvu udělají protestantské směry včetně židovského národa směrem k Římu. Je naplánováno, že se “matka církev” napřed omluví svým “dcerám” a že se pak “neposlušné dcery” omluví v lítostivé euforii zase své “matce”.

Anglikánská a luteránská církev, jako “neposlušné dcery Říma”, se již v minulosti za reformační tažení omluvily. Římskokatolický systém však žádá omluvu celého protestantského světa. Proto chce jako první vykročit směrem ke vzájemnému usmíření se všemi evropskými náboženskými směry a s Židy.

Je však možné, aby se dvě rozdílné ideologie vzájemně usmířily? Kdo koho bude po usmíření poslouchat? Kdo bude muset ze svých článků víry ustoupit? Učiní to římskokatolický systém? V žádném případě! Dokazují nám to celé dějiny katolicismu, a zvláště jezuitského řádu. Ústup se mlčky předpokládá od protestantů a Židů! O jaký ústup se jedná? “Pouze” o ústup ze svých článků víry a ze svého pojetí křesťanského ideálu. To je druhá strana mince, která však není a nebude vidět. Splnění této podmínky z druhé strany mince očekává Řím od protestantů jaksí automaticky.

První stranou mince je převažující lákavá nabídka k ekumenickému usmíření a k ekumenické spolupráci s církví, která si osobuje monopolní právo ve všech oblastech, do kterých zasahuje. Na této první straně mince je nabízena euforická sebelítost Římu a pláč vatikánských špiček - největší vyvrcholení divadelního představení. Kdo je divák? Celý svět. Musí to být ta nejužasnější událost roku 2000!

První pokusy mohl svět zaregistrovat při první návštěvě papeže v Československu krátce po antikomunistické revoluci. Jedna či dvě věty omluvy byly prvním signálem, že plán na omluvu církve je dokončen a že se začíná naplňovat. Vatikán sondoval reakci veřejnosti.

Ovšem těch pár laciných a naprosto formálních slov o jakési omluvě může český národ sotva uspokojit.

Krátce potom vydala římskokatolická periodika zprávy o chystané komisi, která bude mít za úkol projít “sporné dějiny církve” a v rámci ekumenické spolupráce je znovu vyhodnotit. Byly to však jen opatrné zmínky šířené více v církevních kruzích než na veřejnosti.

“Rehabilitace staré inkvizice je pro Vatikán něčím jako jeden ze článků víry, protože inkvizice žije a dobře se jí daří v rámci demokratických svobod, i když jsou zde určitá omezení. ... (Catholic Herald, 13. ledna 1989).” (Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, str. 182-183)

Průlomem byla druhá polovina devadesátých let. Papežovy výroky při jeho následujících návštěvách v České republice jenom potvrzovaly, že komise pro přehodnocení středověké činnosti církve je v plné práci. Přitom také stále více sílí hlasy o papežské kanonizaci Mistra Jana Husa.

Rok 1998 nás již nenechává na pochybách.

“Mezinárodní vědecké sympozium pro přípravu dalšího očišťování sporných momentů v dějinách církve bude svoláno do Říma. Má prověřit činnost Nejvyššího kapitolského tribunálu, tedy římské inkvizice. Výsledky zkoumání historiků a teologů, vybraných »super partes« čili bez ohledu na náboženské vyznání, výhradně na základě odborné kompetentnosti, budou předloženy Svatému stolci. Na jejich základě chce papež Jan Pavel II. v rámci Velkého jubilea roku 2000 pronést jménem dnešních křesťanů prosbu o odpuštění za oběti křesťanů minulosti. Má se tak stát 8. března 2000 po kajicném procesi k bazilice sv. Sabiny na Aventinu.

Podle slov prefekta Kongregace pro nauku víry, kardinála Josepha Ratzingera má očista kontroverzních míst v dějinách církve vysoký mravní význam i pro současnost: »Je třeba, abychom si byli vždy vědomi pokušení církve jako instituce změnit se ve stát, který pronásleduje své nepřátele. Církev musí být vždy tolerantní. Prosme tedy Pána za odpuštění za tyto skutečnosti! Ať nám dá pochopit, že církev nesmí dělat mučedníky, ale musí být vždy církví mučedníků, abychom znovu neupadli do těchto omylů!« ” (Katolický týdeník č.32, 9.8.1998, str.3)

“Podle zprávy vatikánského časopisu Tertio millenio papež Jan Pavel II. uvažuje o přiznání viny, případně o prosbě o odpuštění za chyby a opomenutí církevních představitelů minulosti. Papež učiní toto symbolické gesto pravděpodobně v průběhu oslav Jubilejního roku 2000.” (Katolický týdeník č.33, 16.8.1998, str.3)

“S papežem Janem Pavlem II. se v sobotu setkali biskupové ČR, kteří v Římě zahájili oficiální návštěvu »ad limina apostolorum.« ... Biskupové v sobotu dopoledne rovněž navštívili Papežskou radu pro jednotu křesťanů. Hovořili o připravované omluvě katolické církve za zlo spáchané při křížáckých válkách. Představitelé České biskupské konference vyjádřili přitom přání, aby do omluvy byly i výslovně zahrnuty protihusitské křížácké výravy na naše území v 15. století.” (Regionální deníky, ČTK, 14.9.1998)

“Jedním z velkých témat Svatého otce je smíření a uzdravení ran, kterých se v minulosti dopustili křesťané. Jen u nás vznikly z papežského podnětu už dvě komise zkoumající problematické historické události: »husovská« a nedávno také »lautnerovská« pro přezkoumání tzv. šumperských čarodějnických procesů Jedním z dávných křesťanských traumat je také vztah k Židům. Letošek, který je 50. výročí vzniku Státu Izrael, může být příležitostí k zamýšlení nad tímto tématem. A právě na jaře letošního roku vydal Vatikán dokument týkající se v zásadním smyslu židovsko-křesťanské problematiky. ...” (Katolický týdeník č.41, 11.10.1998)

Koncem měsíce října 1998 však papež Jan Pavel II. začíná upravovat pojetí o inkvizici a o prosbě za odpuštění:

“Poslední říjnový den promluvil papež Jan Pavel II. na závěr sympozia o inkvizici, které probíhalo ve Vatikánu a jehož se zúčastnilo na padesát odborníků z celého světa. Papež vy-

zval církev, aby se nedala ovlivnit »zprostředkovaným« zobrazením minulosti, které je často naplněno emocemi a neumožňuje objektivní diagnózu. Za chyby minulosti nemůže přiznávat vinu pouze církev, zdůraznil, ale celá občanská společnost se musí dát vést »duchem odpuštění a usmíření«. Připomněl též svůj apoštolský list Tertio millennio adveniente, v němž žádá církev, aby se k této bolestivé kapitole vrátila s duší otevřenou k pokání.» (Katolický týdeník č.45, 8.11.1998)

Kdo tedy může "objektivně" stanovit diagnózu, když to veřejnost nesmí učinit, protože je plná emocí? Nevidíme zde opět snahu Říma nadiktovat si podmínky ke zveřejnění a odsouzení římskokatolických zločinů tak, aby mohl Vatikán do procesu zasahovat zcela libovolně a monopolně? Za jakou občanskou společnost se chce církev stále schovávat? Nevidíme v tom první náznaky toho, že nakonec bude hlavní vina na těch druhých, a nikoliv na církvi samotné?

Při takovémto postupu lze předvídat, že to bude nakonec papežství samo, kdo po celou dobu starověku, středověku a novověku bojovalo za lidská práva a za odstranění a ukončení pronásledování "křesťanských" (neboli katolických) mučedníků. Takový přístup "církevního hodnocení" může nakonec skončit tvrzením Vatikánu, že to byly vždy reformační protestantské církve, které prováděly inkviziční procesy a které vyvraždily stovky miliónů nevinných lidských životů!

Zdá se, že v přání papeže dochází ke změně a že papež se náhle rozhoduje jinak, než jak to vatikánské informační zdroje doposud prezentovaly. Zatím jasně hovořily o chybě a přehodnocování církve samotné, ale nyní jsou slyšet jakoby nové myšlenky.

Kdo však sleduje informační síť jezuitského řádu ví, že je to právě řád tovaryšstva a řád jejich nejvěrnějších pomocníků dominikánů, kdo tyto myšlenky začaly publikovat jako první a kdo tím varuje před euforickým jednostranným chápáním prosby za odpuštění. Papež Jan Pavel II. na sympoziu o inkvizici ve skutečnosti svým prohlášením už jen legalizuje jeden z dalších jezuitských tahů v tomto procesu.

Už v srpnu 1998 můžeme například číst tuto zprávu: "Vatikánský teolog Georges Cottier vyjádřil přesvědčení, že není možné odsuzovat celou inkvizici. »Je nutné přihlédnout k historickým souvislostem, ve kterých žily jednotlivé osoby, a teprve poté dospět k tomu, že některé činy se neměly uskutečnit,« řekl tento švýcarský dominikán, který inicioval sympozium k římské, španělské a středověké inkvizici, které se uskutečnily ve Vatikánu na přelomu října a listopadu. Sympozium ukáže papežovi, zda je důvod k sebekritice kvůli chybám, kterých se dopustili církevní představitelé v minulosti. »Nejde o obviňování minulosti, ale o vyjádření solidarity s církví ve všech dobách a všech generacích. Bude třeba žádat o odpuštění za hříchy spáchané křesťany, které vrhly stín na šíření křesťanské víry,« uvedl Cottier v rozhovoru pro vatikánský rozhlas. Toto gesto pokání ale podle něho nemá vyznít proti samotné podstatě církve, jako by dějiny církve byly jen dlouhou historií omylů a zločinů." (Katolický týdeník č.34, 23.8.1998)

Říjnové sympozium tedy jen potvrdilo kurz, kterým Vatikán začal směřovat na základě varujících připomínek svých věrných řádů. Avšak vlivem sílících hlasů ze strany české veřejnosti o římskokatolických zločinech proti lidskosti musel Katolický týdeník reagovat:

"Symposium o inkvizici, o jehož konání jsme již informovali, si kladlo za cíl především poskytnout papeži podklady pro závažné rozhodnutí o případné omluvě, která by se vztahovala k dvoutisícím výročí Kristova narození. Během setkání se mnoho odborníků vyslovilo i k širším otázkám svědomí a viny. »V naší společnosti vládne velká zapomětlivost, co se týká kolektivních zločinů naší společné minulosti,« řekl švýcarský teolog Georges Cottier. »Víme o nich, ale nechceme vzpomínat,« dodal. Varoval současně před tím, že by se rozpitvávání poměrně vzdálené historie mohlo stát podkladem pro alibismus ve vztahu ke zločinům nedávné doby.

Papež Jan Pavel II. promluvil k účastníkům na závěr sympozia. »Církev nemůže žádat o odpuštění, aniž by se předtím důkladně informovala o situaci v té době,« řekl papež. »Nemůže

se však také opírat o zpodobení minulosti zprostředkované veřejností, protože je často příliš emotivní, což brání objektivní diagnóze. Kdyby si to církev neuvědomovala, zpronevěřila by se základní povinnosti - respektování pravdy.« »Požadavek odpuštění, o němž se v této době hodně hovoří,« zdůraznil papež, »se týká především života církve.« »Na prahu třetího tisíciletí však lze oprávněně očekávat, že se politici a národy, především ty, které jsou zataženy do dramatických konfliktů, nechají vést duchem odpuštění a usmíření,« dodal.

Na přání papeže se má rok 2000 stát pro církev i společnost rokem usmíření, odpuštění a také vyrovnání s hříchy minulosti. V loňském roce se konalo v Římě podobné setkání, které bylo věnováno antisemitismu v dějinách katolické církve.» (Katolický týdeník č. 46, 15.11.1998)

Kromě dosažení omluvy od celého protestantského světa se bude papežství snažit dosáhnout úplného zapomenutí a vymazání celé své temné historie. "Vyrovnání s hříchy minulosti" znamená pro tento systém je již nikdy více nevzpomínat. Římský katolicismus bude požadovat, aby se již nikdy více nepřipomínala inkvizice, zásahy katolicismu do politiky, zosnování všech velikých evropských i celosvětových konfliktů. Bude požadovat úplné vymazání těchto zločinů proti lidskosti ze všech učebnic, současné literatury, kronik, ale i ze vzpomínek všech žijících lidí.

Vatikán se bude snažit postavit ve všech evropských státech a po celém světě zákon, který bude zakazovat jakékoliv připomínání římskokatolické historie ve spojení se zločiny, které po staletí církev provozovala a provozuje dodnes. Zákon bude v sobě obsahovat paragrafy o tom, že tyto vzpomínky na historii církevního zločinu budou nezákonným činem proti církvi a že vedou k nezákonnému pomlouvání, špinění a zostuzování katolické církve.

Právem stamiliónů lidských životů, které byly zamordovány tím nejbrutálnějším způsobem, se však ptáme: Lze zločiny proti lidskosti vůbec kdy vymazat a odpustit?

U dětí římskokatolického systému - u fašismu a komunismu - ani na chvíli s odpovědí neváháme. Zločiny proti lidskosti vykonané v těchto režimech jsou nepromlčitelné! U těchto dvou systémů - vynálezů jezuitského řádu - nekompromisně požadujeme potrestání viníků.

Ale ten systém, který tyto zlořády vymyslel, zavedl, podporoval a živil, ten budeme omlouvat? Ten necháme dál v poklidu žít a provádět jeho další novodobé plány? Tomuto gigantickému Baálovi a Molochovi se budeme naopak klanět, uctívat ho a považovat ho za svatého, čistého a nevinného?

Budeme považovat za správné, abychom se hlavnímu původci nepromlčitelných zločinů proti lidskosti za všechna fakta z dávné i novodobé historie ještě dokonce omluvili? Stane se tím katolická církev konečně "svatá" i v očích veřejnosti? V žádném případě - zvláště ne té současné!

Avšak hrozí, že u té příští generace již nebude téměř žádná vědomost o tom, kdo a co je to ve skutečnosti římskokatolický systém se svým jezuitským vojskem.

To je pravý cíl současného divadelního představení. Je narežirováno velmi mistrně a hráno před celým světem obratně a naprosto dokonale. Herci v této divadelní tragikomedii počítají s tím, že obelžou jak politiky, tak i veřejnost, a to na celém světě.

Dovolí-li zákonodárci jakékoliv země naformulovat v "Zákoně o vztahu mezi církví a státem" jednotlivé dílčí paragrafy tak, aby byl podle nich každý, kdo jen slovem nebo písmem vzpomene na skutečnou zločinnost římskokatolického systému, uvězněn a zlikvidován, pak nemůžeme očekávat nic jiného než jen pobělohorskou katolizaci v moderním plášti. Stručné svědectví, jaké to tenkrát bylo, přináší 2. svazek. Dodnes tuto hrůzostrašnou etapu českých dějin nazývají katolíci "náboženská reforma" a hodnotí ji vysoce kladně.

Jak bude římskokatolická církev přistupovat k citlivým, kontroverzním místům v soudobých dějinách, ukazuje následující citát:

"Zatím poslední židovsko-katolickou kontroverzi vyvolala informace o tom, že papež hodlá v Jubilejním roce 2000 blahořečit své tři nedávné předchůdce, mezi nimiž je také Pius XII.

Tohoto papeže, jehož pontifikát se kryje s obdobím II. světové války, považují někteří historici za spornou postavu této dějinné etapy. Vytýkají mu, že v době holokaustu mlčel k vyvražďování Židů. Druzí však zase argumentují tím, že volil cestu tiché, avšak o to aktivnější pomoci a mluví dokonce o statisících Židů, které politika Svatého stolce zachránila. Z těchto důvodů požádal současný izraelský velvyslanec u Vatikánu Aharon Lopez o odložení beatifikace o 50 let, do doby, než budou zpracovány a zpřístupněny veškeré historické dokumenty týkající se dané problematiky a než budou mít historikové dostatečně potřebný odstup.” (Katolický týdeník č. 47, 22.11.1998)

Těžko můžeme vyvrátit názor, že čím delší odstup od jakéhokoliv činu, tím větší pravděpodobnost zapomenutí faktů a detailů o tomto činu a tím také zároveň delší doba ke zfalšování historických údajů.

K čemu potřebují historikové “dostatečně potřebný odstup”? Aby žilo co nejméně lidí, kteří si budou pamatovat fakta? Aby se dalo zkreslit co nejvíce důležitých údajů? Aby se co nejvíce zapomělo? Proč vyhodnocovat tragické události a zločiny proti lidskosti až po 50 letech?

Nevidíme v tom opět jednu z dalších taktik Říma? Nezapomeňme, že i izraelský velvyslanec u Vatikánu je člověk, který může být příznivě nakloněn římskokatolické církvi a který může být dokonce i jejím nástrojem v konfliktu mezi Římem a Izraelem. Kolik takových nástrojů, prostředníků neboli agentů Řím asi vlastní? Je to těžké si to vůbec představit. Nespočetně mnoho!

Kapitola 51

Závěr Edmonda Parise

Vtéto knize jsme si stručně shrnuli hlavní projevy mnohotvárné činnosti Tovaryšstva Ježíšova, a to v průběhu všech čtyř století. Ukázali jsme si také, že bojovný a dokonce vojenský charakter této známé ultramontánní organizace je dostatečným vysvětlením titulu, který je jí často připisován: *Tajná armáda papežství*.

Tento řád kněžského vojska se oddal především činnosti ke slávě Boží - ve skutečnosti však ke slávě svatého stolce, na což je pyšný. Zároveň se snaží v tisku, který cenzurují, skrývat všechno, jak jen je to možné, a činnost na svém oblíbeném poli mezinárodní politiky vykládat jako „apoštolské“ záměry.

Chytré maskování, předstírání nevinnosti, žertovné poznámky o tom, že jim duševně nemocní nepřatelé připisují „temné plány“, což podle nich nemá žádné opodstatnění - to všechno je třeba na vahách vyvážit jednomyslným nepřátelstvím veřejného mínění vůči nim, a to vždy a všude tam, kde se objeví a začnou působit a reakcí státníků a politiků na jejich intriky, které ve všech zemích vyústily v jejich vypovězení, a to dokonce i v těch nejkatoličtějších.

Nevyvratitelným argumentem je 56 rozkazů k vyhoštění, budeme-li citovat jen ty nejdůležitější! Už to samo o sobě by mělo stačit k důkazu o zlé podstatě tohoto jezuitského náboženského řádu.

Cožpak to není pro občanské společnosti nebezpečné, když je to nejpůsobivější nástroj papežství k prosazování jeho zákonů ve vládách jednotlivých zemí? A jsou to takové zákony, které již ze své podstaty neberou žádné ohledy na nejrůznější národní zájmy. Svatý stolec, v podstatě oportunistický, hájí tyto zájmy, pokud jsou v souladu s jeho vlastními zájmy. Tak tomu bylo, jak jsme viděli, i v roce 1914 a 1939. Potom jezuité vydatně podpoří, avšak konečný výsledek není pro žádnou zemi nikdy přínosem. To jsme poznali i v roce 1918 a 1945.

Vatikán je hrozný ke svým nepřítelům nebo k těm, kdo se mu protíví a odhalují o něm pravdu. Tato obojživelná kleropolitická organizace je však ještě strašnější vůči svým přátelům a přívržencům. Kdo si bude dávat dobrý pozor, může být včas předem varován jejími lstivými, pokoutnými výpady. Koho však sevře do svých náručí, ten dopadne strašně.

T. Jung o tomto tématu napsal v roce 1874 následující řádky, které nijak nezestárlý: *“Moc Francie je nepřímou úměrnou poslušnosti vůči římské kurii.” (T. Jung: La France et Rome; Charpentier, Paříž 1874, str. 369)*

A ještě svědek z pozdější doby: M. Joseph Hours při studiu působení francouzské poměrné „neposlušnosti“ (zde by bylo spíše vhodnější slovo „poslušnost“): *“Není o tom pochyb. Po celém světadílu (a možná, že dnes už po celé zeměkouli), všude, kde má katolicismus pokušení plést se do politiky, je zároveň v pokušení stavět se proti Francii.” (L'Annee politique et economique; 19, quai Bourbon, Paříž, 4e, leden-březen 1953, str. 2)*

To je skutečně přiléhavá poznámka, i když výraz „pokušení“ je poněkud slabý.

Není dobře vystavovat se tomuto nepřátelství, jako musel dojít k následujícímu závěru plukovník Beck, dřívější ministr zahraničních věcí toho nejkatoličtějšího Polska.

“Vatikán je jedním z těch, kteří jsou v první řadě zodpovědní za tragédii mé země. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že jsme naši zahraniční politiku vedli tak, aby přesně sloužila výhradním zájmům katolické církve.” (Prohlášení ze dne 6. února 1940)

Navíc osud katolických Habsburgů nebyl příliš povzbudivý. Pokud jde o Německo, které je srdci papežů tak drahé, a to zvláště Piovi XII., nemohlo být nakonec spokojeno ani s nákladnými výsadami, které mu Jejich svatosti štědře udílely.

Ve skutečnosti nechápeme, zda ze všeho toho bláznivého dychtění po ovládnutí světa měla římskokatolická církev nějaký zisk. Byly to plány, které udržovaly při životě především jezu-

ité. Těšila se církev v průběhu čtyř století, ve kterých tito záškodníci šířili v Evropě nesváry a nenávisť, vyvražďování a zkázu, od třicetileté války až po Hitlerovo tažení, zisku nebo utrpěla ztrátu?

Odpověď je jednoduchá. Nejjasnějším a nejvýstižnějším výsledkem je neustálé slábnutí oficiálního „*dědictví svatého Petra*” - je to smutný, ale spravedlivý konec tolika zločinů!

Dosáhli jezuité lepších výsledků v samotném Vatikánu? To je velmi nejasné. Jeden katolický spisovatel napsal:

“Jejich cílem vždy bylo centralizovat církevní moc, kterou mají. Neomylnost papeže dráždí biskupy i vlády. Nicméně na Tridentském koncilu o ni žádali a na Vatikánském koncilu (1870) ji dostali. ... Proslulost tovaryšstva udivuje uvnitř církve stejně tak jeho odpůrce jako jeho příznivce. Uctíváme tovaryšstvo nebo se ho přinejmenším alespoň bojíme, domníváme se totiž, že může udělat cokoliv, a podle toho se i chováme.” (Andre Mater: Les Jesuites, Reider, Paříž, 1932, str. 118)

Další katolický spisovatel ostře vyjádřil, jaké následky bude mít koncentrace moci do rukou pontifa:

“Tovaryšstvo Ježíšovo podezíralo život jako zdroj kacířství a proti němu postavilo svou autoritu. Zdálo se, že Tridentský koncil je poslední závěti katolicismu, že je to poslední skutečný koncil. Po něm už bude pouze Vatikánský koncil, který požehná abdikaci koncilů. Všichni dobře víme, co papežové získali na konci koncilů. Došlo k obrovskému zjednodušení a také zbídačení! Římské křesťanství na sebe bere charakter absolutní monarchie, která je nyní i na věky založena na papežské neomylnosti. Je to krásný obraz, platí se však za něj životem. Všechno pochází z Říma a Řím je ponechán k tomu, aby spoléhal zase jenom na Řím.” (Henri Petit: L'Honneur de Dieu; Grasset, Paříž, 1958, str. 88)

Dále tento spisovatel shrnuje, na čem má tovaryšstvo zásluhy: *“Pozdrželo možná smrt církve, ale udělalo to pomocí jakési smlouvy se smrtí.” (Henri Petit: L'Honneur de Dieu; str. 88)*

V církvi se pod loyolovskou nadvládou šíří skleróza, ne-li přímo nekróza (odumírání). Bdělí strážci dogmatu, kteří svůj starobylý charakter a své přežitky zdůrazňují neobvyklým uctíváním Panny Marie, jezuité, mistři Gregoriánské pontifikální univerzity, kterou založil Ignác z Loyoly, kontrolují vyučování na seminářích, dohlížejí na misijní činnost, vládnou ve Svatém oficiu (inkvizici), oživují činnost katolíků, cenzurují a řídí náboženský tisk ve všech zemích, s největší pečlivostí a láskou opatrují slavná poutní místa: Lourdes, Lisieux, Fatimu a další. Jsou zkrátka všude a za důležité můžeme pokládat to, že papeži při mši musí vždy asistovat nějaký jezuita. Jeho zpovědníkem je také vždy jezuita.

Když tovaryšstvo usiluje o dokonalou koncentraci veškeré moci do rukou svrchovaného pontifa, pracuje ve skutečnosti pro sebe a papež, který má z jejich práce navenek zisk, může pouze opakovat známé úsloví: *“Jsem jejich šéf, proto jdu za nimi.”*

Takže je stále těžší a beznadějnější odlišit činnost svatého stolce a tovaryšstva. Tento řád, který je skutečnou páteří katolické církve, směřuje k tomu, aby měl nad ní úplnou nadvládu. Nyní už nejsou biskupové dlouhou dobu ničím víc než pouhými “úředníky”, kteří poddajně vykonávají všechny rozkazy přicházející z Říma nebo spíše od jezuitů.

Bez pochyby se Loyolovi učedníci snaží maskovat před očima věrných katolíků stále větší krutost stále totalitnějšího systému. Katolický tisk pod jejich přímým vedením vytváří ve čtenářích dojem, že předkládá různé názory, že je jakoby nezávislý a otevřený “novým” myšlenkám; otcové, kteří dovedou být všem lidem vším (viz např. celá 1. strana **Katolického týdeníku č.42, 18.10.1998**), ochotně předvádějí žonglérské triky, které předčí už jenom hvězdo-pravci. V pozadí této malicherné zábavy bdí věčný jezuita, o němž výše zmíněný autor napsal: *“Je mu vrozená nesmiřitelnost. Díky své zručnosti umí míchat karty, vyniká pouze v tvrdosti.” (Andre Mater: Les Jesuites, str. 192)*

Výjimečné příklady této tvrdošijnosti a zákeřné zaujatosti nacházíme v trpělivé práci členů tovaryšstva, kteří se snaží lépe či hůře přizpůsobit “moderního” a vědeckého ducha, na kterého si dávají dobrý pozor, aby vyhovoval obecně všem požadavkům “učení” a zvláště pak poněkud modlářským formám pobožnosti - uctívání Marie a činění zázraků - těmto dvěma věcem dělají i nadále tu nejhorlivější propagaci.

“Tradiční Fatimský den se konal 13. ledna. ... Tradici Fatimských dnů zahájil právě kardinál Joachim Meisner (kolínský arcibiskup) 13. května 1994 a to ... v pražské bazilice sv. Jakuba Staršího na počest zjevení Panny Marie v portugalské FATIMĚ 13. května 1917. ... požehnal sochu Panny Marie Fatimské, kterou přivezl jako dar zdejšímu chrámu. Od té doby se zde Fatimské dny konají každý 13. den v měsíci a tato tradice se rozšířila i do mnoha dalších kostelů.” (Katolický týdeník č.4, 25.1.1998)

Bylo by přehnané říkat, že jejich úsilí je korunováno úspěchem. Budeme-li míchat vodu a oheň, získáme především páru. Ale i nestálost těchto obláček je poněkud atraktivní pro vychytralou mysl, ačkoli byla varovaná, že příliš mnoho puntičkářství odvádí od upřímné zbožnosti. “Odstup, satane!”

Co se toho týče, přijdou nám vhod němečtí metafyzici. V nich najdeme všechno, co potřebujeme, a dokonce i opak toho. Neexistuje žádná dětinská pověra, která by si po puntičkářském rozboru nezískala určité zdání závažnosti, ba dokonce i hloubky. Je docela zábavné pozorovat tuto hru v různých časopisech a bulletiních různých kulturních skupin.

Tam tazatel najde materiál, který potřebuje, a to zvláště ten, kdo má poněkud nenormální zálibu a raduje se ze čtení mezi řádkami.

Tito lidé plní hořkosti však nežijí jenom v oblasti spekulací. Jezuitští otcové dbají na to, aby dali svému apoštolátu mezi “intelektuály” pevný pozemský základ. K darům Ducha, které štědře udílejí svým učedníkům, jsou přidávány četné výhody. Kromě jiného je to i starodávná tradice. V době Karla Velikého dostali Sasové obrácení na víru bílou košili. Ti, kteří dnes těží svůj prospěch z nově nalezené nebo znovu objevené víry, se těší jiným přednostem, zvláště v akademickém a vědeckém světě. Ne příliš chytrý student bez obtíží skládá všechny zkoušky. Profesor získává profesorské křeslo podle vlastního výběru, lékař, který je “věřícím”, dostává kromě bohaté klientely i přednost jako žadatel o vstup do nějaké důležité společnosti atd. ... Přírozeným postupem tito vyvolení nováčci získávají další, a protože ve množství je síla, bude jejich spojené úsilí nejučinnější v té oblasti, které říkáme vládnoucí kruhy.

To můžeme vidět ve Španělsku, ale i jinde.

V deníku *Le Monde* ze 7. května 1956 věnoval M. Henri Fesquet důležitý článek španělskému “Opus Dei” (Dílu Božímu). Když definoval činnost pobožnostkářské a okultní organizace, napsal: “Její členové... mají za cíl pomáhat intelektuálům dosáhnout úzkostlivého stavu dokonalosti tím, že vykonávají svoje zaměstnání a posvěcují profesní práci.”

M. Fesquet si je dobře vědom, že nejde o nic nového, protože o kousek dál uvádí: “Jsou obviňováni - a to nelze popřít - že chtějí zaujmout klíčová postavení v zemi, chtějí být jádrem univerzity, administrativy, vlády. Snaží se zabránit tomu, aby se na tato místa dostávali nevěřící nebo liberálové, ty pak chtějí i vylučovat.”

Je jasné vidět, že do Francie “Opus” vstoupil “tajně” v listopadu 1954. “Přinesli” ho dva kněží a pět laiků, lékaři a studenti medicíny. Asi to tak bude, ale nevíme, proč bylo toto papežské posílení třeba, když už ve Francii dávno probíhá, a to hlavně v lékařském a akademickém světě, jak to odhalily určité skandály při zkouškách a soutěžích.

V každém případě francouzská odnož této akce, tak zvaného Božího díla, se už nejeví jako “tajná”, soudě podle toho, co píše Francois Mauriac:

“... dostalo se mi podivuhodné důvěry, ve skutečnosti natolik podivné, že kdyby nebyl dole podepsán jeden katolický spisovatel, který patří mezi mé přátele a kterému věřím, myslel bych si, že se jedná o pouhý vtip. Nabídl svůj článek jednomu časopisu, který jej s povděkem přijal, ale neproplatil. Přešly měsíce a můj přítel znervózněl, vyptával se, co se s článkem stalo a

nakonec dostal odpověď od ředitele časopisu: »Jak pravděpodobně víte, *Opus Dei* kontroluje vše, co během posledních několika měsíců vydáváme. A *Opus Dei* absolutně zakázal vytisknout tento text.« Přítel se mě potom ptal: »Co je to *Opus Dei*?« I já se tedy upřímně a beze-lstně ptám ...” (**Le Bloc-notes de M. Francois Mauriac v Expressu ze dne 29. října 1959**)

Na tuto otázku - na kterou naráží M. Francois Mauriac a která není tak “bezelstná”, jak říká - se může význačný akademik zeptat těch, které velmi dobře zná: spisovatelů, vydavatelů, knihkupců, vědců, přednášejících, lidí kolem kina a divadla - pokud nedá přednost tomu, aby se informoval přímo ve vydavatelských střediscích.

Pokud jde o opozici k *Opus Dei*, která vznikla mezi jezuitu, nemůžeme v tom vidět nic jiného než skupinovou rivalitu. Tovaryšstvo - jak jsme řekli i dokázali - se rychle “moderni-zuje” i “začleňuje”, podle okolností tak, aby bylo každou nohou v jednom táboře. *Le Monde* otiskl článek M. Jean Creacha, který nás ironicky zve k obdivu “*Auto-da-fe španělských jezuitů*”, našťástí se omezuje jen na díla francouzské literatury. Tente, jezuitský cenzor, jak se zdá, asi nebyl “modernistou”, podle toho, co říká M. Jean Creach:

“Kdyby měl otec Garmendia moc kardinála Taveryho, jehož pohled připodobňuje Greco k blesku v nazelenalé masce nad kardinálským purpurem, seznámilo by se Španělsko s naší literaturou jedině od zcenzurovaných nebo dokonce sťatých spisovatelů.”

Potom autor cituje několik zábavných příkladů očistné horlivosti reverenda otce a končí tímto trefným zamyšlením:

“Jsou mozky vytvořené našimi jezuitu natolik slabé, že se nedovedou postavit ani tomu nejmenšímu nebezpečí, že by mohly zvítězit samy nad sebou? šeptal zlomyslný jazyk. Řekni mi, milý příteli, jestliže toho nejsou schopni, jakou hodnotu může mít učení, které jim udílí takovou slabost?” (**Le Monde; 31. srpna 1950**)

Tomuto humornému kritikovi můžeme odpovědět, že daná slabost mozků utvářených jezuitu je ve skutečnosti hlavní hodnotou jejich učení - ale také jeho nebezpečím.

To je skutečnost, ke které se musíme stále vracet. Zvláštním řízením - kromě některých úctyhodných, dokonce i známých výjimek - jsou zapřisáhlými nepřátely svobody myšlení. Jsou to vymývači mozku s vymytými mozky!

To je jejich síla, ale zároveň i slabost a zranitelnost. M. Andre Mater nesmírně dobře charakterizuje totalitarismus jejich řádu: “*Pomocí disciplíny, která v duchu sjednocuje jezuitu s jeho všemi ostatními společníky, jedná a myslí každý z nich s intenzitou třiceti tisíc dalších jezuitů. To je jezuitský fanatismus.*” (**Andre Mater: Les Jesuites, str. 193**)

Dnes je ještě strašlivější než kdy předtím. Tento jezuitský fanatismus, absolutní vládce římskokatolické církve, ji hluboce zapletl do světové politiky, ve které má zalíbení bojechtivý a vojenský duch, kterým se tovaryšstvo vyznačuje. Pod jeho péčí podnikla papežská organizace a svastika smrtící útok na nenáviděný liberalismus a pokusila se zavést “*nový středověk*”, jak Hitler slíbil Evropě. (**Frederic Hofet, opak. cit., str. 172**)

Navzdory šílenému plánu von Ledóchowského, navzdory Himmlerovi, “*našemu Ignáci z Loyoly*”, navzdory koncentračním táborům pomalé smrti, navzdory zkaženému myšlení *Katolické akce* a bezuzdné propagandě jezuitů ve Spojených státech, se plán “*prozřetelného muže*” a “*svatopetrské dědictví*” nevydařil. Místo aby se rozšířilo na Východ, bylo tím zmenšeno.

Zůstává tu nepopíratelná skutečnost: nacionálně socialistická vláda, “*ta nejkatoličtější, jakou kdy Německo mělo*” (**Frederic Hoffet’s: L’Equivoque catholique et le nouveau clericalisme, str. 172**). Byla také v největším rozsahu otrocky krutá - a to bereme v úvahu i srovnání s barbarskými dobami.

Pro mnoho věřících je to skutečně nepříjemné tvrzení, ale vyplatí se o něm přemýšlet. V řádových “*vesničkách*”, kde byl výcvik přesným obrazem jezuitistické metody, pán - alespoň zdánlivý - Třetí říše vytvářel tuto “*elitu SS*”, před kterou se podle jeho přání “*otrásal*” svět - ale také zvracel odporem.

Stejné příčiny vyvolávají stejné důsledky. *“Existují disciplíny, které jsou příliš těžké, než aby je lidská duše mohla snést, které úplně odstraní svědomí... Je to zločin odcizení se sobě samému maskovaný hrdinstvím... Žádný příkaz nemůže být dobrý, jestliže na prvním místě ničí duši. Když se člověk plně zapojí do společnosti, ostatní bytosti ztrácejí na důležitosti.”* (Henri Petit: *L'Honneur de Dieu*; str. 25, 72, 73)

Nacističtí vůdcové ve skutečnosti neuvažovali o “jiných bytostech”; totéž můžeme říci o jezuitěch!

“Udělal si modlu z poslušnosti.” (Henri Petit: *L'Honneur de Dieu*; str. 25, 72, 73)

A na tuto naprostou poslušnost se odvolávali odsouzení v Norimberku, aby jí omluvili své strašlivé zločiny.

Nakonec si od téhož autora, který tak dobře rozebral jezuitský fanatismus, vypůjčíme konečné odsouzení:

“Odsuzujeme tovaryšstvo za jeho dovednost, za jeho politiku a podvod. Přisuzujeme mu všechny rafinované kalkulace, všechny skryté pohnutky, všechny lstivé údery. Odsuzujeme je i za inteligenci jeho členů. A přesto není jediné země, kde by tovaryšstvo nezažilo velké zklamání, kde by se neprojevovalo nějakým skandálním způsobem a nepřivolalo na sebe spravedlivý hněv.” (Henri Petit: *L'Honneur de Dieu*; str. 25, 72, 73)

Ptáme se však: Kdyby jejich machiavelismus (politika prováděná bez ohledu na morální principy, užívající jakýchkoli prostředků, nazvaná podle ital. politika 15. a 16. století N. Machiavelliho) měl hloubku, která se mu obecně připisuje, vrhali by se tito vážní a hloubaví lidé do bezedných hlubin katastrof, které lze předvídat lidskou moudrostí a které museli předpokládat? Ptáme se proto, protože řád už takové katastrofy zažil ve všech civilizovaných zemích.

Vysvětlení je prosté. Tovaryšstvo řídí mocný genius. Je to genius natolik mocný, že je občas žene i proti překážkám, jako by je mohli rozbít, *“Ke slávě Boží”*. *“Jezuité byli ... iniciátoři a organizátoři masové katolické organizace - »Katolická akce«. Aktivně se zúčastňovali a zúčastňují činnosti katolických stran. Jezuité byli nadšenými obdivovateli fašismu a nacismu. Jezuita Tacchi-Venturi byl pro 20 let Mussoliniho zpovědníkem, jezuita Stempfler byl spoluautorem Hitlerovy knihy »Mein Kampf«. Jezuité spolupracovali s fašistou Paveličem v Jugoslávii a Tisem v Československu; stáli za zády metropolitě Šeptyckého v Západní Ukrajině, hrají významnou úlohu v nejbližším okolí Franca ve Španělsku a Salazara v Portugalsku.”* (L.N. Velikovič: *Vatikán, náboženství, finance a politika*, str.144).

Tímto géniem není generál, nebo jeho rádce, arcibiskupové, ani hlavy všech domácností. Ti už jen poslouchají neviditelnou, ďábelskou mocnost, která hýbe svým řádem - řádem svých nástrojů - jezuitů.

“To je ten živý génus tohoto obrovského těla. Je to nevyhnutelná síla vycházející z tohoto seskupení zavrženého svědomí a spoutané inteligence. Je to výbušná síla a tyranský zuřivý fanatismus řádu, který vyplývá z jeho samotné podstaty. Když se nahromadí mraky a blesk má sílu, bouře musí propuknout.” (Henri Petit: *L'Honneur de Dieu*, str. 152-153)

Od roku 1939 do roku 1945 usmrtila bouře 57 milionů duší, zpustošila a zničila Evropu.

Musíme být na stráži. Stejná mračna mohou ukrývat další a ještě horší katastrofu. Znovu může začít blýskat a svět může být uvržen do *“bezedné propasti, kterou lze lidskou moudrostí předzvědět,”* ale ze které, když se do ní nechá uvrhnout, by ho žádná mocnost nemohla zachránit.

Navzdory tomu, co mohou říkat mluvčí Vatikánu, to není *“antiklerikalismus”*, co nás přivedlo k pečlivému studiu politiky Vatikánu a jezuitů, a k odsouzení jejich pohnutek a prostředků, ale byla to nutnost uvědomit veřejnost o tajnostkářské činnosti fanatiků, kteří neustoupí před ničím - minulost to častokrát potvrdila - aby dosáhli svých cílů.

Viděli jsme, jak se během 18. století evropské monarchie sjednotily, když chtěly zneškodnit tento zlý řád. Nyní může v klidu osnovat své intriky a zdá se, že demokratické vlády se o to vůbec nezajímají.

Nebezpečí, jakému je svět vystaven díky tovaryšstvu, je dnes daleko větší než v době “rodinného spolku,” a dokonce ještě větší než v době, kdy propukly dvě světové války.

Nikdo se nemůže opíjet klamnými iluzemi, pokud jde o otázku, jaké smrtelné následky by měl další konflikt.

Kapitola 52

Závěr autorů českého vydání

52.1 Slovo na závěr

Kniha nikdy nevyčerpá téma, které se týká jezuitů, neboť jejich činnost nikdy neustane. I přes svou rozsáhlost má za úkol čtenáře pouze navigovat na okruh souvislostí a pomoci mu zorientovat se v té obrovské změti mezinárodního dění. Je mnoho témat, které jsme z prostorových důvodů nemohli rozvinout, např. otázka *interupcí* ve vztahu k politice Vatikánu, používání *Duchovních cvičení - exercicií* v psychiatrickém léčení a při léčbě vůbec (viz např.: *Katolický týdeník č.4, 25.1.1998, str.III*), zavedení Svatopetrského haléře v Čechách na den 22.2.1998 (viz např.: *Katolický týdeník č.8, 22.2.1998*) nebo o mystériu Mše, o pokání, o zpovědi (viz např.: *A. Tondi: Jezuité, str. 286-317*) či o morálce duchovních popísané v knihách jezuitských kněží J. Aertnyse a C.A. Damena *Morální teologie, Řím 1944 a Turin 1944 (A. Tondi: Jezuité, str.290, 297)* a v knihách dalších autorů, které nejen, že nejsou zrušeny, ale jsou naopak dalšími a dalšími jezuitskými teology a “moralisty” doplňovány a vydávány i v dnešní době; a podobně.

Už tak je tato kniha informacemi doslova nabitá. Další přísun informací, co se Vatikánu a jezuitů týká, by už hraničil se čtenářovou možností, to vše přijmout a strávit.

Proto jsou u některých témat napsány pouze základní údaje jako prvotní informace. Ale pokud po nich čtenář bude pátrat dál, pokud se od nich odrazí do hloubky a bude hledat v solidních zdrojích - nejlépe historicko-faktografických - pak jistě dosáhne uspokojivých výsledků. To však už necháváme na čtenářově samostudiu.

Lze očekávat, že bude mnoho lidí, kteří budou veřejně po této knize šlapat se slovy: “Tato kniha každého, kdo je jen trochu zapojen do politiky a je římským katolíkem, hned označuje jako jezuitu.” Toto extrémní obvinění však můžeme s čistým svědomím odmítnout. V žádném případě totiž není pravdivé.

Jednak je to silně překroucený pravý smysl a význam této knihy. Ten leží v té realitě, že i česká politika je ze strany Říma ohrožena a že v budoucnu hrozí katolizace celé světové a tedy i české veřejnosti (pokud bude lhostejná k rozpínání katolicismu a apatická k ambicím na světovládu římskokatolické církve), a to jakoukoliv formou a se všemi následky.

Kniha tedy na základě historických údajů a na základě současných událostí jasně a nezamlženě varuje před budoucí hrozbou, která při splnění určitých podmínek může zasáhnout celou lidskou společnost.

Dále se kniha snaží ukázat na ten fakt, že mnoho českých politiků, aniž by si to uvědomovalo, se chová v politice přesně tak, jak to jezuitský řád ve svých “morálních” zásadách předepisuje. A právě o tomto jezuitství v chování politiků přináší kniha některé konkrétní svědectví a ukázky. Zda tito politici mají či nemají s řádem nejmocnější světové mafie - s řádem jezuitů - společné pouto, již necháváme na nich samotných.

Ovšem kniha nezakrývá ty politiky, kteří na ovlivnění politické scény spolupracují s církví vědomě nebo jejichž politické kroky signalizují, že si z nich římský katolicismus učinil své prostředníky. Kniha však respektuje, že i to je věcí jejich svědomí a politické morálky. V žádném případě si však nečiní nárok na neomylnost a autoritativnost.

Zároveň se kniha snaží také ukázat, že je zde mnoho politiků s katolickým vyznáním, kteří snad možná ani nechápou, jaký politický dosah pro ně samotné a pro celou společnost má pravidlo Říma, že každý římský katolík správně nečiní nic, co by mu nebylo ze shora nařízeno. Lidé si dnes vůbec neuvědomují, že katolík musí napřed splnit příkaz Říma nebo kněze a teprve potom, že se může věnovat svým pozemským povinnostem.

Vzpomeňme si také na různá papežská nařízení ke svým věrným synům a dcerám a k římskokatolickým řeholníkům a řeholicím. Tato nařízení nikdy nebyla zrušena. Jasně ukládají, aby každý římský katolík (katolička) a každý řeholník (řeholnice) napomáhal jezuitskému řádu co nejvíce a podporoval ho ze všech svých sil a možností.

Není proto nemožné, aby politik a zvláště je-li římskokatolík, byl z vlivu jezuitství zcela vymaněn a úplně od něho oproštěn. To prostě nejde a Vatikán také neučiní žádných jiných rozhodnutí, kterými by svá pravidla měnil a nebo dokonce zrušil.

Každý římskokatolický nebo protestantský politik je žel více či méně do tenat a sítí Vatikánu a jezuitského řádu zapleten a ať už vědomě či nevědomě mu slouží. Pochopitelně, že totéž, ovšem v jiné rovině se týká všech ostatních politiků, kteří jsou materialisté, ateisté a nebo nemají žádné vyhraněné náboženské přesvědčení a vyznání, ale nejsou svým založením ani materialisté ani ateisté.

V neposlední řadě kniha předkládá k zamyšlení i téma o tom, že jezuitství, prokatolictví nebo katolictví v chování českých i světových politiků je právě před vstupem Evropské unie a NATO do zemí Východní Evropy rozhodně podezřelé a určitě alarmující. Jistě to není zcela náhodou, že silící signály o spojení české politiky s Vatikánem zaznívají právě v době, kdy Vatikán jeví o bývalý východní blok, a tedy i o český stát, mimořádný zájem a kdy se také souběžně s tím rozrůstají nespočetné řeholní řády (většinou prodloužené ruce silně aktivních jezuitských řádů pod jiným názvem).

Tato kniha odhaluje tu skutečnost, že světová politika jako celek je plně ve skužbách Říma a jezuitských sil a dále, že Vatikán směřuje i v České republice pouze k jednomu hlavnímu cíli: Dosáhnout nyní toho, co se římskokatolické církvi v Čechách a na Moravě nepodařilo za stovky let.

Kniha však rozhodně nemá v úmyslu nikoho napadat, nikoho osočovat. Chce pouze jasně a na příkladech z politického současného života ukázat na provatikánské politické tahy a intriky, které se v dnešní politice naší země rýsují, a to bez ohledu na to, kdo je dělá. Není rozhodující jméno, ale rozhodující je náboženské přesvědčení, funkce a politické skutky každého politika. Toto vše se promítá do jeho celé politické činnosti, kterou pak veřejnost vnímá a hodnotí.

Knize bude také určitě vyčítán ostrý tón v jejích závěrech a konstatováních. Připouštíme, že se to tak může jevit. Ovšem je to ostří jen zdánlivé. V dnešní době je totiž všechno, co se týká politiky a náboženství, říkáno v nejasném a nezřetelném tónu. Všechno je více či méně zamlžováno a zahalováno neproniknutelnou clonou. Témata, která veřejnost zajímají, protože jsou aktuální a nebo mají dalekosáhlý dopad a vliv, jsou odsouvána do pozadí a nebo jsou překrývány jinými slovy s jiným významem. Všechno je nekonkrétní, v přitnutí a ve stínech. Všechno je jenom stále více v náznacích a v jakýchsi mlhavých konturách, ale veřejnost po dnešní politice žádá zúčtování a žádá jasné, konkrétní vysvětlení těch či oněch politických kroků.

Veřejnost je již přesycena těch slovních politických schovávaček, politického zamlžování a samých "No comments". Veřejnost žádá jasné, zřetelné slovo, které by nasýtilo její vyprahlé nitro po skutečné pravdě a skutečném pravdivém pozadí mnoha politických nesrovnalostí a záhad, mnoha podvodů a lží.

Je však také logické, že od politiků se těchto konkrétních vysvětlení a objasnění veřejnost nedočká. Dočkat se ani nemůže, protože sama politika kryje intriky a podvody všech kalibrů v každé době a nikdy lidem neprozradí, jaké jsou ve skutečnosti její aktuální a konkrétní kroky a k čemu to doopravdy směřuje. Politika je hra a manipulace od té nejmenší skupiny lidí s tou největší. Může se to třeba nazývat i honosnými termíny jako například, že politika je služba veřejnosti nebo hájení jejích zájmů apod., ale ve skutečnosti je to kombinace hry a manipulace s lidmi. Může se zahalovat do humánních plášťů, ale stále půjde o mocenské ambice v po-

zadí. Může se zahalovat do mírových proslovů, ale stále bude motivem alibismus. Ukázek leží v této knize více než dost.

Kdo tedy musí přinést pravdivé světlo a vyslovit jasné, konkrétní a nezamlžené slovo, když ne ti, kteří se zabývají historií i současností a mají klíč k propojení všech důležitých souvislostí. Kdo má vydat jasné a (vzhledem ke zmíněné mlze) ostré svědectví o skutečném, pravém pozadí politických kroků, které se celé společnosti dotýkají nejvíce, když ne ti, kteří porozuměli a pochopili, jaké je skutečné zákulisí celosvětové i domácí politiky? Máme právo si toto poznání schovávat pro sebe? Domníváme se, že nikoliv. Nepochybně máme za to, že je naší morální povinností s tím veřejnost seznámit.

52.2 Rozloučení slovy “českého Iva” Bílka

“Řád Tovaryšstva Ježíšova se snaží být opět obnoven v původní síle, moci a »slávě«. Dejte mu šanci a možnost a během času se stane tím, čím byl dříve. Je totiž přirozeným pravidlem, že ze stejných příčin vznikají stejné následky.

Hříchy starých jezuitů, hluboké rány, jaké zasazovali svou naukou náboženství, církvi a státům, byly do nebe volající. Avšak zatracují a zavrhuji snad noví jezuité hříchy svých předchůdců? Protestovali proti nim někdy? Podali nám snad aspoň nepatrné záruky, že nevstoupí do šlépějí svých předchůdců? V žádném případě! Nemáme ani jediné buly, ani jakéhokoliv papežského prohlášení, ani jediného dekretu od jejich představenstva nebo valného shromáždění, kterými by se hanebné spisy, jaké stvořili jejich nestoudní členové Eskobar, Busenbaum, Mariana, Lessius, Salas, Tamburini, Lorthivir, Lamius, Windok, Ribadeneira, Reinold, Suarez, Sanchez, Stolz, Molin, Navarra, de Toledo, Moullet, Gusy, Fegeli, Emanuel Sa, V. Filincio, L. Less, Bauny, P. Laymann a sta dalších zavrhovali a zatracovali jako pravé, skutečné kacířské bludy. Neexistuje ani jedno odsouzení jejich spisů, které byly tištěny s povolením a schválením samotného řádu.

Noví jezuité převzali celé dědictví svých otců beze změn. Zmocnili se celé pozůstalosti a prohlásili ji za své vlastnictví. Kdo by tedy mohl být takovým bláznem, aby novým jezuitům důvěřoval? Kdo by od nich očekával něco dobrého, když se ke všemu, co jejich předchůdci předtím spáchali zlého a ohavného, dokonce i veřejně přiznávají a zastávají se toho?

Starí jezuité zprznili náboženství a mravnost. Proto je celá Evropa odsoudila a vyhnala ze všech jejich sídel. Chtějí se tedy noví jezuité předvádět tím, že zase vyvěšují štít svých předchůdců a zřizují svůj řád podle zásad, jakými se tito předchůdci řídili?

Pochopitelně, že nejsme tak bojácní, abychom v každém, už dost nepatrném kouři hned viděli nějaký požár a zvonili na poplach. V žádném případě. Když se ale pověstní žháři lidských životů, ničitelé lidského štěstí a svobody, svobodné vůle, svobodného zastávání a vyznávání víry podle svého vlastního svobodného přesvědčení, když se utlačovatelé lidských práv, pronásledovatelé pravdy a likvidátoři lásky k životu derou do země, aby v ní založili svůj oheň a rozbalili v ní svůj stan, pak zajisté nikdo nemůže nazvat hlupákem toho, kdo stojí na stráž, napomíná k ostražitosti a varuje ostatní.

*Kdo by chtěl za takových okolností napadat ostražitost a nebo se jí jen posmívat, pak by tím jen dokazoval, že je s těmito žháři zajedno neboli v úplném porozumění, souladu a sjednocení a že jejich plány schvaluje a vítá.” (T.V. Bílek: *Dějiny jezuitů*, str. 304-308; viz také J. Ellendorf: *Die Moral und Politik der Jesuiten*, Darmstadt, 1840)*

REJSTŘÍK HESEL

A

Adam Trčka 10.6
 Adam z Dietrichštejna 13.17
 Adam z Hradce 13.11, 13.18, 13.21
 Adam z Waldštejna 13.27
 Adams Gerry 25.4, 45.25-28
 Adams John prezident 24.6
 Adenauer Konrád 43.5, 44.5, 46.5
 Adventisté sedmého dne 45.12
 aféra (viz skandál)
 agenti pro infiltraci 9.3
 Ajaťolláh 35.3
 Akvinský Tomáš 19.11, 50.10
 Alba vévoda 11.7, 13.12
 Albánie 44.2
 Albrecht V. 10.14
 Albrecht V. bavorský 8-8, 8.10
 Albrecht V. vévoda 8.5
 Albrecht z Waldštejna 13.39
 Alexandr I. 37.2
 Alexandr I. císař 23.5
 Alfons VI. portugalský 7.15
 Alfons XII. 23.14.
 Alfons XIII. 34.2, 34.16
 Alchymie 45.23-24
 Alumbados 35.9
 Alžběta královna 14-4
 Alžběta královna GB 25.4
 Amerika a jezuité 6.9
 Anglie proti jezuitům od 14.6
 Anglie proti Římu od 14.1
 anglikánská církev 14.2, 24.1
 anchluss Rakouska 36.2
 antisemitismus 45.21, 41.5, 48.3
 Arabové a Vatikán od 35.1.
 Arafat Jasir 45.25
 Argentum Astrum 45.23
 Arrupe Pedro generál řádu 44.3, 45.1, 45.6, 45.18, 45.19
 Artukovič Andria 38.3
 astronomie 6.6, 6.8, 9.4, 13.41, 16.9-12, 17.1, 22.4, 23.6, 45.5, 45.23, 49.3
 atentát na Abrahama Lincolna od 26.1
 atentát na Alexandra I. 37.2
 atentáty na Alžbětu královnu 14.6, 14.10
 atentát na Jindřicha IV. od 15.8
 atentát na Josefa I. 21.5
 atentát na kardinála 32.4.
 atentáty na krále Jakuba I. 14.12.
 atentát na Matyáše českého krále 13.25
 atentáty na panovníky od 20.4
 atentát na papeže Klementa XIV. 21.16
 atentát na Viléma Oranžského 11.8
 atomová bomba a Vatikán 43.3, 44.2, 44.5, 45.4, 45.18, 46.10, 49.11

atomový výzkum 6.8, 44.4-5, 45.4-5, 45.17, 45.23, 49.11
 Augšpurská konfese 13.23
 Augšpurské interim 8.4-5
 August II. 9.6
 augustiáni proti jezuitům 7.16
 Augustin od 35.3
 autosugesce 5.9
 Azavid Jerom na Ceylonu 37.1

B

Baál 19.8-9, 49.5
 Babylon 19.8, 19.11
 Bádenský mír 8.12
 Bakáč chorvatský 10.20
 Balbín Alois Bohuslav 13.40
 balkánská otázka 32.5
 Balkánský konflikt 32-1
 bankovníctví jezuitů 6.7
 bankovníctví v ČSSR 47.7.
 banky 44.5
 Bartolomějská noc 10.3, 13.12, 15.5, 22.1, 22.15
 Basilejský koncil 8.5
 Bastila 22.5
 Báthory Štěpán 10.19, 12.5.
 Bavorsko proti jezuitům 21.12
 Bavorsko proti protestantům 8.10
 bazilika Nejsvětějšího srdce 29.1
 Becain 13.31
 belgický fašismus od 34.18
 Belgie proti protestantům 11.4
 Benátky 23.13
 Benátky proti jezuitům 7.2
 Benelux státy 23.20
 Berchmans Jan 19.3
 Berka z Dubé 13.22
 Berkové 13.29-30
 Bezův kodex 25.2
 Bible - český překlad 13.10
 Bible - překlad do angličtiny 14.1
 Bible - překlad valdenských 7.1
 Bible a duch Tovaryšstva 3.14
 Bible a duchovní cvičení 2.11
 Bible a Loyolova vidění 1.10, 1.11
 Bible a zjevení Panny Marie 19:6
 Bible Kralická 13.42, 25.2
 Bible svatováclavská 13.40
 biblické společnosti 45.10
 bílá magie 1.9, 5.9, 9.7, 19.8
 bílý papež 24.3.
 Bischof Engelbert 10.8
 biskupská práva 8.5
 Bismark 31.5
 bitva na Bílé hoře 10.21, 13.37
 Blair Tony 25.4
 Blysemius 13.18
 Bobadilla Nicolo 2.4, 8.2-3, 10:1
 - vyhnán z Německa 8.3
 bohatství jezuitů 6.6, 6.7, 17.4, od 21.1, 21.15, od 31.6, 44.5

bohatství jezuitů ukryto 21.15
 bohatství Vatikánu 46.6
 boj o moc od 49.11
 Bonaparte Josef 23.5
 Borgia František 7.8
 Brežněv Leonid 35.1
 Brugerette od 29.2
 brutalita jezuitů od 37.1, od 38.1
 Budak Mile 37.5
 Budovec 13.27
 Buchenwald 41.1
 Bukurešťská smlouva 32.1
 Bukva 13.38
 Bundeswehr 48.2
 Busenbaum 20.2
 Bush Georg prezident 48.3

C

Castro Fidel 37.8, 44.4, 45.17, 45.19, 45.22, 45.24, 50.8
 CDU 44.4, 44.6
 CEDA 34.16
 Ceinfung 7.20.
 cenzura českých knih 13.33.
 cenzura vědy 19-11
 CIA 44.1, 45.12, 45.21, 45.23, 48.2, 48.3, 49.5, 49.10
 cíl jezuitů 3.1, 7.4, 40.2, 43.4, 45.23, 49.3, 49.11
 církev a jezuité se nemění 4.1-3, 4.6, 5.4, 13.31, 13.42, 16.4, 19.8, 19.10, 22.1, 23.12, 23.22, 24.6, 26.3, 28.5, 30.10, 35.7, 37.1, 37.6, 38.1, 40.2-3, 42.4, 45.1, 49.3, 49.5, 49.7, 50.3, 50.8-9, 52.1
 církev v menšině 12.13, 23.12, 50.9
 Clinton Bill 44.4, 45.17, 45.24, 47.7, 50.8
 Columbovy rytíři 45.4, 45.10, 45.13, 45.22
 Coresh David 45.12
 Cotton 7.3, 15.10
 Cromwell 14.14
 Cunha Lius 7.14

Č

čarodějnictví 9.7, 19-9, 24.5, od 25-3, 41.6, 45.13
 Čechy a Morava proti jezuitům od 13.1
 Čechy proti jezuitům 13.11, 13.12
 černá magie 9.7, 19.8
 černý obchod 44.4
 černý papež 24.3, 35.1, 35.9
 česká povaha 50.9
 České stavy u Rudolfa II. 13.26

D

D'Herbigni 34.1
 d'ábelská Marie 14.3
 Dachau 41.1, 41.5.
 Dalajláma 45.14
 Davidiáni 45.12
 Davidova hvězda 45.21.
 dědictví jezuitů 52.2
 Degrell Leon od 34.18, 36.2, 39.1
 dekret o vyhnání jezuitů z Benátek 7.3
 děla v Číně 16.11
 Den Slunce 49.5
 denní řád v noviciátu 5.7, 5.11-13
 Desatero ve výkladu jezuitů 20.9
 desetiletí duchovní obnovy 47.1
 despotismus jezuitského řádu 4.13
 děti - obětování Marii (viz obětování dětí)
 děti zasvěcování bohu slunci 19.9
 Diana 19.8-9
 Dietrichštejnové 13.39
 Dimitrij, falešný Demetrius 12.16
 diplomacie jezuitů na Tridentském koncilu 8.5-6, 9.1
 -- po Francouzské revoluci od 23.1
 -- před pronásledováním 13.19
 -- v Belgii 11.5
 -- v Čechách 13.13, 13.26
 -- v islámu 35-6
 -- v Portugalsku 7.11
 -- ve Francii 19. stol. od 29.1, od 39.1
 -- ve Francouzské revoluci od 22.1
 -- ve Švýcarsku 11.3
 -- za první světové války 32.5
 disciplína Tovaryšstva 4.4
 disidenti 44.1, 44.7, 45.3, 47.1
 divadelnictví jezuitů 13.6
 divadelní maska 49.5, 50.10
 divadlo v církvi 45.11
 dohoda USA s Vatikánem 44.1
 Dolfuss 34.2, 34.21
 Dom Pedro II. 7.15
 dominikáni ve Španělsku 7.16
 domy k úkrytu jezuitů 14.9
 Draganovič Krunoslav 48.3
 Dreyfus 31.5
 Dreyfus od 30.1
 druhý vatikánský koncil 45.1, 45.17
 duch Tovaryšstva 4.1
 duchovní cvičení - popis 2.9
 -- účinek na člověka 2.9-11, 5.10
 -- vznik 2.10, 19.2
 duchovní cvičení 1.8, 2.2-4, 2.8-9, 4.1-2, 5.7, 7.4, 34.20, 44.1, 41.6, 43.5, 45.11, 47.2, 49.1, 50.3
 duchovní cvičení a Himler 36.1
 duchovní cvičení v noviciátu 5.8, 5.10
 duše zemřelých 19.11
 dušičky 49.5
 dvojí hra Vatikánu 32.1-3

Džihád 45.25

E

Eck Jan 8.3
 Ecolampadius 14.1
 Eduard III. 14.1
 Edvard VI. 14.3
 Edvard VII. 31.3
 ekonomika a jezuité 6.9, 21.1
 ekonomika Vatikánu 44.5
 ekumenická kázání 13.1
 ekumenické církve 47.1
 ekumenické hnutí 33.9
 ekumenie 13.13, 45.10-12, 45.14
 ekumenie a Řím 50.2
 Ellicott 25-2
 Emanuel Filibert 7.1
 Engels Bedřich 24.1, 33.7-8, 35.1, 45.13
 Erasmus 1.10, 25.2
 Escobar 20.2, 20.8-9
 ETA 45.25
 Etiopie 18.1, 35.9, 34.10, 34.15
 Eusebius 25.2
 evoluční teorie 6.8
 Evropa proti jezuitům 21. kapitola
 Evropská unie 45.4, 45.15, 47.1, 47.6, 47.7, 50.3, 50.6-10, 52.1
 exercicie (viz duchovní cvičení)

F

Faber 2.4, 8.2
 falešná hra proti Židům 35.12
 Fallouxův zákon 29.3
 falšování informací 35.6, 48.1, 51. kap.
 fantazie okultistů 1.9
 fašismus 45.18
 fašismus v Belgii od 34.18
 fašismus v Itálii od 34.4
 fašismus v Německu 34.11
 fašismus v Rakousku 34.21
 fašismus ve Francii od 39.1
 fašismus ve Španělsku od 34.16
 fašismus podporovaný Římem od 34.4
 Fatima 19.6, 19.8-9, 35.4-5, 42.2-3, 43.3, 45.6, 45.22, 51.kap.
 Fatimské dny 50.kap.
 FBI 44.1, 45.23
 Felix král 23.10
 Ferdinand 13.8, 13.31, 13.37
 Ferdinand arcivévoda 13.5
 Ferdinand císař 8.11, 10.10
 Ferdinand císař rakouský 10.4
 Ferdinand I. 13.1, 13.9
 Ferdinand I. císař 8.5
 Ferdinand I. rakouský 10.1, 10.6, 10.17, 23.8
 Ferdinand II. 13.38, 13.39, 23.11
 Ferdinand II. císař 10.14
 Ferdinand II. rakouský 10.6
 Ferdinand II. uherský 10.21

Ferdinand III. rakouský 10.7
 Ferdinand III. uherský 10.22
 Ferdinand IV. 23.11
 Ferdinand rakouskotyrolský 10.3
 Ferdinand štyrský 8.11
 Ferdinand tyrolský 10.10
 Ferdinand VII. 23.14
 Fernandez 20.1
 Fernandez Ondřej 7.15
 Filip II. 7.10, 10.14, 11.5, 11.8, 14.5, 14.8-9, 14.10, 17.4
 Filip III. 7.19, 17.4
 Filip IV. 7.20
 Filip z Anjou 7.20
 Filipovič 38.6
 filmy jezuitského ducha 7.4
 filmy jezuitů 45.2
 filosofie 19.9
 finanční oligarchie Vatikánu 44.5
 FNC 39.1
 folklór 49.2
 Ford 44.1
 Francie 23.17
 Francie proti jezuitům od 15.2, 21.8
 Francie za války od 39.1
 Franco od 34.16, 35.11, od 36.1, 40.1, 41.6, 44.2, 46.9, 50.8
 Franco generál svobodným zednářem 34.17, 35.11
 Francouzská revoluce od 22.1
 Francovo Španělsko 43.2
 Francův režim 44.2
 František Ferdinand 32.1
 František I. 23.11
 František II. císař 24.1
 František IV. 23.8
 František Josef 32.2
 František z Dietrichštejna 13.24, 13.29, 13.30, 13.35
 františkáni v Paraguay 17.4
 františkáni v Tyrolku 10.10
 Franz von Papen 29.4
 Fridrich August II. 12.11
 Fridrich August II. saský 9.6
 Fridrich Augustus 9.6
 Fridrich II. 13.37
 Fridrich pruský 23.2
 Fridrich V. 13.35
 Fridrich Vilém III. pruský 23.22
 futurismus 50.2

G

Gabor Bethlen 10.21
 Galileo 6-5, 28.3
 Gasparri kardinál od 32.4
 Gasperi De budoucím svatým 49.5
 Gathes Alexander 50.2
 generál řádu - volba 3.8
 generál Tovaryšstva 4-10
 31. generální kongregace jezuitů 44.3, 45.1, 45.6
 generálova moc nad jezuitu 4.11, 4.12

generálové jezuitů 21.2
 genocida pravoslaví 46.9
 genocida Srbů od 37.1, od 38.1, od 48.1
 Georgetown 34.21, 44.4
 gestapo 35.12, od 40.1
 Goebbels 34.11, 40.3
 Goering 34.11, 34.14
 Gonzaga Alois 19.3
 Gregoriánská univerzita v Římě 33.1, 44.3
 Guillaume II. 31.3
 Gundlach 46.10

H

Haag 23.20
 habešské křesťanství 18.1
 Hájek disident 44.7
 hákový kříž 35.12, 41.6
 Haller 13.11
 halucinace 1.11, 2.9
 Hamás 45.25
 Harrach 13.39
 hašiš 1.9
 Haugvicové 13.30
 Havel Gelastus Vodňanský 13.8
 Havel Václav (viz jména)
 HDZ 48.5
 Helsinky 45.5
 Henriquez Leon 7.10
 heslo infiltrace 45.1
 Himler 35.12, 36.1, od 40.1
 Hitler Adolf 28.3, od 34.11, 35.10, 35.12, od 36.1, od 40.1, 43.4, 44.4, 45.22, 46.9, 46.11, 48.4, 49.5, 50.8, 51.kap.
 Hizballáh 45.25
 Hlinka 36.4
 hnutí disidentů 47.1
 Holandsko proti jezuitům 11.8
 holocaust 48.5
 homosexualita 19.8
 Hortův řecký Nový Zákon od 25.2
 Horus 19.8, 49.5
 hostie 1.9, 19.8, 19.11, 46.4
 hrob apoštola Petra 35.7
 hrůzovláda od 22.15
 hrůzovláda ve Španělsku 23.14
 hugenoté 10.3, od 15.5
 humanisté 47.1
 Hus Jan 9.1, 13.9, 13.18, 13.22, 13.40, 49.5
 hypnóza 19.9, 45.23

CH

Chardin Pierre Teilhard de 45.18
 Charta 77 47.1
 Chorvaté proti pravoslaví od 37.1, od 38.1
 Chorvatsko a protestanté 10.20
 Christian August III. 12.12
 Chruščev 43.2, 43.6
 chudoba jezuitů 6.5

I

Ignác bez svobodné vůle 1.9
 Ignác mezi mládeží 2.8
 Ignác mezi studenty 2.4
 Ignác otrok bez rozumu 1.8
 Ignác proti reformaci 2.7
 Ignác v Benátkách 2.6
 Ignác v jeskyni 1.8
 Ignác v Manres 1.7
 Ignác vyvyšuje vidění nad Bibli 1.9
 Ignácova druhá cesta do Izraele 3.2
 Ignácova osobnost 1.3
 Ignácova pouť do Jeruzaléma 2.1
 Ignácova psychika 1.5, 1.8-9
 Ignácova reforma kláštera 2.2
 Ignácova vidění 1.8-9, 1.11, 2.7, 3.4
 Ignácova výchova 1.2-3
 Ignácova výroba posudků 3.5
 Ignácova zpověď 1.8
 Ignácovo dětství 1.2
 Ignácovo jméno 1.1
 Ignácovo modlářství 1.9
 Ignácovo předsevzetí 1.6, 1.7
 Ignácovo rodiště 1.1
 Ignácovo sebetýrání 1.8
 Ignácovo spojení s duchy 1.9
 Ignácovo studium v Alcale 2.2
 Ignácovo studium v Barceloně 2.2
 Ignácovo úmrtí 3.13
 Ignácovo zasvěcení Marii 1.7
 Ignácovo zranění 1.4
 Ignácovy hry 1.2
 Ignácovy plány 3.3
 Ignácův asketismus 2.6
 Ignácův charakter 1.2-3, 1.12
 Ignácův okultismus 1.9
 Ignácův plán 2.7, 3.1
 Ignácův přerod 1.5, 1.6
 Ignácův zevnějšek 1.8-9
 IHS 19.8
 IHS a princezna Victorie 50.8
 ilumináti 24.1, 33.10, 35.9, 45.13, 45.14, 49.11, 50.9
 Indiáni od 17.4, 46.5
 Indiáni v otroctví jezuitů od 17.4
 indické náboženství 1.9
 infiltrace 6.9, 19.9, od 45.1, 45.16
 infiltrace protestantských církví od 45.9
 infiltrace protestantů od 9.1, 10.24
 infiltrace překladatelské komise od 25.2
 infiltrace překladatelů 25.4
 infiltrace vojska 44.1
 infiltrace Židů 45.21
 infiltrování komunistů od 33.1, 35.1
 informační blokáda 50.1
 Ingolstadt vítá jezuitu 8.8
 inkvizice 2.3, 12.2, 44.2, 45.17,

45.19, 45.21, 46.10, 49.7, 50.8, 50.10, 51.kap.

internet a propaganda Říma 49.2
 intriky jezuitů, např.: 7.2, 7.16, 16.9, 22.12, 11.1, 22.5, 2.5, 29.1, 22.3
 IRA 45.25-28
 Irsko 45.25-28
 Isaac Jules 41.5
 Isabela 23.14
 Isis 19.8
 islám 35.1, od 35.2, 45.21, 45.23
 Itálie proti jezuitům 7.1-2, 21.12
 italský fašismus od 34.4
 Ivan IV. car 12.15
 Izmael 35.3

J

Jakobíni od 22.8
 Jakub I. anglický král 14.11
 Jakub II. 14.15, 14.16
 Jan III. 2.3, 7.5
 Jan III. švédský 12.7, 12.13
 Jan IV. portugalský 7.14
 Jan Hus svatým 49.5
 Jan Pavel II. 19.9, 35.6, 45.14, 45.15, 45.17-19, 45.21, 45.28, 46.2, 46.5, 47.1, 47.7, 48.3, 48.5, 48.12, 49.1, 49.2, 49.10, 50.2-3, 50.5, 50.8-10
 Jan V. portugalský 7.15, 21.3
 Janssens Giovanni Jean Battista 44.3
 Japonsko 44.3
 Japonsko proti jezuitům od 16.7
 Jarieg Petr exjezuita 20.9
 Jasenovač od 38.4, od 48.5
 Jednota bratrská 12.4
 jednotná Evropa 47.7
 Jefferson Thomas prezident 24.6
 Jeronýmova bible 25.2
 Jeruzalém a Ignác Loyola 1.6-8, 2.1, 2.5, 2.9, 3.2,
 Jeruzalém a papež 32.5, 35.2-4, 35.6-7, 45.21, 48.3, 49.11, 50.9, 50.10
 Jeruzalém středem pozornosti 35.7
 Jeruzalém v zájmu Říma od 35.3
 jezuité na vedoucích místech 50.2
 jezuitismus v politice 50.2, 50.8, 52.1
 jezuitské organizace pod cizím jménem 13.15, 13.42, od 23.4, 23.17, 30.11, 30.12, 31.1
 Jindřich II. 15.1
 Jindřich III. 10.3, 15.6
 Jindřich IV. 7.3, 15.6, 15.10, 15.11
 Jindřich Matyáš Thurn 13.32
 Jindřich VIII. 14.2
 jména některých dnešních politiků:
 --- Adams Gerry 25.4, 45.25-28
 --- Albrightová Madeleine 47.1, 47.7
 --- Blair Tony 25.4, 45.27

--- Bratinka Pavel. 50.6
 --- Clinton Bill 44.4, 45.17, 45.24, 47.7, 50.8
 --- Castro Fidel 37.8, 44.4, 45.17, 45.19, 45.22, 45.24, 50.8
 --- Čarnogurský Ján 47.6
 --- Dalajlama 45.14
 --- Dlouhý Vladimír 47.6.7, 50.8
 --- Gorbačov Michail 45.14
 --- Gruša Jiří 49.2, 50.2
 --- Habsburgové 47.7, 48.2, 49.2, 50.2-3, 51.kap.
 --- Havel Václav 45.14, 47.1-3, 47.5-8, 48.12, 50.1, 50.3-8
 --- Chinmoy Sri 45.14, 45.24
 --- Jan Pavel II. 19.9, 35.6, 45.14, 45.15, 45.17-19, 45.21, 45.28, 46.2, 46.5, 47.1, 47.7, 48.3, 48.5, 48.12, 49.1, 49.2, 49.10, 50.2-3, 50.5, 50.8-10
 --- Kohl Helmut 47.7, 48.5, 49.10, 50.2, 50.3, 50.8
 --- Klaus Kinkel 48.10
 --- Klaus Václav 47.5, 47.7-8, 50.4-10
 Kolvenbach Hans Piet 11.8, 45.18-19, 45.25, 49.1, 49.11
 --- Kroupa Daniel 49.3, 50.4
 --- Kvapil Tomáš 50.4
 --- Lobkowiczové 45.20, 47.5, 49.3, 50.4-5, 50.8-9 (viz také: Lobkoviczowé a jezuité)
 --- Lux Josef 47.8, 49.4, 50.4-5, 50.6, 50.8
 --- Milošević Slobodan 48.6
 --- Pilip Ivan 50.2, 50.4-6, 50.8
 --- Piťha Petr 50.2
 --- Ruml Jan 47.5, 50.4, 50.6, 50.8, 50.10
 --- Solana Chavier 47.7, 48.10
 --- Taliř Jaromír 47.8, 50.4, 50.6
 --- Tereza matka 45.14
 --- Tošovský Josef 47.8, 50.3, 50.5, 50.8
 --- Tudjman Franjo 48.3-6, 48.8, 48.10-12, 50.8
 --- Vlk Miloslav 45.10, 47.7, 47.8, 49.2, 49.3-4, 49.10, 50.2-7, 52.10
 --- Vodička Jindřich 50.4, 50.6
 --- Výborný Miloslav 50.4
 Jones Jim 45.12
 Josef I. 13.41
 Josef I. císař rakouský 10.9
 Josef I. od 21.3
 Josef II. císař rakouský 23.21, 13.42
 Josef rakouský 10.8
 Juarez prezident Mexika 24.7
 jugoslávský teror proti Srbům od 37.1, od 38.1
 Jupiter jako sv. Petr 35.2
 Juricevič 37.5

K

kabalismus 45.21
 kacíři 7.1, 13.32, 49.7
 Kainovo náboženství 19.11
 Kalvín Jan 11.1, 12.4, 14.1
 kancléř rakouský Eusebius z Lobkowicz 10.7
 Kanisius Petr de Hondt 8.2, 8.5, 8.8-10, 10.1, 10.4, 10.10, 13.1-3, 23.12
 Kanisiův katechismus 10.2
 kanonizace fašistů 49.5
 kaplani v armádě 50.7
 Karel Albrecht 8.12, 23.10
 Karel Boromejský 11.2
 Karel Filip 9.5
 Karel I. anglický 14.13
 Karel II. 7.20, 14.14
 Karel III. 7.20, 17.2, 17.8, 21.9
 Karel IX. 10.3, 15.5
 Karel IX. švédský 12.14
 Karel rakouský 7.20
 Karel štyrský 10.3, 10.12-13
 Karel V. 7.17, 8.3, 11.5, 17.4
 Karel V. na koncilu 8.4
 Karel VI. 9.6, 13.41
 Karel VII. císař 8.12
 Karel X. od 23.17
 Karel XII. švédský 13.41
 Karel z Lichtenšteina 13.35, 13.38
 Karel ze Štýrska 8.11
 Karel ze Žerotína 13.24
 Karlova univerzita 13.3
 Karolina Augusta 23.21
 katechismus od 49.6
 katechismy pro děti 50.2
 Kateřina carevna 12.16
 Kateřina II. 22.2, 23.3, 23.5
 Kateřina Medicejská 15.4
 Katolická akce od 34.18, 39.1, 45.8, 49.2
 katolizace Čech 13.30-33, 13.40
 katolizace českých úřadů 13.20, 13.33
 katolizace Etiopie 18.2, 34.15
 katolizace Francie 39.2
 katolizace Německa 34.14
 katolizace Polska 12.11
 katolizace Rakouska 10.6
 katolizace Ruska 42.2
 katolizace Štýrska 10.12-16
 katolizace v médiích 49.2
 katolizace v Německu 9.5
 kázeň jezuitů 5.1, 5.4, 5.5
 Kazimír Jan polský 12.11
 Kepler Jan 10.13
 kina a propaganda Říma 49.2
 Klementinum 13.3, 44.3
 kluby katolické mládeže 49.3
 kněží učení výhradně jezuitů 50.2
 knihy jezuitů 5.6
 kníže z Lobkowicz 10.7-8
 kolektivní odpovědnost 20.10, 52.2
 kolonie proti jezuitům 21. kap.

Kolumbovy rytíři 45.10
 Kolvenbach Hans Piet generál 11.8, 45.18-19, 45.25, 49.1, 49.11
 komise k filmům 49.2
 komunismus 45.16-19, 47.1
 komunismus infiltrován od 33.1, od 35.1
 koncentrační tábory 34.14, 35.12, od 38.4
 koncentrační tábory na Filipínách 41.1
 koncil II. Vatikánský 50.2
 Konfese česká 13.12
 Konfese uherská 10.18
 Koniáš 13.41
 konkordát s Polskem 34.3, 49.2
 konkordát s Hitlerem 34.5, 43.2
 konkordát s Mussolinim 34.5
 konkordát s Německem 35.10, 36.1
 konkordát s USA 6.9
 Konstantin císař 19.9, 25.2, 35.8, 48.1
 Konstantin prvním papežem 35.2
 Kosovo 48.6
 Kostka Stanislav 19.3
 kouzelnictví 24.5
 Královna nebes 19.8-9
 kriminalita 49.4
 Kristus Rex od 34.18, 36.2
 Křišna 50.2
 kriticismus textu Bible 50.2
 Krymská válka 27.4
 křest dětí 19.9
 křest Konstantina 19.9
 Křesťanská akademie 45.10
 křišťálová katedrála 45.11
 kříž 19.8-10, 45.6
 kříž hákový 35.10
 kříže památné 23.18
 křížové tažení (válka) 3.2, 13.29, 31.1, 31.2, 31.6, 34.3, 34.15, 35.9, 37.6, 38.6, 39.2, 42.2, 42.3, 43.4, 45.1, 45.4, 45.20, 45.21, 45.24, 49.5, 49.11, 50.9
 Ku Klux Klan 45.22
 kult jezuitů od 19.2
 kult kříže 19.8
 kult Panny Marie 1.7-8, 5.9, od 19.2, 25.3, 28.1-2, 33.8, 35.2-3, 36.3, 47.7, 49.2, 49.9, 50.kap.
 kultura - moderní plášť 19.11
 Kuncevič Jozafat 12.9
 Kunhuta 8.12

L

Ladislav Berka z Dubé 13.24
 Lainez Jakub 2.4, 8.4-5, 9.1, 15.1, 21.1, 28.3
 lákání dětí do jezuitských škol 13.6
 Lamormain Vilém 10.15, 13.31
 láska k bližnímu 46.5

Lateránská dohoda 34.8
 Lateránský chrám v Římě 50.2
 Ledóchowski Halke von generál řádu 4.11, 4.12, 34.2, 34.4, 34.11, 34.12, 34.20, 36.1, 36.3, 37.1, 40.3, 40.4, 40.5, 42.3, 42.4, 49.5, 51.kap.
 Lejay Claud 8.2, 8.4, 8.8
 Lenin V. I. 24.1, od 33.3, 33.8, 35.1, 45.13
 leninismus jako loyolismus 33.5
 Leopold císař 10.22
 Leopold I. 10.11, 13.40
 Leopold I. císař rakouský 10.7-8
 Leopold I. uherský 10.22
 Leopold II. 23.13
 Leopold štyrský 10.11
 lesbicismus 19.8
 letecká válka proti Anglii 36.4
 liberální teologie 45.18-19
 lidové tradice 49.2
 Liga spravedlivých 45.13
 Liguori 23.12
 liguriáni 13.42, 23.4, 23.21
 Lichtenštejnové 13.30
 likvidace Srbů od 37.1, od 38.1
 Lincolnova smrt od 26.1
 Lisabon 7.5
 lisabonské zemětřesení 21.4
 Lobkovicové a jezuité 13.1, 13.5, 13.10, 13.18, 13.20-22, 13.26-30, 13.34, 13.38-39, 45.20, 46.9, 47.5, 49.3, 50.4-6, 50.8-9
 Lobkowicz biskup 45.20
 Lobkowicz kancléř 13.26
 Lobkowicz za NDH 46.9
 Lobkowiczský kancléř Rakouska 10.7
 Lohelius 13.30
 Lombardi Riccardo 6.4-5, 44.5, 47.1, 47.7, 49.5
 Loubet M. prezident 31.3
 Lovaň v Belgii vítá jezuitu 11.4
 Lovaňská jezuitská kolej v Belgii 11.8
 Ludvík Filip 23.19
 Ludvík Napoleon 27.3
 Ludvík XIII. 15.12
 Ludvík XIV. 7.20, od 15.14
 Ludvík XVI. 22.16
 Ludvík XVII. 22.16
 Lurdy 19.10, 24.5, 28.1, 28.2, 43.3, 45.24, 51.kap.
 Luterův spis 10.2
 Luther Martin 1.10, 9.1, 9.7, 12.4
 Lutherův překlad 25.2

M

Madona s dítětem 1.7, 19.8, 35.3
 mafie sicilská 23.5
 magnetismus 45.23
 majetek jezuitů 6.6, 6.7, 7.13
 majetkové ambice jezuitů ve Fran-

cii od 15.2
 majetkové cíle jezuitů v Praze 13.4
 majetkové intriky jezuitů 7.2, 7.12-13, 7.19
 majetkové skandály jezuitů v Rakousku 10.7
 majetkové zákony v ČSR 47.8
 Maltézští rytíři 45.7, 45.10
 Manhattan Avro 36.1
 Manifest komunistické strany 24.1, 33.7
 Manuel Juan diktátor 24.7
 Marconeus 36.5, 37.1, 38.11, 38.14, 40.2-3
 Mariana Juan 20.2, 20.4
 Mariánské svazy 45.6
 Marie - matka Ježíšova 19.8
 Marie Antoinetta 22.2, 22.16
 Marie Aragonská 14.3
 Marie císařovna rakouská 10.4
 Marie Medicejská 15.10, 15.12
 Marie Stuartovna 14.8
 Marie Terezie 13.41, 21.11, 21.13, 22.2
 Maritain Jacques 45.18
 markýz Pombal od 21.3
 Marshallův plán 44.1, 47.6
 Martinic 13.20-22, 13.26-30, 13.34
 Marx Karel 24.1, 33.7, 33.8, 35.1, 45.13
 marxismus-leninismus 45.17
 Maryja rádio v Polsku 50.2
 masakr Poláků 12.8, 49.5
 masakr Židů 34.14, 5-7. oddíl
 masakry Čechů 13.39
 masakry Srbů od 37.1, od 38.1, od 48.1
 masakry valdenských 7.1
 Matka Tereza 45.14
 Matka všech církví 50.2
 Matyáš český král 10.6, 10.20, 13.7, 13.24, 13.29, 13.37
 Maxmilán I. bavorský 8.10
 Maxmilián bavorský 8.11, 13.38
 Maxmilián český král 13.12
 Maxmilián Emanuel bavorský 8.12, 10.11
 Maxmilián I. bavorský 10.14
 Maxmilián II. 13.15
 Maxmilián II. rakouský 10.3
 Maxmilián Josef III. 8.12
 Maxmilián mexický 24.7
 Maxmilián tyrolský 10.11
 McCormick 44.1
 Mecca 35.3-6, 37.1
 Medek arcibiskup pražský 13.14, 13.16-17
 média a katolicismus 49.2, 50.2
 Mehmed Ali Agca 35.6
 Mein Kampf 34.21, 35.10
 Melanchton Filip 8.3, 9.1, 9.7, 14.1
 Merry del Val 31.2, od 32.1, 42.1
 metafyzika 19.9
 meteorologie 6.6, 6.8, 16.9, 17.1, 45.5, 45.23, 45.24

Metternich kníže 23.21
 migrace jezuitů do Německa a Bavorska 8.11
 Miguel Don portugalský 23.16
 mísení katolicismu s východním náboženstvím 16.3
 misie jezuitů 20.stol. 44.8
 misie jezuitů na českém venkově 13.8
 monarchie 50.10
 moc papeže a jezuitů, např.: 2.7, 3.2, 3.8, 3.11-12, 3.14, 4.6, 4.10-12, 5.2, 5.5, 5.8-9, 6.1-4, 6.6, 6.9, 8.5, od 33.1, 34.6, 43.4, 44.1-4, 44.7, 45.1, 45.7, 45.9, 45.15-16, 45.21-22, 45.24, 47.1, 47.7, 48.1, 48.3, 48.12, 49.1-2, 49.6-11, 50.2-3, 50.5, 50.9, 51.kap.
 modernizace řádu 45.1
 modlářství jezuitů od 19.2
 modlitby jezuitů 5.5
 Mohamed od 35.3
 Moloch 19.8
 monopol katolicismu 3.7, 6.7, 6.8, 9.1, 9.5, 10.5, 10.13, 12.14, 14.1, 14.2, 16.12, 18.1, 18.2, 21.2, 24.4, 24.7, 27.2, 29.5, 21.4, 31.6, 33.1, 34.16, 34.18, 43.4, 44.1, 44.2, 44.5, 45.5, 45.14, 46.7, 49.2, 49.3, 49.9, 50.2, 50.4, 50.5, 50.9
 Montalembert 27.2
 Monte Carlo Casino 44.5
 morálka jezuitů od 20.1
 morální teologie 20.2
 Morava proti jezuitům od 13.1
 moravští anabaptisté 8.10
 Moric Adolf litoměřický 9.5
 mše 19.11, 43.2, 46.4
 mše černá 19.9
 muslimové a Vatikán od 35.1
 Mussoliny 28.3, 34.2, 35.9, 37.2, 46.9, od 34.4, od 36.1
 mysticismus 1.6, 1.9, 19.1, 45.13, 50.8
 mysticismus legalizován 19.11

N

náboženská poslušnost jezuitů 4.2
 náboženství východu a Řím 50.2
 nacismus a jezuité od 36.1
 nacismus ve Francii od 39.1
 Nantský edikt 15.9, 15.17
 Napoleon 24.1
 Napoleon III. 23.19, 27.4, 27.6
 Napoleon od 22.17
 narkomanie 1.9
 Národní konvent 22.14
 NASA 44.5
 NATO 44.1, 44.2, 44.6, 45.14, 45.3, 45.4, 47.1, 48.12, 49.11, 50.3, 50.7-9, 52.1
 návrat jezuitů do Benátek 7.3

návrat jezuitů do Čech 13.36
 návrat jezuitů do Evropy od 23.1
 NDH v Chorvatsku od 37.1, od 38.1, 46.9
 nebezpečí Duchovních cvičení 4.3
 Neidhard Eberhard 7.17, 7.20, 20.1
 Několik vět od 47.1
 Němci proti Židům 35.9
 Německo a ČSR 50.2
 Německo a Chorvatsko od 48.1
 Německo a Vatikán 32.5, 35.10
 Německo proti jezuitům 8.2
 Německo věrným dítětem Vatikánu 44.1-2
 německý fašismus 34.11
 nemravnosti 19.8
 nemravnosti jezuitů 11.4
 neofašismus 46.16, od 48.1, 49.4
 neomylnost papeže 3.12, 24.3, 28.3, 49.9
 neonacismus 46.16, 49.4
 neoustašenci 48.2
 neposkvrněné početí Panny Marie 8.4, 24.3, 24.4, 28.2, 49.9
 Nesvatá trojice 48.2, 48.3
 Nettel Paul F 50.2
 New Age 35.1, 45.11, 45.14, 45.16-18, 45.23-25, 47.7, 49.11, 50.9
 Nimrod 19.8-9, 49.5
 Nixon Richard prezident 44.4
 Norimberk 46.11
 noviciát od 5.1
 noviciátní kázeň 5.1, 5.4, 5.5
 noviciátní knihy 5.6
 noviciátní světci 19.3
 Nový světový řád 45.8, 45.13-14, 45.17-19, 45.23, 45.25, 49.11, 50.9

O

občanská válka ve Španělsku 23.14
 obelisk fašismu 34.6
 obelisk v USA 45.22
 oběti lidské 19.8-9, 49.5
 oběti Panně Marii 19.5, 19.7
 obětování dětí Marii 19.9-10, 21.15, 35.11
 obětování Ježíše 19.11
 obětování lidských obětí 19.11
 obětování Panně Marii 19.10-11
 obchod s otroky 44.4
 obchodování jezuitů 16.4, 21.1
 obchody jezuitů 44.5
 obchody papeže 23.12
 obléhání Pampelony 1.4
 obnovení jezuitského řádu 24.3
 obnovení NDH 48.2
 obrana proti katolíkům 9.6
 odboj českých evangeliků 13.33
 odboj českých protestantů 13.24
 odboj morav. protestantů 13.35
 odbory pracujících 6.9, 20.7,

34.12, 45.4, 45.8, 47.1, 49.2
 odpovědnost jezuitů dohromady 20.10
 oficiální schválení Tovaryšstva 3.5
 okultismus 19.8-9, 35.10, 41.6, 44.3, 45.13, 45.14, 45.21, 45.23
 okultismus legalizován 19.11
 okultní mysticismus 1.9
 okultní rituály 24.5
 okultní symbol Evropy 47.7
 okultní systém 19.9
 okultní vlivy od 25.3
 omlouvání hříchů 20.2
 OOP 45.25
 omluva papeže 45.21, 49.5, 50.10-11
 omluva protestantů Římu 50.2, 50.11
 opium 1.9
 opium lidstva 50.9
 Opus Dei 35.9, 45.6, 45.18, 45.21, 51.kap.
 organizace jezuitů od 45.6
 organizace Panny Marie 45.6, 45.10
 Osiris 19.8, 49.5
 OSN 45.5, 45.14, 50.10
 Ostřepřev mnich 12.16
 Osvětím 41.1, 41.5, 46.4
 osvícení 19.9, 35.9
 osvícenci a Loyola 45.13
 otroctví poslušnosti 4.1-2, 4.14
 otroctví v Jižní Americe od 17.4
 Ottaviani od 43.1

P

Pacelli 29.4, od 32.5, 33.6, od 34.11, od 34.8, 34.20, 35.10
 Pacem in Terris 47.1
 Pacelli Eugenio budoucím svatým 49.5
 Pacem in Terris 47.2
 pahorek Vaticanus 35.2
 Palafox biskup 17.2
 Pálffy hrabě od 32.1
 památka Jana Husa a Jeronýma Pražského zakázána 13.18
 památka Jana Husa rušena 13.9
 památka Jana Husa, Jana Žižky, Prokopa Holého vymazána 13.40
 památka na Jana Husa a Jeronýma Pražského vypuštěna 13.22
 Panna Marie proti komunismu 35.5, 35.6
 Papen Franz von 34.11, 34.13, 35.10, od 36.1, 40.2
 papež a disidenti 47.1
 papež jako Bůh 50.2
 papež plánuje první světovou válku 32.2
 papež podporuje italský fašismus 34.7
 papež prosí jezuitu o návrat 23.7
 papež proti jezuitům 21.2

papež rudý 45.13
 papežova moc podporována 8.5
 papežova náhlá smrt 35.12
 papežova prosba jezuitů o návrat 24.3
 papežova světská a duchovní moc 3.12
 papežova světská moc 8.4, 24.3
 papežova úcta k jezuitům 49.1
 papežové bílý a černý 24.3
 papežové proti jezuitům v Číně 16.12
 papežovo požehnání válečným zločincům 44.2
 papežův strach z revoluce 32.6
 papežův útek z Říma 24.1, 27.3
 papež vládcem světa 50.2
 Paraguay 17.4
 parapsychologie 19.9, 45.23
 Paříž proti jezuitům od 15.2
 Paříž v revoluci od 22.2
 Passovská smlouva 8.5
 pátá kolona 35.12
 Pavel I. ruský 23.5
 Pavel III. 1. oddíl, 50.2
 Pavelič Ante od 37.1, od 38.1, 46.9, 48.4-5
 Pavelič dnes 48.4
 Pazmany maďarský 13.35
 Petr veliký car 12.16
 Petr Vok z Rožmberka 13.20, 13.27
 PIRA 45.25-28
 Pius IX. 50.2
 Pius X. svatým 49.5
 Pius XII. budoucím svatým 49.5
 plány jezuitů 3.14, 4.5, 5.4, 5.6, 6.4, 6.9, 7.2, 8.11, 9.1-2, 10.11, 11.1, 11.3, 12.12, 13.8, 13.10, 13.19, 13.25, 13.29, 14.9-10, 14.11, 15.3, 16.7, 17.8, 18.2, 20.5, 21.5, 21.11, 21.13, 22.1-2, 23.8, 25.2, 28.3, 29.2, 31.5, 32.1, 32.6, 35.2-12, 36.3, 37.5, 38.4, 40.5, 44.1-2, 45.1, 45.16, 45.20-22, 47.1, 47.5, 48.4, 49.1, 49.2, 49.6, 49.9, 50.2, 50.6, 50.9-10, 51.kap. 52.2
 Platón 25.3, 50.6
 počet ze svědomí 4.11
 podoba jezuitů 1.12
 podoba náboženství 1.9, 4.4, 16.3, 19.5, 19.8-11, 35.1-8, 35.11, 45.21, 49.5, 49.9
 podvod jezuitů u Židů 45.22
 podvod jezuitů v Anglii od 25.1
 podvody jezuitů 15.4, 48.5, 48.9
 podvody v Římě 23.12
 pogromy proti Židům 48.3
 Pohl Oswald 44.2
 politici dnešní doby 6. a 7. oddíl
 politické organizace jezuitů 44.6
 polská zahraniční politika 12.1
 Polsko 23.22
 Polsko a Hitler 36.3
 Polsko milovníkem husitství 12.1

Pombal Sebastian Josef od 21.3
 popravy v Portugalsku 7.10
 Portugalsko 23.16
 Portugalsko proti jezuitům od 7.5, 21.4
 portugalsko-španělská dohoda 21.3
 poslušnost jezuitů 4.1-4, 4.14
 poslušnost v noviciátu 5.1-2
 Possevin Antonín 7.1, 12.13, 20.1, 20.3
 Possevino 12.15
 pověřivost 24.4
 pozdvihování 46.4
 Praha nevěří jezuitům 13.1
 Praha proti jezuitům 13.4, 13.16, 13.29
 prachové spiknutí 14.11
 praktikující křesťané 1.9, 5.5, 6.4, 19.8, 20.5, 20.9, 23.12, 24.5, 30.1, 33.5, 35.10, 37.6, 37.8, 38.1, 38.12, 38.14, 40.2, 41.6, 44.2, 45.10-11, 46.3-4, 46.9, 47.2, 47.7, 49.2, 49.9, 50.6, 50.9
 práva jezuitů od papeže Jana Pavla II. 50.2
 pravidla poslušnosti 4.14
 pravidla profesů 4.8
 pravidla skromnosti 5.15
 pravidlo poslušnosti 4.1
 právo meče 49.7
 pravosláví 32.1-3, 33.7, 44.1, 45.6, 45.22, 46.5, 48.1
 pravosláví a jezuité od 37.1, od 38.1
 pravosláví a Vatikán 46.9
 pravosláví kontra Řím od 32.1
 pravosláví Srbů 42.1
 pravosláví v Rusku a na Balkáně 35.8
 pravoslavný ortodoxní car 33.9
 Pražské jaro 1968 47.1
 pražské jezulátko 45.20
 preterismus 50.2
 privilegia jezuitů 3.11, 6.2-3, 50.2
 profesové jezuitů 4.6
 prohlášení 2 000 slov 44.7
 pronásledování anabaptistů 8.10
 - českého lidu 13.41
 - českých nekatolíků 13.30, 13.40
 - českých protestantů 13.21
 - hugenotů od 15.14
 - křesťanů 19.9, 35.2, 46.7
 - Maurů 7.19
 - nekatolického českého obyvatelstva 13.39
 - nekatolíků 45.12, 46.4
 - polských protestantů 12.8
 - protestantů 9.5
 - rakouských protestantů 10.5-6
 - Srbů od 37.1, od 38.1
 - štyrských protestantů 10.13-16
 - tyrolských protestantů 10.11
 - valdenských 7.1
 - Židů 41.3
 pronikání jezuitů 6.4, 6.9
 pronikání jezuitů do německé

šlechty 9.2
 propaganda Říma mediální 49.2
 propaganda Vatikánu 49.2
 protestanté a Řím 50.2
 protestantské církve 45.9-11
 protesty českých měst 13.14
 protesty proti jezuitům v Čechách 13.9
 protesty proti neomylnosti papeže 28.4
 protireformace 50.2
 Prusko 21.17, od 23.1
 průzkumy veřejného mínění 50.2, 50.8
 první skutečný papež Říma 35.2
 první světová válka - přípravy od 32.1
 prvotní činnost jezuitů 3.6
 předstírání jezuitů 1.12
 překlad Bible od jezuitů 50.2
 překrucování informací 48.1
 přepisování dějin 35.1, 44.2
 přepisování francouzských dějin 39.3
 přetvářka jezuitů 7.7
 převrat v Československu r. 1989 od 47.1
 převtělení 1.9
 přijímání pod obojí 8.8, 13.1, 47.1
 přísaha na supremát 14.2
 přísaha posledního pomazání 20.7
 přísaha utajení 20.6
 psychický nátlak jezuitů 5.3, 5.11-14, 7.6
 psychoanalýza 19.9
 psychologie noviciátu 5.3
 psychoterapie 19.9
 Pusey Edvard profesor Oxfordu od 25.1
 působení jezuitů 7.4
 původ kultu Panny Marie 19.8
 původ římskokatolické církve 19.9

Q

Quadelupa 19.8

R

Rahner Karel 50.2
 Rakoczy Fratišek 10.22
 Rakousko proti jezuitům 21.11
 Rakousko-Uhersko jako trest na Srby od 32.1
 rakouský fašismus 34.21
 rakouští protestanté od 10.1
 Rasputin 33.8
 Rastatský mír 8.12
 Ratlines 48.2
 Ratti v Polsku 34.3
 Ratzinger Josef 45.19, 45.21
 Ravailac 15.11
 Reagan 48.3
 Reagan a papež 35.6
 Reagan Ronald prezident 45.22

redemptoristé 23.21, 13.42
 rehabilitace jezuitů 27.2
 reklama jezuitů 9.5
 restituce 47.7-8, 50.6
 revoluce na Kubě 45.17
 revoluce proti Španělsku 7.14
 revoluce říjnová v Rusku od 33.1
 revoluce v Belgii 23.20
 revoluce v Itálii 24.1
 revoluce v Římě 22.17
 revoluce ve Francii od 22.1
 revoluce ve Španělsku 23.14, 23.15, 34.16, 35.6, 35.11
 revoluční požár v Evropě od jezuitů 33.2
 Rheims-Douayova bible jezuitů 25.2, 50.2
 Ribadeneira 20.3
 Ricci Laurentius 16.9, 21.8, 21.15
 Richelieu od 15.13
 rituál k obětování dětí 19.9
 Rivera Alberto 9.1
 Robespier od 22.13
 Rodriguez Šimon 2.4, 7.5
 rok 1968 47.1
 rok 1989 od 47.1
 Roothan Jan Filip 23.12, 27.6, 33.2
 rotariáni 45.8
 rozhlas a propaganda Říma 49.2
 rozjímání jezuitů 5.8
 rozmach jezuitů v Čechách 13.39
 rozmach jezuitů v Evropě od 24.3
 rozmach jezuitů v Německu 8.9
 rozmach jezuitů v Polsku a Rusku 12.9, 12.10
 rozmach řádu v Evropě 19.st. od 23.6
 Rožmberkové 13.18
 rozpuštění jezuitského řádu 21.14
 Rudolf II. 10.5, 10.11, 10.20, od 13.10, 13.14, 13.18, 13.22, 13.26-29, 13.31
 Runcie Robert 50.2
 ruská jezuitská kolej Russicum od 34.1
 Rusko 21.17, od 23.1
 Russicum od 34.2, od 42.1
 ruští jezuité 12.9, 23.8
 RVHP 47.7

Ř

řecký Nový Zákon od 25.2
 Řím podněcuje první světovou válku 32.1
 Řím proti Alžbětě 14.5
 Řím proti Srbům od 32.1
 Řím znovu ve středověku 23.12
 římské pronásledování křesťanů 35.2
 římskokatolický systém -vznik 19.9

S

sabotáže Říma 35.6
 sadismus jezuitů od 37.1, od 38.1
 Salazar 34.2, 44.2
 Salmeron 2.4, 8.4, 8.8, 15.1
 Sanchez 20.2, 20.8
 Sarajevo 32.2
 Sarkander Jan atentátník 13.25, 20.5
 satanismus v hudbě 45.14
 Scrivener 25.2
 Seb 19.8
 Sebastián portugalský 7.8
 sebetýrání noviců 5.16
 Sedmihradsko proti jezuitům 10.19
 Seipel 34.2, 34.21, 36.2
 Semiramis 19.8, 19.10, 49.5, 49.9
 Sevastopol obležen 27.4
 Sforza hrabě od 32.2
 Shall 16.10
 shovívavost k hříchům od 20.2
 Scherer 10.5
 Schmackers Theodor 8.12
 Schuschnigg 34.2, 34.21, od 36.2
 Schutz Roger 50.2
 Schwartzkoppen von od 30.1
 Schwarzenberg 13.42
 Simon Richard 50.2
 Sinajský kodex 25.2
 Sinn Fein 45.25-28
 SJ titul utajován 50.2
 sjednocená Evropa 47.1
 skandál jezuitů s Dreyfusem od 30.1
 skandál jezuitů v Itálii 7.2
 skandál jezuitů v Portugalsku 7.6
 skandál s atomovou braní 44.2
 skandál v jezuitské pražské škole 13.5
 skandální požehnání 44.2
 skandály homosexuální 20.9
 skandály sexuální 20.9
 Skarga Petr 12.6, 12.7
 skautismus 46.16, 49.2
 skinheads 46.16, 49.4
 Slavata 13.20-22, 13.26-30, 13.34, 13.38
 slib 3. stupně 9.3
 slib 4. stupně 4.6
 slib Tovaryšstva papeži 3.4
 slunce - uctívání 19.8
 slunovrat a vánoce 49.5
 snášlivost katolíků s protestanty 9.2, 10.3
 snášlivost Srbů s Chorvaty 37.4
 Sol bůh 49.5
 Solidarita 49.2, 50.8
 Solnohradsko proti protestantům 10.24
 Sonderbund 23.15
 Sorbona proti jezuitům od 15.3
 soud proti jezuitům 7.2
 soužití Srbů a Chorvatů 48.2
 spekulace s národními city 49.5
 Spellman 43.6, 44.1
 spiritismus 1.9
 spojení s duchy 1.9, 19.9

Srbové a Vatikán od 37.1, od 38.1, 46.9
 Srbové, Chorvati a Vatikán od 48.1
 Srbsko 45.25
 Srbsko a jezuité 35.9
 Srbsko nenáviděno Římem od 32.1
 SSSR a jezuité 34.1
 SSSR odmítá papeže 34.3
 stabilní ekonomiky 50.8
 Stalin 33.8, 34.3, 35.1
 Stanovy Tovaryšstva 3.4, 3.10
 Stanovy Tovaryšstva doplňovány 3.7
 STB v církvi 45.10
 Stěpinač od 37.1, od 38.1, 40.2, 46.9
 střelení jezuitů 21.10
 studená válka od 43.1
 stupně jezuitského řádu 4.5
 Sturzo Luigi Don 34.2, od 34.4, 36.2
 Sturzo budoucím svatým 49.5
 Suarez 20.8
 Sudety 36.4
 sugesce jezuitů 5.8
 SUMO MAXIMUS PONTIFIX 35.2
 svastika 41.6
 svatá voda 19.9
 svátky Říma 49.5
 svatodušní svátky 49.5
 Svědkové JHVH 45.9, 45.10
 světci jezuitů 19.3, 23.12
 světové organizace 45.5
 světovláda papežství 50.2
 svoboda jezuitů 4.4
 svoboda protestantům v Rakousku 10.3
 svobodná vůle 1.5, 1.8-9, 2.1, 2.8-11, 3.9, 3.14, 4.1, 4.4, 4.14-15, 5.1, 5.5, 5.7, 5.9, 5.11, 5.12, 7.2, 10.7, 10.9, 11.8, 13.15, 15.5, 15.13, 17.5-6, 19.5, 22.14, 23.12, 29.1, 31.8, 37.4, 46.4, 48.1, 49.4, 49.9, 50.2, 52.2
 svobodná vůle a papežství 23.12
 svobodná vůle člověka potlačována 4.1-2, od 5.1
 svobodná vůle jezuitských otroků 17.6
 svobodný zednář 6.7, 22.1, 30.1, 33.5, 34.5, 34.7, 34.17, 35.9-10, 35.11, 38.2, 44.7, 45.8, 45.10, 45.13-14, 45.16, 45.22, 45.23, 47.7, 49.11, 50.9
 Syllabus od 28.1
 Szathmárský mír 10.23

Š

školství - pole jezuitů od 29.1
 školství - snaha jezuitů je uchvátit od 27.1
 školství v Bavorsku 8.10

školství v ČSR 50.2
 školství v Evropě 50.2
 školy jezuitů 44.3
 šlechtické tituly bohatým 44.5, 50.10
 španělská kázeň zpovědi 20.9
 španělská podpora jezuitů 11.6
 španělská revoluce 35.6, 35.11, 48.1
 španělské hodiny zpovědi 11.4
 Španělsko 23.14
 Španělsko proti jezuitům 7.18, 21.9
 španělský fašismus od 34.16
 špionáž USA 44.1
 Šturm Václav 13.3
 Štýrsko proti jezuitům 10.12
 Švýcarsko 23.15
 Švýcarsko proti jezuitům 11.2

T

tábory smrti 35.12
 tajné experimenty 45.23-24
 tajné plány jezuitů 3.6, 3.7, 3.14, 6.4, 7.18, 8.6, 22.1-2, 23.1, 26.2, 29.5, 33.1, 34.11, 35.2, 35.5-7, 44.7-8, 45.6, 45.12, 45.13-17, 45.20, 45.25, 46.1, 47.1, 49.10-11, 50.2, 50.6, 50.9-10
 tajné projekty 45.23-24
 tajní jezuité 16.4, 19.7, 20.6-7, 20.11, 21.3
 tajný proces od 46.1
 taktika jezuitů u krále 7.6
 Taliban 45.25
 Tamburini 20.8
 Tamuz 19.8-9, 49.5
 Te Deum 13.38, 27.3, 50.1, 50.5, telekineze a telepatie 19.9, 45.23
 televize a propaganda Říma 49.2
 Terezín 41.5
 teror ve Španělsku od 34.17
 teroristické organizace 45.25-28
 Tesla Nikola 45.24
 Textus Receptus od 25.1, 50.2
 Thurn hrabě 10.6
 tibetský dalajlama 50.2
 Tiso 36.4-5, 41.1-2, 49.5
 Tito 44.2, 48.5
 Titus mlčí o Srbech 37.8
 Toleranční edikt Konstantina 19.9
 toleranční patent Konstantinův 35.2
 Tondi Alighieri 4.5, 42.4
 Toruňské krveprolití 9.6
 transsubstanciace 19.8, 46.4
 trest smrti 49.7
 Tridentský koncil 3.12, 8.4, 9.1, 28.3, 50.2
 Trockij 33.8
 Trumen prezident 44.1
 Tudjman Franjo 48.3, 48.5
 Tuka 36.5
 Tylor 44.1

tyranie noviciátu od 5.1
 Tyrell George 45.18
 Tyrolsko proti jezuitům od 10.10

U

uctívání duše 19.11
 uctívání Panny Marie (viz kult Panny Marie)
 uctívání svatých 5.5
 uctívání svatých a ostatků 28.1
 UFO 35.1, 45.23-24, 49.11
 uherská reformace omezena 10.20
 Uhersko proti jezuitům 10.18
 uherští protestanté 10.18, 10.20
 Ukaz 21.17, 23.8
 ultramontanismus 29.1, 31.8
 umění jezuitů 7.4
 umrtvování vůle 1.9
 univerzity jezuitů 44.3
 únos Thitoína 7.6
 únosy dětí 7.6, 13.6-7, 41.3
 únosy dětí ve Francii 15.14
 úpadek Španělska 7.20
 upalování lidí 9.7
 Uruguay 17.7
 USA a Vatikán od 44.1
 ustašovci od 37.1, 46.9
 Ústava Tovaryšstva 3.4, 3.7, 3.9-10, 4.1, 4.5
 utajené informace 35.3, 45.15
 utečenci 44.1
 útěk obyvatel z Francie 15.17
 útlak protestantů v Rakousku 10.2
 utopičtí socialisté 24.1.
 utrpení českých nekatolíků 13.41
 úvěry jezuitů 21.1
 uzdravování od ďábla 19.10.

V

valdenští 7.1
 váleční zločinci 44.1-2, 48.12
 válečný soud 44.1
 válka Francie proti Rakousku od 22.11, 27.4
 válka indiánů od 17.7
 válka indiánů za jezuitu 21.3
 válka o Španělsko 7.20
 válka Portugalska v Africe 7.9
 válka proti Anglii 14.9
 válka proti Habeši (Etiopii) 34.10, 34.15
 válka proti protestantům 10.4
 válka proti uherským protestantům 10.22
 válka s Pruskem 27.6
 válka v Mexiku 24.7, 27.5
 válka za svobodu protestantů v Rakousku 10.6
 války a Vatikán 44.5
 války v budoucnosti od 49.10
 vánoce 45.21, 49.5.
 varování proti jezuitům 7.17.
 Vasco de Gama 37.1

Vatikán proti Evropě 44.2
 vatikánské organizace očima spisovatelů 35.9
 Vatikánský kodex 25.2
 věda a jezuité 1.9, 1.12, 4.6, 6.6, 6.8, 7.7, 7.11, 8.12, 9.4, 13.6, 13.41, 15.12, 16.2, 16.9-12, 19.6, 19.9, 19.11, 20.1, 20.4, 20.7, 20.11, 21.1, 21.11, 23.6, 23.8, 24.3, 24.4, 24.5, 24.7, 25.2, 25.3, 26.3, 27.2, 28.2, 28.3, 34.20, 41.6, 43.4, 45.1, 45.5, 45.8, 45.10, 45.12-14, 45.16, 45.18, 45.20-21, 45.23-24, 47.4, 47.6, 48.3, 49.3, 49.10, 50.1, 51.kap.
 Velehrad moravský jezuitů 13.42
 velikonoce 49.5
 velký třesk 6.8
 Veltínské krveprolití 11.2
 Veltínsko proti jezuitům 7.2
 Venuše 19.8, 35.2
 Versaillská smlouva 32.6
 veřejné mínění 45.2
 veřejné pokání jezuitů 7.7
 Viclef Jan 9.1, 14.1
 vidění Panny Marie 1.8
 Viktor Emanuel III. 31.3
 Vilém I. císař 27.1
 Vilém II. 32.5, 33.6
 Vilém IV. 8.7
 Vilém Oranžský 11.8, 14.17
 Vilém V. 8.11, 10.14.
 Vilém z Rožmberka 13.5, 13.11
 Villery 13.31
 vítězství infiltrace 9.7
 Vladislav IV. 12.10, 12.12
 vlastnický nárok Říma na ČSR 47.7
 vliv jezuitů na Německo 8.7
 Vojtěch 50.3
 volby 45.8
 Vratislav z Perštejna 13.11, 13.15, 13.17
 vraždy protestantů 45.12
 VŘSR v Rusku od 33.1
 výcvik pro infiltraci 9.3
 výcvik vojska 44.1
 vyhnání jezuitů z Čech 13.34
 vyhnání jezuitů z Moravy 13.35
 vyhnání jezuitů z Portugalska 21.7
 vyhnání jezuitů z Uher 10.23
 výhody jezuitům 51.kap.
 východní směr jezuitů 45.20.
 výchova indiánů 5.kapitola
 výklady k příkázáním od 20.1
 vypovězení jezuitů z Anglie 14.7.
 vypovězení jezuitů z Benátek 7.2
 výroba mučedníků 42.4
 vztah jezuitů k protestantům 20.3

W

Waldheim Kurt 48.3
 Walesa Lech 49.2

Wartergate 44.4
 Weishaupt Adam 45.13
 Wentury Tacchi 34.2, od 34.4
 Westcott-Hortův řecký text Nového zákona od 25.2
 Willow Creek 45.11
 Wittelsbach 8.11
 Wolfgang 13.11

X

Xavier František 2.4, 7.5
 Xavier v Indii 16.1
 Xavier v Japonsku 16.6

Z

zabijení králů od 20.4
 zákony o restituci církevního majetku 47.8
 založení Tovaryšstva 2.5, 3.1.
 zánik Polska 12.12.
 zásada o zatajení v myšlenkách 20.8
 zásada pravděpodobnosti 20.8
 zásada úmyslu 20.8
 zásady morálky jezuitů 20.8
 zasvěcení dětí Baálovi 19.9
 zasvěcení Marii 1.7-8, 2.5, 47.7, 50.1
 zasvěcení satanu 45.14
 Zdeněk Berka 13.17.
 zednářská lóže 6.7
 Zikmund III. 12.7, 12.10, 12.13, 12.16
 zima v jezuitské pražské škole 13.5.
 zjevení Panny Marie 1.8, 19.5, 24.5, 35.5, 42.2-3, 43.3, 45.23, 45.24
 zkouška vyspělosti 5.7
 zkušenosti narkomana 1.9
 zločinnost 46.8
 znamení čarodějnic 19.9
 znamení kříže 19.10
 zpověď 7.4, 7.5, 20.1, 46.3, 50.7, 7.2
 zpověď prostředkem 13.8
 zpovědi generálem doporučený 7.7.
 zrada českých knížat 13.29
 zrada českých protestantů 13.12
 zrada od jezuitů 8.11-12
 zrada od jezuitů v Uhersku 10.22
 zrušení jezuitského řádu 21.14
 zrušení jezuitského řádu 24.2
 Zwingli Ulrich 9.1, 9.7, 11.1, 14.1

Ž

žádost na zrušení památky Jana Husa 13.9
 Židé 35.2
 - falešná hra proti nim 35.12

- protižidovské tendence 30.5,
30.9-10
- tažení proti nim 35.12
- a Vatikán od 48.5
- infiltrování 45.21
- pronásledování Tisem 36.4-5,
41.2
- v nenávisti u Němců 35.9
- židovské svátky 45.21

Bibliografie:

- Aarons Mark a Loftus John: *Operace Ratlines, Šokující fakta o nacistických sítích upředemných Vatikánem a vyzrazených západními zpravodajskými službami Moskvě*, Bohemia, 4, Praha, 1994.
- Aarons Mark a Loftus John: *Tajná válka proti Židům. Jak západní zpravodajské služby zrazovaly židovský lid*, Goldstein & Goldstein, 3, Praha, 1997.
- Agnellet Michel: *Miracles a Fatima*, Vyd. de Trevis, Paříž, 1958, Imprimatur 1958.
- Alexander Edgar: *Church and Society in Germany*, New York, 1953.
- Allen Gary: *None Dare Call It Conspiracy*, Concord press, 1971.
- Allen Gary: *Rockefeller - Campaigning for the New World Order*, Belmont, MA, USA, 1974.
- Ambassador Dodd's Diary, New York, 1941.
- America, New York, různé roky a různá čísla.
- Amicus, S.J.: *De jure et justitia*.
- Anderson R. A., W. J. Sutton, D.D.: *The Illuminati 666*, New York, USA, 1995.
- Aniante Antonio: *Mussolini*, Grasset, Paříž, 1932.
- Anno Domini, různá čísla v různých rocích.
- Annuario Pontificio, Vaticano, 1955.
- Archiv plukovníka House, sv.III, 1939.
- Arputhasamy Michael: *L'Eglise catholique dans l'Inde*, Fribourg, 4, 1948.
- Arregui Antonio M.: *Annotaciones ad Epitomen Instituti societatis Iesu*, Řím, 1934.
- Arsenic Radoje: *"Blitz-Kriegov" agrese jako metoda "etnické čistky" Srbů, Policie vyhání zbývající Srby*, Záhřeb, 8. srpna 1995.
- Artera Antonio Ubieto: *Dějiny Španělska*, NLN, Praha, 1995.
- Askew W.: *Europe and Italy's Acquisition of Libya*, 1942.
- Avanti, Řím, 1897.
- Ayarragaray Lucas: *La Iglesia en America y la dominacion espanola*, Buenos Aires, 1935.
- Azevedo J. Lucio -de: *Épocas de Portugal económico*, Lisabon, 1947.
- Bally Gaston: *Les Jesuites*, Chambery, Imprimerie Nouvelle, 1902.
- Barbera Maria: *La Ratio Studiorum e la parte quarta delle Costituzioni della Compagnia di Gesù*, Padova, 1942.
- Barbieri Pietro: *Ansia religiosa e religione vissuta*, Idea, Řím, Gennaio, 1955.
- Barrows David P.: *History of Philippines*, Rev.ed., Chicago, 1925.
- Basler Nachrichten, 1942.
- Bayerische Dokumenten zum Kriegsausbruch, III.
- Bayet Albert: *Histoire de France*, Ed. du Sagittaire, Paříž, 1938.
- Beak Arthur E. R.: *History of Rome to A.D. 565*, New York, 1965.
- Becker Raymond de: *Livre des vivants et des morts*, Ed. de la Toison d'Or, Brussels, 1942.
- Begegnungen zwischen Katholischem Christentum und national-sozialistischer Weltanschauung Aschendorff, Munster, 1933.
- Bell I. M. Mary: *A Short History of the Papacy*, Londýn, 1951.
- Bellarmin Robert, -S.J.: *De summa Pontificis autoritate in rebus temporaribus (O nejvyšší moci papeže ve věcech světských)*, 1610.
- Bellarmini Robert, S.J.: *De potestate pontificis in temporalibus*.
- Belleccio Luigi, S.J.: *Esercizi Spirituali di S. Ignazio*, Turin, 1937.
- Bezold F. von: *Dějiny reformace v Německu*, 1900.
- Bílek Tomáš V.: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště*, Nakladatel Dr. Frant. Bačkovský, Praha, 1896.
- Binchy D. A.: *State and Church in Fascist Italy*, Londýn, 1937.
- Binchy D.: *The Vatican and international diplomacy*, Londýn, 1946.
- Black D.: *Studies of History*, No.: 717-13/1, 27-32/17, 12-13/75; *Studies of Jesuits*, No.: 28-27/12, 28-33/713; State Scientific and Academic Library, Pl., 1997.
- Blanchard Paul: *Communism, Democracy and Catholic Power*, Londýn, 1952.
- Blanchard Paul: *The Irish and Catholic Power*, Boston, 1953.
- Blow B.: *Paměti*, 1935.
- Bo Dino -del, *La crisi dei cattolici italiani*, 53, Řím, 1954.
- Boehmer H.: *Les Jesuites*, Armand Coli, Paříž - 1910.
- Bohmer G.: *Iezuity*, 1913.
- Bolton Herbert: *Wider Horizons of American History*, New York, 1939.
- Bonnault Claude de: *Historie du Canada Francais (1534-1763)*, Paříž, 1950.
- Borba, různá čísla 1996.
- Boros Ladislaus: *Osvobození k životu. Exercicie Ignáce z Loyoly jako směrnice pro dnešní život*, Zvon, Praha, 1994.
- Boulard F., *Essor ou déclin du clergé francais*, Paříž, 1950.
- Braden S. Charles: *Religious Aspects of the Conquest of Mexico*, Chapel Hil, N.C., 1930.
- Brezzi Paolo: *Il papato*, Řím, 1951.
- Broderick Robert C.: *The Catholic Encyclopedia*, Thomas Nielson Inc., Publ., Nashville, New York, 1975.

- Bruckberger R. L.: *L'Amerique des pyramides*, Paříž, 1952.
- Bruguerette J.: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, Lethielleux, Paříž, 1933, I., III.
- Buonaiuti Ernesto: *Pio XII.*, Řím, 1946.
- Busenbaum Herman, S.J.: *Theological moralis (Teologická morálka)*.
- Buxbaum Gunter: *Les Catholiques en Europe centrale*, Mercure de France, 15.1.1939.
- Cabanas J. R.: *Las relaciones entre Mexico y Vaticano*, Mexiko, 5, 1928.
- Calliari Paolo: *Il papa veduto da vicino. Spunti apologetici*, Miláno, 1950.
- Calvary Contender*, různá čísla 1990.
- Candeloro Giorgio: *L'azione cattolica in Italia*, Řím, 1950.
- Canet Louis: *Le Politique de Benoit XV.*, Revue de Paris, 15. 10. a 1.11. 1918.
- Cappello Felice.: *Summa iuris publici ecclesiastici*, Řím, 1923.
- Cappello Felice: *Chiesa a Stato*.
- Cappello Felice: *Summa juris publici ecclesiastici*, Romae - 1923.
- Caraccioli: *Vie du Pape Clement XIV.*, Desant, Paříž, 1976.
- Caracciolo Alberto: *Roma capitale. Dal Risorgimento alla crisi dello stato liberale*, Řím, 1956.
- Catholic World*, různé svazky v různých rocích.
- Ceccaroni Agostino: *Piccola enciclopedia ecclesiastica*, Appendice, Miláno, 1953.
- Cepari Virgilio: *Život blahoslaveného Jana Berchmanse z Tovaryšstva Ježíšova*, Prato - 1882.
- Cepari Virgilio: *Život sv. Aloise Gonzagy*, Einsiedelen, 1891.
- Cesare R. de: *Papa Leone XIII. e il Conclave* (Nuova Antologia, N. 758), Řím, 1903.
- Cesare R. de: *Roma e lo stato del papa*, Řím, 1907.
- Cf. Journal 1933-1939, hraběte Szembecka*, Plon, Paříž, 1952.
- Cianfarra Camille M.: *The Vatican and the Kremlin*, New York, 1950.
- Cianfarra Camille: *La Guerre et le Vatican*, Le Portulan, Paříž, 1946.
- Citace monsignora Journeta*: Exigences chretiennes en politique, Ed. L.V.F., Paříž, 1945.
- Civilta Cattolica*, Řím, různé roky a čísla.
- Combat*, různé roky a různá čísla.
- Constitutiones Societatis Iesu*, Řím, 1941.
- Coreal Francoa: *Voyages aux Indes Occidentales*, Amsterdam.
- Cormack A. A.: *Tenants and Agriculture*, Londýn, 1930.
- Cornec Jean: *Laicite*, Sudel, Paříž.
- Corti Count Egon C.: *The Rise of the House of Rothschild*, Boston, Western Islands, 1972.
- Cotereau Jan: *Anthologie des grands textes laiques*, Fischbacher, Paříž, 1946.
- Cotereau Jean: Předmluva ke: *L'Eglise a-t-elle collabore?*, Spartacus, Paříž, květen 1946.
- Coube Kanovník: *Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present*, Flammarion, Paříž, 1936, Imprimatur: 11. ledna 1936.
- Crausaz Robert: *Lausanne*, 1949.
- Cristiani, Monseigneur: *Le Vatican politique*, Imprimatur 15th of June 1956, Ed. du Centurion, Paříž, 1957.
- Cronin F.: *Catholic Social Principles, The Social Teaching of the Catholic Church Applied to American Economic Life*, Milwaukee, 1951.
- Cronin John F., S.J.: *Catholic Social Action*, Milwaukee, 1948.
- Cumont Franz, Ph.S.: *The Mysteries of Mithra*, 1910.
- Cusin Fabio: *L'Italia unita (1860-1876)*, Řím, 1952.
- Časopis: *The nineteenth Century and After*, únor 1943, č. 58-59.
- Čornejová Ivana: *Tovaryšstvo Ježíšovo, jezuité v Čechách*, Ed. Kolumbus, 1-vyd., Mladá Fronta, Praha, 1995.
- D'Aubigné J.H. Merle: *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, London, 6, 1846.
- D'Aubigné J.H. Merle: *The Reformation in England*, S.M. Houghton, USA, 1985.
- D'Harcourt Robert: *Franz von Papen, l'homme a tout faire*, L'Aube, 3.10.1946.
- D'Hospital Jeana: *Rome en confidence*, Grasset, Paris 1962.
- Damen a Aertnys: *Theologia moralis*, Turin, 1944, sv. I. a II.
- Daniel Abbe: *Le Baptême de sang*, Ed. de l'Idée Libre, Herblay, 1935.
- Dansette Adrien (de l'Academie Francaise): *Histoire religieuse de la France contemporaine*, Ed. Flammarion, Paříž, 1948, 1951, I.
- Day: *Occult Illustrated Dictionary*, Kay and Ward, 1976.
- De Soras, R.P.: *Action catholique et action temporelle*, Spes, 1938.
- De stabilitate et progressu dogmatis*, 1. část, čl. VI. 9. I., Typographia editrix romana, Řím, 1908, Sol Ferrer-Francisco Ferrer: *Un Martyr au Xxe siecle*, Fischbacher, Paříž.
- Degrell Leon: *La cohue de 1940*.
- Dějiny diplomacie*, sv.II.
- Demarco Domenico: *Il tramonto dello Stato pontificio (Il papato di Gregorio XVI.)*; Turin, 1949.
- Denzinger H.: *Enchiridion Symbolorum*, Freiburg, 1937.
- Denzinger H.: *Enchiridion Symbolorum*, Freiburg, 1937.
- Der katholische Episkopat in der Nationalen Revolution Deustchlands*, Freiburg, 1934.
- Deroo, R. P.: *L'Episcopat francais dans la melee de son temps*, Bonne Presse, Paříž, 1955, Imprimatur 1955.
- Devatenácté století a potom*, Londýn, srpen, 1943.
- Dicastile J. de, S.J.: *O právu a spravedlnosti*.

- Diertins, S.J.: *Exercitia spiritualia S. P. Ignatii*, Turin, 1838.
- Diffie Bailey W.: *Latin American Civilisation*, Harrisburg, Pa, 1945.
- Documentation catholique*, 15. březen 1959.
- Dominique Pierre: *La politique des Jesuites*, Grasset, Paříž, 1955.
- Dopis kardinálovi Van Roeyovi*, 15. srpna 1929.
- Dorazil Otakar: *Světové dějiny v kostce*, Papyrus a Jeva, 1995.
- Downing Francois: *Catholic Contribution to the American Labor Movement*, Ed. J.N. Moody, New York, 1953.
- Doyle Ch. H.: *We have a Pope*, New York, 1942, sv.II.
- Doyle Charles Hugo: *The Life of Pope Pius XII.*, New York, 1945.
- Dragoun, -R.P.: *Fascikl kardinála Štěpána*, Nouvelles Editions, Latines, Paříž, 1958.
- Draper John -William: *History of the Intellectual Development of Europe*.
- Drury Nevill: *Dictionary of Mysticism and the Occult*, San Francisco, Harper and Row, 1985.
- Dúbrava: *Vatikán ve službě Ameriky*, Bratislava, 1953.
- Duca L.: *L'Or du Vatican*, Laffront, Paříž.
- Duclos, R.P.: *Le Vatican et la seconde guerre mondiale*, Vyd. Pedone, Paříž, 1955, Imprimatur 1955.
- Dulles F.: *Faith of Our Fathers*, Washington, 1954.
- Dunn Master Peter, S.J.: *Early Jesuits Missions in Tarahumara*, Berkeley - Los Angeles, 1948.
- Dunn Master Peter, S.J.: *Pioneer Black Robes on the West Coast*, Berkeley - Los Angeles, 1940.
- Dunn Master Peter, S.J.: *Pioneer Jesuits in Northern Mexico*, Berkeley - Los Angeles, 1944.
- Edgar A.: *Church and Society in Germany 1789-1950*.
- Einaudi Mario a Goguel Francois: *Christian Democracy in Italy and France*, Notre Dame, Indiana, 1952.
- Ellendorf J.: *Die Moral und Politik der Jesuiten*, Darmstadt, 1840.
- Encyclopedia Britannica*, různá vydání.
- Encyclopedia of Occultism and Parapsychology*, 2d ed., Thule Society, H. House, 1985
- Encyclopedia of the Unexplained: Magic, Occultism and Parapsychology*, Cavendish, Rainbird Reference Books Ltd., 1974.
- Epitome Instituti Societatis Iesu*, Řím, 1943.
- Epoca*, různé roky a čísla.
- Erzberger M.: *Německo a Dohoda*, 1932.
- Escobar Antonius, S.J.: *Summa theologiae moralis (Souhrn bohoslovecké mravouky)*.
- Escobar Antonius, S.J.: *Theological moralis tractatus*.
- Express*, různá čísla v různých rocích.
- Eyzaquirre I.: *Intereses católicos en América*, Mexiko, 1863.
- Facundus (Fagundez) Štěpán, -S.J.: *O zřízení církve*.
- Fagan Myron: *The Illuminati - CFR*, Emissary Publ., TP.107, 1968.
- Falconi Carlo: *La Pontificia opera de assistenza in Italia*, No.11., Řím, 1954.
- Falconi Carlo: *Mlčení Pia XII.*, -du Rocher, Monaco, 1965.
- Falk Gerhard: *Vražda - analýza forem, podmínek a příčin*, McFarland & Company, Inc., Publishers Jefferson, Severní Karolína a Londýn, ISBN 0-89950-478-7, 1990.
- Fall of German Empire, 1914-1918, London, 1932, svl.
- Fanfani A.: *Cattolicesimo e protestantesimo nella formazione storica del capitalismo*, Miláno, 1934.
- Fegeli, S.J.: *Praktické otázky o výkonech zpovědníka*, Augšpurk, 1750.
- Fernesolle, R.P., S.J. *Pro pontific.*, Imprimatur 26.6.1947, Beauchesne, Paříž 1947.
- Fessard, R.P. S.J.: *Libre meditation sur un message de Pie XII.*, Plon, Paříž 1957.
- Feuillet Henriette: *France Nouvelle*, 25. června 1949.
- Fiala Petr: *Katolicismus a politika. O politické dimenzi katolicismu v postmoderní době*, Centrum pro studium demokracie a kultury, Brno, 1995.
- Finney Charles G., Rev.: *The Characters, Claims, and Practical Workings of Freemasonry*, Chicago, E. Cook Publ., 1986
- Flajšhans Václav: *O mučenicích českých knihy patery*, Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, Praha, 1917.
- Foreign Affairs*, New York, leden 1938.
- Foster William: *The Nigrous in History of America*, 1955.
- Frederick Nielsen: *The History of the Papacy in the XIXth Century*, Londýn, 1906.
- Freeman James Morton: *No Friends of Labour*, New York, 1948.
- Freyre Gilberto: *The Masters and the Slaves*, New York, 1946.
- Friedlander Saul: *Pie XII. et le III.e Reich*, Ed. du Seuil, Paříž, 1964.
- Fulop-Miller Rene: *Les Jesuites et le secret de leur puissance*, Librairie Plon, Paříž, 1933.
- Gabot, S.J.: *Opera Tom*, I. tract., 5., nota 842.
- Gaillard Gaston: *La fin d'un temps*, Ed. Albert, Paříž, 1933, II.
- Galdames L.: *A History of Chile*, Chapel Hill, 1941.
- Galtier Joseph: *Les finances du Vatican (Les Temps)*, Paříž, 8.VIII. 1903.
- Garaudy Roger: *Církev, komunismus a křesťanství*, Praha, 1951.
- García Genaro: *Caracter de la Conquista española en America y en Mexico*, Mexiko, 1940.
- Gazette of Lausanne*, 15.11.1945.
- Gazotte Pierre (de l'Academie Francaise): *Histoire de Francais*, Flammarion, Paříž, 1951, svazek II.
- Gedye G.E.R.: *Suicide de l'Autriche*, Union latine d'editions, Paříž 1940.
- Gercen A. I.: *Dopisy z Francie a Itálie*, 1931.

- Germain Jacques Saint: *La Bataille de Rex*, Les oeuvres francaises, Paříž, 1937.
- Ghioldi Rodolfo: *Los catolicos y la politica de la unilad de acción*, Cuadernos de cultura, Buenos Aires, Mayo, 1955.
- Goldstein Slavko: *Pokojné vyvražďování*, Feral Tribune, Split, Chorvatsko, 13. ledna 1997.
- Gonzaque Reynold de: *D'ou vient l'Allemagne*, Plon, Paříž, 1939.
- Gorlitz Walter and Quint Herbert A.: *Adolf Hitler*, Amiont, Dumont, Paříž, 1953.
- Gorresi Vittorio: *I bracci secolari*, Madura, 1951.
- Graham Aelred: *Catholicism and the World Today*, Londýn, 1953.
- Gramsci A.: *Il materialismo storico e la filosofia di Benedetto Croce*, Turin, 1952.
- Grant Frank: *Kanada v zajetí náboženství*, transl., 1930.
- Gray Louis H.: *The Mythology of All Races*, Cooper Square Pub. Inc., 1964.
- Griesinger Theodor: *Jezuité*, Petrohrad, 1868.
- Griffin D.: *Fourth Reich of the Rich*, Emissary publ., 1979.
- Grigulevič Iosip Romualdovič: *Papežství 20. století*, Svoboda, Praha, 1981.
- Guber Ž.: *Jezuité*, Petrohrad, 1899.
- Guerber Andre: *Himmler et ses crimes*, Les Documents Nuit et Jour, Paříž, 1946.
- Guillemain B.: *La politique bénéficiale du pape Benoit XII.*, Paříž, 1952.
- Gury Petr, S.J.: *Compendium theologiae moralis*, 1850.
- Gusy Jan Petr, S.J.: *Compendium theologiae moralis (Souhrn bohoslovecké mravouky)*, 1850.
- Gwynn D.: *The Vatican and the war in Europe*, London, 1940.
- Hagen Cf. Walter: *Le Front secret*, Les Iles d'Or, Paříž, 1950.
- Hamšík Dušan: *Heinrich Himmler, druhý muž třetí říše*, Univers, Praha, 1994.
- Handelmann Henrique: *Historia di Brasil*, Rio de Janeiro, 1931.
- Hanke Lewis: *The Spanish Struggle for Justice in the Conquest of Amerika*, Philadelphia, 1949.
- Harenberg Bodo: *Kronika lidstva*, Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992.
- Harpes Magazin*, New York, November, 1955.
- Hayward F.: *Histoire des papes*, Paříž, 1929.
- Hearly John: *Pope or Mussolini*, New York, 1929.
- Hebblethwaite Peter: *In the Vatican*, 1987.
- Hedley George: *The Anti-opium League ("The Church and Organized Movements" II)*, New York, 1946.
- Henriquez, S.J.: *Summa theologiae moralis (Souhrn teologické morálky)*, Venetiae, 1600.
- Hislop Alexander, Rev.: *The Two Babylons or The Papal Worship Proved to be the Worship of Nimrod and His Wife*, Loui-zeaux Brothers, Neptune, 1959.
- Hitler Adolf: *Libres propos*, Flammarion, Paříž, 1952.
- Hoffet Frederic: *L'Equivoque catholique et le nouveau clericalisme*, Fischbacher, Paříž, 1957.
- Hoffet Frederic: *L'Imperialisme protestant*, Flammarion, Paříž, 1948.
- Hoffet Frederic: *Politique romaine et demission des protestants (Demission des Laiques)*, Flammarion, Paříž.
- Huber J.: *Les Jesuites*, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1875.
- Humboldt A. de: *Essai politique sur le royaume de la Nouvelle Espagne*, Paříž, 1825.
- Hussard Cf. Jean: *Vu en Yougoslavie*, Lausanne 1947.
- Chabod Federico: *Storia della politica estera italiana dal 1870 al 1896*, Bari, 3, 1951.
- Chapman Edward Charles: *Colonial Hispanic America: A history*, New York, 1933.
- Charmot F., R.P.: *La Pedagogie des Jesuites*, Edit. Spes, Paříž, 1943.
- Charmot F., R.P.: *Ratio Studiorum*, Edit. Spes, Paříž.
- Charpentier Armand: *Histoire de l'affaire Dreyfus*, Fasquelle, 1933.
- Chevalier de Fracois y Notas: *Instrucciones a los Hermanos Jesuitas administradores de Haciendas*, Mexiko, 1950.
- Chick Jack T.: *Smokescreens*, Kalifornie, USA, 1983.
- Chiniquy Charles: *50 Years in the "Church" of Rome*, Zkrácené vydání, celkem 366 stran, Ed. J. T. C., CA, USA, 1985, originál vydán poprvé roku 1886 -The Conversion of a Priest, Protestant Literature Depository, London, 1886.
- Christianity Today*, různé roky a čísla.
- Christiansen Alf Bie: *Černá Internacionála, Vatikán ve světové politice*, Melantrich, Praha, 1951.
- Chuck Bolte and Paul McCuster: *Youth Ministry: Drama & Comedy, Group Books*, Colorado: 1987.
- Ignacius Loyola: *Sententiae asceticae*, 2.
- Il Mondo*, Miláno, různé roky.
- Index Librorum Prohibitorum*, SS. MI. DN. PII PP. XII iussu editus, Poliglotta, Vaticana.
- Informations catholiques internationales*, Paříž, různé roky a čísla.
- Institutum Societatis Jesus*: římské vydání z roku 1869, sv. II.
- Internetové České noviny*, 1998.
- Io Bello Nino: *The Vatican Papers*, 1982.
- Ireland John: *Catholicism and Americanism*, New York, 1948.
- Isaac Jules: *Jesus et Israel*, Albin Michel, Paříž, 1948.
- Jancini S.: *Storia del Partito Popolare Italiano*, 1951.
- Janovská konference*, soubor.
- Jonson H.: *Vatican diplomacy in the world war*, Oxford, 1933.
- Jugoslávské Bulletin*: 1995-1997.
- Jung T.: *La France et Rome*, Charpentier, Paříž 1874.
- Kah Gary H.: *En Route to Global Occupation*, Huntington House Publications, Lafayette, 1991.

- Kánonické právo, Kánony, různé svazky v různých rocích.
 Katechismus katolické církve, Zvon, 1. vydání, Praha, 1995.
 Katolická encyklopedie, 1908.
 Katolické noviny, různé roky a čísla
 Katolický týdeník, různá čísla v různých rocích.
 Kepka Rudolf: *Kasárna Kristova*, Krajské nakladatelství v Plzni, 1961.
 King Bolton: *Dějiny sjednocení Itálie*, 1901.
 Konetzke Ricardo: *Colección de Documentos para la Historia de la formacion social de Hispano-America 1493-1810*, Madrid, 1953.
 Korněj L.: *Dům Morganů*, 1933.
 Krevea Rafael Altamira y: *Dějiny Španělska*.
 Kyrálová Marie: *Ignác z Loyoly*, Zvon, Praha, 1992.
 L' Figaro, různé roky a čísla.
 L'Annee politique et economique, 19, quai Bourbon, Paříž, 4e, leden-březen 1953.
 L'Aurore, různá čísla a roky vydání.
 L'Economista Italiano, Řím, 19. IV. 1913.
 L'Espresso, různé roky a čísla.
 L'Homme nouveau, L'Avenir catholique, 7. prosince 1958.
 L'Ordre de Paris, 8. února 1947.
 L'Osservatore Romano, Řím, Vatikán, různé roky a čísla.
 L'Unita, různá čísla, různé roky.
 La civiltà cattolica, 1958 různé Quaderno.
 La Croix, různé ročníky a čísla.
 La Dokumentation catholique, 1966, č. 1 484, slp. 2 149.
 La Tribune des Nations, 30th of June 1950.
 Lama F. Ritter von: *Papst und Kurie in ihrer Politik nach dem Weltkrieg*, 1926.
 Lamius, S.J.: *Opera theological (Theologické dílo)*.
 Landa Diego de: *Zpráva o záležitostech v Jukatánu*, 1955.
 Laporte Maurice: *Sous le casque d'acier*, A. Redier, Paříž, 1931.
 Lauriere Cf. Herve: *Vrahové ve jménu Božím*, Ed. Dufour, Paříž 1951.
 Lauriere Herve, *Assassins au nom de Dieu*, Edit. La Vigie, Paříž, 1951.
 Lavreckij J. Vatikán, náboženství, finance a politika, Bratislava, 1958.
 Le Figaro, různé roky a různá čísla.
 Le Finanze del Vaticano, Vie Nuove, Roma, 12.II. 1956.
 Le Monde, různé roky, různá čísla.
 Lea Henry Charles: *The Inquisition in the Spanish Despendencies*, New York, 1908.
 Lea Henry Charles: *The Inquisition of the Middle Ages*, Barnes & Noble Books, New York, 1993.
 Ledre Charles: *Un siècle sous la tiare*, Katolická knihovna Amiot-Dumont, Paříž, 1955.
 Leduc Victor: *Le MRP - parti du complot contre la Republique et contre la France*, No. 12, Paříž, 1955.
 Legrain Dr.: *Le Mysticisme et la folie*, Ed. de l'Idée Libre, Herblay 1931.
 Lehmann L. H.: *Behind the Dictators*, Angora Publishing Company, New York, USA, 1942.
 Lehmann L. H.: *Vatican Policy in the Second World War*, New York, 1946, 1950.
 Lehmann L.H.: *Vatikánská politika za druhé světové války*, Blahoslav, Praha, 1947
 Lena Mario: *Il governo democristiano al servizio del grande capitale*, Řím, 1953.
 Lennhoff Eugen: *Svobodní zednáři*, Petrklíč, Praha, 1993.
 Leon Daniel de: *Ultramontanism, The Roman Catholic Political Machine in Action*, New York, 1928.
 Leon Paul: *La guerre pour la Paix*, Ed. Fayard, Paříž, 1950.
 Les Jesuites, časopis: *Le Crapouillot*, čís. 24, 1954.
 Les papes, princes italiens, Paříž, 1860.
 Lettres d'un innocent, leden a únor, 1895.
 Lewis: *Rosicrusian Questions and Answers with Complete History*, Rosicrusian press.
 Lewy Guenter: *Katolická církev a nacistické Německo*, McGrawhill, New York, 1964.
 Liberatore, *Del diritto pubblico ecclesiastico*, Prato, 1887, kap.I..
 Lidové noviny, různé roky a čísla v letech 1990-1998.
 Litovská církev unia.
 Lituchy Barry: *Papež, nacisté a CIA - několik poznámek k úloze vatikánu na likvidaci Jugoslávie*, vyd. 30. září 1995.
 Livesey Roy: *Understanding the New Age*, New Wine Press, 1990.
 Livet Georges: *Náboženské války*, Erm, Praha, 1995.
 Lozinskij S. G.: *Istoria papstva*, Zv. I. Moskva, 1934.
 Lozinskij S. G.: *Paskij departament pokajannyh del*, Moskva, 1954.
 Lozinskij S. G.: *Sviataja inkvizicija*, Moskva 1927.
 Lozinskij S.G.: *Dějiny papežství*, Horizont, Praha, 1989.
 Lugan A.: *Le Catholicisme aux Etats - Unis*, Paříž, 1950.
 Lunt William E.: *Papal Revenues in the Middle Ages II.*, New York, 1934.
 Mackenzie Holt: *Secret Societies*, Rinehart and Winston, 1967.
 Madariaga Salvador de: *The Fall of the Spanish American Empire*, New York, 1948.

- Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna*, Praha, různé roky a čísla.
- Magazín Dnes*, různá čísla v letech 1991-1998.
- Maggio*, různé roky a čísla.
- Magri Francesco: *L'Azione cattolica in India*, Miláno, 1953.
- Man, *Myth and Magic, An Illustr. Encyclop. of the Supernatural*, Cavendish, BPC Publ. Ltd., 1970.
- Manhattan Avro: *Katolický teror dnes*.
- Manhattan Avro: *The Vatican and World Politics*, Horizon Press, New York
- Manhattan Avro: *The Vatican's Holocaust*, Ozark Books, Springfield, MO, 1986.
- Manhattan Avro: *Vatikán proti dvacátému století*, Praha, 1950.
- Marchetti Ottaviano, S.J.: *Esami di coscienza per le religiose*, Řím, 1946.
- Marchetti Ottaviano: *Il sacerdote*, Řím, 1950.
- Mariana Juan, S.J.: *Historia general de España (Všeobecná historie Španělska)*, Španělsko, 1598.
- Martin Malachi: *The Jesuits, The Society of Jesus and the Betrayal of the Roman Catholic Church*, Touchstone, New York, 1988.
- Martin Malachi: *The Keys of This Blood, The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev and the Capitalist West*, Touchstone, New York, 1990.
- Martiny Giuseppe: *La politica finanziaria dei papi in Francia intorno alle meta del secolo XIII.*, Řím, 1950.
- Martyrdom of the Serbs - Persecution of the Serbian Orthodox Church and massacre of the Serbian people*, Chicago, 1943.
- Marx J.: *Storia ecclesiastica*, Firenze, 1938.
- Masaryk T. G.: *Světová revoluce*, sv.I, Praha, 1926.
- Mater Andre: *Les Jesuites*, Reider, Paříž, 1932.
- Mattino*, 1930.
- Mattoso G. Antonio: *Historia de Portugal*, Lisabon, 1939.
- Maurois André: *Dějiny Francie*, NLN, Praha, 1994.
- Maynard Theodor: *The story of American Catholicism*, New York, 1943.
- McCabe J.: *The Papacy in France*, Londýn, 1943.
- McCabe J.: *The Papacy in politics today*, 1939.
- McConnell D.R.: *A Different Gospel*, Hendrikson Publ., 1988.
- McKnight John P.: *The Papacy. A New Appraisal*, New York - Toronto, 1952.
- Mecham J. Lloyd: *Church and State in Latin America*, Chapel Hill, N.C., 1939.
- Melish W.: *The Church and fascism*, New Masses, 12.3.1946.
- Mercure de France: *Pius XI. a Hitler*, 15.1.1934.
- Mercure de France: *Rakousko a Hitler*, 1. května 1938.
- Mesarovič Mihajlo, Pestel Eduard: *Mankind at the Turning Point - The Second Report to the Club of Rome*, USA, New York, 1974.
- Meyer: *Institutiones iuris naturalis*, Friburgi, 1906.
- Meyer: *Institutiones iuris naturalis*, Friburgi, 1906.
- Meyer: *Liberatore, Del diritto pubblico ecclesiastico*, Prato, 1887.
- Meyers H. H.: *Battle of the Bibles*, Austrálie, Virginie, 1993.
- Meyers H. H.: *The Inquisitive Christians*, The Book Printer, Austrálie, Victoria, 1992.
- Mezinárodní vztahy ...*, serie III, sv.IX., str. 136-137.
- Michel Adolphe: *Les Jesuites*, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879.
- Michel Williams: *The Catholic Church in Action*, New York, 1934.
- Michelet Jules et Quinet Edgar: *Des Jesuites*, Hachette, Paulin, Paříž, 1845.
- Miller Starr: *Occult Theocracy*, Hawthorne, CA, C.B.C. of America, 1933
- Mirror News*, Los Angeles, 24. ledna 1958.
- Missioni*, 1966.
- Missioni*, různé roky a čísla.
- Mitchell Ruth: *Srbové si zvolili válku*.
- Mladá fronta Dnes*, různé roky a čísla 1990-1998
- Moerner Magnus: *The Political and Economical Activities of the Jesuits in the La Plata Region*, Stockholm, 1953.
- Molina Ludvík., S.J.: *Liberi arbitrii (Svobodný náhled o darech milosti Boží)*, Lisabon, 1588.
- Mollnau Karl A.: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, SNPL, Praha, 1960.
- Monod Gabriel: *Úvodu k "Jezuitům" od H. Boehmera*, Armand Colin, Paříž.
- Moody J. N.: *Catholic Social Action in Belgium*, 1953.
- Moody J. N.: *Catholic Social and Political Movements (1789-1950)*, Church and Society.
- Moody J. N.: *Church and Society*, New York, 1953.
- Moody T.W.: *Dějiny Irska*, NLN, Praha, 1996.
- Morgan B. Thomas: *The Listening Post*, New York, 1944.
- Morner Magnus: *The Political and Economical activities of the Jesuits in the La Plata Region*.
- Morton A. L.: *Dějiny Anglie*, Praha, 1950.
- Moses Bernard: *Spain's Declining Power in South Amerika (1730-1806)*, Berkely, 1919.
- Moses Bernard: *The Spanish Dependencies in South America*, Londýn, 1914.
- Moulet P., S.J.: *Compendium theologiae moralis (Souhrn bohoslovecké mravouky)*, Freiburg, Švýcarsko, 1834.
- Mourin Maxime: *Histoire des Grandes Puissances*, Payot, Paříž, 1958.
- Muller Fulop: *Macht und Gehaimnis der Jesuiten*.

- Müller Helmut: *Dějiny Německa*, NLN, Praha, 1995.
- Mullins Eustace: *The World Order*, Staunton, VA, Ezra Pound Institute of Civilisation, 1985.
- Murphy John C.: *An Analysis of the Attitudes of American Catholic Toward the Immigrant and the Negro, 1825-1925*. Neapol. Mattino, 13. března 1930.
- Nenni Pietro: *Six ans de guerre civile en Italie*, Librairie Valois, Paříž, 1930.
- Neumann P. Augustin, O.S.A.: *Katoličtí mučedníci doby husitské*, Tiskové družství v Hradci Králové, 1927.
- New York Herald Tribune*, různé roky a čísla.
- New York Times*, různé roky a čísla.
- Newsweek*, New York, různé roky a čísla.
- Nicolini A.: *History of the Jesuits*, 1987.
- Nielsen F.: *The history of the Papacy in the XIXth Century*, Londýn, 1906.
- Nicholson Paul: *Mexican and Central American Mythology*, Hamlyn Group Limited, 1969.
- Nitti F. S.: *Meditazioni e ricordi*, Miláno, 1953.
- Novi List*, 30. prosince 1996.
- Novi List*, 30. prosince 1996.
- Nowicki Andrzej: *Watykanski bank Pacellich*, Warszawa, 1952.
- O'Sullivan Noël: *Fašismus*, Centrum pro studium demokracie a kultury, Brno, 1995.
- Oeuvres completes*: de Bucher, Mnichov, 1819, II.
- Oeuvres de Napoleon III.*, Amyot et Plon, Paříž 1856, II.
- Oggi*, Miláno, 6. XII. 1952.
- Okultní teokracie, dáma královského města*, Published by Emisary Publications, Pasadena, California, USA.
- Organizzazione del Capitale finanziario italiano*, Řím, 1948.
- Orlando V. E.: *Su alcuni miei rapporti di governo con la Santa Sede*, Napoli, 1930.
- Ottův naučný slovník*, Praha, 1900.
- Palafox J. de y Mendoza: *Obras XI.*, Madrid, 1762.
- Paleologue Maurice: *Journal de l'Affaire Dreyfus*, Plon, Paříž, 1955.
- Papen Franz von: *Mémories*, Flammarion, Paříž 1953.
- Paris Edmond: *Genocide in the Satellite Croatia*, Chick Publications, Chino.
- Paris Edmond: *Le Vatican contre l'Europe*, Fischbacher, Paříž, 1957.
- Paris Edmond: *Le Vatican Contre La France*, Chick Publications, Chino, 1957.
- Paris Edmond: *The Secret History of the Jesuits*, Chick Publications, Chino.
- Paris Edmond: *The Vatican against Europe*, Chick Publications, Chino.
- Paris Edmond: *The Vatican against Europe*, P.T.C., London, 1959.
- Paris-Presse*, 31. prosince 1959.
- Pascal Blaise: *Listy proti jezuitom*, VPL, Bratislava, 1965.
- Pauliot Léon, S.J.: *Etude sur les Relations des Jesuites de la Nouvelle France (1632-1672)*, Montreal-Paříž, 1940.
- Pečnikov Borislav Alexejevič: *Sedm + 1 nejmenších v Evropě*, Lidové nakladatelství, Praha, 1989.
- Pedro Emilio: *Historia economica del Peru*, Buenos Aires, 1949.
- Pedruza Ramos Rafael: *La lucha de clases a traves de la historia de Mexico*, Mexiko, 1935.
- Pelletier J.: *Půl roku v žaláři u generála Franca*, 1938.
- Penrose Boies: *Sea Fights in the East Indies in the Years 1602-1639*, Cambridge, Mass., 1936.
- Pérez Demetrius Ramos, J.P.: *Historia de la colonizacion espanola*, Madrid, 1947.
- Peters Karel: *Dějiny jezuitské koleje v Klatovech*, vyd. vlastivědné muzeum v Klatovech, Praha, 1947.
- Petit Henri: *L'Honneur de Dieu*, Grasset, Paříž, 1958.
- Pezet Ernest: *L'Autriche et la paix*, Ed. Self, Paříž, 1945.
- Piana La: *The political heritage of Pius XII.*, Foreign Affairs, New York, duben 1940.
- Pichon Charles: *Historie Vatikánu*, Sefi, Paříž 1946.
- Pike Albert: *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, Washington, DC House of the Temple (orig. ed. 1871), 1966.
- Pitcar F.: *Ve Španělsku*, 1936.
- Poliakov Leon: *Breviaire de la haine*, Calmann-Levy, Paříž, 1951.
- Political Affairs*, USA, různé roky.
- Ponnat Baron de: *Histoire des variations et des contradictions de l'Englise romaine*, Charpentier, Paříž 1882, II.
- Pope Liston: *Millhands and Preachers*, New York - Londýn, 1942.
- Popoli e missioni*, různé roky a čísla.
- Potter: *Vie de Scipion de Ricci*, Brusel, 1825.
- Pres Italien*.
- Pressensé E. de: *Du catholicisme en France*, Paříž, 1851.
- Pressensé Edmond de: *Du catholicisme en France*, Paříž, 1851.
- Problemas de Latinoamerica*, No. 11, Mexiko, 1. II. 1956.
- Projev Laury Diazové, členky parlamentu za Livourne, pronesený v Ortoně*, 15. 4. 1946.
- Projevy papeže Jana Pavla II. při jeho návštěvě v České republice*, Praha, 1997
- Prummer Domenico M.: *Manuale Theologiae Moralis*, Barcelona, 1946.
- Prutz H.: *Staatengeschichte des Abendlandes in Mittelalter II.*, Berlín, 1887.
- Quinet Edgar et Michelet Jules: *Des Jesuites*, Hachette, Paulin, Paříž, 1845.
- Rainold (Rosseus) Vilém, S.J.: *De justa reipublicae christianae in reges impios et haereticos auctoritate (O spravedlivé moci*

- křesťanské republiky proti králům bezbožným a kacířským*), Španělsko, 1, 1592.
- Ramm B. J.: *Papežské texty odpuštění hříchů*, 5, 1954.
- Ranke L.: *Římští papeži v posledních čtyř stoletích*, 4, 1874.
- Rankin Ch.: *The Pope speaks*, New York, 1940.
- Ranovič A.B.: *O prvotním křesťanství*, 1963.
- Ratio Studiorum Superiorum Societatis Iesu*, Řím, 1941.
- Rauschning Hermann: *Hitler m'á dit*, Ed. Co-operation, Paříž, 1939.
- Re Nicolo del: La curia romana*, Řím, 1952.
- Reforme*, Paříž, různé roky a čísla, 1947-1956
- Rewiew Historia*, December, 1954.
- Ribadeneira Pedro, S.J.: *De institutione Societatis Jesu (O instituci Tovaryšstva Ježíšova)*.
- Ribard Andre: *1969 et le secret du Vatican*, Librairie Robin, 38, rue de Vaugirard, Paříž 1954.
- Ridley Jasper: *The Statesman and the Fanatic*, Constable, London, 1982.
- Richard C. Rav. S.: *Studie of Two Babylons and Secret Signs of Rome*, Anal. No.:1893/8, 1184/19, 22118/3, Pl., 1984
- Richard Robert: *La conquete spirituelle du Mexique*, Paříž, 1933.
- Rinascita*, 1965, různá čísla.
- Ring C. George, S.J., R.P.: *Religion of the Far East*, Milwaukee, 1950.
- Rippy F.J. and Nelson J. Thomas: *The Cruzaders of the Jungles*, Chapel Hill, N.C., 1936.
- Rivera Alberto: *The Godfathers, The Force, Double Cross, Alberto, The Prophet*, Chick Jack T. Publ., CA, USA, 1982.
- Robertson Pat: *The Secret Kingdom*, 1982.
- Robinson John J.: *Zrozeni v krvi, ztracená tajemství svobodných zednářů*, Votobia, Olomouc, 1996.
- Roguelin Louis: *L'Eglise chretienne primitive et le catholicisme*, Paříž, Maurice Boivent, 1927.
- Root W.: *The secret history of the war*, New York, 1945.
- Rops Daniel: *Jesus en son temps*, Artheme Fayard, Paříž, 1944, Imprimatur 17. 4. 1944.
- Rops Daniel: *Le Retablissement de la Compagnie de Jesus*, Etudes, září, 1959.
- Rosa Gabriele de: *Storia politica dell'Azione cattolica in Italia*, Bari, 1953.
- Rosa Peter de: *Temné papežství*, ETC Publishing, Praha, 1997.
- Rotta E.: *Il origine del Risorgimento*, Miláno, 1948.
- Rouquette Robert, R.P.: *Saint Ignace de Loyola*, Ed. Albin Michel, Paříž, 1944.
- Roux Francois Charles: *Huit ans an Vatican*, Flammarion, Paříž, 1947.
- Rovan J.: *Le catholicisme politique en Allemagne*, Ed. du Seuil, Paris, 1956.
- Rowbothan Arnold H.: *Missionary and Mandarin*, Berkeley-Los Angeles, 1942.
- Russell Bertrand: *Věda a náboženství*, Ed. Gallimard, Paříž 1957.
- Russell, Lord z Liverpoolu: *Sous le signe de la croix gammes*, L'Ami du livre, Ženeva, 1955.
- Saba A.: *Storia della chiesa I.*, Turin, 1927.
- Saenz Vincente, R.P.: *Morelos y Bolívar*, Mexiko, 1947.
- Saltini Don Zeno: *Non siamo d'accordo!*, Turin, 1953.
- Salvemini G.: *The Vatican and the Ethiopian War*.
- Salvemini Gaetano: *Mussolini diplomatico*, Bari, 1952.
- Sanchez Tomáš, S.J.: *De sacramento matrimonii (O svátosti manželství)*, Genua, 1592.
- Saurin Eli: *Dějiny Itálie od roku 1815 do smrti Viktora Emanuela*, Petrohrad, 1898.
- Sborník tajných dokumentů archivů ministra zahraničí*, 1918.
- Secret Instructions of the Society of Jesus*, Orig. in Manuscript until 1612 Cracow, San Francisco, CA, USA, 1882.
- Segmuller Fridolin: *Pius X.*, Řím, 1926.
- Seldes George: *The Vatican: Yesterday, Today, Tomorrow*, New York-Londýn, 1934.
- Semlyen Michael de: *All Roads Lead to Rome?*, The Ecumenical Movement. Dorchester House Publications, Norwich, GB, 1993.
- Serry, S.J.: *Historia congregationum de auxiliis divinae gratiae (Dějiny porad o výpomocné milosti Boží)*, I. 29.
- Sforza C.: *Pius XI., the Roman Church and fascism*, Neither liberty nor bread, New York, 1940.
- Sforza C.: *The Vatican and the world war, časop. The Contemporary review*, London, červen 1937.
- Sforza Carlo: *Contemporary Italy*, Londýn, 1946.
- Sforza Carlo: *L'Italie telle que je l'ai vue*, Grasset, Paříž, 1946.
- Sforza Carlo: *Les batisseurs de L'Europe moderne*, Paříž, 1931.
- Sharkey Don: *White Smoke over the Vatican*, Milwaukee, 1943.
- Schmause Michael, R.P.: *Begegnungen zwischen Katholischen Christentum und national-sozialistischer Weltanchaunung*, Aschendorf, Munster 1933.
- Schneider Wallace Herbert: *Religion in 20th Century America*, Cambridge, 1952.
- Schwartzkoppen: *Les Carnets de*, Rieder, Paříž, 1933.
- Siegfried Agnes: *L'Abbe Fremont*, F. Alcan, Paříž, 1932, II.
- Simpson Christopher: *BLOWBACK. America's Recruitment of Nazi's and its Effects on the Cold War* New York, Collier Books, 1988.
- Simpson Leslie Byrd: *The Repartimiento System of Native Labor in New Spain and Guatemala*, Berkeley, 1938.
- Sinclair Allen: *Life of Cardinal Gibbons*, New York.
- Smith Howell A.D.: *Thou Art Peter*, Londýn, 1950.
- Soras de, R.P. Jesuit: *Pius XI's Letter, Peculari Quadam*, quoted by Soras, in the Action catholique et action temporelle, Ed. Spes, Paříž, 1938, Imprimatur 1938.

- Steed Ernest H.J.: *Two be One*, USA, 1978
- Steel J.: *The future of Europe*, New York, 1945.
- Stefanini Luigi: *La chiesa cattolica*, Brescia, 1952.
- Steward: *Life Forces: A Contemporary Guide to the Cult and Occult*, Andrews and McMeel, Inc., 1980.
- Strugar Vlado: *Jugoslávie v boji. Národně osvobozenecký boj a revoluce 1941-1945*, Naše vojsko, Praha, 1965.
- Studies in the Administration of the Indians in New Spain*, I - III., Berkely, 1938.
- Sturzo L.: *Italy and the New World Order*, Londýn, 1944.
- Suarez Francois, S.J.: *Defensio fidei catholicae et apostolicae (Obrana víry katolické a apoštolské)*, Lisabon, 1614.
- Suhard: *Gonia della Chiesa?*, Řím, 1948.
- Sutton William Josiah, Anderson R.A., D.D.: *The Illuminati 666*, Teach Services, Brushton, 1995.
- Sutton William Josiah: *The Antichrist 666*, W.F.G., 1980.
- Šejnman M. M.: *Vatikán mezi dvěma světovými válkami*, Brno, 1, 1949.
- Tablet Duccio: *La proprieta fondiaria ecclesiastica in Italia*, Řím, 1953.
- Tajné archívy Wilhelmstrasse*, Dokument 83-26 19/I, Berlín 25. ledna 1939.
- Tamburini, S.J.: *Explicatio Decalogi*.
- Taparelli: *Saggio Teoretico di diritto naturale*, Roma, 1855.
- Taparelli: *Saggio Teoretico di diritto naturale*, Řím, 1855.
- Tarquini: *Iuris publici ecclesiastici institutiones*, Romae, 1898.
- Tarquini: *Iuris publici ecclesiastici institutiones*, Řím, 1898.
- Teeling W.: *Pope Pius XI and world affairs*, New York, 1937.
- Temoignage chretien*, 6.12.1957.
- Tenand Francois: *L'Ascension politique du Marechal Petain*, Ed. du livre francais, Paříž, 1946.
- The American Catholic Who's Who*, 10, Michigan, 1952-1953.
- The BDM Letter*, Biblical Discernment Ministries, říjen 1992.
- The Clergy and Civil Defense*, Washington, 1951.
- The Clergy and Civil Defense*, Washington, 1951.
- The Church and Organized Movements*, New York, 1946.
- The National Catholic Almanach*, Parterson-New Jersey, 1950.
- The Official Catholic Directory*, New York, 1950.
- The Papacy and the Kingdom of Italy*, London, 1926.
- The Pope speaks*, New York, 1940.
- The Popes new order*, Londýn, 1943.
- The Times*, různá čísla, 1931.
- Theiner: *Annales ecclesiastes*.
- Tchernoff J.: *Les Demagogies contre les democracies*, R. Pichon a Durand-Auzias, Paříž, 1947.
- Time and Paris-Presse*, 3rd of November, 1959.
- Time Magazine*, různé roky a čísla.
- Time*, New York, různá čísla a různé roky.
- Tindall George B.: *Dějiny Spojených států amerických*, NLN, Praha, 1996.
- Toledo Francois de, S.J.: *In summa casuum consientia*, Španělsko.
- Tomazi A.: *La Conquete de l'Indochine*, Paříž, 1931.
- Tondi Alighiero: *Jezuité*, Praha, 2. vydání, 1958.
- Tondi Alighiero: *Tajná moc jezuitů*, Svobodné slovo - Melantrich, Praha, 1955.
- Tondi Alighiero: *Vaticano e neofascismo*, Řím, 1952.
- Townsend Waud L.: *The Biography of His Holiness Pope Pius XI.*, Londýn, 1930.
- Trajnin J.: *Baskové v boji za svou samostatnost*, 1937.
- Trapl Miloš: *Politický katolicismus a československá strana lidová v Československu v letech 1918-1938*, SPN, Praha, 1990.
- Trapl Miloš: *Politika českého katolicismu na Moravě 1918 - 1938*, SPN, Praha, 1968.
- Týden*, různé roky a čísla 1991-1998.
- Ulloa Juan y Antonio: *Noticias secretas de America*, Madrid, 1918.
- Universum - revue přírodovědecké a technické sekce České křesťanské akademie*, 1995.
- Ustaša* (měsíčník), 1932.
- Val Merry del: *Memories of Pope Pius X.*, London, 2, 1933.
- Válečná poselství světu od Pia XII.*, Vyd. Spes, Paříž, 1945.
- Vatikánský koncil*, Řím, 1870.
- Velikovič Lazar Naumovič: *Černá garda Vatikánu*, Horizont, Praha, 1984.
- Ventura: *De iure publico ecclesiastico commentaria*, Romae, 1826.
- Ventura: *De iure publico ecclesiastico commentaria*, Řím, 1826, kniha I., kap.I., sv.1.
- Venturi Tacchi Pietro: *Storia della Compagnia di Gesu in Italia*.
- Veroffentlichungen der Kommission fur Neuere Geschichte Osterreichts*, 26 Vídeň-Lipsko, 1930.
- Viance Georges: *La Federation nationale catholique*, předmluva od R. P. Janvier, Flammarion, Paříž, 1930.
- Vieujan Abbe Jean: *Grande Apologetique*, Bloud et Gay, Paříž, 1937.
- Vilaplana A. R.: *Svědčím*, 1934.
- Villaplana A. R.: *Questo é Franco*, Roma, 1945.
- Vozčikov M.S.: *Vatikán ve službách amerického imperialismu*, SVPL, Bratislava, 1953.
- Vurm Bohumil: *Tajné dějiny Evropy II. Od stvoření světa po druhou světovou válku*, Anagram Ostrava, 1997.

- Vurm Bohumil: *Tajné dějiny Evropy. Od Atlantidy po druhou světovou válku*, Bohemia Praha, 1996.
- Výroky von Lamy, L' Homme Libre, 22. května 1919.
- Waldaphel I.T.: *Mytologie*, Bratislava, 1976.
- Walsh Walter: *The Secret History of the Oxford Movement*, 1899.
- Warner Christian: *World Dictatorship and the New Age Movement*, Newswatch Magazine, September, 1986.
- Watkin E. I.: *The Catholic Center*, New York, 1943.
- Webster Nesta H.: *Secret Societies and Subversive Movements*, Hawthorne, CA, C.B.C. of America, orig. publ., 1924
- Wernz-Vidal: *Jus canonicum*.
- What in the World!*, různá čísla 1996.
- Wilder J. B.: *The Other Side of Rome*, Zondervan publ., Grand Rapids, Mi, USA, 1959.
- Williams M.: *The Catholic Church in Action*, New York, 1934.
- Williams Michel: *The Catholic Church in Action*, New York, 1934.
- Woodrow Ralph: *Babylon Mystery Religion*, USA, 1981.
- Woodward E. L.: *Three Studies in European Conservatism (Metternich, Guizot: The Catholic Church in the Nineteenth Century)*, Londýn, 1929.
- Worldmark Encyclopedia of Nations*, vyd. 1995.
- Wormser Rene A.: *Foundations - Their Power and Influence*, New York, The Devin-Adair Comp., 1958.
- Wylie J.A.: *The History of Protestantism*, Mourne Missionary Trust, Northern Ireland, 1985.
- Wylie J.A.: *The Papacy*, Mourne Missionary Trust, Northern Ireland, 1985.
- Yanez Augustin: *Fray Bartolomé de Las Casas*, Mexiko, 1942.
- Yearbook of International Organizations*, Brussel, 1954.
- Zákoník kanonického práva*, Knihy 1-5.
- Zavala Silvio: *New Points on the Spanish Colonisation of America*, Philadelphia, 1943.
- Zeitschrift fr Sozialismus*, Karlovy Vary, č.9, 1934: *Dass Dritte Reich und die Kirchen*.
- Zprávy ČTK*, 1988-1991.